

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Rok 1907.

We Wiedniu.

Z ces. król. drukarni nadwornej i rządowej.

1907.

(Polnisch.)

100.244/III

Pierwszy skorowidz.

Spis chronologiczny

ustaw i rozporządzeń ogłoszonych w Dzienniku ustaw państwa w roku 1907.

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1904			
21. grudnia	Traktat pomiędzy Monarchią austriacko-węgierską a Królestwem greckim, dotyczący się wzajemnego wydawania sobie zbrodniarzy	129	481
1906			
7. kwietnia	Generalny akt międzynarodowej konferencji w Algeciras, zawarty dnia 7. kwietnia 1906. pomiędzy Austro-Węgrami, Niemcami, Belgią, Hiszpanią, Stanami Zjednoczonymi Ameryki, Francją, Wielką Brytanią, Włochami, Marokiem, Niderlandami, Portugalią, Rosją i Szwecją	222	911
21. listopada	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem podaje się do wiadomości przydzielenie gminy Tolmina do dziewiątej klasy taryfy czynszów wojskowych	11	51
13. grudnia	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, dotyczące przydzielenia gminy Toblach do siódmej klasy taryfy czynszów wojskowych	21	119
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Hermagor do ósmej klasy taryfy czynszów wojskowych	27	261
16. „	Ustawa o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonaryuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonaryuszy w służbie publicznej	1	1
18. „	Ustawa o uregulowaniu spraw, dotyczących aptek	5	23
21. „	Obwieszczenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych i sprawiedliwości dotyczące ustanowienia c. k. Zakładu dla nauk i doświadczeń rolniczych w Splecie specjalnym biurem państwowem dla badania środków żywności i niektórych przedmiotów użytkowych	3	21
26. „	Ustawa, dotycząca ponownego podwyższenia gwarancji państwowej dla kolei lokalnej z Trydentu do Malè	4	21
26. „	Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem handlu, dotyczące zaliczenia wielkoksiążęcej wyższej szkoły technicznej w Darmsztacie do owych wyższych zakładów naukowych, technicznych za granicą, które w odniesieniu do postanowień, w §§ach 10tym do 13go włącznie ustawy o uregulowaniu koncesyonowanych przemysłów budowniczych zawartych, stoją na równi z wyższymi szkołami technicznymi w krajach tutejszych	12	51

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1906			
30. grudnia	Obwieszczenie Ministra kolei żelaznych, dotyczące organizacji służby na upaństwowionych liniach kolei północnej Cesarza Ferdynanda	2	17
1907			
2. stycznia	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych, dotyczące tworzenia wydziałów czynnych (zostających w kondycji) farmaceutów	6	36
8. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem ogłasza się zaliczenie gminy miasta Bischofteinitz do dziesiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej	85	389
9. „	Ustawa, którą w sprawie minerałów, zawierających żywicę ziemną, wydane zostają postanowienia zmieniające i uzupełniające do ustawy z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71	7	41
9. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące wydawania soli bydłowej w c. k. składzie soli w Kosowie i zaprzestania wydawania jej w c. k. składzie soli w Kaluszu	8	46
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa, dotyczące utworzenia przybocznej rady weterynaryjnej	13	52
18. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie cłowej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do tej taryfy	9	47
18. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące sprostowania spisu przeciętnych cen handlowych najważniejszych materiałów pomocniczych i wytworów chemicznych, podlegających ocenie na podstawie wartości według Nru 622go, wydanego rozporządzeniem ministerjalnym z dnia 6. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 232	10	50
18. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Czudyna do Koszczu	19	113
21. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia ekspozytury c. k. komory głównej w Lublanie dla przedmiotów pocztą przesyłanych	20	117
26. „	Ustawa, którą zmienia się §§y 1, 6, 7, 12 i 18 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, a względnie ustawy z dnia 2. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 40, z dnia 12. listopada 1886, Dz. u. p. Nr. 162, i z dnia 14. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 168	15	57
26. „	Ustawa, którą zmienia się § 5 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141	16	59
26. „	Ustawa, dotycząca wyboru członków Izby posłów Rady państwa	17	59
26. „	Ustawa, zawierająca postanowienia karne dla ochrony swobody wyborów i zgromadzeń	18	109
26. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące taryfy opłat za chemiczno-analityczne badania w c. k. głównym Urzędzie probierczym w Wiedniu	87	393
30. „	Patent cesarski, dotyczący rozwiązania Izby poselskiej Rady państwa i przeprowadzenia nowych wyborów	14	55
2. lutego	Ustawa, którą ustanawia się na rok 1907 kontyngenty rekrutów, potrzebnych do utrzymania armii, marynarki wojennej i obrony krajowej, i zezwala się na ich pobór	22	119

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
4. lutego	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia w Dworzysku i Wawrowicach ekspozytur głównej komory w Opawie	28	261
5. „	Ustawa, dotycząca zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej	26	219
7. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów: Czech, Galicji, Solnogradu, Śląska, Vorarlbergu i Gorycyi i Gradyjski	23	121
7. „	Rozporządzenie Ministra handlu za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych, którem wydaje się przepisy dla zapobiegania nieszczęśliwym wypadkom i dla ochrony zdrowia robotników przy przemysłowym wykonywaniu budowli lądowych	24	123
8. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty i Ministra skarbu, którem ustala się kwotę, uznawanej w zeznaniach dochodów, pozycyi wydatkowej na prowadzenie urzędu dekanalnego dla nowo utworzonego dekanatu w Ischlu i dla zmienionego w dotychczasowym swym okręgu dekanatu w Gmunden w dyecezyi linckiej	37	279
9. „	Rozporządzenie Ministerstw sprawiedliwości i skarbu, zmieniające ogłoszony rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 7. lipca 1890, Dz. u. p. Nr. 149, przepis co do warunków, pod którymi, gdy chodzi o oznajmione działy gruntów, wykonanie pomiaru przez urzędnika pomiarowego ma być zaniechane (§ 23 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83, o utrzymywaniu w ewidencji katastru podatku gruntowego)	29	261
10. „	Rozporządzenie Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych, którem wydaje się zmienione przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 26. czerwca 1890, Dz. u. p. Nr. 132, o statystyce handlu zagranicznego	25	131
10. „	Ustawa, zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 13. czerwca 1880, Dz. u. p. Nr. 70, o taksie wojskowej, funduszu taks wojskowych i wspieraniu rodziny uruchomionych, potrzebującej pomocy	30	265
13. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące postępowania cłowego z walcami, kołami, beczkami i tym podobnemi w handlu używanemi osłonami z żelaza i kruszczu, które wchodzą napelnione towarami, od których cło opłaca się brutto	31	269
13. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości, dotyczące zmiany rozporządzeń z dnia 11. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 293, i z dnia 8. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 8 (Taryfa wynagrodzeń dla adwokatów)	51	331
14. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, podające spis szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890., Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892., tyżająca się obrotu towarów na kolejach żelaznych	54	337
18. „	Patent cesarski zwołujący sejmy: Austrii górnej, Styrii, Moraw i Tryestu	33	273
19. „	Obwieszczenie Ministra spraw wewnętrznych, dotyczące przeprowadzenia powszechnych wyborów do Izby posłów Rady państwa	32	271
19. „	Ustawa, zmieniająca niektóre postanowienia ustaw z dnia 15. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 47, z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 172, i z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255, tudzież ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, o uregulowaniu poborów i stosunków służbowych osób w służbie państwowej zostających	34	275

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
19. lutego	Ustawa, dotycząca pokrycia kosztów, urosłych na rok 1907 z powodu wykonania ustaw o zmianie postanowień co do uregulowania poborów i stosunków służbowych osób zostających w służbie państwowej i państwowych nauczycieli, tudzież z powodu w drodze rozporządzenia wydać się mających zarządzeń celem polepszenia poborów innych funkcjonaryuszy państwowych i z powodu przyznać się mających nadzwyczajnych kredytów	35	278
19. „	Ustawa, dotycząca pokrycia przypadającego na królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane udziału w nadzwyczajnych kredytach, przyznanych na nadzwyczajne cele wojska i marynarki w kwocie 216,176.000 koron Najwyżej sankcyonowanemi uchwałami Delegacyi a to VI z dnia 19. czerwca 1902, III z dnia 28. lutego 1904, tudzież III i IV z dnia 10. czerwca 1904	36	278
19. „	Ustawa, upoważniająca Ministerstwo królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych do zawarcia z Ministerstwem krajów Korony węgierskiej dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej, co do dalszego wybijania monet niklowych	38	279
19. „	Ustawa, dotycząca dalszego wybijania monet niklowych	39	280
19. „	Ustawa, dotycząca budowy kolei lokalnej z Domažlic do Tachowa	67	367
19. „	Ustawa, dotycząca budowy kolei lokalnej z Vsetina do Karlowic Wielkich	68	368
19. „	Ustawa, dotycząca budowy kolei lokalnej z Friedberg do Aspang	69	369
19. „	Ustawa, dotycząca budowy kolei lokalnej z Cervignano przez Akwileję do Belvedere	70	371
19. „	Ustawa, dotycząca budowy kolei lokalnej z Werenczanki do Okny	71	372
19. „	Ustawa, dotycząca udzielenia dodatkowego kredytu na budowę przypadających na obszar Dalmacyi części kolei żelaznej do zatoki kotorskiej, która odgałęzia się od linii kolejowej Mostar—Metkovicz wraz z odnogą do Gružu (Dubrovnik)	72	373
20. „	Ustawa, dotycząca administracyjnego toku instancyi co do należności stemplowych i bezpośrednich jakoteż niektórych pokrewnych gałęzi dochodów niestałych	52	331
21. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, którem ustanawia się jednostki giełdowe, służące za podstawę do wymierzania podatku od obrotu papierów, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryjesteńskiej)	47	305
22. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące utworzenia sądu powiatowego w Gmünd w Austrii Dolnej	40	280
22. „	Ustawa, dotycząca konwersyi hipotekowanych pretensyi zakładów uprawnionych do wydawania listów zastawnych tudzież hipotecznego wpisu nowego prawa zastawu z pierwszeństwem, które przysłuża prawu zastawu już ciężącemu	48	315
22. „	Ustawa, dotycząca ulg w opłatach w razie konwersyi wierzytelności pieniężnych	49	319
22. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906	53	333

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
22. Lutego	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych i Ministerstwem skarbu, zawierające zakaz handlu obnośnego na obszarze gminy miasta Ebenfurthu	60	357
23. „	Ustawa, dotycząca zawarcia nowego układu żeglarskiego i pocztowego ze Spółką żeglugi parowej Austriackiego Lloyd'a	42	283
23. „	Ustawa, dotycząca uregulowania na nowo prawidłowej komunikacji okrętowej z Dalmacją	43	297
23. „	Ustawa o wspieraniu marynarki handlowej i przyczynianiu się do budowy okrętów	44	297
23. „	Ustawa, dotycząca rozszerzenia urządzeń portowych w Tryeście	45	302
23. „	Ustawa, dotycząca tymczasowego uregulowania komunikacji okrętowej z Brazylią	46	303
24. „	Ustawa o wykonywaniu władzy sądowej przy wyższych Sądach krajowych i przy Najwyższym Trybunale sądowym i kasacyjnym	41	280
24. „	Ustawa, którą zmienia się, względnie uzupełnia postanowienia ustaw z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 167, 173, 174 i 175, o urządzeniu plac profesorów w uniwersytetach, tudzież w szkołach głównych i zakładach naukowych z nimi na równi będących, następnie grona nauczycielskiego w państwowych szkołach średnich, w państwowych seminariach nauczycielskich tak męskich jak żeńskich i w połączonych z nimi szkołach ćwiczeń, jakoteż w państwowych przemysłowych zakładach naukowych, dalej ustawę z dnia 15. kwietnia 1896, Dz. u. p. Nr. 63, o poborach profesorów w państwowych zakładach naukowych dla położnych, w końcu ustawy z dnia 1. maja 1889, Dz. u. p. Nr. 68, i z dnia 26. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 24 i 25, dotyczącej plac i emerytury grona nauczycielskiego w katolickich dyecezyalnych, względnie grecko-orientalnych teologicznych zakładach naukowych	55	347
24. „	Ustawa, którą stosownie do czasu służby katolickich duszpasterzy ustala się podwyższenie najniższego ich dochodu jakoteż poborów emerytalnych	56	350
24. „	Ustawa, którą ustala się podwyższenia minimalnego dochodu i poborów emerytalnych grecko-orientalnych duszpasterzy w Dalmacji stosownie do czasu ich służby	57	351
25. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, celem wykonania ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, dotyczącej ulg w opłatach w razie konwersji wierzytelności pieniężnych	50	322
25. „	Ustawa celem wykonania generalnego aktu konferencji międzynarodowej w Algeciras	223	950
26. „	Ustawa, którą zmienia się ustawę z dnia 26. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 197	58	352
27. „	Ustawa, zmieniająca i uzupełniająca postanowienia ustawy z dnia 21. września 1869, Dz. u. p. Nr. 150 (o warunkach, pod jakimi ugody wobec mężów zaufania gminy zawarte, jakoteż należności od tychże uiszczane, nabierają mocy wykonawczej)	59	353
28. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami kolei żelaznych, skarbu i spraw wewnętrznych, zmieniające częściowo wydane rozporządzeniem Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami kolei żelaznych, skarbu i spraw wewnętrznych z dnia 20. grudnia 1899., Dz. u. p. Nr. 247., postanowienia wykonawcze do rozporządzenia cesar-		

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907	skiego z dnia 21. września 1899., Dz. u. p. Nr. 176., część I, rozdział 2. w przedmiocie statystyki obrotu towarowego między królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a innemi częściami austriacko-węgierskiego obszaru cłowego	61	357
1. marca	Ustawa, dotycząca używania „Funduszowych zapisów długu bukowińskiego Banku krajowego“ do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych	62	359
2. „	Ustawa, dotycząca pozbycia kilku realności skarbowych	80	383
4. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgu poborczym Asch	64	363
5. „	Ustawa, dotycząca pozbycia realności, będących w posiadaniu państwa	81	383
6. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty i Ministra skarbu, którem wydaje się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 55, o podwyższeniu minimalnego dochodu i płac emerytalnych duszpasterzy katolickich	63	359
6. „	Ustawa, dotycząca podwyższenia gwarancyi państwowej dla kilku już zapewnionych kolei niższego rzędu	73	374
6. „	Ustawa, odnosząca się do udziału państwa w zgromadzeniu kapitału dla kilku kolei lokalnych	74	374
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznej, dotyczące częściowej zmiany koncesyi na małą wąskotorową kolej elektryczną z Abbazy-Mattuglie przez Voloskę i Abbazę do Lowrany	66	365
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którym ogłasza się zaliczenie gminy Canale do ósmej klasy wojskowej taryfy czynszowej	110	459
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którym ogłasza się zaliczenie gminy miasta Brūx do siódmej klasy wojskowej taryfy czynszowej	138	515
8. „	Ustawa, dotycząca wypracowania kosztem państwa projektu na linię kolei żelaznej z Jasła do Koniecznej	75	376
9. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany terminów wpłaty podatku domowo-czynszowego w podatkowym okręgu poborowym Budziejowice	76	376
11. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące wykonania postanowień artykułu IV ustawy z dnia 19. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 34, którą zmieniono niektóre postanowienia ustaw z dnia 15. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 47, z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 172, i z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255, jak również ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, o uregulowaniu poborów i stosunków służbowych funkcjonariuszy państwowych	65	363
13. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty i Ministra skarbu, którem wydaje się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 57, o podwyższeniu minimalnego dochodu i płac emerytalnych grecko-wschodnich duszpasterzy w Dalmacji stosownie do czasu ich służby	92	405
13. „	Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące utworzenia w Krilo ekspozytury cłowej z służbą portową i morsko-sanitarną	97	415

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
13. marca	Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące utworzenia w Prigradicy ekspozytury portowej i morsko sanitarnej z służbą cłową	98	415
14. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości, którem podaje się do wiadomości oświadczenie złożone przez radę rządową kantonu Zurych odnośnie do egzekucyi na podstawie austriackich wyroków oraz zakres zapewnionej przez to wzajemności	77	376
15. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia w Piano della Fugazza (Streva) ekspozytury urzędu cłowego pobocznego w Vallarsa na przeciąg letnich miesięcy roku 1907	99	416
16. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przyłączenia gminy Karres do okręgu sądu powiatowego Imst	78	379
16. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące zmiany postanowień dokumentu koncesyjnego z dnia 3. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 101, odnoszących się do wykupienia kolei lokalnych w Wels (Wels[Haiding]—Aschach, Wels—Unterrohr i Sattledt—Grünau)	82	385
16. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące przeniesienia na gminę miasta Liberzec koncesyi dla libereckich linii kolei drogowych	83	386
16. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 19. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 195., wydanego dla wąskotorowej elektrycznej kolei lokalnej z Trydentu do Malè wraz z normalnotorową, na razie parą poruszaną linią łączącą z Mezolombardo do St. Michele	84	386
17. „	Ustawa, dotycząca oznaczenia miejscowego pochodzenia chmielu	93	408
17. „	Ustawa, dotycząca oznaczania miejscowego pochodzenia chmielu	102	417
18. „	Rozporządzenie Ministerstw handlu i spraw wewnętrznych, którem uznaje się cały obszar stołecznego miasta Innsbruku w granicach rozszerzonych ustawami z dnia 23. grudnia 1903, Dz. u. kr. dla Tyrolu i Vorarlbergu Nr. 64 i 65, za miejsce wyłączone w myśl § 2, ustępu 2 ustawy z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 193, odnoszącej się do uregulowania koncesyonowanych przemysłów budowlanych	103	421
19. „	Obwieszczenie całego Ministerstwa, dotyczące przydzielenia miejsc służbowych do klas I do III dodatków aktywalnych urzędników państwowych	79	379
19. „	Ustawa, dotycząca zmiany ustaw z dnia 27. kwietnia 1887, Dz. u. p. Nr. 41, z dnia 3. kwietnia 1891, Dz. u. p. Nr. 48, i z dnia 28. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 48, o wojskowym zaopatrzeniu wdów i sierót po oficerach, urzędnikach wojskowych, wojskowych, pobierających płacę miesięczną, a nie zaliczonych do żadnej klasy stopnia służbowego i po żołnierzach wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej i pospolitego ruszenia	86	389
19. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty i Ministra skarbu, ustanawiające kwotę nadającego się do fasyonowania wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego w nowoutworzonym dziekanacie w Mor. Ostrawie (arcybiskupstwo ołomunieckie)	100	416
23. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa, którem zmienia się niektóre postanowienia rozporządzeń z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 145, i z dnia 15. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 141, dotyczących pomocniczego personelu kancelaryjnego, oraz rozporządzenia z dnia 15. października 1902, Dz. u. p. Nr. 200, dotyczącego pomocniczych sług przy władzach, urzędach i zakładach państwowych	88	393

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
23. marca	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906. Dz. u. p. Nr. 77, dotyczącego uregulowania stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych	89	399
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące ustanowienia podstawy wymiaru emerytury dla klasy lat służby I a u oficyantek pocztowych . . .	90	402
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 14. marca 1906. Dz. u. p. Nr. 54., odnoszącego się do uregulowania stosunków służby i płacy pomocników mechaników przy zakładzie poczt i telegrafów	91	402
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu i skarbu, dotyczące zawarcia z spółką żeglugi parowej austriackiego Lloyd'a układu co do tymczasowego utrzymywania brazylijskiego ruchu okrętowego	94	411
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu i skarbu, dotyczące zawarcia z spółką żeglugi parowej austriackiego Lloyd'a nowego układu co do żeglugi i poczt	95	411
28. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, względem częściowej zmiany postanowień wykonawczych, dotyczących postępowania przekazawczego co do piwa	104	421
30. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące jednostek giełdowych papierów notowanych na giełdzie wiedeńskiej jako podstawy wymiaru podatku od obrotu papierów wartościowych	96	413
8. kwietnia	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości, dotyczące zmian w miejscowej właściwości niektórych sądów powiatowych w Wiedniu	105	422
12. „	Ustawa o kupczeniu winem, moszczem winnym i zacierem winnym	210	843
13. „	Obwieszczenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem rolnictwa i Ministrem handlu, względem należytego ogłoszenia ustawy z dnia 17. marca 1907., dotyczącej oznaczania miejscowego pochodzenia chmielu	101	417
15. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, którem zmienia się częściowo i uzupełnia rozporządzenie z dnia 15. czerwca 1885, Dz. u. kr. dla Galicji Nr. 36 z r. 1886, dotyczące zakładania i prowadzenia ksiąg naftowych w Galicji	107	427
16. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej	106	423
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące wydania znaczków pocztowych po 12 h	108	439
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa, odnoszące się do wykonania ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, którą odnośnie do minerałów, zawierających żywicę ziemną wydano postanowienia zmieniające i uzupełniające ustawę z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71	109	439
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych w porozumieniu z Ministerstwami skarbu, spraw wewnętrznych i sprawiedliwości, dotyczące używania częściowych zapisów długu, które wypuści Spółka akcyjna kolei lokalnej Gänserndorf—Gaunersdorf do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych	111	459

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
20. kwietnia	Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych w porozumieniu z Ministerstwami skarbu, spraw wewnętrznych i sprawiedliwości, dotyczące używania częściowych zapisów długu, które wypuści Spółka akcyjna kolei lokalnej Korneuburg—Ernstbrunn do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych	112	460
20. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem ogłasza się zaliczenie gminy miejskiej Mies do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej	184	731
22. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące podniesienia urzędu celnego pobocznego I. klasy w Georgswalde-Ebersbach do kategorii urzędu celnego głównego II. klasy oraz rozszerzenia uprawnień tego urzędu i ekspozytury urzędu celnego Georgswalde-Strasse	125	479
25. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych i skarbu, zawierające zakaz handlu obnośnego na obszarze gminy miasteczka Sollenau	113	460
25. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych i skarbu, zawierające zakaz handlu obnośnego na obszarze gminy Aspang Markt	114	460
26. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia trzeciej administracji podatkowej w Pradze i zachodzących wskutek tego zmian w spisach okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego, względnie okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego, ogłoszonych obwieszczeniami z dnia 24. kwietnia 1897, Dz. u. p. Nr. 117, względnie z dnia 4. października 1897, Dz. u. p. Nr. 233	122	473
1. maja	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty, którym uzupełnia się rozporządzenie ministeryjne z dnia 3. września 1906, Dz. u. p. Nr. 197, dotyczące oznaczenia tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa upoważniają do rozpoczęcia przemysłów rękodzielniczych	123	474
2. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia ekspozytury urzędu celnego na dworcu kolejowym w Szczucinie	115	461
4. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty oraz Ministra skarbu, którym, zmieniając rozporządzenie ministeryjne z dnia 13. lutego 1902, Dz. u. p. Nr. 35, ustanawia się na nowo dodatki aktywne systemizowanego grona nauczycielskiego przy rzymsko-katolickich i grecko-katolickich dycecezalnych zakładach naukowych teologicznych i przy głównych zakładach naukowych teologicznych w Gorycy i Zarze	118	469
7. „	Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa, dotyczące egzaminu dla państwowej służby techniczno-lasowej	116	461
7. „	Rozporządzenie c. i k. wspólnego Ministra spraw wewnętrznych, którym ogranicza się częściowo wykonywanie sądownictwa konsularnego w Bułgarii	117	467
7. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego w Bozen do odprawiania gładkich towarów jedwabnych	133	497
11. „	Rozporządzenie c. i k. wspólnego Ministra spraw zewnętrznych, znoszące wykonywanie sądownictwa konsularnego w Zanzibarze	126	479

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
11. maja	Obwieszczenie c. k. Prezydenta Ministrów, którym podaje się do wiadomości zawarcie pomiędzy Ministerstwem królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych a Ministerstwem krajów korony węgierskiej ustalonej ustawą z dnia 19. lutego 1907., Dz. u. p. Nr. 38., dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej, odnośnie do dalszego wybijania monet niklowych	127	480
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 7. lipca 1903, Dz. u. p. Nr. 142, dla kolei lokalnej z Meranu do Mals z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 73	119	470
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 15. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 77, wydanego dla wązkotorowej kolei lokalnej z Tryestu do Parenzo ewentualnie do Canfanaro, z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 73	120	470
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 11. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 172, dla wązkotorowej kolei lokalnej Bregencya—Bezau, z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 73	121	471
16. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące ogłoszenia spisu głównych korporacji i organów rolniczych i leśniczych, właściwych do wystawiania certyfikatów w postępowaniu celnym	130	491
17. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, skarbu i kolei żelaznych, uzupełniające porządek portowy dla c. k. portu jeziora bodeńskiego w Bregencyi, wydany rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 1. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 114	128	480
17. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, dotyczące zakazu importu artykułów spożywczych itd., zawiniętych w barwiony papier	131	495
20. „	Patent cesarski, tyczący się zwołania sejmu Austrii poniżej Anizy	124	477
21. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące koncesjonowania elektrycznej kolejki wązkotorowej z Kemmelbach-Ybbs do Ybbs	134	497
24. „	Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty względem wydania przepisu o egzaminowaniu kandydatów na urząd nauczycielski w szkołach handlowych wyższych	135	501
25. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zezwolenia na stosowanie postępowania deklaracyjnego w obrocie kolejowym przy przekazywaniu towarów pod zamknięciem pakietowym do Urzędu celnego pobocznego I. klasy w Riva	152	665
28. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące sprostowania ogłoszonego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 6. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 232., spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających oczeniu według Nru 622	132	495
28. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące aktywowania samoistnego urzędu celnego głównego I. klasy na dworcu kolejowym w Iglawie	136	511

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
2. czerwca	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące wykonywania kar na wolności w odosobnionym zamknięciu i ustanowienia komisji dla wykonywania kar dla więzień Sądu obwodowego w Iglawie	139	515
4. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.	140	515
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 21. maja 1896., Dz. u. p. Nr. 91., dla kolei żelaznej Marienbad—Karlsbad z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907., Dz. u. p. Nr. 73	141	519
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 5. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 66., wydanego dla kolei lokalnej Lambach—Haag z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznano tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907., Dz. u. p. Nr. 73.	142	521
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 17. lutego 1900., Dz. u. p. Nr. 35., dla wązkotorowej kolei lokalnej z Kübnsdorf do Eisenkappel z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907., Dz. u. p. Nr. 73.	143	522
7. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Unterach nad Attersee do See nad Mondsee	144	523
8. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania Rady państwa	137	513
8. „	Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, dotyczące zatrudniania w górnictwie młodoletnich robotników i dzieci	146	531
10. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty oraz Ministra skarbu, którym wydaje się nowe przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 26. stycznia 1902., Dz. u. p. Nr. 24., dotyczącej poborów i postępowania emerytalnego względem systemizowanego grona nauczycielskiego przy grecko-wschodnim zakładzie naukowym teologicznym w Zadarze	145	528
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące złączenia powiatów politycznych Splet i S. Pietro w jeden okrąg rozkładu podatku zarobkowego III. klasy	147	533
17. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych, dotyczące ciężącego na farmaceutach, zostających w kondycji, obowiązku meldowania się w celu zapewnienia ewidencji wydziałom farmaceutów	148	534
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące zmiany postanowień o zaprowadzeniu pocztowych kart legitymacyjnych w wewnętrznym obrocie pocztowym	149	536
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej, którym ogłasza się nowe wydanie „Przepisu, tyżącego się organizacji pospolitego ruszenia królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu“	150	537
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej, zmieniające względnie uzupełniające niektóre postanowienia przepisu Nr. 147. Dz. u. p. z r. 1905., o powinności meldowania się ciężącej na obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu	151	655

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
21. czerwca	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmian, które z powodu utworzenia XXI. dzielnicy wiedeńskiej mają pod względem okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego	153	665
22. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Katharein (Pillscher Strasse) na ekspozyturę celną	154	666
24. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, którym w wykonaniu artykułu X, l. 3., ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., ustanawia się na rok 1907. wysokość opustu z podatku gruntowego i budynkowego, tudzież sumę ogólną podatku zarobkowego i stopę podatkową dla przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania rachunków a oznaczonych w § 100, ustęp 1. i 5. przytoczonej ustawy	155	666
25. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906	156	667
26. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Willendorf do Neunkirchen	158	683
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany liczby członków i zastępców komisji odwoławczych dla podatku osobisto-dochodowego, oznaczonej obwieszczeniem z dnia 16. listopada 1897., Dz. u. p. Nr. 268.	212	895
28. „	Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa, odnoszące się do umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 25. stycznia 1905., zawartej między Monarchią austriacko-węgierską a Państwem niemieckim, ogłoszonej pod Nr. 25. w X. części Dziennika ustaw państwa z roku 1906.	161	689
1. lipca	Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i kolei żelaznych, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego II. klasy w Kraslicach do odprawiania posylek roślin, z zagranicy nadchodzących	159	688
3. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu i skarbu, dotyczące wykonania ustawy z dnia 23. lutego 1907., Dz. u. p. Nr. 44., odnoszącej się do wspierania marynarki handlowej i przyczyniania się do budowy okrętów	157	669
3. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, dotyczące dopuszczenia wodomierza typu XXXIX a do urzędowego uwierzytelniania	162	689
4. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące egzaminu zawodowego dla służby statystycznej w Ministerstwie handlu	190	739
5. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami wyznań i oświaty, handlu, kolei żelaznych i rolnictwa, dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. marca 1888., Dz. u. p. Nr. 34., co do rady przybocznej ubezpieczeń, utworzonej w myśl § 49. ustawy z dnia 28. grudnia 1887., Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1888., odnoszącej się do ubezpieczenia robotników od wypadków	160	688
9. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, zmieniające niektóre postanowienia o kredytowaniu podatku konsumcyjnego od wódki, podatku spożywczego od oleju skalnego i podatku spożywczego od cukru	163	693
10. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące wypłaty pensji emerytalnych i poborów zaopatrzenia przez dopisanie do aktywów na konto czekowe uprawnionego do poboru przy c. k. urzędzie pocztowej kasy oszczędności	185	731
11. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące wyposażenia ekspozytury Szurduk królewsko-węgierskiego Urzędu celnego pobocznego I. klasy w Zsilvajdejvulkan w upoważnienia urzędu celnego pobocznego I. klasy i utworzenia posterunku zapowiadawczego tejże ekspozytury nad potokiem Polatisee w wąwozie Szurduk	165	697

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
13. lipca	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa, dotyczące zakazu wprowadzania przetworu „Heina środek do szybkiego klarowania“, tudzież wszystkich środków przyprawiania wina, które zawierają wityrol cynku lub żółtą sól ługową	164	695
15. „	Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące rozszerzenia uprawnień cłowych c. k. pobocznego urzędu cłowego w Ebersdorf	186	732
16. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, którem odwołuje się obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. czerwca 1907., Dz. u. p. Nr. 147., dotyczące połączenia powiatów politycznych Splet i S. Pietro w jeden okrąg rozkładu podatku zarobkowego III. klasy	166	697
18. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości o prawie autorskiem w stosunku do Danii	168	699
18. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty, dotyczące poborów adjunktów, ustanowionych przy poszczególnych instytutach naukowych uniwersytetów i innych szkół wyższych	187	732
18. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty, dotyczące remuneracji asystentów na uniwersytetach i akademiach technicznych, na akademii rolniczej, na weterynarskich i innych akademiach	188	732
19. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, dotyczące określenia właściwości rad przybocznych władz przemysłowych, utworzonych przez wydziały powiatowych związków stowarzyszeń	179	723
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące opustów, które mają być udzielane z cen cennika lekarstw	167	698
20. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, którem ogłasza się przepisy, tyjące się urzędowego badania i uwierzytelniania automatycznej, na torze kolejowym ustawionej wagi, przeznaczonej do odważania naładowanych wózków kolejowych (wózków, wagonetów itp.)	169	701
20. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, którem ogłasza się przepisy tyjące się urzędowego badania i uwierzytelniania t. zw. butyrometrów	170	708
20. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, dotyczące urzędowego badania przyrządów mierniczych	171	708
20. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przedłużenia czasu trwania urzędowania letniej ekspozytury celnej Gargella	172	709
20. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany spisu głównych korporacji i organów rolniczych i leśniczych, właściwych do wystawiania certyfikatów w postępowaniu celnem	200	823
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia inspektoratów skarbowych w Celowcu i Bielaku	173	709
26. „	Dokument koncesyjny na wążkotorową parową kolej lokalną z Ostrawy Morawskiej przez Peterswald do Karwina z odgałęzieniem do połączenia z koleją lokalną Hruszów—Ostrawa Polska	174	709
26. „	Dokument koncesyjny na wążkotorową kolej lokalną z Oberbozen do Klobenstein	175	714

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
26. lipca	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty, dotyczące oznaczenia tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krajowego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, zastępują dowód należytego ukończenia nauki	180	727
26. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, dotyczące osobnego postępowania pod względem dowodu uzdolnienia w poszczególnych miejscowościach z przemysłami wymienionymi w § 1., ustępie 3. punkcie 53., ustawy z dnia 5. lutego 1907., Dz. u. p. Nr. 26.	181	728
26. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, dotyczące oznaczenia zakresu działania i czynności urzędowej instruktorów stowarzyszeń	192	743
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące utworzenia starestwa w Eferding	177	719
27. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Wszetynu do Karłowic Wielkich	189	733
27. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty, dotyczące oznaczenia tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa, stwierdzające ukończenie ze skutkiem takiego zakładu, zastępują całkiem lub częściowo dowód należytego ukończenia nauki, względnie dowód przepisanej służby w charakterze czeladnika w przemyśle rękodzielniczym	193	744
28. „	Najwyższe pismo odręczne, dotyczące stosunku, w jakim królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa przyczyniać się mają w czasie od 1. lipca 1907. do 31. grudnia 1907. do wydatków na cele wspólne	178	721
29. „	Ustawa, dotycząca dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od 1. sierpnia do 31. grudnia 1907	176	717
30. „	Rozporządzenie Ministra handlu, dotyczące chwili wejścia w życie przepisów §§ 13. a i 38., ustępu 3. do 6., ustawy o dowodzie uzdolnienia w przemysłach handlowych w Czerniowcach z dnia 5. lutego 1907., Dz. u. p. Nr. 26.	182	729
1. sierpnia	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem wyznań i oświaty, dotyczące koncesjonowanego przemysłu przedsiębiorstw pogrzebowych	183	729
1. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, zawierające zniesienie różnicy pomiędzy urzędami podatkowymi głównymi a urzędami podatkowymi, następnie zmianę tytułów funkcjonariuszów urzędów podatkowych	191	741
1. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej, dotyczące uzupełnienia przepisów o służbie wojskowej, część III	206	831
2. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, zawierające oznaczenie przemysłów rękodzielniczych, pospolicie przez kobiety uprawianych	194	746
4. „	Rozporządzenie Ministra handlu, zawierające oznaczenie czasu, w ciągu którego istniejące przy stowarzyszeniach przemysłowych kasy chorych dla uczniów przekształcić się mają w myśl przepisów ustawy z dnia 5. lutego 1907., Dz. u. p. Nr. 26.	195	747

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907 6. sierpnia	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem wyznań i oświaty, dotyczące się dowodu szczególniejszego uzdolnienia, wymaganego po myśli § 23., ustępu 1., ustawy z dnia 5. lutego 1907., Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej, do rozpoczęcia koncesyjonowanych przemysłów wymienionych w § 15., punkty 1., 2., 5., 6., 7., 8., 10., 11., 14., 17., 18., 20., 21., 22. i 23. ustawy z dnia 15. marca 1883. Dz. u. p. Nr. 39., względnie ustawy z dnia 5. lutego 1907., Dz. u. p. Nr. 26.	196	749
6. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, dotyczące prowadzenia ksiąg koncesyjonowanego przemysłu stręczenia służby i posad, jakoteż policyjnej kontroli tego przemysłu . .	197	753
11. „	Ustawa, dotycząca wybijania monet stukoronowych i dalszego wybijania monet pięciokoronowych	201	823
11. „	Ustawa, upoważniająca Ministerstwo królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych do zawarcia z Ministerstwem krajów Korony węgierskiej dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej, co do wybijania monet stukoronowych i co do dalszego wybijania monet pięciokoronowych	202	824
13. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty, dotyczące oznaczenia tych zakładów naukowych, których świadectwa ukończenia ze skutkiem takiego zakładu zastępują całkiem lub częściowo dowód czasu nauki w przemyśle handlowym, względnie częściowo dowód przepisanoego czasu służby w przemyśle handlowym . . .	198	755
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, dotyczące dopuszczenia wodomierzy typu XLIII. i XLIV. do urzędowego uwierzytelniania	205	827
15. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa, dotyczące wypłacania płatnych miesięcznie z góry poborów służbowych cywilnych funkcjonaryuszów państwowych, jeżeli dzień zapadłości przypada na niedzielę	203	825
16. „	Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, dotyczące się tekstu ordynacji przemysłowej	199	757
16. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przyłączenia gminy Pernsztyń do okręgu sądu powiatowego Tysznów	207	831
17. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, którem przenosi się gminy Veprinaz i Volosca do IV. klasy taks za udzielenie koncesyi na prowadzenie apteki publicznej	204	825
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem wydaje się w porozumieniu z Ministerstwem wojny rozporządzenia wykonawcze do ustawy z dnia 10. lutego 1907., Dz. u. p. Nr. 30., o taksie wojskowej	211	847
19. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące uzupełnienia dokumentu koncesyjnego z dnia 28. września 1901., Dz. u. p. Nr. 150., na kolej lokalną z Hartbergu do Friedbergu, z powodu podwyższenia gwarancji państwowej, przyznanoego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907., Dz. u. p. Nr. 73.	216	899
22. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa, którem ogłasza się porządek czynności dla c. k. Trybunału administracyjnego	209	835
24. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące wydawania soli fabrycznej w c. k. Urzędzie sprzedaży soli w Szybeniku	213	895

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
27. sierpnia	Patent cesarski, dotyczący się zwołania sejmów Dalmacyi i Austrii poniżej Anizy	208	833
28. „	Obwieszczenie c. k. Prezydenta Ministrów, którem podaje się do wiadomości zawarcie pomiędzy Ministerstwem królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych a Ministerstwem krajów Korony węgierskiej ustalonej ustawą z dnia 11. sierpnia 1907., Dz. u. p. Nr. 202., dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej co do wybijania monet stukoronowych i co do dalszego wybijania monet pięciokoronowych	219	907
29. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przemiany pobocznych urzędów cłowych w Wildbichlu i Terragnolo w ekspozytury celne	214	895
1. września	Dokument koncesyjny na kolej lokalną ze Skalic—Boskowiec do Opatowie Wielkich	217	899
1. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące nadania koncesyi na małą wązkotorową kolej elektryczną z prawego brzegu rzeki Innu obok mostu łańcuchowego w Insbruku na Hungerburgplateau	218	904
5. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przeniesienia pobocznego urzędu cłowego w Hilgersdorfie na ekspozyturę celną	220	907
6. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów Czech, Galicyi, Austrii powyżej Anizy, Solnogrodu, Styryi, Karyntyi, Bukowiny, Moraw i Śląska	215	897
10. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące upoważnienia c. k. głównego Urzędu celnego w Kraslicach do ekspedycyowania gładkich tkanin jedwabnych	224	951
12. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów istryjskiego	221	909
18. „	Ustawa, dotycząca pozbycia realności skarbowych	231	955
18. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którym ogłasza się zaliczenie gminy Innichen do ósmej klasy wojskowej taryfy czynszowej	238	973
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące utworzenia Sądu powiatowego w Czudyn na Bukowinie	226	953
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące utworzenia Sądu powiatowego w Rudniku w Galicyi	227	953
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące utworzenia Sądu powiatowego w Krasnej w Galicyi	228	953
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przeprowadzania sądowych sprzedaży przymusowych w urzędzie licytacyjnym c. k. Urzędu zastawniczego, przechowawczego i licytacyjnego w Wiedniu	229	954
20. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którym ogłasza się zaliczenie gmin Perasto i Stolivo do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej	253	1071
23. „	Obwieszczenie Ministra spraw wewnętrznych, dotyczące prostowania błędów drukarskich i innych omyłek w Dzienniku ustaw państwa dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych oraz sporządzania dodatkowych nakładów wydanych już części Dziennika ustaw państwa	225	951

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
23. września	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany ogłoszonego obwieszczeniem z dnia 4. października 1897., Dz. u. p. Nr. 233., spisu okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego	232	957
23. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany ogłoszonego obwieszczeniem z dnia 4. października 1897., Dz. u. p. Nr. 233., spisu okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego	233	958
23. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące koncesjonowania kilku linii kolejek normalnotorowych w Wiedniu i okolicy	234	958
23. „	Ustawa, dotycząca zmiany <i>modus vivendi</i> , obowiązującego co do stosunków handlowych i obrotowych z Państwem tureckim	236	965
26. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, rolnictwa, handlu i sprawiedliwości, dotyczące obrotu krupkami perlowemi	230	954
1. października	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którym ogłasza się zaliczenie gminy Pergine do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej	257	1075
3. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu, rolnictwa i sprawiedliwości, dotyczące zawodowego wytwarzania w kraju sztucznych słodczy i sprowadzania tychże z krajowego źródła wytwórczego, tudzież nabywania ich przy publicznych licytacjach	235	961
8. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Dielhau na ekspozyturę celną	239	973
10. „	Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień statutu Akademii górniczych w Leoben i w Przybramie	240	973
11. „	Rozporządzenie wykonawcze Ministerstw sprawiedliwości i skarbu do ustawy z dnia 11. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 246., dotyczącej sprostowania ksiąg gruntowych w Galicyi i na Bukowinie	243	983
12. „	Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, handlu i spraw wewnętrznych, którym wydaje się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 17. marca 1907., Dz. u. p. Nr. 102., dotyczącej oznaczania miejscowego pochodzenia chmielu	237	967
13. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Neumarkt-Kallham do Weizenkirchen wraz z odnogą z Aching do Peuerbach	241	975
13. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Witkowiec do Marienberg	244	1051
15. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące utworzenia sądu przemysłowego w Prościejowie	242	980
18. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu, dotyczące używania poświadczeń złożenia pocztowej Kasy oszczędności do wpłat uskutecznianych na rzecz miejskich oddziałów urzędu podatkowego w Wiedniu	266	1085
24. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty i Ministrem spraw wewnętrznych, dotyczące wykonania § 13., ustępu 3., ustawy z dnia 26. grudnia 1893., Dz. u. p. Nr. 193., o urządzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego	246	1059

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
26. października	Reskrypt Ministerstwa skarbu, dotyczący zaprowadzenia nowego, ogólnego środka denaturacyjnego	245	1053
30. „	Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa, dotyczące wydania nowego statutu dla centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni	247	1061
6. listopada	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zwinienia ekspozytury celnej, utworzonej w zakładzie kontumacyjnym dla świń w Budapeszcie Steinbruch (Kőbánya)	248	1062
6. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od stacji Freiland-Türnitz do Türnitz	251	1065
8. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przemiany stacji ekspedycji celnej w Aussa-Luiko i Venco w ekspozyturę celną	249	1063
12. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Schönbiel	250	1063
14. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia urzędu podatkowego dla miasta Lwowa	258	1075
17. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgach poborczych Dzieczyn, Młody Bolesław i Turnów	252	1070
18. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego Georgendorf na ekspozyturę celną	254	1071
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przydzielenia gminy Steinerkirchen nad Innbach do okręgu Sądu powiatowego Grieskirchen w Austrii górnej	255	1071
27. „	Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, handlu i spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości, którym ogłasza się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 12. kwietnia 1907., Dz. u. p. Nr. 210., o kuczeniu winem, moszczem winnym i zacierem winnym	256	1072
29. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.	260	1077
2. grudnia	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia nowego okręgu szacunkowego dla podatku osobisto-dochodowego w okręgu urzędowym nowo ustanowionego Starostwa w Eferding	263	1083
3. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące wymiaru ceny worków na sól stołową	264	1084
4. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące obniżenia opłat abonamentowych od telefonów	259	1075
5. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem obrony krajowej, dotyczące wystawiania certyfikatów, stojących na równi z świadectwami pracy a odnoszących się do używania osób, które należą do		

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
	wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej lub pospolitego ruszenia. do czynności przemysłowych, będących przedmiotem przemysłów ręko- dzielniczych	261	1080
5. grudnia	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące ogłoszenia spisu tych przypraw farmaceutycznych, które uznano za wina lecznicze . . .	262	1080
5. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Libochowic do Jenschowic	267	1085
5. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Opoczna do Dobruszki	270	1147
6. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgach poborczych podatkowych Cza- sław, Szlany i Tabor	268	1090
9. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości o ochronie praw autorskich w sto- sunku do Stanów Zjednoczonych Ameryki	265	1084
9. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Urzędów celnych pobocznych w Collaz, Vermiglio i Zolihaus na ekspozytury celne	272	1155
11. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące postępowania cel- nego w obrocie hafciarskim	269	1091
14. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące uskutecznienia wypłat na rachunek władz skarbowych w Austrii powyżej Anizy i w Solnogradzie przez c. k. pocztową Kasę oszczędności	274	1159
18. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące papierów kredytowych po- wszechnego długu państwowego tudzież długu państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, przeznaczonych na woj- skowe kaucyje małżeńskie	276	1163
19. „	Rozporządzenie Ministrów sprawiedliwości, skarbu i handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową o wydawaniu przesylek wartościowych, nadchodzących pocztą dla sądów	271	1153
20. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące wydania jubileuszowych koron stempla austriackiego	273	1155
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące wydania nowych znaczków pocztowych	275	1160
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zastanowienia poboru soli limito z c. k. składu solnego w Hallein	283	1303
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgach poborczych Pardubice i Czeski Bród	284	1303
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące ściągnięcia udziałowych prze- kazów hipotecznych i zmniejszenia długu tego do kwoty 57,324.905 K . .	277	1175
28. „	Ustawa, dotycząca dalszego poboru podatków i opłat tudzież pokrywania wy- datków państwowych w czasie od 1. stycznia do 30. czerwca 1908. i wygotowania centralnego zamknięcia rachunków administracji pań- stwowej królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych za rok 1907	285	1304

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1907			
30. grudnia	Ustawa, którą zatwierdza się i wprowadza w życie umowę, dotyczącą uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych pomiędzy królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a krajami świętej Korony węgierskiej, układ co do unikania podwójnych opodatkowań oraz co do kilku innych spraw z zakresu bezpośredniego opodatkowania tudzież układ dodatkowy do układu w przedmiocie przyczyniania się krajów świętej Korony węgierskiej do ciężarów ogólnego długu państwowego	278	1177
30.	Ustawa, którą upowaznia się Ministerstwo królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do zawarcia z Ministerstwem krajów świętej Korony węgierskiej układu względem zmiany § 8. ustawy z dnia 27. czerwca 1878., Dz. u. p. Nr. 63.	279	1295
30.	Ustawa, dotycząca przyczyniania się królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do wydatków na sprawy wspólne Monarchii austriacko-węgierskiej	280	1295
30.	Ustawa, dotycząca budowy na koszt państwa normalnotorowych kolei żelaznych z Rudolfswert przez Möttling do granicy kraju w kierunku ku Karlstadt z odgałęzieniem do Tschernembl tudzież z Knina do granicy kraju w kierunku ku Pribudic	281	1296
30.	Ustawa co do przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 30. sierpnia 1891., Dz. u. p. Nr. 136., o wykonywaniu sądownictwa konsularnego . .	286	1306
30.	Patent cesarski, tyczący się rozwiązania sejmu tyrolskiego	287	1307
30.	Ustawa, którą rządowi nadaje się upoważnienie do tymczasowego uregulowania stosunków handlowych z zagranicą na czas od 1. stycznia do 31. grudnia 1908. i do spowodowania ratyfikacji brukselskich aktów co do cukru z dnia 28. sierpnia i z dnia 19. grudnia 1907.	288	1309
31.	Rozporządzenie Ministrów rolnictwa i handlu, którem wydaje się przepisy co do obrotu bydłem z krajami świętej Korony węgierskiej	282	1297

Drugi skorowidz.

Spis abecadłowy

ustaw, rozporządzeń itd., od dnia 1. stycznia do dnia 31. grudnia 1907. w Dzienniku ustaw państwa (Rocznik LIX., część I. do CXXXII.) ogłoszonych.*)

Abbazya-Mattuglie, zmiana koncesyi na kolej elektryczną do Lowrany. 66, 365. Abonamentowe opłaty, ob. Opłaty. Adjunkci przy instytutach naukowych uniwersytetów i innych szkół wyższych, ich pobory. 187, 732. Administracja podatkowa, trzecia w Pradze, jej utworzenie. 122, 473. Administracyjny tok instancyj co do należytości stemplowych i bezpośrednich, jakoteż niektórych gałęzi dochodów niestających. 52, 331. — Trybunał, ob. Trybunał. Adwokaci, zmiana taryfy ich wynagrodzenia. 51, 331. Akademie górnicze w Leoben i Przybramie, zmiana statutu. 240, 973. — techniczne, akademie rolnicze, akademie weterynarskie i inne, remuneracye asystentów. 188, 732. Akt generalny międzynarodowej konferencji w Algeciras. 222, 911. — — — — ustawa celem wykonania tegoż. 223, 950. Aktywne dodatki, ob. Dodatki. Algeciras, generalny akt międzynarodowej konferencji. 222, 911. — — — — ustawa celem wykonania tegoż. 223, 950.	Apteka publiczna, przeniesienie gmin Veprinaz i Volosca do IV. klasy taks za udzielenie koncesyi. 204, 825. Apteki, ustawa o uregulowaniu spraw, dotyczących tychże. 5, 23. Armia, ustanowienie na rok 1907. kontyngentów rekrutów i zezwolenie na ich pobór. 22, 119. Artykuły żywności itd. owinięte w papier barwiony, zakaz ich importu. 131, 495. Asch, zmiana terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego. 64, 363. Aspang, budowa kolei lokalnej z Friedberg. 69, 369. Aspang Markt, zakaz handlu obnośnego. 114, 460. Aspiranci pocztowi, ob. Oficjanci. Asystenci na uniwersytetach, akademiach technicznych, akademii rolniczej, akademiach weterynarskich i innych, ich remuneracye. 188, 732. Aussa-Luiko, przemiana tamtejszej stacyi ekspedycyi celnej w ekspozyturę. 249, 1063. Austria górna, uskutecznianie wypłat na rachunek tamtejszych władz skarbowych przez pocztową Kasę oszczędności. 274, 1159. — — zwołanie sejm. 33, 273; 215, 897. — — poniżej Anizy, zwołanie sejm. 124, 477; 208, 833.

*) Z dwóch cyfr przy każdym wyrazie podanych, oznacza pierwsza liczbę ustawy, druga zaś, grubsze i czcionkami wydrukowana, stronicę Dziennika ustaw państwa, na której tę ustawę umieszczono.

Autorskie prawo, ob. Prawo.

Autorzy i dzieł literatury, sztuki i fotografii, zmiana ustawy o ich prawach. 58, 352.

Badanie urzędowe i uwierzytelnianie automatycznej, na torze kolejowym ustawionej wagi do odważania naładowanych wózków kolejowych. 169, 701.

— — — — butyrometrów. 170, 708.

— — przyrządów mierniczych. 171, 708.

Bank krajowy bukowski, używanie jego funduszowych zapisów długu do umieszczania kapitałów. 62, 359.

Barwiony papier, ob. Papier.

Beczki, ob. Oślony.

Belvedere, budowa kolei lokalnej z Cervignano. 70, 371.

Bezau, ob. Bregencya.

Bezpośrednie opodatkowanie, ob. Opodatkowanie.

Bielak, utworzenie inspektoratu skarbowego. 173, 709.

Bischoffteinitz, zaliczenie gminy tej do dziesiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej. 85, 389.

Błędy drukarskie, ob. Sprostowanie.

— — i inne omyłki w Dzienniku ustaw państwa, ich prostowanie i sporządzanie dodatkowych nakładów wydanych już części. 225, 951.

Bodeńskie jezioro, ob. Jezioro.

Bozen, upoważnienie tamtejszego urzędu celnego do odprawiania towarów jedwabnych. 133, 497.

Brazylia, tymczasowe uregulowanie komunikacji okrętowej. 46, 303.

Brazylijski ruch okrętowy, układ z spółką austriackiego Lloyd'a. 94, 411.

Bregencya-Bezau, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego dla tej kolei. 121, 471.

— uzupełnienie porządku portowego dla tamtejszego portu. 128, 480.

Brukselskie akty co do cukru, ob. Ratyfikacja.

Brüx, zaliczenie gminy tej do siódmej klasy taryfy czynszów wojskowych. 138, 515.

Budapeszt-Steinbruch, zwiniecie tamtejszej ekspozytury celnej w zakładzie kontumacyjnym dla świń. 248, 1062.

Budowa okrętów, przyczynianie się do tejże, ustawa. 44, 297.

— — — — — rozporządzenie wykonawcze. 157, 669.

Budowlany przemysł, ob. Przemysł.

Budowle lądowe, przepisy dla zapobiegania nieszczęśliwym wypadkom i ochrony zdrowia robotników. 24, 123.

Budynkowy podatek, ob. Podatek.

Budziejowice, zmiana terminów wpłaty podatku domowo-czynszowego. 76, 376.

Bukowina, rozporządzenie wykonawcze co do sprostowania ksiąg gruntowych. 243, 983.

— zwołanie sejmu. 215, 897.

Bukowiński Bank, ob. Bank.

Bułgaria, częściowe ograniczenie sądownictwa konsularnego tamże. 117, 467.

Butyrometry; ich urzędowe badanie i uwierzytelnianie. 170, 708.

Bydło, przepisy co do odnośnego obrotu z krajami św. Korony węg. 282, 1297.

Canale, zaliczenie gminy tej do ósmej klasy taryfy czynszów wojskowych. 110, 459.

Canfanaro, ob. Parenzo.

Celna ekspozytura, ob. Ekspozytura.

— taryfa, ob. Taryfa.

Celne postępowanie, ob. Postępowanie.

Celny obszar, ob. Obszar.

— urząd, ob. Urząd.

Celowice, utworzenie tamże inspektoratu skarbowego. 173, 709.

Cennik lekarstw, opusty z cen. 167, 698.

Ceny handlowe, przeciętne najważniejszych materiałów pomocniczych i wytworów chemicznych, sprostowanie ich spisu. 10, 50.

Certyfikaty odnoszące się do używania osób, należących do wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej lub pospolitego ruszenia do czynności będących przedmiotem przemysłów rękodzielniczych. 261, 1080.

— w postępowaniu celnem, spis korporacji i organów rolniczych i leśniczych, właściwych do ich wystawiania. 130, 491.

— — — — — zmiana spisu. 200, 823.

Cervignano, budowa kolei lokalnej do Belvedere. 70, 371.

Cesarza Ferdynanda kolej północna, organizacja służby na jej upaństwowionych liniach. 2, 17.

Chemiczne materyały, ob. Spis.

Chemiczno-analityczne badania w głównym Urzędzie probierczym w Wiedniu, taryfa opłat. 87, 393.

Chmiel, oznaczanie miejscowego pochodzenie tegoż, ustawa. 93, 408.

— — — — — ustawa. 102, 417.

— — — — — rozporządzenie wykonawcze. 237, 967.

Choroby zaraźliwe zwierzęce, obwieszczenie odnoszące się do dotyczącej umowy między Monarchią austr.-węg. a Państwem niemieckiem. 161, 689.

Chów koni, nowy statut centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni. 247, 1061.

Cłowy, ob. Celny.

Collaz, przekształcenie urzędu celnego tamże na eksporturę. 272, 1155.

Cukier, upoważnienie rządu do spowodowania ratyfikacji brukselskich aktów co do cukru. 288, 1309.

— zmiana postanowień co do kredytowania podatku spożywczego. 163, 693.

Czasław, zmiana terminów zapłaty podatku domowoczynszowego. 268, 1090.

Czechy, zwołanie sejmu. 23, 121; 215, 897.

Czerniowce, chwila wejścia w życie przepisów o dowodzie uzdolnienia w przemysłach handlowych. 182, 729.

Czeski Bród, zmiana terminów wpłaty podatku domowoczynszowego. 284, 1303.

Czudyn, kolej lokalna do Koszczuji, dokument koncesyjny. 19, 113.

— utworzenie tamże sądu powiatowego. 226, 953.

Czynsze wojskowe, ob. Taryfa czynszów.

Dalmacya, uregulowanie prawidłowej komunikacji okrętowej. 43, 297.

— zwołanie sejmu. 208, 833.

Dania, prawo autorskie w stosunku do tego państwa. 168, 699.

Darmsztad, zaliczenie tamtejszej wyższej szkoły technicznej do tych zakładów, które stoją na równi z wyższymi szkołami technicznymi w krajach tutejszych. 12, 51.

Deklaracyjne postępowanie, ob. Postępowanie.

Denaturacyjny, ogólny środek, zaprowadzenie nowego takiego środka. 245, 1051.

Dielbau, przekształcenie tamtejszego Urzędu celnego na eksporturę. 239, 973.

Dług państwowy ogólny, zatwierdzenie i wprowadzenie w życie układu dodatkowego w przedmiocie przyczyniania się krajów św. Korony węg. do ciężarów długu tego. 278, 1177.

— — — i dług państwowy królestw i krajów repr. w Radzie państwa, przeznaczenie papierów kredytowych długu tego na wojskowe kaucye małżeńskie. 276, 1163.

— w udziałowych przekazach hipotecznych, jego zmniejszenie. 277, 1175.

Dobruszka, dokument koncesyjny na kolej lokalną z Opoczna. 270, 1147.

Dochód najniższy grecko-orientalnych duszpasterzy w Dalmacyi, podwyższenia tegoż, ustawa. 57, 351.

— — — — — rozporządzenie wykonawcze. 92, 405.

— — katolickich duszpasterzy, podwyższenie tegoż, ustawa. 56, 350.

— — rozporządzenie wykonawcze. 63, 359.

Dochody niestale, administracyjny tok instancji. 52, 331.

Dodatki aktywne grona nauczycielskiego przy rz. k. i gr. k. diecezalnych zakładach naukowych i głównych tego rodzaju zakładach w Gorycyi i Zarze, nowe ich ustanowienie. 118, 469.

— — urzędników państwowych, przydzielenie miejsc służbowych do klasy I. do III. 79, 379.

Dodatkowe nakłady, ob. Nakłady.

Dokument koncesyjny na kolej lokalną Bregencya—Bezau, jego uzupełnienie i zmiana. 121, 471.

— — — — — Lambach—Haag, jego uzupełnienie i zmiana. 142, 521.

— — — — — z Czudyna do Koszczuji. 19, 113.

— — — — — z Freiland-Türnitz do Türnitz. 251, 1065.

— — — — — z Hartbergu do Friedbergu, jego uzupełnienie. 216, 899.

— — — — — z Kühnsdorf do Eisenkappel, jego uzupełnienie i zmiana. 143, 522.

— — — — — z Libochowic do Jenszowic. 267, 1085.

— — — — — z Meranu do Mals, jego uzupełnienie i zmiana. 119, 470.

— — — — — z Neumarkt-Kallham do Weizenkirchen. 241, 975.

— — — — — z Oberbozen do Klobenstein. 175, 714.

— — — — — z Opoczna do Dobruszki. 270, 1147.

Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Ostrawy Morawskiej do Karwina. 174, 709.

— — — — — z Skalic-Boskovic do Opatowic Wielkich. 217, 899.

— — — — — z Trydentu do Malé, jego uzupełnienie i zmiana. 84, 386.

— — — — — z Tryestu do Parenzo ewentualnie do Canfanaro, jego uzupełnienie i zmiana. 120, 470.

— — — — — z Unterach nad Attersee do See nad Mondsee. 144, 523.

— — — — — z Willendorf do Neunkirchen. 158, 683.

— — — — — z Witkowic do Marienberg. 244, 1051.

— — — — — z Wszetynu do Karłowic Wielkich. 189, 733.

— — — — — żelazną Marienbad—Karlsbad, jego uzupełnienie i zmiana. 141, 519.

— — — — — koleje lokalne w Wels, jego zmiana. 82, 385.

Domažlice, budowa kolei lokalnej do Tachowa. 67, 367.

Domowo-czynszowy podatek, ob. Podatek.

Dopuszczenie wodomierza typu XXXIX a do urzędowego uwierzytelniania. 162, 689.

— — — — — typu XLIII i XLIV. do urzędowego uwierzytelniania. 205, 827.

Dowód szczególniejszego uzdolnienia wymaganego do rozpoczęcia niektórych przemysłów koncesyjnych. 196, 749.

— — — — — ukończenia nauki, ob. Nauka.

— — — — — uzdolnienia, osobne postępowanie w poszczególnych miejscowościach z przemysłami wymienionemi w § 1., następnie 3., punkcie 53. ustawy z dnia 5. lutego 1907. 181, 728.

— — — — — w przemysłach handlowych, chwila wejścia w życie odnośnych przepisów w Czerniowcach. 182, 729.

Drukarskie błędy, ob. Błędy.

Duszpasterze grecko-orientalni w Dalmacyi, podwyższenie ich najniższego dochodu i poborów emerytalnych, ustawa. 57, 351.

— — — — — rozporządzenie wykonawcze. 92, 405.

— — — — — katolicy, podwyższenie ich najniższego dochodu i poborów emerytalnych, ustawa. 56, 350.

— — — — — rozporządzenie wykonawcze. 63, 359.

Dworzysko, utworzenia tamże ekspozytury celnej. 28, 261.

Działy gruntów, zmiana warunków zaniechania pomiaru. 29, 261.

Dzieci, zatrudnianie tylżę w górnictwie. 146, 531.

Dzieczyn, zmiana terminów wpłaty podatku domowoczynszowego. 252, 1070.

Dziekanat w Ischlu i Gmunden, kwota wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego. 37, 279.

— — — — — w Mor. Ostrawie, kwota wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego. 100, 416.

Dziekański urząd, ob. Dziekanat.

Dzielnica wiedeńska XXI. zmiany w okręgach rozkładu powszechnego podatku zarobkowego. 153, 665.

Dziennik ustaw państwa, prostowanie błędów drukarskich i innych omyłek oraz sporządzanie dodatkowych nakładów. 225, 951.

Ebenfurth, zakaz handlu obnośnego. 60, 357.

Ebersdorf, rozszerzenie uprawnień celnych tamtejszego Urzędu celnego. 186, 732.

Eferding, utworzenie starostwa. 177, 719.

— — — — — nowego okręgu szacunkowego dla podatku osobisto-dochodowego. 263, 1083.

Egzamin dla służby statystycznej w Ministerstwie handlu. 190, 739.

— — — — — techniczno-lasowej służby państwowej. 116, 461.

Egzaminowanie kandydatów na urząd nauczycielski w szkołach handlowych wyższych. 135, 501.

Exekucya na podstawie austriackich wyroków w kantonie Zurych. 77, 376.

Eisenkappel, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego dla kolei lokalnej z Kühnsdorf. 143, 522.

Ekspozytura celna w Gargella, przedłużenie jej urzędowania. 172, 709.

— — — — — w Georgswalde-Strasse, rozszerzenie jej uprawnień. 125, 479.

— — — — — w Krilo z służbą portową i morsko-sanitarną, jej utworzenie. 97, 415.

— — — — — w Lublanie, jej utworzenie w urzędzie pocztowym. 20, 117.

— — — — — w Piano della Fugazza, jej utworzenie. 99, 416.

— — — — — w Schönbichl, jej utworzenie. 250, 1063.

— — — — — w Szurduk, wyposażenie jej w upoważnienia urzędu celnego pobocznego I. klasy i utworzenie posterunku zapowiadawczego nad potokiem Polatisce. 165, 697.

Ekspozycja celna w Szczecinie, jej utworzenie. 115, 461.

— — w zakładzie kontumacyjnym dla świń w Budapeszcie-Steinbruch, jej zwiniecie. 248, 1062.

— portowa i morsko-sanitarna z służbą celną w Prigradicy, jej utworzenie. 98, 415.

Ekspozycje celne w Dworzysku i Wawrowicach, ich utworzenie. 28, 261.

Emerytalne pensje, ob. Pensje.

— pobory, ob. Pobory.

— — duszpasterzy grecko-orientalnych w Dalmacji, podwyższenie tychże, ustawa. 57, 351.

— — rozporządzenie wykonawcze. 92, 405.

— postępowanie względem grona nauczycielskiego przy grecko-wschodnim zakładzie naukowym w Zadarze, przepisy wykonawcze. 145, 528.

Emerytura dla klasy lat służby 1. a u oficjantek pocztowych, podstawa jej wymiaru. 90, 402.

Emerytury i płace grona nauczycielskiego w katolickich, dycezalnych, względnie grecko-orientalnych teologicznych zakładach naukowych, zmiana, względnie uzupełnienie odnośnych postanowień. 55, 347.

Erstbrunn, ob. Kolej lokalna.

Farmacenci zostający w kondycyi, obowiązek meldowania się. 148, 534.

— — — — tworzenie wydziałów. 6, 36.

Farmaceutyczne przyprawy, ob. Przyprawy.

Freiland-Türnitz, dokument koncesyjny na kolej lokalną do Türnitz. 251, 1065.

Friedberg, budowa kolei lokalnej do Aspang. 69, 369.

— uzupełnienie dokumentu koncesyjnego na kolej lokalną z Hartbergu. 216, 899.

Fundusz taks wojskowych, zmiana odnośnych postanowień ustawowych. 30, 265.

Funkcjonariusze państwowi, ob. Pobory.

— — cywilni, wypłacanie ich miesięcznych poborów służbowych, jeżeli dzień zapadłości przypada na niedzielę. 203, 825.

— urzędów podatkowych, zmiana ich tytułów. 191, 741.

Funkcjonariusze w służbie prywatnej, ich ubezpieczenie pensyjne. 1, 1.

— — — publicznej, ich ubezpieczenie pensyjne. 1, 1.

Galieya, rozporządzenie wykonawcze co do sprostowania ksiąg gruntowych. 243, 983.

— zmiana i uzupełnienie rozporządzenia, dotyczącego zakładania i prowadzenia ksiąg naftowych. 107, 427.

— zwołanie sejmiku. 23, 121; 215, 897.

Gänsersdorf, ob. Kolej lokalna.

Gargella, przedłużenie urzędowania tamtejszej ekspozycji celnej. 172, 709.

Gänersdorf, ob. Kolej lokalna.

Gażyści wojskowi, ob. Oficerzy.

Generalny akt międzynarodowej konferencji w Algieras. 222, 911.

— — — ustawa celem wykonania tegoż. 223, 950.

Georgendorf, przekształcenie tamtejszego Urzędu celnego na ekspozycję. 254, 1071.

Georgswalde-Ebersbach, podniesienie tamtejszego urzędu celnego do kategorii urzędu celnego głównego II. klasy i rozszerzenie jego uprawnień. 125, 479.

— -Strasse, rozszerzenie uprawnień tamtejszej ekspozycji celnej. 125, 479.

Giełda wiedeńska, jednostki giełdowe papierów jako podstawa wymiaru podatku. 96, 413.

Giełdowe jednostki, ob. Jednostki giełdowe.

Giełdy swojskie, jednostki giełdowe papierów, jako podstawa wymiaru podatku. 47, 305.

Gmünd, utworzenie tamże sądu powiatowego 40, 280.

Gmunden, kwota wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego. 37, 279.

Górnictwo, zatrudnianie młodocianych robotników i dzieci. 146, 531.

Górnice akademie, ob. Akademie.

Gorycyja, nowe ustanowienie dodatków aktywnych grona nauczycielskiego przy tamtejszym zakładzie naukowym teologicznym. 118, 469.

— i Gradyska, zwołania sejmiku. 23, 121.

Greckie królestwo, traktat co do wydawania zbrodniarzy. 129, 481.

Grecko-wschodni duszpasterze, ob. Duszpasterze.

Grecko-wschodni zakład naukowy, ob. Zakład naukowy.

— **wschodnie zakłady naukowe**, ob. Nauczycielskie grono.

Grieskirchen, przydzielenie gminy Steinerkirchen nad Innbach do okręgu tamtejszego sądu powiatowego. 255, 1071.

Grono nauczycielskie, ob. Nauczycielskie grono.

Gruntowe księgi, ob. Księgi.

Gruntowy podatek, ob. Podatek.

Gruż, udzielenie kredytu na budowę części kolei żelaznej do zatoki kotorskiej z odnogą do Grużu. 72, 373.

Gwarancja państwowa, podwyższenie tejże dla kilku kolei niższego rzędu. 73, 374.

— — podwyższenie tejże dla kolei lokalnej z Trydentu do Malé. 4, 21.

Haag-Lambach, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego. 142, 521.

Hafciarski obrót, postępowanie celne. 269, 1091.

Hallein, zastanowienie poboru soli limitu z składu solnego tamże. 283, 1303.

Handel odnośny, zakaz tegoż na obszarze gminy Aspang Markt. 114, 460.

— — — — na obszarze gminy miasta Ebenfurtu. 60, 357.

— — — — na obszarze gminy Sollenau. 113, 460.

— zagraniczny, ob. Statystyka.

Handlowa marynarka, ob. Marynarka.

— wartość, ob. Wartość.

Handlowe przemysły, ob. Przemysły.

— stosunki, ob. Stosunki.

— szkoły, ob. Szkoły.

Hartberg, uzupełnienie dokumentu koncesyjnego na kolej lokalną do Friedbergu. 216, 899.

Heina środek do szybkiego klarowania, zakaz wprowadzania. 164, 695.

Hermagor, zaliczenie gminy tej do ósmej klasy taryfy czynszów wojskowych. 27, 261.

Hilgersdorf, przemiana tamtejszego Urzędu celnego na ekspozyturę. 220, 907.

Hipoteczne przekazy, ob. Przekazy.

Iglawa, utworzenie tamże urzędu celnego. 136, 511.

— wykonywanie kar na wolności w odosobnionem zamknięciu i ustanowienie komisji dla wykonywania kar. 139, 515.

Import artykułów żywności itd. owiniętych w papier barwiony, zakaz tegoż. 131, 495.

Imst, przyłączenie gminy Karres do okręgu tamtejszego sądu powiatowego. 78, 379.

Innichen, zaliczenie gminy tej do ósmej klasy wojskowej taryfy czynszowej. 238, 973.

Innsbruck, koncesjonowanie kolejki elektrycznej na Hungerburgplateau. 218, 904.

— uznanie całego obszaru tegoż za miejsce wyłączone. 103, 421.

Inspektoraty skarbowe w Celowcu i Bielaku, ich utworzenie. 173, 709.

Instruktorzy stowarzyszeń, oznaczenie ich zakresu działania i czynności urzędowej. 192, 743.

Ischl, kwota wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego. 37, 279.

Istria, zwołanie sejmu. 221, 909.

Izba posłów, ob. Rada państwa.

Jasło, wypracowanie projektu na linię kolei żelaznej do Koniecznej. 75, 376.

Jednostki giełdowe papierów notowanych na giełdach swojskich, jako podstawa wymiaru podatku. 47, 305.

— — — — na giełdzie wiedeńskiej, jako podstawa wymiaru podatku. 96, 413.

Jedwabne tkaniny, ob. Tkaniny.

— towary, ob. Towary.

Jenszowice, dokument koncesyjny na kolej lokalną z Libochowic. 267, 1085.

Jezioro bodeńskie, uzupełnienie porządku portowego. 128, 480.

Jubileuszowe korony stempla austriackiego, ich wydanie. 273, 1155.

Kaľusz, zaprzestanie wydawania soli bydłowej w składzie soli tamże. 8, 46.

Kancelaryjny personal, ob. Personal.

Kandydaci na urząd nauczycielski w szkołach handlowych wyższych, ich egzaminowanie. 135, 501.

- Kapitał** dla kilku kolei lokalnych, udział państwa w jego zgromadzeniu. 74, **374.**
- Kapitały** fundacyjne, pupilarne itp. używanie zapisów długu Banku bukowińskiego do ich umieszczania. 62, **359.**
- — — — używanie zapisów długu kolei Gänserndorf—Gannersdorf do ich umieszczania. 111, **459.**
- — — — używanie zapisów długu kolei Korneuburg—Ernstbrunn do ich umieszczania. 112, **460.**
- Karłowice Wielkie**, budowa kolei lokalnej z Wszetynu. 68, **368.**
- — dokument koncesyjny na kolej lokalną z Wszetynu. 189, **733.**
- Karlsbad-Marienbad**, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego. 141, **519.**
- Karlstadt**, budowa kolei żelaznej z Rudolfswert do granicy kraju w kierunku ku Karlstadt. 281, **1296.**
- Kurres**, przyłączenie gminy tej do okręgu Sądu powiatowego Imst. 78, **379.**
- Karty** legitymacyjne pocztowe w wewnętrznym obrocie pocztowym, zmiana odnośnych postanowień. 149, **536.**
- Karwin**, dokument koncesyjny na kolej lokalną z Ostrawy Morawskiej. 174, **709.**
- Kary** na wolności, wykonywanie tychże w odosobnionem zamknięciu i ustanowienie komisji dla wykonywania kar dla Sądu obwodowego w Iglawie. 139, **515.**
- Karyntya**, zwołanie sejmiku. 215, **897.**
- Kasa** oszczędności, pocztowa, uskutecznianie wypłat na rachunek władz skarbowych w Austrii powyżej Anizy i w Solnogradzie przez kasę tę. 274, **1159.**
- — — — używanie jej poświadczeń złożenia do wpłat na rzecz miejskich oddziałów Urzędu podatkowego w Wiedniu. 266, **1085.**
- — — — wypłata pensji emerytalnych i poborów zaopatrzenia przez dopisanie na konto czekowe. 185, **731.**
- Kasy** chorych dla uczniów, istniejące przy stowarzyszeniach przemysłowych, czas ich przekształcenia. 195, **747.**
- Katharein**, przekształcenie urzędu celnego pobocznego na ekspozyturę. 154, **666.**
- Katolicy** duszpasterze, ob. Duszpasterze.
- Katolickie**, dyecezalne zakłady naukowe, ob. Nauczycielskie grono.
- Kaucye** małżeńskie, wojskowe, przeznaczenie papierów kredytowych powszechnego długu państwowego i długu państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa na kaucye te. 276, **1163.**
- Kemmelbach-Ybbs**, koncesjonowanie kolejki elektrycznej do Ybbs. 134, **497.**
- Klasy** I. do III. dodatków aktywalnych urzędników państwowych, przydzielenie miejsc służbowych. 79, **379.**
- Klobenstein**, dokument koncesyjny na kolej lokalną z Oberbozen. 175, **714.**
- Kuin**, budowa kolei żelaznej do granicy kraju w kierunku ku Pribudie. 281, **1296.**
- Kobiety**, oznaczenie uprawianych przez nie pospolicie przemysłów rękodzielniczych. 194, **746.**
- Kolej**, badanie i uwierzytelnianie automatycznej, na torze ustawionej wagi do odważania naładowanych wózków kolejowych. 169, **701.**
- elektryczna z Abbazy-Matuglie do Lowrany, częściowa zmiana koncesyi. 66, **365.**
- lokalna Bregencya—Bezau, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego. 121, **471.**
- — Gänserndorf—Gannersdorf, używanie zapisów długu tej kolei do umieszczenia kapitałów fundacyjnych, pupilarnych itp. 111, **459.**
- — Korneuburg—Ernstbrunn, używanie zapisów długu tej kolei do umieszczenia kapitałów fundacyjnych, pupilarnych itp. 112, **460.**
- — Lambach—Haag, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego. 142, **521.**
- — z Cervignano do Belvedere, budowa tejże. 70, **371.**
- — z Czudyna do Koszczuży, dokument koncesyjny. 19, **113.**
- — z Domažlic do Tachowa, budowa tejże. 67, **367.**
- — z Freiland-Türnitz do Türnitz, dokument koncesyjny. 251, **1065.**
- — z Friedberg do Aspang, budowa tejże. 69, **369.**
- — z Hartbergu do Friedbergu, uzupełnienie dokumentu koncesyjnego. 216, **899.**
- — z Kühnsdorf do Eisenkappel, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego. 143, **522.**
- — z Libochowic do Jenzowic, dokument koncesyjny. 267, **1085.**
- — z Meranu do Mals, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego. 119, **470.**
- — z Neumarkt-Kallham do Weizenkirchen, dokument koncesyjny. 241, **975.**
- — z Oberbozen do Klobenstein, dokument koncesyjny. 175, **714.**
- — z Opoczna do Dobrużki, dokument koncesyjny. 270, **1147.**

Kolej lokalna z Ostrawy Morawskiej do Karwina, dokument koncesyjny. 174, 709.

— z Skalic-Boskowie do Opatowic Wielkich, dokument koncesyjny. 217, 899.

— z Trydentu do Malé, podwyższenie gwarancji państwowej. 4, 21.

— z Trydentu do Malé, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego. 84, 386.

— z Tryestu do Parenzo ewentualnie do Gaufanaro, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego. 120, 470.

— z Unterach nad Attersee do Sec nad Mondsee, dokument koncesyjny. 144, 523.

— z Werenczanki do Okny, budowa tejże. 71, 372.

— z Willendorf do Neunkirchen, dokument koncesyjny. 158, 683.

— z Witkowie do Marienberg, dokument koncesyjny. 244, 1051.

— z Wszetynu do Karłowic Wielkich, budowa tejże. 68, 368.

— z Wszetynu do Karłowic Wielkich, dokument koncesyjny. 189, 733.

— północna Cesarza Ferdynanda, organizacja służby na jej liniach upaństwowionych. 2, 17.

— żelazna do zatoki kotorskiej wraz z odnogą do Gruzu, dodatkowy kredyt na jej budowę. 72, 373.

— Marienbad—Karlsbad, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego. 141, 519.

— z Jasła do Koniecznej, wypracowanie projektu. 75, 376.

Koleje drogowe w Libercu, przeniesienie koncesji na gminę Liberec. 83, 386.

— lokalne, udział państwa w zgromadzeniu kapitału. 74, 374.

— w Wels, zmiana postanowień dokumentu koncesyjnego. 82, 385.

— niższego rzędu, podwyższenie gwarancji państwowej dla kilku kolei tego rodzaju. 73, 374.

— żelazne spis szlaków do których stosuje się umowa międzynarodowa, dotycząca obrotu towarów. 54, 337.

— z Rudolfswert do granicy kraju w kierunku ku Karlstadt i z Knina do granicy kraju w kierunku ku Pribudic, ich budowa. 281, 1296.

Kolejka elektryczna w Insbruku na Hungerburgplateau, jej koncesjonowanie. 218, 904.

Kolejka elektryczna, z Kemmelbach-Ybbs do Ybbs, jej koncesjonowanie. 134, 497.

Kolejki w Wiedniu i okolicy, koncesjonowanie kilku linii. 234, 958.

Komisja dla wykonywania kar, ustanowienie tejże dla Sądu obwodowego w Igławie. 139, 515.

Komisje odwoławcze dla podatku osobisto-dochodowego, zmiana liczby członków i zastępców. 212, 895.

Komora, ob. Urząd celny.

Komunikacja okrętowa z Brazylią, tymczasowe uregulowanie tejże. 46, 303.

— okrętowa z Dalmacją, uregulowanie tejże na nowo. 43, 297.

Koncesja, ob. Dokument koncesyjny.

— dla libereckich kolei drogowych, przeniesienie tejże na gminę Liberec. 83, 386.

— na kolej elektryczną z Abbazy-Matuglie do Lowrany, częściowa zmiana tejże. 66, 365.

— na prowadzenie apteki publicznej, przeniesienie gmin Veprinaz i Volosca do IV. klasy taks. 204, 825.

Koncesjonowane przemysły, ob. Przemysły.

Koncesjonowanie kilku linii kolejek w Wiedniu i okolicy. 234, 958.

— kolejki elektrycznej w Insbruku na Hungerburgplateau. 218, 904.

— — — z Kemmelbach-Ybbs do Ybbs. 134, 497.

Konferencja międzynarodowa w Algeciras, generalny akt tejże. 222, 911.

— — — ustawa celem wykonania tegoż. 223, 950.

Konie, ob. Chów koni.

Konieczna, wypracowanie projektu na linię kolei żelaznej z Jasła. 75, 376.

Konsularne sądownictwo, ob. Sądownictwo.

Konsumcyjny po latak, ob. Podatek.

Kontrola policyjna przemysłu stręczenia służby i posad. 197, 753.

Kontyngenty rekrutów, ustanowienie ich na rok 1907. i zezwolenie na pobór. 22, 119.

Konwersja hipotekowanych pretensji zakładów uprawnionych do wydawania listów zastawnych tudzież hipoteczny wpis nowego prawa zastawu. 48, 351.

Konwersya wierzytelności pieniężnych, ulgi w opłatach, ustawa. 49, **319**.

— — — — w opłatach, rozporządzenie wykonawcze. 50, **322**.

Korneuburg, ob. Kolej lokalna.

Korony jubileuszowe stempla austriackiego, ich wydanie. 273, **1155**.

Korporacje i organy rolnicze i leśnicze, właściwe do wystawiania certyfikatów w postępowaniu celnym, ich spis. 130, **481**.

— — — — i leśnicze, właściwe do wystawiania certyfikatów w postępowaniu celnym, zmiana spisu. 200, **823**.

Kosów, wydawanie soli bydłcej w składzie solnym tamże. 8, **46**.

Koszezuja, kolej lokalna z Czudyna, dokument koncesyjny. 19, **113**.

Koszta, urosłe na rok 1907. z powodu zmian w uregulowaniu poborów i stosunków służbowych osób, zostających w służbie państwowej i państwowych nauczycieli, tudzież z powodu polepszenia poborów innych funkcyonaryusz państwowych i z powodu nadwyzczajnych kredytów, ich pokrycie. 35, **278**.

Kotły, ob. Osłony.

Kraslice, upoważnienie tamtejszego urzędu celnego do ekspedycyowania posyłek roślin. 159, **688**.

— — — — celnego do ekspedycyowania tkanin jedwabnych. 224, **951**.

Krasna, utworzenie tamże sądu powiatowego. 228, **953**.

Krawiecki przemysł, ob. Przemysł.

Kredyt dodatkowy na budowę części kolei żelaznej do zatoki kotorskiej. 72, **873**.

Kredytowanie podatku konsumcyjnego od wódki i podatku spożywczego od oleju skalnego i cukru, zmiana odnośnych postanowień. 163, **693**.

Kredytowe papiery, ob. Papiery.

Kredyty nadwyzczajne na cele wojska i marynarki, pokrycie udziału przypadającego na królestwa i kraje repr. w Radzie państwa. 36, **278**.

Krilo, utworzenie tamże ekspozytury celnej. 97, **415**.

Krupki perłowe, obrót niemi. 230, **954**.

Księgi, ob. Prowadzenie ksiąg.

— gruntowe w Galicyi i na Bukowinie, rozporządzenie wykonawcze co do ich sprostowania. 243, **983**.

— naftowe w Galicyi, zmiana i uzupełnienie rozporządzenia co do ich zakładania i prowadzenia. 107, **427**.

Kühnsdorf, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego dla kolei lokalnej do Eisenkappel. 143, **522**.

Kupezienie winem, moszczem winnym i zacierem winnym, ustawa. 210, **843**.

— — — — i zacierem winnym, postanowienia wykonawcze. 256, **1072**.

Lądowe budowle, ob. Budowle.

Lambach-Haag, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego. 142, **521**.

Lasowa techniczna służba, ob. Służba.

Lecznicze wina, ob. Wina.

Legitymacyjno karty pocztowe w wewnętrznym obrocie pocztowym, zmiana odnośnych postanowień. 149, **536**.

Lekarstw cennik, ob. Cennik.

Leoben, zmiana statutu Akademii górniczej. 240, **973**.

Leśnicze korporacje i organy, ob. Korporacje.

Liberzec, przeniesienie na gminę koncesyi dla libereckich kolei drogowych. 83, **386**.

Libochowice, dokument koncesyjny na kolej lokalną do Jenszowic. 267, **1085**.

Licytacyjny urząd, ob. Urząd.

Lloyd, ustawa dotycząca zawarcia nowego układu żeglarskiego i pocztowego. 42, **283**.

— — — — obwieszczenie zawarcia tegoż. 95, **411**.

— zawarcie układu co do utrzymywania brazylijskiego ruchu okrętowego. 94, **411**.

Lowrana, częściowa zmiana koncesyi na kolej elektryczną z Abhazy—Matuglie. 66, **365**.

Lublana, utworzenie tamże ekspozytury celnej w urzędzie pocztowym. 20, **117**.

Lwów, utworzenie urzędu podatkowego dla miasta Lwowa. 258, **1075**.

Malé, podwyższenie gwarancyi państwowej dla kolei lokalnej z Trydentu. 4, **21**.

— uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego na kolej lokalną z Trydentu. 84, **386**.

Mals, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego na kolej lokalną z Meranu. 119, **470**.

Matzeńskie kaucye, ob. Kaucye.

Marienbad-Karlsbad, kolej, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego. 141, **519**.

Marienberg, dokument koncesyjny na kolej lokalną z Witkowic. 244, **1051**.

Marynarka handlowa, wspieranie tejże, ustawa. 44, 297.

— — — — rozporządzenie wykonawcze. 157, 669.

— wojenna, ob. Armia, Wojsko.

Materyały pomocnicze i wytwory chemiczne, sprostowanie spisu przeciętnych cen handlowych. 10, 50; 132, 495.

Mechaników pomocnicy, ob. Pomocnicy mechaników.

Meldowanie się farmaceutów zostających w kondycji. 148, 534.

— — obowiązków do służby w pospolitem ruszeniu, zmiana i uzupełnienie odnośnych postanowień. 151, 655.

Meran, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego na kolej lokalną do Mals. 119, 470.

Mężowie zaufania, ob. Ugody.

Międzynarodowa umowa dotycząca obrotu towarów, spis szlaków kolei żelaznych, do których umowa ta stosuje się. 54, 337.

Miejsca służbowe, przydzielenie ich do klas I. do III. dodatków aktywnych urzędników państwowych. 79, 379.

Miejsce wyłączone, uznanie całego obszaru Insbruka za takie. 103, 421.

Miejsce pochodzenie, ob. Pochodzenie.

Miernicze przyrządy, ob. Przyrządy.

Mies, zaliczenie gminy tej do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej. 184, 731.

Minerały zawierające żywnicę ziemną, zmiana i uzupełnienie odnośnych postanowień, ustawa 7, 41.

— — — — zmiana i uzupełnienie odnośnych postanowień, rozporządzenie wykonawcze. 109, 439.

Ministerstwo handlu, egzamin zawodowy dla służby statystycznej. 190, 739.

Młodociani robotnicy, ob. Robotnicy.

Metody Bolesław, zmiana terminów wpłaty podatku domowo-czynszowej. 252, 1070.

Moc wykonawcza ugód zawartych w obec mężów zaufania gminy i należyłości od nich uiszczanych, zmiana i uzupełnienie warunków tejże. 59, 353.

Modus vivendi co do stosunków handlowych i obrotowych z Państwem tureckim, zmiana tegoż. 236, 965.

Monetarna umowa, ob. Umowa.

Monety niklowe, ustawa, dotycząca dalszego ich wybijania. 39, 280.

— — — — upoważniająca do zawarcia dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej co do dalszego ich wybijania. 38, 279.

— — — — obwieszczenie zawarcia tejże. 127, 480.

Monety stukoronowe i pięciokoronowe, ustawa dotycząca ich wybijania. 201, 823.

— — — — upoważniająca do zawarcia dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej. 202, 824.

— — — — obwieszczenie zawarcia tejże. 219, 907.

Mor. Ostrawa, kwota wydatku, na prowadzenie urzędu dziekańskiego. 100, 416.

Morawy, zwołanie sejmiku. 33, 273; 215, 897.

Moszcz winny, ustawa o kupczeniu tymże. 210, 843.

— — postanowienia wykonawcze. 256, 1072.

Naftowe księgi, ob. Księgi.

Nakłady dodatkowe wydanych już części Dziennika ustaw państwa. 225, 951.

Należytości stemplowe i bezpośrednie, administracyjny tok instancyj. 52, 331.

Nauczycielski urząd, ob. Urząd.

Nauczycielskie grono w państwowych szkołach średnich, seminariach nauczycielskich i szkołach ćwiczeń, jakoteż przemysłowych zakładach naukowych, zmiana względnie uzupełnienie postanowień co do jego plac. 55, 347.

— — w teologicznych zakładach naukowych, dycezalnych katolickich względnie grecko-wschodnich, zmiana względnie uzupełnienia postanowień co do jego plac i emerytur. 55, 347.

— — — — zakładach naukowych, dycezalnych rzymsko-katolickich i grecko-katolickich i głównych zakładach naukowych teologicznych w Gorycyi i Zarze, nowe ustanowienie jego dodatków aktywnych. 118, 469.

— — — — teologicznym zakładzie naukowym, grecko-wschodnim w Zadarze, nowe przepisy wykonawcze co do poborów i postępowania emerytalnego. 145, 528.

Nauka, świadectwa przemysłowych zakładów naukowych zastępujące dowód ukończenia nauki przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego. 180, 727.

— — — — naukowych zastępujące dowód ukończenia nauki w przemyśle rękodzielniczym. 193, 744.

— — zakładów naukowych zastępujące dowód czasu nauki w przemyśle handlowym. 198, 755.

Naukowe zakłady, ob. Zakłady.

— — państwowe dla położnych, ob. Profesory.

Neumarkt-Kallham, dokument koncesyjny na kolej lokalną do Weizenkirchen. 241, 975.

Neunkirchen, dokument koncesyjny na kolej z Willendorf. 158, 683.

- Niemieckie państwo**, obwieszczenie odnoszące się do umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych zawartej przez Monarchię austr. węg. 161, **689**.
- Nieszczęśliwy wypadek**, ob. Zapobieganie.
- Niklowe monety**, ob. Monety niklowe.
- Nowe wydanie przepisu** dotyczącego się organizacji pospolitego ruszenia królestw i krajów repr. w Radzie państwa. 150, **537**.
- znaczki pocztowe, ich wydanie. 275, **1160**.
- Oberbozen**, dokument koncesyjny na kolej lokalną do Klobenstein. 175, **714**.
- Objaśnienia do taryfy celnej**, zmiana niektórych postanowień. 9, **47**; 53, **333**; 106, **423**; 140, **515**; 156, **667**; 260, **1077**.
- Obniżenie opłat abonamentowych** od telefonów. 259, **1075**.
- Obnośny handel**, ob. Handel.
- Obrona krajowa**, ob. Armia, Wojsko.
- Obrót bydlęm z krajami św. Korony węg.** 282, **1297**.
- hafciarski, postępowanie celne. 269, **1091**.
- krupkami perłowemi. 230, **954**.
- towarowy, zmiana postanowień wykonawczych w przedmiocie statystyki tegoż. 61, **357**.
- Obrotowe stosunki**, ob. Stosunki.
- Obszar celny austriacko-węgierski**, zmiana postanowień wykonawczych w przedmiocie statystyki obrotu towarowego. 61, **357**.
- Obwieszczenie** odnoszące się do umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych między Monarchią austr. węg. a Państwem niemieckiem. 161, **689**.
- Ochrona praw autorskich**, ob. Prawa.
- zdrowia robotników przy budowlach lądowych. 24, **123**.
- Odosobnione zamknięcie**, wykonywanie kar na wolności i ustanowienie komisji dla wykonywania kar dla Sądu obwodowego w Iglawie. 139, **515**.
- Odwoławcze komisye**, ob. Komisye.
- Oficerzy**, zmiana postanowień co do wojskowego zaopatrzenia wdów i sierot po nich. 86, **389**.
- Oficyanci**, aspiranci i pomocnicy pocztowi, zmiana postanowień co do uregulowania ich stosunków służbowych. 89, **399**.
- Oficyantki pocztowe**, ustanowienie podstawy wymiaru emerytury dla klasy lat służby 1 a. 90, **402**.
- Ogłoszenie** należyte ustawy o oznaczaniu miejscowego pochodzenia chmielu. 101, **417**.
- Okna**, budowa kolei lokalnej z Werenczanki. 71, **372**.
- Określi szacunkowe** dla podatku osobisto dochodowego, zmiana ich spisu. 232, **957**; 233, **958**.
- Okrętów budowa**, ob. Budowa.
- Okrętowa komunikacya**, ob. Komunikacya.
- Olej skalny**, zmiana postanowień co do kredytowania podatku spożywczego. 163, **693**.
- Opatowice Wielkie**, dokument koncesyjny na kolej lokalną z Skalie—Boskowie. 217, **899**.
- Opawa**, utworzenie ekspozytur tańszego urzędu celnego w Dworzysku i Wawrowicach. 28, **261**.
- Opłaty**, ob. Taryfa opłat.
- abonamentowe od telefonów, ich obniżenie. 259, **1075**.
- i podatki, dalsze ich pobieranie w czasie od 1. sierpnia do 31. grudnia 1907. 176, **717**.
- — — — — ich pobieranie w czasie od 1. stycznia do 30. czerwca 1908. 285, **1304**.
- Opoczno**, dokument koncesyjny na kolej lokalną do Dobruszki. 270, **1147**.
- Opodatkowanie**, zatwierdzenie i wprowadzenie w życie układu co do unikania podwójnych opodatkowań oraz co do kilku innych spraw z zakresu bezpośredniego opodatkowania. 278, **1177**.
- Opust z podatku gruntowego i budynkowego** tudzież suma ogólna podatku zarobkowego i stopa podatkowa dla przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków na rok 1907. 155, **666**.
- Opusty z cen cennika lekarstw**. 167, **698**.
- Ordynacya przemysłowa**, tekst. 199, **757**.
- — — — — ustawa dotycząca jej zmiany i uzupełnienia. 26, **219**.
- wyboreza do Rady państwa. 17, **60**.
- Organizacya pospolitego ruszenia**, nowe wydanie dotyczącego przepisu. 150, **537**.
- służby na upaństwowionych liniach kolei północnej Cesarza Ferdynanda. 2, **17**.
- Organy i korporacye rolnicze i leśnicze właściwe do wystawiania certyfikatów w postępowaniu celnym**, ich spis. 130, **491**.
- — — — — i leśnicze właściwe do wystawiania certyfikatów w postępowaniu celnym, zmiana spisu. 200, **823**.
- Oslony napełnione towarami**, od których cło opłaca się brutto, postępowanie celne z niemi. 31, **269**.

Osobisto-dochodowy podatek, ob. Podatek.

Ostrawa morawska, dokument koncesyjny na kolej lokalną do Karwina. 174, 709.

Oświadczenie rady rządowej kantonu Zurych odnośnie do egzekucji na podstawie austriackich wyroków. 77, 376.

Państwo tureckie, zmiana modus vivendi, obowiązującego co do stosunków handlowych i obrotowych. 236, 965.

Państwowa służba, ob. Służba.

Państwowe wydatki, ob. Wydatki.

Państwowi funkcyonaryusze, ob. Funkcyonaryusze.

Papier barwiony, zakaz importu artykułów żywności itd owiniętych w papier taki. 131, 495.

Papiery kredytowe powszechnego długu państwowego i długu państwowego królestw i krajów repr. w Radzie państwa, przeznaczone na wojskowe kaucye małżeńskie. 276, 1163.

Pardubice, zmiana terminów wpłaty podatku domowo-czynszowego. 284, 1303.

Parenzo, uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego dla kolei lokalnej z Tryestu. 120, 470.

Patent cesarski, dotyczący rozwiązania Izby posłów Rady państwa i przeprowadzenia nowych wyborów. 14, 55.

— — — — sejm tyrolskiego. 287, 1307.

— — — — zwołania Rady państwa. 137, 513.

— — — — sejmów: Austrii górnej, Styryi, Moraw, i Tryestu. 33, 273.

— — — — Czech, Galicyi, Austrii powyżej Anizy, Solnogradu, Styryi, Karyntyi, Bukowiny, Moraw i Śląska. 215, 897.

— — — — Czech, Galicyi, Solnogradu, Śląska, Vorarlbergu, Gorycyi i Gradyjski. 23, 121.

— — — — Dalmacyi i Austrii poniżej Anizy. 208, 833.

— — — — sejm Austrii poniżej Anizy. 124, 477.

— — — — istryjskiego. 221, 909.

Pensye emerytalne, wypłata przez dopisanie na konto czekowe pocztowej kasy oszczędności. 185, 731.

Pensyjne ubezpieczenie, ob. Ubezpieczenie.

Perasto, zaliczenie gminy tej do dziewiątej klasy woj-skowej taryfy czynszowej. 253, 1071.

Pergine, zaliczenie gminy tej do dziewiątej klasy woj-sko-wej taryfy czynszowej. 257, 1075.

Perłowe krupki, ob. Krupki.

Perusztyn, przyłączenie gminy tej do okręgu Sądu po-wiatowego Tysznów. 207, 831.

Personal kancelaryjny, pomocniczy, zmiana odnośnych postanowień. 88, 393.

Piano della Fugazza, utworzenie tanże ekspozytury celnej. 99, 416.

Pięciokoronowe monety, ob. Monety.

Piwo, zmiana postanowień co do postępowania przekazawczego. 104, 421.

Place i emerytury grona nauczycielskiego w teologicznych zakładach naukowych, dyceczalnych katolickich, względnie grecko-wschodnich, zmiana względnie uzupełnienie odnośnych postanowień. 55, 347.

— grona nauczycielskiego w państwowych szkołach średnich, seminariach nauczycielskich i szkołach ćwiczeń, jakoteż przemysłowych zakładach naukowych, zmiana względnie uzupełnienie odnośnych postanowień. 55, 347.

— profesorów w uniwersytetach tudzież w szkołach głównych i zakładach naukowych, z niemi na równi będących, zmiana względnie uzupełnienie odnośnych postanowień. 55, 347.

Pobory adjunktów przy instytucjach naukowych uniwersytetów i innych szkół wyższych. 187, 732.

— emerytalne duszpasterzy katolickich, podwyższenie tychże, ustawa. 56, 350.

— — — — podwyższenie tychże, rozporządzenie wykonawcze. 63, 359.

— i postępowania emerytalne względem grona nauczycielskiego przy grecko-wschodnim zakładzie naukowym teologicznym w Zadarze, przepisy wykonawcze. 145, 528.

— osób w służbie państwowej zostających, zmiana odnośnych postanowień, ustawa. 34, 275.

— — — — państwowej zostających, zmiana odnośnych postanowień, rozporządzenie wykonawcze. 65, 363.

— profesorów w państwowych zakładach naukowych dla położnych, zmiana względnie uzupełnienie odnośnych postanowień. 55, 347.

— służbowe miesięczne cywilnych funkcyonaryusz państwowych, ich wypłacanie jeżeli dzień zapadłości przypada na niedzielę. 203, 825.

— zaopatrzenia, wypłata przez dopisanie na konto czekowe pocztowej kasy oszczędności. 185, 731.

Pochodzenie miejscowe chmielu, ustawa dotycząca jego oznaczania. 93, 408; 102, 417.

— — — — rozporządzenie wykonawcze. 237, 967.

Pocztowa kasa oszczędności, ob. Kasa.

Pocztowe karty legitymacyjne, ob. Karty.

— oficyantki, ob. Oficyantki.

— znaczki, ob. Znaczki.

Pocztowi oficyanci itd., ob. Oficyanci.

Pocztowy układ, ob. Układ.

Poczty, ob. Zakład poczt.

Podatek budynkowy, opust na rok 1907. 155, 666.

— domowo-czynszowy, zmiana terminów zapłaty w okręgach poborczych Czasław, Szlany, Tabor. 268, 1090.

— — — — zapłaty w okręgach poborczych Dzieczyn, Młody Bolesław i Turnów. 252, 1070.

— — — — zapłaty w okręgach poborczych Pardubice i Czeski Brod. 284, 1303.

— — — — zapłaty w okręgu poborczym Asch. 64, 363.

— — — — zapłaty w okręgu poborowym Budziejowice. 76, 376.

— gruntowy, opust na rok 1907. 155, 666.

— konsumcyjny od wódki, zmiana postanowień co do jego kredytowania. 163, 693.

— od obrotu papierów, notowanych na giełdach swoich, ustanowienie jednostek giełdowych, służących za podstawę wymiaru. 47, 305.

— — — — notowanych na giełdzie wiedeńskiej, ustanowienie jednostek giełdowych, służących za podstawę wymiaru. 96, 413.

— osobisto-dochodowy, utworzenie nowego okręgu szacunkowego w okręgu Starostwa w Eferding. 263, 1083.

— — zmiana liczby członków i zastępców komisji odwoławczych. 212, 895.

— — — spisu okręgów szacunkowych. 232, 957; 233, 958.

— spożywczy od oleju skalnego i cukru, zmiana postanowień co do jego kredytowania. 163, 693.

— zarobkowy, ustanowienie ogólnej sumy tegoż dla przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków na rok 1907. 155, 666.

— — złączenie powiatów Splet i S. Pietro w jeden okrąg rozkładu. 147, 533.

— — — — Splet i S. Pietro w jeden okrąg rozkładu, odwołanie tego rozporządzenia. 166, 697.

— — zmiany w okręgach rozkładu z powodu utworzenia XXI. dzielnicy wiedeńskiej. 153, 665.

Podatki i opłaty, dalsze ich pobieranie w czasie od 1. sierpnia do 31. grudnia 1907. 176, 717.

— — — — ich pobieranie w czasie od 1. stycznia do 30. czerwca 1908. 285, 1304.

Podatkowa administracja, ob. Administracja.

Podatkowe urzędy, ob. Urzędy.

Podatkowy urząd, ob. Urząd.

Podstawa wymiaru emerytury dla klasy lat służby I. a u oficyantek pocztowych. 90, 402.

Podwójne opodatkowanie, ob. Opodatkowanie.

Podwyższenie gwarancyi państwowej, ob. Gwarancya państwowa.

Pogrzebowe przedsiębiorstwa, ich koncesyonowany przemysł. 183, 729.

Polatisee potok, utworzenie post ranku zapowiadawczego. 165, 697.

Pomiar, zmiana warunków zaniechania tegoż co do oznajmionych działów gruntów. 29, 261.

Pomoenicy mechaników przy zakładzie poczt i telegrafów, zmiana postanowień co do uregulowania stosunków ich służby i płacy. 91, 402.

— pocztowi, ob. Oficyanci.

Pomoenicy personal, ob. Personal.

— służcy, ob. Służcy.

Port w Bregencyi, uzupełnienie porządku portowego. 128, 480.

Portowe urzędnienia, ob. Urzędnienia.

Portowy porządek, ob. Porządek.

Porządek czynności dla Trybunału administracyjnego. 209, 835.

— portowy dla portu jeziora bodeńskiego w Bregencyi, uzupełnienie tegoż. 128, 480.

Pospolite ruszenie, nowe wydanie przepisu co do jego organizacji. 150, 537.

— — zmiana i uzupełnienie postanowień o powinności meldowania się. 151, 655.

Postanowienia karne dla ochrony swobody wyborów i zgromadzeń. 18, 109.

Postępowanie celne, spis korporacji i organów rolniczych i leśniczych, właściwych do wystawiania certyfikatów. 130, 491.

— — zmiana spisu. 200, 823.

— — w obrocie hafciarskim. 269, 1091.

— — z walcami, kotłami, beczkami itp. osłonami, które wchodzi napelnione towarami. 31, 269.

— deklaracyjne w obrocie kolejowym przy przekazywaniu towarów do Urzędu celnego w Riva. 152, 665.

— osobne z przemysłami wymienionemi w § 1., ust. 3., p. 53. ustawy z dnia 5. lutego 1907. pod względem dowodu uzdolnienia w poszczególnych miejscowościach. 181, 728.

Postępowanie przekazawcze co do piwa, zmiana odnośnych postanowień. 104, 421.

Posterunek zapowiadawczy nad potokiem Polatisee, jego utworzenie. 165, 697.

Poświadczenia złożenia pocztowej Kasy oszczędności, używanie ich do wpłat na rzecz miejskich oddziałów Urzędu podatkowego w Wiedniu. 266, 1085.

Powinność meldowania się, ciężąca na obowiązanych do służby w pospolitem ruszeniu, zmiana i uzupełnienie odnośnych postanowień. 151, 655.

Pozbycie realności skarbowych. 80, 383; 81, 383; 231, 955.

Praga, utworzenie trzeciej administracji podatkowej tamże. 122, 473.

Prawa autorów dzieł literatury, sztuki i fotografii, zmiana poprzedniej ustawy. 58, 352.

— autorskie, ich ochrona w stosunku do Danii. 168, 699.

— — — — w stosunku do Stanów Zjednoczonych Ameryki. 265, 1084.

Pretensye hipotekowane zakładów uprawnionych do wydawania listów zastawnych, ich konwersya i hipoteczny wpis nowego prawa zastawu. 48, 315.

Pribudie, budowa kolei żelaznej z Knina do granicy kraju w kierunku ku Pribudie. 281, 1296.

Prigradica, utworzenie tamże ekspozytury portowej i morsko-sanitarnej z służbą celną. 98, 415.

Profesorzy w państwowych zakładach naukowych dla położnych, zmiana względnie uzupełnienie postanowień co do ich poborów. 55, 347.

— — uniwersytetach, szkołach głównych i zakładach naukowych, z niemi na równi będących, zmiana względnie uzupełnienie postanowień co do ich plac. 55, 347.

Projekt na linię kolei żelaznej z Jasła do Koniecznej, wypracowanie tegoż. 75, 376.

Prościejów, utworzenie tamże sądu przemysłowego. 242, 980.

Prowadzenie ksiąg koncesyjonowanego przemysłu stręczenia służby i posad jakoteż policyjna kontrola tego przemysłu. 197, 753.

Przedłużenie mocy obowiązującej ustawy o wykonywaniu sądownictwa konsularnego. 286, 1306.

Przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego składania rachunków, ustanowienie ogólnej sumy podatku zarobkowego i stopy podatkowej na rok 1907. 155, 666.

— pogrzebowe, ich koncesyjonowany przemysł. 183, 729.

Przekazawcze postępowanie co do piwa, zmiana odnośnych postanowień. 104, 421.

Przekazy hipoteczne, udziałowe, ich ściągnięcie i zmniejszenie długu tegoż. 277, 1175.

Przekształcenie Urzędu celnego w Diehhan na ekspozyturę. 239, 973.

— — — — Georgendorf na ekspozyturę. 254, 1071.

Przemiana stacji ekspedycji celnej w Aussa—Luiko i Venco w ekspozyturę. 249, 1063.

— urzędów celnych w Wildbichlu i Terragnolo w ekspozyturę. 214, 895.

— Urzędu celnego w Hilgersdorf na ekspozyturę. 220, 907.

Przemysł budowlany, rozporządzenie wykonawcze (do ustawy o urządzeniu konsensowych rodzajów tegoż. 246, 1059.

— handlowy, świadectwa zakładów naukowych, zastępujące dowód czasu nauki względnie dowód czasu służby w przemyśle handlowym. 198, 755.

— koncesyjonowany przedsiębiorstw pogrzebowych. 183, 729.

— — stręczenia służby i posad, prowadzenie ksiąg i kontrola policyjna. 197, 753.

— krawiecki, świadectwa przemysłowych zakładów naukowych, zastępujące przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu tego dowód ukończenia nauki. 180, 727.

— rękodzielniczy, świadectwa przemysłowych zakładów naukowych, zastępujące dowód ukończenia nauki względnie dowód służby w charakterze czeladnika. 193, 744.

Przemysłowa ordynacya, tekst. 199, 757.

— — ustawa dotycząca jej zmiany i uzupełnienia. 26, 219.

Przemysłowe państwowe zakłady naukowe, ob. Nauczycielskie grono.

— stowarzyszenia, ob. Stowarzyszenia.

— władze, ob. Władze.

— zakłady naukowe, ob. Zakłady.

Przemysłowy sąd, ob. Sąd.

Przemysły handlowe, chwila wejścia w życie przepisów o dowodzie uzdolnienia w Czerniowcach. 182, 729.

— koncesyjonowane, dowód szczególniejszego uzdolnienia wymaganego do rozpoczęcia niektórych przemysłów takich. 196, 749.

— rękodzielnicze, certyfikaty odnoszące się do używania osób, należących do wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej lub pospolitego ruszenia do czynności, będących przedmiotem tych przemysłów. 261, 1080.

— — uprawiane pospolicie przez kobiety. 194, 746.

- Przemysły rękodzielnicze**, uzupełniające oznaczenie przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa upoważniają do rozpoczęcia tych przemysłów. 123, 474.
- wymienione w § 1., ustępie 3., punkcie 53. ustawy z dnia 5. lutego 1907., osobne postępowanie pod względem dowodu uzdolnienia w poszczególnych miejscowościach. 181, 728.
- Przeniesienie na gminę Liberec koncesyi dla libereckich kolei drogowych.** 83, 386.
- Przepis dotyczący organizacji pospolitego ruszenia**, nowe wydanie tegoż. 150, 537.
- Przepisy dla zapobiegania nieszczęśliwym wypadkom i ochrony zdrowia robotników przy budowlach lądowych.** 24, 123.
- Przeprowadzenie powszechnych wyborów do Izby posłów Rady państwa.** 32, 271.
- Przesyłki wartościowe**, nadchodzące pocztą dla sądów, wydawanie tychże. 271, 1153.
- Przyboczne rady**, ob. Rady.
- Przybram**, zmiana statutu Akademii górniczej. 240, 973.
- Przyczynianie się krajów św. Korony węg. do ciężarów ogólnego długu państwowego**, zatwierdzenie i wprowadzenie w życie odnośnego układu dodatkowego. 278, 1177.
- — królestw i krajów repr. w Radzie państwa do wydatków na sprawy wspólne Monarchii, ustawa. 280, 1295.
- — — krajów repr. w Radzie państwa do wydatków na sprawy wspólne Monarchii w czasie od 1. lipca do 31. grudnia 1907. 178, 721.
- Przyłączenie gminy Karres do okręgu Sądu powiatowego Imst.** 78, 379.
- — Steinerkirchen nad Innbach do okręgu Sądu powiatowego Grieskirchen. 255, 1071.
- Przyprawy farmaceutyczne**, uznane za wina lecznicze, ich spis. 262, 1080.
- Przyrządy miernicze**, ich urzędowe badanie. 171, 708.
- Rachunkowe zamknięcia**, ob. Zamknięcie.
- Rada państwa**, ordynacya wyborcza. 17, 60.
- — przeprowadzenie wyborów do Izby posłów. 32, 271.
- — rozwiązanie Izby posłów i przeprowadzenie nowych wyborów. 14, 55.
- — ustawa dotycząca wyboru członków Izby posłów. 17, 59.
- — zwołanie tejże. 137, 513.
- Rada przyboczna**, centralna dla spraw chowu koni, wydanie nowego statutu dla niej. 247, 1061.
- — ubezpieczeń, zmiana dotyczącego rozporządzenia. 160, 688.
- — weterynaryjna, utworzenie tejże. 13, 52.
- Rady przyboczne władz przemysłowych utworzone przez wydziały powiatowych związków stowarzyszeń, ich właściwość.** 179, 723.
- Ratyfikacya brukselskich aktów co do cukru**, upoważnienie rządu do jej spowodowania. 288, 1309.
- Realności skarbowe**, pozbycie kilku takich realności. 80, 383; 81, 383; 231, 955.
- Rękodzielnicze przemysły**, ob. Przemysły.
- Rekrutów kontyngenty**, ob. Kontyngenty.
- Remuneracye asystentów na uniwersytetach, akademiach technicznych, akademii rolniczej, akademiach weterynaryjskich i innych.** 188, 732.
- Reprezentacya państwa**, zmiana dotyczącej ustawy zasadniczej. 15, 57; 16, 59.
- Riva**, postępowanie deklaracyjne w obrocie kolejowym przy przekazywaniu towarów do tamtejszego urzędu celnego. 152, 665.
- Robotnicy młodociani i dzieci**, zatrudnianie tychże w górnictwie. 146, 531.
- Rodzina uruchomionych**, ob. Wspieranie rodziny uruchomionych.
- Rolnicza akademia**, ob. Akademia.
- Rolnicze korporacye i organy**, ob. Korporacye.
- nauki i doświadczenia, ob. Zakład.
- Rośliny**, upoważnienie Urzędu celnego w Kraslicach do ich odprawiania. 159, 688.
- Różnica między urzędami podatkowymi**, głównemi a urzędami podatkowymi, jej zniesienie i zmiana tytułów funkcjonaryszu urzędów podatkowych. 191, 741.
- Rozwiązanie Izby posłów Rady państwa i przeprowadzenie nowych wyborów.** 14, 55.
- Rudnik**, utworzenie tamże sądu powiatowego. 227, 953.
- Rudolfswert**, budowa kolei żelaznej do granicy kraju w kierunku ku Karlstadt. 281, 1296.
- Sąd obwodowy w Iglawie**, wykonywanie kar na wolności w odosobnionem zamknięciu i ustanowienie komisji dla wykonywania kar. 139, 515.
- powiatowy w Czudyn, utworzenie tegoż. 226, 953.
- — — Gmünd, utworzenie tegoż. 40, 280.

Sąd powiatowy w Grieskirchen, przyłączenie gminy Steinerkirchen do jego okręgu. 255, 1071.

— — — Inst, przyłączenie gminy Karres do jego okręgu. 78, 379.

— — — Krasnej, utworzenie tegoż. 228, 953.

— — — Rudniku, utworzenie tegoż. 227, 953.

— — — Tysznowie, przyłączenie gminy Pernstyn do jego okręgu. 207, 831.

— przemysłowy w Prościejowie, utworzenie tegoż. 242, 980.

Sądowe sprzedaże, ob. Sprzedaże.

Sądownictwo konsularne, przedłużenie mocy obowiązującej ustawy o jego wykonywaniu. 286, 1306.

— — w Bułgarii, ograniczenie jego wykonywania. 117, 467.

— — — Zanzibarze, zniesienie jego wykonywania. 126, 479.

Sądy krajowe wyższe, wykonywanie władzy sądowej przy nich. 41, 280.

— powiatowe w Wiedniu, zmiany w miejscowej właściwości. 105, 422.

— wydawanie nadchodzących dla tychże pocztą przesyłek wartościowych. 271, 1153.

Schönbichl, utworzenie tamże ekspozytury celnej. 250, 1063.

Ściągnięcie udziałowych przekazów hipotecznych i zmniejszenie długu tego 277, 1175.

See nad Mondsee, dokument koncesyjny na kolej lokalną z Unterach nad Attersee. 144, 523.

Sejm Austrii poniżej Anizy, zwołanie tegoż. 124, 477.

— istryjski, zwołanie tegoż. 221, 909.

— tyrolski, rozwiązanie tegoż. 287, 1307.

Sejmy Austrii górnej, Styrii, Moraw i Tryestu, zwołanie tychże. 33, 273.

— Czech, Galicyi, Solnogradu, Śląska, Vorarlbergu, Gorycyi i Gradyski, zwołanie tychże. 23, 121.

— Dalmacyi i Austrii poniżej Anizy, ich zwołanie. 208, 833.

Seminaria nauczycielskie państwowe, ob. Nauczycielskie grono.

Sieroty, ob. Wdowy.

Skalice-Boskowitz, dokument koncesyjny na kolej lokalną do Opatowic Wielkich. 217, 899.

Skarbowe realności, ob. Realności.

Skarbowe władze, ob. Władze.

Skład solny w Hallein, zastanowienie poboru soli limitu. 283, 1303.

— — — Kaluszu, zaprzestanie wydawania soli bydłowej. 8, 46.

— — — Kosowie, wydawanie soli bydłowej. 8, 46.

Śląsk, zwołanie sejmu 23, 121; 215, 897.

Stodolnice sztuczne, ich zawodowe wytwarzanie, sprowadzanie i nabywanie przy publicznych licytacjach. 235, 961.

Studzy pomocniczy przy władzach, urzędach i zakładach państwowych, zmiana odnośnych postanowień. 88, 393.

Służba na upaństwowionych liniach kolei północnej Cesarza Ferdynanda, organizacja tejże. 2, 17.

— państwowa, techniczno-lasowa, egzamin dla tejże. 116, 461.

— — — zmiana postanowień o uregulowaniu poborów i stosunków służbowych osób w służbie tej zostających, ustawa. 34, 275.

— — — — o uregulowaniu poborów i stosunków służbowych osób w służbie tej zostających, rozporządzenie wykonawcze. 65, 363.

— statystyczna w Ministerstwie handlu, egzamin zawodowy. 190, 739.

— świadectwa przemysłowych zakładów naukowych, zastępujące dowód służby w charakterze czeladnika w przemyśle rękodzielniczym. 193, 744.

— — zakładów naukowych, zastępujące dowód służby w przemyśle handlowym. 198, 755.

— wojskowa, uzupełnienie części III. przepisów. 206, 831.

Służbowe pobory, ob. Pobory.

— stosunki, ob. Stosunki.

Sól bydłowa, wydawanie jej w składzie solnym w Kosowie i zaprzestanie wydawania w składzie solnym w Kaluszu. 8, 46.

— fabryczna, wydawanie tejże w urzędzie sprzedaży w Szybeniku. 213, 895.

— limitu, zastanowienie jej poboru z składu solnego w Hallein. 283, 1303.

— stołowa, wymiar ceny worków. 264, 1084.

Sollenau, zakaz handlu obnośnego. 113, 460.

Solnogród, uskutecznianie wypłat na rachunek tamtejszych władz skarbowych przez pocztową Kasę oszczędności. 274, 1159.

— zwołanie sejmu 23, 121; 215, 897.

Specyalne biuro państwowe dla badania środków żywności, ustanowienie c. k. Zakładu dla nauk i doświadczeń rolniczych w Splecie takim biurem. 3, 21.

S. Pietro i Splet, złączenie tych powiatów w jeden okrąg rozkładu podatku. 147, 533.

— — — — złączenie tych powiatów w jeden okrąg rozkładu podatku, odwołanie tego rozporządzenia. 166, 697.

Spis korporacji i organów rolniczych i leśniczych, właściwych do wystawiania certyfikatów w postępowaniu celnem. 130, 491.

— — — — rolniczych i leśniczych, właściwych do wystawiania certyfikatów w postępowaniu celnem, zmiana tegoż. 200, 823.

— przypraw farmaceutycznych, uznanych za wina lecznicze. 262, 1080.

— szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa, dotycząca obrotu towarów. 54, 337.

— wartości handlowej chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, sprostowanie tegoż. 132, 495.

Splet i S. Pietro, złączenie tych powiatów w jeden okrąg rozkładu podatku. 147, 533.

— — — — złączenie tych powiatów w jeden okrąg rozkładu podatku, odwołanie tego rozporządzenia. 166, 697.

— ustanowienie c. k. Zakładu dla nauk i doświadczeń rolniczych także specyjalnem biurem państwowem dla badania środków żywności. 3, 21.

Spółka austriackiego Lloyd'a, ob. Lloyd.

Spożywczy podatek, ob. Podatek.

Sprawy, wspólne Monarchii, przyczynianie się królestw i krajów repr. w Radzie państwa do odnośnych wydatków. 178, 721; 280, 1295.

Sprostowanie błędów do Nr 25. w X. części z r. 1906., strona 381.

— — — — 167. w LXXV. części z r. 1907., strona 738.

— — — — 177. w LXXX. części z r. 1907., strona 831.

— ksiąg, ob. Księgi.

— spisu, ob. Spis.

Sprzedaże sądowe, przymusowe, ich przeprowadzanie w urzędzie licytacyjnym Urzędu zastawniczego, przechowawczego i licytacyjnego w Wiedniu. 229, 954.

Środek ogólny denaturacyjny, zaprowadzenie nowego takiego środka. 245, 1053.

Środki żywności, ustanowienie c. k. Zakładu dla nauk i doświadczeń rolniczych w Splecie specyjalnem biurem państwowem dla badania środków żywności. 3, 21.

Stacye ekspedycyi celnej w Aussa-Luiko i Venco, przemiana ich w ekspozytury. 249, 1063.

Stany Zjednoczone Ameryki, ochrona praw autorskich w stosunku do nich. 265, 1084.

Starostwo w Eferding, jego utworzenie. 177, 719.

— — — utworzenie nowego okręgu szacunkowego dla podatku osobisto-dochodowego. 263, 1083.

Statut nowy dla centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni. 247, 1061.

Statystyczna służba, ob. Służba.

Statystyka handlu zagranicznego, zmiana przepisów wykonawczych. 25, 131.

— obrotu towarowego, zmiana postanowień wykonawczych. 61, 357.

Steinerkirchen nad Innbach, przydzielenie gminy tej do okręgu Sądu powiatowego Grieskirchen. 255, 1071.

Stolivo, zaliczenie gminy tej do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej. 253, 1071.

Stosunki handlowe i obrotowe pomiędzy królestwami i krajami repr. w Radzie państwa a krajami św. Korony węg., zatwierdzenie i wprowadzenie w życie odnośnej umowy. 278, 1177.

— — — — z Państwem tureckiem, zmiana obowiązującego modus vivendi. 236, 965.

— — z zagranicą, upoważnienie rządu do ich tymczasowego uregulowania. 288, 1309.

— służbowe oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych, zmiana postanowień co do ich uregulowania. 89, 399.

— — osób w służbie państwowej zostających, zmiana odnośnych postanowień, ustawa. 34, 275.

— — — — służbie państwowej zostających, zmiana odnośnych postanowień, rozporządzenie wykonawcze. 65, 363.

— służby i placz pomocników mechaników przy zakładzie poczt i telegrafów, zmiana postanowień co do ich uregulowania. 91, 402.

Stowarzyszenia, oznaczenie zakresu działania i czynności urzędowej instruktorów. 192, 743.

— przemysłowe, czas przekształcenia kas chorych dla uczniów. 195, 747.

— właściwość rad przybocznych władz przemysłowych, utworzonych przez wydziały powiatowych związków. 179, 723.

Stręczenie służby i posad, ob. Przemysł stręczenia.

Stukorowane monety, ob. Monety.

Styrya, zwołanie sejmu. 33, 273; 215, 897.

Świadcstwa upoważniające do rozpoczęcia przemysłów rękodzielniczych, uzupełniające oznaczenie dotyczących przemysłowych zakładów naukowych. 123, 474.

— zakładów naukowych, zastępujące dowód czasu nauki względnie dowód czasu służby w przemyśle handlowym. 198, 755.

— — — — dowód ukończenia nauki przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego. 180, 727.

— — — — dowód ukończenia nauki względnie dowód służby w charakterze czeladnika w przemyśle rękodzielniczym. 193, 744.

Szczucin, utworzenie ekspozytury celnej. 115, 461.

Szkoła techniczna wyższa w Darnsztatzie, zaliczenie jej do tych zakładów, które stoją na równi z wyższymi szkołami technicznymi w krajach tutejszych. 12, 51.

Szkoły główne, ob. Profesorzy.

— handlowe wyższe, egzaminowanie kandydatów na urząd nauczycielski. 135, 501.

— średnie państwowe, ob. Nauczycielskie grono.

— techniczne wyższe, zaliczenie wyższej szkoły technicznej w Darnsztatzie do tych zakładów, które stoją na równi z temi szkołami. 12, 51.

— wyższe, pobory adjunktów przy poszczególnych instytutach naukowych. 187, 732.

Szlaki kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa, dotycząca obrotu towarów. 54, 337.

Szlany, zmiana terminów zapłaty podatku domowoczynszowego. 268, 1090.

Sztuczne słodczy, ob. Słodczy.

Szurduk, wyposażenie tamtejszej ekspozytury w upoważnienia urzędu celnego pobocznego I. klasy i utworzenie posterunku zapowiadawczego nad potokiem Polatisee. 165, 697.

Szybenik, wydawanie soli fabrycznej w urzędzie sprzedaży tamże. 213, 895.

Tabor, zmiana terminów zapłaty podatku domowoczynszowego. 268, 1090.

Tachów, budowa kolei lokalnej z Domażlic. 67, 367.

Taksa wojskowa, zmiana odnośnych postanowień uslawowych. 30, 265.

— — rozporządzenia wykonawcze. 211, 847.

Taksy za udzielenie koncesyi na prowadzenie apteki publicznej, przeniesienie gmin Veprinaz i Volosca do IV. klasy. 204, 825.

Taryfa celna, zmiana niektórych postanowień przepisu wykonawczego i objaśnień. 9, 47; 106, 423.

— — — — postanowień objaśnień. 53, 333; 140, 515; 156, 667; 260, 1077.

— czynszów wojskowych, zaliczenie gmin Perasto i Stotivo do dziewiątej klasy. 253, 1071.

— czynszów wojskowych, zaliczenie gminy Bischofteinitz do dziesiątej klasy. 85, 389.

— — — — gminy Brūx do siódmej klasy. 138, 515.

— — — — gminy Canale do ósmej klasy. 110, 459.

— — — — gminy Hermagor do ósmej klasy. 27, 261.

— — — — gminy Innichen do ósmej klasy. 238, 973.

— — — — gminy Mies do dziewiątej klasy. 184, 731.

— — — — gminy Pergine do dziewiątej klasy. 257, 1075.

— — — — gminy Toblach do siódmej klasy. 21, 119.

— — — — gminy Tolmin do dziewiątej klasy. 11, 51.

— opłat za chemiczno-analityczne badania w głównym Urzędzie probierzczym w Wiedniu. 87, 393.

— wynagrodzeń dla adwokatów, jej zmiana. 51, 331.

Techniczne akademie, ob. Akademie.

— szkoły, ob. Szkoły.

Techniczno-lasowa służba, ob. Służba.

Tekst ordynacji przemysłowej. 199, 757.

Telefony, obniżenie opłat abonamentowych. 259, 1075.

Telegrafy, ob. Zakład poczt i telegrafów.

Teologiczne zakłady naukowe, ob. Nauczycielskie grono.

Teologiczny grecko-wschodni zakład naukowy, ob. Zakład naukowy.

Terminy wpłaty podatku, ob. Podatek.

Terragnolo, przemiana tamtejszego urzędu celnego w ekspozyturę. 214, 895.

Tkaniny jedwabne, upoważnienie Urzędu celnego w Kralicach do ich ekspedycjonowania. 224, 951.

Toblach, zaliczenie gminy tej do siódmej klasy taryfy czynszów wojskowych. 21, 119.

Tolmin, zaliczenie gminy tej do dziewiątej klasy taryfy czynszów wojskowych. 11, 51.

Towary jedwabne, upoważnienie Urzędu celnego w Bozen do ich odprawiania. 133, 497.

Towary, od których clo opłaca się brutto, postępowanie celne z ich osłonami. 31, 269.

Traktat z królestwem greckiem, dotyczący wydawania zbrodniarzy. 129, 481.

Trybunał administracyjny, porządek czynności dla tegoż. 209, 835.

— najwyższy, sądowy i kasacyjny, wykonywanie władzy sądowej przy nim. 41, 280.

Trydent, podwyższenie gwarancji państwowej dla kolei lokalnej do Malé. 4, 21.

— uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego dla kolei lokalnej do Malé. 84, 386.

Tryest, rozszerzenie urzędów portowych tamże. 45, 302.

— uzupełnienie i zmiana dokumentu koncesyjnego dla kolei lokalnej do Parenzo. 120, 470.

— zwołanie sejmu 33, 273.

Tureckie państwo, ob. Państwo.

Turnów, zmiana terminów wpłaty podatku domowoczynszowego. 252, 1070.

Türnitz, dokument koncesyjny na kolej lokalną z Freiland-Türnitz. 251, 1065.

Tyrol, rozwiązanie sejmu. 287, 1307.

Tysznów, przyłączenie gminy Pernstyn do okręgu tamtejszego sądu powiatowego. 207, 831.

Tytuły funkcyonaryuszy urzędów podatkowych, ich zmiana. 191, 741.

Ubezpieczenie pensyjne funkcyonaryuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcyonaryuszy w służbie publicznej. 1, 1.

— robotników od wypadków, zmiana rozporządzenia co do przybocznej rady ubezpieczeń. 160, 688.

Uczniowie, czas przekształcenia kas chorych dla uczniów, które istnieją przy stowarzyszeniach przemysłowych. 195, 747.

Udział państwa w zgromadzeniu kapitału dla kilku kolei lokalnych. 74, 374.

— w nadzwyczajnych kredytach na cele wojska i marynarki, przypadający na królestwa i kraje repr. w Radzie państwa, pokrycie tegoż. 36, 278.

Udziałowe przekazy, ob. Przekazy.

Ugody zawarte wobec mężów zaufania gminy, zmiana i uzupełnienie warunków ich mocy wykonawczej. 59, 353.

Układ co do unikania podwójnych opodatkowań oraz co do kilku innych spraw z zakresu bezpośredniego opodatkowania, zatwierdzenie tegoż i wprowadzenie w życie. 278, 1177.

Układ dodatkowy do układu w przedmiocie przyczyniania się krajów św. Korony węg. do ciężarów ogólnego długu państwowego, zatwierdzenie tegoż i wprowadzenie w życie. 278, 1177.

— z Ministerstwem krajów św. Korony węg. względem zmiany § 8. ustawy z dnia 27. czerwca 1878., Dz. u. p. Nr. 63., upoważnienie do jego zawarcia. 279, 1295.

— z spółką austriackiego Lloyd'a co do utrzymywania brazylijskiego ruchu okrętowego. 94, 411.

— żeglarski i pocztowy ze spółką austr. Lloyd'a, ustawa dotycząca zawarcia tegoż. 42, 283.

— — — ze spółką austr. Lloyd'a, obwieszczenie zawarcia. 95, 411.

Ułgi w opłatach w razie konwersji wierzytelności pieniężnych, ustawa. 49, 319.

— — — w razie konwersji wierzytelności pieniężnych, rozporządzenie wykonawcze. 50, 322.

Umowa co do uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych pomiędzy królestwami i krajami repr. w Radzie państwa a krajami św. Korony węg., jej zatwierdzenie i wprowadzenie w życie. 278, 1177.

— dodatkowa do umowy monetarnej i walutowej co do dalszego wybijania monet niklowych, ogłoszenie jej zawarcia. 127, 480.

— — — monetarnej i walutowej co do wybijania monet stukoronowych i pięciokoronowych, ogłoszenie jej zawarcia. 219, 907.

— monetarna i walutowa, upoważnienie do zawarcia dodatkowej umowy co do dalszego wybijania monet niklowych. 38, 279.

— — — upoważnienie do zawarcia dodatkowej umowy co do wybijania monet stukoronowych i pięciokoronowych. 202, 824.

— o zaraźliwych chorobach zwierzęcych między Monarchią austr. węg. a Państwem niemieckiem, obwieszczenie odnoszące się do niej. 161, 689.

Uniwersytety, ob. Profesory.

— pobory adjunktów przy poszczególnych instytutach naukowych. 187, 732.

— remuneracye asystentów. 188, 732.

Unterach nad Attersee, dokument koncesyjny na kolej lokalną do See nad Mondsee. 144, 523.

Upaństwowione linie kolei północnej Cesarza Ferdynanda, organizacja służby na nich. 2, 17.

Upoważnienie do zawarcia dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej co do dalszego wybijania monet niklowych. 38, 279.

— — — — umowy do umowy monetarnej i walutowej co do wybijania monet stukoronowych i pięciokoronowych. 202, 824.

Upoważnienie Ministerstwa do zawarcia z Ministerstwem krajów św. Korony węg. układu względem zmiany § 8. ustawy z d. 27. czerwca 1878., Dz. u. p. Nr. 63. 279, 1295.

- rządu do tymczasowego uregulowania stosunków handlowych z zagranicą i do spowodowania ratyfikacji brukselskich aktów co do cukru. 288, 1309.

Uregulowanie poborów i stosunków służbowych osób w służbie państwowej zostających, zmiana odnośnych postanowień. Ustawa. 34, 275.

- — — — — służbowych osób w służbie państwowej zostających, zmiana odnośnych postanowień, rozporządzenie wykonawcze, 65, 363.
- spraw, dotyczących aptek, ustawa. 5, 23.

Urząd celny w Bozen, upoważnienie tegoż do odprawiania towarów jedwabnych. 133, 497.

- — w Diellau, przekształcenie tegoż na ekspozyturę. 239, 973.
- — w Ebersdorf, rozszerzenie uprawnień celnych. 186, 732.
- — w Georgendorf, przekształcenie tegoż na ekspozyturę. 254, 1071.
- — w Georgswalde Ebersbach, podniesienie tegoż do kategorii urzędu celnego głównego II. klasy i rozszerzenie jego uprawnień. 125, 479.
- — w Hilgersdorf, przemiana na ekspozyturę. 220, 907.
- — w Iglawie, utworzenie tegoż. 136, 511.
- — w Katharein, przekształcenie tegoż na ekspozyturę. 154, 666.
- — w Kraslicach, upoważnienie do ekspedycjonowania gładkich tkanin jedwabnych. 224, 951.
- — — — — upoważnienie do ekspedycjonowania posyłek roślin. 159, 688.
- — w Lublanie, utworzenie jego ekspozytury w urzędzie pocztowym. 20, 117.
- — w Opawie, utworzenie jego ekspozytur w Dworzysku i Wawrowicach. 28, 261.
- — w Riva, postępowanie deklaracyjne przy przekazywaniu towarów. 152, 665.
- — w Vallarsa, utworzenie jego ekspozytury w Piano della Fugazza. 99, 416.
- dziekański, kwota wydatku na prowadzenie tegoż urzędu dla dziekanatów w Ischlu i Gmunden. 37, 279.
- — — — — na prowadzenie tegoż urzędu dla dziekanatu w Mor. Ostrawie. 100, 416.
- licytacyjny Urzędu zastawniczego, przechowawczego i licytacyjnego w Wiedniu, przeprowadzanie tamże sądowych sprzedaży przymusowych. 229, 954.

Urząd nauczycielski w szkołach handlowych wyższych, egzaminowanie kandydatów. 135, 501.

- podatkowy dla miasta Lwowa, utworzenie tegoż. 258, 1075.
- — w Wiedniu, używanie poświadczeń złożenia pocztowej Kasy oszczędności do wpłat na rzecz miejskich oddziałów tegoż. 266, 1085.
- probierczy główny w Wiedniu, taryfa opłat za chemiczno-analityczne badania. 87, 393.
- sprzedaży soli w Szybeniku, wydawanie tamże soli fabrycznej. 213, 895.
- zastawniczy, przechowawczy i licytacyjny w Wiedniu, przeprowadzanie tamże sądowych sprzedaży przymusowych. 229, 954.

Urządzenia portowe w Tryeście, rozszerzenie tychże. 45, 302.

Urzednicy państwowi, przydzielenie miejsc służbowych do klas I. do III. dodatków aktywalnych. 79, 379.

- wojskowi, ob. Oficerzy.

Urzędy celne w Collaz, Vermiglio i Zollhaus, przekształcenie ich na ekspozytury. 272, 1155.

- — w Wildbichlu i Terragnolo, przekształcenie ich na ekspozytury. 214, 895.
- podatkowe, zniesienie różnicy między urzędami podatkowymi głównymi a urzędami podatkowymi i zmiana tytułów funkcyjaryuszy. 191, 741.

Ustawa celem wykonania generalnego aktu konferencyi międzynarodowej w Algeciras. 223, 950.

- dotycząca administracyjnego toku instancji co do należności stemplowych i bezpośrednich jakoteż niektórych pokrewnych gałęzi dochodów niestających. 52, 331.
- — budowy kolei lokalnej z Cervignano do Belvedere. 70, 371.
- — — — — z Domażlic do Tachowa. 67, 367.
- — — — — z Friedberg do Aspang. 69, 369.
- — — — — z Werenczanki do Okny. 71, 372.
- — — — — z Wszetyna do Karłowic Wielkich. 68, 368.
- — — — — żelaznych z Rudolfswert do granicy kraju w kierunku ku Karlstadt i z Knina do granicy kraju w kierunku ku Pribudie. 281, 1296.
- — dalszego pobierania podatków i opłat tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od 1. sierpnia do 31. grudnia 1907. 176, 717.
- — — — — podatków i opłat tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od 1. stycznia do 30. czerwca 1908. oraz zestawienia centralnego zamknięcia rachunkowego. 285, 1304.

Ustawa dotycząca konwersyi hipotekowanych pretensyi zakładów uprawnionych do wydawania listów zastawnych tudzież hipotecznego wpisu nowego prawa zastawu. 48, **315**.

- — oznaczania miejscowego pochodzenia chmielu. 93, **408**; 102, **417**.
- — — pochodzenia chmielu, należyte ogłoszenie tejże. 101, **417**.
- — — — pochodzenia chmielu, rozporządzenie wykonawcze. 237, **967**.
- — poborów i postępowania emerytalnego względem systemizowanego grona nauczycielskiego przy grecko-wschodnim zakładzie naukowym teologicznym w Zadarze, przepisy wykonawcze. 145, **528**.
- — podwyższenia gwarancyi państwowej dla kolei lokalnej z Trydentu do Malé. 4, **21**.
- — — — państwowej dla kilku kolei niższego rzędu. 73, **374**.
- — pokrycia kosztów, urosłych na rok 1907. z powodu zmiany postanowień co do uregulowania poborów i stosunków służbowych osób zostających w służbie państwowej i nauczycieli państwowych, tudzież z powodu polepszenia poborów innych funkcyjaryuszów państwowych i z powodu nadzwyczajnych kredytów. 35, **278**.
- — — przypadającego na królestwa i kraje repr. w Radzie państwa udziału w nadzwyczajnych kredytach na cele wojska i marynarki. 36, **278**.
- — pozbycia realności skarbowych. 80, **383**; 81, **388**; 231, **955**.
- — przedłużenia mocy obowiązującej ustawy o wykonywaniu sądownictwa konsularnego. 286, **1306**.
- — przyczyniania się królestw i krajów repr. w Radzie państwa do wydatków na sprawy wspólne Monarchii. 280, **1295**.
- — rozszerzenia urządzeń portowych w Tryeście. 45, **302**.
- — sprostowania ksiąg gruntowych w Galicyi i na Bukowinie, rozporządzenie wykonawcze. 243, **983**.
- — statystyki handlu zagranicznego, zmienione przepisy wykonawcze. 25, **131**.
- — ubezpieczenia pensyjnego funkcyjaryusza w służbie prywatnej i niektórych funkcyjaryusza w służbie publicznej. 1, **1**.
- — udziału państwa w zgromadzeniu kapitału dla kilku kolei lokalnych. 74, **374**.
- — udzielenia dodatkowego kredytu na budowę części kolei żelaznej do zatoki kotorskiej wraz z odnogą do Gruz (Dubrownika). 72, **373**.
- — ulg w opłatach w razie konwersyi wierzytelności pieniężnych. 49, **319**.

Ustawa, dotycząca ulg w opłatach w razie konwersyi wierzytelności pieniężnych, rozporządzenie wykonawcze. 50, **322**.

- — uregulowania komunikacji okrętowej z Brazylią. 46, **303**.
- — — prawidłowej komunikacji okrętowej z Dalmacją. 43, **297**.
- — — — spraw, odnoszących się do aptek. 5, **23**.
- — urządzenia konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego, rozporządzenie wykonawcze. 246, **1059**.
- — używania funduszowych zapisów długu Banku bukowiańskiego do umieszczania kapitałów. 62, **359**.
- — wspierania marynarki handlowej i przyczyniania się do budowy okrętów. 44, **297**.
- — — — handlowej i przyczyniania się do budowy okrętów, rozporządzenie wykonawcze. 157, **669**.
- — — — — wybijania monet niklowych. 39, **280**.
- — — — — stukoronowych i pięciokoronowych. 201, **823**.
- — wyboru członków Izby posłów Rady państwa. 17, **59**.
- — wykonywania władzy sądowej przy wyższych sądach krajowych i przy Najwyższym Trybunale sądownym i kasacyjnym. 41, **280**.
- — wypracowania projektu na linię kolei żelaznej z Jasła do Koniecznej. 75, **376**.
- — zawarcia nowego układu żeglarskiego i pocztowego ze spółką austriackiego Lloyd'a. 42, **283**.
- — — — układu żeglarskiego i pocztowego ze spółką austriackiego Lloyd'a, obwieszczenie zawarcia. 95, **411**.
- — zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej. 26, **219**.
- — — — — postanowień co do minerałów zawierających żywicę ziemną. 7, **41**.
- — — — — — postanowień co do minerałów zawierających żywicę ziemną, rozporządzenie wykonawcze. 109, **439**.
- — — — — modus vivendi, obowiązującego co do stosunków handlowych i obrotowych z Państwem tureckiem. 236, **965**.
- — — — — postanowień o wojskowym zaopatrzeniu wdów i sierot po oficerach, urzędnikach wojskowych, gazystach wojskowych i po żołnierzach wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej i pospolitego ruszenia. 86, **389**.

Ustawa, którą zatwierdza się i wprowadza w życie umowę, dotyczącą uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych pomiędzy królestwami i krajami repr. w Radzie państwa a krajami św. Korony węgierskiej, układ co do unikania podwójnych opodatkowań oraz co do kilku innych spraw z zakresu bezpośredniego opodatkowania tudzież układ dodatkowy do układu w przedmiocie przyczyniania się krajów św. Korony węg. do ciężarów ogólnego długu państwowego. 278, **1177**.

— o kupczeniu winem, moszczem winnym i zacierem winnym. 210, **843**.

— — — — moszczem winnym i zacierem winnym, postanowienia wykonawcze. 256, **1072**.

— o taksie wojskowej, rozporządzenia wykonawcze. 211, **847**.

— upoważniająca do zawarcia dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej co do dalszego wybijania monet niklowych. 38, **279**.

— — — — dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej co do dalszego wybijania monet niklowych, obwieszczenie zawarcia tejże. 127, **480**.

— — — — dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej co do wybijania monet stukoronowych i pięciokoronowych. 202, **824**.

— — — — dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej co do wybijania monet stukoronowych i pięciokoronowych, obwieszczenie zawarcia tejże. 219, **907**.

— — Ministerstwo królestw i krajów repr. w Radzie państwa do zawarcia układu z Ministerstwem krajów św. Korony węg. względem zmiany § 8. ustawy z dnia 27. czerwca 1878., Dz. u. p. Nr. 63. 279, **1295**.

— — rząd do tymczasowego uregulowania stosunków handlowych z zagranicą i do spowodowania ratyfikacji brukselskich aktów co do cukru. 288, **1309**.

— ustalająca podwyższenie najniższego dochodu i poborów emerytalnych duszpasterzy grecko-wschodnich w Dalmacji. 57, **351**.

— — — — dochodu i poborów emerytalnych duszpasterzy grecko-wschodnich w Dalmacji, rozporządzenie wykonawcze. 92, **405**.

— — — — dochodu jakoteż poborów emerytalnych duszpasterzy katolickich. 56, **350**.

— — — — dochodu jakoteż poborów emerytalnych duszpasterzy katolickich, postanowienia wykonawcze. 63, **359**.

— ustanawiająca na rok 1907. kontyngenty rekrutów i zezwalająca na ich pobór. 22, **119**.

— zasadnicza o reprezentacji państwa, zmiana tejże. 15, **57**; 16, **59**.

— zawierająca postanowienia karne dla ochrony swobody wyborów i zgromadzeń. 18, **109**.

Ustawa z dnia 27. czerwca 1878., Dz. u. p. Nr. 63., upoważnienie do zawarcia układu względem zmiany jej § 8. 279, **1295**.

— zmieniająca i uzupełniająca postanowienia o urzędzeniu płac profesorów w uniwersytetach, tudzież w szkołach głównych i zakładach naukowych, z niemi na równi będących, następnie grona nauczycielskiego w państwowych szkołach średnich, w państwowych seminariach nauczycielskich i połączonych z niemi szkołach ćwiczeń, jakoteż w państwowych przemysłowych zakładach naukowych — oraz postanowienia o poborach profesorów w państwowych zakładach naukowych dla położnych, w końcu postanowienia o placach i emeryturach grona nauczycielskiego w katolickich diecezjalnych względnie grecko-orientalnych teologicznych zakładach naukowych. 55, **347**.

— — — — warunki, pod jakimi ugody zawarte w obec mężów zaufania gminy, jakoteż należności od nich uiszczane nabierają mocy wykonawczej. 59, **353**.

— — postanowienia o uregulowaniu poborów i stosunków służbowych osób w służbie państwowej zostających. 34, **275**.

— — — — poborów i stosunków służbowych osób w służbie państwowej zostających, rozporządzenie wykonawcze. 65, **363**.

— — — — o taksie wojskowej, funduszu taks wojskowych i wspieraniu rodziny uruchomionych. 30, **265**.

— — ustawę o prawach autorów dzieł literatury, sztuki i fotografii. 58, **352**.

— — — — zasadniczą o reprezentacji państwa. 15, **57**; 16, **59**.

Utworzenie administracji podatkowej trzeciej w Pradze i zmiana w spisach okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego względnie okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego. 122, **473**.

— ekspozytur celnych w Dworzysku i Wawrowicach. 28, **261**.

— ekspozytury celnej w Krilo z służbą portową i morsko-sanitarną. 97, **415**.

— — — — w Lublanie. 20, **117**.

— — — — w Piano della Fugazza. 99, **416**.

— — — — w Schönbichl. 250, **1063**.

— — — — w Szczucinie. 115, **461**.

— — portowej i morsko-sanitarnej z służbą celną w Prigradicy. 98, **415**.

— inspektoratów skarbowych w Celowcu i Bielaku. 173, **709**.

— nowego okręgu szacunkowego dla podatku osobisto-dochodowego w okręgu Starostwa w Eferding. 263, **1083**.

— przybocznej Rady weterynaryjnej. 13, **52**.

Utworzenie sądu powiatowego w Czudyn. 226, 953.

— — — w Gmünd. 40, 280.

— — — w Krasnej. 228, 953.

— — — w Rudniku. 227, 953.

— — przemysłowego w Prościejowie. 242, 980.

— starostwa w Eferding. 177, 719.

— urzędu celnego w Iglawie. 136, 511.

— — podatkowego dla miasta Lwowa. 258, 1075.

Uwierzytelnianie automatycznej, na torze kolejowym ustawionej wagi do odważania naładowanych wozków kolejowych. 169, 701.

— butyrometrów. 170, 708.

— urzędowe wodomierza typu XXXIX a. 162, 689.

— — wodomierzy typu XLIII. i XLIV. 205, 827.

Uzdolnienie, ob. Dowód.

Uzupełnienie przepisów o służbie wojskowej, część III. 206, 831.

Vallarsa, utworzenie ekspozytury tamtejszego urzędu celnego w Piano della Fugazza. 99, 416.

Venco, przemiana tamtejszej stacji ekspedycji celnej w ekspozyturę. 249, 1063.

Veprinaz, przeniesienie gminy tej do IV. klasy taks za udzielenie koncesji na prowadzenie apteki publicznej. 204, 825.

Vermiglio, przekształcenie tamtejszego urzędu celnego na ekspozyturę. 272, 1155.

Volosea, przeniesienie gminy tej do IV. klasy taks za udzielenie koncesji na prowadzenie apteki publicznej. 204, 825.

Vorarlberg, zwołanie sejmiku. 23, 121.

Waga automatyczna, ustawiona na torze kolejowym do odważania naładowanych wozków kolejowych, jej badanie i uwierzytelnianie. 169, 701.

Walce, ob. Osłony.

Walutowa umowa, ob. Umowa.

Wartościowe przesyłki, ob. Przesyłki.

Wawrowice, utworzenie tamże ekspozytury celnej. 28, 261.

Wdowy i sieroty po oficerach, urzędnikach wojskowych, gażystach wojskowych i po żołnierzach, zmiana postanowień o ich zaopatrzeniu wojskowem. 86, 389.

Weizenkirchen, dokument koncesyjny na kolej lokalną z Neumarkt—Kallham. 241, 975.

Wejście w życie przepisów o dowodzie uzdolnienia w przemysłach handlowych w Czerniowcach. 182 729.

Wels, zmiana postanowień dokumentu koncesyjnego, odnoszących się do wykupienia tamtejszych kolei lokalnych. 82, 385.

Werenczanka, budowa kolei lokalnej do Okny. 71, 372.

Weterynarskie akademie, ob. Akademie.

Weterynaryjna rada przyboczna, ob. Rada.

Wiedeń, koncesjonowanie kilku linii kolejek tamże i w okolicy. 234, 958.

— przeprowadzanie sądowych sprzedaży przymusowych w urzędzie licytacyjnym tamtejszego Urzędu zastawniczego, przechowawczego i licytacyjnego. 229, 954.

— taryfa opłat za chemiczno-analityczne badania w tamtejszym głównym Urzędzie probierzczym. 87, 393.

— używanie poświadczeń złożenia pocztowej Kasy oszczędności do wpłat na rzecz miejskich oddziałów tamtejszego Urzędu podatkowego. 266, 1085.

— zmiany w miejscowej właściwości niektórych sądów powiatowych. 105, 422.

Wiedeńska dzielnica XXI, zmiany w okręgach rozkładu powszechnego podatku zarobkowego. 153, 665.

Wierzytelności pieniężne, ulgi w opłatach w razie konwersji tychże, ustawa. 49, 319.

— — — — — w razie konwersji tychże, rozporządzenie wykonawcze. 50, 322.

Wildbichl, przemiana tamtejszego urzędu celnego w ekspozyturę. 214, 895.

Willendorf, dokument koncesyjny na kolej lokalną do Neunkirchen. 158, 683.

Wina lecznicze, spis przypraw farmaceutycznych, uznanych za wina takie. 262, 1080.

Wino, ustawa o kupczeniu tamże oraz moszczem winnym i zacierem winnym. 210, 843.

— — — — — tamże oraz moszczem winnym i zacierem winnym, postanowienia wykonawcze. 256, 1072.

— zakaz wprowadzania przetworu „Heina środek do szybkiego klarowania“ oraz środków zawierających witryol cynku lub żółtą sól ługową. 164, 695,

Witkowiec, dokument koncesyjny na kolej lokalną do Marienberg. 244, 1051.

Władza sądowa przy wyższych sądach krajowych i przy Najwyższym Trybunale sądowym i kasacyjnym, wykonywanie tejże. 41, 280.

Władze przemysłowe, właściwość rad przybocznych, utworzonych przez wydziały powiatowych związków stowarzyszeń. 179, 723.

Władze skarbowe w Austrii powyżej Anizy i Solnogradzie, uskutecznianie wypłat na ich rachunek przez pocztową Kasę oszczędności. 274, **1159**.

Właściwość miejscowa niektórych sądów powiatowych w Wiedniu, jej zmiany. 105, **422**.

— rad przybocznych władz przemysłowych, utworzonych przez wydziały powiatowych związków stowarzyszeń. 179, **723**.

Wódka, zmiana postanowień co do kredytowania podatku konsumcyjnego. 163, **693**.

Wodomierz typu XXXIX a, dopuszczenie tegoż do urzędowego uwierzytelniania. 162, **689**.

Wodomierze typu XLIII i XLIV., dopuszczenie tychże do urzędowego uwierzytelniania. 205, **827**.

Wojsko, certyfikaty odnoszące się do używania osób należących do wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej lub pospolitego ruszenia do czynności będących przedmiotem przemysłów rękodzielniczych. 261, **1080**.

Wojskowa służba, ob. Służba.

— taksa, ob. Taksa.

Wojskowe czynsze, ob. Taryfa czynszów.

— kaucye, ob. Kaucye.

Worki na sól stołową, wymiar ich ceny. 264, **1084**.

Wspieranie rodziny uruchomionych, zmiana odnośnych postanowień ustawowych. 30, **265**.

Wspólne sprawy, ob. Sprawy wspólne.

Wszetyn, dokument koncesyjny na kolej lokalną do Karłowic wielkich. 189, **733**.

Wybijanie monet, ob. Monety.

Wybór członków Izby posłów Rady państwa, ustawa. 17, **59**.

Wybory do Izby posłów Rady państwa, przeprowadzenie nowych wyborów. 14, **55**.

— postanowienia karne dla ochrony swobody wyborów i zgromadzeń. 18, **109**.

— powszechne do Izby posłów Rady państwa, ich przeprowadzenie. 32, **271**.

Wydatki na sprawy wspólne Monarchii, przyczynianie się królestw i krajów repr. w Radzie państwa do tychże. 280, **1295**.

— — — — Monarchii, przyczynianie się królestw i krajów repr. w Radzie państwa do tychże w czasie od 1. lipca do 31. grudnia 1907. 178, **721**.

— państwowe, ich pokrywanie w czasie od 1. sierpnia do 31. grudnia 1907. 176, **717**.

— — — — w czasie od 1. stycznia do 30. czerwca 1908. 285, **1304**.

Wydawanie przesylek wartościowych, nadchodzących pocztą dla sądów. 271, **1153**.

— zbrodniarzy, traktat z królestwem greckiem. 129, **481**.

Wydziały farmaceutów zostających w kondycyi, tworzenie tychże. 6, **36**.

Wykonawcza moc, ob. Moc wykonawcza.

Wypkupienie kolei lokalnych w Wels, zmiana postanowień dokumentu koncesyjnego. 82, **385**.

Wyłączone miejsce, ob. Miejsce.

Wymiar ceny worków na sól stołową. 264, **1084**.

Wynagrodzenia dla adwokatów, zmiana taryfy. 51, **331**.

Wypadki, ob. Ubezpieczenie.

Wypłata miesięcznych poborów służbowych cywilnych funkcyjaryuszów państwowych, jeżeli dzień zapadłości przypada na niedzielę. 203, **825**.

— pensji emerytalnych i poborów zaopatrzenia przez dopisanie na konto czekowe pocztowej Kasy oszczędności. 185, **731**.

Wypłaty na rachunek władz skarbowych w Austrii powyżej Anizy i w Solnogradzie przez pocztową Kasę oszczędności. 274, **1159**.

Wytwarzanie zawodowe sztucznych słodczy, prowadzenie ich i nabywanie przy publicznych licytacjach. 235, **961**.

Wytwory chemiczne i materiały pomocnicze, sprostowanie spisu przeciętnych cen handlowych. 10, **50**; 132, **495**.

Ybbs, koncesjonowanie kolejki elektrycznej z Kemmelbach—Ybbs. 134, **497**.

Zacier winny, ustawa o kupczeniu tymże. 210, **843**.

— — — — kupczeniu tymże, postanowienia wykonawcze. 256, **1072**.

Zadar, przepisy wykonawcze co do poborów i postępowania emerytalnego względem grona nauczycielskiego przy grecko-wschodnim zakładzie naukowym teologicznym. 145, **528**.

Zagraniczny handel, ob. Statystyka.

Zakaz handlu obnośnego na obszarze gminy Aspang Markt. 114, **460**.

— — — — obszarze gminy Ebenfurth. 60, **357**.

— — — — obszarze gminy Sollenau. 113, **460**.

— importu artykułów żywności itd., owiniętych w papier barwiony. 131, **495**.

Zakaz wprowadzenia przetworu „Heina środek do szybkiego klarowania“ oraz środków przyprawiania wina zawierających witryol cynku lub żółta sól ługową. 164, 695.

Zakład dla nauk i doświadczeń rolniczych w Splecie, ustanowienie go specjalnem biurem państwowem dla badania środków żywności. 3, 21.

— naukowy teologiczny, grecko-wschodni w Zadarze, przepisy wykonawcze co do poborów i postępowania emerytalnego względem grona nauczycielskiego. 145, 528.

— poczt i telegrafów, zmiana postanowień co do uregulowania stosunków służby i płacy pomocników mechaników. 91, 402.

Zakłady naukowe, których świadectwa zastępują dowód czasu nauki względnie dowód czasu służby w przemyśle handlowym. 198, 755.

— — — przemysłowe, których świadectwa upoważniają do rozpoczęcia przemysłów rękodzielniczych, uzupełniające ich oznaczenie. 123, 474.

— — — — świadectwa zastępują dowód ukończenia nauki przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego. 180, 727.

— — — — świadectwa zastępują dowód ukończenia nauki względnie dowód służby w charakterze czeładnika w przemyśle rękodzielniczym. 193, 744.

— — — teologiczne, dyecezałne rzymsko-katolickie i grecko-katolickie nowe ustanowienie dodatków aktywalnych grona nauczycielskiego przy tychże. 118, 469.

— — — — główne w Gorycy i Zarze, nowe ustanowienie dodatków aktywalnych grona nauczycielskiego przy tychże. 118, 469.

— uprawnione do wydawania listów zastawnych, konwersya ich hipotekowanych pretensyi i hipoteczny wpis nowego prawa zastawu. 48, 315.

Zakres działania i czynności urzędowej instruktorów stowarzyszeń. 192, 743.

Zamknięcie rachunkowe, centralne, zestawienie tegoż. 285, 1304.

Zaniechanie pomiaru co do oznajmionych działów gruntów, zmiana warunków zaniechania. 29, 261.

Zanzibar, zniesienie sądownictwa konsularnego tamże. 126, 479.

Zaopatrzenie, ob. Pobory.

— wojskowe wdów i sierót po oficerach, urzędnikach wojskowych, gazystach wojskowych i po żołnierzach, zmiana odnośnych postanowień. 86, 389.

Zapisy długu Banku bukowińskiego, używanie tychże do umieszczania kapitałów. 62, 359.

— — — kolei lokalnej Gänserndorf—Gaunersdorf, używanie tychże do umieszczania kapitałów. 111, 459.

— — — — Korneuburg—Ernstbrunn, używanie tychże do umieszczania kapitałów. 112, 460.

Zapobieganie nieszczęśliwym wypadkom i ochrona zdrowia robotników przy budowach lądowych. 24, 123.

Zara, nowe ustanowienie dodatków aktywalnych grona nauczycielskiego przy zakładzie naukowym teologicznym. 118, 469.

Zarobkowy podatek, ob. Podatek.

Zastawniczy urząd, ob. Urząd.

Zatoka kotorska, kredyt na budowę części kolei żelaznej do tej zatoki. 72, 373.

Zatrudnianie młodocianych robotników i dzieci w górnictwie. 146, 531.

Zbrodniarze, ob. Wydawanie.

Zgromadzenia, postanowienia karne dla ochrony swobody wyborów i zgromadzeń. 18, 109.

Złączenie powiatów politycznych Splet i S. Pietro w jeden okrąg rozkładu podatku zarobkowego. 147, 558.

— — — Splet i S. Pietro w jeden okrąg rozkładu podatku zarobkowego, odwołanie tego rozporządzenia. 166, 697.

Zmiana § 8. ustawy z dnia 27. czerwca 1878., Dz. u. p. Nr. 63., upoważnienie do zawarcia w tym przedmiocie układu. 279, 1295.

— liczby członków i zastępców komisji odwoławczych dla podatku osobisto-dochodowego. 212, 895.

— niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej. 53, 338; 140, 515; 156, 667; 260, 1077.

— — — przepisu wykonawczego i objaśnień do taryfy celnej. 9, 47; 106, 423.

— postanowień co do postępowania przekazawczego z piwem. 104, 421.

— — — co do sług pomocniczych przy władzach, urządach i zakładach państwowych oraz co do pomocniczego personelu kancelaryjnego. 88, 393.

— — — — taryf obejmujących wynagrodzenia adwokatów. 51, 331.

— — — — uregulowania stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych. 89, 399.

— — — — uregulowania stosunków służby i płacy pomocników mechaników przy zakładzie poczt i telegrafów. 91, 402.

— — — — wojskowego zaopatrzenia wdów i sierót po oficerach, urzędnikach wojskowych, gazystach wojskowych i żołnierzach. 86, 389.

— — — — wykupienia kolei lokalnych w Wels. 82, 385.

— rozporządzenia co do przybocznej rady ubezpieczeń. 160, 688.

Zmiana spisu okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego. 232, **957**; 233, **958**.

— statutu Akademii górniczych w Leoben i Przybramie. 240, **973**.

— terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgach poborczych Czasław, Szlany i Tabor. 268, **1090**.

— — — domowo-czynszowego w okręgach poborczych Dzieczyn, Młody Bolesław i Turnów. 252, **1070**.

— — — domowo-czynszowego w okręgach poborczych Pardubice i Czeski Bród. 284, **1303**.

— — — domowo-czynszowego w okręgu poborczym Asch. 64, **363**.

Zmiany w miejscowej własności niektórych sądów powiatowych w Wiedniu. 105, **422**.

Zmniejszenie długu w udziałowych przekazach hipotecznych. 277, **1175**.

Znaczki pocztowe po 12 h, ich wydanie. 108, **439**.

— — wydanie nowych znaczków. 275, **1160**.

Zollhaus, przekształcenie urzędu celnego tamże na ekspozyturę. 272, **1155**.

Zurych, oświadczenie rady rządowej tego kantonu odnośnie do egzekucji na podstawie austriackich wyroków. 77, **376**.

Zwinięcie ekspozytury celnej w zakładzie kontumacyjnym dla świń w Budapeszcie Steinbruch. 248, **1062**.

Żeglarski układ, ob. Układ.

Żołnierze, zmiana postanowień co do wojskowego zaopatrzenia wdów i sierót po nich. 86, **389**.

Żywica ziemna, ob. Minerale.

Żywności artykuły, ob. Artykuły.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część I. — Wydana i rozesłana dnia 1. stycznia 1907.

Treść: **№ 1.** Ustawa o ubezpieczeniu pensyjnym funkcyonaryuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcyonaryuszy w służbie publicznej.

1.

Ustawa z dnia 16. grudnia 1906

o ubezpieczeniu pensyjnym funkcyonaryuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcyonaryuszy w służbie publicznej.

Za zgodą obu Izb Rady Państwa postanawiam co następuje:

I.

Rozciągłość obowiązku ubezpieczenia.

§ 1.

Obowiązanymi do ubezpieczenia i ubezpieczonymi w rozumieniu tej ustawy, z pominięciem wyjątków w §ie 2gim ustanowionych, są od ukończenia 18 roku życia wszyscy funkcyonaryusze, w służbie prywatnej zostający, dla których zaprowadzone jest wynagrodzenie w formie płacy miesięcznej lub rocznej i których pobory (§ 3) u jednego i tego samego służbodawcy dochodzą przynajmniej do 600 K rocznie; nadto też tacy sami funkcyonaryusze w służbie publicznej, o ile nie mają unormowanego prawa do pensji na wypadek niezdolności do służby i na starość, tudzież do pensji na rzecz pozostałych po nich członków rodziny, jednakże z wyjątkiem funkcyonaryuszy, zostających w służbie dworskiej, w służbie państwa lub jakiegoś zakładu państwowego.

Za funkcyonaryuszy w rozumieniu poprzedniego ustępu uważane być mają wszystkie osoby w służbie zostające, które posiadają charakter urzędników, jakoteż w ogólności wszystkie te osoby służące, które bądź wyłącznie, bądź przynajmniej

przeważnie, zajęte są umysłowemi czynnościami służbowemi.

Za funkcyonaryuszy nie poczytuje się w szczególności tych osób służących:

- a) które zatrudnione są bezpośrednio przy wytworze towarów i przy innych przeważnie fizycznych czynnościach jako przemysłowi (w szerszem znaczeniu), górniczy, rolniczy i leśniczy robotnicy, względnie uczniowie i słudzy;
- b) do których mają zastosowanie przepisy o czeladzi, lub którzy bądź wyłącznie, bądź przynajmniej przeważnie pełnią służbę czeladną.

W razie wątpliwości, czy kogoś uważać należy za funkcyonaryusza do ubezpieczenia obowiązkanego, czy nie, rozstrzygać będzie w pierwszej instancji polityczna władza powiatowa, w której okręgu leży miejsce służbowe osoby służącej (§ 75).

Członkowie kasy prowizyjnej bractw górniczych, podlegający obowiązkowi ubezpieczenia według pierwszego ustępu tego paragrafu, traktowani być mają według postanowień §§ów 91 i 92.

Minister spraw wewnętrznych jest upoważniony, za porozumieniem z interesowanemi ministerstwami, uwolnić poszczególne grupy funkcyonaryuszy, którzy według pierwszego ustępu tego paragrafu podlegają obowiązkowi ubezpieczenia, od tego obowiązku.

§ 2.

Obowiązkowi ubezpieczenia według tej ustawy nie podlegają:

1. Osoby, które dopiero po ukończeniu 55. roku życia otrzymały posadę, uzasadniającą obowiązek ubezpieczenia.

2. Osoby, które już na podstawie dawniejszego zatrudnienia w jakiejś służbie pobierają rentę nieudolności lub starości (pensję, prowizję itd.), o ile odnośne pobory dochodzą do ustanowionego w tej ustawie minimalnego wymiaru renty nieudolności i starości, albo też ten wymiar przekraczają.

3. Osoby, które są stale zajęte poza obszarem, na którym obowiązuje niniejsza ustawa (§ 28).

4. Funkcjonariusze przedsiębiorstw kolei żelaznych, służących do powszechnego ruchu. Prawa do zaopatrzenia tych funkcjonariuszy i pozostałych po nich członków rodziny uregulowane będą osobno przez Ministerstwo kolei żelaznych w drodze rozporządzenia.

5. Osoby, które w chwili wejścia w życie tej ustawy przekroczyły granicę wieku, w punkcie 1ym ustanowioną.

II.

Podział obowiązków do ubezpieczenia.

§ 3.

Oznaczone w §ie 1ym osoby, podlegające obowiązkowi ubezpieczenia, będą zaliczone stosownie do swych poborów rocznych do sześciu klas płacy, a mianowicie:

Do klasy Itej ci, których pobory roczne wynoszą od 600 K do 900 K,

do klasy IItej ci, których pobory roczne wynoszą więcej jak 900 K aż do 1200 K,

do klasy IIItej ci, których pobory roczne wynoszą więcej jak 1200 K aż do 1800 K,

do klasy IVtej ci, których pobory roczne wynoszą więcej jak 1800 K aż do 2400 K,

do klasy Vtej ci, których pobory roczne wynoszą więcej jak 2400 K aż do 3000 K,

do klasy VItej ci, których pobory roczne wynoszą więcej jak 3000 K.

Przy oznaczaniu przynależności do jednej z powyższych klas wliczać należy do płacy także dodatki na pomieszkanie, dodatki aktywne i funkcyjne, tudzież wszelkie rodzaje poborów *in natura*.

Przytem liczyć należy, o ile nie będzie wykazana inna wartość, za pomieszkanie w naturze 15 od sta płacy w gotówce, za pomieszkanie z bezpłatnem opalaniem i oświetlaniem 20 od sta, a za także pomieszkanie z wiktem $33\frac{1}{3}$ od sta płacy w gotówce. Zresztą wartość poborów w naturze obliczać należy według przeciętnych cen miejscowych.

W przypadkach spornych rozstrzyga o wartości rzeczonych poborów w pierwszej instancji polityczna władza powiatowa, w której okręgu leży miejsce służbowe ubezpieczonego (§ 75).

Tantyemy i inne pobory, zawisające od powodzenia interesów, tudzież remuneracye, tylko w takim razie liczyć należy do płacy, jeżeli doświadczenie poucza, że wynoszą przynajmniej jedną trzecią poborów stałych, lub jeżeli zagwarantowano je w pewnej kwocie minimalnej, a mianowicie w pierwszym razie policza się je w kwocie, odpowiadającej jednej trzeciej poborów stałych, w drugim zaś w zagwarantowanej kwocie minimalnej.

Gdy jedna i ta sama osoba jest zatrudniona u rozmaitych służbodawców, obowiązek ubezpieczenia spada na nią tylko co do zajęcia głównego. Za zajęcie główne uważać należy służbę najwyższej opłaconą.

W przypadkach wątpliwych rozstrzyga w pierwszej instancji polityczna władza powiatowa, w której okręgu znajduje się mieszkanie ubezpieczonego (§ 75).

III.

Przedmiot obowiązku ubezpieczenia.

§ 4.

Przedmiotem ubezpieczenia jest prawo do:

Dla ubezpieczonego:

1. renty w razie niezdolności do zarobkowania (renta nieudolności §§ 6 do 10), względnie do renty na starość (§ 11).

Dla pozostałej rodziny:

2. renty dla wdowy (renta wdowia §§ 12 do 14),

3. dodatków na wychowanie dla dzieci (§§ 15 do 17),

4. jednorazowej odprawy pozostałej wdowy, względnie dzieci (§§ 18 i 19).

IV.

Okres wyczekiwania.

§ 5.

Do uzyskania prawa do świadczeń, w §ie 4tym, l. 1, 2 i 3, określonych (renta nieudolności, renta wdowia i dodatki na wychowanie), wymagane jest nie tylko udowodnienie wszelkich innych warunków, w tej mierze przepisanych, lecz także upływanie czasu wyczekiwania, wynoszącego 120 miesięcy wkładowych.

Wymaganie to będzie pominięte, jeżeli niezdolność do zarobku albo śmierć ubezpieczonego nastąpi wskutek nieszczęśliwej przygody, którą ubezpieczony dotknięty został w wykonywaniu służby i która ze służbą pozostaje w związku.

V.

O wymiarze ustawowych świadczeń, uzyskaniu i utracie prawa do nich, tudzież o początku i końcu poborów.**Renta nieudolności.**

§ 6.

Renta nieudolności składa się z kwoty zasadniczej i z kwoty rosnącej.

Kwota zasadnicza stosuje się do klasy płacy (§ 3), do której osoba ubezpieczona należała w chwili upływu okresu wyczekiwania (§ 5ty, ustęp 1szy), względnie w chwili wydarzenia się nieszcześliwej przygody (§ 5ty, ustęp 2gi). Wynosi ona w

I. klasie płacy	180 K	rocznie,
II. „ „	270 „	„
III. „ „	360 „	„
IV. „ „	540 „	„
V. „ „	720 „	„
VI. „ „	900 „	„

Podwyższenie rozpoczyna się po upływie okresu wyczekiwania, a wymiar jego stosuje się do tych klas płacy, do których osoba ubezpieczona należy po upływie rzeczonoego okresu aż do utraty zdolności do zarobku. Wynosi ono od każdych 12 miesięcy wkładowych w

I. klasie płacy	9— K
II. „ „	13·50 „
III. „ „	18— „
IV. „ „	27— „
V. „ „	36— „
VI. „ „	45— „

Dla okresów wkładowych poniżej jednego roku obliczane będzie podwyższenie w stosunku do ilości miesięcy, które w danym roku już upłynęły.

§ 7.

Prawo do renty nieudolności przysługuje ubezpieczonemu w razie niezdolności do zarobkowania (nieudolności) bez względu na wiek.

§ 8.

Za niezdolnego do zarobkowania (nieudolnego) poczytywać należy każdego, kto wskutek jakiejś ułomności cielesnej albo umysłowej nie może spełniać dalej dotychczasowych obowiązków swego powołania.

Do renty nieudolności nie ma jednak prawa ten,
a) kto zatrudnieniem, odpowiadającym jego siłom, zarabia sobie kwotę, przewyższającą rentę nieudolności, a wynoszącą przynajmniej 600 K;

b) kto swą niezdolność do zarobkowania spowodował rozmyślnie lub przy popełnianiu zbrodni, stwierdzonej drogą karno-sądową. W tym przypadku może jednak renta nieudolności być przyznana całkiem albo częściowo członkom

rodziny, jeżeli mieszkają na obszarze, objętym niniejszą ustawą, i mają do ubezpieczonego ustawowe pretensye alimentacyjne.

§ 9.

Pobór renty nieudolności rozpoczyna się z pierwszym dniem miesiąca kalendarzowego, następującego po utracie niezdolności do zarobkowania. Gdy w postępowaniu dla stwierdzenia nieudolności (§ 74ty, ustęp 2gi) chwila tej utraty nie może być dokładnie oznaczona, natenczas za dzień utraty zdolności do zarobkowania uważać należy dzień jej zgłoszenia.

Jeżeli ubezpieczony na podstawie należenia do jakiejś kasy chorych, urządzanej według ustawy o ubezpieczeniu chorych, lub do zarejestrowanej kasy zapomogowej albo do kasy brackiej ma prawo do poboru zasiłków dla chorych, w takim razie pobór renty nieudolności rozpoczyna się dopiero po upływie okresu wypłaty zasiłków, ustanowionego statutami odnośnych zakładów.

§ 10.

Pobór renty nieudolności ustaje:

1. ze śmiercią uprawnionego do poboru;
2. z odzyskaniem zdolności do zarobkowania.

Jeżeli pobierający rentę zarabia sobie zatrudnieniem, odpowiadającym jego siłom, kwotę, przewyższającą rentę nieudolności, a wynoszącą co najmniej 600 K, to okoliczność ta uważana będzie za równoznaczną odzyskaniu zdolności zarobkowania.

Renta na starość.

§ 11.

Po upływie 480 miesięcy wkładowych należy się renta nieudolności jako pobór emerytalny nawet bez udowodnienia niezdolności do zarobkowania (renta na starość). Przytem jest to rzeczą obojętną, czy uprawniony do poboru jeszcze nadal pozostaje w obowiązku, czy nie. Postanowienia §u 8go, ustępu 2go, §u 9go, ustępu 2go, i §u 10go, punktu 2go, nie mają zastosowania do poboru renty na starość.

Ubezpieczonemu wolno pobór renty na starość odłożyć na chwilę późniejszą, co będzie miało ten skutek, że renta ta podwyższona będzie w chwili, w której ubezpieczony zacznie ją pobierać, a którą wybrać sobie może według upodobania, o kwotę, odpowiadającą przyrostowi rezerwy premiiowej, który w międzyczasie nastąpi.

Renta wdowia.

§ 12.

Renta wdowia wynosi połowę tej renty, jaką zmarły mąż pobrał, względnie połowę renty, do jakiej uzyskał prawo aż do chwili śmierci.

§ 13.

Prawo do renty wdowiej przysługuje wdowie po funkcyonaryuszu, ubezpieczonym według tej ustawy, o ile:

1. od dnia zawarcia małżeństwa upłynął najmniej rok jeden;

2. ubezpieczony zawarł małżeństwo przed ukończeniem 50go roku życia;

3. zmarły nie pobierał już w chwili zawierania małżeństwa renty nieudolności, w tej ustawie przewidzianej;

4. wdowa w chwili śmierci małżonka nie była z nim ze swej własnej winy sądowo rozwiedziona lub małżonkowie nie byli sądowo rozdzieleni;

5. wdowie nie dowiedziono wyrokiem sądowym, że jest winną lub współwinną śmierci małżonka wskutek jakiegoś działania z rozmysłem.

§ 14.

Pobór renty wdowiej rozpoczyna się z pierwszym dniem miesiąca kalendarzowego, następującego po dniu śmierci małżonka, a wygasa w razie powtórnego wyjścia za mąż, względnie ze śmiercią wdowy.

W razie ponowego wyjścia za mąż otrzymuje wdowa odpłatę w potrójnej kwocie rocznej renty wdowiej.

Dodatki na wychowanie.

§ 15.

Dodatek na wychowanie (§ 4, l. 3) wynosi dla każdego dziecka, osieroconego tylko przez ojca albo tylko przez matkę, jedną trzecią, a dla każdego dziecka, osieroconego przez obojga rodziców, dwie trzecie owej kwoty zasadniczej wymiaru pensyi, do której zmarłemu ojcu lub zmarłej matce przysługiwało prawo według §u 6go, ustępu 2go.

Suma dodatków na wychowanie dla dzieci osieroconych tylko przez ojca albo tylko przez matkę, nie może przekraczać, o ile i dopóki ojciec jeszcze żyje, 50 od sta, a o ile i dopóki matka pobiera rentę wdowią, 75 od sta, zaś dla dzieci, osieroconych przez ojca i przez matkę, 200 od sta rzeczowego wymiaru pensyi, z tem dalszem zastrzeżeniem, że w każdym razie prawo do renty, względnie renta sama, którą ubezpieczony ojciec lub ubezpieczona matka w chwili śmierci uzyskał lub pobierał, względnie uzyskała lub pobierała, stanowić ma maksymalny wymiar wszystkich dodatków na wychowanie.

Dzieciom, osieroconym przez ojca i matkę, z których oboje byli ubezpieczeni, należą się dodatki na wychowanie tylko po ojcu albo tylko po matce, a to stosownie do tego, kto z nich miał prawo do wyższej renty.

Poszczególne dodatki na wychowanie należą w granicach wymiaru maksymalnego rozdzielić według stosunku, zachodzącego w danym przypadku.

§ 16.

Prawo do dodatków na wychowanie mają ślubne lub legitymowane dzieci funkcyonaryusza, ubezpieczonego według tej ustawy o tyle, o ile ziszczają się warunki poboru renty wdowiej, w §ie 13tym, l. 1 do 3, określone, a dzieci ubezpieczonej kobiety bez wyjątku.

§ 17.

Pobór dodatku na wychowanie rozpoczyna się z pierwszym dniem miesiąca kalendarzowego, następującego po dniu śmierci ubezpieczonego ojca, względnie ubezpieczonej matki, a ustaje z ukończeniem 18go roku życia lub ze śmiercią dziecka przed dojściem do tego wieku.

Jednorazowa odpłata.

§ 18.

Jednorazowa odpłata (§ 4, l. 4) wynosi 200 od sta owej kwoty zasadniczej wymiaru pensyi, do której zmarły byłby uzyskał prawo po 120 miesiącach wkładowych.

§ 19.

W razie, gdyby ubezpieczony zmarł przed upływem okresu wyczekiwania (§ 5), prawo do jednorazowej odpłaty przysługuje wdowie po nim, względnie pozostałym po nim dzieciom o tyle, o ile ziszczają się warunki poboru renty wdowiej, względnie dodatków na wychowanie, oznaczone w §ie 13tym, względnie 16tym, i o ile im nie przysługuje prawo do renty według §u 5go, ustępu 2go.

VI.

Wyplata, spoczywanie i przedawnienie poborów; następstwa nienależnego poboru.

§ 20.

Renty i dodatki na wychowanie, przewidziane w tej ustawie, wypłacane będą w miesięcznych ratach z góry. Gdy prawo do poboru ustaje w ciągu miesiąca, otrzymane pobory nie będą zwracano na powrót.

Osoby do poboru uprawnione przedkładać winny przed każdą wypłatą poświadczenie życia, względnie wdowieństwa.

Odpłaty będą wypłacane zaraz po złożeniu dowodu uprawnienia do ich poboru.

§ 21.

Prawo poboru renty nieudolności, względnie renty wdowiej, i dodatku na wychowanie spoczywa,

- a) jeżeli i dopóki osoba uprawniona pobiera na zasadzie ustaw o ubezpieczeniu na wypadek przygody rentę całkowitą lub częściową nieudolności, i to aż do kwoty tego poboru. To postanowienie stosowane będzie w sposób analogiczny także do ubezpieczenia na wypadek przygody według ustawy o kasach brackich;
- b) jeżeli i dopóki taka osoba mieszka poza obszarem, na którym obowiązuje niniejsza ustawa.

Powyższe postanowienie nie będzie miało zastosowania do tych osób, które były zatrudnione w jakimś zagranicznym zakładzie (biurze itp.) jednego z tutejszych przedsiębiorstw i w myśl §u 28go poddały się dobrowolnemu ubezpieczeniu. Minister spraw wewnętrznych może w ogóle zarządzić uchylenie tego postanowienia co do pewnych obszarów granicznych lub co do obywateli tych państw, które posiadają podobne instytucje jak ubezpieczenie, uregulowane niniejszą ustawą, o ile te państwa postąpią wzajemnie tak samo.

Gdy jednakże taka osoba nie posiada prawa obywatelstwa w krajach tutejszych, natenczas w miejsce renty należy się jej odprawa, której wymiar obliczony będzie według okoliczności w danym przypadku;

- c) jeżeli i dopóki odbywa karę uwięzienia, trwającą dłużej jak jeden miesiąc. Jednakże w takich razach należy pobór renty nieudolności lub renty wdowiej przekazać członkom rodziny, o ile mieszkają na obszarze, w granicach którego ta ustawa obowiązuje, i mają ustawowe pretensje alimentacyjne do osoby ubezpieczonej.

§ 22.

Pomijając te specjalne przypadki, które są oznaczone w poprzedzających postanowieniach, prawo do świadczeń, przewidzianych w tej ustawie, względnie pobór tych świadczeń, wygasa przez przedawnienie. Do przedawnienia stosują się postanowienia kodeksu cywilnego. Jednakże okres przedawnienia wynosi dla występowania z pretensją do poboru renty dziesięć lat od chwili, w której prawo do poboru zaczęło istnieć, a dla prawa na poszczególną ratę renty jeden rok od chwili, w której nastąpiła jej płatność.

§ 23.

Gdyby kto bezprawnie wszedł w używanie jednego ze świadczeń, przewidzianych w tej ustawie, należy mu je odjąć; kwoty, które mu się nie należały, a które pobrał, musi zwrócić z 3 1/2 procent odsetek od odsetek, niezawisłe od ścigania karnosądowego. Gdy chodzi o przyczynki na wychowanie, które ktoś pobrał, chociaż mu się nie należały, płacenie procentów miejsca mieć nie będzie.

VII.

Wygasnięcie obowiązku ubezpieczenia, zwrot premij, ponowne nastanie obowiązku ubezpieczenia.

§ 24.

Obowiązek ubezpieczenia wygasa:

1. z wystąpieniem z jednej z tych gałęzi służby, które były określone w §ie 1ym, ustępie 1ym;
2. w razie stałego zatrudnienia poza obszarem, na którym obowiązuje niniejsza ustawa (§ 2gi, l. 3);
3. z nastaniem poboru renty nieudolności, względnie renty starości.

§ 25.

Osoba, której obowiązek ubezpieczenia wygasł w myśl §u 24, l. 1 lub 2, ma prawo do zwrotu uiszczonych przez się premij bez odsetek; członkowie-kobiety mają prawo do zwrotu całkowitej rezerwy premiowej, jeżeli do dwóch lat po zawarciu małżeństwa wystąpią z obowiązku ubezpieczenia.

Z roszczeniami do takich zwrotów można występować dopiero po upływie trzech miesięcy od dnia wygaśnięcia obowiązku ubezpieczenia, z drugiej zaś strony muszą one być podniesione w ciągu 18 miesięcy, licząc od dnia wygaśnięcia obowiązku ubezpieczenia, gdyż w razie przeciwnym byłyby stracone.

§ 26.

Osobie, której obowiązek ubezpieczenia wygasł w myśl §u 24go, l. 1 lub 2, zastrzeżone zostają nabyte już prawa aż do tej chwili, w której utraci pretensję według §u 25go, ustępu 2go, albo w której się z tą pretensją zgłosi.

Wystąpienie z pretensją do zwrotu premij pociąga za sobą stosunkowe uszczuplenie ekspektatyw, względnie ukrócenie ubiegłego już czasu wyczekiwania. Wypłacenie rezerwy premiowej uważane będzie za całkowitą odprawę.

§ 27.

Gdy dla osoby, której obowiązek ubezpieczenia wygasł według §u 24go, l. 1 lub 2 — pomijając przypadek wypłacenia rezerwy premiowej według §u 25go — nastanie ponownie obowiązek ubezpieczenia w przeciągu dwunastu lat od chwili płatności ostatniej premii, natenczas uzyskane przez nią aż dotąd, względnie uszczuplone według §u 26go, ustępu 2go, prawa będą jej pod warunkiem dowodnego wykazania pretensji policzone. Gdyby jednakże wstąpienie na nowo do zajęcia, uzasadniającego obowiązek ubezpieczenia, nastąpiło dopiero później, można domagać się tylko policzenia odbytego okresu wyczekiwania w wymiarze, nie przekraczającym pięciu lat.

Gdy osoba, której obowiązek ubezpieczenia wygaś według §u 24go, l. 3, wskutek pobierania renty nieudolności, podlegnie na nowo obowiązkowi ubezpieczenia, dalsze ekspektatywy liczyć się jej będą w bezpośredniej łączności z temi, które nabyła przedtem.

VIII.

Ubezpieczenie dobrowolne.

§ 28.

Osoba, której obowiązek ubezpieczenia wygaś według §u 24go, l. 1 i 2, może — wyjąwszy tylko przypadek wypłacenia rezerwy premiowej według §u 25go — nabyte aż do tej chwili, względnie uszczuplone według §u 26go, ekspektatywy zastrzedz sobie przez dobrowolne dalsze ubezpieczenie według §§ów 29go i 30go nawet w takim razie, gdy jest zatrudniona w jakimś zakładzie zagranicznym, utrzymywanym przez przedsiębiorstwo tutejszokrajowe.

Z prawem do takiego zastrzeżenia należy wystąpić w ciągu okresu, oznaczonego w §ie 25tym, ustępie 2gim, gdyż w razie przeciwnym byłoby stracone.

Osoba, która jest zatrudniona w jakimś zakładzie zagranicznym, utrzymywanym przez przedsiębiorstwo tutejszokrajowe, a która, gdyby była zatrudniona w krajach tutejszych, musiałaby podlegać obowiązkowi ubezpieczenia, może być dopuszczona do dobrowolnego ubezpieczenia w zakładzie pensyjnym według postanowień niniejszej ustawy i stosownie do wymiaru swych poborów nawet wtedy, gdy nie zachodzi przypadek, wspomniany w pierwszym ustępie, pod warunkiem, że także funkcjonariusze dotyczącego przedsiębiorstwa tutejszokrajowego ubezpieczeni są w tym samym zakładzie pensyjnym.

§ 29.

Osoby, ubezpieczone dobrowolnie, są obowiązane do płacenia całej premii, oznaczonej w §ie 33cim, w sposób w tej mierze przepisany.

§ 30.

Dobrowolne ubezpieczenie wygasa, gdy ubezpieczony:

1. zalega z opłatą premii przez sześć miesięcy;
2. nie będąc czynnym w jednej z gałęzi służbowych, oznaczonych w §ie 1szym, ustępie 1szym, względnie §ie 28ym, przenosi się na stały pobyt poza granice obszaru, na którym obowiązuje niniejsza ustawa.

W razie wygaśnięcia dobrowolnego ubezpieczenia przysługuje ubezpieczonemu prawo do 75 procent rezerwy premiowej, która nazbierała się w ciągu okresu dobrowolnego ubezpieczenia. Gdy ubezpie-

czony dobrowolnie podlegał przedtem obowiązkowi ubezpieczenia, przysługuje mu nadto prawo do bezprocentowego zwrotu tych premij, które uiścił w ciągu okresu obowiązku ubezpieczenia, o ile z tem prawem nie wystąpił już w chwili wygaśnięcia tego obowiązku. Postanowienia §§ów 25go, ustępu 2go, i 27go będą miały i w tym razie analogiczne zastosowanie.

§ 31.

Każdemu ubezpieczonemu można przez policzenie lat służby podwyższyć spodziewane świadczenia ponad wymiar ustawowy, jeżeli zapłaci taką kwotę, która odpowiada przypadającej za te lata rezerwie premiowej.

Jednakże policzenie lat służby jest dozwolone tylko pod warunkiem faktycznego ich odbycia i tylko na podstawie tej klasy płacy, w której ubezpieczony zostaje w chwili ich policzenia, a nadto tylko w przeciągu pięciu lat od nastania obowiązku ubezpieczenia.

Przez policzenie lat służby może ustawowy czas wyczekiwania (§ 5ty) być skrócony najwięcej o 60 miesięcy wkładowych.

IX.

Zabezpieczenie ustawowych świadczeń spodziewanych (ekspektatyw).

§ 32.

Do zabezpieczenia świadczeń według §u 4go służą stałe premie. Z tych premij ma być uzbierana rezerwa premiowa. Nadto z nadwyżek kasowych utworzyć należy fundusz bezpieczeństwa.

§ 33.

Stałe premie, które mają być uiszczane za każdy miesiąc płacy (miesiąc wkładowy), wynoszą:

w I. klasie płacy	6 K.
" II. " "	9 "
" III. " "	12 "
" IV. " "	18 "
" V. " "	24 "
" VI. " "	30 "

Z tych premij spadają w pierwszych czterech klasach płacy dwie trzecie na służbodowcę, a jedna trzecia na ubezpieczonego, a w klasach wyższych połowa na jednego a połowa na drugiego.

Gdy pobory roczne ubezpieczonego, które będą wzięte przy oznaczeniu wymiaru premii w rachubę (§ 3ci), przekraczają 7200 K. musi ubezpieczony opłacać premie całkowicie z własnych zasobów.

Po 480 miesiącach wkładowych, które mogą się ubezpieczonemu policzyć, ustaje dlań obowiązek płacenia premii.

Wymienione powyżej kwoty obowiązywać będą z początku tylko na okres lat 20; zmiany w tej mierze dokonane będą drogą ustawodawstwa.

§ 34.

Premie mają być uiszczane w pierwszym dniu każdego miesiąca kalendarzowego z góry.

Gdy obowiązek uiszczania wkładek rozpoczyna się w ciągu miesiąca, należy premię zapłacić w całkowitej kwocie za cały miesiąc.

§ 35.

Obowiązek płacenia premii (§ 33ci) rozpoczyna się dla ubezpieczonego i jego służbodawcy z chwilą, w której nastaje obowiązek ubezpieczenia (§ 1szy); ustaje zaś równocześnie z ustaniem tego ostatniego (§ 24ty). Gdy obowiązek ubezpieczenia ustaje w ciągu miesiąca, zapłaconej premii zwracać się nie będzie.

Z roszczeniami z tytułu płacenia wkładek należy występować najpóźniej do trzech lat.

§ 36.

Oddawanie premii do zakładu (§ 33ci) jest obowiązkiem służbodawcy. Służbodawca ma prawo potrącać ubezpieczonemu z pborów co miesiąca tę kwotę, jaka na niego przypada.

Prawo potrącania uiszczonych już premij musi być wykonane w ciągu trzech miesięcy, gdyż w przeciwnym razie wygasa.

§ 37.

Na pokrycie płac kierujących urzędników zakładu pensyjnego i biur krajowych (§§y 49ty i 61szy) daje państwo roczną dopłatę aż do 100.000 K.

§ 38.

Zalegające premie należy oprocentować po 4 od sta i można je razem z 4-procentowymi odsetkami zwłoki, z wyjątkiem premij, wzmiankowanych w §ie 29tym, ściągnąć drogą egzekucyi politycznej lub w razie potrzeby, nawet sądowej, a w konkursie przysługuje im prawo pierwszeństwa zaległości podatkowych.

Niemожność ściągnięcia zaległości nie pociąga za sobą utraty prawa do świadczeń ustawowych.

X.

Organizacya ubezpieczenia.

§ 39.

Przepisane w tej ustawie ubezpieczenie, z wyjątkiem przypadków, określonych w §§ach 64tym i nast., będzie przeprowadzone przez zakład pensyjny, w tym celu utworzyć się mający, oraz przez jego biura krajowe.

A. Zakład pensyjny.

§ 40.

Zakład pensyjny posiada jako taki zdolność do działań prawnych, może więc we własnym imieniu nabywać prawa i brać na się zobowiązania, pozywać przed sądy i być pozywanym.

Siedziba jego znajduje się w Wiedniu.

Jego sądem zwyczajnym jest rzeczowo właściwy sąd wiedeński.

§ 41.

Członkami zakładu pensyjnego są ubezpieczeni w nim funkcyonariusze i ich służbodawcy.

§ 42.

Dla zakładu pensyjnego ma być ustanowiony statut. Tak sam statut, jak i każda jego zmiana podlega zatwierdzeniu rządowemu.

Statut zakładu pensyjnego winien zawierać w sobie przede wszystkim postanowienia co do następujących spraw:

1. co do sposobu wyboru delegatów na walne zgromadzenie, a w danym razie także zastępców delegatów, oraz co do okresu ich urzędowania;

2. co do sposobu zwoływania walnego zgromadzenia, co do kwalifikacyi tego zgromadzenia do wydawania uchwał, co do sposobu wydawania przezeń uchwał i co do jego zakresu działania (§ 51szy);

3. co do ustanawiania członków wydziału kierującego, co do składu tego wydziału, jego kwalifikacyi do wydawania uchwał i zakresu działania, oraz co do okresu jego mandatu, wreszcie co do sposobu powoływania zastępców w razie ubytków (§ 44). Co do ustanawiania członków tego wydziału, statut zawierać ma w sobie postanowienie, że należy mieć uwagę na to, aby rozmaite okręgi biur krajowych były w nim reprezentowane;

4. co do sposobu układania i rewizyi rachunku rocznego;

5. co do reprezentowania zakładu pensyjnego na zewnątrz i co do formy aktów, prawnie obowiązujących;

6. co do formy, w jakiej mają być wydawane obwieszczenia zakładu;

7. co do urzędu i użycia funduszu na wsparcie niezasobnych członków bez posady (§ 86ty);

8. co do form legitymacyi wydziału i urzędników zakładu;

9. co do formy zgłaszania i wypisywania członków (§ 73ci).

W statucie mogą być także wydane postanowienia co do tego,

10. pod jakimi warunkami można nieprzyjąć wyboru na delegata lub na członka wydziału kierującego;

11. czy i w jakim wymiarze członkom wydziału z grupy ubezpieczonych może być przyznawane ewentualne wynagrodzenie za ubytek w zarobku;

12. czy i w jaki sposób ma nastąpić organizacja stręczenia posad.

§ 43.

Zarząd zakładu pensyjnego spoczywa w ręku wydziału kierującego i walnego zgromadzenia.

§ 44.

Wydział kierujący zakładem pensyjnego składa się z prezydenta i 20 członków, z których jedna połowa należy do grupy służbodawców, a druga do grupy ubezpieczonych.

§ 45.

Prezydenta zakładu pensyjnego mianuje Minister spraw wewnętrznych, każdym razem na okres pięcioletni. Musi on być biegłym w prawie i mieć zamieszkanie w Wiedniu; nie wolno mu być członkiem zakładu.

§ 46.

Zastępcę prezydenta wybiera wydział kierujący ze swego łona.

Członków wydziału kierującego wybiera walne zgromadzenie z pomiędzy własnowolnych członków zakładu. Członkowie tego wydziału muszą być obywatelami austriackimi. Najmniej dwie piąte członków, wybranych z poszczególnych grup, muszą mieć zamieszkanie w Austrii poniżej Anizy.

Do wydziału kierującego nie mogą być zupełnie wybrane te osoby, którym odebrano prawo wyboru i wybieralności według §u 20go ustawy z dnia 14. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 169.

Okres urzędowania wybranych członków wydziału nie może wynosić więcej jak pięć lat.

§ 47.

Do wydziału kierującego należy reprezentowanie zakładu pensyjnego i załatwianie jego spraw, o ile do tego ostatniego nie jest powołane walne zgromadzenie i biura krajowe, a w szczególności przysługuje mu także wydawanie uchwały co do stałego ulokowania majątku, którym zakład rozporządza (§ 51szy, l. 5, § 55ty, ustęp końcowy, § 88my, ustęp 3ci).

Bez uszczuplenia swej własnej odpowiedzialności, może wydział kierujący poruczać wypełnianie poszczególnych swych obowiązków wydziałom ściślejszym lub płatnym urzędnikom.

§ 48.

Członkowie wydziału kierującego sprawują swój urząd jako godność honorową, ale wydatki

w gotówce należy im zwracać, oraz przyznawać słosowne remuneracye za ewentualne roboty, wymagające większego trudu.

§ 49.

Urzędnicy płatni muszą być związani przysięgą i obowiązkiem i podlegają władzy dyscyplinarnej wydziału kierującego.

Mianowanie i oddalenie kierującego urzędnika, oraz odpowiedzialnego technika asekuracyjnego, podlega zatwierdzeniu Ministra spraw wewnętrznych.

§ 50.

Walne zgromadzenie składać się będzie z delegatów. Tak delegaci, jak i ewentualni zastępcy (§ 42gi, punkt 1szy), muszą być członkami zakładu pensyjnego.

Delegatów wybierają wydziały biur krajowych zakładu pensyjnego (§ 57my) z grona członków własnowolnych, należących do biur krajowych.

Z liczby delegatów jedna połowa musi należeć do grupy służbodawców, a druga do grupy ubezpieczonych.

Ilość delegatów, wybieranych przez wydział pewnego biura krajowego, zależy od ilości należących do tego biura członków w taki sposób, że na każdych 5000 członków przypada dwóch delegatów, względnie zastępców, przyczem części ułamkowej tej cyfry aż do 2500 członków uwzględniać się nie będzie, podczas gdy części ułamkowej, przekraczające 2500, uzasadniają prawo do dwóch delegatów. Każde biuro krajowe musi mieć najmniej dwóch delegatów.

Okres urzędowania delegatów nie może wynosić więcej jak pięć lat.

Walne zgromadzenie winno zbierać się najmniej raz do roku.

§ 51.

Walnemu zgromadzeniu zastrzeżone są w każdym razie następujące sprawy:

1. wybór członków wydziału kierującego (§ 46);

2. wydawanie uchwały co do rocznego sprawozdania wydziału, tudzież co do udzielenia mu absolutorium;

3. wydawanie uchwał co do ewentualnych zmian statutu (§ 42gi);

4. ustanowienie wynagrodzenia dla funkcyjaryszów zakładu (§ 48my) i biur krajowych zakładu pensyjnego, oraz ewentualnych remuneracyi dla delegatów;

5. wydawanie uchwał co do nabywania i pozbywania nieruchomości.

Wybory, dokonywane przez walne zgromadzenie, powinny odbywać się w odrębnych aktach wyborczych dla służbodawców z jednej a dla ubezpieczonych z drugiej strony.

Do powzięcia uchwały na zmianę statutów potrzeba większości dwóch trzecich głosów.

B. Biura krajowe zakładu pensyjnego.

§ 52.

Biura krajowe zakładu pensyjnego załatwiają w imieniu tego zakładu czynności, które wkłada na nie ustawa, względnie regulamin.

Dla każdego biura krajowego będzie ustanowiony osobny regulamin czynności (§ 63ci, punkt 3ci).

§ 53.

Z zasady ma być w każdym kraju utworzone jedno biuro krajowe zakładu pensyjnego z siedzibą w stolicy krajowej.

Gdyby przemawiały za tem względy praktyczne, może Minister spraw wewnętrznych po wysłuchaniu odnośnych wydziałów krajowych zarządzić także utworzenie dwóch lub kilku biur w jednym kraju albo też jednego biura dla dwóch lub kilku krajów.

Pod tym samym warunkiem można będzie później okręgi istniejących biur krajowych, po wysłuchaniu tych biur, podzielić na części i dla każdej takiej części utworzyć osobne biuro krajowe, albo też istniejące biura krajowe zjednoczyć.

Siedzibę biur krajowych wyznacza w każdym przypadku Minister spraw wewnętrznych na podstawie opinii, zasięgniętej u odnośnego wydziału krajowego.

§ 54.

Do krajowego biura zakładu pensyjnego należą ubezpieczeni, zatrudnieni w jego okręgu, oraz ich służbodawcy.

W razach wątpliwych za miejsce zatrudnienia poczytywana będzie siedziba przedsiębiorstwa.

Służbodawcy, którzy posiadają przedsiębiorstwa na obszarach kilku biur krajowych, należą do wszystkich tych biur.

§ 55.

Do biur krajowych należy znoszenie się z członkami we wszystkich sprawach.

Przedewszystkiem należą do nich następujące sprawy:

1. Przyjmowanie zgłoszeń, dotyczących obowiązku ubezpieczenia, i kontrolowanie tak tego obowiązku, jak i obowiązku zgłaszania się;

2. utrzymywanie w ewidencji obowiązanych do ubezpieczenia w katastrze ubezpieczenia;

3. przypisywanie i ściąganie premij;

4. przyjmowanie pretensyj, z którymi występują ubezpieczeni, i przekazywanie ich komisji rentowej (§ 60ty);

5. prowadzenie w katastrze rentowym ewidencji tych osób, które pobierają rentę, i kontrolowanie tych uprawnionych do poboru, którzy otrzymują rentę;

6. zamykanie wypłaty renty, oraz odbieranie rent i wsparć drogą postępowania, przeprowadzonego przez komisję rentową (§ 60ty).

Nadto biurom krajowym przysługuje prawo czynienia wniosków co do sposobu lokowania kapitałów (§ 47my, ustęp 1szy, § 88my, ustęp 3ci).

§ 56.

Czynności, należące do zakresu działania biura krajowego, załatwia jego wydział i główne zgromadzenie.

Dla ułatwienia toku czynności mogą być utworzone agencje miejscowe.

§ 57.

Wydział biura krajowego składać się będzie z naczelnika i 10 członków, z liczby których jedna połowa ma należeć do grupy służbodawców, a druga do grupy ubezpieczonych.

§ 58.

Naczelnika biura krajowego mianuje Minister spraw wewnętrznych po wysłuchaniu wydziału krajowego, względnie wydziałów krajowych, na okres pięcioletni.

Naczelnik musi być obywatelem austriackim, posiadać znajomość prawa, mieszkać ile możności w siedzibie biura krajowego albo przynajmniej w jego okręgu i nie może być członkiem zakładu pensyjnego.

§ 59.

Zastępcę przewodniczącego wybiera wydział ze swego grona.

Członków wydziału wybiera główne zgromadzenie z pomiędzy tych członków zakładu pensyjnego, którzy należą do biura krajowego (§ 54ty).

Członkowie wydziału muszą być obywatelami austriackimi.

Najmniej dwie piąte członków, wybranych z poszczególnych grup, muszą mieć zamieszkanie w siedzibie biura krajowego albo w bezpośredniej najbliższej okolicy.

Postanowienia §u 46go, ustępu 3go i 4go i §u 48go będą stosowane i tutaj w analogiczny sposób.

§ 60.

Dla wydawania uchwał co do rent i dodatków na wychowanie, należących się według postanowień tej ustawy, ustanowiona będzie z łona wydziału komisya rentowa. Ta komisya składać się będzie z przewodniczącego wydziału, względnie jego zastępcy, jako prezesa, i z dwóch członków, z których jeden będzie wybrany z jednej, a drugi z drugiej grupy wydziału (t. j. z grupy służbodawców i z grupy służbojemców). Przy głosowaniu komisji rentowej głosuje także przewodniczący. Gdy nie dojdzie do skutku jednogłośna uchwała komisji na przyznanie lub odrzucenie pewnego roszczenia do renty lub co do wymiaru renty, albo też co do odebrania renty, natenczas prawo decyzji przysługuje wydziałowi kierującemu zakładowi pensyjnego.

§ 61.

Urzędników płatnych należy zowiązać przysięgą pełnienia obowiązków, a podlegają oni władzy dyscyplinarnej naczelnika.

Urzędników stałych mianuje i oddala zakład pensyjny po wysłuchaniu wydziału biura krajowego.

§ 62.

Zgromadzenie główne, które w ciągu jednego okresu wyborczego ma być zwołane przynajmniej jeden raz, składać się będzie z delegatów. Tak delegaci, jak i ewentualni zastępcy delegatów, muszą być członkami zakładu pensyjnego.

Delegaci (zastępcy) wybierani będą pisemnie z grona członków własnowolnych, i to oddzielnie z jednej grupy (służbodawców), a oddzielnie z drugiej (służbojemców).

Ilość delegatów, względnie zastępców zależeć będzie od ilości należących do biura członków w ten sposób, że na każdych tysiąc członków przypada dwóch delegatów, względnie zastępców. Części ułamkowe poniżej tysiąca nie będą uwzględniane.

Jednakże ilość delegatów, która ma być wybrana, może wynosić najmniej trzydzieście, a najwięcej sto.

Gdyby w chwili wejścia w życie tej ustawy ilość obowiązanych do ubezpieczenia w okręgu pewnego utworzyć się mającego biura krajowego wynosiła najmniej 10.000, należy podzielić członków na ciała wyborcze według zawodów. Utworzenie takich ciał wyborczych jest dozwolone nawet w takim razie, gdy nie zachodzi powyższy warunek. We wszystkich takich przypadkach muszą w regulaminie być oznaczone ciała wyborcze i ilość mandatów, przypadających na poszczególne ciała wyborcze w stosunku do ilości członków, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia.

Postanowienia §u 50go, ustępu 3go i 5go, stosowane będą i w tym przypadku w sposób analogiczny.

§ 63.

Zgromadzeniu głównemu zastrzeżone są na każdy przypadek następujące sprawy:

1. wybór członków wydziału (§ 59ty);
2. wybór sędziów do sądu polubownego i ich zastępców (§ 76);
3. uchwalanie regulaminu czynności (§ 52gi, ustęp 2gi), ze zastrzeżeniem zgody wydziału kierującego zakładem pensyjnego i zatwierdzenia rządowego;
4. ustanowienie ewentualnych wynagrodzeń dla delegatów (§ 62gi).

Postanowienia §u 51go, ustępu 2go i 3go, będą miały analogiczne zastosowanie także w tym przypadku.

XI.

Zadośćuczynienie obowiązkowi ubezpieczenia w inny sposób.

§ 64.

Obowiązkowi ubezpieczenia (§ 1szy) można uczynić zadość także przez ubezpieczenie się w jednym z zakładów zastępczych (§ 65ty) lub przez zawarcie umów zastępczych (§ 66ty).

Funkcyonaryusze, zostający w służbie u jednego i tego samego służbodawcy, a podlegający obowiązkowi ubezpieczenia, gdy nie są ubezpieczeni w zakładzie pensyjnym, mogą być ubezpieczeni tylko w jednym i tym samym zakładzie zastępczym. Ubezpieczenie funkcyonaryusza jednego i tego samego służbodawcy, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia, w rozmaitych zakładach zastępczych, może być przez Ministra spraw wewnętrznych dozwolone tylko wtedy, gdyby uzasadniały je urządzenia dotyczących zakładów zastępczych lub zatrudnienie funkcyonaryusza w rozmaitych przedsiębiorstwach, albo też inne przyczyny, zasługujące na uwzględnienie. Nadto zasada, postanowiona w tym ustępie nie będzie miała zastosowania do ubezpieczeń, zawartych przed wejściem w życie tej ustawy.

§ 65.

Za zakłady zastępcze będą uznane instytucje emerytalne, kasy pensyjne i prowizyjne itp., oraz istniejące już zarejestrowane kasy zapomogowe, o ile odpowiadają następującym warunkom:

1. Prawa, zapewnione członkom, obowiązkowi ubezpieczenia podlegającym, i pozostające po nich rodzinie muszą przeciętnie dorównywać najmniej świadczeniom ustawowym (§§y 6ty do 19go i 25ty do 27go).

2. Wkładki członków, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia, mogą z jednej strony przekraczać wymiar, ustanowiony dla nich w §ie 33cim, a z drugiej strony tę część premii, która spada na służbodawcę, tylko w takim odpowiednim stosunku,

w jakim świadczenia zakładu zastępczego przewyższają świadczenia, przewidziane w tej ustawie.

3. Na przypadek przejścia pewnego członka, podlegającego obowiązkowi ubezpieczenia, z jednego ze zakładów zastępczych do zakładu pensyjnego lub do innego zakładu zastępczego, musi być przewidziane zobowiązanie zakładu zastępczego do przekazania temu nowemu zakładowi kwoty, dorównującej owej rezerwie premiowej, którąby musiała być uzbierana na rzecz dotyczącej osoby w razie ubezpieczenia jej w zakładzie pensyjnym.

4. Co pięć lat, a mianowicie po raz pierwszy za rok 1910ty, winna być dokonywana techniczna rewizja funduszków (bilans asekuracyjno-techniczny), przy czem musi być przewidziane zobowiązanie do poczynienia potrzebnych ewentualnie kroków zaradczych, na przypadek, gdyby w stosunku do wymaganej ze stanowiska asekuracyjnego pokrycia świadczeń, przepisanych tą ustawą, stwierdzony był niedobór.

5. Rozstrzyganie sporów w kwestyi pretensyj, opierających się na statucie, oraz ich wymiaru, musi być zastrzeżone sądowi polubownemu (§ 76ty), posiadającemu dla zakładu zastępczego właściwość miejscową, lub sądowi zwyczajnemu.

6. Odnosny zakład zastępczy musi podlegać nadzorowi rządowemu.

7. Tak statuty zakładu i wszelka zmiana w nich, jak rozwiązanie zakładu i sposób tego rozwiązania, muszą być zastrzeżone zatwierdzeniu rządowemu.

8. Gdy odnosny zakład nie liczy najmniej 100 członków, musi albo posiadać wystarczające rezerwy bezpieczeństwa, które będą oznaczone w poszczególnych przypadkach na podstawie oszacowania asekuracyjno-technicznego, albo też dać inne gwarancje w tym względzie.

Te postanowienia ustawy z dnia 16. lipca 1892, Dz. u. p. Nr. 202, dotyczącej zarejestrowanych kas zapomogowych, które sprzeciwiają się wypełnieniu powyższych warunków, nie będą miały zastosowania do tych członków zarejestrowanej kasy zapomogowej, dla których kasa ta jest zakładem zastępczym.

§ 66.

Za umowy zastępcze będą uznawane:

- a) za zastrzeżeniem analogicznego wypełnienia warunków §u 65go, l. 1, 2 i 3, umowy o ubezpieczenie, zawarte z tutejszymi zakładami ubezpieczeń albo z takimi zagranicznymi, które mają pozwolenie² zawierania interesów w krajach tutejszych;
- b) ze zastrzeżeniem analogicznego wypełnienia warunków §u 65go, l. 1, 2, 3 i 5, umowy służbowe, zawarte z krajami, reprezentacyami powiatowemi i gminami, na podstawie których funkcjonariuszom. podlegającym obowiązkowi ubezpieczenia, i pozostałej po nich rodzinie,

zapewnione są roszczenia do odnośnej korporacji, i to albo bezpośrednio albo pośrednio przez utrzymywany przez nie całkowicie albo częściowo fundusz, nieistniejący samoistnie.

Gdy ziszczają się warunki, wspomniane pod b), mogą także umowy służbowe z innymi służbodawcami być uznane jako umowy zastępcze, jeżeli służbodawcy przyjmują odpowiedzialność za dane przez się zapewnienia świadczeń, prawnie obowiązujące.

§ 67.

O uznanie pewnego zakładu ubezpieczenia za zakład zastępczy należy postarać się u Ministra spraw wewnętrznych. Gdy chodzi o zakłady, założone i zasilane dotacyami przez przedsiębiorstwa, podlegające nadzorowi rządowemu jakiejś innej władzy centralnej, należy porozumieć się z interesowanym ministrem.

Uznanie takie można uczynić zawisłem od ustanowienia stosownej rękojmi bezpieczeństwa (kaucyi); w takim przypadku należy postanowić, ile kaucya ma wynosić, jakiemu celowi ma służyć, jakim sposobem ma być złożona i pod jakimi warunkami ma być oddana napowrót.

Władza nadzorcza może każdej chwili zarządzić podwyższenie ustanowionych kaucyj.

Minister spraw wewnętrznych może odwołać uznanie zakładu zastępczego, jeżeli warunki tego uznania istnieć przestaną.

Powyższe postanowienia mieć będą analogiczne zastosowanie także do umów zastępczych, wspomnianych w §ie 66tym.

§ 68.

W razie przejścia osoby, podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia, z zakładu pensyjnego do jakiegoś zakładu zastępczego, winien zakład pensyjny uzbierać u siebie rezerwę premiową przekazać zakładowi zastępczemu.

Osoba, przechodząca do zakładu zastępczego, nabywa te prawa, które według statutów tego zakładu odpowiadają rezerwie premiowej, przekazanej przez zakład pensyjny.

XII.

Inne sposoby zaopatrzenia, które nie mogą być poczytywane za dopełnienie obowiązku ubezpieczenia.

§ 69.

Ustawa niniejsza nie narusza zgoła tych stosunków prawnych, które zachodzą między osobą, obowiązkowi ubezpieczenia podlegającą, a samoistnymi zakładami ubezpieczenia, oraz samoistnymi kasami zapomogowemi, prowizyjnemi i tym podobnemi, wreszcie służbodawcami, w tym ostatnim razie albo

bezpośrednio albo za pośrednictwem funduszu nie-samoistnego, utrzymywanego całkowicie albo częściowo przez tych służbodawców.

O ile powyższym instytucjom nie przyznano charakteru zakładów zastępczych, względnie równorzędności w myśl §u 66go, mogą świadczenia ustawowe być policzone na rachunek świadczeń z umowy w takim stosunku, w jakim do pokrycia pierwszych przyczynił się służbodawca.

XIII.

Przeniesienie stanu ubezpieczenia i całkowita kontrasekuracja wszystkich ubezpieczeń.

§ 70.

Do przeniesienia ogółu ubezpieczeń pewnego zakładu zastępczego (§ 65ty) lub też ogółu pretensyj do zaopatrzenia, wynikających ze stosunku umownego z pewnym służbodawcą, o którym była mowa w §ie 66ym, na zakład pensyjny lub na inny zakład zastępczy, potrzeba zezwolenia rządowego.

Na takie przeniesienie można zezwolić tylko w takim razie, jeżeli zakładowi pensyjnemu będzie oddany kapitał, wystarczający według zasad asekuracyjno-technicznych do zupełnego pokrycia odnośnych pretensyj.

Zakład odbierający wchodzi we wszystkie prawa i zobowiązania zakładu przenoszącego, który jednocześnie zostaje zwolniony od wszelkich powinności.

§ 71.

Postanowienia §u 70go mają być stosowane w analogiczny sposób także w razie wzajemnej asekuracji całego stanu ubezpieczenia.

XIV.

Prawa regresu zakładu pensyjnego, względnie zakładów zastępczych.

§ 72.

Pretensje do odszkodowania przeciw osobom trzecim, przysługujące z ustawy tym, którzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia, względnie tym, którzy są uprawnieni do żądania lub poboru świadczeń, a wynikające ze szkody, spowodowanej utratą zdolności do zarobku, względnie śmiercią ich małżonka (małżonki), jednego z rodziców lub obojga rodziców, przechodzą aż do tej kwoty, którą zakład pensyjny, względnie zakład zastępczy lub służbodawca, zobowiązany na zasadzie umowy zastępczej według §u 66go, płacić ma tytułem renty względnie aż do tej kwoty kapitału, która według zasad rachun-

kowych, obowiązujących dla zakładu pensyjnego odpowiada tej rencie, na zakład pensyjny, względnie na zakład zastępczy albo na służbodawcę, zobowiązanego na zasadzie umowy zastępczej.

XV.

Zgłaszanie osób, podlegających ubezpieczeniu. Występywanie z roszczeniami i środki prawne.

§ 73.

Służbodawcy są obowiązani zgłaszać w ciągu czterech tygodni w przepisanej formie (§ 42gi, l. 9, względnie § 93ci) te osoby, podlegające obowiązkowi ubezpieczenia, które wstępują do nich na służbę, względnie występują ze służby, podając przytem wszystkie szczegóły, dla ubezpieczenia wagę mające.

Takie samo zobowiązanie ciąży na nich także co do wszelkich innych zmian w służbie, a w szczególności co do zmian płacy.

Nadto tak służbodawcy, jak i funkcyonaryusze są obowiązani do udzielania władzom politycznym tudzież biurom krajowym każdej chwili wyjaśnień, które mają znaczenie dla stosunku ubezpieczenia. Służbodawcy mają oprócz tego powinność pozwalać tym organom zakładów pensyjnych, które posiadają wyraźną do tego legitymację, oraz władzom politycznym, przeglądać na miejscu te zapiski, które są potrzebne do stwierdzenia stosunku ubezpieczenia.

Osoby, używające jednego ze świadczeń, przewidzianych w tej ustawie, są obowiązane czynić oznajmienie o każdej zmianie, dotyczącej ich uprawnienia do poboru i ich mieszkania.

Ze wszystkimi zgłoszeniami i doniesieniami należy się zwracać do właściwego biura krajowego.

§ 74.

Z roszczeniami do świadczeń, przewidzianych w tej ustawie (§ 4ty) występować należy przed biurem krajowym, przedstawiając potrzebne środki dowodowe.

Kto twierdzi, że jest niezdolnym do zarobkowania, winien udowodnić to przez przedłożenie świadectwa lekarskiego. Biuro krajowe ma prawo polecić lekarzowi, którego samo wskaże, aby zbadał rościciela, oraz czynić wszelkie dalsze dochodzenia, potrzebne do sprawdzenia stanu rzeczy. Tak służbodawca rościciela, jak i rościciel sam, jest obowiązany do udzielenia wszelkich potrzebnych wyjaśnień.

Koszta świadectwa lekarskiego, które ma przedłożyć rościciel, winno biuro krajowe w razie uznania pretensyj zwrócić mu w odpowiedniej kwocie.

Gdy komisya rentowa, względnie wydział kierujący zakładem pensyjnego (§ 60ty) odrzuci pretensję na przyznanie renty nieudolności, to z tą samą pretensją można wystąpić na nowo przed upływem jednego roku tylko w takim razie, gdy w stwierdzonym ostatnim razem stanie zdrowia zaszła istotna zmiana.

§ 75.

Wszelkie zarządzenia, uwiadomienia itp., wydawane w ramach tej ustawy przez zakład pensyjny i biura krajowe, względnie przez pewien zakład zastępczy, mają być doręczane interesantom na piśmie (uchwały).

W uchwałach, zawierających decyzję co do podniesionego przez ubezpieczonego roszczenia do jednego ze świadczeń, przewidzianych w tej ustawie, należy w razie przyznania roszczenia oznaczyć zarazem wymiar przyznanego świadczenia i podać jego obliczenie, a w razie odrzucenia powody, dla których roszczenia nie przyjęto. Takie uchwały mogą być zaczepiane tylko drogą pozwu przed właściwy sąd polubowny (§ 76ty) w ciągu zawitego terminu sześciomiesięcznego, licząc od doręczenia uchwały.

Przeciw uchwałom, dotyczącym obowiązku ubezpieczenia (§ 1szy, ustęp 4ty), zaliczenia do pewnej klasy płacy (§ 3ci, ustęp 4ty) i oznaczenia głównego zatrudnienia funkcyjariusza, podlegającego obowiązkowi ubezpieczenia (§ 3ci, ustęp 7my) można wnieść sprzeciw do politycznej władzy powiatowej do 14 dni po doręczeniu.

Przeciw wydanym w powyższych kwestiach decyzjom politycznej władzy powiatowej, tudzież przeciw wszelkim innym uchwałom, które wkładają na interesowanego jakieś zobowiązanie albo naruszają istniejące prawa, można wnieść rekurs do politycznej władzy krajowej, na której obszarze administracyjnym ma swą siedzibę biuro krajowe, względnie zakład zastępczy, do którego należy dotyczący członek, a przeciw rozstrzygnięciom politycznej władzy krajowej do Ministerstwa spraw wewnętrznych, i to w pierwszym przypadku do dni 14 po doręczeniu zaczepionego rozstrzygnięcia, a w drugim przypadku do czterech tygodni.

Rekursy podawać należy do tej władzy, która rozstrzygnęła w pierwszej instancji.

XVI.

Sądy polubowne.

§ 76.

W każdym miejscu, gdzie ma siedzibę biuro krajowe zakładu pensyjnego, będzie utworzony stały sąd polubowny.

Sąd polubowny składa się ze stałego przewodniczącego, czterech asesorów, i z potrzebnej ilości zastępców. Przewodniczącego i jego zastępcę

zamianuje Minister sprawiedliwości za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych z pośród sędziowskich urzędników państwowych.

Asesorów i ich zastępców wybiera główne zgromadzenie. Jedna połowa asesorów i ich zastępców winna należeć do grupy służbodawców, a druga połowa do grupy ubezpieczonych. Członkowie sądu polubownego nie mogą ani należeć do wydziału kierującego zakładem pensyjnego lub do wydziału biura krajowego, ani też zostawać w służbie zakładu.

Sąd polubowny ma rozsądzać skargi, wniesione według §u 75go, ustępu 2go.

Środki prawne lub zażalenia przeciw orzeczeniu sądu polubownego są niedopuszczalne.

Szczegółowe przepisy co do składu sądów polubownych i postępowania przed nimi, oraz co do obowiązków i ewentualnego wynagradzania sędziów polubownych, wydane będą drogą rozporządzenia.

Koszta, połączone z urządzeniem i czynnościami stałych sądów polubownych, ma ponosić zakład pensyjny.

§ 77.

Spory między zakładem pensyjnym a zakładami zastępczymi załatwiać będą sądy polubowne, które w tym celu będą ustanawiane w każdym przypadku z osobna.

Do składu tych sądów, ich postępowania i wydawanych przez nie wyroków stosowane będą odnośne postanowienia procedury cywilnej.

Członkowie tych sądów polubownych nie mogą ani należeć do wydziału kierującego zakładem pensyjnego lub do zarządu odnośnego zakładu zastępczego, ani zostawać w służbie tego zakładu, względnie zakładów zastępczych.

XVII.

Nadzór państwowy.

§ 78.

Tak zakład pensyjny i jego biura krajowe, jak i oznaczone w §ie 65tym zakłady zastępcze podlegają nadzorowi rządowemu; nadzór ten wykonuje Minister spraw wewnętrznych.

Tenże minister powołany jest także do udzielania zatwierdzeń rządowych, przewidzianych w tej ustawie.

Do bezpośredniego wykonywania nadzoru rządowego mogą być ustanowione osobne organa.

Minister spraw wewnętrznych ma prawo podawać gospodarkę zakładowi pensyjnego i jego biur krajowych, oraz zakładów zastępczych urzędowej rewizji stosownie do postanowień §§ów 38go i 39go rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 31, względnie przepisów, któreby w ich miejsce dla zakładów ubezpieczenia na przyszłość były wydane; nadto ma prawo rozwiązać

wydział kierujący zakładem pensyjnym i wydziały biur krajowych i poruczyć prowizorycznie sprawowanie ich czynności i ich zastępstwo administratorowi; jednakże Minister jest obowiązany poczynić do ośmiu tygodni po rozwiązaniu potrzebne zarządzenia w celu zwołania walnego zgromadzenia dla wyboru nowego wydziału kierującego.

Gdy chodzi o zarządzenia, dotyczące zakładów zastępczych, utworzonych lub zasilanych dotacją przez przedsiębiorstwa, podlegające nadzorowi rządowemu jakiegś innej władzy centralnej, należy po rozumieć się z tą władzą.

XVIII.

Niedopuszczalność pewnych umów.

§ 79.

Ani służbodawca, ani zakład pensyjny, względnie zakłady zastępcze, nie mają prawa wykluczać albo ograniczać z góry zastawiania postanowień tej ustawy na niekorzyść ubezpieczonych przez umowy (regulaminy). Postanowienia umów, któreby sprzeciwiały się temu zakazowi, nie mają skuteczności prawnej.

XIX.

Współdziałanie władz politycznych i gminnych.

§ 80.

Prośbom, z którymi bądź zakład pensyjny, bądź jego biura krajowe zwracają się do władz politycznych i gminnych, winne te władze ile możliwości zadość uczynić, a nadto używać tym instytucjom swego poparcia i uwiadamiać je nawet bez zawezwania o tem wszystkim, co mogłoby mieć znaczenie dla toku ich czynności.

W szczególności przysługuje tak zakładowi pensyjnemu, jak i jego biurom krajowym prawo żądania od władz politycznych i gminnych współdziałania w celu wyśledzenia służbodawców, którzy zatrudniają u siebie funkcjonariuszy, podlegających postanowieniom tej ustawy, i czynienia dochodzeń co do stosunków, miarodajnych pod względem obowiązku ubezpieczenia tych funkcjonariuszy.

Zakład pensyjny nie ma prawa żądać, aby zastępywała go prokuratura skarbu.

XX.

Postanowienia karne.

§ 81.

Służbodawcy, którzy w zgłoszeniach, przepisanych według §u 73go, ustępu 1go i 2go, podają

szczegóły faktyczne, niezgadujące się z prawdą, karani będą, o ile nie zachodzi istota czynu, podpadającego karze według powszechnych ustaw karnych, grzywną od 10 do 1000 K, a w razie niemożności ściągnięcia aresztem od jednego dnia do trzech miesięcy.

Takiej samej karze podpadają służbodawcy i ubezpieczeni, którzy dają nieprawdziwe wyjaśnienia faktyczne (§ 73ci, ustęp 3ci).

§ 82.

Służbodawcy i pobierający rentę, którzy zgłoszeń, przepisanych według §u 73go, ustępu 1go, 2go i 4go, albo zgola nie uczynili albo uczynili nie w przepisany terminie, będą karani grzywną aż do 200 koron, a w razie niemożności ściągnięcia aresztem do dni 20tu.

Tej samej karze podlegają służbodawcy i ubezpieczeni, którzy wzbraniają się udzielić wyjaśnień, wymienionych w §ie 73cim, ustępie 3cim, albo przedłożyć środki dowodowe, o których tam mowa.

Pobierającym rentę można nadto na pewien czas wstrzymać jej pobór.

§ 83.

Służbodawcy, którzy swoim funkcjonariuszom potracają przy wypłacie płacy rozmyślnie wyższe kwoty, aniżeli to wedle niniejszej ustawy jest dopuszczalne (§ 36ty), albo działają wbrew zakazowi z §u 79go, karani będą grzywną do 400 koron, a w razie niemożności ściągnięcia aresztem do jednego miesiąca, o ile nie zachodzi istota czynu, karygodnego wedle powszechnej ustawy karnej.

§ 84.

Postanowienia karne §§ów 81go do 83go, mają zastosowanie także do ustawowych zastępców służbodawców, niezdolnych do działania, mianowicie do zastępców osób prawniczych.

Służbodawcy mają prawo sporządzanie i oddawanie wykazów, oraz zgłoszeń, niniejszą ustawą przepisanych, poruczać pełnomocnikom. Nazwiska i mieszkania tych pełnomocników należy podać zakładowi pensyjnemu do wiadomości.

W takim przypadku postanowienia karne stosują się także do tych pełnomocników, ale służbodawca jest posiłkowo odpowiedzialnym za nałożone kary pieniężne.

§ 85.

Wymierzanie kar za przekroczenie ustawy, wymienione w §§ach 81ym do 83go, należy w pierwszej instancji do politycznych władz powiatowych.

§ 86.

Kary pieniężne wpływają do utworzyć się mającego przy zakładzie pensyjnym funduszu zapomogowego dla niezasobnych osób, nie mających posady (§ 42gi, l. 7).

XXI.

Uwolnienie od podatków, należności i stempli.

§ 87.

Zakład pensyjny jest wolny od podatku zarobkowego i rentowego. Natomiast pobory, wypłacane przez ten zakład, podlegają w myśl ustawy z 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, podatkowi osobisto-dochodowemu, który będzie potrącany przez kasę wypłacającą.

Wszystkie rozprawy i dokumenty, które potrzebne są do uzasadnienia i ułożenia stosunków prawnych między zakładem pensyjnym z jednej strony, a jego członkami (służbodawcami i funkcyjnymi) z drugiej strony, są wolne od należności i stempli, a do zakładu pensyjnego stosują się postanowienia ustawy z dnia 15. kwietnia 1885, Dz. u. p. Nr. 51, o ile zawierają ulgi pod względem należności stemplowych i bezpośrednich.

Postanowienia drugiego ustępu mają odpowiednie zastosowanie do analogicznych czynności prawnych zakładów zastępczych, jakoteż do postanowień umów zastępczych (§ 66ty), dotyczących ustawowych roszczeń do zaopatrzenia, o ile roszczenia, temi czynnościami prawnymi zabezpieczone, nie przekraczają wymiaru ustawowego (§§y 4ty, 5ty, 6ty, 11ty, 12ty, 15ty, 18ty).

Ministerstwo skarbu może za porozumieniem z Ministerstwem spraw wewnętrznych wydać w drodze rozporządzenia te zarządzenia, jakie będą potrzebne do zabezpieczenia skarbu państwa co do czynności prawnych, wymienionych w ustępie poprzedzającym.

XXII.

Zawiadywanie funduszami, sprawozdania roczne.

§ 88.

Przy lokowaniu funduszków zakładu pensyjnego, względnie zakładów zastępczych, należy przestrzegać przepisów §u 30go, względnie §u 52go rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. marca 1896, Dz. u. r. Nr. 31, lub w przyszłości w ich miejsce wstąpić mających przepisów dla zakładów ubezpieczeń.

Minister spraw wewnętrznych może atoli w pewnych przypadkach pozwolić zakładowi pensyjnemu na lokację funduszków, odstępującą od tych przepisów, przyczem jednakże lokacja taka musi od-

powiadać warunkowi takiego samego bezpieczeństwa i nie śmie przekraczać połowy funduszków zakładu pensyjnego.

Przy trwałem lokowaniu rozporządzalnego majątku należy mieć także stosowny wzgląd na wartości lokacyjne, znajdujące się w okręgach poszczególnych biur krajowych, a to w takim stosunku, w jakim premie, w ostatnim roku rachunkowym przez poszczególne biura krajowe pobrane, zostają do ogólnej sumy premij pobranych, tudzież w miarę wniosków biur krajowych (§ 55ty, ustęp ostatni).

Bieżącą służbę kasową pełni w okręgu każdego biura krajowego odnośne biuro samo. Służbę tę normuje regulamin czynności.

Zasady i prawidła, które zakład pensyjny będzie stosował do potrzebnych zestawień i obliczeń natury asekuracyjno-technicznej, potrzebują państwowego zatwierdzenia.

§ 89.

Zakład pensyjny i zakłady zastępcze, wymienione w §ie 65tym, jakoteż ci służbodawcy, których umowy służbowe uważane są w myśl §u 66go za równoznaczne z ubezpieczeniem w zakładzie zastępczym, są obowiązani za każdy rok kalendarzowy złożyć Ministrowi spraw wewnętrznych sprawozdanie ze swej działalności, względnie ze stanu i lokacji funduszków, oraz przedłożyć statystyczne wykazy.

Minister spraw wewnętrznych ma prawo wydać przepisy co do formy i treści tych sprawozdań, oraz wykazów statystycznych.

XXIII.

Ogólne obliczanie czasokresów.

§ 90.

Przy obliczaniu czasokresów, ustanowionych w ustawie niniejszej według dni, nie liczy się tego dnia, na który przypada chwila, lub zdarzenie, od którego czasokres ma się zaczynać.

Czasokresy, oznaczone według tygodni, miesięcy lub lat, kończą się z upływem tego dnia ostatniego tygodnia lub ostatniego miesiąca, który nazwą lub liczbą swoją odpowiada dniowi, w którym czasokres się rozpoczął. Jeżeli dnia takiego nie ma w ostatnim miesiącu, to czasokres kończy się z upływem ostatniego dnia tego miesiąca.

XXIV.

Postępowanie z członkami górniczych kas brackich.

§ 91.

Osoby, wymienione w §ie 1ym, ustępie 5tym, są ubezpieczone w zakładzie pensyjnym w myśl niniejszej ustawy, zaś w górniczej kasie brackiej jedynie

tylko w rozmiarze, wymienionym w § 10 tym. ustępie 2gim ustawy z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127.

Jednakże uprawnienia do żądania od kasy prowinizyjnej wypłaty renty nieudolności, renty wdowiej lub sieroczej, jakie osoby te w chwili wstąpienia do zakładu pensyjnego w myśl odnośnych statutów kasy brackiej już posiadały, albo jakie dla nich po upływie określonego statutem czasu wyczekiwania przy tej kasie nastaną, pozostają tym osobom na przeciąg czasu wyczekiwania (§ 5ty), który mają przebyć w zakładzie pensyjnym, zastrzeżone za odpowiednią dopłatą (§ 92) tak samo, jak ewentualne świadczenia kas brackich, wyższe w porównaniu ze świadczeniami zakładu pensyjnego.

§ 92.

Wymienioną w § 91ym dopłatę należy obliczyć wedle zasad asekuracyjno-technicznych.

Dopłatę tę uiszcza się z udziału rezerwy premiowej, obliczonej indywidualnie aż do oznaczonej powyżej chwili wedle przepisu odnośnego statutu kasy brackiej, a jeżeliby rezerwy takiej nie było, lub była niewystarczającą, to dopłatę tę składa się gotówką. Dopłatę w gotówce ponosić ma przedsiębiorca z ubezpieczonym po połowie.

Tą część rezerwy premiowej, jakaby po upływie czasu wyczekiwania jeszcze została, należy wypłacić ubezpieczonemu gotówką.

XXV.

Postanowienia przejściowe.

§ 93.

Pierwszy statut zakładu pensyjnego wyda Minister spraw wewnętrznych w drodze rozporządzenia. W taki sam sposób należy także ogłosić wzorowy regulamin czynności dla biur krajowych zakładu pensyjnego.

Członków pierwszego wydziału kierującego zakładem pensyjnego, względnie członków pierwszego wydziału każdego biura krajowego, zamianuje Minister spraw wewnętrznych; okres ich funkcji kończy się z chwilą dokonania wyboru wydziału przez pierwsze zwyczajne walne, względnie główne zgromadzenie.

Zgłoszenia w myśl §u 73go należy po raz pierwszy uskutecznić u władz politycznych pierwszej instancji. Przytem postanowienia powołanego paragrafu mają być stosowane analogicznie, a postanowienia §§ów 81go do 86go w zupełności.

Pierwsze formularze ułoży Ministerstwo spraw wewnętrznych.

Administracyę państwa upoważnia się do udzielania zaliczek na pierwsze urządzenie założyć się mającego w myśl §u 39go zakładu pensyjnego, tudzież dla umożliwienia działalności tego zakładu w ciągu pierwszego półrocza, które to zaliczki muszą być przez zakład pensyjny zwrócone.

§ 94.

Ustawa ta wchodzi w życie w dwa lata po jej ogłoszeniu.

XXVI.

Wykonanie.

§ 95.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych i Memu Ministrowi sprawiedliwości w porozumieniu z Mymi innymi ministrami interesowanymi.

Budapeszt, dnia 16. grudnia 1906.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Klein włr.

Bienert włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 1. stycznia 1907.

Treść: **№ 2.** Obwieszczenie, dotyczące organizacyi służby na upaństwowionych liniach kolei północnej Cesarza Ferdynanda.

2.

Obwieszczenie Ministra kolei żelaznych z dnia 30. grudnia 1906,

dotyczące organizacyi służby na upaństwowionych liniach kolei północnej Cesarza Ferdynanda.

Na podstawie zatwierdzenia, udzielonego najłaskawiej Najwyższem postanowieniem z dnia 30. grudnia 1906, wydane zostają następujące poniżej zasady organizacyi służby na upaństwowionych liniach kolei północnej Cesarza Ferdynanda.

Derschatta wlr.

Zasady

organizacyi służby na upaństwowionych liniach kolei północnej Cesarza Ferdynanda.

§ 1.

Do utrzymywania od 1. stycznia 1907 ruchu na tych liniach kolei północnej Cesarza Ferdynanda, które zostały upaństwowione ustawą z dnia 31. października 1906, Dz. u. p. Nr. 212 (ście główna i koleje lokalne), tudzież na kolei ostrawsko-mirowskiej, utrzymywanej dotychczas w ruchu na rachunek właścicieli przez kolej północną Cesarza Ferdynanda, wreszcie na kolejach lokalnych: Hustopec, dworzec północny—Hustopec, miasto, Brzeclawa—Eisgrub, Mutenice—Kyjów, Otrokowice—Zlin—Wisowice, Saitz—Hodonin, Stramberg—Wernsdorf i Opawa—Grätz, utworzony zostaje w Wiedniu urząd, podlegający bezpośrednio Mini-

sterstwu kolei żelaznych, który będzie miał nazwę „C. k. Dyrekeya kolei północnej“ i rozpocznie swą czynność w oznaczonym powyżej dniu.

§ 2.

Od tej samej chwili przejdzie pod kierownictwo rzeczonyj dyrekeyi cały dotychczasowy personal służbowy c. k. uprzyw. kolei północnej Cesarza Ferdynanda, z wyjątkiem tych funkcyonaryuszy, których według punktu 1go §u 12go umowy, zatwierdzonej przytoczoną powyżej ustawą, państwo na swój etat nie przyjmie albo którzy wyraźnie przeznaczeni będą do jakiejs innej służby.

§ 3.

Do c. k. Dyrekeyi kolei północnej należeć będzie administracya miejscowa wszystkich linii, które jej przydzielono, a to pod naczelnem kierownictwem Ministerstwa kolei żelaznych i na zasadzie instrukcyj, wydawanych przez to Ministerstwo.

Naczelnik wspomnianej dyrekeyi (dyrektor), którego mianowanie jest zastrzeżone Najjaśniejszemu Panu, będzie obowiązany osobiście mieć staranie o to, aby zarządzenia władz wyższych były wykonywane, kontrolować wykonywanie tych zarządzeń, pobudzać organa podwładne do wypełniania obowiązków i wpływać na to, aby działały ze sobą w zgodności, zapewniającej pomyślny skutek ich usiłowań, i aby w administracyi panowała według możliwości jak największa oszczędność.

Zadaniem dyrektora będzie nadto baczne śledzenie wyników interesów poszczególnych linii kolejowych, podlegających jego kierownictwu, wydawanie w celu poprawienia interesów i polepszenia gospo-

darki ruchu w ogólności stosownych zarządzeń w granicach swego zakresu działania i czynienie odpowiednich propozycji przelozonemu Ministerstwu, a przy tem wszystkim także szczególne uwzględnienie potrzeb handlowych.

Rzeczą dyrektora będzie nadto proponowanie Ministerstwu kolei żelaznych, względnie wydawanie we własnym zakresie działania, wszystkich tych zarządzeń, które będą potrzebne do zaprowadzenia z biegiem czasu na liniach, wymienionych w § 1szym, instrukcji służbowych austriackich kolei państwowych i do przyjęcia personelu tych linii na etat służbowy zarządu kolei państwowych.

§ 4.

Co się tyczy rozkładu służby wewnętrznej i sprawowania czynności na obszarze tej dyrekcji, pozostaną tymczasowo w mocy odnośne postanowienia „Zasad organizacji Dyrekcji c. k. uprzyw. kolei północnej Cesarza Ferdynanda i regulaminu jej czynności“, o ile następujące paragrafy nie postanawiają wyraźnie czegoś innego.

Rzeczą dyrektora będzie jednakże przedłożyć Ministerstwu kolei żelaznych jak najrychlej wnioski, zmierzające do zaprowadzenia tych zmian i uproszczeń w rozkładzie służby i sprawowaniu czynności, które ze względu na państwowe normy administracyjne uważać będzie za konieczne dla zyskowego i oszczędnego prowadzenia interesów, lub które uzasadnione będą zespoleniem pewnych agend na całym obszarze administracyjnym kolei państwowych.

§ 5.

Postanowienia §u 16go statutu organizacyjnego państwowej administracji kolejowej, dotyczące za-
stepstwa prawnego zarządu kolei państwowych przez dyrekcje kolei państwowych, stosowane będą w analogiczny sposób także do c. k. Dyrekcji kolei północnej w granicach jej obszaru służbowego i w zakresie jej kompetencji.

§ 6.

Zakres działania, wypływający z prawa zwierzchności państwowej, a określony w § 5tym statutu organizacyjnego państwowej administracji kolejowej, przysługuje Ministerstwu kolei żelaznych także co do linii c. k. Dyrekcji kolei północnej; atoli konsensów na te budowle, których oddawanie w przedsiębiorstwo nie jest zastrzeżone Ministerstwu kolei żelaznych, będzie mogła udzielać w imieniu Ministerstwa sama dyrekcja, o ile w danym przypadku odnośne przepisy nie wymagają oględzin przez władzę polityczną lub o ile takie oględziny dały wynik bezzarzutny; podobnie też przysługuje rzeczoney dyrekcji prawo udzielania w imieniu Ministerstwa konsensów na używanie budowli, wykonanych zgodnie z projektem.

Do c. k. Dyrekcji kolei północnej należy nadto załatwianie wszystkich tych czynności administracyjnych na obszarze przydzielonych jej linii, które nie są zastrzeżone Ministerstwu kolei żelaznych.

Oprócz załatwiania wszystkich tych czynności, które bądź z samej natury rzeczy, bądź na zasadzie szczególnych postanowień, jako odnoszące się do całej sieci kolei państwowych wymagają jednolitego zastępowania przez Ministerstwo, zastrzeżone mu są jeszcze następujące zarządzenia i decyzje:

1. wszelkie zmiany w organizacji poszczególnych gałęzi służby;

2. wydawanie, względnie zatwierdzanie ważniejszych powszechnych instrukcji służbowych i regulaminów, a w szczególności wszelkich postanowień regulujących prawa i obowiązki, tudzież pobory personelu, ustanawianie zwyczajnego i nadzwyczajnego etatu urzędniczego, wydawanie i zmienianie statutów dla funduszków emerytalnych, funduszków dla chorych i funduszków zapomogowych, oraz innych instytucji humanitarnych, wreszcie ustanowienie regulaminów dla spółek spożywczych, o ile zarząd kolejowy przyznaje im pewne korzyści;

3. przyjmowanie urzędników wszelkich klas służby, posuwanie wszystkich urzędników na wyższe stopnie służbowe, przenoszenie i uwalnianie od służby (przenoszenie w stan spoczynku) wszystkich urzędników z wyjątkiem trzech najniższych klas służby (względnie klas rangi), a mianowicie, o ile chodzi o urzędników VIII. klasy służby, z uwzględnieniem granic, wytyczonych specjalnymi postanowieniami, wypowiedanie tym przejętym urzędnikom kolei północnej, których nie wcielono do etatu służbowego zarządu kolei państwowych (z wyjątkiem dwóch najniższych stopni rangi), wszelkie przenoszenia urzędników z innego albo do innego okręgu dyrekcyjnego, tudzież z samoistnego kierownictwa budowy albo do takiego kierownictwa, wreszcie umieszczanie wszystkich funkcyonaryuszy, wchodzących w skład personelu, przejętego od kolei północnej, w etacie c. k. austriackich kolei państwowych; co się tyczy tych urzędników, do których stosuje się ustawa z dnia 15. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 47, obowiązywać będą we wszystkich powyższych sprawach postanowienia, dotyczące ogólnego zakresu działania ministerstw;

4. mianowanie naczelników wszystkich oddziałów dyrekcji i ich zastępców, oraz zmienianie tytułów służbowych stałych urzędników;

5. przyznawanie wszelkich dodatków na rzecz urzędników, tudzież takich dodatków na rzecz innych funkcyonaryuszy, które nie są już i tak uzasadnione istniejącymi przepisami, nadto przyznawanie remuneracji i zapomóg, o ile w ciągu jednego roku rachunkowego przekraczają kwotę 400 K dla

jednej i tej samej osoby, udzielanie urlopów ponad trzy miesiące i datków z łaski ponad wymiar płacy miesięcznej, wreszcie wszelkie inne sprawy personalu, które są wyraźnie zastrzeżone Ministerstwu bądź specjalnymi przepisami osobistymi, bądź statutami funduszków humanitarnych;

6. wykonywanie władzy dyscyplinarnej nad tymi przejętymi funkcyjaryuszami kolei północnej, którzy nie są wcieleni do etatu, a to w zakresie, który według pragmatyki służbowej c. k. uprzyw. kolei północnej Cesarza Ferdynanda przysługiwał dotąd Radzie zawiadowczej;

7. reaktywowanie pensjonistów;

8. wyznaczanie tantiem z tytułu zaoszczędzeń, oraz z innych tytułów;

9. układanie zwyczajnego i nadzwyczajnego budżetu rocznego i wciąganie tego budżetu w budżet ogólny zarządu kolei państwowych na podstawie preliminarza, wygotowanego przez Dyрекcyę i przedłożonego Ministerstwu kolei żelaznych do zatwierdzenia;

10. wydawanie do rąk Dyрекcyi kredytów nadzwyczajnych, na rozporządzanie którymi pozwala każdorazowa ustawa skarbowa; zatwierdzanie szczegółowych wykazów użycia wszelkich kredytów, przewidzianych na nadzwyczajne wydatki; oznaczanie stosunku, w jakim linie c. k. Dyрекcyi kolei północnej mają przyczyniać się do kosztów centralnego zarządu ruchu kolei państwowych;

11. pozwalanie na wszelkie wydatki, których nie przewiduje ustawa skarbowa i na które wobec tego nie ma w budżecie pokrycia, oraz na takie, które wymagają przekroczenia dozwolonych kredytów, zezwalanie na kredyty dodatkowe, zamiany przeznaczenia kredytów (virements), oraz ewentualne użycie kredytów nadzwyczajnych w nagłych przypadkach jeszcze przed załatwieniem budżetu sposobem konstytucyjnym, a mianowicie z uwagą na ewentualną konieczność zasięgnięcia pozwolenia konstytucyjnego;

12. lokowanie kapitałów, pozostających do rozporządzenia, oraz kupno i sprzedaż papierów i walut;

13. wydawanie wszelkich zarządzeń, dotyczących własności kolei państwowych lub funduszków, zostających pod zarządem Dyрекcyi, o ile te zarządzenia wychodzą poza granice zwyczajnej administracji lub mają na celu jakieś pozbycie lub obciążenie, a więc także — i to z przestrzeganiem warunków, postanowionych w tym względzie za porozumieniem z zarządem skarbowym — pozbywanie i obciążanie nieruchomości, o ile nie następuje z powodu wykonania nowych lub rozszerzania istniejących budowli już przed zamknięciem odcinających rachunków; przyznawanie praw zastawu na własności nieruchomości;

14. darowanie, względnie zezwalanie na odpisanie niedoborów rachunkowych, zwrotów, przepisanych funkcyjaryuszom, lub roszczeń, nie dających się ściągnąć, oraz strat materiałowych i ubytków przedmiotów inwentarza, o ile wartość pieniężna w każdym przypadku z osobna przekracza kwotę 1000 K, a w jednym roku w całym okręgu dyrekcyjnym kwotę 10.000 K;

15. zatwierdzanie ugód co do pretensyi, z którymi występuje bądź zarząd kolei państwowych przeciw komuś innemu, bądź ktoś inny przeciw temu zarządowi, o ile suma ugodowa w razie jednorazowej zapłaty przekracza 10.000 K, a w razie zapłaty bieżącej 1000 K rocznie, i o ile nie chodzi przytem o ugody, zawierane przy wykupywaniu gruntów na podstawie poszczególnych pozycji zatwierdzonego preliminarza kosztów;

16. zawieranie kontraktów dostawy środków przewozowych, oraz zatwierdzanie wszelkich innych kontraktów dostawy i kontraktów, dotyczących świadczeń jednorazowych, o ile suma kontraktowa w razie powszechnego publicznego rozpisania oferty i oddania dostawy oferentowi, stawiającemu najkorzystniejsze warunki, przekracza kwotę 300.000 K, a w razie przeciwnym kwotę 100.000 K;

17. zatwierdzanie kontraktów najmu lub innych kontraktów, dotyczących świadczeń częstotliwych, i to, gdy chodzi o zobowiązanie kontraktowe aż do pięciu lat, o ile czynsz najmu lub inne powtarzające się świadczenie przekracza kwotę roczną 10.000 K, a, gdy chodzi o zobowiązania ponad pięć lat, o ile czynsz najmu lub inne powtarzające się świadczenie przekracza kwotę roczną 1000 K; uchylanie czynszów najmu lub innych powtarzających się świadczeń w kwocie ponad 1000 K;

18. zatwierdzanie powtarzających się datków i dobrowolnych przyczynków na cele obce, dobroczynne lub publiczne, oraz podobych datków w poszczególnych przypadkach, o ile przekraczają w każdym przypadku z osobna kwotę 500 K. a nadto wydawanie postanowień, dotyczących uczestnictwa Dyрекcyi w publicznych kongresach, wystawach itp.;

19. zatwierdzanie wszystkich nowych budowli i zmian w budowlach i urządzeniach, które już istnieją. licząc tu także tabor wozowy, jednakże tylko w takich przypadkach, gdy koszt poszczegółnej budowy przekracza kwotę 10.000 K;

20. wszelkie istotne techniczne nowości w zakresie budowy i urządzenia kolei;

21. kontrakty co do dojazdu i ruchu, oraz inne podobne umowy, które mają być zawarte z obcemi kolejami;

22. zaprowadzanie i uchylanie pociągów pospiesznych, osobowych i mieszanych, oraz ważniejsze zmiany w tym kierunku; wyjątek w tym względzie stanowią jednak te pociągi osobowe, które służą wyłącznie tylko do ruchu lokalnego;

23. zatwierdzanie wypożyczania obcych wagonów, oraz najwyższe wyrównujące rozporządzanie taborem wozowym;

24. wszelkie merytoryczne decyzje i zatwierdzenia co do układania, zmieniania i interpretowania taryf ruchu osobowego i towarowego, i to nie tylko w komunikacji lokalnej, lecz także w komunikacji dojazdowej i związkowej;

25. przyznawanie ulg w ruchu osobowym, zniżek frachtowych i innych ustępstw taryfowych w ruchu towarowym, o ile prawa do tego nie przeniesiono na zasadzie szczególnych przepisów na c. k. Dyrekcyę kolei północnej;

26. umowy z innemi krajowemi i zagranicznemi przedsiębiorstwami przewozowemi co do komunikacji dojazdowej i związkowej, licząc tu także proporcjonalny rozdział ruchu, o ile c. k. Dyrekcyja kolei północnej nie jest powołana na zasadzie specjalnych zarządzeń do samoistnego załatwiania tych spraw lub do współudziału w nich;

27. udzielanie zniżek cen jazdy, wychodzących poza obręb postanowień taryfowych, o ile prawo do tego zastrzeżone jest w myśl obowiązujących w tej mierze przepisów (przepisów zasadniczych) Ministerstwu kolei żelaznych, a w szczególności udzielanie permanentek wolnej jazdy osobom, nie zostającym w związku służbowym kolei północnej;

28. załatwianie przedstawień i zażaleń, wnoszonych do Ministerstwa kolei żelaznych przeciw zarządzeniom i decyzjom Dyrekcyi;

29. zezwalanie na wnoszenie zażaleń do Trybunału administracyjnego lub państwowego;

30. nadzór nad całą służbą we wszystkich jej gałęziach i co do wszystkich posad służbowych.

W razie nagłych zdarzeń elementarnych lub wypadków kolejowych spada na dyrektora, względnie na naczelników oddziałów dyrekcyjnych obowiązek przeprowadzania wszelkich środków, które uznają za konieczne dla utrzymania i bezpieczeństwa ruchu; w takich przypadkach, oraz wtedy, gdy zwłoka mogłaby spowodować niebezpieczeństwo, przysługuje dyrektorowi prawo wydania potrzebnych zarządzeń nawet w takich sprawach, które przekraczają zakres

jego działania; atoli w celu dodatkowego zatwierdzenia takich zarządzeń winien on niezwłocznie zdać relacyę przełożonemu Ministerstwu.

§ 7.

Najpóźniej do końca marca każdego roku winien dyrektor przedłożyć Ministerstwu kolei żelaznych jak najbardziej szczegółowy program wszystkich zamierzonych na przyszły rok kalendarzowy budowli i nabytków, które mają obciążyć fundusz inwestycyjny. Nadto należy Ministerstwu kolei żelaznych przedkładać co roku wykazy użycia kredytu inwestycyjnego, a mianowicie 15. lipca za ubiegłe półrocze, a 15. października i 15. stycznia za ubiegły kwartał; w tych wykazach należy poszczególnie pozycye wydatniać także w przeciwstawieniu do programu budowlanego.

Oprócz tego należy Ministerstwu kolei żelaznych przedkładać tymczasowe i stanowcze wykazy dochodów miesięcznych, a wreszcie — i to najpóźniej do dnia 15. kwietnia każdego roku — szczegółowy rachunek, który będzie zaciągnięty do sprawozdania z wyników zarządu kolei państwowych.

§ 8.

Zatwierdzenia Ministerstwa kolei żelaznych, przewidziane w § 6tym co do niektórych zarządzeń, nie trzeba z reguły osiągać drogą formalnej relacyi, lecz przez przedłożenie obrobionych stosownie aktów oryginalnych, zawierających projekt załatwienia, a w pilnych wypadkach nawet w krótkiej drodze. W takich przypadkach należy załatwienia wygotować zawsze z wyraźnem powołaniem się na zatwierdzenie Ministerstwa. W celu przyspieszenia i uproszczenia postępowania z takimi sprawami administracyjnymi w Ministerstwie, szczególnie drogą koleżeńską i narady, wydane będą przez Ministra kolei żelaznych dalsze stosowne zarządzenia.

§ 9.

§ 7my regulaminu Dyrekcyi c. k. uprzyw. kolei północnej Cesarza Ferdynanda, odnoszący się do rozdawania dostaw i robót, zostaje z dniem 1. stycznia 1907 uchylony.

W miejsce tego paragrafu obowiązować mają od powyższej chwili „Zasady rozdawania dostaw i robót dla c. k. zarządu kolei państwowych“.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IV. — Wydana i rozesłana dnia 10. stycznia 1907.

Treść: (175 i 6.) 5. Ustawa o uregulowaniu spraw, dotyczących aptek. — 6. Rozporządzenie, dotyczące tworzenia wydziałów farmaceutów, zostających w obowiązku.

5.

Ustawa z dnia 18. grudnia 1906

o uregulowaniu spraw, dotyczących aptek.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Rozdział pierwszy.

Apteki publiczne.

Część pierwsza.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

Rodzaje aptek publicznych.

Apteki, służące powszechnemu obrotowi (apteki publiczne), są albo koncesyonowane albo realne.

§ 2.

Zakaz kumulacji.

Nikt nie może ani posiadać więcej jak jedną koncesję do utrzymywania apteki publicznej, ani też więcej jak jedną taką aptekę sam utrzymywać.

§ 3.

Kwalifikacya osobista.

Do uzyskania prawa do samodzielnego utrzymywania apteki publicznej wymagane są następujące warunki:

1. obywatelstwo austriackie;
2. używanie w zupełności wszystkich praw obywatelskich;

3. posiadanie stopnia magistra farmacyi, uzyskanego zgodnie z przepisami regulaminu nauk i egzaminów;

4. sprawowanie po uzyskaniu wspomnianego stopnia akademickiego czynności zawodowej przez okres minimalny, przepisany postanowieniami tej ustawy;

5. zasługiwanie na zaufanie pod względem utrzymywania ruchu aptecznego.

Za czynność zawodową w rozumieniu postanowienia, pod l. 4 zawartego, uważać należy przedewszystkiem zajęcie w służbie farmaceutycznej w jednej z tutejszokrajowych aptek publicznych lub zakładowych. Takie samo znaczenie ma służba prezeneyjna jednorocznych ochotników farmaceutów, o ile odbyli ją już po uzyskaniu stopnia akademickiego magistra farmacyi w jednej z c. i k. aptek wojskowych albo c. k. aptek obrony krajowej, z tem ograniczeniem, że służba ta policzona być może tylko w wymiarze maksymalnym jednego roku.

Czy i o ile inne czynności, z zawodem aptekarskim w związku będące lub zawodowi temu pokrewne, uważane być mają za czynność zawodową w rozumieniu postanowienia pod l. 4, postanowione będzie po wysłuchaniu reprezentacyi stanu aptekarskiego drogą rozporządzenia.

Czynność zawodowa, pod l. 4 wzmiankowana, trwać ma z zasady najmniej lat pięć, a o ile chodzi o koncesję na utrzymywanie apteki, nowo utworzyć się mającej, najmniej lat piętnaście. Drogą rozporządzenia mogą okresy powyższe, po wysłu-

chaniu reprezentacji stanu aptekarskiego, być stosownie skrócone względem takich kompetentów, którzy dali dowód wyższego zawodowego wykształcenia przez uzyskanie jednego ze stopni doktorskich, które w rozporządzeniu będą oznaczone.

Przy obliczaniu czasu zatrudnienia, który w myśl poprzedzających postanowień stanowi warunek uzyskania koncesyi na utrzymywanie apteki, nowo utworzyć się mającej, policzyć należy także ów czas, w ciągu którego kompetent prowadził legalnie ruch jakiejś tutejszokrajowej apteki publicznej lub zakładowej, tudzież czas, w ciągu którego został w służbie farmaceutycznej jakiejś apteki publicznej za granicą lub był zatrudniony jako kierownik takiej apteki, lub też pełnił za granicą jedno z zajęć, w ustępie trzecim oznaczonych, to ostatnie jednak tylko w wymiarze maksymalnym dwóch lat i tylko w takim razie, jeżeli kompetent ostatni rok swej czynności zawodowej odbył w jednej z tutejszokrajowych aptek publicznych albo zakładowych.

Od uzyskania uprawnienia do samoistnego utrzymywania apteki publicznej jest wykluczony każdy, kto dłużej jak przez trzy lata nie był czynny w żadnej aptece publicznej lub zakładowej i czynności tej przynajmniej od roku nie wykonuje nanowo. Od uzyskania uprawnienia do utworzenia nowej apteki wykluczony jest każdy, kto posiada lub posiadał już raz koncesyonowaną aptekę, przed upływem lat pięciu od chwili złożenia koncesyi.

§ 4.

Dzierżawca, odpowiedzialny kierownik i zastępca.

Kto chce publiczną aptekę wziąć w dzierżawę albo też ma zostać ustanowiony odpowiedzialnym kierownikiem publicznej apteki lub filii takiej apteki, nie mniej też ten, komu na przypadek, gdyby albo aptekarza samego albo odpowiedzialnego kierownika apteki wstrzymywała czasowo jaka przeszkoda w pełnieniu obowiązków, ma być poruczone w charakterze ich zastępcy prowadzenie ruchu, musi uczynić zadość tym samym warunkom, które przepisane są do uzyskania uprawnienia do samoistnego utrzymywania apteki już istniejącej.

Co do zawodowej kwalifikacji tych osób, którym w razie, gdyby aptekarza lub odpowiedzialnego kierownika apteki publicznej albo filii takiej apteki przemijająca przeszkoda wstrzymywała od pełnienia obowiązków, ma być poruczone tylko na krótki czas prowadzenie ruchu jako zastępcem, można będzie w drodze rozporządzenia, po wysłuchaniu przedstawicielstwa stanu aptekarskiego, postanowić pewne ułatwienia.

Kto posiada koncesyonowaną aptekę publiczną albo w aptecę realnej, będącej jego własnością,

prowodzi ruch osobiście, kto dzierżawi aptekę publiczną lub ustanowiony jest na innej podstawie odpowiedzialnym kierownikiem lub zastępcą kierownika w jakiejś aptece lub filii apteki, nie może zarazem dzierżawić innej apteki, względnie filii apteki, ani też na innej podstawie być odpowiedzialnym kierownikiem albo zastępcą kierownika.

§ 5.

Zatrudnianie sił pomocniczych.

Zatrudnianie sił pomocniczych przyprowadzeniu ruchu aptecznego uregulowane być ma po wysłuchaniu reprezentacji stanu aptekarskiego drogą rozporządzenia.

Przytem należy przedewszystkiem oznaczyć także warunki, pod jakimi w aptecę publiczną lub filii takiej apteki wolno będzie używać takich sił do samoistnego przyrządzania (dyspensowania) lekarstw. Gdy do takiego przyrządzania lekarstw używana będzie siła pomocnicza bez dyplomu magistra, natenczas ów, na czyj rachunek prowadzi się ruch apteki, odpowiada za szkodę, jakiegoby taka siła pomocnicza stała się winną w wykonywaniu służby.

§ 6.

Instalacja ruchu i urządzenie.

Lokale apteki publicznej lub filii takiej apteki, przeznaczone do przyrządzania, sprzedawania i przechowywania środków leczniczych, tudzież do służby inspekcyjnej, nie mniej też jej urządzenia, muszą czynić zadość owym warunkom, których dopełnienie ze względu na ważne znaczenie nienagannego ruchu aptecznego dla pieczy o zdrowotność publiczną jest nieodzowne.

Przed otworem apteki publicznej postarać się należy o zatwierdzenie instalacji ruchu ze strony władzy.

Gdyby dodatkowo wyszły na jaw wadliwości, których usunięcie według przepisów ustępu pierwszego byłoby koniecznem, należy poczynić potrzebne zarządzenia zaradcze według zleceń władzy.

Ziniana osoby przedsiębiorcy apteki publicznej nie pociąga za sobą konieczności zatwierdzenia instalacji na nowo.

§ 7.

Uregulowanie ruchu. — Farmakopea. — Cennik lekarstw.

O ile przepisy o prowadzeniu ruchu w aptekach nie są zawarte już w postanowieniach tej ustawy, uregulowanie jego nastąpić winno w drodze rozporządzenia.

Chodzi tu przedewszystkiem o wydanie przepisów o tem, które artykuły wolno w aptecę utrzymywać

na sprzedaż, a które obowiązkowo trzeba mieć na składzie, tudzież postanowień co do przyrządzania, jakości i przechowywania tych artykułów (farmakopea), nie mniej też o ustalenie ceny maksymalnej rzeczonych artykułów i ich opakowania, oraz o ustanowienie maksymalnego wynagrodzenia za czynności wykonywane w ruchu aptecznym (cennik lekarstw).

Przy ustanawianiu cennika lekarstw trzeba mieć uwagę na to, aby były zarządzane stosowne opusty na rzecz publicznego zaopatrzenia ubogich, zakładów dla chorych, instytucji humanitarnych, kas chorych, tudzież dla osób, których ubóstwo stwierdzone jest świadectwem urzędowym.

§ 8.

Odpoczynek niedzielny.

Polityczne władze krajowe winny po wysłuchaniu właściwej izby handlowej i przemysłowej, tudzież właściwego przedstawicielstwa stanu aptekarskiego wydać zarządzenia co do odpoczynku niedzielnego w aptekach publicznych, uwzględniając przytem potrzeby ludności.

Część druga.

Apteki koncesjonowane.

§ 9.

Koncesya.

Utrzymywanie apteki publicznej, która nie opiera się na pewnym prawie rzeczowym (apteki umiejscowione, sprzedajne) dozwolone jest tylko na podstawie specjalnego pozwolenia władzy (koncesyi).

W dokumencie koncesyjnym oznaczyć należy jako siedzibę apteki pewną gminę, pewną miejscowość, pewną dzielnicę miejską lub też pewną część jednego z tych obszarów. Gdy chodzi o apteki, które już przedtem były w ruchu, pozostawić im należy i nadal dotychczasową siedzibę. Koncesya posiada ważność wyłącznie tylko dla oznaczonej w niej siedziby.

§ 10.

Warunki przedmiotowe udzielenia koncesyi.

Koncesya może być udzielona tylko w takim razie, gdy albo w gminie, w której jest lub ma być siedziba apteki, albo w najbliższej okolicy tej gminy mieszka stale lekarz, wykonujący praktykę.

Przy rozstrzyganiu w kwestyach koncesyi należy mieć wzgląd na potrzeby ludności, a przede wszystkim zwracać uwagę na jej liczbę i warunki życia, na ruch w miejscu, gdzie miałyby być apteka, i w jego okolicy, na istniejące tamże zakłady dla chorych, instytucje humanitarne, szkoły

i zakłady wychowawcze, większe przedsiębiorstwa zarobkowe i przemysłowe, nie mniej też na ciągłość ruchu aptek publicznych, istniejących w odnośnem miejscu i w jego okolicy.

O ileby chodziło o utworzenie nowej apteki, należy koncesyi w każdym razie odmówić, gdyby przez utworzenie nowej apteki zagrożona została możność bytu aptek publicznych, istniejących w odnośnem miejscu albo w okolicy, lub też lekarza, utrzymującego aptekę domową.

§ 11.

Opłaty za nadanie koncesyi.

Za nadanie koncesyi na utrzymywanie publicznej apteki winien koncesyonaryusz zapłacić takse według podanego tu poniżej podziału na klasy, a mianowicie:

I. klasa	II. klasa	III. klasa	IV. klasa	V. klasa
w gminach, w których liczba ludności przekracza cyfrę				we wszystkich innych gminach
100.000	50.000	20.000	10.000	
k o r o n				
4.000	3.000	2.000	1.000	500

O zaliczeniu pewnej gminy do jednej z klas I. do V. stanowi wynik bezpośrednio poprzedzającego powszechnego spisu ludności.

Miejsca kuracyjne lub inne miejscowości o znacznej frekwencji można będzie wewnątrz granic klasy I. do V., po wysłuchaniu gminy i właściwej reprezentacji stanu aptekarskiego, przenieść drogą rozporządzenia do klasy o wyższej opłacie.

Utrzymujący aptekę publiczną są obowiązani mieć pieczę o zaopatrzenie w drodze ubezpieczenia farmaceutów, u nich w kondycyi będących, tudzież wdów i sierót po nich.

Dopóki kwestya ta nie dozna jakiego innego uregulowania drogą ustawy, stosować się mają do niej następujące postanowienia:

Utrzymujący aptekę mają prawo ściągać od farmaceutów, u nich w obowiązku będących, jedną trzecią część wkładek na ubezpieczenie przez potrącenie od wynagrodzenia. Wymiar minimalny spodziewanych świadczeń, które mają być zagwarantowane ubezpieczonemu i pozostałym po nim członkom rodziny, tudzież chwilę, w której rozpocząć się ma piecza o zaopatrzenie, w §-ie 4tym wzmian-

kowana, oznaczyć należy po wysłuchaniu reprezentacji stanu aptekarskiego drogą rozporządzenia.

Taksy, oznaczone w pierwszym ustępie, użyte będą na cele zaopatrzenia farmaceutów w kondycyi zostających, tudzież pozostałych po nich członków rodziny. Ministerstwo spraw wewnętrznych może postanowić po wysłuchaniu reprezentacji stanu aptekarskiego, że taksy te obracane być mają na rzecz zakładu już istniejącego lub dopiero utworzyć się mającego, którego celem jest zabezpieczenie pensyi członkom stanu aptekarskiego. o ile urządzenie, a przedewszystkiem plan ubezpieczenia takiego zakładu odpowiada warunkom, których od nich wymagać należy. W tym przypadku z wspomnianych taks korzystać będą tylko ci farmaceuci, w kondycyi zostający, którzy należą do takiego zakładu.

§ 12.

Osobisty przymiot koncesyi.

Koncesya do utrzymywania apteki publicznej jest przywiązana do osoby i nie może być przeniesiona na kogo innego.

§ 13.

Obowiązek utrzymywania apteki w ruchu.

Tak przedsiębiorca apteki publicznej, jak i odpowiedzialny kierownik takiej apteki, są obowiązani utrzymywać aptekę bez przerwy w ruchu; nie mniej też nie może ruch apteki być przerwany przy obowiązywaniu apteki przez kogoś trzeciego.

Jeżeli utrzymujący aptekę zamierza ruch wstrzymać, winien najmniej na dwa miesiące naprzód donieść władzy o złożeniu koncesyi.

Gdyby ruch koncesyonowanej apteki publicznej został wbrew poprzedzającym przepisom przerwany lub wstrzymany, a dalsze utrzymywanie go byłoby możliwe i ze względu na potrzeby ludności pożądane, władza ma prawo, aż do podjęcia go na nowo przez uprawnionego lub złożenia koncesyi według przepisów, poruczyć utrzymywanie ruchu na rachunek przedsiębiorcy apteki odpowiedzialnemu kierownikowi lub zastępcy i ustanowić dla nich wynagrodzenie po wysłuchaniu reprezentacji stanu aptekarskiego.

§ 14.

Przeniesienie apteki na inne miejsce.

Naprzemieszczenie apteki w granicach ustanowionej siedziby (§ 9, ustęp drugi) z jednego miejsca na drugie potrzeba zezwolenia władzy.

§ 15.

Przejęcie apteki z jednej osoby na drugą.

Jeżeli apteka publiczna, utrzymywana w ruchu na podstawie koncesyi, przechodzi na mocy czynności prawnych między żyjącymi lub drogą spadku na inną osobę, osoba ta, chcąc aptekę prowadzić, musi uzyskać nową koncesyę.

Jeżeli jednak taka apteka po śmierci koncesyonariusza przechodzi drogą spadku na wdowę po nim lub na jego ślubnych potomków w linii zstępnej, może być na podstawie starej koncesyi utrzymywana dalej w ruchu na rachunek wdowy przez czas jej wdowieństwa, a na rachunek descendentów aż do ich pełnoletności.

Gdyby pomiędzy descendentami, na których apteka po śmierci koncesyonariusza przechodzi drogą spadku, był farmaceuta, apteka taka może być na podstawie starej koncesyi utrzymywana dalej, dopóki rzeczony descendent nie uzyska uzdolnienia do samoistnego prowadzenia apteki publicznej w myśl §u 3go, a najdalej do chwili, w której ukończy trzydziesty rok życia.

Utrzymywanie apteki w dalszym ruchu w czasie postępowania konkursowego na rachunek masy konkursowej, tudzież w czasie egzekucyjnego zarządu przymusowego przez osobę trzecią, albo wreszcie w czasie egzekucyjnego wydzierżawienia przymusowego, odbywać się będzie na podstawie koncesyi dłużnika.

Na czas trwania przewodu spadkowego nie potrzeba do dalszego utrzymywania w ruchu apteki publicznej na rachunek masy nowej koncesyi.

§ 16.

Ograniczenie przeniesienia na inną osobę.

Apteka publiczna, która nie istnieje jeszcze przez lat pięć, nie może być przeniesiona na inną osobę drogą czynności prawnych pomiędzy żyjącymi. Wszelkie umowy, sprzeciwiające się temu postanowieniu, są nieważne.

Do aptek publicznych, które po śmierci koncesyonariusza utrzymywane są nadal w ruchu w myśl przepisów §u 15go, ustępu drugiego, trzeciego i piątego, nie stosują się postanowienia tego paragrafu.

§ 17.

Zawiadownictwo interesów i wydzierżawienie.

Utrzymywanie ruchu koncesyonowanej apteki publicznej przez odpowiedzialnego kierownika lub wydzierżawienie jej podlega zatwierdzeniu władzy. Oddawanie w poddzierżawę jest niedozwolone. Zatwierdzony przez władzę dzierżawca jest odpowiedzialnym kierownikiem apteki.

Gdy pewna apteka ma być utrzymywana w dalszym ruchu stosownie do postanowień §u 15go, ustępu drugiego do piątego, należy albo ustanowić dla niej odpowiedzialnego kierownika albo ją wydzierżawić.

Pomijając powyższe przypadki, można na stałe prowadzenie koncesyonowanej apteki publicznej przez odpowiedzialnego kierownika lub na wypuszczenie jej w dzierżawę zezwalać tylko z ważnych przyczyn i w każdym przypadku tylko na pewien z góry określony przeciąg czasu, który nie może przekraczać pięciu lat. Udzielanie takiego pozwolenia raz po raz co do jednej i tej samej apteki na kilka następujących po sobie okresów jest dozwolone.

Gdy koncesyonaryusz lub odpowiedzialny kierownik z powodu jakiej przeszkody nie może chwilowo utrzymywać ruchu apteki osobiście, winien postarać się o stosownego zastępcę, którego wskazać ma władzy zaraz przy ustanowieniu. Gdy koncesyonaryusz lub odpowiedzialny kierownik nie może z powodu jakiej przeszkody utrzymywać ruchu apteki osobiście dłużej jak sześć tygodni bez przerwy, winien postarać się o zatwierdzenie zastępcy przez władzę.

Gdyby nie ustanowiono odpowiedzialnego kierownika lub zastępcy, jak tego wymagają przepisy ustępu czwartego, winna władza z urzędu poruczyć prowadzenie ruchu apteki, o ile dalsze utrzymywanie go jest możliwe i ze względu na potrzeby ludności pożądane, aż do usunięcia powyższego braku na rachunek przedsiębiorcy apteki odpowiedzialnemu kierownikowi lub zastępcy, a wynagrodzenie jego ustanowić po wysłuchaniu reprezentacji stanu aptekarskiego. Wrazie przeciwnym wstrzymać należy ruch apteki aż do usunięcia tego braku.

§ 18.

Usunięcie koncesyonaryusza od kierownictwa apteki na pewien czas.

Tego, kto posiada koncesję na utrzymywanie apteki publicznej, winna władza na pewien czas od kierownictwa usunąć, jeżeli za przekroczenia przepisów, dotyczących prowadzenia ruchu aptecznego, był kilkakrotnie ukarany przez władzę administracyjną stosownie do postanowień tej ustawy i jeżeli wśród danych okoliczności warunków ustawowy zasługiwania na zaufanie doznał uszczerbku. To usunięcie zarządzić należy najpóźniej do trzech miesięcy od dnia, w którym ostatnie orzeczenie karne nabyło mocy prawnej.

Gdyby koncesyonaryusz został w myśl poprzedzającego przepisu na pewien czas od kierownictwa usunięty, władza winna prowadzenie apteki przez ten czas, o ile dalsze utrzymywanie jej w ruchu byłoby możliwe, poruczyć na prośbę koncesyonaryusza lub, gdyby tego wymagał wzgląd na potrzeby ludności,

z urzędu, odpowiedzialnemu kierownikowi lub zastępcy, ustanowionemu na koszt koncesyonaryusza a wynagrodzenie dla niego oznaczyć po wysłuchaniu reprezentacji stanu aptekarskiego. Wrazie przeciwnym należy wstrzymać ruch apteki na ten przeciąg czasu.

Postanowienie poprzedzającego ustępu będzie miało zastosowanie także wtedy, gdy koncesyonaryuszowi wyrokiem sądu karnego (§ 19ty, l. 7) zabroniono wykonywania zawodu aptekarskiego aż do udowodnienia, że kwalifikację uzyskał na nowo.

§ 19.

Odebranie koncesyi.

Koncesję na utrzymywanie apteki publicznej można odebrać:

1. jeżeli apteki nie puszczono w ruch w ciągu jednego roku od chwili wydania dokumentu koncesyjnego;
2. jeżeli ruch przerywano na dłużej jak na sześć miesięcy.

Nadto należy koncesję odebrać:

3. jeżeli ją nadano wbrew przepisowi §u 2go, a stan sprzeczny z ustawą trwa i nadal;
4. jeżeli za życia koncesyonaryusza dopiero później wyjdzie na jaw, że brakowało mu już pierwotnie i brakuje jeszcze obecnie jednego z warunków uzyskania koncesyi, oznaczonych w §ie 3cim, l. 1 do 4;
5. jeżeli koncesyonaryusz utraci prawo obywatelstwa austriackiego;
6. jeżeli prawomocnym wyrokiem sądu karnego zostanie zasądzony na utratę uprawnienia aptekarskiego lub jeżeli z wyrokiem sądowo-karnym połączona jest utrata stopnia akademickiego;
7. jeżeli koncesyonaryusz, któremu na mocy wyroku sądu karnego zabroniono wykonywania zawodu, nie udowodni w przeciągu lat trzech według postanowień, które będą wydane drogą rozporządzenia, że uzyskał uzdolnienie na nowo.

§ 20.

Usunięcie odpowiedzialnego kierownika lub zastępcy.

Postanowienia §u 18go, ustępu pierwszego, i §u 19go, l. 4 do 6, stosowane będą w analogiczny sposób do usunięcia dzierżawcy lub innego odpowiedzialnego kierownika albo zastępcy od prowadzenia ruchu apteki.

Nadto dzierżawca, odpowiedzialny kierownik lub zastępca winien być usunięty od prowadzenia ruchu apteki także w takim razie, jeżeli ustanowiony został wbrew przepisowi, zawartemu

w §ie 4tym, ustępie trzecim, lub gdyby później rozpoczął ruch innej apteki publicznej na własny rachunek, nie złożywszy poprzód kierownictwa pierwszej apteki, albo wreszcie, gdyby mu zabroniono wykonywania zawodu na podstawie wyroku karnosądowego.

Część trzecia.

Apteki realne.

§ 21.

Przywileje realne.

Przymiot realny istniejących prawnie aptek umiejscowionych i sprzedajnych (apteki realnych) pozostaje niezmienny; tak samo i co do oceniania przymiotu realnego pewnej apteki pozostają i nadal w mocy dotychczasowe przepisy.

Nowych aptek realnych tworzyć nie wolno.

§ 22.

Utrzymywanie ruchu aptek realnych.

Posiadacz apteki realnej, który sam chce utrzymywać ją w ruchu, winien postarać się u władzy o zezwolenie na prowadzenie ruchu.

Jeżeli posiadacz apteki realnej nie jest uprawniony do prowadzenia apteki osobiście, natenczas ruch w tej aptece realnej może utrzymywać tylko dzierżawca lub jakiś inny odpowiedzialny zastępca, którego ustanowienie podlega zatwierdzeniu władzy.

Zezwolenia na prowadzenie apteki realnej przez posiadacza, na wypuszczenie takiej apteki w dzierżawę lub ustanowienie dla niej odpowiedzialnego kierownika, można tylko wtedy odmówić, jeżeli osoba, upatrzona na kierownika odnośnej apteki realnej, nie posiada kwalifikacji do prowadzenia apteki (§ 3ci i 4ty, ustęp pierwszy), albo jeżeli jej nie wolno w myśl postanowień tej ustawy (§ 2gi i 4ty, ustęp trzeci) objąć utrzymywania ruchu apteki realnej z tego powodu, że jednocześnie prowadzi kierownictwo jakiejś innej apteki.

Posiadacza apteki realnej należy usunąć od jej kierownictwa na pewien czas albo na zawsze z tych samych powodów, z których w myśl §u 18go, ustępu pierwszego i trzeciego następuje czasowe usunięcie aptekarza, posiadającego koncesję na utrzymywanie apteki publicznej, od jej kierownictwa albo w myśl §u 19go, l. 4 do 7, odebranie koncesyi.

Nadto pozwolenie na prowadzenie ruchu apteki realnej przez posiadacza należy odwołać, jeżeli udzielono go wbrew przepisowi §u 2go, a stan sprzeczny z ustawą trwa i nadal.

Do aptek realnych stosowane będą w sposób analogiczny postanowienia § 17go, ustępu czwartego, i §u 20go.

Gdy dla prowadzenia ruchu w aptece realnej nie poczyniono starań według postanowień pierwszego, drugiego i przedostatniego ustępu tego paragrafu, należy ruch aż do usunięcia tego braku wstrzymać.

§ 23.

Opłaty.

Gdy apteka realna na mocy czynności prawnych między żyjącymi przechodzi na kogo innego, nabywca tej apteki winien złożyć do rąk władzy politycznej opłatę, która będzie wymierzona według postanowień §u 11go. Przepisy §u 11go, ustępu ostatniego, obowiązują także co do sposobu użycia tych opłat.

Tytuł czwarty.

Filie.

§ 24.

Postanowienia ogólne.

Przedsiębiorcom aptek publicznych można wyjątkowo dać pozwolenie na utrzymywanie filii w miejscowościach, oddalonych od aptek publicznych, w których chwilowo zachodzi szczególna potrzeba zakładu do wydawania środków leczniczych (na przykład w wielkich koloniach robotniczych na czas prowadzenia przedsiębiorstw budowy — zakłady dyspensacyjne), albo w których potrzeba takiego zakładu daje się odczuwać w powtarzających się co roku okresach (na przykład w uzdrowiskach — apteki sezonowe).

Filia może być prowadzona tylko w związku z tą apteką publiczną, która otrzymała pozwolenie na jej utworzenie.

Przedsiębiorcy jednej apteki nie można pozwolić na utworzenie więcej jak jednej filii.

Gdyby pozwolenie na utworzenie filii udzielone zostało posiadaczowi apteki realnej, nie będzie ono stanowiło części składowej prawa realnego.

Ruch filii może prowadzić tylko odpowiedzialny kierownik, którego ustanowienie podlega zatwierdzeniu przez władzę.

Do filii będą stosowane w sposób analogiczny postanowienia §u 9go, ustępu drugiego, oraz §§ów 10go, 14go i 17go, ustępu czwartego. Gdy dla filii niema ustanowionego odpowiedzialnego kierownika lub na przypadek przeszkody odpowiedzialnego zastępcy (§ 17ty, ustęp czwarty), ruch jej wstrzymać należy aż do usunięcia tego braku.

Za udzielenie pozwolenia na utrzymywanie filii winien przedsiębiorca apteki uiścić opłatę w kwocie 250 K. Co do użycia tych opłat, obowiązują przepisy §u 11go, ustępu ostatniego.

§ 25.

Zakłady dyspensacyjne.

Udzielając pozwolenia na utworzenie filii dla przemijającej potrzeby (zakładu dyspensacyjnego), należy zarazem oznaczyć okres, na jaki to pozwolenie zostaje udzielone; odjęcie pozwolenia może nastąpić jeszcze przed upływem oznaczonego czasu, gdyby ruchu filii nie rozpoczęto w terminie, przez władzę wyznaczonym, lub gdyby go w chwili późniejszej przerwano na dłużej jak na dni 14.

§ 26.

Apteki sezonowe.

Gdy pozwolenie na utrzymywanie filii udzielone zostaje na pewien okres, powtarzający się rokrocznie (apteki sezonowe), należy oznaczyć czas trwania tego okresu, przez który filia musi być utrzymywana w ruchu.

Odjęcie pozwolenia w takich razach może nastąpić wtedy, gdyby ruchu filii nie rozpoczęto w pewnym roku w terminie, przez władzę ustanowionym, lub gdyby go przerwano w ciągu okresu ruchu na dłużej jak na dni 14.

§ 27.

Odebranie pozwolenia.

Pozwolenie na utrzymywanie filii należy odebrać także w tym przypadku, gdy w odnośnej miejscowości niema już potrzeby zakładu wydawania lekarstw, która była decydującą przy udzielaniu pozwolenia, lub gdy w miejscu, gdzie istnieje taka filia, albo też w okolicy tego miejsca, o którą w danym razie chodzi, utworzona zostaje samoistna apteka publiczna.

Rozdział drugi.

Apteki domowe lekarzy i weterynarzy oraz apteczki dla nagłej potrzeby.

§ 28.

Uprawnienie lekarzy do wydawania lekarstw w ogólności.

Lekarzom dozwolone jest wydawanie środków leczniczych tylko według następujących poniżej postanowień.

§ 29.

Pozwolenie na utrzymywanie apteki domowej przez lekarza.

Pozwolenie na utrzymywanie apteki domowej będzie lekarzowi udzielone w takim razie, gdy w miejscowości, w której znajduje się jego mieszka-

nie, niema apteki publicznej, a ze względu na oddalenie najbliższej takiej apteki od miejsca zamieszkania lekarza w tem ostatniem daje się odczuwać potrzeba zakładu wydawania środków leczniczych (§ 10ty, ustęp trzeci).

Gdyby lekarz przeniósł się do innej miejscowości, natenczas pozwolenie na utrzymywanie apteki domowej, udzielone dla dawniejszego miejsca zamieszkania, przestaje istnieć.

Wspomniane pozwolenie należy lekarzowi odebrać, gdyby apteka domowa wskutek utworzenia apteki publicznej w siedzibie apteki domowej lub w jej okolicy stała się zbędną. W takich razach przedsiębiorca utworzonej apteki publicznej obowiązany jest na żądanie lekarza odkupić od niego te zapasy apteki domowej które są przydatne do użytku.

Zobowiązanie do odkupienia rozciąga się tylko na takie środki, które aptekarz stosownie do zarządzenia władzy (§ 7my) musi utrzymywać na składzie, i tylko na takie ilości tych środków, które odpowiadają spodziewanemu zakresowi ruchu apteki, utworzyć się mającej.

Gdyby interesenci nie mogli się zgodzić co do ceny odkupienia, należy ją oznaczyć pod kierownictwem władzy drogą oszacowania.

Gdyby między stronami wynikł spór co do zobowiązania do odkupienia, co do zakresu tego zobowiązania lub jego warunków, winny dochodzić swych praw zwyczajną drogą prawną.

§ 30

Upoważnienia, połączone z utrzymywaniem aptek domowych przez lekarzy.

Pozwolenie na utrzymywanie apteki domowej upoważnia lekarza do wydawania środków leczniczych chorym, zostającymi pod jego opieką, z wyjątkiem tych chorych, którzy leczą się wprawdzie u niego, ale w miejscowości, posiadającej aptekę publiczną. Jednocześnie z lekarstwem wydać należy stronie zawsze receptę z wyszczególnieniem cen według przepisu.

Lekarz ma także prawo i obowiązek wydawania środków leczniczych ze swej apteki domowej w takim razie, gdy odnośny środek zapisał jakiś inny lekarz, a strona nie może go już wczas dostać w aptecce publicznej.

§ 31.

Przepisy, dotyczące ruchu aptek domowych, utrzymywanych przez lekarzy.

Lekarz musi utrzymywać aptekę domową osobiście, a przeto nie wolno mu jej dawać utrzymywać przez osobę trzecią lub też wypuszczać w dzierżawę.

W aptece domowej nie wolno zatrudniać sił pomocniczych, któreby samoistnie wydawały lekarstwa.

Materyały drogeryjne, przetwoły chemiczne i farmaceutyczne, oraz wszelkie inne preparaty lekarstw, wolno lekarzowi nabywać wyłącznie tylko w jednej z tutejszych aptek publicznych.

Postanowienia §u 6go, ustępu pierwszego i trzeciego, i §u 7go będą stosowane w analogiczny sposób do aptek domowych, utrzymywanych przez lekarzy.

§ 32

Apteki domowe homeopatów.

Lekarze, którzy do leczenia swych pacjentów stosują metodę homeopatyczną, są upoważnieni do utrzymywania lekarskiej apteki domowej według §§ów 29go do 31go. Także homeopaci są obowiązani do wydawania stronie w każdym razie dokładnej recepty.

Tynktury skoncentrowane i przetwoły muszą być nabywane w jednej z tutejszych aptek publicznych.

Postanowienia §u 6go, ustępu pierwszego i trzeciego, i §u 7go, ustępu pierwszego, stosowane będą w analogiczny sposób także do aptek domowych homeopatycznych.

§ 33.

Apteczki dla nagłej potrzeby.

Lekarze, mieszkający w miejscowościach, w których niema apteki publicznej, obowiązani są, o ile za zezwoleniem władzy nie prowadzą apteki domowej, utrzymywać apteczkę dla nagłych potrzeb, zawierającą środki lecznicze, potrzebne do udzielenia pierwszej pomocy w nagłych wypadkach.

Dla lekarzy urzędowych, ustanowionych przez państwo, kraje, powiaty lub gminy, miarodajne są co do obowiązku utrzymywania takich apteczek odnośne przepisy służbowe.

Zresztą lekarzom, osiadłym w miejscowościach, nie posiadających apteki publicznej, może władza dać pozwolenie na utrzymywanie takiej apteczki w takim razie, gdy, wykonując swój zawód, odwiedzają chorych w takich miejscowościach, w których niema aptek publicznych, a dostanie wczas środków leczniczych, potrzebnych dla dania pierwszej pomocy w nagłych wypadkach, jest utrudnione stosunkami komunikacyjnymi.

Przepisy co do urządzenia i używania apteczek dla nagłej potrzeby wydane będą drogą rozporządzenia.

Lekarze są obowiązani nabywać lekarstwa dla takich apteczek w jednej z tutejszych aptek publicznych.

Drogą rozporządzenia może być postanowione, czy i pod jakimi warunkami utrzymywanie apteczki dla nagłych potrzeb jest konieczne albo dozwolone

także w innych przypadkach, nie wspomnianych w pierwszych trzech ustępach tego paragrafu.

§ 34.

Apteki domowe, utrzymywane przez weterynarzy.

Dyplomowani weterynarze i konowali, upoważnieni do leczenia koni, mają prawo utrzymywania aptek domowych dla potrzeb własnej praktyki weterynaryjnej.

Postanowienia §u 7go, ustępu pierwszego i drugiego, będą stosowane w analogiczny sposób do aptek domowych, utrzymywanych przez weterynarzy.

Rozdział trzeci.

Apteki zakładowe.

§ 35.

Pozwolenie na utrzymywanie aptek zakładowych.

Na utrzymywanie osobnych aptek zakładowych można wyjątkowo pozwolić publicznym zakładom leczniczym i humanitarnym, oraz kason chorych, urządzonym stosownie do ustaw o ubezpieczeniu robotników na wypadek choroby, i związkom takich kas.

Pozwolenie na utrzymywanie apteki zakładowej nie może być przeniesione na kogo innego.

§ 36.

Upoważnienia.

Z aptek zakładowych wolno wydawać środki lecznicze tylko osobom pod opieką zakładu zostającym lub w zakładzie mieszkającym, względnie członkom dotyczącej kasy chorych lub związku kas chorych.

Innym osobom wolno wydawać środki lecznicze tylko w takim razie, gdy odnośnego środka potrzeba bardzo pilnie a nie można go już wczas dostać z apteki publicznej, na którą to okoliczność należy przedłożyć potwierdzenie lekarza. W takim razie nie wolno odmówić wydania tego środka.

§ 37.

Odpowiedzialny kierownik.

Apteka zakładowa może być utrzymywana w ruchu tylko przez odpowiedzialnego kierownika, którego ustanowienie podlega zatwierdzeniu przez władzę.

Wydzierżawianie apteki zakładowej jest nie-dozwolone.

§ 38.

Inne przepisy.

Przepisy §§ów 4go do 7go, 9go, ustępu drugiego, 10go, ustępu pierwszego i trzeciego, 11go, 14go, 17go, ustępu czwartego, i §u 20go stosowane będą do aptek zakładowych w analogiczny sposób.

§ 39.

Wstrzymanie ruchu.

Gdyby dla apteki zakładowej, w ruchu będącej, nie było ustanowionego odpowiedzialnego kierownika, lub gdyby kierownik takiej apteki z powodu jakiej przeszkody nie mógł pełnić obowiązków a nie było dla niego zastępcy (§ 17ty, ustęp czwarty), należy ruch apteki wstrzymać aż do usunięcia tego braku.

§ 40.

Odjęcie pozwolenia.

Gdy zakład, kasa chorych lub związek kas chorych nadużywa otrzymanego pozwolenia na utrzymywanie w ruchu apteki zakładowej, władza powinna pozwolenie to odebrać.

Nadto pozwolenie to może być odebrane, gdy zajdzie jeden z przypadków, wymienionych w §ie 19tym, l. 1 i 2.

Rozdział czwarty.

Postanowienia karne.

§ 41.

Kary.

Przekroczenia tej ustawy lub zarządzeń, wydanych dla jej wykonania, karane będą, o ile odnośnie działanie nie podpada pod jedno z postanowień powszechnej ustawy karnej, grzywnami od 10 do 2000 K.

W każdym wyroku karnym, którym wymierzona zostaje kara pieniężna, należy zarazem oznaczyć karę aresztu, która zastąpić ma grzywnę w razie niemożności ściągnięcia.

Przytem wymierzać należy za grzywnę od 10 do 20 K jeden dzień aresztu, a gdy chodzi o większe grzywny, po jednym dniowi za każdych 20 K; jednakże kara aresztu nie może ogółem przekraczać trzech miesięcy.

§ 41.

Wymiar kar.

Oznaczając wymiar kary, należy mieć uwagę na zachodzące okoliczności obciążające i łagodzące, oraz na stosunki ekonomiczne i rodzinne obwinionego.

§ 43.

Przeznaczenie grzywien.

Kwoty, uzyskane z kar pieniężnych, należy przeznaczyć na cele zaopatrzenia farmaceutów, w obowiązku zostających, oraz wdów i sierot po nich.

Szczegółowe postanowienia w tej kwestyi, dopóki nie ureguluje jej ostatecznie ustawa, wydać należy po zniesieniu się z reprezentacją stanu aptekarskiego drogą rozporządzenia.

Rozdział piąty.

Władze i postępowanie.

§ 44.

Kompetencya władzy politycznej pierwsze instancyi.

Wykonywanie przepisów tej ustawy, o ile nie ma w niej zawartych innych zarządzeń lub o ile nie nastaje kompetencya sądów, należy w pierwszej instancyi do politycznych władz powiatowych (starostw, urzędów komunalnych w gminach, posiadających własny statut), w których okręgu znajduje się albo ma być utworzona apteka, filia lub apteczka dla nagłych potrzeb.

Przeto wszędzie, gdzie w tej ustawie jest mowa o władzy administracyjnej lub władzy bez szczegółowego określenia, rozumieć należy przez to właściwą władzę polityczną pierwszej instancyi.

§ 45.

Tok instancyj.

Do odwołań przeciw rozstrzygnięciom i zarządzeniom władz politycznych, wydanym bądź na zasadzie przepisów niniejszej ustawy, bądź na zasadzie zarządzeń dla jej wykonania, stosowane będą powszechne przepisy, które mają w tej mierze moc obowiązującą co do postępowania przed władzami politycznymi.

§ 46.

Prośba o koncesyę na utrzymywanie apteki publicznej.

Prośby o koncesyę na utrzymywanie apteki publicznej należy wnosić do tej politycznej władzy krajowej, w której okręgu administracyjnym znajduje się albo ma się znajdować siedziba apteki.

Do takiej prośby należy załączyć papiery stwierdzające, że proszący posiada warunki kwalifikacji osobistej, określone w §ie 3cim pod ll. 1 do 4; nadto winien petent, o ile chce prowadzić dalej aptekę, która już istnieje, wykazać się doku-

mentem, uwierzytelnionym notaryalnie lub sądowo, że apteka, o którą chodzi, przejdzie na niego na przypadek otrzymania koncesyi.

Gdy proszący o koncesyę jest już w posiadaniu innej koncesyi na utrzymywanie apteki publicznej, musi zarazem warunkowo, to znaczy na przypadek otrzymania nowej koncesyi, dawniejszą koncesyę złożyć. Podobnie też winien proszący o koncesyę, który utrzymuje w ruchu aptekę realną, będącą jego własnością, wykazać się, że na przypadek uzyskania koncesyi tę aptekę pozbył.

§ 47.

Odrzucenie prośby bez dalszego postępowania.

Polityczna władza krajowa winna przedewszystkiem zbadać prośbę o koncesyę i dołączone do niej papiery dowodowe, aby przekonać się, czy odpowiadają wymogom, określonym w §ie 46ym. Gdyby już przy tem zbadaniu pokazało się, że nie uczyniono zadość przepisom, zawartym we wspomnianym co tylko paragrafie, należy prośbę bez dalszego postępowania odrzucić.

Prośbę o koncesyę winna polityczna władza krajowa odrzucić bez dalszego postępowania także w takim razie, gdyby już dawniejsza prośba tego samego albo innego petenta o utworzenie nowej apteki w tej samej miejscowości została odrzucona dla braku warunków przedmiotowych, określonych w §ie 10tym, a od daty ostatniej decyzji, wydanej w tej sprawie, nie upłynęło więcej jak dwa lata i nie zaszła istotna zmiana w stosunkach miejscowych, które były rozstrzygającym motywem dawniejszej decyzji.

§ 48.

Obwieszczenie w razie zamierzonego utworzenia nowej apteki.

Najpóźniej do dni 14 po nadejściu prośby o pozwolenie utrzymywania apteki, nowo utworzyć się mającej, winna polityczna władza krajowa, o ile odnośnej prośby nie odrzuciła w myśl postanowień poprzedzającego paragrafu bez dalszego postępowania, obwieścić w gazecie, przeznaczonej na ogłoszenia urzędowe, że wniesiono do niej taką prośbę, podając przytem nazwisko, stanowisko zawodowe i miejsce zamieszkania petenta, oraz upatrzoną siedzibę apteki.

W rzezonem obwieszczeniu ma być zawarto postanowienie tej treści, że przedsiębiorcy aptek publicznych, którzy sądzą, że utworzenie nowej apteki mogłoby zagrozić warunkom bytu ich aptek, winni wystąpić z ewentualnym protestem przeciw utworzeniu nowej apteki ustnie albo pisemnie przed władzą polityczną pierwszej instancyi, w której okręgu

ma się znajdować siedziba nowej apteki, i to najpóźniej do czterech tygodni od dnia obwieszczenia w gazecie, przeznaczonej na ogłoszenia urzędowe, i że protesty później nadechodzące nie będą uwzględnione.

Jednocześnie z ogłoszeniem tego obwieszczenia w gazecie urzędowej winna władza krajowa tak wspomnianej powyżej władzy politycznej pierwszej instancyi, jak i właściwej reprezentacyi stanu aptekarskiego i izbie lekarskiej przesłać po jednemu egzemplarzowi tego obwieszczenia.

§ 49.

Postępowanie wstępne.

Polityczna władza krajowa winna każdą prośbę o koncesyę na utrzymywanie apteki publicznej, której w myśl postanowień §u 47go nie odrzuciła bez dalszego postępowania, przesłać niezwłocznie do tej władzy politycznej pierwszej instancyi, w której okręgu znajduje się albo ma się znajdować siedziba apteki. Ta ostatnia władza winna bezzwłocznie zbadać z urzędu wszelkie okoliczności, miarodajne dla rozstrzygnięcia.

Gdy istnieje zamiar utworzenia nowej apteki publicznej, albo gdy taka apteka przechodzi na kogo innego, a władza jest tego zdania, że warunki przedmiotowe udzielenia koncesyi w myśl §u 10go, ustępu pierwszego i drugiego, już nie zachodzą, winna dać gminom, w których jest albo ma być siedziba apteki, oraz gminom okolicznym, o które w danym razie chodzi, a gdzie istnieją reprezentacje powiatowe, także tym reprezentacyom, sposobność wydania opinii w sprawie ubiegania się o koncesyę, wyznaczając im na to nieprzekraczalny termin czterotygodniowy.

Gdyby przy zakładaniu pewnej apteki interesowane były ze względu na wybraną dla niej siedzibę także gminy, położone w innych powiatach politycznych, natenczas właściwa władza polityczna pierwszej instancyi winna postarać się w taki sam sposób o wysłuchanie zdania tych gmin, a w danym razie także reprezentacyi powiatowych.

Po przeprowadzeniu dochodzeń należy prośbę opatrzyć wnioskiem i z dołączeniem wszystkich aktów rozpraw zwrócić niezwłocznie politycznej władzy krajowej.

§ 50.

Zasięganie opinii reprezentacyi stanu aptekarskiego.

Do każdej prośby, odesłanej napowrót do politycznej władzy krajowej w myśl poprzedzających postanowień, winna ta władza sporządzić tabelę, w której wyszczególnione być mają dane, odnoszące się do osobistej kwalifikacyi petenta, z powołaniem się na odnośne dokumenta, ewentualne opinie gmin i reprezentacyi powiatowych, a nadto, o ile chodzi

o utworzenie nowej apteki, ewentualne protesty przedsiębiorców innych aptek publicznych, założone w przepisany terminie.

Jeden odpis takiej tabeli winna polityczna władza krajowa przesłać właściwej reprezentacji stanu aptekarskiego, a jeden izbie lekarskiej, z zawezwaniem do wydania opinii o prośbie najpóźniej do czterech tygodni. W takim samym terminie przysługuje także tak reprezentacji stanu aptekarskiego, jak i izbie lekarskiej prawo wydelegowania do władzy krajowej zastępcy, któryby przegłądał oryginał prośby i jej załączniki.

§ 51.

Rozstrzyganie prośb o koncesję.

Prośby o udzielenie koncesyi na utrzymywanie apteki publicznej rozstrzyga polityczna władza krajowa, w której okręgu administracyjnym znajduje się albo ma się znajdować siedziba apteki.

Gdyby w przypadku, przewidzianym w § 49 tym, ustępie drugim, interesowane były ze względu na wybraną dla apteki siedzibę także gminy obszaru administracyjnego innych politycznych władz krajowych, natenczas władza krajowa, wzmiankowana w pierwszym ustępie, winna wydać decyzję co do udzielenia koncesyi za porozumieniem z temi władzami. Gdyby pomiędzy władzami krajowemi nie doszło do porozumienia, rozstrzyga Ministerstwo spraw wewnętrznych.

Przeciw decyzji władz krajowych, odmawiającej koncesyi na samoistne prowadzenie apteki, przysługuje prośącemu, a przeciw udzieleniu koncesyi tym przedsiębiorcom aptek publicznych, którzy stosownie do § 48go, ustępu drugiego, wnieśli w należytych czasie protest, rekurs do Ministerstwa spraw wewnętrznych. Rozstrzygnięcie w tej mierze powinno być wydane bez wszelkiej zwłoki.

W decyzji, którą nadano koncesję na utrzymywanie pewnej apteki, oznaczony być ma zarazem termin, w przeciągu którego winna być uiszczona do rąk władzy politycznej opłata za nadanie koncesyi, określona w § 11 tym. Po nastaniu prawomocności tej decyzji i po złożeniu opłaty za koncesję należy wygotować dokument koncesyjny i wydać go koncesyonaryszowi.

Gdyby opłaty za koncesję nie uiszczono w przeciągu wyznaczonego terminu, prośba o nadanie koncesyi poczytywana będzie za cofniętą. W takich razach winna władza krajowa, o ile prośby innych petentów ze względu na udzieloną koncesję odrzuciła, zwrócić się do nich z zapytaniem — wyznaczając termin na odpowiedź — czy obstają i nadal przy swej prośbie, a następnie, po nadejściu

oświadczeń, nadesłanych w ciągu wyznaczonego na odpowiedź terminu, wydać bez powtarzania powyższego postępowania (§§y 48my do 50tego) nową decyzję.

§ 52.

Prośby o pozwolenie prowadzenia ruchu w aptekach realnych.

Kto należącą doń aptekę realną chce utrzymywać w ruchu osobiście, winien o pozwolenie na objęcie ruchu prosić ową władzę polityczną pierwszej instancji, w której okręgu leży jego apteka, załączając dowód posiadania przywileju realnego, oraz dokumenta, stwierdzające istnienie warunków kwalifikacyi osobistej, określonych w § 3cim, l. 1 do 4.

§ 53.

Postępowanie przy udzielaniu pozwolenia na utrzymywanie filij, lekarskich aptek domowych i aptek zakładowych.

Do postępowania z podaniami o pozwolenie na prowadzenie filii apteki publicznej, na utrzymywanie lekarskiej apteki domowej w myśl § 29go i na prowadzenie apteki zakładowej, stosować należy w analogiczny sposób postanowienia §§ów 47go do 51go.

Postanowienia §§ów 48go, 49go, ustępu drugiego i trzeciego, i § 50go tylko wtedy stosowane być mają do prośby o pozwolenie na utrzymywanie lekarskiej apteki domowej w myśl § 29go, jeżeli w miejscowości, w której ma być utworzona lekarska apteka domowa, dotychczas nie było jeszcze żadnej innej apteki tego rodzaju.

§ 54.

Właściwość władz przy przenoszeniu aptek na inne miejsce.

Udzielanie pozwolenia na przeniesienie koncesyonowanej apteki publicznej lub filii takiej apteki, albo też apteki zakładowej, w granicach wyznaczonej siedziby z jednego miejsca na drugie przysługuje politycznej władzy krajowej po wystuchaniu reprezentacji stanu aptekarskiego i izby lekarskiej.

§ 55.

Postępowanie przy ustanawianiu odpowiedzialnego kierownika lub zastępcy.

Podania o zatwierdzenie odpowiedzialnego kierownika lub zastępcy, któremu ma być powierzone prowadzenie ruchu apteki publicznej lub filii takiej apteki, albo też apteki zakładowej, należy wnosić do właściwej władzy politycznej pierwszej instancji, dołączając do nich papiery dowodowe, stwierdzające,

że upatrzona osoba posiada warunki kwalifikacji osobistej, określone w §ie 3cim, l. 1 do 4.

Odpowiedzialny kierownik lub zastępca, któremu poruczone być ma prowadzenie ruchu apteki publicznej na zasadzie przepisów ustawowych, ustanowiony będzie przez władzę, która co do osoby mianować się mającego zasięgnie propozycji właściwej reprezentacji stanu aptekarskiego.

§ 56.

Postępowanie przy zatwierdzaniu instalacji aptek.

O zatwierdzenie instalacji apteki publicznej lub filii takiej apteki, albo też apteki zakładowej, prosić należy właściwą władzę polityczną pierwszej instancji, przedkładając potrzebne opisy i plany.

Na skutek takiej prośby winna władza poczynić potrzebne dochodzenia i stosownie do ich wyniku wydać decyzję.

Gdyby urządzenie i ruch apteki wypadło uczynić zawisłymi od pewnych warunków i ograniczeń, to w rzeczowej decyzji wymienić należy w razie zatwierdzenia instalacji także te warunki i ograniczenia.

§ 57.

Szacowanie zapasów aptek domowych.

W przypadku, przewidzianym w §ie 29tym, ustępie ostatnim, winna władza polityczna pierwszej instancji, w której okręgu znajduje się apteka domowa, zarządzić oszacowanie przydatnych do użytku jej zapasów, które musi objąć przedsiębiorca nowo utworzonej apteki publicznej, gdy jedna ze stron o to prosi.

Takie szacowanie uskutecznione będzie pod kierownictwem reprezentanta rzeczowej władzy przez dwóch biegłych, których ta władza ustanowi; do czynności szacunkowej powołać należy tak przedsiębiorcę apteki publicznej, jak i utrzymującego aptekę domową.

Za podstawę szacowania zapasów posłużyć mają ceny targowe odnośnych artykułów.

§ 58.

Postępowanie karne.

Przeprowadzanie śledztwa i wymierzanie kar za przekroczenia tej ustawy należy do zakresu działania władz politycznych.

Przeciw orzeczeniu karnemu, potwierdzonemu co do winy w drugiej instancji, niema dalszego odwołania.

Zresztą do takiego postępowania stosują się powszechne przepisy o postępowaniu w przypadkach przekroczeń, podlegających urzędowaniu władz politycznych.

§ 59.

Środki przymusowe.

Przy wykonywaniu zarządzeń, wydanych na zasadzie postanowień tej ustawy, może władza stosować środki, potrzebne do zabezpieczenia skuteczności swym zarządzeniom, n. p. konfiskować zapasy, zamykać lokale ruchu.

Kary pieniężne, nałożone przez władzę na zasadzie przepisów tej ustawy, oraz kwoty, wyznaczone na wynagrodzenie dla ustanowionego z urzędu odpowiedzialnego kierownika lub zastępcy, mogą być ściągane drogą egzekucji politycznej lub sądowej.

§ 60.

Nadzór państwowy.

Sprawowanie nadzoru nad wszystkim, co dotyczy aptek, należy do władz politycznych, a w najwyższej instancji do Ministerstwa spraw wewnętrznych.

Nadzór nad aptekami będzie wykonywany z urzędu.

Szczegółowe postanowienia co do wykonywania państwowego prawa nadzoru mogą być wydane drogą rozporządzenia.

Rozdział szósty.

Postanowienia końcowe.

§ 61.

Zachowanie w mocy nabytych dotąd praw.

Prawa do utrzymywania aptek na rachunek własny lub obcy, nabyte na podstawie dawniejszych przepisów, zatrzymują moc swoją i nadal.

§ 62.

Utrzymywanie ruchu aptek publicznych i zakładowych przez organa rządowe.

Postanowienia §§ów 2go, 22go i 37go nie mają zastosowania do takich aptek publicznych, względnie zakładowych, których ruch utrzymywany jest przez funkcyjaryuszów dworu, państwa lub funduszu, zostającego pod nadzorem państwa. O ile w takich przypadkach osoby, której jest poruczony ruch apteki, nie ustanawia i tak już stosownie do przepisów organizacyjnych polityczna władza krajowa, należy ją tej władzy wskazać.

§ 63.

Izby aptekarskie.

Dla reprezentowania stanu aptekarskiego, licząc tu także czynnych (w obowiązku zostających) farma-

centów utworzone będą we wszystkich królestwach i krajach, w Radzie państwa reprezentowanych, izby aptekarskie.

Zakres działania i ustrój tych izb uregulowany będzie osobną ustawą.

Aż do utworzenia izb aptekarskich należy we wszystkich przypadkach, w których według postanowień niniejszej ustawy ma być zasięgana opinia reprezentacji stanu aptekarskiego, o ile w odnośnym kraju istnieje gremium aptekarskie, dać sposobność wydania opinii temu gremium, oraz wydziałowi, który wybiorą z pomiędzy siebie magistrów farmacyi, pełniący na obszarze tego gremium służbę farmaceutyczną w jednej z aptek publicznych lub zakładowych.

Rzeczony wydział składać się ma najmniej z trzech, a najwięcej z dwunastu członków. Szczegółowe postanowienia co do prawa wyboru i wybieralności, co do składu tego wydziału, przeprowadzania wyborów i ewentualnych wyborów ściślejszych, oraz co do okresu urzędowania wydziału, wydane będą drogą rozporządzenia.

§ 64.

We wszystkich przypadkach, w których do wydawania opinii powołana jest reprezentacja stanu aptekarskiego, izba lekarska lub inne korporacje, musi wydanie opinii nastąpić w ciągu wyznaczonego terminu, a o ile ustawa terminu wyraźnie nie przepisuje, do dni 14tu, gdyż w razie przeciwnym władze nie będą w swych dalszych zarządzeniach związane.

§ 65.

Postanowienia przejściowe.

Wygotowane według przepisu próśby o pozwolenie na utrzymywanie aptek publicznych, nowo utworzyć się mających, które nadejdą do politycznej władzy krajowej w ciągu pierwszych trzech miesięcy po wejściu w życie tej ustawy, należy podać do publicznej wiadomości według §u 48go z początkiem czwartego miesiąca, i to wszystkie jednocześnie.

Terminy, ustanowione w §§ach 49tym i 50tym na wydawanie opinii przez gminy i powiaty, względnie reprezentację stanu aptekarskiego, mogą władze w pierwszym roku mocy obowiązującej niniejszej ustawy w razie potrzeby stosownie przedłużyć.

Tym farmaceutom, którzy przed wejściem w życie tej ustawy po złożeniu egzaminu tyrocylnego i przed uzyskaniem stopnia akademickiego magistra farmacyi byli zatrudnieni w służbie farmaceutycznej w jednej z tutejszych aptek publicznych, należy czas tego zatrudnienia policzyć do czasu służby, wymaganego do uzyskania koncesyi na utrzymywanie w ruchu apteki, nowo utworzyć się mającej.

W okresie przejściowym, który trwać będzie przez trzy lata od wejścia w życie niniejszej ustawy, § 3ci będzie zmodyfikowany w następujący sposób:

Prawo ubiegania się o aptekę, nowo utworzyć się mającą, przysługuje:

- a) w pierwszym roku obowiązywania ustawy tylko magistrów, mających 25 albo więcej lat służby,
- b) w drugim i trzecim roku obowiązywania ustawy tylko magistrów, mających 20 albo więcej lat służby.

§ 66.

Stosunek tej ustawy do innych przepisów.

Przepisy, dotyczące pokrywania potrzeby środków leczniczych dla siły zbrojnej, oraz przepisy co do apteczek skrzynkowych, które mają być utrzymywane na pokładach statków morskich handlowych, nie doznają skutkiem tej ustawy żadnej zmiany; podobnie też zachowują moc swoją postanowienia powszechnej ustawy karnej, o ile nie zmienia ich zarządzenie §u 67go, oraz postanowienia ordynacji egzekucyjnej i ustawy z dnia 30. kwietnia 1870, Dz. u. p. Nr. 68, dotyczącej organizacji powszechnej służby zdrowia.

Wszystkie inne dawniejsze przepisy, odnoszące się do kwestyi, uregulowanych w tej ustawie, a zostające w sprzeczności z jej postanowieniami, zostają uchylone.

§ 67.

Ustawa karna z dnia 27. maja 1852, Dz. u. p. Nr. 117, zostaje zmieniona i uzupełniona następującymi postanowieniami:

1. §§y 345ty aż do 353go włącznie zostają uchylone;

2. po §ie 344tym należy wstawić:

Przewinienia przy utrzymywaniu ruchu aptecznego.

§ 345.

Aptekarze, dzierżawcy lub odpowiedzialni kierownicy aptek, zastępcy, którym powierzono zaopatrywanie apteki, pomocnicy aptekarscy i lekarze, upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, którzy z zaniechaniem szczególnych przepisów, obowiązujących co do przechowywania, przyrządzania i wydawania środków leczniczych, tudzież co do utrzymywania ruchu aptecznego w ogólności, dopuszczają się jakiegos czynu lub zaniechania, poczytalnego według §u 335go i mogącego spowodować lub zwiększyć niebezpieczeństwo dla życia, zdrowia lub bezpieczeństwa cielesnego ludzi, karani będą za przekroczenie grzywną od 5 do 500 złotych albo aresztem od trzech dni do trzech miesięcy, a gdyby wskutek tego czynu nastąpiło ciężkie obrażenie cielesne lub śmierć człowieka, wymierzona będzie kara według §u 335go.

Tym karom podpadają aptekarze i inne osoby, odpowiadające za prowadzenie ruchu apteki także w takim razie, gdy stały się winnymi zaniedbania należytego nadzoru nad siłami pomocniczymi, zatrudnionymi przy ruchu aptecznym.

Gdyby czyn, podlegający ukaraniu według postanowień karnych §u 335go, był popełniony wskutek braku umiejętności lub biegłości, których potrzeba do wykonywania zawodów lub uprawnień, wspomnianych w pierwszym ustępie, należy winnemu, oprócz należącej mu się zresztą kary, zabronić wykonywania zawodu lub uprawnienia na tak długo, dopóki nie udowodni usunięcia tego braku.

§ 68.

Wejście w wykonanie tej ustawy.

Niniejsza ustawa wejdzie w wykonanie w dniu ogłoszenia.

§ 69.

Przepis wykonawczy.

Wykonanie tej ustawy polecam Ministrowi spraw wewnętrznych i Ministrowi sprawiedliwości za porozumieniem z interesowanymi ministerstwami.

Budapeszt, dnia 18. grudnia 1906.

Franciszek Jósef wkr.

Beck wkr.

Klein wkr.

Bienert wkr.

6.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 2. stycznia 1907,

dotyczące tworzenia wydziałów czynnych (zostających w kondycyi) farmaceutów.

Dla wykonania postanowień §u 63go ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5, o uregulowaniu spraw, aptek dotyczących, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Dopóki nie będą utworzone izby aptekarskie, mają w okręgu każdego samoistnego gremium aptekarskiego ci magistrowie farmacyi, którzy na obszarze dotyczącego gremium pełnią czynną służbę farmaceutyczną w jednej z aptek publicznych lub zakładowych, wybrać ze swego grona wydział.

Wydział ten powołany będzie do wydawania opinii we wszystkich tych przypadkach, w których według postanowień ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5, o uregulowaniu spraw, aptek dotyczących, ma być wysłuchiwana reprezentacja stanu aptekarskiego.

§ 2.

W okręgu głównych gremiów aptekarskich w Wiedniu i Pradze, składać się będą rzeczne wydziały z 12 członków i 6 zastępców, w okręgu głównego gremium aptekarskiego w Gracu, oraz w okręgach gremiów we Lwowie i w Krakowie z 6 członków i 3 zastępców, w okręgu głównych gremiów aptekarskich w Bernie, Ołomuńcu, Tryeście i Opawie oraz w okręgu gremium w Linczu z 4 członków i 2 zastępców, w okręgu gremiów Viertel ober dem Wienerwald, Viertel unter dem Wienerwald, Viertel ober dem Manhartsberg i Viertel unter dem Manhartsberg, nadto w okręgu gremiów w Czerniowcach, Solnogradzie, Celowcu, Lublanie, Gorycy i Istrii z 3 członków i 2 zastępców.

§ 3.

Prawo do wyboru członków wydziału i ich zastępców na pewien okręg gremialny przysługuje według postanowień tego rozporządzenia każdemu magistrówi farmacyi, który w granicach okręgu gremialnego pełni czynną służbę farmaceutyczną w pewnej aptece publicznej lub zakładowej, jest obywatelem austriackim, używa w zupełności wszystkich praw obywatelskich i nie jest według postanowień statutu gremialnego uprawnionym do głosowania członkiem gremium.

Uprawnienie do wyboru będzie stwierdzone przez wpisanie na listę wyborców (§ 5ty, ustęp trzeci).

Wydziałowym lub zastępcą wydziałowego może być wybrany każdy uprawniony do wyboru.

§ 4.

Przeprowadzenie wyboru jest rzeczą politycznej władzy krajowej, właściwej dla okręgu gremialnego, lub władzy politycznej I. instancyi, której władza krajowa poleci przeprowadzenie wyboru (władza wyborcza).

§ 5.

Dla przeprowadzenia wyboru władza wyborcza sporządzi spis wszystkich uprawnionych do wyboru. W tym celu powinna się zwrócić do przewodniczącego tego gremium, dla okręgu którego wydział ma być wybrany a gdyby istniał wydział farmaceutów, w kondycyi zostających, także do tego wydziału, z zawiązaniem do przedłużenia sporządzonego w alfabetycznym porządku wykazu tych magistrów

farmacyi, którzy w granicach okręgu gremialnego mają prawo do wyboru wydziału, a następnie na podstawie poczynionych z urzędu dochodzeń szczegółów, w tych wykazach zawarte, uzupełnić i sprostować.

Wybór będzie rozpisany drogą obwieszczenia, wydanego przez władzę wyborczą, które ma być podane do powszechnej wiadomości w urzędowej gazecie krajowej. W tem obwieszczeniu należy uprawnionych do wyboru uczynić uważnymi na to, że lista wyborcza będzie leżała przez okres 14-dniowy, licząc od dnia obwieszczenia, w biurze władzy wyborczej, gdzie ją każdy może przeglądać w godzinach urzędowych, i że każdy uprawniony do wyboru może w ciągu tego okresu zgłosić się ustnie albo pisemnie do władzy wyborczej z prośbą o wpisanie go na listę, przedkładając dowody swego uprawnienia do wyboru. Nadto w rzeczonym obwieszczeniu należy wyznaczyć termin do nadsyłania kartek głosowania do władzy wyborczej, oraz dzień liczenia głosów (skrutinium).

Po zbadaniu zgłoszeń, które nadeszły w ciągu wyznaczonego na to okresu, winna władza wyborcza ustalić ostatecznie listę wyborczą i doręczyć uprawnionym do wyboru kartki głosowania, sporządzone według załączonego formularza i dające się zakleić. Kartki te powinny być opatrzone pieczęcią urzędową władzy wyborczej.

W miejsce kartek do głosowania, które się zapodziały lub stały nieprzydatne do użytku, winna władza wyborcza wydać uprawnionym do wyboru na ich żądanie świeże kartki, które należy oznaczyć jako duplikaty. Wydanie duplikatu kartki do głosowania należy zaznaczyć na liście wyborczej obok nazwiska odnośnego uprawnionego.

§ 6.

Wybory odbywają się piśmiennie, a mianowicie przez nadesłanie lub oddanie władzy wyborczej kartki głosowania. Kartkę taką musi uprawniony do wyboru na tem miejscu, które zostaje niezaklejone, podpisać, a obok podpisu uwidocznić swe stanowisko służbowe i miejsce zamieszkania.

Kartki głosowania, nie wydane przez władzę, nie mniej też kartki głosowania, nie opatrzone podpisem stosownie do zarządzenia poprzedzającego ustępu, są nieważne.

Te osoby, za którymi uprawniony do wyboru oddaje głos w celu obrania ich wydziałowymi lub zastępcami wydziałowych, powinien wymienić na kartce głosowania w przeznaczonych na to rubrykach.

§ 7.

Sprawdzenie wyniku wyboru (skrutinium) odbędzie się w przeznaczonym na to dniu w biurze władzy wyborczej, a uskuteczni je komisya, złożona z delegata władzy wyborczej jako przewodniczącego i z dwóch uprawnionych do wyboru jako mężów zaufania.

Przy pierwszym wyborze, tudzież przy wyborach po rozwiązaniu wydziału, mężów zaufania powoła władza wyborcza, a przy wszystkich innych wyborach wydeleguje ich wydział. Gdyby z członków komisji, należących do stanu farmaceutów, nie jawił się jeden lub drugi albo zgłosił żaden, lub gdyby jeden z nich albo obaj oddalili się przed ukończeniem liczenia (skrutinium), czynności komisji wyborczej weźmie na się delegat władzy i przeprowadzi liczenie do końca.

§ 8.

Liczenie głosów odbywa się jawnie. Nasamprzód uwidocznić należy w przewidzianej na to rubryce listy wyborczej obok nazwisk farmaceutów, uprawnionych do wyboru, że oddali ważne kartki głosowania. Następnie odrywa się tę część każdej kartki, na której znajduje się podpis uprawnionego do wyboru, a kartki same miesza się ze sobą. Sprawdzenie wyniku wyboru odbywa się po zmieszaniu kartek tym sposobem, że przewodniczący komisji wyborczej otwiera zaklejone kartki i odczytuje nazwiska proponowanych na wydziałowych i zastępców wydziałowych. Te nazwiska zaciąga się do dwóch oddzielnych list głosowania, z których jedna jest przeznaczona dla wydziałowych, a druga dla zastępców wydziałowych, i w których obok nazwiska każdego proponowanego uwidocznić należy, ile ważnych głosów za nim oddano.

§ 9.

Gdyby pewna kartka do głosowania zawierała w sobie ponad tę ilość wydziałowych i zastępców wydziałowych, która ma być wybrana, jeszcze więcej nazwisk, należy liczyć tylko te nazwiska, które są na kartce wymienione nasamprzód. Gdyby pewne nazwisko było wymienione na jednej kartce głosowania kilka razy, należy je na liście głosowania dla wydziałowych, względnie zastępców wydziałowych, zapisać tylko raz jeden.

W kwestyi ważności głosów rozstrzyga komisya wyborcza większością głosów.

§ 10.

Za wybranych uważani będą ci, na których padło najwięcej głosów.

W razie równości głosów rozstrzyga los.

Gdyby jeden z tych, którzy zostali wybrani wydziałowymi, otrzymał także głosy na zastępcę wydziałowego, to przy stwierdzaniu wyniku wyboru zastępców wydziałowych tych głosów liczyć się nie będzie.

§ 11.

O stwierdzeniu wyniku wyboru należy spisać protokół.

Po ukończeniu liczenia głosów należy ogłosić wynik wyboru, a akt wyborczy odesłać do politycznej władzy krajowej.

Zażalenia przeciw wyborowi wносить należy pisemnie do trzech dni po ogłoszeniu wyniku wyboru bezpośrednio do politycznej władzy krajowej. Władza krajowa bada akt wyborczy, rozstrzyga zażalenia i w razie wykrycia nieprawidłowości, które mogły mieć decydujący wpływ na wynik wyboru, unieważnia wybór. Gdy zachodzi taki przypadek, władza krajowa może nawet z urzędu wybór unieważnić.

§ 12.

Gdy władza krajowa nie unieważni wyboru, władza wyborcza zarządzi ukonstytuowanie wydziału, które dokonane będzie przez wybór przewodniczącego i zastępcy przewodniczącego.

Nazwiska i miejsca zamieszkania przewodniczącego i jego zastępcy winna polityczna władza krajowa podać do powszechnej wiadomości w urzędowej gazecie krajowej.

§ 13.

Członkowie wydziału i ich zastępcy będą wybierani na okres trzechletni, zostają jednak na swych stanowiskach i po upływie tego okresu aż do ukonstytuowania się nowego wydziału.

§ 14.

Przewodniczącego i jego zastępcę wybiera się na okres urzędowania wydziału.

Gdyby miejsce przewodniczącego lub jego zastępcy opróżniło się przed upływem tego okresu urzędowania, należy zarządzić na resztę tego okresu nowy wybór. O wyniku nowego wyboru należy uwiadomić polityczną władzę krajową, która ogłosi go w urzędowej gazecie krajowej (§ 12ty, ustęp 2gi).

W miejsce członków, ustępujących z wydziału, winien przewodniczący powołać zastępców, i to tak, żeby jako pierwszy wszedł do wydziału ten, który przy wyborze otrzymał największą ilość głosów. W razie równości głosów rozstrzyga los.

Gdyby w czynności członków wydziału zachodziła jakaś przemijająca przeszkoda, zastępców ich zwoływać się nie będzie.

Gdy ogólna ilość członków i ich zastępców wynosi już tylko połowę ogólnej ilości członków wydziału (§ 2gi), natenczas mandaty pozostałych członków wygasają i należy zarządzić nowy wybór.

§ 15.

Członek wydziału lub zastępca wydziałowego traci swój mandat:

a) gdy nie pełni już czynnej służby farmaceutycznej w jakiejś aptece publicznej lub zakładowej w okręgu gremialnym;

b) gdy zostanie uprawnionym do głosowania członkiem pewnego gremium.

Postanowienia poprzedzającego ustępu, lit. a, nie mają zastosowania do przewodniczącego wydziału, gdy poświęca się wyłącznie czynnościom wydziału.

§ 16.

Przewodniczący, a gdyby mu nie pozwalała jaka przeszkoda, jego zastępca, przewodniczy wydziałowi, zwołuje i zagaja posiedzenia, kieruje ich przebiegiem i zamyka je, reprezentuje wydział na zewnątrz i pośredniczy w załatwianiu czynności wydziału.

§ 17.

Przewodniczący, jego zastępca i członkowie wydziału sprawują swój urząd bezpłatnie; jednakże należy się im wynagrodzenie wydatków w gotówce, spowodowanych wypełnianiem ich powinności w wydziale. Na pokrywanie tych wydatków, oraz innych rozchodów, połączonych ze sprawowaniem czynności wydziału, można od magistrów farmacji, zatrudnionych w okręgu gremialnym, a nie pozbawionych prawa wyboru, pobierać opłaty.

§ 18.

Aby uchwała wydziału była ważną, potrzeba, aby na nią zgodziła się większa połowa członków.

Uchwały co do pobierania opłat (§ 17ty) winny być ogłoszone w urzędowej gazecie krajowej z tą uwagą, że protesty obowiązanych do jej uiszczenia mają być wnoszone do wydziału na piśmie do dnia 14tu po ogłoszeniu. Takie uchwały podlegają zatwierdzeniu politycznej władzy krajowej, właściwej dla okręgu gremialnego, i muszą jej w tym celu po upływie okresu wnoszenia protestów być przedłożone z dołączeniem wszystkich protestów.

§ 19.

Polityczna władza krajowa ma prawo rozwiązać wydział, gdyby przekroczył swój ustawowy zakres działania lub gdyby administracja jego była przeciwna ustawie i przepisom.

Decyzya w tej mierze jest ostateczną.

§ 20.

To rozporządzenie nabędzie mocy obowiązującej w dniu ogłoszenia.

Bienerth wr.

Brzeggomowany.

Bring me now.

(Brzeg podziurkowany.)

(Polnisch.)

Kartka głosowania
do wyboru wydziału czynnych (w kondytcyi zosłających) farmaceutów
w okręgu gremialnym

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część V. — Wydana i rozesłana dnia 17. stycznia 1907.

Treść: (№ 7 i 8.) 7. Ustawa, którą w sprawie mineralów, zawierających żywicę ziemną, wydane zostają postanowienia zmieniające i uzupełniające do ustawy z dnia 11. maja 1884. — 8. Obwieszczenie, dotyczące wydawania soli bydlęcej w c. k. składzie soli w Kosowie i zaprzestania wydawania jej w c. k. składzie soli w Kałuszu.

7.

Ustawa z dnia 9. stycznia 1907,

którą w sprawie mineralów, zawierających żywicę ziemną, wydane zostają postanowienia zmieniające i uzupełniające do ustawy z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71.

Obowiązująca w królestwie Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem i w księstwie Bukowiny.

Za zgodą obu Izb Rady Państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

§§y 2, 4, 9 i 10 ustawy z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71, dotyczącej uregulowania prawa wydobywania kopalin, dających się użytkować jako zawierające żywicę ziemną, przestają obowiązywać. Na ich miejsce, oraz dla uzupełnienia tej ustawy, wydane zostają następujące postanowienia:

§ 1.

Na takich nieruchomościach, które stanowią przedmiot wykazu hipotecznego, tudzież na pewnych częściach takich nieruchomości, prawo wydobywania kopalin, żywicę ziemną zawierających, może być od prawa własności odłączone.

Przez kopaliny, żywicę ziemną zawierające, rozumieć należy w duchu tej ustawy te kopaliny, które oznaczone są w §ie 1ym ustawy z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71.

Odłączenie prawa wydobywania dokonywać się będzie przez oświadczenie właściciela, sądownie lub notaryalnie uwierzytelnione, że prawo wydobywania kopalin, żywicę ziemną zawierających, ma być od danego gruntu odłączone, oraz przez otwarcie dla odłączyć się mającego prawa wydobywania wykazu hipotecznego w osobnej księdze publicznej, księdze naftowej.

Ta powierzchnia gruntu, co do której prawo wydobywania będzie odłączone, zowie się polem naftowym.

Otwarcie wykazu hipotecznego w księdze naftowej nastąpi na podstawie wzmiankowanego powyżej oświadczenia właściciela i na podstawie urzędowego świadectwa rewirowego urzędu górniczego, w którym ten urząd poświadcza, że pojawianie się w danym gruncie mineralów, żywicę ziemną zawierających, jest stwierdzone, lub też, że stosunki geologiczne pozwalają przypuszczać, że takie minerały zawarte są w tym kawałku gruntu.

Stosownie do tego, jak opiewa świadectwo urzędowe, pole naftowe nazywać się będzie w pierwszym razie „polem produkcji nafty“, w drugim zaś razie „polem poszukiwania nafty“; wykaz hipoteczny pola produkcji nafty oznaczony być ma specjalnie jako „wykaz hipoteczny produkcji nafty“, a wykaz pola poszukiwania jako „wykaz hipoteczny poszukiwania nafty“.

Odłączone prawo wydobywania stanowi samoistny przedmiot majątku i ma przymiot prawny nieruchomości. Może być przez czynności prawne między żyjącymi i na przypadek śmierci pozbyte i obciążone. Nabycie, przeniesienie, ograniczenie i uchylenie praw rzeczowych na odłączonym prawie

wydobywania uskutecznia się przez wpis w księdze naftowej.

§ 2.

Prawo wydobywania minerałów, żywicy ziemną zawierających, przyznane przez właściciela pewnej nieruchomości komuś drugiemu, nabyte być może tylko przez wpisanie do księgi naftowej.

W prawie do wydobywania rzeczonych minerałów zawarte jest także prawo do ich poszukiwania, o ile niema jakiej innej umowy w tym względzie.

Prawo wydobywania obejmuje także wyłączne prawo rozporządzania gazami, które przy poszukiwaniu i wydobywaniu tych minerałów się wywiązują.

§ 3.

Wykaz hipoteczny poszukiwania nafty posiada co do dopuszczalności wpisów i skuteczności wpisanych praw zupełnie takie samo znaczenie, jak wykaz hipoteczny produkcji nafty.

§ 4.

Wykaz hipoteczny poszukiwania nafty przemienić należy na prośbę uprawnionego do wydobywania (właściciela pola naftowego) lub któregoś z interesowanych, posiadającego prawo hipoteczne na własności pola naftowego, na wykaz produkcji nafty, jeżeli przedłożone będzie wspomniane w § 1ym, ustępie 5tym, urzędowe świadectwo rewirowego urzędu górniczego, potwierdzające, że pojawianie się w danym polu naftowym minerałów, żywicy ziemną zawierających, zostało stwierdzone.

§ 5.

Przy odłączaniu prawa do wydobywania minerałów, żywicy ziemną zawierających, od prawa własności gruntu stosowane będą odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6. lutego 1869, Dz. u. p. Nr. 18, w ten sposób, że sprzeciwienie się wierzyciela tabularnego zamierzonemu odłączeniu może być przez sąd hipoteczny uznane za bezskuteczne, jeżeli według urzędowego świadectwa rewirowego urzędu górniczego pole naftowe utworzyć się mające, bądź samo dla siebie, bądź w połączeniu z innymi terenami naftowymi, przez uprawnionego do wydobywania dla prowadzenia kopalni żywicy ziemnej nabytymi lub kontraktem zabezpieczonymi, czyni możliwem racjonalne wydobywanie wzmiankowanych powyżej kopalni, i jeżeli przez takie odłączenie bezpieczeństwo wierzytelności, z przyczyny której sprzeciwienie się wniesiono, według postanowień §u 1374 kod. cyw. nie jest zagrożone.

Jeżeli ustawodawstwo krajowe rozpoczęcie ruchu w kopalni żywicy ziemnej czyni zawisłem od pewnego minimalnego wymiaru rozciągłości przestrzeni tejże kopalni, natenczas świadectwo, w pierwszym ustępie przepisane, zastąpione być ma urzędowem podwiedzeniem rewirowego urzędu

górniczego, że pole naftowe, bądź samo dla siebie, bądź w połączeniu z innymi terenami naftowymi, przez uprawnionego do wydobywania dla prowadzenia kopalni żywicy ziemnej nabytymi lub kontraktem zabezpieczonymi, odpowiada przepisom ustawowym o rozciągłości obszaru kopalni żywicy ziemnej. Przy wydawaniu tego potwierdzenia uwzględniać należy w każdym razie całą rozciągłość danego terenu naftowego, nawet gdyby należał do stanu własności kilku ciał hipotecznych.

§ 6.

Gdy chodzi o kopalnie żywicy ziemnej, które składają się z kilku pól naftowych, do rozmaitych właścicieli należących, winien sąd na podstawie potwierdzenia rewirowego urzędu górniczego we wszystkich wykazach hipotecznych księgi naftowej, o które w danym razie chodzi, uwidocznic z urzędu przynależność do siebie odnośnych pól naftowych, o ile pola te w myśl §u 5go ustawy z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71, nie zostają połączone hipotecznie.

Jeżeli co do stosunku prawnego właścicieli pól naftowych zawarte zostały umowy kontraktowe, to właściciele ci są obowiązani postarać się o zapisanie istotnych postanowień kontraktu do księgi naftowej. W razie zaniedbania tego obowiązku stosować należy w odpowiedni sposób § 3 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 82.

We wszystkich przypadkach przejścia własności co do pewnego pola naftowego, należącego do takiej kopalni żywicy ziemnej, która składa się z kilku pól naftowych, nabywca wchodzi w prawa i obowiązki swego poprzednika, wynikające ze stosunku kontraktowego.

§ 7.

Przyjęte przez uprawnionego do wydobywania zobowiązanie do powtarzających się świadczeń udziałów użytkowania żywicy ziemnej, oznaczonych bądź w pewnej kwocie, bądź odsetkowo, lub ich wartości, podlegają jako ciężary rzeczowe wpisowi w księgę naftową.

Prawo z ciężaru rzeczowego może być pozbyte lub obciążone.

Jeżeli ciężar rzeczowy polega na świadczeniach *in natura*, w takim razie do egzekucyi nań stosowane być mają postanowienia §§ów 331 do 340 ordynacyi egzekucyjnej w ten sposób, że z odpowiedniem zastosowaniem §u 320go tej ordynacyi zahipotekować należy dla wykonać się mającej wierzytelności prawo zastawu w księdze naftowej lub uczynić adnotacyę wykonalności.

§ 8.

Właściciel nieruchomości może prawo do wydobywania minerałów żywnych, odłączone od

prawa własności gruntu i przyznane komuś innemu, ograniczyć na pewien okres czasu lub uczynić zawisłem od warunku rozwiązującego.

Przy wpisywaniu prawa wydobywania musi być wpisane zarazem takie ograniczenie co do czasu, z oznaczeniem terminu końcowego według kalendarza, lub warunek rozwiązujący, oraz prawo kaduka właściciela nieruchomości.

Także do takich ograniczonych praw wydobywania mają zastosowanie postanowienia ustępu końcowego §u 1go.

§ 9.

Gdy własność pola naftowego przez upływ warowanego czasu wygaśnie, należy ją na prośbę właściciela nieruchomości wykreślić, a wraz z nią także wszystkie odnoszące się do niej obciążenia i ewentualne wpisy w wykazie hipotecznym danej nieruchomości, które były spowodowane prawem wydobywania.

W taki sam sposób postępować należy względem własności pola naftowego, podlegającego warunkowi rozwiązującemu, jeżeli wygaśnięcie tej własności wskutek ziszczenia się rzeczzonego warunku stwierdzone będzie albo przez zgodne oświadczenie właściciela pola naftowego i właściciela nieruchomości albo przez wyrok sądowy. Jeżeli jednak na wykreślić się mającem polu naftowym zahipotekowane są prawa osób trzecich, w takim razie na wykreślenie potrzeba także zezwolenia tych osób lub wyroku sądowego, przeciw nim skutecznego. Jeżeli z prośbą o wykreślenie nie przedłożono zarazem dowodu zezwolenia tych osób interesowanych, sąd winien w celu odebrania od nich oświadczeń zarządzić audyencyę lub wyznaczyć im stosowny termin do oświadczenia się na piśmie i zwrócić ich uwagę na to, że tych, którzy nie sprzeciwia się wykreśleniu na audyencji lub w wyznaczonym terminie, uważać się będzie za godzących się na nie.

§ 10.

Postanowienia §§ów 8go i 9go stosowane będą w odpowiedni sposób w tych przypadkach, w których prawo wydobywania, przez właściciela nieruchomości odstąpione, przenoszone zostaje przez uprawnionego dalej na pewien okres czasu lub pod warunkiem rozwiązującym.

§ 11.

W razie wygaśnięcia własności pola naftowego obowiązany jest właściciel tegoż, gdy niema w tym względzie jakiej innej umowy, oddać powierzchnię gruntu ile możności w takim stanie, w jakim ją odebrał.

Mimo wykreślenia wykazu pola naftowego stanowiąc będą przez okres jednego roku, licząc od

chwili wykreślenia, przynależności prawa wydobywania (instalacje, maszyny, narzędzia itd.), dopóki znajdują się na nieruchomości lub są w posiadaniu uprawnionego, rękojmię tych praw zastawu, które w chwili wykreślenia były zapisane w wykazie hipotecznym pola naftowego lub istniały na wykreślonym polu naftowym z mocy ustawy.

§ 12.

Posiadający prawo kaduka może zastrzeżone prawo wydobywania przenieść ze skutkiem dalej jeszcze przed nastaniem kaduka i zawarować sobie zarazem co do wzajemnych zobowiązań nabywcy, o ile nadają się do wpisu hipotecznego, zabezpieczenie w księdze naftowej, ale tak jedno, jak i drugie z tem ograniczeniem, które w kontrakcie ma być wyraźnie wymienione, że odnośna czynność prawna dopiero z nastaniem kaduka stanie się skuteczną.

Z wyjątkiem tego jednego przypadku, tworzenie nowych praw obciążających na prawie kaduka jest przed nastaniem kaduka niedopuszczalne.

§ 13.

Przedłużenie ograniczonej co do czasu własności pola naftowego zapisane być ma w księdze naftowej z oznaczeniem kalendarzowym nowego terminu końcowego, gdyż w razie przeciwnym nie posiadałoby skuteczności prawnej. W tym przypadku zahipotekowane na prawie wydobywania prawa obciążające istnieją i nadal.

§ 14.

Prawo do wydobywania minerałów żywicznych nie może być bez pozwolenia starostwa górniczego dzielone na mniejsze udziały jak jedna czterdziesta całości.

Jeżeli prawo to według podziału obecnie istniejącego rozpada się na mniejsze udziały, dalsze dzielenie hipoteczne tych udziałów bez zezwolenia starostwa górniczego jest niedopuszczalne.

Gdyby nastąpiło złączanie pomniejszych udziałów w jedną całość, dalsze rozkawałkowanie poniżej jednej czterdziestej całości nie może mieć miejsca bez zezwolenia starostwa górniczego.

Jeżeli udział, którego dalej dzielić nie wolno, przypadnie drogą spadku kilku osobom, a między niemi nie przyjdzie do zgody, kto ma objąć ten udział za spłatą współinteresowanych, w takim razie sąd ma ustalić wartość szacunkową udziału i wystosować do reszty uczestników prawa wydobywania, tudzież do wszystkich wierzycieli, którzy aż do tej chwili uzyskali na dotyczącym udziale prawo zastawu, uwiadomienie, w którym oznaczona być ma zarazem ustalona wartość szacunkowa, że wolno im uczynić w przeciągu czterech tygodni po doręczeniu uwiadomienia w celu objęcia tego udziału drogą kupna ofertę, która musi dochodzić przynajmniej do wartości szacunkowej.

Z pomiędzy kilku ofert sąd przyjmie najwyższą, a z pomiędzy ofert równie wysokich tę, która wniesiona została wcześniej od innych.

Gdyby w ciągu tego okresu czterotygodniowego żaden z interesowanych nie uczynił stosownej oferty, natenczas udział, o który chodzi, zbyty być ma według postanowień o dobrowolnej sprzedaży.

§ 15.

Postanowienia §u 187go powszechnej ustawy górniczej, dotyczące solidarnego ręczenia współwłaścicieli wspólnego przedsiębiorstwa górniczego za wypełnienie obowiązków, które na nich według ustawy górniczej ciąży, mieć będą analogiczne zastosowanie do uczestników prawa wydobywania minerałów żywicznych.

§ 16.

Egzekucya na prawo wydobywania minerałów żywicznych odbywać się będzie według postanowień o egzekucyi na nieruchomości, ale z odpowiedniem zastosowaniem §§ów 240—247 ordynacyi egzekucyjnej.

§ 17.

O ile o czynnościach urzędowych sądowych, dotyczących otwarcia, przemiany i wykreślenia wykazów hipotecznych w księdze naftowej, tudzież zmian uprawnień do wydobywania, uwiadamiane być mają władze górnicze, postanowione będzie w drodze rozporządzenia.

§ 18.

Przepisy rozdziału IX. (§§ów 200—209) powszechnej ustawy górniczej „O stosunkach posiadaczy kopalń do ich urzędników i robotników“, tudzież odnoszące się do nich §§y 247 i 248 powszechnej ustawy górniczej, a mianowicie §§y 206 i 248 w układzie, postanowionym ustawą z dnia 3. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 75, następnie ustawa z dnia 21. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 115, o zatrudnieniu młodocianych robotników i kobiet, tudzież o dziennym czasie pracy i odpoczynku niedzielnym w górnictwie, stosowane będą także do wydobywania minerałów żywicznych.

§ 19.

Przepisy rozdziału X. powszechnej ustawy górniczej „O kasach brackich“ stosowane będą do wydobywania minerałów żywicznych z tem ograniczeniem, że tylko dla tych przedsiębiorstw, których przedmiotem jest wydobywanie wosku kopalnego (ozokerytu, wosku ziemnego) i asfaltu istnieć lub założone być mają kasy brackie, urządzone według przepisu ustawy z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p.

Nr. 127. z dnia 17. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 14, z dnia 30. grudnia 1891, Dz. u. p. Nr. 3 z r. 1892, i z dnia 17. września 1892, Dz. u. p. Nr. 178.

Natomiast do robotników, nadzorców i urzędników ruchu, zajętych przy przedsiębiorstwach, eksploatujących naftę (olej ziemny, olej skalny, petrolej, smołę kopalną) stosowane być mają postanowienia ustaw z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1888, i z 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, o ubezpieczaniu robotników na wypadek przygody i choroby.

Minister rolnictwa otrzymuje upoważnienie, po wysłuchaniu Wydziału krajowego i za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych, rozciągnąć ponownie w drodze rozporządzenia zastosowanie postanowień X. rozdziału powszechnej ustawy górniczej, względnie ustaw o kasach brackich, także do przedsiębiorstw naftowych, gdyby w stosunkach tych przedsiębiorstw zajęć miała zmiana tego rodzaju, iż zarządzenie takie wydawałoby się pożądanem dla dobra zajętych tamże osób.

§ 20.

Jeżeli do prowadzenia ruchu w przedsiębiorstwie górniczem pewnego właściciela pola naftowego, a w szczególności do zakładania dróg, mostów, kładek, kolei żelaznych, kanałów, koryt wodnych i wodociągów, przewodów na olej, stawów, budowli pomocniczych, budynków, maszyn, zbiorników, przewodów elektrycznych i transmisji koniecznemby było użycie cudzego gruntu, właściciel tego gruntu obowiązany jest odstąpić go w tym celu właścicielowi pola naftowego, przyczem stosowane będą §§y 99 i 100 powszechnej ustawy górniczej.

Gdy interesowani nie mogą się zgodzić co do odstąpienia gruntu lub wynagrodzenia, stosowane ma być postępowanie, w §§ach 101 do 103 powszechnej ustawy górniczej przepisane.

§ 21.

Dopóki istnieje pewien wykaz hipoteczny poszukiwania nafty, postanowienia §u 7go ustawy z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71, nie będą miały zastosowania co do odnośnego pola poszukiwań.

Używanie cudzego gruntu, przewidziane w §ie 20tym niniejszej ustawy, przyznawane będzie w okresie istnienia pewnego wykazu hipotecznego poszukiwania nafty tylko dla zakładania dróg, mostów, kładek, koryt wodnych, wodociągów, przewodów na olej, zbiorników, przewodów elektrycznych i transmisyj.

§ 22.

W razie zbiegu uprawnień do prowadzenia kopalni minerałów zastrzeżonych (§ 5ty pow. ust.

górn.) z prawem wydobywania żywicy ziemnej, winny władze górnicze na prośbę uprawnionego do wydobywania wydać potrzebne zarządzenia, aby wydobywanie znalezionych już lub dopiero poszukiwać się mających minerałów żywicznych przez ruch kopalni minerałów zastrzeżonych nie było wstrzymywane ani też nie doznawało szkody pod innymi względami.

§ 23.

O ile w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy prawo wydobywania minerałów żywicznych jest zapisane w księdze gruntowej, otworzyć dlań należy z urzędu wykaz hipoteczny w księdze naftowej według następujących postanowień:

Jeżeli według poświadczenia rewirowego urzędu górniczego, do którego sąd ma się najpierw zwrócić, stwierdzone jest pojawianie się minerałów żywicznych w odnośnym gruncie, tworzy się wykaz hipoteczny produkcji nafty.

Jeżeli w informacji, przez rewirowy urząd górniczy udzielonej, powiedziano, że istnienie minerałów żywicznych w odnośnym gruncie według stosunków geologicznych jest prawdopodobne, otworzyć należy wykaz hipoteczny poszukiwania nafty.

Gdy rewirowy urząd górniczy oświadczy, że pojawianie się minerałów żywicznych w danym gruncie nie jest ani stwierdzone ani nie może być przypuszczane, w takim razie odnośny wykaz hipoteczny oznaczyć należy specjalnie jako wykaz „niepotwierdzony”. Zresztą do wykazów niepotwierdzonych i wpisanych w nie pól naftowych stosują się postanowienia, wydane co do wykazów poszukiwania nafty i pól poszukiwania.

Gdyby w celu wydania wyjaśnienia urzędowego przez rewirowy urząd górniczy potrzebne było przeprowadzenie oględzin na miejscu, koszta z tego wynikające ponosić ma uprawniony do wydobywania.

We względzie przenoszenia wpisów z księgi gruntowej, których przedmiotem jest stosunek prawny, nafty dotyczący, przestrzegana być ma zasada, że prawo wydobywania przedstawia się jako rzecz nieruchoma i traktowane być ma w księdze naftowej tak samo jak prawo własności, nadto, że zobowiązanie do powtarzających się świadczeń w rozumieniu §u 7go, dla którego w księdze gruntowej wpisana jest hipoteka kaucyjna, zapisane być ma w księdze naftowej jako ciężar rzeczowy, jeżeli uprawniony do odbierania tych świadczeń o to prosi, a zobowiązany, tudzież wierzyciele, zaintabulowani na prawie wydobywania po hipotece kaucyjnej, na to zezwalają.

Prawa obciążające, zahipotekowane w księdze gruntowej na nieruchomości, a wyprzedzające prawo naftowe, przeniesione być mają, gdy nie stanęła jakaś inna ugoda w tym względzie, z analogicznym zastosowaniem ustawy z dnia 6. lutego 1869, Dz. u. p. Nr. 18, i §u 5go ustawy niniejszej, na pole

naftowe, z tą uwagą, że pole naftowe stanowi rękojmię rzeczonych praw obciążających tylko sposobem posiłkowym o tyle, o ileby wierzyciele nie zostali zaspokojeni z nieruchomości.

W myśl §u 8go ustawy z dnia 6. lutego 1869, Dz. u. p. Nr. 18, może właściciel nieruchomości lub właściciel pola naftowego wierzycielowi przenieść się mającej wierzytelności dać zapłatę. W razie dania zapłaty przez właściciela pola naftowego uprawniony jest tenże zażądać odstąpienia prawa wierzycielowi przysługującego (§ 1423 kod. cyw.).

Co do sposobu przeniesienia wysłuchać należy interesowanych.

Na podstawie wyniku przeprowadzonych dochodzeń i przesłuchań winien sąd powziąć uchwałę co do hipotecznego odłączenia prawa wydobywania od prawa własności gruntu, co do utworzenia wykazu hipotecznego w księdze naftowej i wpisów tamże dokonać się mających, tudzież co do sprostowania i wykreślenia wpisów hipotecznych, nie odpowiadających już istotnemu stanowi rzeczy.

O ile chodzi o prawa wydobywania minerałów żywicznych, odłączone od własności gruntu z ograniczeniem co do czasu albo pod jakimś warunkiem rozwiązującym, także prawo kaduka właściciela nieruchomości stanowi rękojmię praw obciążających, na nieruchomości zahipotekowanych, a prawo naftowe wyprzedzających, według kolei ich pierwszeństwa hipotecznego. Jednakże na prawo kaduka nie można prowadzić egzekucji przed nastaniem kaduka.

§ 24.

Przy czynnościach urzędowych, zarządzonych w §ie 23im, winien sąd przez zasięgnięcie potwierdzenia urzędu górniczego sprawdzić, czy pole naftowe, utworzyć się mające, samo w sobie tworzy kopalnię żywicy ziemnej, czyli też stanowi tylko część składową takiej kopalni, składającej się z kilku pól naftowych. W tym ostatnim przypadku odbyć się winna czynność urzędowa, przepisana w §ie 6tym, ustępie 1ym co do pól naftowych, w łączności ze sobą zostających.

W taki sam sposób postępować należy co do owych pól naftowych, które w chwili wejścia w życie tej ustawy istnieją już w księdze naftowej.

§ 25.

Podania, protokoły, załączniki, wygotowania urzędowe i wpisy hipoteczne w postępowaniu w myśl §u 23go, nie mniej też umowy stron co do przeistoczenia hipoteki kaucyjnej na ciężar rzeczowy, są wolne od stempli i należności, o ile przeznaczone są wyłącznie do przeprowadzenia rzeczowego postępowania.

Korespondencye w stosunkach między sądami a stronami interesowanymi w rzeczonym postępowaniu, są uwolnione od opłaty pocztowej.

§ 26.

Prawa do wydobywania minerałów żywicznych, zapisane do ksiąg gruntowych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, uważać należy także przed utworzeniem wykazu hipotecznego w księdze naftowej (§ 23) pod względem pozbywania i obciążania jako samoistne przedmioty majątkowe, posiadające charakter prawny rzeczy nieruchomości (§ 1, ustęp końcowy).

Do egzekucyi na prawa, w poprzedzającym ustępie wzmiankowane, stosuje się postanowienie §u 16go.

Artykuł II.

Niniejsza ustawa nabędzie mocy obowiązującej, z wyjątkiem drugiego ustępu §u 5go w królestwie Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w dniu, w którym będzie ogłoszona. Ustęp drugi §u 5go obowiązywać zacznie jednocześnie z ustawą krajową, którą wydane będą wspomniane w tym ustępie przepisy co do rozciągłości obszaru kopalń minerałów żywicznych.

W księstwie Bukowiny ustawa niniejsza obowiązywać zacznie jednocześnie z przepisami wykonawczymi, które wydane być mają drogą ustawodawstwa krajowego (§ 13ty ustawy z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71).

Artykuł III.

Wykonanie tej ustawy polecam Ministrom sprawiedliwości, rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 9. stycznia 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Auersperg wkr.

Klein wkr.

Bienert wkr.

8.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 9. stycznia 1907,

dotyczące wydawania soli bydłowej w c. k. składzie soli w Kosowie i zaprzestania wydawania jej w c. k. składzie soli w Kałuszu.

Począwszy od 1. stycznia 1907, wydawana będzie sól bydłowa po cenie 6 K (sześciu koron) za cetnar metryczny, pod warunkami, przepisanyymi ustawą z dnia 23. grudnia 1896, Dz. u. p. Nr. 237, i z dnia 30. stycznia 1903, Dz. u. p. Nr. 23, względnie reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 30. stycznia 1903. Dz. u. p. Nr. 24, także w c. k. składzie soli w Kosowie.

Jednocześnie zaprzestaje się aż do dalszego zarządzenia wydawania soli bydłowej w c. k. składzie soli w Kałuszu.

Korytowski wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VI. — Wydana i rozesłana dnia 20. stycznia 1907.

Treść: (Nr 9 i 10.) 9. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie cłowej z dnia 13. lutego 1906, oraz objaśnień do tej taryfy. — 10. Rozporządzenie, dotyczące sprostowania spisu przeciętnych cen handlowych najważniejszych materiałów pomocniczych i wytworów chemicznych, podlegających ocenie na podstawie wartości według Nru 622go, wydanego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 6. grudnia 1906.

9.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 18. stycznia 1907,

dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie cłowej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do tej taryfy.

Przytoczone poniżej postanowienia przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie cłowej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do tej taryfy, wydanych obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, na zasadzie art. Vgo ustawy o taryfie cłowej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, zostają uzupełnione, względnie zmienione, jak następuje:

I. Do przepisu wykonawczego.

W dodatku A, załączonym do przepisu wykonawczego do taryfy cłowej (wymiar tary), należy pod numerem 5, cynamon, wstawić następujące wymiary tary:

5

Cynamon

- 18 w lekkich paczkach z deszczulek grubości poniżej 8 mm,
- 20 w lekkich paczkach z deszczulek grubości poniżej 8 mm, opatrzonych z wierzchu plecionką z liści palmowych,
- 25 w ciężkich paczkach z deszczulek grubości 8 mm albo więcej,
- 36 w ciężkich paczkach z deszczulek grubości 8 mm albo więcej, opatrzonych z wierzchu plecionką z liści palmowych,
- 12 w beczkach,
- 6 w koszach,
- 5 w belach lub tobołkach (fardi) podwójnych,
- 2 w belach lub tobołkach (fardi) pojedynczych.

II. Do objaśnień.

Uwagę w ustępie 4tym do Nru 115go należy zastąpić następującym nowym postanowieniem:

W celu zdenaturowania mąki skrobiowej należy do niej domieszać trzy procent soli glaukowej lub gorzkiej albo jakiegos innego środka denaturacyjnego, którego użycie w danym przypadku jest wskazane, a którego zatwierdzenie jest zastrzeżone c. k. Ministerstwu skarbu. Zdenaturowanie skutecznia się tym sposobem, że albo miesza się dobrze wzmiankowane sole w stanie sproszkowanym z suchą mąką skrobiową, albo też rozтворя

się je w dostatecznej ilości wody, a następnie dotewa się tego rozczyń do maki skrobiowej, zagotowanej z wodą lub przemieszanej na zimno.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może c. k. Ministerstwo skarbu pozwolić na sprowadzenie za niższą opłatą cła zagranicznej maki skrobiowej do celów przemysłowych nawet bez zdenaturowania, jednakże za zastrzeżeniem urzędowej kontroli faktycznego jej użycia do celów przemysłowych.

Na końcu ogólnej uwagi 4tej do Nrów 189go do 201go, w ustępie 13tym, należy kropkę przekreślić, a natomiast dodać następujący ustęp:

„o ile zachodzącej wątpliwości nie można usunąć przez porównanie przędzy danej tkaniny z odpowiednimi typami przędzy bawelnianych, należących do Nr 50go, względnie 100go. O ile chodzi o materię o wątku figuralnym obustronnym albo jednostronnym, których materiał deseniowy rozpoznać można już na pierwszy rzut oka jako składający się z grubszej przędzy, aniżeli przedział, wolno także, gdy strona zgadza się na to, wyciąć kupon, potrzebny do sprawdzenia, z tła materii (ewentualnie po wyciągnięciu i usunięciu materiału wątku figuralnego) i przeprowadzić dochodzenie, nie oglądając się wcale na tło.

Pierwsze zdanie w ustępie ostatnim ogólnej uwagi 4tej do Nrów 189go do 201go ma brzmienie, jak następuje:

Jednakże płótno do odbijania rysunków (płótno dla architektów — tkaniny przejrzyste — najczęściej z cienkiej przędzy sporządzone i służące do wygotowywania planów technicznych i rysunków) należy, ze względu na niejednostajność, ale bądź co bądź wymiar przeciętny (ob. powyższą uwagę 2) znacznie przekraczającą ilość apretury, poddać ocenie jako towar bawelniany lepszego gatunku, białony (Nr. 191 b), nie sprawdzając nawet jakości przędzy, o ile nie zachodzi podejrzenie, że na wyrób takiego płótna użyto materiału bawelnianego w najlepszym gatunku, w którym to przypadku należy wymierzyć cło według Nr 192go.

Na końcu uwagi 3ciej do Nr 281go wstawić należy następujący nowy ustęp:

W obrocie traktatowym będą ekspedytowane według Nr 281 c za opłatą cła traktatowego w kwocie 60 K od cetnara metrycznego:

plecionki na kapelusze z Nr 281go, także w połączeniu z nitkami lub przepłotami z jedwabiu, bawelny lub innych materiałów tkalnych;

plecionki na kapelusze, składające się z samych tylko przepłotów (sparteryj) tego rodzaju lub z samego tylko włosienia;

plecionki na kapelusze, posplatane z różnaitych materiałów tkanych, skombinowanych ze sobą albo z włosieniem, albo nawet w połączeniu z nitkami metalowymi;

jedwabno, bawelniane i inne posklejane nitki przędzy na plecionki do kapeluszy;

plecionki na kapelusze i galony do wyrobu kapeluszy wszelkich rodzajów z nitki, z materiałów tkanych w połączeniu z tkaninami przepłotami, z włosieniem lub nitkami metalowymi, z wyjątkiem artykułów sifusowych, lub bez takiego połączenia. Przez artykuły sifusowe rozumieć należy wszelkie galony do wyrobu kapeluszy, sporządzone z samego tylko jedwabiu sztucznego albo

prawdziwego, oraz takie same plecionki na kapelusze z przepłotami z jedwabiu, o ile te ostatnie wynoszą mniej jak piątą część wagi samej plecionki

Przeto galony na kapelusze, należące w obrocie traktatowym do Nr 281 c, różnią się od towarów szmuklerskich z pod Nrów 199, 215, 232 i 260 nadzwyczajną obfitością apretury, skutkiem czego wyglądają bardzo sztywnie. Zazwyczaj galony tego rodzaju nie są ciasno splecione.

Ustęp 13ty uwagi 2giej do Nr 298go należy zmienić w następujący sposób:

Natomiast zagraniczne skorowidze z rozkładami jazdy kolei żelaznych i parostatków, oraz rozkłady jazdy tych przedsiębiorstw przewozowych w ogólności (także w formie plakatów ilustrowanych), księgi adresowe obcych krajów i miast, szematyzmy (szematyzmy urzędnicze, skorowidze dworskie i państwowe) obcych państw, katalogi zagranicznych galerij obrazów, bibliotek, zbiorów artystycznych muzeów naukowych lub artystyczno-przemysłowych, kolekcji i wystaw, urzędowe periodyczne katalogi książek zagranicznych (na przykład spis książek, wydawanych przez księgarnie niemieckie, *Bibliographie de la France*, *Catalogue de la librairie française* itp.), tudzież bibliografie naukowe, odnoszące się do poszczególnych gałęzi wiedzy, katalogi nakładowe zagranicznych nakładców książek i dzieł sztuki, katalogi licytacyjne, sporządzane tylko do użytku księgarzy i handlarzy dzieł sztuki i nie zawierające w sobie ani nazwy żadnego przedsiębiorstwa tutejszokrajowego, ani nawet miejsca na tę nazwę, katalogi składowe zagranicznych przedsiębiorców sortymentu gotówką, to znaczy spisy książek, utrzymywanych na składzie przez takie firmy, które sprzedają dzieła innych nakładców wyłącznie tylko księgarzom, wreszcie katalogi składowe zagranicznych antykwaryatów, należy ekspedytować wolno od cła według Nr 617go. W podobny sposób należy postępować także z katalogami i cennikami wszelkiego rodzaju, należącymi pocztą listową w poszczególnych egzemplarzach do osób prywatnych (i to bez względu na wagę jednej sztuki), z tak zwanymi pakietami kartkowymi, które księgarze zwykli dołączać do pakietów z książkami, wreszcie z prospektami książek dla rozprowadzających przez księgarnie, jednakże tylko w posyłkach pakietowych pocztowych. Zagraniczne druki z taryfami kolejowymi, zestawienia biletów jazdy do książeczek podróży skombinowanej, tabele taryfowe dla taryf związkowych itd., wreszcie książeczki na bilety podróży okrojonej, należy ekspedytować również z uwolnieniem od cła według Nr 647go. Natomiast przewodniki podróży ekspedytowane będą tylko o tyle według Nr 647go z uwolnieniem od cła, o ile są przedmiotem handlu księgarskiego, podczas gdy inne publikacje, dotyczące podróży, a składające się mniej lub więcej z ogłoszeń w celu zalecenia pewnego zakładu, uzdrowiska itp., należą do Nr 298go: przewodniki podróży, uwolnione od cła, są opatrzone z reguły oznaczeniem ceny sklepowej.

Po uwadze 5tej, ustępie 5tym, do Nr 299go należy wstawić następujący nowy ustęp:

Z zastrzeżeniem dowodu użycia ekspedytować należy według Nr 648go także ilustracje do dzieł naukowych lub szkolnych, wydawanych w krajach tutejszych.

Ustęp 11ty uwagi 5tej do Nr 299go będzie brzmiał, jak następuje:

Przez krótki tekst książek z obrazkami dla dzieci, które według traktatu podlegają opłacie cla, rozumieć należy albo przydania nazwy przedmiotów lub obrazków albo tekst, składający się co najwięcej z dwóch wierszy. Jeżeli jednakże wiersze, umieszczone pod poszczególnymi obrazkami, stanowią część opowiadania, przedstawionego w takiej książce i tworzącego jedną całość, natenczas książkę tę należy uważać za wytwór literacki i ekspedycować z uwolnieniem od cla.

Po ustępie 16tym uwagi 5tej do Nru 299go należy wstawić następujący nowy ustęp:

Co się tyczy uwolnionych od cla książek z wzorami i szkiców (planów itp.) graficznych, ob. uwagi do Nru 648go, ustęp 14ty i 15ty.

W ustępie 1szym uwag do Nru 309go należy w wierszu 12tym wykreślić słowa „, rzadko farbowane“. Podobnie też należy wykreślić oba zdania końcowe tego ustępu, a w ich miejsce wstawić, co następuje:

Ze towar, należący zresztą według swej jakości do Nru 399go, nie jest przejrzystym, nie wyklucza to jeszcze taryfowania go według tej pozycji, gdyż przemieszka farby czyni go zazwyczaj nieprzejrzystym. Nieprzejrzystość powoduje przede wszystkim zafarbowanie kopciem (na czarno) i cynobrem (na czerwono).

Przytem nadmieniam się, że towary z płyt patentowanych nie mają szwów wyciskanych, natomiast jednak prawie zawsze szwy klejone, a często — nawet szwy przykryte paskami, i że nie są grubsze jak na 2 mm.

Moczone artykuły tej pozycji bez szwów mają zazwyczaj z tej strony, z której znajduje się otwór, brzeg, zawinięty w formie lamówki, i nigdy nie są grubsze jak na 1 mm.

Co się tyczy rozróżniania towarów z niekiego kauczuku, ob. Nr. 312ty.

Ustęp 4ty uwagi 1szej do Nru 424go zostaje zmieniony, jak następuje:

Perły i guziki z porcelany pieczonej są czasem bardzo podobne do perel szklanych z Nru 383go, względnie do guzików szklanych z Nru 385go, różnią się jednakże od nich tem, że można na nich poznać tę część powierzchni, która podczas pieczenia w piecu porcelanowym stykała się z podstawą, oraz tem, że nie topią się nawet, gdy zostaną rozżarzone do białą.

Ustęp 3ci w uwadze 1szej do Nru 467go należy wykreślić.

W ustępie 2gim uwagi 1szej do Nru 505go należy w wierszu 3cim słowo „albo“ zastąpić przecinkiem, a po słowie „lakierowany“ wstawić „lub obkładany nieprawdziwą poślótką“. W wierszu 4tym, po słowie „z“ należy wstawić słowo „innemi“.

Nadto pierwsze zdanie ustępu 1go ogólnej uwagi 5tej do Nrów 514—520 ma brzmieć, jak następuje:

Do towarów metalowych, nie wymienionych szczytowo, należą także folie metalowe, z wyjątkiem folii z ołowiu i cynfolii, przydzielonych do Nru 505go.

Do ogólnej uwagi 6tej do klasy XLtej należy dodać jako trzeci ustęp:

O ile chodzi o maszyny i przyrządy, które podlegają ocenie według wagi jednej sztuki, nie trzeba wagi przynależności, potrzebnych do jednorazowego wyporządzenia, wliczać w wagę całej sztuki.

Uwagę 9tą do Nru 539go należy zmieni, jak następuje:

W ustępie 2gim, w wierszu przedostatnim i ostatnim, należy słowa „maszyny poruszającej, względnie maszyny, wykonującej pracę“ wykreślić, a natomiast wstawić słowa „maszyny cięższej“.

W miejsce ustępu trzeciego, który ma być wykreślony, należy wstawić następujące postanowienia:

Gdyby oddzielenie jednej maszyny od drugiej było niemożliwe, wima strona przedłożyć wiarygodne wyszczególnienie ich wagi, albo też można na jej prośbę i koszt zarządzić oznaczenie wagi, przypadającej na poszczególne maszyny, przez biegłego; w razie przeciwnym należy obie maszyny ekspedycować jako jedną całość według stopy cla, której podlega maszyna wyżej taryfowana. Oceni, nienie wagi maszyny wyżej taryfowanej w celu oznaczenia stopy elowej, którą zastosować wypadnie, uskutecznione będzie w takim przypadku przez komorę, a w razie wątpliwości należy za podstawę obliczenia należyłości elowych przyjąć z pomiędzy kilku wymiarów cla — najwyższy.

Do trzeciego od końca ustępu w uwadze 3ciej do Nru 604go należy przydać, co następuje:

nadto surowy sól fenolowy, t. j. fenol, nasycony alkalem, mający podobny skład chemiczny, jak wapno karbolowe.

W ustępie pierwszym uwag do Nru 648go należy wykreślić słowa: „jak n. p. reprodukuje obrazów dla handlu dzieł sztuki, ilustrowane, artystycznie wykonane dodatki do czasopism, pism fachowych itp.“

Po ustępie drugim w uwagach do Nru 648go należy wstawić następujący ustęp:

Reprodukcje, wykonane kilku farbami, mogą być ekspedycowane z uwolnieniem od cla tylko w takim razie, jeżeli jedna posyłka nie zawiera ich więcej jak 14 sztuk. Gdy się ten warunek nie ziszcza, wolno ekspedycować tego rodzaju obrazy według Nru 648go tylko wtedy, jeżeli bądź przez rozstrzygnięcie taryfowe, bądź przez wyjaśnienie taryfowe będzie stwierdzone, że należą do dzieł sztuki.

Ustęp 8my uwag do Nru 648go zostaje zmieniony w następujący sposób:

Obrazy i fotografie, oprawione (albumy z obrazami), które rzeczywiście służą celem pewnej sztuki lub umiejętności, na przykład reprodukcje galerij, dzieł architektonicznych itp., podlegają postępowaniu według Nru 648go; przytem trzeba mieć uwagę na postanowienia, przytoczone pod Nrem 647ym co do książek. Z uwolnienia od cla nie mogą korzystać albumy z widokami miast, z widokami z podróży itp.

Nadto przed czwartym od końca ustępem uwag do Nru 648go należy wstawić następujące nowe ustępy:

Zbiory wzorów do celów przemysłowych lub naukowych są wolne od cła, bez względu na to, czy nadechodzą w zwyczajnych okładkach z pod Nru 300 *a* lub *b*, czy w formie książki (nawet w prostej oprawie), czy też partyami.

Przedstawienia graficzne do celów naukowych, to jest tablice z obrazami, które mają służyć jako środki nauki, są uwolnione od cła w takim przypadku, gdy władza naukowa zatwierdziła je jako takie i jeżeli nadechodzą małymi partiami (co najwięcej po sześć sztuk tego samego rodzaju w jednej posyłce).

W ustępie ostatnim tych samych uwag należy w wierszu czwartym przed „Nr. 299ty“ wstawić słowa: „nadto ryciny mied“.

Wreszcie na końcu uwag do Nru 648go należy dodać następujący ustęp:

Co się tyczy uwolnienia od cła ilustracyj do dzieł naukowych lub szkolnych, wydawanych nakładem tutejszym, obacz uwagę 5tą, ustęp 6ty do Nru 299go.

To rozporządzenie wejdzie w wykonanie niezwłocznie.

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Fort wlr.

10.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 18. stycznia 1907,

dotyczące sprostowania spisu przeciętnych cen handlowych najważniejszych materiałów pomocniczych i wytworów chemicznych, podlegających oceniu na podstawie wartości według Nru 622go. wydanego rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 6. grudnia 1906. Dz. u. p. Nr. 232.

W spisie przeciętnych cen handlowych najważniejszych materiałów pomocniczych i wytworów chemicznych, podlegających oceniu na podstawie wartości według Nru 622go, wydanym rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 6. grudnia 1906. Dz. u. p. Nr. 232, należy wyraz niemiecki „Natronsalpeter“ poprawić na „Natronsalpeter“. Pod wyrazem „Czterochlorek węgla, techn.“ należy dodać w nawiasach „Chlorek węgla“, a przeciętną wartość handlową, oraz wymiar cła od tego artykułu według taryfy autonomicznej i traktatowej, zmienić ze 130, względnie 19.50 i 19.50 K za 100 *kg* netto na 180 (cena) i na 27 K za 100 *kg* netto (kwota cła autonomicznego, względnie traktatowego).

Wyraz „kwas cytrynowy“ należy razem z wartością i kwotą cła wykreślić.

To rozporządzenie wejdzie w wykonanie niezwłocznie.

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Fort wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VII. — Wydana i rozesłana dnia 27. stycznia 1907.

Treść: (11—13.) 11. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości przydzielenie gminy Tolmina do dziewiątej klasy taryfy czynszów wojskowych. — 12. Rozporządzenie, dotyczące zaliczenia wielkoksiążęcej wyższej szkoły technicznej w Darmsztacie do owych wyższych zakładów naukowych technicznych za granicą, które w odniesieniu do postanowień, w §§ach 10tym do 13go włącznie ustawy o uregulowaniu koncesyjonowanych przemysłów budowniczych zawartych, stoją na równi z wyższymi szkołami technicznymi w krajach tutejszych. — 13. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia przybocznej rady weterynaryjnej.

11.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 21. listopada 1906,

którem podaje się do wiadomości przydzielenie gminy Tolmina do dziewiątej klasy taryfy czynszów wojskowych.

W dodatku do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214, przydziela się za porozumieniem z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Tolmin na Przemyślu adriatyckim do dziewiątej klasy taryfy czynszowej dla kwaterunków wojskowych, która obowiązuje aż do końca roku 1910.

Korytowski wlr.

Latscher wlr.

12.

Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty za porozumieniem z Ministerstwem handlu z dnia 26. grudnia 1906,

dotyczące zaliczenia wielkoksiążęcej wyższej szkoły technicznej w Darmsztacie do owych wyższych zakładów naukowych technicznych za granicą, które w odniesieniu do postanowień, w §§ach 10tym do 13go włącznie ustawy o uregulowaniu koncesyjonowanych przemysłów budowniczych zawartych, stoją na równi z wyższymi szkołami technicznymi w krajach tutejszych.

W uzupełnieniu rozporządzenia ministerialnego z dnia 27. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 197, zaliczona zostaje wielkoksiążęca wyższa szkoła techniczna w Darmsztacie do tych wyższych zakładów naukowych technicznych za granicą, które w odniesieniu do postanowień, w §§ach 10tym do 13go włącznie ustawy o uregulowaniu koncesyjonowanych przemysłów budowniczych zawartych, stoją na równi z wyższymi szkołami technicznymi w krajach tutejszych.

Fort wlr.

Marchet wlr.

13.**Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 13. stycznia 1907,****dotyczące utworzenia przybocznej rady weterynaryjnej.**

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 7. grudnia 1906 zezwolić najlaskawiej na utworzenie rady przybocznej weterynaryjnej w Ministerstwie rolnictwa, tudzież za-
twierdzić podany tu poniżej statut tej rady.

§ 1.

Zadaniem przybocznej rady weterynaryjnej jest pełnienie funkcji organu doradczego Ministerstwa rolnictwa w sprawach, dotyczących stosunków sanitarnych bydła w krajach tutejszych, a w szczególności zapobiegania zarazom bydłowym i ich tępienia; nadto do zakresu działania rady weterynaryjnej należy wydawanie opinii w kwestyach, których przedmiotem jest wpływ zarządzeń weterynaryjno-policyjnych na obrót zwierząt, tudzież surowców zwierzęcych i innych przedmiotów, mogących przenosić zarodki zarazy.

We wszystkich tych sprawach może Minister rolnictwa zasięgać opinii rady przybocznej weterynaryjnej, względnie wydziału nieustającego (§ 3), głównego delegata (§ 4) lub też komisji weterynaryjnej (§ 5). Wymieniona tu na samym ostatku komisja powołana jest przede wszystkim do wydawania opinii w kwestyach naukowych leczenia weterynarskiego i w kwestyach, które tyczą się stanu weterynarskiego.

Z drugiej strony tak rada przyboczna i wydział nieustający, jak i główny delegat i komisja weterynaryjna, mają prawo czynić w swoim zakresie działania z własnej inicjatywy propozycje i wnioski Ministrowi rolnictwa.

§ 2.

Rada przyboczna weterynaryjna odbywa posiedzenia pod przewodnictwem Ministra rolnictwa lub wyznaczonego przezeń zastępcy. Składa się ona z reprezentantów rolnictwa, mianowanych przez Ministra rolnictwa na propozycję korporacji rolniczych, które tenże Minister na każdy okres czynności rady (§ 6ty) wyznaczy.

Ilu członków proponować mają poszczególne korporacje rolnicze, oznaczy również Minister rolnictwa na każdy okres czynności.

Siedmiu członków rady przybocznej zamianuje Minister rolnictwa nadto z grupy osób, do stanu weterynarzy należących.

Dla każdego członka zaproponowany, względnie mianowany być ma zastępca.

§ 3.

Delegaci, wysłani do rady przybocznej weterynaryjnej przez korporacje rolnicze, wybrać mają z grona członków rady wydział nieustający, z 7 członków złożony, a dla każdego z tych członków po jednemu zastępcy. Wybór odbywać się będzie grupami, które Minister rolnictwa utworzy na każdy okres czynności, a każda z tych grup ustanowi jednego członka wydziału i jego zastępcę.

Wydział nieustający wybierze ze swego łona na okres czynności rady przybocznej przewodniczącego i jego zastępcę.

§ 4.

Wydział nieustający ustanowić ma drogą wyboru jednego ze swych członków głównym delegatem, a jednego jego zastępcą. Delegat główny może być przez Ministra rolnictwa pytany najpierw o opinię we wszystkich sprawach, które dotyczą zakresu działania rady przybocznej. Funkcja delegata głównego może być poruczona tylko takiemu członkowi wydziału nieustającego, który mieszka w Wiedniu lub w pobliżu Wiednia.

§ 5.

Weterynarze, ustanowieni członkami rady przybocznej, tworzą jej komisję weterynaryjną. Komisja ta wybrać ma ze swego łona na okres czynności rady przewodniczącego i jego zastępcę.

§ 6.

Okres czynności rady przybocznej weterynaryjnej wynosi 3 lata. Jeżeli w ciągu tego okresu opróżni się miejsce któregoś z członków rady albo wydziału nieustającego, lub też miejsce głównego delegata albo jednego z członków komisji weterynaryjnej, natenczas na resztę okresu czynności wstąpić ma na opróżnione miejsce dotyczący zastępca. Gdyby zastępcy już nie było, uskuteczniony być ma na pozostającą jeszcze część okresu trzechletniego nowy wybór, względnie nowe mianowanie.

§ 7.

Rada przyboczna weterynaryjna, wydział nieustający i komisja weterynaryjna zbierają się na powołanie Ministra rolnictwa. Przytem przestrzegana być winna zasada, że ważniejsze sprawy przedkładać należy zgromadzeniu kompletu rady przybocznej, a mniej ważne i pilne sprawy, stosownie do ich jakości, wydziałowi nieustającemu lub komisji weterynaryjnej.

Powołanie następuje każdym razem w miarę materiału obrad; jednakże na wniosek delegata głównego wyznaczone być ma na każdy przypadek posiedzenie wydziału nieustającego, na wniosek zaś tego wydziału posiedzenie rady.

W razie potrzeby mogą odbywać się także wspólne posiedzenia wydziału nieustającego i komisji weterynaryjnej.

§ 8.

Na posiedzeniach wydziału nieustającego i komisji weterynaryjnej prezesują ich przewodniczący, względnie zastępcy tychże.

Posiedzenia wspólne, w ostatnim ustępie §fu 7go przewidziane, odbywają się pod przewodnictwem Ministra rolnictwa lub wyznaczonego przezeń zastępcy.

Opinie i wnioski ustalane będą przez głosowanie obecnych członków.

Posiedzenia rady przybocznej weterynaryjnej, wydziału nieustającego i komisji weterynaryjnej odbywają się niejawnie.

§ 9.

W posiedzeniach rady przybocznej weterynaryjnej, wydziału nieustającego i komisji weterynaryjnej bierze udział referent ministerialny dla spraw weterynarskich lub jego zastępca; oprócz tego rząd może według swego uznania wydelegować na takie posiedzenia jeszcze innych reprezentantów. W razie potrzeby Minister rolnictwa może powołać na posiedzenia także ekspertów.

§ 10.

Czynności członków rady przybocznej weterynaryjnej są urzędem honorowym, z którym nie łączy się żadne wynagrodzenie. Członkowie, którzy nie mieszkają w Wiedniu i nie pobierają już z innego tytułu dyet z kas państwowych, otrzymywać będą z okazji posiedzeń rady przybocznej, wydziału nieustającego, komisji weterynaryjnej i posiedzeń wspólnych, w §ie 7ym, alin. 3. przewidzianych, oprócz wynagrodzenia koniecznych kosztów podróży, poniesionych istotnie za podróż ze swego stałego miejsca pobytu do Wiednia i napowrót, i to tak długo, dopóki trwają obrady, dyety w kwocie 16 koron dziennie.

Auersperg wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26,
także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	2 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "			
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "			

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

W razie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przynajmniej się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25%, a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełnie, reklamować należy przy wydaniu niemieckiem najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg 1. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materii.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IX. — Wydana i rozesłana dnia 30. stycznia 1907.

Treść: (Z 15—17.) 15. Ustawa, którą zmienia się §§y 1, 6, 7, 12 i 18 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, a względnie ustawy z dnia 2. kwietnia 1873, z dnia 12. listopada 1886 i z dnia 14. czerwca 1896. — 16. Ustawa, którą zmienia się § 5 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867. — 17. Ustawa, dotycząca wyboru członków Izby posłów Rady państwa.

15.

Ustawa z dnia 26. stycznia 1907,

którą zmienia się §§y 1, 6, 7, 12 i 18 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, a względnie ustawy z dnia 2. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 40, z dnia 12. listopada 1886, Dz. u. p. Nr. 162, i z dnia 14. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 168.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

W miejsce drugiego ustępu §u 1 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, wydaje się następujące postanowienia:

Powołani do Izby panów po myśli §§ów 3 i 5 członkowie mogą być wybrani do Izby posłów. W razie przyjęcia takiego wyboru, pozostaje ich współudział w Izbie panów przez czas trwania tego mandatu w zawieszeniu.

Jeżeli poseł po myśli §§ów 3 lub 5 powołany zostanie do Izby panów, współudział jego w Izbie panów pozostaje tak długo w zawieszeniu, jak długo mandatu swego jako poseł nie złożył.

Artykuł II.

Uchyla się teraźniejszą osnovę §§ów 6 i 7 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, w brzmieniu nadanem im artykułem I ustawy z dnia 2. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 40, następnie artykułem I ustawy z dnia 12. listopada 1886, Dz. u. p. Nr. 162, i artykułem II. ustawy z dnia 14. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 168, i opiewać one mają na przyszłość, jak następuje:

§ 6.

Do Izby posłów wchodzi przez wybór 516 członków i to w liczbie dla poszczególnych królestw i krajów w następujący sposób ustalonej:

dla królestwa Czech	130
dla królestwa Dalmacyi	11
dla królestwa Galicji i Lodomerji wraz z wielkim księstwem Krakowskim	106
dla arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy	64
dla arcyksięstwa Austrii powyżej Anizy	22
dla księstwa Solnogradu	7
dla księstwa Styrii	30
dla księstwa Karyntyi	10
dla księstwa Krainy	12
dla księstwa Bukowiny	14
dla margrabstwa Morawii	49
dla księstwa górnego i dolnego Ślązka	15
dla uksiążęconego hrabstwa Tyrolu	25
dla kraju przedarulańskiego	4

dla margrabstwa Istrii	6
dla książęcego hrabstwa Goryci i Gradyjski	6
dla miasta Tryestu i jego okręgu	5

Rozkład wybrać się mających w ten sposób członków Izby posłów na poszczególne okręgi wyborcze, oznaczy ordynacya wyborcza do Rady państwa.

§ 7.

Do wyboru posła uprawnioną jest każda osoba płci męskiej, która skończyła 24. rok życia, posiada prawo obywatelstwa austriackiego, nie jest po myśli postanowień ordynacyi wyborczej do Rady państwa od prawa wyboru wyjętą lub wykluczoną i w obrębie królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, w gminie (na obszarze dworskim), w której prawo wyboru ma być wykonane, w dniu rozpisania wyborów co najmniej od roku jest zamieszkałą (§ 66, ustęp 1, ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 111).

Prawo wybieralności na posła ma każda osoba płci męskiej, która co najmniej od lat trzech posiada prawo obywatelstwa austriackiego, ukończyła 30. rok życia i po myśli postanowień ordynacyi wyborczej do Rady państwa od prawa wyboru nie jest wyjętą lub wykluczoną.

Gdyby po myśli postanowień ordynacyi wyborczej do Rady państwa mieli być wybierani zastępcy posłów, w takim razie postanowienia powyższe obowiązują także pod względem wybieralności tych zastępców.

Blizsze przepisy co do wykonywania prawa wyboru jak i co do przeprowadzania wyborów zawiera ordynacya wyborcza do Rady państwa.

Artykuł III.

Uchyła się teraźniejszą osnovę §u 12 ustawy zasadniczej o reprezentacyi państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, który ma w przyszłości opiewać, jak następuje:

§ 12.

Wszystkie inne przedmioty ustawodawstwa, które w ustawie tej nie są wyraźnie dla Rady państwa zastrzeżone, należą do zakresu działania sejmów królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, będą zatem na tych sejmach i wraz z nimi konstytucyjnie załatwiane;

W sprawach, które zatem na zasadzie ordynacyi krajowych i niniejszej zasadniczej ustawy państwowej, do zakresu działania ustawodawstwa krajowego należą, wydawać może to ostatnie potrzebne do uregulowania przedmiotu postanowienia także na polu ustawodawstwa sądowo-karnego, po-

licyjno-karnego jak i ustawodawstwa prawa cywilnego.

Do zakresu działania ustawodawstwa krajowego należą także takie zarządzenia, tyczące się organizacyi państwowych władz administracyjnych, które opierają się na kompetencyi ustawodawstwa krajowego do organizacyi autonomicznych władz administracyjnych i które obracają się w obrębie zarysów dla ustawodawstwa państwowego po myśli §u 11, lit. 1) niniejszej zasadniczej ustawy państwowej zastrzeżonych.

Gdyby jednak który ze sejmów uchwalił, by zastrzeżony dlań jakiś przedmiot ustawodawstwa był w Radzie państwa traktowany i załatwiony, w takim razie przedmiot ten w tym dotyczącym przypadku i odnośnie do dotyczącego sejmu przechodzi do zakresu działania Rady państwa.

Artykuł IV.

W miejsce czwartego ustępu §u 18 ustawy zasadniczej o reprezentacyi państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, w brzmieniu ustalonym artykułem I ustawy z dnia 2. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 40, wydaje się następujące postanowienie:

Wybory uzupełniające w czasie trwania peryodu wyborczego przedsiębrać należy, jeżeli jaki członek utraci prawo wybieralności, jeżeli ze świata, złoży mandat lub też z jakiegokolwiek ustawowego powodu przestanie być członkiem Rady państwa, chyba że dla dotyczącego posła został wybrany zastępca. W tym ostatnim przypadku ordynacya wyborcza do Rady państwa zawiera postanowienia co do zarządzenia nowych wyborów.

Artykuł V.

Znosi się postanowienia artykułu I. ustawy z dnia 14. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 168.

Artykuł VI.

Ustawa ta nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą zawierającą nową ordynacyę wyborczą do Rady państwa.

We Wiedniu, dnia 26. stycznia 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Auersperg wkr.

Marchet wkr.

Dzieduszycki wkr.

Prade wkr.

Klein wkr.

Bienert wkr.

Fort wkr.

Derschatta wkr.

Pacák wkr.

Latscher wkr.

16.**Ustawa z dnia 26. stycznia 1907,**

zmieniająca § 5 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p.

Nr. 141.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Uchyla się osnovę §u 5 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, w jego obecnem brzmieniu i ma on na przyszłość opiewać, jak następuje:

§ 5.

Cesarzowi przysłuży prawo powoływania do Izby panów, jako dożywotnich teje członków, z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, wybitnych mężów, zasłużonych około dobra państwa lub kościoła, umiejętności lub sztuki.

Ilość tych członków nie może być większą, jak 170 a nie mniejszą, jak 150.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą z dnia 26. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 15, zmieniającą §§y 1, 6, 7, 12 i 18 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, a względnie ustawy z dnia 2. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 40, z dnia 12. listopada 1886, Dz. u. p. Nr. 162 i z dnia 14. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 168. tudzież z ustawą z dnia 26. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 17, dotyczącą wyboru członków Izby posłów do Rady państwa.

We Wiedniu, dnia 26. stycznia 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Korytowski włr.

Auersperg włr.

Marchet włr.

Dzieduszycki włr.

Prade włr.

Klein włr.

Bienerth włr.

Foft włr.

Derschatta włr.

Pacák włr.

Latscher włr.

17.**Ustawa z dnia 26. stycznia 1907,**

dotycząca wyboru członków Izby posłów do Rady państwa.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Wyboru członków Izby posłów do Rady państwa dokonuje się w myśl następującej ordynacji wyborczej do Rady państwa.

Artykuł II.

Z dniem, w którym ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej, uchyla się ustawę z dnia 2. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 41, dotyczącą wyboru członków Izby posłów do Rady państwa, jako też wszystkie ustawy zmieniające względnie uzupełniające postanowienia tej ustawy.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza nabiera równocześnie z ustawą z dnia 26. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 15, zmieniającą §§y 1, 6, 7, 12 i 18 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, względnie ustawy z dnia 2. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 40, z dnia 12. listopada 1886, Dz. u. p. Nr. 162, i z dnia 14. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 168, mocy obowiązującej z chwilą rozwiązania obecnej Izby posłów.

Artykuł IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

We Wiedniu, dnia 26. stycznia 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Bienerth włr.

Ordynacya wyborcza do Rady państwa.

I. O okręgach wyborczych, kołach wyborczych i miejscach wyboru.

§ 1.

Uprawnieni do wyboru w każdym okręgu wyborczym tworzą dla wyboru posła jedno koło wyborcze.

Okręgi wyborcze ustalone są w dodatku tabelarycznym dołączonym do niniejszej ustawy. W dodatku tym ustalony jest również rozkład oznaczonej podług krajów w § 6 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa liczby członków Izby posłów, na okręgi wyborcze w poszczególnych krajach.

Jeżeli w którymś z krajów istnieje dla wyboru do sejmiku powszechna kurya wyborcza i posłów tej kuryi wybierają koła wyborcze podzielone według narodowości, w takim razie uprawnieni do wyboru w tym kraju tworzą także dla wyboru posłów do Rady państwa, podzielone podług narodowości koła wyborcze pod warunkiem, że okręgi wyborcze w kraju są w dołączonym do niniejszej ustawy dodatku dla każdej narodowości osobno ustalone.

§ 2.

Jeżeli w dołączonym do tej ustawy dodatku, do okręgu wyborczego przydzielony jest okrąg sądowy jako taki, rozumieć go należy w tym rozmiarze, jaki ma w czasie przedsięwzięcia wyboru; dotyczący okrąg sądowy nie obejmuje jednak gmin (części gmin) wyraźnie do innego okręgu wyborczego przydzielonych. W razie utworzenia nowego okręgu sądowego, uprawnieni do wyboru w obrębie nowo utworzonego okręgu sądowego wykonywać mają prawo wyboru, aż do wydania ustawy zmieniającej dodatek do ordynacyi wyborczej do Rady państwa, w tym okręgu wyborczym, do którego podług dodatku przydzielony jest ten okrąg sądowy, do którego należeli przed utworzeniem nowego okręgu sądowego.

Postanowienia powyższego ustępu znajdują analogiczne zastosowanie także i do gmin (części gmin).

Jeżeli z miastem (miasteczkiem), które w dołączonym do tej ustawy dodatku tabelarycznym przydzielone jest jako takie do okręgu wyborczego, złączone są w jedną gminę miejscową inne miejscowości (części miejscowości), w takim razie w tym okręgu wyborczym wybierają tylko uprawnieni do wyboru z obszaru miasta (miasteczka), chyba, że w dodatku wyraźnie do dotyczącego okręgu wyborczego jest cała gmina miejscowa przydzielona.

§ 3.

Każda gmina miejscowa i każda w dodatku osobno wymieniona część gminy (miejscowość, okręg miejski, dzielnica miasta) jest miejscem wyboru.

W Galicyi mogą być gminy miejscowe, które według ostatniego ogólnego spisu ludności liczą 1200 lub mniej mieszkańców, zarządzeniem politycznej władzy krajowej połączone z najbliższymi położonemi gminami tego samego okręgu wyborczego dla utworzenia zbiorowych miejsc wyboru (wybór grupami). Poszczególne takie gminy mogą być także przydzielone do najbliższych położonych gmin, liczących więcej jak 1200 mieszkańców. W obydwóch jednak przypadkach nie mogą gminy tworzące jedną grupę mieć razem więcej, jak 5000 mieszkańców.

Przy wydawaniu zarządzenia po myśli poprzedzającego ustępu trzymać się należy tej zasady, że dostanie się do miejsca wyboru nie ma być dla wyborców połączone z nadzwyczajną stratą czasu.

Wydane po myśli ustępu drugiego zarządzenia obwieszcza się w dotyczących gminach równocześnie z rozpisaniem wyboru, w sposób w miejscu używany.

II. O prawie wyboru i wybieralności.

§ 4.

Do wyboru uprawnioną jest każda osoba, która w dniu rozpisania wyborów posiada uprawnienie

jące do wyboru, w §cie 7 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa ustalone warunki, chyba że osoba ta jeszcze przed wyborem utraci prawo obywatelstwa austriackiego albo jeżeli w międzyczasie pomiędzy rozpisaniem a przedsięwzięciem wyboru zajdą okoliczności, które po myśli postanowień §§ów 7 i 8 ustawy niniejszej, dotyczącą osobę od uprawnienia do wyboru wyjmują lub wykluczają.

Uprawnienie do wyboru ustala się przez wpisanie do listy wyborców.

Ustawodawstwo krajowe może postanowić, że uprawnieni do wyboru w obrębie dotyczącego kraju, obowiązani są wykonywać prawo czynnego wyboru przy wyborach członków Izby posłów. W tym przypadku, wydanie bliższych przepisów o obowiązku wybierania, w szczególności wydanie postanowień wykonawczych i karnych wraz z ewentualnem wprowadzeniem postępowania nakazowego, zastrzega się ustawodawstwu krajowemu.

§ 5.

Prawo wyborcze może być tylko osobiście wykonywane. Każdy do wybierania uprawniony ma prawo do jednego głosu.

§ 6.

Uprawniony do wyboru wykonuje swoje prawo wyborcze w tej gminie, w której w dniu rozpisania wyboru przynajmniej od roku zamieszkuje. Jeżeli pojedyncze części tej gminy (miejscowości, okręgi miejskie, dzielnice miasta) przydzielone są do różnych okręgów wyborczych, w tym razie uprawniony do wyboru wykonuje swoje prawo wyborcze w tej części gminy, w której w czasie rozpisania wyborów mieszka.

Osoby, mieszkające na obszarze dworskim, nie wcielonym do związku gminnego, wykonują pod tymi samymi warunkami prawo wyborcze w tej gminie, z którą obszar dworski tworzy jedną miejscowość. Gdyby to ostatnie miejsca nie miało, on w takim razie polityczna władza krajowa oznacza gminę miejscową, w której mieszkańcy obszaru dworskiego wykonywać mają prawo wyboru.

Jeżeli uprawniony do wyboru w dniu rozpisania wyborów przynajmniej od roku ma więcej mieszkań, natenczas dla wykonywania wyboru miarodajnem jest to miejsce zamieszkania, w którym w czasie rozpisania wyborów publiczny urząd piastuje lub też, gdyby to miejsca nie miało, w którym ma siedzibę swoich czynności zawodowych, względnie gdyby i to kryterium nie dało się zastosować, to miejsce, gdzie w danym czasie główna jego siedziba w kraju się znajduje.

Gdyby nie można było wydać rozstrzygnięcia po myśli powyższych postanowień, pozostawia się

uprawnionemu do woli, w której gminie miejsce zamieszkania chce wykonywać swoje prawo wyborcze.

§ 7.

W trwałej lub czasowej czynnej służbie pozostający oficerowie, duchowni wojskowi, gażyści bez klasy stopnia tudzież osoby, należące do stanu szeregowców siły zbrojnej, a względnie do żandarmerji — z wliczeniem będących czasowo na urlopie — nie mogą ani wybierać, ani być wybranymi. Oprócz osób powyższych wyjęci są od wybieralności także wszyscy urzędnicy siły zbrojnej, zostający w trwałej lub czasowej służbie czynnej.

Nie są jednak wyjęte od wybieralności te osoby do siły zbrojnej należące, które w czasie krytycznym jedynie jako podlegające ustawowemu obowiązkowi ćwiczeń orężnych (służbowych) pozostają w czynnej służbie.

§ 8.

Od prawa wyboru i wybieralności są wykluczeni:

1. Wszystkie osoby, zostające pod władzą ojcowską, opieką lub kuratelą.

2. Ci, którzy z funduszów publicznych lub gminnych wsparcie jako ubodzy pobierają lub także wsparcie w roku wybór bezpośrednio poprzedzającym pobierali albo którzy w ogóle są ciężarem dobroczynności publicznej.

Jako zaopatrzenie ubogich lub jako akty dobroczynności publicznej odnośnie do prawa wyboru nie należy jednak poczytywać: wsparć z kasy chorych, rent pobieranych z powodu wypadku, podeszłego wieku lub przez inwalidów, bezpłatnej pielęgnacji w szpitalach publicznych, uwolnienia od opłaty szkolnej, obdarzenia środkami naukowymi, nadania stypendyum i toteż zapomóg z powodu klęsk.

3. Osoby, do których majątku otwarto konkurs, aż do ukończenia tegoż a, jeżeli upadłym dłużnikiem jest kupiec, aż do uzyskania powtórnie zdolności do praw oznaczonych w §cie 246 ordynacyi konkursowej z dnia 25. grudnia 1868, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1869.

4. Osoby, które były skazane na karę za zbrodnię lub za przekroczenie kradzieży, sprzeniewierzenia, uczestnictwa w tychże, oszustwa, stręczenia do nierządu (§§fy 460, 461, 463, 464, 512 u. k.), za czyny karygodne oznaczone w §cie 1 ustawy z dnia 28. maja 1881, Dz. u. p. Nr. 47, i w §cie 1 ustawy z dnia 25. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 78, lub też za przekroczenie §§ów 1, 2, 3, 4 i 5, ustęp przedostatni ustawy z dnia 24. maja 1885, Dz. u. p. Nr. 89.

Skutek ten skazania ustaje co do zbrodni wymienionych w §fie 6. l. 1 aż do 10 ustawy z dnia 15. listopada 1867, Dz. u. p. Nr. 131, z końcem kary, co do innych zbrodni po upływie lat dziesięciu, jeżeli winny był skazany najmniej na pięcioletnią karę, zresztą zaś po upływie lat pięciu, zaś co do innych wyżej wzmiankowanych czynów karygodnych, po upływie lat trzech od końca kary.

5. Osoby, które skazane zostały na karę z powodu występku po myśli §§fów 45, 47, 48 i 49 ustawy o służbie wojskowej z dnia 11. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 41, na przeciąg czasu lat trzech od końca kary.

6. Osoby, które sądownie skazane zostały na karę z powodu występku przeciw prawnokarnym postanowieniom dla ochrony wolności wyboru, jeżeli czyn popełniony został przy wyborach do Izby posłów Rady państwa lub do sejmów.

7. Osoby, oddane pod nadzór policyjny lub do zakładu robót przymusowych, aż do upływu lat trzech po ukończeniu nadzoru policyjnego, względnie po uwolnieniu z zakładu robót przymusowych.

8. Osoby, którym przez sąd odejęta została władza ojcowska nad ich dziećmi, jak długo dzieci pozostają pod cudzą opieką, na każdy zaś sposób na przeciąg lat trzech po sądowym zarządzeniu.

9. Osoby, które skazane były więcej jak dwa razy na karę aresztu za pijaństwo lub opilstwo na zasadzie ogólnej ustawy karnej lub innych wydać się dopiero mających postanowień ustawowych, na przeciąg czasu lat trzech od końca kary.

III. O rozpisywaniu i przygotowaniu wyborów.

§ 9.

Minister spraw wewnętrznych wyznaczyć ma dla wszystkich w Radzie państwa reprezentowanych królestw i krajów jednolicie dzień celem przedsiębrania wyborów i zarazem dzień dla ewentualnie potrzebnych dalszych aktów wyborczych (§ 34) jakoż dla wyborów ściślejszych.

W Galicyi i Dalmacyi można, gdyby przeprowadzenie wyborów w jednym dniu było niemożliwem, wyznaczyć dla przedsiębrania wyborów, jakoż dla dalszych aktów wyborczych oraz wyborów ściślejszych nadto jeszcze po jednym dniu lub po dwa dalsze dni wyborcze.

Dnie wyborów wyznaczać należy tak, by wszystkie potrzebne czynności przygotowawcze mogły być przed ich nadejściem ukończone.

§ 10.

Rozpisanie powszechnych wyborów obwieścić należy w urzędowych dziennikach krajowych i plakatami we wszystkich gminach i miejscach wyborczych w obrębie królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.

Rozpisanie poszczególnych wyborów uzupełniających obwieścić należy w urzędowym dzienniku krajowym i plakatami w gminach i miejscach wyborczych okręgu wyborczego.

§ 11.

Uprawnionych do wyboru każdej gminy, wraz z uprawnionymi do wyboru wchodzącego ewentualnie po myśli §fu 6, ustępu 2, w rachubę obszaru dworskiego, ma naczelnik gminy (burmistrz) wciągnąć do osobnych list (list wyborczych) w porządku alfabetycznym z podaniem charakteru i mieszkania.

Jeżeli uprawnieni do wyboru jednej gminy wybierają w różnych okręgach wyborczych, to należy dla każdej części gminy, przydzielonej do okręgu wyborczego, wygotować listę wyborców z osobna. Tak samo, jeżeli czynność wyborcza w obrębie jednej gminy odbywać się ma w kilku lokalach wyborczych, do których wyborcy podług terytoryalnej przynależności są przydzieleni (§ 16, ustęp 4), należy listę wyborców wygotować dla każdego z dotyczących terytoryalnych obszarów gminy z osobna.

Jeżeli w którym z krajów po myśli postanowienia zawartego w §fie 1, ustępie 3, posłowie do Rady państwa wybierani być mają podług narodowościowych kół wyborczych a uprawnieni do wyboru w gminie należą do różnych narodowościowych kół wyborczych, natenczas należy listy wyborców w gminie ułożyć z osobna podług narodowości. Listy te wyborców układa się za pierwszym razem na podstawie tych spisów, które po myśli postanowień sejmowej ordynacji wyborczej założone zostały dla pierwszego stwierdzenia przynależności narodowościowej uprawnionych do wyboru z powszechnej kuryi wyborczej dla wyborów do sejmu, później zaś na podstawie ostatniego w dotyczącym kole wyborczym przedsiębranego wyboru do Rady państwa. Pod względem wciągania do list wyborców uprawnionych do wyboru, podług ich narodowości, obowiązują mają analogicznie przepisy ordynacji wyborczej sejmowej.

Gdy uprawnieni do wyboru z kilku gmin wybierają w jednym zbiorowym miejscu wyborczym (grupa wyborcza), natenczas podstawę czynności wyborczej stanowią listy wyborców poszczególnych gmin miejscowych, kolejno po sobie jako listy częściowe uporządkowane, bez układania z nich listy ogólnej.

Listy wyborcze zakładać należy co najmniej w podwójnem wygotowaniu; jeden egzemplarz tychże ma naczelnik gminy po ukończeniu czynności wyborczej utrzymywać w ewidencji a przy końcu każdego roku, w ciągu ogłosić się mającego terminu ośmiodniowego, wyłożyć je do wolnego każdemu przeglądu.

§ 12.

Po wygotowaniu listy wyborczej naczelnik gminy winien obydwaj egzemplarze tejże przedłożyć rządowej, bezpośrednio dla gminy przełożonej politycznej władzy powiatowej, w stołecznem mieście kraju zaś politycznej władzy krajowej. Dla miast, własne statuty posiadających, z wyjątkiem stołecznego miasta kraju, wyznacza polityczna władza krajowa starostwo, któremu poruczone być ma sprawdzenie list wyborczych, jakoteż rozstrzyganie reklamacji; tej władzy winien naczelnik gminy listę wyborców przedłożyć.

Rządowa władza polityczna ma dostrzeżone usterki w liście wyborczej z urzędu sprostować i jeden egzemplarz sprostowanej listy zwrócić naczelnikowi gminy, który ma listę przez dni czternaście w lokalu urzędowym gminy, codziennie w czasie przez władzę polityczną oznaczonym i publicznie obwieszczonym, dla przeglądu każdego wyłożyć i wyłożenie listy wyborców z równoczesnem wyznaczeniem 14dniowego terminu reklamacyjnego, licząc od dnia obwieszczenia, podać do publicznej wiadomości. Jeżeli uprawnieni do wyboru z jednej gminy wybierają w różnych okręgach wyborczych (§ 11, ustęp drugi, zdanie pierwsze), listy wyborców wyłożyć należy w obrębie dotyczących okręgów wyborczych.

W gminach liczących więcej jak 5000 mieszkańców lista wyborcza musi być wyłożona do przeglądu każdego dnia, co najmniej przez ośm godzin; nadto należy listę wyborczą wczas w dostatecznej liczbie odbić i na żądanie każdemu, z chwilą nastania terminu reklamacyjnego, za zwrotem przypadających na jeden egzemplarz kosztów sporządzenia, wydać.

Każdy, kto żąda wydania mu takiej odbitki listy wyborczej, ma to oznajmić naczelnikowi gminy w przeciągu dni ośmiu po rozpisanu wyboru; sam fakt oznajmienia zobowiązuje oznajmającego do odbioru i zapłaty kosztów sporządzenia listy, przypadających na zamówione egzemplarze.

Oznajmieni po tym czasie wchodzących nie należy uwzględniać.

W przeciągu dalszych dni ośmiu należy złożyć u naczelnika gminy 50 procent przybliżonych kosztów sporządzenia, w przeciwnym razie oznajmienie pozostanie bezskuteczne.

Przy odbiorze listy uiścić należy resztę kosztów, które w razie nieodebrania listy przez zgłaszającego, mogą być także ściągnięte w drodze politycznej egzekucji.

Pod tymi samymi warunkami wydawać należy każdemu na żądanie także ewentualne dodatki do listy wyborców.

§ 13.

Reklamacje przeciw liście wyborczej z powodu wpisania nieuprawnionych do wyboru lub niewpisania uprawnionych, mogą u naczelnika gminy ustnie lub pisemnie wnosić osoby, którym przysługuje prawo wyboru w dotyczącem kole wyborczem.

Jeżeli po myśli przepisu §-u 11, ustępu trzeciego, zakładać się ma odrębne listy podług narodowości, reklamacja w kierunku zaliczenia uprawnionego do wyboru do dotyczącej narodowości rozciągać się może o tyle, o ile reklamacja z tego tytułu przeciw liście wyborczej kuryi powszechnej, po myśli postanowień sejmowej ordynacji wyborczej przy wyborach do sejmiku jest dopuszczalną. Co do postępowania z takimi reklamacjami, które odnoszą się do listy wyborczej dla wyborów do Rady państwa, obowiązują wyłącznie przepisy ordynacji wyborczej do Rady państwa.

Reklamacje nadeszłe do naczelnika gminy winien tenże w przeciągu dni trzech przedłożyć do rozstrzygnięcia oznaczonej w §-ie 12, ustępie 1, rządowej władzy politycznej.

W razie zażądania wykreślenia osoby wciągniętej do listy wyborczej, należy przez wystosowanie do niej zawiadomienia dać jej sposobność do oświadczenia się pod tym względem ustnie lub pisemnie, w przeciągu 24 godzin przed naczelnikiem gminy lub przed władzą do rozstrzygnięcia powołaną.

Przeciw rozstrzygnięciu starostwa, tyczącemu się reklamacji, może ten, kto wniósł reklamację albo którego osoby wydane rozstrzygnięcie dotyczy, wnieść w przeciągu dni trzech odwołanie się do politycznej władzy krajowej.

Rozstrzygnięcie politycznej władzy krajowej jest w każdym wypadku ostateczne.

Reklamacje i odwołania po upływie terminu wniesione, będą jako spóźnione odrzucone.

Reklamację wnosić należy w każdym pojedyńczym przypadku z osobna; gdy się reklamuje pominięcie uprawnionego do wyboru, należy do reklamacji dołączyć dokumenty potrzebne do wykazania jego uprawnienia do wyboru. Reklamacje i odwołania, przy których nie stosowano się do tych przepisów, należy *a limine* odrzucać. Potrzebne do wykazania uprawnienia do wyboru dokumenty są wolne od stempla.

W razie uwzględnienia reklamacji w drodze rozstrzygnięcia, oznaczona w ustępie trzecim rządowa władza polityczna ma przeprowadzić sprostowanie listy wyborczej w sposób rozstrzygnięciu odpowiadający.

Pominąwszy ten przypadek, począwszy od chwili ogłoszenia listy wyborczej (§ 12, ustęp drugi) sprostowanie listy wyborczej należy przedsięwziąć tylko o tyle, o ile rządowa władza polityczna zobowiązana jest aż do czasu na 24 godzin przed terminem wyboru, wykreślać z listy wyborczej te, do niej zaciągnięte osoby, które utraciły prawo obywatelstwa austriackiego lub u których okoliczność, uzasadniająca po myśli postanowień §§ów 7 i 8 wyjęcie lub wykluczenie od uprawnienia do wyboru, nastąpiła lub też później dopiero na jaw wyszła.

Sprostowania listy wyborczej, przez rządową władzę polityczną dokonane, podać należy do wiadomości naczelnika gminy, dla przeprowadzenia sprostowań tych także w egzemplarzu tej listy, w urzędzie gminnym przechowywanym.

§ 14.

Skoro po rozstrzygnięciu reklamacji lista wyborców sprostowaną zostanie, wyda wyborcom rządowa władza polityczna w §cie 12, ustępie 1, oznaczona, dla miejsca wyboru właściwa, karty legitymacyjne do wyboru posłów. Jeżeli gminy, należące do różnych powiatów politycznych, złączone zostaną w zbiorowe miejsca wyborcze (§ 3), należy celem wygotowania kart legitymacyjnych, po ukończeniu postępowania reklamacyjnego, listy wyborcze tych gmin przesłać rządowej władzy politycznej, dla miejsca wyboru przełożonej.

Karty legitymacyjne, opatrzone liczbą bieżącą dotyczącej listy wyborców, zawierać mają miejsce, dzień i godzinę rozpoczęcia się czynności wyborczej jakoteż godzinę, kiedy oddawanie głosów ma być zamknięte a wreszcie imię, nazwisko i mieszkanie uprawnionego do wyboru.

W miastach, własne statuty posiadających wygotowanie kart legitymacyjnych zdać można na naczelnika gminy.

Karty legitymacyjne należy wyborcom do mieszkania dostawić; dostawienie zdać można na naczelnika gminy.

Wyborców wzywać także należy w sposób w miejscu przyjęty, by w przypadkach, w których z jakiegokolwiek powodu karty legitymacyjne najpóźniej na 24 godzin przed dniem wyboru nie zostały im doręczone, podjęli sami osobiście w miejscu w obwieszczeniu oznaczonym.

W miejsce zagubionych kart legitymacyjnych, wydać ma uprawnionemu na jego żądanie powołana

do pierwszego wygotowania władza, duplikaty kart legitymacyjnych.

§ 15.

Celem dokonania wyboru posłów wydaje się wyborcom razem z kartami legitymacyjnymi kartki do głosowania, które muszą być opatrzone pieczęcią urzędową oznaczonej w § 14, ustępie 1, rządowej władzy politycznej lub wystawiającej karty legitymacyjne władzy gminnej (§ 14, ustęp 3) i które nadto zawierać mają uwagę, że każda inna, nie z urzędu wydana, kartka do głosowania uznana będzie za nieważną.

W miejsce zagubionych lub nie nadających się do użytku kartek do głosowania, wyda na żądanie uprawnionych do wyboru władza do pierwszego wygotowania powołana, względnie w dniu wyboru komisarz wyborczy, inne kartki do głosowania.

Komisarz wyborczy wydaje także kartki do głosowania potrzebne do przedsięwzięcia wyboru ściślejszego.

Czas, od którego i przez który ma się głosy oddawać, ustalić należy w ten sposób, by wykonanie prawa wyboru było o ile możliwości dla wyborców zabezpieczone.

IV. Wybór posłów.

§ 16.

Kierownictwo czynności wyborczej, odbywać się mającej w obecności komisarza wyborczego, porucza się utworzonej z wyborców komisji wyborczej, składającej się z siedmiu członków, a w gminach liczących mniej niż 1000 mieszkańców z pięciu członków.

Z reguły ustanawia się w każdym miejscu wyborów jedną komisję wyborczą.

Gdyby jednak w którym miejscu wyborów, powołani do oddania głosu uprawnieni do wyboru, należeli do różnych narodowościowych kół wyborczych (§ 11, ustęp 3), natenczas utworzyć należy w miejscowości wyboru dla uprawnionych do wyboru każdego koła wyborczego osobną komisję wyborczą. W przypadku takim czynność wyborczą przeprowadzać należy dla każdego koła wyborczego oddzielnie co do miejsca lub co do czasu.

Gdzie ze względu na terytorjalną rozległość lub liczbę ludności byłoby to wskazaniem, może w poszczególnych gminach miejscowych lub miejscowościach rządowa, dla gminy bezpośrednio przełożona władza polityczna, zarządzić ustanowienie kilku komisji wyborczych w obrębie całego obszaru gminnego lub obszaru miejscowego. Przydzielenie wyborców do poszczególnych komisji wyborczych odbywać się ma przytem podług porządku alfabetycznego albo też podług terytorjalnej przynależności; zarządzenia takie obwieścić należy w gminie wezas w sposób tamże przyjęty.

Dla każdej komisji wyborczej gmina miejsca wyboru postarać się ma o odpowiedni lokal.

§ 17.

Komisarza wyborczego dla stołecznego miasta kraju wyznacza polityczna władza krajowa, dla wyborów, które się odbyć mają poza obrębem stołecznego miasta kraju to starostwo, w którego powiecie miejsce wyboru jest położone lub któremu polityczna władza krajowa wyznaczenie komisarza wyborczego poleciła.

Urząd komisarza wyborczego jest, niezależnie od przepisów obowiązujących urzędników publicznych, urzędem honorowym, do którego przyjęcia obowiązany jest każdy, kto w miejscu wyborczym jest do wyboru uprawnionym.

Każdej komisji wyborczej przydaje komisarz wyborczy sekretarza, który prowadzić ma protokół z przebiegu czynności wyborczej i zaciągać do niego wszystkie ważne, podczas czynności wyborczej zachodzące wydarzenia, w szczególności zapadłe w komisji wyborczej rozstrzygnięcia.

§ 18.

Reprezentacja gminna miejsca wyboru i komisarz wyborczy wyznaczają po trzech, względnie po dwóch członków komisji wyborczej z pomiędzy uprawnionych do wyboru w miejscu wyboru i w dotyczącym kole wyborczym.

Wyznaczonych w sposób wyżej podany sześciu, względnie czterech członków wybiera bezwzględną większością głosów siódmego, względnie piątego członka komisji wyborczej, który posiadać musi w miejscu wyboru i w dotyczącym kole wyborczym, prawo wyboru.

Gdyby i przy drugim akcie wyborczym taka większość głosów nie przyszła do skutku, wyznaczy tego członka komisarz wyborczy.

§ 19.

Członkowie komisji wyborczej wybierają z pomiędzy siebie względną większością głosów przewodniczącego.

W razie równości głosów rozstrzyga los, przez komisarza wyborczego wyciągnięty.

§ 20.

Uchwały komisji wyborczej zapadają, bez względu na liczbę głosujących, względną większością głosów.

Przewodniczący komisji wyborczej głosuje tylko w razie równości głosów i w takim przypadku głosem swoim rozstrzyga.

§ 21.

Rozstrzyganie co do dopuszczenia do oddania głosu lub co do ważności oddanych głosów, przysługują komisji wyborczej tylko wtedy:

- a) jeżeli przy oddawaniu głosu powstaną wątpliwości co do tożsamości wyborcy;
- b) jeżeli zachodzi wątpliwość co do ważności lub nieważności poszczególnych oddanych głosów, albo
- c) jeżeli podczas czynności wyborczej podniesiony zostanie zarzut przeciw uprawnieniu do wyboru osoby, do list wyborczych zaciągniętej.

Zarzut po myśli ustępów a) i c) podnieść mogą nie tylko komisarz wyborczy i członkowie komisji wyborczej, lecz także i wyborcy, ci ostatni ustnie lub pisemnie i to tylko wtedy, jeżeli osoba, której uprawnienie do wyboru zakwestyonowano, nie oddała jeszcze głosu a w przypadku pod c) wspomnianym o tyle tylko, jeżeli się twierdzi, że od czasu ustalenia listy wyborczej, osoba ta utraciła uprawnienie do wyboru z powodów podanych w §-ie 4.

Rozstrzygnięcia komisji wyborczej nastąpić muszą w każdym poszczególnym przypadku przed dalszym ciągiem aktu wyborczego.

Rekurs przeciw tym rozstrzygnięciom jest niedopuszczalny.

§ 22.

Komisarz wyborczy winien starać się o utrzymanie spokoju i ładu podczas czynności wyborczej i czuwać nad przestrzeganiem postanowień ordynacji wyborczej. Nie ma także dopuścić, aby komisja wyborcza przekraczała swój zakres działania.

§ 23.

Wydane wyborcom karty legitymacyjne, uważać należy jako wezwanie, aby się bez wszelkiego innego zawezwania stawili dla przedsiębiorania wyboru w dniu, na nich wyrażonym i w przeciągu ustalonych tam godzin.

Tylko zaopatrzeni w kartę legitymacyjną wyborcy mają celem oddania głosu wstęp do lokalu wyborczego; po oddaniu głosów mają lokal wyborczy natychmiast znowu opuścić. O ile się to do niezamówionego przeprowadzenia wyboru okaże potrzebnem, należy wyborców wpuszczać tylko pojedynczo do lokalu wyborczego. Zarządzenie takie wydać może polityczna władza powiatowa lub komisarz wyborczy.

Na życzenie stronnictw wyborczych należy do aktu wyborczego, z pomiędzy uprawnionych do wyboru, dobrać dwóch do pięciu — w większych miastach do dziesięciu — mężów zaufania, którzy

mają prawo być przytomnymi przy akcie wyborczym aż do ogłoszenia wyniku obliczenia głosów.

Tych mężów zaufania podają przed wyborem ubiegające się przy wyborach stronnictwa imiennie do wiadomości politycznej władzy powiatowej, która wyznaczy odpowiednią ilość z pomiędzy przedstawionych z możliwie największem uwzględnieniem wszystkich ubiegających się stronnictw.

Mężowie zaufania mają być jedynie świadkami czynności wyborczej i oprócz przysługującego wyborcom po myśli §fu 21, lit. a) i c) prawa wniesienia zarzutów nie mają mieć żadnego dalszego wpływu na tok czynności wyborczej.

W czasie czynności wyborczej zakazane są tak w lokalu wyborczym jak i w budynku, w którym się ten lokal znajduje, tudzież w pobliżu budynku w obwodzie, przez polityczną władzę powiatową oznaczonym, przemowy do wyborców jako też jakiegokolwiek inne agitacye wyborcze. Należy starać się, by ruch wyborców do lokalu i z lokalu wyborczego odbywać się mógł bez przeszkody.

Gmina dotycząca winna dostarczyć do lokalu wyborczego przyborów do pisania jak i sprzętów, potrzebnych do wypełniania kartek wyborczych.

§ 24.

W dniu wyboru, o ustalonej godzinie i w przeznaczonym do tego lokalu zebrania, czynność wyborcza rozpoczyna się ukonstytuowaniem komisji wyborczej, która obejmie listę wyborczą, jakoteż przygotowane wykazy i listy głosowania.

Gdyby z braku ustawowych warunków, komisja wyborcza nie mogła się ukonstytuować, natenczas czynności komisji wyborczej obejmuje komisarz wyborczy.

§ 25.

Głosowanie odbywa się zapomocą kartek do głosowania.

Używać można przy wyborach tylko kartek do głosowania z urzędu wydanych, w przeciwnym razie głos jest nieważnym.

§ 26.

Bezpośrednio przed rozpoczęciem głosowania, komisja wyborcza winna się przekonać, czy urna, w którą mają być wkładane kartki wyborcze, jest póżna.

Głosowanie zaczyna się od tego, że członkowie komisji wyborczej oddają swoje głosy. Następnie oddają głosy wyborcy.

Każdy wyborca oddając swój głos, winien wykazać się kartą legitymacyjną.

Osoby, które głosy oddają, wpisuje się po imieniu i nazwisku do wykazu głosowania, którego jeden egzemplarz prowadzi sekretarz a drugi jeden z członków komisji wyborczej.

§ 27.

Przy głosowaniu, przewodniczący komisji wyborczej odbiera od każdego wyborcy kartkę do głosowania złożoną, wkłada każdą z osobna, nie otwierając jej, do urny wyborczej i czuwa nad tem, aby zamiast jednej nie oddano więcej kartek do głosowania.

§ 28.

O wyznaczonej godzinie zamyka się oddawanie głosów. Nie wolno jednak wyłączać od głosowania tych wyborców, którzy jeszcze przed upływem oznaczonej na zamknięcie głosowania godziny stawili się do wyboru w lokalu wyborczym, w poczekalni przez komisję wyborczą dla wyborców przeznaczonej albo też bezpośrednio przed lokalem wyborczym.

Jeżeli zajdą jakie okoliczności, które przeszkadzają rozpoczęciu, dalszemu prowadzeniu lub ukończeniu czynności wyborczej, natenczas może komisja wyborcza za zgodą komisarza wyborczego odroczyć lub przedłużyć czynność wyborczą do dnia następnego.

Każde odroczenie lub przedłużenie należy ogłosić wezas, w sposób w miejscu przyjęty.

Jeżeli oddawanie głosów już się zaczęło, komisja wyborcza i komisarz wyborczy obowiązani są schować pod pieczęcią akta wyborcze i urnę wyborczą z kartkami do głosowania w niej zawartemi, aż do dalszego ciągu czynności wyborczej.

§ 29.

Po zamknięciu głosowania, które przewodniczący komisji wyborczej ogłosi, należy lokal wyborczy, w którym pozostać mają tylko komisarz wyborczy i członkowie komisji wyborczej wraz z sekretarzem i mężami zaufania (§ 23), zamknąć.

Zanim się obliczanie głosów (skrutynium) rozpocznie, przewodniczący komisji wyborczej poniesza kartki do głosowania w urnie wyborczej, a następnie wyjmie je i policzy. Następnie jeden z członków komisji wyborczej rozwija każdą kartkę do głosowania z osobna i obejrawszy ją, podaje przewodniczącemu, który ją głośno odczytuje i podaje do obejrzenia innym członkom komisji.

Dwaj członkowie komisji wyborczej prowadzić mają dla osób, które otrzymały głosy, po jednej liście głosów, do której wpisuje się każdego, kto

otrzyma głos na posła, po nazwisku a obok nazwiska tegoż umieszcza się liczbę 1. przy drugim na niego padającym głosie liczbę 2, przy trzecim liczbę 3 i t. d. Obie te listy muszą się ze sobą zgadzać i mają być podpisane przez wszystkich członków komisji i komisarza wyborczego.

Postanowienia ustępu poprzedzającego obowiązują także pod względem wyboru zastępców (§ 36), przyczem jednak liczyć się ma głosy tak, że głosy oddane na jedną osobę, zlicza się tylko o tyle, o ile osoba ta otrzymała głosy na zastępcę tego samego posła. W liście głosów dla zastępców należy przeto obok imienia i nazwiska wybranego, podać imię i nazwisko tego, którego zastępcą się go obiera (zastępca dla N. N.).

§ 30.

Głosy oddane na osobę, która po myśli §fu 8 jest wykluczona od wybieralności; głosy, przywiązane do warunków lub głosy, do których dołączono polecenie dla wybieranych; na koniec głosy nie określające dokładnie osoby, do której się odnoszą, są nieważne i nie będą doliczone do oddanych głosów.

Do oddanych głosów doliczać się również nie będzie próżnych kartek do głosowania.

Jeżeli kartka do głosowania zawiera więcej jak jedno imię i nazwisko albo w przypadku §fu 36, więcej jak po jednym imieniu i nazwisku w każdej rubryce, w takim razie uwzględniać należy tylko imię i nazwisko najpierw na kartce do głosowania lub w jej rubryce wstawione.

§ 31.

Gdy się czynność wyborczą zakończy, zamyka się spisany z niej protokół, a członkowie komisji wyborczej, komisarz wyborczy i sekretarz podpisują go również jak i wykaz głosowania, a następnie razem z listą wyborców, wykazem głosowania i podpisanymi listami głosowania, z kartkami głosowania tak ważnymi jak i za nieważne uznanymi, wspólnie opieczętują i opatrzywszy napisem, treść oznaczającym oddadzą komisarzowi wyborczemu.

Wynik obliczenia głosów (skrutynium) ogłasza przewodniczący komisji wyborczej po ponownem otwarciu lokalu wyborczego.

Komisarz wyborczy odeszle akt wyboru, jeżeli wybór posła przez czynność wyborczą został dokonany, politycznej władzy krajowej, gdyby zaś oddawanie głosów do jednego i tego samego wyboru posła, odbywało się na więcej niż jednym zgromadzeniu wyborczem, komisarzowi wyborczemu, ustanowionemu dla głównej komisji wyborczej.

Jeżeli nie wszyscy członkowie komisji wyborczej podpiszą akta wyborcze, należy przyczynę tego podać w protokole wyborczym.

§ 32.

W tych przypadkach, w których głosowanie przy jednym i tym samym wyborze posła odbywa się na więcej niż jednym zgromadzeniu wyborczem, zestawienie ogólnego wyniku wszystkich razem do siebie należących aktów głosowania przedsięwzięć główna komisja wyborcza, która w tym celu odebrać ma od komisarza wyborczego, ustanowionego dla głównej komisji wyborczej, przysłane temuz przez pojedyncze komisje akta wyborcze.

Główna komisja wyborcza zgromadza się w obecności komisarza wyborczego w miejscu, wyznaczonem przez polityczną władzę krajową i składać się ma z siedmiu członków, z których po trzech członków wyznacza, z pomiędzy uprawnionych do wyboru w tem miejscu i dotyczącem kole wyborczem, reprezentacja gminna siedziby głównej komisji wyborczej i komisarz wyborczy; siódmego członka wybiera się lub mianuje po myśli postanowień §fu 18. Przełożonego głównej komisji wyborczej wybierają z pomiędzy siebie członkowie komisji względną większością głosów.

Podczas obliczania wyniku wyborów, do lokalu tej komisji mają wstęp tylko komisarz wyborczy i członkowie głównej komisji wyborczej.

Główna komisja wyborcza ma zestawieć wyniki czynności wyborczych, przez poszczególne komisje wyborcze ustalone, nie wdając się w kontrolę czynności urzędowych tych komisji.

Po obliczeniu ogólnego wyniku wyboru zamyka się protokół z tego spisany, członkowie komisji wyborczej, komisarz wyborczy i sekretarz podpisują go i wraz z aktami wyborczymi, przez pojedyncze komisje wyborcze nadesłanymi, opieczętują, a następnie opatrzywszy napisem, oznaczającym treść, oddadzą komisarzowi wyborczemu, który przesła wszystkie akta politycznej władzy krajowej.

Przewodniczący głównej komisji wyborczej ogłasza wynik wyboru po otwarciu lokalu komisyjnego.

§ 33.

Jeżeli koło wyborcze wybierać ma tylko jednego posła, za obranego uważa się tego, kto ma za sobą więcej jak połowę wszystkich, oddanych ważnych głosów.

Jeżeli nie osiągnięto bezwzględnej większości głosów, w takim razie przystępuje się do wyboru ściślejszego (§ 35).

§ 34.

Jeżeli jedno i to samo koło wyborcze wybiera równocześnie dwóch posłów, za obranego uważa się najpierw tego, kto ma za sobą więcej, jak połowę wszystkich oddanych ważnych głosów. Obok bezwzględnej większości głosów wybranego, za drugiego wybranego uważać należy tego, który uzyskał więcej, jak jedną czwartą oddanych ważnych głosów.

Gdyby w pierwszym akcie wyborczym nie uzyskał nikt bezwzględnej większości głosów, należy przedsiębrać drugi akt wyborczy. Jeżeli i w tym akcie wyborczym nikt nie otrzymał bezwzględnej większości głosów, należy przystąpić do wyboru ściślejszego (§ 35).

Jeżeli w pierwszym lub drugim akcie wyborczym, wprowadzie jeden wybierany uzyskał bezwzględną większość głosów, reszta zaś głosów jest na dwie lub więcej osób tak rozstrzelona, że żadna nie ma więcej, jak jedną czwartą oddanych głosów, należy co do drugiego wybrać się mającego, zarządzić wybór ściślejszy (§ 35). Jeżeli w pierwszym lub drugim akcie wyborczym głosy oddane zostały w ogóle tylko na jedną osobę lub jeżeli głosy dla drugiego mandatu oddane, jedna osoba otrzyma, wymagana jednak do wyboru liczba głosów nie zostanie osiągnięta, należy dla wyboru drugiego posła zarządzić po myśli §fu 33 nowy akt wyborczy.

§ 35.

Gdy chodzi o wybór jednego posła, ograniczyć się mają przy wyborze ściślejszym wybory tylko do tych dwóch osób, które przy poprzedzającym akcie wyborczym — w przypadku przewidzianym, w §fie 34, ustępie ostatnim, po tym, który wymaganą ilość głosów otrzymał — względnie najwięcej głosów dla siebie uzyskały.

Jeżeli przy ściślejszym wyborze wybierać się ma dwóch posłów, odbywa się wybór ściślejszy pomiędzy temi trzema osobami, które przy ostatnim akcie wyborczym uzyskały dla siebie względnie najwięcej głosów, przyczem za wybrane uważać należy te dwie osoby, na które padło względnie najwięcej głosów.

W razie równości głosów rozstrzyga wyciągnięty przez przewodniczącego komisji wyborczej los, kto ma wejść do ściślejszego wyboru.

Każdy głos, który przy ściślejszym wyborze padnie na osobę do tego wyboru nienależącą, będzie uznany za nieważny.

Jeżeli przy wyborze ściślejszym wszystkie oddane głosy ważne są równo rozdzielone pomiędzy wszystkie osoby, do wyboru wchodzące, natenczas los, wyciągnięty przez przewodniczącego komisji wyborczej rozstrzyga, kto z nich ma być uważany za wybranego.

§ 36.

Jeżeli jedno i to samo koło wyborcze wybiera równocześnie dwóch posłów, wybiera się zarazem zapomocą tych samych kartek do głosowania także zastępców i to w ten sposób, że każdy wyborec wypisze na swojej karcie do głosowania, oprócz imienia i nazwiska tej osoby, którą na posła wybiera, w drugiej rubryce kartki do głosowania także jeszcze imię i nazwisko drugiej osoby, którą wybiera na zastępcę. Wybór zastępcy następuje w tym akcie wyborczym, w którym wybiera się dotyczącego posła.

Przy wyborze zastępcy liczy się tylko głosy, znajdujące się na ważnych kartkach do głosowania, oddanych dla obranego posła. Za wybraną za zastępcę uważać należy tę osobę, która w ten sposób względnie najwięcej głosów dla siebie pozyskała. Gdyby przy rozstrzygającym akcie wyborczym dwie lub więcej osób otrzymały jednakową ilość głosów, rozstrzyga pomiędzy nimi los, którą uważać należy za wybraną.

Zastępca wchodzi do Izby posłów w tym przypadku, gdy mandat tego posła, na którego zastępcę został wybrany, opróżni się. Gdyby jednak obydwaj mandaty poselskie okręgu wyborczego równocześnie zostały opróżnione, należy dla obu zarządzić nowe wybory.

Jeżeli zastępca utraci prawo wybieralności, zejdzie ze świata lub też zrzeknie się swojej funkcji jako zastępcy, natenczas, w razie opróżnienia dotyczącego mandatu poselskiego, nie należy go obsadzać aż do czasu zarządzenia powszechnych nowych wyborów, względnie aż do opróżnienia drugiego mandatu. Tak samo postąpić należy, jeżeli zastępca, który wszedł do Izby posłów, z jakiegokolwiek powodu, przestanie być członkiem Izby.

§ 37.

Uprawnieni do wyboru, którzy przy poprzednim akcie wyborczym nie głosowali, nie są z tego powodu wyłączeni od wykonywania prawa głosowania przy następnym akcie wyborczym albo przy wyborze ściślejszym.

Jeżeli wybór odbywa się w kilku miejscach wyborczych lub zgromadzeniach wyborczych, natenczas drugi akt wyborczy, względnie wybór ściślejszy zarządza komisarz wyborczy głównej komisji wyborczej.

§ 38.

Naczelnik politycznej władzy krajowej, przejrawszy akta wyborcze nadesłane tej władzy po myśli §§fów 31 i 32, wyda i doręczyć każe każdemu

wybranemu posłowi a w przypadku §fu 36, w razie opróżnienia mandatu poselskiego, dotyczącemu zastępcy, o ile podane w §fie 7 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa warunki wybieralności są dopełnione, certyfikat wyborczy, który uprawnia wybranego do zajęcia miejsca w Izbie posłów Rady państwa.

Jeżeli z powodu braku któregoś z potrzebnych ustawowych warunków wybieralności, odmówiono wygotowania certyfikatu wyborczego, nowy wybór można dopiero wtedy zarządzić, gdy Izba posłów dotyczący wybór unieważni.

Akta wyborcze odsyła się Ministrowi spraw wewnętrznych, który je odda Prezydium Izby posłów.

§ 39.

Jeżeli zdarzy się wybór podwójny, wybrany powinien najpóźniej w przeciągu dni ośmiu po ukonstytuowaniu się nowo wybranej Izby posłów, w przypadku wyboru uzupełniającego po otwarciu dotyczącego periodu sesyi, oświadczyć, który wybór przyjmuje. Jeżeli oświadczenie takie w tym terminie nie nastąpi, rozstrzyga wylosowanie, przez prezydenta Izby posłów na publicznem posiedzeniu przedsiębiorane, dla którego okręgu wyborczego wybór ma obowiązywać. Dla okręgu wyborczego, który staje się wolnym, będzie rozpisany nowy wybór.

Jeżeli jednak w dotyczącym okręgu wyborczym wybrany został po myśli postanowień §fu 36 zastępca dla posła, znajdują zastosowanie postanowienia przedostatniego i ostatniego ustępu tego paragrafu.

§ 40.

Jeżeli, z wyjątkiem powszechnych nowych wyborów, w przeciągu dni 90 po wyborze posła zajdzie potrzeba nowego wyboru w jego miejsce, przedsięwziąć go należy na podstawie list wyborczych do poprzedniego wyboru użytych, o ile wyboru posła nie unieważniono właśnie z powodu niedokładności tych list.

§ 41.

Izba posłów zarządza obradę przygotowawczą nad aktami wyborczymi i orzeka o ważności każdego wyboru po zdaniu sobie sprawy, najpóźniej w przeciągu roku po dokonany wyborze.

Gdyby przed upływem tego terminu nie została przedłożoną uchwała dotyczącej obradującej (legity-

macyjnej) komisji, winien prezydent postawić wczas przedmiot na porządek dzienny; ustanowiony przez komisję referent a gdyby takiego nie było, referent przez prezydenta ustanowiony, ma zdać w Izbie sprawę i postawić wniosek bez przygotowawczej narady, a Izba ma na podstawie tego wniosku rozstrzygnąć. Przedmiot ten nie może być uchwałą Izby z porządku dziennego usunięty.

Dopóki Izba nie unieważni wyboru posła, mającego certyfikat wyborczy albo zastępcy, który wszedł do Izby posłów (§ 38), dopóty tenże zasiada i głosuje.

Jeżeli uznany zostanie za ważny wybór posła lub zastępcy, któremu odmówiono wygotowania certyfikatu wyborczego, prezydent wezwie go do zasiadania w Izbie posłów.

§ 42.

Zmiany §§fów 1, 4, 5, 33 do 37 i 42 tej ustawy, jakoteż dołączonego do ustawy dodatku tabelarycznego, dotyczącego podziału na okręgi wyborcze, uchwalone być mogą ważne tylko w obecności co najmniej 343 członków Izby posłów. Do liczby tej nie należy wliczać posłów będących zarazem członkami rządu, członków prezydium i wyznaczonych do załatwiania czynności w dniu głosowania sekretarzy.

Jeżeli przedsiębiorana ma być zmiana postanowień §§fów 34 do 36, mających za przedmiot równoczesny wybór dwóch posłów w jednym i tym samym okręgu wyborczym, wymaganiem jest do ważnej uchwały, by w przewidzianej w pierwszym ustępie liczbie obecnych posłów, znajdowało się co najmniej więcej, jak połowa posłów z każdego kraju, w którym takie okręgi wyborcze się znachodzą; gdy chodzi o zmianę w podziale okręgów wyborczych tego rodzaju, obowiązuje zarządzenie powyższe co do posłów tego kraju, w którym dotyczące okręgi wyborcze się znajdują.

Gdyby uchwała taka nie mogła być powzięta z powodu niedostatecznej liczby obecnych, uważa się wniosek postawiony za odrzucony.

Przy wymienionych w ustępie pierwszym przedmiotach obrad, niedopuszczalne jest przewidziane w §fie 42 regulaminu czynności dla Izby posłów Rady państwa skrócone traktowanie czynności.

Dodatek do ordynacyi wyborczej do Rady państwa.*)

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Czechy.			
Czechy.		Z miasta Pragi:	
	1	I. dzielnica (Stare miasto)	1
	2	Z II. dzielnicy (Nowe miasto) część, której granice tworzą linia środkowa placu Wacława, granica miasta, Włtawa aż do mostu Franciszka Józefa i I. dzielnica	1
	3	Z II. dzielnicy część, której granice stanowią 1. i 3. okręg wyborczy, ulica Ressler, plac Karola, ulica Jęczmienna i przedłużenie linii środkowej tej ulicy przez plac Ko- menský'ego	1
	4	Pozostała część II-giej dzielnicy i dzielnica VI. (Wyszehrad) .	1
	5	III. i IV. dzielnica (Mała strona i Hradczyn)	1
	6	VII. dzielnica (Holeszowice-Bubna)	1
	7	V. i VIII. dzielnica (Józefów i Stara Libeň)	1
		Z miasta Šmichowa:	
	8	Część, której granice stanowią w stronie zachodniej i połu- dniowej ulica Krzyżowa, ulica Radlicka, ulica Ogrodowa, ulica pod Sontoszką, ulica Winogrodzka, ulica Diviša, ulica Pilzneńska, ulica Sokola, ulica Ressler, ulica Kohera, ulica Karola	1
	9	Pozostała część gminy miejscowej Šmichów, dalej gminy miejscowe Koszitz, Wielki Brzewnów, Strzeszowice, Dejvice, Bubencz, Hluboczepy (okręg sądowy Šmichów), Wysoczany (okręg sądowy Karlin), Podol, Branik (okręg sądowy Nusle)	1
		Z miasta Králewských Winogradów:	
	10	Część, której granice stanowią ulica Žyžki, ulica Diviša, ulica Palacký'ego, plac Purkyňowy, ulica Palacký'ego, ulica Ruska i zachodnia i północna granica gminy	1
	11	Pozostała część gminy miejscowej Králewských Winogradów .	1

*) Jeżeli tekst dodatku czego innego nie podaje, tam gdzie jako granica okręgu wyborczego podana jest ulica, uważać należy za linię graniczną środek ulicy, przy placach najkrótszą linię połączenia pomiędzy poprzedzającą a następującą z podanych ulic.

Uwaga: W okręgach wyborczych Nr. 1 do 75 w Czechach przeważa ludność czeska, w okręgach wyborczych Nr. 76 do 130 ludność niemiecka.

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Czechy.		Z miasta Żyżkowa:	
	12	Część, której granice stanowią ulica Viteka, plac Prokopa, ulica Miliča, plac Sladkowskiego, ulica Karola, ulica Lipanska, ulica Borzywoja, ulica Libuszy, ulica Tomkowa, granica miasta i wschodnia granica gminy	1
	13	Pozostała część gminy miejscowej Żyżków	1
		Z miasta Pilzna:	
	14	I., II. i III. dzielnica (Śródmieście, Przedmieście Państwowe część południowa, Przedmieście Państwowe część zachodnia)	1
	15	IV. i V. dzielnica (Przedmieście Saskie i Przedmieście Praskie)	1
		Następnie miasta, miasteczka i gminy (gminy miejscowe);	
	16	Karlin (z okręgu sądowego tej samej nazwy)	1
	17	Nusle, Wrszowice (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Michle, Krč (okręg sądowy Nusle)	1
	18	Budziejowice (z okręgu sądowego tej samej nazwy)	1
	19	Kladno, Bušřhrad, Kročehlavy (okręg sądowy Kladno), Unhořt. Rakownik, Beroun (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	20	Louny, Nowe Straszyce, Rudnice, Libochowice, Mielnik (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Szlany, Libuszyn (okręg sądowy Szlany), Welwary, Kralupy nad Węltawę (okręg sądowy Welwary)	1
	21	Młody Bolesław, Kosmanosy, Dobrowice (okręg sądowy Młody Bolesław), Nowe Benatki, Lissa nad Łabę (okręg sądowy Nowe Benatki), Mszeno (okręg sądowy Mielnik), Biela (okręg sądowy Biela), Mnichowe Hradyszece, Baków (okręg sądowy Mnichowe Hradyszece), Turnów, Źelazny Bród. Semily (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	22	Jiczyn, Nowa Paka, Jilemnice, Łomnice nad Popęlkę, Horzyce, Nowy Bydzów (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Sobotka, Dolny Bouszów (okręg sądowy Sobotka), Kopidlno (okręg sądowy Libaň)	1
	23	Kralowy Dwór nad Łabę, Upice, Police (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Jaromierz, Jozefów (okręg sądowy Jaromierz), Nachód, Czerwony Kostelec, Hronów (okręg sądowy Nachód)	1
	24	Kralowy Hradec, Trzebechowice (okręg sądowy Kralowy Hradec), Opoczno, Dobruszka (okręg sądowy Opoczno), Rychnów nad Kniežną, Wamberk (okręg sądowy Rychnów nad Kniežną), Kostelec nad Orliczem, Tyniszty (okręg sądowy Kostelec nad Orliczem), Nechanice, Nowe Miasto nad Mettawę, Czeska Skalica, Holice (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Czechy.	25	Pardubice, Sezemice (okręg sądowy Pardubice), Podiebrady, Sadska, Peczki (okręg sądowy Podiebrady), Przeloucz, Chlumec, Kralowe Míasteczko, Nymburk (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Daszyce (okręg sądowy Holicie)	1
	26	Wysokie Myto, Choczeń (okręg sądowy Wysokie Myto), Uście nad Orliczem, Czeska Trzebowá (okręg sądowy Uście nad Orliczem), Litomyšl, Žamberk, Policzka, Skutecz (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	27	Kutná Hora (z okręgu sądowego tej samej nazwy), Chrudim, Hermanowice Míasteczko, Chrást (okręg sądowy Chrudim), Časlaw, Žleby (okręg sądowy Časlaw), Golczów-Jeníkův (okręg sądowy Habry)	1
	28	Kolin, Týnec nad Łabą (okręg sądowy Kolin), Kurzim, Zasmuki (okręg sądowy Kurzim), Brandys nad Łabą, Stary Bolesław, Kostelec nad Łabą, Čelákovice (okręg sądowy Brandys nad Łabą), Český Brd, Kostelec nad Čarným Lásen, Ržyczany, Jilowe (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	29	Tabor, Sobiesław, Beneszków, Wotice, Jędrzechowice Hradec, Trzeboń, Kamienica nad Lipą, Bechynie, Liszów, Swiny Trhowe, Sedlčany (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	30	Pisek, Horaždowice, Wolin, Týn nad Wełtawą, Milewsko, Netolice, Hluboká (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Wodňany, Protiwin, Baworów (okręg sądowy Wodňany), Strakonice, Nowe Strakonice (okręg sądowy Strakonice)	1
	31	Klatowice, Domažlice, Nowa Kdynie, Suszyce, Přestýce, Nepomuki (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Stachy (okręg sądowy Kaszperskie góry), Staňkův Vies (okręg sądowy Horszowy Týn), Stary Pízenec (okręg sądowy Pízn), Nirzany (okręg sądowy Stod), Zdykův (okręg sądowy Wimperg)	1
	32	Przybram, Brzozowa góra (okręg sądowy Przybram), Horzowice, Hostonice (okręg sądowy Horzowice), Rokicany, Radnice (okręg sądowy Rokicany), Brzeňnice, Rožmítal (okręg sądowy Brzeňnice), Dobruš, Blatná (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	33	Niemieckí Brd, Polná, Humpolec, Chociborz, Přibysław, Pielgrzymów, Paców, Pocatki, Wlášym, Ledecz, Hlínsko (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Trhová Kamienica (okręg sądowy Nasevřki)	1
		Następnie okręgi sądowe bez gmin miejscowych okręgów wyborczych Nr. 9, 12 do 33 i 102 i bez gmin miejscowych, wyraźnie nadto przy poszczególnych okręgach wyborczych jako wyjęte oznaczonych:	
	34	Louny bez gminy miejscowej Rane, Libochowice, Nowe Strazhyce; z okręgu sądowego Postoloprty gmina miejscowa Jimlin . . .	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Czechy.	35	Szlany, Kladno	1
	36	Roudnice, Welvary; z okręgu sądowego Litomierzyce gminy miejscowe Bohuszo- wice, Czeskie Kopisty, Brnians, Niemieckie Kopisty, Traw- czyce, Hrdly, Keblice, Podezapple; z okręgu sądowego Lowosice gminy miejscowe Chodowlice, Chrasztany, Dieczany, Upohlawy, Szepetele, Semecz, Stare, Trzebenice, Trzebiwlice, Drzemczyce, Wrhiczany	1
	37	Mielnik, Młody Bolesław	1
	38	Mnichowe Hradyszcze, Czeski Důb, Turnów bez gminy miejscowej Bezdieczyn; Biela bez gmin miejscowych Jezowa, Bezdieczyce, Wrehbiela, Dolna Krupa, Dolna Rokita, Nosalów, Górna Rokita, Wiska; z okręgu sądowego Mimon gmina miejscowa Cetnów	1
	39	Semily, Żelazny Bród, Wysokie, Jilemnice bez gminy miejscowej Zalesna Lhota	1
	40	Jiczyn, Sobotka, Libaň	1
	41	Horzyce, Nowa Paka bez gmin miejscowych Wielka Borownica, Styków, Stupne, Widochów; Lomnice nad Popelką	1
	42	Jaronierz bez gmin miejscowych Hrabczyce, Herzmanice, Mała Bukowina, Litice, Bród, Zalonów, Slotów, Westec; Czeska Skalica, Upice, Police; z okręgu sądowego Kralowy Dwór nad Łabą gminy miejscowe Doubrawice, Lipnice, Nowolesy, Bila Trzemeszna, Werdek	1
	43	Nachod, Nowe miasto nad Metawą bez gmin miejscowych Destna, Olesznice, Plasnice, Polomy, Sedlonów, Trezków; Opoczno bez gminy miejscowej Lomy	1
	44	Kostelec nad Orliczem, Rychnów nad Kniežną, Žamberk	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Czechy.	45	Kralowý Hradec, Nechanice, Chlumec	1
	46	Podiebrady, Místečko Kralowe, Nowý Bydžów	1
	47	Nowe Benátky, Brandys nad ěabą, Nymburk	1
	48	Czeski Bród, Karlín, Žyžków, Nusle, Wrzowice	1
	49	Smíchów, Zbrasław	1
	50	Beroun, Unhošť, Dobruš	1
	51	Hakowník bez gmin miejscowych Wečłów i Swojetín; Krzywoklat, Kralowice; z okręgu sądowego Mánětyn gminy miejscowe Ujezd, Czeskie Dobrawice, Czeski Neustadt, Brdo, Buezi, Dražeb, Hvozď, Hodowiz, Hubenów, Kazníów, Kraszowice, Chrasztowice, Krčezów, Ladmierzyce, Lipi, Lite, Lomiezka, Loza, Manie- tyn, Mlníki, Górna Biela, Planie, Bybnice, Sztichowice, Stražístie, Trnawa, Wražno	1
	52	Pilzno bez gminy miejscowej Litice; Blowice	1
	53	Rokicany, Zbirow, Brzeznice	1
	54	Przybram, Horzowice	1
	55	Sedleczany, Sedlee, Wotice, Neweklów	1
	56	Beneszów, Jilowe, Ržiczany	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Czechy.	57	Kolin. Kourzim. Kostelec nad Czarnym Lasem	1
	58	Kutna Hora, Uhřetzké Janovice	1
	59	Pardubice. Holice. Przeloucz	1
	60	Chrudim. Časlav	1
	61	Litomyšl bez gmin miejscowych Opatów, Kwiečna, Jetřichowa Wieś, Chmielík, Janów, Karls, Koclirzów, Litřbachy, Mikul- czy, Semanín, Straków, Überdörfel; Uście nad Orliczem bez gmin miejscowych Oldřichowice, Górny Houžowec, Hilwaty, Knapowec, Šřední Libchawy, Dolní Libchawy, Górne Libchawy, Dolny Houžowec, Čer- nowir; Policzka bez gmin miejscowych Czeski Radimierz, Dlouhá, Banín, Niemiecka Biela, Staszów, Limberk, Lawicze, Modřec, Jedlowa; z okręgu sądowego Landskron gminy miejscowe Černina, Her- bolice, Koburg, Nepomuky, Dolní Herzmanice, Górne Herz- manice, Petrowice, Bystřec, Wyprachlyce	1
	62	Wysokie Myto. Skuteč, Nasewrky	1
	63	Chociborz, Habry, Hlinsko, Pržemyšl, Polná	1
	64	Niemiecki Bród bez gmin miejscowych, Pohled, Frydnawa, Hochtanów, Jilemník, Długa Wieś, Bartoszów; Humpolec, Ledec	1
	65	Dolní Kralowice, Vlaszym	1
	66	Tabor, Młode Wozyce, Sobiesław	1
	67	Pisek, Miřovice, Vodňany	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Czechy.	68	<p>Horáždovice, Blatná, Suszyce bez gmin miejscowych Albrechtec, Długa Wieś, Swinna; z okręgu sądowego Kaszperskie Góry gminy miejscowe Danicz, Malecz, Nezdice, Ostružno, Pohorsko, Szimanów, Sobie- szyce, Straszyn</p>	1
	69	<p>Klatowe bez gmin miejscowych Jeseni i Brzezy; Nepomuky. Planice</p>	1
	70	<p>Przestice, Domažlice bez gmin miejscowych Haselbach, Přenět, Zdanów, Wollmawa, Nemanice; Kdynie bez gmin miejscowych Praporziszte, Hajek, Hirszawa, Studzanki, Maxberg, Wszeruby, Myslów, Brudek; z okręgu sądowego Horszowy Tyn gminy miejscowe Choci- mierz, Lsztiel, Wranów, Kamienica, Krzenów, Kwiczowice, Hlohowa, Hlohovezyce, Malonice, Moczerady, Podiewousy, Puelice, Wszekary, Staňkóv Městeczko, Stiehlów, Czerma, Oswraczyn</p>	1
	71	<p>Strakonice, Wolin; z okręgu sądowego Prachalice gminy miejscowe Stare Pracha- lice, Ourzice, Bielecz, Budków, Chlumany, Dwory, Husinec, Jelenky, Lažice, Lhota, Chocholata, Lipowice, Miezowice, Nebahów, Piecznów, Szvihów, Tieszowice, Dolne Kožli, Wlachowo Brzezi, Oseky, Zabrdy, Žarowna; z okręgu sądowego Wimperk gminy miejscowe Bohumilice, Boszice, Bouska, Čkyně, Dolany Hosztyce, Zdzikowice, Set. Mari, Raczów, Wyszkwice, Onszowice</p>	1
	72	<p>Milewsko, Hluboka, Tyn nad Wełtawą, Bechynie, Netolice bez gmin miejscowych Babice, Chwalowice, Górne Chrasztany</p>	1
	73	<p>Z okręgu sądowego Jędrzychowe Hradee gminy miejscowe Plawsko, Borzetyn, Niemiecka Oleszna, Strzyżowice, Wielki Bednarec, Hatín, Hostějowes, Jaroszków, Kostelny Radouň, Mały Bednarec, Kumžak, Lasenice, Lesztina, Lowietín, Mniszek, Mosteczna, Dolna Lhota, Pistina, Straž, Polikno, Polsztie, Przilbraz, Rosecz, Ratiborz, Okrouhla Radouň, Kamienny, Malików, Stejka, Mosty, Strmilów, Dolny Skrychów, Wydrzi, Wlezyce, Zahradka, Pluhowy Zdar; Weseli nad Lužnicą, Lomnice, Poczałky, Trzeboň</p>	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Czechy.	74	Pielgrzymów. Kamienica nad Lipą, Paców	1
	75	Budziejowice bez gmin miejscowych Radoszowice, Zaborz, Czeskie Wrbný, Wrata, Dubików, Mokre, Hakłowe Dwory, Hodowice, Homoly, Litwinowice, Dobra Woda, Roudnie, Rudolfów, Rožnów; Liszów. Swiny Trhové bez gmin miejscowych Pieczyn i Kondracz; z okręgu sądowego Chwalszyny gminy miejscowe Brłohy, Nowa Wieś; z okręgu sądowego Kaplice gminy miejscowe Długa, Wielki Porzeszyn, Sobienów; z okręgu sądowego Krumlov Czeski gminy miejscowe Chlum, Złota Korona, Hořibów, Krasejówka, Krzemze, Mirkowice, Średnie Swince, Mojnë, Mrzycz, Netřebice, Opalice, Przy- sečna, Rojczyn, Rajów, Zubezyce, Dolny Trzebonin, Weleszyn; z okręgu sądowego Nowe Hrady gmina miejscowa Julienhain .	1
		Miasta, miasteczka i gminy (gminy miejscowe):	
	76	Liberzec (z okręgu sądowego tej samej nazwy)	1
	77	Jabloniec. Wiesenthal nad Nisą (okręg sądowy Jabloniec). Tannwald. Smržówka (okręg sądowy Tannwald)	1
	78	Czeska Lipa. Mimoň. Jablonna Niemiecka. Cwików (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Hajda, Blottendorf (okręg sądowy Haida), Duba. Doksy (okręg sądowy Duba)	1
	79	Deczyn. Podmokle (Bodenbach) (okręg sądowy Deczyn), Kame- nica Czeska. Szenów Kamenicki (okręg sądowy Kamenice Czeskie), Beneschów nad Płucznicą (z okręgu sądowego tej samej nazwy)	1
	80	Litomierzyce. Terezin (okręg sądowy Litomierzyce), Lowosice, Uściek. Sztieti (Wegstädtl) z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	81	Uście nad Łabą (z okręgu sądowego tej samej nazwy) . . .	1
	82	Teplice-Szenów (okręg sądowy Teplice)	1
	83	Duchców. Hroby (okręg sądowy Duchców), Bilina (okręg sądowy Bilina), Chabarzowice. Bohosudów (okręg sądowy Chabarzo- wice), Trmice (okręg sądowy Uście nad Łabą)	1
	84	Most, Dolny Jirzetyn (okręg sądowy Most), Góra św. Katarzyny, Postoloprty (z okręgów sądowych tej samej nazwy) . . .	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Czechy.	85	Górny Litwinów. Łom (okręg sądowy Górny Litwinów) Nowy Osiek (okręg sądowy Duchców). Jirków. Erwenice (okręg sądowy Jirków). Udlice (okręg sądowy Chomutów)	1
	86	Chomutów. Górna Wieś (okręg sądowy Chomutów). Przysecznice. Wypřty. Bastianperg (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	87	Žatec. Kadaň. Podborzany. Doupów (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	88	Karolowe Wary (z okręgu sądowego tej samej nazwy)	1
	89	Jachimów. Kraslice. Blatno. Neydek (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	90	Falknów. Kínšperk (okręg sądowy Falknów). Łokieć (okręg sądowy Łokieć). Wildstein. Schönbach. Fleissen (okręg sądowy Wildstein)	1
	91	Cheb. Franzensbad (okręg sądowy Cheb). Harlow (okręg sądowy Asch)	1
	92	Marienbad. Plana. Tachów. Bečzów (z okręgów sądowych tej samej nazwy). Górny Slawków. Schönfeld (okręg sądowy Łokieć). Königswart. Dolny Žandów (okręg sądowy Königswart). Tepla miasto (okręg sądowy Tepla)	1
	93	Strzybro. Kladruby (okręg sądowy Strzybro). Bór (okręg sądowy Pržinda). Horszów Tyn. Bezdrůžec. Dobřany. Stod. Tusków. Hartmanice. Kaszperskie Góry. Nyrsko (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	94	Krumfów. Kaplice. Nowe Hrady. Winperk. Prachatyec. Wolary. Nowa Bystrzyca (z okręgów sądowych tej samej nazwy). Wyższy Bród. Rosenberg (okręg sądowy Wyższy Bród)	1
	95	Trutnów. Brumfów. Kraliki. Landskron (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	96	Wrchlaby. Górny Lanów. Średni Lanów. Dolny Lanów (okręg sądowy Wrchlaby). Hostinne. Žaclerz (z okręgów sądowych tej samej nazwy). Rokietnice nad Izerą (okręg sądowy Rokietnice)	1
		Dalej okręgi sądowe i miasta:	
	97	Asch bez gminy miejscowej Harlów	1
	98	Warnsdorf	1
	99	Rumburg. następnie. gmina miejscowa Georgswalde (okręg sądowy Szluknów)	1
	100	Szluknów bez gminy miejscowej Georgswalde; Hainspach	1
	101	Frydland	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Czechy.	102	Chrastawa; dalej gmina miejscowa Hodkowice (okręg sądowy Liberec). Czeski Dub (z okręgu sądowego tej samej nazwy	1
		Następnie okręgi sądowe bez gmin miejscowych okręgów wyborczych Nr. 31, 76 do 96 i 102 i bez gmin miejscowych nadto jeszcze wyraźnie przy poszczególnych okręgach wyborczych jako wyjęte oznaczonych:	
	103	Liberec	1
	104	Jabloniec. Tannwald. Rokietnice; z okręgu sądowego Turów gmina miejscowa Bezdzieczyn . .	1
	105	Niemiecka Jabłonna. Cwików. Mimoń bez gminy miejscowej Cetnów; z okręgu sądowego Biela gminy miejscowe Jezowa, Bezdzie- dyce, Wrehbiela, Dolna Krupa, Dolna Rokita, Nosalów, Górna Rokita, Wiska	1
	106	Czeska Lipa. Bór (Haida). Duba. Sztietl (Wegstädtl)	1
	107	Litomierzycze bez gmin miejscowych Bohuszowice, Czeskie Kopisty, Brniany, Niemieckie Kopisty, Trawczyce, Hrdly, Keblice, Podeczaple; Uściek. Lowošice bez gmin miejscowych Chodowlice, Chrasztany, Dzieczany, Upohlawy, Szepetele, Semecz, Stare, Trzebenice, Trzebiwlice, Drzemyzycze, Wrbeizany	1
	108	Dzieczyn. Beneszów nad Płucznicą. Czeskie Kamenice	1
	109	Uście nad Łabą. Chabarzewice	1
	110	Teplice	1
	111	Duchców. Bilina. Górny Litwinów. Góra św. Katarzyny; z okręgu sądowego Louny gmina miejscowa Rane	1
	112	Most. Jirków. Postoloprty bez gminy miejscowej Jimlin	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Czechy.	113	Žatec. Chomutów. Bastiansperg; z okręgu sądowego Rakownice gminy miejscowe Weclów i Swojetyn	1
	114	Kadaň. Podborzany. Doupów	1
	115	Karolowe Wary	1
	116	Jachimów. Blatno. Neydek. Przysecznice. Wypřty	1
	117	Falknów. Łokieć (Elbogen)	1
	118	Cheb. Wildstein. Kraslice	1
	119	Marienbad. Königswart. Tepla. Beczów	1
	120	Žlutýce. Bochów. Jesenice; z okręgu sądowego Manietyn gminy miejscowe Bezwierów, Cześcietyń. Niemiecka Dubrawica. Hluboka. Hurki. Kotanecz. Kraszów. Lukowa. Mezi. Necztiny. Potok. Preitenstein. Rabenstein. Raczyn. Wilkoszów. Brzyn. Wysoczany. Zahrádka. Stvolny	1
	121	Plana. Tachów. Przymda	1
	122	Strzybro. Bezdrůžyce. Tuszków. Dobrzany. Stod; z okręgu sądowego Pilzno gmina miejscowa Licice; z okręgu sądowego Horszowy Tyn gmina miejscowa Ohuczów	1

K r a j	Liczba okręgu wyborezego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Czechy.	123	Z okręgu sądowego Horszowy Tyn gminy miejscowe Bliżejów, Czernowice, Dobrowa, Wielki Malahów, Wielkie Semniewice, Horszów, Krzaków, Maszowice, Mizholez, Mirzków, Bukowice, Mukowa, Nahoszyce, Nemnienice, Górne Metelsko, Brzezy, Pocowice, Mraeznice, Semoszyce, Trzebnice, Ostromecz, Wiewrów, Wyrów, Borowice, Ostrzyże, Czeczowice; Hostuń. Ronsperg. Nyrsko; z okręgu sądowego Domażlice gminy miejscowe Haselbach, Prenet, Zdanów, Wollmawa, Nemanice; z okręgu sądowego Kdynie gminy miejscowe Praporzysztie, Hajek, Hirszawa, Studzianki, Maxberg, Wszeruby, Mysłów, Brudek; z okręgu sądowego Klatowe gminy miejscowe Jeseny i Brzezy	1
	124	Hartmanice. Wolary. Chwalszyn bez gmin miejscowych Brłohy i Nowa Wieś; z okręgu sądowego Wimperk gminy miejscowe Kwilda, Buczyna, Fürstenhut, Prawietyn, Nowa Huta, Klaszterzec, Korkushütten, Kuschwarda, Landstrassen, Neugebäu, Górne Weławice, Hrabice; z okręgu sądowego Kaszperskie Góry gminy miejscowe Tuszków, Grosshaid, Innergefild, Niców, Czerwona, Stadłowska Część I, Unterreichenstein, Ziegenruck; z okręgu sądowego Prachatyce gminy miejscowe Brenntenberg, Krzystanowice, Chrobold, Frauenthal, Zbityni, Górny Zablat, Milejszyce, Fefry, Repeszyn, Leptarz, Zablat, Skrzyńierzów, Wolowice, Zaborz; z okręgu sądowego Suszyce gminy miejscowe Albrechtec, Długa Wieś, Swina; z okręgu sądowego Netolice gminy miejscowe Babice, Chwalowice, Górne Chrasztany; z okręgu sądowego Budziejowice gminy miejscowe Radoszowice, Zaborz	
	125	Górny Plan. Wyższy Brod; z okręgu sądowego Krumdów gminy miejscowe Wielki Straszén, Horzyce, Haszlowice, Swietlik, Kladne, Lowieszyce, Maleczyce, Slawka, Spoli, Przydole, Zahorz, Schöbersdorf, Teutschmannsdorf, Strzyteż, Swieraż, Wietrzyn, Cipin; Kaplice bez gmin miejscowych Długie, Wielki Porzeszyn, Solienów; z okręgu sądowego Budziejowice gminy miejscowe Czeskie Wrby, Wrata, Dubików, Mokre, Hakłowe Dwory, Hodowice, Homoly, Litwinowice, Dobra Woda, Rudne, Rudolfów, Rożnów	

K r a j	Liczba okręgu wyboreczego	O k r ę g w y b o r c z y	Łość wybrać się mających posłów
Czechy.	126	Nowa Bystrzyca, Sztoki, Nowe Hrady bez gminy miejscowej Julienhain; z okręgu sądowego Niemiecki Brod gminy miejscowe Pohled, Frydnawa, Hochtanów, Jilemník, Długa Wieś, Bartoszków; z okręgu sądowego, Jędrzychowice Hradce, gminy miejscowe Blažejów, Studnice, Buk, Niemiecki Malików, Dziebolín, Kazlechy, Wielki Ratmirów, Jędrzysze, Hošciejowice, Radunka, Mały Ratmirów, Hošpryž, Matna, Mutiniewy, Dolna Piena, Dolny Zdar, Górna Piena, Górny Zdar, Otín, Rodynów, Lodherzów, Hrutków, Łomy, Oldrzych, Niemiecki Raduň; z okręgu sądowego Swina Trhova gminy miejscowe Peczyn i Kondracz	1
	127	Landskron bez gmin miejscowych Czernina, Herbotice, Kolburg, Nepomuky, Dolne Herzmanice, Górne Herzmanice, Petro- wice, Bystre, Wyprachtlice; Kraliki; z okręgu sądowego Litomyšl gminy miejscowe Opatów, Kwiečna, Jędrzychowa Wieś, Čhmielik, Janów, Karle, Koelirzów, Litbichy, Mikulez, Semanín, Straków, Überdörfel; z okręgu sądowego Policzka gminy miejscowe Českí Radzimierz, Długa, Banín, Niemiecka Biela, Słazów, Limberk, Lawicze, Modrzec, Jedłowa; z okręgu sądowego Uście nad Orliczem gminy miejscowe Oldrzychowice, Górny Hužowec, Hilwaty, Knapowec, Šrednie Libchawy, Dolne Libchawy, Górne Libchawy, Dolny Hužowec, Černowir	1
	128	Broumów, Teplíce (Wekelsdorf), Roketnice; z okręgu sądowego Nowe Miasto nad Metawą gminy miejscowe Desztina, Olesznice, Plasnice, Polomy, Sedloniów, Trezków; z okręgu sądowego Opoczno gmina miejscowa Łomy	1
	129	Trutnów, Marszów, Začlerz	1
	130	Wrechlaby, Hostinne, Kralowy Dwór nad Łabą bez gmin miejscowych Dubrawice, Lipnice, Nowolesy, Biała Trzemeszna, Werdek; z okręgu sądowego Jaromierz gminy miejscowe Hrabczyce, Herzmanice, Mała Bukowina, Litýce, Brod, Zaloniów, Slotów, Westec; z okręgu sądowego Nowa Paka gminy miejscowe Wielka Borownica, Szlików, Stupne, Widochów; z okręgu sądowego Jilemnice gmina miejscowa Zalesná Lhota	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Łość wybrać się mających posłów
Dalmacya.			
Dalmacya.		Okręgi sądowe:	
	1	Arbe, Pago, Zara, Zaravecchia	1
	2	Benkovac, Kistanje, Obrovazzo: następnie gmina miejscowa Knin (okręg sądowy Knin)	1
	3	Szybenik, Stretto, Scardona	1
	4	Drniš, Trau: dalej gmina miejscowa Promina (okręg sądowy Knin)	1
	5	Sinj, Vrljka	1
	6	Splet	1
	7	Imotski, Amissa	1
	8	Lesyna, Lissa, Brazza, Cittavecchia	1
	9	Macarsca, Vrhgorac, Metković, Sabbioncello bez gminy miej- scowej okręgu wyborczego Nr. 10; następnie gmina miej- scowa Stagno (okręg sądowy Stagno)	1
	10	Ragusa, Curzola, Ragusavecchia, Stagno bez gminy miejsco- wej okręgu wyborczego Nr. 9; następnie gmina miejscowa Orebić (okręg sądowy Sabbioncello)	1
	11	Kotar, Perasto, Budua, Castelnuovo	1
Galicja.			
Galicja.		Z miasta Lwowa:	
	1	Część dzielnicy V. (Śródmieście) i dzielnicy IV. (Łyczakowskie), której granice stanowią: dzielnica III., plac Gołuchowski, plac Hetmańska, plac Św. Ducha, ulica Teatralna, plac Kapitulny, Rynek, ulica Rуска, Podwale, ulica Czarneckiego, ulica Łyczakowska, ulica Paulinów, ulica Piaskowa, ulica Leśna, stąd w prostej linii do kościoła Św. Wojciecha, ulica Św. Wojciecha, ulica Teatyńska do ulicy Kisielki . .	1
	2	Część dzielnicy V. (Śródmieście) i dzielnicy II. (Krakowskie), której granice stanowią: 1. okręg wyborczy, Podwale, ulica Wałowa, ulica Halicka, ulica Sobieskiego, plac Maryacki, ulica Kopernika, ulica Leona Sapiehy, ulica Grodecka, ulica Kazimierzowska, ulica Kollataja, plac Smolki, ulica Jagiel- lońska i plac Św. Ducha	1

K r a j	Liczba okręgu wyboreczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Galicya.	3	Część II. i III. dzielnicy (Krakowskie, Żółkiewskie), której granice tworzą w stronie południowej: 1. i 2. okręg wyborczy, ulica Janowska, ulica Kleparowska, ulica Inwalidów, tor c. k. kolei państwowej (dawnej kolei Karola Ludwika), ulica Kapielowa, ulica Kiselki i dzielnica IV.	1
	4	Pozostała część dzielnicy V. (Śródmieście), następnie część I. i IV. dzielnicy (Halickie i Łyczakowskie), której granicami są: 1. i 2. okręg wyborczy, plac Maryacki, ulica Akademicka, ulica Fredry, ulica Batorego, ulica Kochanowskiego, ulica św. Piotra i ulica Łyczakowska	1
	5	Część dzielnicy I. (Halickie), której granice tworzą: 2. i 4. okręg wyborczy, ulica Ossolińskich, ulica Kalceza, ulica Gołębia, ulica Mochnackiego, ulica Supińskiego, ulica Pełczyńska, ulica Stryjska, granica gminy, ulica Sichowska, ulica Zielona, ulica Szewczyki i ulica Kochanowskiego	1
	6	Część dzielnicy I. (Halickie), której granicami są: 5. i 2. okręg wyborczy, ulica Leona Sapiehy, ulica Polna, ulica Kułpowska i granica gminy	1
	7	Pozostała część dzielnicy I., II., III. i IV., której granicami jest 2., 3., 4., 5. i 6. okręg wyborczy i granica gminy	1
	Z miasta Krakowa:		
	8	Dzielnica I. i II. (Śródmieście, Wawel)	1
	9	Dzielnica III. i VII. (Nowy Świat i Stradom), z dzielnicy IV. (Piasek) część granicząca z III. dzielnicą aż do ulicy Karłowickiej	1
	10	Pozostała część IV. dzielnicy (Piasek) i dzielnica V. (Kleparz)	1
	11	Dzielnica VI. (Wesoła)	1
	12	Dzielnica VIII. (Kazimierz)	1
	Następnie miasta, miasteczka i gminy (gminy miejscowe):		
	13	Przemyśl (z okręgu sądowego tej samej nazwy)	1
	14	Stanisławów (z okręgu sądowego tej samej nazwy)	1
	15	Tarnopol (z okręgu sądowego tej samej nazwy)	1
	16	Tarnów (z okręgu sądowego tej samej nazwy)	1
	17	Kołomyja (z okręgu sądowego tej samej nazwy)	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Galicya.	18	Biała, Żywiec, Kęty, Andrychów, Wadowice (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	19	Bochnia, Wieliczka, Podgórze (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	20	Nowy Sącz, Stary Sącz, Nowy Targ (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	21	Rzeszów (okręg sądowy Rzeszów), Ropczyce, Sędziszów (okręg sądowy Ropczyce)	1
	22	Jarosław, Łańcut, Przeworsk (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	23	Mielec, Kolbuszowa, Leżajsk, Sokołów, Rozwadow, Tarnobrzeg (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Nisko, Rudnik (okręg sądowy Nisko)	1
	24	Jasło, Gorlice, Grybów, Biecz, Strzyżów, Frysztak, Pilzno, Dębica (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	25	Sanok, Dobromil, Stary Sambor (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Krosno, Korczyn (okręg sądowy Krosno)	1
	26	Sambor (z okręgu sądowego tej samej nazwy), Gródek Jagielloński (okręg sądowy Gródek)	1
	27	Drohobycz, Turka, Bolechów, Skole (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	28	Stryj, Kałusz (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	29	Brzeżany, Baranówka, Demnia, Hucisko, Kuropatniki, Podwysokie, Rohaczyn Miasto, Wulka (okręg sądowy Brzeżany), Rohatyn, Podkamień (okręg sądowy Rohatyn), Chodorów, Brzozdowce (okręg sądowy Chodorów)	1
	30	Żółkiew, Rawa Ruska (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Sokal, Krystynopol, Tartaków Miasto (okręg sądowy Sokal), Wielkie Oczy (okręg sądowy Krakowice), Waręż Miasto, Bełz (okręg sądowy Bełz)	1
	31	Brody, Stare Brody, Hucisko Brodzkie (okręg sądowy Brody), Łopatyn, Ruda Brodzka (okręg sądowy Łopatyn), Radziechów (okręg sądowy Radziechów), Podkamień (okręg sądowy Zamość)	1
	32	Buczacz, Śniatyn, Zaleszczyki (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Borszczów, Cygany (okręg sądowy Borszczów), Tłumacz, Tarnowica Polna (okręg sądowy Tłumacz), Bohorodyczyn (okręg sądowy Ottynia)	1
	33	Złoczów (z okręgu sądowego tej samej nazwy), Zborów, Jezierna (okręg sądowy Zborów), Zamość, Gontowa, Huta Pieniacka, Majdan Pieniacki, Maleniska, Palikrowy, Pańkowce, Reniów, Trościaniec Wielki (okręg sądowy Zamość)	1

K r a j	Liczba okręgu wyboreczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Galicya.	34	Rozdół (okręg sądowy Mikołajów), Żydaczów, Ruda (okręg sądowy Żydaczów), Bóbrka, Hucisko, Stare Sioło (okręg sądowy Bóbrka), Hanaczów, Hanaczówka (okręg sądowy Gliniany), Wolezków, Chorostków, Jeziórko, Kończaki Stare, Maryampol Wieś (okręg sądowy Halicz), Bursztyn, Ludwikówka, Wiszniów, Żurów (okręg sądowy Bursztyn), Bólszowce, Słobódka Konkolnicka, Zagórze Konkolnickie (okręg sądowy Bólszowce)	1
		Następnie okręgi sądowe bez gmin miejscowych okręgów wyborczych Nr. 8 do 34 i bez gmin miejscowych wyraźnie nadto przy poszczególnych okręgach wyborczych, jako wyjęte oznaczonych:	
	35	Jaworzno, Chrzanów, Krzeszowice, Liszki	2
	36	Biała, Oświęcim, Kety, Andrychów	2
	37	Wadowice, Zator, Kalwarya, Myślenice, Skawina	2
	38	Maków, Jordanów, Sucha, Miłówka, Żywiec	2
	39	Limanowa, Mszana Dolna, Nowy Targ, Czarny Dunajec, Krościenko	2
	40	Kraków, Podgórze, Wieliczka, Dobrezyce	2
	41	Bochnia, Niepołomice, Brzesko, Wiśnicz	2
	42	Radłów, Wojnicz, Zakliczyn, Tarnów, Tuchów	2
	43	Pilzno, Brzostek, Dębica, Ropczyce	2
	44	Mielec, Radomyśl, Dąbrowa, Żabno	2
	45	Nisko, Ulanów, Sokolów, Tarnobrzeg, Rozwadów	2
	46	Kolbuszowa, Rzeszów, Głogów	2
	47	Łańcut, Leżajsk, Przeworsk	2
	48	Nowy Sącz, Stary Sącz, Grybów, Ciężkowice, Muszyna	2
	49	Gorlice, Biecz, Jasło	2
	50	Krosno, Strzyżów, Fryszlak, Żmigród	2
	51	Sanok, Rymanów, Bukowsko, Dukla, Lisko, Ustrzyki Dolne	2
	52	Brzozów, Tyczyn	2
	53	Sądowa Wisznia, Rudki, Stara Sól, Sambor bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 54, Komarno bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 57; następnie gminy miejscowe Dublany, Kranzberg (okręg sądowy Łąka)	2
	54	Baligród, Lutowiska, Stary Sambor, Turka, Borynia, Podbuż, Drohobycz, Łąka bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 53; następnie gminy miejscowe Torczynowice, Torhanowice, Mrozowice (okręg sądowy Sambor)	2
	55	Wojniłów, Dolina, Roźniatów, Kałusz, Nadwórna, Delatyn, Solotwina	2

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Łoś wybrać się mających posłów
Galicja.	56	Peczeniżyn. Kołomyja. Żabie. Kuty. Kosów. Jabłonów. Zabłotów. Gwoździec. Oltynia	2
	57	Medenice. Stryj. Skole. Żydaczów. Chodorów. Mikołajów. Gliniany. Bóbrka; następnie gminy miejscowe Horożanna Mała. Horożanna Wielka. Kołodrub. Nowosiółki Oparskie. Łowczyce. Podzwierzyniec. Powerchów. Manasterzec. Ryczichów. Terszaków. Tatarynów (okręg sądowy Komarno). Werbiż. Kahułów. Honiatycze (okręg sądowy Szczerzec)	2
	58	Mielnica. Borszczów. Zaleszczyki. Horodenka. Tłuste. Śniatyn; następnie gmina miejscowa Czarnokońce Małe (okręg sądowy Husiatyn)	2
	59	Obertyn. Tłumacz. Potok Złoty. Stanisławów. Halicz. Tyśmienica. Bohorodeczany	2
	60	Buczacz. Monasterzyska. Wiśniowczyk. Podhajce bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 66	2
	61	Przemyśl. Dubiecko. Niżankowice. Dynów. Bircza. Mościska. Dobromil	2
	62	Rawa Ruska. Uhnów. Niemirów. Jaworów. Krakowiec. Żółkiew. Kulików. Boł. Janów	2
	63	Złoczów. Busk. Kamionka Strumiłowa. Olesko bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 65. Przemyślany bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 66	2
	64	Lwów okolica. Winniki. Gródek. Szczerzec bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 57	2
	65	Sokal. Radziechów. Zborów. Załóżce. Brody. Mosty Wielkie. Łopatyn; dalej gminy miejscowe Roznoszyńce. Krasnosielce. Lubianki Niższe. Lubianki Wyższe (okręg sądowy Zbaraż). Konty. Juśkowice (okręg sądowy Olesko). Hnilce Małe. Hnilce Wielkie. Nowe Siolo. Terpilówka. Suchowce. Szelpaki. Koszlaki. Toki. Palczyńce (okręg sądowy Nowe Siolo)	2
	66	Brzeżany. Rohatyn. Bolechów. Bursztyn. Bólszowce. Żurawno; następnie gminy miejscowe Boków. Bożyków. Hnilce. Sławentyn. Szumlany. Litwinów (okręg sądowy Podhajce). Podusilna. Baczów. Błotnia. Janczyn. Nowosiółka. Brzuchowice. Kosteniów. Korzelice. Dobrzanica. Wojciechowice (okręg sądowy Przemyślany)	2
	67	Jarosław. Radowo. Lubaczów. Cieszanów. Siemawa. Pruchnik	2
	68	Kozowa. Tarnopol. Zbaraż bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 65. Nowe Siolo bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 65	2
	69	Trembowla. Mikulińce. Budzanów. Czortków	2
	70	Skalat. Podwołoczyska. Grzymałów. Kopyczyńce. Husiatyn bez gminy miejscowej okręgu wyborczego Nr. 58	2

K r a j	Liczba okręgu wyboreczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Austria poniżej Anizy.			
Austria poniżej Anizy.		Z miasta Wiednia:	
	1	Część dzielnicy I. (Śródmieście), której granice stanowią: Franz Josefs-Kai, Maria Theresienstrasse, Währingerstrasse, Schottengasse, Freyung, Tiefer Graben, Wipplingerstrasse, Hoher Markt, Lichtensteg, Rothenthurmstrasse	1
	2	Część dzielnicy I., której granice stanowią: Rothenthurmstrasse, Lichtensteg, Hoher Markt, Wipplingerstrasse, Tiefer Graben, Heidenschuss, Hof, Bognergasse, Graben, Singerstrasse, Liebenberggasse, Parkring, Wollzeile, Wiedenka, Franz Josefs-Kai	1
	3	Część dzielnicy I., której granice stanowią: Liebenberggasse, Singerstrasse, Kärntnerstrasse, Opernring, Eschenbachgasse, Getreidemarkt, Friedrichstrasse, Lothringerstrasse, Wiedenka, Wollzeile, Parkring	1
	4	Część dzielnicy I., której granicami są: Universitätsstrasse, Schottengasse, Freyung, Heidenschuss, Hof, Bognergasse, Graben, Kärntnerstrasse, Opernring, Eschenbachgasse, Getreidemarkt, Museumstrasse, Auerspergstrasse, Landesgerichtsstrasse	1
	5	Część dzielnicy II. (Leopoldstadt), której granice stanowią: Brigittenauerlände 1 do 12, Obere Donastrasse, Untere Donastrasse, Franzensbrückenstrasse, Praterstern, Novargasse, Zirkusgasse, Blumauergasse, Obere Augartenstrasse, Mathildenplatz, Mathildengasse	1
	6	Pozostała część dzielnicy II.	1
	7	Część dzielnicy III. (Landstrasse) na północny wschód od Landstrasse Hauptstrasse i Rennwegu	1
	8	Pozostała część dzielnicy III.	1
	9	Część dzielnicy IV. (Wieden), której granice stanowią: Gusshausstrasse, Favoritenstrasse, Wallergasse, Schaumburgergasse, Rainergasse, Blechthurmstrasse, Wiednergürtel, Heugasse	1
	10	Pozostała część dzielnicy IV.	1
	11	Dzielnica V. (Margarethen)	1
	12	Część dzielnicy VI. (Mariahilf), której granice stanowią: Gumpendorferstrasse, Hirschengasse, Liniengasse, Wallgasse, Gumpendorferstrasse i granica od strony XIV., XII., V. IV. i I. dzielnicy	1
	13	Pozostała część VI. dzielnicy	1

K r a j	Liczba okręgu włborezego	O k r ę g w y b o r e z y	Ilość wybrać się mających posłów
Austria poniżej Anizy.	14	Część dzielnicy VII. (Neubau), której granice stanowią: granica od strony VI. i XV. dzielnicy. Westbahnstrasse, Neubaugasse, Burggasse i granica od strony I. dzielnicy	1
	15	Pozostała część VII. dzielnicy	1
	16	Dzielnica VIII. (Josefstadt)	1
	17	Część dzielnicy IX. (Alsergrund), której granice stanowią: granica od strony I. II. i XX. dzielnicy. Alserbachstrasse, Nussdorferstrasse, Spitalgasse i granica od strony VIII. dzielnicy	1
	18	Pozostała część IX. dzielnicy	1
	19	Część dzielnicy X. (Favoriten), której granice stanowią: granica od strony III. i XI. dzielnicy, Gudrunstrasse, Gellertgasse, Gellertplatz, Quellengasse, Quellenplatz, Quellengasse, Neureichgasse, Gudrunstrasse i granica od strony V. i IV. dzielnicy	1
	20	Część pozostała X. dzielnicy	1
	21	Dzielnica XI. (Simmering)	1
	22	Dzielnica XII. (Meidling)	1
	23	Dzielnica XIII. (Hietzing)	1
	24	Dzielnica XIV. (Rudolfsheim)	1
	25	Dzielnica XV. (Fünfhaus)	1
	26	Część dzielnicy XVI. (Ottakring) na południe od Thaliastrasse, Galitzynstrasse, Vogeltenngasse, Haydlergasse do granicy tej dzielnicy	1
	27	Pozostała część XVI. dzielnicy	1
	28	Dzielnica XVII. (Hernals)	1
	29	Część dzielnicy XVIII. (Währing), której granice stanowią: granica od strony XVII. dzielnicy, Leitemayergasse, Schopenhauerstrasse, Kutschkergasse, Edelhofgasse, Michaelerstrasse, Gymnasiumstrasse, granica od strony XIX. i IX. dzielnicy	1
	30	Pozostała część XVIII. dzielnicy	1
	31	Dzielnica XIX. (Döbling)	1
	32	Dzielnica XX. (Brigittenau)	1
	33	Dzielnica XXI. (Floridsdorf)	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Austria poniżej Anizy.		Następnie miasta, miasteczka i miejsca przemysłowe (gminy miejscowe):	
	34	Ebreichsdorf, Pottendorf, Trumau, Unterwaltersdorf, Weigelsdorf, Siegersdorf, Tattendorf, Oberwaltersdorf, (okręg sądowy Ebreichsdorf), Günselsdorf, Kottingbrunn, Leobersdorf, Schönau, Teesdorf, Traiskirchen (okręg sądowy Baden), Brunn am Steinfelde, Ebenfurth, Eggendorf, Erlach, Felixdorf, Lichtenwörth, Oberpiesting, Unterpiesting, Sollenau, Steinabrückl, Wöllersdorf, Dreistetten, Muthmannsdorf (okręg sądowy Wiener-Neustadt)	1
	35	Liesing, Atzgersdorf, Inzersdorf koło Wiednia, Kaltenleutgeben, Siebenhirten, Vösendorf (okręg sądowy Liesing), Mannersdorf (okręg sądowy Bruck nad Litawą), Ebergassing, Fischamend Markt, Hennersdorf, Altkettenhof, Neukettenhof, Kleinneusiedl, Rannersdorf (okręg sądowy Schwechat), Wiener Neudorf (okręg sądowy Mödling), Grammatneusiedl (okręg sądowy Ebreichsdorf)	1
	36	Krems, Stein (okręg sądowy Krems), Klosterneuburg, Kornenburg, Stockerau (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	37	Zwettl, Weitra (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Dietmanns, Grosssiegharts, Waidhofen nad Thaya (okręg sądowy Waidhofen nad Thaya), Heidenreichstein, Litschau (okręg sądowy Litschau), Aalfang, Böhmzeil, Brand, Erdweis, Gmünd, Hohenreich, Schrems, Niederschrems, Wielands (okręg sądowy Schrems), Horn (okręg sądowy Horn), Karlstein, Kautzen (okręg sądowy Dobersberg)	1
	38	Mistelbach, Bruck nad Litawą, Hainburg, Zistersdorf, Feldsberg, Poysdorf, Laa nad Thaya, Oberhollabrunn, Retz (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	39	Baden, Vöslau, Weikersdorf (okręg sądowy Baden), Mödling, Schwechat (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	40	Wiener Neustadt (okręg sądowy Wiener Neustadt)	1
	41	St. Pölten, Herzogenburg (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Melk, Pöchlarn (okręg sądowy Melk), Ybbs, Scheibbs, Amstetten, Waidhofen nad Ybbs (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	42	Neunkirchen, Dunkelstein, St. Johann am Steinfelde, Pitten, Puchberg am Schneeberge, Rohrbach am Steinfelde (okręg sądowy Neunkirchen), Buchbach, Gloggnitz, Pottschach, Reichenau, Wimpassing (okręg sądowy Gloggnitz)	1

K r a j	Liczba okręgu wyborezego	O k r ę g w y b o r e z y	Ilość wybrać się mających posłów
Austria poniżej Anizy.	43	Lilienfeld, Set. Aegidi am Neuwalde, Hohenberg, Traisen (okręg sądowy Lilienfeld), Hainfeld, Set. Veit an der Gölsen, Rohrbach an der Gölsen (okręg sądowy Hainfeld), Göblasbruck, Stattersdorf, Viehofen, Wilhelmsburg (okręg sądowy Set. Pöllen), Berndorf, Fahrafeld, Grillenberg, Hernstein, Hirtenberg, Pottenstein, Set. Veit an der Triesting, Weissenbach an der Triesting (okręg sądowy Pottenstein)	1
		Następnie okręgi sądowe bez gmin miejscowych okręgów wyborczych Nr. 34 do 43:	
	44	Tulln, Atzenbrugg, Neulengbach	1
	45	Hainfeld, Set. Pöllen, Kirchberg nad Pielach	1
	46	Amstetten, Ybbs, Mank	1
	47	Set. Peter in der Au, Haag, Waidhofen nad Ybbs	1
	48	Gaming, Scheibbs, Lilienfeld, Gutenstein	1
	49	Wiener Neustadt, Pottenstein, Ebreichsdorf, Baden	1
	50	Neunkirchen, Gloggnitz, Aspang, Kirchschlag	1
	51	Mödling, Liesing, Purkersdorf, Klosterneuburg	1
	52	Schwechat, Bruck nad Litawą, Hainburg, Marchegg	1
	53	Korneuburg, Grossenzersdorf, Wolkersdorf	1
	54	Mistelbach, Matzen	1
	55	Zistersdorf, Feldsberg	1
	56	Haugsdorf, Laa nad Thaya, Poysdorf	1
	57	Oberhollabrunn, Ravelsbach, Retz	1
	58	Horn, Geras, Raabs, Allentsteig	1
	59	Gföhl, Langenlois, Eggenburg	1
	60	Waidhofen nad Thaya, Dobersberg, Litschau, Schrems	1
	61	Weitra, Zwettl, Grossgerungs	1
	62	Spitz, Pöggstall, Persenbeug, Ottenschlag	1
	63	Melk, Mautern, Herzogenburg	1
	64	Krems, Kirchberg przy Wagram, Stockerau	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Austria powyżej Anizy.			
Austria powyżej Anizy.		Z miasta Linca:	
	1	Ta część wraz z placem Franciszka Józefa i wyższego pobrzeża Dunaju aż do l. (or.) domu 19 włącznie, której granice stanowią: Wasserstiege, Martinsgasse, Flügelhofgasse, Lessinggasse, Schlossergasse, Hirschgasse, Kapuzinerstrasse, Hopfengasse, Sandgasse, Kellergasse, Waldeggstrasse, Weingartshofstrasse, Volksgartenstrasse, Bahnhofstrasse, Landstrasse (bez tych ulic)	1
	2	Część położona na wschód od okręgu wyborczego Nr. 1, której granicami są: Blumauerstrasse, Göthestrasse, Starhenbergstrasse, Hucnerstrasse, Museumstrasse, Quergasse, Keplerstrasse, Prunnerstrasse, Eisenbahnstrasse, Donaustrasse, Umschlagplatz (bez tych ulic i placów)	1
	3	Pozostała część gminy miejscowej Linc; następnie gminy miejscowe Traun, Kleinmünchen, Sct. Peter i Leonding (okręg sądowy Linc)	1
		Następnie miasta, miasteczka i miejsca przemysłowe:	
	4	Miasta, miasteczka i miejsca przemysłowe (gminy miejscowe) Steyr, Weyr Markt, Kremsmünster Markt, Windischgarsten, Kirchdorf, Enns, Grein, Perg (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Micheldorf (okręg sądowy Kirchdorf), Bad Hall (okręg sądowy Kremsmünster); z gminy miejscowej Sierning miejscowości Sierning, Sierninghofen, Neuzeug; z gminy miejscowej Ternberg miejscowości Trattenbach i Wendbach; z gminy miejscowej Sct. Ulrich miejscowość Neuschönau (okręg sądowy Steyr); z gminy miejscowej Spital am Pyhrn miejscowość Spital am Pyhrn (okręg sądowy Windischgarsten); z gmin miejscowych Grünburg i Steinbach an der Steyr miejscowości tej samej nazwy (okręg sądowy Grünburg); z gminy miejscowej Mauthausen miejscowość Mauthausen (okręg sądowy Mauthausen) . . .	1
	5	Miasta (gminy miejscowe) Wels, Gmunden, Vöcklabruck, Schwanenstadt, Eferding, Grieskirchen (z okręgów sądowych tej samej nazwy); miasteczko Bad Ischl wraz z miejscowościami Kaltenbach, Reiterndorf, Steinbruch, Steinfeld, z gminy miejscowej Ebensee miejscowości Ebensee, Kohlstatt, Oberlangbath, Roith, Traunneck, Unterlangbath (okręg sądowy Ischl)	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Austria powyżej Anizy.	6	Miasta (gminy miejscowe) Urfahr, Freistadt, Schärding, Braunau nad Innem, Ried, miasteczko (gmina miejscowa) Obernberg (z okręgów sądowych tej samej nazwy); z gminy miejscowej Mattighofen (okręg sądowy Mattighofen) i gminy miejscowej Rohrbach (okręg sądowy Rohrbach) miejscowości tej samej nazwy; z gmin miejscowych Mauerkirchen i Altheim (okręg sądowy Mauerkirchen) miejscowości tej samej nazwy; miasto Steyregg (okręg sądowy Urfahr) . . .	1
		Następnie okręgi sądowe bez gmin miejscowych i miejscowości okręgów wyborczych Nr. 1 do 6:	
	7	Wildshut, Braunau nad Innem, Mauerkirchen	1
	8	Mattighofen, Ried	1
	9	Obernberg, Schärding	1
	10	Engelszell, Raab, Peuerbach	1
	11	Lembach, Rohrbach, Aigen, Haslach	1
	12	Waizenkirchen, Eferding, Neufelden	1
	13	Ottensheim, Urfahr, Leonfelden	1
	14	Freistadt, Prägarten, Unterweissenbach	1
	15	Grein, Perg, Mauthausen	1
	16	Enns, St. Florian, Linz, Neuhofen	1
	17	Steyr, Weyer	1
	18	Windischgarsten, Grünburg, Kremsmünster, Kirchdorf . . .	1
	19	Gmunden, Ischl	1
	20	Mondsee, Frankenmarkt, Vöcklabruck	1
	21	Schwanenstadt, Haag, Lambach	1
	22	Wels, Grieskirchen	1
Solnogród.			
Solnogród.	1	Miasto Solnogród, bez części miasta wymienionych w okręgu wyborczym Nr. 2	1
	2	Następujące części miasta Solnogradu: Nonnthal, Lehen, Riedenburger i Przedmieście Elżbiety; następnie gminy miejscowe Maxglan, Gnigl, Leopoldskron, Aigen i Morzg (okręg sądowy Solnogród)	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Solnogród.	3	Miasta Hallein i Radstadt (z okręgów sądowych tej samej nazwy); miasteczka Oberndorf (okręg sądowy Oberndorf), Neumarkt, Strasswalchen, Seckirchen (okręg sądowy Neumarkt), Abtenau (okręg sądowy Abtenau), Golling, Kuchl (okręg sądowy Golling), Werfen, Bischofshofen (okręg sądowy Set. Johann), Set. Johann, Set. Veit, Wagrein (okręg sądowy Set. Michael), Set. Michael, Mauterndorf (okręg sądowy Set. Michael), Tamsweg (okręg sądowy Tamsweg), Hofgastein (okręg sądowy Gastein), Taxenbach, Rauris (okręg sądowy Taxenbach), Zell am See, Mittersill, Saalfelden, Lofer (z okręgów sądowych tej samej nazwy); miejscowość Badgastein (okręg sądowy Gastein), gmina miejscowa Schwarzach (okręg sądowy Set. Johann)	1
		Następnie okręgi sądowe bez gmin miejscowych i miejscowości okręgów wyborczych Nr. 1, 2 i 3:	
	4	Solnogród, Oberndorf, Mattsee	1
	5	Neumarkt, Set. Gilgen, Hallein, Thalgau, Golling, Abtenau . .	1
	6	Werfen, Set. Johann, Radstadt, Tamsweg, Set. Michael . . .	1
	7	Gastein, Zell am See, Taxenbach, Mittersill, Saalfelden, Lofer	1
Styrya.			
Styrya.		Z miasta Gracu:	
	1	Dzielnica I. (Śródmieście)	1
	2	Dzielnica II. i III. (Set. Leonhard i Geidorf); następnie gmina miejscowa Waltendorf (okręg sądowy Grac okolica)	1
	3	Dzielnica V. i VI. (Gries i Jakomini)	1
	4	Dzielnica IV. (Lend); następnie gminy miejscowe Andritz, Eggenberg, Gösting, Gratwein, Judendorf-Strassengel, Set. Stefan am Gratkorn (okręg sądowy Grac okolica)	1
		Następnie miasta, miasteczka i gminy (gminy miejscowe):	
	5	Mariazell, Affenz (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Bruck nad Murem, Kapfenberg (okręg sądowy Bruck nad Murem), Frohnleiten, Deutschfeistritz, Übelbach Markt (okręg sądowy Frohnleiten), Kindberg Markt, Kindberg Land, Krieglach, Mitterdorf, Warthberg (okręg sądowy Kindberg), Leoben, Set. Peter koło Leoben, Trofaiach (okręg sądowy Leoben), Mürzzuschlag, Langenwang (okręg sądowy Mürzzuschlag)	1

K r a j	Liczba okręgu wyborezego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Styrya.	6	Eisenerz (okręg sądowy Eisenerz). Donawitz. Vordernberg (okręg sądowy Leoben). Fohnsdorf. Kumpitz. Zeltweg (okręg sądowy Judenburg). Selzthal (okręg sądowy Rottenmann)	1
	7	Sct. Gallen. Gröbming. Schladming. Irdning. Rottenmann, Mautern. Oberzeiring. Obdach. Knittelfeld. Murau (z okręgów sądowych tej samej nazwy). Aussee. Altaussee. Reitern (okręg sądowy Aussee). Judenburg. Unzmarkt. Weisskirchen (okręg sądowy Judenburg). Neumarkt. Sct. Lambrecht (okręg sądowy Neumarkt). Oberwölz Miasto. Sct. Peter am Kammersberg (okręg sądowy Oberwölz). Admont. Liezen (okręg sądowy Liezen)	1
	8	Hartberg. Fehring. Friedberg. Birkfeld. Radkersburg. Pöllau. Vorau (z okręgów sądowych tej samej nazwy). Feldbach. Gleichenberg zdrojowisko. Gnau (okręg sądowy Feldbach). Fürstenfeld. Burgau (okręg sądowy Fürstenfeld). Weiz. Passail. Sct. Ruprecht nad Raabą (okręg sądowy Weiz). Gleisdorf. Pischelsdorf (okręg sądowy Gleisdorf). Voitsberg. Köflach. Lankowitz. Tregist (okręg sądowy Voitsberg)	1
	9	Marburg (okręg sądowy Marburg)	1
	10	Stainz. Eibiswald. Mureck. Oberradkersburg (z okręgów sądowych tej samej nazwy). Arnfels. Leutschach (okręg sądowy Arnfels). Leibnitz. Strass. Ehrenhausen (okręg sądowy Leibnitz). Deutschlandsberg. Gross Sct. Florian. Schwanberg (okręg sądowy Deutschlandsberg). Wildon. Sct. Georgen an der Stiefing (okręg sądowy Wildon). Pettau. Rann (okręg sądowy Pettau). Sct. Leonhard in Windischbüheln (okręg sądowy Sct. Leonhard). Pöbersch. Rosswein (okręg sądowy Marburg)	1
	11	Friedau. Lichtenwald. Tüffer. Rann. Luttenberg. Windischfeistritz. Windischgraz. Schönstein (z okręgów sądowych tej samej nazwy). Mahrenberg. Hohenmauthen. Saldenhofen. Oberfeising. Ggenthal. Soboth (okręg sądowy Mahrenberg). Rohitsch. Sauerbrunn zdrojowisko (okręg sądowy Rohitsch). Brunnendorf. Sct. Lorenzen ob Marburg (okręg sądowy Marburg). Cilli. Hohenegg (okręg sądowy Cilli). Gonobitz. Weitenstein Miasteczko (okręg sądowy Gonobitz)	1
		Następnie okręgi sądowe bez gmin miejscowych okręgów wyborczych Nr. 2, 4 do 11 i bez gmin miejscowych Kappel i Schlossberg (okręg sądowy Arnfels) okręgu wyborczego Nr. 30:	
	12	Mürzzuschlag. Kindberg. Affenz. Mariazell. Sct. Gallen. Birkfeld	1
	13	Bruck nad Murą. Frohnleiten. Leoben. Eisenerz. Mautern	1
	14	Liezen. Rottenmann. Irdning. Aussee. Gröbming. Schladming. Oberzeiring. Oberwölz	1
	15	Murau. Neumarkt. Judenburg. Obdach. Knittelfeld	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Styrya.	16	Voitsberg, Stainz	1
	17	Grac okolica	1
	18	Deutschlandsberg, Elbiswald, Arnfels	1
	19	Leibnitz, Wildon, Kirchbach	1
	20	Fehring, Mureck, Radkersburg	1
	21	Fürstenfeld, Feldbach	1
	22	Gleisdorf, Weiz	1
	23	Hartberg, Friedberg, Vorau, Pöllau	1
	24	Marburg część północna (na lewo od Drawy), Set. Leonhard, Lattenberg, Oberradkersburg	1
	25	Marburg część południowa (po prawej stronie Drawy), Windischfeistritz, Gonobitz	1
	26	Pettau, Friedau	1
	27	Gilli, Franz	1
	28	Rohitsch, Set. Marein, Drachenburg	1
	29	Rann, Lichtenwald, Tüffer	1
	30	Mahrenberg, Schönstein, Windischgraz, Oberburg; następnie gminy miejscowe Kappel i Schlossberg (okręg sądowy Arnfels)	1
Karyntya.			
Karyntya.	1	Miasto Celowice (Klagenfurt) (z okręgu sądowego tej samej nazwy)	1
		Następnie okręgi sądowe:	
	2	Celowice bez gminy miejscowej Celowice	1
	3	Ferlach, Eberndorf, Eisenkappel, Bleiburg	1
	4	Völkermarkt, Eberstein, Althofen	1
	5	Wolfsberg, Set. Paul, Set. Leonhard	1
	6	Set. Veit, Friesach, Gurk	1
	7	Feldkirchen, Rossegg, Millstatt	1
	8	Villach	1
	9	Hermagor, Paternion, Arnoldstein, Tarvis, Kötschach	1
	10	Spittal, Greifenburg, Winklern, Obervellach, Gmünd	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Kraina.			
Kraina.	1	Miasto Lublana (gmina miejscowa)	1
		Następnie okręgi sądowe:	
	2	Lublana bez gminy miejscowej Lublana	1
	3	Radmannsdorf, Kronau, Neumarkt	1
	4	Krainburg, Bischoflack	1
	5	Stein, Egg	1
	6	Lublana górna, Loitsch, Idria, Zirknitz	1
	7	Adelsberg, Senosetsch, Illyrisch Feistritz, Wippach, Laas . .	1
	8	Littai, Weixelburg, Ratschach	1
	9	Gurkfeld, Landstrass, Nassenfuss, Treffen	1
	10	Grosslaschütz, Reifnitz, Seisenberg bez gminy miejscowej Langenthon; następnie gminy miejscowe Banja Loka, Fara, Ossinitz (okręg sądowy Gottschee)	1
	11	Möttling, Rudolfswert bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 12, Tschernembl bez gminy miejscowej Stockendorf	1
	12	Gottsche bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 10; następnie gminy miejscowe Pöllandl, Tschermoschnitz (okręg sądowy Rudolfswert), Stockendorf (okręg sądowy Tschernembl), Langenthon (okręg sądowy Seisenberg)	1
Bukowina.			
Bukowina.		Z miasta Czerniowiec:	
	1	Część na wschód od Kuczurmarestrasse, Rathausstrasse, Rynku, Enzenberghauptstrasse, Bahnhofstrasse i Pruthgasse; następnie gmina miejscowa Sadagóra (okręgu sądowego tej samej nazwy)	1
	2	Pozostała część gminy miejscowej Czerniowiec	1
	3	Miasta (gminy miejscowe) Radowce, Suczawa i Seret (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Bukowina.	4	Następnie gminy miejscowe Gurahumora, Bory, Hlischestie (okręg sądowy Gurahumora), Lichtenberg (okręg sądowy Solka), Schwarzthal (okręg sądowy Kimpolung), Deutsch Alfratautz, Deutsch Badcutz, Deutsch Satulmare, Fürstenthal, Karlsberg, (okręg sądowy Radowce.), Deutsch Tereblestie (okręg sądowy Seret), Augustendorf (okręg sądowy Storożyniec), Ickany dworzec, Nowe Ickany (okręg sądowy Suczawa): następnie obszary dworskie Eisenau, Freudenthal, Luisenthal, Pożoritta (okręg sądowy Kimpolung), Berhomiet nad Seretem (okręg sądowy Wyżnica)	1
		Następnie okręgi sądowe bez gmin miejscowych i obszarów dworskich okręgów wyborczych Nr. 1 do 4 i bez gmin miejscowych, nadto jeszcze wyraźnie przy poszczególnych okręgach wyborczych, jako wyjęte oznaczonych:	
	5	Kocmań, Sadagóra bez gminy miejscowej Buda	1
	6	Gminy miejscowe Tereszeny, Mihuczeny, Hliboka, Kanenka, Wolczyniec, Słobodzia Berlińce, Styreze, Czeropkowce, Waszkowce nad Seretem, Klimowce, Fontina Alba (okręg sądowy Seret), Stare Mamajowce, Nowe Mamajowce, Kamienna, Kiczera, Kuczurmare, Michalcze, Rewna, Strzelecki Kąt (okręg sądowy Czerniowce), Komarestie, Korczestie, Nowe Broszkowce, Panka, Komarestie Słobodzia, Żadowa, Bobestie (okręg sądowy Storożyniec)	1
	7	Zastawna	1
	8	Stanowce, Waszkowce nad Czeremoszem: następnie gminy miejscowe Bahna, Czarnoluzy, Ispas, Łukawiec nad Seretem (okręg sądowy Wyżnica)	1
	9	Putylla, Seletyn, Wyżnica bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 8, dalej gminy miejscowe Ardzel, Breaza, Czumurna, Russ-Moldawitza, Russ pe Boul (okręg sądowy Kimpolung)	1
	10	Dorna Watra, Kimpolung bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 9	1
	11	Bojan: Storożyniec i Czerniowce bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 6; następnie gmina miejscowa Buda (okręg sądowy Sadagóra)	1
	12	Suczawa, Seret bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 6	1
	13	Radowce	1
	14	Solka, Gurahumora	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Hośc wybrać się mających pośtów
Morawy.			
Morawy.		I. Okręgi wyborcze czeskie.	
		Miasta, miasteczka i gminy (gminy miejscowe):	
	1	Berno	1
	2	Buczowice, Slawków*) (z okręgów sądowych tej samej nazwy). Kralowe Pole, Husowice, Židenice, Liszeň (okręg sądowy Berno okolica), Iwanczyce*). Kunice*). Rosice (okręg sądowy Iwanczyce)	1
	3	Jędrzychów, Osoblaha, Frankstadt (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Morawska Ostrowa, Witkowice, Przywóř. Marienberg (okręg sądowy Morawska Ostrowa), Místek. Frydland, Brusperg (okręg sądowy Místek)	1
	4	Rožnów, Wsetín, Wyzowice, Wołoski Klobouk, Bystrzyca nad Hostynem, Bojkowice (z okręgów sądowych tej samej nazwy). Przybor, Koprzywnice (okręg sądowy Przybor), Nowy Jiczyn. Stramberg (okręg sądowy Nowy Jiczyn), Zlín (okręg sądowy Napajedla), Wołoskie Międzyrzecze, Krasna (okręg sądowy Wołoskie Międzyrzecze)	1
	5	Zdounek, Holleszów*), Napajedla, Ždanice, Klobouk (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Kromieryž, Hulín (okręg sądowy Kromieryž), Wyszków, Iwanowice (okręg sądowy Wyszków). Koryczany (okręg sądowy Kyjów)	1
	6	Stražnice*), Hodonín, Kyjów*) (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Hradyszcze Węgierskie, Stare Miasto (okręg sądowy Hradyszcze Węgierskie), Bzenec*), Weseli*), Weseli Przed- mieście, Ostróg Węgierski*), Ostróg Węgierski Przedmieście (okręg sądowy Ostróg Węgierski), Brzeclaw*), Podywin*) (okręg sądowy Brzeclaw), Bród Węgierski*), Luhaczowice (okręg sądowy Bród Węgierski)	1
	7	Jemnice, Trzebicz*), Namiest, Hrotowice, Pohorzelice*), Husto- pecz, Mikołajów*), Jarosláwice, Wranów, Tolez (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Znojmo, Jewiszowice (okręg sądowy Znojmo), Morawskie Budziejowice, Jaromierzycy (okręg sądowy Morawskie Budziejowice), Žydlochowice (okręg sądowy Žydlochowice), Morawski Krumlów, Miro- slawa*) (okręg sądowy Morawski Krumlów), Daczyce, Slawo- nice (okręg sądowy Daczyce)	1
	8	Przerów*), Lipník*), Fulnek (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Kojetyn, Towaczów (okręg sądowy Kojetyn), Hranice*). Kelez, Podstáđ, Drahotusze (okręg sądowy Hranice)	1
		*) Łącznie z gminą izraelską tej samej nazwy.	

K r a j	Liczba okręgu wyboreczego	O k r ę g w y b o r c z y	Łośe wybrać się mających posłów
Morawy.	9	Blansko, Kunstadt, Nowe Miasto, Žďar, Tisznów, Mezyrzecze Wielkie, Bytesz Wielka, Jewiczko*), Morawska Trzebowa (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Switawa, Brzezowa (okręg sądowy Switawa), Iglawa, Trzeszt, Stonarzów (okręg sądowy Iglawa), Boskowice*), Letowice (okręg sądowy Boskowice), Bystrzyca nad Pernsztynem (okręg sądowy Bystrzyca)	1
	10	Prościejów*), Plumłów, Litowel, Sternberg, Unczów, Zabrzeg, Rzymarów (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Ołomuniec, Nowa Ulica (okręg sądowy Ołomuniec), Mohelnice, Losztyce, Usów (okręg sądowy Mohelnice), Konice, Brodek (okręg sądowy Konice), Stare Miasto, Hanuszówice (okręg sądowy Stare Miasto), Schildberg, Czerwona Woda (okręg sądowy Schildberg), Dworzec, Berun (okręg sądowy Dworzec), Libawa Miasto, Budyszów (okręg sądowy Libawa Miasto), Schönberg Morawski, Libig Nieniecki, Frankstadt, Holba, Rejpotin (okręg sądowy Schönberg Morawski), Wiesenberg, Sobotyn, Wielki Losin (okręg sądowy Wiesenberg)	1
		Następnie okręgi sądowe bez gmin miejscowych okręgów wyboreczych Nr. 2 do 10:	
	11	Berno, okolica	1
	12	Wiszków, Slawków, Buczowice	1
	13	Przerów, Kojetyn, Holeszów	1
	14	Kromieryż, Zdounek, Napajedla	1
	15	Hranica, Lipnik, Bystrzyca nad Hostynem, Mezyrzecze Wołoskie	1
	16	Hradyszcze Węgierskie, Ostróg Węgierski, Strażnice	1
	17	Bród Węgierski, Bojkowice, Wołoski Kłobouk	1
	18	Wyzowice, Wsotin, Rożnów	1
	19	Nowy Jiczyn, Fulnek, Morawska Ostrowa, Mistek, Przybor, Frankstadt	1
	20	Ołomuniec, Sternberg, Dworzec, Libawa Miasto, Jędrzychów, Osoblaha, morawskie posiadłości okręgów sądowych Opawa i Wagstadt	1
	21	Unczów, Litowel, Mohelnice, Zabrzeg, Schildberg, Schön- berg Morawski, Stare Miasto, Wiesenberg, Rzymarów . . .	1
	22	Prościejów, Plumłów, Konice	1
	23	Boskowice, Morawska Trzebowa, Switawa, Jewiczko, Kunstadt	1
	24	Blansko, Tysznów, Bytesz Wielka	1
		*) Łącznie z gminą izraelską tej samej nazwy.	

Kraj	Liczba okręgu wyborczego	Okręg wyborczy	Łość wybrać się mających posłów
Morawy.	25	Bystrzyca, Nowe Miasto, Mezyrzecze Wielkie	1
	26	Trzebiecz, Namiest, Jemnice, Budziejowice Morawskie	1
	27	Igława, Telcz, Daczyce, Żdar	1
	28	Morawski Krumłów, Iwanczyce, Znojmo, Wranów, Jarosławice, Hrotowice	1
	29	Hustopecz, Żydlochowice, Mikołajów, Pohorzelice, Brzeclaw, Klobouk	1
	30	Hodonin, Kyjów, Zdanice	1
II. Okręgi wyborcze niemieckie.			
	1	I, III i IV. dzielnica miasta Berna	1
	2	II. dzielnica miasta Berna; następnie gminy miejscowe Huso- wice, Kralowo Pole, Zydénice i Lisen (okręg sądowy Berno okolica)	1
Następnie miasta, miasteczka i gminy (gminy miejscowe):			
	3	Sternberg, Zdounek, Plumlow, Slawków*), Buczowice, Pro- ściejów*), Zdanice (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Ołomunice, Nowa Ulica (okręg sądowy Ołomunice), Kojetyn, Towaczów (okręg sądowy Kojetyn), Kromieryż, Hulín (okręg sądowy Kromieryż), Wiszków, Iwanowice (okręg sądowy Wiszków), Kyjów*), Koryczany (okręg sądowy Kyjów)	1
	4	Trzebiecz*), Mezyrzecze Wielkie, Żdar, Nowe Miasto, Bytesz Wielka, Tysznów, Kunstadt, Jewiczko*), Telcz, Hrotowice, Namiest, Blansko (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Igława, Stanarzew, Trzeszt (okręg sądowy Igława), Bosko- wice*), Letowice (okręg sądowy Boskowice), Konice, Brodek (okręg sądowy Konice), Bystrzyca nad Pernsztynem (okręg sądowy Bystrzyca)	1
	5	Mikołajów*), Pohorzelice*), Hustopecz, Hodonin, Klobouk, Stražnice*), Bojkowice (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Żydlochowice (okręg sądowy Żydlochowice), Brze- claw*), Podywin*) (okręg sądowy Brzeclaw), Kanice*) (okręg sądowy Iwanczyce), Węgierskie Hradyszcze, Bród Węgierski*), Luhaczowice (okręg sądowy Bród Węgierski), Ostróg Wę- gierski*), Ostróg Węgierski Przedmieście, Weseli*), Weseli Przedmieście, Bzenec*), (okręg sądowy Ostróg Węgierski) .	1
*) Łącznie z gminą izraelską tej samej nazwy.			

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Morawy.	6	Jarosławice, Wranów, Jemnice (z okręgów sądowych tej samej nazwy). Znojmo. Jewiszowice (okręg sądowy Znojmo). Daczyce. Slawonice (okręg sądowy Daczyce), Morawski Krumlów, Mirosława*) (okręg sądowy Morawski Krumlów). Budziejowice Morawskie. Jaromierzyce (okręg sądowy Budziejowice Morawskie). Iwanczyce*), Rosice (okręg sądowy Iwanczyce)	1
	7	Morawska Trzebowia, Zabrzeg, Litowel, Unczów (z okręgów sądowych tej samej nazwy). Mohelnice, Losztyce. Usów (okręg sądowy Mohelnice). Schildberg, Czerwona Woda (okręg sądowy Schildberg), Switawa. Brzezowa (okręg sądowy Switawa)	1
	8	Rzymarów. Jędrzychów, Osoblaha (z okręgów sądowych tej samej nazwy). Schönberg Morawski. Rejpolyn. Frankstadt. Holba, Libiny Niemieckie (okręg sądowy Schönberg Morawski). Wiesenberg. Losin Wielki. Sobotyn (okręg sądowy Wiesenberg). Stare Miasto. Hanuszowice (okręg sądowy Stare Miasto)	1
	9	Fulnek. Lipnik*). Holeszów*), Przerów*). Bystrzyca nad Hostynem (z okręgów sądowych tej samej nazwy). Hranice*), Bodenstadt. Keltsch, Drahotusza (okręg sądowy Hranice). Dworzec, Berun (okręg sądowy Dworzec). Libawa Miasto. Budyszów (okręg sądowy Libawa Miasto). Nowy Jiczyn. Stranberg (okręg sądowy Nowy Jiczyn). Przybor. Koprzywnice (okręg sądowy Przybor). Napajedla. Zlin (okręg sądowy Napajedla)	1
	10	Frankstadt. Rožnów. Wsetin. Wołoski Klobouk, Wysowice (z okręgów sądowych tej samej nazwy). Morawska Ostrowa. Marienberg. Przywóz. Witkowice (okręg sądowy Morawska Ostrowa). Mistek. Frydland. Brusperk (okręg sądowy Mistek). Mezyrzecze Wołoskie. Krasna (okręg sądowy Mezyrzecze Wołoskie)	1
		Następnie okręgi sądowe bez gmin miejscowych okręgów wyborczych Nr. 2 do 10:	
	11	Znojmo, Jemnice. Wranów. Daczyce. Telcz. Budziejowice Morawskie	1
	12	Morawski Krumlów, Hustopeč, Žydlochovice, Berne okolica. Pohorzelice. Wyzkóv. Namiest. Hrotowice. Iwanczyce. Klobouk. Šlávčkov. Buzovice. Kyjów. Žďanice	1
	13	Hranice. Nowy Jiczyn. Przybor. Fulnek. Morawska Ostrowa. Mistek. Frankstadt. Rožnów. Wsetin. Wołoski Klobouk. Wołoskie Mezyrzecze. Bród Węgierski. Napajedla. Holeszów. Bystrzyca nad Hostynem. Wyzowice. Bojkowice. Stranice. Ostróg Węgierski. Węgierskie Hradysce	1
		*) Łącznie z gminą izraelską tej samej nazwy.	

K r a j	Liczba okręgu wyborezego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Morawy.	14	Jędrzychowice. Osoblaha. morawskie posiadłości okręgów sądowych Opawa i Wagstadt. Libawa Miasto. Dworzec. Lipník	1
	15	Ołomuniec. Rzymarów. Sternberg	1
	16	Stare Miasto. Schildberg. Schönberg Morawski. Wiesenberg .	1
	17	Zabrzeg. Uieczów. Mohelnice. Litowel. Konice. Plumów. Pro- ściejów. Przerów. Kojetyn. Kromieryż. Zdounek	1
	18	Morawska Trzebowa. Switawa. Iglawa. Kunstadt. Tysznów. Meczrzecze Wielkie. Bytesz Wielka. Nowe Miasto. Bystrzyca. Ždar. Jewiezko. Blansko. Boskowice	1
	19	Jarostawice. Mikołajów. Brzeclaw. Hodonin	1
Szląsk.			
Szląsk.		Miasta, miasteczka i gminy (gminy miejscowe):	
	1	Opawa (z okręgu sądowego tej samej nazwy)	1
	2	Freiwalddau. Zuckmantel. Werbno. Karniów. Albrecheice (Olbersdorf) (z okręgów sądowych tej samej nazwy) Jauernig Miasto (okręg sądowy Jauernig). Anielska Góra (okręg sądowy Bruntal). Weidenau. Friedeberg (okręg sądowy Weidenau) .	1
	3	Bruntal. Beneschów. Odry. Witków. Biłowiec. Klinkowice. Frydek (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	4	Gieszyn. Bogumin. Frysztat. Strumień (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	5	Bielsko. Skoczów. Jabłonków (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
	6	Radwanice. Polska Ostrowa. Herzmanice. Hruszów (okręg sądowy Polska Ostrowa). Schöneyhel (okręg sądowy Bogumin). Dąbrowa. Karwina. Łazy. Orłowa (okręg sądowy Frysztat) .	1
		Następnie okręgi sądowe bez gmin miejscowych okręgów wy- borezych Nr. 1 do 6 i bez gmin miejscowych, nadto jeszcze wyraźnie przy poszczególnych okręgach wyborczych, jako wyjęte oznaczonych:	
	7	Jauernig. Weidenau. Freiwalddau	1
	8	Zuckmantel. Albrecheice (Olbersdorf). Karniów; następnie gminy miejscowe Holasowice. Lodenice i Skrochowice (okręg sądowy Opawa)	1
	9	Werbno. Bruntal. Beneschów; następnie gmina miejscowa Mla- decko (okręg sądowy Opawa)	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Szląsk.	10	Odry, Witków, bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 11; następnie gminy miejscowe Lipina (okręg sądowy Opawa), Istebnik, Olbramice (okręg sądowy Klimkowice), Stara Wieś, Bielów, Brawiny, Brawancice, Albrechcice Wielkie (Grossolbersdorf), Radeczyn i Tyń (okręg sądowy Bilowice), Alexanderfeld, Stare Bielsko, Komorowice Niemieckie, Bystra, Kamienica, Wapienica, Mikuszowice Niemieckie, Międzyrzecze Górne (okręg sądowy Bielsko) . . .	1
	11	Opawa bez gmin miejscowych okręgów wyborczych Nr. 8, 9 i 10, Bilowice bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 10, Klimkowice bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 10; następnie gminy miejscowe Brzezowa, Wietrzkowice, Janče, Łaskowice, Albrechcice Leśne (Waldolbersdorf) (okręg sądowy Witków)	1
	12	Frydek, Polska Ostrowa	1
	13	Cieszyn, Jabłonków	1
	14	Strumięń, Skoczów, Bielsko bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 10	1
	15	Frysztat, Bogumin	1
Tyrol.			
Tyrol.		Z miasta Innsbruku:	
	1	Część pomiędzy prawym brzegiem Innu i kolejami żelaznymi: południową i państwową	1
	2	Pozostała część gminy miejscowej Innsbruku i gmina miejscowa Mühlau (okręg sądowy Hall) i Hötting (okręg sądowy Innsbruck)	1
		Następnie miasta, miasteczka i gminy (gminy miejscowe):	
	3	Kufstein, Kützbühel, Hopfgarten, Rattenberg, Schwaz, Hall, Imst, Landeck, Telfs (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Reutte, Vils (okręg sądowy Reutte)	1
	4	Lienz, Ampezzo, Bruneck, Brixen, Klausen (z okręgów sądowych tej samej nazwy), Innichen (okręg sądowy Sillian), Welsberg, Niederdorf, Toblach (okręg sądowy Welsbeg), Gossensass, Sterzing (okręg sądowy Sterzing), Gries, Zwölfmalgreien (okręg sądowy Bolcany), Obermais (okręg sądowy Meran)	1
	5	Bolcany, Meran (z okręgów sądowych tej samej nazwy) . . .	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Tyrol.	6	Trydent (z okręgu sądowego tej samej nazwy)	1
	7	Rovereto, Riva, Arco, Ala, Mori (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
		Następnie okręgi sądowe bez gmin miejscowych okręgów wyborczych Nr. 1 do 7 i bez gmin miejscowych, nadto jeszcze wyraźnie przy poszczególnych okręgach wyborczych, jako wyjęte oznaczonych:	
	8	Kufstein, Kitzbühel, Hopfgarten	1
	9	Rattenberg, Schwaz, Fügen, Zell am Ziller	1
	10	Innsbruk, Hall, Steinach, Mieders	1
	11	Reutte, Silz, Telfs	1
	12	Imst, Landeck, Ried, Nauders	1
	13	Meran, Passeier, Schlanders, Glurns	1
	14	Lana, Kaltern, Neumarkt: następnie gminy miejscowe Altrei, Truden (okręg sądowy Cavalese), Laurein, Set, Felix, Unsere liebe Frau im Walde (okręg sądowy Fondo), Proveis (okręg sądowy Cles)	1
	15	Bolcany, Sarnthal, Kastelruth	1
	16	Brixen, Sterzing, Klausen	1
	17	Bruneck, Taufers, Enneberg, Buckenstein, Welsberg	1
	18	Lienz, Windischmatrei, Sillian	1
	19	Malè, Cles bez gminy miejscowej okręgu wyborczego Nr. 14, Fondo bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 14	1
	20	Rovereto, Ala, Mori, Villa Lagarina	1
	21	Borgo, Strigno, Levico	1
	22	Fassa, Primiero, Civezzano, Cavalese bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 14	1
	23	Trydent, Stenico, Vezzano, Pergine	1
	24	Condino, Tione, Val di Ledro, Riva, Arco	1
	25	Mezzolombardo, Lavis, Cembra	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Kraj przedarulański.			
Kraj przed- arulański.	1	Miasta i miasteczka (gminy miejscowe) Bregenz, Dornbirn, Feldkirch i Bludenz (z okręgów sądowych tej samej nazwy)	1
		Następnie okręgi sądowe bez gmin miejscowych okręgu wyborczego Nr. 1:	
	2	Bregenz, Bregenzerwald	1
	3	Feldkirch, Dornbirn	1
	4	Bludenz, Montafon	1
Istria.			
Istria.		Okręgi sądowe:	
	1	Buje, Pirano; następnie gminy miejscowe Capodistria, Muggia (okręg sądowy Capodistria)	1
	2	Montona, Porecz, Rovigno; następnie gminy miejscowe Wodnian, Sanvincenti (okręg sądowy Wodnian)	1
	3	Pola; następnie gminy miejscowe, Lussinpiccolo, Ossero (okręg sądowy Lussin)	1
	4	Castelnuovo; następnie gminy miejscowe Decani, Dolina, Maresego, Očisla-Klancz, Pagnano (okręg sądowy Capodistria)	1
	5	Pinguente, Mitterburg, Albona; następnie gmina miejscowa Barbana (okręg sądowy Wodnian)	1
	6	Volosca, Cherso, Veglia; następnie gmina miejscowa Lussin-grande (okręg sądowy Lussin)	1

K r a j	Liczba okręgu wyborczego	O k r ę g w y b o r c z y	Ilość wybrać się mających posłów
Gorycya i Gradyska.			
Gorycya i Gradyska.	1	Gmina miejscowa Gorycya (okręg sądowy Gorycya)	1
		Następnie okręgi sądowe:	
	2	Gorycya bez gmin miejscowych Gorycya i Lucinico	1
	3	Haidenschaft. Komen. Sesana	1
	4	Gervignano. Monfalcone	1
	5	Cormons, Gradyska; następnie gmina miejscowa Lucinico (okręg sądowy Gorycya)	1
	6	Tolmin. Cerkno. Canale. Kobaryd. Bowce	1
Tryest z obszarem.			
Tryest z obszarem.		Z miasta Tryestu:	
	1	Dzielnica II. i VI. (Città Vecchia i S. Giacomo)	1
	2	Dzielnica III. i IV. (Città Nuova i Barriera Nuova); następnie przedmieścia Greta i Scorcola	1
	3	Dzielnica V. (Barriera Vecchia) i przedmieście Chiadino	1
	4	Dzielnica I. (S. Vito) i przedmieście Chiarbola Superiore	1
		następnie:	
	5	przedmieścia Tryestu — bez wymienionych w okręgach wy- borczych Nr. 2, 3 i 4 — i obszar Tryestu	1

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26,

także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1869 za . . . 6 K — h	Rocznik 1889 za . . . 6 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1899 " . . . 10 " — "
" 1860 " . . . 2 " 40 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1900 " . . . 7 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1901 " . . . 6 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1902 " . . . 7 " 50 "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1883 " . . . 5 " — "	" 1903 " . . . 9 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1884 " . . . 5 " — "	" 1904 " . . . 5 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "	" 1905 " . . . 6 " — "
" 1866 " . . . 4 " 40 "	" 1886 " . . . 4 " 60 "	" 1906 " . . . 12 " — "
" 1867 " . . . 4 " — "	" 1887 " . . . 5 " — "	
" 1868 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "	

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Wrazie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przysznaje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25%, a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełnie**, reklamować należy przy wydaniu niemieckiem najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg 1. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz **nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część X. — Wydana i rozesłana dnia 30. stycznia 1907.

Treść: *M* 18. Ustawa, zawierająca postanowienia karne dla ochrony swobody wyborów i zgromadzeń.

18.

Ustawa z dnia 26. stycznia 1907, zawierająca postanowienia karne dla ochrony swobody wyborów i zgromadzeń.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam
co następuje:

§ 1.

Następujące poniżej postanowienia mieć będą
zastosowanie tylko o tyle, o ile odnośne działanie
nie ma znamion czynu karnego, podlegającego
ukaraniu już według powszechnej ustawy karnej
i zagrożonego jakąś cięższą karą.

I. Postanowienia dla ochrony swo- body wyborów.

§ 2.

Postanowienia niniejszej ustawy, dotyczące
ochrony swobody wyborów, mają moc obowiąz-
ującą względem wyborów do Izby posłów Rady
państwa, do sejmów krajowych, reprezentacji
gminnych i powiatowych i wszelkich innych korpo-
racji i ciał reprezentacyjnych, powołanych do za-
łatwiania spraw publicznych.

§ 3.

Przekupstwo przy wyborach.

Kto z rozmysłem

1. ofiaruje, daje lub przyrzeka uprawnionemu
do wyboru lub osobie trzeciej jakąś korzyść ma-

teryalną, aby tym sposobem uprawnionego prze-
kupstwem nakłonić do niewykonywania prawa wyboru
lub wykonywania go w pewnym duchu, lub

2. na rzecz własną lub na rzecz osoby trzeciej
żąda, przyjmuje lub pozwala sobie przyobiecać jakąś
korzyść materialną, za przyrzeczeniem lub pod po-
zorem, że takim podkupieniem da się nakłonić do
niewykonywania prawa wyboru lub do wykonywania
go w pewnym duchu,

ukarany będzie za występki ścisłym aresztem
od jednego do sześciu miesięcy. Przysporzona
korzyść materialna lub jej wartość pieniężna prze-
pada na rzecz funduszu ubogich dotyczącej gminy.

§ 4.

Publiczne ugaszczanie uprawnionych do wyboru.

Kto w dniu wyborów w lokalach gospodnych
(restauracyjnych) lub szynkowych albo też na innych
miejscach publicznych wydaje albo każe wydawać
uprawnionym do wyboru potrawy, napoje lub inne
przedmioty użytkowe bezpłatnie albo po cenach
pozornych, ukarany być ma, o ile nie zachodzi
istota czynu przekupstwa przy wyborach (§ 3),
grzywną porządkową od dziesięciu do dwustu koron.

§ 5.

Wywieranie przymusu przy wyborach.

1. Kto w zamiarze nakłonienia uprawnionego do
wyboru do niewykonywania tego prawa lub do wy-
konywania go w pewnym duchu, z rozmysłem do-
puszcza się czynnej zniewagi bądź przeciw niemu
samemu, bądź przeciw osobie mu blizkiej, albo

przynosi im uszczerbek na ciele, wolności, czci, majątku lub dochodzie, wyrządza im szkodę w ich czynności zawodowej lub przemysłowej, albo też im tem grozi, wreszcie bądź samego uprawnionego do wyboru, bądź osobę mu bliską, zastrasza przez wyrażenie im innych dotkliwych dla nich przykrości lub zagrożenie nimi, ukarany będzie za występki aresztem ścisłym od jednego do sześciu miesięcy.

Wśród okoliczności obciążających, a w szczególności wtedy, gdy zamierzony skutek został osiągnięty lub gdy czyn był tego rodzaju, iż mógł pociągnąć za sobą bardzo znaczną szkodę ekonomiczną dla uprawnionego do wyboru lub dla bliskiej mu osoby, karać należy ścisłym aresztem aż do jednego roku.

2. Takim samym karom podpada ten, kto wkrótce po wyborach bądź to uprawnionemu do wyboru, bądź też bliskiej mu osobie, z roznysłem zadaje czynną zniewagę lub przynosi uszczerbki i wyrządza szkody, w ustępie 1. określone, z tego powodu, iż uprawniony do wyboru wybierał nie w tym duchu, w jakim on nań przed wyborem wpływał.

§ 6.

Rozszerzanie fałszywych wieści przy wyborach.

Kto z roznysłem rozszerza publicznie fałszywe wieści o miejscu lub czasie wyborów, o odstąpieniu kandydata od ubiegania się o mandat albo o jakiej innej okoliczności, mogącej powstrzymać uprawnionych do wyboru od wykonywania prawa wyborczego albo nakłonić ich do wykonywania tego prawa w pewnym duchu, i czyni to w chwili, w której uprawnieni do wyboru albo pewna ich część nie może się już poinformować o prawdziwym stanie rzeczy, ukarany będzie za przekroczenie aresztem od jednego tygodnia do trzech miesięcy.

§ 7.

Falszowanie wyborów.

Kto z roznysłem

1. fałszuje przy wyborze głosowanie lub wynik głosowania,

2. kartkę głosowania, oddaną sobie w celu umieszczenia na niej imienia kandydata, wypełnia wbrew otrzymanemu poleceniu, lub

3. przez spowodowanie błędu co do swego uprawnienia do wyboru, a przedewszystkiem przez użycie podrobionych albo sfalszowanych dokumentów legitymacji wyborczej, wykonuje prawo wyboru, które mu nie przysługuje, albo też wykonuje prawo wyborcze, przysługujące innej osobie, bez jej zgody.

ukarany będzie za występki aresztem lub aresztem ścisłym od jednego do sześciu miesięcy.

§ 8.

Czynienie przeszkód przy wyborach.

Kto z roznysłem

1. w zamiarze utrudnienia uprawnionemu do wyboru wykonywania prawa wyborczego lub przeszkodzenia mu w wykonywaniu tegoż, albo w zamiarze umożliwienia sobie lub innym osobom do wyboru nieuprawnionym uczestnictwa w wyborach, przywłaszcza sobie bezprawnie lub nabywa cudze karty legitymacyjne, kartki głosowania lub inne cudze dokumenty, służące za legitymację wyborczą, albo też powierzone sobie dokumenta legitymacji wyborczej uprawnionemu zatrzymuje lub sprawia, iż dokumenta takie wydane zostają nie tej osobie, która w nich jest wymieniona, lecz innej,

2. w zamiarze wpłynięcia na wykonywanie prawa wyboru w pewnym duchu, utrudnia wyborcy swobodnie wykonywanie prawa wyborczego przez to, że wypełnia samowolnie kartkę głosowania, wydaną przez władzę dla wyborcy, lub

3. w zamiarze udaremnienia wykonywania prawa wyboru przeszkadza uprawnionemu do wyboru w oddaniu głosu,

karany będzie za występki aresztem od jednego tygodnia do trzech miesięcy.

§ 9.

Bezprawne wykonywanie prawa wyboru.

Kto przy wyborze wbrew istniejącym przepisom z roznysłem

1. wykonuje prawo wyboru osoby drugiej za jej zgodą, lub

2. daje powód do tego albo pozwala na to, iż ktoś inny wykonuje jego prawo wyboru,

karany będzie za przekroczenie aresztem od jednego tygodnia do trzech miesięcy.

§ 10.

Udaremnienie wyboru.

Kto w zamiarze przeszkodzenia stwierdzeniu wyniku wyborów listę głosowania lub kartki głosowania całkiem albo częściowo uprzątuje na bok, rozsypuje lub czyni nieprzydatnymi do użytku, karany będzie za występki aresztem ścisłym od jednego tygodnia do sześciu miesięcy.

§ 11.

Naruszenie tajemnicy wyboru.

Kto przy wyborze tajnym zaponocą środka prawu przeciwnego z roznysłem wyrabia sobie wiadomość o tem, jak ten lub ów uprawniony do

wyboru głosował, karany będzie za przekroczenie aresztem od jednego tygodnia do trzech miesięcy.

§ 12.

Przeszkadzanie w ubieganiu się o mandat.

Kto w zamiarze wstrzymania kogoś od przedstawienia swej kandydatury do jednego z ciał reprezentacyjnych w §-ie 2-gim oznaczonych lub nakłonienia go do zaniechania kandydatury, dopuszcza się przeciw tej osobie czynnej zniewagi albo zadaje jej prawni przeciwne nadwężenie na ciele, wolności, czci, majątku lub dochodzie, albo też tem grozi, karany będzie za występki aresztem albo ścisłym aresztem od jednego do sześciu miesięcy.

§ 13.

Komisya wyborcza.

Komisarze wyborczy, członkowie komisji wyborczej i jej protokolanci uważani być mają za urzędników w rozumieniu § 101-go ust. karn. i używają przy sprawowaniu swych czynności ochrony, zapewnionej przez ustawę karną osobom do zwierzchności należącym.

§ 14.

Utrata prawa wyboru i wybieralności.

Zasądzenie za występki w §§-ach 3, 5, 7, 8 i 10 określone, o ile popełniono je przy wyborach do Izby posłów Rady państwa lub do sejmów krajowych, pociągają za sobą utratę prawa wyboru i wybieralności do Izby posłów Rady państwa, do sejmów krajowych i reprezentacji gminnych i powiatowych na okres sześciolatek, licząc od ukończenia kary. Postanowienie to winno być w wyroku wypowiedziane.

Z upływem tego czasu ustaje także wykluczenie z prawa wyboru i wybieralności, postanowione w §-ie 8-mym, l. 6, ordynacyi wyborów do Rady państwa.

II. O ochronie swobody zgromadzeń.

§ 15.

Udaremnienie zgromadzenia.

Kto sam albo w towarzystwie innych osób z roznym udaremnieniem zgromadzenia wyborców, zwołane w celu wysłuchania kandydatów, omówienia wyborów lub odebrania sprawozdania, albo też zebranie, podlegające ustawie o stowarzyszeniach i zgromadzeniach, a zwołane według przepisów ustawowych w celu roztrząsania spraw publicznych, czyniąc to bądź przez bronienie wstępu osobom do udziału w zgromadzeniu uprawnionym, bądź przez bezprawne wtargnięcie na zgromadzenie, bądź też

przez wyparcie osób obecnych lub osób do kierowania i utrzymywania porządku powołanych, albo przez gwałtowne stawienie oporu zarządzeniom formalnym, przez te osoby wydanym, a przebiegu zgromadzenia dotyczącym, karany będzie za przekroczenie aresztem od jednego tygodnia do trzech miesięcy. Gdy zachodzą okoliczności obciążające, zasądzić należy w szczególności poduszczyciela i tych, którzy brali udział w udaremnieniu zgromadzenia, podjętem przez większą ilość osób, które się w tym celu zmówiły i połączyły, aresztem ścisłym aż do sześciu miesięcy.

O ile chodzi o zgromadzenia, których nie można osądzać według ustawy o stowarzyszeniach, za osoby do kierownictwa i utrzymywania porządku powołane uważać należy aż do ustanowienia ich przez zgromadzenie tych, którzy je zwołali.

§ 16.

Bezprawne branie udziału w zgromadzeniu.

Kto w zgromadzeniu tego rodzaju, który określono w §-ie 15-tym, ograniczonem w myśl zwołania do wyborców lub do pewnej ściśle odgraniczonej grupy wyborców, do członków pewnego stowarzyszenia lub do uczestników zaproszonych, świadomie bierze udział, nie posiadając do tego prawa, i mimo zawezwania ze strony osób, do kierownictwa i utrzymywania porządku powołanych, zgromadzenia nie opuszcza, karany będzie grzywną od dziesięciu do dwustu koron.

III. Postanowienia końcowe.

§ 17.

Postępowanie i wydawanie wyroku w przypadkach przekroczeń, w tej ustawie określonych, należy do sądów powiatowych, a ukaranie za publiczne ugaszczanie uprawnionych do wyboru i za bezprawne branie udziału w zgromadzeniu (§§ 4 i 16) do władz politycznych.

§ 18.

Postanowienia §§-ów 3-go do 12-go i §§-ów 14-go do 16-go nie mają zastosowania do czynów, popełnionych przed wejściem w życie tej ustawy.

§ 19.

Artykuł VI. ustawy z dnia 17. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 8 z r. 1863, traci z chwilą, w której zacznie obowiązywać ustawa niniejsza, swą moc obowiązującą z tem, że wybory, które odbyły się przed powyższą chwilą, osądzone być mają według artykułu VI. wzmiankowanej w wstępie ustawy bez uwagi na to, że ustawa niniejsza weszła już w życie.

§ 20.

Jednocześnie z rozpisaniem wyboru do Izby posłów Rady państwa lub do sejmiku krajowego podać należy tę ustawę we wszystkich gminach okręgu wyborczego do powszechnej wiadomości przez przybicie.

Nadto najważniejsze postanowienia w tej ustawie zawarte wydrukowane być mają na odwrotnej stronie legitymacji wyborczej.

§ 21.

Ustawa ta nabędzie mocy obowiązującej w dniu, w którym będzie ogłoszona.

Wykonanie tej ustawy polecam Memu Ministrowi sprawiedliwości i Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. stycznia 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Klein wkr.

Bienerth wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XI. — Wydana i rozesłana dnia 31. stycznia 1907.

Treść: (Nr 19 i 20.) 19. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Czudyna do Koszczuży. — 20. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia ekspozytury c. k. komory głównej w Lublanie dla przedmiotów pocztą przesyłanych.

19.

Dokument koncesyjny z dnia 18. stycznia 1907,

na kolej lokalną z Czudyna do Koszczuży.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Spółce akcyjnej „Bukowińskich kolei lokalnych“ koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu kolei żelaznej, która ma być wybudowana jako kolej lokalna wąsko-torowa od stacyi Czudyna, do tejże spółki należącej, do Koszczuży, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895 i z dnia 24. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 216, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesyonaryuszka z dobrodziejstw, przewidzianych w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895.

§ 2.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest ukończyć budowę kolei koncesyonowanej najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, gotową

kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać ją w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi — złożyć ma koncesyonaryuszka na żądanie rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi sierocych pieniędzy.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Do wybudowania koncesyonowanej kolei nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyznane będzie koncesyonaryuszce co do wybudowania tych kolei podjazdowych, których budowę rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za pożyteczną.

§ 4.

Co do budowy koncesyonowanej kolei i co do ruchu na niej stosować się winna koncesyonaryuszka do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, wreszcie do

ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów, dotyczących ruchu, a ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o tyle, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu, a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; natomiast trzymać się należy w tej mierze osobnych przepisów ruchu, które wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Koncesjonowana kolej lokalna ma być na początek urządzona i utrzymywana w ruchu tylko dla powszechnego obrotu towarowego w ładunkach całowozowych.

Jednakże koncesjonariuszka ma obowiązek zaprowadzić na koncesjonowanej kolei żelaznej także prawidłowy przewóz towarów w poszczególnych szlakach, gdyby interesowani zechcieli zapewnić jej na pokrycie wynikającej stąd dla niej nadwyżki kosztów takie dopłaty, które Ministerstwo kolei żelaznych uznałoby za wystarczające.

§ 6.

Cyfra rzeczywistego, jakoteż imiennego kapitału zakładowego, podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowy i urządzenie kolei łącznie z kosztami zaopatrzenia się w park kolejowy, wreszcie kosztów na uposażenie rezerwy kapitału, którą rząd ma oznaczyć — rzeczywiście wyłożonych i należyście wykazanych — z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych innych wydatków policzać nie wolno.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, mogą być koszta przez to poniesione doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu, a koszta należyście będą wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, przez rząd zatwierdzonego.

§ 7.

Co do przewozu transportów wojskowych, tudzież co do innych stosunków do administracji wojskowej, stosować się mają do koncesjonowanej kolei lokalnej — o ile to da się pogodzić z jej urządzeniami — owe postanowienia, które mają moc obowiązującą dla reszty linii spółki, będących przedmiotem Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 29. sierpnia 1885, Dz. u. p. Nr. 141. i dokumentu koncesyjnego z dnia 23. października 1899, Dz. u. p. Nr. 215.

§ 8.

Trwanie koncesyi, łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na okres aż do 4. czerwca 1973 włącznie, a gaśnie ona po upływie tego czasu.

Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem powyższego czasu, gdyby określonych w §ie 2 zobowiązań pod względem ukończenia budowy i otwarcia ruchu nie dopełniono, o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §u 11, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§ 9.

Nie wolno koncesjonariuszce powierzać ruchu na koncesjonowanej kolei osobom trzecim, wyjąwszy przypadek, gdy na to rząd wyraźnie zezwoli.

Rząd zastrzega sobie prawo objęcia kiedykolwiek ruchu na na koncesjonowanej kolei i utrzymywania go aż do upływu okresu koncesyjnego na rachunek koncesjonariuszki.

W przypadku takim koncesjonariuszka zwracać ma rządowi koszta, z powodu utrzymywania ruchu rzeczywiście ponoszone.

Zresztą warunki tego utrzymywania ruchu unormowane będą w kontrakcie ruchu, który rząd zawrze z koncesjonariuszką.

§ 10.

Koncesjonariuszka obowiązana jest postarać się o zaopatrzenie swoich funkcjonariuszów na wypadek choroby i na starość i o zaopatrzenie ich rodzin i w tym celu przystąpić do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, jeśliby dla koncesjonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie była utworzona własna kasa emerytalna, przynajmniej takie same korzyści członkom zapewniająca, względnie przynajmniej takie same obowiązki na

koncesyonaryuszkę wkładająca, jak kasa rzeczowego związku.

Owo zaopatrzenie należy tak przeprowadzić, by koncesyonaryuszka lub przedsiębiorstwo na jej miejsce wstępujące mieli obowiązek zgłaszać w instytucie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie we własnej kasie emerytalnej, stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako pociągowi, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni — przy odpowiednim ich zatrudnieniu najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

§ 11.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894. Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, podanemi, dozwolić rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania swej kolei do przewozu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości mającymi powstać — na których rząd ruch utrzymuje — w taki sposób, by rząd mógł z prawem samoistnego ustanawiania tariff przewozić lub pozwolić przewozić tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 12.

Państwo zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanej kolei po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny wykupna policzyć się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa kolejowego w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą wykupna, straci się zaś z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w §ie 1 czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie przez resztujący okres uwolnienia od podatku stanowi obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu uścić się mającą bez opłaty podatku rentę wykupna. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się rentę wykupna w ten sposób, że się od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, oblicza podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąca go od docho-

dów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do §u 131, lit. a, ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy — dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby natomiast wykupno nastąpić miało po upływie czasowego, w §ie 1 ustanowionego uwolnienia od podatków, uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowem, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do §u 131, lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Czysty dochód średni obliczony w myśl powyższego postanowienia, płacić należy koncesyonaryuszce jako wynagrodzenie za wykupioną kolej aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupioną przed upływem siódmego roku ruchu lub gdyby średni dochód czysty, w myśl postanowień ustępów 1 do 3 obliczony, bez uwzględnienia dodatku w ustępach 2 i 3 przewidzianego, nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, która by się równała kwocie ryczałtowej, potrzebnej na oprocentowanie po cztery od sta kapitału zakładownego przez rząd zatwierdzonego, i na umorzenie go w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za kolej wykupioną, będzie polegało na tem, że państwo wymienioną wyżej kwotę ryczałtową płacić będzie w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać koncesyonaryuszce podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

7. Państwo zastrzega sobie nadto, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, w myśl postanowień powyższych punktów koncesyonaryuszce należnych, zapłacić kapitał, równający się zdyskontowanej według stopy po

cztery od sta — licząc odsetki od odsetek — na rok wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się to samo przez się rozumie, dodatku, gdyby w myśl postanowień ustępu 2 i 3 zawierał się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą w takim razie po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacye długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

7. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, pod ll. 1 do 6 przepisanego, bez dalszej zapłaty, wolna od ciężarów, własność i używanie koncesyonowanej kolei ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów, utworzone z kapitału zakładowego, ewentualnie także koleje podjazdowe, własnością koncesyonaryuszki będące i jej przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwowe kapitały ruchu i rezerwy, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby te ostatnie z zezwoleniem rządowem nie były już stosownie do swego przeznaczenia użyte.

8. Uchwała rządu, tycząca się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić musi zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmiona będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracyi najpóźniej do 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracya ta określać będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupienie następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają na państwo;
- c) kwotę ceny wykupna (l. 1 do 6), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, tymczasowo obliczoną, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

9. Państwo zastrzega sobie prawo ustanowienia — jednocześnie z doręczeniem deklaracyi, tyczącej się wykupna — osobnego komisarza do czu-

wania nad tem, żeby stan majątku, poczynwszy od tej chwili, nie został na szkodę państwa zmieniony.

Od chwili deklaracyi co do wykupienia wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości w niej wymienionych pozwolenia tego komisarza.

Tosamo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

10. Koncesyonaryuszka obowiązana jest mieć o to staranie, aby państwo mogło w dniu na wykupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie w deklaracyi wykupna wymienione przedmioty majątkowe.

Gdyby koncesyonaryuszka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, będzie państwo miało prawo nawet bez ich zezwolenia i bez sądowej interwencyi, objąć w fizyczne posiadanie oznaczone w deklaracyi przedmioty majątkowe.

Poczynwszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; przeto od tej chwili przypadają wszelkie dochody ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś wszystkie wydatki ruchu.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe, i za wszelkie inne długi pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

11. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracyi wykupna (l. 8) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych, wskutek wykupienia na państwo przechodzących.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest oddać rządowi na jego żądanie do dyspozycyi wszelkie dokumenty prawne, jakichby do tego celu od niej potrzebował.

§ 13.

Gdy koncesya upłynie i od dnia jej upłynięcia przechodzi na państwo, bez wynagrodzenia, wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów, utworzone z kapitału zakładowego, koleje podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, gdyby je koncesyonaryuszka posiadała, jakoteż rezerwowe

kapitały ruchu i rezerwy, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby te ostatnie za zezwoleniem rządu nie były już stosownie do swego przeznaczenia użyte.

§ 14.

Tak wtedy, gdy koncesya zgaśnie, jak i w razie wykupienia kolei, zatrzymuje koncesyonaryuszka na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia rząd koncesyonaryuszkę z tym wyraźnym dodatkiem upoważnił, że nie mają one stanowić przynależności kolei.

§ 15.

Rząd ma prawo przekonać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie wykonane, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono, względnie je usunięto.

Rząd ma także prawo wglądać w zarząd kolei przez wydelegowanego przez siebie funkcyonaryusza a w szczególności nadzorować we wszelki sposób, jaki za stosowny uzna, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami, i wydelegować w tym celu nadzorcze organy na koszt koncesyonaryuszki.

§ 16.

Rząd zastrzega sobie nadto prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom a nadto według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, na który ją nadano.

Derschatta wlr.

20.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. stycznia 1907,

dotyczące utworzenia ekspozytury c. k. komory głównej w Lublanie dla przedmiotów pocztą przesyłanych.

W budynku głównego urzędu pocztowego w Lublanie otworzona została ekspozytura tamtejszej c. k. komory głównej do odprawiania posyłek pocztowych, która rozpoczęła już urzędowanie.

Korytowski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße l. 26,

także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße l. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	2 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "			
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "			

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Wrazie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przyznaje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25% a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełnie, reklamować należy przy wydaniu niemieckiem najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIV. — Wydana i rozesłana dnia 12. lutego 1907.

Treść: № 24. Rozporządzenie, którem wydaje się przepisy dla zapobiegania nieszczęśliwym wypadkom i dla ochrony zdrowia robotników przy przemysłowym wykonywaniu budowl i ładowych.

24.

Rozporządzenie Ministra handlu za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 7. lu- tego 1907,

którem wydaje się przepisy dla zapobiegania nieszczęśliwym wypadkom i dla ochrony zdrowia robotników przy przemysłowym wykonywaniu budowl i ładowych.

Przy przemysłowym wykonywaniu budowl i ładowych i innych robót budowlanych, w związku z nimi będących, należy niezawisłe od odnośnych postanowień regulaminów budowy przestrzegać następujących przepisów:

I. Przepisy dla zapobiegania nieszczęśliwym wypadkom.

1. Fundamenty.

§ 1. Przy kopaniu fundamentów i przy wykonywaniu robót ziemnych należy w ogóle ze szczególniejszą starannością baczyć na bezpieczne rozparcie ziemi. Podkopywanie ziemi jest niedozwolone. Brzeg wykopu musi być przynajmniej na pół metra szerokości wolny od wszelkiego obciążenia ziemią, materjałem itd.

W razie nastania pory deszczowej należy tak przed rozpoczęciem roboty, jak i w jej toku, zbadać

od czasu do czasu ściany, względnie podpory, aby się przekonać, czy są dostatecznie mocne i stosownie do wyniku badania zarządzić potrzebne środki bezpieczeństwa.

Obok budynków już stojących, a nie mających tak głębokich fundamentów jak nowo stawiane, można zakładać nowe fundamenty i czynić potrzebne w tym celu wykopy tylko kawałkami, których długość nie może przekraczać 2 m.

2. Szyby studzienne, kanały i doły kłoczne.

§ 2. Szyby studzienne o przekroju poprzecznym kwadratowym muszą być bezwarunkowo ocembrowane. Szyby okrągłe wolno kopać bez wymurowania tylko w ziemi zupełnie twardej.

Gdy się studnię wyklada murem, a bale opierające mają położenie poziome, wolno wyjmować naraz tylko po jednym balowi, i to dopiero wtedy, gdy cała część muru aż do spodniej krawędzi tego bala jest szczelnie wypełniona ziemią. Gdy się ma do czynienia z ziemią bardzo sypką, żwirową itp., nie wolno zgoła usuwać cembryny na całej wysokości usuwistej warstwy, lecz przeciwnie należy przestrzeń za murem leżącą zasypać ziemią. Przy cembrowaniu pionowym musi być przestrzeń leżąca za murem wypełniana od wieńca do wieńca poziomego, zanim wolno usunąć bale pionowe.

Wypełniona ziemią przestrzeń musi być zawsze dobrze ubita.

W szybie studziennym należy umieścić tuż ponad wysokością, do której sięgają głowy robotników, dach ochronny, pod który robotnicy mogliby się schronić przed spadającymi przedmiotami.

§ 3. Przed spuszczeniem się do studni lub szybu studziennego za pomocą windy lub innym sposobem, nie mniej też przed zejściem do używanych już dołów kłoczących i starych kanałów, należy bez względu na mniejszą lub większą głębokość sprawdzić, czy nie ma tam gazów duszących. Sprawdza się to albo w ten sposób, że spuszcza się powoli zwykłą latarnię z palącym się światłem, albo też w jakiś inny niezawodny sposób.

Gdy światło zgaśnie lub gdy nagromadzenie się gazów duszących będzie sprawdzone wynikiem ewentualnej próby innego rodzaju, należy te gazy usunąć za pomocą pomp powietrznych lub wentylatorów, a w braku tych przyrządów za pomocą wlewania gorącej wody lub spuszczenia cetrów z niegaszonym wapnem, polaniem wprzód wodą.

Gdyby należało przypuszczać, że w szybie znajdują się gazy wybuchające, nie wolno robić próby z zapalonym światłem.

Badanie powietrza należy w każdym razie powtarzać tak długo, dopóki się nie dojdzie do zupełnie zadowalniającego wyniku.

3. Jamy na wapno i inne zagłębienia.

§ 4. Jamy na wapno i inne zagłębienia, niebezpieczne dla ruchu na placu budowy, należy opatrzyć pokryciem, nie dopuszczającym załamania, lub też dostatecznie trwałym ogrodzeniem.

4. Rusztowania.

a) W ogólności.

§ 5. Każde rusztowanie musi się składać z drzewa zdrowego, odpowiednio grubego i nie osłabionego w przekroju poprzecznym przez poprzednie użycie, i musi być zrobione umiejętnie i bezpiecznie w sposób, odpowiadający postępowi budowy.

Chcąc rusztowanie rozebrać, należy postarać się o stosowne urządzenia, aby belki, dyle, rygle, klamry i wszelkie inne wielkie i ciężkie części składowe rusztowania można było bezpiecznie spuścić w dół na linewkach lub też w jaki inny sposób bez niebezpieczeństwa dla osób, znajdujących się pod rusztowaniem.

Gwoździe, wystające z drzewa, należy ile możności przed transportem, a bądź co bądź przed dalszym użyciem drzewa, wyjąć albo pozaginać.

Przy składaniu materiału na rusztowaniach trzeba mieć staranie o to, aby skutkiem tego ruchu nie doznawał przeszkody.

b) Rusztowania sztandarowe.

§ 6. Przy rusztowaniach sztandarowych muszą ładiny mieć silną podstawę wsparcia, a rygle poprzeczne bezpieczne łożysko; gdy się używa z boku bądź to całego rusztowania, bądź też poszczegól-

nych jego części, należy je wzmocnić silnymi krzyżulcami przekątnymi. Rusztowania dla niezwykłych celów, na przykład do wież, do przenoszenia na dalsze odległości itp., muszą być umiejętnie powiązane.

Na wszystkich piętrach rusztowania należy umieścić odpowiednio szczelny, mocny i szeroki pomost z desek, którego końce nie powinny wystawać. Dla ochrony ludzi przed spadnięciem, oraz dla zapobieżenia spadaniu materiału lub narzędzi, należy umieścić poręcze a na zewnątrz białe spodnie zasławać.

Dla dostania się na poszczególne piętra rusztowania, oraz do połączenia poszczególnych pięter ze sobą, mają być urządzone kładki, schody i drabiny, które jednakże muszą być tak rozmieszczone, iżby na rusztowania i na miejsca do roboty przeznaczone można było wchodzić tylko z jednego piętra na drugie.

c) Rusztowania wystrzałowe.

§ 7. Przy tych rusztowaniach belki przechodzące przez mur, muszą być albo od wewnątrz przeciw wychyleniu ku górze stosownie zabezpieczone, albo też na zewnątrz przeciw usunięciu się ku dołowi za pomocą zastrzałów należycie podparte; prócz tego należy je w podłużnym kierunku usztywnić, celem uniknięcia wybożeń.

d) Rusztowania drabinowe.

§ 8. Rusztowania drabinowe należy usztywnić za pomocą przekątnych łąt (wietrzników) i opatrzyć dla ochrony od upadnięcia ze strony zewnętrznej poręczami, a gdyby wolna przestrzeń pomiędzy pomostem rusztowania a ścianą budynku była szersza jak na 0.4 m, ogrodzić także ze strony wewnętrznej.

Deski, służące za pomost, muszą leżeć na szczeblach i powinny wystawać po obu stronach najmniej o 0.2 m.

Połączenie drabin z belkami, przetkaniami przez mur, oraz poręczy z oczepami drabiny musi być pewne i trwałe.

e) Rusztowania wiszące.

§ 9. Rusztowania wiszące wolno zawieszać na linach tylko na dostatecznie silnych i dobrze umocowanych wystrzałach. Przy montowaniu można zamiast lin używać także łańcuchów i sztywnych prętów żelaznych, dostatecznie silnych.

Ilość maksymalną robotników, mogących pracować na rusztowaniu wiszącym, oraz dozwoloną wytrzymałość minimalną lin należy na takich rusztowaniach uwidocznąć za pomocą trwałego i czytelnego napisu.

Każda winda musi być opatrzona zapadką i hamulcem, a wszystkie tryby kół zębatych nasadą ochronną.

Każde rusztowanie wiszące należy zabezpieczyć od kołysania się za pomocą stosownych urządzeń.

f) Rusztowania na kozłach.

§ 10. Kozły bez usztywnienia w kierunku podłużnym są niedozwolone; takie usztywnienie musi być uskutecznione co najmniej za pomocą przyklamrowanych zastrzałów.

Ustawiając kozły na ziemi, trzeba postarać na o dostatecznie silny podkład; gdy się ich używa na rusztowaniach, nie wolno ich pod żadnym warunkiem ustawiać na niezakrytych belkach, lecz na szczelnym i dostatecznie silnym pomoście.

Gdy chodzi o rusztowania na kozłach o 1·9 m wysokości albo jeszcze wyższych, lub gdy się ustawia jedno rusztowanie na drugim, należy pomost zamknąć deską krawędziową, a nadto opatrzyć go poręczami.

g) Krążyny rusztowaniowe.

§ 11. Przy ustawianiu krążyn — pomijając już to, że muszą mieć konstrukcję fachową — należy mieć staranie o stosowne zabezpieczenie tych części, po których się wchodzi na górę, jak i miejsce roboczych na rusztowaniu. Także rozbieranie takich rusztowań może się odbywać tylko pod kierownictwem fachowem.

h) Badanie rusztowań.

§ 12. Rusztowania należy poddawać fachowemu badaniu najmniej co czternastie dni, a szczególnie po burzy i po każdorazowej dłuższej przerwie w budowie, aby się przekonać, czy znajdują się w należytych stanie; rusztowania wiszące należy badać przed każdorazowym użyciem, a umocowanie wystrzałów co dnia. Dostrzeżone usterki należy usunąć przed rozpoczęciem roboty.

i) Obciążanie rusztowań.

§ 13. Rusztowania wolno obciążać tylko stosownie do rodzaju ich konstrukcji. Rusztowań wystrzałowych, drabinowych i wiszących można używać do montowania konstrukcji żelaznych i drewnianych tylko wtedy, gdy są zbudowane odpowiednio do takiego nadzwyczajnego obciążenia. Zresztą wolno takich rusztowań używać tylko do takich robót, które nie wymagają większej ilości robotników lub nagromadzenia materiału, a więc tylko do pociągania, malowania itd.

k) Otwory w pomostach rusztowań.

§ 14. Otwory w pomostach rusztowań, potrzebne do wyciągania materiału na poszczególne piętra, należy opatrzyć szybowymi zasiekami z desek między piętrami rusztowania; te zasieki muszą sięgać aż do dolnego końca instalacji do wyciągania

materiału i mogą być tutaj, jakoteż na piętrach otwarte tylko w tych miejscach, któredy nakłada się i wydobywa materiał. Podobnie też u najwyższej położonego otworu w rusztowaniu można tylko to miejsce pozostawić bez ogrodzenia, któredy wydobywa się wyciągnięty materiał.

5. Drabiny i schody.

§ 15. Drabiny i schody należy przed użyciem zbadać, aby się przekonać, czy są bezpieczne. Dostrzeżone usterki należy niezwłocznie usunąć. Przybijanie łat w miejsce brakujących szczebli jest niedozwolone.

Gdy w budowlach, wyższych niż na jedno piętro, do komunikacji z jednego piętra na drugie służą drabiny, należy je ustawiać zawsze parami, jedną dla wejścia na górę, a drugą dla zejścia na dół, i to ile możliwości tak, aby obrót przy wchodzeniu i schodzeniu następował w tę samą stronę; nadto muszą być tak długie, żeby wystawały ponad poziom piętra, na które prowadzą, mierząc w kierunku drabiny, najmniej o 1·5 m.

Nie wolno ustawiać jednej drabiny nad drugą tak, żeby spadające przedmioty mogły trafić frakt dolny.

Drabiny muszą stać bezpiecznie na ziemi, a nadto winny być dobrze umocowane do rusztowania za pomocą klamer. Na samych rusztowaniach wolno drabiny ustawiać tylko wtedy, gdy mają podkład z dylów, najmniej na 5 cm grubych.

W razie używania drabin, stojących poza piętrami rusztowania i wiodących bezpośrednio na jedno z tych pięter, należy się postarać o dostatecznie szeroki i bezpieczny dostęp, względnie wychód.

Drabiny podwójne (dla malarzy, do roboty na schodach lub stopniach) muszą mieć urządzenie, zapobiegające przypadkowemu rozchyleniu się obu części.

6. Pomosty pochyłe (sztagi).

§ 16. Pomosty muszą być ile możliwości tak szerokie, iżby dwie osoby mogły się na nich wyminąć.

Spadzistość pomostów powinna ile możliwości wynosić 1 : 3 lub mniej, a nie może być większą niż 1 : 2.

Płaszczyzna, wiodąca na pomost, musi być wyłożona listwami w kierunku szerokości pomostu, oddalonymi od siebie na jeden krok, a gdy jest ślisko, musi być posypana popiołem, piaskiem lub czemś podobnem.

Na każdym pomoście muszą ze strony zewnętrznej, jakoteż u leżących ewentualnie obok pomostu okien i otworów na drzwi, być umieszczone poręcze; podobnie też należy pomost opatrzyć poręczami na zewnątrz w takim razie, gdy jest od muru oddalony więcej jak na 0·4 m.

7. Liny i łańcuchy.

§ 17. Przy robotach budlowanych można oprócz łańcuchów używać tylko giętkich lin, konopnych, bawełnianych lub drucianych.

Czy liny i łańcuchy znajdują się w dobrym stanie i czy posiadają należytą wytrzymałość, należy od czasu do czasu sprawdzić drogą fachowego zbadania. Wadliwe łańcuchy i liny należy natychmiast uniejętnie naprawić, albo też, gdyby naprawa nie dawała dostatecznej rękojmi bezpieczeństwa zastąpić innemi.

Łańcuchów i lin, nie posiadających dostatecznej wytrzymałości, nie wolno zgoła używać.

Do wyciągania materiału za pomocą naczyń nie wolno używać lin z pojedynczymi hakami.

8. Przyrządy do wyciągania i podnoszenia.

a) W ogólności.

§ 18. Używanie elewatorów materiałowych do wyciągania lub spuszczenia osób jest niedozwolone. Tylko przy budowie studzien i wysokich kominów wolno używać elewatorów także do wyciągania i spuszczenia osób, jeżeli dają w tym względzie dostateczną rękojnię bezpieczeństwa.

§ 19. U wszystkich przyrządów do wyciągania materiału muszą otwory do ładowania i wyladowywania być w stosowny sposób zabezpieczone przed spadnięciem ludzi lub materiału, a nadto powinny być dostatecznie oświetlone światłem dziennem lub sztucznem. U każdego takiego otworu należy umieścić wyraźny napis, przestrzegający przed wychyleniem się i zawierający zakaz używania elewatora do wyciągania ludzi.

§ 20. Mechanizmy, służące do poruszania elewatorów różniców, żórawi itp., o ile nie są zastrzeżone już przez swe położenie, należy opatrzyć ogrodzeniem. Wszelkie systemy kół zębanych, leżące w obrębie komunikacji lub wystawione na mimowolne dotknięcie, należy zakryć.

Gdy się używa elewatorów elektrycznych, należy przewody, przez które przechodzi prąd, jakoteż aparaty elektryczne zabezpieczyć dobrze przed dotknięciem przez osoby niepowołane.

Elewatory, różnice i inne podobne przyrządy do podnoszenia muszą być urządzone w ten sposób, iżby osoby, zajęte pod nimi, nie mogły być zgoła trafione spadającym materiałem; na najniższym piętrze należy umieścić dostatecznie silny dach ochronny.

§ 21. Pod wiszącymi swobodnie ciężarami należy komunikację ograniczyć do niezbędnej konieczności.

b) Przyrządy do wyciągania zaprawy tynkowej.

§ 22. U zwykłych przyrządów do wyciągania zaprawy tynkowej (t. j. kołowrotów z dwoma wiszą-

ciami na linach naczyniami) musi wał leżeć tak wysoko ponad stanowiskiem robotników, żeby żaden z nich nawet z wyciągniętymi w górę ramionami nie mógł go dosięgnąć, albo też należy wał przykryć w taki sposób, iżby robotnicy nie mogli go dotknąć. Jeżeli otworem na elewator należy pokład dylowy rusztowania opatrzyć przygwożdżeniem łałami (t. zw. listwami spodkowymi), a w wysokości piersi umieścić przelkaną belką lub rękojeść, za którąby robotnicy, kierujący powrozem, mogli trzymać się wolną ręką.

c) Żórawie i windy.

§ 23. Żórawie i windy muszą być opatrzone zapadką i hamulcem pasowym lub innymi przyrządami hamulcowymi, funkcjonującymi niezawodnie. Gdy ciężar ma być spuszczaany na dół siłą własnej ciężkości, a na żórawiu lub windzie jest urządzenie dla powolnego i szybkiego ruchu, należy je opatrzyć zakładką, która by nie pozwalała na samoczynne przejście w szybki ruch.

Żórawie przesuwane, na których znajdują się robotnicy, muszą mieć na sobie pomosty lub galerie, dostatecznie bezpieczne i otoczone ogrodzeniem, zapobiegającym spadnięciu ludzi lub materiału.

Na każdym żórawiu należy wyraźnie uwidocznić jego wytrzymałość w kilogramach.

9. Urządzenia transportowe.

a) Przesuwanie (przetok) wozów kolejowych.

§ 24. Przy przesuwaniu wozów kolejowych na torach ruchu zapomocą siły ludzkiej lub zwierzęcej należy przesuwaczy (przetokowych) zaopatrzyć w drągi hamulcowe, sanki hamulcowe, kliny podkładowe lub coś podobnego. Jeżeli na tym samym torze są poruszane równocześnie jeszcze inne wozy za pomocą siły ludzkiej, należy mieć do dyspozycji jednego robotnika, który ma iść przed przesuwanym wozem i uważać na to, czy szlak jest wolny i dla ruchu bezpieczny.

Przy przesuwaniu za pomocą zwierząt należy używać łańcuchów lub lin pociągowych, mających najmniej 2,5 m długości. Gdy przesuwanie tego rodzaju odbywa się na torze pochyłym, należy oprócz wózniczy mieć do dyspozycji najmniej jeszcze jednego robotnika, któryby w razie potrzeby wstrzymał za pomocą stosownych środków ruch toczących się wozów.

Gdy przesuwanie odbywa się za pomocą siły motorowej, należy posługiwać się takimi urządzeniami, jakich wymaga prawidłowy ruch kolejowy.

§ 25. Na kolejach materiałowych, które leżą na spadzistości, należy mieć staranie o to, aby pociąg można było dobrze hamować i w tym celu wstawić do odnośnego pociągu dostateczną ilość wozów z hamulcami.

§ 26. Obrotnice i przesuwnice muszą mieć stosowne urządzenia, pozwalające na ustawienie ich w należytem położeniu.

b) Przewóz wielkich ciężarów.

§ 27. Tak sam przewóz wielkich ciężarów, jak ich załadowywanie i wyładowywanie musi się odbywać pod fachowym dozorem. Trzeba się też postarać o to, aby środki przewozowe i ładunkowe, wózki i dźwigarki (windy, elewatory itp.), torry itd. znajdowały się w stanie tak bezpiecznym, aby nie zagrażały ani bezpieczeństwu komunikacji ani robotnikom lub obcym osobom.

Szyny lub dyle, po których spuszcza się przedmioty przy ładowaniu albo załadowywaniu, należy zabezpieczyć od przypadkowego ześlizgnięcia się lub przewrócenia na inną krawędź, w ziemi obrać z powłoki lodowej i posypać piaskiem, popiołem lub czemś podobnem. Wózki muszą być stosownymi urządzeniami zabezpieczone przed przewróceniem się.

§ 28. Wozy kołyskowe muszą być opatrzone przyrządami wyłączającymi, funkcjonującymi niechybnie i dającymi się obsługiwać bez wszelkiego niebezpieczeństwa.

§ 29. Przy transporcie walców, rur, cylindrów, beczek itp. należy poczynić stosowne zarządzenia ochronne, aby nie mogły stoczyć się z wozu

10. Zarządzenia wewnątrz budowli.

§ 30. Dla ochrony robotników od upadku we wnętrzu budowy należy albo dźwigary pułapowe (poprzecznice, tramy) bezpośrednio po ich ułożeniu szczelnie pokryć, albo też otwory w ścianach okalających, które prowadzą do nieprzykrytych pokładów belkowych, jakoteż te, które wiodą bezpośrednio na podwórze, do szybów lub niewykończonych klatek schodowych, otoczyć bezpieczeńnem ogrodzeniem.

Schody, w które zaprawiono już stopnie, dopóki nie mają stałych poręczy, należy opatrzyć tymczasowymi poręczami ochronnymi.

Komunikacje (korytarze, schody), leżące pod przestrzeniami niezakrytymi, należy opatrzyć pułapani dla ochrony przed spadającymi przedmiotami.

Gdyby na belkowaniach o wsuwanych lub listwowych powalach miały być przewożone lub układane materiały, należy w tym celu urządzić na nich pomosty lub szczelny pokład dylowy.

11. Roboty na dachu i inne podobne niebezpieczne roboty.

§ 31. Przy robotach niebezpiecznych, a mianowicie przy pobijaniu dachu i uprzatrywaniu śniegu, jakoteż przy instalacjach gromochonów i przy niebezpiecznych robotach blacharskich i szklarskich,

należy robotników opatrzyć pasem bezpieczeństwa i powrozem.

Przy pokrywaniu na nowo dachów szklanych musi być pod nimi ustawione rusztowanie, przykryte mocno deskami; odpadki szkła należy natychmiast usunąć.

12. Rozbieranie budynków.

§ 32. Przy rozbieraniu budynków walenie całych części muru jest z reguły niedozwolone.

Tylko mury, stojące swobodnie, ściany przyczołkowe, kominy fabryczne itp., wolno, gdy stoją na odosobnieniu, zwać na jedną stronę lub rozsadzać pod ciąglem kierownictwem fachowemu.

Także burzenie sklepień może się odbywać tylko pod ciągłym nadzorem fachowym. Przestrzeń, położoną pod sklepieniem, przeznaczoną na zburzenie, należy zamknąć, a gdy wymaga tego konstruktora sklepienia, należy pod spodem urządzić stosowny podkład.

Budowle, które wskutek zburzenia budynków przytykających, są pozbawione opory, należy sposobem fachowym podeprzeć.

Aby zapobiedz przykreemu wytwarzaniu się kurzu, należy tak mur, jak i gruz polewać kilkakrotnie wodą, a przy spuszczeniu gruzu na dół używać rur drewnianych, zakończonych u dołu otwartym rękawem.

13. Inne przepisy bezpieczeństwa.

§ 33. W godzinach pracy, przypadających na ciemną porę dnia, należy miejsca roboty i dostępy do nich dostatecznie oświetlić; podobnie też należy mieć staranie o stosowne oświetlenie wszystkich miejsc roboty, które są niedostatecznie oświecone światłem dziennem.

Druty przewodów elektrycznego oświetlenia muszą dla ochrony przed dotknięciem być bez wyjątku izolowane.

Wszystkie światła muszą być bezpiecznie zawieszane. Lampy, gorejące przy pomocy materiałów łatwo ulatniających się, z palnikami, umieszczonymi poniżej zbiornika na materiał świetlny, należy zawiesić tak, iżby zbiornik nie rozgrzewał się za nadto silnie. W miejscach, w których przebywają stale robotnicy, nie wolno przechowywać ani takich lamp, ani przeznaczonego dla nich materiału palnego.

§ 34. Przy robotach, które mogą szkodzić oczom robotników, należy tych ostatnich opatrzyć ochronnymi okularami, ochronnymi daszkami lub maskami na twarz. Dla ochrony innych robotników, zatrudnionych w pobliżu, należy w razie potrzeby urządzić ściany lub siatki ochronne.

Robotnikom, których zajęcie jest tego rodzaju, że wystawia ich na szczególne niebezpieczeństwo

przemoczenia lub skaleczenia sobie nóg, należy dać odpowiednie obuwie.

Robotników, zajętych transportem przedmiotów ostrograniastych lub spiczastych, należy opatrzyć mocnymi skórzanymi napięstkami lub rękawicami z mocnego materiału.

§ 35. Podrzucanie materiału budowlanego z rąk do rąk dozwolone jest tylko w przyziomie. Podawanie cegieł przez robotników, stojących na drabinach, dozwolone jest co najwyżej od piętra do piętra.

§ 36. Gdy układa się większą ilość materiału warstwami, należy poczynić odpowiednie zarządzenia, któreby zapobiegały zwaleniu się złożonego materiału.

§ 37. Naprawy na budynkach (bielenie, wyprawianie, pokostowanie zewnętrznych ram i okien itp.) mogą być wykonywane na zwykłych drabinach tylko w budynkach parterowych lub jednopiętrowych; w budynkach kilkupiętrowych należy do tego celu używać rusztowań przetykanych, drabinowych lub wiszących.

§ 38. Wszelkie przybory do pracy i urządzenia maszynowe, używane przy robotach budowlanych, należy utrzymywać zawsze w dobrym i zupełnie przydatnym do użycia stanie.

§ 39. Osobom, nie zajętym przy budowie, należy jak najostrożniej zabronić wchodzenia na rusztowania, n. p. w celu podawania robotnikom jedzenia lub napoju.

§ 40. Osób, o których pracodawca wie, że cierpią na padaczkę, kurecze, peryodyczne mdłości, zawrót głowy, głuchowatość lub na inne cielesne dolegliwości lub ułomności w takim stopniu, że wskutek tego byłyby wystawione przy niektórych robotach na szczególne niebezpieczeństwo, nie wolno do takich robót używać. Pijanych należy w ogóle do roboty nie dopuszczać.

Kobiet, będących w podeszłym stadium ciąży, wolno używać tylko do lżejszych robót, ale nigdy do pracy na drabinach lub przy przyrządach do wyciągania materiałów.

II. Przepisy dla ochrony zdrowia.

§ 41. Na placach budowy, gdzie zatrudnionych jest więcej jak dziesięć robotników i gdzie stosunki miejscowe na to pozwalają, należy urządzić schroniska, odpowiadające wielkością ilości robotników, i dające się w razie potrzeby opalać; w tych schroniskach należy poczynić także zarządzenia, potrzebne dla dania pierwszej pomocy.

§ 42. Na każdym placu budowy należy się postarać o dostateczną ilość świeżej wody do picia, i to na wszystkich piętrach, gdzie się odbywa robota, a zarazem też dostarczyć robotnikom naczyni do picia.

§ 43. Na każdym placu budowy należy postarać się o wychodki, odpowiadające ilości robotników i przepisom sanitarnym. Wychodki powinny być tak urządzone, aby z zewnątrz nie można było do nich zaglądać; gdy zatrudnionych jest więcej jak 10 osób, należy je urządzić osobno dla robotników, a osobno dla robotnic i uwidocznić ich przeznaczenie napisami.

Wychodki i ustępy należy utrzymywać zawsze w czystym i ile możności bezwonnym stanie, a w razie potrzeby desynfekcyonować.

§ 44. W ubikacjach, osuszanych za pomocą przyrządów do ogrzewania, nie posiadających kominiów, nie wolno używać robotników ani do pracy, ani też pozwalać im tamże przebywać.

§ 45. Na placach budowy, na których pracuje więcej niż dziesięć robotników, oraz na placach, oddalonych od najbliższej apteki więcej niż na jeden kilometr, bez względu na ilość zatrudnionych tamże robotników, należy dla dania pierwszej pomocy w razie nieszczęśliwych wypadków utrzymywać kasetki ze środkami tamującymi krew i antyseptycznymi, z potrzebnymi obwiązkami i środkami eucającymi (pokrępiającymi).

§ 46. Imiona i mieszkania lekarzy kas chorych należy robotnikom podać do wiadomości za pomocą obwieszczenia, przybitego na placach budowy.

III. Przepisy końcowe.

§ 47. Podane tu poniżej prawidła, dotyczące zachowania się robotników, należy tym ostatnim podać do wiadomości w dosłownem brzmieniu i w tym celu uwidocznić je przynajmniej przez przybicie na powszechnie dostępnem miejscu na placu budowy, a w razie potrzeby nawet na kilku miejscach, i to tak, aby były przez cały czas czytelne.

Na punkt 22 (doniesienia o nieszczęśliwych wypadkach) należy każdego robotnika, gdy wstępuje do roboty, uczynić specjalnie uważnym.

1. Zrzucanie narzędzi, drzewa, cegieł, kamieni i innych ciężkich przedmiotów z rusztowań lub z innych części budowli jest zabronione.

2. Zwalnianie klamer ma się odbywać w taki sposób, aby ani nie odskakiwały ani odlatywały.

3. Wszelkie samowolne usuwanie części rusztowania, drabin, belek, poprzeczek, klamer, koźłów, podłóg itd., jak i w ogólności wszelkie samowolne czynienie jakiegokolwiek zmiany w urządzeniach pracy jest zabronione.

4. Przy podciąganiu i spuszczeniu rusztowań wiszących należy przyrządami wyciągającymi kierować tak jednostajnie, aby rusztowanie nie przyszło w położenie ukośne. Korby wind należy, gdy się ich nie używa, albo unieruchomić albo zdjąć.

5. Przebywanie na rusztowaniach podczas przestanków obiadowych — z wyjątkiem wysokich rusztowań na wieże i kominy fabryczne — jest niedozwolone.

6. Pod otworami w rusztowaniach, przeznaczonymi na wyciąganie materiałów, nie wolno bawić nikomu, gdy elewator jest w ruchu. W czasie, gdy przyrząd do wyciągania spoczywa, musi szybko zupełnie zaniknąć.

7. Przy obsługiwaniu przyrządów do podnoszenia ciężarów, należy ciężar umocować starannie i pewnie, względnie tak ułożyć, aby nie mógł spaść na dół.

Naczyn do wyciągania materiału nie wolno napełniać aż po sam wierzch, aby przy kołysaniu się naczynia materiał nie mógł spadać lub przelewać się.

8. Zaprawę tynkową należy nalewać do cebrow i beczek w ten sposób, aby ile możności uniknąć bryzganii.

9. Przy spuszczeniu ciężaru za pomocą żorawów i dźwigarek można je dopiero wtedy odhaczować, gdy zdjęto korby, lub też, gdyby to było niemożliwe, dopiero wtedy, gdy robotnicy odeszli na bok.

Chwyatanie korb dźwigarek, będących w ruchu, jest niedozwolone.

Przy windowaniu ciężaru powinna zapadka leżeć zawsze w kółku zapadkowym.

10. Przy przesuwaniu wozów kolejowych powinni robotnicy posługiwać się dostarczonymi sobie draganii hamulcowymi, sankami hamulcowymi, klinami podkładowymi itp.

Przy przesuwaniu za pomocą siły ludzkiej nie wolno przesuwającym pod żadnym warunkiem sunąć z przodu, ani też stąpać po szynach. Gdy na tym samym torze poruszane są jednocześnie jeszcze inne wozy, wolno przesuwającym sunąć tylko po stronie podłużnej wozu, a nie wolno wchodzić między wozy.

Przy przesuwaniu za pomocą siły zwierzęcej, należy zwierzęta pociągowe prowadzić zawsze ręką i ile możności poza torem.

11. Obrotnice i przesuwnice należy umocować w ich należytem położeniu, zanim się po nich majechać.

12. Wozy kolejowe, znajdujące się na torze, należy w stanie spoczynku tak umocować, aby same przez się nie mogły ruszyć z miejsca.

13. Przy przewożeniu wielkich ciężarów na torach pochyłych, oraz pośród placów budowy, należy przestrzegać szczególnej ostrożności.

14. Robotnicy są obowiązani, przy niebezpiecznych robotach na dachu, a przede wszystkim przy pokrywaniu dachów i uprzątywaniu śniegu z nich, przy instalacjach gromochronowych, przy niebezpiecznych robotach blacharskich i szklarskich, posługiwać się danymi sobie do dyspozycji pasami

bezpieczeństwa i powrozami. Gdy niema szczególnych urządzeń na pokryciu samego dachu, któreby umożliwiały umocowanie takich powrozów, należy je przymocować bezpiecznie do używanego zwyczajnie przez dacharzy rusztowania drabinowego.

15. Wchodzenie do nieoświetlonych części budowy jest niedozwolone.

16. Lampy na materiały palne, łatwo ulatniające się, z palnikami, umieszczonymi pod zbiornikiem materiału świetlnego, należy w ten sposób zawieszować i nosić, aby się zbiornik zanadto nie rozgrzewał. Do ubikacyj, przeznaczonych na przechowywanie takich lamp, oraz używanego do nich materiału palnego, wolno wchodzić tylko na krótki czas.

17. Do ubikacyj, wysuszanych za pomocą przyrządów do opalania bez kominków, wolno wchodzić tylko wtedy, gdy drzwi lub okna są otwarte, i to tylko na krótki czas.

18. Przy robotach, które mogą szkodzić oczom robotników, winni ci ostatni posługiwać się danymi sobie do dyspozycji okularami, daszkami ochronnymi lub maskami na twarze.

19. O wszelkiem uszkodzeniu urządzeń ruchu lub niezwykłych objawach na tych urządzeniach należy natychmiast donieść organowi, któremu przedsiębiorca poruczył nadzór nad budową.

20. Używanie przyrządów do pracy i przyborów ochronnych do celów, do których nie są przeznaczone, jest niedozwolone.

21. Robotnikom jest zabronione wszelkie manipulowanie przyborami do pracy, urządzeniami maszynowemi, przewodami elektrycznymi itp., których obsługiwanie, używanie lub utrzymywanie w dobrym stanie do nich nie należy; nie mniej też niedozwolone są wszelkie zajęcia, sprzeciwiające się celom przedsiębiorstwa budowy, oraz igraszki, droczenia, kłótnie i inne działania swawolne, mogące dotyczących robotników lub inne osoby narazić na niebezpieczeństwo.

22. O każdym nieszczęśliwym wypadku przy robocie winien dotknięty nim uczynić natychmiast doniesienie przełożonemu organowi nadzoremu, a gdyby sam nie był w stanie tego uczynić, mają to doniesienie uczynić świadkowie nieszczęśliwego wypadku.

§ 48. Przekroczenia postanowień tego rozporządzenia będą karane, o ile nie podlegają pod powszechną ustawę karną lub pod postanowienia karne ustawy przemysłowej, według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198., grzywnami od 2 do 200 koron lub aresztem od 6 godzin do 14. dni.

§ 49. To rozporządzenie nabędzie mocy obowiązującej dnia 1. marca 1907.

Bienert wlr.

Fort wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26,
także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1869 za . . . 6 K — h	Rocznik 1889 za . . . 6 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1899 " . . . 10 " — "
" 1860 " . . . 4 " 40 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1900 " . . . 7 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1901 " . . . 6 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1902 " . . . 7 " 50 "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1883 " . . . 5 " — "	" 1903 " . . . 9 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1884 " . . . 5 " — "	" 1904 " . . . 5 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "	" 1905 " . . . 6 " — "
" 1866 " . . . 4 " 40 "	" 1886 " . . . 4 " 60 "	" 1906 " . . . 12 " — "
" 1867 " . . . 4 " — "	" 1887 " . . . 5 " — "	
" 1868 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "	

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

W razie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przysznaje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25%, a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełnie, reklamować należy przy wydaniu niemieckim najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg 1. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiało się uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XV. — Wydana i rozesłana dnia 14. lutego 1907.

Treść: № 25. Rozporządzenie, którem wydaje się zmienione przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 26. czerwca 1890. o statystyce handlu zagranicznego.

25.

Rozporządzenie Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907,

którem wydaje się zmienione przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 26. czerwca 1890. Dz. u. p.

Nr. 132, o statystyce handlu zagranicznego.

W wykonaniu ustawy z dnia 26. czerwca 1890. Dz. u. p. Nr. 132, o statystyce handlu zagranicznego. uchyla się obowiązujące obecnie w tej mierze rozporządzenia, a mianowicie rozporządzenie z dnia 18. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 177, tudzież wydane doń rozporządzenia dodatkowe z dnia 27. października 1894, Dz. u. p. Nr. 209, z dnia 10. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 119, z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 274, i z dnia 7. czerwca 1905, Dz. u. p. Nr. 95, a natomiast rozporządza się, co następuje:

I. Zakres statystyki handlu zagranicznego.

§ 1.

Wszelkie towary i przedmioty, które w obrocie handlowym z krajami, poza linią cłową leżącymi, zostają deklarowane, względnie ekspedowane na pewnej c. k. komorze lub w pewnym c. k. urzędzie pocztowym jako przywożone, wywożone lub prze-

wożone, winny być zgłaszane do celów urzędowej statystyki handlowej według podanych tu poniżej postanowień.

§ 2.

Od obowiązku zgłaszania w celach statystycznych są uwolnione:

1. Posylki pocztowe przywozowe i wywozowe, licząc tu także posylki w obrocie prenotacyjnym (zapiskowym), o ile nie ważą więcej jak 250 gramów i są uwolnione od cła, a nadto wszelkie posylki pocztowe przewozowe;

2. powracające napowrót opakowania i naczynia (z wyjątkiem worków i opakowań, poddanych postępowaniu zapiskowemu) z posyłek wywozowych tutejszych, względnie z posyłek przywozowych zagranicznych;

3. wozy do przewożenia mebli, pochodzące z krajów tutejszych, które w celu wolnego od cła powrotu z krajów, poza linią cłową leżących, zostają poddane postępowaniu za kartami przewodniemi, tudzież takie same wozy zagraniczne, poddane postępowaniu zapiskowemu (prenotacyjnemu);

4. towary i próbki towarów, wożone przez podróżujących agentów handlowych jako wzory na pokaz i poddawane postępowaniu zapiskowemu wchodowemu lub wychodowemu;

5. tutejszokrajowy obrót transterytoralny (t. j. obrót między dwoma punktami tutejszego obszaru cłowego po zagranicznym terytorium cłowym), o ile złożona będzie w należyty sposób deklaracya

clowa, odpowiadająca temu rodzajowi obrotu, a nadto obrót transterytoryalny między tutejszymi portami, odbywający się za pośrednictwem parowców, posiadających przywileje co do ruchu (rozporządzenia Ministerstw skarbu i handlu z dnia 23. czerwca 1891, Dz. u. p. Nr. 78, rozdział VIty, tudzież z dnia 13. lipca 1892, Dz. u. p. Nr. 115);

6. bydło wypasowe i robocze, t. j. bydło, wypędzane lub przypędzane przez linię cłową tylko na pewien czas na pastwiska (na wykarm zimowy) lub do robót rolniczych; tak samo plody, uzyskane z bydła, wypędzonego na zagraniczne pastwiska (mleko, masło, ser), i przychówek w tym czasie przybyły, jakoteż zboże na zasiew, oraz maszyny i narzędzia rolnicze, do przemijającego użytku służące;

7. ryby i inne zwierzęta wodne, złowione przez tutejszych rybaków w wodach przybrzeżnych lub granicznych królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych i krajów korony węgierskiej, tudzież uzyskane z nich produkta;

8. wzajemny obrót przewozowy przez tutejszy obszar cłowy między wolnym obszarem tryestyńskim z jednej, a magazynami prywatnymi (rachunkowymi i klauzurowymi) w Tryeście i starym portem tryestyńskim z drugiej strony;

9. towary i przedmioty, które według §u 9go, punktów 1 do 3, tego rozporządzenia podlegają ustnemu zgłoszeniu statystycznemu (obróć graniczny), jeżeli chodzi o ilości poniżej 0.5 kilograma; to uwolnienie nie ma jednak zastosowania do zgłoszeń wspólnych, uskuteczniionych zapomocą wolnych od należytości wykazów lub zapisków;

10. rowery i automobile, które wchodzą, względnie wychodzą do przemijającego użytku w obrocie zapiskowym (obrocie, podlegającym poświadczeniom legitymacyjnym);

11. wszelkie posyłki towarów przywozowych, wywozowych i przewozowych, które nie są przedmiotem właściwego obrotu handlowego i które przy przywozie na podstawie artykułów IXgo, Xgo, XIgo, XIIgo, XVgo i XVIgo ustawy o taryfie cłowej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, uwolnione są warunkowo od opłaty cła wwozowego.

Uwolnienie powyższe nie ma jednak zastosowania do:

- a) zapasów żywności okrętów zagranicznych, ruszających w drogę, o ile zakupione zostały na obszarze tutejszym;
- b) przedmiotów, wyszczególnionych w artykule XIłym ustawy o taryfie cłowej pod l. 1 (przedmioty sztuki, zbiory itp.) i pod l. 2 (rzeczy starożytne itp.), tudzież w artykule XIIłym tejże ustawy pod l. 1 (przedmioty kościelne), jeżeli nabyte zostają z zagranicy lub sprzedane za granicę;

c) owe środki przewozowe wodne, które w stanie rozłożonym dają drzewo opałowe albo drzewo do celów przemysłowych.

II. Rodzaj i sposób zgłaszania w celach statystycznych.

Rozdział 1.

Rodzaje i drogi obrotu.

§ 3.

Przy zgłaszaniu w celach statystycznych uwzględniane będą następujące rodzaje obrotu:

1. Przywóz do wolnego obrotu na obszarze cłowym;
2. wywóz z wolnego obrotu na obszarze cłowym;
3. przewóz towarów zagranicznych przez obszar cłowy;
4. obrót zapiskowy (prenotacyjny), a mianowicie:
 - a) obrót zapiskowy wchodowy, t. j. taki obrót, w którym towary przywiezione aż do ponownego wywozu za linię cłową lub do upływu pewnego okresu czasu utrzymywane są w prenotacji cłowej;
 - b) obrót zapiskowy wychodowy, t. j. taki obrót, w którym towary wywiezione aż do ponownego przywozu na tutejszy obszar cłowy lub do upływu pewnego okresu czasu utrzymywane są w prenotacji cłowej.

Obrót zapiskowy w obu kierunkach obejmuje:

- a) obrót uszlachetniający,
- β) obrót dla naprawy,
- γ) obrót na niepewną sprzedaż (na utarg),
- δ) wszelkie inne rodzaje obrotu zapiskowego (t. j. obrót próbek na pokaz, przedmiotów na wystawy, opakowań i innych przedmiotów do przemijającego użytku).

§ 4.

Wejście na obszar cłowy, względnie wyjście z obszaru cłowego odbywa się:

- A. lądem,
- B. rzekami i jeziorami śródkrajowymi,
- C. morzem.

Nadto rozróżniać należy:

w obrocie lądem:

- a) obrót przesyłkowy (frachtowy) na kolejach żelaznych,
- b) obrót pocztowy,
- c) obrót wozowy i zgonniczy na drogach,
- d) obrót podróży i obrót graniczny;

w obrocie narzekach i jeziorach śródkrajowych:
a) obrót statków towarowych, łodzi, tratw, płyt flisackich itp.

b) obrót pocztowy,

c) spuszczenie wodą (spławianie),

d) obrót podróżnych i obrót graniczny;
w obrocie morzem:

a) obrót przesyłek towarowych (frachtowy),

b) obrót pocztowy,

c) obrót podróżnych i obrót graniczny.

Przez obrót graniczny rozumieć należy ów obrót, w którym osoby przez granicę przechodzące, niosą towary ze sobą albo też przewożą je przez granicę na taczakach, ręcznych wózkach itp.

Przez obrót podróżnych rozumieć należy ów obrót, w którym wiezione pakunki nie są towarem do handlu przeznaczonym.

Rozdział 2.

Obowiązek zgłaszania w celach statystycznych.

§ 5.

Zgłoszenie w celach statystycznych winno być czynione:

a) przy przywozie do wolnego obrotu, tudzież przy przywozie i ponownym przywozie w obrocie zapiskowym, na tej komorze, względnie u tego organu cłowego, na której, względnie u którego, odbywa się ostateczna cłowa ekspedycja wchodowa, i to przez tę osobę, która składa deklarację cłową, względnie prosi o ekspedycję cłową;

b) w razie wywozu z wolnego obrotu, tudzież wywozu i ponownego wywozu w obrocie zapiskowym (licząc tu także posyłki zapiskowe w obrocie pocztowym) na tej komorze (u tego funkcyjariusza straży skarbowej), która (który) przeprowadza czynność urzędową wywozową; do uczynienia zgłoszenia obowiązany jest ten, na czyje żądanie odbywa się czynność urzędowa;

gdy towar nadany zostaje na pewnej stacji kolei żelaznej lub stacji okrętowej, leżącej poza siedzibą tej komory cłowej, która przeprowadza czynności urzędowe wywozowe, natenczas karty zgłoszenia oddać należy zaraz przy nadawaniu posyłki;

c) w razie wywozu pocztą (z wyjątkiem obrotu zapiskowego) winien wysyłający uczynić zgłoszenie bezpośrednio w urzędzie pocztowym nadawczym;

d) w razie przewozu uczynione być ma zgłoszenie na tej komorze, na której odbywa się urzędowe przekazanie posyłki do przewozu, i to przez tę osobę, która prosi o takie przekazanie.

Zgłaszający odpowiada za prawdziwość i dokładność zgłoszenia statystycznego.

§ 6.

W obrocie na drogach ubocznych, dozwołonym według przepisów cłowych, zgłaszanie statystyczne dokonywane być ma u tych organów cłowych, względnie funkcyjariuszy straży skarbowej, którzy są upoważnieni do odbierania takich zgłoszeń.

W przypadkach, w których obrót towarów i przedmiotów, podlegających obowiązкови zgłaszania statystycznego, dozwołony jest na drogach ubocznych bez przeprowadzania cłowej czynności urzędowej i bez dostawiania towaru do organu straży skarbowej, winne naczelne władze skarbowe postarać się o to, iżby odnośne zgłoszenia statystyczne uczynione były w porę na komorach cłowych.

Przedsiębiorstwom tutejszokrajowym, położonym niedaleko granicy kraju i posiadającym pozwolenie sprowadzania, względnie rozsyłania towarów na drogach ubocznych, mogą krajowe władze skarbowe także pozwolić, aby przepisane zgłoszenie na właściwych komorach, względnie u właściwych organów straży skarbowej, czyniły z końcem każdego dnia lub tygodnia.

O udzieleniu takiego pozwolenia należy w każdym przypadku uwiadomić c. k. Ministerstwo handlu.

W razie nadużycia tego pozwolenia należy je odebrać, poczem zgłaszanie statystyczne odbywać się ma według przepisów powszechnie obowiązujących.

Rozdział 3.

Sposób zgłaszania.

§ 7.

1. Zgłaszanie statystyczne czynione być winno z reguły pisemnie:

a) przez wypełnienie i oddanie kart do zgłoszeń statystycznych;

b) w obrocie pocztowym przez wypełnienie i oddanie duplikatów deklaracji cłowych pisemnych, odpowiednio uzupełnionych.

Aż do dalszego zarządzenia można jednakże w poszczególnych, specjalnie wymienionych (w § 8ym tego rozporządzenia) przypadkach uskutecznić pisemne zgłoszenia statystyczne także za pomocą kopii wywodów ogłędzin.

2. Statystyczne zgłaszanie ustne dozwołone jest tylko w przypadkach, w § 9ym tego rozporządzenia przytoczonych.

§ 8.

Zgłoszenie statystyczne czynić należy pisemnie:

A. przy przywozie do wolnego obrotu:

a) w obrocie frachtowym na kolejach żelaznych lub okrętach, łodziach, tratwach itp., tudzież przy spławianiu wodą:

gdy chodzi o towary, opłacie cłowej podlegające, dla których oddawane być mają pisemne deklaracje ocenia — zapomocą kart zgłoszenia,

gdy deklarację ocenia składa się ustnie, i w przypadkach ocenia na podstawie wywodu oględzin — zapomocą kopii takich wywodów,

gdy chodzi o towary, uwolnione od cła — zapomocą kart zgłoszenia;

b) w wozowym i zgonniczym obrocie drogowym, tudzież w obrocie granicznym i w obrocie podróżnych, gdy chodzi o towary, opłacie cła podlegające:

gdy oddane być mają pisemne deklaracje ocenia — zapomocą kart zgłoszenia,

w razie ustnego złożenia deklaracji ocenia i w razie ocenia na podstawie wywodu oględzin — zapomocą kopii takiego wywodu;

c) w obrocie pocztowym, gdy chodzi o towary, opłacie cłowej podlegające:

gdy składane być mają pisemne deklaracje ocenia — zapomocą odpisów takich deklaracji, lub też, według upodobania zgłaszającego, — zapomocą wolnych od opłaty kart zgłoszenia,

w razie ustnego złożenia deklaracji ocenia i w razie ocenia na podstawie wywodu oględzin — zapomocą kopii tego wywodu;

B. przy wywozie z wolnego obrotu:

a) w obrocie frachtowym na kolejach żelaznych lub na okrętach, łodziach, tratwach itp., tudzież przy spławianiu wodą — zapomocą kart zgłoszenia;

b) w obrocie pocztowym — zapomocą duplikatów deklaracji cłowej;

C. przy przewozie:

zawsze zapomocą kart zgłoszenia;

D. przy obrocie zapiskowym wwozowym i wywozowym, gdy na komorze oddane być mają deklaracje pisemne — zapomocą kart zgłoszenia.

Zgłoszenie pisemne ponownego wywozu lub ponownego przywozu w obrocie zapiskowym uczynione być ma w takim razie, gdy odpowiadające mu zgłoszenie statystyczne przy przywozie, względnie wywozie w obrocie zapiskowym skutecznie zostało na piśmie.

§ 9.

Ustne zgłoszenie statystyczne ma miejsce:

1. W wozowym i zgonniczym obrocie drogowym, a mianowicie przy przywozie towarów od cła

uwolnionych, tudzież we wszystkich przypadkach wywozu;

jednakże jedno zgłoszenie ustne odnosić się może tylko do zawartości jednego wozu;

2. w obrocie granicznym i w obrocie podróżnych, a mianowicie przy wwozie towarów od cła uwolnionych i we wszystkich przypadkach wywozu.

3. w obrocie zapiskowym przywozowym i wywozowym, gdy deklarację cłową składa się ustnie;

przy ponownym wywozie i ponownym przywozie w takich przypadkach, w których przy przywozie, względnie wywozie w obrocie zapiskowym deklaracja cłowa złożona została ustnie;

4. przy przywozie pocztą towarów od cła uwolnionych.

Czyniąc zgłoszenie statystyczne ustnie, winny strony podać do wiadomości organów cłowych, względnie funkcjonaryuszy straży skarbowej, te szczegóły, które są potrzebne do celów statystycznych.

Rozdział 4.

Zgłaszanie zapomocą kart zgłoszenia.

§ 10.

Karty zgłoszenia, przeznaczone dla poszczególnych rodzajów obrotu i dróg obrotu, różnią się między sobą kolorem i formą zewnętrzną.

Do zgłaszania przywozu do wolnego obrotu używać należy kart białych, do zgłaszania wywozu z wolnego obrotu kart jasnozielonych, a do zgłaszania przewozu kart jasnoczerwonych.

W obrocie zapiskowym używać należy do przywozu kart fioletowych, do wywozu napowrót kart jasnobrunatnych, do wywozu kart jasnoblękitnych, a do przywozu napowrót kart szarych.

Przy przekazywaniu towaru dalej w dalszym ciągu postępowania zapiskowego (§ 30) używać należy tymczasowych kart zgłoszenia koloru jasnożółtego.

Karty zgłoszenia, przeznaczone dla obrotu na rzekach i jeziorach śródkrajowych, opatrzone są nadto wizerunkiem parowca i jasnoblękitnym paskiem przekątnym, a karty dla obrotu morzem mają na sobie rycinę żeglowca, a po brzegach paski koloru granatowego.

Tymczasowe karty zgłoszenia w dalszym ciągu postępowania zapiskowego nie mają tych znamion odróżniających.

§ 11.

Osnowę i układ statystycznych kart zgłoszenia poznać można z załączników, które stanowią nie-

Załączniki 1
do 22.

Karty zgłoszenia do przywozu i wywozu w obrocie zapiskowym składają się z dwóch kartek (połówek), połączonych ze sobą dziurkowanym brzegiem

i zawierających te same rubryki. Jedna z tych kartek jest oznaczona nazwą „unikatu“, a druga nazwą „duplikatu“.

§ 12.

Przedmiotem jednej statystycznej karty zgłoszenia może być zawartość jednej tylko posyłki.

Za posyłkę uważać należy ową ilość towarów, która:

- a) przy wwozie lub przewozie przychodzi na komorę w celu ekspedycji cłowej, pokryta jednym tylko dokumentem cłowym;
- b) przy wywozie oddana zostaje zakładowi transportowemu do przewiezienia za jednym tylko dokumentem przewozowym, z przeznaczeniem wywozu za linię cłową, względnie za jednym takim dokumentem odstawiona zostaje na komorę wychodową w celu urzędowego postępowania wychodowego.

Towary, które są przedmiotem kilku deklaracji cłowych lub dokumentów przewozowych, takie deklaracje zastępujących, można zgłaszać na jednej karcie tylko w takim razie, gdy ich rodzaj jest ten sam, gdy przeznaczone są dla tego samego odbiorcy i odstawione zostają na komorę w celu postępowania urzędowego jednocześnie, względnie, gdy oddane zostają zakładowi przewozowemu w celu wywiezienia za granicę cłową lub odstawione na komorę w celu postępowania wychodowego przez jednego i tego samego odsyłającego.

§ 13.

Przy zgłaszaniu towarów jednej i tej samej posyłki przestrzegać należy w obrocie frachtowym następujących prawideł:

1. Gdy posyłka zawiera w sobie tylko towary tego samego rodzaju, to znaczy towary, które należą do jednego i tego samego numeru statystycznego spisu towarów, można całą zawartość posyłki ściągnąć i zgłosić na jednym formularzu zgłoszenia;

2. gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po jednym rodzajowi towarów, lub też z załadowanych bez opakowania towarów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku numerów statystycznego spisu towarów, natenczas towary, należące do tego samego statystycznego numeru, można ściągnąć i zgłosić wspólnie;

3. gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, można ilość jednorodnych towarów, bez względu na ich ilość, ściągnąć i zgłosić wspólnie;

4. gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednym rodzajowi towarów, a druga kilka rodzajów, natenczas ilość towarów jednorodnych w sztukach, zawierających po jednym rodzajowi towarów, można zgłosić łącznie, a oddzielnie od tego uczynić łącznie zgłoszenie także co do owych jednorodnych towa-

rów, które znajdują się w sztukach, zawierających kilka rodzajów towarów.

§ 14.

Towary i przedmioty, które w statystycznym spisie towarów zaliczone są do rozmaitych numerów, względnie do rozmaitych ustępów pewnego numeru, nie mogą być ściągane na karcie zgłoszenia, lecz muszą być podane oddzielnie w rozmaitych przedziałkach poprzecznych.

Gdy jedna karta nie wystarcza na zgłoszenie całej posyłki, można resztę zgłosić na formularzu dodatkowym, który musi być tego samego koloru, co i sama karta zgłoszenia. Załączniki 23—29.

Przy wypełnianiu kart zgłoszenia na towary przewozowe nie będą używane formularze dodatkowe, lecz natomiast można przedziały poprzeczne podzielić według potrzeby na kilka mniejszych.

§ 15.

Towarów, które należą wprawdzie do jednego i tego samego numeru statystycznego spisu towarów, względnie do jednego i tego samego ustępu pewnego numeru, jednakże są rozmaitego pochodzenia albo mają rozmaite przeznaczenie, albo też podlegają rozmaitym wymiarom cła, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziale poprzecznej. W takich razach używać należy dla każdego kraju pochodzenia lub przeznaczenia, względnie dla każdego towaru, podlegającego odmiennemu od innych wymiarowi cła, osobnej przedziały poprzecznej.

Ten sposób zgłaszania nie pociąga jednakże za sobą podwyższenia opłaty.

§ 16.

Gdy zgłoszona zostaje posyłka w jednej sztuce (collo) lub w ładunku wozowym (statkowym), a towary w niej zawarte przysły na obszar tutejszy po części drogą lądową, po części rzekami lub jeziorami śródkrajowymi, a po części morzem, strona ma prawo — o ile zachodzą wszelkie inne warunki zgłoszenia na jednej karcie — użyć według upodobania karty zgłoszenia dla obrotu lądem, lub też dla obrotu na rzekach, jeziorach śródkrajowych albo na morzu, przy czem wyjątkowo nie będzie podwyższana opłata statystyczna.

Na wybranej karcie zgłoszenia należy jednak uwidocznnić stosownym dopiskiem, jaki udział przypada na obrót lądem, a jaki na obrót rzekami, jeziorami śródkrajowymi lub morzem.

§ 17.

W kartach zgłoszenia (załączniki 1—22) winny strony w odpowiednich przedziałkach i rubrykach podać następujące szczegóły:

1. numer;

2. nazwę towarów i przedmiotów podług instrukcyi statystycznego spisu towarów;

3. ilość, rodzaj i oznaczenie sztuk (colli), względnie wozów (statków);

4. ilość towaru w odpowiednich rubrykach według objaśnienia, w § 21ym tego rozporządzenia zawartego;

przy wywozie napowrót w obrocie zapiskowym — także ilość materiałów zagranicznych i dodatków tutejszych, zawartych w towarach napowrót wywożonych;

przy przywozie napowrót w obrocie zapiskowym — ilość materiałów tutejszych i dodatków zagranicznych, zawartych w towarach napowrót przywożonych;

5. przy wywozie napowrót w obrocie zapiskowym — liczbę i rok pozycyi rejestru zapiskowego wchodowego, pod którą swego czasu odbyło się wchodowe postępowanie cłowe, a nadto nazwę urzędu cłowego, w którym to postępowanie zostało przeprowadzone, wkońcu numer statystyczny towarów, przywiezionych w celu uszlachetnienia;

6. przy przywozie napowrót w obrocie zapiskowym — liczbę i rok pozycyi rejestru zapiskowego wychodowego, pod którą swego czasu odbyło się wychodowe postępowanie cłowe, tudzież nazwę owego urzędu cłowego, w którym to postępowanie zostało przeprowadzone, wreszcie numer statystyczny towarów, wywiezionych w celu uszlachetnienia;

7. przy przywozie i wywozie, wywozie napowrót i przywozie napowrót w postępowaniu zapiskowym — rodzaj postępowania zapiskowego (§ 3 lit. a do d);

8. przy przywozie do wolnego obrotu, tudzież przy przywozie i przywozie napowrót w obrocie zapiskowym — kraj pochodzenia;

9. przy wywozie z wolnego obrotu, tudzież przy wywozie i wywozie napowrót w postępowaniu zapiskowym — kraj przeznaczenia;

10. przy przewozie — kraj pochodzenia i kraj przeznaczenia;

11. przy przywozie do wolnego obrotu:

- a) ostateczne miejsce przeznaczenia;
- b) imię ostatecznego odbiorcy;

12. przy wywozie z wolnego obrotu:

- a) pierwotne miejsce wysyłki;
- b) imię i mieszkanie wysyłającego, t. j. tego, który towar rozsyła sam albo za pośrednictwem innej osoby;

13. przy przywozie i przywozie napowrót w obrocie zapiskowym:

imię i mieszkanie ostatecznego odbiorcy;

14. przy wywozie i wywozie napowrót w obrocie zapiskowym:

imię i mieszkanie wysyłającego, t. j. tego, który towar rozsyła sam albo za pośrednictwem innej osoby;

15. w dalszym ciągu postępowania zapiskowego — oprócz imienia i mieszkania wysyłającego także imię i mieszkanie odbiorcy;

16. przy przywozie i przewozie, tudzież przy przywozie i przywozie napowrót w obrocie zapiskowym — komorę wchodową.

Każdą kartę zgłoszenia winien zgłaszający opatrzyć datą i odręcznym (ręką uczynionym) podpisem.

Dalsze wypełnienie kart zgłoszenia jest rzeczą organów cłowych.

Daty na statystycznych kartach zgłoszenia można wyciskać także za pomocą druku, litografii lub innym sposobem chemicznego lub mechanicznego powielania, o ile nie ucierpi na tem wyrazistość i trwałość zapisanych szczegółów.

§ 18.

Jako numer statystyczny podawać należy we wszystkich odnośnych przypadkach według instrukcyi statystycznego spisu towarów:

- a) przy przywozie do wolnego obrotu ów numer statystycznego spisu towarów dla przywozu, który ma być statystycznie zgłoszony,
- b) przy wywozie z wolnego obrotu — numer statystycznego spisu towarów dla wywozu,
- c) przy przewozie — numer statystycznego spisu towarów dla przewozu,
- d) przy przywozie i przywozie napowrót w obrocie zapiskowym — numer bieżący statystycznego spisu towarów dla przywozu,
- e) przy wywozie i wywozie napowrót w obrocie zapiskowym — numer statystycznego spisu towarów dla wywozu.

§ 19.

Nazwy towarów podawać należy z reguły według instrukcyi statystycznego spisu towarów dla przywozu, wywozu lub przewozu.

Jednakże w przypadkach, w których statystyczny spis towarów dla przywozu lub wywozu przepisuje oznaczenie towaru według nazwy, w handlu używanej, podać należy tę nazwę.

W takich przypadkach nie koniecznem jest oznaczenie towaru według nazwy, w statystycznym spisie towarów podanej, jednakże oznaczenie go nazwą handlową musi być tak wyczerpujące, iżby zaliczenie zgłoszonego towaru do podanego numeru statystycznego nie ulegało wątpliwości.

§ 20.

Przedziałki, przeznaczone na ilość, rodzaj i oznaczenie sztuk posyłki (colli), względnie wozów (statków), wypełniać należy zawsze tak, aby z nich można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których wozach (statkach) znajdują się towary, wykazane w obok leżących przedziałkach.

§ 21.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy z reguły według wagi lub, o ile to w sta-

tystycznym spisie towarów jest przewidziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Wagę zgłaszać należy:

- a) przy wwozie do wolnego obrotu — brutto albo netto, a to według postanowień taryfy cłowej, obowiązujących względem postępowania cłowego;
- b) przy wywozie z wolnego obrotu z reguły brutto, a tylko przy wywozie cukru surowego i spożywczego, tudzież płynów w wozach kotłowych, netto;
- c) przy przewozie — brutto;
- d) we wszystkich przypadkach obrotu zapiskowego — netto.

Gdy przy wywozie i przewozie jedna sztuka posyłki (collo) zawiera towary rozmaitych numerów statystycznych, które należałoby zgłosić brutto, natenczas towar, zawarty w tej sztuce w największej ilości, zgłasza się brutto, a resztę towarów netto.

Gdy chodzi o towary, które mają być zgłaszane brutto i są naładowane bez opakowania, to w odpowiedniej przedziałce kart zgłoszenia dla przywozu i wywozu w wolnym obrocie wpisać należy słowa „bez opakowania“.

§ 22.

Jako kraj pochodzenia podać należy ten kraj, którego płodem naturalnym albo wytworem fabrykacji lub przemysłu jest dotyczący towar albo przedmiot.

Gdy kraj ten jest stronie zgłaszającej nieznany, wymienić należy ten kraj, z którego handlu towar lub przedmiot pochodzi, a jeżeliby strona zgłaszająca nie mogła i tego ostatniego kraju oznaczyć, ów kraj, w którym towar lub przedmiot nadany został w celu przywozu na austriacko-węgierski obszar cłowy.

Jako kraj przeznaczenia podać należy ten kraj, dla którego konsumcyi towar lub przedmiot jest przeznaczony. Gdy ten kraj przeznaczenia zgłaszającemu jest nieznany, podać należy kraj, który jest ostatnim zgłaszającemu znanym celem posyłki.

Gdy zgłaszający o właściwym kraju przeznaczenia dowie się dopiero później, winien oznajmić to wprost c. k. Ministerstwu handlu (Urzędowi statystyki handlowej).

Przy wywozie w obrocie zapiskowym podawać należy jako kraj przeznaczenia ów kraj, w którym nastąpić ma uszlachetnienie, naprawa, konsumpcja (sprzedaż) towaru na niepewny utarg wysłanego,

użycie pożyczonych wagonów lub próbek, wystawa itp.

§ 23.

Jako kraje pochodzenia i przeznaczenia podawane być mają w zgłoszeniach następujące państwa, względnie obszary:

Europa.

1. Belgia,
2. Brema (obszar wolny portowy),
3. Posiadłości W. Brytanii na morzu Śródziemni (Gibraltar, Malta, Cypr),
4. Bułgaria (z Rumelią wschodnią),
5. Dania (z Islandią i Grönlandią),
6. Państwo niemieckie (z Luksemburgiem, jednakże bez wolnych obszarów portowych Hamburga i Bremy),
7. Rjeka (obszar wolny),
8. Francya (z Monako i Andorą),
9. Grecya,
10. Wielka Brytania i Irlandya.
11. Hamburg (port wolny),
12. Włochy (z San Marino),
13. Czarnogórze.
14. Holandya,
15. Norwegia.
16. Portugalia,
17. Rumunia,
18. Rosya (europejska z Finlandyą),
19. Szwecya,
20. Szwajcarya,
21. Serbia,
22. Hiszpania,
23. Tryest (obszar wolny),
24. Turcya (europejska).

Azja.

25. Indye wielkobrytańskie,
26. Chiny,
27. Indochiny francuskie,
28. Japonia,
29. Indye holenderskie,
30. Persya,
31. Rosya (azyatycka),
32. Turcya (azyatycka).

Afryka.

33. Abisynia,
34. Egipt.
35. Algier,
36. Posiadłości wielkobrytańskie w Afryce,
37. Posiadłości niemieckie w Afryce,
38. Państwo Kongo,
39. Marokko,
40. Tripolis,
41. Turcya (afrykańska),
42. Tunis,
43. Inne posiadłości państw europejskich w Afryce.

Ameryka.

44. Rzeczpospolita argentyńska,
45. Brazylia,
46. Indye zachodnie angielskie,
47. Chile,
48. Kanada (z Nową Fundlandią),
49. Kolumbia,
50. Kuba (z Puerto-Rico),
51. Meksyk,
52. Peru,
53. Stany Zjednoczone Ameryki,
54. Republiki środkowoamerykańskie (Guatemala, Honduras, Nikaragua, Costarica, S. Salvador).

Australia.

55. Australia wielkobrytańska,
56. Nowa Zelandya.

Co do tych państw i obszarów, które nie są tu wymienione, podać należy odpowiednią część świata; jednakże strona, do uczynienia zgłoszenia obowiązana (§ 5ty tego rozporządzenia), może także zamiast tego ogólnego oznaczenia wymienić pewne państwa lub obszary.

Gdy chodzi o towary i przedmioty, które rzeczywiście pochodzą pierwotnie z austriacko-węgierskiego obszaru cłowego (towary powrotne) — z wyjątkiem przywozu napowrót w obrocie zapiskowym (§ 22, ustęp 3ci tego rozporządzenia) — podawać należy Austro-Węgry jako kraj pochodzenia.

Wolne obszary Tryestu i Rjeki można tylko wtedy podawać jako kraje pochodzenia lub przeznaczenia, gdy zgłaszającemu nieznany jest pierwotny kraj pochodzenia lub rzeczywisty kraj przeznaczenia (§ 22gi tego rozporządzenia), a jeden z tych obszarów stanowi ostatnie miejsce wysyłki, znane zgłaszającemu.

§ 24.

Gdy przy wywozie z wolnego obrotu nadane zostają posyłki znacznej objętości, zawierające towary rozmaitych rodzajów (szczególnie ładunki zbiorowe), a zawartość każdej posyłki jest wyszczególniona na odwrotnej stronie listu przewozowego (frachtowego) lub na załączce do tego listu dodanej, natenczas przy układaniu zgłoszenia statystycznego postąpić należy w ten sposób, że na karcie zgłoszenia, którą w każdym razie przedłożyć należy, nie wypełnia się przedziałek, przeznaczonych na oznaczenie poszczególnych sztuk posyłki (colli) i ich zawartości, tudzież na numeru statystyczne, na pierwotne miejsca wysyłki i imiona wysyłających, a — o ile chodzi o kilka krajów przeznaczenia — także przedziałki na kraje przeznaczenia, a natomiast przycepi się do karty zgłoszenia kopię (odbitkę na przejrzystym papierze), wyszczególnienia towarów na liście przewozowym albo przynajmniej całkiem równobrzniący i w takim samym porządku ułożony odpis tego wyszczególnienia i uwidoczni się w tej

kopii (odbitce, odpisie) przy poszczególnych sztukach (colli) numeru statystyczne, pierwotne miejsca wysyłki, imiona wysyłających, tudzież kraje przeznaczenia.

Na samej karcie zgłoszenia wystarczy napisać uwagę: „Według wyszczególnienia“.

Gdy posyłka tego rodzaju zawiera w sobie także towary, wywożone lub wywożone napowrót w obrocie zapiskowym, lub też towary przewozowe, to dla tych towarów przedłożyć należy oddzielnie przepisaną kartę zgłoszenia statystycznego i zesłać się na tę okoliczność dopisaniem uwagi przy odnośnych towarach w kopii (odbitce, odpisie) wyszczególnienia towarów.

Stosowną uwagę uczynić należy także przy tych towarach i przedmiotach, w posyłce zawartych, które nie podlegają zgłoszeniu statystycznemu.

§ 25.

Do statystycznego zgłoszenia towarów przewozowych używać należy przeznaczonych na to kart zgłoszenia w ten sposób, że w jednej przedziałce poprzecznej wymienia się tylko te towary i przedmioty, które należą do tego samego numeru statystycznego spisu towarów dla przewozu i mają ten sam kraj pochodzenia i przeznaczenia. Przytem będzie to rzeczą obojętną, czy te towary i przedmioty są zapakowane w jednej sztuce (collo), czy w kilku sztukach, lub czy są załadowane bez opakowania.

Co do formularza, jakiego w danym razie użyć należy, rozstrzyga przy statystycznym zgłaszaniu posyłek przewozowych wyłącznie droga przewozu przy wejściu.

Wobec tego należy do takiego zgłaszania używać:

- a) w razie wejścia posyłki koleją żelazną lub w obrocie drogowym — formularza dla obrotu lądem,
- b) w razie wejścia rzeką lub jeziorem śródkrajowem — formularza dla obrotu rzekami lub jeziorami śródkrajowemi, a
- c) w razie wejścia morzem — formularza dla obrotu morzem.

§ 26.

Towary, wywożone napowrót w obrocie uszlachetniającym, zgłaszać należy według tej nazwy, którą mają jako towary wywozowe, a sposób uszlachetnienia, o który przytem chodzi, nie jest w tym względzie niarodajny. Tę część towarów napowrót wywożonych, która sporządzona została z materiałów zagranicznych, oznaczyć należy w odnośnych rubrykach karty zgłoszenia wywozu napowrót jako przerobiony „materiał zagraniczny“. Reszta towaru stanowi „dodatek tutejszy“ i wykazana być ma w odnośnej przedziałce karty zgłoszenia dla wywozu napowrót.

Przez dodatki tutejszokrajowe rozumieć należy nie tylko te materiały pochodzenia tutejszego, które są zarobione w jedną całość z przedmiotami, obrotowi dla uszlachetnienia lub naprawy poddawanymi, lecz także takie towary lub przedmioty, które, nie stanowiąc wprawdzie nieodłącznej części składowej towarów uszlachetnionych lub naprawionych, napowrót wywożonych, służą wyłącznie do umożliwienia ich używania. W takim razie rzeczzone dodatki nie mogą przekraczać swą ilością jednorazowego garnirowania.

Analogiczne postanowienia stosują się także do przywozu napowrót w obrocie dla uszlachetnienia i naprawy.

§ 27.

Zagraniczne, względnie tutejsze opakowania (okrywy, paki, naczynia i t. p.), które z odpowiednim zastosowaniem przepisów cłowych co do postępowania zapiskowego przychodzą, względnie wychodzą wypróżnione w celu napełnienia, a po napełnieniu zostają wywożone, względnie przywożone napowrót, tudzież takie opakowania (okrywy, paki, naczynia i t. p.), które zostają przywożone, względnie wywożone w celu wypróżnienia, a po wypróżnieniu wychodzą, względnie wchodzą napowrót, zgłaszane być mają zawsze za pomocą odpowiednich kart zgłoszenia dla obrotu zapiskowego.

Tak próżne, jak i napełnione opakowania (okrywy, paki, naczynia i t. p.), zgłaszać należy zawsze tylko jako takie, t. j. według numeru i nazwania statystycznego, odpowiadającego ich rodzajowi, bez względu na to, co się w nich zawierało lub zawiera.

Wagę opakowań napełnionych podawać należy łącznie z wagą przedmiotu, który się w nich zawiera; samą zaś wagę zawartości (przedmiotu wypełniającego) podać należy nadto w rubryce: dodatki zagraniczne, względnie krajowe.

Wdrożenie postępowania zapiskowego uwiódzić należy zapomocą dopisania wyrazów: „w celu wypróżnienia“, względnie „w celu napełnienia“, podając zarazem zawartość.

§ 28.

Przedmioty dopakowane zgłaszać należy na kartach zgłoszenia dla przywozu do wolnego obrotu, względnie wywozu z wolnego obrotu zawsze osobno i osobno też policzać od nich opłatę statystyczną.

Przez przedmioty dopakowane rozumieć należy tylko takie zagraniczne, względnie tutejsze towary, które z towarami uszlachetnionymi, naprawionymi lub przewożonymi są zapakowane w tej samej sztuce posyłki, ale nie mają z nimi zupełnie łączności.

§ 29.

Gdy zagraniczne towary, zgłoszone pierwotnie do przywozu w wolnym obrocie, na podstawie szczególnego pozwolenia poddane zostaną później postępowaniu zapiskowemu, to dla tych towarów oddać należy także statystyczne zgłoszenie dla przywozu w obrocie zapiskowym.

§ 30.

Gdy pewne towary, które zostały już statystycznie ujęte, przekazane zostają w obrocie zapiskowym wchodowym, zanim wyjdą napowrót za linię cłową, do innej komory w celu utrzymywania ewidencji w postępowaniu zapiskowym (dalszy ciąg postępowania zapiskowego), to takie towary i przedmioty zgłaszać należy przy przekazywaniu do innej komory za pomocą tymczasowych kart zgłoszenia, uwolnionych od opłaty. Załącznik 22.

Towary i przedmioty, które poddane zostają ponownej prenotacji w tym urzędzie cłowym, do którego je przekazano, zgłosić należy jeszcze raz według przepisów, ale na wolnej od opłaty karcie zgłoszenia dla przywozu w obrocie zapiskowym (§ 10).

§ 31

Komory cłowe winny stwierdzić, czy karty zgłoszenia zgadzają się co do numerów i nazwy towarów lub przedmiotów z wywodem komory, względnie ze statystycznym spisem towarów, i skontrolować na podstawie papierów przewozowych i wszelkich innych środków dowodowych, czy szczegóły, dotyczące kraju pochodzenia, względnie przeznaczenia, drogi przewozu, ilości, rodzaju i jakości sztuk posyłki (colli), względnie wozów (statków) odpowiadają rzeczywistości.

W razie potrzeby należy karty zgłoszenia sprostować.

Mniejsze niedokładności mają komory same usunąć. Gdy zachodzą większe uchybienia pod względem rzeczowym lub formalnym, komory winny zażądać od stron sprostowania lub przedłożenia kart zgłoszenia, wypełnionych na nowo.

Wyskrobane (wylarte gumą) karty zgłoszenia odrzucać należy bezwarunkowo, poprawiane zaś tylko wtedy, gdy zachodzi podejrzenie, że formularze były już raz użyte.

Rozdział 5.

Zgłoszenie za pomocą kopii wywodów oględzin.

§ 32.

Gdy statystyczne zgłoszenie odbywa się za pomocą kopii wywodów oględzin (§ 8 tego rozporządzenia), strony obowiązane są wymienić te szczegóły, które są potrzebne do uzupełnienia tych wywodów, według postanowień, wydanych w roz-

dziele 4tym co do wypełniania kart zgłoszenia, a nadto mają prawo przeglądać kopie tych wywodów i podpisać je, względnie są obowiązane podpisać je na zawezwanie organu cłowego.

Rozdział 6.

Zgłoszenia za pomocą duplikatów deklaracji cłowych przy wywozie pocztą.

§ 33.

W razie wywozu pocztą, za dokument statystyczny służyć będzie duplikat pisemnej deklaracji cłowej, którą załącza się do posyłek pocztowych.

W tym celu winna strona nadająca oprócz tego egzemplarza deklaracji cłowej, którego potrzeba do postępowania cłowego, dołączyć do każdej pošylki pocztowej, podlegającej obowiązkowi zgłoszenia statystycznego, jeszcze po jednemu egzemplarzowi takiej deklaracji.

Załącznik 30.

Na takie deklaracje używać należy formularzy koloru siwoniebieskiego, które zawierają w sobie rubryki, potrzebne do zgłoszenia statystycznego i muszą przez odsyłającego być dokładnie wypełnione we wszystkich przedziałkach i rubrykach; stosownie do tego winien odsyłający podać przede wszystkim kraj przeznaczenia, wyszczególnić dokładnie zawartość pošylki, a mianowicie nazwę towaru i numer statystycznego spisu towarów i oznaczyć ilość towaru, a to według postanowień, wydanych w rozdziale 4tym co do wypełniania kart zgłoszenia.

Wpisy w duplikatach deklaracji cłowych można uskuteczniać także za pomocą druku, litografii lub innego chemicznego albo mechanicznego sposobu powielania, o ile nie cierpi na tem wyrazistość i trwałość wpisanych szczegółów.

§ 34.

Duplikaty deklaracji cłowych przy wywozie pocztą należy oddawać urzędowi pocztowemu.

Co do sprawdzania i sprostowywania duplikatów, winny urzędy pocztowe postępować w sposób analogiczny temu, w jaki postępują komory co do kart zgłoszenia (§ 31szy tego rozporządzenia).

Rozdział 7.

Zbieranie i przedkładanie materiałów statystycznych.

§ 35.

Zbieranie i przedkładanie materiałów statystycznych będzie uregulowane szczególnymi przepisami urzędowymi.

III. Zobowiązania zakładów przewozowych.

§ 36.

Zakłady przewozowe publiczne, oraz osoby, trudniące się sposobem zarobkowym przewozem

towarów wodą albo lądem, mogą pošylki, przeznaczone za granicę cłową, dopiero wtedy przyjąć do przewozu, względnie — o ileby dopiero podczas przewozu dowiedziały się, że odnośne towary są przeznaczone za granicę — tylko w takim razie przewozić je dalej, gdy podano im do wiadomości szczególne, potrzebne do należytego zgłoszenia statystycznego i gdy przekonali się, że szczególny ten co do swej treści zgadzają się z listami przesyłkowymi i deklaracjami cłowymi.

Temu obowiązkowi mają zakłady przewozowe uczynić zadość w ten sposób, że do każdej pošylki, idącej za granicę, a podlegającej obowiązkowi zgłoszenia, zażądają statystycznej karty zgłoszenia, która ma z zasady towarzyszyć pošylce aż do komory wychodowej.

W razie wywozu z wolnego obrotu należy od strony, nadającej pošylkę do wywozu, odebrać należycie wystawioną kartę zgłoszenia koloru jasnozielonego.

Jeżeli towary wywozowe w razie wywozu z wolnego obrotu zostały nadane na pewnej stacyi w krajach Korony węgierskiej lub w Bosnii albo Hercegowinie, a mają wyjść za granicę na jedną z c. k. komór i jeżeli już na odnośnej komorze królewsko-węgierskiej lub bośniacko-hercegowińskiej były poddane postępowaniu cłowemu i statystycznemu, nie należy żądać dla nich karty zgłoszenia statystycznego; jeżeli jednak na komorze królewsko-węgierskiej lub bośniacko-hercegowińskiej nie wykonano tych czynności urzędowych, należy przedłożyć wolną od opłaty kartę zgłoszenia do wywozu z wolnego obrotu.

Przy przewozie musi pošylce towarzyszyć jasnoczerwona karta zgłoszenia do przewozu, odebrana od strony już przez urząd przekazujący.

W obrocie zapiskowym, i to tak przy przewozie pierwotnym, jak i przy przewozie napowrót, muszą być dołączone do pošylek karty zgłoszenia, odebrane przez dotyczące komory, a mianowicie koloru jasnoniebieskiego do wywozu, a koloru jasnobrunatnego do wywozu napowrót.

Obowiązek opłacania należytości nastaje ze zasady dopiero wtedy, gdy karty zgłoszenia zostają oddane pewnej c. k. komorze.

Zakłady przewozowe są obowiązane oddawać komorze wywozowej dla celów statystycznych spisy wszystkich towarów, wychodzących za granicę cłową, oraz przynależące do nich karty zgłoszenia.

§ 37.

Zakładom przewozowym publicznym wolno na rogach znaczków opłaty statystycznej, które są umieszczone na kartach zgłoszenia, towarzyszących pošylkom podczas ich transportu przed ekspedycją

clową, wycisnąć w celu zapobieżenia ponownemu ich użyciu pieczęć dzienną.

§ 38.

W celu szczegółowego uregulowania zobowiązań, spadających na zakłady przewozowe pod względem statystyki handlu zagranicznego, będą wydane jeszcze osobne przepisy służbowe.

IV. Postanowienia, dotyczące kontroli.

§ 39.

Strony, podlegające obowiązkowi czynienia zgłoszeń statystycznych, oraz wszystkie te osoby, których imię (firma) umieszczone jest stosownie do postanowień niniejszego rozporządzenia na formularzach takich zgłoszeń, są obowiązane dawać tak c. k. Ministerstwu handlu (Urzędowi statystyki handlowej), względnie jego organom, jak i organom c. k. urzędów cłowych i pocztowych, oraz przedsiębiorstw kolei żelaznych i żeglugi, w celu uzupełnienia oddanych im zgłoszeń statystycznych, niedokładnie wypełnionych, lub w celu usunięcia wątpliwości co do prawdziwości podanych szczegółów, wszystkie wyjaśnienia, potrzebne do sprostowania zgłoszenia, i to zgodnie z prawdziwym stanem rzeczy.

§ 40.

Komory i organa straży skarbowej mają nadzorować obustronny obrót towarów w stosunkach z zagranicznym obszarem cłowym, nie wyjmując i obrotu na drogach ubocznych, i czuwać nad tem, aby nie omijano przepisów, dotyczących zgłaszania statystycznego i opłat statystycznych.

V. Opłata statystyczna.

§ 41.

Od każdego zgłoszenia statystycznego należy się z reguły opłata statystyczna (§ 8 ustawy).

Uiszczenie opłaty statystycznej jest rzeczą strony, podlegającej obowiązkowi zgłoszenia.

Od opłaty statystycznej są uwolnione:

1. towary i przedmioty, nadchodzące do przewozu;

2. towary i przedmioty, wprowadzane bezpośrednio do krajów Korony węgierskiej lub do Bosnii i Hercegowiny albo też stamtąd bezpośrednio wywożone, chociażby nawet były deklarowane, względnie ekspedowane na jednej z c. k. komór;

do udowodnienia bezpośredniego przywozu i wywozu wystarczy przedłożenie oryginału listu przewozowego, wystawionego za granicą, względnie w krajach Korony węgierskiej albo w Bosnii i Hercegowinie;

3. obrót mieszkalców pogranicznych i podróży (nie wyjmując i obrotu zapiskowego);

4. posyłki pocztowe.

§ 42.

Gdy zgłoszenie odbywa się na piśmie, opłata statystyczna wynosi ze zastrzeżeniami, zawartymi w § 43, od każdej użylej karty 12 h; w razie ustnego zgłaszania wynosi ta opłata bez względu na zawartość 4 h.

Od kopii wywodów oględzin należy liczyć opłatę statystyczną tak samo, jak od kart zgłoszenia.

§ 43.

Przy liczeniu opłaty w obrocie towarowym należy kierować się następującymi zasadami:

- a) gdy posyłka zawiera w sobie tylko towary tego samego rodzaju, to znaczy towary, które należą do tego samego numeru bieżącego statystycznego spisu towarów, natenczas opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego wozu (statku) wynosi 12 h; gdy jednakże posyłka zawiera w sobie więcej jak jeden wóz (statek) towarów, to od każdego następnego wozu (statku) należy uiszczyć również po 12 h;
- b) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po jednemu rodzajowi towarów lub z rozmaitych rodzajów towarów, naładowanych bez opakowania, a poszczególne rodzaje towarów należą do kilku numerów bieżących statystycznego spisu towarów, natenczas statystyczna opłata od każdego rodzaju towarów danej posyłki wynosi aż do objętości jednego wozu (statku) 12 h; gdy posyłka zawiera w sobie więcej jak jeden wóz (statek) towarów, natenczas opłatę od każdego następnego wozu (statku) uiszczyć należy według ilości zawartych w nim rodzajów towarów;
- c) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata od każdej sztuki wynosi 12 h; gdyby jednakże poszczególne sztuki (colli) zawierały w sobie tylko po dwa rodzaje towarów, z których jeden służy do wyporządzenia drugiego i znajduje się w odnośnej sztuce tylko w bardzo nieznacznej ilości, natenczas oba rodzaje towarów należy wprowadzić zgłosić oddzielnie, natomiast opłatę statystyczną wymierzyć tak, jak gdyby chodziło tylko o jeden rodzaj towarów;
- d) gdy posyłka składa się z kilku sztuk, z których jedna część zawiera w sobie tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, opłatę statystyczną wymierza się tym sposobem, że od sztuk, zawierających po jednemu rodzajowi towarów, liczy się ją według ilości rodzajów, a to według postanowień punktów a)

i b), a od sztuk, zawierających w sobie po kilka rodzajów, według ilości sztuk (colli).

Wymiar opłaty jest niezawisłym od tego, czy ilości towarów tego samego rodzaju, zawarte w rozmaitych sztukach posylki (colli), zostały w zgłoszeniu ściągnięte (§ 13 tego rozporządzenia), czy nie.

Podobnie też, gdy zachodzi przypadek, wzmiankowany w § 12, ustępie ostatnim, należy opłatę statystyczną uiścić tak, jakby to wypadło uczynić, gdyby każda posylka była zgłoszona na oddzielnej karcie zgłoszenia.

§ 44.

Należytość statystyczną uiszcza się urzędowymi znaczkami opłaty.

§ 45.

Na znaczkach opłaty statystycznej, które są kształtu czworokątnego, mają czarne, ząbkowane brzegi i rycinę, odbitą płaskim drukiem, znajduje się cesarski orzeł dwugłowy czarnego koloru z napisem „C. k. opłata handlowo-statystyczna“ i cyfra wartości znaczka, t. j. 4, 12, względnie 60 h.

Znaczki 4haleczne mają tło zielone, 12haleczne czerwone, a 60haleczne niebieskie.

Wykuwanie (dziurkowanie) na znaczkach opłaty statystycznej małych liter lub innych znaków, albo wyciskanie liter wypukłych lub znaków za pomocą sztanc w celu oznaczenia właściciela jest dozwolone, byleby tylko nie mogło posłużyć do zatarcia oznak, że takiego znaczka już raz użyto.

Gdyby wskutek przekucia znaczka lub opatrzenia go takim odciskiem wypukłym było możliwe zatarcie oznak użycia lub gdyby odcięte były od niego białe brzegi ząbkowane, wreszcie, gdyby znaczek był uszkodzony albo już przedtem raz nalepiony, staje się nieważnym i niewolno go używać do składania opłaty.

§ 46.

Urzędowe znaczki opłaty wydawać będzie c. k. Ministerstwo handlu wszystkim c. k. komorom, a w razie dowodnej potrzeby także oddziałom straży skarbowej i innym biurom, które będą je sprzedawały po cenie, na każdym znaczku uwidocznionej.

W tych samych biurach sprzedaży można będzie nabywać także wydane urzędowo statystyczne karty zgłoszeń po 2 h za sztukę.

Formularze dodatkowe, o których była mowa w § 14, ustępie 2, będą wydawane stronom bezpłatnie.

Duplikatów deklaracji cłowych, których należy używać w razie wywozu pocztą, można dostać w c. k. urzędach pocztowych po 1 h za sztukę.

Znaczki opłaty statystycznej, naklejone na zespane karty zgłoszenia, będą wymieniane na świeże znaczki tej samej kategorii, jeżeli na kartach zgłoszenia niema żadnego śladu postępowania cłowego, a osobiście pieczęci komory.

Wymiana znaczków, przestemplowanych przez pewną stację kolejową lub okrętową, zawisa nadto od warunku, żeby odnośne karty zgłoszenia były przedłożone w celu wymiany przez pewne przedsiębiorstwo kolejowe lub przedsiębiorstwo żeglugi.

Za wymianę znaczków opłaty pobierana będzie należytość manipulacyjna w kwocie 1 h od każdego znaczka.

Wymianę znaczków opłaty statystycznej na inne uskuteczniają wszystkie komory.

Na zgłoszenia statystyczne nie wolno używać żadnych innych formularzy oprócz wydanych urzędowo, a zatem formularze, sporządzone w drukarniach prywatnych, nie będą pod żadnym warunkiem dopuszczane do użytku.

Tych znaczków opłaty statystycznej i formularzy na zgłoszenia, które są w obiegu dotychczas, nie będzie wolno od 1. marca 1907 r. ani sprzedawać ani używać.

Stare, nieużyte znaczki opłaty statystycznej i formularze na zgłoszenia można będzie wymieniać w urzędowych biurach sprzedaży aż do ostatniego czerwca 1907 r. za nowe takiej samej wartości, względnie płacić nimi przy zakupowywaniu nowych znaczków i formularzy.

§ 47.

Gdy strona czyni zgłoszenie na piśmie za pomocą formularzy zgłoszenia, winna przed oddaniem ich uiścić opłatę statystyczną przez naklejenie na nie na przeznaczonem na to miejscu (a w razie potrzeby nawet na stronie odwrotnej) potrzebnej ilości znaczków statystycznych.

Gdy na zgłoszenia pisemne używa się kopii wywodów oględzin, należy po ich wygotowaniu nakleić na formularz zgłoszenia znaczki opłaty statystycznej, które ma przedłożyć strona, obowiązana do zgłoszenia.

W razie ustnego zgłoszenia znaczki opłaty statystycznej mają być przyniesione przez stronę.

VI. Postanowienia karne.

§ 48.

Ci, którzy będąc odpowiedzialnymi za prawdziwość i dokładność zgłoszenia statystycznego, działają wbrew jednemu z przepisów ustawy z dnia 26. czerwca 1890, Dz. u. p. Nr. 132, lub niniejszego rozporządzenia wykonawczego, podlegają karze porządkowej od 4 do 100 K.

Postanowienie to odnosi się do spedytorów, zakładów przewozowych i osób, przewożących towary sposobem przemysłowym, bezwarunkowo, a do kupców, przemysłowców i innych osób tylko wtedy, gdy dopuszczają się takiego działania ze świadomością.

Do wymierzania kar porządkowych powołany jest urząd, w którym ma się odbyć zgłoszenie statystyczne (§ 3ci ustawy), a w przypadkach, w których zgłoszenie to można uczynić przed organem straży skarbowej, ten urząd cłowy, który znajduje się w bezpośrednim pobliżu siedziby odnośnego organu.

Naruszenie przepisu §u 6go przytoczonej powyżej ustawy podlegać będzie również karze porządkowej od 4 do 100 K, a urzędowanie karne w takich przypadkach należy do tej komory, w której okręgu urzędowym popełniona została odnośna czynność karygodna.

§ 49.

Działania wbrew przepisom (§ 13ty ustawy) stwierdza ten urząd cłowy (ekspozytura, oddział straży skarbowej) lub pocztowy, w którym ma być uczynione zgłoszenie statystyczne, i to z reguły przez spisanie wywodu istoty czynu, w którym winien wymienić okoliczności, uzasadniające i udowadniające przypadek karny, oraz usprawiedliwienia lub inne oświadczenia, przez stronę złożone.

Gdy wywód istoty czynu zostanie spisany przeciw pewnemu zakładowi przewozowemu, względnie funkcyjnarjuszowi takiego zakładu, należy go bez wydania orzeczenia przedłożyć z załączeniem dowodów c. k. Ministerstwu handlu (Urzędowi statystyczno-handlowemu, Wiedeń, I. E.) do dalszego urzędowania.

Wywody istoty czynu, spisane przez urzędy pocztowe, należy z załączeniem dowodów odesłać do przełożonej dyrekcji poczt, która ma wydać orzeczenie.

We wszystkich innych przypadkach orzeczenie wyda sama komora i zapisze je do wywodu (uwolnienie, kara porządkowa, dopłacenie uszczuplonej opłaty statystycznej).

Gdy wywód istoty czynu spisał oddział straży skarbowej, winien odesłać go do komory, powołanej do wymierzania kary porządkowej (§ 13ty ustawy), a komora wyda orzeczenie i zapisze je w wywodzie.

Pomijając przypadki, w których chodzi o podniesienie zarzutu karnego przeciw pewnemu zakładowi przewozowemu lub organowi takiego zakładu, może komora zaniechać spisywania wywodu w takim razie, gdy strona, po stwierdzeniu działania, przeciwnego ustawie, zrzekając się wszelkiej dalszej obrony, wszelkiego porozumienia i wszelkich środków prawnych, oświadczy gotowość złożenia kwoty karnej, odpowiadającej stwierdzonym okoliczno-

ściom, a nie mogącej wynosić mniej niż ustawowy wymiar minimalny 4 K, oraz uszczuploną ewentualnie opłatę statystyczną.

W takich razach winna strona podpisać w rejestrze zapłat gotówką stosowne oświadczenie, a na złożoną kwotę należy jej wystawić kwit urzędowy.

Oddziały straży skarbowej nie mają prawa zaniechiwania postępowania karnego w drodze odpuśczenia.

§ 50.

Wywód istoty czynu należy spisywać w obecności strony.

Gdy strony niema na miejscu, należy ją zawezwać do stawienia się.

Gdy strona, zawezwana do stawienia się, pomimo udowodnionego należytego doręczenia wezwania nie stanie w urzędzie, postępowanie karne może się odbyć także w jej nieobecności. W przypadkach takich należy w wywodzie istoty czynu zaznaczyć, że wzmiankowane powyżej okoliczności rzeczywiście zaszły.

§ 51.

Po wydaniu orzeczenia karnego należy wygotować pisemny nakaz zapłaty (rezolucję) i doręczyć stronie za poświadczeniem odbioru.

W nakazie zapłaty (w rezolucji) należy wymienić postępek karygodny, przedstawić stan rzeczy i przytoczyć orzeczenie wraz z uzasadnieniem. Nadto należy nakazać stronie, żeby zapłaciła wymierzoną karę porządkową (wraz z uszczuploną ewentualnie opłatą statystyczną), jak tylko nakaz zapłaty stanie się prawomocnym, i nadmienić, że w razie przeciwnym musiałaby nastąpić egzekucja w drodze administracyjnej. Jeżeli strona złożyła zabezpieczenie, w nakazie zapłaty (w rezolucji) należy wyrazić, że zabezpieczenie to będzie użyte na pokrycie wymierzonej kary pieniężnej i nałożonego zwrotu opłaty, tak że strona jest obowiązana pod rygorem egzekucji zapłacić jeszcze resztę grzywny i opłaty. Gdyby zabezpieczenie przewyższało kwotę grzywny i opłaty, należy stronę zawezwać, żeby nadwyżkę odebrała w urzędzie za nicostemplowanym kwitem w przeciągu roku od doręczenia wezwania, gdyż w razie przeciwnym nadwyżka ta przepadałaby na rzecz funduszu na pokrycie kosztów urzędowej statystyki handlowej.

Wreszcie należy stronę uczynić uważną na przysługujące jej według §u 56go tego rozporządzenia prawo rekursu.

§ 52.

Co do doręczania stronom wezwań lub nakazów płatniczych (rezolucji) stosowane będą w razach odmówienia odbioru lub udaremnienia go w jaki inny sposób te same przepisy, które obowiązują w tym względzie w urzędach cłowych i pocztowych.

§ 53.

Przeciw osobom, zamieszkałym albo bawiącym za granicą, może postępowanie karne z powodu wykroczeń przeciwko przepisom, dotyczącym statystyki handlu zagranicznego, a więc i doręczenie wezwań i nakazów płatniczych, nastąpić tylko w razie ich przydybania w krajach tutejszych.

Ściąganie egzekucyjne wymierzonych prawomocnie kar porządkowych lub nieuiszczonych opłat statystycznych od takich osób może jednakże uступить także w takim razie, jeżeli osoby te posiadają w krajach tutejszych majątek, na którym można prowadzić egzekucję.

§ 54.

Na kwoty karne i opłaty statystyczne, zapłacone lub egzekucyjnie ściągnięte, należy wydawać stronom pokwitowania.

§ 55.

Okres przedawnienia wykroczeń przeciwko obowiązującym przepisom, dotyczącym statystyki handlu zagranicznego, wynosi jeden rok. Zaczyna się on od dnia popełnienia wykroczenia i zostaje przerwany każdą czynnością urzędową, zmierzającą do wytoczenia postępowania karnego.

Okres przedawnienia kar porządkowych wynosi również rok jeden. Zaczyna się on od dnia, w którym wyrok karne staje się prawomocnym, i zostaje przerwany krokami egzekucyjnymi.

§ 56.

Przeciwko nakazom płatniczym (rezolucyom), i to tak co do wymierzonych kar porządkowych, jak i co do nakazanego zwrotu niedopłaconych należności statystycznych, mogą strony w terminie trzydziestodniowym wnosić na ręce urzędu, który wydał nakaz płatniczy (rezolucję), ostemplowany należycie rekurs do c. k. Ministerstwa handlu (Urząd statystyki handlu). Termin ten zaczyna się liczyć od dnia, następującego bezpośrednio po doręczeniu nakazu płatniczego (rezolucji), a dnię biegu poczty nie wliczają się w ten sposób, jeżeli rekurs oddany został na pocztę za poświadczeniem odbioru. Jeżeli ostatni dzień terminu przypada na niedzielę lub święto powszechne, termin kończy się dopiero w następnym dniu powszednim. Zresztą obowiązują w tej mierze postanowienia ustawy z dnia 12. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 101.

C. k. Ministerstwo handlu (Urząd statystyki handlowej) rozstrzyga rekurs w drugiej i ostatecznej instancji i może też karę porządkową zmniejszyć albo całkiem darować.

§ 57.

W razie wykroczeń, do których stosuje się powszechna ustawa karna lub ustawa skarbowo-karna, albo i jedna i druga (§ 12ty ustawy), wykroczenia przeciw przepisom, dotyczącym się statystyki handlu zagranicznego (§ 13ty ustawy), będące w zbiegu z tamtymi, karane będą bez względu na postępowanie karne z innego tytułu.

VII. Postanowienia końcowe.

§ 58.

Zgłoszenia statystyczne mają służyć wyłącznie celom statystyki (§ 1szy ustawy), wobec czego wszystkie organa urzędowe powinny je traktować jako rzecz ściśle poufną.

§ 59.

Statystyczny spis towarów, który można kupić w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej, mogą strony przeglądać we wszystkich c. k. komorach i urzędach pocztowych.

§ 60.

W celu ścisłego nadzorowania czynności wewnętrznych, włożonych rozporządzeniem niniejszem na c. k. komory (ekspozytury, oddziały straży skarbowej) i urzędy pocztowe, wydane będą osobne przepisy służbowe.

§ 61.

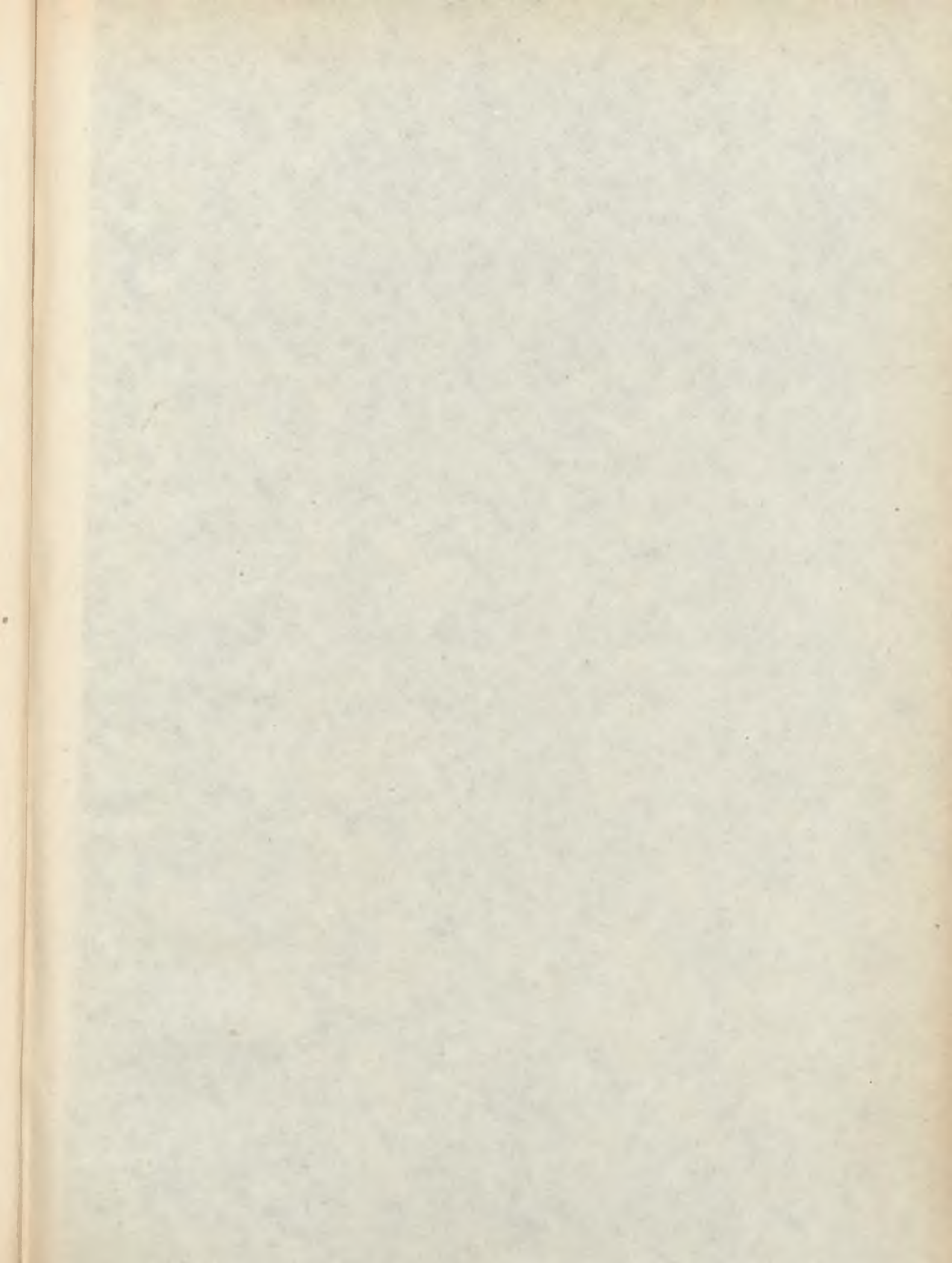
Rozporządzenie to wejdzie w wykonanie w dniu 1. marca 1907.

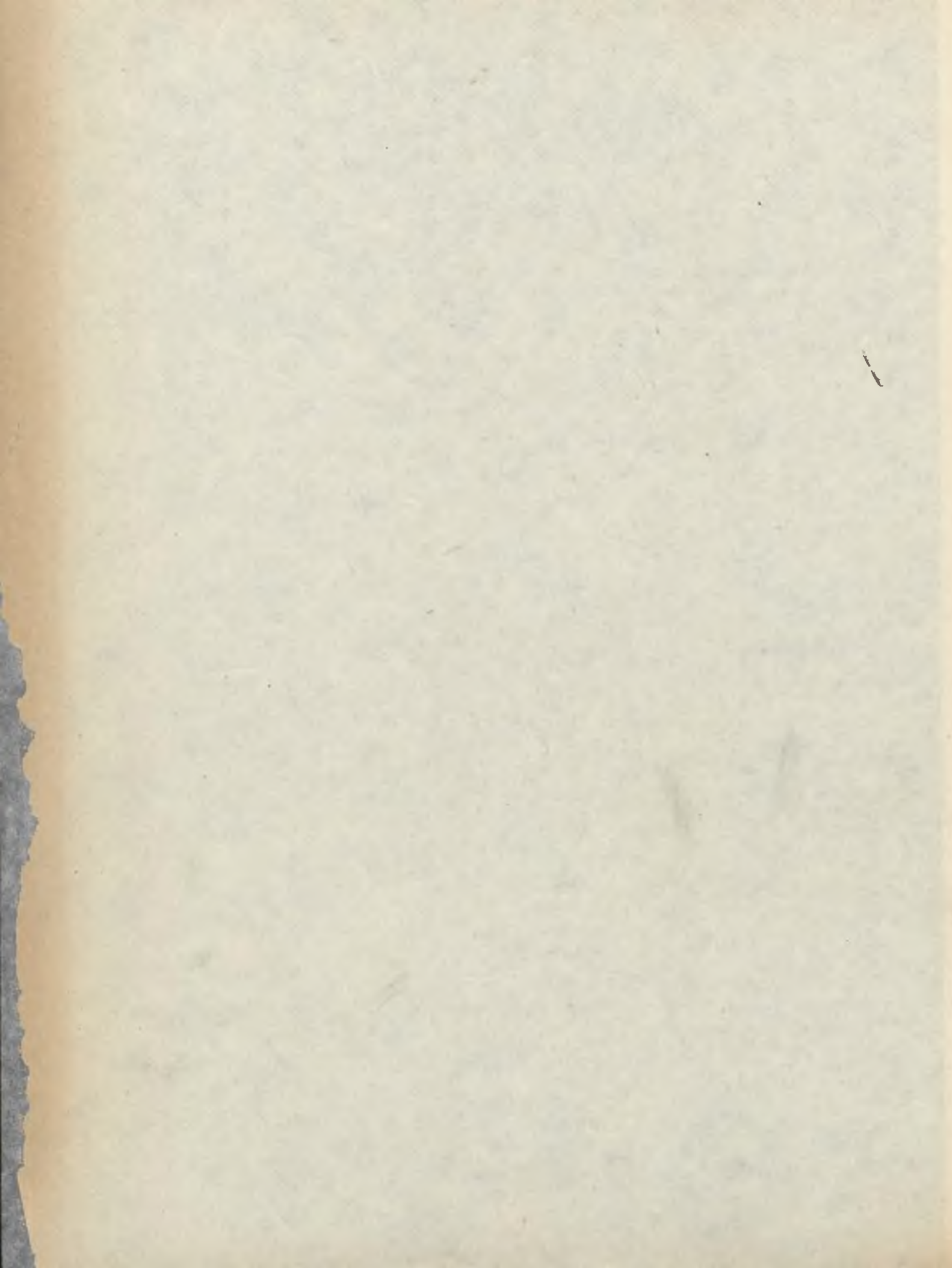
Do towarów wywozowych, których przewiezienia za linię cłową podjęły się publiczne zakłady przewozowe przed powyższą chwilą, można stosować jeszcze postępowanie według tych przepisów, które obowiązują dotychczas.

Fort wlr.

Korytowski wlr.

Derschatta wlr.

10. Komora wchodowa

[illegible]

Leczyć urzędowa komory.

11. Ostateczne miejsce przeznaczenia: _____

12. Imię ostatecznego odbiorcy:

13. Miejsce i data wystawienia karty:

14. Podpis zgłaszającego:

Statystyczna karta zgłoszenia

dla

przywozu do wolnego obrotu

ladem.

Miejsce do przyklepania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót do krajów korony węgierskiej, względnie do Bośni i Hercegowiny, i które ze względu na to są uwolnione od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 1.

W tę rubrykę wpisuje się zawsze tylko ten numer statystycznego spisu towarów dla przywozu, który ma być statystycznie zgłoszony.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcji statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla przywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w przypadkach takich koniecznem, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub w mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów, imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycji, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których wozach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4., 5. i 6.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszymi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Wagę oznaczyć należy albo brutto albo netto, stosownie do postanowień taryfy cłowej, w postępowaniu cłowym obowiązujących.

W rubrykę 5tą wpisać należy stosownie do danego przypadku słowo „brutto” albo „netto”. Jeżeli towary, których waga podana być ma „brutto”, są nieopakowane, w rubryce 5tej dopisać należy wyraz „nieopakowane”.

Do rubryki 7.

Jako kraj pochodzenia podać należy ten kraj, którego plodem rolniczym, wytworem fabrycznym lub przemysłowym jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ten kraj, z którego dany towar lub przedmiot pochodzi

jako artykuł handlu, a gdyby strona nie mogła i tego ostatniego kraju podać, ów kraj, w którym odnośny towar lub przedmiot nadany został w celu przywozu na austriacko-węgierski obszar cłowy.

Gdy chodzi o towary, które faktycznie pochodzą pierwotnie z austriacko-węgierskiego obszaru cłowego (towary powrotne), podać należy Austro-Węgry jako kraj pochodzenia.

Wolne obszary Tryestu i Rjeki można tylko wtedy podawać jako kraje pochodzenia gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy pierwotny kraj pochodzenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane zgłaszającemu miejsce wysylki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się pochodzeniem lub stopą cłową, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju pochodzenia, względnie dla każdego towaru, podlegającego odmiennej od innych stopie cłowej, użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące pravidła:

- a) gdy posyłka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego wozu wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego wozu, opłacić należy za każdy następny wóz również należność w kwocie 12 halerzy;
- b) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z załadowanych bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posyłki aż do objętości jednego wozu wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego wozu, opłacić należy za każdy wóz następny należność według ilości rodzajów towarów;
- c) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posyłki wynosi 12 halerzy;
- d) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należność według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

10. Komora wchodowa

[illegible]

Pieczęć urzędowa komory.

11. Ostateczne miejsce przeznaczenia:

12. Imię ostatecznego odbiorcy:

13. Miejsce i data wystawienia karty:

14. Podpis zgłaszającego: _____

Statystyczna karta zgłoszenia

dla

przywozu do wolnego obrotu

rzekami lub jeziorami śród-

krajowemi.

Miejsce do przylepiania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót do krajów korony węgierskiej, względnie do Bośni i Hercegowiny, i które ze względu na to są uwolnione od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 1.

W tę rubrykę wpisuje się zawsze tylko ten numer statystycznego spisu towarów dla przywozu, który ma być statystycznie zgłoszony.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcyi statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla przywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w przypadkach takich koniecznem, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub w mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów, imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycyi, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danem razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których statkach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryk 4., 5. i 6.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszymi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Wagę oznaczyć należy albo brutto albo netto, stosownie do postanowień taryfy cłowej, w postępowaniu cłowym obowiązujących.

W rubrykę 5tą wpisać należy stosownie do danego przypadku słowo „brutto“ albo „netto“. Jeżeli towary, których waga podana być ma „brutto“, są nieopakowane, w rubryce 5tej dopisać należy wyraz „nieopakowane“.

Do rubryki 7.

Jako kraj pochodzenia podać należy ten kraj, którego płodem rolniczym, wytworem fabrycznym lub przemysłowym jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ten kraj, z którego dany towar lub przedmiot pochodzi

jako artykuł handlu, a gdyby strona nie mogła i tego ostatniego kraju podać, ów kraj, w którym odnośny towar lub przedmiot nadany został w celu przywozu na austriacko-węgierski obszar cłowy.

Gdy chodzi o towary, które faktycznie pochodzą pierwotnie z austriacko-węgierskiego obszaru cłowego (towary powrotne), podać należy Austro-Węgry jako kraj pochodzenia.

Wolne obszary Tryestu i Rjeki można tylko wtedy podawać jako kraje pochodzenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy pierwotny kraj pochodzenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane zgłaszającemu miejsce wysyłki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się pochodzeniem lub stopą cłową, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju pochodzenia, względnie dla każdego towaru, podlegającego odmiennej od innych stopie cłowej, użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące pravidła:

- a) gdy posyłka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku opłacić należy za każdy następny statek również należność w kwocie 12 halerzy;
- b) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z załadowanych bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy statek następny należność według ilości rodzajów towarów;
- c) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posyłki wynosi 12 halerzy;
- d) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należność według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

10. Komora wchodowa nadmorska

[illegible]

Pieczczę urzędowa komory.

11. Ostateczne miejsce przeznaczenia:

12. Imię ostatecznego odbiorcy:

13. Miejsce i data wystawienia karty:

14. Podpis zgłaszającego: _____

Statystyczna karta zgłoszenia
dla
przywozu do wolnego obrotu
morzem na porty austriackie
lub węgierskie.

Miejsce do przyklepania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót do krajów korony węgierskiej, względnie do Bośni i Hercegowiny, i które ze względu na to są uwolnione od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 1.

W tę rubrykę wpisuje się zawsze tylko ten numer statystycznego spisu towarów dla przywozu, który ma być statystycznie zgłoszony.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcyi statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla przywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w przypadkach takich koniecznem, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub w mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów, imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycyi, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posylki (colli) lub na których statkach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryk 4., 5. i 6.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszemi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Wagę oznaczyć należy albo brutto albo netto, stosownie do postanowień taryfy cłowej, w postępowaniu cłowym obowiązujących.

W rubrykę 5tą wpisać należy stosownie do danego przypadku słowo „brutto“ albo „netto“. Jeżeli towary, których waga podana być ma „brutto“, są nieopakowane, w rubryce 5tej dopisać należy wyraz „nieopakowane“.

Do rubryki 7.

Jako kraj pochodzenia podać należy ten kraj, którego płodem rolniczym, wylworem fabrycznym lub przemysłowym jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ten kraj, z którego dany towar lub przedmiot pochodzi

jako artykuł handlu, a gdyby strona nie mogła i tego ostatniego kraju podać, ów kraj, w którym odnośny towar lub przedmiot nadany został w celu przywozu na austriacko-węgierski obszar cłowy.

Gdy chodzi o towary, które faktycznie pochodzą pierwotnie z austriacko-węgierskiego obszaru cłowego (towary powrotne), podać należy Austro-Węgry jako kraj pochodzenia.

Wolne obszary Tryestu i Rjeki można tylko wtedy podawać jako kraje pochodzenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy pierwotny kraj pochodzenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane zgłaszającemu miejsce wysylki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się pochodzeniem lub stopą cłową, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju pochodzenia, względnie dla każdego towaru, podlegającego odmiennej od innych stopie cłowej, użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące pravidła:

- gdy posylka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posylki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posylki przekracza objętość jednego statku opłacić należy za każdy następny statek również należność w kwocie 12 halerzy;
- gdy posylka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z załadowanych bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posylki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posylki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy statek następny należność według ilości rodzajów towarów;
- gdy posylka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posylki wynosi 12 halerzy;
- gdy posylka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należność według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

[illegible]

9. Pierwotne miejsce wysylki:

Pieczęć nrzędowa komory
wychodowej.

Statystyczna karta zgłoszenia

dla

wywozu z wolnego obrotu

ladem.

Miejsce do przylepiania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót z krajów korony węgierskiej, względnie z Bośni i Hercegowiny, i które ze względu na to są uwolnione od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

10. Imię i zamieszkanie wysyłającego (t. j. tego, który towar wysyła sam albo przez pośrednika):

11. Miejsce i data wystawienia karty:

12. Podpis zgłaszającego:

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcji statystycznego spisu towarów dla wywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla wywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczenie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w przypadkach takich koniecznym, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub w mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycji, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których wozach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4., 5. i 6.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszymi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Wagę oznaczać należy zawsze brutto. z wyjątkiem wagi cukru, palonych płynów wyskokowych, wysyłanych za bonifikacją wywozową, oraz płynów w beczkowozach, którą podawać należy netto.

Gdy w jednej sztuce posyłki (collo) zawarte są towary z pod rozmaitych numerów statystycznych, które należałoby zgłosić brutto, natenczas towar, którego w odnośnej posyłce jest największa ilość, zgłasza się brutto, resztę zaś netto.

W rubrykę 5tą wpisać należy stosownie do danego przypadku słowo „brutto“ albo „netto“. Jeżeli towary, których waga podana być ma „brutto“, są nieopakowane, w rubryce 5tej dopisać należy wyraz „nieopakowane“.

Do rubryki 7.

Jako kraj przeznaczenia podać należy ten kraj, dla którego konsumpcji przeznaczony jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli ten kraj przeznaczenia stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, który stanowi ostatni znany jej cel wysyłki.

Wolne obszary Tryestu i Rjeki można tylko wtedy podawać jako kraje przeznaczenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy rzeczywisty kraj przeznaczenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane zgłaszającemu miejsce wysyłki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się przeznaczeniem, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju przeznaczenia użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące zasady:

- gdy posyłka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego wozu wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego wozu, opłacić należy za każdy następny wóz również należytość w kwocie 12 halerzy;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z naładowanych bez opakowania różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju odnośnej posyłki aż do objętości jednego wozu wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego wozu, opłacić należy za każdy wóz następny należytość według ilości towarów;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posyłki wynosi 12 halerzy;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należytość według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstwa handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

[illegible]

9. Pierwotne miejsce wysyłki:

Pieczęć urzędowa komory
wychodowej.

Statystyczna karta zgłoszenia

dla

10. Imię i zamieszkanie wysyłającego (t. j. tego, który towar wysyła sam albo przez pośrednika):

wywozu z wolnego obrotu

rzekami lub jeziorami śród-
krajowemi.

Miejsce do przyklepania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót z krajów korony węgierskiej, względnie z Bośni i Hercegowiny, i które ze względu na to są uwolnione od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

12. Podpis zgłaszającego: _____

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcji statystycznego spisu towarów dla wywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla wywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w przypadkach takich koniecznem, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub w mowie potocznej, było tak wyczerpujące, izby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycji, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy zawsze w ten sposób, izby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których statkach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4., 5. i 6.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszemi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Wagę oznaczać należy zawsze brutto, z wyjątkiem wagi cukru, palonych płynów wyskokowych, wysyłanych za bonifikacją wywozową, oraz płynów w beczkowozach, którą podawać należy netto.

Gdy w jednej sztuce posyłki (collo) zawarte są towary z pod rozmaitych numerów statystycznych, które należałoby zgłosić brutto, natenczas towar, którego w odnośnej posyłce jest największa ilość, zgłasza się brutto, resztę zaś netto.

W rubrykę 5tą wpisać należy stosownie do danego przypadku słowo „brutto“ albo „netto“. Jeżeli towary, których waga podana być ma „brutto“, są nieopakowane, w rubryce 5tej dopisać należy wyraz „nieopakowane“.

Do rubryki 7.

Jako kraj przeznaczenia podać należy ten kraj, dla którego konsumpcji przeznaczony jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli ten kraj przeznaczenia stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, który stanowi ostatni znany jej cel wysyłki.

Wolne obszary Tryestu i Rjeki można tylko wtedy podawać jako kraje przeznaczenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy rzeczywisty kraj przeznaczenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane zgłaszającemu miejsce wysyłki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się przeznaczeniem, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju przeznaczenia użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące zasady:

- gdy posyłka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy następny statek również należytość w kwocie 12 halerzy;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z załadowanych bez opakowania różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju odnośnej posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy statek następny należytość według ilości towarów;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posyłki wynosi 12 halerzy;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należytość według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstwa handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

Pieczęć urzędowa komory
wychodowej. 7

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót z krajów korony węgierskiej, względnie z Bośni i Hercegowiny, i które ze względu na to są uwolnione od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcyi statystycznego spisu towarów dla wywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla wywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w przypadkach takich koniecznem, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub w mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycyi, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danem razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których statkach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4., 5. i 6.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszymi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Wagę oznaczać należy zawsze brutto, z wyjątkiem wagi cukru, palonych płynów wysokowiskoznych, wysyłanych za bonifikacją wywozową, oraz płynów w beczkowozach, którą podawać należy netto.

Gdy w jednej sztuce posyłki (collo) zawarte są towary z pod rozmaitych numerów statystycznych, które należałoby zgłosić brutto, natenczas towar, którego w odnośnej posyłce jest największa ilość, zgłasza się brutto, resztę zaś netto.

W rubrykę 5tą wpisać należy stosownie do danego przypadku słowo „brutto“ albo „netto“. Jeżeli towary, których waga podana być ma „brutto“, są nieopakowane, w rubryce 5tej dopisać należy wyraz „nieopakowane“.

Do rubryki 7.

Jako kraj przeznaczenia podać należy ten kraj, dla którego konsumpcyi przeznaczony jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli ten kraj przeznaczenia stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, który stanowi ostatni znany jej cel wysyłki.

Wolne obszary Tryestu i Rjeki można tylko wtedy podawać jako kraje przeznaczenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy rzeczywisty kraj przeznaczenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane zgłaszającemu miejsce wysyłki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się przeznaczeniem, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju przeznaczenia użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące pravidła:

- a) gdy posyłka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy następny statek również należność w kwocie 12 halerzy;
- b) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z naładowanych bez opakowania różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju odnośnej posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy statek następny należność według ilości towarów;
- c) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posyłki wynosi 12 halerzy;
- d) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należność według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstwa handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

11. Komora wchodowa

[illegible]

12. Miejsce i data wystawienia karty statystycznej:

Statystyczna karta zgłoszenia

dla

przewozu

ladem.

Wyszła { łądem } na {
rzekami albo jeziorami } komorę {
śródkajowemi }
morzem {

Z uwolnieniem od opłaty.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Wybór formularza zależy wyłącznie tylko od drogi przewozu przy wejściu towarów na obszar cłowy. Przytem należy mieć też uwagę na to, że towarów, które weszły na obszar cłowy „lądem“, „rzekami lub jeziorami śródkrajowemi“ albo „morzem“ nie wolno zgłaszać wspólnie na jednej i tej samej karcie z towarami, które weszły jakąś inną drogą obrotu.

Do rubryki 3. i 4.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach brutto (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszemi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Gdy pewna sztuka posyłki (collo) zawiera w sobie towary z pod różnych numerów statystycznych, natenczas ten towar, którego jest w tej sztuce największa ilość, zgłosić należy brutto, resztę zaś towarów netto.

Do rubryki 5. i 6.

Jako kraj pochodzenia podać należy ten kraj, którego płodem rolniczym, wytworem fabrycznym lub przemysłowym jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, z którego dany towar lub przedmiot wyszedł jako

artykuł handlu, a gdyby strona i tego nie wiedziała, ów kraj, w którym towar lub przedmiot nadany został w celu przywozu na austriacko-węgierski obszar cłowy.

Jako kraj przeznaczenia należy zgłosić ten kraj, dla którego konsumcyi odnośny towar lub przedmiot jest przeznaczony. Gdy ten kraj przeznaczenia nie jest zgłaszającemu wiadomy, winien podać ów kraj, który stanowi ostatni, znany mu cel.

Wolne obszary Tryestu i Rjeki można tylko wtedy podawać jako kraje pochodzenia lub przeznaczenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy pierwotny kraj pochodzenia, względnie przeznaczenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane mu miejsce wysyłki.

W jednej i tej samej przedziałce poprzecznej wolno zgłaszać tylko te towary, które należą do tego samego numeru statystycznego spisu towarów dla przewozu i mają ten sam kraj pochodzenia, względnie przeznaczenia. Przytem jest to rzeczą obojętną, czy odnośne towary i przedmioty są zapakowane w jednej czy w kilku sztukach, lub też zupełnie nieopakowane. W razie potrzeby można w celu oddzielnego wykazania tych szczegółów podzielić jedną przedziałkę poprzeczną na kilka mniejszych.

Wszelkie inne postanowienia, dotyczące wygotowywania kart zgłoszenia przez strony, a nie przytoczone tu powyżej, można znaleźć w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

Statystyczna karta zgłoszenia
dla
przewozu
rzekami lub jeziorami śród-
krajowemi.

Pieczęć urzędowa
komory przeka-
zującej.

Pieczęć urzędowa
komory wycho-
dowej.

Wyszła	{	ładem	na	{	
		rzekami albo jeziorami			
		śródkrajowemi			
		morzem			
					konno

Z uwolnieniem od opłaty.

12. Miejsce i data wystawienia karty statystycznej:

13. Podpis zgłaszającego: _____

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Wybór formularza zależy wyłącznie tylko od drogi przewozu przy wejściu towarów na obszar cłowy. Przytem należy mieć też uwagę na to, że towarów, które weszły na obszar cłowy „lądem“, „rzekami lub jeziorami śródkrajowem“ albo „morzem“ nie wolno zgłaszać wspólnie na jednej i tej samej karcie z towarami, które weszły jakąś inną drogą obrotu.

Do rubryki 3. i 4.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach brutto (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszemi). lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Gdy pewna sztuka posyłki (collo) zawiera w sobie towary z pod różnych numerów statystycznych, natenczas ten towar, którego jest w tej sztuce największa ilość, zgłosić należy brutto, resztę zaś towarów netto.

Do rubryki 5. i 6.

Jako kraj pochodzenia podać należy ten kraj, którego płodem rolniczym, wytworem fabrycznym lub przemysłowym jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, z którego dany towar lub przedmiot wyszedł jako

artykuł handlu, a gdyby strona i tego nie wiedziała, ów kraj, w którym towar lub przedmiot nadany został w celu przywozu na austriacko-węgierski obszar cłowy.

Jako kraj przeznaczenia należy zgłosić ten kraj, dla którego konsumcyi odnośny towar lub przedmiot jest przeznaczony. Gdy ten kraj przeznaczenia nie jest zgłaszającemu wiadomy, winien podać ów kraj, który stanowi ostatni, znany mu cel.

Wolne obszary Tryestu i Rjeki można tylko wtedy podawać jako kraje pochodzenia lub przeznaczenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy pierwotny kraj pochodzenia, względnie przeznaczenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane mu miejsce wysyłki.

W jednej i tej samej przedziałce poprzecznej wolno zgłaszać tylko te towary, które należą do tego samego numeru statystycznego spisu towarów dla przewozu i mają ten sam kraj pochodzenia, względnie przeznaczenia. Przytem jest to rzeczą obojętną, czy odnośne towary i przedmioty są zapakowane w jednej czy w kilku sztukach, lub też zupełnie nieopakowane. W razie potrzeby można w celu oddzielnego wykazania tych szczegółów podzielić jedną przedziałkę poprzeczną na kilka mniejszych.

Wszelkie inne postanowienia, dotyczące wygotowywania kart zgłoszenia przez strony, a nie przytoczone tu powyżej, można znaleźć w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

11. Komora wchodowa nadmorska

[illegible]

Statystyczna karta zgłoszenia dla przewozu

12. Miejsce i data wystawienia karty statystycznej:

morzem na porty austr. lub węg.

13. Podpis zgłaszającego:

Pieczęć urzędowa
komory przeka-
zującej.

Pieczęć urzędowa
komory wychodowej.

Wysła { łądem } na {
rzekami albo jeziorami } komore {
śródkrajowemi }
morzem }

Z uwolnieniem od opłaty.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Wybór formularza zależy wyłącznie tylko od drogi przewozu przy wejściu towarów na obszar cłowy. Przytem należy mieć też uwagę na to, że towarów, które weszły na obszar cłowy „lądem“, „rzekami lub jeziorami śródkrajowemi“ albo „morzem“ nie wolno zgłaszać wspólnie na jednej i tej samej karcie z towarami, które weszły jakąś inną drogą obrotu.

Do rubryki 3. i 4.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach brutto (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszemi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Gdy pewna sztuka posylki (collo) zawiera w sobie towary z pod różnych numerów statystycznych, natenczas ten towar, którego jest w tej szlucie największa ilość, zgłosić należy brutto, resztę zaś towarów netto.

Do rubryki 5. i 6.

Jako kraj pochodzenia podać należy ten kraj, którego plodem rolniczym, wylworem fabrycznym lub przemysłowym jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, z którego dany towar lub przedmiot wyszedł jako

artykuł handlu, a gdyby strona i tego nie wiedziała, ów kraj, w którym towar lub przedmiot nadany został w celu przywozu na austriacko-węgierski obszar cłowy.

Jako kraj przeznaczenia należy zgłosić ten kraj, dla którego konsumcyi odnośny towar lub przedmiot jest przeznaczony. Gdy ten kraj przeznaczenia nie jest zgłaszającemu wiadomy, winien podać ów kraj, który stanowi ostatni, znany mu cel.

Wolne obszary Tryestu i Rijeki można tylko wtedy podawać jako kraje pochodzenia lub przeznaczenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy pierwotny kraj pochodzenia, względnie przeznaczenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane mu miejsce wysyłki.

W jednej i tej samej przedziałce poprzecznej wolno zgłaszać tylko te towary, które należą do tego samego numeru statystycznego spisu towarów dla przewozu i mają ten sam kraj pochodzenia, względnie przeznaczenia. Przytem jest to rzeczą obojętną, czy odnośne towary i przedmioty są zapakowane w jednej czy w kilku sztukach, lub też zupełnie nieopakowane. W razie potrzeby można w celu oddzielnego wykazania tych szczegółów podzielić jedną przedziałkę poprzeczną na kilka mniejszych.

Wszelkie inne postanowienia, dotyczące wygotowywania kart zgłoszenia przez strony, a nie przytoczone tu powyżej, można znaleźć w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

Unikat.

9. Komora wchodowa

[illegible]

10. Imię i zamieszkanie odbiorcy:

Statystyczna karta zgłoszenia

dla

11. Miejsce i data wystawienia karty:

przywozu w obrocie zapiskowym

ladem.

12. Podpis zgłaszającego:

Pieczęć urzędowa komory.

Miejsce do przyklepania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót do krajów korony węgierskiej, względnie do Bośni i Hercegowiny, i które ze względu na to są uwolnione od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 1.

W tę rubrykę wpisuje się zawsze numer bieżący statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcyi statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla przywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w takich przypadkach koniecznem, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycyi, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posylki (colli) lub na których wozach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4. i 5.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszemi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwign w tonach.

Do rubryki 6.

Szczególnie, gdy chodzi o obrót w celu uszlachetnienia, określić należy zamierzone uszlachetnienie zawsze tak dokładnie, iżby jego rodzaj, względnie rodzaje, można było wyrozumieć bez wszelkiej wątpliwości. Dlatego też należy w tej rubryce oznaczyć w każdym przypadku postępowanie, któremu mają być poddane odnośne towary.

Jako „przyczyny postępowania zapiskowego innego rodzaju“ podać należy rodzaj obrotu (n. p. obrót na niepewną sprzedaż, obrót wypożyczonych wagonów, próbek, przewożonych przez podróżyjących agentów handlowych, przedmiotów na wystawy itp.).

Do rubryki 7.

Jako kraj pochodzenia podać należy ten kraj, którego płodem rolniczym, wytwarem fabrycznym lub przemysłowym jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, z którego dany towar lub przedmiot wyszedł jako artykuł handlu, a gdyby strona i tego nie wiedziała, ów kraj, w którym odnośny towar lub przedmiot nadany został w celu przywozu na austriacko-węgierski obszar cłowy.

Wolne obszary Tryestu i Rijeki można tylko wtedy podawać jako kraje pochodzenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy pierwotny kraj pochodzenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane zgłaszającemu miejsce wysylki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się pochodzeniem lub stopą cłową, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju pochodzenia, względnie dla każdego towaru, podlegającego odmiennej od innych stopie cłowej, użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące pravidła:

- gdy posylka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posylki aż do objętości jednego wozu wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posylki przekracza objętość jednego wozu, opłacić należy za każdy następny wóz również należytość w kwocie 12 halerzy;
- gdy posylka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z załadowanych bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posylki aż do objętości jednego wozu wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posylki przekracza objętość jednego wozu, opłacić należy za każdy wóz następny należytość według ilości rodzajów towarów;
- gdy posylka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posylki wynosi 12 halerzy;
- gdy posylka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należytość według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów *a)* i *b)*, a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

9. Komora wchodowa

10. Imię i zamieszkanie odbiorcy:

Statystyczna karta zgłoszenia

11a

Pieczęć urzędowa komory.

11. Miejsce i data wystawienia karty:

przywozu w obrocie zapiskowym

12. Podpis zgłaszającego:

ladem.

Ten duplikat winna strona wypełnić zupełnie tak samo jak dołączoną doń kartę zgłoszenia.

%, w kg

[illegible]

Unikat.

9. Komora wchodowa.....

[illegible]

Statystyczna karta zgłoszenia

dla

przywozu w obrocie zapiskowym

rzekami lub jeziorami śród-

krajowemi.

Pieczęć urzędowa komory.

Miejsce do przyklepania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót do krajów korony węgierskiej, względnie do Bośni i Hercegowiny, i które ze względu na to są uwolnione od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

10. Imię i zamieszkanie odbiorcy:

11. Miejsce i data wystawienia karty:

12. Podpis zgłaszającego:

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 1.

W tę rubrykę wpisuje się zawsze numer bieżący statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcyi statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla przywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w takich przypadkach koniecznem, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycyi, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posylki (colli) lub na których statkach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4. i 5.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszemi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Do rubryki 6.

Szczególnie, gdy chodzi o obrót w celu uszlachetnienia, określić należy zamierzone uszlachetnienie zawsze tak dokładnie, iżby jego rodzaj, względnie rodzaje, można było wyrozumieć bez wszelkiej wątpliwości. Dlatego też należy w tej rubryce oznaczyć w każdym przypadku postępowanie, któremu mają być poddane odnośne towary.

Jako „przyczyny postępowania zapiskowego innego rodzaju“ podać należy rodzaj obrotu (n. p. obrót na niepewną sprzedaż, obrót wypożyczonych wagonów, próbek, przewożonych przez podróżujących agentów handlowych, przedmiotów na wystawy itp.).

Do rubryki 7.

Jako kraj pochodzenia podać należy ten kraj, którego płodem rolniczym, wytworem fabrycznym lub przemysłowym jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, z którego dany towar lub przedmiot wyszedł jako artykuł handlu, a gdyby strona i tego nie wiedziała, ów kraj, w którym odnośny towar lub przedmiot nadany został w celu przywozu na austriacko-węgierski obszar cłowy.

Wolne obszary Tryestu i Rijeki można tylko wtedy podawać jako kraje pochodzenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy pierwotny kraj pochodzenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane zgłaszającemu miejsce wysylki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się pochodzeniem lub stopą cłową, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju pochodzenia, względnie dla każdego towaru, podlegającego odmiennej od innych stopie cłowej, użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące pravidła:

- gdy posylka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posylki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posylki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy następny statek również należność w kwocie 12 halerzy;
- gdy posylka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z załadowanych bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posylki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posylki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy statek następny należność według ilości rodzajów towarów;
- gdy posylka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posylki wynosi 12 halerzy;
- gdy posylka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należność według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, ludzież warunki, pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w **jednej** przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

9. Komora wchodowa

10. Imię i zamieszkanie odbiorcy:

Pieczczę urzędowa komory.

11. Miejsce i data wystawienia karty:

12. Podpis zgłaszającego:

Ten duplikat winna strona wypełnić zupełnie tak samo jak dołączoną doń kartę zgłoszenia.

Dozwolony ubytek transportowy (kalò):

% , в кг

[illegible]

Unikat.

2. Komora wchodowa nadmorska

[illegible]

Statystyczna karta zgłoszenia
dla

przywozu w obrebie zapiskowym
morzem na porty austriackie
lub węgierskie.

Pieczęć urzędowa komory.

Miejsce do przyklepania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót do krajów korony węgierskiej, względnie do Bośni i Hercegowiny, i które ze względu na to są uwolnione od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 1.

W tę rubrykę wpisuje się zawsze numer bieżący statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcyi statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla przywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w takich przypadkach koniecznem, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycyi, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których statkach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4. i 5.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszemi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Do rubryki 6.

Szczególnie, gdy chodzi o obrót w celu uszlachetnienia, określić należy zamierzone uszlachetnienie zawsze tak dokładnie, iżby jego rodzaj, względnie rodzaje, można było wyrozumieć bez wszelkiej wątpliwości. Dlatego też należy w tej rubryce oznaczyć w każdym przypadku postępowanie, któremu mają być poddane odnośne towary.

Jako „przyczyny postępowania zapiskowego innego rodzaju“ podać należy rodzaj obrotu (n. p. obrót na niepewną sprzedaż, obrót wypożyczonych wagonów, próbek, przewożonych przez podróżujących agentów handlowych, przedmiotów na wystawy itp.).

Do rubryki 7.

Jako kraj pochodzenia podać należy ten kraj, którego plodem rolniczym, wytworem fabrycznym lub przemysłowym jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, z którego dany towar lub przedmiot wyszedł jako artykuł handlu, a gdyby strona i tego nie wiedziała, ów kraj, w którym odnośny towar lub przedmiot nadany został w celu przywozu na austriacko-węgierski obszar cłowy.

Wolne obszary Tryestu i Rijekę można tylko wtedy podawać jako kraje pochodzenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy pierwotny kraj pochodzenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane zgłaszającemu miejsce wysylki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się pochodzeniem lub stopą cłową, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju pochodzenia, względnie dla każdego towaru, podlegającego odmiennej od innych stopie cłowej, użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące pravidła:

- a) gdy posyłka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy następny statek również należność w kwocie 12 halerzy;
- b) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z załadowanych bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy statek następny należność według ilości rodzajów towarów;
- c) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posyłki wynosi 12 halerzy;
- d) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należność według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolone jest ściągnięcie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

Duplikat.

9. Komora wchodowa nadmorska

[illegible]

10. Imię i zamieszkanie odbiorcy:

11. Miejsce i data wystawienia karty:

12. Podpis zgłaszającego:

Statystyczna karta zgłoszenia
dla
przywozu w obrocie zapiskowym
morzem na porty austriackie
lub węgierskie.

Pieczęć urzędowa komory.

Ten duplikat winna strona wypełnić zupełnie tak samo jak dołączoną doń kartę zgłoszenia.

0/0, w kg

[illegible]

[illegible]

13. Imię i zamieszkanie wysyłającego (t. j. tego, który towar wysyła sam albo przez pośrednika):

14. Miejsce i data wystawienia karty zgłoszenia:

15. Podpis zgłaszającego:

Statystyczna karta zgłoszenia

dla

wywozu napowrót w obrocie zapiskowym

ladem.

Pieczczę urzędowa
komory, przepro-
wadzającej czyn-
ność urzędową
cłowa.

Pieczęć urzędowa
komory wycho-
dowej.

Miejsce do przyklepania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót z krajów korony węgierskiej, względnie z Bośni i Hercegowiny i które ze względu na to uwolnione są od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 1.

W tę rubrykę wpisuje się numer statystycznego spisu towarów dla wywozu.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcyi statystycznego spisu towarów dla wywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla wywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w takich przypadkach koniecznem, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub w mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycji, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełnić należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których wozach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4. i 5.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach netto (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszymi), lub o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Do rubryki 6.

W rubrykę 6tą wpisuje się wagę w kilogramach i gramach netto. Wpis ten powinien być uskuteczniiony w ten sposób, aby z niego można było wyrozumieć, ile kilogramów i gramów przypada na każdą pozycję rejestru zapiskowego, podaną pod rubryką 8. Gdy pod odnośnemi pozycjami rejestru zapiskowego zostały ekspedytowane towary z pod kilku numerów statystycznych, należy w przypadkach, w których towary napowrót wywiezione zawierają w sobie pewne ilości z pod każdego z tych numerów, wyszczególnić te ilości dla każdego numeru oddzielnie w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 7.

Do każdego rodzaju towaru, zgłoszonego w rubryce 1szej i 2giej należy w rubryce 7mej podać całkowitą wagę dodatków tutejszokrajowych w kilogramach i gramach netto.

Do rubryki 9.

W tej rubryce należy podać — o ile chodzi o obrót dla uszlachetnienia — w każdej przedziałce poprzecznej ów numer statystyczny towarów, przywiezionych na obszar tutejszy w celu uszlachetnienia, który odnosi się do ilości, podanej w rubryce 6.

Do rubryki 10.

Szczególnie, gdy chodzi o obrót dla uszlachetnienia, należy uskutecznić uszlachetnienie określić zawsze tak ściśle, żeby nie było żadnej wątpliwości co do jego rodzaju, względnie rodzajów. Dlatego też w tej rubryce należy zawsze oznaczyć to postępowanie, jakiemu zostały poddane odnośne towary.

Gdyby towary, przywiezione na obszar tutejszy w celu uszlachetnienia lub naprawy, wychodziły napowrót w niezmienionym stanie, należy w tej rubryce także tę okoliczność wyraźnie zaznaczyć.

Jako „przyczyny postępowania zapiskowego innego rodzaju“ należy podawać rodzaj obrotu (n. p. obrót na niepewną sprzedaż, obrót pożyczanych wagonów, próbek podróżujących agentów handlowych, przedmiotów na wystawy itp.).

Do rubryki 11.

Jako kraj przeznaczenia podać należy ten kraj, dla którego konsumpcyi odnośny towar lub przedmiot jest przeznaczony. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, który stanowi ostatni znany jej cel wysyłki.

Wolne obszary Tryestu i Rjeki można tylko wtedy podawać jako kraje przeznaczenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy rzeczywisty kraj przeznaczenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane mu miejsce wysyłki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się przeznaczeniem, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju przeznaczenia użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące pravidła:

- a) gdy posyłka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego wozu wynosi 12 halerczy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego wozu, opłacić należy za każdy następny wóz również należytość w kwocie 12 halerczy;
- b) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z naladowanych bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posyłki aż do objętości jednego wozu wynosi 12 halerczy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego wozu, opłacić należy za każdy wóz następny należytość według ilości rodzajów towarów;
- c) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki wynosi 12 halerczy;
- d) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należytość według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

[illegible]

13. Imię i zamieszkanie wysyłającego (t. j. tego, który towar wysyła sam albo przez pośrednika):

14. Miejsce i data wystawienia karty zgłoszenia:

15. Podpis zgłaszającego:

Statystyczna karta zgłoszenia
dla
wywozu napowrót w obrocie
zapiskowym
rzekami lub jeziorami śród-
krajowemi.

Pieczęć urzędowa
komory, przepro-
wadzającej czyn-
ność urzędową
cłowa.

Pieczęć urzędowa
komory wycho-
dowej.

Miejsce do przylepiania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót z krajów korony węgierskiej, względnie z Bośni i Hercegowiny i które ze względu na to uwolnione są od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 1.

W tę rubrykę wpisuje się numer statystycznego spisu towarów dla wywozu

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcji statystycznego spisu towarów dla wywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla wywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w takich przypadkach koniecznym, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub w mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycji, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełnić należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których statkach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4. i 5.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach netto (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszemi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Do rubryki 6.

W rubrykę 6tą wpisuje się wagę w kilogramach i gramach netto. Wpis ten powinien być uskuteczniiony w ten sposób, aby z niego można było wyrozumieć, ile kilogramów i gramów przypada na każdą pozycję rejestru zapiskowego, podaną pod rubryką 8. Gdy pod odnośnemi pozycjami rejestru zapiskowego zostały ekspedjowane towary z pod kilku numerów statystycznych, należy w przypadkach, w których towary napowrót wywiezione zawierają w sobie pewne ilości z pod każdego z tych numerów, wyszczególnić te ilości dla każdego numeru oddzielnie w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 7.

Do każdego rodzaju towaru, zgłoszonego w rubryce 1szej i 2giej należy w rubryce 7mej podać całkowitą wagę dodatków tutejszokrajowych w kilogramach i gramach netto.

Do rubryki 9.

W tej rubryce należy podać — o ile chodzi o obrót dla uszlachetnienia — w każdej przedziałce poprzecznej ów numer statystyczny towarów, przywiezionych na obszar tutejszy w celu uszlachetnienia, który odnosi się do ilości, podanej w rubryce 6.

Do rubryki 10.

Szczególnie, gdy chodzi o obrót dla uszlachetnienia, należy uskutecznić uszlachetnienie określić zawsze tak ściśle, żeby nie było żadnej wątpliwości co do jego rodzaju, względnie rodzajów. Dlatego też w tej rubryce należy zawsze oznaczyć to postępowanie, jakiemu zostały poddane odnośne towary.

Gdyby towary, przywiezione na obszar tutejszy w celu uszlachetnienia lub naprawy, wychodziły napowrót w niezmienionym stanie, należy w tej rubryce także tę okoliczność wyraźnie zaznaczyć.

Jako „przyczyny postępowania zapiskowego innego rodzaju“ należy podawać rodzaj obrotu (n. p. obrót na niepewną sprzedaż, obrót pożyczanych wagonów, próbek podróżujących agentów handlowych, przedmiotów na wystawy itp.).

Do rubryki 11.

Jako kraj przeznaczenia podać należy ten kraj, dla którego konsumpcji odnośny towar lub przedmiot jest przeznaczony. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, który stanowi ostatni znany jej cel wysyłki.

Wolne obszary Tryestu i Rijekę można tylko wtedy podawać jako kraje przeznaczenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy rzeczywisty kraj przeznaczenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane mu miejsce wysyłki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się przeznaczeniem, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju przeznaczenia użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące pravidła:

- gdy posyłka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halery; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy następny statek również należność w kwocie 12 halery;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z załadowanych bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególnie rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halery; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy statek następny należność według ilości rodzajów towarów;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki wynosi 12 halery;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należność według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstwa handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

[illegible]

13. Imię i zamieszkanie wysyłającego (t. j. tego, który towar wysyła sam albo przez pośrednika):

14. Miejsce i data wystawienia karty zgłoszenia:

15. Podpis zgłaszającego:

Statystyczna karta zgłoszenia
dla
wywozu napowrót w obrocie
zapiskowym
morzem na porty austriackie
lub węgierskie.

Pieczęć urzędowa
komory, przepro-
wadzającej czyn-
ność urzędową
cłowa.

Pieczęć urzędowa
komory wycho-
dowej.

Miejsce do przyklepania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót z krajów korony węgierskiej, względnie z Bośni i Hercegowiny i które ze względu na to uwolnione są od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 1.

W tę rubrykę wpisuje się numer statystycznego spisu towarów dla wywozu.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcyi statystycznego spisu towarów dla wywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla wywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w takich przypadkach koniecznem, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub w mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycyi, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełnić należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których wozach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4. i 5.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach netto (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszymi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Do rubryki 6.

W rubrykę 6tą wpisuje się wagę w kilogramach i gramach netto. Wpis ten powinien być skuteczniejszy w ten sposób, aby z niego można było wyrozumieć, ile kilogramów i gramów przypada na każdą pozycję rejestru zapiskowego, podaną pod rubryką 8. Gdy pod odnośniami pozycjami rejestru zapiskowego zostały ekspedytowane towary z pod kilku numerów statystycznych, należy w przypadkach, w których towary napowrót wywiezione zawierają w sobie pewne ilości z pod każdego z tych numerów, wyszczególnić te ilości dla każdego numeru oddzielnie w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 7.

Do każdego rodzaju towaru, zgłoszonego w rubryce 1szej i 2giej należy w rubryce 7mej podać całkowitą wagę dodatków tutejszokrajowych w kilogramach i gramach netto.

Do rubryki 9.

W tej rubryce należy podać — o ile chodzi o obrót dla uszlachetnienia — w każdej przedziałce poprzecznej ów numer statystyczny towarów, przywiezionych na obszar tutejszy w celu uszlachetnienia, który odnosi się do ilości, podanej w rubryce 6.

Do rubryki 10.

Szczególnie, gdy chodzi o obrót dla uszlachetnienia, należy uskutecznić uszlachetnienie określić zawsze tak ściśle, żeby nie było żadnej wątpliwości co do jego rodzaju, względnie rodzajów. Dlatego też w tej rubryce należy zawsze oznaczyć to postępowanie, jakiemu zostały poddane odnośne towary.

Gdyby towary, przywiezione na obszar tutejszy w celu uszlachetnienia lub naprawy, wychodziły napowrót w niezmienionym stanie, należy w tej rubryce także tę okoliczność wyraźnie zaznaczyć.

Jako „przyczyny postępowania zapiskowego innego rodzaju“ należy podawać rodzaj obrotu (n. p. obrót na niepewną sprzedaż, obrót pożyczanych wagonów, próbek podróżujących agentów handlowych, przedmiotów na wystawy itp.).

Do rubryki 11.

Jako kraj przeznaczenia podać należy ten kraj, dla którego konsumcyi odnośny towar lub przedmiot jest przeznaczony. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, który stanowi ostatni znany jej cel wysyłki.

Wolne obszary Tryestu i Rjeki można tylko wtedy podawać jako kraje przeznaczenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy rzeczywisty kraj przeznaczenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane mu miejsce wysyłki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się przeznaczeniem, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju przeznaczenia użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące zasady:

- gdy posyłka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego wozu wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego wozu, opłacić należy za każdy następny wóz również należność w kwocie 12 halerzy;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z naładowanych bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posyłki aż do objętości jednego wozu wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego wozu, opłacić należy za każdy wóz następny należność według ilości rodzajów towarów;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki wynosi 12 halerzy;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należność według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

Unikat.

[illegible]

9. Imię i zamieszkanie wysyłającego (t. j. tego, który wysyła towar sam albo przez pośrednika):

10. Miejsce i data wystawienia karty:

11. Podpis zgłaszającego:

Pieczęć urzędowa komory, przeprowadzającej czynność urzędową słowa.

Pieczęć urzędowa
komory wychodowej.

Statystyczna karta zgłoszenia

dia

wywozu w obrocie zapiskowym

ladem.

Miejsce do przyklepania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót z krajów korony węgierskiej, względnie z Bośni i Hercegowiny, i które ze względu na to są uwolnione od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcyi statystycznego spisu towarów dla wywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla wywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów, nie jest w takich przypadkach koniecznem, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycji, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi. Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których wozach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4. i 5.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach netto (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszemi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, lub według udźwigu w tonach.

Do rubryki 6.

Szczególnie, gdy chodzi o obrót dla uszlachetnienia, należy zamierzone uszlachetnienie określić zawsze tak dokładnie, żeby nie było żadnej wątpliwości co do jego rodzaju, względnie rodzajów. Dlatego też trzeba tutaj oznaczyć zawsze postępowanie, któremu odnośne towary mają być poddane.

Jako „przyczyny postępowania zapiskowego innego rodzaju” należy podać rodzaj obrotu (n. p. obrót na niepewną sprzedaż, obrót wagonów wypożyczonych, próbek, wożonych przez podróżujących agentów handlowych, przedmiotów na wystawy itp.).

Do rubryki 7.

Jako kraj przeznaczenia podać należy ten kraj, dla którego konsumpcji przeznaczony jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, który stanowi ostatni znany jej cel wysyłki.

Wolne obszary Tryestu i Rijekę można tylko wtedy podawać jako kraje przeznaczenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy rzeczywisty kraj przeznaczenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane mu miejsce wysyłki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się przeznaczeniem, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju przeznaczenia użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące zasady:

- a) gdy posyłka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego wozu wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego wozu, opłacić należy za każdy następny wóz również należność w kwocie 12 halerzy;
- b) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów lub z nakładowanymi bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posyłki aż do objętości jednego wozu wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego wozu, opłacić należy za każdy wóz następny należność według ilości rodzajów towarów;
- c) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posyłki wynosi 12 halerzy;
- d) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należność według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

Duplikat.

[illegible]

9. Imię i zamieszkanie wysyłającego (t. j. tego, który wysyła towar sam albo przez pośrednika):

Statystyczna karta zgłoszenia

dla

10. Miejsce i data wystawienia karty:

wywozu w obrocie zapiskowym

ladem.

11. Podpis zgłaszającego:

Pieczęć urzędowa komory, przeprowadzającej
czynność urzędową cłową.

Ten duplikat winna strona wypełnić zupełnie tak samo jak dołączoną doń kartę zgłoszenia.

0/0, w kg

[illegible]

Unikat.

[illegible]

9. Imię i zamieszkanie wysyłającego (t. j. tego, który wysyła towar sam albo przez pośrednika):

10. Miejsce i data wystawienia karty:

11. Podpis zgłaszającego:

Statystyczna karta zgłoszenia

dla

wywozu w obrocie zapiskowym

rzekami lub jeziorami śród-

krajowemi.

Pieczęć urzędowa komory, przeprowadzającej czynność urzędowa słowa.

Pieczęć urzędowa
komory wychodowej.

Miejsce do przylepiania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót z krajów korony węgierskiej, względnie z Bośni i Hercegowiny, i które ze względu na to są uwolnione od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry”, względnie „Bośnia” lub „Hercegowina“..

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcyi statystycznego spisu towarów dla wywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla wywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów, nie jest w takich przypadkach koniecznem, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycyi, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danem razie faktycznie chodzi. Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których statkach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4. i 5.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach netto (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszymi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, lub według udźwigu w tonach.

Do rubryki 6.

Szczególnie, gdy chodzi o obrót dla uszlachetnienia, należy zamierzone uszlachetnienie określić zawsze tak dokładnie, żeby nie było żadnej wątpliwości co do jego rodzaju, względnie rodzajów. Dlatego też trzeba tutaj oznaczyć zawsze postępowanie, któremu odnośne towary mają być poddane.

Jako „przyczyny postępowania zapiskowego innego rodzaju“ należy podać rodzaj obrotu (n. p. obrót na niepewną sprzedaż, obrót wagonów wypożyczonych, próbek, wożonych przez podróżujących agentów handlowych, przedmiotów na wystawy itp.).

Do rubryki 7.

Jako kraj przeznaczenia podać należy ten kraj, dla którego konsumpcji przeznaczony jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, który stanowi ostatni znany jej cel wysyłki.

Wolne obszary Tryestu i Rijekę można tylko wtedy podawać jako kraje przeznaczenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy rzeczywisty kraj przeznaczenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane mu miejsce wysyłki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się przeznaczeniem, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju przeznaczenia użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące zasady:

- a) gdy posyłka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy następny statek również należność w kwocie 12 halerzy;
- b) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów lub z załadowanych bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy statek następny należność według ilości rodzajów towarów;
- c) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posyłki wynosi 12 halerzy;
- d) gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należność według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

Duplikat.

[illegible]

9. Imię i zamieszkanie wysyłającego (t. j. tego, który wysyła towar sam albo przez pośrednika):

Statystyczna karta zgłoszenia

dla

wywozu w obrocie zapiskowym

rzekami lub jeziorami śród.

krajowemi.

Pieczęć urzędowa komory, przeprowadzającej
czynność urzędową cłową.

Ten duplikat winna strona wypełnić zupełnie tak samo jak dołączoną doń kartę zgłoszenia.

11. Podpis zgłaszającego:

Dozwolony ubytek
transportowy (kalo):

‰, w kg

Wskutek upływu terminu pozostawiono stałe za granicą	Numer statystyczny	kilogramów						Sztuk	Ton udźwigu

Unikat.

[illegible]

9. Imię i zamieszkanie wysyłającego (t. j. tego, który wysyła towar sam albo przez pośrednika):

10. Miejsce i data wystawienia karty:

11. Podpis zgłaszającego:

Statystyczna karta zgłoszenia

dla

wywozu w obrocie zapiskowym
morzem na porty austriackie
lub węgierskie.

Pieczęć urzędowa komory, przeprowadzającej czynność urzędową słowa.

Pieczęć urzędowa
komory wychodowej.

Miejsce do przyklepania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót z krajów korony węgierskiej, względnie z Bośni i Hercegowiny, i które ze względu na to są uwolnione od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcyi statystycznego spisu towarów dla wywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla wywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów, nie jest w takich przypadkach koniecznem, byłoby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycyi, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danem razie faktycznie chodzi. Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posylki (colli) lub na których statkach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4. i 5.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach netto (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszemi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, lub według udźwigu w tonach.

Do rubryki 6.

Szczególnie, gdy chodzi o obrót dla uszlachetnienia, należy zamierzone uszlachetnienie określić zawsze tak dokładnie, żeby nie było żadnej wątpliwości co do jego rodzaju, względnie rodzajów. Dlatego też trzeba tutaj oznaczyć zawsze postępowanie, któremu odnośne towary mają być poddane.

Jako „przyczyny postępowania zapiskowego innego rodzaju“ należy podać rodzaj obrotu (n. p. obrót na niepewną sprzedaż, obrót wagonów wypożyczonych, próbek, wozonych przez podróżujących agentów handlowych, przedmiotów na wystawy itp.).

Do rubryki 7.

Jako kraj przeznaczenia podać należy ten kraj, dla którego konsumpcyi przeznaczony jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, który stanowi ostatni znany jej cel wysyłki.

Wolne obszary Tryestu i Rjeki można tylko wtedy podawać jako kraje przeznaczenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy rzeczywisty kraj przeznaczenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane mu miejsce wysyłki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się przeznaczeniem, nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju przeznaczenia użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące pravidła:

- gdy posylka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posylki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posylki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy następny statek również należność w kwocie 12 halerzy;
- gdy posylka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów lub z załadowanych bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posylki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posylki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy statek następny należność według ilości rodzajów towarów;
- gdy posylka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posylki wynosi 12 halerzy;
- gdy posylka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należność według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

Duplikat.

[illegible]

9. Imię i zamieszkanie wysyłającego (t. j. tego, który wysyła towar sam albo przez pośrednika):

Statystyczna karta zgłoszenia
dla

Pieczęć urzędowa komory, przeprowadzającej
czynność urzędową cłową.

10. Miejsce i data wystawienia karty:

wywozu w obrocie zapiskowym
morzem na porty austriackie
lub węgierskie.

Ten duplikat winna strona wypełnić zupełnie tak samo jak dołączona doń karte zgłoszenia.

11. Podpis zgłaszającego:

0/0, w kg

[illegible]

13. Komora wchodowa.

[illegible]

14. Imię i zamieszkanie odbiorcy:

15. Miejsce i data wystawienia karty:

16. Podpis zgłaszającego:

Statystyczna karta zgłoszenia

da

przywozu napowrót w obrocie zapiskowym

ladem.

Pieczęć urzędowa komory.

Miejsce do przyklepania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót do krajów korony węgierskiej, względnie do Bosnii i Hercegowiny i które ze względu na to są wolne od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 1.

W tę rubrykę wpisuje się numer bieżący statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcji statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla przywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w takich przypadkach koniecznym, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub w mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycji, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których wozach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4. i 5.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach netto (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszymi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Do rubryki 6.

W rubrykę 6tą wpisuje się wagę w kilogramach i gramach netto. Wpis ten powinien być skuteczny w ten sposób, aby można było z niego wyrozumieć, ile kilogramów i gramów przypada na każdą pozycję rejestru zapiskowego, podaną pod rubryką 8. Gdy pod odnośnymi pozycjami rejestru zapiskowego zostały eksportowane towary z pod kilku numerów statystycznych, należy w przypadkach, w których towary napowrót przywiezione zawierają w sobie pewne ilości z pod każdego z tych numerów, wyszczególnić te ilości dla każdego numeru oddzielnie w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 7.

Do każdego rodzaju towarów, zgłoszonego w rubryce 1szej i 2giej, należy w rubryce 7mej podać całkowitą wagę dodatków obcokrajowych w kilogramach i gramach netto.

Do rubryki 9.

W tej rubryce należy podać — o ile chodzi o obrót dla uszlachetnienia — w każdej przedziałce poprzecznej ów numer statystyczny towarów, wywiezionych za granicę w celu uszlachetnienia, który odnosi się do ilości, podanej w rubryce 6tej.

Do rubryki 10.

Szczególnie, gdy chodzi o obrót dla uszlachetnienia, należy uskutecznić uszlachetnienie określić zawsze tak ściśle, żeby nie było żadnej wątpliwości co do jego rodzaju, względnie rodzajów. Dlatego też w tej rubryce należy zawsze oznaczyć to postępowanie, jakiemu zostały poddane odnośne towary.

Gdyby towary, wywiezione w celu uszlachetnienia lub naprawy powracały w niezmienionym stanie, należy w tej rubryce także tę okoliczność wyraźnie zaznaczyć.

Jako „przyczyny postępowania zapiskowego innego rodzaju“ należy podawać rodzaj obrotu (n. p. obrót na niepewną sprzedaż, obrót wagonów wypożyczonych, próbek podróżujących agentów handlowych, przedmiotów wystawowych itp.).

Do rubryki 11.

Jako kraj pochodzenia podać należy ten kraj, którego płodem rolniczym, wytworem fabrycznym lub przemysłowym jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, z którego dany towar lub przedmiot wyszedł jako artykuł handlu, a gdyby strona i tego nie wiedziała, ów kraj, w którym odnośny towar lub przedmiot nadany został w celu przywozu na austriacko-węgierski obszar cłowy.

Wolne obszary Tryestu i Rijeki można tylko wtedy podawać jako kraje pochodzenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy pierwotny kraj pochodzenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane zgłaszającemu miejsce wysyłki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się pochodzeniem lub stopą cłową nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju pochodzenia, względnie dla każdego towaru, podlegającego odmiennej od innych stopie cłowej, użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące zasady:

- gdy posyłka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego wozu wynosi 12 halery; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego wozu, opłacić należy za każdy następny wóz również należność w kwocie 12 halery;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z naładowanych bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posyłki aż do objętości jednego wozu wynosi 12 halery; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego wozu, opłacić należy za każdy wóz następny należność według ilości rodzajów towarów;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posyłki wynosi 12 halery;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należność według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez stronę i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolony jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

13. Komora wchodowa

[illegible]

Statystyczna karta zgłoszenia
dla
przywozu napowrót w obrocie
zapiskowym
rzekami lub jeziorami
śródkrajowemi.

Pieczęć urzędowa komory.

Miejsce do przylepiania znaczków opłaty statystycznej
(ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót do krajów korony węgierskiej, względnie do Bosnii i Hercegowiny i które ze względu na to są wolne od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 1.

W tę rubrykę wpisuje się numer bieżący statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcji statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla przywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w takich przypadkach koniecznym, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub w mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego. •

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycji, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których statkach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4. i 5.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach netto (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszemi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Do rubryki 6.

W rubrykę 6tą wpisuje się wagę w kilogramach i gramach netto. Wpis ten powinien być skuteczny w ten sposób, aby można było z niego wyrozumieć, ile kilogramów i gramów przypada na każdą pozycję rejestru zapiskowego, podaną pod rubryką 8. Gdy pod odnośnymi pozycjami rejestru zapiskowego zostały ekspedycowane towary z pod kilku numerów statystycznych, należy w przypadkach, w których towary napowrót przywiezione zawierają w sobie pewne ilości z pod każdego z tych numerów, wyszczególnić te ilości dla każdego numeru oddzielnie w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 7.

Do każdego rodzaju towarów, zgłoszonego w rubryce 1szej i 2giej, należy w rubryce 7mej podać całkowitą wagę dodatków obcokrajowych w kilogramach i gramach netto.

Do rubryki 9.

W tej rubryce należy podać — o ile chodzi o obrót dla uszlachetnienia — w każdej przedziałce poprzecznej ów numer statystyczny towarów, wywiezionych za granicę w celu uszlachetnienia, który odnosi się do ilości, podanej w rubryce 6tej.

Do rubryki 10.

Szczególnie, gdy chodzi o obrót dla uszlachetnienia, należy uskutecznić uszlachetnienie określić zawsze tak ściśle, żebym nie było żadnej wątpliwości co do jego rodzaju, względnie rodzajów. Dlatego też w tej rubryce należy zawsze oznaczyć to postępowanie, jakiemu zostały poddane odnośne towary.

Gdyby towary, wywiezione w celu uszlachetnienia lub naprawy powracały w niezmienionym stanie, należy w tej rubryce także tę okoliczność wyraźnie zaznaczyć.

Jako „przyczyny postępowania zapiskowego innego rodzaju“ należy podawać rodzaj obrotu (n. p. obrót na niepewną sprzedaż, obrót wagonów wypożyczonych, próbek podróżujących agentów handlowych, przedmiotów wystawowych itp.).

Do rubryki 11.

Jako kraj pochodzenia podać należy ten kraj, którego płodem rolniczym, wytworem fabrycznym lub przemysłowym jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, z którego dany towar lub przedmiot wyszedł jako artykuł handlu, a gdyby strona i tego nie wiedziała, ów kraj, w którym odnośny towar lub przedmiot nadany został w celu przywozu na austriacko-węgierski obszar cłowy.

Wolne obszary Tryestu i Rijeki można tylko wtedy podawać jako kraje pochodzenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy pierwotny kraj pochodzenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane zgłaszającemu miejsce wysyłki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się pochodzeniem lub stopą cłową nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju pochodzenia, względnie dla każdego towaru, podlegającego odmiennej od innych stopie cłowej, użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące zasady:

- gdy posyłka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy następny statek również należytość w kwocie 12 halerzy;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z załadowanych bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halerzy; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy statek następny należytość według ilości rodzajów towarów;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posyłki wynosi 12 halerzy;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, należącemu opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należytość według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strone i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolony jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

13. Komora wchodowa nadmorska

[illegible]

Statystyczna karta zgłoszenia
dla
przywozu napowrót w obrocie
zapiskowym
morzem na porty austriackie
lub węgierskie.

Pieczęć urzędowa komory.

Miejsce do przyklepania znaczków opłaty statystycznej (ewentualnie można je nalepić na odwrotnej stronie).

W kartach zgłoszenia, których przedmiotem jest bezpośredni obrót do krajów korony węgierskiej, względnie do Bosnii i Hercegowiny i które ze względu na to są wolne od opłaty, winna strona na tem miejscu dopisać słowo „Węgry“, względnie „Bośnia“ lub „Hercegowina“.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 1.

W tę rubrykę wpisuje się numer bieżący statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcji statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla przywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów nie jest w takich przypadkach koniecznym, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub w mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycji, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumić, w których sztukach posyłki (colli) lub na których statkach znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4. i 5.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy przy zgłaszaniu z reguły w kilogramach i gramach netto (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszymi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udźwigu w tonach.

Do rubryki 6.

W rubrykę 6tą wpisuje się wagę w kilogramach i gramach netto. Wpis ten powinien być skuteczny w ten sposób, aby można było z niego wyrozumić, ile kilogramów i gramów przypada na każdą pozycję rejestru zapiskowego, podaną pod rubryką 8. Gdy pod odnośnymi pozycjami rejestru zapiskowego zostały eksportowane towary z pod kilku numerów statystycznych, należy w przypadkach, w których towary napowrót przywiezione zawierają w sobie pewne ilości z pod każdego z tych numerów, wyszczególnić te ilości dla każdego numeru oddzielnie w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 7.

Do każdego rodzaju towarów, zgłoszonego w rubryce 1szej i 2giej, należy w rubryce 7mej podać całkowitą wagę dodatków obcokrajowych w kilogramach i gramach netto.

Do rubryki 9.

W tej rubryce należy podać — o ile chodzi o obrót dla uszlachetnienia — w każdej przedziałce poprzecznej ów numer statystyczny towarów, wywiezionych za granicę w celu uszlachetnienia, który odnosi się do ilości, podanej w rubryce 6tej.

Do rubryki 10.

Szczególnie, gdy chodzi o obrót dla uszlachetnienia, należy uskutecznić uszlachetnienie określić zawsze tak ściśle, żeby nie było żadnej wątpliwości co do jego rodzaju, względnie rodzajów. Dlatego też w tej rubryce należy zawsze oznaczyć to postępowanie, jakiemu zostały poddane odnośne towary.

Gdyby towary, wywiezione w celu uszlachetnienia lub naprawy powracały w niezmienionym stanie, należy w tej rubryce także tę okoliczność wyraźnie zaznaczyć.

Jako „przyczyny postępowania zapiskowego innego rodzaju“ należy podawać rodzaj obrotu (n. p. obrót na niepewną sprzedaż, obrót wagonów wypożyczonych, próbek podróżujących agentów handlowych, przedmiotów wystawowych itp.).

Do rubryki 11.

Jako kraj pochodzenia podać należy ten kraj, którego płodem rolniczym, wytworem fabrycznym lub przemysłowym jest odnośny towar lub przedmiot. Jeżeli kraj ten stronie zgłaszającej jest niewiadomy, wymienić winna ów kraj, z którego dany towar lub przedmiot wyszedł jako artykuł handlu, a gdyby strona i tego nie wiedziała, ów kraj, w którym odnośny towar lub przedmiot nadany został w celu przywozu na austriacko-węgierski obszar cłowy.

Wolne obszary Tryestu i Rijeki można tylko wtedy podawać jako kraje pochodzenia, gdy zgłaszającemu nie jest wiadomy pierwotny kraj pochodzenia, a jeden z tych wolnych obszarów stanowi ostatnie znane zgłaszającemu miejsce wysylki.

Towarów, należących do tego samego numeru statystycznego spisu towarów lub do tego samego ustępu pewnego numeru, ale różniących się pochodzeniem lub stopą cłową nie wolno zgłaszać w tej samej przedziałce poprzecznej, lecz dla każdego kraju pochodzenia, względnie dla każdego towaru, podlegającego odmiennej od innych stopie cłowej, użyć należy osobnej przedziałki poprzecznej.

Zasady obliczania opłaty statystycznej.

Przy obliczaniu opłaty statystycznej przestrzegane być mają następujące zasady:

- gdy posyłka zawiera tylko towary tego samego rodzaju, to jest towary, które należą do tego samego bieżącego numeru statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halery; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy następny statek również należność w kwocie 12 halery;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera jeden rodzaj towarów, lub z załadowanych bez opakowania towarów różnych rodzajów, a poszczególne rodzaje tych towarów należą do kilku bieżących numerów statystycznego spisu towarów, opłata statystyczna od każdego rodzaju towarów odnośnej posyłki aż do objętości jednego statku wynosi 12 halery; gdy ilość towarów posyłki przekracza objętość jednego statku, opłacić należy za każdy statek następny należność według ilości rodzajów towarów;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których każda zawiera po kilka rodzajów towarów, opłata statystyczna od każdej sztuki posyłki wynosi 12 halery;
- gdy posyłka składa się z kilku sztuk (colli), z których jedna część zawiera tylko po jednemu rodzajowi towarów, a druga po kilka rodzajów, natenczas opłatę statystyczną oblicza się w ten sposób, że od sztuk (colli), zawierających po jednemu rodzajowi towarów, wymierza się należność według ilości tych rodzajów, a mianowicie według postanowień punktów a) i b), a od sztuk, zawierających po kilka rodzajów towarów, według ilości tych sztuk.

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez stronę i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolony jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

[illegible]

13. Imię i zamieszkanie wysyłającego:

14. Imię i zamieszkanie odbiorcy:

15. Miejsce i data wystawienia karty:

16. Podpis zgłaszającego:

Karta statystyczna tymczasowa

dla zgłaszania towarów

w dalszym ciągu postępowania
zapiskowego.

Pieczczę urzędowa
komory przeka-
zującej.

Pieczęć urzędowa
komory, do której
posyłkę przeka-
zano.

Z uwolnieniem od opłaty.

Wskazówki do wypełniania tej karty zgłoszenia.

Do rubryki 1.

W tę rubrykę wpisuje się numer bieżący statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Do rubryki 2.

Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcji statystycznego spisu towarów dla przywozu.

Atoli w przypadkach, w których w statystycznym spisie towarów dla przywozu przepisane jest oznaczenie towaru według nazwy handlowej, podawać należy tę nazwę. Oznaczanie dosłownej nazwy według statystycznego spisu towarów, nie jest w przypadkach takich koniecznem, byleby tylko oznaczenie, przyjęte w handlu lub w mowie potocznej, było tak wyczerpujące, iżby nie podlegało żadnej wątpliwości, że zgłoszony towar należy rzeczywiście do podanego numeru statystycznego.

Gdy pewna pozycja statystycznego spisu towarów zawiera w sobie kilka rodzajów towarów imiennie wyszczególnionych, to przy zgłaszaniu statystycznym nie wolno podawać całego brzmienia odnośnej pozycji, lecz tylko ten rodzaj towarów, o który w danym razie faktycznie chodzi.

Gdy się ma do czynienia z kilku rodzajami towarów, należącymi do tego samego numeru statystycznego, każdy rodzaj zapisać należy w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 3.

Rubrykę tę wypełniać należy zawsze w ten sposób, iżby można było dokładnie wyrozumieć, w których sztukach posyłki (colli) lub na których wozach (statkach) znajdują się towary, wymienione w rubrykach obok leżących.

Do rubryki 4. i 5.

Ilość towarów i przedmiotów podawać należy z reguły w kilogramach i gramach netto (gramy dla lepszego odróżnienia cyframi znacznie mniejszymi), lub, o ile to w statystycznym spisie towarów wyraźnie jest powiedziane, według ilości sztuk, według wagi i ilości sztuk lub według udziału w tonach.

Do rubryki 6.

W rubrykę 6tą wpisuje się wagę w kilogramach i gramach netto. Wpis ten powinien być skuteczniejszy w ten sposób, aby można było z niego wyrozumieć, ile kilogramów i gramów przy-

pada na każdą pozycję rejestru zapiskowego, podaną pod rubryką 8. Gdy pod odnośniami pozycjami rejestru zapiskowego zostały ekspedjowane towary z pod kilku numerów statystycznych, należy w przypadkach, w których towary napowrót wywiezione zawierają w sobie pewne ilości z pod każdego z tych numerów, wyszczególnić te ilości dla każdego numeru oddzielnie w osobnej przedziałce poprzecznej.

Do rubryki 7.

Do każdego rodzaju towarów, zgłoszonego w rubryce 1szej i 2giej, należy w rubryce 7mej podać całkowitą wagę dodatków tutejszych w kilogramach i gramach netto.

Do rubryki 9.

W tej rubryce należy podać — o ile chodzi o obrót dla uszlachetnienia — w każdej przedziałce poprzecznej ów numer statystyczny towarów, przywiezionych na obszar tutejszy w celu uszlachetnienia, który odnosi się do ilości, podanej w rubryce 6tej.

Do rubryki 10.

Szczególnie, gdy chodzi o obrót dla uszlachetnienia, należy wykonane uszlachetnienie określić zawsze tak ściśle, żeby nie było żadnej wątpliwości co do jego rodzaju, względnie rodzajów. Dlatego też w tej rubryce należy zawsze oznaczyć to postępowanie, jakiemu zostały poddane odnośne towary.

Gdyby towary, przywiezione w celu uszlachetnienia lub naprawy, były wysyłane dalej w niezmienionym stanie, należy w tej rubryce także tę okoliczność wyraźnie zaznaczyć.

Jako „przyczyny postępowania zapiskowego innego rodzaju“ należy podawać rodzaj obrotu (n. p. obrót na niepewną sprzedaż, obrót wagonów wypożyczonych, próbek podróżujących agentów handlowych, przedmiotów wystawowych itp.).

Postanowienia szczegółowe co do wystawiania kart zgłoszenia przez strony i wymierzania opłaty statystycznej, tudzież warunki, pod jakimi dozwolone jest ściąganie jednorodnych towarów z kilku sztuk (colli) w jednej przedziałce poprzecznej, zawarte są w rozporządzeniu c. k. Ministerstw handlu, skarbu i kolei żelaznych z dnia 10. lutego 1907 (Dz. u. p. Nr. 25).

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Załącznik 30.

Placę
urzędu pocztowego
nadawczego.

Kraj przeznaczenia towaru

Kraj przeznaczenia przesyłki

Deklaracja cłowa

(duplikat dla celów statystycznych)

dotycząca wymienionych tu poniżej towarów,
wysyłanych pocztą.

Nazwa portu morskiego wychodo-
wego: ****)

Do w

Ilość	Rodzaj i oznaczenie	Dokładne oznaczenie zawartości przesyłki		Wartość całkowita	Waga				Ilość sztuk ***)	Uwaga	
		Nazwa towarów*)	Numer statystyczny dla wywozu **)		brutto		netto				
sztuk (colli)				K	h	kg	g	kg	g		

Miejsce dnia 190

*)
**) {
***) {
****) {

Objaśnienie, dotyczące wypełnienia tej deklaracji,
znajduje się na odwrotnej stronie.

Imię i adres
wysyłającego {

Wskazówki do wypełniania deklaracyi statystycznej.

*) Nazwę towarów podawać należy z reguły według instrukcyi statystycznego spisu towarów dla wywozu, przyczem jednakże wystarczy oznaczenie towaru według nazwy handlowej, byleby tylko było tak wyczerpujące, żeby można było wyrozumieć, czy odnośny towar słusznie zaliczono do podanego numeru statystycznego, czy nie.

Oznaczenia ogólne, jak np. towary korzenne, łokciowe, manufakturowe, materiałowe, leki, towary płócienne itp. są niedozwolone.

**) Do każdego odrębnego rodzaju towarów podać należy odnośny numer statystycznego spisu towarów dla wywozu.

***) Ilość sztuk należy podawać przy tych towarach i przedmiotach, co do których przepisuje to statystyczny spis towarów dla wywozu.

****) Gdy posyłka towarowa pocztowa ma wyjść za granicę cłową morzem, winny urzędy pocztowe nadawcze uwidocznic tę okoliczność w powyższej rubryce, wpisując w nią literę „S“ i oznaczając port wyjścia posyłki.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVI. — Wydana i rozesłana dnia 16. lutego 1907.

Treść: *Nr* 26. Ustawa, dotycząca zmiany i uzupełnienia ordynacyi przemysłowej.

26.

Ustawa z dnia 5. lutego 1907,

dotycząca zmiany i uzupełnienia ordynacyi przemysłowej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Zmieniając i uzupełniając ordynację przemysłową z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227, względnie ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39, z dnia 8. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 22, i z dnia 23. lutego 1897, Dz. u. p. Nr. 63, postanawia się, że w miejsce oznaczonych tu poniżej paragrafów, względnie jako dodatki i wstawki do poszczególnych paragrafów przytoczonych powyżej ustaw, wnijsć mają następujące postanowienia:

Rozdział I.

A. Postanowienia ogólne.

1. Podział przemysłów.

§ 1.

Przemysły dzielą się na:

- a) wolne;
- b) rękodzielnicze;
- c) koncesyonowane.

Przemysły rękodzielnicze są takie, do których potrzeba biegłości, wymagającej wykształcenia w odnośnym przemyśle, nabytego przez wyuczenie się jego i przez dłuższe zatrudnienie w nim (§ 14 — 14 f).

Za przemysły rękodzielnicze uznane zostają — z ograniczeniami, zawartymi w ustępie piątym — następujące przemysły:

1. garncarstwo (kaflarstwo), zduństwo;
2. szklarstwo, szlifiernictwo szkła, rytownictwo szkła;
3. przemysł kowalski dla prostych wyrobów, wyrób siekier, pancernictwo, wyrób obręczy żelaznych, łańcusznictwo, gwoździarstwo, kowalstwo wozowe, ślusarstwo wozowe;
4. przemysł kowalski narzędziowy, nożownictwo i szlifiernictwo na ostro, wyrób instrumentów chirurgicznych;
5. pilnikarstwo;
6. ślusarstwo;
7. szlifiernictwo metalu i stali, ostrogarstwo, iglarstwo (szpilkarstwo), bardownictwo (t. j. wyrób grzebieni przedziałnianych czyli płoch);
8. sitarstwo, wyrób okratowań drucianych;
9. blacharstwo;
10. kotlarstwo (miedziennictwo);
11. ludwisarstwo, mosiężnictwo, cynolejnictwo (konwisarstwo);
12. pasotkactwo (paśnictwo), bronzownictwo, wyrób towarów ze srebra chińskiego, wyrób towarów galanteryjnych metalowych, cyzelownictwo;
13. wyrób towarów ze złota, srebra i drogich kamieni;
14. wykłepywanie złota, srebra i metali;
15. rytownictwo, metalografia, wyrzynanie form, wyrzynanie nut, emaljownictwo, giloszerstwo;
16. platerownictwo;
17. stelmaństwo;
18. przemysł mechaników, wyrób przyborów do chirurgii i medycyny, przemysł optyczny;
19. zegarmistrzostwo;
20. wyrób fortepianów, harmonium i innych podobnych instrumentów muzycznych, organmistrzostwo, wyrób instrumentów dętych, smyczkowych, strunowych i pałeczkowych, wyrób harmonik;
21. koszykarstwo;

22. bednarstwo;
23. stolarstwo;
24. tokarstwo, rzeźbiarstwo wyrobów z morskiej pianki, fajkarstwo;
25. grzebieniarnictwo, wachlarnictwo, snycerstwo kości;
26. rzeźbiarstwo (rzeźbienie drzewa i kamienia sposobem przemysłowym);
27. garbarstwo, farbiarstwo skór;
28. kaletnictwo (kufernictwo), rymarstwo, hałożnictwo, siodlarstwo, uprężnictwo;
29. szczotkarstwo, pęzlarstwo;
30. powroźnictwo;
31. pasamoniectwo (szmuklerstwo), wyrób sznurków i lamówek, wyrób przedmiotów z drucików złotych i srebrnych, platarnictwo i przedzarnictwo materyj ze złota i srebra;
32. hafciarstwo złotem, srebrem i perłami;
33. farbiarstwo;
34. tapicerstwo, wyrób pościeli;
35. krawiectwo;
36. szewstwo;
37. rękawicznictwo, bandażownictwo;
38. parasolnictwo;
39. kuśnierstwo, czapnictwo, farbowanie skór futrzanych;
40. kapelusznictwo;
41. modniarstwo;
42. wyrób sztucznych kwiatów, wyrób piór do ozdoby;
43. golarstwo, fryzjerstwo, perukarstwo;
44. introligatorstwo, futeralnictwo (puzdernictwo), wyrób towarów galanteryjnych ze skóry, wyrób towarów kartonowych;
45. piekarstwo (z wyjątkiem wypiekania chleba razowego (czarnego), stanowiącego według dotychczasowego zwyczaju krajowego przemysł uboczny młynarzy, wykonywany przez ich domowników albo przez ich własną służbę pomocniczą);
46. cukiernictwo, wypiekanie placzków, kołaczy itp. i t. zw. mandoletti, wyrób towarów cukrowych;
47. piernikarstwo, wyrób przetworów z wosku pszczelnego (woskoboijnictwo);
48. rzeźnictwo, wędliniarstwo (masarstwo);
49. przemysł rzeźników końskich, masarzy, wyrabiających wędliny z mięsa końskiego;
50. mydlarstwo;
51. brukarstwo, o ile przemysł ten rozciąga się na brukowanie ulic publicznych kamieniami naturalnymi;
52. pokrywanie dachów dachówką lub łupkiem;
53. pokostnictwo i lakiernictwo, malarstwo szyldów i napisów, zarobkowe malowanie wyrobów przemysłowych, pozłotnictwo i sztafirownictwo, malarstwo pokojowe;
54. szlukurtnictwo.

Minister handlu może za porozumieniem z Ministerstwem spraw wewnętrznych i po wysłuchaniu opinii izb handlowych i przemysłowych, a gdzie istnieją związki stowarzyszeń, także opinii tych związków, wreszcie odnośnych stowarzyszeń samych, zaliczyć w drodze rozporządzenia także i inne przemysły, co do których ziszczają się warunki ustępu drugiego, do przemysłów rękodzielniczych, jeżeli urządzenia stowarzyszeń zawodowych i zawodowe zakłady naukowe dają gwarancję utrzymania i rozwoju tych przemysłów jako rękodzielniczych i jeżeli zaliczenia tych przemysłów do rękodzielniczych nie można bez uszczerbku dla nich odłożyć aż do załatwienia drogą ustawodawstwa. W podobny sposób można poczynić także zmiany w podziale na grupy. We Wiedniu uważane być mają przemysły, wymienione w ustępie 3cim, punkt 53ci, pod względem udowodnienia uzdolnienia, za przemysły, wymienione w osobnych punktach. Zresztą na wniosek właściwego stowarzyszenia zawodowego można przepisać drogą rozporządzenia, że w okręgu stowarzyszenia, które taki wniosek uczyniło lub w pewnych częściach tego okręgu, bądź wszystkie przemysły, wymienione w ustępie 3cim, punkt 53ci, bądź poszczególne z nich, uważane być mają pod względem udowodnienia uzdolnienia jako przemysły, w osobnych punktach wymienione.

Przemysły handlowe i przedsiębiorstwa, utrzymywane w ruchu sposobem fabrycznym, nie mogą być zaliczone do przemysłów rękodzielniczych. Przemysł domowy będzie uregulowany osobnemi ustawami.

Gdy zachodzi wątpliwość, czy pewne przedsiębiorstwo przemysłowe uważać należy za przedsiębiorstwo fabryczne, względnie za przemysł handlowy, rozstrzyga polityczna władza krajowa po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej i odnośnych stowarzyszeń, a w drodze rekursu Minister handlu.

Przemysły, co do których względy publiczne uzasadniają konieczność, aby ich wykonywanie zawisało od specjalnego pozwolenia, traktowane będą jako przemysły koncesyonowane (§§y 15ty i 24ty).

Wszelkie przemysły, nie uznane ani za przemysły rękodzielnicze ani za przemysły koncesyonowane, są przemysłami wolnymi.

Rozdział II.

2. Warunki samoistnego wykonywania przemysłu.

§ 3.

Osoby prawnicze i spółki.

Osoby prawnicze mogą wykonywać przemysł pod takimi samymi warunkami jak poszczególne jednostki, muszą jednakże ustanowić odpowiedniego

zastępcę (zawiadowcę przedsiębiorstwa) lub dzierżawcę (§ 55ty).

Jednakże stowarzyszenia mogą wykonywać przemysł tylko o tyle, o ile według statutów powołane są do trudnienia się przemysłem.

O ile chodzi o spółki, obowiązane do zaprotokołowania firmy, może władza przemysłowa wystawić im kartę przemysłową, względnie nadać koncesję, nawet bez złożenia dowodu, że zaprotokołowanie zostało uskutecznione, jeżeli tylko zawiązanie spółki będzie dowodnie w inny sposób wykazane. Jednakże we wszystkich takich przypadkach należy spółce przepisać stosowny termin do dodatkowego wykazania zaprotokołowania, po którego bezskutecznym upływie kartę przemysłową lub dekret koncesyjny odebrać należy jako nieważny.

B. Postanowienia szczegółowe.

a) Co do przemysłów wolnych.

§ 12.

W tem zgłoszeniu należy podać nazwisko, wiek i miejsce zamieszkania przedsiębiorcy, wyznaczyć, w którym państwie przedsiębiorca posiada prawo obywatelstwa, oraz oznaczyć obrane przezeń zatrudnienie, i to według możliwości z jak najściślej- szym określeniem przedmiotu przedsiębiorstwa, wreszcie wymienić miejsce wykonywania przemysłu i wykazać się z potrzebnego ewentualnie zezwolenia prawnego zastępcy i właściwego sądu (§ 2gi).

W przypadkach, w których przemysł w myśl §§ów 2go i 3go może być wykonywany tylko przez zastępcę lub dzierżawcę, powyższe szczegóły podane być mają także co do osoby zastępcy lub dzierżawcy.

Dwóch albo kilku przemysłów nie wolno zespalać w jednym zgłoszeniu. Wyjątek w tym względzie stanowią tylko owe przemysły, tworzące w spisie przemysłów rękodzielniczych jedną grupę pod tym samym punktem, których wykonywanie według potrzeb i zwyczajów miejscowych odbywa się z reguły wspólnie i do rozpoczęcia których wystarcza jeden wspólny dowód uzdolnienia.

§ 13 a.

Do rozpoczęcia przemysłów handlowych, wzmiankowanych w §ie 38ym, ustępie 3cim i 4tym, wymagany jest oprócz warunków ogólnych (§§y 2gi do 10go) także dowód uzdolnienia.

Uzdolnienie będzie udowadnianie przez przedłożenie świadectwa wyzwolenia, względnie świadectw nauki, stwierdzających, że ubiegający się ukończył należycie stosunek nauki, oraz świadectwa (§ 79ty, ustęp 1szy) z odbycia najmniej dwuletniej służby w jakimś przemysle handlowym, przyczem jednakże cały okres zatrudnienia obejmować winien najmniej lat pięć.

Z zatrudnieniem w charakterze ucznia w przemysle handlowym należy stawić na równi zatrudnienie w charakterze praktykanta w służbie biurowej lub kantorowej pewnego przedsiębiorstwa przemysłowego, wykonywanego sposobem fabrycznym, a z czasem służby w przemysle handlowym czas służby przy sprzedaży towarów w przemysłach produkcyjnych, wliczając w to także pracę biurową i kantorową, przyczem całkowity okres zatrudnienia wynosić ma tak samo najmniej pięć lat.

Wspomniany dowód można nadto — z wyjątkiem świadectwa służbowego, które przedłożyć należy i w tym przypadku — zastąpić całkowicie albo częściowo świadectwem ukończenia z dobrym postępem pewnego zakładu naukowego, uznanego za odpowiedni. Oznaczenie odnośnych zakładów, tudzież postanowienie, w jakiej mierze uczęszczanie do nich zastąpić może dowód odbycia czasu nauki, będzie przedmiotem rozporządzenia, które wyda Minister handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty, zasiągnąwszy poprzód opinii izb handlowych i przemysłowych, a gdzie istnieją związki stowarzyszeń przemysłowych, także opinii tych związków, oraz stowarzyszeń przemysłu handlowego. Tem rozporządzeniem można będzie dla absolwentów wyższych szkół handlowych obniżyć czas służby, przepisany w poprzedzających ustępach, na jeden rok.

Co się tyczy udowadniania uzdolnienia przez jawne spółki handlowe i spółki komandytowe, mieć będą analogiczne zastosowanie postanowienia §u 14e.

Wyjątkowo może władza przemysłowa pierwszej instancji, w celu umożliwienia przejścia z pewnego przemysłu produkcyjnego, z przemysłu handlowego, nie podlegającego dowodowi uzdolnienia, lub z zajęcia zawodowego w zakresie obrotu handlowego, które nie podlega przepisom ordynacji przemysłowej (banki, domy składowe, przedsiębiorstwa kolei żelaznej i żeglugi parowej, żegluga morska, rybołówstwo morskie, stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze, przedsiębiorstwa górnicze i monopolowe itp.) do jednego z przemysłów handlowych, wzmiankowanych w §ie 38ym, ustępie 3cim i 4tym, uwolnić ubiegającego się, po wystąpieniu izby handlowej i przemysłowej, tudzież odnośnego stowarzyszenia, od udowadniania uzdolnienia, pod warunkiem, że był najmniej przez pięć lat czynnym w odnośnych gałęziach zatrudnienia.

b) Co do przemysłów rękodzielniczych.

§ 14.

Do rozpoczęcia przemysłów rękodzielniczych wymagane jest zadośćuczynienie przepisom §§ów 11go, 12go i 13go, a nadto złożenie dowodu uzdolnienia.

W tym dowodzie musi być wykazane:

1. należyte ukończenie nauki, a mianowicie, o ile chodzi o osoby, które odbyły naukę u przemysłowców, będących członkami pewnego stowarzyszenia, przez przedłożenie wystawionego przez to stowarzyszenie dyplomu na czeladnika (świadectwa czeladnego) (§ 104ty), gdy zaś chodzi o osoby, które odbyły naukę w przedsiębiorstwach przemysłowych, utrzymywanych w ruchu sposobem fabrycznym, lub w zakładach takich przedsiębiorców, którzy nie należeli do żadnego stowarzyszenia, przez przedłożenie świadectwa nauki, potwierdzonego przez zwierzchność gminy, w której znajduje się siedziba przedsiębiorstwa przemysłowego, względnie świadectw nauki i świadectwa złożenia egzaminu na czeladnika (§ 104 d);

2. kilkoletnie zatrudnienie w charakterze pomocnika bądź w odnośnym przemysle, bądź w przedsiębiorstwie fabrycznym, odpowiadającym temu przemysłowi, bądź też w równorzędnym z tym przemysłem zakładzie warsztatowym pewnej fabryki, przez przedłożenie świadectwa pracy względnie świadectw pracy (§ 81szy).

Świadectwo pracy winno być potwierdzone przez przełożństwo stowarzyszenia, a gdy pracodawca nie należy do żadnego stowarzyszenia, przez zwierzchność gminy, w której znajduje się siedziba tego przemysłu.

Czas nauki nie może trwać krócej jak dwa lata i nie dłużej jak cztery lata. W obrębie tych granic winno zgromadzenie stowarzyszenia postanowić według §u 114go, lit b, względnie §u 119go c, lit. f, jak długo trwać ma czas nauki uczniów, należących do stowarzyszenia. Gdy niema takich postanowień statutowych, ilość lat nauki oznaczona będzie w powyższych granicach czasu umową o naukę.

Zatrudnienie w charakterze czeladnika (pomocnika), względnie robotnika fabrycznego, musi wynosić najmniej trzy lata.

§ 14 a.

Dowód należytego ukończenia nauki, ustanowiony w §ie 14tym, ustępie 2gim, l. 1, może być zastąpiony świadectwem ukończenia z dobrym postępem jednego z przemysłowych zakładów naukowych, w których uczniowie pobierają praktyczną naukę i zawodowe wykształcenie w odnośnym przemysle rękodzielniczym.

Jeżeli nauczanie praktyczne odnośnego zawodu odbywa się w takim zakładzie naukowym najniżej przez trzy lata, to dla absolwentów tego zakładu wynosić będzie czas zatrudnienia w charakterze pomocnika, względnie robotnika fabrycznego, przepisany w ustępie 5tym §u 14go, rok jeden.

Podobnie też obniżony będzie czas praktycznego zajęcia w charakterze pomocnika, względnie robotnika fabrycznego, na jeden rok, jeżeli praktyczne nauczanie odnośnego przemysłu w takim zakładzie odbywa się najmniej przez dwa lata szkolne (lub cztery

półroczna, chociażby nawet nie w bezpośrednim następstwie po sobie), a przyjęcie do zakładu nastąpić może tylko w takim razie, jeżeli uczeń już przedtem był w stosowny sposób zajęty praktycznie w dotyczącym przemysle, lub gdy uczeń, ukończywszy należyte naukę, uczęszcza przynajmniej przez jeden rok szkolny (lub dwa półroczna, choćby nawet nie w bezpośrednim następstwie po sobie) do szkoły dziennej pewnego przemysłowego zakładu naukowego w celu dalszego wykształcenia się w tym samym przemysle.

Pomocnicy, którzy po należytem ukończeniu nauki uczęszczali przynajmniej przez trzy lata jako uczniowie zwyczajni do szkoły dziennej jakiegoś przemysłowego zakładu naukowego w celu dalszego wykształcenia się w odnośnym przemysle, są uwolnieni od przedkładania świadectwa pracy, przepisanego w §ie 14tym, ustępie 2gim, punkt 2gi.

Zakłady naukowe, o których tutaj mowa, tudzież przemysły, w których świadectwa takich zakładów zastąpić mogą całkowicie albo częściowo świadectwo wyzwolenia i świadectwo nauki, a w danym razie nawet przepisany czas zatrudnienia w charakterze pomocnika, oznaczone będą przez Ministra handlu za porozumieniem z Ministrem wyznań i oświaty drogą rozporządzenia.

§ 14 b.

O ile osoby, należące do armii, marynarki wojennej lub obrony krajowej, które ukończyły należyte czas nauki w odnośnym przemysle, w czasie odbywania służby prezencyjnej używane są regularnie do pewnych czynności przemysłowych, trafiających się przy armii lub obronie krajowej, a będących przedmiotem przemysłów rękodzielniczych, czas ten uważać należy za równoznaczny zatrudnieniu w charakterze pomocnika w odnośnym przemysle rękodzielniczym. Takie samo prawo co do czasu czynnej służby przysługuje pod takimi samymi warunkami także osobom, należącym do pospolitego ruszenia. Przepisy, dotyczące wystawiania certyfikatów, stwierdzających takie zatrudnienie, a mających takie samo znaczenie jak świadectwa pracy, wydane będą drogą rozporządzenia.

Minister handlu może za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych, po wysłuchaniu opinii izby handlowej i przemysłowej, a gdzie istnieje związek stowarzyszeń, także opinii tego związku, postanowić drogą rozporządzenia, że za równoznaczne z zatrudnieniem w charakterze ucznia lub pomocnika uważane być ma także zajęcie w pewnych przedsiębiorstwach, wyjętych z ordynacji przemysłowej, tudzież w ich zakładach pomocniczych, z wyjątkiem zakładów karnych i zakładów pracy przymusowej, o ile to zajęcie dotyczy czynności, które same w sobie są przedmiotem przemysłów rękodzielniczych, i pod warunkiem, że odbywa się ono pod kierownictwem osób, posiadających dowód uzdolnienia

dla dotyczącego przemysłu lub wystarczające zresztą wykształcenie zawodowe. Przepisy, dotyczące wystawiania potrzebnych w tym względzie świadectw, wydane będą drogą rozporządzenia.

§ 14 c.

Aby w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, umożliwiające było przejście z jednego rodzaju przemysłu do innego z nim spokrewnionego lub równoczesne wykonywanie przemysłów pokrewnych, władza polityczna krajowa mieć będzie prawo, po wysłuchaniu opinii izby handlowej i przemysłowej, a gdzie istnieje związek stowarzyszeń, także opinii tego związku, oraz odnośnego stowarzyszenia, uwalniać w tym celu przedsiębiorców przemysłów, wykonywanych sposobem rękodzielniczym, lub takich przemysłów koncesyjonowanych, co do których wymagany jest dowód specjalnego uzdolnienia (§ 23ci, ustęp 1szy), od przedkładania przepisane w § 14tym dowodu uzdolnienia.

Oprócz tego polityczna władza krajowa mieć będzie prawo uwalniania w przypadkach wyjątkowych, po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej i odnośnych stowarzyszeń, nawet od przedkładania dyplomu na czeladnika (świadectwa czeladnego), względnie świadectwa nauki i świadectwa zdania egzaminu na czeladnika.

Polityczna władza krajowa może po wysłuchaniu opinii powyższych korporacji nie żądać nawet przedłożenia świadectwa pracy, jeżeli interesowany udowodni w inny sposób, wykluczający wszelką wątpliwość, że był zatrudniony przez przepisany okres czasu jako pomocnik w odnośnym przemyśle albo w przedsiębiorstwie fabrycznem, odpowiadającym temu przemysłowi, albo wreszcie w warsztatach pewnej fabryki, w których wykonywany jest ten sam rodzaj przemysłu.

Przed uzyskaniem takiego uwolnienia nie wolno rozpoczynać wykonywania przemysłu.

Osoby, chcące wykonywać przemysł, którym trudniły się dawniej, a którego później zaniechały, są uwolnione od ponownego składania dowodu uzdolnienia.

§ 14 d.

W celu rozpoczęcia przemysłu rękodzielniczego, uprawianego pospolicie przez kobiety, może kobieta, zgłaszająca się ze zamiarem samoistnego wykonywania takiego przemysłu, złożyć dowód uzdolnienia także w inny sposób. W jaki sposób ma być złożony ten dowód, o tem zadecyduje władza przemysłowa według własnego uznania, zasiągnąwszy przedtem zdania odnośnego stowarzyszenia.

Przemysły, do których stosują się postanowienia poprzedzającego ustępu, oznaczy Minister handlu drogą rozporządzenia, porozumiawszy się poprzód z Ministrem spraw wewnętrznych i zasiągnąwszy zdania izby handlowej i przemysłowej,

a gdzie istnieje związek stowarzyszeń, także zdania tego związku, oraz odnośnych stowarzyszeń.

Gdy kobiety zgłaszają się do wykonywania przemysłu krawieckiego, ograniczonego do robienia sukien kobiecych i dziecięcych, winny z reguły dać dowód, że skończyły należycie naukę (§ 14ty, ustęp 2gi, l. 1). Minister handlu może za porozumieniem z Ministrem wyznań i oświaty postanowić drogą rozporządzenia, że taki dowód może być zastąpiony całkiem albo częściowo świadectwem ukończenia z dobrym postępem pewnych przemysłowych zakładów naukowych, w których odbywa się praktyczne nauczanie szycia sukien i zawodowe wykształcenie w tym przemyśle.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może władza przemysłowa po wysłuchaniu odnośnego stowarzyszenia uwolnić ubogie pentki w celu zapewnienia im utrzymania od przedkładania tych dowodów (dowodu należytego ukończenia, nauki względnie przedkładania świadectwa szkolnego). Od tych dowodów uwalniać można osobliwie takie krawczynie, które nie trzymają ani pomocnic ani uczenic.

Przedsiębiorczynie przemysłu szycia sukien dla kobiet i dzieci, które wykonywały ten przemysł już przed wejściem w życie niniejszej ustawy, a następnie go zaniechały, nie są obowiązane do składania dodatkowym sposobem dowodu uzdolnienia, przepisane w ustępie 3cim, gdy na nowo zgłaszają wykonywanie przemysłu.

§ 14 e.

Gdy jawna spółka handlowa zgłasza pewien przemysł rękodzielniczy, musi przynajmniej jeden spółnik, który według kontraktu spółki upoważniony jest do prowadzenia interesów lub do zastępowania spółki, dać dowód uzdolnienia, wymagany dla odnośnego przemysłu, który to warunek musi być przez spółkę także w dalszym ciągu wykonywania przemysłu rękodzielniczego wypełniony zawsze najmniej co do jednego spółnika, uprawnionego do zawiadywania interesami. Nadto obowiązana jest spółka uwiadamiać władzę przemysłową o każdej zmianie w osobie spółników, posiadających uzdolnienie do wykonywania przemysłu.

W razie niespodziewanego wystąpienia tego spółnika, który sam jeden posiadał uzdolnienie do wykonywania przemysłu, władza przemysłowa winna wyznaczyć spółce termin aż do sześciu miesięcy w celu wskazania spółnika, któremu poruczone zostało prowadzenie interesów lub zastępstwo spółki i który posiada potrzebny dowód uzdolnienia.

O ile chodzi o spółki komandytowe, postanowienia powyższe mają zastosowanie do odpowiedzialnych osobiście spółników.

§ 14 f.

Przed wystawieniem karty przemysłowej dla przemysłu rękodzielniczego winna władza prze-

mysłowa zwrócić się do odnośnego stowarzyszenia z zaproszeniem, aby w przeciągu trzech tygodni przejrzało u niej środki dowodowe, przedłożone przez stronę dla udowodnienia uzdolnienia. W ciągu takiego samego okresu przysługuje stowarzyszeniu prawo wydania opinii co do przedłożonego dowodu uzdolnienia.

Dokumentów podrobionych, fałszywych lub z innych przyczyn za nieważne uznanych nie należy stronom zwracać.

c) Co do przemysłów koncesyjonowanych.

§ 15.

Przemysły koncesyjonowane.

14. Wytwarzanie trucizn lub przyrządzanie materiałów i przetworów, przeznaczonych na lekarstwa, oraz sprzedawanie jednych i drugich, o ile nie jest zastrzeżone wyłącznie aptekarzom; nadto wytwór i sprzedaż sztucznych wód mineralnych;

15. Przemysły gospodnio-szynkarskie (§§ 16ty do 20go), licząc tu także wyszynk i drobną sprzedaż palonych napojów wysokowych, uregulowaną osobną ustawą (ustawa z dnia 23. czerwca 1881, Dz. u. p. Nr. 62);

22. Stręczenie służby i posad sposobem przemysłowym (§ 21a do 21f);

23. Utrzymywanie zakładów pogrzebowych (§ 21g).

Rozporządzenia, które wydano dotychczas na podstawie §u 24go, a któremi poszczególne przemysły uczyniono zawisłymi od koncesyi, zachowują moc swoją aż do chwili, w której ewentualnie będą zmienione (§ 24ty).

§ 17.

Koncesya na wyszynk upoważnia do wydawania gościom dotyczących napojów w naczyniach niezamkniętych tak w lokalu, przeznaczonym na wykonywanie przemysłu, jak i przez ulicę, oraz do sprzedawania tych napojów w dowolnej ilości w naczyniach zamkniętych.

§ 18.

W celu uzyskania koncesyi na jedno z uprawnień, przytoczonych w §ie 16tym, musi ubiegający się nie tylko odpowiedzieć ogólnym warunkom, przepisany do samoistnego wykonywania przemysłu, lecz nadto wymagać się będzie od niego, aby był człowiekiem, zasługującym na zaufanie i nieposzlakowanym.

Koncesyi należy w każdym razie odmówić, jeżeli bądź przeciw samemu ubiegającemu się, bądź przeciw członkom jego rodziny, żyjącym z nim w związku rodzinnym, mogą być przytoczone fakty, uzasadniające przypuszczenie, że przemysł mógłby być nadużywany do uprawiania zabronionej gry, do ukrywania rzeczy kradzionych, do szerzenia niemoralności lub pijaństwa.

Przy udzielaniu koncesyi należy mieć uwagę na potrzeby ludności, na to, czy lokal, w którym ma być wykonywany odnośny przemysł, nadaje się do tego celu, na ulicę lub plac, gdzie ten lokal się znajduje, oraz na to, czy możliwy jest nadzór policyjny.

Przed udzieleniem koncesyi winna władza przemysłowa wysłuchać zdania gminy, w której ma być siedziba odnośnego przemysłu, a w miejscowościach, gdzie są władze policyjne rządowe, także zdania tych władz. Nadto przed udzieleniem koncesyi uawiadomić należy o wniesieniu prośby stowarzyszenie, posiadające terytoryalną właściwość dla przemysłu gospodnio-szynkarskiego, i zawezwać je, aby ewentualną opinię wydało najpóźniej w przeciągu 14-dniowego terminu.

Gdy chodzi o utworzenie hotelów i oberży dla przyjezdnych w większych miastach i miejscach kąpielowych, należy według okoliczności pominąć wzgląd na potrzeby ludności, a o ile chodzi o utworzenie hotelów w okolicach górskich w celu podniesienia ruchu turystycznego, nawet wzgląd na możliwość nadzoru policyjnego.

Gdyby pomimo sprzeciwienia się gminy uczyniono zadość prośbie ubiegającego się i udzielono mu koncesyi na jedno z uprawnień, w §ie 16tym przytoczonych, gmina ma prawo, o ile koncesyi nie udzieliła władza przemysłowa gminy, posiadającej własny statut, i o ile nie chodzi tylko o ponowne udzielenie koncesyi, wykonywanej już dotąd w tym samym lokalu, wnieść do dni 14 od chwili uwiadomienia rekurs do władzy wyższej ze skutkiem odwołującym.

W przeciągu tego samego terminu przysłużyć prawo rekursu z takim samym skutkiem także stowarzyszeniu, o ile wydało opinię w należyłym czasie, a koncesya udzielona została wbrew jego wnioskowi, i o ile nie chodzi przytem tylko o ponowne udzielenie koncesyi, wzmiankowane w poprzedzającym ustępie.

Przeciw dwóm zgodnym orzeczeniom dalsze odwołanie się jest niedopuszczalne.

§ 20.

Na przeniesienie przemysłów gospodnio-szynkarskich, wymienionych w §ie 16tym, lit. c, d, e, tudzież kawiarni do innego lokalu w tej samej miejscowości nie potrzeba wprowadzić nowej koncesyi, ale natomiast postarać się należy o pozwolenie władzy przemysłowej, która winna mieć uwagę na stosowność lokalu, przeznaczonego do wykonywania przemysłu, na to, na jakiej ulicy lub na jakim placu ten lokal się znajduje, na możliwość nadzoru policyjnego oraz na potrzebę ludności.

Przed udzieleniem pozwolenia na przeniesienie przemysłu gospodnio-szynkarskiego powinna władza przemysłowa zasięgnąć zdania gminy, w której znajduje się siedziba tego przemysłu, a gdyby

tamże była rządowa władza policyjna, także zdania tej władzy. Nadto przed udzieleniem takiego pozwolenia uwiadomić należy o wniesieniu podania to stowarzyszenie, które posiada terytoryalną właściwość dla przemysłu gospodnio-szynkarskiego, i zaważać je, aby najdalej do dni 14tu wydało ewentualną opinię w tym względzie.

Gdyby pozwolenie na przeniesienie przemysłu gospodnio-szynkarskiego do innego lokalu było przez władzę przemysłową udzielone pomimo sprzeciwienia się gminy, to, o ile pozwolenie to nie wyszło od władzy przemysłowej takiej gminy, która posiada własny statut, wolno jej do dni 14 od chwili uwiadomienia wnieść rekurs do władzy wyższej.

W ciągu tego samego terminu przysługuje wniesienie rekursu także stowarzyszeniu, gdy wydało opinię w należyтым czasie a pozwolenie udzielone zostało wbrew jego wniosкови.

Przeciw dwóm zgodnym orzeczeniom dalsze odwołanie się jest niedopuszczalne.

§ 20 a.

Do chwilowego tylko wykonywania przemysłu gospodnio-szynkarskiego poza zatwierdzonym stałym lokalem przemysłowym w poszczególnych nadzwyczajnych przypadkach (n. p. zabawy ludowe, festyny na cele dobroczynne, wystawy, budowy, targi, ćwiczenia wojskowe, koncentracje wojska, manewry itp.) przez osoby, które w tej samej lub sąsiedniej gminie trudnią się takim przemysłem, wystarczy licencya, którą wystawiać będzie w każdym przypadku z osobna władza przemysłowa, wzięwszy pod rozwagę, czy zachodzi rzeczywiście potrzeba zamierzonego wykonywania przemysłu, a w której oznaczony być ma dokładnie szczególny powód takiego pozwolenia, miejsce, gdzie przemysł ma być wykonywany, oraz okres ważności licencji.

Przedsiębiorstwa, których wyłącznym celem jest dawanie przytułku i utrzymania podróżnym pewnego przedsiębiorstwa przewozowego (podróżnym międzypokładowym, względnie podróżnym trzeciej lub innej klasy okrętowej, uznanej rozporządzeniem za równorzędną trzeciej) w stacyach, w których się zbierają, lub w portach, gdzie wsiadają na okręty, uregulowane będą osobną ustawą dla ochrony wychodźców.

§ 21.

Przemysł drukowy.

Przemysły, wzmiankowane w §ie 15tym, punkcie 1szym, mogą być zaprowadzane z reguły tylko w miejscowościach, w których ma siedzibę władza polityczna powiatowa lub władza policyjna rządowa.

To postanowienie nie odnosi się jednakże do handlu, ograniczającego się wyłącznie do książek szkolnych, książek do nabożeństwa, kalendarzy i obrazków świętych.

Koncesyi na trudnienie się handlem, ograniczonym wyłącznie do książek szkolnych, książek do nabożeństwa, kalendarzy i obrazków świętych, udziela władza przemysłowa pierwszej instancyi.

O ile sprzedaż wytworów prasy, wspomnianych w poprzedzającym ustępie, dozwolona jest poza ramami koncesyi, upoważniającej do sprzedaży wytworów prasy w ogólności lub do ograniczonego handlu takimi wytworami, o tem stanowi ustawa drukowa.

Do handlu wytworami prasy, które przeznaczone są wyłącznie do potrzeb przemysłu i obrotu lub do potrzeb życia domowego i towarzyskiego, a których nie można uważać za wytwory artystyczne (zeszyty szkolne, cenniki, kartki cennikowe, karty pocztowe z widokami i karty gratulacyjne, oznajmienia o wynajmowaniu czegokolwiek, blankiety rachunkowe, podziały godzin, zeszyty do pisania, rachunki bieżące, karteczki tytułowe do książek i zeszytów, arkusze do modelowania i kolorowania, odbijanki (kalkamianie), wzory do robót piłeczkowych, arkusze z życzeniami, druki do celów przemysłowych i kancelaryjnych itp.) nie potrzeba w ogóle koncesyi, lecz zgłaszać go należy jako przemysł wolny.

§ 21 a.

Stręczenie służby i posad w sposób przemysłowy.

Stręczenie służby i posad, wykonywane sposobem przemysłowym, stanowi bez względu na rodzaj stręczonych posad i miejsce służbowych przemysł koncesyonowany.

Do rozpoczęcia tego przemysłu wymagane jest nie tylko zadośćuczynienie warunkom, przepisany do samoistnego wykonywania wszystkich przemysłów (§§y 2gi do 10go), lecz nadto jeszcze wystarczający stopień ogólnego wykształcenia, zasługiwanie na zaufanie odnośnie do tego przemysłu i stosowny lokal przemysłowy.

Przy udzielaniu koncesyi należy nadto mieć uwagę na potrzeby miejscowe, a udzielenie samo zawisać będzie od warunku, iżby przeciw zamierzonemu wykonywaniu przemysłu nie przemawiały względy na policyę bezpieczeństwa, zdrowia i obyczajności.

Badając stosunki miejscowe, należy przede wszystkim mieć stosowną uwagę także na to, czy i o ile potrzeba stręczenia służby i posad w odnośnej gminie nie jest już zaspokojona w dostatecznej mierze przez państwo, kraj, powiat, gminę lub pewne stowarzyszenia, i w tym celu należy odnośne czynniki przed udzieleniem koncesyi wysłuchać. Gdyby koncesya udzielona została mimo sprzeciwienia się czynników, które zapytywano o opinię, wolno im do dni 14 po uwiadomieniu wnieść rekurs ze skutkiem odwołującym.

Koncesya może być udzielona także odwołalnie.

Minister handlu może za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych wydać drogą rozporządzenia w sprawie uzyskania koncesyi na stręczenie poszczególnych kategorii służby i posad jeszcze dalej idące postanowienia.⁵

§ 21 b. § 21 c.

Koncesya może opiewać na stręczenie służby i posad w ogólności albo też może być udzielona z pewnemi ograniczeniami, mianowicie z ograniczeniem do pewnych rodzajów służby lub posad.

§ 21 c.

Jednoczesne wykonywanie przemysłu stręczenia służby i posad z jakimś innym przemysłem przez jedną i tę samą osobę lub w tym samym lokalu może mieć miejsce tylko za szczególnem zezwoleniem władzy politycznej krajowej.

Osobom, posiadającym taką koncesyę, a nie posiadającym zarazem uprawnienia do dawania przytulku obcym (§ 16ty, lit. a) wzbronione jest pomieszczenie u siebie kobiet obcych, poszukujących zajęcia.

§ 21 d.

Przemysł stręczenia służby i posad musi osoba, której udzielono koncesyi, wykonywać z reguły osobiście. Oddawanie takiego przemysłu w dzierżawę jest niedozwolone.

Natomiast może władza polityczna krajowa, gdy zachodzą ważne ku temu przyczyny, zezwolić na wykonywanie tego przemysłu przez zastępcę.

§ 21 e.

Każdy, kto się ubiega o przemysł stręczenia służby i posad, winien wraz z prośbą o koncesyę przedłożyć władzy, która ją nadaje, regulamin swego przedsiębiorstwa do zatwierdzenia, w którym w szczególności oznaczone być mają dokładnie wysokości i warunki opłat, jakich przedsiębiorca żądać będzie w swym przemysle.

Koncesyonaryuszowi zabronione jest udzielanie lub przyjmowanie zaliczek, nie mniej też przyjmowanie kaucyj z tytułu posady, którą komuś ma nastręczyć.

Regulamin przedsiębiorstwa musi być przybity w lokalu przemysłowym.

Każda zmiana regulaminu przedsiębiorstwa podlega poprzedniemu zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej.

Koncesyonaryusze są obowiązani przedkładać władzy przemysłowej na jej żądanie te daty, odnoszące się do ich przemysłu, które są potrzebne do zestawień statystycznych, dotyczących publicznej ewidencji pracy.

§ 21 f.

Osoby, które już na podstawie dawniejszych przepisów uzyskały w należyty sposób pozwolenie na trudnienie się stręceniem służby i posad, podlegają co do dalszego wykonywania tej koncesyi przepisom niniejszej ustawy i muszą przewidziany w §ie 21 e regulamin przedsiębiorstwa przedłożyć do czterech tygodni politycznej władzy krajowej do zatwierdzenia.

§ 21 g.

Przedsiębiorstwa pogrzebowe.

Badając stosunki miejscowe przy nadawaniu koncesyi na przemysł, wzmiankowany w §ie 15tym, punkcie 23cim, należy w szczególności mieć stosowną uwagę na to, czy i o ile potrzeba przedsiębiorstwa pogrzebowego nie jest już w dostatecznej mierze zaspokojona przez samą gminę.

Drogą rozporządzenia wydane będą szczegółowe postanowienia co do zakresu uprawnień przedsiębiorstw pogrzebowych, tudzież co do taryfy opłat, którą przedłożyć musi ubiegający się o koncesyę, a która podlega zatwierdzeniu władzy przemysłowej.

Przeciw udzieleniu koncesyi wolno gminie wnieść do dni 14 od uwiadomienia rekurs ze skutkiem odwołującym.

§ 23.

Warunki szczególne.

Do rozpoczęcia przemysłu koncesyonowanego potrzeba nie tylko wypełnienia warunków, przepisanych do samoistnego wykonywania wszelkiego przemysłu w ogólności (§§y 2gi do 10go), lecz nadto wynagradzać się będzie, żeby ubiegający się był człowiekiem, zasługującym na zaufanie co do odnośnego przemysłu, i żeby — o ile chodzi o przemysły, wyszczególnione w §ie 15tym, punkt 1, 2, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 14, 17, 18, 20, 21, 22 i 23 — posiadał specjalne uzdolnienie. W jaki sposób udowadnianie ma być to uzdolnienie, postanowione będzie — o ile dotyczące przepisy nie zawierają się już w tej ustawie — drogą rozporządzenia, które wyda Minister handlu za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem wyznań i oświaty.

Ustawa z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 193, dotycząca uregulowania koncesyonowanych przemysłów budowlanych, zostaje nienaruszona.

Minister handlu może za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych, po wysłuchaniu opinii izby handlowej i przemysłowej, gdzie zaś istnieją związki stowarzyszeń, także opinii tych związków, oraz odnośnych stowarzyszeń, postanowić drogą rozporządzenia, bądź w ogólności, bądź tylko dla pewnych miejscowości lub obszarów, że koncesya na poszczególne kategorie przemysłu gospodnio-szynkarskiego, które muszą być ściśle

oznaczone, udzielona być może tylko tym osobom, które dadzą dowód szczególnego uzdolnienia; dowód ten będzie szczegółowo uregulowany drogą rozporządzenia.

Jednakże przepisy, o których mowa w poprzedzającym ustępie, mogą być wydane tylko o tyle, o ile urzędzenia stowarzyszeń zawodowych, oraz zawodowe zakłady naukowe, zabezpieczają w obszarach, o które w danym razie chodzi, zupełnie dostateczne wykształcenie młodych sił dla odnośnych przemysłów.

Przy udzielaniu koncesyi na przemysły, wymienione w § 15tym, punkt 1, 2, 3, 4, 7, 9, 12, 13, 15, 16, 22 i 23, oraz na przytoczony w punkcie 14tym przemysł sprzedawania trucizn i przeznaczonych na lekarstwa materiałów i przetworów, należy mieć nadto uwagę na stosunki miejscowe; udzielenie koncesyi na przemysły, wymienione w § 15tym, zawisa dalej od tego warunku, żeby zamierzone wykonywanie przemysłu nie podlegało żadnemu zarzutowi ze stanowiska policyi bezpieczeństwa, moralności, zdrowia, ogniowej lub komunikacyjnej.

§ 23 a.

Przed nadaniem pewnego przemysłu koncesyonowanego, do rozpoczęcia którego wymagane jest szczególne uzdolnienie (§ 23ci, ustęp 1szy i 3ci), powinna władza przemysłowa dać odnośnemu stowarzyszeniu sposobność przeglądnięcia w swem biurze środków dowodowych, przedłożonych przez stronę w celu wykazania uzdolnienia, wyznaczając mu na to okres trzech tygodniowy. W ciągu takiego samego okresu przysługuje stowarzyszeniu prawo wydania opinii o przedłożonym dowodzie uzdolnienia.

Z analogicznym zastosowaniem przepisów, obowiązujących co do przemysłów rękodzielniczych (§ 14 e), dozwolone jest uwolnienie od dowodu uzdolnienia.

Przepis poprzedzającego ustępu nie ma zastosowania do przemysłów budowlanych.

Co się tyczy udowadniania szczególnego uzdolnienia przez jawne spółki handlowe lub spółki komandytowe, stosowane być mają w analogiczny sposób postanowienia § 14 e. O ile chodzi o przedsiębiorstwo przemysłowe, wykonywane sposobem fabrycznym, wystarczy udowodnienie specjalnego uzdolnienia dla osoby zastępcy (zawidowcy przedsiębiorstwa). Gdy co do kwestyi, czy pewne koncesyonowane przedsiębiorstwo przemysłowe uważane być ma za wykonywane sposobem fabrycznym, zachodzi wątpliwość, rozstrzygać należy według przepisu § 1go, ustępu 6go.

Nadto przed udzieleniem koncesyi na takie przemysły, przy nadawaniu których trzeba mieć uwagę na potrzeby miejscowe, należy zasięgnąć opinii owej gminy, w której ma być siedziba przemysłu.

§ 24.

Zastrzeżenie.

Minister handlu ma prawo, porozumiewając się z Ministrem spraw wewnętrznych i wysłuchawszy opinii izby handlowej i przemysłowej, a gdzie istnieją związki stowarzyszeń, także opinii tych związków, oraz zdania odnośnych stowarzyszeń, postanowić aż do ustawowego uregulowania tej kwestyi, gdyby względy publiczne nieodzownie tego wymagały, przymus koncesyjny także dla poszczególnych innych przemysłów, które nie są wyliczone w tym rozdziale ustawy, i to albo w ogólności albo tylko dla pewnych powiatów.

W odnośnem rozporządzeniu mogą być wydane postanowienia co do osobistego i zawodowego uzdolnienia, które ubiegający się musi posiadać, aby uzyskać koncesyę, co do jakości siedziby przemysłu i lokalu przemysłowego, wreszcie co do sposobu, zakresu i warunków wykonywania przemysłu. W szczególności może w niem być postanowione, czy i o ile wykonywanie przemysłu przez dzierżawców lub zastępców jest zabronione lub o ile niedozwolone jest równoczesne trudnienie się innym przemysłem. Nadto może rzeczzone rozporządzenie zawierać postanowienia co do obowiązku prowadzenia osobnych ksiąg i wykazów, co do dopuszczalności specjalnego uregulowania pod względem przemysłowo-policyjnym, co do uwzględniania potrzeb miejscowych, tudzież co do instancyi, nadającej koncesyę.

W podobny sposób można też poszczególnie przemysły, podlegające obecnie przymusowi koncesyjnemu, od tego przymusu uwolnić, gdyby zmiana stosunków przemawiała za dopuszczalnością takiego zarządzenia, oraz postanowić, że w miejscowościach, w których władza w interesie obrotu ustanowiła do sprawowania pewnych czynności i usług, wymagających szczególnego zaufania publiczności, pewne osoby, związane odpowiedzialnością, wszystkim innym osobom zabronione jest wykonywanie tych samych czynności.

Rozdział IV.

Zakres uprawnień przemysłowych i ich wykonywanie.

§ 36.

Zakres uprawnienia przemysłowego oceniany będzie według brzmienia karty przemysłowej lub koncesyi z uwagą na postanowienia, zawarte w następujących paragrafach.

Gdy co do zakresu uprawnień przemysłowych zachodzi wątpliwość, rozstrzyga władza polityczna krajowa, wysłuchawszy izbę handlową i przemysłową, która w tej mierze zapyta o zdanie związek stowarzyszeń zawodowych, gdzie taki związek istnieje, oraz odnośne stowarzyszenie.

§ 37.

Każdy przemysłowiec ma prawo łączyć ze sobą wszystkie prace, potrzebne do zupełnego wykończenia swych wyrobów, i trzymać potrzebnych do tego robotników nawet z innych gałęzi przemysłu. Przez robotników nie rozumie się tutaj, o ile chodzi o przemysły rękodzielnicze lub takie przemysły koncesyonowane, do rozpoczęcia których wymagane jest specjalne uzdolnienie (§ 23ci, ustęp 1szy), uczniów (terminatorów) odnośnych innych gałęzi przemysłu.

Podobnie też mają przemysłowcy prawo utrzymywać w należytem stanie swe urządzenia warsztatowe, maszyny, narzędzia i wszelkie inne środki pomocnicze ruchu przemysłowego i wytwarzać dla potrzeb własnego przedsiębiorstwa te używane w handlu środki pomocnicze, które służą do puszczenia w obieg targowy ich wytworów (opakowania, owinięcia itp.).

Ograniczenie do sprzedaży towarów własnego wyrobu nie ma miejsca.

§ 38.

Zgłoszenie przemysłu handlowego bez ograniczenia do pewnych towarów lub pewnych kategorii towarów obejmuje w sobie prawo do handlowania wszelkimi towarami, dopuszczonymi do wolnego obrotu i nie podlegającymi co do sprzedaży warunkowi specjalnego pozwolenia (koncesyi).

Zgłoszenie przemysłu handlowego, ograniczonego do pewnych towarów lub do pewnej kategorii towarów, daje prawo wyłącznie tylko do handlowania tymi, a nie innymi towarami.

Do sprzedaży drobiazgowej w zakresie, podanym w pierwszym ustępie (handel towarów mieszaných), mogą się zgłaszać tylko te osoby, które złożą dowód uzdolnienia, przepisany w §ie 13tym a.

Taki sam dowód złożyć należy, chcąc rozpocząć handel kolonialny, korzenny i materyałowy.

Przedsiębiorcom przemysłów handlowych, wspomnianych w poprzedzających ustępach, którzy, zgłaszając przemysł, obowiązani są złożyć dowód uzdolnienia, przysługuje wyłącznie prawo sprzedaży drobiazgowej cukru, kawy, herbaty, korzeni, olejów mineralnych, towarów materyałowych i farb, oraz handlu drobiazgowego palonými napojami wysokowymi we flaszkach, zatkaných w praktykowany powszechnie sposób handlowy, przyczem zresztą w zakresie uprawnienia zgłoszonych przemysłów nie następuje żadna zmiana.

Zastrzeżenie, postanowione w poprzedzającym ustępie, nie będzie miało zastosowania ani do uprawnień do sprzedaży, przysługujących producentom, ani też w ogólności do nabytych już uprawnień handlowych, zaś w miejscowościach, w których w dniu ogłoszenia tej ustawy niema jeszcze żadnego z przemysłów handlu drobiazgo-

wego, wyszczególnionych w ustępie 3cim i 4tym, nie będzie ono miało mocy dopóty, dopóki ten wyjątek z uwagi na znaczny rozwój stosunków miejscowych nie zostanie uchylony drogą rozporządzenia.

§ 38 a.

Przedsiębiorcy przemysłu handlowego jako takiemu nie przysługuje w ogólności ani prawo sporządzania lub przerabiania wytworów przemysłowych, ani też prawo wykonywania zmian lub naprawek na nich; jednakże do uskuteczniania zmian na towarach, które ofiaruje komuś na sprzedaż lub których ma komuś dostarczyć, jest on uprawniony o tyle, o ile celem zmiany jest wyłącznie tylko dostosowanie towaru do potrzeby kupującego dla umożliwienia zbytu.

Przedsiębiorca przemysłu handlowego jest uprawniony do przyjmowania zamówień na takie towary, które według zgłoszenia przemysłu wolno mu sprzedawać. W tym celu upoważniony jest także do brania miary, pod warunkiem, że wykonanie zamówionych towarów porucza samoistnym wytwórcom. Z takim samem ograniczeniem ma także prawo podejmować się wykonania zmian i naprawek na wytworach, których dostarczył.

Co do obuwia, tudzież sukien dla mężczyzn, kobiet i dzieci, których wyrób należy do zakresu uprawnienia przemysłu rękodzielniczego szewskiego i krawieckiego, prawo brania miary, o którym była mowa w poprzedzającym ustępie, przysługuje przedsiębiorcom przemysłów handlowych jako takim tylko o tyle, o ile wzięcie miary potrzebne jest do wyszukania stosownego towaru ze składu. To ograniczenie uprawnienia do brania miary nie stosuje się do tych przedsiębiorców przemysłów handlowych, którzy już w dniu 1. stycznia 1907 trudnili się wyłącznie lub przeważnie handlem obuwia lub odzieży.

Prawo przyjmowania zleceń na naprawy obuwia, względnie odzieży, nie przysługuje przedsiębiorcom przemysłów handlowych.

§ 39.

Stałe lokale przemysłowe.

Ci, którzy trudnią się przemysłem wolnym lub rękodzielniczym, mogą w gminie, w której mają siedzibę, utrzymywać kilka stałych lokali przemysłowych (warsztatów albo lokali sprzedaży) i przenosić je w granicach tej gminy z jednego miejsca na drugie.

W każdym razie należy jednak uwiadomić o tem władzę przemysłową.

Przeniesienie przemysłu koncesyonowanego na inne miejsce w tej samej gminie może nastąpić tylko po zasięgnięciu zezwolenia władzy przemysłowej.

Gdy chodzi o przeniesienie takiego przemysłu koncesyonowanego, przy nadawaniu którego musiały

być uwzględnione stosunki miejscowe (§ 23ci, ustęp 5ty), władza przemysłowa winna przed udzieleniem zezwolenia zapytać o zdanie gminę, w której znajduje się siedziba tego przemysłu.

§ 40.

Zakłady przyglówne (filie) i składy.

Jeżeli przemysłowcy zamierzają obok głównego zakładu przemysłowego utworzyć zakłady przyglówne lub składy (do których jednakże nie zalicza się magazynów i innych lokalności, służących tylko do przechowywania towarów), obowiązani są, o ile chodzi o przemysły wolne lub rękodzielnicze, uwiadomić o tem w każdym przypadku władzę przemysłową, wskazując siedzibę filii lub składu. To doniesienie uczynić należy tak do władzy przemysłowej zakładu głównego, jak i do władzy przemysłowej, właściwej dla siedziby filii lub składu.

Co do przemysłów koncesyjonowanych należy w takich razach zasięgnąć szczególnego pozwolenia władzy przemysłowej, i to, gdy chodzi o takie przemysły, do których nadania powołana jest władza wyższa, pozwolenia owej władzy wyższej, w której okręgu administracyjnym filia lub skład ma mieć siedzibę, we wszystkich zaś innych przypadkach pozwolenia władzy przemysłowej, właściwej dla siedziby filii lub składu. Jednakże każdym razem uwiadomić należy także władzę przemysłową zakładu głównego.

Gdyby co do zamierzonego utworzenia zakładów przyglównych lub składów zachodziły takie okoliczności, które w myśl tej ustawy nie pozwalają na wydanie karty przemysłowej (§ 13ty), względnie na udzielenie koncesyi (§ 22gi), w takim razie władza winna stronie zabronić urządzenia filii lub składów, podając jej zarazem do wiadomości, co stoi temu na przeszkodzie.

Nadto, o ile chodzi o nowy zakład przemysłowy, winna władza także w tych przypadkach postąpić według postanowień rozdziału IIIgo.

§ 42.

Dla wykonywania przemysłu kominiarskiego może polityczna władza krajowa ze względów ogniowo-policyjnych, wysłuchawszy zdania stowarzyszenia, istniejącego dla tego przemysłu, i reprezentacji gminnych, zarządzić podział na okręgi, których obszar nie może z reguły wychodzić poza granice jednego powiatu politycznego.

Taki podział na okręgi może polityczna władza krajowa zarządzić w razie potrzeby ze względów sanitarno-policyjnych, po wysłuchaniu odnośnych stowarzyszeń i reprezentacji gminnych, także co do wykonywania przemysłu czyszczenia kanałów (przemysłu czyszczenia dołów kloacznych) i przemysłu rakarskiego.

Wspomniany podział na okręgi ma ten skutek, że w granicach każdego takiego odgraniczonego okręgu prawo wykonywania robót przysługuje tylko tym przedsiębiorcom przemysłowym odnośnej kategorii, którzy w tym okręgu mają swą siedzibę. Jednakże w przypadkach nagłej konieczności można kominiarzy, kanalarzy i rakarzy używać do pomocy w robocie także poza obrębem ich okręgu.

Polityczna władza krajowa może po wysłuchaniu istniejącego stowarzyszenia i reprezentacji gminnych zarządzić zmiany w takim podziale na okręgi albo też uchylić go zupełnie, w którym to razie dotyczącym przemysłowcom nie przysługuje prawo do odszkodowania.

§ 43.

Przesiedlenie się.

Przesiedlenie się do miejsca, położonego poza obrębem gminy, w której była dotychczasowa siedziba przemysłu, uważane będzie we wszystkich gałęziach przemysłu za założenie nowego przemysłu, przyczem jednakże nie będzie wymagane ponowne składanie dowodu zawodowego uzdolnienia, przepisane co do niektórych przemysłów.

§ 51.

Taryfy cen maksymalnych.

Dla drobnej sprzedaży artykułów, które stanowią najniezbędniejsze potrzeby życia codziennego, oraz dla przemysłu kominiarskiego, kanalarskiego, rakarskiego, przewozowego i przemysłu posługaczy publicznych, mogą być ustanowione taryfy cen maksymalnych.

Dla przemysłu kominiarskiego, kanalarskiego i rakarskiego muszą być takie taryfy ustanowione koniecznie, gdy w myśl §u 42go zarządzone zostaje odgraniczenie działalności tych przemysłów według okręgów. Dla poszczególnych gmin mogą być ustanowione rozmaite wymiary cen taryfowych.

Taryfy, o których była mowa w poprzedzających ustępach, ustanowione będą przez władzę polityczną krajową, która wysłucha w tym względzie zdania reprezentacji gminnych, oraz izby handlowej i przemysłowej i odnośnych stowarzyszeń zawodowych, i weźmie pod rozwagę zachodzące stosunki, obowiązując zaś będą tylko na obszarze odnośnych gmin, dopóki nie zostaną odwołane.

Dla przedsiębiorstw przewozu osób ustanowione będą wzmiankowane w poprzedzającym ustępie taryfy cen maksymalnych na wniosek reprezentacji gminnej i po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, oraz istniejących stowarzyszeń zawodowych.

Co do zaprowadzonego w niektórych gminach oddawania w dzierżawę wyrębu mięsa i pieczenia

chleba, obowiązywać będą i nadal specjalne przepisy.

§ 54.

Uregulowanie poszczególnych przemysłów.

W jaki sposób przedsiębiorcy przemysłu tandeziarskiego i zastawniczego, oraz przemysłu strzeżenia służby i posad mają utrzymywać książki i jakiej kontroli policyjnej muszą się poddawać co do zakresu i sposobu wykonywania swego przemysłu, postanowione będzie drogą rozporządzenia.

Przemysł przewozu osób i posługi publicznej, przemysły kominarzy, kanalarzy i oprawców, przemysł gospodnio-szynkarski, przedsiębiorstwa strzeżenia służby i posad, wreszcie przedsiębiorstwa pogrzebowe, podlegają uregulowaniu przemysłowo-policyjnemu, które może się odnosić tak do całej kategorii odnośnego przemysłu, jak i do poszczególnych przedsiębiorstw w jego zakresie.

Ograniczenie praw sprzedaży aptekarzy z jednej a drogistów (składów materyałów) z drugiej strony uregulowane będzie po wysłuchaniu izb handlowych i przemysłowych, oraz odnośnych stowarzyszeń, drogą rozporządzenia.

§ 55.

Zastępca (zawiadowca interesów) lub dzierżawca.

Każdy przemysłowiec może wykonywać swój przemysł także przez zastępcę (zawiadowcę interesów), lub wypuścić go w dzierżawę. Oddawanie przemysłu w poddzierżawę jest zabronione.

Zastępca (zawiadowca interesów) lub dzierżawca musi zawsze, tak samo jak przedsiębiorca, posiadać kwalifikacje, potrzebne do samoistnego prowadzenia odnośnego przemysłu. Wobec tego w przemysłach wolnych i rękodzielniczych winien przedsiębiorca osobę zastępcy (zawiadowcy interesów) lub dzierżawcy władzy przemysłowej wskazać, a w przemysłach koncesyonowanych zasięgnąć jej zatwierdzenia.

Co do przemysłu gospodnio-szynkarskiego obowiązują postanowienia, zawarte w §ie 19tym, a co do strzeżenia sposobem przemysłowym służby i posad, postanowienia §u 21 d.

Po postanowienia tego paragrafu mają zastosowanie także do właścicieli przemysłów realnych, którzy, nie posiadając ustawowego uzdolnienia do ich wykonywania, chcą je prowadzić przez zastępcę (zawiadowcę interesów) lub dzierżawcę.

§ 56.

Przejęcie przemysłu na kogo innego.

Po śmierci przemysłowca winien dziedzic lub zapisobierca, chcąc przemysł dalej prowadzić, zgłosić go na nowo na swe imię.

Zgłoszenie na nowo musi nastąpić także w tym przypadku, jeżeli zakład przemysłowy przeniesiony zostaje na kogo innego na mocy aktów prawnych pomiędzy żyjącymi.

Gdy jest to przemysł koncesyonowany, potrzeba w obu przypadkach nowej koncesyi.

Jednakże po śmierci przemysłowca może przemysł koncesyonowany lub rękodzielniczy albo przemysł handlowy, podlegający dowodowi uzdolnienia (§ 13 a. względnie § 38y, ustęp 3ci i 4ty), na podstawie dekretu koncesyjnego, opiewającego na imię zmarłego przemysłowca, lub takiejże karty przemysłowej, być prowadzony na rachunek wdowy lub uprawnionych do dziedzictwa małoletnich descendentów, o ile wdowa nie była rozwiedziona z własnej winy i dopóki trwa stan wdowieństwa, względnie dopóki descendenci nie dojdą do pełnoletności, o czym należy zrobić tylko proste doniesienie do władzy przemysłowej.

Jeżeli przemysłowiec oprócz wdowy, która nie była z nim z własnej winy sądowo rozwiedziona i która chce przemysł dalej prowadzić, pozostawił także małoletnich descendentów, natenczas prawo, w poprzedzającym paragrafie określone, o ile przemysłowiec nie poczynił żadnych zarządzeń w tej mierze, przysługuje wzmiankowanym osobom wspólnie. Poszczególne osoby z pomiędzy uprawnionych w ten sposób mogą zrzec się tego prawa dla siebie.

Do prowadzenia dalej przemysłu na rachunek masy podczas przewodu konkursowego lub spadkowego potrzeba również tylko doniesienia do władzy przemysłowej.

W wymienionych powyżej przypadkach ustanowić należy, gdy wymaga tego natura przemysłu, zastępcę (zawiadowcę interesów), ukwalifikowanego według §u 55go.

§ 57.

Odebranie uprawnienia przemysłowego.

Gdyby dopiero później wyszło na jaw, że przemysłowiec od samego początku nie posiadał i jeszcze ciągle nie posiada któregoś z ustawowych warunków samoistnego prowadzenia przemysłu, władza, powołana do przyjmowania zgłoszenia przemysłu względnie do udzielania koncesyi, może mu zabronić dalszego wykonywania przemysłu i odebrać kartę przemysłową, względnie koncesyę.

W przemysłach, wyszczególnionych w §ie 15tym, punkt 1. 2, 4, 5, 7, 8, 9, 12, 13, 15, 16, 22 i 23, można koncesyę odebrać także w takim razie, gdyby ruchu w przedsiębiorstwie nie rozpoczęto do sześciu miesięcy, względnie, o ile chodzi o przemysł, wspomniany w §ie 15tym, punkcie 3cim, gdyby go nie rozpoczęto do dwóch miesięcy od nadania koncesyi, albo też, gdyby ruch w chwili późniejszej przerwano na równie długi przeciąg czasu.

O ile pewien przemysł na zasadzie §u 24go podlega koncesyi, można postanowić drogą rozporządzenia, że władza, nadająca koncesyę, może ją odebrać, gdyby w przeciągu sześciu miesięcy od chwili nadania takiego przemysłu nie puszczono go w ruch lub gdyby później przez równie długi przeciąg czasu nastąpiła przerwa w ruchu.

Rozdział V. Obrót targowy.

§ 71.

Nadanie prawa targowego.

Osobne przepisy stanowią o tem, w jaki sposób gminy uzyskują prawo do odbywania targów i jakie względy przestrzegane być mają przy udzielaniu pozwolenia na to. Istniejące uprawnienia do odbywania targów mogą być złożone tylko za zgodą władzy nadającej, która ma poprzód zasięgnąć opinii stowarzyszeń, istniejących dla przemysłów, wykonywanych w odnośnej miejscowości.

Rozdział VI. Przemysłowy personal pomocniczy.

§ 75 a.

Szkoły przemysłowe uzupełniające.

Przedsiębiorcy przemysłowi są obowiązani, niezależnie od obowiązków, włożonych na nich specjalnie co do uczniów w §ie 100nym, dać owym robotnikom, dopóki nie ukończą 18 lat życia, tyle wolnego czasu na uczęszczanie do istniejących powszechnych szkół przemysłowych uzupełniających (względnie kursów przygotowawczych), tudzież zawodowych szkół uzupełniających, ile go według statutu i planu nauk dotyczącej szkoły potrzeba.

O ile dla robotniczki nie ma jeszcze przemysłowych szkół uzupełniających, postanowienie poprzedzającego ustępu stosować się ma także do szkół robót ręcznych i gospodarstwa domowego, gdzie takie szkoły istnieją.

§ 98.

Trzymanie uczniów.

Uczniów mogą trzymać tylko tacy przedsiębiorcy przemysłowi, którzy albo sami posiadają potrzebne wiadomości zawodowe, aby uczynić zadość przepisom §u 100go co do przemysłowego wykształcenia uczniów, albo mają zastępców, posiadających takie wiadomości, i którzy według urządzenia swego

przemysłu i sposobu wykonywania go faktycznie zdołają temu zadaniu odpowiedzieć.

Przedsiębiorcom przemysłowym, którzy byli skazani za jakąś zbrodnię w ogólności lub za występki, popełnione z chciwości albo przeciw moralności publicznej, albo też za takie przekroczenie, nie wolno ani przyjmować uczniów ani przyjętych dłużej u siebie trzymać.

Prawo trzymania uczniów może władza przemysłowa tym przedsiębiorcom przemysłowym, którzy dopuścili się znacznego naruszenia obowiązków wobec powierzonych sobie uczniów lub przeciw którym przemawiają fakty, wskazujące, że brak im kwalifikacyi moralnej do trzymania uczniów, odebrać raz na zawsze albo na pewien czas, i to niezależnie od kary, jaką zresztą należy im wynierzyć według ustawy przemysłowej lub powszechnej ustawy karnej.

W szczególności, gdyby z wyniku egzaminu terminatorskiego (egzaminu na czeladnika) okazało się, że na naukodawcę spada wina za nieodpowiedni postęp ucznia, można mu odebrać prawo trzymania uczniów raz na zawsze albo na pewien czas.

Odebranie prawa trzymania uczniów nastąpi po wysłuchaniu stowarzyszenia, do którego majster należy.

Przedsiębiorcom przemysłowym, którzy zatrudniają u siebie uczniów, może władza przemysłowa na wniosek odnośnego stowarzyszenia lub inspektora przemysłowego zabronić trzymania równocześnie młodocianych robotników, jeżeli przez trzymanie takich robotników omijają przepisy, odnoszące się do uczniów.

Gdy niema powodu do obawiania się szkody lub nadużycia, może władza przemysłowa wspomnianym w ustępie 2gim przedsiębiorcom pozwolić wyjątkowo na przyjmowanie uczniów.

Przepisy, dotyczące odebrania za karę prawa trzymania uczniów, zawarte są w §ie 133 a.

§ 98 a.

Czas nauki.

Czas nauki może wynosić, o ile w tym względzie nie mają zastosowania szczególne postanowienia §u 14go i §u 114go. lit. b, względnie zarządzenia, wydane na podstawie §u 23go, ustępu 1go i 3go, drogą rozporządzenia, lub postanowienia ustawy z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 193, w przemysłach, nie wykonywanych sposobem fabrycznym, najmniej dwa, a najwięcej cztery lata, a w przemysłach, prowadzonych sposobem fabrycznym, najmniej dwa, a najwięcej trzy lata. W tych granicach czasu okres nauki winien być postanowiony statutem stowarzyszenia (§ 114y, lit. b, i § 119 c, lit. f), względnie umową o naukę.

Dla poszczególnych wolnych przemysłów, nie wykonywanych sposobem fabrycznym, może Minister handlu po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej postanowić drogą rozporządzenia znizzenie czasu nauki na rok jeden.

Jeżeli uczeń odbył już część czasu nauki u jednego majstra, natenczas w razie prawidłowego prześcia do drugiego majstra tę część policzyć mu należy do całkowitego czasu nauki.

§ 99.

Przyjmowanie uczniów.

Uczniów przyjmować należy na podstawie szczególnej umowy, która zawarta być powinna pisemnie w przeciągu czterech tygodni po rozpoczęciu się nauki. Jeden egzemplarz tej umowy posłać należy zaraz po jej zawarciu do przełożenia stowarzyszenia, a gdy naukodawca nie należy do żadnego stowarzyszenia, do władzy gminnej i zapisać w przeznaczony na to księdze protokołowej.

Umowa o naukę jest wolna od stempli i należności.

Powinna ona zawierać:

1. nazwisko majstra, przemysł, którym się trudni, i miejsce pobytu;

2. imię i nazwisko, wiek i miejsce zamieszkania ucznia;

3. o ile chodzi o ucznia małoletniego, imiona i nazwiska, zatrudnienie i miejsce zamieszkania jego rodziców, jego opiekuna lub jakiegokolwiek innego zastępcy ustawowego;

4. datę umowy i czas trwania stosunku umownego;

5. postanowienie, że niezawisłe od wszelkich innych ustawowych obowiązków, ciążących na obu umawiających się stronach, przedsiębiorca przemysłowy zobowiązuje się w szczególności kształcić ucznia w umiejętnościach przemysłu, którego tenże ma się wyuczyć, lub dać go kształcić uzdolnionemu do tego zastępcy, i że uczeń obowiązany jest w tym przemyśle pilnie pracować;

6. warunki przyjęcia, dotyczące opłaty za naukę lub ewentualnej płacy, wyżywienia, odziewania, mieszkania, trwania czasu nauki, taksy egzaminowej, tudzież opłaty od przyjęcia i wyzwolenia, należące się stowarzyszeniu.

Najważniejsze warunki umowy winna władza gminna zapisać w książce robotniczej.

Przedsiębiorcy przemysłowi, którzy, przyjmując uczniów, nie trzymają się tych postanowień,

stają się winnymi wykroczenia przeciw ustawie przemysłowej.

§ 99 b.

Obowiązki ucznia.

Uczeń obowiązany jest okazywać majstrowi posłuszeństwo i wierność, dochowywać tajemnicy, pracować pilnie, sprawować się przyzwoicie i być czynnym w przemyśle według poleceń majstra.

Uczeń małoletni podlega karności ojcowskiej naukodawcy, którego opieki i pieczołowitości używa.

Uczniowie którzy nie skończyli jeszcze z dobrym skutkiem przemysłowej nauki uzupełniającej lub innej nauki, mającej przynajmniej takie samo znaczenie, obowiązani są uczęszczać regularnie do istniejących powszechnych szkół przemysłowych uzupełniających (względnie na kursa przygotowawcze), tudzież do szkół zawodowych uzupełniających, a to w sposób, przepisany odnośnym planem nauki i aż do zupełnego uzyskania wykształcenia, stanowiącego cel tej nauki.

Orzeczenie w kwestyi, jaką naukę uważać można za posiadającą takie samo znaczenie, wyda Minister wyznań i oświaty za porozumieniem z Ministrem handlu.

Uczniom, którzy z własnej winy nie czynią dostatecznych postępów w nauce lub w drodze dyscyplinarnej zostali wykluczeni na jakiś czas ze szkoły, może władza przemysłowa na podstawie doniesienia, uczynionego przez dotyczący organ nadzoru szkolnego, przedłużyć prawidłowy czas trwania nauki, ustanowiony w statucie lub umowie.

Przedłużenie czasu nauki może być zarządzone także w takim razie, jeżeli uczeń nie zda przepisanego egzaminu terminatorskiego (egzaminu na czeladnika) przed ukończeniem czasu nauki.

Jednakże przedłużenie czasu nauki, zarządzone w myśl poprzedzających postanowień, nie może w żadnym razie wynosić więcej niż pół roku.

§ 100.

Obowiązki majstra (naukodawcy).

Majster winien zajmować się sumiennie przemysłowym wykształceniem ucznia i nie powinien pozbawiać go czasu i sposobności do tego przez zatrudnianie go innemi robotami (§ 76).

On sam, względnie jego zastępca, obowiązany jest czuwać nad obyczajami i zachowywaniem się małoletniego ucznia w warsztacie i poza warsztatem, nakłaniać go do pracowitości, do dobrych obyczajów i do dopełniania powinności religijnych; nie powinien ani sam źle się z nim obchodzić, ani

pozwaląc na takie obchodzenie się z nim ze strony innych robotników i domowników i winien czuwać nad tem, żeby ucznia nie używano do pewnych robót, jak n. p. do przenoszenia ciężarów itp., w taki sposób i przez czas tak długi, iżby to przechodziło jego siły fizyczne.

Majster, względnie jego zastępca, jest nadto obowiązany dać tym uczniom, którzy nie skończyli jeszcze z pomyślnym skutkiem przemysłowej nauki uzupełniającej lub innej nauki, mającej przynajmniej takie samo znaczenie, tyle wolnego czasu, ile go potrzeba na uczęszczanie do zakładów, w § 99 b, ustępie 3cim, wzmiankowanych, aż do zupełnego nabycia wykształcenia, stanowiącego cel nauki, pilnować, żeby do tych szkół uczęszczali, i ułatwiać nadzorowanie regularnego uczęszczania do szkoły przez zgłaszanie i wypisywanie uczniów u kierownika szkoły.

Gdyby uczeń małoletni zachorował lub zbiegł, tudzież w razie innych ważnych wydarzeń, winien majster uwiadomić o tem niezwłocznie jego rodziców, opiekuna lub innych bliskich, jakoteż stowarzyszenie.

Majster, który z własnej winy powoduje dłużej niż 14 dni trwające opóźnienie przyjęcia lub wyzwolenia ucznia, popełnia wykroczenie przeciw ustawie przemysłowej.

§ 100 a.

Oznaczenie stosunku liczbowego uczniów.

O ile statuty stowarzyszeń nie stanowią o tem, jaki stosunek liczbowy zachodzić ma w poszczególnych przemysłach między ilością uczniów a ilością pomocników, może Minister handlu za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych ustanowić ten stosunek liczbowy po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej drogą rozporządzenia. Stosunek ten może być ustanowiony albo w ogólności albo dla pewnych okręgów.

§ 103 a.

Gdy uczeń należy do pewnego stowarzyszenia, a stosunek nauki bez jego winy uległ rozwiązaniu przed upływem czasu nauki, będzie to zadaniem stowarzyszenia mieć o ile możności staranie o to, aby odnośny uczeń znalazł dalsze pomieszczenie u innego naukodawcy, należącego do stowarzyszenia.

Przy zawieraniu nowej umowy o naukę należy odchyty już czas nauki w stosowny sposób policzyć.

Stowarzyszenie ma nadto obowiązek, gdy zachodzą przypadki, określone w §§ach 101ym, 102gim, 102 a i 103cim, a nie można wczas dostać oświadczenia ustawowego zastępcy mało-

letniego ucznia, wydać to oświadczenie sposobem zastępczym od siebie.

§ 104.

Świadectwo nauki i świadectwo wyzwolenia (dyplom na czeladnika).

Gdy stosunek nauki ulega rozwiązaniu, winien majster wystawić uczniowi świadectwo za odbyty czas nauki, wykazujące, jak się uczeń w tym czasie sprawował i jakiego wykształcenia w przemyśle nabył.

Gdy takie rozwiązanie następuje wskutek należytego ukończenia stosunku nauki, a naukodawca jest członkiem pewnego stowarzyszenia, winno przełożenie stowarzyszenia, biorąc za podstawę świadectwo nauki, względnie świadectwa nauki, świadectwo odejścia ze szkoły uzupełniającej, a w danym razie także świadectwo z egzaminu terminatorskiego, złożonego z postępowaniem albo bez postępu, tudzież na podstawie spostrzeżeń, poczynionych przez stowarzyszenie stosownie do §u 114go, wystawić świadectwo wyzwolenia; miejsce tego świadectwa zastąpi w przemysłach rękodzielniczych, jednakże tylko w razie zdania z dobrym postępowaniem egzaminu na czeladnika (§ 104 b), dyplom na czeladnika.

Nazwę czeladnika uzyskuje się tylko przez zdanie z dobrym postępowaniem egzaminu na czeladnika. Robotnik, posiadający tylko świadectwo wyzwolenia, nazywa się pomocnikiem.

Osnowę wspomnianych powyżej świadectw naukodawcy i stowarzyszenia należy zapisać w istotnem streszczeniu do książki robotniczej, a władza policyjna miejscowa winna te zapiski uwierzytelniać bezpłatnie i bez stempla.

§ 104 b.

Egzamin na czeladnika w przemysłach rękodzielniczych.

Stowarzyszenia przemysłowe winny postarać się o to, żeby wszyscy uczniowie, zatrudnieni w przemysłach rękodzielniczych, mogli z końcem czasu nauki poddać się egzaminowi na czeladników, który ma dać dowód, że uczeń przyswoił sobie wiadomości i biegłości, potrzebne w odnośnym przemyśle dla czeladnika.

O to samo powinna się postarać władza przemysłowa co do takich uczniów, którzy są zatrudnieni w podobnych przedsiębiorstwach fabrycznych, względnie w rękodzielniczych przedsiębiorstwach przemysłowych, nie należących do żadnego stowarzyszenia.

Egzamin na czeladnika zdawany będzie przed komisją egzaminacyjną, utworzoną przez odnośne stowarzyszenie. Jednakże interesowane stowarzyszenia mogą za wzajemnem porozumieniem posta-

nowić, że należący do nich uczniowie mają zdawać egzamin na czeladników przed komisją egzaminacyjną, utworzoną dla odnośnego rękodzielniczego przemysłu w jednym z tych stowarzyszeń.

Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i najmniej dwóch, a najwięcej czterech członków. Przewodniczącego ustanawia na trzy lata władza przemysłowa, wysłuchawszy opinii izby handlowej i przemysłowej, a gdzie istnieje związek stowarzyszeń, także opinii tego związku, i zapytawszy o zdanie odnośnie stowarzyszenia. Co się tyczy członków, to jednego ustanawia się z grona czeladników, którzy pracują w odnośnym przemyśle najmniej przez cztery lata, resztę zaś z grona przedsiębiorców przemysłowych, którzy najmniej przez trzy lata wykonują swój przemysł samoistnie. Członków wyznacza w każdym przypadku z osobna przełożenie stowarzyszenia na podstawie dwóch list imiennych, z których jedną ułożyła zgromadzenie stowarzyszenia, drugą zaś, dotyczącą czeladników, zgromadzenie pomocników, na okres trzechletni.

W pierwszych czterech latach od wejścia w życie tych przepisów mogą na liście członków komisji egzaminacyjnej być umieszczani także tacy pomocnicy, którzy nie zdali egzaminu na czeladnika.

Dla uczniów przemysłów rękodzielniczych, którzy odbyli naukę w jakimś przedsiębiorstwie fabrycznym lub u majstra, nie należącego do żadnego stowarzyszenia, albo wreszcie w jednym z zakładów, wspomnianych w § 14 b, ustępie 2gi, winna władza przemysłowa po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej ustanowić komisję egzaminacyjną z analogicznym uwzględnieniem poprzedzających postanowień.

§ 104 c.

Postępowanie przy egzaminie, zakres i rodzaj materiału egzaminowego, oraz wymiar opłaty za egzamin, którą uczeń ma uiścić, unormują osobne regulamina egzaminowe, które wydane będą dla poszczególnych stowarzyszeń według rozmaitych kategorii przemysłów rękodzielniczych przez polityczną władzę krajową na wniosek odnośnych stowarzyszeń, po zasięgnięciu opinii izby handlowej i przemysłowej, a gdzie istnieje związek stowarzyszeń, także opinii tego związku. Koszta egzaminu ponosi stowarzyszenie, któremu też dostają się opłaty za egzamin.

Dla egzaminów tych uczniów, o których była mowa w § 104 b, ustępie 6tym, wydane będą przez władzę polityczną krajową, po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, analogiczne regulamina egzaminowe. Koszta egzaminu ponosić będzie w takich razach izba handlowa i przemysłowa, której zato dostają się opłaty za egzamin.

§ 104 d.

Uczeń albo pomocnik winien wnieść wolną od stempla prośbę o dopuszczenie do egzaminu na czeladnika do przełożenia stowarzyszenia, względnie (§ 104 b, ustępie 6ty) do komisji egzaminacyjnej, i załączyć do swej prośby świadectwo nauki, oraz, o ile był obowiązany do uczęszczania na naukę uzupełniającą (§ 99 b, ustępie 3ci), świadectwa frekwencji, albo też, o ile był już czynnym jako pomocnik, świadectwo pracy.

Komisja egzaminacyjna winna dla stwierdzenia wyniku egzaminu wystawić bezpłatnie wolne od stempla świadectwo, które w razie pomyślnego wyniku należy zaciągnąć do dyplomu na czeladnika.

Gdyby egzamin wypadł niepomyślnie, komisja egzaminacyjna wyznaczyć ma, o ile chodzi o uczniów, termin powtórzenia egzaminu, mając uwagę na postanowienia §u 99go, ustępu 7go.

Gdyby pewne stowarzyszenie nie poczyniło starań co do egzaminu na czeladnika, do których jest obowiązane w myśl §u 104 b, ustępu 1go i 3go, natenczas uczniom, należącym do tego stowarzyszenia, wolno zdawać egzamin na czeladnika przed inną zawodowo powołaną komisją egzaminacyjną, utworzoną według przepisów niniejszej ustawy.

Uczniowie, o których była mowa w § 104 b, ustępie 6tym, mogą na swą prośbę i za zgodą dotyczącego stowarzyszenia zdawać egzamin na czeladnika także przed komisją egzaminacyjną, utworzoną przez stowarzyszenie.

Pomocnicy mają prawo zdawać egzamin dodatkowo i powtarzać go po upływie najmniej pół roku.

§ 104 e.

Pomocnikom, którzy ukończyli nauczanie przed wejściem w życie tej ustawy, przysługuje prawo poddawania się dobrowolnie egzaminowi na czeladnika.

§ 105.

3. Przepis szczególny.

Wyjątki, na jakie miałyby się pozwolić na podstawie §u 74 a, ustępu 3go, tudzież artykułu VIgo i VIIgo ustawy z dnia 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21, którą zastąpiony został § 75ty, względnie ustawy z dnia 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 125, następnie §u 94, ustępu 4go, §u 95go, ustępu 2go, §u 96 a, ustępu 2go, 3go i 4go, i §u 96 b, ustępu 4go, muszą być w każdym przypadku z osobna ogłaszane w czasopiśmie urzędowych i co roku podawane do wiadomości Rady państwa.

Rozdział VII. Stowarzyszenia.

§ 106.

Istnienie i zakładanie stowarzyszenia i zakładanie nowych.

Pomiędzy tymi, którzy w jednej lub w kilku sąsiednich gminach, bądź samodzielnie, bądź jako dzierżawcy, trudnią się tym samym lub pokrewnym przemysłem, licząc tu także robotników, należy istniejące już zespolecie w związek utrzymać i nadal, a gdyby takiego zespolecia jeszcze nie było a stosunki miejscowe nie stały temu na przeszkodzie, winna władza przemysłowa, po zniesieniu się z izbą handlowo-przemysłową, która w tej mierze wysłuchać ma interesowanych, tudzież po zasięgnięciu opinii związku stowarzyszeń, gdzie taki związek istnieje, powołać takie zjednoczenie do życia, biorąc pod rozwagę stosunki, które mają rozstrzygające znaczenie tak co do przyścia do skutku takiego stowarzyszenia, jak i co do kwestyi, w jakim stopniu zdoła ono odpowiedzieć swym zadaniom.

Przedsiębiorcy przemysłowi (względnie dzierżawcy) są członkami, a robotnicy przedsiębiorców przemysłowych, zespolonych w jedno stowarzyszenie, uczestnikami stowarzyszenia.

Stowarzyszenie może obejmować według okoliczności także przedsiębiorców przemysłowych i robotników z kilku gmin lub powiatów, a w razie wyjątkowym nawet różnorodne przemysły.

O ile w tym rozdziale jest mowa o pomocnikach, należy przez to rozumieć przemysłowych robotników pomocniczych w ogólności z wyjątkiem uczniów (§ 73, lit. a, b i d).

Jeżeli pomiędzy uczestnikami stowarzyszenia znajduje się znaczniejsza ilość robotników, używanych do podrzędnych posług pomocniczych w przemyśle (§ 73, lit. d), można dla tych robotników utworzyć oddzielne instytucje stowarzyszeniowe (wydziały sądów polubownych, zgromadzenia robotników i kasy chorych).

§ 107.

Obowiązek wstąpienia do stowarzyszenia.

Kto w okręgu takiego stowarzyszenia prowadzi bądź samodzielnie, bądź jako dzierżawca, ów przemysł, dla którego odnośne stowarzyszenie istnieje, staje się już przez samo rozpoczęcie przemysłu członkiem stowarzyszenia i winien dopełniać obowiązków, jakie się z tem łączą.

W szczególności winien taki przemysłowiec uiścić ustanowioną ewentualnie należność inkorporacyjną (takse wstępną [§ 126, lit. m]) i ze złożenia jej wykazać się już przy zgłaszaniu przemysłu, względnie przy ubieganiu się o przemysł koncesyjo-

nowany. Jeżeli nie uzyska uprawnienia przemysłowego, stowarzyszenie obowiązane jest zwrócić mu zapłaconą należność.

Kto na podstawie więcej niż jednej karty przemysłowej, względnie więcej niż jednego dokumentu koncesyjnego prowadzi samodzielnie lub jako dzierżawca kilka przemysłów, które nie są zespolone w jedno stowarzyszenie, winien należeć jako członek do wszystkich stowarzyszeń, istniejących dla tych przemysłów.

§ 108.

Obowiązkowi należenia do stowarzyszenia w myśl §§ów 106go i 107go nie podlegają przedsiębiorcy takich zakładów przemysłowych, które prowadzone są sposobem fabrycznym. Natomiast mają oni prawo przystąpić w charakterze członków do stowarzyszenia, istniejącego dla odnośnej kategorii przemysłu, jeżeli stowarzyszenie godzi się na to. Jeżeli tacy przedsiębiorcy utrzymują składy w celu sprzedaży swoich artykułów, mają także prawo z tytułu tych składów przystąpić do stowarzyszenia, istniejącego dla przemysłu handlowego w odnośnym miejscu, jeżeli stowarzyszenie na to zezwoli. W obu tych przypadkach mają oni takie same obowiązki i prawa jak wszyscy inni członkowie stowarzyszenia, a robotnicy, których u siebie zatrudniają, względnie robotnicy, których zatrudniają w dotyczącym składzie artykułów na sprzedaż, traktowani być mają jako uczestnicy stowarzyszenia.

Uczestnictwo przedsiębiorstw przemysłowych, które na podstawie poprzedzających postanowień wstąpiły do pewnego stowarzyszenia w charakterze członków, może być za obopólnem porozumieniem znowu uchylone. Gdyby do takiego porozumienia nie doszło, może tak jedna, jak druga strona uczynić wniosek do władzy przemysłowej na uchylenie uczestnictwa w charakterze członka, a władza przemysłowa wyda decyzję po wysłuchaniu obu stron.

§ 109.

Obszar terytoryalny, na jaki mają się rozciągać poszczególne stowarzyszenia, może być każdorazowo ustanowiony przez władzę polityczną krajową po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, ewentualnie także związku stowarzyszeń, oraz interesowanych stowarzyszeń i przemysłowców.

§ 110.

Istniejące już stowarzyszenia winny swoje statuty przystosować do postanowień tej ustawy. Gdyby prośba o zatwierdzenie odnośnych zmian w statutach, uchwalonych według przepisów, nie została przez stowarzyszenie wniesiona do sześciu miesięcy po wejściu w życie tej ustawy do władzy politycznej krajowej, władza ta winna z urzędu poczynić te zmiany, które są potrzebne dla przystosowania

statutów do postanowień tej ustawy, bez względu na ewentualne odmienne uchwały stowarzyszenia.

Używane w poszczególnych krajach nazwy (gremia, gildy, cechy itp.) mogą być zatrzymane i nadal.

§ 111.

Także kilka stowarzyszeń, które dotychczas istniały odrębnie od siebie, można za wzajemnem ich porozumieniem zespolić w jedno stowarzyszenie, o czym zadecyduje władza polityczna krajowa po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, a gdzie istnieje związek stowarzyszeń, także po zasięgnięciu opinii tego związku.

Podobnie też można, gdy chodzi o stowarzyszenia, które obejmują w sobie różnorodne przemysły, za wzajemnem porozumieniem albo na żądanie większości członków, należących do jednej i tej samej kategorii lub do kilku pokrewnych kategorii przemysłu, wyłączyć te kategorie z dotychczasowego stowarzyszenia i utworzyć z nich, o ile dane są warunki do osiągnięcia celów stowarzyszenia, samoistne stowarzyszenia albo też wcielić je do innego istniejącego już stowarzyszenia.

Gdy będzie wyrażone takie żądanie wyłączenia, względnie wcielenia, należy zasięgnąć zdania interesowanych stowarzyszeń, które, zapytawszy o to zwołane umyślnie w tym celu zgromadzenie stowarzyszenia, mają zakomunikować swą opinię władzy przemysłowej pierwszej instancji do ośmiu tygodni, gdyż w razie przeciwnym musiałoby nastąpić rozstrzygnięcie bez wysłuchania tej opinii.

§ 111 a.

W celu tworzenia stowarzyszeń dla poszczególnych kategorii przemysłu lub dla pokrewnych kategorii przemysłu mogą być postanowione także z urzędu zmiany w zakresie stowarzyszeń, i to tak co do przydzielonych im kategorii przemysłu, jak i co do obszaru terytoryalnego. Decyzję w tym względzie wydaje władza polityczna krajowa po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, istniejącego ewentualnie związku stowarzyszeń oraz interesowanych stowarzyszeń i przemysłowców. Jednocześnie z tą decyzją winna władza polityczna krajowa skutecznie z urzędu także owe zmiany statutów odnośnego stowarzyszenia, któreby zostały spowodowane takim przydzieleniem.

Gdy ma być utworzone stowarzyszenie zawodowe, potrzeba na to zgody większości dotyczących przemysłowców.

§ 112.

Przydzielenie do stowarzyszenia.

Poszczególne kategorie przemysłu, nie wcielone dotychczas do żadnego stowarzyszenia, może władza polityczna krajowa, po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, istniejącego ewentualnie związku stowarzyszeń, tudzież odnośnych stowarzyszeń, przydzielić do któregoś z istniejących stowarzyszeń.

Do stowarzyszenia, obejmującego jeden poszczególny przemysł albo kilka pokrewnych przemysłów, nie można przydzielać takich przemysłów, które nie są spokrewnione z przemysłami, wchodzącymi w skład tego stowarzyszenia.

Jednocześnie z przydzieleniem winna polityczna władza krajowa skutecznie z urzędu zmianę statutów dotyczącego stowarzyszenia, spowodowaną przydzieleniem.

O ileby co do poszczególnych przemysłów zachodziły wątpliwości, do którego z istniejących stowarzyszeń należą, winna władza przemysłowa po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, istniejącego ewentualnie związku stowarzyszeń i dotyczących stowarzyszeń wydać rozstrzygnięcie w tej mierze, mając uwagę na statuty odnośnych stowarzyszeń.

§ 114.

Cele.

Celem stowarzyszenia jest krzewienie ducha łączności, utrzymywanie i podnoszenie honoru stanu przemysłowego, tudzież popieranie interesów humanitarnych, ekonomicznych i edukacyjnych swych członków i uczestników.

Interesa humanitarne mogą być popierane szczególnie przez zakładanie kas chorych i zapomogowych, względnie funduszków zapomogowych dla członków i uczestników, oraz przez podejmowanie się pośrednictwa w ubezpieczaniu członków w jedynym z istniejących zakładów asekuracyjnych, interesa ekonomiczne przez zaprowadzanie wspólnego ruchu maszynowego i ulepszonej sposobów produkcji, przez zakładanie składów materiałów surowych, magazynów (hal) sprzedaży, składów wzorów, kas zaliczkowych, przez wstrzymywanie, względnie usuwanie takich urządzeń przemysłowych, które stoją na zawadzie uczciwej konkurencji pomiędzy członkami stowarzyszenia, interesa edukacyjne przez zakładanie i wspieranie przemysłowych zakładów naukowych (szkół zawodowych i szkół dla nauki uzupełniającej, warsztatów dla nauki itp.), przez urządzanie zawodowych kursów naukowych dla członków i uczestników, wystaw robót uczniów itp.

W szczególności jest obowiązkiem stowarzyszenia:

- a) utrzymywanie w należytej ewidencji członków i uczestników stowarzyszenia, piecza o utrzymanie prawidłowych stosunków między przedsiębiorcami a ich pomocnikami, osobliwie pod względem związku pracy, nadto zakładanie i utrzymywanie gospód stowarzyszenia i pośredniczenie w pracy;
- b) piecza o uporządkowanie stosunków, dotyczących uczniów, przez wydawanie postanowień, które przedkładane być mają władzy do zatwierdzenia, o ile ta ustawa nie zawiera w tej mierze szczególnych przepisów, a mianowicie:
 - co do warunków trzymania uczniów w ogólności, oraz co do ich stosunku do liczby pomocników w przemyśle;
 - co do zawodowego i religijno-moralnego wykształcenia uczniów;
 - co do czasu nauki, tudzież co do egzaminów terminalorskich i egzaminów na czeladników;
 - co do czuwania nad przestrzeganiem poprzedzających postanowień przez stowarzyszenie;
- c) potwierdzanie świadectw nauki i wystawianie świadectw wyzwolenia;
- d) piecza o chorych uczniach;
- e) nadzorowanie utworzonych i utrzymywanych przez stowarzyszenie przemysłowych zakładów naukowych i kursów nauki, tudzież urządzanych i subwencyonowanych przez nie wystaw robót uczniów;
- f) poświadczanie świadectw pracy pomocnikom, należącym do stowarzyszenia;
- g) piecza o chorych pomocników przez zakładanie kas chorych lub przystąpienie do istniejących już kas chorych;
- h) utworzenie wydziału sądu polubownego (§§y 122a i, 123c i 124ty) do załatwiania sporów, wynikających pomiędzy członkami stowarzyszenia a ich robotnikami ze stosunku pracy, nauki i zapłaty;
 - działanie w tym kierunku, aby instytucja sądów polubownych była używana do załatwiania sporów pomiędzy członkami stowarzyszenia, w którym to celu może się połączyć nawet kilka stowarzyszeń;
- i) wydawanie uchwał w celu usunięcia praktyk, zwyczajów i nowałów, które stoją na zawadzie uczciwej konkurencji pomiędzy członkami stowarzyszenia;
- k) coroczne zdawanie sprawy z wszystkich tych wydarzeń w łonie stowarzyszenia, które mają znaczenie dla zestawienia statystyki przemysłowej.

Oprócz regularnych relacji, przepisanych pod k), obowiązane są stowarzyszenia dawać władzom, związkowi stowarzyszeń i izbie handlowej i przemysłowej swego okręgu na ich żądanie wyjaśnienia i opinie co do stosunków, zostających w związku z ich celem, i mogą w tym względzie także z własnej inicjatywy zwracać się do tych organów publicznych w celu popierania swych celów.

§ 114 a.

Minister handlu może tym stowarzyszeniom dla poszczególnych kategorii przemysłów rękodzielniczych lub dla bliskich sobie kategorii takichże przemysłów, które w wypełnianiu swych obowiązków rozwijają skuteczną działalność na polu wychowania młodych sił dla przemysłu (§ 114, lit. e i § 104 b), przyznać po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, a gdyby istniał związek stowarzyszeń, także po wysłuchaniu tego związku, prawo wydania w statucie postanowień, przewidujących odbywanie egzaminów na majstrów odnośnego przemysłu. W razie przyznania takiego prawa, stowarzyszenia obowiązane będą uchwalić specjalne regulamina egzaminowe, które podlegają zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej.

Egzamin na majstra ma dać dowód uzdolnienia do samodzielnego wykonywania zwykłych robót, wchodzących w zakres danego przemysłu, i do obliczania ich kosztów, oraz dowód, że kandydat posiada wszelkie inne wiadomości, potrzebne do samoistnego prowadzenia swego przemysłu, a w szczególności także znajomość prowadzenia ksiąg i rachunków.

Regulamin egzaminu powinien zawierać szczegółowe prawidła, dotyczące warunków dopuszczenia do egzaminu w ogólności, a w szczególności dopuszczenia takich kandydatów, którzy nie należą do stowarzyszenia, oraz przepisy, dotyczące składu komisji egzaminacyjnej, zakresu i rodzaju materiału, który ma być przedmiotem egzaminu, postępowania przy egzaminie, poświadczania wyniku egzaminu, dopuszczalności powtórzenia egzaminu, oraz wymiaru ewentualnych taks egzaminowych, które przypadają na rzecz stowarzyszenia.

Minister handlu może po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, a gdyby istniał związek stowarzyszeń, także po zasięgnięciu opinii tego związku, oraz odnośnych stowarzyszeń, nadać prawo do urządzania egzaminów na majstrów z zakresu pewnych gałęzi przemysłu rękodzielniczego także poszczególnym zakładom, które ze względu na swe urządzenie dają gwarancję należytego pod względem zawodowym odbywania takich egzaminów, wydając dla nich jednocześnie drogą rozporządzenia regulamin egzaminu.

W razie nadania takiego prawa zawodowym zakładom naukowym, powinno odnośne rozporządzenie być wydane za porozumieniem z Ministerstwem wyznań i oświaty.

Zdanie egzaminu na majstra z dobrym postępem upoważnia w razie samoistnego wykonywania przemysłu do używania tytułu egzaminowanego majstra dotyczącego przemysłu.

W pięć lat po wejściu w życie tej ustawy wydane będzie rozporządzenie Ministra handlu, który zasięgnie poprzednio opinii izby handlowej i przemysłowej, tudzież istniejącego ewentualnie związku stowarzyszeń i odnośnych stowarzyszeń, postanawiające bądź w ogólności, bądź dla pewnych części obszaru, na którym ta ustawa obowiązuje, że albo we wszystkich albo w pewnych przemysłach, wykonywanych sposobem rękodzielniczym, tylko takim przemysłowcom wolno będzie trzymać uczniów, którzy z dobrym postępem zdali egzamin na majstra.

Jednakże istniejące już prawa majstrów nie będą tem rozporządzeniem naruszone.

§ 114 b.

Stowarzyszenia mają prawo wydawać w zakresie przemysłu, którym się trudnią jego członkowie, i w granicach przepisów ustawowych postanowienia co do początku i końca dziennego czasu pracy robotników, co do przestanków w pracy, co do czasu i wymiaru płacy robotników i co do terminu wypowiedzania. Takie postanowienia będą wydawane przez zgromadzenie stowarzyszenia za porozumieniem ze zgromadzeniem pomocników według poszczególnych gałęzi zatrudnień, a władza polityczna krajowa będzie je zatwierdzała, wysłuchawszy poprzednio zdania izby handlowej i przemysłowej i opinii istniejącego ewentualnie związku stowarzyszeń.

Wspomniane postanowienia mają być przybite w poszczególnych lokalach przemysłowych.

Uchwała w tej mierze musi tak na zgromadzeniu stowarzyszenia, jak i na zgromadzeniu pomocników zapaść większością dwóch trzecich głosów. Taką samą większością głosów może tak jedno jak i drugie zgromadzenie uchwalić odstąpienie od tych postanowień, o ile nie zostały wydane na pewien z góry oznaczony przeciąg czasu. Odnośną uchwałę należy podać do wiadomości władzy politycznej krajowej.

Oile przemysłowcy, należący do stowarzyszenia, nie zawarli ze swymi robotnikami drogą umowy albo na mocy regulaminu pracy odmiennych układów w tym względzie, powyższe postanowienia mają dla obu stron obowiązującą moc prawną i wykluczają zastosowanie przepisów, zawartych w §ie 77ym.

§ 115.

Stowarzyszenia mają prawo przepisać w swoich statutach opłaty wstępne (inkorporacyjne), które uiszczać mają członkowie stowarzyszenia, tudzież opłaty od przyjęcia (zapisu) i wyzwoliny, które

składać mają uczniowie, i te opłaty pobierać; jednakże w statucie umieścić należy postanowienie, według którego stowarzyszenie może uczniów, którzy albo sami nie posiadają środków, albo których rodzice są ubodzy, uwolnić od opłaty należności za przyjęcie (wcielenie), za egzamin na czeladnika i za wyzwoliny, jeżeli ustawowi zastępcy uczniów proszą o to, przedkładając dowód ubóstwa.

Za należyte oddawanie opłat od uczniów do rąk stowarzyszenia odpowiada majster.

Przemysłowcy, którzy występują z jednego stowarzyszenia, a wstępują do drugiego, uwolnieni są od ponownego uiszczenia opłaty wstępnej (inkorporacyjnej) aż do kwoty, uiszczonej w stowarzyszeniu, do którego dotąd należeli. W statucie może być także postanowione, że wdowa i uprawnieni do dziedzictwa descendenci po przedsiębiorcy wolnego przemysłu mają być uwolnieni od ponownego uiszczenia opłaty wstępnej, jeżeli po śmierci przemysłowca zgłoszą wykonywanie tego samego przemysłu i jeżeli wykonywanie to uważane być może jako ciąg dalszy dawniejszego przedsiębiorstwa.

Wymiar opłat ustanawiany będzie przez zgromadzenie stowarzyszenia, podlega jednak zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej, która może je zniżyć, gdyby były wymierzone stosunkowo zanadto wysoko.

Z przychodu rocznego, jaki przynosić będą opłaty inkorporacyjne, wolno użyć na bieżące wydatki stowarzyszenia najwięcej trzech czwartych części, resztę zaś należy ulokować. Z dochodu, który nieś będą opłaty uczniów, należy najmniej połowę obracać na takie cele, któreby służyły wykształceniu uczniów lub innych ich interesom, z wyjątkiem ubezpieczenia chorych.

Zresztą fundusze, potrzebne na wydatki stowarzyszeń, z wyjątkiem opłat do kasy chorych (§ 121), o ile na ich pokrycie nie wystarczałyby odsetki od majątku stowarzyszenia, rozkładane będą między członków stowarzyszenia (§ 106) według wymiaru przepisane go podatku zarobkowego lub według innej podstawy obliczenia, w statutach ustanowionej.

Rzeczne dochody stowarzyszeń, tudzież kary porządkowe (§ 125) ściągane będą drogą administracyjną.

§ 115 a.

Kasy chorych i kasy zapomogowe dla członków.

Wzmiankowane w §ie 114tym, ustępie 2gim, kasy chorych i kasy zapomogowe dla członków stowarzyszeń zakładane być mają, o ile opierają się na zasadzie dobrowolności, według przepisów ustawy z dnia 16. lipca 1892, Dz. u. p. Nr. 202.

Dopuszczalność zaprowadzenia przymusu ubezpieczenia, zakres tego przymusu i sposób jego wykonywania.

§ 115 b.

Stowarzyszenia mogą uchwalić, że członkowie ich są obowiązani do ubezpieczenia się na zasiłki pieniężne dla chorych, na bezpłatną pomoc lekarską, na pobór lekarstw lub też na wszystkie te świadczenia razem w połączeniu z kosztami pogrzebu.

Do ubezpieczenia na same tylko koszta pogrzebowe nie wolno nikogo zobowiązywać.

W odnośnej uchwale ustanowić należy wymiar i okres poboru zasiłków dla chorych, względnie wymiar kwoty pogrzebowej; jednakże zasiłki dla chorych nie mogą przekraczać 28 K tygodniowo, a kwota pogrzebowa 400 K.

§ 115 c.

Do ważności uchwały, wzmiankowanej w § 115 b, potrzeba, aby zgromadzenie stowarzyszenia było należycie zwołane, aby uchwała, która ma być powzięta, była ogłoszona w streszczeniu, zawierającym najważniejsze jej punkta, aby było obecnych najmniej trzy czwarte wszystkich członków stowarzyszenia, posiadających prawo głosowania, i aby najmniej trzy czwarte głosów obecnych członków były za nią oddane.

Nadto uchwała ta podlega zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej.

Zatwierdzenie uchwały na zaprowadzenie przymusu ubezpieczenia może być uczynione zawisłem od poprzedniego utworzenia funduszu zapomogowego według § 115 w.

Postanowienia ustępu pierwszego stosowane będą także do uchwał, któremi zaprowadzony przymus ubezpieczenia ma być w dozwolonych granicach (§ 115 b) rozszerzony, zmieniony lub uchylony.

§ 115 d.

Należycie powzięta i zatwierdzona uchwała ma moc obowiązującą dla wszystkich członków stowarzyszenia; jednakże obowiązek ubezpieczenia nie istnieje co do takich członków, którzy już w innym stowarzyszeniu podlegają takiemu obowiązkowi, dopóki w tem ostatnim stowarzyszeniu zaprowadzony jest przymus ubezpieczenia.

§ 115 e.

Obowiązek ubezpieczenia ustaje z utratą charakteru członka w odnośnem stowarzyszeniu. Takim osobom można jednakże pozwolić, by pozostali nadal dobrowolnie w stosunku ubezpieczenia.

§ 115 f.

Środki, potrzebne do zrealizowania świadczeń asekuracyjnych, będą uzyskiwane ze stosownych regularnych wkładek członków, które mają być płacone z góry.

Tych środków nie wolno używać na inne cele.

Zalegające wkładki członków mogą być ściągnięte drogą administracyjną.

§ 115 g.

Gdyby któryś z członków wszedł bezprawnie w używanie jakiegoś świadczenia, należy mu je natychmiast odebrać. Kwoty, które ktoś pobrał, chociaż mu się nie należały, muszą być zwrócone, niezawisłe od ścigania karno-sądowego. Zwrot pobranego bezprawnie świadczenia może być dochodzony także przez podwyższenie wkładki aż do kwoty podwójnej.

Do ściągania takich zwrotów ma zastosowanie postanowienie § 115 f, ustępu 3go.

§ 115 h.

Przeprowadzenie przymusowego ubezpieczenia będzie rzeczą osobnych kas, które będą w tym celu założone.

Z reguły winno każde stowarzyszenie założyć dla siebie taką kasę. Jednakże za zezwoleniem rządowym może się także kilka stowarzyszeń połączyć w celu utworzenia jednej wspólnej kasy, o ile uchwalone przez nie zobowiązania z tytułu ubezpieczenia są ze sobą zgodne.

Udzielenie takiego zezwolenia jest rzeczą politycznej władzy krajowej. Gdy chodzi o stowarzyszenia tego samego powiatu politycznego lub kilku powiatów politycznych tego samego kraju koronnego, zezwolenia udziela polityczna władza krajowa odnośnego kraju, w innych zaś przypadkach owa władza, na której obszarze administracyjnym kasa ma mieć siedzibę.

Pod tymi samymi warunkami wolno stowarzyszeniom przystępować do istniejącej już kasy.

§ 115 i.

Kasy, wzmiankowane w § 115 h, mogą w swoim imieniu nabywać prawa i brać na się zobowiązania, pozywać przed sąd i być pozywane.

Ich sądem jest ów rzeczowo właściwy sąd, w którego okręgu kasa ma siedzibę.

Gospodarka i administracja tych kas jest niezawisłą od gospodarki i administracji samych stowarzyszeń i instytucyj, istniejących ewentualnie przy tych stowarzyszeniach.

Rękojmię wszystkich zobowiązań kasy stanowi dla wierzycieli kasy wyłącznie tylko jej majątek.

§ 115 k.

Dla każdej kasy należy ustanowić statut. Tak sam statut, którego pierwszą osnovę ma uchwalić stowarzyszenie, względnie stowarzyszenia, jak i wszelkie zmiany w nim, podlegają zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej, właściwej w myśl § 115 h.

Taki statut winien w sobie w szczególności zawierać:

1. Nazwę, cel i siedzibę kasy;
2. postanowienia co do uczestnictwa w charakterze członka;
3. wymiar wkładek, które członkowie mają do kasy opłacać;
4. warunki, rodzaj i zakres świadczeń asekuracyjnych;
5. postanowienia co do składu, ustanowienia zdolności do powzięcia uchwał (kompletu), sposobu uchwalania i zakresu działania zarządu i wydziału nadzorczego, co do okresu ich mandatu i zastępstwa członków w razie ubytków;
6. postanowienia co do składu, powoływania, zdolności do powzięcia uchwał (kompletu), sposobu uchwalania i zakresu działania walnego zgromadzenia, tudzież co do uprawnienia do głosowania na tem zgromadzeniu;
7. postanowienia co do reprezentowania kasy na zewnątrz, oraz co do form aktów i obwieszczeń, prawnie obowiązujących;
8. postanowienia co do załatwiania sporów, wynikłych ze stosunków do kasy;
9. postanowienia co do dobrowolnego kontynuowania ubezpieczenia (§§ 115 e i u), a w danym razie także
10. postanowienia co do ilości członków, wybieranych na zgromadzenie delegatów (§ 115 o), co do sposobu ich wybierania i okresu ich urzędowania.

§ 115 l.

Administracja kasy spoczywa w ręku zarządu i walnego zgromadzenia.

O ile kasa jest utworzona tylko dla jednego stowarzyszenia, a walne zgromadzenie nie ustanawia osobnych funkcyjaryuszów, przełożenstwo stowarzyszenia będzie zarazem zarządem kasy, a zgromadzenie stowarzyszenia zarazem walnem zgromadzeniem kasy.

Gdy w kasie ubezpieczeni są członkowie kilku stowarzyszeń (§ 115 h, ustęp 2gi), musi tak skład zarządu kasy, jak i skład walnego zgromadzenia być uregulowany specjalnie statutem kasowym.

§ 115 m.

Do zarządu kasy należy całe prowadzenie interesów i reprezentowanie kasy, o ile nie jest do tego powołane walne zgromadzenie.

Członkowie zarządu sprawują swój urząd jako godność honorową, przyczem jednakże zwracane im będą wydatki w gotówce; także można im za prace, wymagające większego trudu, przyznawać stosowne remuneracye.

§ 115 n.

Do kontrolowania gospodarki kasowej należy ustanowić wydział nadzorczy. Członkowie tego wydziału nie mogą być zarazem członkami zarządu.

§ 115 o.

Walne zgromadzenie składa się z członków uprawnionych do głosowania lub z delegatów, którzy mają być wybrani z grona członków, uprawnionych do głosowania.

Walne zgromadzenie musi się składać z delegatów, jeżeli kasa liczy więcej niż 500 członków.

Okres urzędowania delegatów nie może przekraczać trzech lat.

Ilość delegatów musi być najmniej trzy razy większa od ilości członków zarządu.

§ 115 p.

Walne zgromadzenie zbiera się najmniej raz do roku.

Walnemu zgromadzeniu będzie w każdym przypadku zastrzeżone:

1. powzięcie uchwały co do rocznego sprawozdania zarządu, tudzież co do udzielenia mu absolutorium;
2. powzięcie uchwały co do ewentualnych zmian w statutach;
3. powzięcie uchwały o tem, czy i w jakiej kwocie członkom zarządu przyznane być mają remuneracye za pewne roboty (§ 115 m);
4. powzięcie uchwały co do warunków rozwiązania;
5. systemizowanie płatnego personelu pomocniczego.

§ 115 q.

Kasy winny corocznie zestawiać zamknięcie rachunków, składające się z rachunku obrotowego i wykazu majątku, a nadto układać wykazy co do ruchu stanu ubezpieczenia i co do zaszych wypadków ubezpieczenia. Te wykazy przedkładać należy co roku władzy nadzorczej do dnia 31. marca.

Minister handlu ma prawo wydania osobnych przepisów co do tych wykazów.

Za rok kasowy poczytuje się rok kalendarzowy.

§ 115 r.

Kasy winny składać sobie fundusz rezerwowy, równający się dwukrotnej sumie wydatków rocznych, obliczonych w przecięciu na podstawie ostatnich pięciu lat rachunkowych, a gdyby fundusz ten spadł poniżej tego poziomu, powinny go znowu do tej wysokości uzupełnić. Dopóki fundusz rezerwowy nie dojdzie do tej wysokości, należy nań odkładać za każdy rok rachunkowy najmniej dwie dziesiąte wkładów członków.

Gdyby z pięciu następujących po sobie zamknięć rachunków pokazało się, że przychody nie wystarczają na pokrycie zobowiązań i na uzbieranie funduszu rezerwowego, a nie można było temu zaradzić innymi stosownymi środkami, natenczas dla usunięcia takiego stanu rzeczy trzeba albo podwyższyć stosownie wkładki albo zmniejszyć świadczenia, albo wreszcie jeden z tych środków zaradczych połączyć z drugim.

§ 115 s.

Fundusz rezerwowy kas może być lokowany tylko:

1. w papierach wartościowych tutejszokrajowych, mających ubezpieczenie pupilarne;
2. w c. k. pocztowej kasie oszczędności lub w jednej z kas oszczędności, urządzonych według regulaminu dla kas oszczędności.

Majątek kasy, przewyższający fundusz rezerwowy, może być także lokowany:

3. w tutejszokrajowych hipotekach, mających ubezpieczenie pupilarne;
4. w tutejszokrajowych realnościach, przynależących czynsz, w którymto razie jednak na tych realnościach nie można pozostawić więcej ciężarów, jak jedną trzecią wartości szacunkowej.

§ 115 t.

Gospodarka kasowa zostaje pod nadzorem władzy przemysłowej. Władza ta ma prawo wglądać każdej chwili we wszystkie książki i rachunki kasy i kasę skontrolować; ma ona obowiązek czuwania nad ściśłym przestrzeganiem statutów. Przy przeprowadzaniu odnośnych czynności urzędowych winna władza nadzorcza posługiwać się zawodowymi organami, które jej wskaże polityczna władza krajowa.

Minister handlu ma prawo złożyć zarząd kasy z urzędowania i poruczyć tymczasowo prowadzenie interesów kasowych i zastępywanie kasy aż do wyboru nowego zarządu administratorowi, a w danym razie nawet kasę rozwiązać.

Zarządzenie rozwiązania ma to następstwo, że przymus ubezpieczenia zostaje uchylony.

§ 115 u.

O ile dla pewnego stowarzyszenia istnieje osobna kasa, a stowarzyszenie to powęźmie uchwałę na uchylenie przymusu ubezpieczenia, uchwała ta ma ten skutek, że kasa zostaje rozwiązana, we wszystkich zaś innych przypadkach taka uchwała pociąga za sobą wykluczenie członków z wspólnej kasy. Jednakże takim członkom może być dozwolone dobrowolne kontynuowanie ubezpieczenia.

§ 115 v.

Postanowienia przejściowe.

Kasy chorych dla majstrów i kasy zapomogowe, w których zaprowadzone jest ubezpieczenie przymusowe już w chwili wejścia w życie tej ustawy, winny przystosować swoje urządzenia do tej ustawy najpóźniej w przeciągu dwóch lat.

§ 115 w.

Fundusze zapomogowe.

Fundusze zapomogowe o których była mowa w § 114 tym, ustępie 2 gim, stanowią część majątku stowarzyszenia i będą wyposażane z przychodów stowarzyszenia i specjalnych dań. Do tego funduszu płyną także kary pieniężne, nałożone na członków stowarzyszenia na podstawie §u 125 go, oraz na podstawie §u 127 go, ustępu 5 go.

Fundusze zapomogowe służą w ogólności do popierania celów humanitarnych, które stowarzyszenia mają na oku.

W celu regularnego zasilania funduszy zapomogowych mogą być pobierane za zezwoleniem władzy przemysłowej osobne opłaty.

Z wspomnianych funduszy można szczególnie pokrywać całkowicie albo częściowo wkładki, które płacić mają ubodzy członkowie do kas, istniejących ewentualnie w myśl §u 115 h, o czym w każdym poszczególnym przypadku decyduje przełożenie stowarzyszenia na podstawie postanowień, wydanych przez zgromadzenie stowarzyszenia.

§ 115 x.

Zakładanie kas zapomogowych, przedsiębiorstw ekonomicznych i funduszy zapomogowych.

Założenie kas chorych i kas zapomogowych, przedsiębiorstw gospodarczych dla członków i funduszy zapomogowych, wspomnianych w § 114 tym, ustępie 2 gim, a opartych na zasadzie dobrowolności, może być przez zgromadzenie stowarzyszenia uchwalone tylko w takim razie, gdy przedmiot ten był poprzód podany dokładnie

w porządku dziennym zgromadzenia i wraz z tym porządkiem należyce ogłoszony, i gdy trzy czwarte wszystkich członków obecnych za nim się oświadczą.

Popieranie materyalne tych urządzeń z funduszków stowarzyszenia, tudzież uczestniczenie stowarzyszenia w interesach przedsiębiorstw gospodarczych może zgromadzenie stowarzyszenia uchwalić określoną w ustępie 1szym większością tylko wtedy, gdy przy głosowaniu stwierdzono protokolarnie taką ilość obecnych członków stowarzyszenia, która odpowiada podanym tu poniżej liczbom stosunkowym. Te liczby stosunkowe ustanawia się, jak następuje:

pięćdziesiąt od sta, gdy stowarzyszenie liczy aż do stu członków,

czterdzieści od sta, ale co najmniej pięćdziesiąt, gdy stowarzyszenie liczy od stu do pięciuset członków,

trzydzieści od sta, ale co najmniej dwieście, gdy stowarzyszenie liczy od pięciuset do tysiąca członków, a

dwadzieścia od sta, ale co najmniej trzysta, gdy stowarzyszenie liczy ponad tysiąc członków.

W poprzedzających postanowieniach rozumie się jako decydującą tę ilość członków, którą stowarzyszenie posiada w dniu zwołania zgromadzenia.

Gdy na takie zgromadzenie stowarzyszenia nie jawi się taka ilość członków, jakiej potrzeba do powzięcia uchwały, natenczas w przeciągu okresu czterotygodniowego zwołać należy nowe zgromadzenie z tym samym porządkiem dziennym, które jednakże może pod powyższymi warunkami tylko w takim razie wydawać ważne uchwały, jeżeli stwierdzona jest obecność stosunkowej ilości członków stowarzyszenia, mianowicie trzydzieści od sta, gdy stowarzyszenie liczy aż do pięciuset członków, a dwadzieścia od sta, gdy stowarzyszenie liczy jeszcze większą ilość członków.

Na te postanowienia należy przy takim ponownem zwołaniu wyraźnie wskazać.

Uchwały, powzięte przez stowarzyszenie co do przedmiotów, oznaczonych w ustępie 2gim, podlegają zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej.

Takiego zatwierdzenia tylko wtedy należy odmówić, jeżeli odnośne uchwały przysły do skutku wbrew ustawie, lub gdy stowarzyszenie chce poczynić dotacje ze swego majątku na pewne cele w takim rozmiarze, że wskutek tego byłoby niemożliwe spełnienie reszty celów, wytyczonych stowarzyszeniu ustawą.

Do czynnego brania udziału w przedsiębiorstwach gospodarczych, o których była mowa w ustępie 1ym, nie można zmuszać żadnego członka ani uczestnika stowarzyszenia wbrew jego woli, chyba, że takie instytucje byłyby utworzone albo zarządzone ze względów publicznych.

§ 116.

Pośrednictwo w pracy.

Stowarzyszenia mają zaprowadzić stosowne urządzenia w celu stręczenia pracy w przemysłach, które w nich są reprezentowane, i wydać w osobnym statucie szczegółowe postanowienia co do prowadzenia agend takiego pośrednictwa, oraz co do organów, którym ma być poruczone sprawowanie czynności. Za stręczenie pracy nie wolno pobierać od pomocników żadnej opłaty.

Rzeczony statut uchwali zgromadzenie stowarzyszenia, porozumiewszy się poprzedz z zgromadzeniem pomocników, i przedłoży go politycznej władzy krajowej do zatwierdzenia.

Stowarzyszenia, które według każdorazowego stanu przeciętnego w roku ostatnim liczą najmniej 200 pomocników jako uczestników, są obowiązane poruczyć nadzór nad wzmiankowanymi urządzeniami wydziałowi, który ma się składać z członków stowarzyszenia i pomocników w równych ilościach.

Wydziałowych z łona członków stowarzyszenia wybierać będzie zgromadzenie stowarzyszenia, a wydziałowych z łona pomocników — zgromadzenie pomocników.

Każdoczesnego przewodniczącego tego wydziału, oraz jego zastępcę, wybiorą członkowie wydziału z pomiędzy siebie. Gdyby wybór po dwukrotnym akcie wyborczym nie przyszedł do skutku, rozstrzyga los, a mianowicie w ten sposób, że na-przód wylosowuje się przewodniczącego, następnie zaś z drugiej grupy zawodowej jego zastępcę. Obaj przewodniczyć będą na przemian według okresów urzędowania, które mają być ustanowione w statucie.

O ileby związki stowarzyszeń (§ 130 c) miały założyć albo już założyły własne instytucje pośrednictwa w pracy, ustanowić należy dla nadzoru tych instytucyj wydział, do którego powołani być mają także reprezentanci pomocników. Statut, który uchwalić ma zgromadzenie związkowe co do sprawowania czynności i co do organów, którym to sprawowanie ma być poruczone, podlega zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej. Co się tyczy pobierania opłat od pomocników, obowiązuje postanowienie ustępu 1go.

O ile stowarzyszenia należą do związku, który zajmuje się uregulowaniem pośrednictwa w pracy w myśl poprzedzającego ustępu, uwolnione są od obowiązku tworzenia osobnych instytucji pośrednictwa w pracy; to samo ma zastosowanie także w takim razie, gdyby stowarzyszenia zajmowanie się pośrednictwem w pracy oddały w ręce jakiegoś istniejącego zakładu, trudniącego się publicznie stręceniem pracy.

Prawo rekursu stowarzyszeń.**§ 116 a.**

Stowarzyszeniom przysługuje prawo rekursu przeciw decyzjom i zarządzeniom władz przemysłowych w następujących przypadkach:

1. w razie wystawienia karty przemysłowej na przemysł rękodzielniczy lub udzielenia koncesyi na przemysł koncesyjonowany, gdy stowarzyszenie stosownie do przepisów §§ów 14 *f* i 23 *a* wydało opinię w należytych czasie, a decyzja władzy przemysłowej nie wypadła po myśli tej opinii;

2. w razie udzielenia uwolnienia w celu rozpoczęcia pokrewnego przemysłu rękodzielniczego (§ 14 *c*, ustęp 1), przemysłu koncesyjonowanego (§ 23 *a*, ustęp 2gi) lub przemysłu handlowego, podlegającego w myśl §u 13 *a*, względnie §u 38go, ustępu 3go i 4go, dowodowi uzdolnienia;

3. w razie udzielenia uwolnienia od przedłożenia dyplomu na czeladnika, względnie świadectwa nauki i świadectwa zdania egzaminu na czeladnika (§ 14 *c*, ustęp 2gi);

4. w razie wydania rozstrzygnięcia co do zakresu praw przemysłowych (§ 36ty), o ile rozstrzygnięcie to wypadło wbrew opinii pytanego stowarzyszenia;

5. w razie wydania rozstrzygnięcia, czy pewne przedsiębiorstwo przemysłowe poczytywać należy za prowadzone sposobem fabrycznym, czy rękodzielniczym (§ 1szy, ustęp 6ty);

6. w razie utworzenia odgraniczonych od siebie okręgów dla poszczególnych przemysłów (§ 42gi), oraz ustanowienia taryf cen maksymalnych (§ 51szy).

7. w razie przemysłowo-policyjnego uregulowania poszczególnych kategorii przemysłów, dokonanego na zasadzie §u 54go, ustępu 2go;

8. we wszystkich sprawach wewnętrznych stowarzyszenia (rozdział VII. ordynacji przemysłowej), licząc tu także kwestye, dotyczące uczniów stowarzyszenia.

Co się tyczy przemysłu gospodnio-szynkar-skiego, dalsze postanowienia specjalne zawarte są w §§ach 18ty i 20ty.

§ 116 b.

W przypadkach, wyszczególnionych w poprzedzającym paragrafie, należy decyzję, wydaną przez władzę przemysłową, podać do wiadomości stowarzyszenia. Prawo odwołania się do władzy wyższej przysługuje stowarzyszeniu, o ile ustawowo nie są przewidziane krótsze kresy rekursu, w terminach, obowiązujących według ustawy z dnia 12. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 101.

§ 116 c.

Prawo wnoszenia rekursu przysługuje przełożenstwu stowarzyszenia (§ 119 *d*), chyba że uchwała co do wnoszenia rekursu w poszczególnych przypadkach jest zastrzeżona postanowieniem statutowem zgromadzeniu stowarzyszenia.

Z każdym rekursiem przedłożyć należy także wyciąg z protokołu posiedzenia wydziału stowarzyszenia, względnie zgromadzenia stowarzyszenia, który ma być podpisany przez przełożonego stowarzyszenia.

§ 116 d.

Wniesienie rekursu w należytych czasie, w przypadkach, określonych w §ie 116 *a*, punkt 1, 2 i 3, ma skutek odwołający.

Przeciw dwóm równobrzmiącym decyzjom, wydanym w przypadkach §u 116 *a*, punkt 1, nie przysługuje stowarzyszeniu dalszy rekurs.

§ 116 e.**Sprawozdanie roczne i rachunek końcowy stowarzyszenia.**

Władzy przemysłowej należy co roku przedkładać sprawozdanie ze zgromadzenia dorocznego, a w danym razie także z dokonanego prawidłowo wyboru przełożenstwa stowarzyszenia, oraz rachunek końcowy z przychodów i rozchodów stowarzyszenia, który musi być podpisany przez przełożonego stowarzyszenia i dwóch wydziałowych.

§ 117.**Prowadzenie spraw stowarzyszenia.**

Sprawy stowarzyszenia będą załatwiane przez:

- a) zgromadzenie stowarzyszenia;
- b) przełożenstwo stowarzyszenia, które składa się z wydziału stowarzyszenia pod kierownictwem przełożonego;
- c) przełożonego stowarzyszenia;
- d) mężów zaufania, którzy ustanowieni będą ewentualnie w myśl §u 119 *h*.

§ 118.**Prawo głosowania i wybieralność.**

Prawo głosowania i wybieralności w stowarzyszeniu posiadają wszyscy jego członkowie.

Wykluczonymi od prawa głosowania i wybieralności są:

- a) ci przemysłowcy, którzy wskutek zasądzenia karno-sądowego utracili wybieralność do reprezentacji gminnej, i to tak długo, dopóki trwa ta utrata.

- b) ci przemysłowcy, do których majątku otworzono konkurs, dopóki trwa przewód konkursowy;
- c) ci przemysłowcy, którym władza odebrała przemysł, na czas trwania tego odebrania, oznaczony w odnośnem orzeczeniu;
- d) ci przemysłowcy, którzy wskutek niedołężności umysłowej lub rozrzutności zostają pod kuratelą.

Poprzedzające postanowienia mają analogiczne zastosowanie do prawa głosowania i wybieralności pomocników.

Członków, którzy zalegają z opłatami na rzecz stowarzyszenia, może statut na czas zalegania wykluczyć od uczestnictwa w głosowaniu i od wybieralności w stowarzyszeniu.

Co się tyczy w szczególności wybieralności na urząd sędziego polubownego, wymagane jest tak od przemysłowców, jak i od pomocników ukończenie 24. roku życia, a pomocnicy muszą nadto, aby mogli mieć prawo głosowania i wybieralności we wszystkich innych przypadkach, mieć ukończonych lat 18.

Zgromadzenie stowarzyszenia.

§ 119.

Zgromadzenie stowarzyszenia składa się z wszystkich członków, uprawnionych do głosowania.

Członkowie winni wykonywać prawo głosowania osobiście; pełnomocników nie dopuszcza się na zgromadzenie stowarzyszenia.

W stowarzyszeniach, liczących więcej jak 500 członków, może być postanowione statutem, że na podstawie ukwalifikowanej uchwały zgromadzenia stowarzyszenia zgromadzenie to ma być tworzone z delegatów, o ile nie chodzi o dokonanie wyborów lub o powzięcie uchwały w sprawach, określonych w §§ach 115 b i 115 x, lecz o obrady nad innymi przedmiotami. Przytem należy stosownie ordynacjami wyborczemi zabezpieczyć reprezentację także mniejszości.

Statut winien zawierać szczegółowe postanowienia co do ilości delegatów i ich wyboru.

Ilość delegatów musi wynosić najmniej pięć od sta ilości członków stowarzyszenia i być najmniej trzy razy tak wielką jak ilość członków przełożenia stowarzyszenia.

Wydziałowi zgromadzenia pomocników przysługuje prawo wydelegowania na zgromadzenie stowarzyszenia ustanowionej statutem ilości pomocników (2 do 6).

Wydelegowani pomocnicy mają prawo, gdy toczą się obrady nad przedmiotami, które dotyczą

interesów pomocników (czeladników), brać udział w obradach z głosem doradczym i wyrażać życzenia w tym względzie.

§ 119 a.

Członków stowarzyszenia zwołuje na zgromadzenie stowarzyszenia przełożony, a po raz pierwszy po utworzeniu stowarzyszenia, oraz później, ilekroćby zwołanie nie mogło być uskutecznione przez przełożonego lub jego zastępcę, czyni to władza przemysłowa zapomocą pisemnego uwiadomienia i z oznajmieniem przedmiotów obrad.

Zgromadzenie stowarzyszenia musi odbywać się najmniej raz do roku; zwołać je należy także w takim razie, jeżeli przełożony stowarzyszenia lub wydział uzna to za potrzebne, lub gdy zażąda tego czwarta część członków.

Zwołanie na zgromadzenie powinno zawierać w sobie oznaczenie miejsca i czasu zgromadzenia.

O zwołaniu, zarządzone przez przełożonego, należy uwiadomić władzę przemysłową, tudzież komisarza, ustanowionego dla stowarzyszenia (§ 127) najmniej na trzy dnię naprzód, podając im jednocześnie do wiadomości porządek dzienny.

Przewodnictwo i kierownictwo na zgromadzeniu stowarzyszenia spoczywa pierwszym razem aż do wyboru przełożonego, oraz w tych przypadkach, w których zgromadzenie stowarzyszenia zwołała władza przemysłowa, w ręku delegata tej władzy, a w razach następnych w ręku przełożonego lub, w razie przeszkody, w ręku jego zastępcy.

Do wydawania uchwał przez zgromadzenie stowarzyszenia wymagana jest obecność takiej ilości członków, do głosowania uprawnionych, jaką przepisuje statut.

W statucie może być wydane postanowienie, że gdyby zwołane zgromadzenie stowarzyszenia nie doszło do kompletu, potrzebnego do wydawania uchwał, członkowie, którzy przyszli na zgromadzenie, przeczekawszy godzinę, mają mieć prawo prowadzić ważne obrady nad porządkiem dziennym i wydawać ważne uchwały, o ile nie chodzi o szczególne sprawy, do których uchwalania przepisuje ustawa lub statut obecność pewnej, z góry określonej ilości członków.

O ile w tej ustawie niema odmiennych postanowień w tym względzie, uchwały zapadają bezwzględną większością głosów.

§ 119 b.

Przy wyborach winni uprawnieni do wybierania oddawać kartki głosowania na odnośnem zgromadzeniu wyborczem osobiście. Rodzaj legitymacji określony będzie w statucie.

Protesty przeciw dokonany wyborom wnosić należy w terminie 14-dniowym do władzy przemysłowej pierwszej instancji, która ma rozstrzygać w tym względzie.

W statucie może być postanowione, że wybory mogą się odbywać według potrzeby także w kilku lokalach równocześnie, przyczem uprawnionych do wyboru przydzielić należy do poszczególnych lokali według ich przynależności miejscowej lub w porządku alfabetycznym.

§ 119 c.

Zakres działania zgromadzenia stowarzyszenia.

Do zakresu działania zgromadzenia stowarzyszenia należą następujące sprawy:

- a) strzeżenie i roztrząsanie interesów przedsiębiorców przemysłowych, należących do stowarzyszenia, o ile popieranie tych interesów należy do celów stowarzyszenia, tudzież wydawanie uchwał w tej mierze;
- b) wybór prełożenia stowarzyszenia i członków wydziału sądu polubownego, oraz wydziału pośrednictwa w pracy ze stanu przedsiębiorców, przewidzianego w § 116 tym, ustępie 3cim, niemniej też wybór członków ze stanu przedsiębiorców do zarządu, do wydziału nadzorczego i na walne zgromadzenie kasy chorych stowarzyszenia (§ 121), w końcu wybór reprezentantów stowarzyszenia na zgromadzenie związkowe związku stowarzyszeń;
- c) sprawdzanie i aprobowanie zamknięć rachunkowych i preliminarzy rocznych, odnoszących się do gospodarki w stowarzyszeniu, oraz oznaczanie kwoty, która ma być uzyskana przez pobór opłat od członków;
- d) systemizowanie płatnego personelu pomocniczego;
- e) wydawanie uchwał co do tworzenia zakładów naukowych, oznaczonych w § 114, lit. e, i co do zaprowadzania zmian w ich ustroju; nadto wydawanie uchwał co do zakładania, przekształcania i rozwiązywania stowarzyszeniowych kas chorych w myśl §§ów 121go do 121 i, oraz co do przystępowania do innych kas chorych;
- f) wydawanie uchwał co do uregulowania kwestyi, dotyczących się uczniów stowarzyszenia, a w szczególności co do czasu nauki, egzaminu terminatorskiego i egzaminu na czeladnika;
- g) uchwały zasadnicze co do zakładania instytucji stowarzyszenia dla celów nauki i pracy, oraz dla celów zapomogowych i gospodarczych,

tudzież co do przeistaczania i zwijania takich instytucji, jakoteż co do przystępowania do istniejących już instytucji tego rodzaju;

- h) wydawanie uchwały na zaprowadzenie egzaminów na majstrów w przemysłach rękodzielniczych, tudzież uchwalanie odnośnego regulaminu egzaminowego;
- i) wydawanie uchwał co do statutu stowarzyszenia i jego zmian;
- k) wydawanie uchwał co do statutu osobnych stowarzyszeniowych kas chorych dla uczniów;
- l) wydanie stosownych postanowień co do tego, kiedy dzienny czas pracy ma się rozpoczynać i kończyć, co do przestanków w pracy, co do czasu i wymiaru wynagrodzenia robotników i co do terminu wypowiadania (§ 114 b);
- m) wydawanie uchwał w sprawach, o których była mowa w §§ach 115 b, 115 h, 115 k i 115 u, oraz postanowień co do uiszczania za ubogich członków wkładek do kasy, wzmiankowanej w § 115 h, z funduszu zapomogowego (§ 115 w);
- n) wydawanie uchwał co do przystąpienia do pewnej kasy w myśl §u 115 h, względnie do kasy związkowej (§ 130 d, ustęp 2gi), tudzież uchwał co do wystąpienia z nich (§ 115 u);
- o) wydawanie uchwał w sprawach, wspomnianych w § 115 x;
- p) wydawanie uchwał co do urządzenia i statutu instytucji pośrednictwa w pracy w łonie stowarzyszenia, względnie co do przeniesienia tego pośrednictwa na pewien związek lub publiczne biuro stręczenia pracy (§ 116 ty);
- q) wydawanie uchwały w kwestyi, czy w stowarzyszeniach, liczących ponad 500 członków, zgromadzenie stowarzyszenia ma być tworzone z delegatów (§ 119 ty);
- r) wydawanie uchwały o tem, czy poszczególne czynności stowarzyszenia mają być poruczone mężom zaufania (§ 119 h);
- s) wydawanie uchwały co do przystąpienia do dobrowolnego związku stowarzyszeń, tudzież co do wystąpienia z niego;
- t) rozporządzanie majątkiem, należącym do stowarzyszenia; ten majątek, jak i dochody z niego, mogą być użyte tylko na cele stowarzyszenia
- u) wydawanie uchwał w innych ważnych sprawach, określonych szczegółowo w statucie.

Z potrzebnymi przedłożeniami występować ma przed zgromadzeniem prełożenie stowarzyszenia, które też co roku winno składać sprawozdanie z czynności, ze szczególnem uwzględnieniem spraw, dotyczących uczniów stowarzyszenia.

Przełożenstwo stowarzyszenia.

§ 119 d.

Przełożenstwo stowarzyszenia składa się z przełożonego, jego zastępcy i wydziału. Okres urzędowania członków przełożenstwa stowarzyszenia trwa z reguły trzy lata, po upływie których mogą być wybrani na nowo.

§ 119 e.

Przełożonego i jego zastępcę wybiera zgromadzenie stowarzyszenia bezwzględną większością głosów. Gdyby głosowanie do takiej większości nie dobiegło, natenczas przy wyborze ściślejszym winni się wyborcy ograniczyć do tych dwóch osób, które otrzymały względnie największą ilość głosów. W razie równości głosów rozstrzyga los, kto ma być poddany wyborowi ściślejszemu, względnie uważany za wybranego przy tym wyborze.

O tem, kto został wybrany przełożonym i zastępcą przełożonego, należy uwiadomić władzę przemysłową. Władza przemysłowa może wybór uznać za nieważny tylko w takim razie, gdy doszedł do skutku sposobem ustawie przeciwnym lub gdy wybrany nie posiada według ustawy prawa wybieralności (§ 118), w którym to razie zarządzić należy natychmiast nowy wybór.

Przełożony, a w razie przeszkody jego zastępca, reprezentuje stowarzyszenie na zewnątrz, kieruje prowadzeniem wszelkich spraw, nadzoruje je i podpisuje wszelkie wygotowania.

Statut stowarzyszenia może poruczać przełożonemu jeszcze specjalne czynności i nadawać specjalne upoważnienia.

Personal pomocniczy, systemizowany przez zgromadzenie stowarzyszenia, podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego, który też odpowiada za jego działalność.

Ustanawianie i oddalanie personalu pomocniczego jest rzeczą przełożenstwa stowarzyszenia, które ma przytem uwzględniać postanowienia, względnie umowy, obowiązujące co do poszczególnych stosunków służbowych.

Do zawiadywania czynnościami kancelaryjnymi i do sprawowania czynności kasowych można ustanawiać tylko osoby, zasługujące na zaufanie i posiadające odpowiednie ogólne wykształcenie i zawodową praktyczną znajomość rzeczy.

§ 119 f.

Wydział stowarzyszenia składa się z ustanowionej statutem ilości członków i zastępców.

Członków wydziału i zastępców członków wybiera zgromadzenie stowarzyszenia ze swego łona w ten sposób, aby w stowarzyszeniach, obejmujących w sobie różne przemysły, uwzględnione były

w stosowny sposób poszczególne rodzaje przemysłów. Wybór ten winien odbywać się w myśl §u 119 e.

Przełożony stowarzyszenia zwołuje wydział na posiedzenia, które odbywają się pod jego przewodnictwem.

Statutowi zastrzeżone jest postanowienie, o ile pomocnikom można przyznać reprezentację w wydziale stowarzyszenia.

§ 119 g.

Do zakresu działania przełożenstwa stowarzyszenia należą wszelkie sprawy, które nie są zastrzeżone zgromadzeniu stowarzyszenia, względnie wydziałowi polubownemu, organom stowarzyszeniowej kasy chorych (§ 121) lub osobnym funkcyjaryuszom kasy dla członków stowarzyszenia (§ 115 l).

W szczególności należy do przełożenstwa stowarzyszenia nadzorowanie instytucji stowarzyszenia utworzonych w celach nauki i pracy, oraz w celach zapomogowych i gospodarczych, i regularne zdawanie sprawy ze stosunków w tych instytucjach przed zgromadzeniem stowarzyszenia.

§ 119 h.

Stowarzyszenia, których okrąg jest tak rozległy, że komunikowanie się ich z członkami i uczestnikami jest bardzo utrudnione, mogą dla pośrednictwa w tem komunikowaniu się, oraz dla utrzymywania w ewidencji członków i uczestników, do czego stowarzyszenie jest obowiązane, również do załatwiania poszczególnych czynności w poręczonym zakresie, na przykład zapisu uczniów, interwencji przy zawieraniu umów o naukę, potwierdzania świadectw pracy, ustanowić na podstawie uchwały zgromadzenia stowarzyszenia mężów zaufania, którzy wybrani będą z łona tego zgromadzenia. Mężowie zaufania odpowiadają osobiście za sumienne wykonywanie poręczonych sobie czynności.

Przełożenstwo stowarzyszenia i mężowie zaufania schodzą się od czasu do czasu na wspólne posiedzenia, na których mężowie zaufania zdają sprawę ze spraw stowarzyszenia w poręczonym sobie okręgu.

Szczegółowe postanowienia co do wyboru, okresu urzędowania i zakresu działania mężów zaufania winne być zawarte w statucie stowarzyszenia.

Osoby, wybrane na mężów zaufania, należy wskazać władzy przemysłowej, a stowarzyszenie winno się nadto postarać o stosowne ogłoszenie każdorazowego ustanowienia mężów zaufania.

§ 119 i.

Przełożenstwo stowarzyszenia i wydział pomocników mogą na wniosek jednej lub drugiej strony

schodzić się na wspólne obrady, dotyczące szczególnie ważnych przedmiotów, które obchodzą zarówno obie strony.

Zgromadzenie pomocników.

§ 120.

Pomocnicy winni ukonstytuować się jako zgromadzenie pomocników i jako takie wybrać ze swego łona, każdym razem na przeciąg trzech lat, przełożonego, zastępcę przełożonego i taką ilość wydziałowych i ich zastępców, jaka będzie przepisana w statucie.

O tem, kto został wybrany przełożonym i zastępcą przełożonego, donieść należy tak władzy przemysłowej, jak i przełożёнству stowarzyszenia. Władza przemysłowa może uznać wybór nieważnym tylko wtedy, gdy doszedł do skutku sposobem ustawie przeciwnym lub gdy wybrany nie posiada według ustawy biernego prawa wyboru (§ 118), w którym to razie należy zarządzić natychmiast nowy wybór.

Zgromadzenie pomocników składa się ze wszystkich uprawnionych do głosowania pomocników, zostających w obowiązku u przemysłowców, zjednoczonych w stowarzyszenie.

Pomocnicy, którzy są bez zajęcia nie całych sześć tygodni, mogą brać dalej udział w zgromadzeniu pomocników i sprawować dalej powierzone sobie czynności. Statutem może ten okres być przedłużony aż do sześciu miesięcy.

O ile chodzi o zgromadzenia pomocników, do których należy więcej jak 500 uprawnionych do głosowania pomocników, może być postanowione w statucie, że na podstawie ukwalifikowanej uchwały zgromadzenia pomocników zgromadzenie to tworzone być ma z delegatów, o ile nie chodzi o dokonanie wyboru, lecz o narady nad innymi przedmiotami. Przytem stosowną ordynacją wyborczą zapewnić należy reprezentację także mniejszości.

Statut (§ 120 e) winien zawierać szczegółowe postanowienia co do ilości delegatów i co do ich wyboru.

Ilość delegatów musi wynosić najmniej pięć od sta ilości pomocników, należących do stowarzyszenia, i być przynajmniej trzy razy większą od ilości członków wydziału pomocników.

Przełożёнству stowarzyszenia przysłuży prawo wydelegowania na zgromadzenie pomocników dwóch do sześciu przedsiębiorców przemysłowych, którzy mogą brać w niem udział z głosem doradczym.

§ 120 a.

Zgromadzenie pomocników zwołuje za pierwszym razem władza przemysłowa, a w razach następnych przełożony tego zgromadzenia, i to najmuiej

raz na rok, a gdyby ponadto zachodziła potrzeba zwołania, tylko po zasięgnięciu poprzód zezwolenia przełożёнства stowarzyszenia.

Gdyby przełożёнство stowarzyszenia odmówiło zezwolenia na zwołanie zgromadzenia pomocników, może przełożony tego zgromadzenia zwrócić się do władzy przemysłowej, aby rozstrzygnęła, czy odmówienie zezwolenia było słuszne, czy nie.

W przypadkach, w których zgromadzenie pomocników pokrywa koszta zwołania i odbycia zgromadzenia z osobnych opłat, nałożonych na pomocników (§ 120 b, lit. f), nie potrzeba zezwolenia przełożёнства stowarzyszenia, przewidzianego w ustępie 1szym.

Gdy miejsce przełożonego i zastępcy przełożonego nie jest obsadzone, natenczas w celu dokonania wyboru tych funkcyonaryuszów zwołuje pomocników na zgromadzenie władza przemysłowa, która do rozpisania i przeprowadzenia wyboru może wydelegować także przełożonego stowarzyszenia.

O każdym zwołaniu zgromadzenia pomocników należy zrobić wczas doniesienie tak do przełożёнства stowarzyszenia, jak i do władzy przemysłowej, z wyszczególnieniem przedmiotów porządku dziennego, a wspomniana władza może dla czuwania nad zgodnem z ustawą postępowaniem wydelegować swego komisarza.

Co się tyczy kwalifikacyi zgromadzenia pomocników do wydawania uchwał, stosować należy w sposób analogiczny postanowienia §u 119 a.

Zakres działania zgromadzenia pomocników.

§ 120 b.

Do zakresu działania zgromadzenia pomocników (§ 120) należy:

- a) strzeżenie i roztrząsanie interesów pomocników, należących do stowarzyszenia, i wydawanie uchwał w tym względzie, o ile popieranie tych interesów wchodzi w zakres celów stowarzyszenia (§ 114ty);
- b) wybór przełożonego, zastępcy przełożonego, członków wydziału pomocników i ich zastępców;
- c) wybór członków wydziału sądu polubownego (§ 122gi), wybór zarządu, wydziału nadzorczego, a ewentualnie także delegatów na walne zgromadzenie kasy chorych ze stanu pomocników (§§y 121 c, 121 d i 121 f); nadto wybór członków do wydziału stowarzyszeniowej instytucji strzeżenia pracy (§ 116ty);
- d) naradzanie się i powzięcie uchwał w przedmiocie statutu zgromadzenia pomocników, tudzież wydawanie opinii co do statutu wydziału

instytucji stręczenia pracy w łonie stowarzyszenia (§ 116ty, ustęp 2gi);

e) naradzanie się i powzięcie uchwał w przedmiocie postanowień, mających się wydać w myśl §u 114 b, a dotyczących początku i końca dziennego czasu pracy, przestanków w pracy, czasu i wymiaru wynagrodzenia robotników i terminu wypowiedzania;

f) naradzanie się i powzięcie uchwały co do tego, czy drogą postanowień statutowych ma być zaprowadzony pobór osobnych opłat od pomocników dla pokrywania kosztów, wynikających z czynności wydziału pomocników i zgromadzenia pomocników.

Ta uchwała musi być powzięta większością dwóch trzecich obecnych, do głosowania uprawnionych. Każdorazowe ustanowienie takich opłat podlega zatwierdzeniu władzy przemysłowej, której też przedłożyć należy co roku sprawozdanie z dorocznego zgromadzenia i z przeprowadzonych należyście wyborów, tudzież rachunek końcowy, opatrzone należytymi załącznikami, który musi mieć podpis przełożonego i dwóch wydziałowych.

Zażalenia przeciw uchwałom zgromadzenia pomocników należy wnosić w terminie 14-dniowym do władzy przemysłowej pierwszej instancji.

§ 120 c.

Wyborów winni uprawnieni do głosowania pomocnicy dokonywać w sposób przez statut przepisany i w terminach, statutem ustanowionych. Kartki głosowania muszą uprawnieni do wybierania oddawać przy wyborze w każdym razie osobiście w odnośnych lokalach wyborczych.

Statut może zawierać w sobie postanowienie, że wybory mogą się w razie potrzeby odbywać równocześnie także w kilku lokalach wyborczych, do których przydzielić należy uprawnionych do wybierania bądź według ich przynależności miejscowej, bądź w porządku alfabetycznym.

Protesty przeciw przeprowadzonym wyborom należy wnosić w 14-dniowym terminie do władzy przemysłowej pierwszej instancji, która ma je rozstrzygać.

§ 120 d

Do wydziału zgromadzenia pomocników (wydziału pomocników) należy załatwianie bieżących czynności zgromadzenia pomocników, dyskusja wstępna nad przedmiotami obrad, których uchwalanie jest zastrzeżone temu zgromadzeniu, jakoteż w ogólności załatwianie wszystkich spraw, przydzielonych mu ustawą lub statutem, o ile ich uchwalenie nie jest zastrzeżone zgromadzeniu pomocników.

Wydział zgromadzenia pomocników ma prawo zwracać się z życzeniami, opiniami i zażaleniami w sprawach pomocników tak do związku stowarzyszeń, jak i do władz.

§ 120 e.

Każde zgromadzenie pomocników musi mieć swój statut, regulujący w ramach postanowień zasadniczych §§ów 120 do 120 d zakres działania przełożonego i wydziału zgromadzenia pomocników, oraz działalność, prawa i obowiązki tego zgromadzenia, tudzież ilość wydziałowych i ich zastępców. Ten statut podlega po zaopiniowaniu przez stowarzyszenie zatwierdzeniu władzy.

§ 120 f.

O ileby w łonie pewnego stowarzyszenia miało stosownie do §u 106go, ustępu 5go, być utworzone dla uczestników, używanych do podrzędnych posług w przemyśle (§ 73ci, lit. d), odrębne zgromadzenia robotników, stosowane być mają do nich przepisy poprzednich §§ów 120 do 120 e w sposób analogiczny.

Kasa chorych.

§ 121.

Stowarzyszenia mogą dla wspierania swych uczestników (pomocników i uczniów) w razie choroby, względnie dla płacenia kwoty pogrzebowej, zakładać i utrzymywać osobne instytucje (kasy chorych) lub przystąpić do pewnej istniejącej już kasy chorych, urządzonej według ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33.

Dla ubezpieczenia uczniów mogą jednakże stowarzyszenia zakładać osobne instytucje (kasy chorych dla uczniów), a istniejące już kasy tego rodzaju nadal utrzymywać.

Do kas chorych winni płacić wkładki członkowie stowarzyszenia i zatrudnieni u nich pomocnicy (§ 106ty, ustęp 4ty). Kwoty, przypadające na uczniów, mają odnośni członkowie stowarzyszenia płacić w zupełności z własnych zasobów.

Wkładki pomocników nie mogą wynosić więcej jak 3 od sta płacy zarobkowej.

Wkładki na ubezpieczenie, które płacone być mają za uczniów, należy ustanowić statutem, a wymiar ich może być odmiennym od wymiaru wkładek reszty członków kasy.

Do stowarzyszeniowych kas chorych stosowane będą zresztą postanowienia §u 58go ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, w układzie, zmienionym ustawą z dnia 4. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 39.

Za uczniów, którzy w razie słabości zostają na utrzymaniu domowym bądź u majstra, bądź u swych krewnych lub u swego opiekuna, płacić należy zasiłki pieniężne dla chorych jako wynagrodzenie zato utrzymanie wymienionym powyżej osobom.

Statut kasy może zawierać w sobie postanowienie, że ci pomocnicy, którzy występują z zatrudnienia, uzasadniającego uczestnictwo w kasie w charakterze członka, a nie przechodzą do zatrudnienia, na zasadzie którego stają się członkami innej kasy chorych (§ 11ty ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33), mogą tak długo być dobrowolnie nadal członkami kasy, dopóki przebywają w królestwach i krajach, w Radzie państwa reprezentowanych, i uiszczają w pełnej kwocie wkładki statutem przepisane i dopóki nie rozpoczną wykonywania jakiegoś przemysłu samoistnie (jako przedsiębiorcy przemysłowi lub dzierżawcy). Uczestnictwo takich pomocników, a jednocześnie z niem i prawo do pobierania świadczeń z kasy, wygasa, gdyby nie zapłacili wkładek przez sześć następujących po sobie tygodni. Nadto w statucie kasy może być przewidziane co do robotników, zatrudnionych w przemyśle sezonowych, że mogą sobie zapewnić uczestnictwo w kasie chorych także na czas sezonu martwego, płacąc stosownie podwyższone wkładki, i to w całości z własnych zasobów.

Członkowie stowarzyszenia winni przepisane statutem wkładki pomocników, o ile zapadają w czasie, gdy pomocnicy u nich pracują, i o ile wkładek tych nie uiszczają do kasy chorych stowarzyszenia pomocnicy, oddawać zarządowi kasy na rachunek płacy zarobkowej.

Członkowie stowarzyszenia winni swych robotników, obowiązanych do wstąpienia do kasy chorych, zgłosić do tej kasy najpóźniej trzeciego dnia po rozpoczęciu się zatrudnienia, a każdego robotnika, występującego z obowiązku, wypisać najpóźniej trzeciego dnia po ustaniu stosunku pracy.

Członkowie stowarzyszenia, którzyby nie uczynili zadość temu obowiązkowi zgłoszenia, są obowiązani, niezawisłe od kary, której podpadną, zapłacić nie tylko dodatkowo wszystkie wkładki ubezpieczenia, lecz nadto zwrócić wszystkie wydatki, któreby kasa na zasadzie przepisu ustawy lub statutu poczyniła dla wsparcia osób zgoła niewpisanych lub wpisanych dopiero po zachorowaniu.

Prowadzenie spraw i administracja w stowarzyszeniowych kasach chorych musi się odbywać samoistnie i niezawisłe od innych instytucji pomocowych, istniejących ewentualnie w łonie stowarzyszenia.

Wkładki do kasy chorych, przepisane statutem, mogą być ściągane drogą administracyjną.

Fundusze kasy chorych mogą być obracane tylko na cele kasy.

§ 121 b.

Każda stowarzyszeniowa kasa chorych musi mieć swój statut, który winien zawierać postanowienia:

- a) co do nazwy, celu, siedziby i zakresu kasy;
- b) co do wymiaru wkładek, które uiszczają mają pomocnicy, i co do wymiaru wkładek przedsiębiorców przemysłowych, a nadto co do sposobu wpłacania wkładek;
- c) co do wymiaru i sposobu płacenia wkładek, które uiszczają członkowie stowarzyszenia za uczniów;
- d) co do warunków, sposobu i zakresu wsparć, przez kasę wydawać się mających;
- e) co do przewidzianego w § 121ym, ustępie 8ym, dalszego należenia do kasy tych pomocników, którzy występują ze stosunku pracy, uzasadniającego ich uczestnictwo w kasie w charakterze członków;
- f) co do ustanawiania zarządu, zakresu i czasu trwania jego upoważnień i co do reprezentacji członków stowarzyszenia w tym wydziale;
- g) co do organów nadzorczych, które mają być dodane zarządowi do boku i co do form manipulacji kasowej;
- h) co do składu i zwoływania walnego zgromadzenia członków, co do wymogów, potrzebnych do powzięcia ważnych uchwał i co do uprawnień do głosowania członków stowarzyszenia;
- i) co do zastępstwa kasy na zewnątrz i co do form aktów prawnie obowiązujących;
- k) co do formy, w jakiej wydawane być mają obwieszczenia kasy;
- l) co do warunków zmiany statutów;
- m) co do systemizowania płatnego personelu pomocniczego kasy.

§ 121 c.

Kasa chorych musi mieć zarząd, którego dwie trzecie mają się składać z pomocników, a jedna trzecia z członków stowarzyszenia. Członków ze stanu pomocników wybiera zgromadzenie pomocników, a członków ze stanu przedsiębiorców zgromadzenie stowarzyszenia. Zarząd reprezentuje kasę na zewnątrz, załatwia wszystkie jej czynności, oraz rozstrzyga i zarządza we wszystkich sprawach, które nie są wyraźnie zastrzeżone walnemu zgromadzeniu.

§ 121 d.

Dla kontroli prowadzenia interesów, oraz dla sprawdzania rachunków i wydawania o nich

opinii musi być przydany do boku zarządu stały wydział, którego dwie trzecie części wybiorą również pomocnicy ze swego grona, a jedną trzecią część przedsiębiorcy z pomiędzy siebie.

§ 121 e.

Zakres czynności walnego zgromadzenia, zarządu i wydziału nadzorczego musi być w statucie dokładnie określony, a walnemu zgromadzeniu mają być zastrzeżone w szczególności następujące sprawy:

- a) wydawanie uchwał o rocznem sprawozdaniu zarządu i udzielanie mu absoltoryum;
- b) układanie statutów, wydawanie uchwał co do późniejszych ich zmian i co do zlania się kasy z innemi kasami chorych, odpowiadającymi warunkom ustawowym;
- c) wydawanie uchwał co do zaciągania pożyczek, przekraczających wyliczone statutem granice;
- d) wydanie uchwały, dotyczącej rozwiązania kasy (§ 121 h, ustęp 4ty, punkt 2gi).

§ 121 f.

Na walnem zgromadzeniu każdy obecny członek (pomocnik) ma jeden głos, a uczniowie ani nie biorą udziału w obradach ani nie mają prawa głosowania.

Walne zgromadzenie może być utworzone także z delegatów, którzy mają być wybrani z pomiędzy członków do głosowania uprawnionych.

Walne zgromadzenie musi być utworzone z delegatów, jeżeli kasa liczy więcej jak 300 członków.

W statucie muszą być zawarte szczegółowe postanowienia co do ilości delegatów i co do ich wyboru.

Ilość delegatów musi być najmniej pięć razy większa od ilości członków zarządu.

§ 121 g.

Członkowie stowarzyszenia mają prawo do połowy przysługujących pomocnikom głosów na walnem zgromadzeniu, względnie zgromadzeniu delegatów, i mogą dać się zastępować przez pełnomocników.

§ 121 h.

Po raz pierwszy zwołuje walne zgromadzenie stowarzyszeniowej kasy chorych władza przemysłowa, która może w tym celu wydelegować także jednego

z członków zwierzchności gminnej, względnie, o ile w odnośnem miejscu istnieje już stowarzyszenie, przełożony stowarzyszenia, a w razach następnych zarząd kasy (§ 121 e).

Statut kasy chorych podlega zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej, która w razie, gdyby uchwalenie statutu i tak już nie było rzeczą zgromadzenia stowarzyszenia (§ 119 c, lit. k), wysłucha poprzód opinii stowarzyszenia.

Prowadzenie interesów kasy chorych zostaje pod nadzorem władzy przemysłowej. Władza ta ma prawo przeglądać każdej chwili wszystkie książki i rachunki kasy i kasę szkontować i ma obowiązek czuwania nad ścisłym przestrzeganiem statutów. Władza nadzorcza winna przy odnośnych czynnościach urzędowych posługiwać się obznajomionymi z rzeczą organami, które jej wskaże polityczna władza krajowa.

Władza polityczna krajowa może zarządzić rozwiązanie stowarzyszeniowej kasy chorych:

1. w razie kilkakrotnych znacznych nieprawidłowości w gospodarce kasowej lub w razie gdyby w kasie panowały stosunki, sprzeczne z ustawą, a nie usunięto ich mimo zawezwania ze strony władzy nadzorczej;

jeżeli rozwiązanie stowarzyszeniowej kasy chorych zostało uchwalone przez zgromadzenie stowarzyszenia i przez walne zgromadzenie kasy, w obu przypadkach większością dwóch trzecich głosów wszystkich obecnych.

Rozwiązanie kasy należy zarządzić, gdy stowarzyszenie przestanie istnieć.

Jednocześnie z zarządzeniem rozwiązania wydać należy potrzebne natychmiast postanowienia co do wstąpienia członków kasy do innych kas chorych. Majątku rozwiązanej kasy użyć należy przedewszystkiem na pokrycie ewentualnych długów i na zaspokojenie pretensyj do wsparcia, powstałych już przed rozwiązaniem. Pozostająca ewentualnie reszta majątku dostaje się tej kasie, do której stowarzyszenie przystępuje; gdyby kasa została rozwiązana z urzędu z tego powodu, że stowarzyszenie przestało istnieć, natenczas wspomnianą resztę majątku przyznać należy tej gminie, w której rozwiązana kasa miała siedzibę, oznaczając zarazem sposób jej użycia.

§ 121 i.

Postanowienia §§ów 121go do 121 h stosowane będą analogicznie do tych kas chorych stowarzyszeniowych, które są utworzone wyłącznie dla uczniów, z podanemi tu poniżej zmianami.

Do zarządu takich kas mogą być statutem powołane albo organa administracyjne stowarzyszenia albo też specjalne organa zawiadowcze. W pierwszym z tych dwóch przypadków utworzyć należy

dla nadzorowania sprawowania czynności wydziału nadzorczy, do którego mogą należeć tylko tacy członkowie stowarzyszenia, którzy trzymają uczniów.

Jeżeli do zawiadywania kasą będą ustanowione osobne organa administracyjne (zarząd, wydział nadzorczy, walne zgromadzenie), natenczas walne zgromadzenie składać się będzie wyłącznie tylko z tych członków stowarzyszenia, którzy trzymają uczniów. Członków zarządu i wydziału nadzorczego wybiera w takim razie walne zgromadzenie.

Istniejące już kasy chorych dla uczniów winny w terminie, który wyznaczy Minister handlu, przekształcić się stosownie do przepisów niniejszej ustawy, gdyż w razie przeciwnym przekształcenia tego dokona z urzędu władza polityczna krajowa.

Wydział sądu polubownego.

§ 122.

Do załatwiania sporów, określonych w § 114 tym, lit. *h*, utworzony będzie wydział sądu polubownego (rozjemczego).

Właściwość tego wydziału będzie uzasadniona tem, że obie strony, spór wiodące, poddadzą mu się pisemnie. Gdy jedna strona odwołuje się do wydziału polubownego, chociaż takie poddanie się poprzednio nie nastąpiło, właściwość wydziału uzasadniona będzie tem, że strona przeciwna na skutek wystosowanego do niej zawezwania jawi się przed wydziałem i uzna jego właściwość.

Ilość członków wydziału sądu polubownego, szczegółowe postanowienia co do ich wyboru, co do okresu i kolei ich urzędowania, co do wyboru przewodniczącego i jego zastępcy i co do okresu urzędowania tych ostatnich, uregulowane będą osobnym statutem, który ma być zatwierdzony przez polityczną władzę krajową.

Przy układaniu statutu należy kierować się następującymi zasadami:

1. Wydział polubowny musi się składać z takiej samej ilości członków ze stanu przedsiębiorców i z takiej samej ze stanu pomocników. Ilość członków musi wystarczać do należytego obsadzenia sądu polubownego w myśl przepisu § 123go.

2. Każdoczesnego przewodniczącego wydziału polubownego i jego zastępcę wybierają członkowie wydziału z pomiędzy siebie. Obaj ci funkcjonariusze mogą należeć tak do stanu przedsiębiorców, jak i do stanu pomocników. Wybierani będą przez ogół członków wydziału bezwzględną większością głosów. Gdy w terminie, który będzie postanowiony w statucie, do takiej większości nie dojdzie, natenczas

obaj funkcjonariusze mają na okres urzędowania, przewidziany w statucie, należeć naprzemiennie do stanu przedsiębiorców i do stanu pomocników. Przytem przestrzegać należy tej zasady, że przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego ze stanu przedsiębiorców mają wybierać członkowie wydziału ze stanu pomocników, a przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego ze stanu pomocników członkowie wydziału ze stanu przedsiębiorców.

§ 126.

Statuty.

W granicach postanowień zasadniczych tego rozdziału należy dla każdego stowarzyszenia ułożyć osobny statut i przedłożyć go politycznej władzy krajowej do zatwierdzenia.

Statut ten ma zawierać w sobie przedewszystkiem szczegółowe postanowienia:

- a) co do nazwy, siedziby, celu i zakresu stowarzyszenia, oraz co do utrzymywania w ewidencji jego członków i uczestników;
- b) co do praw i obowiązków członków;
- c) co do zgromadzenia stowarzyszenia, warunków ważności jego uchwał i zastrzeżonych mu spraw;
- d) co do ilości ewentualnych delegatów i co do ich wyboru (§ 119ty);
- e) co do postępowania przy wyborach i co do rodzaju legitymacji;
- f) co do zakresu działania przełożnictwa stowarzyszenia i przełożonego;
- g) co do składu przełożnictwa, oraz co do obrad i traktowania spraw w przełożnictwie;
- h) co do warunków ważności uchwał w przełożnictwie stowarzyszenia;
- i) co do wyboru, okresu urzędowania i zakresu działania mężów zaufania (§ 119 *h*);
- k) co do ewentualnego ustanowienia sekcji zawodowych, co do ich zadań, co do sposobu obrad i traktowania spraw w tych sekcjach;
- l) co do sposobu wymierzania i poboru opłat;
- m) co do wymiaru ustanowionej ewentualnie należności inkorporacyjnej od świeżo wstępujących członków, oraz opłaty za zapis i wyzwolenie uczniów;
- n) co do pieczy o uregulowanie spraw, dotyczących uczniów, a w szczególności co do sto-

sunku ich ilości do ilości pomocników w poszczególnem przedsiębiorstwie przemysłowem, a nadto też, o ile chodzi o przemysły ręko-dzielnicze, postanowienia zasadnicze co do sposobu odbywania egzaminów terminator-skich, niezawisłe od dotyczących regulaminów egzaminowych;

- o) co do urzędu przewidzianej w § 114 tym, lit. *h*, instytucji sądu polubownego do załatwiania sporów między członkami stowarzyszenia;
- p) co do zarządu majątku stowarzyszenia;
- q) co do nakładania kar porządkowych (§ 125 ty), które, gdy są wynierzone jako kary pieniężne, dostawać się mają kasie stowarzyszenia, o ile nie ma mieć zastosowania przepis § 115 go *w*;
- r) co do warunków, pod jakimi poszczególne osoby, stojące poza stowarzyszeniem, mogą być zapraszane do udziału w zgromadzeniach stowarzyszenia.

Statuty związanych ze stowarzyszeniami instytucji i zakładów podlegają również zatwierdzeniu, przewidzianemu w ustępie 1 ym.

Co do instytucji i zakładów w celach nauki, są miarodajne specjalne postanowienia, które w danej chwili mają moc obowiązującą.

§ 127.

Nadzór.

Stowarzyszenia i związane z nimi instytucje i zakłady podlegają nadzorowi tej władzy przemysłowej, w której okręgu przełożenie stowarzyszenia ma według statutów swą siedzibę.

Władza przemysłowa rozstrzyga zażalenia przeciw uchwałom zgromadzenia i przełożenia, oraz innych wydziałów, o ile ustawowo nie jest przewidziany inny sposób zaczepiania tych uchwał, i to zawsze po poprzednim wysłuchaniu obu stron.

Władza przemysłowa winna dla czuwania nad zgodnem z ustawą i statutami postępowaniem w stowarzyszeniach ustanowić osobnych komisarzy.

Ma ona prawo wglądać każdej chwili w książki, rachunki, wykazy i inne zapiski stowarzyszenia i rewidować jej kasy.

Władza przemysłowa ma także prawo nakładania kar porządkowych aż do 100 K na takich przełożonych stowarzyszenia lub ich zastępców, którzy kilkakrotnie nie uczynią zadość zleceniom i zarządzeniom władzy, wystosowanym do nich na zasadzie tej ustawy lub dopuszczają się znacznego naruszenia obowiązków lub znacznych nieprawidłowości.

W razie udowodnionych nieprawidłowości w gospodarce kasowej, tudzież w razie kilkakrotnie wykniętego postępowania wbrew statutom lub nieprawidłowości w prowadzeniu spraw, może władza przemysłowa wstrzymać tymczasowo czynność przełożenia stowarzyszenia, wydać zarządzenia co do tymczasowego zawiadywania sprawami, a w danym razie złożyć członków przełożenia z urzędu, zarządzając jednocześnie nowy wybór. Rekurs przełożenia stowarzyszenia, wniesiony ewentualnie przeciw takiemu zarządzeniu, nie ma co do wstrzymania czynności przełożenia i co do zarządzenia tymczasowego zawiadywania sprawami skutku odwołującego. Nowy wybór należy po nastaniu prawomocności rozstrzygnięcia przeprowadzić niezwłocznie.

Spory w sprawach wewnętrznych stowarzyszenia zastrzeżone są wyłącznie postępowaniu administracyjnemu.

Wykonanie uchwał, powziętych należycie przez zgromadzenie stowarzyszenia, a odnoszących się do takich spraw stowarzyszenia, do załatwiania których stowarzyszenie jest ustawowo obowiązane, winna władza przemysłowa na prośbę przełożenia przeprowadzić drogą administracyjną.

§ 127 a.

Instruktorzy stowarzyszeń.

Minister handlu ma prawo ustanowić za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych w celu wspierania rozwoju stowarzyszeń potrzebną ilość instruktorów stowarzyszeń.

Zadaniem tych instruktorów będzie udzielanie rady i poparcia stowarzyszeniom i ich związkom, aby mogły osiągnąć wytyczone sobie ustawą cele, i działania w kierunku odpowiadającej celowi organizacji stowarzyszeń, ich instytucji i zakładów, oraz ich związków.

Stowarzyszenia i związki stowarzyszeń (§§ 130 c do 130 m) są obowiązane udzielać instruktorom stowarzyszeń potrzebnych wyjaśnień i dozwalać im przeglądać utrzymywane przez się wykazy, książki itp., podlegające nadzorowi władzy przemysłowej.

Instruktorzy stowarzyszeń mają być pomocni władzom przemysłowym jako organa zawodowe, wydające opinię we wszystkich ważnych kwestiach stowarzyszeń, a w szczególności tych, które się odnoszą do ich organizacji.

Instruktorzy stowarzyszeń podlegają Ministrowi handlu, od którego otrzymują instrukcje służbowe.

Ich zakres działania i ich czynność urzędową, tak wobec stowarzyszeń i ich związków jak i w stosunku do władz przemysłowych i komisarzy stowa-

rzyszeń, ureguluje drogą rozporządzenia Minister handlu za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych.

Majątek korporacji przemysłowych.

§ 128.

Jeżeli która z istniejących obecnie korporacji przemysłowych posiada majątek, a zostaje przekształcona na stowarzyszenie w myśl tej ustawy, natenczas majątek jej przechodzi na własność nowego stowarzyszenia.

Jeżeli pewna korporacja przemysłowa połączy się z innymi przemysłami w jedno stowarzyszenie, zastrzeżona jej będzie tak własność jej majątku, jak i odrębne zarządzanie tym majątkiem.

Gdy pewna korporacja przemysłowa rozwiązuje się, nie przechodząc w nowe stowarzyszenie, natenczas władza polityczna krajowa przyzna jej majątek tej gminie, w której była siedziba tej korporacji.

Gmina winna użyć tego majątku na cele przemysłowe, wychodzące na powszechny pożytek, a przede wszystkim na zakładanie i utrzymywanie przemysłowych zakładów naukowych, wysłuchawszy w tej mierze poprzód zdania stowarzyszeń, istniejących dla przemysłowców odnośnych gmin, a co do sposobu użycia winna zasięgnąć zatwierdzenia władzy politycznej krajowej.

§ 130 a.

Gdy o podział majątku wiodą układy korporacje przemysłowe ze stowarzyszeniami, albo stowarzyszenia między sobą, również gdy chodzi o takie układy w razie wyłączenia pewnych kategorii przemysłu z istniejącego stowarzyszenia, natenczas, o ile między stronami interesowanymi nie dojdzie do należytej ugody w ramach obowiązujących przepisów prawnych, rozstrzyga z uwagą na postanowienia powyższych paragrafów 128go do 130go, tudzież odnośnych statutów, władza polityczna krajowa, wysłuchawszy poprzednio izbę handlową i przemysłową, istniejący ewentualnie związek stowarzyszeń, odnośne stowarzyszenia i strony interesowane.

§ 130 b.

Stowarzyszenia są obowiązane te fundusze majątku stowarzyszenia, które przynoszą dochód, a które nie są przeznaczone na opędzanie wydatków, ciężających na stowarzyszeniu, ulokować w sposób, zapewniający bezpieczeństwo pupilarne i przechowywać je odpowiednio.

Związki stowarzyszeń.

§ 130 c.

Dla pewnych obszarów miejscowych (powiatów, okręgów izby handlowej i przemysłowej, krajów) mogą stowarzyszenia łączyć się w związki terytoryalne, lub też na zasadzie zawodowej przynależności do siebie w związki zawodowe.

Związki mogą powstawać albo bezpośrednio przez zjednoczenie się stowarzyszeń, albo też przez zjednoczenie się związków, w którym to razie powstaje związek wyższego rzędu.

Do związków wyższego rzędu mogą przystępować także takie stowarzyszenia, mające siedzibę w okręgu odnośnego związku, które nie należą do żadnego związku niższego rzędu.

Na przystąpienie stowarzyszenia do związku potrzeba uchwały zgromadzenia stowarzyszenia, a na przystąpienie związków stowarzyszeń do związków wyższego rzędu uchwały zgromadzenia związkowego.

Na wniosek pewnego związku terytoryalnego, który obejmuje w sobie najmniej okręg jednej izby handlowej i przemysłowej, zarządzi polityczna władza krajowa, że związki powiatowe, utworzone w myśl §u 130 i w okręgu tego związku, który uczynił wniosek, mają być czynne jako związki obowiązkowe.

W taki sam sposób będzie zarządzane, że w pewnych powiatach politycznych, leżących na obszarze związku, od którego wyszedł taki wniosek, stowarzyszenia, które jednoczą w sobie większość przemysłowców odnośnych powiatów, mają połączyć się w związki powiatowe według §u 130 i i być czynne jako związki obowiązkowe.

Stowarzyszenia dla przemysłu handlowego nie będą włączane do związków powiatowych, wspomnianych w poprzedzającym ustępie, gdy przystąpią do pewnego związku zawodowego.

Gdyby wspomniane w ustępie 5tym i 6tym związki powiatowe działały wbrew ustawie i statutom lub zaniedbywały stale należytego rozwijania czynności związkowej, a kilkakrotne napomnienia nie odniosły skutku, władza polityczna krajowa może odebrać im charakter związków obowiązkowych.

Dobrowolne rozwiązanie związków obowiązkowych jest niedozwolone.

§ 130 d.

Związkowe kasy chorych i kasy zapomogowe, które opierają się na zasadzie dobrowolności, winny być utworzone według przepisów ustawy z dnia 16. lipca 1892 (Dz. u. p. Nr. 202).

Założenie kasy związkowej dla członków wszystkich stowarzyszeń, do związku należących, albo dla kilku z nich, z charakterem instytucji przymu-

sowego ubezpieczenia zawisa od zgodnej uchwały (§ 115 c) odnośnych stowarzyszeń, przewidzianej w §ie 115 h, ustępie 2gim.

Kasom, wzmiankowanym w ustępie 2gim, wolno podejmować się dobrowolnego ubezpieczenia członków takich stowarzyszeń związkowych, które nie uchwałyły przymusu ubezpieczenia, a to na podstawie specjalnych umów, zawartych z odnośnemi stowarzyszeniami.

Zresztą do zakładania i materialnego popierania przez związek instytucyj dla chorych i instytucyj zapomogowych, oraz funduszków zapomogowych i przedsiębiorstw gospodarczych, mieć będą analogiczne zastosowanie postanowienia §u 115 x, przy czem jednakże w miejsce przepisów, dotyczących kwalifikacyi do wydawania uchwał, a zawartych w przytoczonym co tylko paragrafie, w ustępie 2gim do 4go, wniósł ma postanowienie, że na odnośnem zgromadzeniu związku musi być w każdym razie obecna połowa reprezentantów należących doń stowarzyszeń.

§ 130 e.

Związek stowarzyszeń będzie reprezentowany przez:

- a) zgromadzenie związku,
- b) wydział związku,
- c) przełożonego związku.

Zgromadzenie związku składa się z reprezentantów należących doń stowarzyszeń i zbiera się najmniej raz do roku. Szczegółowe postanowienia, dotyczące reprezentantów, których mają wydelegować poszczególne stowarzyszenia, zwoływania zgromadzenia związku i jego zdolności do powzięcia ważnych uchwał, winne być zawarte w statucie.

Zgromadzenie związku wybiera ze swego łona wydział związku na okres trzech lat.

Statut postanawia ilość wydziałowych i zastępców wydziałowych, którzy będą ewentualnie wybierani, przy czem należy mieć uwagę na stosowną reprezentacyę poszczególnych stowarzyszeń.

Wydział wybiera ze swego grona przełożonego i jego zastępcę na okres trzechletni.

Do związków wyższego rzędu stosowane będą powyższe postanowienia w sposób analogiczny.

§ 130 f.

Do zakresu działania zgromadzenia związku należy:

- a) obradzenie i uchwalenie statutu związkowego;
- b) wybór wydziału związku;
- c) sprawdzanie i zatwierdzenie zamknięcia rachunków i preliminarza rocznego, oraz rozporządzanie majątkiem związku;

d) postanawianie, w jakim wymiarze rozłożone być mają na poszczególne stowarzyszenia kwoty na pokrycie potrzeb związku;

e) powzięcie uchwał w ważnych sprawach, które będą szczegółowo określone w statucie;

f) powzięcie uchwały w sprawie rozwiązania związku dobrowolnego;

g) wykluczanie stowarzyszeń ze związku stosownie do postanowień statutu;

h) systemizowanie płatnego personelu pomocniczego.

§ 130 g.

Wydział związku wykonuje uchwały, powzięte przez zgromadzenie związku, i zakatwia sprawy związku; do jego zakresu działania należą wszelkie sprawy, które nie są zastrzeżone zgromadzeniu związku.

§ 130 h.

Przełożony związku, względnie jego zastępca, reprezentuje związek na zewnątrz, przewodniczy na posiedzeniach wydziału i zgromadzeniach związku i ma pieczęć o wykonanie uchwał wydziału i zgromadzenia związku.

§ 130 i.

O ile pewien związek stowarzyszeń, ograniczony statutem do obszaru pewnego powiatu politycznego (związek powiatowy), obejmuje w sobie najmniej dwie trzecie wszystkich stowarzyszeń albo wszystkie istniejące w odnośnym powiecie stowarzyszenia przemysłów rękodzielniczych, jednakże tak w jednym, jak i w drugim przypadku nie mniej jak trzy stowarzyszenia, wydział jego tworzy radę przyboczną władzy przemysłowej, której kompetencya będzie oznaczona drogą rozporządzenia.

§ 170 k.

Koszta związku należy rozdzielić na należące doń stowarzyszenia sposobem, przepisany w statucie, i ściągać je od nich według postanowień §u 115go.

Koszta związków wyższego rzędu należy rozdzielić na należące do nich związki i stowarzyszenia (§ 130 c, ustęp 3ci) sposobem, przepisany w statucie.

§ 130 l.

Statuty związków i istniejących ewentualnie w ich łonie instytucyj pobocznych, ułożone z przestrzeganiem powyższych postanowień zasadniczych, oraz uchwalone zmiany statutów, podlegają za-

twierdzeniu władzy politycznej krajowej, a gdy związek rozciąga się na kilka krajów koronnych, zatwierdzeniu Ministerstwa handlu.

Nadzór nad związkiem wykonuje władza przemysłowa, w której okręgu znajduje się jego siedziba.

Władza ta może dla czuwania nad tem, aby w związku odbywało się wszystko zgodnie z ustawą, ustanowić osobnego komisarza, a co do zażaleń przeciw uchwałom zgromadzenia związku lub wydziału, które mają być wnoszone do dni 14, winna wydawać decyzje po wysłuchaniu obu stron.

O zwołaniu zgromadzenia związku należy władzę nadzorczą uwiadomić najmniej na ośm dni przed zgromadzeniem, przedkładając zarazem porządek dzienny. Władza nadzorcza ma prawo zabronić odbycia zgromadzenia, gdy na porządku dziennym stoją przedmioty, które nie mają styczności z celami związku. Wspomnianej władzy należy donosić także z początkiem roku administracyjnego o składzie wydziału i o tem, które stowarzyszenia do związku należą, a nadto każdym razem o zmianach, jakieby zaszły w tych stosunkach, i o przeniesieniu siedziby związku.

To ostatnie doniesienie uczynić należy tak do dotychczasowej władzy nadzorczej, jak i do władzy nadzorczej nowej siedziby związku.

Przepis §u 116 e, dotyczący przedkładania rachunku końcowego, stosowany będzie do związków stowarzyszeń w sposób analogiczny.

§ 130 m.

Rozwiązanie związku dobrowolnego może zgromadzenie związku uchwalić każdej chwili większością głosów, odpowiadającą stosunkowi, który będzie określony w statucie.

Statut związku powinien na wypadek rozwiązania zawierać w sobie postanowienia, dotyczące użycia majątku związkowego, pozostającego po wypełnieniu wszelkich zobowiązań; jednakże majątek ten musi być obrócony na taki cel, któryby wyszedł na korzyść przemysłowców w okręgu związku lub ich robotników. Rozdzielenie majątku między stowarzyszenia, należące do związku, jest niedozwolone.

W razie kilkakrotnego naruszenia ustawy może polityczna władza krajowa, na której obszarze administracyjnym ma swą siedzibę władza przemysłowa, powołana do wykonywania nadzoru nad związkiem, zarządzić jego rozwiązanie.

Przeciw decyzji rozwiązującej przysługuje przełożonemu związkowi w okresie 14dniowym rekurs do Ministerstwa handlu.

Rozdział VIII.

Przekroczenia i kary.

§ 131.

Kary w ogólności.

Przekroczenia przepisów ordynacji przemysłowej będą karane:

- a) naganami;
- b) grzywnami aż do tysiąca koron;
- c) aresztem aż do trzech miesięcy;
- d) odebraniem prawa trzymania uczniów lub młodocianych robotników na zawsze lub na jakiś czas;
- e) odjęciem uprawnienia przemysłowego raz na zawsze albo na pewien czas.

Szczególne przypadki działań karygodnych.

§ 132.

Karze pieniężnej od pięciu do pięciuset koron podpadają w szczególności ci, którzy:

- a) wykonują samoistnie przemysł, nie zgłosivszy go, albo, o ile przemysł ten podlega koncesyi, nie wyjednałszy nań koncesyi;
- b) pomimo zarządzonego wstrzymania przemysłu wykonują go dalej;
- c) rozpoczynają ruch w jednym z zakładów przemysłowych, oznaczonych w rozdziale IIIcim, nie otrzymawszy poprzód wymaganego prawomocnego pozwolenia władzy;
- d) działają wbrew przepisom, dotyczącym poszukiwania zamówień na towary i sprzedaży obnośnej.

§ 133.

Karze pieniężnej od dwudziestu do tysiąca koron podpadają ci, którzy:

- a) działają wbrew zarządzeniom, dotyczącym przyjmowania i zatrudniania pomocników i uczniów, oraz postępowania z nimi;
- b) przemysłowcy, wzmiankowani w §ie 53cim, skoro wstrzymali ruch przemysłowy bez doniesienia, lub, uczynivszy nawet doniesienie o zaprzestaniu przemysłu, nie kontynuują go wbrew żądaniu władzy przez okres wypowiedzenia;
- c) przemysłowcy, którzy swego uprawnienia nadużywają do pokrywania nieuprawnionego wy-

konywania przemysłu przez osoby trzecie, oraz ci, którzy stają się powodem takiego nadużycia, skierowanego ku pokryciu nieuprawnionego wykonywania przemysłu przez nich;

- d) przemysłowcy, działający wbrew przepisom, dotyczącym takich urządzeń w lokalach pracy, tudzież na maszynach i przyrządach warsztatowych, które są potrzebne dla ochrony życia i zdrowia robotników pomocniczych, oraz ci, którzy przy zatrudnianiu robotników pomocniczych, nie mających jeszcze ukończonych lat 18, lub osób płci żeńskiej w ogólności, dopuszczają się znacznego zaniedbania koniecznych względów na moralność, lub naruszają przepisy, dotyczące dziennego czasu pracy, pracy nocnej, odpoczynku niedzielnego i zastępczego robotników, albo wreszcie nie stosują się do postanowień co do wypłaty zarobku.

§ 133 a.

Na odebranie prawa trzymania uczniów i młodocianych robotników pomocniczych na zawsze lub na pewien czas zasądzić należy:

- a) przemysłowców, którzy kilkakrotnie dopuścili się naruszenia przepisów o zatrudnianiu dzieci przed ukończeniem 12go roku życia w przedsiębiorstwach przemysłowych w ogólności, względnie dzieci przed ukończeniem 14go roku życia w przedsiębiorstwach fabrycznych, lub przepisów o sposobie i czasie zatrudniania młodocianych robotników od ukończenia 12go aż do końca 14go roku życia;
- b) przemysłowców, którzy nie przestrzegają przepisów o nieużywaniu młodocianych robotników do pewnych niebezpiecznych lub zdrowiu szkodliwych robót;
- c) przemysłowców, którzy kilkakrotnie dopuścili się naruszenia przepisów o pracy nocnej młodocianych robotników;
- d) przemysłowców, którzy pomimo to, że byli za to już kilkakrotnie karani, dopuszczają się naruszenia przepisów o przyjmowaniu uczniów albo stają się winnymi więcej jak czternastodniowego opóźnienia zapisu swych uczniów do stowarzyszenia lub ich wyzwolenia albo nie dają swym uczniom tyle wolnego czasu, aby mogli uczęszczać do zakładów naukowych, wzmiankowanych w §ie 99 b, ustępie 3cim.

§ 133 b.

Odebraniem uprawnienia przemysłowego raz na zawsze lub na jakiś czas należy ukarać:

- a) przemysłowców, którzy pomimo kilkakrotnego poprzedniego ukarania będą uznani winnymi przekroczenia przepisów, odnoszących się do wykonywania ich przemysłu;
- b) przemysłowców, którzy przemysł, odjęty za karę innemu przemysłowcowi, rozpoczynają dowodnie w tym celu, aby ukaranemu pomódz do dalszego wykonywania tego przemysłu, jeżeli popełnią takie samo przekroczenie jak owo, za które poprzednika ukarano odebraniem przemysłu;
- e) przemysłowców, którzy w zamiarze wprowadzenia władzy w błąd co do braku dowodu uzdolnienia, przemysł, należący do kategorii przemysłów rękodzielniczych, zgłaszają jako przedsiębiorstwo, wykonywane sposobem fabrycznym, a następnie wykonują go w takim zakresie jak rękodzielniczy.

O ile chodzi o przemysły realne, posiadacz ich traci w przypadkach, w których miałyby nastąpić utrata przemysłu, prawo wykonywania, a pozostaje mu tylko prawo pozbycia swego uprawnienia przemysłowego.

§ 135.

Kara aresztu i przemiana kary.

Z reguły wymierzać należy kary pieniężne. Gdy zachodzą okoliczności nadzwyczaj obciążające lub gdy wymierzone kilkakrotnie kary pieniężne nie odniosły skutku, można wydać wyrok na karę aresztu.

W razie zasądzenia na grzywnę należy ją, gdy ukarany nie może zapłacić, przemienić na karę aresztu, przyczem liczyć należy dziesięć koron grzywny za jeden dzień aresztu. Jednakże ten areszt nie może trwać dłużej jak trzy miesiące.

Gdyby grzywien, wynoszących mniej jak dziesięć koron, niepodobna było ściągnąć, wymierzyć należy w ich miejsce stosowną karę aresztu w wymiarze maksymalnym 24 godzin.

§ 137.

Karani zastępców.

Gdy przemysł wykonuje zastępca lub dzierżawca, grzywny i kary aresztu wymierzane będą przeciw temu zastępcy lub dzierżawcy. Przedsiębiorca podpada karze wspólnie z zastępcą, jeżeli przekroczenie było popełnione z jego wiedzą, lub gdy nadzorowanie ruchu przezeń było wśród danych okoliczności możliwe, a on bądź przy tem nadzorowaniu, bądź przy wyborze lub doglądaniu zastępcy zaniedbał potrzebnej staranności. Gdyby według ustawy miało nastąpić odebranie uprawnienia

do przemysłu, wymierzać je należy tylko wtedy, gdy przekroczenie popełnione zostało z wiedzą przedsiębiorcy i gdy tenże mógł być do przekroczenia nie dopuścić.

W każdym razie należy jednak orzec na usunięcie odnośnego zastępcy lub dzierżawcy, które to orzeczenie decyduje zarazem o tyle o ich niezdolności do wykonywania pewnego przemysłu na własny lub obcy rachunek, o ile w razie przeciwnym byłby udaremniony cel tego orzeczenia (§ 6ty).

Rozdział X.

Szczególne zarządzenia administracyjne.

§ 138.

Odebranie prawa trzymania młodocianych robotników.

Pomijając owe przypadki odebrania za karę prawa trzymania młodocianych robotników, które są przewidziane w §ie 133 a, może władza przemysłowa odebranie tego prawa wymierzać jako środek administracyjny przeciw takim przemysłowcom, którzy dopuścili się znacznego naruszenia obowiązków względem powierzonych sobie młodocianych robotników lub przeciw którym przytoczone być mogą fakty, przemawiające za tem, że brak im kwalifikacyi pod względem moralnym do trzymania młodocianych robotników.

Przypadki odjęcia drogą administracyjną prawa trzymania uczniów są uregulowane w §ie 98ym.

§ 139.

Odebranie uprawnienia przemysłowego.

Pomijając przypadki karne, przewidziane w §ie 133 b, odebranie uprawnienia przemysłowego winno nastąpić:

w wykonaniu orzeczeń karnych, któremi odnośna władza wyrzekła odebranie tego uprawnienia z powodu czynności, zagrożonej ustawami karnymi lub podatkowymi.

Odebranie to należy jednakże zarządzić także samoistnie na pewien czas lub na zawsze:

- a) jeżeli przemysłowiec skazany został za jedną z czynności, wzmiankowanych w §ie 5tym, a w danych warunkach należałoby się w razie dalszego wykonywania przemysłu obawiać nadużycia;
- b) o ile chodzi o przemysły koncesyonowane, szczególnie wtedy, gdy przemysłowiec mimo kilkakrotnego pisemnego upomnienia dopuszcza się czynności, które przynoszą uszczerbek ustawowemu warunkowi zasługiwania na zaufanie.

O ile chodzi o przemysły realne, posiadacz traci także w takich przypadkach prawo wykonywania, a pozostaje mu tylko prawo pozbycia swego uprawnienia przemysłowego.

Rozdział IX.

Władze i postępowanie.

§ 141.

I. instancya.

Polityczne władze administracyjne pierwszej instancyi stanowią także pierwszą instancję w sprawach przemysłowych (władze przemysłowe).

Do nich należy wykonywanie przepisów przemysłowych;

do nich wnoszone będą zgłoszenia samostanowienia wykonywania przemysłów;

one nadają przemysły, podlegające koncesyi, o ile w następujących paragrafach niema postanowionych wyjątków w tym względzie;

do nich należy śledztwo i wymierzanie kary za przekroczenia przepisów tej ustawy, o ile nie następuje urzędowanie zwyczajnego sądu karnego (§ 136ty).

W przypadkach bezprawnego wykonywania przemysłu winna polityczna władza powiatowa, gdyby dla stwierdzenia istoty czynu miała przeprowadzać naocześnie, przybrać w celu śledztwa delegata, wskazanego przez prełożeństwo właściwego stowarzyszenia.

W miejscowościach, w których są osobne władze policyjne rządowe, winna władza przemysłowa w przypadkach, w których chodzi o względy na bezpieczeństwo publiczne, moralność publiczną lub porządek publiczny, porozumiewać się z temi władzami.

§ 142.

II. instancya.

Polityczne władze krajowe stanowią drugą instancję.

One są bezpośrednimi władzami nadającymi:

co do wszelkich przemysłów drukowych (§ 15ty, punkt 1szy) z wyjątkiem przemysłów, wspomnianych w §ie 21ym, ustępie 3cim;

co do przedsiębiorstw wypożyczania książek i przedsiębiorstw czytelnianych (§ 15ty, punkt 2gi);

co do stręczenia służby i posad sposobem przemysłowym (§ 21 a);

co do przedsiębiorstw pogrzebowych (§ 21 g);

co do przemysłu zastawniczego (§ 1szy ustawy z dnia 23. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 48);

co do przemysłu budowniczego, murarskiego, kamieniarskiego i ciesielskiego (§ 14ty ustawy z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 193);

co do tych przemysłów, które w myśl §u 24go uznano za podlegające koncesyi, jeżeli drogą rozporządzenia nadanie koncesyi zastrzeżone zostało władzy politycznej krajowej;

co do tych peryodycznych przedsiębiorstw przewozu osób, które rozciągają się na kilka powiatów tego samego kraju;

co do zatwierdzania tych zakładów przemysłowych, które rozciągają się na dwa albo więcej powiatów tego samego kraju;

w końcu co do odznaczeń, wzmiankowanych w §ie 58ym.

§ 143.

Instancja najwyższa.

Najwyższą instancją w sprawach przemysłowych jest Ministerstwo handlu.

Ono daje zezwolenie na te peryodyczne przedsiębiorstwa przewozowe i zatwierdza te zakłady przemysłowe, które rozciągają się na obszar kilku krajów koronnych.

Jeżeli odnośny przedmiot dotyka zarazem zakresu działania innej władzy centralnej, należy się z nią w miarę potrzeby porozumieć.

§ 144.

Postępowanie co do zgłaszania przemysłu, ubiegania się o koncesye i składania przemysłu.

Ze zgłoszeniami przemysłów, oraz prośbami o przemysły koncesyonowane, należy zwracać się do tej władzy przemysłowej pierwszej instancji, w której okręgu ma być siedziba przemysłu. Można je podawać pisemnie albo też składać ustnie do protokołu. Na każde uczynione zgłoszenie przemysłu wolnego lub rękodzielniczego winna władza wystawić krótkie poświadczenie, i to, gdy chodzi o zgłoszenie pisemne, do 48 godzin, a gdy uczyniono je ustnie, natychmiast.

Karta przemysłowa będzie wystawiana w formie wyciągu ze zgłoszenia, opatrzonego potwierdzeniem zapisania do rejestru przemysłowego.

Na koncesye ma być wystawiany formalny dekret.

O każdym wystawieniu karty przemysłowej i udzieleniu koncesyi należy uwiadomić stowarzyszenie, którego to dotyczy.

O złożeniu (zaniechaniu) przemysłu winien przemysłowiec uwiadomić niezwłocznie władzę przemysłową.

Złożenie (zaniechanie) staje się skutecznym z tym dniem, w którym oznajmione będzie władzy przemysłowej pierwszej instancji, względnie do niej nadciądzie. Takie doniesienia nie podlegają opłacie stemplowej.

O każdym złożeniu (zaniechaniu) przemysłu, oraz o wszelkich innych rodzajach wygaśnięcia przemysłu, a także o każdym przeniesieniu i o wszelkich innych zmianach w przemyśle, winna władza przemysłowa w każdym przypadku z osobna uwiadomić wezas także odnośnie stowarzyszenie.

§ 145.

Rejestr przemysłowy.

Władze przemysłowe pierwszej instancji winny utrzymywać rejestry przemysłowe, ale z odrębnymi działami dla przemysłów wolnych, rękodzielniczych i koncesyonowanych; w tych rejestrach zapisywać należy wszelkie zmiany w stanie przemysłów, a o każdej takiej zmianie uwiadamiać zawsze także władzę podatkową i izbę handlową i przemysłową.

§ 146.

Rekursy w sprawach przemysłowych.

Rozstrzygnięcia władz przemysłowych winny być podawane stronom do wiadomości z wymienieniem powodów. Rekurs do władzy wyższej przeciw decyzjom władz przemysłowych pierwszej instancji przysługuje stronom do dnia 14tu, a przeciw decyzjom władzy przemysłowej drugiej instancji do czterech tygodni, o ile ustawa nie zawiera co do poszczególnych przypadków odmiennych przepisów.

Przeciw decyzji politycznej władzy krajowej, którą z potwierdzeniem orzeczenia władzy przemysłowej pierwszej instancji odnowione zostało nadanie pewnego przemysłu koncesyonowanego ze względu na stosunki miejscowe, niema dalszego rekursu.

Co do przemysłów gospodnio-szynkarskich, zawierają §§y 18ty i 20ty szczególne postanowienia.

Gdyby władza wyższa dowiedziała się o braku jednego z ustawowych warunków, winna wkroczyć z urzędu.

§ 147.

Postępowanie w przypadkach karnych.

Postępowanie w przypadkach karnych przemysłowych jest z reguły ustne.

Z rozprawy spisuje się protokół, do którego zaciąga się orzeczenie, i podaje się je do wiadomości strony. Na żądanie strony lub w razie jej nieobecności intymuje się jej rozstrzygnięcie razem z powodami także pisemnie.

Władze przemysłowe winny na skutek doniesień, uczynionych przez stowarzyszenia, uwiadamiać te ostatnie w każdym przypadku z osobna, jakie zarządzenie wydała władza na odnośne doniesienie.

§ 147 a.

Gdy doniesienie o przekroczeniu ordynacji przemysłowej uczyni na podstawie swego własnego służbowego spostrzeżenia jedna z władz publicznych lub osób, wymienionych w § 68ym ustawy karniej, w takim razie władza przemysłowa może, o ile przystoi, którą uzna za stosowne nałożyć, wyznaczyć na najwięcej 30 K. wymierzyć zasłużoną karę bez poprzedniego postępowania drogą osądu karnego.

W tym osądzie karnym należy oznaczyć:

1. jakość czynu karygodnego, oraz czas i miejsce jego popełnienia;

2. nazwę osoby lub władzy, która uczyniła doniesienie;

3. wymiar kary z przytoczeniem postanowienia karnego, na którym się zasadza;

4. że obwinionemu wolno, gdyby się osądem karnym czuł pokrzywdzonym, zgłosić w terminie ośmiodniowym, licząc od doręczenia osądu, bądź pisemnie, bądź protokołarnie sprzeciwienie się przeciw osądowi karnemu do władzy przemysłowej, a zarazem wymienić środki dowodowe, mające posłużyć na jego obronę. że jednakże, gdyby sprzeciwienia w tym terminie nie zgłosił, osąd karny stałby się prawomocnym i musiałby być przeciw niemu wykonany.

Gdy sprzeciwienie uczynione zostanie do ośmiu dni, będzie miało miejsce zwyczajne postępowanie. W razie przeciwnym przeciw osądowi karnemu niema środka prawnego, ale, o ile zachodzą warunki §u 364go, l. 1 i 2 procedury karnej, może być udzielone przywrócenie do dawniejszego stanu.

§ 151.

Przeznaczenie kar pieniężnych.

Kary pieniężne będą ściągane drogą egzekucyi administracyjnej.

Dostają się one, o ile ukarany należy jako członek albo uczestnik do pewnego stowarzyszenia przemysłowego, które utworzyło własną kasę chorych dla pomocników według przepisu §u 121go, lub na rzecz swoich uczestników przystąpiło gremialnie do jakiejś innej kasy chorych, odpowiadającej warunkom ustawowym, tej kasie chorych.

Gdy przy pewnym stowarzyszeniu przemysłowym istnieją odrębne kasy chorych dla pomoc-

ników a odrębne dla osób, używanych w przemyśle do podrzędnych posług pomocniczych, jak na to zezwala § 106ty, ustęp 5ty, odnośne kwoty kar pieniężnych przeznaczyć należy w równych częściach obu kasom.

We wszystkich innych przypadkach przypadają takie kary pieniężne funduszowi rezerwowemu tej powiatowej kasy chorych, w której robotnicy ukaranego, względnie ukarani robotnicy, w chwili popełnienia przekroczenia podlegali obowiązкови ubezpieczenia na przypadek choroby, albo też w której w razie legalnego wykonywania przemysłu, względnie faktycznego zatrudniania robotników, bez względu na ewentualne ubezpieczenie w stowarzyszeniu, byłiby temu obowiązкови podlegali.

Artykuł II.

O ile w tej ustawie uregulowana zostaje na nowo właściwość Ministerstwa handlu, odnośne przepisy mają wejść w wykonanie z dniem ogłoszenia tej ustawy, a nadto mieć będą zastosowanie już do wszystkich tych spraw, które zawisły w najwyższej instancji od dnia ogłoszenia rozporządzenia ministerialnego z dnia 23. września 1905, Dz. u. p. Nr. 151.

Artykuł III.

Postanowienia tej ustawy wejdą w wykonanie w ogólności w sześć miesięcy po jej ogłoszeniu.

Jednocześnie uchylone zostają postanowienia ustępu 2go §u 4go ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, zmienionej ustawą z dnia 4. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 39, oraz ustawa z dnia 4. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 205.

Postanowienia §§ów 104 b, 104 c, 104 d i 104 e wejdą w wykonanie w rok po ogłoszeniu tej ustawy.

Przepisy tej ustawy, dotyczące dyplomu na czeladnika i egzaminu na czeladnika (§§y 104ty, 104 b, 104 c i 104 d) nie będą stosowane do osób, które ukończyły należycie naukę przed wejściem w życie tej ustawy.

Minister handlu jest upoważniony oznaczyć drogą rozporządzenia chwilę wejścia w życie przepisów §§ów 13 a i 38, ustępów 3go do 6go, co do dowodu uzdolnienia w przemysłach handlowych w Galicyi i na Bukowinie albo w poszczególnych miejscowościach tych krajów koronnych.

Jednakże przemysł handlowy, podlegający według §u 13 a, względnie §u 38go, ustępu 3go i 4go, dowodowi uzdolnienia, można z tych miejscowości w Galicyi i na Bukowinie, w których § 13 a, względnie § 38my, ustęp 3ci i 4ty, nie wszedł jeszcze w wykonanie, przenieść po wejściu w życie

tej ustawy, w ciągu okresu przejściowego, tylko w takim razie na inne miejsce w tych krajach koronnych lub poza ich granice, gdzie obowiązuje § 13 *a*, względnie § 38my, ustęp 3ci i 4ty, jeżeli przedsiębiorca tego przemysłu handlowego uczynił zadość przepisom §u 13 *a* co do dowodu uzdolnienia. To postanowienie stosowane będzie w analogiczny sposób także do tworzenia zakładów przy głównych i składów.

Artykuł IV.

Minister handlu jest upoważniony zestawiać za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych tekst ordynacyi przemysłowej z uwzględnieniem tych zmian i uzupełnień, którym ordynacya z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227, uległa wskutek niniejszej ustawy, oraz wskutek ustaw z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39, z dnia 8. marca 1885, Dz. u. p.

Nr. 22, z dnia 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21, z dnia 23. lutego 1897, Dz. u. p. Nr. 63, z dnia 25. lutego 1902, Dz. u. p. Nr. 49, z dnia 22. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 155, i z dnia 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 125, i ogłosić go w Dzienniku ustaw państwa.

Artykuł V.

Wykonanie tej ustawy polecam Memu Ministrowi handlu za porozumieniem z interesowanymi ministerstwami.

Wiedeń, dnia 5. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Fořt wkr.

Bienertli wkr.

Marchet wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XVII. — Wydana i rozesłana dnia 19. lutego 1907.

Treść: (17 27—31.) 27. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Hermagor do ósmej klasy taryfy czynszów wojskowych. — 28. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia w Dworzysku i Wawrowicach ekspozytur głównej komory w Opawie. — 29. Rozporządzenie, zmieniające ogłoszony rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 7. lipca 1890 przepis co do warunków, pod którymi, gdy chodzi o oznajmione działły gruntów, wykonanie pomiaru przez urzędnika pomiarowego ma być zaniechane (§ 23 ustawy z dnia 23. maja 1883, o utrzymywaniu w ewidencji katastru podatku gruntowego). — 30. Ustawa, zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 13. czerwca 1880 o taksie wojskowej, funduszu taks wojskowych i wspieraniu rodziny uruchomionych, potrzebującej pomocy. — 31. Rozporządzenie, dotyczące postępowania cłowego z wałkami, kotłami i tym podobnymi w handlu używanymi osłonami z żelaza i kruszcu, które wchodzą napelnione towarami, od których cło opłaca się brutto.

27.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 13. grudnia 1906,

którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Hermagor do ósmej klasy taryfy czynszów wojskowych.

Dodatkowo do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214, zalicza się w porozumieniu z c. i k. Ministerstwem wojny, gminę Hermagor w Karyntyi do ósmej klasy taryfy czynszów za pomieszczenie wojska, obowiązującej do końca roku 1910.

Korytowski wlr.

Latscher wlr.

28.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 4. lutego 1907,

dotyczące utworzenia w Dworzysku i Wawrowicach ekspozytur głównej komory w Opawie.

W Dworzysku i Wawrowicach ustanowiono ekspozytury głównej komory w Opawie, wyposażone

w uprawnienia komór pomocniczych II. klasy; ekspozytury te objęły z dniem 1. lutego 1907 swoje czynności.

Korytowski wlr.

29.

Rozporządzenie Ministerstw sprawiedliwości i skarbu z dnia 9. lutego 1907,

zmieniające ogłoszony rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 7. lipca 1890, Dz. u. p. Nr. 149, przepis co do warunków, pod którymi, gdy chodzi o oznajmione działły gruntów, wykonanie pomiaru przez urzędnika pomiarowego ma być zaniechane (§ 23 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83, o utrzymywaniu w ewidencji katastru podatku gruntowego).

Punkty 7 i 8 rozdziału II. przepisu ogłoszonego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 7. lipca 1890, Dz. u. p. Nr. 149, uchyla się w ich dotychczasowym brzmieniu i mają opiewać:

7. Co do dopuszczalnej granicy błędów przy pomiarach długości rozróżnić należy, czy mapa katastralna *A* zdjęta została za pomocą stolika mierniczego, czy *B* sporządzona została na podstawie pomiaru według metody polygonalnej (theodolitowej).

W przypadku *A* dopuszczalne są następujące granice błędów:

- a) różnica między miarami długości wykazanymi na planie sytuacyjnym a pomiarem dodatkowym (sprawdzającym) nie może przekraczać granicy błędów, podanej w dołączonej tabeli I;
- b) długości wymierzone według planu sytuacyjnego muszą, jeżeli mapa katastralna sporządzona została na podstawie pomiaru dokonanego przed rokiem 1905 a długość nie wynosi więcej jak 150 metrów, zgadzać się z wynikiem bezpośredniego pomiaru długości aż do $\frac{1}{200}$ długości, zresztą zaś aż do podanej w tabeli I granicy błędów, powiększonej o $\frac{M}{5000}$ metra, przyczem *M* oznacza podziałkę przedstawienia. (Jeżeli więc przy przedstawieniu zastosowano podziałkę 1 : 2500, dopuszczalny jest ponad

ustanowioną w tabeli granicę błędów jeszcze dalszy błąd $\frac{2500}{5000}$ metra = 0.5 metra.)

W przypadku *B* nie mogą przekraczać różnice

- a) między miarami długości wykazanymi na planie sytuacyjnym a pomiarem dodatkowym (sprawdzającym), granicy błędów, podanej w dołączonej tabeli II,
- b) między długościami wymierzonymi na podstawie planu sytuacyjnego a wynikiem bezpośredniego pomiaru długości, podanej w tabeli II granicy błędów, powiększonej o wielkość $\frac{M}{7000}$ metra, przyczem *M* oznacza podziałkę przedstawienia.

8. Plan ma zawierać potwierdzenie urzędownie upoważnionego technika prywatnego, że linie działowe zostały odgraniczone.

Dalej musi być plan przez urzędownie upoważnionego technika prywatnego co do swojej dokładności uwierzytelniony a w szczególności jego potwierdzeniem zaopatrzony, że granica błędów nie została przekroczona.

Klein wlr.

Korytowski wlr.

Tabela I.

Granice błędów dla podwójnie mierzonych przestrzeni przy dokonaniu pomiaru za pomocą stolika mierniczego.*)

Długość przestrzeni s w metrach	Δs cm	Długość przestrzeni s w metrach	Δs cm	Długość przestrzeni s w metrach	Δs cm	Długość przestrzeni s w metrach	Δs cm	U w a g a
1	4	106	17	303	30	541	43	<p>Wartości granicy błędów obliczono według formuły $\Delta s = 2(0.00015s + 0.005\sqrt{s} + 0.015)$. Gdzie stosunki są niepomysłne, granicę błędów dla wymiarów długości stanowią wartości tabeli zwiększone o 25%.</p>
2	5	119	18	320	31	560	44	
6	6	133	19	338	32	580	45	
11	7	147	20	355	33	600	46	
17	8	161	21	373	34	620	47	
23	9	175	22	391	35	640	48	
31	10	190	23	409	36	660	49	
40	11	206	24	427	37	680	50	
50	12	221	25	446	38	700	51	
60	13	237	26	465	39	721	52	
70	14	253	27	484	40	742	53	
82	15	270	28	503	41	763	54	
94	16	286	29	522	42	784	55	
106		303		541		805		

*) Według „Instrukcji do wykonywania pomiarów za pomocą stolika mierniczego celem sporządzenia nowych planów dla celów katastru podatku gruntowego“ z roku 1907.

Tabela II.

Granice błędów dla podwójnie mierzonych przestrzeni przy dokonywaniu pomiarów metodą polygonalną. *)

Długość przestrzeni s w metrach	Δs cm	Długość przestrzeni s w metrach	Δs cm	Długość przestrzeni s w metrach	Δs cm	Długość przestrzeni s w metrach	Δs cm	U w a g a
1	2	88	8	262	14	475	20	<p>Wartości granicy błędów obliczono według formuły</p> $\Delta s = 0.00015 s + 0.005 \sqrt{s} + 0.015$ <p>i mają znaczenie dla terenów średnich.</p> <p>Gdzie stosunki są pomyślne, granicę błędów dla wymiarów długości stanowią wartości tabeli zmniejszone o 25%; gdzie zaś są niepomyślne, też wartości o 25% zwiększone.</p>
4	3	113	9	295	15	513	21	
14	4	140	10	329	16	551	22	
27	5	168	11	365	17	591	23	
45	6	198	12	401	18	631	24	
65	7	229	13	437	19	671	25	
88		262		475		712		

*) Według „Instrukcyi dla wykonywania trygonometrycznych i polygonometrycznych pomiarów celem sporządzenia nowych planów dla celów katastru podatku gruntowego“ z roku 1904.

30.

Ustawa z dnia 10. lutego 1906, zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 13. czerwca 1880, Dz. u. p. Nr. 70, o taksie woj- skowej, funduszu taks wojskowych i wspieraniu rodziny uruchumionych, potrzebującej pomocy.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

Artykuł I.

Uchyła się postanowienia §§ów 1, 2, 3, 4, 5,
6, 7, 8, 9 i 10 ustawy z dnia 13. czerwca 1880,
Dz. u. p. Nr. 70, i mają one na przyszłość opiewać,
jak następuje:

I. Przepisy dotyczące się taksy wojskowej.**§ 1.**

1. Taksa wojskowa składa się z taksy zamiast
służby (§ 3) i w danym razie z taksy przez rodzi-
ców (§ 5) płacić się mającej.

2. Do opłaty taksy zamiast służby są obo-
wiązani:

a) ci obowiązani do służby wojskowej, którzy
przy ostatecznem postępowaniu w liście
stawczej, z powodu niezdolności do służby, nie
zostali pobrani;

b) ci, którzy przed dopełnieniem swojej powin-
ności służbowej z powodu zaszłej niezdolności
do służby uwolnieni zostali (§ 40, punkt b
ustawy wojskowej) jeżeli ułomność, uzasadnia-
jąca niezdolność do służby, nie została spowo-
dowaną przez czynną służbę wojskową;

c) ci obowiązani do służby wojskowej, którzy
przed upływem ustawowego okresu obowiązku
służenia albo po wstąpieniu w obowiązek sta-
wiennictwa, przed zupełnem dopełnieniem tego
obowiązku z państwa emigrują;

d) zbiegcy popisowi, którzy z powodu ukończenia
36. roku życia nie mogą już być więcej po-
ciągnięci do dopełnienia zaniedbanego obo-
wiązku stawiennictwa.

3. Do płacenia taksy przez rodziców uiszczać
się mającej, obowiązani są pod warunkami oznaco-
nymi w §ie 5 rodzice osób w punkcie 2 wzmian-
kowanych.

§ 2.

Obowiązek płacenia taksy wojskowej roz-
ciąga się:

a) U osób wzmiankowanych w §ie 1, punkcie 2 a,
na każdy rok, przez który dotyczący byłby obo-

wiązany do służenia wojskowo, gdyby był
został pobrany;

b) co do uwolnionych (§ 1, punkt 2 b) na każdy
rok, w którym dotyczący byłby jeszcze obowią-
zany do służenia wojskowo, gdyby nie został
był uwolniony;

c) co do wychodźców (§ 1, punkt 2 c) na te lata,
w których byłby jeszcze obowiązani do słu-
żenia wojskowo, gdyby nie emigrowali, wzglę-
dnie na lat dwanaście;

d) przy zbiegach popisowych (§ 1, punkt 2 d) od
czasu ich przydybania na lat dwanaście;

e) co do rodziców (§ 1, punkt 3) na czas ozna-
czony w §ie 5, punkcie 3.

§ 3.

1. Taksa zamiast służby wynosi rocznie przy
dochodzie:

	więcej jak: K	włącznie do: K	K
1. klasa	1.200	1.300 . .	6
2. "	1.300	1.400 . .	7
3. "	1.400	1.600 . .	9
4. "	1.600	1.800 . .	11
5. "	1.800	2.000 . .	13
6. "	2.000	2.400 . .	17
7. "	2.400	2.800 . .	23
8. "	2.800	3.200 . .	29
9. "	3.200	3.600 . .	35
10. "	3.600	4.000 . .	43
11. "	4.000	4.800 . .	55
12. "	4.800	5.600 . .	70
13. "	5.600	6.600 . .	88
14. "	6.600	7.800 . .	113
15. "	7.800	9.200 . .	143
16. "	9.200	11.000 . .	182
17. "	11.000	13.000 . .	232
18. "	13.000	15.000 . .	285
19. "	15.000	17.000 . .	339
20. "	17.000	19.000 . .	394
21. "	19.000	22.000 . .	458
22. "	22.000	26.000 . .	564
23. "	26.000	30.000 . .	678
24. "	30.000	34.000 . .	795
25. "	34.000	38.000 . .	915
26. "	38.000	44.000 . .	1.050
27. "	44.000	52.000 . .	1.260
28. "	52.000	60.000 . .	1.500
29. "	60.000	68.000 . .	1.753
30. "	68.000	76.000 . .	2.018
31. "	76.000	84.000 . .	2.292
32. "	84.000	92.000 . .	2.574
33. "	92.000	100.000 . .	2.865

Przy dochodzie ponad 100.000 K włącznie do
196.000 K postępują klasy co 8.000 K a taksa

zamiast służby co 300 K; przy dochodzie ponad 196.000 K włącznie do 210.000 K wynosi taksa zamiast służby 6833 K; przy dochodzie ponad 210.000 K włącznie do 230.000 K wynosi taksa zamiast służby 7.538 K; przy dochodzie ponad 230.000 K postępują klasy co 20.000 K a taksa zamiast służby co 750 K.

Taksę zamiast służby należy jednak tak wymierzać, ażeby od dochodu klasy wyższej po odciągnięciu taksy zamiast służby nie pozostawało nigdy mniej, jak od najwyższego dochodu klasy bezpośrednio niższej po odciągnięciu przypadającej na nią taksy zamiast służby.

2. Dla rozkładu taksy zamiast służby miarodajnym jest zawsze ten dochód, który wzięto za podstawę do wymiaru obowiązaniem do opłaty taksy wojskowej podatku osobisto-dochodowego, w roku, za który taksa przypada; dochód ten obliczyć należy według wymierzonego obowiązaniem do opłaty taksy wojskowej podatku osobisto-dochodowego, który władze podatkowe podać mają do wiadomości.

3. Zmieniające decyzje i zarządzenia, wydane wskutek rekursów lub próśb o понижение, co do obowiązku opłacania albo co do wymiaru podatku osobisto - dochodowego, powodują odpowiednie sprostowanie taksy zamiast służby za rok dotyczący.

4. Obowiązku opłacania taksy zamiast służby nie narusza ewentualne opłacanie taksy przez rodziców.

§ 4.

Do opłacania taksy zamiast służby nie są obowiązani:

- a) ci, którzy w roku obowiązującym do płacenia taksy, uwolnieni są od płacenia podatku osobisto-dochodowego z tego powodu, że ich dochód nie przenosi 1200 K (§ 155 ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220);
- b) należący do pospolitego ruszenia jakoteż obowiązani do służenia wojskowo po myśli §u 10 ustawy wojskowej na ten rok, w którym pierwsi do służby przencyjnej, drudzy do służby w celach wojennych zostaną pociągnięci.

§ 5.

1. Do płacenia taksy, przez rodziców uiszczać się mającej, obowiązani są rodzice wymienieni w §ie 1, punkcie 3, o ile według §u 3, punktu 2, obliczyć się mający ich dochód przenosi 4000 K, a to w miarę następujących postanowień.

2. Obowiązkowi opłacania taksy przez rodziców uiszczać się mającej podlegają solidarnie przedewszystkiem rodzice osób obowiązanych po myśli § 1, punktu 2, do płacenia taksy wojskowej; jeżeli jest tylko jedno z rodziców, natenczas obowiązek ten ciąży na niem.

Jeżeli rodzice nie żyją w wspólności domowej, natenczas przez rodziców uiszczać się mającą takse ma to z rodziców opłacać, na które w razie niezdolności syna do zarobkowania spada obowiązek jego utrzymania.

3. Obowiązek płacenia taksy przez rodziców uiszczać się mającej trwa przez okres czasu, w którym ich synowie podlegają obowiązkowi taksy wojskowej, w żadnym razie jednak nie dłużej, jak lat dwanaście.

Rodzice, opłacający takse przez nich uiszczać się mającą za osobę, która w myśl §u 1, punktu 2, obowiązkowi taksy podlega, uwolnieni są przez odnośne, do płacenia taksy obowiązujące lata od opłaty taksy przez rodziców uiszczać się mającej za ewentualnych innych, obowiązkowi taksy wojskowej podlegających, descendantów.

4. Takse przez rodziców płacić się mającą wymierza się w połowie tej kwoty, któraby od dochodu rodziców (dotyczącego z rodziców) przypadała w miarę postanowień §u 3, punktu 1, na takse zamiast służby.

Za te jednak lata obowiązujące do płacenia taksy, w których podlegający taksie wojskowej syn opłaca takse zamiast służby, wliczyć należy połowę jej do taksy przez rodziców uiszczać się mającej w ten sposób, że tę ostatnią pobierać się będzie już tylko w kwocie resztującej.

5. Do rozkładu taksy przez rodziców uiszczać się mającej znajdują analogiczne zastosowanie postanowienia §u 3, punktów 2 i 3.

§ 5 a.

1. Zniżenie taksy zamiast służby i taksy przez rodziców opłacać się mającej o czwartą część kwoty przypadającej w myśl §§ów 3, względnie 5, ma w tym razie nastąpić, jeżeli niezdolność do służby (§ 1, punkt 2 a i b) spowodowaną została przez ułomność, pociągającą za sobą trwałą niezdolność do zarobkowania. Bliższe postanowienia co do wykazania trwałej niezdolności do zarobkowania i co do sposobu, w jaki rozszczenia do takiej zniżki dochodzone być mają, wyda się w drodze rozporządzenia.

2. Kwoty częściowe poniżej 50 h, nie wchodzą przy wymierzaniu taksy zamiast służby albo taksy przez rodziców płacić się mającej w rachubę; kwoty przenoszące 50 h zaokrągla się na 1 K.

§ 6.

1. Takse wojskową uiszczać należy zawsze za cały rok.

Jeżeli jednak obowiązek do płacenia taksy zgaśnie przez śmierć obowiązanego, to należy to w ten sposób uwzględnić, że przypadająca stosunkowo na pozostałe miesiące część taksy (§§y 3, względnie 5) nie ma być pobieraną.

2. Jeżeli obowiązany po myśli §u 1, punktu 2, do płacenia taksy, wychodzi z królestw i krajów w Radzie

państwa reprezentowanych do drugiego obszaru monarchii, gaśnie obowiązek płacenia taksy wojskowej (§§y 3 i 5) z początkiem najbliższego roku kalendarzowego.

§ 7.

Uwolnienie przewidziane w §ie 4, punkcie a, nie narusza obowiązku rodziców do płacenia taksy.

Jeżeli znajdzie uwolnienie według §u 4, punktu b, natenczas na dotyczący rok odpada także obowiązek rodziców do płacenia taksy.

§ 8.

1. Wszystkie w §ie 1, punkcie 2, oznaczone osoby mają się, jak długo trwa ich obowiązek do płacenia taksy wojskowej, zgłaszać co roku w miesiącu styczniu w tej gminie, w której z początkiem dotyczącego, do płacenia taksy obowiązującego roku mają swoją zwyczajną siedzibę; zgłoszenie nastąpić ma w dwóch egzemplarzach według wzoru, który w drodze rozporządzenia będzie przepisany. Może być jednak to zgłoszenie także ustnie dokonane; w tym razie należy obydwie wzory wypełnić jeszcze w obecności obowiązującego do zgłoszenia.

Obowiązani do zgłoszenia, którzy nie mają zwyczajnej swej siedziby w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa, dokonać mają zgłoszenia w gminie przynależności, w razie wątpliwej przynależności w tej gminie miejscowej, za którą stawali do poboru (gmina stawiennictwa).

2. Wezwanie do dopełnienia zgłoszenia przepisane w punkcie 1, zarządzają polityczne władze powiatowe a dokonać go należy corocznie najpóźniej na cztery tygodnie przed rozpoczęciem się terminu zgłaszania, przez publiczne plakatowanie w gminach, w razie potrzeby nadto także w inny w miejscu używany sposób, wskazując zarazem na przepisane ustawowo kary.

3. Zwierzchności gminne mają wszystkie przedłożone im zgłoszenia sprawdzić na razie co do ich dokładności i zgodności obydwu wzorów, w danym razie je uzupełnić i przedłożonej władzy politycznej przedłożyć.

Władza polityczna zarządzić ma potrzebne dochodzenia celem stwierdzenia prawdziwości dat w zgłoszeniu podanych, ewentualnie celem ich uzupełnienia.

4. Jeżeli zgłoszenia nie dokonano wczas albo dokładnie, ma władza polityczna prawo — niezależnie od ewentualnego ukarania obowiązującego do zgłoszenia (§ 10) — na podstawie znanych lub z urzędu zbadać się mających dat, dokonać bezwzględnie wymiaru taksy wojskowej.

§ 8 a.

1. Polityczna władza powiatowa zawiadomić ma corocznie każdego do płacenia taksy wojskowej obowiązującego (§§y 3 i 5) o kwocie uiścić się przezeń mającej taksy, za pomocą nakazu płatniczego, w którym podać się ma ustawową podstawę obowiązku do płacenia taksy wojskowej, zbadaną klasę dochodu, urząd, w którym się ma opłatę złożyć i pouczenie o środkach prawnych. Tych nakazów płatniczych nie wydaje się tym do płacenia taksy wojskowej obowiązującym, względnie w tych latach, co do których nastąpić ma uwolnienie od taksy wojskowej.

We wzorze nakazu płatniczego podać należy — przynajmniej w formie wyciągu — te postanowienia ustawy, które odnoszą się do wymiaru taksy wojskowej (§§ 3 i 5), do tytułu uwolnienia (§§ 4 i 7) i do obowiązku zgłaszania (§ 8).

2. Uprawnioną do wydawania nakazów płatniczych tudzież do orzekania co do obowiązku i co do wymiaru taksy wojskowej jest polityczna władza powiatowa gminy przynależności, względnie gminy stawiennictwa osoby po myśli § 1, punktu 2, do płacenia taksy wojskowej obowiązanej.

3. Odwołania wnosić należy w przeciągu 14 dni do tej politycznej władzy powiatowej, która wydała nakaz płatniczy, względnie zaczepione orzeczenie. O ile odwołanie jest wyłącznie przeciw temu skierowane, że przy obliczaniu taksy wojskowej albo przy wygotowaniu nakazów płatniczych zaszyły usterki, ma polityczna władza powiatowa przeprowadzić natychmiast sprostowanie we własnym zakresie działania i o tem obowiązującego do płacenia taksy wojskowej uwiadomić. Pominąwszy te wypadki, należy odwołania przedkładać politycznej władzy krajowej a przeciw jej rozstrzygnięciu można wnieść odwołanie w przeciągu czterech tygodni do Ministerstwa obrony krajowej.

Odwołania nie mają co do uiszczenia taksy wojskowej skutku odwrotnego.

§ 9.

1. Takse wojskową uiszczać należy co roku w dniu 1. października.

2. W przypadkach wychodźstwa wymierzyć należy osobom wymienionym w §ie 1, punkcie 2, takse zamiast służby z góry za cały okres trwania obowiązku do płacenia taksy (2) i ściągnąć ją od nich przed wydaniem pozwolenia na wychodźstwo.

Za podstawę do oznaczenia wysokości przypadającej kwoty taksy zamiast służby służyć ma odnośna powinność ostatniego roku; jeżeli wchodzący w rachubę rok jest pierwszym, w którym dotyczący obowiązany jest do płacenia taksy, to wymiaru taksy dokonać należy w myśl wskazówek, które w drodze rozporządzenia wydane zostaną.

3. Postanowienia punktu 2 znajdują analogiczne zastosowanie do zbiegów popisowych oznaczonych w § 1, punkcie 2 *d*, z tą różnicą, że ci w razie ich przydybania uiszczać mają naraz takse zamiast służby za cały okres trwania obowiązku do płacenia taksy wojskowej.

4. Zwrot kwot taksy wojskowej uiszczonych w przypadkach punktów 2 i 3 nie ma miejsca.

Jeżeli danem będzie dostateczne według uznania władzy politycznej zabezpieczenie, to można w przypadkach punktów 2 i 3 wyjątkowo zezwolić także na spłacenie taksy wojskowej w ratach.

5. Zaległe taksy wojskowe i grzywny (§ 10) ściągane się będą w drodze egzekucyi politycznej.

6. Co do przedawnienia taksy wojskowej znajdują analogiczne zastosowanie postanowienia ustawy z dnia 18. marca 1878, Dz. u. p. Nr. 31.

§ 9 a.

1. Gminy są obowiązane, na żądanie władz politycznych współdziałać przy wykonaniu tej ustawy.

2. Co do doręczania wydawanych według niniejszej ustawy wezwań, orzeczeń, zarządzeń, rozstrzygnięć, nakazów płatniczych itp. stosować należy analogicznie postanowienia §§ów 267 i 268 ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych.

§ 10.

1. Obowiązani do płacenia taksy wojskowej, którzy przepisane zgłoszenia (§ 8) przedłożą po terminie albo co do istotnych wymogów niedokładnie, mogą być karani grzywnami do 50 K.

Obowiązani do płacenia taksy wojskowej, którzy w zgłoszeniach swych dopuszczają się świadomie zamilczenia albo niezgodnych z prawdą podań podpadają — o ile ich działanie według swej istoty nie przedstawia się jako czyn podpadający pod postanowienia powszechnaj ustawy karnej — grzywnom do 500 K, przy zachodzących szczególnie obciążających okolicznościach do 1000 K.

2. Grzywny nałożone po myśli punktu 1, zamienia się w razie niemożności ich ściągnięcia na kary aresztu, przyczem na każde 10 K przypada jeden dzień aresztu.

3. Postępowanie karne przeprowadza polityczna władza powiatowa tej gminy, której (§ 8, punkt 1)

zgłoszenie miało być przedłożone; w razie odwołania rozstrzyga polityczna władza krajowa ostatecznie.

4. Karygodność przekroczeń oznaczonych w punkcie 1, ustępie 1, ustaje, jeżeli obowiązany do płacenia taksy wojskowej przedłoży względnie nzupełni obowiązkowe zgłoszenie, zanim jeszcze władza z urzędu wkroczyła.

Przez przedawnienie gaśnie karygodność przekroczeń oznaczonych w punkcie 1, jeżeli sprawca w przeciągu pięciu lat od upływu zaniedbanego terminu zgłoszenia nie został pociągnięty do odpowiedzialności.

Przedawnienie przerywa się jednak przez popełnienie nowych przekroczeń z rodzaju oznaczonych w punkcie 1, ustępie 2.

5. Grzywny ściągane na podstawie tej ustawy przypadają na fundusz taks wojskowych i mają być — tak samo, jak grzywny po myśli §u 66 ustawy wojskowej temu funduszowi przekazane — wliczane do kwoty, która w myśl §u 11 ustawy z dnia 13. czerwca 1880, Dz. u. p. Nr. 70, ma być corocznie w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych do funduszu taks wojskowych oddawana.

Artykuł II.

Postanowienia przejściowe.

Punkt 1.

Dla zbiegów popisowych oznaczonych w §ie 1, punkcie 2 *d*, którzy przydybani zostali, zanim jeszcze ustawa niniejsza nabyła mocy obowiązującej, rozpoczyna się obowiązek do płacenia taksy wojskowej z tym rokiem, w którym ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej, kończy się zaś z tym rokiem, w którym takse wojskową należałoby po raz dwunasty złożyć, gdyby obowiązek płacenia taksy rozpoczął się był z rokiem przydybania.

Punkt 2.

Z tymi, którzy już na podstawie ustawy z dnia 13. czerwca 1880, Dz. u. p. Nr. 70, do płacenia taksy byli obowiązani, należy pod względem okresu trwania obowiązku do płacenia taksy w ten sposób postępywać, że jako ostatni, do płacenia taksy obowiązujący rok, ten rok przyjąć należy, za który oni w miarę postanowień powołanej ustawy takse wojskową po raz dwunasty, względnie, gdyby skrócenie obowiązku taksy miało miejsce, po raz ostatni mieli byli opłacać.

Punkt 3.

Dodatkowe wymiary taks wojskowych, przypadające za czas przed wejściem w życie niniejszej ustawy, dokonane być mają według przepisów tej ustawy.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. stycznia 1908, z tym jednak wyjątkiem, że przewidziane w §ie 8, punkcie 2, zarządzenia dotyczące wezwania do przedłożenia zgłoszeń, już poczynwszy od 1. listopada 1907 według postanowień tej ustawy mają być dokonane.

Artykuł IV.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Memu Ministrowi obrony krajowej w porozumieniu z Moim Ministrem wojny i Memu Ministrowi skarbu.

We Wiedniu, dnia 10. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Latscher wkr.

31.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 13. lutego 1907,

dotyczące postępowania cłowego z wałcami, kotłami i beczkami i tym podobnymi w handlu używanymi osłonami z żelaza i kruszczu, które wchodzą napełnione towarami, od których cło opłaca się brutto.

Celem ułatwienia obrotu, zezwala się w porozumieniu z królewsko węgierskim rządem na rozszerzenie postanowień §u 14 A/1, rozporządzenia wykonawczego do ustawy zawierającej taryfę celną w tym kierunku, że przy dowozie towarów, od których opłaca się cło brutto, w używanych w handlu osłonach z żelaza lub kruszczu, które podlegają wyższej stopie celnej, jak ich zawartość, można na

wniosek strony pod warunkami niżej podanymi, osłonę i towary osobno podług dotyczących stóp celnych odprawiać, chociażby takie rzeczywiste rozdzielanie było niemożliwe.

Waga osłony musi być na niej samej w sposób widoczny wybita lub wryta. Nadto muszą być posyłki pokryte poświadczeniami, które prócz znamion tożsamości dotyczących osłon (rodzaj, znak, numer itd.) zawierać muszą wyraźne potwierdzenie, że podana wybita (wryta) waga jest prawdziwą.

Poświadczenia te muszą być wygotowane przez władzę miejscową, względnie przez właściwą izbę handlową albo też przez zagraniczny, miejsca wysyłki najbliższy położony urząd cłowy; jeżeli w miejscu wysyłki znajduje się konsulat austro-węgierski, mogą być te poświadczenia także przez ten konsulat wydane. Poświadczenia te mogą być przez przeciąg jednego roku, licząc od dnia ich wystawienia, więcej razy do dowozu towarów w odnośnych osłonach używane.

W deklaracjach cłowych podać należy wagę brutto posyłki a nadto także wagę osłony i powołać się na odnośne poświadczenie co do wagi, podając urząd wystawiający, miejsce i datę wystawienia.

Przy odprawianiu takich dowozów mają komory, oprócz cła przypadającego według taryfy za towary od wagi brutto pobrać za osłony cło jedynie według poświadczonej w przepisany sposób ich wagi netto i według obowiązującej je stopy celnej.

Gdyby odprawiająca komora miała uzasadnioną wątpliwość co do autentyczności przedłożonego poświadczenia wagi albo co do prawdziwości podanych w niem dat co do wagi, odprawić należy całą posyłkę podług wyższej stopy celnej.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem 20. lutego 1907.

Korytowski wkr.

Fort wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße-I. 26.

także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße I. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	2 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "			
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "			

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

W razie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przyznaje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25% a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełnie, reklamować należy przy wydaniu niemieckiem najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIX. — Wydana i rozesłana dnia 19. lutego 1907.

Treść: № 33. Patent cesarski zwołujący sejmy: Austrii górnej, Styryi, Moraw i Tryestu.

33.

Patent cesarski z dnia 18. lutego 1907,

zwołujący sejmy: Austrii górnej Styryi, Moraw i Tryestu.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroaty, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Krański i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Szląski, Modęński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski; Cieszyński, Frytuński, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradyse; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Luzyczny i Istrijski; Hrabia na Hohenembsie,

Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryjeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm bezpośrednio podległego miasta Tryestu z okręgiem zwołuje się na dzień 25. lutego 1907 do jego ustawowego miejsca zebrania.

Odroczone Naszem postanowieniem sejmy arcyksięstwa Austrii górnej, księstwa Styryi i margrabstwa Moraw zwołuje się na dzień 25. lutego 1907 celem podjęcia na nowo czynności, do ich ustawowych miejsc zebrania.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyjnym mieście Wiedniu, dnia 18. lutego w roku tysiąc dziewięćset siódmym, panowania Naszego pięćdziesiątym dziewiątym.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Korytowski włr.

Auersperg włr.

Marchet włr.

Dzieduszycki włr.

Prade włr.

Klein włr.

Biennerth włr.

Fort włr.

Derschatta włr.

Pacák włr.

Latscher włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße I. 26,
także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße I. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1869 za . . . 6 K — h	Rocznik 1889 za . . . 6 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1899 " . . . 10 " — "
" 1860 " . . . 2 " 40 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1900 " . . . 7 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1901 " . . . 6 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1902 " . . . 7 " 50 "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1883 " . . . 5 " — "	" 1903 " . . . 9 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1884 " . . . 5 " — "	" 1904 " . . . 5 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "	" 1905 " . . . 6 " — "
" 1866 " . . . 4 " 40 "	" 1886 " . . . 4 " 60 "	" 1906 " . . . 12 " — "
" 1867 " . . . 4 " — "	" 1887 " . . . 5 " — "	
" 1868 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "	

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Wrazie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przyznaje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25%, a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełnie, reklamować należy przy wydaniu niemieckiem najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

Część XX. — Wydana i rozesłana dnia 21. lutego 1907.

Treść: (Nr 34—36.) 34. Ustawa, zmieniająca niektóre postanowienia ustaw z dnia 15. kwietnia 1873, z dnia 19. września 1898, i z dnia 26. grudnia 1899, tudzież ustawy z dnia 14. maja 1896, o uregulowaniu poborów i stosunków służbowych osób w służbie państwowej zostających. — 35. Ustawa, dotycząca pokrycia kosztów, urosłych na rok 1907 z powodu wykonania ustaw o zmianie postanowień co do uregulowania poborów i stosunków służbowych osób zostających w służbie państwowej i państwowych nauczycieli, tudzież z powodu w drodze rozporządzenia wydać się mających zarządzeń celem polepszenia poborów innych funkcyjaryuszy państwowych i z powodu przyznać się mających nadzwyczajnych kredytów. — 36. Ustawa, dotycząca pokrycia przypadającego na królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane udziału w nadzwyczajnych kredytach, przyznanych na nadzwyczajne cele wojska i marynarki w kwocie 216,176.000 koron Najwyżej sankcyonowanemi uchwałami Delegacji a to VI z dnia 19. czerwca 1902, III z dnia 28. lutego 1904. tudzież III i IV z dnia 10. czerwca 1904.

34.

Ustawa z dnia 19. lutego 1907,

zmieniająca niektóre postanowienia ustaw z dnia 15. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 47, z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 172, i z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255, tudzież ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, o uregulowaniu poborów i stosunków służbowych osób w służbie państwowej zostających.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

§ 1.

Zmieniając częściowo załącznik a) do §u 5 ustawy z dnia 15. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 47, i załącznik a) do artykułu I, tudzież artykuł II ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 172, ustanawia się pensye czynnych urzędników państwowych III. do XI. klasy stopnia służbowego w sposób następujący:

Klasa stopnia służbowego	Stopień pensyi				
	1.	2.	3.	4.	5.
	Koron rocznie				
III.	16.000	18.000	.	.	.
IV.	14.000	16.000	.	.	.
V.	10.000	12.000	14.000	.	.
VI.	6.400	7.200	8.000	8.800	.
VII.	4.800	5.400	6.000	6.400	.
VIII.	3.600	4.000	4.400	4.800	.
IX.	2.800	3.000	3.200	3.400	3.600
X.	2.200	2.400	2.600	2.800	.
XI.	1.600	1.800	2.000	2.200	.

Postąpienie na wyższe stopnie pensyi następuje w III. włącznie do V. klasy stopnia służbowego co pięć, w IX. włącznie do XI. klasy stopnia służbowego co trzy, w VI. włącznie do VIII. klasy stopnia służbowego na drugi i trzeci stopień pensyi co pięć lat, na czwarty stopień pensyi po dalszych trzech, w dotyczącej klasie stopnia służbowego wysłużonych latach.

Czas służby, przed wejściem w życie niniejszej ustawy odbyty a do postąpienia na wyższe stopnie

pensyi wliczalny, policzy się także dla stopni pensyi oznaczonych w tej ustawie.

Urzednicy, którzy ukończyli już 60. rok życia i 35. rok służby nie mogą postąpić na stopnie pensyi przez niniejszą ustawę nowo utworzone.

Z chwilą wejścia w życie tej ustawy odpadają dodatki pensyjne ustanowione ustawami z dnia 19. marca 1894. Dz. u. p. Nr. 53, i z dnia 19. września 1898. Dz. u. p. Nr. 170; pozostają one jednak w mocy co do tych radców Najwyższego Trybunału sądowego i kasacyjnego i Trybunału administracyjnego, którzy w tym czasie jako tacy służbę przy tych trybunałach pełnią.

Dodatki osobiste lub pensyjne, które urzednicy państwowi pobierają, mają być wliczone do nowo utworzonych stopni pensyi.

§ 2.

Przy postąpieniu urzednika pozostającego na najwyższym stopniu pensyi pewnej klasy stopnia służbowego do klasy stopnia służbowego bezpo-

średnio wyższej, policzony będzie czas służby na tym stopniu pensyi przebyty do osiągnięcia drugiego stopnia pensyi w nowej klasie stopnia służbowego.

Artykuł II.

§ 1.

Zmieniając częściowo załącznik b) do artykułu I. ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 172, ustanawia się wymiar dodatków funkcyjnych prezydenta policyi we Wiedniu, następnie wiceprezydentów namiestnictwa we Wiedniu, Pradze i Lwowie i wiceprezydentów krajowych dyrekcji skarbu we Wiedniu, Pradze i Lwowie, generalnego dyrektora zarządu tytoniowego, generalnego inspektora austriackich kolei żelaznych, na 6000 K.

§ 2.

Zmieniając postanowienia §u 10 ustawy z dnia 15. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 47, ustanawia się dla V. do XI. klasy stopnia służbowego następujący wykaz dodatków aktywalnych (z powodu czynnej służby):

Wykaz dodatków aktywalnych:

Klasa stopnia służbowego	Wiedeń	Klasa dodatków aktywalnych			
		I.	II.	III.	IV.
		Wszystkie miejscowości liczące			
		więcej jak 80.000	mniej jak 80.000 ale więcej jak 40.000	mniej jak 40.000 ale więcej jak 10.000	mniej jak 10.000
		mieszkańców			
		80	70	60	50
		procent kwot ustanowionych dla Wiednia			
	w k o r o n a c h				
V.	2.200	1.760	1.540	1.320	1.100
VI.	1.840	1.472	1.288	1.104	920
VII.	1.610	1.288	1.127	966	805
VIII.	1.380	1.104	966	828	690
IX.	1.200	960	840	720	600
X.	960	768	672	576	480
XI.	720	576	504	432	360

Za podstawę do wcielenia miejscowości do czterech klas dodatków aktywalnych służyć ma zasadniczo ustalona przez każdorazowy ostatni urzędowy spis ludności liczba mieszkańców poszczególnych miejscowości.

Rząd ma prawo, poszczególne miejscowości trzech najniższych klas dodatków aktywalnych przenieść wyjątkowo z tej klasy, do której w miarę liczby ich mieszkańców są wcielenie, do klasy miejscowości bezpośrednio wyższej.

§ 3.

Kwotę, która w myśl §u 1 ustawy z dnia 24. maja 1906, Dz. u. p. Nr. 105, ma być wciągnięta do podstawy wymiaru bieżących poborów emerytalnych cywilnych urzędników państwowych (nauczycieli państwowych) V. do XI. klasy stopnia służbowego, wymierzać należy, jak dotychczas, a to:

Dla	V.	klasy	stopnia	służbowego	w	kwocie	800	K,
"	VI.	"	"	"	"	"	640	"
"	VII.	"	"	"	"	"	560	"
"	VIII.	"	"	"	"	"	480	"
"	IX.	"	"	"	"	"	400	"
"	X.	"	"	"	"	"	320	"
"	XI.	"	"	"	"	"	240	"

Artykuł III.

§ 1.

Zmieniając postanowienie §u 9 ustawy z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255, ustanawia się dodatek dla czynnych sług państwowych, należących do kategorii sług, dla Wiednia na 55 procent, dla miejscowości należących do I. klasy dodatków aktywalnych na 40 procent, dla miejscowości II. klasy na 35 procent, dla miejscowości III. i IV. klasy na 30 procent pobieranej przez nich pensyi.

§ 2.

Kwotę, która w myśl §u 1 ustawy z dnia 24. maja 1906, Dz. u. p. Nr. 105, ma być wciągnięta do podstawy wymiaru bieżących poborów emerytalnych do kategorii sług należących, roczną pensyę pobierających sług państwowych, wymierzać należy — nadal jak i dotychczas — w kwocie 20 procent od pensyi.

Artykuł IV.

Zmieniając częściowo §§ 1 i 4 ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, zarządza się:

§ 1.

Cywilnym urzędnikom państwowym i państwowym nauczycielom, którzy co do postępowania z nimi w razie spensjonowania nie podpadają pod przepis §u 1, ustępu 2, ustawy z dnia 9. kwietnia 1870, Dz. u. p. Nr. 47, albo którzy nie mają już obecnie na podstawie osobnych postanowień, po odbyciu 35letniej służby prawa do emerytury w pełnej kwocie policzalnych poborów z służby czynnej, należą się emerytury, które wynoszą po wysłużeniu bez przerwy dziesięciu lat 40 procent a za dalszy każdy rok służby 2-4 procent policzalnych poborów służby czynnej.

Po wysłużeniu zatem 35 policzalnych lat, wynosi emerytura tyle, co pobierane na końcu policzalne pobory w służbie czynnej.

§ 2.

Wspomniani w poprzedzającym §ie 1 czynni urzędnicy państwowi i państwowi nauczyciele mają na cele emerytalne oprócz kwot rocznych w myśl §u 15 ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, względnie §u 3 ustawy z dnia 24. maja 1906, Dz. u. p. Nr. 105, uiszczać się mających, płacić na przyszłość jeszcze dalszy dodatek emerytalny w wysokości 0-5 procent.

Dodatki te mają być obliczane od policzalnych do wymiaru emerytury poborów aktywalnych łącznie z kwotą wspomnianą w §ie 1 ustawy z dnia 24. maja 1906, Dz. u. p. Nr. 105, względnie w artykule II. §ie 3, ustawy niniejszej a uiszczane być mają także przez okres czasu, do opłacania taksy służbowej ustawowo ustalony.

§ 3.

Postanowienia artykułu IV, §u 1, stosują się także do tych starszych dozorców więźni i do dozorców więźni przy zakładach karnych i więzieniach trybunałów sądowych, którzy bezpośrednio ze środków państwowych są wynagradzani.

§ 4.

Z należącymi do stanu szeregowców członkami umundurowanej c. k. cywilnej służby bezpieczeństwa i utrzymywanej przez państwo cywilnej służby policyjnej, jakoteż z utrzymywanymi przez państwo agentami policyjnymi postępować należy przy obliczaniu służby dla wymiaru emerytury analogicznie według przepisów, każdorazowo dla żandarmów obowiązujących.

§ 5.

Do funkcjonariuszy państwowych, będących już w stanie spoczynku, postanowienia §§ów 1 do 4 nie stosują się.

§ 6.

Urzędnicy państwowi, państwowi nauczyciele i słudzy mogą być po ukończeniu 60. roku życia, na własną prośbę przeniesieni w trwały stan spoczynku i nie potrzebują w tym celu przedkładać wymaganego zresztą dowodu niezdolności do służby.

Artykuł V.

§ 1.

Ustawa ta nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. kwietnia 1907.

§ 2.

Wykonanie tej ustawy poruczam Menu całemu Ministerstwu.

We Wiedniu, dnia 19. lutego 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.	Klein włr.
Korytowski włr.	Bienert włr.
Auersperg włr.	Fort włr.
Marchet włr.	Derschatta włr.
Dzieduszycki włr.	Pacák włr.
Prade włr.	Latscher włr.

35.

Ustawa z dnia 19. lutego 1907,

dotycząca pokrycia kosztów, urosłych na rok 1907 z powodu wykonania ustaw o zmianie postanowień co do uregulowania poborów i stosunków służbowych osób zostających w służbie państwowej i państwowych nauczycieli, tudzież z powodu w drodze rozporządzenia wydać się mających zarządzeń celem polepszenia poborów innych funkcyjaryuszy państwowych i z powodu przyznać się mających nadzwyczajnych kredytów.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się rząd, do pokrycia z zapasów kasowych i nadwyżek obrotowych kosztów na rok 1907 urosłych z powodu wykonania ustaw dotyczących zmiany postanowień co do uregulowania poborów i stosunków służbowych osób zostających w służbie państwowej i państwowych nauczycieli, tudzież z powodu wydać się mających w drodze rozporządzenia zarządzeń celem polepszenia poborów innych funkcyjaryuszy państwowych i wskutek nadzwyczajnych przyznać się mających kredytów.

Artykuł II.

Wykonanie tej ustawy, która wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, powierzam Menu Ministrowi skarbu.

We Wiedniu, dnia 19. lutego 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.	Korytowski włr.
-----------	-----------------

36.

Ustawa z dnia 19. lutego 1907,

dotycząca pokrycia przypadającego na królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane udziału w nadzwyczajnych kredytach, przyznanych na nadzwyczajne cele wojska i marynarki w kwocie 216,176.000 koron Najwyżej sankcjonowanemi uchwałami Delegacji a to VI z dnia 19. czerwca 1902, III z dnia 28. lutego 1904, tudzież III i IV z dnia 10. czerwca 1904.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Mego Ministra skarbu upoważnia się, aby celem pokrycia udziału w kwocie 141,811.400 K, który z przyznanych Najwyżej sankcjonowanemi uchwałami Delegacji, a to VI z dnia 19. czerwca 1902, III z dnia 28. lutego 1904, tudzież III i IV z dnia 10. czerwca 1904 nadzwyczajnych kredytów w kwotach 38,000.000 K, 15,000.000 K, 10,000.000 K, 78,000.000 K, 12,500.000 i 62,676.000 K na królestwa i kraje w Radzie reprezentowane przypada, wydał zapisy długu renty utworzonej ustawą z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 131, w tej kwocie, jaka będzie potrzebna do uzyskania w gotówce wyżej wymienionej sumy 141,811.400 K.

§ 2.

Minister skarbu ma, począwszy od roku 1907, corocznie na umorzenie długów państwowych kwotę 5,500.000 K tak długo do preliminarza państwowego wstawiać, aż z długów państwa umorzona zostanie kwota odpowiadająca wydanej w myśl §u 1 rencie dłużnej.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy, która z dniem ogłoszenia nabiera mocy obowiązującej, poruczam Menu Ministrowi skarbu.

We Wiedniu, dnia 19. lutego 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.	Korytowski włr.
-----------	-----------------

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXI. — Wydana i rozesłana dnia 27. lutego 1907.

Treść: (M^o 37—41.) 37. Rozporządzenie, którem ustala się kwotę uznawanej w zeznaniach dochodów pozycji wydatkowej na prowadzenie urzędu dekanalnego dla nowo utworzonego dekanatu w Ischlu i dla zmienionego w dotychczasowym swym okręgu dekanatu w Gmunden w dyecezyi linckiej. — 38. Ustawa, upoważniająca Ministerstwo królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych do zawarcia z Ministerstwem krajów Korony węgierskiej dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej, co do dalszego wybijania monet niklowych. — 39. Ustawa, dotycząca dalszego wybijania monet niklowych. — 40. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia sądu powiatowego w Gmünd w Austrii Dolnej. — Ustawa o wykonywaniu władzy sądowej przy Wyższych sądach krajowych i przy Najwyższym Trybunale sądowym i kasacyjnym.

37.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty i Ministra skarbu z dnia 8. lutego 1907,

którem ustala się kwotę uznawanej w zeznaniach dochodów pozycji wydatkowej na prowadzenie urzędu dekanalnego dla nowo utworzonego dekanatu w Ischlu i dla zmienionego w dotychczasowym swym okręgu dekanatu w Gmunden w dyecezyi linckiej.

Uzupełniając względnie zmieniając częściowo rozporządzenie ministeryjne z dnia 19. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 107, ustala się kwotę wydatków, połączonych ze sprawowaniem obowiązków dziekańskich, jaką w zeznaniach dochodów składanych w myśl ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, uznać należy za pozycję wydatkową, dla nowo utworzonego dekanatu w Ischlu na dwieście (200) koron a dla zmienionego w swym dotychczasowym okręgu dekanatu w Gmunden na dwieście czterdzieści (240) koron; rozporządzeniem tem nie narusza się atoli w niczem rozstrzygnięcia kwestyi, czy dotyczącemu proboszczowi, któremu poruczono

sprawowanie obowiązków dziekańskich, należy się wogóle w myśl przytoczonej powyżej ustawy dopłata do kongruy z funduszu religijnego względnie jego dotacyi państwowej, czy nie.

Korytowski wlr.

Marchet wlr.

38.

Ustawa z dnia 19. lutego 1907,

upoważniająca Ministerstwo królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych do zawarcia z Ministerstwem krajów Korony węgierskiej dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej, co do dalszego wybijania monet niklowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§ 1.

Upoważnia się Ministerstwo królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych do zawarcia

z Ministerstwem krajów Korony węgierskiej następującej umowy dodatkowej do umowy monetarnej i walutowej:

Oprócz 60 milionów koron wybitych w monecie niklowej na podstawie umowy monetarnej i walutowej (ustawa z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 127 i węgierski XVIII artykuł ustawy z roku 1892), wybitych będzie dalej w obydwu obszarach państwa razem 20 milionów koron w monecie niklowej, z której to kwoty wybić się ma w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych 14,000.000 K, w Krajach Korony węgierskiej 6,000.000 K.

Postanowienia umowy monetarnej i walutowej stosować się będą także do zwiększonego kontyngentu monety niklowej.

§ 2.

Wykonanie niniejszej ustawy, która wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, powierzam Memu całemu Ministerstwu.

Wiedeń, dnia 19. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Auersperg wkr.

Marchet wkr.

Dzieduszycki wkr.

Prade wkr.

Klein wkr.

Bienert wkr.

Fort wkr.

Derschatta wkr.

Pacák wkr.

Latscher wkr.

39.

Ustawa z dnia 19. lutego 1907,

dotycząca dalszego wybijania monet niklowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Oprócz 42,000.000 K wybitych w monecie niklowej na podstawie ustawy z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 126, należy wybijać dalej monety niklowe aż do kwoty 14,000.000 K.

Postanowienia powołanej wyżej ustawy stosują się bez zmiany także do podwyższonej kwoty wybić się mającej monety niklowej.

Artykuł II.

Wykonanie tej ustawy, która wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, powierzam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 19. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

40.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 22. lutego 1907,

dotyczące utworzenia sądu powiatowego w Gmünd w Austrii Dolnej.

Na zasadzie §u 2 ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, ustanawia się w okręgu sądu obwodowego w Krems dla gmin:

1. Beinhöfen, Böhmzeil, Eibenstein, Erdweis, Gmünd, Hoheneich, Schwarzbach, Wielands, Witschkoberg i Zuggers sądu powiatowego Schrems;

2. Albrechts, Dietmanns, Gross-Neusiedl, Naglitz, Tannenbruck, Waldenstein i Weissenbach sądu powiatowego Weitra, sąd powiatowy z siedzibą urzędową w Gmünd.

Z chwilą, w której sąd ten rozpocznie swoje czynności, co dodatkowo postanowionem i ogłoszonym zostanie, wyłączy się wspomniane gminy z okręgów ich dotychczasowych sądów powiatowych.

Klein wkr.

41.

Ustawa z dnia 24. lutego 1907,

o wykonywaniu władzy sądowej przy Wyższych sądach krajowych i przy Najwyższym Trybunale sądowym i kasacyjnym.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Wyższe sądy krajowe rozstrzygają, pominiawszy wypadki w ustępie 2 oznaczone, przy rekursach i zażaleniach w sprawach cywilnych i w sprawach administracyjnych adwokatów i notaryuszów, w senatach z trzech sędziów, we wszystkich innych sprawach w senatach z pięciu sędziów, z których jeden przewodniczy.

Rekursy przeciw uchwale ostatecznej w sporach z powodu naruszenia posiadania (§ 459 p. c.), przeciw rozdziałowi zwyczaj dochodu przy przedmiotach majątku nieruchomego (§§y 122 i n. o. c.) i co do rozdzielenia najwyższej ofiarowanej ceny przy przymusowych licytacjach przedmiotów majątku nieruchomego (§§y 229 i n. o. c.) jakoteż rekursy przeciw uchwałom w oznaczonych w §ie 109, ustępie 2, n. j. sprawach postępowania niespornego, rozstrzygają Wyższe sądy krajowe w senatach z pięciu sędziów, z których jeden przewodniczy.

§ 2.

Najwyższy Trybunał sądowy i kasacyjny rozstrzyga, pominąwszy wypadki oznaczone w §ie 1, ustępie 2, przy rekursach i zażaleniach w sprawach cywilnych w senatach z trzech sędziów, we wszystkich innych sprawach, w szczególności co do skarg wniesionych do Najwyższego Trybunału jako pierwszej instancji, dalej co do odwołań wniesionych do Najwyższego Trybunału, jako drugiej instancji jak i co do rewizji w cywilnych sprawach prawnych, co do wniosków po myśli §u 42, ustępu 2, n. j. i co do zażeń nieważności w sprawach karnych, w senatach z pięciu sędziów, z których jeden przewodniczy.

Rekursy w wypadkach oznaczonych w §ie 1, ustępie 2, rozstrzyga Najwyższy Trybunał w senatach z pięciu sędziów, z których jeden przewodniczy.

Zażalenia przeciw uchwałom Izby adwokackiej rozstrzyga Najwyższy Trybunał w senacie z pięciu sędziów, z których jeden przewodniczy, we wszystkich innych przypadkach rozstrzygane będą rekursy i zażalenia w sprawach administracyjnych adwokatów i notaryuszy w senacie z trzech sędziów łącznie z przewodniczącym.

§ 3.

Sprawy dyscyplinarne rozstrzygają Wyższe sądy krajowe i Najwyższy Trybunał w senatach z pięciu sędziów, z których jeden przewodniczy.

§ 4.

Oprócz przypadków w innych przepisach oznaczonych, nie wymagają uchwały senatu przy Wyższym sądzie krajowym i przy Najwyższym Trybunale sądowym i kasacyjnym:

1. oznaczenie sądu według miejsca przynależnego stosownie do §u 28 n. j.;

2. delegacja po myśli §§ów 30 i 31 n. j.;

3. przekazanie innemu sądowi nadzoru i pieczy osobistych i majątkowych stosunków osób zostających pod opieką (§ 111 n. j.);

4. wydawanie poświadczenia co do języków, w jakich notaryusz ma sporządzać dokumenty notaryalne (§ 12 o. n.);

5. dopuszczenie notaryusza (§ 14 o. n.) i adwokata § 5 o. a.) do złożenia przysięgi;

6. wygotowanie dekretu, że notaryusz może swój urząd objąć i zarządzenie przepisanych ogłoszeń i oznajmień (§ 16 o. n.);

7. oznaczenie dnia, w którym przeniesiony na inne miejsce notaryusz ma swój dotychczasowy urząd złożyć a nowy urząd objąć tudzież zarządzenie przepisanych ogłoszeń (§ 17 o. n.);

8. uwolnienie od urzędowania notaryusza ustępującego z urzędu (§ 20 o. n.);

9. udzielenie notaryuszowi urlopu ponad sześć tygodni (§ 137 o. n.);

10. dopuszczenie do egzaminu adwokackiego i notaryalnego (rozporządzenie ministeryjne z dnia 11. października 1854, Dz. u. p. Nr. 264 i 266);

11. założenie listy obrońców (§ 39 u. o p. k.);

12. udzielenie zatwierdzenia dla przyznania rzeczoznawcy należytości przenoszącej 40 K (§ 384 u. o. p. k.);

13. ustalenie kosztów utrzymania przypadających na osoby uwięzione (§ 387 u. o p. k.);

14. pozwolenie na odroczenie kary, wynoszące więcej, jak sześć tygodni (§ 401 u. o p. k.);

15. pozwolenie na zmianę miejsca kary (§ 406 u. o p. k.);

16. załatwianie aktów, które zawierają jedynie do wzięcia do wiadomości przeznaczone uwiadomienia i doniesienia albo też przeznaczone do oznajmienia innym władzom rozstrzygnięcia, czynności administracyjne i zarządzenia, dalej załatwienia podań o opiekę prawną, następnie pośredniczenie w korespondencji z zagranicą, ściąganie lub odsełanie dowodów doręczenia albo brakujących aktów tudzież załatwianie aktów, mających za przedmiot wyjaśnienia, innym władzom udzielić albo od nich zasięgnąć się mające;

17. oznaczenie dnia, w którym przy zakładaniu, uzupełnianiu, ponownem sporządzaniu albo zmianie ksiąg gruntowych i górniczych, księga gruntowa albo górnicza ma być otworzoną i wydawanie edyktów przepisanych w postępowaniu celem sprostowania (§§ 3, 14, 20 do 22 ustawy z dnia 25. lipca 1871 Dz. u. p. Nr. 96).

Załatwienie przez referenta zamierzone ma być przed jego wygotowaniem przedłożone przewodni-

czącemu senatu. Jeżeli przewodniczący w pojedynczych przypadkach ma co do sposobu załatwienia wątpliwości, natenczas należy co do załatwienia powziąć uchwałę w senacie złożonym łącznie z przewodniczącym z trzech sędziów.

§ 5.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy, uchyla się wszystkie w innych ustawowych przepisach zawarte odmienne postanowienia, dotyczące przedmiotów tą ustawą uregulowanych.

Uchyla się w szczególności § 34, ustęp 1 ustawy o organizacyi sądów z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217, i § 17 patentu cesarskiego z dnia 7. sierpnia 1850, Dz. u. p. Nr. 325.

Zmienia się w szczególności § 8 normy jurysdykcyjnej z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 111, § 43, ustęp 2 ustawy o organizacyi sądów, §§ 16, ustęp 2, i 292 ustawy o postępowaniu karnem, § 18 patentu cesarskiego z dnia 7. sierpnia 1850, Dz. u. p. 325, § 9, ustęp 1 ustawy z dnia 21. maja 1868, Dz. u. p. 46, § 161 ordynacyi notaryalnej

z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 75, §§ 50 i 54 statutu porządkowego dla adwokatów z dnia 1. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 40.

Nienaruszone pozostają §§ 36, 37 i 42 ustawy o organizacyi sądów, dalej § 16 patentu cesarskiego z dnia 7. sierpnia 1850, Dz. u. p. Nr. 325, tudzież przepisy wydane celem utrzymania jednolitości w wyrokowaniu Najwyższego Trybunału.

§ 6.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z pierwszym dniem miesiąca kalendarzowego, następującego po jej ogłoszeniu.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 24. lutego 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Klein włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXII. — Wydana i rozesłana dnia 28. lutego 1907.

Treść: **Nr 42.** Ustawa, dotycząca zawarcia nowego układu żeglarskiego i pocztowego ze Spółką żeglugi parowej Austriackiego Lloyd.

42.**Ustawa z dnia 23. lutego 1907,**

dotycząca zawarcia nowego układu żeglarskiego i pocztowego ze Spółką żeglugi parowej Austriackiego Lloyd.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Nadaje się rządowi upoważnienie do zawarcia ze Spółką żeglugi parowej Austriackiego Lloyd

załączonego tu w projekcie układu żeglarskiego i pocztowego.

Artykuł II.

Wykonanie tej ustawy, która zacznie obowiązywać z dniem ogłoszenia, polecam Moim Ministrom handlu i skarbu.

Wiedeń, dnia 23. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Fort wkr.

Układ żeglarski i pocztowy z dnia , zawarty między c. k. rządem a Spółką żeglugi parowej Austriackiego Lloyd.

Artykuł 1.

Spółka żeglugi parowej Austriackiego Lloyd obowiązuje się utrzymywać przez cały okres niniejszego układu za wynagrodzeniem, ustanowionem w artykule 2gim, rokrocznie następujące regularne komunikacje parostatkowe tam i napowrót:

1. Tryest — Konstantynopol, 52 razy, każdym razem po 2542 mil morskich, z minimalną szybkością 12 mil morskich.
2. Tryest — Saloniki — Konstantynopol, 52 razy, każdym razem po 3414 mil morskich, z minimalną szybkością 10 mil morskich.
3. Tryest — Smyrna — Konstantynopol, 52 razy, każdym razem po 3534 mil morskich, z minimalną szybkością 10 mil morskich.
4. Tryest — Beirut — Mersina, 26 razy, każdym razem po 3898 mil morskich (na Aleksandryę), z minimalną szybkością 10 mil morskich.
5. Tryest — Aleksandrya, 52 razy, każdym razem po 2424 mil morskich, z minimalną szybkością 14 mil morskich.
6. Konstantynopol — Braiła, 20 razy po 777 mil morskich, a 20 razy po 828 mil morskich, z minimalną szybkością 10 mil morskich.
7. Konstantynopol — Odessa, 26 razy, każdym razem po 849 mil morskich, z minimalną szybkością 10 mil morskich.
8. Konstantynopol — Batum, 52 razy, każdym razem po 1262 mil morskich, z minimalną szybkością 10 mil morskich.
9. Tryest — Bombay, 12 razy, każdym razem po 8686 mil morskich, z szybkością minimalną 13 mil morskich.
10. Tryest — Bombay, 6 razy, każdym razem po 8686 mil morskich, z szybkością minimalną 10 mil morskich.

11. Tryest — Kalkutta, 12 razy, każdym razem po 14.244 mil morskich, z szybkością minimalną 10 mil morskich.

12. Tryest — Kobe, 12 razy po 19.643 mil morskich, z szybkością minimalną 10 mil morskich.

Artykuł 2.

Wynagrodzenie za zgodne z układem wykonanie powyższego planu komunikacji wynosi:

A. Za komunikację ze wschodem (Levante).

4-80 K od mili morskiej za kursa o szybkości minimalnej 10 mil morskich, t. j. za kursa wymienione w artykule 1szym pod 2, 3, 4, 6, 7 i 8.

7-10 K od mili morskiej za kursa o szybkości minimalnej 12, względnie 14 mil morskich, t. j. za kursa wymienione w artykule 1szym pod 1 i 5.

B. Za komunikację z dalekim wschodem.

3-40 K od mili morskiej za kursa o szybkości minimalnej 10 mil morskich, t. j. za kursa wymienione w artykule 1szym pod 10, 11 i 12.

5-60 K od mili morskiej za kursa o szybkości minimalnej 13 mil morskich, t. j. za kursa wymienione w artykule 1szym pod 9.

Suma ogólna milowego, opłacanego przez państwo, nie może w żadnym roku przekraczać kwoty 7,234.412 K.

Z drugiej strony wynagrodzenie, przypadające Austriackiemu Lloydowi tytułem milowego, nie może spaść poniżej 4,700.000 K rocznie, gdyby wskutek nadzwyczajnych wypadków, nie spowodowanych przez państwo, zawarowana układem komunikacya musiała być ograniczona.

Spółce zwracane będą także należności za przejazd przez kanał Suezki, opłacane na liniach 9, 10, 11 i 12, za przedłożeniem odnośnych rachunków.

Artykuł 3.

Do kursów, zastrzeżonych niniejszym układem, używać będzie Lloyd Austriacki tylko takich okrętów, które w porównaniu z materiałem przedsiębiorstw konkurencyjnych tak pod względem ruchu towarowego, jak i pocztowego i osobowego, odpowiadają każdoczesnym potrzebom odnośnej linii i które szczególnie ze stanowiska żeglarskiego i zdrowotnego odpowiadają zupełnie swemu celowi.

Parowce, kursujące na liniach zawarowanych niniejszym układem, muszą być zapisane w austriackim rejestrze okrętowym i należeć do najwyższej kategorii instytutu klasyfikacji okrętów „Veritas“ w Tryeście lub jakiegos innego równorzędnego zakładu austriackiego.

Przy próbie dalekiej podróży muszą parowce poruszać się przeciętnie z szybkością, przekraczającą szybkość przepisaną dla linii, na której mają być użyte, co najmniej o 1 milę morską.

Plany okrętów, które mają być nowo zbudowane lub zakupione, oraz plany przynależących do nich maszyn, należy przed rozpoczęciem budowy, względnie przed zawarciem kontraktu budowy lub kupna, przedłożyć c. k. Ministerstwu handlu do zatwierdzenia.

Do floty, przeznaczonej dla komunikacji traktatowej można wcielać tylko takie parowce, których kwalifikację zbadaly i potwierdziły urzędowo organa c. k. władzy morskiej.

Parowce, używane do służby w myśl niniejszego układu, winien Lloyd austriacki utrzymywać w ciągłym ubezpieczeniu.

Aby mózdz w zupełności uczynić zadość postanowieniom niniejszego układu co do kwalifikacji pływającego materiału, Lloyd Austriacki odnowi swą flotę w stosowny sposób.

Artykuł 4.

Rozkłady jazdy linii traktatowych, oraz zmiany tych rozkładów podlegają zatwierdzeniu c. k. Ministerstwa handlu.

C. k. Ministerstwo handlu zastrzega sobie prawo, że wolno mu będzie po zniesieniu się z Lloydem, polecić mu, aby bez pretensyi do wynagrodzenia zawiązał po drodze także do przystani, nie przewidzianych w rozkładach jazdy odnośnych linii traktatowych, pod warunkiem, że takie zboczenie z drogi wobec jakości przeznaczonego dla odnośnej linii materiału okrętowego nie uczyni niemożliwym dochodzenia planu jazdy na tej linii.

Tego rodzaju rozszerzenie planu podróży, włożone na Lloyd, nie może przekraczać ogólnej ilości 15.000 mil morskich.

Artykuł 5.

Przełożenie lub zaniechanie pewnej linii, pomnożenie, uszczuplenie lub przeistoczenie kursów

traktatowych w granicach obszaru komunikacji, ustanowionych w niniejszym układzie, zastrzeżone jest specjalnym umowom między stronami kontraktującymi; jednakże pod względem finansowym umowy te nie mogą pociągać za sobą przekroczenia kwot, wynikających według artykułu 2go.

Artykuł 6.

Lloyd obowiązuje się tak przy sprowadzaniu materiału na budowę i naprawę okrętów, jak i przy zakupnie wszelkich przedmiotów, służących do ich wyporządzenia, oraz artykułów, któremi okręty zaopatrzają się w przystaniach tutejszych, dawać pierwszeństwo produkcji austriackiej.

Na sprawienie okrętów, maszyn okrętowych, kotłów okrętowych i większych urządzeń instalacyjnych za granicą, potrzeba zezwolenia c. k. Ministerstwa handlu, które go nie odmówi, jeżeli będzie udowodnione, że chodzi o przedmioty specjalne, których w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych nie można dostać w odpowiedniej jakości, albo że dostawa w krajach tutejszych mogłaby nastąpić dopiero w stosunkowo bardzo późnym terminie, lub wreszcie, że odnośnych przedmiotów można nabyć za granicą pod nadzwyczaj korzystnymi warunkami.

Większe dostawy należy z zasady oddawać w przedsiębiorstwo w drodze licytacji ofertowej publicznej, względnie, gdy c. k. Ministerstwo handlu na to zezwoli, w drodze licytacji ofertowej ograniczonej.

Artykuł 7.

Lloyd Austriacki obowiązuje się dawać pierwszeństwo posyłkom handlu austriackiego, tak eksportowym, jak i importowym, i w ogólności starać się wszelkimi siłami o zadośćuczynienie potrzebom ruchu tutejszokrajowego.

Artykuł 8.

Do ruchu towarowego przy wywozie z portów austriackich i do ruchu osobowego w ogólności stosowane będą taryfy, zatwierdzone przez c. k. Ministerstwo handlu. Zatwierdzeniu tego Ministerstwa podlegają także wszelkie postanowienia, dotyczące przewozu towarów. W ciągu okresu, na jaki zawarto układ niniejszy, można zmieniać taryfy tylko za zezwoleniem c. k. Ministerstwa handlu.

Wymiary przewoźnego w obrocie z portów austriackich i do portów austriackich nie mogą być wyższe, jak owe wymiary, które ustanowiono dla stosunków obrotowych z zagranicznymi portami konkurencyjnymi wśród takich samych lub podobnych warunków.

C. k. Ministerstwu handlu przysługuje każdej chwili prawo zażądania od Lloyd'a, aby uskutecznił uregulowanie i rewizję taryf, względnie wymiarów

przewoźnego odpowiednio do tych zasad, a Lloyd obowiązuje się takiemu żądaniu uczynić zadość i zwrócić nadwyżki, gdyby c. k. Ministerstwo handlu uznało odnośne zażalenia za słuszne.

Opusty z przewoźnego lub refakcyje jakiegokolwiek rodzaju mogą być przyznawane tylko w celu podniesienia pewnej relacji komunikacyjnej lub obrotu pewnego rodzaju towarów.

Spółka żeglugi parowej austriackiego Lloyd'a obowiązuje się mieć staranie o to, aby przewóz towarów w myśl postanowień regulaminu ruchu odhywał się regularnie.

Artykuł 9.

W celu tem lepszego przystosowania taryf do zmienionych ewentualnie stosunków handlowych i produkcyjnych należy co dwa lata, licząc od wejścia w życie niniejszego układu, rewidować taryfy Austriackiego Lloyd'a. W tym celu powinno przedtem nastąpić porozumienie między Lloydem a radą przyboczną, którą utworzy c. k. Ministerstwo handlu z reprezentantów rozmaitych grup interesów, aby stwierdzić, jakie zmiany taryfowe są potrzebne.

Artykuł 10.

Lloyd obowiązuje się dla tych relacyj komunikacyjnych, które nie są objęte jego służbą a mają ważne znaczenie dla handlu austriackiego, urządzić nawspół z innemi, ile możliwości austriackimi przedsiębiorstwami żeglugi, służbę związkową, umożliwiającą dalszy przewóz towarów ze stacyi dojazdowych bez interwencji trzecich przedsiębiorstw. Przy tem liczyć będzie Lloyd tutejszym nadawcom towarów za przewóz po obcej linii tylko te koszty, które sam poniesie.

Artykuł 11.

Gdyby c. k. Ministerstwo handlu życzyło sobie ustanowienia bezpośrednich skombinowanych taryf dla przewozu lądem i morzem, a interesowane zarządy kolejowe zechciały w tem uczestniczyć, Lloyd winien porozumieć się z kolejami, wskazanemi mu przez c. k. Ministerstwo handlu, i ułożyć takie taryfy.

Artykuł 12.

Wszelkie umowy z innemi przedsiębiorstwami lub czynnikami, mające na celu wprost albo pośrednio porozumienie się w kwestyi konkurencyi, a w szczególności umowy co do wymiarów przewoźnego lub co do podziału obszarów komunikacyjnych i pełnienia służby na tych obszarach, podlegają zatwierdzeniu c. k. rządu.

C. k. rząd zastrzega sobie prawo odmówienia aikięgo zatwierdzenia, gdyby odnośne umowy sprzeciwiały się interesom ekonomicznym krajów tutejszych.

Odnosną decyzję wyda rząd każdym razem do sześciu tygodni po wniesieniu projektu, a gdyby tego nie uczynił, wolno będzie Lloydowi postąpić według własnego uznania.

Jednakże c. k. rząd może, kierując się powyższą pobudką, zażądać od Lloyd'a uchylenia umów już zawartych, w którym to przypadku Lloyd jest obowiązany skutecznie rozwiązać odnośnej umowy.

Artykuł 13.

Tak na pokładzie okrętów Lloyd'a, jak i w biurach jego agencji, będą leżały księgi zażeń, w które mogą wglądać każdej chwili dotyczące urzędy portowe i władze konsularne, jak i komisarz rządowy lub jego zastępca.

Artykuł 14.

Walne zgromadzenia i posiedzenia rady zawiadowczej mają odbywać się w Wiedniu.

Rada zawiadowcza Austriackiego Lloyd'a stanowi wydział kierujący spółką i składa się z prezydenta i z ośmiu do jedenastu członków.

Prezydenta mianuje Najjaśniejszy Pan.

Z liczby członków zamianuje dwóch, a gdyby rada składała się z więcej niż ośmiu członków, trzech c. k. Minister handlu ze stanu kupców, przemysłowców lub osób fachowych na polu komunikacji, a resztę wybierze walne zgromadzenie.

Wszyscy członkowie rady zawiadowczej muszą być obywatelami austriackimi i mieć stałe zamieszkanie w jednym z królestw i krajów, w Radzie państwa reprezentowanych.

Członkowie rady państwa i urzędnicy, którzy wykonywali w charakterze urzędowym prawo nadzoru nad sprawowaniem czynności spółki, nie mogą być członkami rady zawiadowczej.

Prezydent i członkowie, mianowani przez c. k. Ministra handlu, nie są związani postanowieniami statutów, dotyczącymi posiadania akcji przez członków rady zawiadowczej.

Do prezydenta należy kierownictwo czynności bieżących rady zawiadowczej i ciągle nadzorowanie całego toku interesów.

C. k. Minister handlu wskaże z liczby mianowanych przez się członków rady jednego, który w razie, gdyby prezydentowi stało co na zawadzie, ma objąć jego czynności.

Artykuł 15.

Sprawowanie służby wykonawczej należy do generalnej dyrekcji w Tryeście, która zostaje pod kierownictwem generalnego dyrektora, odpowiedzialnego przed radą zawiadowczą. Jego ustanowienie podlega zatwierdzeniu c. k. Ministerstwa handlu.

Agencye generalne, istniejące obecnie w Wiedniu i Pradze, będą utrzymywane i nadal i winny być zaprotokołowane w taniejszych sądach handlowych.

Będą one miały prawo zawierania na żądanie wysyłającego w imieniu Lloyd kontraktu przewozu towarów morzem, a w razie, gdy istniała ekspedycja bezpośrednia, kontraktu przewozu całego transportu od miejsca wysyłki aż do miejsca przeznaczenia.

O ile Lloyd daje się zastępować w obcych miejscach handlowych przez firmy handlowe, winien uwzględniać według możliwości firmy austriackie.

Artykuł 16.

Lloyd Austriacki obowiązując się przystosować swe statuty do postanowień niniejszego układu.

Zmienione statuty mają wejść w wykonanie jednocześnie z tym układem.

W ciągu okresu traktatowego nie może zmiana statutów nastąpić bez zezwolenia c. k. Ministerstwa handlu.

Regulamin czynności rady zawiadowczej, oraz regulamina służbowe podlegają zatwierdzeniu c. k. Ministerstwa handlu.

Artykuł 17.

Wszyscy funkcjonariusze Spółki, ustanowieni stale w krajach tutejszych i za granicą, muszą być obywatelami królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych. Tęgo samego prawidła przestrzegać należy z reguły także co do osób, należących do załogi okrętowej.

Przy nadawaniu posad w służbie morskiej Spółka Austriackiego Lloyd dawać będzie wśród równych zresztą warunków pierwszeństwo przed innymi kompetentami oficerom czynnym i rezerwowym, tudzież kadetom rezerwowym c. i k. marynarki wojennej.

Co do nadawania posad wysłużonym podoficerom c. i k. armii, c. i k. marynarki wojennej, c. k. obrony krajowej i żandarmeryi, Spółka Austriackiego Lloyd poddaje się postanowieniom ustawowym, które w tej mierze istnieją dla przedsiębiorstw kolei żelaznych i żeglugi parowej, subwencjonowanych przez rząd.

Artykuł 18.

Lloyd Austriacki obowiązując się oddawać co roku na rzecz istniejącego funduszu pensyjnego kwotę minimalną 250.000 K, oraz poczynić wszelkie przygotowania, aby najpóźniej w roku 1910 tym weszła w życie instytucja zaopatrzenia tych osób załogi okrętowej, które służą dłuższy czas. Przy odnośnych zarządzeniach Lloyd porozumiewać się będzie z c. k. rządem.

Artykuł 19.

C. k. Ministerstwo handlu sprawuje nadzór nad całą gospodarką spółki, a w szczególności nad ściśsem przestrzeganiem zobowiązań traktatowych, przez ustanowione w tym celu organa.

C. k. Ministerstwu handlu przysługuje ponadto prawo rewizyi i zatwierdzenia bilansów.

Będzie ono upoważnione kontrolować prowadzenie interesów Lloyd i zarządzać przeglądanie ksiąg, a Lloyd przedkładać będzie każdej chwili c. k. Ministerstwu handlu żądane w tym celu wykazy i dawać potrzebne wyjaśnienia.

C. k. Ministerstwo handlu zastrzega sobie prawo ustanowienia dla spółki komisarza rządowego i przydania mu w razie potrzeby zastępców.

Bez wiedzy komisarza rządowego lub jego zastępców nie może być uchwalone żadne ważniejsze zarządzenie administracyjne, a tak sam komisarz, jak i jego zastępcy mieć będą prawo bywania na każdym posiedzeniu rady zawiadowczej, względnie komitetów i walnego zgromadzenia, wstrzymywania zarządzeń, któreby zostawały w sprzeczności z ustawami, statutem spółki, układami, zawartymi z c. k. rządem, lub z interesami ogółu i donoszenia o tem c. k. Ministerstwu handlu, które wydawać będzie dalsze zarządzenia.

Dla wynagrodzenia trudu organów kontroli, które ustanowi c. k. Ministerstwo handlu, oraz dla pokrycia wydatków, spowodowanych wykonywaniem nadzoru rządowego, obowiązując się Lloyd płacić rocznie do kasy, którą mu wskaże c. k. rząd, sumę ryczałtową, przez tenże rząd oznaczyć się mającą.

Artykuł 20.

Lloyd obowiązując się przedkładać c. k. Ministerstwu handlu półroczne wykazy obrachunkowe co do poszczególnych linii, oraz półroczne wykazy statystyczne ruchu towarowego i osobowego, ułożone według linii i głównych stacyj handlowych.

Lloyd obowiązując się ogłaszać w dziennikach urzędowych wiedeńskich i tryesteńskich najpóźniej do 15go każdego miesiąca dochody brutto, uzyskane od początku roku aż do końca przedostatniego miesiąca i ilość odbytych mil morskich.

Artykuł 21.

Lloyd obowiązując się, dopóki pozostaje w mocy niniejszy układ, nie wydawać bez zezwolenia c. k. rządu żadnego zarządzenia w sprawach zasadniczych, jak n. p. w kwestyi istnienia spółki, zaciągania nowych pożyczek, obciążania majątku, przeprowadzania operacyi kredytowych przez zaciąganie

długów bieżących, pomnożenia lub uszczuplenia kapitału akcyjnego, zmiany, pozbycia lub zastawienia inwentarza okrętowego lub nieruchomego, należącego do majątku spółki.

Artykuł 22.

Gdyby czysty dochód Lloyd'a przekraczał w pewnym roku 6 procent wniesionego w danej chwili kapitału akcyjnego, nadwyżką podzieli się c. k. rząd z Lloydem w ten sposób, że c. k. rządowi przypadnie jedna trzecia, a spółce dwie trzecie.

Z tej sumy czystego dochodu, która przypada na rzecz spółki, wnieść będzie Lloyd do zwyczajnego funduszu rezerwowego co roku, przed wypłaceniem akcyonaryuszom dywidendy, 5 procent; nadto też połowę tej reszty, która zostanie po rozdzieleniu 4procentowej dywidendy między akcyonaryuszów, składać będzie dopłaty i o tyle do zwyczajnego funduszu rezerwowego, dopóki i o ile fundusz ten nie dojdzie do kwoty, równającej się 10 procentom kapitału akcyjnego, wpłaconego w danej chwili.

Artykuł 23.

Parowce Austriackiego Lloyd'a będą na przeciąg okresu traktatowego uwolnione od płacenia należności konsularnych we wszystkich c. i k. urządach konsularnych, zupełnie tak samo, jak okręty c. i k. marynarki wojennej.

Natomiast podlegać będą obowiązkom opłacania w portach austriackich należności portowych i innych należności nawigacyjnych, oraz opłaty za zarejestrowanie.

Artykuł 24.

Na czas, potrzebny wśród normalnych warunków do wyładowania i naładowania, należy parowcom austriackiego Lloyd'a wyznaczyć w każdym porcie austriackim, do którego regularnie zawijają, pewne miejsce u wybrzeża, lub, gdyby stosunki miejscowe na to nie pozwalały, osobny przystanek kotwiczny (boję).

Artykuł 25.

Parowcom Austriackiego Lloyd'a przyznaje się i nadal to ułatwienie, że urzędnicy władz portowych, morsko-sanitarnych i policyjnych udawać się będą oświadczyć we dnie i w nocy na pokład parowców, aby przy odjeździe okręt wyeksperymentować, a przy przybyciu dać załodze pozwolenie wyładowania (pratica). W takich przypadkach Spółka jest obowiązana mieć staranie o potrzebne środki przewozowe.

Artykuł 26.

Lloyd Austriacki obowiązuje się przyznać urzędnikom państwowym i sługom urzędu zagranicznego, odbywającym podróże służbowe, według

istniejących w tej mierze postanowień i na specjalne zawezwanie c. i k. Ministerstwa spraw zewnętrznych, wolną jazdę na wszystkich swych liniach; tak samo przysługiwać ma prawo wolnej jazdy organom, którym c. k. rząd poruczył wykonywanie nadzoru państwowego nad Lloydem.

Ponadto Lloyd przyzna sprawozdawcom fachowym, wysyłanym przez c. k. Ministerstwo handlu, lub osobom podróżującym na polecenie tego ministerstwa w specjalnej misji handlowej, 50procentową zniżkę cen jazdy zwyczajnymi klasami okrętowymi, agentom handlowym firm tutejszokrajowych, posiadającym należyty legitymację, 25procentową zniżkę, a czynnym c. i k. urzędnikom dworskim i państwowym, oraz c. k. urzędnikom państwowym 20procentową zniżkę.

Misyonarze i zakonnicy, udający się na miejsca swej działalności a posiadający obywatelstwo austriackie, będą korzystali i nadal z tych samych ułatwień, które są im przyznane obecnie.

Artykuł 27.

Lloyd Austriacki obowiązuje się utrzymywać na pokładzie okrętów, kursujących po liniach 1, 5 i 9, wymienionych w artykule 1szym, lekarza, zaprzysiężonego przez zarząd zdrowotności morskiej i uznanego przez ten zarząd za ukwalifikowanego, a dla tych okrętów, które wysyłane zostają w celu odbycia kwarantany do zakładów kontumacyjnych lewantyńskich i wschodnich i mają na pokładzie więcej niż 25 podróżnych, postarać się o lekarza.

W razie potrzeby może zarząd morsko-sanitarny ze względu na pieczę o zdrowotność powszechną przepisać Lloydowi także pomnożenie personelu lekarskiego, względnie zaprowadzenie służby lekarskiej dla pewnych linii.

Artykuł 28.

Lloyd jest obowiązany w tych portach zagranicznych, do których zawijają jego okręty, na pisemne zawezwanie c. i k. władz konsularnych lub c. i k. poselstw przyjmować na pokład powracających do kraju marynarzy austriackich lub inne osoby tejże kategorii, posiadające pozwolenie na podróż morską (książkę służby morskiej), i przewozić je do Tryestu lub do innego portu austriackiego, w którym odnośny okręt się zatrzymuje, zupełnie bezpłatnie, a więc nawet bez pretensji do zwrotu kosztów wyżywienia, o ile ponoszenie kosztów tego przewozu nie spada na właściciela okrętu lub na fundusz, uzyskany ze sprzedaży uratowanych towarów, a odnośne władze tych kosztów nie ściągają. Takim bezpłatnie przewożonym osobom będzie dane pomieszczenie i wyżywienie, należące się podróżnym trzeciej klasy, a kapitan parowca może, o ile się do tego nadają, używać ich w czasie przejazdu do służby okrętowej; jednakże agentów Lloyd'a i kapitanów nie można

zniewalać, aby wbrew swej woli przyjmowali na jeden i ten sam okręt jednocześnie więcej jak dwanaście osób.

Za innych niezasobnych obywateli austriackich, którzy mają być odesłani do kraju na pisemne zażewzwanie c. i k. urzędów konsularnych lub c. i k. poselstw, należy zawsze płać należytość za podróż trzecią klasą według taryfy, oraz kosztu wyżywienia, a mianowicie z portów poza kanałem Suezkim 2 K 50 h dziennie, a ze wszystkich innych portów 1 K 50 h, a wypłatę tych należytości zarządzi w Tryeście c. k. władza morska, gdy Lloyd wykaże się, że przewóz skuteczny. Gdy tacy ubodzy obywatele austriacy podlegają obowiązowi stawienia się do poboru, należy im przyznać wolną jazdę.

Takim samym sposobem zarządzana będzie dodatkowa wypłata wynagrodzenia dla Lloyd'a w tych przypadkach, w których według ustępu 1go kosztu przewozu będą wyjątkowo ściągnięte. Te same warunki, które obowiązują co do przewozu ubogich obywateli austriackich, będą stosowane także do odsyłania na prośbę pewnej c. k. władzy ubogich obywateli zagranicznych, wydanych z królestw i krajów, w Radzie państwa reprezentowanych, do swego kraju rodzinnego.

W powyższych przypadkach odsyłania osób do kraju ojczystego należy mieć wzgląd na to, iżby chorzy (a wszczególności także obłąkani) byli umieszczani na okręcie w taki sposób, aby inni podróżni nie doznawali wskutek tego niepotrzebnej niewygody i przykrości i aby były pczynione stosowne zarządzenia, potrzebne do nadzorowania takich chorych.

Więźniów oddawać będą na okręt władze konsularne w porozumieniu z agencjami. Na pokładzie nadzór takich osób obejmuje personal Lloyd'a wraz z organami władzy; gdy okręt zatrzymuje się w portach, może w razie potrzeby zażądać od władz konsularnych pomocy do nadzorowania więźniów.

Artykuł 29.

Kursa (tam i napowrót), których wykonanie nie odpowiada postanowieniom niniejszego układu, nie będą uważane za kursa traktatowe, wskutek czego c. k. rząd nie będzie za nie płać wynagrodzenia traktatowego. W szczególności nie będą poczytywane za kursa traktatowe już i takie, które odbyto za pomocą parowców, nie aprobowanych urzędowo, jakoteż owe, przy których wykonaniu z winy Spółki odstąpiono tak dalece od rozkładu jazdy, że pominięto więcej niż czwartą część stacji pośrednich lub przekroczone wyjęte w myśl artykułu 30tego z pod kary konwencyonalnej spóźnienie o tyle, że jednośnego kursu nie można już uważać za kurs, wykonany prawidłowo.

Artykuł 30.

Ustanowione zostają następujące kary konwencyonalne, którym Spółka Austriackiego Lloyd'a podpadnie w razie nienależytego wypełnienia świadczeń układem zawarowanych, lub niewypełnienia ich zgoła, i to nie zawiśle od utraty wynagrodzeń traktatowych za odnośne świadczenia:

A. W razie niedochowania przepisane rozkładem jazdy czasu odjazdu lub przyjazdu w przystaniach, z których się podróż rozpoczyna i w których się kończy, oraz w ważniejszych przystaniach dobiegowych, potrącać będą od milowego następujące kwoty:

1. Na liniach pospiesznych kursów lewantyńskich, gdy przekroczone wyjęte z pod kary konwencyonalnej spóźnienie 3godzinne, aż do 200 K za godzinę;

2. na innych liniach kursów lewantyńskich, gdy przekroczone wyjęte z pod kary konwencyonalnej spóźnienie 5godzinne, aż do 100 K za godzinę;

3. na linii pospiesznej do Bombaju, gdy przekroczone wyjęte z pod kary konwencyonalnej spóźnienie 6godzinne po upływie dnia kalendarzowego przepisane rozkładem jazdy, aż do 500 K za godzinę;

4. na innych liniach dalekiej podróży, gdy przekroczone wyjęte z pod kary konwencyonalnej 24godzinne spóźnienie po upływie dnia kalendarzowego, przepisane rozkładem jazdy, aż do 250 K za godzinę.

B. W razie pominięcia jednej z przepisanych rozkładem jazdy stacji pośrednich na jakiegokolwiek linii potrącać się będzie z milowego tytułem kary pieniężnej aż do 500 K.

W przypadkach, określonych pod A i B, nie będzie brana na uwagę i wliczana do wyjątego z pod kary konwencyonalnej spóźnienia ta niepunktualność, którą spowodowały nadzwyczajne wydarzenia, jakich nie można było odwrócić nawet przy dołożeniu należytego starania, lub którą przypisać należy spóźnieniu przywozowi poczty, nie spowodowanemu przez organa Lloyd'a.

C. W razie zupełnego zaniechania pewnego kursu (tam i napowrót) ściąganie się od Lloyd'a, niezawisłe od potrącenia wynagrodzenia za ten kurs, karę konwencyonalną aż do wysokości tego potrącenia, chyba że Lloyd wykaże się, że wykonanie jednośnego kursu mimo dołożenia należytego starania było niemożliwe.

D. Za przyjęcie na okręt towarów wbrew postanowieniom artykułu 7go podpadnie Lloyd karze konwencyonalnej, którą można będzie nałożyć w wymiarze, dochodzącym aż do sumy, pobranej tytułem przewoźnego.

Artykuł 31.

Lloyd Austriacki obowiązkuje się oddać na zażewzwanie c. i k. wspólne Ministerstwa wojny,

w razie mobilizacji lub wojny, stosownie do potrzeby i za odpowiednim wynagrodzeniem, wszystkie okręty, którymi w danej chwili rozporządza, na użytek c. i k. marynarki wojennej, względnie zarządu wojskowego.

W razie potrzeby winien oddać na cele wojskowe także te okręty, które są wprowadzić już naładowane, ale jeszcze nie odpłynęły, jakoteż te, które można jeszcze w porę zawrócić.

Aby przedsiębiorstwu umożliwić zupełne zaspokojenie wymagań c. i k. wspólnego Ministerstwa wojny, c. k. Ministerstwo handlu zezwoli w razie mobilizacji lub wojny na zaniechanie poszczególnych, a ewentualnie nawet wszystkich kursów traktatowych do portów tutejszych i zagranicznych.

Artykuł 32.

Zobowiązania zarządu wojskowego i marynarki wojennej do zwrotu szkody, poniesionej przez utratę lub uszkodzenie okrętów, oddanych przez Lloyd w razie mobilizacji lub wojny, wraz z przynależnościami, będą uregulowane umową, która ma być dopiero zawarta, względnie kontraktem z c. i k. marynarką wojenną, który już został zawarty.

Artykuł 33.

Pretensje Lloyd'a do wynagrodzenia za wynajęcie okrętów, oraz za transport wojsk w czasie pokoju i wojny będą również uregulowane umową, która ma być dopiero zawarta, względnie kontraktem z c. i k. marynarką wojenną, który już został zawarty.

Artykuł 34.

Na przypadek, gdyby ten rozdział wzmiankowanej powyżej umowy, który traktuje o ułatwieniach dla transportów wojskowych, miał z jakiegokolwiek przyczyny przestać obowiązywać, zatrzyma bezwarunkowo moc swoją owo zobowiązanie, według którego przedsiębiorstwo musi przewozić transporty wojskowe, osoby wojskowe, podróżujące same dla siebie, i pakunki wojskowe za połowę cen taryfowych, ustanowionych dla osób cywilnych.

Artykuł 35.

Lloyd zgadza się na to, że wszelkie przepisy wojskowe, dotyczące komunikacji morskiej, a wypracowane za porozumieniem z c. k. Ministerstwem handlu i po wysłuchaniu przedsiębiorstwa, mają tak dla Spółki, jak i dla jej organów moc obowiązującą.

Artykuł 36.

Przedsiębiorstwo obowiązuje się utrzymywać w czasie pokoju w Tryeście zawsze 2000 ton węgla odpowiedniej jakości dla celów zarządu wojskowego.

Artykuł 37.

O ile Lloyd sprawuje pośrednictwo w komunikacji pocztowej, uważany będzie za instytucję, należącą do przedsiębiorstwa c. k. austriackiego zakładu poczt, i jako taki podlegać będzie wszystkim odnośnym postanowieniom ustaw i przepisów pocztowych.

Wobec tego c. k. austriackiemu zarządowi poczt przysługiwać będzie prawo posługiwania się wszelkimi parowcami Lloyd'a na wszystkich, a więc i nie-traktatowych liniach, do przewożenia posyłek listowych i pakietowych wszelkiego rodzaju, bez względu na miejsce ich pochodzenia lub przeznaczenia, wskutek czego okręty Lloyd'a należy w dokumentach okrętowych oznaczyć jako statki pocztowe.

Uprawnienie c. k. zarządu pocztowego do posługiwania się Lloydem w celu przewożenia i oddawania poczty, rozciąga się także na posyłki listowe (worki z pocztą listową) wszelkiego rodzaju, oddane okrętom Lloyd'a przez obce zakłady pocztowe lub okręty.

Artykuł 38.

Lloyd jest obowiązany skutecznie przewozić i oddawać posyłek listowych, wzmiankowanych w artykule 37mym, oraz urzędowych posyłek pakietowych bezpłatnie.

To zobowiązanie nie rozciąga się na ubezpieczenie urzędowych przesyłek pakietowych i wartościowych od wypadków na morzu.

Za przewóz i oddawanie posyłek pocztowych nieurzędowych płacić się będzie Lloydowi wynagrodzenie ryczałtowe, ustanowione bądź na podstawie powszechnej taryfy, obowiązującej dla ogółu, bądź też na podstawie taryfy niższej, ustalonej drogą umowy, przyczem wszystkie posyłki, wykazane na jednej i tej samej karcie przewozowej, poczytywane będą za jedną tylko posyłkę. Kwotę wynagrodzenia ryczałtowego oznaczy się na tej podstawie drogą liczenia statystycznego. Przeprowadzenia dochodzeń statystycznych w celu całkowitego lub częściowego wymierzenia na nowo wynagrodzenia ryczałtowego może zażądać każda z obu stron, jeżeli zajdzie istotna zmiana w stosunkach ruchu lub w posługiwaniu się poszczególnymi liniami. Szczegóły odnośnego postępowania będą uregulowane układem pocztowym, wzmiankowanym w artykule 44tym.

C. k. zarząd pocztowy ma prawo posługiwania się pośrednictwem Austriackiego Lloyd'a do przewozu i wydawania posyłek pakietowych, przeznaczonych do portów zagranicznych, do których parowce Lloyd'a regularnie zawijają, albo do których Lloyd może je przesłać za pośrednictwem innych przedsiębiorstw przewozowych, z którymi pozostaje w regularnych stosunkach.

Posyłki pakietowe, wspomniane w poprzedzającym ustępie, muszą czynić zadość warunkom, postanowionym dla posyłek pocztowych towarowych w austriackim obrocie wewnętrznym, i mogą być opatrzone deklaracją wartości, jakoteż obciążone powiątkiem.

Udziały w opłatach, należące się Lloydowi od takich posyłek, ustanowione będą za obopólnym porozumieniem c. k. zarządu pocztowego i Lloyda i mogą być zmienione tylko za zgodą obu stron. Odnosna taryfa powinna pod względem stopni wymiaru opłat od wagi, wartości i powiątku zbliżyć się ile możności do taryfy, obowiązującej w danej chwili w obrocie pakietowym międzynarodowym, a wymiary opłat od pakietów, odpowiadających warunkom przesyłania, ustanowionym dla pakietów pocztowych powszechnego związku pocztowego, nie mogą być wyższe, jak owe, które w danej chwili są ustanowione na zasadzie obowiązującego traktatu co do pakietów pocztowych, zawartego przez powszechny związek pocztowy. Szczegóły taryfy i inne warunki przesyłania takich posyłek pakietowych będą uregulowane umową, wspomnianą w artykule 44tym.

Artykuł 39.

Lloyd odpowiada za oddane sobie posyłki pocztowe według każdorazowych przepisów pocztowych, za siłę większą jednak i za przygody na morzu tylko w takim razie, gdy posyłka była u niego zabezpieczona.

Artykuł 40.

Lloyd nie powinien podejmować się na własny rachunek pośrednictwa w przewożeniu posyłek listowych ani w Monarchii austriacko-węgierskiej, ani za granicą i jest obowiązany czuwać nad tem, aby i jego funkcjonariusze przestrzegali tej zasady.

Na życzenie c. k. zarządu pocztowego winna Spółka umieścić na swych okrętach skrzynki na wkładanie i zbieranie posyłek listowych.

Na każdym okręcie należy na pomieszczenie posyłek pocztowych przeznaczyć osobny lokal stosownej wielkości i odpowiednio zabezpieczony, który ma być zamknięty na klucz i zostawać pod specjalnym nadzorem oficera okrętowego Lloyda, sprawującego służbę pocztową.

Na żądanie c. k. Ministerstwa handlu mają w poszczególnych miejscach pełnić służbę pocztową na rachunek państwa odpowiednio ukwalifikowani agenci Lloyda, a to według obowiązujących w danej chwili przepisów dla c. k. urzędów pocztowych lewantyńskich i z odpowiedzialnością Spółki, za co otrzymywać będą umiarkowaną prowizję.

O każdej zmianie agentów, którym poruczone sprawowanie służby pocztowej, winna Spółka zrobić w porę doniesienie do Dyrekcyi poczt i telegrafów w Tryeście, względnie do urzędu pocztowego przy poselstwie w Konstantynopolu.

Opłaty pocztowe, pobrane przez Lloyd i jego agentów, będą oddawane do kasy c. k. zarządu pocztowego.

Artykuł 41.

Lloydowi przysługuje uwolnienie od porta co do korespondencji służbowej, którą prowadzi ze swymi agentami, lub którą ci agenci prowadzą ze sobą, o ile odnośne korespondencje będą przewożone okrętami Lloyda i będą opatrzone imieniem odsyłającego oraz dopiskiem „Korespondencya służbowa Lloyda“.

Artykuł 42.

Gdyby c. k. zarząd pocztowy uznał za stosowne wysyłać dla konwojowania posyłek pocztowych swe własne organa, Lloyd winien urzędnikowi pocztowemu wyznaczyć bezpłatnie miejsce pierwszej klasy, oraz kajutę, nadającą się do manipulacji pocztowej, a konduktorowi lub słudze pocztowemu miejsce drugiej klasy, oraz oddzielony, zamknięty lokal do przechowywania posyłek pocztowych. Także urzędnikom nadzorczym, wysyłanym od czasu do czasu przez zakład pocztowy, należy oddać do dyspozycji bezpłatnie miejsce pierwszej klasy.

Podobnie też winien Lloyd przyznać bezpłatnie miejsce pierwszej klasy takim urzędnikom ruchu c. k. zakładu poczt, których przydzielono do jednego z c. k. urzędów pocztowych lewantyńskich lub przeniesiono ze służby lewantyńskiej do służby krajowej, i którzy z tego powodu muszą odbywać podróż na miejsce przeznaczenia, jakoteż w razie przeniesienia lub eksponowania takich urzędników w granicach obszaru lewantyńskiego.

Za wyżywienie mają odnośne organa, o ile niema w tym względzie specjalnej umowy, płacić zniżoną należność w kwocie 3 K dziennie.

Artykuł 43.

Gdyby parowiec doznał w drodze przygody, winien kapitan mieć staranie o jak najpewniejszy i najrychlejszy przewóz poczty, wysłuchawszy poprzedzającego zdania urzędnika pocztowego, który ewentualnie pełni służbę na pokładzie. Wynikające stąd koszty ponosi przedsiębiorstwo.

Artykuł 44.

Wszelkie inne szczegóły, dotyczące sposobu załatwiania służby pocztowej, będą uregulowane specjalną umową pomiędzy c. k. zarządem pocztowym a Spółką Lloyda.

Artykuł 45.

Wszelkie naruszenia zobowiązań tego układu, co do których Lloyd nie zdoła udowodnić, że nie

pochodzą z jego winy, karane będą, o ile niema przewidzianych szczególnych kar, w każdym przypadku z osobną karą konwencyonalną od 500 do 2000 K.

Artykuł 46.

Lloyd obowiązuje się oddać na życzenie Rządu do dyspozycji służbowej jeden okręt żaglowy szkolny za stosownem wynagrodzeniem.

Artykuł 47.

Układ niniejszy będzie obowiązywał przez okres 15letni, licząc od dnia 1. stycznia 1907.

W dowód czego wygotowano dwa równobrzniące egzemplarze niniejszego układu i opatrzone je potrzebnymi podpisami i pieczęciami.

Protokół końcowy.

Podpisując dnia dzisiejszego układ żeglarski i pocztowy ze Spółką żeglugi parowej Austriackiego Lloyd, przyjęto w tym protokole końcowym jeszcze następujące postanowienia:

Do artykułu 1go i 2go.

Szybkości minimalne, postanowione w artykule 1szym, muszą być zaprowadzone:

na liniach 1, 5 i 9 najpóźniej od dnia 31. grudnia 1908,

na innych liniach raz poraz, ale najpóźniej od dnia 31. grudnia 1911.

W okresach przejściowych, ograniczonych powyższymi terminami, należy dochowywać następujących szybkości minimalnych:

na linii 1 — 11½ mil morskich,

na liniach 2, 3, 4, 6, 7, 8, 10, 11 i 12 — 9 mil morskich,

na linii 5 — 13 mil morskich,

na linii 9 — 11 mil morskich,

a c. k. Rząd będzie za te mniejsze szybkości płać tytułem wynagrodzenia tylko takie milowe, jakie wypada w myśl artykułu 1lgo układu żeglarskiego i pocztowego z dnia 12. sierpnia 1891 za szybkości minimalne, dozwolone w okresach przejściowych.

Wobec tego płać się będzie od mili morskiej na liniach:

1 i 9	K 5-60
2, 3, 4, 6, 7 i 8	„ 3-60
5	„ 7-10
10, 11 i 12	„ 3-40

Do artykułu 2go.

Na rachunek milowego wypłacane będą Lloydowi miesięczne zaliczki bezprocentowe, każdym razem w kwocie 580.000 K, których płatność nastaje w pierwszym dniu powszednim każdego miesiąca.

Sumę całkowitą milowego za pewien rok obrać się po odhyciu wszystkich kursów traktatowych odnośnego roku, na podstawie wykazu ich ilości i rozciągłości, który ma przedłożyć Lloyd z załączeniem poświadczeń urzędowych właściwych władz portowych i konsularnych. Na podstawie tego wykazu oznaczona będzie suma całkowita milowego, należącego się Lloydowi, z której wypłaci mu się tę resztę, jaka wypadnie po porachowaniu zaliczek miesięcznych, oraz po potrąceniu ewentualnych kar konwencyonalnych (artykuł 30ty) lub zwrotów (artykuł 8my). Gdyby jednakże z tego obrachunku pokazało się, że pretensya Lloyd'a jest mniejszą od sumy zaliczek, wypłaconych w odnośnym roku, natenczas nadwyżka, pobrana przez Lloyd, będzie potrącona od bezpośrednio następującej zaliczki albo od kilku następujących zaliczek, względnie zwróci ją Lloyd gotówką bezpośrednio po zamknięciu ostatniego obrachunku, uskutecznionego na podstawie niniejszego układu.

Na przypadek przerwy lub ograniczenia służby traktatowej zastrzega sobie c. k. Rząd prawo zredukowania według potrzeby kwoty zaliczek miesięcznych lub wstrzymania ich na jakiś czas zupełnie, niezawisłe od postanowienia, zawartego w ustępie przedostatnim artykułu drugiego niniejszego układu.

To samo będzie miało analogiczne zastosowanie także w czasie okresu przejściowego, przewidzianego w postanowieniach do artykułu 1go i 2go.

Przy oznaczaniu sumy milowego należy kierować się w szczególności następującymi zasadami:

Zaewentualne nadwyżki świadczeń, wychodzące poza zakres, oznaczony w artykule 1szym, nie będzie z zasady płacone żadne wynagrodzenie. Jednakże c. k. Rząd zastrzega sobie prawo wyrównania faktycznych nadwyżek świadczeń, szczególnie, gdy są zapewnione rozkładem jazdy, ze świadczeniami

poniżej minimum, za które powinnyby nastąpić potrącenia.

Potrącenia z milowego mają miejsce w następujących przypadkach:

1. W razie całkowitego zaniechania pewnego kursu tam lub napowrót, o ile go nie zastąpiono innym kursem, uznanym przez c. k. Rząd za równorzędny, potrącona będzie cała kwota milowego.

2. W razie niewykonania świadczeń w pełnym wymiarze według planu zawartego w artykule 1szym, potrąca się milowe w kwocie stosunkowej, a mianowicie:

a) gdy zachodziła siła większa (w szerszym tego słowa znaczeniu, a więc i kwarantana), tylko w takim razie, gdy różnica w kierunku ujemnym wynosi więcej jak jedną czwartą drogi przepisanej, a mianowicie za ilość mil, przekraczających tę jedną czwartą;

b) we wszystkich innych wypadkach za całą różnicę między świadczeniem przepisaniem a rzeczywistym.

Przez przypadki nadzwyczajne w myśl artykułu 2 B, ustępu 4go, rozumieć należy między innymi wojnę, mobilizację, blokadę, epidemie, niemożliwość żeglugi itp.

Do artykułu 3go.

Parowce, używane do służby traktatowej, muszą być ubezpieczone w pierwszorzędnym zakładach asekuracyjnych; pewna część ich wartości może być jednak ubezpieczona własnym funduszem asekuracyjnym Spółki.

Co do szczegółowych warunków przeprowadzenia asekuracji, Lloyd Austriacki porozumie się z c. k. Ministerstwem handlu. Premie asekuracyjne, które mają być płacone za ubezpieczenie parowców w zakładach ubezpieczenia, nie mogą być czerpane z funduszu asekuracyjnego.

C. k. władza morska przeprowadzi za przybraniem znawców komisyjne zbadanie okrętów i ich szybkości i wystawi na to świadectwo. Koszta komisyjne ponosi Austriacki Lloyd.

Pojemność brutto parowców, które mają być oddane świeżo do służby, musi wynosić najmniej:

dla linii pospiesznych lewantyńskich	3000 ton
„ innych linii lewantyńskich . . .	2800 „
„ linii dalekiej podróży	4000 „

W razie nadzwyczajnych zdarzeń można za zezwoleniem c. k. Ministerstwa handlu, w celu utrzymywania nieprzerwanej służby, wcielić do floty służbowej tymczasowo także takie okręty, które nie odpowiadają wszystkim warunkom traktatowym.

Stosownie do zobowiązania, dotyczącego odnawiania materiału okrętowego, Lloyd Austriacki pomnoży w przeciągu pierwszych dwunastu lat okresu traktatowego swą flotę o taką ilość okrętów, któraby odpowiadała razem 120.000 ton udźwigu, z czego na okres najpóźniej do dnia 31. grudnia 1911 przypaść ma ilość odpowiadająca razem 60.000 ton udźwigu.

Dla celów służby traktatowej mają być świeżo oddane następujące okręty:

Najpóźniej dnia 31. grudnia 1907:

2 parowce lewantyńskie, każdy o udźwigu najmniej 3000 ton;

1 parowiec dalekiej podróży o udźwigu najmniej 4000 ton.

Najpóźniej dnia 31. grudnia 1908:

5 parowców lewantyńskich, każdy o udźwigu najmniej 3000 ton.

Najpóźniej dnia 31. grudnia 1909:

4 parowce lewantyńskie, każdy o udźwigu najmniej 2800 ton;

2 parowce aleksandryjskie, każdy o udźwigu najmniej 3000 ton.

Najpóźniej dnia 31. grudnia 1910:

2 parowce lewantyńskie, każdy o udźwigu najmniej 2800 ton;

2 parowce dalekiej podróży, każdy o udźwigu najmniej 4000 ton.

Suma: 13 parowców lewantyńskich, 3 parowce dalekiej podróży, 2 parowce aleksandryjskie.

Niedotrzymanie powyższego programu budowy podlega karze konwencyonalnej w kwocie 500 K za każdy okręt i każdy dzień spóźnienia z oddaniem go do służby.

Aby przyczynić się do tej reorganizacji floty, będzie c. k. Rząd płacił Lloydowi tytułem zaliczki za każdą nową tonę okrętów konstrukcji krajowej, oddaną do służby w przeciągu pierwszych lat pięciu okresu traktatowego, aż do ogólnej ilości 60.000 ton, 100 K z rat subwencyjnych za ostatnich pięć lat traktatowych, jednakże na rachunek jednego z pierwszych pięciu lat traktatowych nie więcej jak 1,200.000 K.

Te zaliczki będą wypłacane dla każdego parowca z osobna w czterech równych ratach, a mianowicie wypłacona będzie pierwsza rata przy postawieniu okrętu na wrędkę, druga przy wstawieniu pokładu, trzecia przy spuszczeniu z warsztatu, a czwarta przy oddaniu okrętu do służby traktatowej.

Oдноśne poświadczenia będą wystawiane przez c. władzę morską.

Gdyby okręt, za który c. k. Rząd zapłacił zaliczkę, z jakiegokolwiek powodu nie mógł być oddany do służby traktatowej, natenczas Lloyd austriacki jest obowiązany zwrócić pobrane zaliczki, względnie

potrąca mu się je od kwot subwencyjnych, które przypadają w myśl artykułu 2go.

Pobrane zaliczki mają być zwrócone bez procentów w równych ratach w ostatnich pięciu latach okresu traktatowego, a mianowicie w latach 1917, 1918, 1919 i 1920 najpóźniej do dnia 31. grudnia; w roku 1921 rata roczna potrącana będzie w równych ratach miesięcznych od kwot subwencyjnych, które mają być Lloydowi wypłacone.

Gdyby w latach 1917 do 1920 zwrot powyższy nie nastąpił w przepisany terminie, c. k. Rząd będzie miał prawo uszczuplić stosownie do tego kwotę zaliczek subwencyjnych, zapadających w bezpośrednio następującym miesiącu.

Aby materiał okrętowy utrzymać na wysokości jego zadania, Lloyd zobowiązuje się użyć tych kwot, które w ciągu okresu traktatowego będą corocznie odpisywane od wartości okrętów, przeznaczonych do służby zawarowanej układem, w pełnej sumie na budowę okrętów do tej służby. Kwoty odpisane nie mogą wynosić mniej niż 5 procent ceny nabycia odnośnych parowców, a odpisywać je należy tak długo, dopóki ich wartość książkowa nie będzie zredukowana do wartości materiału.

Do artykułu 4go.

Nowe rozkłady jazdy muszą być przedłożone c. k. Ministerstwu handlu na dwa miesiące przed wejściem w życie; najpóźniej w miesiąc po ich przedłożeniu musi nastąpić załatwienie; gdyby załatwienie nie nastąpiło, odnośny rozkład jazdy uważać można za aprobowany.

Lloyd zobowiązuje się wyrazić, że dla przyczynienia się ile możności do rozwoju komunikacji bezpośredniej do Azji wschodniej i z Azji wschodniej, wyznaczy w rozkładzie jazdy na linii kobańskiej (Kobe) dla okrętów płynących tam, tylko jedną przystań dewiacyjną w Indyach, a dla okrętów płynących napowrót, najwięcej dwie takie przystanie, a mianowicie na wschód lub na zachód od Kolombo.

C. k. władza morska będzie miała prawo zezwalania we własnym zakresie działania:

1. na takie zmiany rozkładu jazdy, które w razie pewnych zarządzeń sanitarnych są potrzebne w interesie zdrowotności morskiej lub ruchu handlowego;

2. na odstąpienie od rozkładu jazdy w poszczególnych przypadkach, gdy uzasadniają je ważne względy, a szczególnie względy kupieckie, pod warunkiem, że spóźnienie w porcie końcowym nie może wynosić na liniach pospiesznych lewantyńskich więcej niż 6 godzin, na innych liniach lewantyńskich więcej niż 24 godzin, na linii pospiesznej bombayskiej nie więcej jak jeden dzień, a na innych liniach dalekiej podróży nie więcej jak 4 dni.

Do artykułu 3go.

Aby Lloyd mógł tem lepiej przystosować swój rozkład jazdy do ewentualnych zmian w stosunkach obrotowych, odbywać się będzie co 5 lat, licząc od chwili wejścia w życie niniejszego układu, rewizya sieci nawigacyjnej Austriackiego Lloyd'a, przyczem po wysłuchaniu reprezentantów rozmaitych grup interesów, oraz izb handlowych i przemysłowych, strony kontraktujące zbadają dokładnie całą służbę Lloyd'a ze względu na poszczególne relacje i zaprowadzą za obustronnem porozumieniem potrzebne zmiany pod warunkiem, określonym w artykule 2gim.

W szczególności może przytem c. k. Rząd żądać, żeby poszczególne relacje Lloyd'a zostały zaniechane, a na ich miejsce zaprowadzone zostały takie nowe relacje, których wartość ogólna dorównywałaby dla Lloyd'a wartości relacji zaniechanych, a Lloyd zobowiązuje się takiemu żądaniu zadość uczynić. Gdyby co do oszacowania odnośnych świadczeń nie przyszło do porozumienia, uskuteczni je komisya, której przypadnie rola sądu polubownego.

Ta komisya składać się będzie z dwóch znawców, wydelegowanych przez c. k. Rząd, i z dwóch delegatów Austriackiego Lloyd'a, którzy wybiorą większością głosów pewnego eksperta neutralnego na przewodniczącego, a ten rozstrzygać będzie w razie równości głosów. Gdyby przy wyborze nie doszło do porozumienia, przewodniczącego zamianuje prezydent c. k. sądu wyższego, właściwego dla siedziby Spółki.

Do artykułu 6go.

Gdyby Lloyd sprowadzał przedmioty i materiały, wymienione w artykule 6tym, z zagranicy drogą morską, a nie transportował ich na własnych parowcach, winien wśród równych zresztą warunków dać pierwszeństwo okrętom tutejszokrajowym.

Do artykułu 7go.

Austriacki Lloyd nie będzie ani utrzymywał wolnego placu ładunkowego wbrew interesom ruchu tryesteńskiego, ani też przyznawał portom konkurencyjnym korzystniejszych warunków przewozu.

Podobnie też przedsiębiorstwo Austriackiego Lloyd'a nie będzie na towary, które mają być naładowane lub wyładowane wprost w Tryeście, nakładało wyższych taryf, aniżeli na towary nadchodzące do Tryestu a przeznaczone na przewóz okrętem za granicę, o ileby takie postępowanie przynosiło uszczerbek tutejszym interesom ekonomicznym.

Austriacki Lloyd zobowiązuje się przewozić na żądanie c. k. Ministerstwa handlu wszystkimi okrętami bezpłatnie próbki produktów austriackich, z tem zastrzeżeniem, że waga takich posyłek, naładowanych na jeden okręt, nie może przekraczać

ogółem 10 ton, a ich objętość 10 metrów sześciennych.

Do artykułu 8go.

Równocześnie z układem wejdą w życie zatwierdzone taryfy.

Spółka jest obowiązana stosować taryfy i postanowienia obowiązującego obecnie regulaminu ruchu z dnia 16. października 1903 do wszelkich komunikacji, za które pobiera od państwa jakiegokolwiek świadczenie.

Dla towarów, których taryfa nie wymienia, jakoteż przy wstawianiu nowych stacyj pośrednich, ułożenie taryfy nastąpić powinno na zasadzie wymiarów taryfowych dla podobnych towarów, względnie relacji i podlega zatwierdzeniu c. k. Ministerstwa handlu.

Spółka jest obowiązana podawać do wiadomości c. k. Ministerstwa handlu co pół miesiąca wszelkie ustępstwa, przyznane komukolwiek, bez względu na ich rodzaj. Wszelkie zniżki przewoźnego lub ustępstwa innego rodzaju, przyznane jakemukolwiek wysyłającemu, należą się temsamem każdemu innemu tutejszemu nadawcy. Gdy te ustępstwa były uczynione zawisłemi od pewnych warunków, a Spółka odmawia takiego samego ustępstwa, innemu nadawcy dlatego, że tych warunków nie dopełnił, natenczas c. k. Ministerstwo handlu rozstrzyga na prośbę tego nadawcy, czy pretendowane ustępstwo należy mu się nawet bez dopełnienia takiego warunku ograniczającego, czy nie.

Do artykułu 9go.

Zmiany w taryfach, zatwierdzone w przeciągu dwuletniego okresu rewizyjnego, obowiązują tylko do końca odnośnego okresu rewizyjnego.

Zmiany taryfowe, uzasadniające podwyższenie, muszą być ogłoszone na trzyniedziennie przed wejściem w wykonanie.

Podania w sprawie zmian taryfowych będą załatwiane w ciągu 4 tygodni.

Do artykułu 10go.

Lloyd zobowiązuje się w szczególności zaprowadzić służbę związkową z portu Singapore do wysp sundajskich i do Siamu, oraz z Hongkongu lub Shanghaju do Tientsinu, ewentualnie także z Portu Said do przystani na wybrzeżu wschodnio-afrykańskim aż do Kapstadtu. Nadto będzie to staraniem Lloyd'a wyjednać także u obcych przedsiębiorstw stosowanie tych warunków przewozu, które są zaprowadzone u Lloyd'a. W razie przeładowywania posyłek w celu przewozu do portów, do których Lloyd nie zawija, winna Spółka liczyć nadawcy przewoźne, jakoteż ewentualne koszty przeprawy ze stacji, w której towary zostają przeładowane, aż na

miejsce przeznaczenia tę kwotę, którą sama istotnie za to zapłaci. Opłaty dodatkowe winien Lloyd podać do wiadomości c. k. Ministerstwa handlu, wskazując zarazem odnośne spółki żeglugi. Przy zawieraniu i załatwianiu umów o przewóz winien Lloyd pilnować interesów nadawców i zastępować je ze starannością sumiennego kupca.

Do artykułu 12go.

Wszelkie umowy tego rodzaju, istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego układu, przedłoży Lloyd c. k. Rządowi w myśl postanowień artykułu 12go.

Do artykułu 13go.

Książki na zażalenia, leżące na pokładzie okrętów, muszą mieć numerowane strony i być urzędowo parafowane. Przy wydawaniu nowych książek, na zażalenia stare zostaną ściągnięte i schowane, skoro wszystkie zawarte w nich zażalenia będą załatwione. Książkę na zażalenia wydawcą będzie podróżnym na ich żądanie oficer okrętowy, któremu poruczono jej przechowywanie. Wpisane w taką książkę zażalenia musi kapitan natychmiast gruntownie zbadać. Następnie winien zdać relację urzędowi portowemu, względnie c. i k. urzędowi konsularnemu w porcie wyjścia, załączając doń zażalenie w odpisie wierzytelnym, oraz protokół ewentualnych pertraktacji, aby stan rzeczy mógł być zbadany i aby zarządzone zostało załatwienie zażalenia. We wszystkich lokalach wspólnych, przeznaczonych dla podróźnych rozmaitych klas, należy przybić obwieszczenie, podające do wiadomości, który oficer okrętowy przechowuje książkę na zażalenia i wydaje ją podróźnym.

Do artykułu 14go.

Postanowienie artykułu 14go, dotyczące niedopuszczalności kumulowania urzędów, nie odnosi się do tych funkcyjaryuszów, którzy piastowali godność członków rady nadzorczej w ciągu okresu, na jaki zawarty był układ z dnia 12. sierpnia 1891.

Do artykułu 16go.

Statuty Lloyd'a winny zawierać w sobie postanowienie, że kapitał akcyjny Spółki, który obecnie wynosi 25,200.000 K, rozłożonych na 24.000 akcji po 1.050 K, ma być uszczuplony o 10,800.000 K, a więc na 14,400.000 K w ten sposób, że w miejsce dwóch akcji, będących obecnie w obiegu, wydane będą trzy akcje, opiewające na 400 K, nadto też postanowienie, że kapitał akcyjny zostanie podwyższony o 14,400.000 K przez emisję 36.000 nowych akcji po 400 K z prawem do dywidendy od 1. stycznia 1907, tak że cały kapitał akcyjny wynosić będzie 28,800.000 K. rozłożonych na 72.000 sztuk akcji po 400 K.

Do artykułu 24go.

Parowcom, przeznaczonym do służby na liniach 1, 5 i 9 artykułu 1go, będzie zapewnione pierwszeństwo co do stanowiska w porcie tryesteńskim.

Do artykułu 26go.

Regulamin ruchu (rozkład jazdy) parowców, odbywających regularne kursa wzdłuż wybrzeża austriackiego, winien zarząd Lloyd'a podać pisemnie do wiadomości krajowych dyrekcji skarbu, względnie dyrekcji skarbu, na których obszarze administracyjnym leżą przystanie, do których wspomniane parowce zawijają, a nadto też uwiadamiać te władze pisemnie o każdej zmianie, i to najmniej na 8 dni przed jej wejściem w życie, aby mogły dać o niej wiadomość władzom niższym i urzędom.

Ci delegaci naczelnych władz skarbowych, oraz ci urzędnicy i funkcyonaryusze straży, którym poruczono specjalną kontrolę obrotu cłowego wzdłuż wybrzeży i nadzorowanie komór, uskuteczniających ekspedycję cłową w tym obrocie, i którzy przed kapitanem dotyczącego parowca Lloyd'a wykażą się dokumentem legitymacyjnym, wystawionym przez naczelną władzę skarbową i zawierającym imię i charakter służbowy urzędnika lub funkcyonaryusza, dla którego taki dokument wydano, mają prawo towarzyszyć parowcom Lloyd'a na przestrzeni wybrzeża, oznaczonej w legitymacji, w celu rewizyj i poszukiwań służbowych i nadzorować wysadzanie podróży i wyładowywanie towarów.

Funkcyonaryusze Lloyd'a, znajdujący się na pokładzie, oraz jego agenci w portach, do których wspomniane okręty zawijają, są w takich przypadkach obowiązani czynić zadość prośbom organów skarbowych o wyjaśnienie lub pomoc.

Funkcyonaryuszy, opatrzonych takim dokumentem legitymacyjnym, musi Lloyd na przestrzeni, oznaczonej w tym dokumencie, przewozić parowcami kursującymi według rozkładu jazdy bezpłatnie, a mianowicie urzędników Iszą klasą, a funkcyonaryuszy straży, należące do stanu szeregowców, IIgą klasą. Za wyżywienie mają wspomniani funkcyonaryusze płacić dziennie zniżoną taksę 3 K, o ile w tej mierze niema jakiej innej specjalnej ugody.

Lokalności agencji Lloyd'a, istniejące w poszczególnych portach, oraz należące do nich magazyny podlegają kontroli skarbowej w myśl odnośnych przepisów.

Do artykułu 30go.

C. k. Ministerstwo handlu obniży albo nawet daruje zupełnie kary konwencyonalne w takich przypadkach, w których nieprawidłowości ruchu będą spowodowane operacyami towarowymi, których dowodnie wymagał interes eksportu lub importu krajowego.

Do artykułu 35go.

O ileby to pociągało za sobą znaczne finansowe przeciążenie Lloyd'a, administracya wojskowa zwróci mu nadwyżkę wydatków aż do skontrolowanej urzędowo kwoty kosztów, które on sam poniesie.

Do artykułu 40go.

Odpowiedzialność Lloyd'a za załatwianie czynności pocztowych przez jego agentów nie rozciąga się co do tych agencji, w których służbę pocztową sprawuje organ zawodowy, ustanowiony przez c. k. zarząd poczt, na szkodę, wynikłą z winy tego organu, chyba że agent Lloyd'a mógłby być tą szkodę odwrócić, gdyby przy nadzorowaniu służby był dołożył należytego starania.

Do artykułu 47go.

Lloyd zobowiązuje się zapłacić za jeden z dwóch egzemplarzy układu odpowiednie należności stemplowe: przypadająca kwota stemplowa będzie rozłożona na 15 rocznych rat w ten sposób, że odpowiednia kwota częściowa potrącana będzie zawsze od pierwszej raty miesięcznej każdego roku, która ma być płacona na rachunek subwencji.

Pokwitowania odbioru milowego, które należy się Lloydowi w myśl artykułu 2go, oraz odbioru zwrotów należności, opłacanych za przejazd przez kanał Suezki, wreszcie zaliczek, które będą mu wypłacane według postanowień do artykułu 3go, są wolne od stempli.

Niniejszy protokół stanowi nieodłączną część składową układu, do którego się odnosi, i posiada taką samą moc prawną jak i sam układ.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIII. — Wydana i rozesłana dnia 28. lutego 1907.

Treść: (M 43—46.) 43. Ustawa, dotycząca uregulowania na nowo prawidłowej komunikacji okrętowej z Dalmacją. — 44. Ustawa o wspieraniu marynarki handlowej i przyczynianiu się do budowy okrętów. — 45. Ustawa, dotycząca rozszerzenia urzędów portowych w Tryeście. — 46. Ustawa, dotycząca tymczasowego uregulowania komunikacji okrętowej z Brazylią.

43.

Ustawa z dnia 23. lutego 1907,

dotycząca uregulowania na nowo prawidłowej komunikacji okrętowej z Dalmacją.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł 1.

W celu uregulowania, względnie udoskonalenia prawidłowej komunikacji okrętowej pomiędzy Tryestem, względnie Istrią z jednej, a portami dalmatyńskimi i albańskimi z drugiej strony, któreby służyły nie tylko przyspieszonemu przewozowi poczt, podróżnych i posyłek pospiesznych, lecz także w jak najszerszym zakresie obrotowi towarowemu, upoważnia się Rząd do poczynienia w roku 1907 wszystkich potrzebnych zarządzeń, względnie przygotowań, któreby umożliwiły zaprowadzenie wspomnianych komunikacji okrętowych drogą układu najpóźniej dnia 1. stycznia 1908, po części jako linii państwowych, łączących się z c. k. kolejami państwowymi, po części zaś jako linii innej kategorii.

Na pokrycie kosztów poszczególnych zarządzeń, wzniaskowanych w ustępie I szym, o ile ich wykonanie jest możliwe i pożądane już w ciągu roku 1907, a szczególnie na nabycie okrętów, oddaje się Rządowi do dyspozycji kredyt w kwocie 1·8 miliona koron.

Artykuł 2.

Projekt ustawy, zawierającej szczegóły urządzenia tych komunikacji okrętowych, ma być przedłożony w należytych czasie w celu zatwierdzenia konstytucyjnego.

Artykuł 3.

Wykonanie tej ustawy, która wejdzie w wykonanie w dniu ogłoszenia, polecam Moim Ministrom handlu, skarbu i kolei żelaznych.

Wiedeń, dnia 23. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Fort wkr.

Korytowski wkr.

Derschatta wkr.

44.

Ustawa z dnia 23. lutego 1907

o wspieraniu marynarki handlowej i przyczynianiu się do budowy okrętów.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Okręty handlowe morskie, które zajmują się wyłącznie żegluga wolną, będą pobierały od państwa, stosownie do warunków i przepisów, objętych niniejszą ustawą, dodatki:

a) na kosztach ruchu,

b) na kosztach podróży,

pod warunkiem, że

1. przez cały okres, na który ustawa niniejsza jest uchwalona, będą zapisane w rejestrze okrętów austriackich dla dalekiej żeglugi lub wielkiej żeglugi nadbrzeżnej,

2. należą do klasy A, Iszej lub IIgiej kategorii zakładu klasyfikacji okrętów „Veritas“ w Tryeście lub innego równorzędnego zakładu krajowego, i że

3. najmniej do dwóch trzecich części są własnością obywateli królestw i krajów, w Radzie państwa reprezentowanych. Z obywatelami austriackimi stawiane będą na równi spółki akcyjne, założone w oznaczonych powyżej królestwach i krajach i posiadające tamże siedzibę, jeżeli ich rada zawiadowcza i istniejąca ewentualnie rada nadzorcza składa się najmniej w dwóch trzecich częściach z obywateli królestw i krajów, w Radzie państwa reprezentowanych. Gdyby jednakże obok rady zawiadowczej lub rady nadzorczej był ustanowiony jeszcze wydział kierujący, wszyscy członkowie tego wydziału muszą być obywatelami austriackimi.

Organa kierujące, w których ręku spoczywa prowadzenie interesów, muszą być obywatelami królestw i krajów, w Radzie państwa reprezentowanych.

Artykuł II.

Okrętom handlowym morskim, o których była mowa w artykule Iszym, będzie przyznawany dodatek na kosztą ruchu, z zastrzeżeniem warunków, określonych w artykule Xym, jeżeli

1. w chwili zapisania ich do austriackiego rejestru okrętowego nie upłynęło od czasu ich spuszczenia z warsztatu więcej jak dwa lata, i jeżeli

2. szybkość odnośnych statków, o ile są parowcami i wiozą połowę zwyczajnego ładunku, dochodzi przy próbnym biegu najmniej do 10 mil morskich.

Artykuł III.

Dodatek na kosztą ruchu będzie przyznawany okrętom handlowym morskim o pojemności minimalnej 400 ton brutto, w razie dopełnienia warunków ustawowych, najprędzej od dnia, w którym okręt otrzyma upoważnienie do wywieszenia bandery, aż do upływu 15go roku od dnia spuszczenia go z warsztatu.

Dodatek na kosztą ruchu będzie obliczany według wieku okrętu, o ile zaś chodzi o okręty, zarejestrowane po Iszym stycznia 1907, w pierwszych trzech latach według daty spuszczenia z warsztatu, a to od każdej tony pojemności brutto w rocznej kwocie:

1. 10 K dla okrętów handlowych morskich z żelaza i stali, których budowa w warsztatach tutejszych zostanie ukończona po 1. lipca 1907.

2. Dla wszelkich innych okrętów handlowych morskich z żelaza i stali:

a) 7 K, gdy będą zarejestrowane do końca roku 1910go;

b) 6 K, gdy będą zarejestrowane po 31. grudnia 1910.

3. 6 K dla okrętów żaglowych z drzewa lub konstrukcyi mieszanej, zbudowanych w warsztatach krajowych.

Powyższe kwoty będą zmniejszane od początku 4go roku o 5 procent rocznie, a od początku 10go roku o 10 procent rocznie.

Okrętom handlowym morskim, mającym więcej niż 7000 ton pojemności brutto, przyznawany będzie dodatek na kosztą ruchu tylko w tym wymiarze, jak okrętom handlowym morskim o pojemności 7000 ton brutto.

Artykuł IV.

Jeżeli okręt wskutek poniesienia awaryi jest rozebrany w celu naprawy dłużej jak sześć miesięcy bez przerwy, albo z jakiego innego powodu dłużej jak trzy miesiące, lub gdy z takiej samej przyczyny jest wycofany ze służby handlowej, traci na odnośny okres prawo do dodatku na kosztą ruchu.

Poszczególne raty roczne dodatku na kosztą ruchu będą przyznawane tylko w takim razie, jeżeli odnośny okręt w ciągu roku bezpośrednio poprzedniego przynajmniej raz zawinął do jednego z portów tutejszokrajowych w służbie handlowej.

Okręty, które odbywają jazdy między zagranicznymi portamiorskimi lub rzeczynymi w dobiegu do linii austriackich zakładów przewozowych w celu przyjmowania, względnie odwożenia towarów, w interesie produkcyi austriackiej (artykuł VII, ustęp 3), można uwolnić od obowiązku zawijania do przystani tutejszokrajowych.

Artykuł V.

Dodatek na kosztą podróży pobierać będą okręty, w artykule Iszym określone, za podróże poza obrębem malej żeglugi nadbrzeżnej (ustawa z dnia 7. maja 1879, Dz. u. p. Nr. 65, o zaciąganiu do rejestru okrętów handlowych morskich) pod tym warunkiem, że ładunek towarów, przewieziony przez dotyczący okręt z jednego z portów austriackich dokąd inąd, albo też przeznaczony do jednego z portów austriackich, odpowiada najmniej jednej trzeciej części pojemności netto odnośnego okrętu albo wynosi najmniej 1700 ton netto, dalej pod warunkiem, że podróże te podejmowane będą w interesie handlu i obrotu krajowego i że nie będą wykonywane parowcami obok pewnej linii regularnej, subwencyonowanej przez Rząd.

Z zastrzeżeniami, wynikającymi z postanowień artykułu XIIIgo, wynosi dodatek na kosztą podróży

za każdych 100 mil morskich kursu 10 h od tony pojemności netto.

Gdy chodzi o podniesienie rozwoju pewnej relacji, posiadającej szczególną ważność dla produkcji austriackiej, może Minister handlu zniżyć wyjątkowo ustanowiony powyżej wymiar ładunku aż do jednej czwartej pojemności netto, które to ustępstwo jednakże nie może być zastosowane do okrętów, przewożących wychodźców.

Parowcom o pojemności netto powyżej 5000 ton płacony będzie dodatek na koszt podróży w takim samym wymiarze, jak parowcom o pojemności 5000 ton netto.

Dodatek na koszt podróży będzie obliczany według najkrótszej odległości morskiej.

Przystanie pośrednie tylko wtedy będą brane w rachubę przy obliczaniu odległości, jeżeli w nich będą wyładowane, względnie załadowane towary, wywiezione z portów austriackich albo przeznaczone do portów austriackich i odpowiadające najmniej szóstej części pojemności okrętu netto.

Artykuł VI.

Rząd ma prawo postanowić drogą rozporządzenia dla poszczególnych artykułów (dla pewnej jakości ładunku) albo dla poszczególnych relacji, albo też i dla jednego i dla drugiego, bądź zupełne zniesienie dodatku na koszt podróży, bądź ograniczenie go do niższego wymiaru.

Takie zarządzenia muszą być w danym razie ogłoszone najpóźniej na sześć miesięcy przed wejściem w wykonanie, a mianowicie w ciągu miesiąca stycznia, i nie będą stosowane do kursów, które w chwili obwieszczenia już się rozpoczęły.

W roku 1907ym może takie zarządzenie być wydane tylko w miesiącu czerwcu i wejść w wykonanie od 1. stycznia 1908.

Artykuł VII.

Rząd ma prawo przyznać dodatek na koszt podróży także dla kursów między zagranicznymi przystaniami na morzu lub na rzekach, podejmowanych w dobiegu do linii austriackich zakładów przewozowych w celu odbierania lub dowożenia towarów, o ile kursa takie będą uznane za pożyteczne dla produkcji austriackiej lub dla rozszerzenia jej związków.

Podobnie też przysługuje Rządowi prawo przyznania wyjątkowo dodatku na koszt podróży okrętom, odbywającym jazdy w obrębie małej żeglugi przybrzeżnej.

Artykuł VIII.

Przedsiębiorstwom, które na obszarze królestw i krajów, w Radzie państwa reprezentowanych, zajmują się sposobem zarobkowym budową okrętów

handlowych morskich, przyznawany będzie za budowę okrętów handlowych, oznaczonych w artykule I szym, które spuszczone będą z ich warsztatów po dniu 1. lipca 1907, jednorazowy dodatek na koszt budowy, a to w granicach, zakreślonych w artykule XI tym.

Dodatek na koszt budowy, który będzie przyznawany pod warunkiem użycia najmniej 50 procent materiału krajowego, wynosi:

1. dla parowców z żelaza i stali:

- a) na budowę kadłuba okrętowego 40 K od każdej tony brutto,
- b) na budowę maszyn okrętowych, wytworzonych w krajach austriackich, oraz takichże kotłów, nowych przewodów rurowych i maszyn pomocniczych wszelkiego rodzaju po 8 K od każdych 100 kilogramów.

2. Dla żaglowców z żelaza i stali 14 K od każdej tony brutto kadłuba okrętowego.

Za każdy procent użytego materiału krajowego, wychodzący poza 50 procent, podwyższone będzie wynagrodzenie za budowę o 1 procent.

3. Dla żaglowców z drzewa lub konstrukcji mieszanej po 10 K za każdą tonę brutto kadłuba okrętowego.

Okrętom żaglowym, które posiadają maszyny pomocnicze, będzie przyznawane oprócz dodatku na koszt budowy, ustanowionego dla okrętów żaglowych, jeszcze wynagrodzenie, przewidziane pod 1, b).

Dodatek na koszt budowy będzie przyznawany nawet w razie użycia materiału krajowego w mniejszej ilości niż 50 procent, jeżeli będzie udowodnionem, że potrzebnego materiału nie można było dostać w królestwach i krajach, w Radzie państwa reprezentowanych, w dostatecznej ilości lub w jakości, odpowiadającej warunkom, ustanowionym co do jego użycia, lub że można go było dostać tylko w terminie stosunkowo bardzo późnym albo tylko za taką cenę, licząc w nią także koszt transportu, która przewyższa cenę zagraniczną łącznie z kosztami przewozu; jednakże w takim przypadku za każdy procent, o który użycie materiału tutejszego spada poniżej 50 procent, zmniejszy się wynagrodzenie za budowę o $\frac{1}{2}$ procent swej kwoty.

Przez procenty, o których mowa w tym artykule, rozumie się zawsze procenty od wartości, a obliczać je należy oddzielnie dla kadłuba okrętowego (1, a), a oddzielnie dla maszyn okrętowych (1, b).

Zamierzając wystąpić z pretensją do dodatku na koszt budowy, winno przedsiębiorstwo, wykonujące budowę, zgłosić się z chwilą rozpoczęcia budowy do c. k. władzy morskiej, aby jej dać sposobność wykonywania specjalnej kontroli, przewidzianej w artykule XVIII tym.

Postanowienie, zawarte pod punktem 1 b), może być stosowane w analogiczny sposób w takim razie, gdy chodzi o wymianę przytoczonych tam części urządzenia okrętowego na inne.

Okrętom, maszynom i kotłom, które w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy znajdują się już w toku budowania, nie będą przyznawane dodatki na kosztu budowy, postanowione w tej ustawie.

Artykuł IX.

Okręty morskie handlowe, zaciągnięte do austriackiego rejestru okrętowego, uwolnione będą przez cały okres, na jaki ustawa niniejsza jest uchwalona, od podatku zarobkowego.

Nadto okrętom handlowym morskim, zbudowanym w warsztatach tutejszokrajowych w ciągu okresu obowiązywania niniejszej ustawy, przyznane będzie uwolnienie od podatku zarobkowego na przeciąg lat dziesięciu, licząc od dnia wygotowania listu rejestrowego dla odnośnego okrętu.

Gdy jeden i ten sam przedsiębiorca posiada okręty, uwolnione od podatku i podlegające podatkowi, natenczas powszechny podatek zarobkowy ma być rozłożony według średniej rentowności samych tylko okrętów, podlegających podatkowi. Jeżeli natomiast chodzi o rozłożenie podatku zarobkowego przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania rachunków, należy dochód czysty, wynikający z użycia okrętów, od podatku uwolnionych (po potrąceniu kwoty wydatków wspólnych, przypadających na te okręty), wyliczyć z podstawy opodatkowania; gdyby jednakże takie bezpośrednie obliczenie dochodu czystego było niemożliwe, należy go obliczyć z całkowitego dochodu czystego na podstawie stosunku ilości mil tonowych, odbytych przez okręty od podatku uwolnione, do ilości takichże mil, odbytych przez wszystkie okręty razem, a otrzymaną w ten sposób kwotę wyliczyć z podstawy opodatkowania.

Powyższe postanowienia tego artykułu nie będą miały zastosowania do okrętów, które należą do przedsiębiorcy, subwencyonowanego przez Rząd na zasadzie specjalnych ustaw.

Kontrakty, dotyczące przeistoczenia spółek okrętowych na spółki akcyjne, których statuta odpowiadają warunkom artykułu Igo, l. 3, są wolne od stempli i należności, o ile spółka, przeistoczyć się mająca, istniała już w dniu 1. stycznia 1907. Gdy się ziszczają powyższe warunki, przyznawane będzie uwolnienie od stempli i należności także w takim razie, gdy chodzi o jakąś inną emisję akcji w celu wykupienia okrętów pewnej spółki żeglarskiej, nie ukonstytuowanej jako spółka akcyjna.

Artykuł X.

Dodatek na kosztu ruchu, postanowiony niniejszą ustawą dla okrętów handlowych morskich,

zaciągniętych do rejestru po dniu 1. stycznia 1907, będzie przyznawany rocznie dla 18.000 ton brutto, pomiędzy tem nie więcej jak 3000 ton brutto okrętów żaglowych, to znaczy w ciągu całego okresu obowiązywania niniejszej ustawy dla 180.000 ton brutto w ogólności, z czego na okręty żaglowe nie może przypadać więcej jak 30.000 ton brutto.

Gdyby w pewnym roku nie osiągnięto kontyngentu rocznego 18.000 ton brutto, resztę należy przenieść na rok następny.

Okręty handlowe morskie, wybudowane za granicą, mogą tylko o tyle uczestniczyć w dodatku na kosztu ruchu, o ile okręty konstrukcyi krajowej nie wyczerpują całej ilości ton, będącej w odnośnym roku do dyspozycji.

Okrętom handlowym morskim, oddanym przez swych właścicieli świeżo do służby w miejsce innych okrętów, korzystających z dobrodziejstw tej ustawy, przyznany będzie pod warunkami, określonymi w tej ustawie, i stosownie do zawartych w niej przepisów dodatek na kosztu ruchu nawet w takim razie, gdy w chwili, w której otrzymają prawo do wywieszania bandery, wyczerpana już będzie ilość ton, wyznaczona na odnośny rok, ale tylko w takiej kwocie i na taki przeciąg czasu, w jakiej i na jaki korzystali z tego dodatku uprzywilejowane okręty wycofane.

Artykuł XI.

Jednorazowy dodatek na kosztu budowy, postanowiony w artykule VIIIym, przyznany będzie w ogólności dla 270.000 ton brutto. W jednym roku będzie rzeczony dodatek wypłacany tylko dla maksymalnej ilości 25.000 ton brutto.

Artykuł XII.

Kwoty, które na zasadzie niniejszej ustawy mają być w poszczególnych latach użyte na wsparcie marynarki handlowej, należy w preliminarzu państwa wykazywać oddzielnie jako dodatki na kosztu ruchu i jako dodatki na kosztu podróży. Ogólna suma roczna, przeznaczona na ten cel, łącznie z dodatkami na kosztu ruchu, zalegającymi jeszcze na zasadzie ustawy z dnia 27. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 189, nie może przekraczać

za rok 1907 kwoty 4·2 milionów koron

"	"	1908	"	4·4	"	"
"	"	1909	"	4·7	"	"
"	"	1910	"	5·0	"	"
"	"	1911	"	5·3	"	"

a począwszy od roku 1912, aż do upływu okresu obowiązywania niniejszej ustawy — kwoty 5·6 milionów koron.

Kwoty, potrzebne na opłacenie dodatków na kosztu budowy, należy co roku wstawić w preliminarz państwa, trzymając się granic, zakreślonych w artykule XIym.

Artykuł XIII.

Prawo do poboru dodatku na kosztu ruchu będzie przyznawane w obrębie granic, określonych w artykule Xym, i z zastrzeżeniem warunku, wpływającego z trzeciego ustępu artykułu Xgo, w tej kolei, w jakiej do c. k. władzy morskiej nadchodzić będą odnośne podania, opatrzone dowodami wypełnienia warunków ustawowych.

Gdy pewnemu okrętowi przyznano prawo do poboru dodatku na kosztu ruchu, wypłata poszczególnych kwot rocznych będzie uskuteczniata na każdorazową specjalną prośbę, opatrzoną dowodami dalszego istnienia warunków ustawowych i wniesioną do c. k. władzy morskiej, na końcu każdego roku, licząc od spuszczenia okrętu z warsztatu. Gdy prośba o wypłatę poszczególnej raty rocznej, opatrzona potrzebnymi załącznikami, nie będzie wniesiona w ciągu jednego roku, licząc od powyższego terminu, natenczas prawo do tej raty rocznej wygasa.

O dodatki na kosztu podróży w myśl artykułów Vgo, VIgo i VIIgo należy zwracać się do c. k. władzy morskiej w przeciągu trzech miesięcy od chwili ukończenia odnośnej podróży, załączając dowód wypełnienia warunków ustawowych.

Prośby, które będą wniesione po upływie przepisanego terminu, ale nie później jak do roku po ukończeniu odnośnej podróży, będą uwzględniane tylko w takim razie, jeżeli spóźnienia nie można przypisać winie strony proszącej.

Wypłata dodatków na kosztu podróży, zażądanych najpóźniej do dnia 31. grudnia, nastąpi po zbadaniu odnośnych prośb najpóźniej do dnia 31. stycznia roku następnego.

Gdyby suma tych dodatków na kosztu podróży przekraczała kwotę, będącą do dyspozycji, natenczas należy rzeczzone dodatki w miarę kwoty, jaką można rozporządzać, stosunkowo zmniejszyć.

Tę kwotę obliczy się w ten sposób, że od sumy całkowitej, ustanowionej na odnośny rok w myśl artykułu XIIgo, potrąci się dodatek na kosztu ruchu, prelininowany na ten rok.

Dodatek na kosztu budowy będzie wypłacany w obrębie granic, określonych w artykule XIym, po całkowitem wyporządzeniu odnośnego okrętu, w tej kolei, w jakiej do c. k. władzy morskiej wnoszone będą podania o wypłatę, opatrzone dowodami wypełnienia warunków ustawowych.

O dodatek na kosztu budowy należy prosić w ciągu jednego roku od chwili zupełnego wyporządzenia okrętu, wnosząc w tym celu podanie, opatrzone potrzebnymi załącznikami, gdyż w razie przeciwnym prawo do tego dodatku wygasa.

Artykuł XIV.

Z dodatków na kosztu ruchu i podróży, postanowionych niniejszą ustawą, należy potrącać 5 procent.

Dopóki w tej mierze nie będą wydane inne zarządzenia ustawowe, przypadają potrącone w ten sposób kwoty na rzecz austriacko-illyryjskiego lub dalmatyńskiego funduszu zapomogowego dla marynarzy, a to stosownie do tego, gdzie się znajduje port ojczysty odnośnego okrętu.

Artykuł XV.

Okręty, pobierające dodatek na kosztu ruchu, mogą — o ile są zbudowane za granicą — przed upływem lat pięciu, a — o ile są zbudowane na obszarze tutejszym — przed upływem lat czterech od przyznania im tego dodatku, przejść pod banderę zagraniczną lub na własność pewnego przedsiębiorstwa żeglugi, subwencyonowanego przez Rząd na zasadzie specjalnych ustaw, tylko wtedy, gdy Minister handlu udzieli na to specjalnego zezwolenia.

Takie pozwolenie nie może być udzielone, gdy chodzi o sprzedaż okrętu pewnemu ustawowo subwencyonowanemu przedsiębiorstwu żeglugi, które w jakiegokolwiek formie pobiera zapomogę na budowę z funduszy państwowych.

Pozwolenie, przewidziane w ustępie pierwszym, będzie udzielone dopiero wtedy, gdy Rządowi zostanie zwrócona cała kwota, pobrana na zasadzie artykułu IIIgo tytułem dodatku na kosztu ruchu dla odnośnych okrętów.

Właściciele okrętów, którzy uskutecznią taką sprzedaż bez pozwolenia Ministra handlu, odpowiadają Rządowi za zwrot wszystkich kwot, pobranych na zasadzie artykułu IIIgo tytułem dodatku na kosztu ruchu dla odnośnego okrętu, gdy zaś okręt sprzedany miał kilku współwłaścicieli, ręczą wszyscy do niepodzielnej ręki. Nadto właścicielom okrętu, którzy w ten sposób sprzedali swój statek, można na przyszłość odebrać prawo do dodatku na kosztu ruchu dla okrętów, będących ich własnością.

Okręty, które wskutek sprzedaży za granicę straciły dodatek na kosztu ruchu, nie mogą odzyskać tego dodatku nawet wtedy, gdyby ponownie zostały zarejestrowane na obszarze tutejszym i nie mają też prawa do uwolnienia od podatku.

Artykuł XVI.

Przedsiębiorstwom, które wyzyskują postanowienia o dodatku na kosztu budowy w tym celu, aby mogły odnośne okręty sprzedąć ze stosunkowo daleko większym zyskiem, jak okręty, którym takiego dobrodziejstwa nie przyznano, może Rząd na przeciąg jednego lub kilku lat odjąć przywileje, przewidziane w artykule VIIIym.

To samo może nastąpić w tym przypadku, gdyby w ciągu jednego roku od spuszczenia z warsztatu okręt, korzystający z dodatku na kosztu budowy, został przez przedsiębiorstwo budowy okrętów albo z jawnym lub tajnym współudziałem tego przedsiębiorstwa sprzedany za granicę.

Artykuł XVII.

Właściciele okrętów, którzy pobierają dodatek na kosztu ruchu, są obowiązani na przypadek wojny lub mobilizacji oddać odnośne okręty na życzenie Rządu do jego dyspozycji za stosownem wynagrodzeniem.

Okręty, które pobierają dodatek na kosztu ruchu, oraz takie, które wybierają się w podróż, za którą zamierzają żądać dodatku na kosztu podróży, są obowiązane, gdy je zawezwie do tego c. k. władza morską, przyjąć na pokład ponad przepisaną ilość chłopców okrętowych jednego marynarza, który ukończył szkołę żeglarstwa, a gdy mają najmniej 600 ton pojemności brutto, muszą przyjąć ponad zwyczajny stan załogi, za zwrotem kosztów wyżywienia dwóch marynarzy w charakterze kadetów, a nadto stosowną ilość poruczników żegluga kupieckiej, którzy chcą odbyć podróż morską w celu uzyskania stopnia kapitana, wreszcie odpowiednią ilość elewów maszynowych i zatrudniać ich w służbie stosownie do ich kwalifikacji.

Artykuł XVIII.

Okręty, do których stosują się postanowienia niniejszej ustawy, podlegają specjalnej kontroli władzy morskiej.

Artykuł XIX.

Postanowienia do wykonania tej ustawy będą wydane drogą rozporządzenia.

Artykuł XX.

Niniejsza ustawa wejdzie w wykonanie w dniu 1. lutego 1907 i będzie obowiązywała co do postanowień o dodatku na kosztu budowy aż do wyczerpania ogólnej ilości ton, ustanowionej w artykule Xltym, zresztą zaś aż do dnia 31. grudnia 1916.

Prawa, nabyte na zasadzie tej ustawy, pozostaną w mocy nawet po upływie okresu jej obowiązywania.

Artykuł XXI.

Prawa do dodatku na kosztu ruchu, nabyte w czasie aż do dnia 31. grudnia 1906 na zasadzie ustawy z dnia 27. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 189, pozostaną w miarę postanowień tejże ustawy i nadal w mocy.

Za podróże, które w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy są już rozpoczęte, należy się dodatek na kosztu podróży według postanowień ustawy z dnia 27. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 189.

Tak te dodatki na kosztu podróży, jak i wszelkie inne prelensye do takich dodatków, powstałe na zasadzie postanowień ustawy z dnia 27. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 189, a ewentualnie jeszcze niezaspokojone, wreszcie wszelkie niezaspokojone jeszcze prelensye do kwot dodatku na kosztu ruchu za okres przed 1. stycznia 1907, winny być pokryte bez względu na sumy ogólne, przepisane w artykule Xltym niniejszej ustawy.

Artykuł XXII.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Memu Ministrowi handlu i Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 23. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Fort wkr.

45.**Ustawa z dnia 23. lutego 1907,**

**dotycząca rozszerzenia urzędów portowych
w Tryeście.**

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Dla pokrycia kosztów wykonania budowli w celu rozszerzenia istniejącego już portu w Tryeście, oraz nowego portu w Sankt Andrea i nowego placu składowego na drzewo wraz z murem nadbrzeżnym koło Servoli, jakoteż częściowego opatrzenia tych budowli portowych przynależnościami, udziela się Rządowi kredytu w kwocie maksymalnej 41,000.000 koron.

Artykuł II.

W celu pokrycia potrzeby, oznaczonej liczbowo w artykule Iszym, upoważnia się Ministra skarbu do zaciągnięcia pożyczki. oprocentowanej z uwolnieniem od podatku najwyżej po 4 od sta. W tym celu mogą być emitowane także obligacye renty, utworzonej ustawą z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 131, lub obligacye długu inwestycyjnego, utworzonego ustawą z dnia 26. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 33, w potrzebnej kwocie.

Artykuł III.

Wykonanie niniejszej ustawy, która zacznie obowiązywać od chwili ogłoszenia, polecam Memu Ministrowi handlu i Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 23. lutego 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Korytowski włr.

Fort włr.

46.

Ustawa z dnia 23. lutego 1907,
dotycząca tymczasowego uregulowania komunikacji
okrętowej z Brazylią.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

§ 1.

W uzupełnieniu artykułu IIgo ustawy z dnia
28. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 260, którą Rządowi

nadano upoważnienie utrzymać w mocy układ żeglarski i pocztowy, zawarty między c. k. Rządem a Spółką żeglugs parowej Austriackiego Lloyd'a, i zatwierdzony ustawą z dnia 25. czerwca 1891, Dz. u. p. Nr. 106, o ile postanowienia jego odnoszą się do stosunków komunikacyjnych z Brazylią, dopóki nie przyjdzie do skutku stanowcze uregulowanie tej komunikacji, a najpóźniej do dnia 31. grudnia 1907, upoważnia się Rząd do zawarcia z wspomnianą powyżej spółką załączonego tu w projekcie układu co do tymczasowego utrzymywania komunikacji okrętowej z Brazylią.

§ 2.

Wykonanie niniejszej ustawy, która zacznie obowiązywać od dnia ogłoszenia, polecam Moim Ministrom handlu i skarbu.

Wiedeń, dnia 23. lutego 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Korytowski włr.

Fort włr.

Układ z dnia**1907,**

zawarty między c. k. Rządem a Spółką żeglugi parowej Austriackiego Lloyd'a w sprawie tymczasowego utrzymywania komunikacyi okrętowej z Brazylią.

Artykuł I.

Spółka żeglugi parowej Austriackiego Lloyd'a obowiązuję się odbyć w roku 1907 wymienione tu poniżej podróże pod warunkami, określonymi w następujących artykułach.

Artykuł II.

Lloyd odbędzie dziewięć podróży z Tryestu do Santos i napowrót, a na żądanie c. k. Rządu, gdyby tego wymagały potrzeby ruchu, jeszcze ponadto trzy takie podróże, każdą po 12.504 mil morskich z szybkością minimalną dziewięciu mil morskich.

Nadto sześć z wspomnianych w poprzedzającym ustępie dziewięciu, względnie dwunastu podróży z Tryestu do Santos, przedłuży Lloyd na żądanie c. k. Rządu aż do Buenos Aires, gdyby potrzeba ruchu tego wymagała.

Takie zawezwanie może być wystosowane do Lloyd'a tylko na początku każdego półrocza.

Artykuł III.

Wynagrodzenie za wykonanie powyższych podróży zgodnie z układem wynosi bez różnicy 4 K od mili morskiej, przyczem na ewentualne podróże na przestrzeni od Santos do Buenos Aires należy liczyć po 1974 mil morskich.

Gdyby jednakże z dochodu brutto, uzyskanego w jednym roku na linii Tryest—Santos, wypadała

na jedną podróż przeciętna kwota, przekraczająca dochód z jednej podróży na tej samej linii, obliczony w podobny sposób na podstawie ostatnich pięciu lat, natenczas wspomniane powyżej milowe niższe będzie dla wszystkich podróży odnośnego roku, nie wyjmując i ewentualnych podróży ze Santos do Buenos Aires i napowrót, na 3.40 K od mili morskiej.

Artykuł IV.

Do kursów, uregulowanych niniejszym układem, stosowane będą we wszystkich innych względach w analogiczny sposób postanowienia nowego układu żeglarskiego i pocztowego, zawartego między c. k. Rządem a Spółką żeglugi parowej Austriackiego Lloyd'a, a obowiązującego od roku 1907.

Artykuł V.

Lloyd oświadcza, że gotów jest zatrzymać niniejszy układ w mocy bez zmian także na przeciąg roku 1908go, gdyby do dnia 1. listopada 1907 komunikacya okrętowa z Brazylią nie była uregulowana stanowczo drogą ustawodawstwa.

W dowód czego wystawiono dwa równobrzmiące egzemplarze tego układu i opatrzone je potrzebnymi podpisami i pieczęciami.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIV. — Wydana i rozesłana dnia 28. lutego 1907.

Treść: *M* 47. Rozporządzenie, którem ustanawia się jednostki giełdowe, służące za podstawę do wymierzania podatku od obrotu papierów, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryjesteńskiej).

47.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. lutego 1907,

którem ustanawia się jednostki giełdowe, służące za podstawę do wymierzania podatku od obrotu papierów notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryjesteńskiej).

Ponieważ od wejścia w życie rozporządzenia z dnia 19. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 37, którem ustanowiono jednostki giełdowe, służące za podstawę do wymierzania podatku od obrotu papierów wartościowych, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryjesteńskiej), niektóre papiery wartościowe do notowania na nich nowo przypuszczono, niektóre zaprzestano notować, co do innych zaś papierów wartościowych zmieniono warunki interesów pod względem jednostki giełdowej, przeto Ministerstwo skarbu, na zasadzie upoważnie-

nia, nadanego mu w §ie 4, l. 2, ust. 3 ustawy z dnia 9. marca 1897, Dz. u. p. Nr. 195 o opodatkowaniu obrotu papierów wartościowych (podatek giełdowy), uznaje za stosowne w miejsce załączek, ogłoszonych rozporządzeniem z dnia 19. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 37, ogłosić następujące, nowo wygotowane załączki A do C, podające warunki zawierania interesów pod względem jednostki giełdowej papierów, notowanych na giełdach swojskich, służące za podstawę do wymierzania podatku giełdowego.

O ile według powołanej ustawy obrót pieniężny nie stanowi podstawy do opodatkowania, uchodzi względem wszystkich niewymienionych w tych załączkach papierów wartościowych imienna kwota 5.000 zł. w. a. czyli 10.000 K za jednostkę giełdową.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej w dniu 15. marca 1907.

Korytowski wlr.

Załączka A—C.

Załączka A,

podająca warunki zawierania interesów na giełdzie wiedeńskiej pod względem jednostki giełdowej dla papierów wartościowych na tej giełdzie notowanych.

Uwaga wstępna. Dla papierów wartościowych, notowanych na giełdzie wiedeńskiej, które podanym spisem nie są objęte, uchodzi za jednostkę giełdową imienna kwota 5000 zł. a. w. czyli 10.000 K.

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:
A. Ogólny dług państwowy.	Kwota imienna:	Kolejowe obligacje pierwszeństwa przez państwo do spłacenia objęte.	Kwota imienna:
Losy z r. 1860 po 500 zł. w. a. 4% . . .	2.500 zł. w. a.	Kolei Albrechta 300 zł. sr. 5%	5.100 zł. srebr.
„ „ 1860 po 100 „ „ 4% . . .	2.500 „ „ „	detto 200 „ złot. = 400 M. =	
„ „ 1864 po 100 „ „	2.500 „ „ „	20 £ = 500 fr. 5% . . .	5.000 zł. złotem
„ „ 1864 po 50 „ „	2.500 „ „ „	Kolei zach. czeskiej em. 1885 M. 4% . .	10.200 marek
Listy zastawne dóbr państwowych 120 zł. w. a. (300 fr.)	25 sztuk	Kolei Elżbiety 600 i 3000 mk.	10.200 „
		detto 400 i 2000 „ wol. od pod.	10.000 „
B. Państwowy dług królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.		Moraw.-szląsk. kolei centr. 600 i 3000 K	10.200 K
Austr. renta złota wol. od pod. w zł. 4%	5.000 zł. złotem	Pilz.-brzeż. wol. od pod. 150 zł. srebr. .	5.100 zł. w. a. sr.
Kolejowe zapisy długu państwa.		Kolei Rudolfa (dobra sk. sol.) M.	5.000 zł. złotem
Kolei Elżbiety w złocie, wol. od pod., po 10.000 zł. 4%	5.000 zł. złotem	C. Państwowy dług krajów korony węgierskiej.	
Akcje kolejowe przestemplowane na obligacje długu państwa.		Węg. renta złota 4%	5.000 zł. złotem
Kolei Elżbiety 200 zł. m. k. .	25 sztuk	„ oblig. p. rz. w zł. na reg. Żel. Br. K	12.000 K
detto Linc-budziej. 200 „ w. a. sr.	25 „	„ pożyczka premiowa po 100 zł. . .	2.500 zł. w. a.
detto Salch-tyr. 200 „ „ „	25 „	„ detto po 50 zł.	2.500 „ „ „
Kolei Kremskiej 200 i 2.000 K	25 „	„ oblig. prem. regul. Cisy i Szeg. los. w. a.	2.500 „ „ „

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:
D. Inne pożyczki publiczne.	Kwota imienna:		Kwota imienna:
Pożycz. miasta Wiednia (srebro lub złoto) z r. 1874 5 ⁰ / ₀	5.000 zł. złotem	Kolei północno-zachod. austr., lit. C, em. 1874 w mark. konwert. 3 ¹ / ₂ ⁰ / ₀	10.200 marek
Renta włoska 100 lirów 5 ⁰ / ₀	10.000 lir. kap.	Kolei północno-zachod. austr., lit. C, em. 1903 w mark. 3 ¹ / ₂ ⁰ / ₀	10.000 "
" " 100 " 4 ⁰ / ₀	10.000 " "	Kolei ostrawsko-friedlandzkiej K 5 ⁰ / ₀ . .	10.200 K
Rosyjska pożyczka państw. z r. 1906 5 ⁰ / ₀	9.180 koron	Kolei prasko-duc. em. 1896 w mar. 3 ⁰ / ₀	10.200 marek
Bułgar. pożycz. hip. kol. żel. rząd. z r. 1889 w zlocie	5.000 zł. złotem	Spółki kolei państwowych fr. 3 ⁰ / ₀ . . .	25 sztuk
Bułgar. pożycz. hip. rząd. z r. 1892 w zlocie	5.000 "	detto em. 1874 fr. 3 ⁰ / ₀	25 "
" pożycz. (tyt.) państw. z r. 1902 . .	10.000 fr.	detto X. em. 1885 fr. 3 ⁰ / ₀	25 "
Turecki konw. dług państwa z r. 1903 4 ⁰ / ₀	12.500 fr.	detto sieć uzupeł. fr. 3 ⁰ / ₀	25 "
		detto 500 frank. = 405 M. 4 ⁰ / ₀	25 "
		detto em. 1895 w m. 3 ⁰ / ₀	10.000 marek
		detto I. em. zł. złotem 5 ⁰ / ₀	5.000 zł. złotem
		detto II. em. 1874 zł. złot. 5 ⁰ / ₀ . . .	5.000 " "
		detto (Berni-Rossice) 5 ⁰ / ₀	5.100 zł. srebr.
		detto em. 1883 w m. 4 ⁰ / ₀	10.000 marek
		Sp. kolei połud., styczeń-lipiec fr. 3 ⁰ / ₀ .	25 sztuk
		detto kwiecień-paźdz. fr. 3 ⁰ / ₀	25 "
		detto 500 fr. = 405 M. 4 ⁰ / ₀	25 "
		detto zł. srebr. lub złot. 5 ⁰ / ₀	5.000 zł. złotem
		detto w markach 4 ⁰ / ₀	10.000 marek
		Poż. pierw. zjed. kol. żel. węg. w m. 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₀	10.000 "
E. Listy zastawne, obligacje pożyczek gminnych i kolejowych i bankowe.			
Banku kred. ziem. cent., austr. 34 l. los. 150 zł. sr. op. w zł. 2 ⁰ / ₀	5.100 zł. srebr.	G. Obligacje innych przedsiębiorstw przewozowych.	
Banku kred. ziem. cent., austr. 34 l. los. 300 marek 2 ¹ / ₈ ⁰ / ₀	5.100 zł. złotem	Sp. żegl. par. na Dunaju 400 i 10.000 M. 4 ⁰ / ₀	10.000 marek
		Sp. żegl. parow. na Dunaju em. 1886 M. 4 ⁰ / ₀	10.000 "
		Lloyda austr. em. 1881 po 500 zł. zł. 5 ⁰ / ₀	5.000 zł. złotem
		" em. 1882 po 500 zł. zł. 5 ⁰ / ₀ . . .	5.000 " "
		" " 1884 po 500 " " 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₀	5.000 " "
		" " 1887 po 500 " " 4 ⁰ / ₀	5.000 " "
		" " 1895 po 1000 i 5000 zł. złotem 4 ⁰ / ₀	5.000 " "
Poż. ks. Schwarzenberga w markach 4 ⁰ / ₀	10.000 marek	H. Obligacje spółek przemysłowych.	
		Sp. gór. austr. alp. 500, 2.500, 12.500 fr. 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₀	12.500 fr.
F. Obligacje pierwszeństwa kolei żelaznych.			
Kolei duc. podmok. I. em. 1869 srebr. w. a. 5 ⁰ / ₀	5.100 zł. w. a. s.		
Kolei duc. podmok. II. em. 1871 srebr. w. a. 5 ⁰ / ₀	5.100 " " " "		
Kolei duc. podmok. III. em. 1874 złot. 5 ⁰ / ₀	5.100 zł. złotem		
Kolei duc. podmok. em. 1891 zł. srebr. 4 ⁰ / ₀	5.100 zł. w. a. s.		
Kolei duc. podmok. em. 1891 w mark. 4 ⁰ / ₀	10.200 marek		
Kolei kosz.-bogum. em. 1889 w m. 4 ⁰ / ₀ .	10.000 "		
detto em. 1891 " " 4 ⁰ / ₀ .	10.000 "		
Sp. kolei lwow.-czern.-jasskiej em. 1884 srebr. 4 ⁰ / ₀	5.100 zł. w. a. s.		
Sp. kolei lwow.-czern.-jassk. wol. od pod. em. 1884 srebr. 4 ⁰ / ₀	5.100 " " " "		
Kolei północno-zachod. austr., lit. C, em. 1874 w mark. 5 ⁰ / ₀	10.200 marek		

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:
Kwota imienna:		K. Akcje przedsiębiorstw przewozowych.	
Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1883 500 fr. = 200 zł. złotem 5% . . .	5.000 zł. złotem	„Adria“, Sp. kr. węg. żegl.	25 sztuk
Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1889 500 fr. = 200 zł. złotem 4% . . .	5.000 „ „	Kolei uściecko-cieplickiej	5 sztuk
Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1893 500 fr. = 200 zł. złotem 4% . . .	5.000 „ „	Austr.-belg. Spółki kolei żelaznej . . .	25 sztuk
I. Losy rozmaite.		Kolei Barcs-Pakracz akc. pierwsz. . . .	25 „
a) Losy oprocentowane.		Spółki ruchu kolei orient.	25 „
Zakł. kred. ziem. pow. austr. obl. prem. em. 1880 po 100 zł. w. a. 3% . . .	25 sztuk	Kolei północno-czeskiej	25 „
Zakł. kred. ziem. pow. austr. obl. prem. em. 1889 po 100 zł. w. a. 3% . . .	25 „	Kolei bożeńsko-merańskiej, c. k. uprz. .	25 „
Losy regul. Dunaju z r. 1870 po 100 zł. w. a. 5%	25 „	Spółki kolei lokalnej berneńskiej . . .	25 „
Banku hipot. węg. obl. prem. po 100 zł. w. a. 4%	25 „	Kolei lokal. bukowińskich akc. pierw. .	25 „
Pozyczki prem. serb. po 100 fr. 2% . .	25 „	detto akcje zakład.	25 „
b) Losy bezprocentowe.		Kolei busztiehradzkiej	5 sztuk
Bazyliki budap. (bud. katedry) 5 zł. w. a.	50 sztuk	detto (lit. B)	25 sztuk
Zakładu kredyt. dla handlu i przemysłu 100 zł. w. a.	25 sztuk	Spółki austr. żegl. par. na Dun., I. c. k. up.	10 sztuk
Clary'ego 40 zł. m. k.	10 sztuk	Kolei duchcowsko-podmokielskiej . . .	25 sztuk
Pozyczki miasta Innsbrodu 20 zł. w. a. .	25 sztuk	Zjedn. społ. żegl. po Łabie	5 sztuk
Pozyczki loter. krakowskiej 20 zł. w. a. .	25 „	Kolei północnej Ferdynanda	5 „
Pozyczki prem. lublańskiej 20 zł. w. a. .	25 „	Kolei fryulskiej akc. pierwsz.	25 sztuk
Gminy miasta Budy 40 zł. w. a.	25 „	Kolei pięciokość-bareskiej	25 „
Palffy'ego 40 zł. m. k.	10 sztuk	Sp. kol. na górze Gaisberg akc. pierwsz. .	25 „
Austr. towarz. Czerwonego Krzyża 10 zł. w. a.	25 sztuk	Kolei Gleisdorf-Weiz akc. pierwsz. . . .	25 „
Węgier. towarz. Czerwonego Krzyża 5 zł. w. a.	50 sztuk	Spółki kolej. i gór. gradec-köflach. . .	25 „
Fundacyi Rudolfa 10 zł. w. a.	25 sztuk	Spółki kolei kahlenb. (system Rigi) . .	25 „
Salma 40 zł. m. k.	10 sztuk	Kolei koszycko-bogumińskiej	25 „
Pozyczki prem. salcburskiej 20 zł. w. a. .	25 sztuk	Kolei lwow.-belzec. (tomaszow.) akc. pr.	25 „
Tureck. poz. kol. obl. prem. 400 fr. . .	25 „	Spółki kolei lwowsko-czern.-jasskiej . .	25 „
Losy komun. wiedeńsk. z r. 1874 100 zł. w. a.	25 „	Kolei lokal. Lwów-(Kleparów) Jaworów, akc. pierw.	25 „
Cedule losowe 3% oblig. premiov. zakł. kred. ziem. em. 1880	25 „	Kolei Leoben-Vordernberg	25 „
Cedule losowe 3% oblig. premiov. zakł. kred. ziem. em. 1889	25 „	Lloyda austr.	10 sztuk
Cedule losowe obl. premiov. 4% banku hipot. węgier.	25 „	Kolei półn.-zach. austr.	25 sztuk
		detto (lit. B)	25 „
		Kolei lokal. wsch.-galic. akc. pierwsz. .	25 „
		Kolei ostrawsko-friedlandzkiej	25 „
		Kolei prasko-duhcowskiej	25 „
		detto akcje pierwsz.	25 „
		Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akcje pierwsz.	25 „
		Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akc. zakład. lit. A	25 „

Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi:	Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi:
Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akc. zakład. lit. B	25 sztuk	Banku kraj. bośn.-herc.	25 sztuk
Spółki salcb. kolei żel. i tramw.	25 „	Banku kred. roln. dla Czech	25 „
Spółki kolei państwowych	25 „	Banku lombard. i eskont. wied.	25 „
Spółki kolei południowej	25 „	Banku handl. i przem. w Mor. Ostrawie	25 „
Kolei łącz. połudn.-półn. niemieckiej	25 „	Spółki akc. kant. weks. „Merkur“	25 „
Kolei w dolinie Samoszy, akcyje pierwsz.	10 sztuk	Banku górno-austr. i salcburskiego	25 „
Międzyn. akc. Towarz. przew.	25 sztuk	Banku austr.-węgier.	5 sztuk
Kolci Überetsch, akc. pierwsz.	5 sztuk	Węg. banku roln. i rent., Sp. a.	25 sztuk
Kolei zach. węg. (Stuhl.-Raab-Grac)	25 „	Węg. handl. sp. akc.	25 „
Kolei Wiedeń-Pottendorf-Wr.-Neustadt	25 „	Węg. powsz. sp. akc. kas oszcz. w Buda- peszcie	10 sztuk
Spółki akc. wied. kolei lokal.	25 „	Centr. kraj. węg. kasy oszcz.	10 sztuk
Kolei Uście-Cieplice, dow. uczest.	5 sztuk	Banku Union	25 sztuk
Spółki kolei państw., akc., dow. uczest.	25 sztuk	Banku Union, czeskiego	25 „
L. Akcyje banków.		Banku obrotowego, powszechnego	25 „
Banku anglo-austr.	25 sztuk	Živnostenská banka	25 „
Stowarzyszenia bankowego wiedeńskiego	25 „	Zakłady ubezpieczeń.	
Banku esk. i weksl. bielsko-bialskiego	25 „	Sp. akc. „Allianz“ ubez. na życie i rent	25 sztuk
Zakładu kred. ziem. austr.	25 „	Sp. akc. „Anker“ ubez. na życie i rent	5 sztuk
Banku przemysł. czeskiego	25 „	„Assicurazioni generali“	5 sztuk
Banku kred. ziem. central. austr.	25 „	Spółki akc. austr. ubezpiecz. „Donau“	25 sztuk
Banku hip. centr. węg. kas oszcz. t. s. a.	10 sztuk	Spółki akc. peszt. ubezpiecz. „Foncière“	25 „
Banku komerc. węg. w Peszcie	5 sztuk	Sp. akc. węg. ubez. od gradob. i kontras.	25 „
Zakładu kred. dla handlu i przem.	25 sztuk	Sp. ubez. od gr. i kontras. „Meridionale“	25 „
Banku kred. węgier. powsz.	25 „	Sp. ubez. „Phönix“ austr., c. k. uprz.	25 „
Zakł. kr. austr. dla przedś. kom. i z. pub.	25 „	Spółki kontrasekuracyjnej wiedeńskiej	25 „
Banku depoz. powsz.	25 „	Spółki kontrasekuracyjnej „Securitas“	10 sztuk
Banku eskont. czeskiego	25 „	Sp. I. austr. powsz. ubez. od wypadków	25 sztuk
detto morawskiego	25 „	Sp. międzyn. akc. ubez. od wypadków	25 „
Banku eskont. maryborskiego	25 „	Zakładu wied. ubez. na życie i rent	25 „
Banku eskont. styryjskiego, c. k. uprz.	25 „	Spółki asekuracyjnej wiedeńskiej	25 „
Towarz. eskont. dolno-austr.	25 „	M. Akcyje przedsiębiorstw prze- mysłowych.	
detto i banku weksl. węg.	25 „	Spółki akc. wyrębu drzewa i tartaku paro- wego przedtem firmy P. i C. Goetz et Co. w Bukareszcie	20 sztuk
Galic. banku hip. akcyj.	25 „	Spółki akc. fabr. em. i met. „Austria“	25 sztuk
detto banku dla handlu i przem.	25 „	Spółki budown. powszech. austr.	25 „
Stowarz. żyro- i kas. wied.	25 „	detto I. pow. stow. urzęd.	25 „
Banku hipot. austr.	25 „		
detto węgier.	25 „		
Banku hipot. kraj. kroac.-sław.	25 „		
Banku dla krajów austr. (Länderbanku)	25 „		

Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi:	Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi:
Towarz. budow. dolno-austr.	25 sztuk	Spółki akc. handlu drzewem	25 sztuk
Browarn. spółki akc. (Schellenhof) . .	25 „	Spółki akc. hotel. pierw. wiedeń. . . .	25 „
Bosn. amon. i sody fabr. S. A. I. . . .	25 „	Hutter i Schrantz, Sp. akc. fabr. sit. i filcu	25 „
Bern. sp. akc. browar i fabryka słoðu I. .	25 „	Fabr. spir. i chem. pr. sp. akc. w Młod. Bo-	25 „
detto fabryka świec i mydła S. a. . .	25 „	lesławiu	25 „
detto fabrykacyi maszyn	25 „	Przędzalni i tkalni juty, I. austr.	25 „
detto wyrobu towar. wełn., Sp. . . .	25 „	Przędzalni i tkal. baweł. w Kleinmünchen	25 „
Spółki kopal. węgla w Moście	25 „	Spółki akc. fabr. cementu w Königshofie	25 „
Spółki akc. browaru w Brunn	25 „	Spółki węgl. w Łańkowicach	25 „
Spółki akc. dynamitu Nobla	25 „	Fabryki cukru lipn.-brzecl. Sp. akc. . . .	25 „
Spółki przem. żelaza i stali w Egipty . .	25 „	Fabryka cem. portl. w Lengenfeld, Sp. a.	20 sztuk
Zakładu austr. obr. kolej.	25 „	Leykam-Josefsthal	25 sztuk
Spółki akc. węgl. obr. kolej.	25 „	Browaru w Liesing	25 „
Spółki wypoż. wozów kolej., pierwszej .	25 „	Browaru akc. i fabr. słoðu w Lincu . .	25 „
Fabr. pap. i sp. nakłd. w Elbemühl . . .	25 „	Spółki akc. cukrow. w Lobosicach . . .	25 „
Towarz. elektr. powsz. austr.	25 „	Spółki akc. fabr. lokomot., wied.	25 „
detto międzynarod.	25 „	detto przedt. G. Sigla w Wr.-	25 „
detto S. a. zjednocz.	25 „	Neustadt	25 „
detto wiedeńskiego	25 „	Spółki akcyj. brow. i fabr. słoðu w Mor.	25 „
detto akc. powsz. budapeszt.	25 „	Ostrawie	25 „
detto węgier.	25 „	Spółki akc. bud. m. Branda i Lhuilliera .	25 „
Spółki elektr. i tramw. w Czerniowcach .	25 „	detto „ „ „ „ „ „ „	25 „
Braci Enderlin fabr. druk. i mech. tkac-	25 „	akcyje pierwszeństwa	25 „
twa	25 „	Spółki akc. bud. m. Dańek i C. w Pradze	25 „
Tkalni i apretury w Felixdorfie	25 „	Spółki akc. fabryki masz. G. N. Heid . .	25 „
Felten & Guillaume, fabr. elektr. kabli,	25 „	Spółki akc. hotel. „Metropole“	25 „
Sp. akc.	25 „	Towarz. górn. austr. alpej.	25 „
Fabryki fezów, austr. sp. akc.	25 „	„Moravia“, Sp. a. browarów i wyrobu	25 „
Spółki akc. galic. naft. karpac. przedtem	20 sztuk	słoðu	25 „
Sp. górn. i hut.	10 sztuk	Towarz. przem. żelaz. nadragkiego . .	25 „
Towarz. gazow., powsz. austr. węgl. . .	10 sztuk	Spółki akc. fabr. wag. w Nesselsdorfie .	25 „
Austr. Sp. akc. oświel. gaz.	10 sztuk	Spółki akc. fabr. papieru w Nettingsdorf	25 „
Towarz. przemysł. gazow. wied.	10 sztuk	Spółki akc. fabr. papieru w Neusiedl . .	25 „
Huty szklane, przedt. J. Schreiber &	10 sztuk	Spółki półn. czesk. kop. węgla	25 „
Neffen, Sp. a.	10 sztuk	Spółki akc. półn. węgl. zjedn. kop. węgla	25 „
Fabryki cementu portl. w Holeszowie . .	25 sztuk	Spółki akc. hutn. i górn. górno-węgl. . .	25 „
Spółki akc. browar. w Göss	25 „	Towarz. przem. olejnego	25 „
Sp. akc. kop. węgla w Gran-Szászvár . .	25 „	Fabr. wapna hydraul. i cementu portland.	25 „
Browaru akc. gradec., pierw. (Schreiner)	10 sztuk	w Perlmoos	25 „
Sp. akc. wag. i masz. w Gracu J. W. . .	25 sztuk	Browaru akc. w Pilźnie, pierw.	5 sztuk
Spółki akc. fabr. gum., austr.-ameryk. .	25 „	Fabr. papieru w Pitten, c. k. uprzyw. . .	25 sztuk
Fabr. nab. kap. i met. w Hirtenbergu .	25 „	„Poldihütte“ sp. akc. fabr. stali lanej . .	25 „

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi:
Austr. spółki akc. fabr. cement. portlandz.	25 sztuk	Spółki budow. Union	25 sztuk
Przędzalni i tkalni baweł. w Pottendorfie	25 „	Spółki mater. budow. Union	25 „
detto detto akc. pierw.	25 „	Spółki fabr. żelaza i blachy Union . . .	25 „
Spółki przem. żelaz. w Pradze	25 „	Spółki akc. vares. przem. żel.	25 „
Sp. akc. I. fabr. łuszc. ryżu w Tryjeście	25 „	Kaz. magnezytu w Veitsch a. pr.	25 „
Fabr. żel. w Rimamurány-Sálgo-Tarján .	25 „	Lej. żel. i zakł. bud. most. Waagnera R. Ph., L. i J. Biro & A. Kurz, Sp. akc. .	25 „
Spółki gór. rossickiej	25 „	Spółki fabr. broni, austr.	25 „
Sp. akc. kop. węgla kam. w Sálgo-Tarján	25 „	Spółki akc. międzyn. wypoż. wozów kolej.	25 „
Sp. akc. fabr. papieru w Schlöglmühl .	25 „	Spółki powsz. wypoż. woz. kol. w Peszcie	25 „
„Schodnica“ sp. akc. przem. naft. . . .	10 sztuk	Waldheim-Józ. Eberle & Co., Sp. akc. druk. i nakł.	25 „
Fabr. śrub i tow. kutych Brevillier & Co. i A. Urban z synami	25 sztuk 25 „	Waldmühle, Sp. akc. wyr. cementu portl. i rom.	25 „
Fabryki maszyn i wozów w Simmeringu	25 „	Towarz. akcyj. gór. zach. czesk. . . .	25 „
Spółki fabr. pap. i nakł. w Steyrermühl .	25 „	Spółki budow. wiedeńskiej	25 „
Stółzla synowie S. a. fabr. szkła	25 „	Sp. fabr. cegieł i budow. wienerberskiej	25 „
Fabr. kob. i mater. do sprzęt. F. H. i syn.	25 „	Spółki czeskiej przemysł. cukrow. . . .	25 „
Spółki kop. węgla w Terbowlu	25 „	Spółki akc. węgl. „ „	5 sztuk
Spółki turec. zarz. tyton.	25 „		
Towarz. kop. węgla węgier. powsz. . .	25 „		

Załączka B,

podająca warunki zawierania interesów na giełdzie praskiej pod względem jednostki giełdowej dla papierów wartościowych, notowanych na tej giełdzie, lecz nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej.

Wstępna uwaga. Dla papierów wartościowych, notowanych na giełdzie praskiej, a nie notowanych równocześnie także na giełdzie wiedeńskiej, nieobjętych poniższym spisem, uchodzi za jednostkę giełdową imienna kwota 5000 zł. w. a. czyli 10.000 K.

N a z w a p a p i e r ó w	Jednostka giełdowa wynosi:
A. Akcje banków. (Rubryka F ceduły giełdowej.)	
Pražská úvěrní banka (Banku kredytowego praskiego *)	25 sztuk
Záložní úvěrní ústav v Hradci Králové (Zakładu kredytowego zaliczkowego w Hradcu Králové)	25 „
První pražská zástavárna (Pierwsza praska Spółka zastawnicza)	5 sztuk
B. Akcje przedsiębiorstw przewozowych. (Rubryka G ceduły giełd.)	
Elektr. drobná dráha Praha—Libeň—Vysočany (Kolej mała elektr. Praga—Libeň—Wysoczany)	25 sztuk
Praska Spółka żeglugi parowej na Wełtawie i Łabie (Pražská spol. paropl. po Vltavě a Labi)	5 sztuk
Kolej lokalna Postelberg—Laun (Akcje pierwszeństwa)	25 sztuk
Mała kolej (kolejka) Königshof—Berun—Koněprus	25 „
C. Akcje przedsiębiorstw przemysłowych. (Rubryka H ceduły giełd.)	
Akciová továrna na vyrábění umělých hnojiv a lučebnin v Kolíně (Fabryki akcyjnej wyrobu nawozu sztucznego i chemikaliów w Kolinie)	25 sztuk
Podolskiej fabryki cementu (Podolská cementárna)	25 „
Český akc. pivovar v Č. Budějovicích (Akc. czesk. brow. w Budziejowicach)	5 sztuk
Pierwsza czeska spółka akcyjna fabryk wschodnich towarów cukrowych i czekolady w Królewskich Winogradach po K 200 (První česká akc. společnost tovarů na orient. cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech)	25 sztuk
Banku pierw. czesk. powsz. kontrasekuracyjnego (První česká všeob. zajišť. banka)	25 „
Pierwszej czeskiej spółki akcyjnej rafinerii cukru (První česká spol. pro raf. cukru) (Modřany)	25 „
Kolínskiej fabryki surogatów kawy Sp. akc. czesko-mor. stowarz. kupców (Kolínská továrna na kávové náhražky akciový podnik česko-moravského kupectva v Kolíně)	5 sztuk
Spółki akcyjnej praskiej budowy maszyn (dawniej Ruston) (Pražská strojnická spol. [dř. Ruston])	25 sztuk
První česko-moravská továrna na stroje v Praze (Pierw. czesko-morawskiej fabryki maszyn w Pradze)	25 „
Akciová společnost zamecký pivovar v Kolíně (Sp. akc. browaru zamkowego w Kolinie)	5 sztuk
*) Dawna firma: Úvěrní banka v Kolíně (Bank kredytowy w Kolinie).	

Załączka C,

podająca warunki zawierania interesów na giełdzie tryjeścieńskiej pod względem jednostki giełdowej dla papierów wartościowych, notowanych na tej giełdzie, lecz nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej.

Uwaga wstępna. Dla papierów wartościowych, notowanych na giełdzie tryjeścieńskiej, a nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej, nieobjętych poniższym spisem, jednostkę giełdową stanowi imienna kwota 5000 zł. w. a czyli 10.000 K.

N a z w a p a p i e r ó w	Jednostka giełdowa wynosi:
A. Akcje banków.	
Banca commerciale Triestina (Bank komercyjny tryjeścieński)	10 sztuk
„ „ „ II. em. (Bank komercyjny tryjeścieński II. em.)	25 sztuk
Kroacko-slawońskiej krajowej centralnej kasy oszczędności	25 „
B. Akcje towarzystw ubezpieczenia.	
Riunione Adriatica di Sicurtà	10 sztuk
Węg. Tow. kontrasek. „Panonia“	10 „
C. Akcje przedsiębiorstw przewozowych i przemysłowych.	
Stabilimento tecnico Triestino	25 sztuk
„ „ „ (Akcje pierwszeństwa)	25 „
Società d'Aquedotto Aurisina (Towarzystwo wodociągowe Aurisina)	10 sztuk
Stowarzyszenie akcyjne „Tergesteo“	10 „
Società Triestina Tramway (Spółka tramwajowa tryjeścieńska)	50 „
Pilatura di Riso del Litorale (Spółka akcyjna nadbrzeżnych fabryk łuszczenia ryżu)	25 sztuk
Krakowskiej spółki tramwajowej	25 „
Società anonima delle Piccole Ferrovie di Trieste (Spółki akcyjnej tryjeścieńskich kolei małych) akcje zakład.	25 „
Società anonima delle Piccole Ferrovie di Trieste (Spółki akcyjnej tryjeścieńskich kolei małych) akc. pierw.	25 „
Zjednoczonej Sp. akc. żegl. austr.	25 „
Filatoio meccanico di Aidussina (Sp. akc. przędzalni mech. w Hajduszynie)	25 „
Società Triestina per la Mondatura del Caffè (Tryjeścieńskiej Sp. akc. sortowania kawy)	25 „
Raffineria Triestina di Oli minerali (Tryjeścieńskiej rafinerii ol. miner.)	10 sztuk
Spremitura di Oli vegetali (Sp. akc. fabrykacji olejów roślinnych)	25 sztuk
Società anon. per l'utilizzazione delle forze idraul. d. Dalmazia (Sp. akc. do wyży- skania sił wodnych Dalmacji)	25 „
Intificio Triestino (Sp. akc. tryjeścieńskiego przemysłu jutowego)	25 „

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße l. 26,
także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kraackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße l. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	2 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "			
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "			

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Wrazie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przysznaje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25% a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełnie**, reklamować należy przy wydaniu niemieckim najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXV. — Wydana i rozesłana dnia 1. marca 1907.

Treść: *№* 48. Ustawa, dotycząca konwersji hipotekowanych pretensji zakładów uprawnionych do wydawania listów zastawnych tudzież hipotecznego wpisu nowego prawa zastawu z pierwszeństwem, które przysłuża prawu zastawu już ciężącemu.

48.

Ustawa z dnia 22. lutego 1907,

dotycząca konwersji hipotekowanych pretensji zakładów uprawnionych do wydawania listów zastawnych tudzież hipotecznego wpisu nowego prawa zastawu z pierwszeństwem, które przysłuża prawu zastawu już ciężącemu.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Prawo zastawu, ciężące na przedmiocie zapisanym w księgach gruntowych, dla pretensji zakładu uprawnionego do wydawania listów zastawnych, nie zostaje naruszonem ani w swem istnieniu, ani w swej skuteczności, ani też w pierwszeństwie hipotecznem przez to, że w celu obniżenia stopy procentowej od tejże pretensji wydane będą, w miejsce listów zastawnych na jej pokrycie wydanych, niżej oprocentowane listy zastawne, byle tylko hipotecznie zabezpieczona kwota pretensji co do kapitału i należności pobocznych nie została przekroczoną, a w wypadkach, w których dokonano już częściowych spłat bez wykreślenia jednak odpowiedniej części prawa zastawu, dłużnik nie otrzymał więcej

w niżej oprocentowanych listach zastawnych, aniżeli tego potrzeba w celu zupełnego umorzenia niespłaconej jeszcze reszty pretensji oraz kosztów połączonych z przeprowadzeniem konwersji. Kwota niżej oprocentowanych listów zastawnych, które dłużnikowi wydane zostaną, nie może wszakże przewyższać reszty pretensji, która ma jeszcze być spłaconą, o więcej, jak o ośm procent.

Zastosowanie powyższych postanowień nie jest wykluczonem przez to, że przy obniżeniu stopy procentowej ustanowiono dłuższe terminy spłaty, jak te, które dla pretensji dawniej postanowione były.

Konwersję zanotować należy w księdze gruntowej na podstawie wystawionego przez strony dokumentu. Do podania o wpis hipoteczny dołączony być musi legalizowany albo przez wymienione w § 3 ustawy z dnia 4. czerwca 1882, Dz. u. p. Nr. 67, władze uwierzytelniony wyciąg z ksiąg zakładu do pretensji uprawnionego, w którym uwiaryściowana być ma tak dawniejsza, jak i obecna wysokość jego pretensji.

Jeżeli konwersja dotyczy pretensji, na którą uiszczono już częściowe spłaty, nie wykreślając jednak odpowiedniej części prawa zastawu, hipoteczne zanotowanie konwersji jest tylko w takim razie dopuszczalne, jeżeli wykreślone zarazem zostanie prawo zastawu dla częściowej przez konwersję nie dotkniętej kwoty pretensji.

§ 2.

Jeżeli żąda się wykreślenia prawa zastawu ciężącego na przedmiocie zapisanym w księgach gruntowych, może dłużnik hipoteczny zarazem domagać się, aby na tym samym przedmiocie tabularnym wpisano prawo zastawu dla nowej pretensyi z pierwszeństwem tabularnem wykreślonego prawa zastawu.

Także i bez równoczesnego żądania intabulacyi wykreślenia prawa zastawu już ciężącego, może się dłużnik hipoteczny domagać, aby z pierwszeństwem tegoż prawa zastawu wpisano prawo zastawu dla nowej pretensyi, z tem wszakże ograniczeniem, że nowe prawo zastawu w takim tylko wypadku nabędzie skutecznej mocy prawa, jeżeli wykreślenie dawniejszego prawa zastawu zaintabulowaniem zostanie w ciągu sześciu miesięcy po zezwoleniu na wpisanie nowego prawa zastawu.

§ 3.

Żądanie postawione na zasadzie §u 2 może być uwzględnione tylko wtedy, jeżeli pretensya, dla której nowe prawo zastawu ma być wpisane,

1. nie przewyższa hipotecznej kwoty tej pretensyi, dla której prawo zastawu już ciąży, a w razie, gdyby ta pretensya wskutek dokonanych spłat częściowych albo z innych powodów nie istniała więcej w całej rozciągłości, jej jeszcze niespłaconej reszty ani co do kapitału, ani co do należitości pobocznych i jeżeli

2. nowa pretensya oprocentowana jest co najmniej $\frac{1}{8}$ procent niżej od pretensyi dawniejszej albo też jeżeli jest — bez względu na to, czy jej stopa odsetkowa w stosunku do dawniejszej pretensyi została niższą albo z nią na równi pozostała — w ratach amortyzacyjnych spłacalną albo przez wierzyciela niewypowiadalną, podczas gdy przy dawniejszej pretensyi te warunki spłaty nie zachodzą.

Zaległą rzeczywiście kwotę, tak co do kapitału jak i należitości pobocznych, hipotecznie zabezpieczonej pretensyi, dla której umorzenia przeznaczona jest nowa pretensya, winien dłużnik hipoteczny w dokumencie dłużnym dokładnie podać. Tego wyraźnego podawania zaniechać można przy konwersyi pretensyi zakładów zostających pod publicznym nadzorem, które według celów ich statutu uprawiają czynności kredytowe, jeżeli natomiast przedłożony zostanie wyciąg z ksiąg wygotowany po myśli przepisu §u 1, ustępu 3.

Pod względem stopy procentowej, należy stale powtarzające się, obok odsetek umówione świadczenia (dodatki na zarząd itp.) doliczać do odsetek.

Wyjątkowe zastrzeżenia wypowiedzenia i zwrotu, wymówione dla zakładu, wstępującego jako nowy wierzyciel, po myśli statutów lub przepisów regulaminowych tego zakładu, na wypadek opieszałości w dopełnianiu zobowiązań kontraktowych albo na

wypadek niewypłacalności dłużnika hipotecznego, tudzież w razie zmniejszenia wartości lub podziału przedmiotu hipotecznego, nie wykluczają przyniotu niewypowiadalności po myśli niniejszej ustawy.

Przy wpisie nowego prawa zastawu dla pretensyi zbiorowych kas sierocych i regulaminowo urządzonych kas oszczędności, nie będzie się brało względu na wymogi niewypowiadalności przewidziane pod l. 2.

§ 4.

Jeżeli nowe prawo zastawu wpisane być ma dla pretensyi na rzecz listów zastawnych i jeżeli na poczet dawniejszej wierzytelności dokonano już spłat częściowych, nie wykreślając jednak przytem odpowiedniej części prawa zastawu, to kwota wydanych dłużnikowi listów zastawnych nie może przewyższać reszty pretensyi, do spłaty jeszcze przypadającej, o więcej jak o ośm procent, wskutek czego dłużnikowi nie wyda się więcej w listach zastawnych, aniżeli tego potrzeba w celu zupełnego umorzenia reszty pretensyi i kosztów połączonych z przeprowadzeniem konwersyi.

§ 5.

Jeżeli nowa pretensya podlega niższemu oprocentowaniu (§ 3. l. 2), można domagać się wpisu prawa zastawu dla należitości pobocznych, z prawem pierwszeństwa dawnego prawa zastawu, także ponad kwotę hipoteczną należitości pobocznych pretensyi dawniejszej; ta podwyższona jednak kwota nie może przenosić w trójnasób odsetek rocznych, któreby przypadły od nowej pretensyi, gdyby za podstawę wzięto się stopę procentową, odpowiadającą różnicy odsetek między dawniejszą a nową pretensyą.

§ 6.

Okoliczność, że dla nowej pretensyi ustanowiono dłuższe terminy spłaty, jak dla pretensyi dawniejszej były postanowione, nie stoi na przeszkodzie przychyleniu się do żądania, postawionego na podstawie §u 2.

§ 7.

Termin sześciomiesięczny do uzyskania wykreślenia dawniejszego prawa zastawu (§ 2, ustęp 2), może sąd hipoteczny na prośbę dłużnika hipotecznego przedłużyć na dalszych sześć miesięcy, jeżeli wykazaniem zostanie albo sądowi z urzędu jest wiadomem, że dłużnik dawniejszą pretensyą, najpóźniej po otrzymaniu sądowego zawiadomienia o dokonanych wpisie nowego prawa zastawu, bezzwłocznie wypowiedział i że poczynione zostały wezas wszystkie, w miarę okoliczności odpowiednie, kroki do umo-

zenia pretensyi i do uzyskania dokumentów eks-tabulacyjnych.

Dzień kalendarzowy, w którym ustawowy albo przez sąd przedłużony termin się kończy, ma być w uchwale zezwalającej oznaczony i hipotecznie wpisany.

Do wniesienia podania o wykreślenie dawniejszego prawa zastawu uprawnionym jest oprócz dłużnika hipotecznego także wierzyciel, na rzecz którego prawo zastawu dla nowej pretensyi zostało wpisane.

Gdy prośba wniesioną będzie jeszcze przed upływem otwartego terminu, natenczas w razie jej uwzględnienia należy w uchwale zezwalającej zarazem orzec a następnie w księdze hipotecznej uwidocznić, że nowe prawo zastawu nabyło skuteczności prawnej i wstąpiło w pierwszeństwo hipoteczne prawa zastawu, mającego być wykreślonym.

Gdyby termin upłynął, a prośby wzmiątkowanej nie wniesiono lub gdyby prośbie takiej odmówiono, natenczas gaśnie nowe prawo zastawu z dniem, w którym upłynął termin i musi być wykreślone z urzędu wraz z wszystkimi wpisami, które odnośnie do niego uskutecznilo.

§ 8.

Gdy prawo zastawu, które ma być wykreślone, jest obciążone, wpisanie nowego prawa zastawu z pierwszeństwem pierwotnego, wówczas tylko zezwolone, względnie orzeczenie o skuteczności prawnej nowego prawa zastawu i wstąpieniu tegoż w jego pierwszeństwo, wydane być może, jeżeli wykreślenie obciążenia będzie zainstabulowaniem albo jeżeli za zgodą interesowanych, obciążenie na nowo wpisane prawo zastawu zostanie przeniesione.

§ 9.

Gdy prawo zastawu, które ma być wykreślone, ciąży w sposobie hipoteki łącznej na kilku ciałach tabularnych, wpisanie nowego prawa zastawu z pierwszeństwem pierwotnego, wówczas tylko zezwolone, względnie orzeczenie o skuteczności prawnej nowego prawa zastawu i wstąpieniu tegoż w jego pierwszeństwo wydane być może, jeżeli dawniejsze prawo zastawu wykreślone zostaje ze wszystkich ciał tabularnych, na których ciążyło.

§ 10.

Postanowienia §§ów 2 do 9 znajdują analogiczne zastosowanie, jeżeli nowa pretensya wstąpić ma w miejsce dwóch lub więcej pretensyi hipotecznych, pod względem prawa pierwszeństwa bezpośredniego po sobie następujących.

Jeżeli dawniejsze pretensye podlegają rozmaitym stopom procentowym, natenczas różnicę

stopy procentowej ustalić należy po myśli §u 3, l. 2, według przeciętnego oprocentowania sumy tych pretensyi.

§ 11.

Pretensya hipoteczna, która po myśli niniejszej ustawy wstąpiła w prawo pierwszeństwa dawniejszego prawa zastawu może być po myśli artykułu XXVIII ustawy wprowadzającej ordynację egzekucyjną, następnie §§ów 128, 165 i 213 ordynacji egzekucyjnej, z powodu nienależytego ciężenia dawniejszego prawa zastawu o tyle tylko przez któregoś z wierzycieli zaczepioną, o ile tak on sam, jak i ten wierzyciel, który przez wpisanie nowego prawa zastawu uzyskał prawo pierwszeństwa dawniejszego prawa zastawu, przy uzasadnieniu swych pretensyi wiedzieli o tem, że ciężąca jeszcze hipotecznie dawniejsza wierzytelność, albo jej część, już rzeczywiście była zgasała.

Uskutecznione po myśli §u 1, ustępu 1. i §u 4 wydanie listów zastawnych do kwoty nominalnej, przekraczającej przypadającą jeszcze do zapłaty resztę pretensyi o 8 procent, nie może być zaczepione.

Tak samo nie może być zaczepionem dopuszczone według §u 5 dokonanie hipotecznego zabezpieczenia należytości pobocznych.

§ 12.

Te postanowienia ustawy, które odnoszą się do listów zastawnych, znajdują analogiczne zastosowanie do fundowanych obligacji bankowych, wydanych na podstawie ustawy z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213.

§ 13.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Wykonanie jej poruczam Memu Ministrowi sprawiedliwości.

Równocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 14. czerwca 1888, Dz. u. p. Nr. 88, o konwersyi hipotekowanych pretensyi zakładów uprawnionych do wydawania listów zastawnych, tudzież o hipotecznym wpisie nowego prawa zastawu z pierwszeństwem, które przysłuży prawu zastawu już ciężącemu.

Wiedeń, dnia 22. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Klein wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVI. — Wydana i rozesłana dnia 1. marca 1907.

Treść: (M 49 i 50.) 49. Ustawa, dotycząca ulg w opłatach w razie konwersji wierzytelności pieniężnych. — 50. Rozporządzenie celem wykonania ustawy z dnia 22. lutego 1907, dotyczącej ulg w opłatach w razie konwersji wierzytelności pieniężnych.

49.

Ustawa z dnia 22. lutego 1907,

dotycząca ulg w opłatach w razie konwersji wierzytelności pieniężnych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§ 1.

Od dokumentów, któremi co do poświadczonego już dokumentem długu pieniężnego, zmienia się tylko wysokość odsetek albo termin spłaty, lub też przelicza się tylko kwotę dłużną na inną walutę, składać należy, jeżeli dotycząca pierwotna umowa poddana była ustawowej opłacie według skali a podług skali II. mniejsza opłata nie przypada, stałą opłatę po 1 K od każdego arkusza.

Postanowienie to stosuje się w szczególności także do tych dokumentów, na podstawie których, w celu zniesienia stopy procentowej w myśl § 1 ustawy o konwersji hipotekowanych pretensji zakładów uprawnionych do wydawania listów zastawnych tudzież o hipotecznym wpisie nowego prawa zastawu z pierwszeństwem przysługującym ciężącemu już prawu zastawu, wydaje się listy zastawne niższy procent niosące.

Jeżeli w dokumentach powyżej wzmiankowanych zarazem i kwota długu zostaje podwyższona, natenczas, pod względem różnicy, uważać je należy za dokumenty dotyczące się nowej pożyczki.

§ 2.

Jeżeli dłużnik hipoteczny, celem przemiany istniejących długów hipotecznych, zaciąga pożyczki w publicznych instytucjach kredytowych, licząc tu także regulaminowo urządzone kasy oszczędności, zakłady ubezpieczenia, zarejestrowane stowarzyszenia kredytowe i zaliczkowe i zbiorowe kasy sieroce, to od wystawionych z tego powodu dokumentów extabulacyjnych i dłużnych pobierać należy, o ile według skali II. mniejsza opłata nie przypada, tylko stałą opłatę po 1 K od każdego arkusza, zaś od wpisu hipotecznego nie należy pobierać żadnej opłaty, jeżeli:

1. z dokumentu dłużnego wynika, że albo
 - a) stopa procentowa zostaje na cały czas trwania pożyczki niższa a zniesienie wynosi co najmniej $\frac{1}{4}$ od sta, albo że
 - b) wierzytelność nie umarzająca się lub mogąca być przez wierzyciela wypowiedziana, zostaje, bez podwyższenia przytem stopy procentowej, przemienioną na wierzytelność w ratach amortyzacyjnych spłacalną i wypowiedzeniu ze strony wierzyciela nie podlegającą; dalej
2. w dokumencie dłużnym wyraźnie będzie zastrzeżone, że termin do umorzenia nowej pożyczki — nie naruszając postanowień pierwszego ustępu §u 5 — nie ma wynosić mniej, jak 6 lat; w końcu
3. z osnowy dokumentu dłużnego albo też z oświadczenia, przez dłużnika hipotecznego przed wykreśleniem prawa zastawu dla dawniejszej wierzytelności zeznanego, jego uwierzytelnionym podpisem zaopatrzonego i w zakładzie, obejmującym

konwersję, złożyć się mającego, wynika, że nowa pożyczka jest przeznaczoną albo użytą już została na umorzenie dawniejszej wierzytelności.

§ 3.

Celem stwierdzenia, czy wymagane w §ie 2, l. 1, lit. a) знижение stopy procentowej nastąpiło, względnie czy niedopuszczalne po myśli §u 2, l. 1, lit. b) podwyższenie tej stopy nie zaszło, porównać należy hipoteczną wciągniętą stopę procentową dawniejszej wierzytelności z przeznaczoną, według dokumentu dłużnego, do hipotecznego wpisu stopą procentową wierzytelności nowej. W odniesieniu jednak do nowej wierzytelności, jeżeli hipoteczna stopa procentowa jest niższą, jak według umowy uiszczać się mające oprocentowanie, jest to ostatnie miarodajnem.

Jeżeli co do dawniejszej lub co do nowej wierzytelności hipotecznej nie oznaczono stopy procentowej w wymiarze stałym, lecz w wymiarze najniższym i wymiarze najwyższym, natenczas dla stwierdzenia zniżenia lub podwyższenia stopy procentowej, ma ten ostatni wymiar służyć za podstawę.

Przy porównywaniu stopy procentowej obu wierzytelności jako też przy roztrząsaniu pytania, czy dawniejsza wierzytelność przynosi odsetki lub nie, nie bierze się w rachubę uiszczać się ewentualnie mających odsetek zwłoki. Dodatki na koszt zarządu i inne oprócz odsetek umówione, stale się powtarzające świadczenia, należy doliczyć do odsetek.

§ 4.

Dobrodrojeństwa §§ów 2 i 3 znajdują, przy odpowiednim zejściu się warunków podanych w §ie 2, l. 1 i 2, zastosowanie także do konwersyi, uskuteczniionych za pomocą przelewu istniejących długów hipotecznych na wzmiankowane w §ie 2 zakłady.

§ 5.

Zastrzeżenia poczynione co do ściągnięcia wierzytelności dłużnej w takim razie, gdyby dłużnik hipoteczny nie wypełnił zobowiązań kontraktowych, nie stoją na przeszkodzie przyznaniu ulg, wzmiankowanych w §§ach 2 i 4. To samo odnosi się także do takich zastrzeżeń co do wypowiedzenia i zwrotu wierzytelności, które poczynione będą przez regulaminowo urządzone kasy oszczędności, zakłady ubezpieczenia, zbiorowe kasy sieroce i zakłady hipoteczne wskutek przepisów ich statutów lub też na podstawie obowiązujących te zakłady, przez rząd zatwierdzonych i ogłoszonych przepisów regulaminowych i organizacyjnych.

Zastrzeżenia wspomnianego w poprzednim ustępie rodzaju nie wykluczają także i przy dawniejszej wierzytelności przyniotu niewypowiadalności po myśli §u 2, l. 1, lit. b).

§ 6.

Jeżeli kwota długu, konwersyi poddanego, która według deklaracji ekstabulacyjnej ma być wykreślona, jest większą od nowej pożyczki, albo jeżeli nowa pożyczka przewyższa dług poddany konwersyi, natenczas do pierwszego arkusza deklaracji ekstabulacyjnej lub dokumentu dłużnego, oprócz przepisanej w §ie 2 stałej opłaty w kwocie 1 K, złożyć należy od nadwyżki opłatę według skali II.

Za wpis nowej pożyczki złożyć należy od nadwyżki, jeżeli ogólna kwota przenosi 200 K, opłatę przepisaną w pozycyi taryfowej 45, B, a) ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

§ 7.

Umowy co do pożyczki, korzystającej z ulg podanych w §§ach 2 do 6, nieodpowiadające zastrzeżonym tamże warunkom dla uzyskania tych ulg, pozbawiają prawa do tych ulg. W razie późniejszego podwyższenia stopy procentowej, pozbawienie to następuje bez względu na to, czy podwyższenie stopy procentowej uwidoczniiono w księdze gruntowej lub nie.

Strony zawierające taką umowę, opłacie stemplowej według ogólnych przepisów ustawy o opłatach podlegającą, obowiązane są niepodzielnie, złożyć bezpośrednio przypadającą według skali opłatę i wpisowe, od których były po myśli §§ów 2 i 4 uwolnione.

Strony te powinny w ciągu dni ośmiu od zawarcia umowy uwiadomić o zmienionych warunkach pożyczki władzę skarbową, właściwą do wymierzenia opłaty.

Gdyby temu obowiązкови doniesienia zadość nie uczyniono, natenczas bez wytaczania postępowania karnego, ściągnąć należy na podstawie wyводу stwierdzającego przekroczenie, niepodzielnie od osób do złożenia opłaty obowiązanych, przypadające według skali opłaty w trzykrotnej, wpisowe zaś w dwukrotnej kwocie.

§ 8.

Jeżeli wierzytelność hipoteczna, skonwertowana przez zaciągnięcie nowej pożyczki, nie będzie w przeciągu roku po wystawieniu nowego dokumentu dłużnego hipotecznie wykreślona, natenczas znajdują analogiczne zastosowanie postanowienia §u 7, ustęp 2 do 4, a wierzyciele i dłużnicy, którzy korzystali dla nowej pożyczki z ulg §u 2, obowiązani są niepodzielnie, o zaniechaniu wykreślenia w ciągu dni ośmiu po upływie tego jednorocznego terminu władzy skarbowej donieść i opłaty dodatkowo uiszczyć.

§ 9.

Zakłady oznaczone w §ie 2, prowadzić mają co do przeprowadzonych przez nie konwersyi długów hipotecznych zapiski (dzienniki), do których wciągać należy czynności dotyczące konwersyi, dla których korzystano z ulg w opłatach, przewidzianych w §§ach 2 i 4. Te zapiski, co do których treści i sposobu prowadzenia bliższe postanowienia w drodze rozporządzenia wydane zostaną, zawierać muszą wszelkie istotne dane, z którychby stwierdzić można istnienie warunków, ustawowo dla ulg w opłatach przepisanych.

Rzeczone zakłady są dalej obowiązane, w oznaczonych, stale się powtarzających, w drodze rozporządzenia ustalić się mających terminach, przedkładać władzy skarbowej sumaryczne wykazy przeprowadzonych przez nie konwersyi rodzaju wspomnianego w ustępie pierwszym.

Władza skarbowa ma prawo, w wzmiankowanych w § 2 zakładach przedsiębrać rewizye, celem wglądnięcia przez swoje organa w wspomniane w ustępie pierwszym zapiski, tudzież celem zbadania ich prawdziwości i dokładności przez porównanie z oryginalnymi, przez zakłady przedłożyć się mającymi dokumentami.

Niedotrzymanie lub nienależyte wypełnienie zobowiązań, oznaczonych w poprzednich ustępach, karane być może — niezależnie od skutków prawnych §§ów 79 i 80 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50 — grzywnami porządkowymi od 5 K do 500 K.

W razie nieuprawnionego korzystania z ulg wspomnianych w §§ach 2 i 4, odpowiada zakład przeprowadzający konwersyę za wszystkie, wskutek tego dla skarbu państwa w opłatach wynikłe straty także i wtedy, gdyby nawet według ogólnych przepisów o opłatach obowiązek uiszczenia dotyczących opłat na nim nie ciążył.

§ 10.

Jeżeli konwersya wierzytelności hipotecznej przeprowadzoną zostaje przez zakład, mający swoją siedzibę po za obszarem, w którym niniejsza ustawa obowiązuje, natenczas o ulgi z §§ów 2 i 4 tej ustawy, upraszać ma konwertujący zakład lub dłużnik, przedkładając zarazem potrzebne dokumenty, najpóźniej w ciągu dni 30 po wygotowaniu dokumentu dłużnego lub cesyjnego, u kierującej władzy skarbowej pierwszej instancji bezpośrednio lub przez urząd podatkowy.

W takich wypadkach, o ile konwersya nie następuje przez przelew (§ 4), zależy przyznanie

ulg w opłatach od dowodu wykreślenia skonwertowanego długu.

Zakłady rodzaju wspomnianego w ustępie pierwszym, nie podlegają przepisom §u 9; postanowienia §u 8 nie stosują się do konwersyi, przeprowadzonych przez te zakłady.

§ 11.

Wyciągi z ksiąg publicznych i odpisy dokumentów, dołączyć się mające celem stwierdzenia warunków wymaganych do przyznania ulg w opłatach, wolne są od opłat, o ile służą tylko do wzmiankowanego celu.

Do podań i rekursów, w tymże celu podawanych, stosują się postanowienia pozycyi taryfowej 44 *lit. g*), ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

§ 12.

Wyłudzenie ulg niniejszą ustawą przyznanych bądź przez mylne podania w dokumentach, tyjących się długu, wykreślenia i przelewu, w dziennikach (§ 9) i we wszystkich innych w tej ustawie wspomnianych dokumentach i wykazach, bądź też przez umowy pozorne, karane będzie jako ciężkie przekroczenie dochodowo-skarbowe w miarę postanowień §u 85 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§ 13.

Ustawa niniejsza, przez którą uchylone zostają ustawy z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 209, i z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 262, nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia i znajdzie zastosowanie we wszystkich wypadkach, w których dokumenta, dotyczące długu lub przelewu po tym czasie będą wygotowane.

§ 14.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Ministrowi skarbu.

We Wiedniu, dnia 22. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

50.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości z dnia 25. lutego 1907,**

celem wykonania ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, dotyczącej ulg w opłatach w razie konwersyi wierzytelności pieniężnych.

Celem wykonania ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, dotyczącej ulg w opłatach w razie konwersyi wierzytelności pieniężnych, rozporządza się co następuje:

§ 1.

Przyznanie ulgi, wspomnianej w § 1 ustawy, zależy od wymogu, aby od pierwotnego dokumentu, dotyczącego długu pieniężnego, opłata według skali w wymiarze ustawowym została uiszczoną i dlatego o tyle nie znajduje zastosowania, o ile, czy to na podstawie szczegółowego postanowienia ustawy, czy też wskutek nieprzestrzegania przepisów ustawowych, od dotyczącego dokumentu opłata według skali nie była wcale albo nie w należytych wymiarze uiszczoną.

§ 2.

Jeżeli jakaś wierzytelność przemienioną zostaje na wierzytelność opiewającą na inną walutę, natenczas celem stwierdzenia rozciągłości ulg, przewidzianych w §§ach 1, 2 i 4 ustawy, przeliczenie kwoty dłużnej nastąpić ma na walutę koronową (rozporządzenie ministerjalne z dnia 10. grudnia 1901, Dz. u. p. Nr. 208) i ulgi te nie będą przyznane, jeżeli według wyniku tego przeliczenia kwota nowej wierzytelności przewyższa kwotę wierzytelności pierwotnej (§ 1. ustęp 3. i § 6 ustawy).

§ 3.

Pod publicznymi instytucjami kredytowymi w rozumieniu §u 2 ustawy rozumieć należy (łącznie z urzędami według regulaminu dla kas oszczędności z dnia 27. września 1844, Zb. u. pr. Nr. 123, kasami oszczędności, zakładami ubezpieczenia, zarejestrowanymi stowarzyszeniami kredytowymi i zaliczkowymi i zbiorowemi kasami sierocemi) wszystkie pod nadzorem publicznym zostające zakłady, które uprawiają w sposób zarobkowy czynności kredytowe.

Samoistne instytucje pensyjne, które po myśli regulaminu dotyczącego ubezpieczenia, na podstawie techniki ubezpieczenia są urządzone i przez władzę zatwierdzone, zalicza się, o ile chodzi o zastosowanie ustawy, do zakładów ubezpieczenia.

§ 4.

Jeżeli w przypadkach §§ów 2 i 4 ustawy, jako konwertujący wierzyciel występuje jedna z wspomnianych w §ie 3 tego rozporządzenia publicznych instytucji kredytowych, która ma swoją siedzibę na obszarze królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, to dla uzyskania ulg nie potrzeba udawania się do władzy skarbowej.

To samo dotyczy także takich konwersyi, które przedsiębrane będą samoistnie przez znajdującą się na obszarze, w którym ustawa obowiązuje i w rejestrze handlowym lub w rejestrze spółek zapisaną filię publicznej instytucji kredytowej (§ 3 tego rozporządzenia), mającej swą siedzibę w krajach Korony węgierskiej, w Bosnii i Hercegowinie albo zagranicą.

§ 5.

Z wierzytelnościami, dla których z tej przyczyny, iż księgi publiczne nie istniały, nabyte zostało prawo zastawu na nieruchomości przez opisanie zastawnicze, postępować należy tak samo, jak z długami hipotecznymi.

§ 6.

Jeżeli termin do umorzenia zaciągniętej w celach konwersyjnych albo przełanej (cedowanej) pożyczki oznaczony jest po myśli §a 2. 1. 2, względnie §u 4 ustawy, co najmniej na lat sześć, zarazem jednak ugodzono się na spłatę pożyczki w ratach, to okoliczność, że pewna część spłat ratalnych nastąpić ma w ciągu sześcioletniego okresu trwania interesu, nie stoi na przeszkodzie przyznaniu ulg w opłatach.

Uskutecznioma w przeciągu sześcioletniego terminu spłata nowej wierzytelności, nie powoduje, o ile nie zachodzi przypadek w §ie 7 ustawy wzmiarkowany, utraty ulg w opłatach.

§ 7.

Tytuł prawny, z którego wierzytelność mająca być skonwertowaną powstała, jest o ile chodzi o zastosowanie ulg w opłatach §§ów 1, 2 i 4 ustawy, bez znaczenia.

§ 8.

Zastrzeżenia, umówione co do zwrotu wierzytelności w razie niewypelnienia przez dłużnika hipotecznego zobowiązań kontraktowych, nie stoją na przeszkodzie ulgom §§ów 2 i 4 ustawy także i w tym razie, jeżeli przeprowadzająca konwersję instytucja kredytowa nie należy do zakładów wzmiarkowanych w §ie 5. ustępie 1. ustawy, albo jeżeli zastrzeżenia te nakazane są wyraźnie w statutach lub przepisach

regulaminowych albo organizacyjnych instytucji kredytowej, przeprowadzającej konwersję.

Za zakłady hipoteczne w rozumieniu §u 5 ustawy uważać należy te instytucje rodzaju oznaczonego w § 3 tego rozporządzenia, które według ich statutów albo według innych je obowiązujących, przez władzę zatwierdzonych i ogłoszonych przepisów regulaminowych lub organizacyjnych, uprawnione są do uprawiania czynności hipotecznych. Dlatego, o ile chodzi o wspomniane w §ie 5 ustawy zastrzeżenia, dotyczące wypowiedziania i zwrotu wierzytelności, należy za zakłady hipoteczne uważać w szczególności także utworzone po myśli ustaw z dnia 30. czerwca 1896, Dz. u. i rozp. kr. dla Czech Nr. 56, z dnia 26. kwietnia 1900, Dz. u. i rozp. kr. dla Czech Nr. 32, dalej z dnia 23. marca 1873, Dz. u. i rozp. kr. dla Moraw Nr. 31, i z dnia 15. marca 1888, Dz. u. i rozp. kr. dla Moraw Nr. 57, powiatowe rolnicze kasy zaliczkowe i kasy zaliczkowe funduszu podatkowego.

§ 9.

Jeżeli kwota kaucyi, w umowie o konwersję na zabezpieczenie należności pobocznych zawarowanej, przewyższa kwotę kaucyi, zawarowanej na należności poboczne wierzytelności pierwotnej, to od nadwyżki złożyć należy takie opłaty, jakie przypadają według ogólnych przepisów ustaw o opłatach.

§ 10.

Dokumenty, dotyczące wykreślenia, długu i przelewu od których należytość stemplowa po myśli §§ów 2 i 4 ustawy niszczonej ma być tylko w oznaczonym tamże stałym wymiarze, zaopatrzyć mają strony na pierwszej stronie uwagą wskazującą roszczenie do ulg w opłatach (n. p. „ulga w opłatach w sprawach konwersyi“ lub t. p.).

Jeżeli na podstawie dokumentu, zaopatrzonego taką uwagą, wniesioną zostanie prośba o hipoteczne przeprowadzenie konwersyi, albo jeżeli w dotyczącym podaniu hipotecznem nadmienią się o roszczeniu do ulg w opłatach, natenczas mają sądy, względnie istniejące w Dalmacji urzędy hipoteczne, z powodu braków stemplowych tylko wtenczas i o tyle podnosić zarzuty, o ile nie zastosowano się do zawartego w §§ach 2 i 4 ustawy przepisu o niszczeniu stałej opłaty po 1 K od każdego arkusza dokumentu.

Jeżeli zachodzą oznaczone w poprzedzającym ustępie warunki, mają sądy w przypadkach §u 6. C, lit. b ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, zaniechać podnoszenia zarzutu z powodu

niedostarczenia stempli do hipotecznego wpisania prawa zastawu na rzecz nowej wierzytelności.

§ 11.

Zakłady i filie oznaczone w §ie 4 tego rozporządzenia, o ile trudnią się uprawianiem czynności konwersyjnych wraz z roszczeniem do ustawowych ulg w opłatach, prowadzić mają po myśli §u 9, ustępu 1, ustawy, zgadzający się dokładnie z prowadzonymi dla własnych celów zapiskami, dziennik według dołączonego wzoru A, który przeprowadzającym rewizję organom władzy skarbowej na ich każdorazowe żądanie ma być okazany (§ 13 tego rozporządzenia).

Wzór A.

Do dzienników tych, które instytucje kredytowe muszą co najmniej przez pięć lat przechowywać, wciągać należy wszystkie, przez zakład przeprowadzone czynności konwersyjne wspomnianego poprzednio rodzaju; przy prowadzeniu dzienników stosować się należy do dołączonych do wzoru A wskazówek co do wypełniania formularza.

Konwersye, przeprowadzone samoistnie wraz z roszczeniem do ulg w opłatach, przez znajdującą się w kraju filię tutejszokrajowej publicznej instytucji kredytowej, wciągać należy przy zachowaniu zawartych w poprzedzających ustępach przepisów, do dziennika przez tę filię prowadzić się mającego; natomiast nie mają być one wciągane do dziennika, prowadzonego ewentualnie przez zakład główny.

§ 12.

Do wygotowania przewidzianych w §ie 9, ustępie 2, ustawy wykazów sumarycznych, które przedkładane być mają przez zakłady i filie, oznaczone w §ie 4 tego rozporządzenia, używać należy dołączonego wzoru B, przestrzegając przytem dołączonych doń wskazówek co do wypełniania formularza.

Wzór B.

Wykazy te, w których podać należy ogólną ilość przeprowadzonych w dotyczącym okresie czynności konwersyjnych z roszczeniem do ulg w opłatach, tudzież ogólną sumę skonwertowanego w ten sposób kapitału dłużnego — i to odrębnie co do konwersyi z co najmniej $\frac{1}{4}$ procentowem obniżeniem stopy odsetkowej, odrębnie zaś co do wszystkich innych konwersyi — obejmować mają co sześciomiesięczny przeciąg czasu (od 1. stycznia do 30. czerwca i od 1. lipca do 31. grudnia każdego roku) i mają być w przeciągu co najwyżej 14 dni po upływie każdego półroczu w wolnem od stempli podaniu (§ 11 ustawy) przedkładane tej kierującej władzy skarbowej I. instancji (oddziału należnościowy Dyrekcji okręgu skarbowego; urzędu wymiaru należności), w której okręgu urzędowym przeprowadzający konwersję zakład ma swoją siedzibę.

Pierwszy po wejściu w życie tego rozporządzenia przedłożyć się mający wykaz sumaryczny tego rodzaju zamknąć należy z dniem 30. czerwca 1907.

Obowiązek przedkładania wykazów sumarycznych ciąży także na znajdujących się w kraju filiach tutejszo-krajowych publicznych instytucji kredytowych, o ile te filie samoistnie czynności konwersyjne uprawiają; natomiast nie należy w takich wypadkach wciągać przez filie samoistnie przeprowadzonych czynności konwersyjnych do wykazu, mającego się ewentualnie przez zakład główny przedkładać.

§ 13.

Zakłady i filie, oznaczone w § 4 tego rozporządzenia, obowiązane są w myśl § 9, ustępu 3, ustawy, przy przedsiębranych przez władzę skarbową rewizjach, tak dzienniki (§ 11 tego rozporządzenia, jak też znajdujące się u nich, do badania prawdziwości i dokładności ich zapisków służyć mogące dokumenty i wszelkie inne dowody w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie, organom władzy skarbowej przedłożyć.

W szczególności musi się okazać przy tej sposobności przeprowadzającemu rewizję organowi skarbowemu na jego żądanie dokument dłużny dotyczący nowej pożyczki lub dokument przelewu, statuty i inne przepisy regulaminowe i organizacyjne zakładu przeprowadzającego konwersję, ewentualną odrębną deklarację dłużnika hipotecznego co do celu przeznaczenia nowej pożyczki (§ 2, l. 3 ustawy), rezolucję sądową dotyczącą zezwolenia na hipoteczny wpis prawa zastawu dla nowej wierzytelności, wyciąg z ksiąg gruntowych dla obciążonej zastawem realności (przy hipotekach zbiorowych dla głównego wykazu), odnośne, dla własnych celów zakładu, przeprowadzającego konwersję, sporządzone zapiski i t. p.

Przy rewizjach dokonywanych w zbiorowych kasach sierocych, jest rzeczą organu skarbowego, przeprowadzającego rewizję, dokumenty i inne dowody, potrzebne do sprawdzenia zapisków w dziennikach, o ile się one znajdują w c. k. urzędzie podatkowym (urzędzie depozytowym sądu cywilnego), jako sierocym w tymże urzędzie przegladnąć.

§ 14.

Jeżeli konwersję wierzytelności hipotecznej przeprowadza zakład, mający swą siedzibę poza obowiązującym obszarem ustawy (w krajach Korony węgierskiej, w Bosnii i Hercegowinie albo zagranicą), to, nienaruszając postanowienia § 4, ustępu 2, tego rozporządzenia, o przyznanie ulgi §§ 2 i 4 ustawy prosić ma przeprowadzający konwersję zakład albo dłużnik. Podania wnosć należy

w przeciągu najpóźniej trzydziestu dni po wygotowaniu dokumentu dłużnego lub dokumentu przelewu, przedkładając z reguły tak te dokumenty w pierwopisie lub uwierzytelnionym odpisie, jak i inne potrzebne załączniki, do kierującej władzy skarbowej I. instancji (oddział należnościowy Dyrekcji okręgu skarbowego; urząd wymiaru należności) i to albo bezpośrednio albo przez urząd podatkowy okręgu, w którym zabezpieczona hipotecznie realność, zaś przy hipotekach zbiorowych, w którym główny wykaz się znajduje.

Przyznanie ulgi w takich wypadkach zależy, o ile konwersja nie nastąpiła przez przelew, od wykazania, że dług skonwertowany został wykreślony. Jeżeli dowodu takiego nie przedłożono równocześnie z podaniem o ulgi w opłatach, to ulgi przyznać należy tylko pod warunkiem, że wspomniany dowód dostarczony zostanie w przeciągu odpowiedniego, przez kierującą władzę skarbową I. instancji oznaczyć się mającego terminu.

Termin ten może krajowa władza skarbową przedłużyć. Jeżeli w przeciągu przyznanego, względnie przedłużonego terminu, nie przedłożono dowodu na uskutecznione wykreślenie, natenczas należy przyznane ulgi w opłatach odwołać i ustawową opłatę wymierzyć.

§ 15.

Do zakładów oznaczonych w § 14 i do przedsiębranych przez nie konwersji nie mają zastosowania postanowienia §§ 8 i 9 ustawy, tudzież §§ 4 i 10, ustęp 1, dalej §§ 11 do 13 tego rozporządzenia.

Przewidziane w § 10, ustępach 2 i 3, tego rozporządzenia ewentualne zaniechanie podnoszenia zarzutu z powodu braków stemplowych, zależy w przypadkach § 14 od warunku, aby przy wniesieniu prośby o hipoteczne przeprowadzenie konwersji dostarczono dowodu przez poświadczenie na rubrum albo przez dodane do oryginalnego dokumentu urzędowe potwierdzenie, że prośba o przyznanie ulg w opłatach została już do władzy skarbowej wniesioną.

§ 16.

Orzekanie co do próśb o ulgi w opłatach należy w przypadkach § 14 do kierującej władzy skarbowej I. instancji (oddział należnościowy Dyrekcji okręgu skarbowego; urząd wymiaru należności).

Kto uważa się za pokrzywdzonego orzeczeniem I. instancji, może wnieść rekurs, stosując się przytem do przepisów ustawy z dnia 19. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 28.

Rezolucję, którą władza skarbową przyznaje ulgi w opłatach, zanotować należy na pierwszym arkuszu dotyczących dokumentów.

§ 17.

Prośby hipoteczne i wszelkie inne podania sądowe, wnoszone z powodu konwersji długów hipotecznych, podlegają opłacie stemplowej według przepisów ogólnych.

§ 18.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem jego ogłoszenia, równocześnie

z ustawą z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, i stosować się ma do wszystkich wypadków, w których dokument dłużny, dotyczący nowej pożyczki, względnie dokument przelewu, wygotowany został po dniu ogłoszenia.

Z tym samym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów sprawiedliwości i skarbu z dnia 17. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 31.

Klein wlr.

Korytowski wlr.

100. The first of these is the fact that the
the second is the fact that the
the third is the fact that the

the fourth is the fact that the
the fifth is the fact that the
the sixth is the fact that the

the seventh is the fact that the
the eighth is the fact that the
the ninth is the fact that the

the tenth is the fact that the
the eleventh is the fact that the
the twelfth is the fact that the

the thirteenth is the fact that the
the fourteenth is the fact that the
the fifteenth is the fact that the

the sixteenth is the fact that the
the seventeenth is the fact that the
the eighteenth is the fact that the

the nineteenth is the fact that the
the twentieth is the fact that the
the twenty-first is the fact that the

the twenty-second is the fact that the
the twenty-third is the fact that the
the twenty-fourth is the fact that the

the twenty-fifth is the fact that the
the twenty-sixth is the fact that the
the twenty-seventh is the fact that the

the twenty-eighth is the fact that the
the twenty-ninth is the fact that the
the thirtieth is the fact that the

Arkusz okładowy.

Wzór A.

Zakład przeprowadzający konwersję

Dziennik

przeprowadzonych w miesiącu roku . . konwersji wierzytelności
hipotecznych, przy których podniesiono roszczenie do ulg w opłatach, przyznanych
w §§ach 2 i 4 ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49.

Wymówione przy tych konwersjach przez przeprowadzający konwersję zakład hipoteczny
(§ 8, ust. 2, rozporządzenia) zastrzeżenia wypowiedzenia i zwrotu wierzytelności
rodzaju w § 5 ustawy wzmiankowanego
.

Wskazówki do wypełniania formularza.

1. Postanowienia ogólne.

Karty wkładowe przeznaczone są do wpisania z osobna każdego wypadku konwersji, w którym podniesiono roszczenia do ulg §§ów 2 albo 4 ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49; przytem zbiorową konwersję kilku wierzytelności hipotecznych, uskutecznioną przez zaciągnięcie jednej nowej pożyczki hipotecznej, uważa się za jedną konwersję.

Te karty wkładowe należy opatrzyć liczbami bieżącymi w porządku arytmetycznym w ten sposób, by z każdym rokiem kalendarzowym rozpoczynało się nowe, od 1 zaczynające się liczenie.

Karty wkładowe, odnoszące się do każdego miesiąca kalendarzowego, należy po uporządkowaniu ich według liczb bieżących, włożyć do dotyczącego arkusza okładowego. Przy konwersjach dokonywanych przez zbiorowe kasy sieroce, mogą być karty wkładowe, zamiast co miesiąca, dopiero za każdy półroczny okres czasu (od 1. stycznia do 30. czerwca i od 1. lipca do 31. grudnia) do jednego arkusza okładowego wkładane.

Miesiąc kalendarzowy, na który pewna oznaczona czynność konwersyjna przypada, oznacza się według dnia wystawienia dokumentu dłużnego na nową pożyczkę, względnie według dnia wystawienia dokumentu przelewu.

2. Arkusz okładowy.

W nagłówku podać należy nazwę i siedzibę zakładu przeprowadzającego konwersję.

Rubrykę przeznaczoną na podanie zastrzeżeń co do wypowiedzenia i zwrotu przy nowej wierzytelności, należy tylko w tym razie wypełnić, jeżeli przeprowadzająca konwersję instytucja jest zakładem hipotecznym (§ 5 ustawy i § 8, ustęp 2, rozporządzenia wykonawczego) albo zakładem ubezpieczenia. Przy wypełnianiu tej rubryki wystarcza zacytować paragrafy, artykuły i t. p., dotyczące tych postanowień statutów albo też obowiązujących zakład, przez władzę zatwierdzonych i ogłoszonych przepisów regulaminowych lub organizacyjnych, na których wymówione zastrzeżenia się opierają. Zastrzeżenia spłaty, o których mowa w §ie 8, ustępie 1, rozporządzenia wykonawczego nie mają być do tej rubryki wciągane.

3. Karty wkładowe.

Do kolumny prostopadłej A wciągnąć należy daty rubryk I do XII, dotyczące dawniejszej wierzytelności, do kolumny prostopadłej B daty, dotyczące wierzytelności nowej.

Jeżeli w razie konwersji zajdzie co najmniej $\frac{1}{4}$ procentowe obniżenie stopy odsetkowej (§ 2, l. 1, *lit. a*) ustawy), natenczas wystarczy wypełnić rubryki I do VIII. Tylko w innych wypadkach konwersji (§ 2, l. 1, *lit. b* ustawy) należy oprócz rubryk I do VIII, wypełnić także rubryki IX do XII.

Przy zbiorowej konwersji kilku dawniejszych wierzytelności przez jedną nową wierzytelność, należy we wszystkich rubrykach podać daty odrębnie dla każdej dawniejszej wierzytelności. W tym celu otrzymuje każda dawniejsza wierzytelność w rubryce I numer bieżący w cyfrach arabskich, na który się w następnych rubrykach II, III, potem IX do XII powołać należy.

W rubryce I należy tak co do dawniejszej, jak i co do nowej wierzytelności podać pod a) kwotę wierzytelności, pod b) kwotę hipotecznie zabezpieczonej, względnie (przy wierzytelności nowej) do hipotecznego wpisu przeznaczonych kaucyj na zabezpieczenie należności pobocznych.

Przy wypełnianiu rubryki II (wysokość stopy odsetkowej i innych stale się powtarzających świadczeń przy dawniejszej i przy nowej wierzytelności) zwrócić należy uwagę na postanowienia §u 3 ustawy. Co do dawniejszej wierzytelności podać należy stopę odsetkową hipotecznie zabezpieczoną, co do nowej wierzytelności — pomijając przewidziany w §ie 3, ustępie 1, zdaniu ostatnim, wyjątkowy wypadek, w którym uwidocznienie należy oprocentowanie według kontraktu uiszczającego się mającego — stopę odsetkową, według dokumentu dłużnego lub dokumentu przelewu do hipotecznego wpisu przeznaczoną; jeżeli pod względem stopy odsetkowej ułożono się tylko co do jej najniższego i najwyższego wymiaru, natenczas we wszystkich wypadkach ten ostatni wymiar się podaje. Dodatki na koszt zarządu i inne oprócz odsetek wymienione, stale się powtarzające, świadczenia dłużnika należy odrębnie wykazać.

Rubryka III jest przeznaczona do hipotecznego oznaczenia realności (gmina katastralna, liczba wykazu hipotecznego), obciążonej hipotecznie na rzecz wierzytelności dawniejszej; przy hipotekach zbiorowych wystarcza podać oznaczenie hipoteczne dla wykazu głównego z dodaniem słowa „wykaz główny“. Jeżeli obciążona realność znajduje się w kraju, w którym ksiąg gruntowych jeszcze nie ma, natenczas dla bliższego oznaczenia realności, powołać się należy na wpis w księdze wpisów dla uwidocznienia praw rzeczowych lub w księdze hipotecznej.

Rubryki IV do VIII odnoszą się wyłącznie do wierzytelności nowej.

W rubryce IV uwidocznienie należy dokument, dotyczący nowej pożyczki wraz z oznaczeniem „dokument dłużny“ („zapis długu“) lub „dokument przelewu“ i podać zarazem dzień jego wystawienia. W rubryce V wymienić się ma termin do umorzenia nowej pożyczki (§ 2, l. 2, ustawy), w dokumencie dłużnym lub w dokumencie przelewu wyraźnie wymieniony i to bez względu na ewentualne zastrzeżenia, o których mowa w §ie 5, ustępie 1, ustawy.

W rubryce VI musi być uwidocznione, czy cel nowej pożyczki, przeznaczony do umorzenia dawniejszej wierzytelności (§ 1, l. 3. ustawy), podany jest w samym dokumencie dłużnym, czy też w wystawionej przed wykreśleniem prawa zastawu dla dawniejszej wierzytelności deklaracji dłużnika hipotecznego, przechowanej w zakładzie przeprowadzającym konwersję; w tym ostatnim wypadku podać należy datę deklaracji. Przy konwersjach przez przelew, wypełnienie tej rubryki, rozumie się, odpada.

W rubryce VII powołać należy rezolucję sądową, zezwalającą na wpisanie prawa zastawu dla nowej pożyczki, podając sąd hipoteczny, datę i liczbę tej rezolucji.

Jeżeli przy sposobności zaciągnięcia nowej pożyczki, oprócz dotychczasowego dłużnika hipotecznego, jeszcze nowy dłużnik w stosunek dłużny wstępuje, to okoliczność tę uwidocznienie należy w rubryce VIII, podając imię i nazwisko i miejsce zamieszkania tego nowego dłużnika.

Szczególne uwagi co do wypadków §u 2, l. 1, lit. b) ustawy.

Rubryki IX i X zawierać mają wzmiankę tak co do dawniejszej, jak i co do nowej wierzytelności, czy są one spłacalne w ratach umorzających, następnie, czy mogą być przez wierzyciela wypowiedziane lub nie. Przy konwersjach, przeprowadzanych przez regulaminowo urządzone kasy oszczędności i przez zbiorowe kasy sieroce, zaniechać można co do nowej wierzytelności wypełniania rubryki X.

Rubrykę XI (oznaczenie dawnego wierzyciela) ma się tylko wtenczas wypełnić, jeżeli dotychczasowym wierzycielem był zakład hipoteczny po myśli §u 8, ustępu 2, rozporządzenia wykonawczego, regulaminowo urządzona kasa oszczędności, zakład ubezpieczenia albo zbiorowa kasa sieroca; w tych wypadkach podać należy nazwę i siedzibę tego zakładu.

Rubrykę XII (zastrzeżenia co do wypowiedzenia dawnej wierzytelności podług § 5 ustawy) wypełnić należy tylko w tym razie, jeżeli dotychczasowym wierzycielem jest zakład hipoteczny (§ 8, ustęp 2, rozporządzenia wykonawczego) albo też zakład ubezpieczenia; celem wypełnienia tej rubryki wystarczy podać dotyczące paragrafy, artykuły i t. p. tych postanowień statutów lub obowiązujących zakład przez władzę zatwierdzonych i ogłoszonych przepisów regulaminowych albo organizacyjnych, na których umówione zastrzeżenia się opierają. Zastrzeżeń zwrotu, wzmiankowanych w §ie 8, ustępie 1, rozporządzenia wykonawczego, nie bierze się przy wypełnianiu tej rubryki w rachubę.

Daty, które pod względem roszczenia do ulg w opłatach §§ów 2 i 4 ustawy mają znaczenie, nie zawierają się jednak w powyższych rubrykach, mogą być na odwrotnej stronie karty wkładowej zanotowane.

Karta wkładowa do wzoru A.

Liczba bieżąca

A. Dawniejsza wierzytelność.**B. Nowa wierzytelność.****I. Kwota: a) wierzytelności, b) kaucyi na zabezpieczenie należności pobocznych:**

	a)	b)		a)	b)
1.
2.
3.
.....

II. Wysokość stopy odsetkowej i innych stale powtarzających się świadczeń (§ 2, l. 1 i § 3 ust.):

ad 1.
ad 2.
ad 3.
.....

III. Obciążone realności

(przy hipotekach zbiorowych wykaz główny):

ad 1.
ad 2.
ad 3.
.....

**IV. Dzień wystawienia dokumentu dłużnego (§ 2 ust.)
albo dokumentu przelewu (§ 4 ust.):****V. Termin do umorzenia nowej pożyczki
(§ 2, l. 2 ust.):****VI. Cel konwersyi (§ 2, l. 3 ust.)
jest podany w
dokumencie dłużnym**

dodatkowej deklaracyi z dnia

**VII. Rezolucya sądowa dotycząca wpisu prawa
zastawu dla nowej pożyczki:****VIII. Przystąpienie nowego dłużnika:**

Tylko w wypadkach §u 2, l. 1, lit. b, należy jeszcze wypełnić:

IX. Umarzalność:

ad 1.
ad 2.
ad 3.
.....

X. Wypowiadalność:

ad 1.
ad 2.
ad 3.
.....

XI. Oznaczenie dawnego wierzyciela:

ad 1.	
ad 2.	
ad 3.	
.....	

XII. Zastrzeżenia co do wypowiedzenia dawnej wierzytelności podług §u 5.

ad 1.	
ad 2.	
ad 3.	
.....	

Wzór B.

Zakład przeprowadzający konwersję

Wykaz sumaryczny

przeprowadzonych w czasie od $\frac{1. \text{ stycznia do } 30. \text{ czerwca}}{1. \text{ lipca do } 31. \text{ grudnia}}$ roku . . . konwersyi wierzytelności hipotecznych, przy których podniesiono roszczenia do ulg w opłatach, przyznanych w §§ach 2 i 4 ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49:

Rodzaj konwersyi	Ilość konwersyi	Suma skonwertowanych kwot kapitału	
		K	h
z co najmniej $\frac{1}{4}$ procentowem obniżeniem stopy odsetkowej (§ 2, l. 1. <i>lit. a</i> ustawy)			
inne konwersye (§ 2, l. 1. <i>lit. b</i> ustawy)			
Ogólna suma			

Wskazówki do wypełniania formularza.

W nagłówku podać należy nazwę i siedzibę zakładu przeprowadzającego konwersję.

W wykazie uwidocznic należy sumarycznie przedsięwzięte przez zakład w każdym półroczu (od 1. stycznia do 30. czerwca i od 1. lipca do 31. grudnia) konwersye, przy których podniesiono roszczenia do ulg przyznanych ustawą z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49.

Miesiące kalendarzowy, na który pewna oznaczona czynność konwersyjna przypada, oznacza się według dnia wystawienia dokumentu dłużnego na nową pożyczkę, względnie według dnia wystawienia dokumentu przelewu.

Wykaz wypełniać należy odrębnie co do takich konwersyi, w których następuje co najmniej $\frac{1}{4}$ procentowe obniżenie stopy odsetkowej (§ 2, l. 1. *lit. a* ustawy), odrębnie zaś co do innych konwersyi (§ 2, l. 1. *lit. b* ustawy).

W kolumnie prostopadłej z nagłówkiem „Ilość konwersyi“ podać należy liczbę przedsięwziętych w dotyczącem półroczu konwersyi wspomnianego rodzaju, odrębnie dla każdego z obu wyżej wymienionych rodzajów. Przytem uważa się zbiorową konwersję kilku wierzytelności hipotecznych, dokonaną przez zaciągnięcie jednej nowej pożyczki hipotecznej, za jedną konwersję.

W następnej prostopadłej kolumnie ma się podać sumę skonwertowanych w ten sposób kwot kapitału również odrębnie dla każdej z oznaczonych grup. Kaucyi na zabezpieczenie należności pobocznych nie bierze się przytem w rachubę.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVII. — Wydana i rozesłana dnia 1. marca 1907.

Treść: (M 51—53). 51. Rozporządzenie, dotyczące zmiany rozporządzeń z dnia 11. grudnia 1897 i z dnia 8. stycznia 1899 (Taryfa wynagrodzeń dla adwokatów). — 52. Ustawa, dotycząca administracyjnego toku instancji co do należności stemplowych i bezpośrednich jakoteż niektórych pokrewnych gałęzi dochodów niestających. — 53. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

51.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 13. lutego 1907,

dotyczące zmiany rozporządzeń z dnia 11. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 293, i z dnia 8. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 8 (Taryfa wynagrodzeń dla adwokatów).

§ 1.

Miasto Gmunden przydziela się do klasy II. taryfy wynagrodzeń dla adwokatów (§ 3 rozporządzenia z dnia 11. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 293, i § 1 rozporządzenia z dnia 8. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 8).

§ 2.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem 15. marca 1907.

Klein whr.

52.

Ustawa z dnia 20. lutego 1907,

dotycząca administracyjnego toku instancji co do należności stemplowych i bezpośrednich jakoteż niektórych pokrewnych gałęzi dochodów niestających.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Przeciw wymiarowi należności stemplowych, należności bezpośrednich lub też ekwiwalentu należności, następnie przeciw opierającemu się na postanowieniach ustawy o wzmiankowanych opłatach podwyższeniu należności, żądaniu procentów zwłoki i wszelkich innych procentów, jak i przeciw wszelkiemu innemu, celem wykonania tych ustawowych postanowień wydanemu rozstrzygnięciu lub zarządzeniu władzy skarbowej mogą strony, które dotyczące wezwanie otrzymały względnie ich spadkobiercy, o ile sądzą, że nakaz płatniczy, rozstrzygnięcie lub zarządzenie je obciąża, korzystać z środka prawnego odwołania się.

Do rekursów tych znajdą zastosowanie postanowienia ustawy z dnia 19. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 28.

§ 2.

Rekursy nie mają prawnie skutku odraczającego. Przymusowe ściąganie podwyższenia należności nastąpić może atoli dopiero wtedy, gdy wymiar stanie się prawomocnym.

O ile rekurs skierowany jest przeciw wezwaniu do dostarczenia podstaw wymiaru, strona odwołująca się może wnieść prośbę o odroczenie wykonania zarządzenia lub rozstrzygnięcia do tej władzy skarbowej, przeciw której zarządzeniu lub rozstrzygnięciu rekurs się wnosi. Na tego rodzaju podania rozstrzyga władza skarbową z wykluczeniem toku instancji według swobodnego uznania. Na odroczenie, jeżeli skarbowi państwa nie grozi przez to niepowetowana szkoda, należy z reguły pozwalać, przedewszystkiem w tym razie, gdyby przez wcze-

śniejsze wykonanie rezultat środka prawnego miał być z góry zniweczony.

§ 3.

Administracyjny tok instancyi kończy się:

1. W krajowej władzy skarbowej (krajowej dyrekcji skarbu, dyrekcji skarbu),

a) jeżeli rekurs odnosi się do wymiaru należności stemplowych lub bezpośrednich, ekwiwalentu należności lub podwyższenia należności, a opłata nie przekracza kwoty 200 K, przyczem jednak — gdyby w rekursie obok należności zwyczajnej równocześnie zaczępieniem być miało podwyższenie należności, względnie żądanie procentów za zwłokę lub procentów od zwrotu (§ 11 ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74) albo też odmówienie procentów od bonifikacji — podwyższenie to i procenta zostaną nieuwzględnione;

b) co do rekursów przeciw odmówieniu zwrotu kwot oznaczonego w § 1 rodzaju, które bez nakazu płatniczego zostały uiszczone, o ile kwota, której zwrotu stosownie do rozstrzygnięcia krajowej władzy skarbowej się odmawia, 200 K nie przekracza;

c) co do rekursów, wniesionych jedynie przeciw nałożeniu kar porządkowych lub też przeciw odmówieniu procentów od wynagrodzenia, względnie przeciw żądaniu procentów zwłoki lub od odszkodowania, jeżeli kara porządkowa, względnie procenta za zwłokę lub od odszkodowania alboważ stosownie do rozstrzygnięcia krajowej władzy skarbowej odmówione procenta od wynagrodzenia nie przekraczają kwoty 200 K;

2. we wszystkich innych przypadkach w Ministerstwie skarbu.

§ 4.

Przy stosowaniu postanowień §fu 3, l. 1, lit. a) i c) przestrzegać należy, o ile nasunie się wątpliwość, czy granica wartości kwoty 200 K jest przekroczona lub też nie, następujących zasad:

1. Jeżeli krajowa władza skarbowa w drodze instancyi przepisania podwyższyła lub zmniejszyła, miarodajną jest podwyższona lub zmniejszona kwota.

2. Jeżeli do pierwotnie za nisko wymierzonej należności przepisana została należność dodatkowa, miarodajną jest kwota, do której wysokości należność pierwotna wskutek dodatkowego wymiaru została sprostowana.

3. Jeżeli rekurs wniesiony został tylko przeciw wymiarowi podwyższenia należności, miarodajną jest kwota nie tego ostatniego, lecz kwota zwyczajnej należności.

4. Przy ekwiwalencji należności, miarodajnem jest łączne przepisanie za dotyczące dziesięciolecie, przy ryczałtowo po myśli uwagi 4 do pozycyi 40 taryfy, lit. a) ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, uiszczać się mającej należności, miarodajną jest dziesięćkrotna, za jeden rok przypadająca należność.

5. We wszystkich przypadkach, w których wymiar należności zaczępiony jest tylko pod względem częściowej kwoty, rozstrzyga nie ta częściowa, lecz łączna kwota wymierzonej alboważ sprostowanej przez krajową władzę skarbową opłaty, względnie, gdyby jeden i ten sam wymiar obejmował więcej należności lub innych jakich kwot dłużnych rodzaju w §-ie 1 oznaczonego, suma tych opłat.

§ 5.

Przepisy ustawy tej znajdują analogiczne zastosowanie także

1. do taks (ustawa tycząca się należności stemplowych i taks z dnia 27. stycznia 1840, Z. u. s. Nr. 404);

2. do należności za przechowanie (Patent cesarski z dnia 26. stycznia 1853, Dz. u. p. Nr. 18 i rozporządzenie cesarskie z dnia 12. września 1858, Dz. u. p. Nr. 151) i

3. do podatku od handlu papierami wartościowymi (ustawa z dnia 9. marca 1897, Dz. u. p. Nr. 195).

§ 6.

§ 78 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, znosi się.

Tak samo tracą moc obowiązującą § 238 ustawy o stemplach i taksach z dnia 27. stycznia 1840, Z. u. s. Nr. 404, następnie § 16 cesarskiego patentu z dnia 26. stycznia 1853, Dz. u. p. Nr. 18, i ustępy 2 i 3 §fu 31 ustawy z dnia 9. marca 1897, Dz. u. p. Nr. 195, o ile się z poprzedzającymi postanowieniami nie zgadzają.

§ 7.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej w dwa miesiące po dniu jej ogłoszenia i znajdzie zastosowanie we wszystkich przypadkach, w których, z chwilą wejścia jej w życie, nie wyszło rozstrzygnięcie krajowej władzy skarbowej.

§ 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 20. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

53.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 22. lutego 1907,**

dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

Niżej podane postanowienia objaśnień do taryfy celnej, które na zasadzie artykułu V ustawy z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, zawierającej taryfę celną wydane zostały obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, uzupełnia się, względnie zmienia w sposób następujący:

Ustęp 5 uwag do Nru 163 ma opiewać:

Jeżeli przy urzędowo-celnem badaniu deklarowanych po traktatowej stopie celnej w kwocie 4-25 k za 100 kilogramów, do użytku w drukarni i farbiarni tkackiej przysposobionych, naturalnych płynnych wyciągów farbiarskich, stwierdzonym zostanie dodatek bejcy, natenczas tego rodzaju wyciągi farbiarskie odprawiać należy podług Nru 163 *a* tylko wtedy, jeżeli zawartość popiołu, w stosunku do substancji suchej nie wynosi więcej niż 10 procent; wyciągi farbiarskie z większą zawartością popiołu odprawiać należy podług Nru 626. W przypadkach wątpliwych należy z urzędu nadebrać próbki z posyki i celem zbadania przesłać c. k. rolniczo-chemicznej staey doświadczalnej w Wiedniu. Aż do nadejścia dotyczącego wyводу można odprawiać wyciągi takie tylko za zabezpieczeniem cla po stopie Nru 626.

Ustęp 1 uwag do uwagi po Nrze 206 zastępuje się postanowieniem następującem:

Pod powróślaniami tej uwagi rozumieć należy używane przy kosiarkach, prasach do słomy i t. p. grube, pojedyncze lub w nitki skręcone, po większej części tylko wolno skręcone (także barwione, mazonie i t. p.) przędze w kłębkach wagi od sztuki co najmniej 1 kilograma albo też na motowidlach.

Przy końcu uwag do Nru 254 umieścić należy następujące odesłanie:

Co do t. z. muszek jedwabnych z bawelnianym ośrodkiem zobacz uwagi ogólne do Nrów 255 do 260.

W uwagach ogólnych do Nrów 255—260 umieścić należy następujący nowy trzeci ustęp:

Tak zwane muszki jedwabne (szlaczki, guipure, sznurki i t. p.) z bawelnianym ośrodkiem, grubości poniżej 3 mm należą do Nru 254.

Przy końcu uwagi 5, ustęp 15 do Nru 299 umieścić należy odesłanie:

Szablony haftów zob. także ustęp 10 uwag do Nru 647.

W uwadze 3, ustęp 2, wiersz drugi uwag ogólnych do Nrów 375—377 skreślić należy słowa:

lub kolorowem szkłem przysłonięte.

Przy Nrze 506 należy w uwadze 2, ustępie 1, wiersz przedostatni, słowa:

jako przednio obrobione towary podług Nru 517 *b*

przekreślić i na miejsce tychże umieścić słowa:

jako o. n. w. przednio obrobione towary metalowe podług Nrów 514—520.

W uwadze ogólnej 13 do klasy XL, ustęp 1, należy w nawiasie po słowie „tabela“ skreślić Nr. „II“.

Po ustępie 3 tej uwagi umieści się następujący nowy ustęp:

Jeżeli na podstawie tych środków komora nie może w sposób niewątpliwy oznaczyć, do którego Nru taryfy maszyna należy, natenczas odprawiać należy podług wyższej w rachubę wchodzącej stopy celnej, względnie za zabezpieczeniem różnicy pomiędzy żadaną a w rachubę wchodzącą wyższą stopą celną.

Ustęp 7 tej samej uwagi opiewać ma w sposób następujący:

Za maszyny do pewnego użytku uważać należy: lokomobile do celów rolniczych (Nr. 527), maszyny tkackie Nr. 531 — z wyjątkiem maszyn do drukowania materyi, franek, do haftowania i gremplarek — następnie Nrów 532, 534 *a* 1, *b* i *c*, maszyny apreturowe do gładzenia bawełny, włściwa maszyna do papieru z suszarnią, młynki (uwaga 1, 2 i 3 do Nru 538).

Na miejsce ustępu 8 tej uwagi obowiązywać będzie postanowienie następujące:

Stopy celne Nrów 531, 532 i 534 *a* 1, *b* i *c* dla wyżej wspomnianych maszyn tkackich, względnie traktatowe stopy celne dla innych wymienionych maszyn, jakoteż dla części składowych, które dowodnie do tychże należą, stosować należy z reguły tylko wtedy, gdy je przemysłowcy lub rolnicy dla własnej potrzeby sprowadzają.

W ustępie 11 tej uwagi określić należy słowa:

I i II.

W ustępie 15 tej samej uwagi zamiast
tabel
umieści się:
tabela

W ustępie 20 należy po słowie „tabela“ skreślić cyfrę „I“.

W ustępie 22 zamiast słów:
w tabeli I wspomnianych
umieści się:
na potwierdzenie stanowczo pobierać się mających

W ustępie 25 należy po słowie „tabela“ skreślić cyfrę „II“.

Tabele I i II do 13. uwagi ogólnej należy przekreślić i zastąpić dołączoną tabelą.

W uwadze 2 Nru 529 należy w trzecim od końca wierszu słowa

dowód zostanie złożonym
przekreślić a na miejsce tychże wstawić słowa następujące:

dostarczone dowody wykażą niezbiecie,
uwagę 4, ustęp 2 do Nru 529 należy skreślić.

W ogólnej uwadze 2, następ 3 do Nrów 531 do 533 należy w przedostatnim wierszu zamiast „2. do 12.“ umieścić „2. do 13.“.

Przy końcu uwag do Nru 534 umieści się następujące odesłanie:

Co do zastrzeżeń dotyczących się poboru maszyn tego Nru w ogólności zob. 13. uwagę ogólną do klasy XL.

Przy końcu uwagi 1 do Nru 546 dodać należy następujące zdanie:

Za osłony w rodzaju blachy uważać należy osłony metalowe grubości większej niż 0.2 mm

Ustęp 10 uwag do Nru 647 uzupełnia się następującym postanowieniem:

Naznaczone przez kopiowanie podkładki z papieru do haftowania, także do wykonywania haftów t. z. łopatkowych, szycia wstążkowego i t. p. robót, które z reguły równocześnie z potrzebnym do haftowania materiałem nadechodzą, należą również do tego Numeru.

Rozporządzenie to wchodzi natychmiast w życie.

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Fort wlr.

XL, Uwaga.

Tabela maszyn, które za złożeniem dowodu mają być z ułatwieniem celnem odprawiane.

(Zobacz 13. uwagę ogólną do klasy XL.)

Nr.	Oznaczenie maszyny	Stopa celna od 100 kilogramów:				Rodzaj dowodu
		bez		za złożeniem		
		dowodu *)				
		podług Nr.	K	podług Nr.	K	
527	Zupełne, gotowe do jazdy lokomobile do celów rolniczych	537	29	527	21	potwierdzenie **)
531	Maszyny do przysposabiania i przetwarzania lnu, konopi, juty i innych do klasy XXIII należących przedziw, jakoteż jedwabiu; następnie wszystkie maszyny należące do przedzenia i skręcania tych przedziw w nici	533	14	531	7	potwierdzenie **)
	Maszyny do przysposabiania i przetwarzania wełny do tkania; następnie wszystkie maszyny należące do przedzenia i skręcania wełny do tkania w nici	533	14	531	7	powtórne oględziny
532	Maszyny do przysposabiania i przetwarzania bawełny wraz z maszynami należącymi do przedzenia i skręcania jej w nici, o ile nie są przeznaczone do przedzenia odpadków lub wyczesków	533	14	532	5	powtórne oględziny
534 a 1	Warsztaty tkackie i maszyny pomocnicze dla fabryk tkanin jedwabnych, z wyjątkiem maszyn tkackich do sklejan (Schlichtmaschinen) i maszyn osnowowych	534 a 2	14	534 a 1	10	potwierdzenie **)
534 b	Warsztaty do wyrobu rzemieni, gurtów i węzowni	534 a 2	14	534 b	5	powtórne oględziny
534 c	Warsztaty do robót dzianych (o ile nie należą do Nr. 534 b)	534 a 2	14	534 c	10	potwierdzenie **)
534 c	Maszyny pomocnicze dla fabryk robót dzianych	534 a 2	14	534 c	10	powtórne oględziny
534 c	Maszyny tkackie do sklejan i maszyn osnowowe	534 a 2	14	534 c	10	potwierdzenie **)
538 uw. 2	Maszyny apreturowe do gladzenia bawełny z urządzeniem gremplowem	538	Gła taryfowe od wagi sztuki	538 uw. 1	5	powtórne oględziny
638 uw. 2	Właściwa maszyna do papieru z suszarnią			538 uw. 2	12	powtórne oględziny
538 uw. 3	Młynki wagi od sztuki 50 g i poniżej			538 uw. 3	18	potwierdzenie **)

*) Przy sprowadzaniu przez handlarzy należy dla wszystkich w tabeli wymienionych maszyn zabezpieczyć w razie braku dowodu różnicę uzupełniającą do stosowanych stóp celnych; przy sprowadzaniu przez przemysłowców zabezpieczenie ma mieć miejsce tylko w przypadku przepisanych powtórnych oględzin. Zabezpieczenie zwraca się handlarzom po doniesieniu o sprzedaży i dostarczeniu dowodu użycia, przemysłowcom zaś po powtórnych oględzinach.

**) Potwierdzenie to musi być co do zupełnych gotowych do jazdy lokomobile do celów rolniczych wystawione przez właściwą główną korporację rolniczą, w innych przypadkach przez właściwą Izbę handlową i przemysłową. Za właściwą uważać należy tę główną korporację rolniczą, względnie Izbę handlową i przemysłową, w której okręgu położone jest przedsiębiorstwo, w którym dotyczące maszyny mają być ustawione i używane.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26,
także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik 1849 za 4 K 20 h	Rocznik 1869 za 6 K — h	Rocznik 1889 za 6 K — h
" 1850 " 10 " 50 "	" 1870 " 2 " 80 "	" 1890 " 5 " 40 "
" 1851 " 2 " 60 "	" 1871 " 4 " — "	" 1891 " 6 " — "
" 1852 " 5 " 20 "	" 1872 " 6 " 40 "	" 1892 " 10 " — "
" 1853 " 6 " 30 "	" 1873 " 6 " 60 "	" 1893 " 6 " — "
" 1854 " 8 " 40 "	" 1874 " 4 " 60 "	" 1894 " 6 " — "
" 1855 " 4 " 70 "	" 1875 " 4 " — "	" 1895 " 7 " — "
" 1856 " 4 " 90 "	" 1876 " 3 " — "	" 1896 " 7 " — "
" 1857 " 5 " 70 "	" 1877 " 2 " — "	" 1897 " 15 " — "
" 1858 " 4 " 80 "	" 1878 " 4 " 60 "	" 1898 " 6 " — "
" 1859 " 4 " — "	" 1879 " 4 " 60 "	" 1899 " 10 " — "
" 1860 " 2 " 40 "	" 1880 " 4 " 40 "	" 1900 " 7 " — "
" 1861 " 3 " — "	" 1881 " 4 " 40 "	" 1901 " 6 " — "
" 1862 " 2 " 80 "	" 1882 " 6 " — "	" 1902 " 7 " 50 "
" 1863 " 2 " 80 "	" 1883 " 5 " — "	" 1903 " 9 " — "
" 1864 " 2 " 80 "	" 1884 " 5 " — "	" 1904 " 5 " — "
" 1865 " 4 " — "	" 1885 " 3 " 60 "	" 1905 " 6 " — "
" 1866 " 4 " 40 "	" 1886 " 4 " 60 "	" 1906 " 12 " — "
" 1867 " 4 " — "	" 1887 " 5 " — "	
" 1868 " 4 " — "	" 1888 " 8 " 40 "	

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

W razie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przyszuje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25% a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełnie, reklamować należy przy wydaniu niemieckim najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg 1. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 1. marca 1907.

Treść: № 54. Obwieszczenie, podające spis szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, dotycząca się obrotu towarów na kolejach żelaznych.

54.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 14. lutego 1907,

podające spis szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892, dotycząca się obrotu towarów na kolejach żelaznych.

Spis tych szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892, dotycząca się obrotu towarów na kolejach żelaznych, opiewać ma z uwzględnieniem zmian i uzupełnień, które zaszły od obwieszczenia z dnia 18. marca 1906, Dz. u. p. Nr. 74, jak następuje:

Spis szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa, dotycząca się obrotu towarów.

Austria i Węgry

(wraz z Bośnią i Hercegowiną.)

I. Królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa.

(Łącznie z Liechtensteinem.)

A. Wszystkie linie, na których ruch utrzymują poniżej wymienione zarządy kolejowe i spółki, mające siedzibę w Austrii lub na Węgrzech.

1. C. k. austriackie koleje państwowe, łącznie z częścią linii z Feldkirch do Buchs, leżącej na obszarze księstwa Liechtenstein.

z wyłączeniem zaś:

a) następujących dalmatyńskich linii c. k. austriackich kolei państwowych:

α) od Spletu na Sivericz do Kninu,

β) od Perkowicz-Slivno do Szybeniku,

γ) od Spletu do Sinj;

b) kolei lokalnej wązko-torowej Unzmarkt—Mauterndorf (kolei nadmurańskiej).

2. Kolej lokalna Aujezd-Luhaczowice—Luhaczowice.

3. Kolej uściecko-cieplicka.

4. Koleje handlowe czeskie.

5. Kolej północna czeska.

6. Kolej lokalna Berno—Lösch.

7. Kolej busztiehradzka.

8. Frydlandzkie koleje powiatowe, do których należą lokalne linie:

Frydland—Granica koło Hermsdorf;

Frydland—Granica koło Heinersdorf (przestrzeń do Heinersdorf a. T.), oraz

Raspenau—Weißbach.

9. Koleje elektryczne w Jabłońcu (Gablonz).

10. Kolej koszycko-bogumińska (linie utrzymywane w ruchu na obszarze austriackim).

11. Morawsko-szląska akcyjna spółka kolei lokalnych (kolej lokalna Hruszów—Polska Ostrowa).

12. Kolej lokalna nowoicyńska.

13. Dolno-austriackie koleje krajowe, do których należą linie: Gänserndorf—Mistelbach; Gmünd—Litschau—Heidenreichstein i Gmünd—Groß-Gerungs; Korneuburg—Hohenau i St. Pölten—Mariazell wraz z odgałęzieniem Ober-Grafendorf—Ruprechtshofen.

14. Kolej północno-zachodnia austriacka.
15. Austriacko-węgierska spółka kolei państwowych.
16. Kolej lokalna Przywóz—Morawska Ostrawa—Witkowice.
17. Saleburska spółka kolejowa i tramwajowa.
18. Kolej lokalna w Kameralnych Dobrach Solnych.

19. Kolej nadstejska.

20. Spółka kolei południowej (linie utrzymywane w ruchu na obszarze austriackim), z wyłączeniem kolei lokalnych:

- c) Grobelno—Rohitsch (kolei lokalnej rohitschańskiej),
- d) Kapfenberg—Seebach—Au,
- e) Kühnsdorf—Eisenkappel,
- f) Mödling—Hinterbrühl pod Wiedniem (elektrycznej),

g) Pölschach—Gonobitz,

h) Preding—Wieselsdorf—Stainz,

i) kolei überetscherskiej (kolei lokalnej Bozen—Kaltern oraz kolejki elektrycznej Kaltern—Mendel [kolej mendelska]).

21. Kolej łącząca, południowo-północna niemiecka.

22. Kolej lokalna Stauding—Stramberg.

23. Kolej Wiedeń—Aspang, z wyłączeniem:

k) przestrzeni kolei zębnicowej na Schneeberg a mianowicie z Puchberg na Hochschneeberg.

24. Przestrzenie, na których ruch utrzymują król. węgierskie koleje państwowe a mianowicie przestrzenie c. k. austriackich kolei państwowych od Ławocznego do granicy węgierskiej, od Fehring do granicy węgierskiej i od Sianek do granicy węgierskiej, tudzież linie austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowej od Marchegg do granicy węgierskiej, na koniec co do kolei Wiedeń—Pottendorf—Wiener-Neustadt, utrzymywanej w ruchu przez Spółkę kolei południowej, przestrzeń od Ebenfurth do granicy węgierskiej, na której kolej Raba (Győr)—Szopron—Ebenfurt¹⁾ ruch utrzymuje.

B. Przestrzenie kolejowe, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy włoskie.

Przestrzenie utrzymywane w ruchu przez włoską Spółkę kolei nad Adryatykiem od granicy austriacko-włoskiej.

25. pod Korminem do Kormina.

26. pod Pontebą do Pontafel w kierunku z Włoch.

27. pod Peri do Ala.

Uwaga:

¹⁾ Spółka kolejowa: Raba—Ödenburg—Ebenfurt.

Przestrzeń utrzymywana w ruchu przez włoską Spółkę kolejową „Società Veneta per costruzione ed esercizio di ferrovie secondarie italiane“, od granicy austriacko-włoskiej:

28. pod Cervignano do Cervignano.

II. Zarządy niemieckie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy król. bawarskich kolei państwowych od granicy niemiecko-austriackiej:

29. pod Kiefersfelden do Kufsteinu.

30. pod Solnogradem do Solnogradu.

31. pod Waldsassen do Chebu.

32. pod Schirnding do Chebu.

33. pod Asch do Chebu.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez król. saskie koleje państwowe od granicy niemiecko-austriackiej:

34. pod Brambach do Chebu.

35. pod Bärenstein do Weipert.

36. pod Makersdorf do Hermsdorf w B.

37. pod Moldawą do Moldawy.

38. pod Schöna do Podmokiel (Bodenbach).

39. pod Schöna do Dzieczyna.

40. pod Neusalza-Spremberg do granicy austriacko-niemieckiej pod Taubenheim.

41. pod Alt- i Neu-Gersdorf do granicy austriacko-niemieckiej pod Ebersbach.

42. pod Seifhennersdorf do Warnsdorf.

43. pod Groß-Schönau do Warnsdorf.

44. pod Żytawą do Liberca.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez król. pruskie koleje państwowe od granicy niemiecko-austriackiej:

45. pod Heinersdorf a. T. do Heinersdorf a. T.

46. pod Grünthal do Grünthal.

47. pod Neusorge do Halbstadt.

48. pod Karniowem do Karniowa.

49. pod Opawą do Opawy.

50. pod Boguminem do Bogumina.

51. pod Goczalkowicami do Dziedzic.

52. pod Nowym Berunem do Oświęcima.

III. Zarządy rosyjskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarząd rosyjskich kolei południowo-zachodnich w kierunku z Rosji, od granicy rosyjsko-austriackiej:

53. pod Radziwiłłowem do Brodów.

54. pod Wołoczyskami do Podwołoczysk.

55. do Nowosieli austriackiej.

IV. Zarządy rumuńskie.

Przestrzeń, utrzymywana w ruchu przez król. rumuńskie koleje państwowe, w kierunku z Rumunii, od granicy rumuńsko-austriackiej:

56. pod Ickanami do Ickan.

C. Przestrzenie kolejowe, utrzymywane w ruchu przez bośniacko-hercegowińskie koleje państwowe.

57. Gravosa—Granica pod Uskoplje.
 58. Granica pod Glavska—Granica pod Nagumanac.
 59. Granica pod Igalo—Zelenika.
- Uwaga. Co się tyczy przestrzeni za granicą przez zarządy austriackie w ruchu utrzymywanych, porównaj: Niemcy, l. 100 do 117 włącznie.
 Włochy l. 7.
 Rosya, l. 41, 42, 43, 44.
 Sz wajcarya, l. 22, 23.

II. Węgry.

Wszystkie linie, na których ruch utrzymują wymienione poniżej zarządy kolejowe i spółki, mające siedzibę na Węgrzech lub w Austrii.

1. Król. węgierskie koleje państwowe tudzież koleje lokalne i linie innych kolei, na których one ruch utrzymują, z wyjątkiem:

- wązko-torowej linii Strzygoń-Brzeźnica — Szczawnica węgierska ¹⁾,
 normalno-torowej kolei lokalnej Soroksar — Św. Wawrzyniec i
 wązko-torowej kolei lokalnej taraczańskiej.

2. Spółka kolei południowej (linie utrzymywane w ruchu na obszarze węgierskim), łącznie z kolejami lokalnymi przez nią w ruchu utrzymywanymi.

3. Kolej koszycko-bogumińska (linie utrzymywane w ruchu na obszarze węgierskim), łącznie z utrzymywanymi w ruchu przez nią kolejami lokalnymi i liniami innych kolei, z wyłączeniem:

- wązko-torowej przestrzeni Hnilec—Smolnik ²⁾
 kolei lokalnej nadhnileckiej,
 normalno-torowej odnogi Tarpatak—Tatra-Lomnicz, i
 kolei zębnicowej ze Szczyrby do Szczyrbskiego Jeziora. ³⁾

4. Spółka kolei Raba—Szopron—Ebenfurt ⁴⁾ i lokalna kolej we Fertövidék przez nią w ruchu utrzymywana.

5. Połączone koleje żelazne aradzka i csanadzka, z wyłączeniem:

- lokalnej, wązko-torowej kolei Borossebes—Menyháza i pierwszej wązko-torowej kolei rolniczej w Alföld.

6. Kolej żelazna w dolinie Szamoszy i kolej lokalna Zsibó—Nagybánya, przez nią w ruchu utrzymywana.

Uwaga.

- ¹⁾ Gran-Bresnitz—Schemnitz,
²⁾ Gólniezbánya—Schmölnitz,
³⁾ Csorba—Csorbasee,
⁴⁾ Raab—Ödenburg—Ebenfurt, spółka kolejowa.

7. Kolej żelazna Mohacz—Pécs. ¹⁾
 8. Kolej lokalna wązko-torowa Nagy-Károly—Somkut.
 9. Kolej sławońska w dolinie Drawy.
 10. Kolej lokalna wązko-torowa Segesvár—Szentágota. ²⁾
 11. Kolej lokalna Szatmar—Erdöd.
 12. Budapeszteńskie koleje lokalne i linia Haraszti—Rácskeve, przez nie w ruchu utrzymywana.

13. Przestrzenie król. węgierskich kolei państwowych, na których ruch utrzymują c. k. austriackie koleje państwowe, a mianowicie z Mezö-Laborcz do austriackiej granicy, z Jaszinyja (Körösmezö) do austriackiej granicy, część kolei koszycko-bogumińskiej z Orłowa do austriackiej granicy, część kolei lokalnej Holics—Hodonin od Holics do austriackiej granicy i część węgierskiej północno-zachodniej kolei lokalnej z Kuti do granicy austriackiej, zostającej zresztą pod zarządem król. węg. kolei państwowych.

14. Przestrzenie król. węgierskich kolei państwowych, na których ruch utrzymuje austriacko-węgierska Spółka kolei państwowych, a mianowicie z Treczyna-Cieplic ³⁾ do austriackiej granicy przy Jarze Vlára, z Bruck n. L. ⁴⁾ do austriackiej granicy i ze Skalic ⁵⁾ do austriackiej granicy.

III. Bośnia-Hercegowina

1. C. i k. kolej wojskowa Banjaluka—Doberlin.
 2. Bośniacko-hercegowińskie koleje państwowe łącznie z elektryczną koleją miejską w Sarajewie.

Uwaga. Co do przestrzeni kolejowych, utrzymywanych w ruchu przez bośniacko-hercegowińskie koleje państwowe w Austrii, porównaj:

Austria, l. 57, 58, 59.

Niemcy.

A. Koleje i przestrzenie, na których ruch utrzymują zarządy niemieckie.

I. Koleje żelazne państwowe lub zostające w państwowym zarządzie.

1. Koleje państwowe w Alzacyi i Lotaryngii.
 2. Kolej żelazna wojskowa.
 3. Koleje państwowe król. pruskie łącznie z kolejami państwowymi Wielkiego Księstwa heskiego

Uwaga.

- ¹⁾ Mohács—Pięciokościoly.
²⁾ Segesvár—Szentágota,
³⁾ Trecsén-Teplitz,
⁴⁾ Bruck—Királyhida.
⁵⁾ Szakolcza.

wspólnie w ruchu utrzymywanemi i koleje prywatne w pruskim zarządzie państwowym zostające, z wyjątkiem:

góрно-szląskich odnóg wązko-torowych.

4. Król. bawarskie koleje państwowe wraz z utrzymywanemi przez nie w ruchu kolejami lokalnemi Augsburg — Haunstetten i Lam — Kötzing i Röthenbach b. L. — Weiler z wyjątkiem jednak kolei lokalnych:

b) Augsburg — Göggingen — Pfersee;

c) kolei lokalnej augsburskiej.

5. Król. saskie koleje państwowe.

6. Król. wirtemberskie koleje państwowe.

7. Koleje państwowe w Wielkiem Księstwie badeńskiem i prywatne koleje badeńskie w administracji państwowej zostające.

8. Koleje państwowe w Wielkiem Księstwie meklemburskiem wraz z morskiem połączeniem promem parowym między Warnemünde i Gjedser; co do połączenia tym promem obacz B VI, 133.

9. Koleje państwowe w Wielkiem Księstwie oldenburskiem.

II. Koleje prywatne we własnym zarządzie.

10. Kolej poboczna Achern — Ottenhöfen.

11. Kolej z Altony do Kaltenkirchen.

12. Koleje poboczne, na których ruch utrzymuje Spółka kolei lokalnych badeńskich:

a) Bruchsal — Ubstadt — Hilsbach
Menzingen;

b) Bühl — Oberbühlerthal (kolej bühlerthalska);

c) Karlsruhe — Ettlingen — Herrenalb
Pforzheim (kolej albo-
thalska);

d) Neckarbischofsheim — Hüffenhardt;

e) Wiesloch — Meckesheim
Waldangeloch.

13. Bawarskie koleje lokalne, utrzymywane w ruchu przez akcyjne Towarzystwo kolei lokalnych w Monachium:

a) Bad Aibling — Feilnbach;

b) Fürth — Zirndorf — Cadolzburg;

c) Markt Oberdorf — Füssen;

d) Monachium — Wolfrathshausen — Bichl;

e) Murnau — Garmisch-Partenkirchen;

f) Murnau — Oberammergau;

g) Sonthofen — Oberstdorf;

h) Stadthof — Donaustauf — Wörth.

i) Türkheim — Würzhofen.

14. Kolej obwodowa benteimiska.

15. Kolej poboczna Biberach — Oberhamersbach.

16. Kolej miejska w Branderburgii.

17. Kolej krajowa brunświcka.

18. Kolej Brunświk — Schöning.

19. Kolej broeltalska.

20. Kolej brohltalska.

21. Kolej Butzbach — Licher.

22. Koleje obwodowe z Kolonii do Bonn.

23. Kolej krefeldska.

24. Kolej kronberska.

25. Kolej Dahme — Uckro.

26. Kolej lokalna Deggendorf-Metten.

27. Kolej Dessau-Wörlitz.

28. Kolej Diedenhofen — Mondorf.

29. Kolej Eisern — Siegen.

30. Kolej Eutin — Lubeka.

31. Kolej łącząca frankfurcka (Frankfurt n. M.)

32. Kolej Georgs-Marienhütte.

33. Kolej Gers — Meuselwitz — Wuitz.

34. Kolej Gernrode — Harzgerode.

35. Kolej lokalna Gotteszell — Viechtach.

36. Kolej Greifswald — Grimmen.

37. Kolej Halberstadt — Blankenburg.

38. Kolej poboczna Haltingen — Kandern.

39. Kolej obwodowa Hildesheim — Pein.

40. Kolej hoyañska (Hoya — Eystrup).

41. Kolej lokalna Kahl — Schoellkrippen.

42. Kolej kaysersberska, wraz z koleją Colmar — Winzenheim.

43. Kolej kerkerbachska.

44. Kolej Królewiec — Cranz.

45. Kolej wązko-torowa obwodu Altena.

46. Kolej obwodowa Eckernförde — Kappeln.

47. Koleje poboczne obwodu Bergheim.

48. Kolej Kremmen — Neu-Ruppin — Wittstock.

49. Kolej poboczna Krozingen — Staufen — Sulzburg.

50. Kolej miejska w Lahr.

51. Kolej lużycka (Rauscha — Freiwalldau; Muskau — Teuplitz — Sommerfeld; Hansdorf — Prie-bus).

52. Kolej lignicko-rawicka.

53. Kolej lubecko-büchenńska.

45. Kolej Ludwika (Norymbergia — Fürth).

55. Kolej Meckenbeuren — Tettnang.

56. Kolej meklemburska Fryderyka Wilhelma.

57. Kolej Meppen — Haselünne.

58. Poboczna kolej Möckmühl — Dörzbach.

59. Kolej Müdrath — Liblar — Brühl.

60. Kolej Mosbach — Mudau.

61. Kolej Mühlhausen — Ebeleben.

62. Kolej Nauendorf — Gerlebobg.

63. Kolej z Nowego Brandenburga do Frydlandu.

64. Kolej neuhaldenslebenńska.

65. Kolej Neustadt — Gogolin.

66. Kolej dolno-lużycka.

67. Kolej Nordhausen — Wernigerode.

68. Kolej Oschersleben — Schöning.

69. Kolej Ostrowice — Wasserleben.

70. Kolej Paulinenaue—Neu-Ruppin.
 71. Kolej Pień—Ilsted.
 72. Koleje palatynackie.
 73. Kolej prignicka.
 74. Kolej Reinickendorf—Liebenwalde—Groß-Schönebeck.
 75. Kolej lokalna Ren—Ettenheimmünster.
 76. Kolej Rhene—Diemeltal (Bredelar—Mar-tenberg).
 77. Kolej Rinteln—Stadthagen.
 78. Kolej poboczna Rosheim—St. Nabor.
 79. Kolej obwodowa rupińska.
 80. Kolej lokalna Schaftlach—Gmund—Te-gersee.
 81. Kolej Stendal—Tangermünd.
 82. Kolej Stralsund—Tribsee.
 83. Kolej drogowe sztrasburskie.
 84. Koleje poboczne, na których ruch utrzy-muje Spółka kolejowa południowo-niemiecka:
 a) Frei - Weinheim — Jugenheim — Partenheim (kolej selztalska);
 b) Hetzbach—Beerfelden;
 c) Hüfingen—Furtwangen (kolej bregtalska);
 d) Mannheim — Weinheim — Heidelberg — Mann-heim;
 e) Osthofen—Westhofen;
 f) Reinheim—Reichelsheim;
 g) Riegel — ^{Breisach} _{Gottenheim} (kolej kaiserstuhlska);
 h) Sprendlingen—Fürfeld;
 i) Wormacya—Offstein i
 k) Zell—Todtnau.
 85. Kolej południowo-harzka.
 86. Kolej w lesie teutoburskim.
 87. Linie, na których ruchem zarządzają ko-leje poboczne turyngskie:
 a) Arnstadt—Ichtershausen;
 b) Greussen—Ebeleben—Keula;
 c) Hohenebra—Ebeleben;
 d) Ilmenau—Grossbreitenbach i
 e) Wutha—Ruhla.
 88. Kolej Vorwohle—Emmertal.
 89. Kolej krajowa westfalska.
 90. Kolej Wittenberge—Perleberg.
 91. Koleje poboczne, utrzymywane w ruchu przez dyrekcję wirtemberskiej Spółki kolejowej:
 a) Amstetten—Gerstetten;
 b) Amstetsen—Laichingen;
 c) Ebingen—Onstmettingen;
 d) Gaildorf—Untermettingen;
 e) Nürtingen—Neuffen i
 f) Vaihingen-Sersheim—Enzweihingen.

92. Koleje poboczne, utrzymywane w ruchu przez dyrekcję wirtemberskich kolei lokalnych:

- a) Aalen—Ballmertshofen;
 b) Balmertshofen—Dillingen;
 c) Reutlingen—Gönnigen.

93. Wirtemberskie koleje poboczne:

- a) Kolej filderska;
 b) Korntal—Weissbach (kolej Strohgäujiska).

94. Zschipkau—Finsterwald.

B. Przestrzenie utrzymywane w ruchu przez nie-mieckie zarządy kolei żelaznych lub na współ z nimi.

I. Zarządy rosyjskie.

95. Przestrzeń od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Eydkunami do Eydkun, utrzymywana w ruchu przez koleje północno-zachodnie.

96. Przestrzeń od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Prostkowem do Prostkowa, utrzymywana w ru-chu przez kolej nadwiślańską.

97. Przestrzeń od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Illowem do Illowa, utrzymywana w ruchu przez kolej nadwiślańską.

98. Przestrzeń od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Skalmierzycami do Skalmierzyc, utrzymywana w ruchu przez kolej warszawsko-wiedeńską.

99. Przestrzeń od rosyjsko-niemieckiej granicy pod Herbami do Pruskich Herb, utrzymywana w ruchu przez kolej Herby—Częstochowa.

II. Zarządy austriackie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwowe od granicy austriacko-niemieckiej:

100. pod Mysłowicami do Mysłowie.
 101. pod Hengersdorf do Ziegenhals.
 102. pod Mikułowicami do Ziegenhals.
 103. pod Heinersdorf do Heinersdorf (na gór-nym Szląsku).
 104. pod Johanngeorgenstadt do Johann-georgenstadt.
 105. pod Adorf do Adorf.
 106. pod Furth w W. do Furth w W.
 107. pod Pasawą do Pasawy.
 108. pod Brumowem do Simbach.
 109. pod Lochau do Lindau.

Przestrzeń od granicy austriacko-niemieckiej, utrzymywana w ruchu przez austriacką kolej pół-nocno-zachodnią:

110. pod Hladkowem do Mittelwalde.

Przestrzeń od granicy austriacko-niemieckiej, utrzymywana w ruchu przez austriacko-węgierską Spółkę kolei państwowych:

111. pod Mittelsteine do Mittelsteine.

Przestrzenie utrzymywane w ruchu przez kolej łączącą południowo-północno niemiecką od granicy austriacko-niemieckiej:

- 112. pod Libawą do Libawy.
- 113. pod Seidenberg do Seidenberg.

Przestrzenie od granicy austriacko-niemieckiej, utrzymywane w ruchu przez czeską kolej północną:

- 114. pod Ebersbach do Ebersbach.
- 115. pod Sebnicami do Sebnic.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez kolej busztiehradzką od granicy austriacko-węgierskiej:

- 116. pod Reitzenhain do Raitzenhain.
- 117. pod Klingenthal do Klingenthal.

III. Zarządy szwajcarskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez szwajcarskie koleje związane od granicy szwajcarsko-niemieckiej:

- 118. pod Konstancją do Konstancji.
- 119. pod Rielasingen do Singen.
- 120. pod Waldshut do Waldshut.

121. pod Lottstetten do granicy niemiecko-szwajcarskiej pod Altenburg-Rheinau.

IV. Zarządy francuskie.

Przestrzenie, należące do alzacko-lotaryngskich kolei państwowych, utrzymywane w ruchu wspólnie z koleją wschodnią francuską od granicy francusko-niemieckiej:

- 122. pod Altmünsterol do Altmünsterol.
- 123. pod Avricourt do Deutsch-Avricourt.
- 124. pod Chambrey do Chambrey.
- 125. pod Novéant do Novéant.
- 126. pod Amanweiler do Amanweiler.
- 127. pod Fentsch do Fentsch.

V. Zarządy niderlandzkie.

128. Przestrzeń od granicy niderlandzko-niemieckiej pod Gennep do Wesel, utrzymywana w ruchu przez kolej północno-brabancko-niemiecką.

129. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez Spółkę ruchu niderlandzkich kolei państwowych od granicy niderlandzko-niemieckiej:

- a) pod Elten do Welle;
- b) pod Herzogenrath do Herzogenrath;
- c) pod Akwizgranem do Akwizgranu ¹⁾;
- d) pod Dalheim do Dalheim ²⁾;
- e) pod Gronau do Gronau ¹⁾.

¹⁾ Spółka ruchu niderlandzkich kolei państwowych zajmuje się tylko ekspedycją pociągów w obu kierunkach.

²⁾ Spółka ruchu niderlandzkich kolei państwowych załatwia na tej przestrzeni tylko służbę pociągową w kierunku z Niderlandów do Niemiec, i odwrotnie pruska kolej państwowa załatwia ją na niderlandzkiej przestrzeni pod Dalheim do Vlodrop (Spis: Niderlandy B 10) w kierunku od Dalheim do Niderlandów.

130. Przestrzeń od granicy niderlandzko-niemieckiej pod Elten do Emmerich, utrzymywana w ruchu przez Spółkę ruchu niderlandzkich kolei państwowych na wspólnie z holenderską Spółką kolejową.

131. Przestrzeń od granicy niderlandzko-niemieckiej pod Gildchaus do Salzbergen, utrzymywana w ruchu przez holenderską Spółkę kolejową i przez Spółkę ruchu niderlandzkich kolei państwowych.

132. Przestrzeń od granicy niderlandzko-niemieckiej pod Alstätte do Ahaus, utrzymywana w ruchu przez holenderską Spółkę kolejową.

VI. Zarządy duńskie.

131. Połączenie promem parowym z Warnemünde—Gjedser, utrzymywane w ruchu przez duńskie koleje państwowe na wspólnie z kolejami państwowymi wielkiego księstwa meklenburskiego.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni za granicą, kraju przez zarządy niemieckie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

- Austria, l. 29 do 52 włącznie.
- Dania, l. 3, 4.
- Francja, l. 19, 20, 21, 22, 23, 24.
- Luksemburg, l. 2, 3.
- Niderlandy, l. 5, 6, 7, 8, 9, 10.
- Rosja, l. 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40.
- Szwajcaria, l. 24, 25, 26, 27, 28, 29.

Belgia.

A. Koleje i przestrzenie, na których ruch utrzymują zarządy belgijskie.

- 1. Zarząd belgijskich kolei państwowych.
- 2. Belgijska kolej północna.
- 3. Gandawa—Terneuzen.
- 4. Malin—Terneuzen.
- 5. Kolej zachodnio-flandryjska.
- 6. Kolej w Chimay.
- 7. Termonde—St. Nikolas.
- 8. Hasselt—Maaseyck.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy francuskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez francuską kolej północną od granicy belgijsko-francuskiej:

- 9. pod Comines do Comines.
- 10. pod Halluin do Menin.

II. Zarządy luksemburskie.

11. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez luksemburską kolej Księcia Henryka od granicy belgijsko-luksemburskiej pod Rodange do Athus.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni za granicą kraju przez zarządy belgijskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

- Francja, l. 15, 16, 17, 18.
- Niderlandy, l. 11, 12.

Dania.

A. Przestrzenie, na których ruch utrzymują zarządy duńskie.

1. Duńskie koleje państwowe, wraz z połączeniami zapomocą promów parowych, które one utrzymują w ruchu:

- a) przez Limfjord (Odesund Nord—Odesund Syd i Nykjöbing Morsö-Glyngöre);
- b) przez Mały [lille] Belt (Fredericia—Strib);
- c) przez Wielki [store] Belt (Nyborg—Korsör);
- d) przez Öresund (Helsingör — Helsingborg i Kopenhaga [Kjöbenhavn]—Malmö);
- e) przez Masnedsund (Mansnedö—Orehoved);
- f) pomiędzy Gjedser i Warnemünde — co do tego połączenia obacz pod B. I. 4; z wyłączeniem jednak: przestrzeni państwowej Nyborg—Faaborg i szlaku parowcowego Korsör—Kiel, na których ruch utrzymuje Spółka kolei żelaznej południowo-fińskiej.

2. Następujące przestrzenie kolei prywatnych, zostające pod zarządem państwowym:

- a) Orehoved—Gjedser;
- b) Aalestrup—Viborg;
- c) Sorö—Vedde.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

Zarządy niemieckie.

3. Przestrzeń od granicy niemiecko-duńskiej pod Farris do Vamdrup, utrzymywana w ruchu przez król. pruskie koleje państwowe.

4. Połączenie promem parowym Gjedser—Warnemünde utrzymywane w ruchu na wspólnie z kolejami państwowymi wielkiego księstwa meklenburskiego.

Uwaga: Co do przestrzeni utrzymywanych w ruchu za granicą przez zarządy duńskie porównaj:

Niemcy, I. 133.

Francya.

A. Koleje i przestrzenie, na których ruch utrzymują zarządy francuskie.

Główne linie:

1. Kolej północna.
2. Kolej wschodnia łącznie z liniami z Monthermé do Monthermé, z Vrigne-Meuse do Vrigneaux-Bois, z Carignan do Messempré, z Charmes do Rambervillers, z Arricourt do Blamont i do Cirey, z St. Dizier do Vassy, utrzymywanymi w ruchu na rachunek koncesjonariuszów.
3. Kolej zachodnia.
4. Kolej parysko-lyońska do morza Śródziemnego, łącznie z linią do starego portu marsejskiego i linią z Arles do St. Louis, utrzymywanymi w ruchu na rachunek koncesjonariuszów.

5. Kolej orleańska

6. Kolej południowa.

7. Koleje państwowe łącznie z lokalną koleją z Ligré-Rivière do Richelieu utrzymywaną w ruchu na rachunek departamentu Indre-et-Loire.

8. Obie obwodowe koleje paryskie wraz z linią strategiczną z Valenton do Massy-Palaiseau.

9. Linie Spółki kolei departamentowych.

10. Linie Spółki kolejowej ze Somain do Anzin i do granicy belgijskiej.

11. Linie Spółki Médoc.

Linie lokalnego znaczenia:

12. Spółki kolei departamentowych.

13. Kolei z Marlieux do Châtillon-sur-Chalauronne.

14. Z Castelnou do Margaux i Pauillac do Port de Pilotes (Spółka Médoc).

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy belgijskie.

15. Przestrzeń od granicy belgijsko-francuskiej pod Doische do Givet, utrzymywana w ruchu przez Zarząd belgijskich kolei państwowych.

16. Przestrzeń od granicy francusko-belgijskiej pod Heer-Agimont do Givet, utrzymywana w ruchu przez belgijską kolej północną.

17. Przestrzeń od granicy francusko-belgijskiej pod Abeele do Hazebrouck, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolei we Flandryi zachodniej.

18. Przestrzeń od granicy francusko-belgijskiej pod Momignies do Anor, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolejową w Chimay.

I. Zarządy niemieckie.

Przestrzenie francuskiej kolei wschodniej, utrzymywane w ruchu na wspólnie z kolejami państwowymi w Alzacy i Lotaryngii, od granicy francusko-niemieckiej:

19. pod Altmünsterol do Petit-Croix.
20. pod Deutsch-Avrincourt do Igney-Avrincourt.
21. pod Chambrey do Moncel.
22. pod Novéant do Pagny-sur-Moselle.
23. pod Amanweiler do Batilly.
24. pod Fentsch do Audun-le-Roman.

III. Zarządy szwajcarskie.

Przestrzenie utrzymywane w ruchu przez szwajcarskie koleje związkowe od granicy francusko-szwajcarskiej:

25. pod Delle do Delle.
26. pod Vallorbe do Pontarlier.

27. pod Les Verrières-Suisses do Pontarlier.

28. pod Crassier do Divonne-les-Bains.

IV. Zarządy włoskie.

28. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez Generalną Dyрекcyę kolei państwowych, od granicy włosko-francuskiej pod Modane do Modane.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni za granicą kraju przez zarządy francuskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

Niemcy, l. 122, 123, 124, 125, 126, 127.

Belgia, l. 9, 10.

Włochy, l. 4.

Szwajcarya, l. 30, 31, 32, 33.

Włochy.

A. Koleje i przestrzenie, na których ruch utrzymują zarządy włoskie.

1. Wszystkie linie, utrzymywane w ruchu przez Dyрекcyę generalną kolei państwowych.

2. Linie utrzymywane w ruchu przez Spółkę *Società Veneta per costruzione ed esercizio di ferrovie secondarie italiane*:

a) Cividale—Portogruaro,

b) Parma—Suzzara,

c) Bologna S. V.—Portomaggiore,

d) Budrio—Massalombarda,

e) Arezzo—Pratovecchio—Stia,

f) Conegliano—Vittorio,

g) S. Giorgio di Nogaro do granicy austriacko-włoskiej pod Cervignano i

h) Ferrara—Copparo.

3. Koleje północno medyolańskie w Medyolanie, a mianowicie:

i) Medyolan—Bovisa—Seveso S. Pietro—Merone Pontenuovo (wspólny dworzec linii Como—Lecco kolei państwowych)—Incino Erba, z odnogami z Bovisy do Medyolanu—Librery (sieć kolei państwowych) i z Seveso S. Pietro do Camnago (wspólny dworzec linii Chiasso—Medyolan kolei państwowych),

k) Medyolan—Bovisa—Saronno,

l) Saronno—Malnate—Varese Nord—Laveno Nord, z odnogami z Varese Nord do Varese i z Laveno Nord do Laveno Mombello (sieć kolei państwowych),

m) Saronno—Grandate,

n) Como Lago Nord—Camerlata—Grandate—Malnate, z odnogą z Camerlata do Albate Camerlata (sieć kolei państwowych),

o) Novara Nord—Busto Arsizio Nord—Saronno—Seregno (wspólny dworzec linii Chiasso—Medyolan sieci kolei państwowych), z odno-

gami z Novary Nord do Novary (koleje państwowe) i z Busto Arsizio Nord do Busto Arsizio (koleje państwowe).

p) Castellanza—Lonate Ceppino in Val d'Olon.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy francuskie.

4. Przestrzeń od granicy włosko-francuskiej pod Ventimiglia do Ventimiglia, utrzymywana w ruchu przez kolej francuską parysko-lyońską do morza Śródziemnego.

II. Zarządy szwajcarskie.

5. Przestrzeń od granicy włosko-szwajcarskiej pod Pino do Luino, utrzymywana w ruchu przez kolej gotthardzką.

6. Przestrzeń od granicy włosko-szwajcarskiej pod Iselle do Domodossola, utrzymywana w ruchu przez szwajcarskie koleje związkowe. ¹⁾

III. Zarządy austriackie.

7. Przestrzeń od granicy włosko-austriackiej pod Pontaflem do Pontebby, utrzymywana w ruchu na wspólnie z c. k. austriackimi kolejami państwowymi, w kierunku do Włoch.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni za granicą, przez zarządy włoskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

Austria, l. 25, 26, 27, 28.

Francya, l. 29.

Szwajcarya, l. 34.

Luksemburg.

A. Koleje i przestrzenie, na których ruch utrzymują zarządy luksemburskie.

1. Kolej księcia Henryka.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

Zarządy niemieckie.

2. Wszystkie linie kolei luksemburskiej Wilhelma, utrzymywane w ruchu przez koleje państwowe w Alzacy i Lotaryngii.

3. Przestrzeń od granicy niemiecko-luksemburskiej pod Ulflingen do Ulflingen, utrzymywana w ruchu przez król. pruskie koleje państwowe.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni za granicą, przez zarządy luksemburskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

Belgia l. 11.

¹⁾ Szwajcarskie koleje związkowe załatwiają od Iselle przechodowo służbę pociągową (maszynową i konduktorską) na rachunek włoskich kolei państwowych; służbę stacyjną pełnią te ostatnie same.

Niderlandy.

A. Koleje i przestrzenie, na których ruch utrzymują zarządy niderlandzkie.

1. Spółka ruchu niderlandzkich kolei państwowych.
2. Holenderska spółka kolei żelaznych.
3. Niderlandzka spółka centralnej kolei żelaznej.
4. Spółka północnej brabancko-niemieckiej kolei żelaznej.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy niemieckie.

5. Przestrzeń od granicy niemiecko-niderlandzkiej pod Neuschanz do Neuschanz, utrzymywana w ruchu przez koleje państwowe Wielkiego Księstwa oldenburskiego.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez król. pruskie koleje państwowe, od granicy niemiecko-niderlandzkiej:

6. pod Borken do Winterswyk.
7. pod Bocholt do Winterswyk.
8. pod Straelen do Venlo.
9. pod Kaldenkirchen do Venlo.
10. pod Dahlheim do Vlodrop.

II. Zarządy belgijskie.

11. Przestrzeń od granicy belgijsko-niderlandzkiej pod La Clinge do Terneuzen, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolejową Mecheln-Terneuzen.

12. Przestrzeń od granicy belgijsko-niderlandzkiej pod Selzaete do Terneuzen, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolei Gandawa-Terneuzen.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni za granicą, przez zarządy niderlandzkie w ruchu utrzymywanych, porównaj: Niemcy, l. 128, 129, 130, 131, 132.

Rumunia.

Królewsko rumuńskie koleje państwowe.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni za granicą, przez zarząd rumuński w ruchu utrzymywanych, porównaj:

Austria, l. 56.

Rosya.

A. Koleje i przestrzenie, na których ruch utrzymuje państwo.

1. Kolej mikołajowska (z odnogą do portu i z kolejami nowotorzecką i rzewo-wiazemską), z połączeniem sekcji do Borowieży.
2. Koleje północno-zachodnie.
3. Kolej moskiewsko-brzeska.

4. Kolej moskiewsko — kurska, moskiewsko — niżnonowogrodzka i muromska.

5. Kolej syrańsko — wiazemska.

6. Kolej Katarzyny.

7. Kolej rygsko — orelska (z koleją rygsko — tukumską).

8. Kolej libawsko — romneńska.

9. Koleje nadwiślańskie.

10. Koleje południowe.

11. Kolej samarsko-złotouska.

12. Koleje poleskie.

13. Koleje południowo-zachodnie.

14. Kolej permska.

15. Kolej syberyjska.

16. Koleje zakaukaskie.

17. Koleje północne.

18. Kolej tasmkentska.

19. Kolej środkowo-azyjska z liniami:

Krasnowódzk — Andishan,

Merw — Kuszka,

Czernajewo — Taszkent i

Gorzakowo — Margelan.

B. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy prywatne.

20. Kolej warszawsko — wiedeńska.

21. Kolej władkawkazka.

22. Kolej łódzka.

23. Kolej moskiewsko — kijowsko — woroneska.

24. Kolej moskiewsko — kazańska.

25. Kolej moskiewsko — windawsko — rybińska.

26. Kolej rizańska — uralska.

27. Koleje południowo-wschodnie.

28. Kolej białogrodzko — szumińska.

29. Lokalne koleje I. spółki kolei lokalnych w Rosyi:

Pernau — Reval z liniami:

Walk — Pernau,

Moisekull — Fellin,

Fellin — Port Reval,

Allenkull — Weißenstein.

Święciany;

Koleje południowe z liniami:

Rudnica — Olwiopol,

Dochno — Czeczelnik,

Berszad — Berszad Fabryka,

Żytomierz — Gaiworon,

Chołoniewska — Szenka,

Worowice — Winnica.

30. Kolej lokalna Nowożybków.

31. Kolej Gerby — Częstochowa.

32. Kolej lokalna inflancka (Walk — Marienburg — Stockmannshof).

C. Części pograniczne kolei, utrzymywane w ruchu na wspólnie z zarządami zagranicznymi.**I. Zarządy niemieckie.**

Przestrzenie, na których ruch utrzymują król. pruskie koleje państwowe, od granicy niemiecko-rosyjskiej:

33. pod Eydkunami do Wierbołowa,
34. pod Ołtocyńskiem do Aleksandrowa.
35. pod Szopińcami do Sosnowic (linia dawnej kolei na prawym brzegu Odry).
36. pod Szopińcami do Sosnowic (linia dawnej kolei górnośląskiej).
37. pod Proskowem do Grajewa.
38. pod Ilnowem do Mławy.
39. pod Szczypiornem do Kalisza.
40. pod Gerbami do Gerb Rosyjskich.

II. Zarządy austriackie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwowe od granicy austriacko-rosyjskiej:

41. pod Szczakową do Granicy i przestrzenie od granicy austriacko-rosyjskiej utrzymywane w ruchu w kierunku do Rosji:
42. pod Brodami do Radziwiłłowa.
43. pod Podwoleczyskami do Wołoczysk.
44. pod Nowosiolicą do Nowosielicy.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni za granicą, przez zarządy rosyjskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

Niemcy, l. 95, 96, 97, 98, 99.

Austria, l. 53, 54, 55.

Szwajcarya.**A. Koleje i przestrzenie, na których ruch utrzymują zarządy szwajcarskie.**

1. Koleje związkowe szwajcarskie, z wyłączeniem utrzymywanej przez nie w ruchu kolei lino-wej Cossonay-dworzec n. B. B.—Cossonay miasto.

2. Kolej gothardzka.
3. Kolej neuenbursko-jurajska.
4. Kolej emmentalska.
5. Kolej Langenthal—Huttwil.
6. Kolej tösstalska.
7. Kolej seethalska szwajcarska.
8. Kolej południowo-wschodnia szwajcarska.
9. Kolej Rorschach-Heiden.
10. Kolej sihlthalska.
11. Kolej thunerseńska.
12. Kolej Önsingen—Balsthal.
13. Kolej Berno—Neuenburg (prosta linia).
14. Kolej Fryburg—Murten—Ins.
15. Kolej Le Pont—Brassus.
16. Kolej obwodowa Saignerlégier—Glovelier.
17. Kolej Uerikon—Bauma.
18. Kolej wązko-torowa Yverdon—St. Croix.

19. Kolej wązko-torowa retycka.

20. Kolej drogowa wązko-torowa Aarau—Schöftland.

21. Kolej wązko-torowa wynentalaska.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.**I. Zarządy austriackie.**

Linie, utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwowe, od granicy austriacko-szwajcarskiej:

22. pod Buchs do Buchs.
23. pod St. Margarethen do St. Margarethen.

II. Zarządy niemieckie.

Przestrzenie utrzymywane w ruchu przez koleje państwowe Wielkiego Księstwa badeńskiego, od granicy niemiecko-szwajcarskiej:

24. pod Gottmadingen do granicy szwajcarsko-niemieckiej pod Wilchingen.
25. pod Stetten do Bazylei (kolej badeńska).
26. pod Leopoldshöhe do Bazylei (kolej badeńska).
27. pod Grenzach do Bazylei (kolej badeńska).
28. Połączenie między bazylejsko-badeńską a bazylejsko-szwajcarską związkową koleją, utrzymywane w ruchu na wspólnie z kolejami państwowymi Wielkiego Księstwa badeńskiego.

20. Przestrzeń od granicy niemiecko-szwajcarskiej pod St. Ludwig do bazylejsko-szwajcarskiej kolei związkowej, utrzymywana w ruchu przez koleje państwowe w Alzacy i Lotaryngii.

III. Zarządy francuskie.

Przestrzenie utrzymywane w ruchu przez Spółkę kolei Paryż—Lyon do morza Śródziemnego, od granicy francusko-szwajcarskiej:

30. pod St. Gingolph do Bouveret.
31. pod Chêne-Bourg do Genewy-Eaux-Vives.
32. pod La Plaine do Genewy-Cornavin.
33. pod Col-des-Rosches do Le Locle.

IV. Zarządy włoskie.

34. Przestrzeń, utrzymywana w ruchu przez Generalną Dyрекcyę włoskich kolei państwowych, od granicy włosko-szwajcarskiej pod Chiasso do Chiasso.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni za granicą, przez zarządy szwajcarskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

Niemcy, l. 118, 119, 120, 121.

Francya, l. 25, 26, 27, 28.

Włochy, l. 5, 6.

Derschatta wkr.

Rok 1907.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIX. — Wydana i rozesłana dnia 2. marca 1907.

Treść: (M^o 55—58.) 55. Ustawa, którą zmienia się, względnie uzupełnia postanowienia ustaw z dnia 19. września 1898 o urządzeniu plac profesorów w uniwersytetach, tudzież w szkołach głównych i zakładach naukowych z nimi na równi będących, następnie grona nauczycielskiego w państwowych szkołach średnich, w państwowych seminariach nauczycielskich tak męskich jak żeńskich i w połączonych z nimi szkołach ćwiczeń, jakoteż w państwowych przemysłowych zakładach naukowych, dalej ustawę z dnia 15. kwietnia 1896 o poborach profesorów w państwowych zakładach naukowych dla położnych, w końcu ustawy z dnia 1. marca 1889 i z dnia 26. stycznia 1902, dotyczącej plac i emerytury grona nauczycielskiego w katolickich dyecezyalnych, względnie grecko-orientalnych teologicznych zakładach naukowych. — 56. Ustawa, którą stosownie do czasu służby katolickich duszpasterzy ustala się podwyższenie najniższego ich dochodu jakoteż poborów emerytalnych. — 57. Ustawa, którą ustala się podwyższenia minimalnego dochodu i poborów emerytalnych grecko-orientalnych duszpasterzy w Dalmacyi stosownie do czasu ich służby. — 58. Ustawa, którą zmienia się ustawę z dnia 26. grudnia 1895.

55.

Ustawa z dnia 24. lutego 1907,

którą zmienia się, względnie uzupełnia postanowienia ustaw z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 167, 173, 174 i 175, o urządzeniu plac profesorów w uniwersytetach, tudzież w szkołach głównych i zakładach naukowych z nimi na równi będących, następnie grona nauczycielskiego w państwowych szkołach średnich, w państwowych seminariach nauczycielskich tak męskich jak żeńskich i w połączonych z nimi szkołach ćwiczeń, jakoteż w państwowych przemysłowych zakładach naukowych, dalej ustawę z dnia 15. kwietnia 1896, Dz. u. p. Nr. 63, o poborach profesorów w państwowych zakładach naukowych dla położnych, w końcu ustawy z dnia 1. maja 1889, Dz. u. p. Nr. 68, i z dnia 26. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 24 i 25, dotyczącej plac i emerytury grona nauczycielskiego w katolickich dyecezyalnych, względnie

grecko-orientalnych teologicznych zakładach naukowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

L.

Uniwersytety, tudzież szkoły główne i zakłady naukowe z nimi na równi będące.

§ 1.

Profesorowie zwyczajni w uniwersytetach na wszystkich wydziałach, w szkołach głównych technicznych, tudzież w szkole głównej ziemiaństwa i na wydziale teologicznym ewangelickim w Wiedniu należą do VI. klasy stopnia służbowego urzędników państwowych i pobierają oprócz systemizowanego dodatku służbowego, pensję w kwocie 6400 K, która po 5. i 10. roku wzrasta po 800 K. po 15. i 20. roku po 1000 K a po 25. roku o 1200 K (dodatki pięcioletnie).

Wszyscy profesorowie zwyczajni w Wiedniu pobierają nadto roczny dodatek w kwocie 800 K, którego się do emerytury nie policza.

§ 2.

Pensya profesorów nadzwyczajnych w szkołach głównych w §ie 1 oznaczonych wzrasta po 5. i 10. roku po 800 K następnie po 15. i 20. roku po 600 K (dodatki pięcioletnie).

§ 3.

Profesorowie zwyczajni na wydziałach teologicznych w Solnogradzie i Olomuńcu należą do VI. stopnia służbowego urzędników państwowych i pobierają oprócz systemizowanego dodatku służbowego, pensyę w kwocie 3600 K, która po 5. i 10. roku wzrasta po 800 K, po 15. i 20. roku po 1000 K a po 25. roku o 1200 K (dodatki pięcioletnie).

§ 4.

Profesorowie nadzwyczajni na tych dwóch wydziałach należą do VII. stopnia służbowego urzędników państwowych i pobierają oprócz systemizowanego dodatku służbowego, pensyę w kwocie 2800 K rocznie, która po 5. i 10. roku wzrasta po 800 K, następnie po 15. i 20. roku po 600 K (dodatki pięcioletnie).

§ 5.

Profesorowie zwyczajni i nadzwyczajni w akademii sztuk pięknych w Wiedniu, akademii sztuki, tudzież w Szkole głównej weterynaryi we Lwowie, stoją pod względem stopnia służbowego i poborów na równi z profesorami oznaczonymi w §§lach 1 i 2.

§ 6.

Postanowienia ustawy z dnia 15. kwietnia 1896. Dz. u. p. Nr. 63, o poborach profesorów w utrzymywanych przez państwo zakładach naukowych dla położnych zmienia się w sposób następujący:

Profesorowie w utrzymywanych przez państwo zakładach naukowych dla położnych należą do VII. stopnia służbowego urzędników państwowych i pobierają oprócz systemizowanego dodatku służbowego, pensyę w kwocie 3600 K rocznie, która po 5. i 10. roku wzrasta po 800 K, następnie po 15. i 20. roku po 600 K (dodatki pięcioletnie).

Lata wysłużone w charakterze profesora w państwowym zakładzie naukowym dla położnych przed wejściem w wykonanie tej ustawy zostaną przytem policzone.

II.

Rzymsko-katolickie i grecko-katolickie teologiczne dyecezyalne i centralne zakłady naukowe tudzież grecko-orientalny teologiczny zakład naukowy w Zadarze.

§ 7.

Przysługujące, stosownie do czasu trwania nauczycielskiej działalności, profesorom w rzymsko-katolickich i grecko-katolickich teologicznych dyecezyalnych i centralnych zakładach naukowych, tudzież w grecko-orientalnym teologicznym zakładzie naukowym w Zadarze podwyższenie pensyi wynosi po upływie pierwszego i drugiego pięcioletcia po 500 K, po upływie każdego z następnych trzech pięcioletci po 800 K.

III.

Szkoły średnie.

§ 8.

Ustalone w §ie 2 tej ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 173, podwyższenia pensyi rzeczywistych nauczycieli w państwowych szkołach średnich (gimnazyach, realnych gimnazyach, szkołach realnych) wynoszą po upływie pierwszego i drugiego pięcioletcia po 500 K, po upływie trzech następnych pięcioletci po 800 K.

§ 9.

Czas służby, który rzeczywiscie nauczyciele tudzież wspomniani w §ie 4 ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 173, nauczyciele religii, po uzyskaniu zupełnego uzdolnienia do zawodu nauczycielskiego w gimnazyach i szkołach realnych, przebyli w charakterze suplentów lub asystentów w państwowej szkole średniej z obowiązkiem udzielania nauki co najmniej 14 godzin na tydzień z przedmiotów języków, 20 godzin tygodniowo z rysunków, 17 godzin nauki na tydzień z innych świeckich przedmiotów obowiązkowych, 16 godzin tygodniowo, względnie przy zastępowaniu wspomnianych w §ie 4 wyżej powołanej ustawy nauczycieli religii 10 godzin religii tygodniowo, wkońcu czas służby przebyty w charakterze asystentów, względnie konstruktorów w szkole głównej po myśli §fu 1 ustawy z dnia 31. grudnia 1896, Dz. u. p. Nr. 8 z r. 1897, i to bądź przed wejściem w życie niniejszej ustawy, bądź też po wejściu jej w wykonanie, policzać się będzie dla stabilizacyi i przyznania dodatków pięcioletnich aż do najwyższej liczby lat ośmiu.

Czy i w jakim zakresie, oprócz powyższych przypadków, zatrudnienie w zawodzie nauczycielskim po uzyskaniu zupełnego uzdolnienia do nauczania w szkołach średnich, może być policzone dla stabi-

lizacyi i przyznania dodatków pięcioletnich, oznacza minister wyznań i oświaty.

§ 10.

Wspomnianym w § 4, ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 173, nauczycielom religii należy przy posunięciu ich do pensyi dla rzeczywistych nauczycieli systemizowanej policzyć, celem wspomnianego w § 2 tej ustawy podwyższenia pensyi czas służby aż do najwyższego wymiaru lat ośmiu, który oni bądź przed wejściem w wykonanie tej ustawy, bądź też później po myśli rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 146, względnie § 4, ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 173, przebyli.

§ 11.

Stali nauczyciele gimnastyki w państwowych szkołach średnich mogą być, jeżeli uzyskają trzeci dodatek pięcioletni, posunięci do IX. stopnia służbowego a po uzyskaniu piątego dodatku pięcioletniego i jeżeli złożą dowód, że posiadają wyższe wykształcenie do VIII. stopnia służbowego.

Stałym nauczycielom gimnastyki policzyć należy dla stabilizacyi i przyznania dodatków pięcioletnich aż do najwyższego wymiaru lat ośmiu, ten czas służby, który oni po złożeniu egzaminu na nauczyciela gimnastyki w szkołach średnich i seminarjach nauczycielskich przebyli w państwowych lub posiadających prawo publiczności nie państwowych szkołach średnich w charakterze zastępców nauczycieli gimnastyki, względnie pomoników nauczycieli gimnastyki lub asystentów gimnastyki z obowiązkiem uczenia przez co najmniej 20 godzin tygodniowo i to bądź przed wejściem, bądź po wejściu w życie tej ustawy.

Stale w państwowych szkołach średnich zamianowanym nauczycielom gimnastyki policzyć należy czas służby, który po złożeniu egzaminu na nauczyciela gimnastyki w szkołach średnich i seminarjach nauczycielskich, na stałej posadzie w szkołach ludowych lub wydziałowych przebyli i to bądź przed wejściem w życie tej ustawy, bądź też, gdy już obowiązować zaczęła, aż do czasu co najwięcej lat ośmiu.

Pod względem przeniesienia w stan spoczynku znajdują zastosowanie do stałych nauczycieli gimnastyki te ustawy i przepisy, jakie dla rzeczywistych nauczycieli w państwowych szkołach średnich obowiązują.

§ 12.

Postanowienia tego rozdziału jak i ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 173, znajdują analogiczne zastosowanie także do szkół żeglarskich, tudzież do państwowych wyższych szkół handlowych (akademii handlowych).

IV.

Seminaria nauczycielskie, męskie i żeńskie.

§ 13.

Ustalone w § 2, ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 174, podwyższenie pensyi nauczycieli głównych wynosi po upływie pierwszego i drugiego pięciolecia po 500 K, po upływie trzech następnych pięcioleci po 800 K.

§ 14.

Ustalone w § 7, ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 174, podwyższenie pensyi nauczycieli w państwowych szkołach ćwiczeń wynosi po upływie pierwszego i drugiego pięciolecia po 300 K, po upływie trzech następnych pięcioleci po 400 K.

Nauczycielom szkoły ćwiczeń przyznaje się dalszy (szósty) dodatek pięcioletni w kwocie 400 K, który z ukończeniem 30. roku służby przypada.

Po uzyskaniu trzeciego dodatku pięcioletniego nauczyciele szkoły ćwiczeń mogą być posunięci do IX. stopnia służbowego, a po uzyskaniu piątego dodatku pięcioletniego, jeżeli posiadają świadectwo uzdolnienia na nauczyciela w szkołach wydziałowych, względnie świadectwo uzdolnienia na nauczyciela muzyki w szkołach średnich i seminarjach nauczycielskich, lub też jeżeli wykazać się mogą nadzwyczajną działalnością, do VIII. stopnia służbowego.

§ 15.

Pod względem policzania lat przebytych w charakterze suplenta i asystenta dla wymiaru dodatków pięcioletnich nauczycielom głównym z kwalifikacją dla szkół średnich znajdują zastosowanie przepisy ustawy obowiązujące dla rzeczywistych nauczycieli w państwowych szkołach średnich.

§ 16.

Nauczycielom głównym z kwalifikacją dla szkół wydziałowych może być dla wymiaru dodatków pięcioletnich policzony aż do pełnej liczby czas służby, przebyty w charakterze nauczycieli szkoły ćwiczeń; czas przebyty w publicznej służbie szkoły ludowej lub też w charakterze suplenta z normalnym obowiązkiem nauczania, jaki ma nauczyciel główny w seminarjum nauczycielskiem, policzać należy co najwięcej do lat ośmiu.

§ 17.

Nauczycielom szkoły ćwiczeń może być dla wymiaru dodatków pięcioletnich policzony cały czas służby, który przed przejściem do państwowego zakładu, po uzyskaniu kwalifikacji dla powszechnych

szkół ludowych, w publicznej służbie szkół ludowych przebyli.

To samo obowiązuje pod względem czasu służby przebytej w charakterze nauczyciela młodszego w szkole ćwiczeń, jakoteż eo do tych lat służby, które siła nauczycielska po uzyskaniu kwalifikacji dla powszechnych szkół ludowych w charakterze suplenta z normalnym obowiązkiem nauczania, jaki ma nauczyciel szkoły ćwiczeń, w takiejże szkole przebyła.

Dla policzenia wyżej oznaczonego jak i w §fie 16 niniejszej ustawy wspomnianego czasu służby nie stanowi żadnej różnicy okoliczność, czy służba ta odbyta została przed wejściem lub po wejściu w życie tej ustawy.

§ 18.

Postanowienia zawarte w §fie 11 niniejszej ustawy, dotyczące policzenia dawniejszych lat służby i wymiaru emerytury dla stale mianowanych nauczycieli gimnastyki w państwowych szkołach średnich, znajdują zastosowanie także do stale zamianowanych nauczycieli gimnastyki i nauczycieli muzyki w państwowych seminariach nauczycielskich.

V.

Przemysłowe zakłady naukowe.

§ 19.

Nauczycielom posuniętym z X. do IX. stopnia służbowego należy policzać dla wymiaru dodatków pięcioletnich czas służby odbytej w pierwszym stopniu służbowym, począwszy od piątego roku służby i to do najwyższego wymiaru lat 10.

§ 20.

Osobom stanu nauczycielskiego wszystkich stopni służbowych może być przy mianowaniu lub też po upływie odpowiedniego czasu zupełnie zadowalającej służby policzony dla wymiaru w swoim czasie emerytury, względnie poboru trzechletnich i pięcioletnich dodatków, jako czas służby nauczycielskiej aż do największej liczby lat ośmiu, względnie dyrektorom aż do lat dwunastu, czas praktyki technicznej, artystycznej lub przemysłowej, względnie czas w zawodzie nauczycielskim przebyty, o ile tego ostatniego nie wlicza się już po myśli §u 6. ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 175.

Czy po myśli tego paragrafu i §fu 19, czas służby pod względem policzania w rachubę wchodzący względnie zatrudnienie miały miejsce przed wejściem lub po wejściu w życie tej ustawy, nie stanowi dla policzania żadnej różnicy.

§ VI.

Postanowienia końcowe.

§ 21.

Postanowienia tej ustawy znajdują zastosowanie także do tych osób stanu nauczycielskiego, które zamianowane zostały, zanim jeszcze ustawa ta nabrała mocy obowiązującej.

Dodatki osobiste przyznane poszczególnym osobom stanu nauczycielskiego, należy ściągać stosownie do tego, jak uzyskują wyższe pobory.

§ 22.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. kwietnia 1907.

§ 23.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi wyznań i oświaty.

Wiedeń, dnia 24. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Marchet wkr.

56.

Ustawa z dnia 24. lutego 1907,

którą stosownie do czasu służby katolickich duszpasterzy ustala się podwyższenie najniższego ich dochodu jakoteż poborów emerytalnych.

Za zgodą obu Izb Rady Państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Ustalony we wzorze I. ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, o dotacyi dla katolickich duszpasterzy dochód najmniejszy podwyższa się dla kapłanów świeckich i zakonnych, dla tych ostatnich, o ile ustawa z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, nadaje im kongruę, względnie jej uzupełnienie, po każdych pięciu latach przed wejściem lub też już po wejściu niniejszej ustawy w wykonanie, w charakterze duszpasterza lub w innej jakiej publicznej służbie kościelnej przebytych aż do 40. roku służby włącznie, o sto (100) koron.

Przyznane na zasadzie powyższego postanowienia podwyższenie najniższego dochodu należy się także po przeniesieniu w stan spoczynku, jako podwyższenie ustalonych we wzorze II. do ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, poborów emerytalnych.

Podwyższenie to, o ile nie jest pokryte poborami stale z urzędem duchownym połączonymi, opędzać się będzie z funduszów religijnych, względnie z państwowej dotacyi do tych funduszów.

§ 2.

Prawa do tego podwyższenia, które poczyną się z pierwszym dniem miesiąca, następującego po ukończeniu wchodzącego w rachubę czasu służby, dochodzić ma duszpasterz przez wniesienie zeznania albo też, gdy takie zeznanie zostało już przedłożone, przez doniesienie w drodze ordynaryatu.

§ 3.

Podwyższenie to odbiera się na zawsze lub na pewien oznaczony czas, jeżeli to później w postępowaniu zwyczajnem zostanie orzeczone (§ 27 ustawy z dnia 7. maja 1874, Dz. u. p. Nr. 50).

Skutki takiego orzeczenia mogą być po wysłuchaniu biskupa dyecezyi darowane.

§ 4.

W przypadku szczególniejszych fizycznych ułomności przeniesionego w stan spoczynku duszpasterza, względnie przy zachodzących innych uwzględnienia godnych okolicznościach Minister wyznań może mu wyjątkowo przyznać większe pobory emerytalne jak mu się stosownie do wzoru II. do ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, należą, jednak tylko do najwyższej kwoty 2000 K.

§ 5.

Ustalone w niniejszej ustawie podwyższenie minimalnego dochodu lub poborów emerytalnych należy się począwszy od dnia 1. stycznia 1907 w jednej trzeciej części, od dnia 1. stycznia 1908 w dwóch trzecich a od dnia 1. stycznia 1909 w pełnej kwocie.

§ 6.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Ministrowi wyznań i oświaty i Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 24. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Marchet wkr.

57.

Ustawa z dnia 24. lutego 1907,

którą ustala się podwyższenia minimalnego dochodu i poborów emerytalnych grecko-orientalnych duszpasterzy w Dalmacyi stosownie do czasu ich służby.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Ustalony we wzorze I. ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 177, o dotacyi dla grecko-orientalnych duszpasterzy Dalmacyi, dochód minimalny podwyższa się dla kapłanów świeckich po każdym pięciu latach, przed wejściem lub po wejściu w życie niniejszej ustawy w charakterze duszpasterza lub w innej jakiej publicznej służbie kościelnej przelitych, aż do 40. roku służby włącznie po sto (100) koron.

Przypadające na zasadzie powyższego postanowienia podwyższenie minimalnego dochodu należy się także po przeniesieniu w stan spoczynku jako podwyższenie ustalonych we wzorze II. do ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 177, poborów emerytalnych.

Podwyższenie to, o ile nie da się pokryć poborami stale do urzędu duchownego przywiązanymi, opędza się ze skarbu państwa.

§ 2.

Prawa do tego podwyższenia, które poczyną się z pierwszym dniem miesiąca następującego po ukończeniu wchodzącego w rachubę czasu służby, dochodzić ma duszpasterz przez wniesienie zeznania lub też, gdy takie zeznanie już zostało przedłożone, przez doniesienie w drodze biskupiego konsystorza.

§ 3.

Podwyższenie to zamyka się na zawsze lub na przeciąg pewnego oznaczonego czasu, jeżeli to w postanowieniu zwyczajnem przez konsystorz biskupi prawomocnie orzeczone zostanie.

Skutki takiego orzeczenia mogą być po wysłuchaniu biskupa dyecezyi darowane.

§ 4.

W przypadku szczególniejszych fizycznych ułomności deficyenta lub zachodzących innych

godnych uwzględnienia okoliczności, Minister wyznać może wyjątkowo przyznać mu wyższe, jak stosownie do wzoru II. do ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 177, należące się pobory emerytalne, jednak tylko najwyżej do kwoty 2000 K.

§ 5.

Ustalone w ustawie niniejszej podwyższenie dochodu minimalnego lub poborów emerytalnych należy się począwszy od dnia 1. stycznia 1907 w jednej trzeciej części, od dnia 1. stycznia 1908 w dwóch trzecich, od 1. stycznia 1909 w pełnej kwocie.

§ 6.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Ministrowi wyznań i oświaty i Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 24. lutego 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Korytowski włr.

Marchet włr.

58.

Ustawa z dnia 26. lutego 1907,

którą zmienia się ustawę z dnia 26. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 197.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Ustęp 2 §fu 2, ustawy z dnia 26. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 197, o prawach autorów dzieł literatury, sztuki i fotografii, otrzymuje następujący dodatek:

O ile traktaty państwowe nie istnieją, mogą być drogą rozporządzenia obwieścić się mającego w Dzienniku ustaw państwa Ministra sprawiedliwości, postanowienia tej ustawy, pod warunkiem wzajemności uznane bądź w całości, bądź też częściowo, jako dla takich dzieł obowiązujące.

Artykuł II.

Wykonanie tej ustawy, która nabywa mocy obowiązującej z dniem jej obwieszczenia, poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 26. lutego 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Klein włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXX. — Wydana i rozesłana dnia 5. marca 1907.

Treść: *Nr 59.* Ustawa, zmieniająca i uzupełniająca postanowienia ustawy z dnia 21. września 1869 (o warunkach, pod jakimi wobec mężów zaufania gminy zawarte ugody, jakoteż należności od tychże uiszczane, nabierają mocy wykonawczej).

59.

Ustawa z dnia 27. lutego 1907,

zamieniająca i uzupełniająca postanowienia ustawy z dnia 21. września 1869, Dz. u. p. Nr. 150 (o warunkach, pod jakimi wobec mężów zaufania gminy zawarte ugody, jakoteż należności od tychże uiszczane, nabierają mocy wykonawczej).

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Zmienia się postanowienia §§ów 1, 2, 8 i 9 ustawy z dnia 21. września 1869, Dz. u. p. Nr. 150 (o warunkach, pod jakimi wobec mężów zaufania gminy zawarte ugody, jakoteż należności od tychże uiszczane nabierają mocy wykonawczej) i mają one oddać opiewać:

§ 1.

Wobec urzędu pośrednictwa, utworzonego z mężów zaufania gminy, zawierane być mogą ugody pomiędzy stronami spór prowadzącymi z mocą po myśli ustawy tej obowiązującą:

- a) w sprawach dotyczących się pretensyi pieniężnych i pretensyi do ruchomości;
- b) w sporach o oznaczenie lub sprostowanie granic nieruchomości albo o służebności gruntowe;
- c) w sporach o służebność mieszkania;
- d) w sporach o posiadanie.

Do zawarcia takiej ugody potrzebna jest równocześnie obecność przynajmniej dwóch mężów zaufania.

O ugodach, wskutek których przeniesiona zostanie własność nieruchomości zapisanej w księgach gruntowych lub części tejże albo też ciało jakie hipoteczne dozna zmiany, winien urząd pośrednictwa donieść z urzędu urzędnikowi pomiaru. W przypadkach tego rodzaju można celem przedstawienia granic nieruchomości, przybrać na wniosek stron do rozprawy ugodowej rzeczoznawcę, upoważnionego do wygotowania i uwierzytelnienia planów geometrycznych (planów sytuacyjnych).

§ 2.

Gdyby strona wezwaniu przed urząd pośrednictwa zadosyć uczynić nie chciała lub z jakiegoś do tego czasu do jej wiadomości doszłego powodu zadość uczynić nie mogła, winna o tem donieść

urzędowi pośrednictwa najpóźniej w dniu wyznaczoną rozprawę ugodową poprzedzającym, w przeciwnym bowiem razie, jeżeli się nie stawi, urząd pośrednictwa nałożyć może na nią grzywnę w kwocie pół do pięć koron. Grzywny takie, które przypadają na rzecz funduszu ubogich gminy, w której rozprawa ugodowa była zarządzona, ściągać się będzie tak samo, jak świadczenia pieniężne, na podstawie ważnej uchwały gminnej na cele gminy wybierane.

Stosowanie środków przymusowych wobec stron, które wezwaniu zadosyć nie czynią, jest niedopuszczalne. Wzywając strony, podać im należy równocześnie do wiadomości, że wprowadzić nie są zobowiązane jawić się przed urzędem pośrednictwa, że jeżeli jednak nie doniosą, względnie zapóźno doniosą, że się nie stawia, nałożona być może na nie grzywna; podać również należy wysokość tej grzywny.

Powyższe postanowienia karne nie znajdują zastosowania do osób znajdujących się w czynnej służbie wojska, obrony krajowej, żandarmerji; osoby te wzywać będzie przed urząd pośrednictwa ich przełożona komenda.

§ 8.

Ugody wobec urzędu pośrednictwa gminy, po myśli powyższych postanowień zawarte, mają moc ugód sądowych, przeto też odpowiadające postanowieniom §u 7 dokumenta urzędowe na takie ugody, stawiać należy na równi z wygotowaniami urzędowymi ugód sądowych.

Jeżeli w drodze ugody dzieli się parcelę katastralną (§ 1, lit. b), podział ten w księdze tabularnej może być tylko w tym razie przeprowadzony, jeżeli opis lub geometryczne przedstawienie podziału w dokumencie urzędowym lub w dołączonym do niego planie sytuacyjnym odpowiada obowiązującym przepisom.

§ 9.

Jeżeli strony zgodzą się na zapłacenie uprawionemu kwoty pieniężnej w wysokości aż do dwustu koron włącznie, używać należy przy zaciąganiu ugody do księgi urzędowej tego stemplu, który odpowiada ugodowej podług skali II wraz z nadzwyczajnym dodatkiem.

Przy zaciąganiu ugód:

a) w sprawach spornych o oznaczenie lub sprostowanie granic nieruchomości, bez przeniesienia przytem majątku z jednej ze stron interesowanych na drugą lub na kogo trzeciego,

b) w sprawach spornych o posiadanie, w których ugoda ogranicza się do restytucji naruszonego stanu posiadania, używać należy stemplu na jedną koronę.

We wszystkich innych przypadkach należytość za wpisanie ugód do księgi urzędowej ma być uiszczana w tej samej wysokości, co przy ugodach sądowych; celem wymiaru należytości urząd pośrednictwa ma w przeciągu dni ośmiu po zawarciu ugody, przedać właściwemu do wymiaru urzędowi wolny od stempla wyciąg z księgi urzędowej.

Wszystkie wobec urzędu pośrednictwa spisane protokoły, wniesione do tegoż prośby i podania, jakoteż pierwsze wygotowanie dokumentu urzędowego są wolne od stempla. Dalsze wygotowania dokumentu urzędowego podlegają temu samemu stempłowi, co wygotowania ugód sądowych.

Artykuł II.

§ 1.

Utworzony z mężów zaufania gminy urząd pośrednictwa jest w miarę niżej podanych postanowień właściwym dla przedsiębrania prób pojednania w sprawach obrazy czci.

Jeżeli oskarżyciel prywatny i obwiniony mieszczą w okręgu tego samego urzędu pośrednictwa a urząd ten jest uprawniony do przedsiębrania prób pojednania, może być postępowanie z powodu wykroczenia przeciw bezpieczeństwu czci po myśli §§ów 487 do 497 p. ust. k. dopiero wtedy sądownie wdrożone, jeżeli próba pojednania przed urzędem pośrednictwa pozostanie bez skutku. Jeżeli przy wniesieniu skargi prywatnej nie przedłoży się potwierdzenia na tę okoliczność, należy z urzędu skargę odstąpić właściwemu urzędowi pośrednictwa celem przedsiębrania próby pojednania.

Postanowienie to nie znajduje zastosowania:

1. jeżeli czyn karygodny popełniony został drukiem;

2. jeżeli obrażony lub obrażający jest osobą znajdującą się w służbie czynnej wojska, obrony krajowej, żandarmerji.

§ 2.

Do rozprawy pojednawczej należy wezwać tak donosiciela jak i obwinionego. Przy rozprawie tej strony nie mogą się dać zastąpić przez pełnomocników. Rozprawę odroczyć można tylko za zgodą obu stron.

Próbę pojednania uważać należy za bezowocną także i w tym razie, jeżeli donosiciel lub obwiniony nie stawi się do rozprawy pojednawczej.

Jeżeli ugoda nie przyjdzie do skutku albo też któraś ze stron nie stawi się do rozprawy po-

jednawczej, urząd pośrednictwa winien okoliczność tę w pisemnem wygotowaniu w przeciągu trzech dni potwierdzić. Potwierdzenie to ma zawierać:

- a) imiona i nazwiska stron;
- b) podanie miejsca i czasu popełnionego przekroczenia;
- c) dzień, w którym zażądano zarządzenia rozprawy pojednawczej;
- d) dzień, w którym rozprawa pojednawcza rzeczywiście się odbyła, względnie, na który bezskutecznie była oznaczona.

O ile, celem podjęcia próby pojednania, sąd odstępuje skargę urzędowi pośrednictwa a próba ta pozostanie bez skutku, winien ten ostatni zwrócić z urzędu skargę sądowi z pisemnem potwierdzeniem tej okoliczności w przeciągu dni trzech. Oznaczonego w lit. c podania czasu nie wciąga się do wygotowania.

§ 3.

Jeżeli któraś ze stron nie stawia się do pojednawczej rozprawy, ani też najpóźniej w dniu przed wyznaczoną rozprawą pojednawczą, urzędowi pośrednictwa nie oznajmi, że się nie stawia, nałożyć można na nią grzywnę pod tymi samymi warunkami i w tej samej wysokości, jak to po myśli artykułu I, §u 2, w postępowaniu dla zawarcia ugody jest dopuszczalne.

Postanowienia artykułu I, §u 2, znajdzie zastosowanie także przy wzywaniu do rozprawy pojednawczej.

§ 4.

Do sześciotygodniowego terminu dla skargi (§ 530 p. u. k.) nie liczy się dni od zwrócenia się do urzędu pośrednictwa o zarządzenie rozprawy pojednawczej aż do dnia, w którym rozprawa pojednawcza rzeczywiście się odbyła, lub też na który bezskutecznie była wyznaczona.

Do terminu przedawnienia nie liczy się czasu, w którym postępowanie w sprawach obrazy czci jest w toku w urzędzie pośrednictwa bądź z powodu, że zwrócono się do niego z żądaniem zarządzenia rozprawy pojednawczej, bądź też, że do urzędu tego nadejdzie odstąpiona mu skarga o obrazę czci.

§ 5.

Dla prób pojednania prowadzić należy osobną księgę urzędową (§ 6, ustęp 1, 3 i 4 ustawy z dnia 21. września 1869, Dz. u. p. Nr. 150). Do niej wciągać się ma żądanie zarządzenia rozprawy pojednawczej z podaniem imion i nazwisk stron i dnia wniesienia względnie nadejścia odstąpionej przez

sąd skargi, następnie należy zanotować, czy obydwie strony lub która z nich do rozprawy pojednawczej się stawiła i czy ugoda przyszła do skutku lub też nie.

Protokołów z rozprawy pojednawczej spisywać nie wolno.

§ 6.

Okoliczność, że rozprawa pojednawcza wbrew postanowieniom tej ustawy została zaniechana, nie może być po otwarciu głównej rozprawy, ani przez którąś ze stron, ani też z urzędu ze skutkiem podnoszona. Orzekać należy o samej sprawie bez względu na ten brak.

Z powodu zaniechania rozprawy pojednawczej skazany nie może odwołać się od wyroku.

§ 7.

Dalsze przepisy dotyczące się postępowania, którego mężowie zaufania przestrzegać mają przy próbach pojednania z powodu oznaczonych w §ie 1 wykroczeń przeciw bezpieczeństwu czci, zastrzega się dla ustawodawstwa krajowego.

Artykuł III.

Ustawodawstwu krajowemu zastrzega się postanowienie, czy i w których gminach mają być ustanowione urzędy pośrednictwa. przepisy co do tego, pomiędzy którymi stronami i w których sprawach w granicach artykułu I, §u 1, ugody w poszczególnych gminach są dopuszczalne, czy, w których przypadkach i do jakiej wysokości w granicach artykułu I, §u 2, może być grzywna nałożona, w końcu dalsze przepisy, w jaki sposób należy wybierać mężów zaufania i przepisy dotyczące się postępowania, którego oni przestrzegać mają, przedewszystkiem zaś co do przyznawać się mającego prawa odwołania się przeciw nałożeniu grzywien (artykuł I, § 2, i artykuł II, § 3).

Tak samo zastrzega się dla ustawodawstwa krajowego postanowienie, że gminne urzędy pośrednictwa mogą być ustanawiane, podług wyboru gminy, z pełną przynależnością lub też z ograniczeniem ich przynależności do zawierania ugody po myśli artykułu I, §u 1, lub też do przedsięwzięcia prób pojednania stosownie do artykułu II, § 1.

W jaki sposób podawać się będzie w danym razie sądowi do wiadomości ustanowienie albo zniesienie urzędów pośrednictwa, które dla przedsięwzięcia prób pojednania po myśli artykułu II, §u 1, są właściwe, ustali się drogą rozporządzenia.

Postanowienie §u 10 ustawy z dnia 21. września 1869, Dz. u. p. Nr. 150, przestaje obowiązywać z wejściem w życie niniejszej ustawy.

Artykuł IV.

Gminy, które więcej urzędów pośrednictwa na obszarze swoim ustanawiają, mogą każdemu z tych urzędów przydzielić osobną część obszaru gminnego jako okręg, dla którego urząd ten będzie wyłącznie właściwy, albo też mogą każdy urząd pośrednictwa z osobna, uznać za właściwy dla całego obszaru gminnego.

Artykuł V.

Minister sprawiedliwości ma prawo każdego czasu wglądać w czynności urzędów pośrednictwa i udzielać im potrzebnych do utrzymania prawidłowego toku czynności, informacji i wskazówek.

Artykuł VI.

Postanowienia tej ustawy nabierają mocy obowiązującej po upływie trzech miesięcy po obwieszczeniu.

Artykuł VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom sprawiedliwości, spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 27. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Klein wkr.

Korytowski wkr.

Bienert wkr.

Rok 1907.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXXI. — Wydana i rozesłana dnia 5. marca 1907.

Treść: (M 60 i 61.) 60. Rozporządzenie, zawierające zakaz handlu obnośnego na obszarze gminy miasta Ebenfurthu. — 61. Rozporządzenie, zmieniające częściowo wydane rozporządzeniem Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami kolei żelaznych, skarbu i spraw wewnętrznych z dnia 20. grudnia 1899, postanowienia wykonawcze do rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, część I, rozdział 2, w przedmiocie statystyki obrotu towarowego między królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a innemi częściami austriacko-węgierskiego obszaru cłowego.

60.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych i Ministerstwem skarbu z dnia 22. lutego 1907,

zawierające zakaz handlu obnośnego na obszarze gminy miasta Ebenfurthu.

Na zasadzie §u 10 cesarskiego patentu z dnia 4. września 1852, Dz. u. p. Nr. 252, tudzież §u 5 przepisu wykonawczego do tego patentu, zabrania się handlu obnośnego na obszarze gminy miasta Ebenfurthu przez przeciąg całego roku.

Zakaz ten nie ma zastosowania do osób, mających prawo przynależności w uprzywilejowanych pod względem handlu obnośnego okolicach, wymienionych w §ie 17 patentu o handlu obnośnym i w odnośnych rozporządzeniach dodatkowych.

Przez ten zakaz nie doznaje żadnej zmiany wspomniana w §ie 60, ustępie 2, ustawy przemysłowej sprzedaż wymienionych tamże do codziennego użytku służących wytworów gospodarstwa rolnego i leśnego od domu do domu lub na ulicy.

Korytowski wlr.

Bienert wlr.
Fort wlr.

61.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami kolei żelaznych, skarbu i spraw wewnętrznych z dnia 28. lutego 1907,

zmieniające częściowo wydane rozporządzeniem Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami kolei żelaznych, skarbu i spraw wewnętrznych z dnia 20. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 247, postanowienia wykonawcze do rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, część I, rozdział 2, w przedmiocie statystyki obrotu towarowego między królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a innemi częściami austriacko-węgierskiego obszaru cłowego.

Wydane rozporządzeniem Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami kolei żelaznych, skarbu i spraw wewnętrznych z dnia 20. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 247, postanowienia wykonawcze do rozporządzenia cesarskiego z dnia

21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, część I, rozdział 2, zmienia się z mocą obowiązującą od dnia 15. marca 1907, co do niżej wymienionych paragrafów, względnie ich pojedynczych ustępów, w sposób niżej podany i opiewać one mają, jak następuje:

§ 74.

C. k. Ministerstwo handlu urządzi sprzedaż urzędowych znaczków opłaty, stosownie do potrzeby, na stacjach kolei żelaznych i żeglugi, na c. k. komorach ustanowionych w portach morskich, w urzędach składowych znaczków stemplowych, jakoteż w innych miejscach.

W miejscach sprzedaży nabywać można także urzędownie wydane formularze do statystycznych oznajmień towarowych żółtej barwy po 2 halerze za egzemplarz (unikat i duplikat).

Pojedyncze formularze do statystycznego oznajmienia w obrocie pocztowym nabywać można w c. k. urzędach pocztowych po cenie 1 halerza za egzemplarz, formularze do oznajmień ogólnych w obrocie pocztowym po cenie 4 halerzy za egzemplarz.

Formularze barwy różowej (§ 19), formularze do oznajmień pomocniczych (§ 33) i formularze do oznajmień towarowych, które adresat ma wysta-

wiać, jeżeli przy wydaniu posyłki okaże się, iż niema duplikatu oznajmienia towarowego (§ 35), tudzież formularze dodatkowe w §ie 12 wzmiankowane, będą stronom wydawane bezpłatnie.

Sprzedaż i używanie formularzy do oznajmień towarowych, stosowanych dotychczas w obrocie kolejowym, żeglugi lądowej i morskiej, tudzież używanie wydawanych dotychczas bezpłatnie formularzy do oznajmień towarowych w obrocie pocztowym, nie są, poczynwszy od dnia 15. marca 1907 nadal dozwolone.

Dotychczasowe nie użyte formularze do oznajmień towarowych dla obrotu kolejowego, żeglugi lądowej i morskiej mogą być do końca czerwca 1907 w urzędowych miejscach sprzedaży na nowe tej samej wartości wymienione, względnie przy zakupie tych ostatnich w miejsce ceny kupna użyte.

Do statystycznych oznajmień towarowych nie wolno używać innych formularzy, jak urzędownie wydanych, przeto formularze tego rodzaju, w drukarniach prywatnych itp. wykonane, wyłączone są od używania do wygotowywania statystycznych oznajmień towarowych.

Korytowski wlr.

Bienert wlr.

Forst wlr.

Derschatta wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXXII. — Wydana i rozesłana dnia 9. marca 1907.

Treść: (Lp 62 i 63.) 62. Ustawa, dotycząca używania „Funduszowych zapisów długu bukowińskiego Banku krajowego” do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych. — 63. Rozporządzenie, którem wydaje się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 24. lutego 1907, o podwyższeniu minimalnego dochodu i płac emerytalnych duszpasterzy katolickich.

62.

Ustawa z dnia 1. marca 1907,

dotycząca używania „Funduszowych zapisów długu bukowińskiego Banku krajowego” do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

„Funduszowych zapisów długu bukowińskiego Banku krajowego”, wydanych przez bukowiński Bank krajowy w granicach oznaczonej statutem najwyższej kwoty, można używać do korzystnego umieszczania kapitałów fundacji, zakładów, stojących pod nadzorem publicznym, urzędu pocztowych kas oszczędności, dalej pieniędzy pupilarnych, fideikomisowych i depozytowych, a po kursie giełdowym, jednak nie powyżej wartości imiennej, także jako kaucyi służbowych i handlowych.

§ 2.

Wykonanie tej ustawy, która nabiera mocy obowiązującej z dniem jej ogłoszenia, poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu.

Wiedeń, dnia 1. marca 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Klein wkr.

Bienert wkr.

63.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty i Ministra skarbu z dnia 6. marca 1907,

którem wydaje się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 56, o podwyższeniu minimalnego dochodu i płac emerytalnych duszpasterzy katolickich.

§ 1.

Celem przyznania podwyższenia stanowi odpowiedniego dochodu minimalnego katolickich duszpasterzy, przewidzianego ustawą z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 56, należy podać zeznanie dochodu miejscowego, wygotowane według przepisu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 16. listopada 1898, Dz. u. p. Nr. 205, albo też, gdyby zeznanie takie dla dotyczącego stanowiska służbowego było już przedłożone lub według wyżej powołanego rozporządzenia (§ 1, ustęp 3) było zbyteczne, donieść o ukończeniu miarodajnego czasu służby.

Doniesienie to należy wnieść ponownie z chwilą nabycia prawa do dalszych podwyższeń.

Do zeznania lub doniesienia należy dołączyć tabelę służbową w podwójnym wygotowaniu.

Tę tabelę służbową można wygotować według wzorów, używanych już obecnie przy podaniach o przeniesienie w stan spoczynku, lub według wzoru, dołączonego do tego rozporządzenia.

W tej tabeli służbowej należy wykazać całe dotychczasowe zajęcie duszpasterza przy pojedynczych przez niego piastowanych urządach według kalendarzowego czasu trwania.

Zeznanie dochodu miejscowego lub doniesienie wnosi się za pośrednictwem przełożonego ordynaryatu biskupiego. Za kleru zakonnego zatrudnionego na inkorporowanych urządach duszpasterskich, może zamiast nich zwierzchnik zakonny wnieść w tej samej drodze, zeznanie lub doniesienie. Co do takich posad należy także wykazać, w danym razie przez wymienienie lub przedłożenie pomocniczych orzeczeń sprostowawczych, iż dla zakonników, czynnych na odnośnej posadzie duszpasterskiej, wyznaczono na zasadzie ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, uzupełnienie dotacyi z funduszu religijnego.

§ 2.

Ordynaryat bada i potwierdza prawdziwość dat wykazanych w tabeli służbowej i przesyła ją władzy krajowej wraz z zeznaniem lub doniesieniem, wymienionem w §ie 1.

Władza krajowa zarządza, w razie potrzeby po ponownym zniesieniu się z ordynaryatem biskupim, potrzebne do wyjaśnienia stanu rzeczy dochodzenia.

Co do wydania i ogłoszenia orzeczenia władzy krajowej, następnie co do asygnowania podwyższonych poborów, wreszcie co do zacepienia orzeczenia władzy krajowej, mają znaleźć odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzenia ministerjalnego z dnia 16. listopada 1898, Dz. u. p. Nr. 205, i rozporządzenia ministerjalnego z dnia 14. stycznia 1904, Dz. u. p. Nr. 7.

§ 3.

Władza krajowa orzeknie, przy uwzględnieniu terminu zapadłości, określonego w §ie 2 ustawy z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 56, jakie roczne wyższe pobory należą się duszpasterzowi z tytułu podwyższenia.

Odnosi się to zwłaszcza do lat przejściowych 1907 do 1909, oznaczonych w §ie 5 ustawy z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 56. Oznaczenie wyższych poborów za te 3 lata lub za wchodzącą w poszczególnym przypadku w rachubę część tego czasu, ma nastąpić naraz, lecz przy dokładnem cyfrowem wskazaniu nadwyżki przypadającej na każdy pojedynczy rok z tych lat.

Jeżeli w czasie tym przejściowym przypadnie duszpasterzowi dalsze podwyższenie, to należy w sposób postanowiony w §ie 1 niniejszego rozporządzenia, prawo do tego podwyższenia wykazać w drodze ponownego podania.

§ 4.

Jeżeli duszpasterzowi wyasygnowano tymczasowo, w myśl §u 2 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 14. stycznia 1904, Dz. u. p. Nr. 7, z fun-

duszu religijnego pobory, które pobierał jego poprzednik, to mogą mu być wyasygnowane prowizorycznie z funduszu religijnego także podwyższenia, należne według jego służbowej działalności, jeżeli do odnośnego zawiadomienia ordynaryatu dołączono odpowiednio wygotowaną tabelę służbową lub jeżeli tabela taka już znajduje się u władzy krajowej.

Przy przenoszeniu duchownych pomocniczych w tym samym przynioście lub w charakterze prowizora wystarcza, dopóki nie dochodzi się prawa do dalszego podwyższenia minimalnego dochodu, donieść o przeniesieniu z odwołaniem się na ostatnią asygnatę tego podwyższenia i na tabelę służbową, która służyła za jego podstawę.

§ 5.

Podwyższenie stosownego dochodu minimalnego, przewidziane w ustawie z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 56, ma być przede wszystkim pokryte z dochodów stale połączonych z urzędem duchownym.

Jeżeli gmina parafialna, gmina miejscowa albo kto inny obowiązany jest dostarczać duszpasterzom dochodu minimalnego, każdorazem ustawą oznaczonego, to należy w każdym takim wypadku zbadać na podstawie dotyczących tytułów prawnych zobowiązania, a w razie potrzeby ustalić przez zarządzenie wydania orzeczenia w właściwym toku instancyi, czy zobowiązanie to odnosi się także do podwyższenia odpowiedniego stanowi dochodu minimalnego, ustalonego powołaną ustawą według szczegółowego czasu trwania służbowego zajęcia poszczególnego duszpasterza.

W przeciwnym razie należy asygnować przypadające według tego podwyższenie poborów z funduszu religijnego.

§ 6.

Prowizorowie opróżnionych prebend winni wykazać prawo do należnych im podwyższeń w drodze określonej w §ie 1 niniejszego rozporządzenia, o ile postanowienie §u 4, ustępu 2 niniejszego rozporządzenia nie znajduje do nich zastosowania.

§ 7.

Do podań o przeniesienie w stan spoczynku należy dołączyć tabelę służbową, wygotowaną w podobny sposób, jak wyżej w §ie 1 postanowiono.

W tabeli tej należy uwidocznić podwyższenia już zapadłe z powołaniem się na ostatnie odnośne asygnujące zarządzenie władzy krajowej.

Korytowski wlr.

Marchet wlr.

Sprostowanie.

W niżej wymienionych numerach Dziennika ustaw państwa z roku 1906, dotyczących spółek z ograniczoną poręką, zastąpić należy wyraz „poręką“ wyrazem: „odpowiedzialnością“, a mianowicie:

Numer Dziennika ustaw państwa	Strona	Paragraf, względnie artykuł	Wiersz	Numer Dziennika ustaw państwa	Strona	Paragraf, względnie artykuł	Wiersz
58	605	w tytule ustawy	—	89	729	—	11
58	605	1	1	89	729	1	przedostatni
58	605	2	1	89	730	4	11, 20, 44 i 49
58	605	3	1, 5 i 14	103	759	{ w tytule roz- porządzenia }	5 i 8
58	606	5	9	108	759	1	ostatni
58	611	32	10	108	759	2	1
58	{ 618 } { 619 }	61	1 i przedostatni	108	759	3	3
58	619	62	3	108	759	4	3
58	623	84	1	108	759	5	3
58	623	86	1	108	760	6	8 i 13
58	624	87	1	108	760	7	1, 33 i 42
58	625	95	3	108	760	8	2
58	625	96	2	108	761	8	4 z dołu
58	626	96	1	108	761	9	3
58	626	w tytule Działu IV	—	108	761	10	7 i 8
58	626	97	2, 16, 30 i 36	110	761	11	9 i 19
58	626	98	4	110	763	{ w tytule roz- porządzenia }	6 i 10
58	626	99	1	110	763	I	1 i 11
58	626	100	2	110	763	II/1	3
58	626	101	7	110	764	II/7	2
58	627	102	8	110	764	II/8	1
58	627	103	2	110	765	III/2	3
58	629	113	ostatni	110	765	III/3	2 i ostatni
58	629	115	{ 1, 12, 26, 34, 46 i 59	110	765	III/4	1 i 8
58	630	115	{ 5, 20, 61, 77 i 101	110	765	IV/1	1
58	631	115	8, 13 i 24	110	765	IV/3	3
58	631	117	1 i ostatni	110	766	IV/5	4
58	631	118	6 i 12	110	766	IV/6	1
58	632	119	2, 10 i ostatni	110	766	V	2 i ostatni
58	632	120	1 i 21	110	766	VI	ostatni
58	632	121	3	155	915	Formularz A	7
58	632	122	ostatni	155	915	{ w tytule roz- porządzenia }	8 i 11
58	632	123	3			3	12

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 13. marca 1907.

Treść: (Nr 64 i 65.) 64. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgu poborczym w Asch. — 65. Rozporządzenie, dotyczące wykonania postanowień artykułu IV ustawy z dnia 19. lutego 1907, którą zmieniono niektóre postanowienia ustaw z dnia 15. kwietnia 1873, z dnia 19. września 1898 i z dnia 26. grudnia 1899, jak również ustawy z dnia 14. maja 1896 o uregulowaniu poborów i stosunków służbowych funkcjonaryuszy państwowych.

64.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 4. marca 1907,

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgu poborczym Asch.

Na podstawie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych w okręgu poborczym Asch miał być płacony w ratach kwartalnych z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, uiszczany być ma w rzeczonym okręgu poborczym na przyszłość w czterech równych ratach, zapadających dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Takie same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl §u 7 ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także co do 5°/o podatku od czystego dochodu budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu budowy w toku będącej.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać od dnia 1. kwietnia 1907.

Korytowski wlr.

65.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 11. marca 1907,

dotyczące wykonania postanowień artykułu IV ustawy z dnia 19. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 34, którą zmieniono niektóre postanowienia ustaw z dnia 15. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 47, z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 172, i z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255, jak również ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, o uregulowaniu poborów i stosunków służbowych funkcjonaryuszy państwowych.

Na zasadzie ustawy z dnia 19. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 34, artykuł IV, rozporządza się, co następuje:

Do artykułu IV, §§ 1 i 3.

I. Postanowienie artykułu IV, § 1 odnosi się tylko do cywilnych urzędników państwowych i nauczycieli państwowych zaliczonych do pewnej klasy stopnia służbowego, którzy nie podpadają co do postępowania emerytalnego przepisowi §u 1, ustępu 2 ustawy z dnia 9. kwietnia 1870, Dz. u. p. Nr. 47, następnie do dozorców więźni i starszych dozorców

w zakładach karnych i więzieniach przy Trybunałach sądowych, wynagradzanych bezpośrednio z funduszków państwowych.

Tylko co do lat służby przebytych w jednej z tych kategorii cywilnych funkcjonariuszy państwowych, ma mieć zastosowanie skala emerytalna po 2/4 od sta policzalnych poborów stanu czynnego rocznie, tak, iż w razie zaistnienia innych także warunków, należeć się będą po upływie 35-letniego czasu takiej służby jako najwyższy wymiar poboru emerytalnego ostatnie pełne pobory stanu czynnego.

II. Co do lat służby nauczycieli państwowych, którzy odnośnie do postępowania emerytalnego podpadają przepisowi §u 1, ustępu 2 ustawy z dnia 9. kwietnia 1870, Dz. u. p. Nr. 47, i co do lat służby sług (c. k. cywilna straż bezpieczeństwa itd.) z wyjątkiem wyżej wspomnianych (starszych) dozorców więźni, obowiązuje jak dotąd ustanowiona w §ie 1 ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, skala emerytalna (2 od sta policzalnych poborów stanu czynnego rocznie).

Ci cywilni funkcjonariusze państwowi używają zatem jako najwyższy wymiar poboru emerytalnego pełne policzalne pobory stanu czynnego dopiero po 40 latach służby, przyczem co do ulg przy obliczaniu czasu służby nauczycieli państwowych jak również pojedynczych kategorii sług przestrzegać należy dotyczących osobnych postanowień.

III. W myśl §u 1 ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, i artykułu IV, §u 1 ustawy z dnia 19. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 34, postanowiony jest wymiar 40 od sta policzalnych poborów stanu czynnego tylko dla pierwszych dziesięciu, bez przerwy wysłużonych policzalnych lat służby; przeto nie stanowi różnicy, w jakiej kategorii (ustęp I i II) te lata wysłużono.

Co do dalszych lat należy obliczyć stopę procentową dla każdej kategorii (ustęp I i II) według skali emerytalnej, dla niej obowiązującej (2/4 od sta, względnie 2 od sta).

Ponieważ najwyższy wymiar poborów emerytalnych nie może przewyższać pełnych policzalnych poborów stanu czynnego, przeto nie uwzględnia się przy dodawaniu odnośnych pozycji procentowych kwoty, któreby możliwie przekraczały 100 procent.

IV. Stopę procentową za czas służby, przebyty bezpośrednio przed wstąpieniem do jednej z dwóch wyżej wymienionych kategorii cywilnej służby państwowej (ustęp I i II), a policzalny z in-

nych względów, należy obliczyć, o ile dla służby tej ustanowiono na zasadzie osobnych postanowień skalę emerytalną 2/4 od sta, względnie 2 od sta, według tej właśnie skali, w wszystkich zaś innych wypadkach według skali emerytalnej tej kategorii służbowej (ustęp I i II) do której wcielono funkcjonariusza państwowego przy jego wstąpieniu do cywilnej służby państwowej.

Przy obliczaniu pozycji procentowych za czas służby, przebyty w pojedynczych kategoriach (ustęp I i II) należy części roku doliczyć zawsze do najbliższego okresu służbowego, a ułamek, który okazałby się na końcu przy obliczeniu całkowitego czasu służby, o ile przenosi sześć miesięcy, policzyć za pełny rok służby.

Do artykułu IV, §u 2.

Czynni urzędnicy państwowi i nauczyciele państwowi wymienieni w artykule IV, §ie 1 niniejszej ustawy winni opłacać na cele emerytalne następujące dodatki roczne, a to:

1. Ci, którzy nie podpadają postanowieniom ustawy z dnia 24. maja 1906, Dz. u. p. Nr. 105, 3/5 od sta poborów stanu czynnego policzalnych przy wymiarze emerytury.

2. Inni zaś funkcjonariusze państwowi, wymienieni w artykule IV, §ie 1 niniejszej ustawy, do których odnosi się ustawa z dnia 24. maja 1906, Dz. u. p. Nr. 105, 4/3 od sta poborów stanu czynnego, policzalnych przy wymiarze emerytury, łącznie z kwotą wymienioną w §ie 1 ustawy z dnia 24. maja 1906, Dz. u. p. Nr. 105, względnie w artykule II, §ie 3 ustawy z dnia 19. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 34.

W ciągu okresu wyznaczonego ustawą do opłacenia taksy służbowej winni funkcjonariusze państwowi wymienieni w punkcie 1 opłacać jedynie 0/5 od sta poborów stanu czynnego, policzalnych przy wymiarze emerytury, zaś funkcjonariusze państwowi wymienieni w punkcie 2, 4/3 od sta od kwot wyszczególnionych w §ie 1 ustawy z dnia 24. maja 1906, Dz. u. p. Nr. 105, względnie w artykule II, §ie 3 ustawy z dnia 19. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 34, a 1/3 od sta od reszty poborów stanu czynnego policzalnych przy wymiarze emerytury.

Korytowski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 14. marca 1907.

Treść: *M* 66. Obwieszczenie, dotyczące częściowej zmiany koncesyi na małą wązkotorową kolej elektryczną z Abbazy-Mattuglie przez Voloskę i Abbazę do Lowrany.

66.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 7. marca 1907,

dotyczące częściowej zmiany koncesyi na małą wązkotorową kolej elektryczną z Abbazy-Mattuglie przez Voloskę i Abbazę do Lowrany.

Postanowienia zawarte w trzecim ustępie §u 7 obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 12. listopada 1906, Dz. u. p. Nr. 222, do-

tyczącego udzielenia koncesyi na małą wązkotorową kolej elektryczną z Abbazy-Mattuglie przez Voloskę i Abbazę do Lowrany mają w przyszłości opiewać, jak następuje:

„Dywidenda przypadająca na akcje piewszeństwa, przedtem, zanim akcje zakładowe nabędą do niej prawa, nie może być obliczona wyżej jak po cztery i pół od sta, przyczem jednak dopłata z dochodów lat późniejszych dopuszczalna jest co najwyżej za ostatnich pięć lat obrotowych.“

Derschatta wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße l. 26,
także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße l. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1869 za . . . 6 K — h	Rocznik 1889 za . . . 6 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1899 " . . . 10 " — "
" 1860 " . . . 2 " 40 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1900 " . . . 7 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1901 " . . . 6 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1902 " . . . 7 " 50 "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1883 " . . . 5 " — "	" 1903 " . . . 9 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1884 " . . . 5 " — "	" 1904 " . . . 5 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "	" 1905 " . . . 6 " — "
" 1866 " . . . 4 " 40 "	" 1886 " . . . 4 " 60 "	" 1906 " . . . 12 " — "
" 1867 " . . . 4 " — "	" 1887 " . . . 5 " — "	
" 1868 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "	

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

W razie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przyznaje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25% a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełnie**, reklamować należy przy wydaniu niemieckiem najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem **umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części** podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXV. — Wydana i rozesłana dnia 20. marca 1907.

Treść: (№ 67—77.) 67. Ustawa, dotycząca budowy kolei lokalnej z Domažlic do Tachowa. — 68. Ustawa, dotycząca budowy kolei lokalnej z Vsetina do Karłowic Wielkich. — 69. Ustawa, dotycząca budowy kolei lokalnej z Friedberg do Aspang. — 70. Ustawa dotycząca budowy kolei lokalnej z Cervignano przez Akwileję do Belvedere. — 71. Ustawa, dotycząca budowy kolei lokalnej z Werenczanki do Okny. — 72. Ustawa, dotycząca udzielenia dodatkowego kredytu na budowę przypadających na obszar Dalmacyi części kolei żelaznej do zatoki kotorskiej, która odgałęzia się od linii kolejowej Mostar—Metkovicz wraz z odnogą do Gruz (Dubrovnik). — 73. Ustawa, dotycząca podwyższenia gwarancyi państwowej dla kilku już zapewnionych kolei niższego rzędu. — 74. Ustawa, odnosząca się do udziału państwa w zgromadzeniu kapitału dla kilku kolei lokalnych. — 75. Ustawa, dotycząca wypracowania kosztem państwa projektu na linię kolei żelaznej z Jasta do Koniecznej. — 76. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów wpłaty podatku domowo-czynszowego w podatkowym okręgu poborowym Budziejowice. — 77. Rozporządzenie, którem podaje się do wiadomości oświadczenie złożone przez radę rządową kantonu Zurych odnośnie do egzekucyi na podstawie austriackich wyroków oraz zakres zapewnionej przez to wzajemności.

67.

Ustawa z dnia 19. lutego 1907, dotycząca budowy kolei lokalnej z Domažlic do Tachowa.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się rząd, aby w drodze udzielenia koncesyi pod warunkami w niniejszej ustawie określonymi zapewnił budowę kolei, którą zbudować należy jako normalnotorową kolej lokalną, od stacyi Domažlice na szlaku kolei państwowej Praga—Pilzno—granica państwa przy Furth, przez Ronsperg i Haid aż do stacyi Tachów, kolei lokalnej Plan—Tachów.

Artykuł II.

Co do kolei żelaznej wymienionej w artykule I może państwo przy nadaniu koncesyi, której trwanie

oznaczyć należy najwyżej na lat 90, licząc od dnia udzielenia koncesyi, niezależnie od zastosowania ulg, ogólnie co do kolei lokalnych obowiązujących, zagwarantować na czas 76 lat, licząc od dnia udzielenia koncesyi, czysty dochód, który odpowiadałby zapotrzebowaniu na oprocentowanie, nie wyższe od 4 od sta i na umarzanie pożyczki, która będzie zaciągnięta celem uzyskania środków pieniężnych dla powyższej kolei, w tej kwocie nominalnej, jakiej potrzeba dla zyskania kwoty 6,900.000 K w gotówce a to w ten sposób, iż gdyby czysty dochód roczny powyższej kolei nie osiągał zagwarantowanej dla niej sumy, część niedostającą uzupełni rząd.

Rządowi zastrzega się ustanowienie bliższych warunków udzielenia wyżej określonej gwarancyi państwowej.

Artykuł III.

Zapewnienie gwarancyi państwa, o której mowa w artykule II, przywiązane jest do warunku, że królestwo czeskie oraz interesenci przyczynią się razem kwotą co najmniej 2,300.000 K w gotówce

do kosztów budowy linii kolejowej, wymienionej w artykule I.

Omówiony wyżej dodatek spłacić można zwrotnie w akcyach zakładowych spółki akcyjnej, obejmującej wybudowanie tej kolci żelaznej, przyczem od efektów tych, które w pełnej wartości imiennej będą liczone, odsetek interkalarnych przez czas budowy płacić nie trzeba.

Koncesję na kolej lokalną, o której mowa w artykule I, nadać należy dopiero wtedy, gdy według uznania rządu i na podstawie dowodów przezeń zbadać się mających, pokrycie kosztów dostatecznie będzie zabezpieczone prelimitowanym kapitałem budowlanym i gdy subskrybowanie wszystkich akcji, które interesenci mają objąć, oraz wpłata kwot, uścić się mających na poczet akcji tych w gotówce, nastąpi przy zachowaniu warunków, oznaczyć się mających przez rząd.

Artykuł IV.

Budowę wymienionej w artykule I kolei żelaznej należy skończyć najpóźniej w przeciągu trzech lat, licząc od dnia udzielenia koncesyi i gotową kolej oddać do tego terminu na użytek publiczny.

Budowa i dostawy powierzane być mają na podstawie szczegółowego projektu i kosztorysu, ułożonego przy odpowiednim wpływie organów państwowych a to z bezpośrednim współudziałem rządu i według warunków, stosowanych zazwyczaj przy budowie kolei państwowych.

Roboty budowlane powierzyć należy oddzielnie od gromadzenia kapitału.

Artykuł V.

Ruch na kolei wymienionej w artykule I, utrzymywać będzie przez cały okres koncesyjny państwo na rachunek koncesjonariusza a koncesjonariusz obowiązany będzie zwracać zarządowi kolei państwowych kosztą z powodu utrzymywania tego ruchu rzeczywiście poniesione, które według okoliczności ryczałtowo oznaczone będą.

Przytem dopóki kolej istotnie będzie korzystała z gwarancyi państwa lub dopóki zaliczki z tytułu gwarancyi wypłacone, nie będą zwrócone, zastrzega się dla zarządu państwowych kolei żelaznych, który obejmie ruch na koncesjonowanej kolei prawo urządzenia ruchu i ustanawiania taryf według własnego uznania przy uwzględnieniu każdorazowych wymogów obrotu.

Artykuł VI.

Ustawa ta nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Wykonanie tejże poruczam Moim Ministrom kolei żelaznych i skarbu.

We Wiedniu, dnia 19. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Derschatta wkr.

68.

Ustawa z dnia 19. lutego 1907,

dotycząca budowy kolei lokalnej z Vsetina do Karłowic Wielkich.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się rząd, aby w drodze udzielenia koncesyi pod warunkami w niniejszej ustawie określonymi zapewnił budowę kolei, którą zbudować należy jako normalnotorową kolej lokalną, od stacyi Vsetin na linii kolei żelaznej Hranice—Vsetin do Karłowic Wielkich.

Artykuł II.

Co do kolei żelaznej wymienionej w artykule I może państwo przy nadaniu koncesyi, której trwanie oznaczyć należy najwyżej na lat 90, licząc od dnia udzielenia koncesyi, niezależnie od zastosowania ulg, ogólnie co do kolei lokalnych obowiązujących, zagwarantować na czas 76 lat, licząc od dnia udzielenia koncesyi, czysty dochód, który odpowiadałby zapotrzebowaniu na oprocentowanie, nie wyższe od 4 od sta i na umarzanie pożyczki, którą zaciągnie się celem uzyskania środków pieniężnych dla powyższej kolei, w tej kwocie nominalnej, jakiej potrzeba dla uzyskania kwoty 2,040.000 K w gotówce a to w ten sposób, iż gdyby czysty dochód roczny powyższej kolei nie osiągał zagwarantowanej dla niej sumy, część niedostająca uzupełni rząd. Rządowi zastrzega się ustanowienie bliższych warunków udzielenia wyżej określonej gwarancyi państwowej.

Artykuł III.

Zapewnienie gwarancyi państwa, o której mowa w artykule II, przywiązane jest do warunku, że margrabstwo morawskie oraz interesowani przyczynią się razem kwotą co najmniej 900.000 K w gotówce do kosztów budowy linii kolejowej, wymienionej w artykule I.

Omówiony wyżej dodatek spłacić można zwrotnie w akcyach zakładowych spółki akcyjnej, obejmującej wybudowanie tej kolei żelaznej, przyczem od efektów tych, które w pełnej wartości imiennej będą liczone, odsetek interkalarnych przez czas budowy płaćć nie trzeba.

Koncesyę na kolej lokalną, o której mowa w artykule I, nadać należy dopiero wtedy, gdy według uznania rządu i na podstawie dowodów przezeń zbadać się mających, pokrycie kosztów dostatecznie będzie zabezpieczone prelimitowanym kapitałem budowlanym i gdy subskrybowanie wszystkich akcyi, które interesenci mają objąć, oraz wpłata kwot, uiścić się mających na poczet akcyi tych w gotówce, nastąpi przy zachowaniu warunków, oznaczyć się mających przez rząd.

Artykuł IV.

Budowę wymienionej w artykule I kolei żelaznej należy skończyć najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia udzielenia koncesyi i gotową kolej oddać do tego terminu na użytek publiczny.

Budowa i dostawy powierzone być mają na podstawie szczegółowego projektu i kosztorysu, ułożonych przy odpowiednim wpływie organów państwowych a to z bezpośrednim współudziałem rządu i według warunków, stosowanych zazwyczaj przy budowie kolei państwowych.

Roboty budowlane powierzyć należy oddzielnie od gromadzenia kapitału.

Artykuł V.

Ruch na kolei wymienionej w artykule I, utrzymywać będzie przez cały okres koncesyjny państwo na rachunek koncesjonariusza a koncesjonariusz obowiązany będzie zwracać zarządowi kolei państwowych kosztu z powodu utrzymywania tego ruchu rzeczywiście poniesione, które według okoliczności ryczałtowo oznaczone będą.

Przytem dopóki kolej istotnie będzie korzystała z gwarancyi państwa lub dopóki zaliczki z tytułu gwarancyi wypłacone, nie będą zwrócone, zastrzega się dla zarządu państwowych kolei żelaznych, który obejmie ruch na koncesyonowanej kolei prawo urządzenia ruchu i ustanawiania taryf według wła-

snego uznania przy uwzględnieniu każdorazowych wymogów obrotu.

Artykuł VI.

Ustawa ta nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Wykonanie tejże poruczam Moim Ministrom kolei żelaznych i skarbu.

We Wiedniu, dnia 19. lutego 1907.

Franciszek Józef wlr.

Beck wlr.

Korytowski wlr.

Derschatta wlr.

69.

Ustawa z dnia 19. lutego 1907, dotycząca budowy kolei lokalnej z Friedberg do Aspang.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się rząd, aby w drodze udzielenia koncesyi pod warunkami w niniejszej ustawie określonymi zapewnił budowę kolei lokalnej, którą zbudować należy jako normalnotorową kolej główną drugorzędną od końcowej stacji Friedberg kolei lokalnej Hartberg—Friedberg aż do stacji Aspang kolei żelaznej Wiedeń—Aspang.

Artykuł II.

Co do kolei żelaznej wymienionej w artykule może państwo przy nadaniu koncesyi, której trwanie oznaczyć należy najwyżej na lat 90, licząc od dnia udzielenia koncesyi, niezależnie od zastosowania ulg, ogólnie co do kolei lokalnych obowiązujących, zagwarantować na czas 70 lat, licząc od dnia udzielenia koncesyi czysty dochód roczny w takiej kwocie maksymalnej, która odpowiadałaby zapotrzebowaniu na oprocentowanie, nie wyższe od 4 od sta i na umarzanie pożyczki, mającej się zaciągnąć celem uzyskania środków pieniężnych dla powyższej kolei w tej kwocie nominalnej, jakiej potrzeba dla zyskania kwoty 15.000.000 K w gotówce a to w ten sposób, iż gdyby czysty dochód roczny powyższej kolei nie osiągał zagwarantowanej dla niej sumy, część niedostającą uzupełni rząd. Rządowi zastrzega się ustanowienie bliższych warunków udzielenia wyżej określonej gwarancyi państwowej.

Artykuł III.

Na wypadek objęcia i wykonania koncesyi na budowę i utrzymanie w ruchu kolei żelaznej wymienionej w artykule I przez spółkę akcyjną kolei lokalnej Fürstenfeld—Hartberg (Neudau), która co do łączącej się kolei lokalnej Hartberg—Friedberg korzysta również z gwarancji państwowej, może rząd zjednoczonemu przedsiębiorstwu kolejowemu Hartberg—Friedberg—Aspang zagwarantować ogólny czysty dochód roczny, odpowiadający sumie gwarantowanych przez państwo czystych dochodów dla każdej poszczególnej z obu, w jednolite przedsiębiorstwo kolejowe złączonych linii kolejowych.

Odnosnie do utworzonego w myśl powyższego postanowienia jednolitego przedsiębiorstwa, a w szczególności co do emisji akcji i obligacji, jak również co do innych aktów prawnych, które w przypadku tym muszą być podjęte, należy odpowiednio zastosować ulgi skarbowe, przewidziane w artykułach IV i V ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2, z r. 1895.

Uwolnienie od podatków i należności, postanowione lit. d wspomnianego na końcu artykułu, służy wymienionemu przedsiębiorstwu w takim rozmiarze, w jakim uwolnienie to przyznano w koncesjach dla każdej z połączonych linii kolejowych z osobna. Przytem należy ogólny dochód czysty rozdzielić między poszczególne linie według klucza podziału, który ustali rząd przy udzieleniu koncesyi.

Artykuł IV.

Udzielenie koncesyi dla wymienionej w artykule I kolei lokalnej Friedberg—Aspang zależeć będzie od tego, by kraje Austria poniżej Anizy i Styrya oraz interesowani przyczynili się odpowiednimi dodatkami do kosztów budowy. Udzielenie koncesyi nastąpi dopiero wówczas, gdy według uznania rządu i na podstawie dowodów przezeń zbadać się mających, pokrycie kosztów dostatecznie będzie zabezpieczone preliminowanym kapitałem budowlanym i gdy wpłata kwot, które interesowani mają uiścić na poczet subskrybowanych akcji nastąpi przy zachowaniu warunków, oznaczyć się mających przez rząd.

Artykuł V.

Budowę wymienionej w artykule I kolei żelaznej należy skończyć najpóźniej w przeciągu trzech lat, licząc od dnia udzielenia koncesyi i gotową kolej oddać do tego terminu na użytek publiczny.

Budowa i dostawy powierzone być mają na podstawie szczegółowego projektu i kosztorysu, ułożonego przy odpowiednim wpływie organów państwowych a to z bezpośrednim współudziałem rządu i według warunków, stosowanych zazwyczaj przy budowie kolei państwowych.

Roboty budowlane powierzyć należy oddzielnie od gromadzenia kapitału.

Artykuł VI.

Ruch na kolei wymienionej w artykule I, utrzymywać będzie przez cały okres koncesyjny państwo na rachunek koncesjonariusza a koncesjonariusz obowiązany będzie zwracać zarządowi kolei państwowych koszta z powodu utrzymywania tego ruchu rzeczywiście poniesione, które według okoliczności ryczałtowo oznaczone będą.

Przytem dopóki kolej istotnie będzie korzystała z gwarancji państwa lub dopóki zaliczki z tytułu gwarancji wypłacone, nie będą zwrócone, zastrzega się dla zarządu państwowych kolei żelaznych, który obejmie ruch na koncesjonowanej kolei prawo urządzenia ruchu i ustanawiania taryf według własnego uznania przy uwzględnieniu każdorazowych wymogów obrotu.

Artykuł VII.

Celem umożliwienia bezpośredniego ruchu między linią Friedberg—Aspang a innymi liniami kolejowymi, które rząd w ruchu utrzymuje, należy zawrzeć z spółką uprzywilejowanej kolei Wiedeń—Aspang układ, który przyznawałby zarządowi państwowych kolei żelaznych prawo, przy dowolnem ustanowieniu taryf, przeprowadzać lub kazać przeprowadzać całe pociągi albo pojedyncze wozy w bezpośrednim ruchu przez szlak Wiedeń—Aspang wymienionej spółki kolejowej lub przez części tego szlaku za opłatą stałego odszkodowania (Bahngeld).

Przyznanie prawa tego, o ile układ taki nie będzie zawarty do dnia 30. czerwca 1908, można będzie uzyskać drogą wyłączenia. Do postępowania, które trzeba będzie zastosować łącznie z wy pośredkowaniem odszkodowania, stosują się postanowienia ustawy z dnia 18. lutego 1878, Dz. u. p. Nr. 30, dotyczącej wyłączenia celem budowy i ruchu kolei żelaznych.

Co do bliższych warunków omówionego w pierwszym ustępie współużywania linii Aspang—Wiedeń lub jej części jak również co do wymiaru odszkodowania (Bahngeld) należy odpowiednio stosować postanowienia artykułu XII, ustęp 2 do 4, ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895.

Artykuł VIII.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Wykonanie tejże poruczam Memu Ministrowi kolei żelaznych i Memu Ministrowi skarbu.

We Wiedniu, dnia 19. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Derschatta wkr.

70.

Ustawa z dnia 19. lutego 1907,
dotycząca budowy kolei lokalnej z Cervignano
przez Akwileję do Belvedere.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się rząd, aby w drodze udzielenia koncesyi pod warunkami w niniejszej ustawie określonymi zapewnił budowę normalnotorowej kolei lokalnej od końcowej stacji Cervignano kolei lokalnej Monfalcone (Ronchi)—Cervignano przez Akwileję do Belvedere.

Artykuł II.

Co do kolei żelaznej wymienionej w artykule I może państwo przy nadaniu koncesyi, której trwanie oznaczyć należy najwyżej na lat 90, licząc od dnia udzielenia koncesyi, niezależnie od zastosowania ulg, ogólnie co do kolei lokalnych obowiązujących, zagwarantować na czas 70 lat, licząc od dnia udzielenia koncesyi czysty dochód roczny w takiej kwocie maksymalnej, która odpowiadałaby zapotrzebowaniu na oprocentowanie, nie wyższe od 4 od sta i na umarzanie pożyczki, mającej się zaciągnąć celem zdobycia środków pieniężnych dla powyższej kolei w tej kwocie nominalnej, jakiej potrzeba dla zyskania kwoty 1,400.000 K w gotówce, a to w ten sposób, iż gdyby czysty dochód roczny powyższej kolei nie osiągał zagwarantowanej dla niej sumy, część niedostająca uzupełni rząd. Rządowi zastrzega się ustanowienie bliższych warunków udzielenia wyżej określonej gwarancji państwowej.

Artykuł III.

W razie objęcia i wykonania koncesyi na budowę i utrzymanie w ruchu wymienionej w artykule I kolei żelaznej przez uprzywilejowaną fryulską spółkę kolei żelaznej, która co do łączącej się kolei lokalnej Monfalcone (Ronchi)—Cervignano korzysta również z gwarancji państwowej, może rząd zjednoczonemu przedsiębiorstwu kolejowemu Monfalcone (Ronchi)—Cervignano—Belvedere zagwarantować ogólny czysty dochód roczny, odpowiadający sumie gwarantowanych przez państwo czystych dochodów dla każdej poszczególniej z obu w jednolite przedsiębiorstwo kolejowe złączonych linii kolejowych.

Odnosnie do utworzonego w myśl powyższego postanowienia jednolitego przedsiębiorstwa, a wszędnego co do emisji akcji i obligacji, jak również co do innych aktów prawnych, które w przypadku tym muszą być podjęte, należy odpowiednio zastosować ulgi skarbowe, przewidziane w artykułach IV i V ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895.

Uwolnienie od podatków i należności postanowione lit. d wspomnianego na końcu artykułu służy wymienionemu przedsiębiorstwu w takim rozmiarze, w jakim uwolnienie to przyznano w koncesjach dla każdej z połączonych linii kolejowych z osobna. Przytem należy ogólny dochód czysty rozdzielić między poszczególne linie według klucza podziału, który ustali rząd przy udzieleniu koncesyi.

Artykuł IV.

Udzielenie koncesyi dla wymienionej w artykule I kolei lokalnej Cervignano—Belvedere zależy będzie od tego, by kraj Gorycja i Gradyska oraz interesowani przyczynili się kwotą co najmniej 200.000 K w gotówce do kosztów budowy. Udzielenie koncesyi nastąpi dopiero wówczas, gdy według uznania rządu i na podstawie dowodów przezeń zbadać się mających, pokrycie kosztów dostatecznie będzie zabezpieczone prelimitowanym kapitałem budowlanym i gdy wpłata kwot, które interesowani mają uiścić na poczet subskrybowanych akcji, nastąpi przy zachowaniu warunków, oznaczyć się mających przez rząd.

Artykuł V.

Budowę wymienionej w artykule I kolei żelaznej należy skończyć najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia udzielenia koncesyi i gotową koleją oddać do tego terminu na użytek publiczny.

Budowa i dostawy powierzone być mają na podstawie szczegółowego projektu i kosztorysu, ułożonego przy odpowiednim wpływie organów państwowych, a to z bezpośrednim współudziałem rządu i według warunków, stosowanych zazwyczaj przy budowie kolei państwowych.

Roboty budowlane powierzyć należy oddzielnie od gromadzenia kapitału.

Artykuł VI.

Ruch na kolei wymienionej w artykule I, utrzymywać będzie przez cały okres koncesyjny państwo na rachunek koncesjonariusza a koncesjonariusz obowiązany będzie zwracać zarządowi kolei państwowych koszt z powodu utrzymywania tego ruchu rzeczywiście poniesione, które według okoliczności ryczałtowo oznaczone będą.

Przytem dopóki kolei istotnie będzie korzystała z gwarancji państwa lub dopóki zaliczki z tytułu gwarancji wypłacone, nie będą zwrócone, zastrzega się dla zarządu państwowych kolei żelaznych, który obejmie ruch na koncesjonowanej kolei prawo urządzenia ruchu i ustanawiania taryf według własnego uznania przy uwzględnieniu każdorazowych wymogów obrotu.

Artykuł VII.

Ustawa ta nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Wykonanie tejże poruczam Moim Ministrom kolei żelaznych i skarbu.

We Wiedniu, dnia 19. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Derschatta wkr.

71.

Ustawa z dnia 19. lutego 1907, dotycząca budowy kolei lokalnej z Werenczanki do Okny.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się rząd, aby w drodze udzielenia koncesji pod warunkami w niniejszej ustawie określonymi zapewnił budowę kolei, którą zbudować

należy jako normalnotorową kolej lokalną, od stacji Werenczanka na linii Łużany—Zaleszczyki nowej bukowińskiej spółki kolei lokalnej do Okny.

Artykuł II.

Co do kolei żelaznej wymienionej w artykule I może państwo przy nadaniu koncesji, której trwanie oznaczyć należy najwyżej na lat 90, licząc od dnia udzielenia koncesji, niezależnie od zastosowania ulg, ogólnie co do kolei lokalnych obowiązujących, zagwarantować na czas najwyżej 70 lat, licząc od dnia udzielenia koncesji czysty dochód roczny w takiej kwocie maksymalnej, która odpowiadałaby zapotrzebowaniu na opłacanie czteroprocentowej dywidendy i na umarzanie akcyj pierwszeństwa, które mają być wypuszczone celem zyskania środków pieniężnych dla powyższej kolei, a to w kwocie nominalnej, jakiej potrzeba dla zyskania kwoty 1,600.000 K w gotówce, w ten mianowicie sposób, iż gdyby czysty dochód roczny powyższej kolei nie osiągał zagwarantowanej dla niej sumy, część niedostającą uzupełni rząd. Rządowi zastrzega się ustanowienie bliższych warunków udzielenia wyżej określonej gwarancji państwowej.

Artykuł III.

W razie objęcia i wykonania koncesji na budowę i utrzymanie w ruchu kolei żelaznej wymienionej w artykule I przez nową bukowińską spółkę kolei lokalnej, która co do swej dotychczasowej linii korzysta również z gwarancji państwowej, może rząd zjednoczonemu przedsiębiorstwu kolejowemu nowej bukowińskiej spółki kolei lokalnej łącznie z koleją lokalną Werenczanka—Okna zagwarantować ogólny czysty dochód roczny odpowiadający sumie gwarantowanych przez państwo czystych dochodów dla wszystkich w jednolite przedsiębiorstwo kolejowełączonych linii kolejowych tejże spółki.

Oдноśnie do utworzonego w myśl powyższego postanowienia jednolitego przedsiębiorstwa, a w szczególności co do emisji akcyj jak również co do innych aktów prawnych, które w tym przypadku muszą być podjęte, należy odpowiednio zastosować ulgi skarbowe przewidziane w artykułach IV i V ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895.

Uwolnienie od podatków i należności, postanowione lit. d wspomnianego na końcu artykułu służy wymienionemu przedsiębiorstwu w takim rozmiarze, w jakim uwolnienie to przyznano w koncesjach dla każdej z połączonych linii kolejowych z osobna. Przytem należy ogólny dochód czysty rozdzielić między poszczególne linie według klucza podziału, który ustali rząd przy udzieleniu koncesji.

Artykuł IV.

Zapewnienie gwarancyi państwa, o której mowa w artykule II, przywiązane jest do warunku, że księstwo bukowiańskie oraz interesenci przyczynią się razem kwotą co najmniej 300.000 K w gotówce do kosztów budowy. Dodatki te spłacić można zwrotnie w akcyach zakładowych spółki akcyjnej, obejmującej wybudowanie tej kolei, przyczem od efektów tych, które w pełnej wartości imiennej będą liczone, odsetek interkalarnych przez czas budowy płacić nie trzeba.

Koncesyę na kolej lokalną, o której mowa w artykule I, nadać należy dopiero wtedy, gdy według uznania rządu i na podstawie dowodów przezeń zbadać się mających, pokrycie kosztów dostatecznie będzie zabezpieczone prelimitowanym kapitałem budowlanym i gdy wpłata dodatków, które interesowani mają uiszczyć, nastąpi przy zachowaniu warunków, oznaczyć się mających przez rząd.

Artykuł V.

Budowę wymienionej w artykule I kolei żelaznej należy skończyć najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia udzielenia koncesyi i gotową kolej oddać do tego terminu na użytek publiczny.

Budowa i dostawy powierzone być mają na podstawie szczegółowego projektu i kosztorysu, ułożonego przy odpowiednim wpływie organów państwowych, a to z bezpośrednim współudziałem rządu i według warunków, stosowanych zazwyczaj przy budowie kolei państwowych.

Roboty budowlane powierzyć należy oddzielnie od gromadzenia kapitału.

Artykuł VI.

Ruch na kolei wymienionej w artykule I, utrzymywać będzie przez cały okres koncesyjny państwo na rachunek koncesjonariusza a koncesjonariusz obowiązany będzie zwracać zarządowi kolei państwowych kosztą z powodu utrzymywania tego ruchu rzeczywiście poniesione, które według okoliczności ryczałtowo oznaczone będą.

Przytem dopóki kolej istotnie będzie korzystała z gwarancyi państwa lub dopóki zaliczki z tytułu gwarancyi wypłacone, nie będą zwrócone, zastrzega się dla zarządu państwowych kolei żelaznych, który obejmie ruch na koncesjonowanej kolei prawo urządzenia ruchu i ustanawiania taryf według własnego uznania przy uwzględnieniu każdorazowych wymogów obrotu.

Artykuł VII.

Ustawa ta nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Wykonanie tejże poruczam Moim Ministrom kolei żelaznych i skarbu.

We Wiedniu, dnia 19. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Derschatta wkr.

72.

Ustawa z dnia 19. lutego 1907,

dotycząca udzielenia dodatkowego kredytu na budowę przypadających na obszar Dalmacyi części kolei żelaznej do zatoki kotorskiej, która odgałęzia się od linii kolejowej Mostar—Metkovicz wraz z odnogą do Gruz (Dubrovnik).

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Maksymalny kredyt w kwocie 5,816.000 zhr. = 11,632.000 K, udzielony artykułem XIV ustawy z dnia 21. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 233, dla dalmatyńskich, kosztem państwa wykonać się mających szlaków kolei z Gabeli do zatoki kotorskiej wraz z odnogą do Gruz (Dubrovnik) podwyższa się o 620.000 K do kwoty 12,252.000 K.

Artykuł II.

Upoważnia się rząd, aby celem pokrycia dodatkowego zapotrzebowania w kwocie 620.000 K użył kredytów, które pod pozycją 10. programu budowlanego i inwestycyjnego, postanowionego ustawą z dnia 6. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 63, udzielono jako resztujące zapotrzebowanie dla linii kolei państwowej, już do obrotu oddanych, a co do których rachunek z budowy jeszcze nie był zamknięty, z tem jednak, iż przekroczenie kredytów tych z powyższego powodu musi się wykluczyć.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy tej, która z dniem ogłoszenia nabiera mocy obowiązującej, poruczam Memu Ministrowi kolei żelaznych i Memu Ministrowi skarbu.

We Wiedniu, dnia 19. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Derschatta wkr.

73.

Ustawa z dnia 6. marca 1907,

dotycząca podwyższenia gwarancyi państwowej dla kilku już zapewnionych kolei niższego rzędu.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się rząd, aby oznaczoną w artykule III ustawy z dnia 19. czerwca 1895, Dz. u. p. Nr. 83, maksymalną kwotę zagwarantowanego przez państwo czystego dochodu rocznego dla kolei żelaznej Marienbad — Karlsbad, oraz oznaczone w artykułach III i XXI ustawy z dnia 21. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 233, maksymalne kwoty zagwarantowanych przez państwo czystych dochodów rocznych dla kolei żelaznych Lambach — Haag, Kühnsdorf — Eisenkappel, Tryest — Porecze i Bregencya — Bezau, jak również oznaczoną w artykule III ustawy z dnia 1. lipca 1901, Dz. u. p. Nr. 85, maksymalną kwotę zagwarantowanego przez państwo czystego dochodu rocznego dla kolei żelaznej Hartberg — Friedberg, celem pokrycia dodatkowego zapotrzebowania kapitałów na budowę, które co do wymienionych kolei zaszło, podwyższył o kwoty odpowiadające rocznemu zapotrzebowaniu dla co najwyżej czteroprocentowego oprocentowania i dla mającej nastąpić co najdłużej w ciągu 75 lat, spłaty pożyczek, które dla powyższych kolei w celu wyżej wymienionym świeżo będą zaciągnięte, a to w takiej nominalnej kwocie, jakiej potrzeba dla uzyskania gotówki, a to dla kolei:

Marienbad — Karlsbad . . .	w kwocie 1,740.000 K
Lambach — Haag	„ 140.000 „
Kühnsdorf — Eisenkappel . . .	„ 100.000 „
Tryest — Porecze	„ 3,020.000 „
Bregencya — Bezau	„ 2,800.000 „
Hartberg — Friedberg	„ 1,600.000 „

Artykuł II.

Upoważnia się dalej rząd, aby oznaczoną w artykule III ustawy z dnia 21. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 233, maksymalną kwotę zagwarantowanego przez państwo czystego dochodu rocznego dla kolei żelaznej Meran — Mals celem pokrycia dodatkowego zapotrzebowania kapitału na budowę, które co do tej kolei zaszło i celem pokrycia kosztów zestawienia szczegółowego projektu na linię kolei żelaznej z Mals do Landeck i do granicy państwa ku Szwajcaryi, podwyższył o kwotę odpowiadającą rocznemu zapotrzebowaniu dla co najwyżej czteroprocentowego oprocentowania i co najdłużej w ciągu

75 lat nastąpić mającej spłaty pożyczki, którą zaciągnie się dla powyższej kolei, a to w takiej kwocie nominalnej, jakiej potrzeba dla uzyskania gotówki w kwocie 5,900.000 K.

Artykuł III.

Wykonanie tej ustawy, która z dniem ogłoszenia nabiera mocy obowiązującej, poruczam Memu Ministrowi kolei żelaznych i Memu Ministrowi skarbu.

We Wiedniu, dnia 6. marca 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Derschatta wkr.

74.

Ustawa z dnia 6. marca 1907,

odnosząca się do udziału państwa w zgromadzeniu kapitału dla kilku kolei lokalnych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się rząd, aby w celu zapewnienia poniżej wymienionych kolei lokalnych:

1. z stacyi Wekelsdorf uprz. austriacko-węgierskiej spółki kolei państwowych do Parschnitz;

2. z stacyi Opočno uprz. austriacko-węgierskiej spółki kolei państwowych do Dobruški;

3. z stacyi Skalice-Boskovice uprz. austriacko-węgierskiej spółki kolei państwowych przez Boskovice do stacyi Opatowice Wielkie morawskiej kolei zachodniej;

4. z stacyi Čejč kolei lokalnej Saitz-Göding przez Klobouky do Žďánic;

5. z Lwowa przez Kamionkę strumiłową do Stojanowa;

6. z stacyi Drohobycz kolei państwowych lub z innego dogodnego punktu na linii kolei państwowej Drohobycz — Borysław do Truskawca;

7. z stacyi Muszyna-Krynica kolei państwowych do Krynicy;

8. z Unterach nad Attersee do See nad Mondsee;

9. z stacyi Ruprechtshofen kolei lokalnej St. Pölten—Kirchberg nad Pielach—Mank przez Wieselburg do Gresten;

10. z Insbruka (Wilten) przez Seefeld aż do granicy bawarskiej przy Scharnitz;

11. z stacyi Reutte kolei lokalnej Reutte—Schönbichl przez Leremoos aż do granicy bawarskiej przy Griesen;

12. z stacyi Oberbozen kolei lokalnej Bozen—Oberbozen do Klobenstein;

13. z stacyi Bruneck uprz. spółki kolei południowej do Sand w dolinie Tauferer i

14. ze stacyi Leibnitz uprz. spółki kolei południowej przez Gleinstätten do stacyi Pöfing-Brunn uprz. gracko-köflachskiej spółki kolejowej i kopalnianej

przejął akcyje zakładowe spółek akcyjnych, które budują te koleje lokalne w następujących kwotach maksymalnych, a to co do kolei:

Wekelsdorf—Parschnitz	400.000 K
Opočno—Dobruška	120.000 „
Skalice-Boskovice—Opatowice Wielkie	400.000 „
Čejč—Ždánice	400.000 „
Lwów—Stojanów	4.000.000 „
Drohobycz—Truskawiec	750.000 „
Muszyna-Krynica—Krynica	550.000 „
Unterach—See	150.000 „
Ruprechtshofen—Gresten	380.000 „
Insbruck (Wilten)—bawarska granica przy Scharnitz	6,100.000 „
Reutte—bawarska granica przy Giesen	3,000.000 „
Oberbozen—Klobenstein	115.000 „
Bruneck—Sand w d. T.	200.000 „
Leibnitz—Pöfing-Brunn	600.000 „

Zapewnia się uwolnienie od stempli i należności dla potwierdzeń odbioru, które mają być wygotowane przy sposobności wypłaty wyżej wymienionych dodatków w kapitale.

Rządowi zastrzega się ustanowienie bliższych warunków co do dostarczenia wymienionym spółkom akcyjnym przywiedzonych dodatków w kapitale.

Artykuł II.

Upoważnia się rząd, aby oprócz dodatku w kapitale 520.000 K dozwolonego w myśl artykułu I ustawy z dnia 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 124, dla normalnotorowej kolei lokalnej z Libochovic do Jenšovic, przejął nadto pod warunkami przez rząd ustanowić się mającymi akcyje zakładowe spółki akcyjnej, która ma powstać dla tej kolei w maksymalnej wysokości 118.800 K.

Upoważnia się dalej rząd, aby celem odpowiedniego obniżenia zobowiązań finansowych, jakie powiaty Kołomyja i Horodenka oraz miasta Kołomyja i Horodenka przyjęły na siebie z tytułu dodatków na kolej lokalną Delatyn—Kołomyja—Stefanówka, przejął pod warunkami, które administracya państwowa postanowi, akcyje zakładowe spółki akcyjnej utworzonej dla wymienionej kolei lokalnej aż do maksymalnej wysokości 787.600 K.

Upoważnia się następnie rząd, aby oprócz dodatku państwowego w kwocie 780.000 K, dozwolonego w myśl artykułu I ustawy z dnia 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 124, dla wązkotorowej kolei lokalnej z Agonitz do Klaus, przejął nadto pod warunkami, które ustanowi rząd, akcyje zakładowe spółki akcyjnej, która kolej tę buduje w maksymalnej wysokości 300.000 K.

Dokumenta i podania, które z powodu interesów prawnych omówionych w poprzednich ustępach mają być wygotowane, korzystają z uwolnienia od stempli i należności.

Artykuł III.

Upoważnia się rząd, aby wziął udział w akcyi sanacyjnej dla kolei lokalnej z Častolovic przez Rychnov do Solnie (Kwasnei), koncesyonowanej dokumentem koncesyjnym z dnia 4. września 1892, Dz. u. p. Nr. 181, pod bliższymi warunkami, które administracya państwowa postanowi, przez przyznanie dodatku w kapitale w maksymalnej wysokości 150.000 K, o ile w tymże samym celu królestwo czeskie uiszcza dodatek co najmniej 98.200 K a gmina miasta Rychnov nad Kněžnou dodatek co najmniej 46.500 K, a nadto o ile gmina Rychnov nad Kněžnou zobowiąże się, iż na wypadek, gdyby czyste dochody kolei lokalnej nie miały wystarczyć na oprocentowanie i umorzenie zobowiązań na niej ciążących, da corocznie niedostającą kwotę z własnych funduszków.

Ten dodatek państwowy ma być uiszczony albo przez objęcie akcyi zakładowych w takiej właśnie kwocie nominalnej, gdyby w celu wyżej wymienionym miano założyć spółkę akcyjną, albo przez przypisanie powyższej kwoty, jako udziału państwa w przedsiębiorstwie, gdyby miano utworzyć spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością.

Zapewnia się uwolnienie od stempli i bezpośrednich należności dla wspomnianego w poprzednim ustępie utworzenia spółki akcyjnej lub spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, jak również dla podań, wpisów, wygotowań, umów i innych dokumentów, które z tego powodu okażą się potrzebne.

Artykuł IV.

Upoważnia się rząd, aby dodatki w kapitale, określone w artykułach I do III uzyskał w danym razie przez wydanie obligacji renty, utworzonej ustawą z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 131, lub w drodze innej operacji kredytowej.

Artykuł V.

Wykonanie tej ustawy, która nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi kolei żelaznych i Memu Ministrowi skarbu.

We Wiedniu, dnia 6. marca 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Korytowski włr.

Derschatta włr.

75.

Ustawa z dnia 8. marca 1907,
dotycząca wypracowania kosztem państwa projektu
na linię kolei żelaznej z Jasła do Koniecznej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się rząd, aby celem wybudowania kolei żelaznej Jasło—Konieczna, które najpóźniej w roku 1909 kosztem państwa ma być podjęte, polecił zestawić kosztem państwa szczegółowy projekt na linię kolei żelaznej od stacji Jasło kolei państwowych przez Żmigród aż do granicy galicyjsko-węgierskiej przy Koniecznej, która to linia kolejowa ma być wybudowana jako normalnotorowa.

W związku z wypracowaniem tego projektu należy zarazem celem dostarczenia kapitału na projektowaną kolej, zabezpieczyć w sposób obowiązujący świadczenia, których spodziewać się można od królestwa Galicyi i od interesowanych i należy postarać się o zapewnienie dostatecznych świadczeń tego rodzaju.

Artykuł II.

Na cel, określony w artykule I udziela się rządowi na rok 1907 kredytu w kwocie 180.000 K.

Kwot, których użyje się na poczet udzielonego kredytu, należy tymczasowo dostarczyć z zapasów kasowych a w swoim czasie w razie jeżeli budowa wspomnianej linii kolejowej będzie zapewniona, zwrócić napowrót z kapitału na jej budowę przeznaczanego.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Wykonanie tejże poruczam Memu Ministrowi kolei żelaznych i Memu Ministrowi skarbu.

We Wiedniu, dnia 8. marca 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Korytowski włr.

Derschatta włr.

76.

Rozporządzenie Ministerstwa skar-
bu z dnia 9. marca 1907,

dotyczące zmiany terminów wpłaty podatku domowo-czynszowego w podatkowym okręgu poborowym Budziejowice.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894. Dz. u. p. Nr. 110, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według dotąd obowiązujących przepisów należało w podatkowym okręgu poborowym Budziejowice wpłacać w kwartalnych ratach z góry, płatnych w dniach 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, uiszczać należy na przyszłość w tymże okręgu w czterech równych ratach, płatnych w dniach 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Te same terminy wpłat obowiązywać mają według §u 7 ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także i dla pięcioprocentowego podatku od czystego dochodu z domów, które z tytułu prowadzenia budowy w zupełności lub częściowo uwolnione są od podatku domowo-czynszowego.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. kwietnia 1907.

Korytowski włr.

77.

Rozporządzenie Ministra sprawie-
dliwości z dnia 14. marca 1907,

którem podaje się do wiadomości oświadczenie złożone przez radę rządową kantonu Zurych odnośnie do egzekucji na podstawie austriackich wyroków oraz zakres zapewnionej przez to wzajemności.

Rada rządowa kantonu Zurych złożyła pismem z dnia 31. stycznia 1907, następujące oświadczenie:

„Na zasadzie §u 752 ustawy odnoszącej się do zurychskiego wymiaru sprawiedliwości zapewnia się w kantonie Zurych wykonanie prawomocnych wyroków cywilnych austriackich sądów, zapadłych odnośnie do roszczeń z zakresu prawa majątkowego, w szczególności także co do ustalonych tamże roszczeń do kosztów sądowych i taks, o ile wyroki te wydał sędzia sam przez się właściwy, którego właściwości nie wyklucza także ustawodawstwo zurychskie. Dodatkowe badanie prawności lub trafności orzeczenia albo odnośnego postępowania nie nastąpi, z wyjątkiem pytania, czy dotknięty egzekucją był należycie zavezwany do postępowania przed

sądem austriackim i czy wskutek nieprawidłowości w postępowaniu nie miał przeszkody do wzięcia w niemu udziału.“

W tym zakresie należy także wzajemność uważać za zapewnioną, jeżeli rozchodzi się o to, by wykonać w krajach tutejszych w myśl §u 79 ord. egz., zapadły w kantonie zurychskim prawomocny wyrok cywilny odnośnie do roszczeń z zakresu prawa majątkowego, w szczególności także co do ustalonych tamże roszczeń do kosztów sądowych i taks.

Klein whr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26
także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący **okrąg doręczeń pocztowych.**

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1869 za . . . 6 K — h	Rocznik 1889 za . . . 6 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1899 " . . . 10 " — "
" 1860 " . . . 3 " 40 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1900 " . . . 7 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1901 " . . . 6 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1902 " . . . 7 " 50 "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1883 " . . . 5 " — "	" 1903 " . . . 9 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1884 " . . . 5 " — "	" 1904 " . . . 5 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "	" 1905 " . . . 6 " — "
" 1866 " . . . 4 " 40 "	" 1886 " . . . 4 " 60 "	" 1906 " . . . 12 " — "
" 1867 " . . . 4 " — "	" 1887 " . . . 5 " — "	
" 1868 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "	

Roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

W razie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przyznaje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25% a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełnie**, reklamować należy przy wydaniu niemieckiem najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg 1. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiające zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 21. marca 1907.

Treść: (№ 78 i 79). 78. Rozporządzenie, dotyczące przyłączenia gminy Karres do okręgu sądu powiatowego Imst.
79. Obwieszczenie, dotyczące przydzielenia miejsc służbowych do klas I do III dodatków aktywnych urzędników państwowych. — Sprostowanie.

78.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. marca 1907,

dotyczące przyłączenia gminy Karres do okręgu sądu powiatowego Imst.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, wyłącza się gminę Karres z okręgu sądu powiatowego Silz i przyłącza się ją do okręgu sądu powiatowego Imst.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. kwietnia 1907.

Klein wlr.

79.

Obwieszczenie całego Ministerstwa z dnia 19. marca 1907,

dotyczące przydzielenia miejsc służbowych do klas I do III dodatków aktywnych urzędników państwowych.

Na zasadzie artykułu II, §u 2, ustęp 1 i 2, ustawy z dnia 19. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 34, którą zmieniono niektóre postanowienia ustaw z dnia 15. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 47, z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 172, i z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255, jak również ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, o unormowaniu poborów i stosunków służbowych funkcyjnarjuszj państwowych, ogłasza się jako załącznik tabelaryczne zestawienie miejsc służbowych przydzielonych do klas I do III dodatków aktywnych urzędników państwowych.

Beck wlr.

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Marchet wlr.

Dzieduszycki wlr.

Prade wlr.

Klein wlr.

Bienert wlr.

Fort wlr.

Derschatta wlr.

Pacák wlr.

Latscher wlr.

Tabelaryczne zestawienie

miejsc służbowych przydzielonych do klas I do III dodatków aktywalnych.

I. Klasa.	
Styrya	Grac
Przymorze	Tryest
Czechy	Praga
Morawy	Berno
Galicya	Kraków, Lwów
II. klasa.	
Austria wyższa	Linc
Tyrol	Innsbruck
Czechy	Królewskie Winohrady, Pilzno, Smichov, Žižkov
Galicya	Przemysł
Bukowina	Czerniowce

III. klasa.

Austria niższa	Baden, Klosterneuburg, Krems, Mödling, Neunkirchen, St. Pölten, Wiener-Neustadt
Austria wyższa	Steyr, Wels
Solnogród	Solnogród
Styrya	Leoben, Marburg
Karyntya	Gelowice, Bielsk
Kraina	Lublana
Przymorze	Gorycja, Pola, Rovigno
Tyrol i Vorarlberg	Bozen, Dornbirn, Rovereto, Trydent
Czechy	Asch, Uście nad Labą, Most, Budziejowice, Chrudim, Duchców, Cheb, Jabloniec nad Nissą, Kraslice, Młody Bolesław, Karlsbad, Karlin, Kladno, Klatovy, Chomutów, Dvur Kralové, Kolín, Hora kutná, Louny, Litomierzyce, Náchod, Nusle, Pardubice, Pisek, Przybram, Liberec, Rumburg, Zatec, Tabor, Teplice, Trutnów, Turn, Warnsdorf, Vrsovice
Morawa	Hodonin, Iglawa, Kromieryż, Morawska Ostrawa, Mährisch-Schönberg, Nowy Jiczyn, Oderfurt, Olomniec, Przerów, Prościejów, Sternberg, Třebie, Witkowice, Znojmo
Szląsk	Bielsko, Karniów, Karwina, Polska Ostrawa, Gieszyn, Opawa
Galicja	Bochnia, Borysław, Brody, Brzeżany, Buczacz, Chrzanów, Drohobycz, Gródek Jagielloński, Horodenka, Jarosław, Jaworów, Kołomyja, Knihinin, Wieś, Nowy Sącz, Podgórze, Rzeszów, Sambor, Śniatyn, Stanisławów, Stryj, Tarnopol, Tarnów, Zloczów
Bukowina	Radowce, Suczawa
Dalmacya	Szybenik, Splet, Zadar

Sprostowanie.

W umowie z dnia 25. stycznia 1905 między Monarchią austriacko-węgierską a Państwem niemieckiem, dotyczącej się zaraźliwych chorób zwierzęcych, mieszczącej się w X. części Dziennika ustaw państwa z roku 1906 pod Nr. 25, słowo „Hamerau“ na stronie 319, w 8 wierszu od dołu ma właściwie opiewać „Hammerau“, a słowo „Vollman“ na stronie 320 w 7 wierszu z góry ma właściwie opiewać: „Vollman“.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße l. 26.

także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße l. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	2 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "			
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "			

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

W razie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przysznaje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25%, a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełnie**, reklamować należy przy wydaniu niemieckiem najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko **za opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 22. marca 1907.

Treść: (M 80 i 81). 80. Ustawa, dotycząca pozbycia kilku realności skarbowych. — 81. Ustawa, dotycząca pozbycia realności, będących w posiadaniu państwa.

80.**Ustawa z dnia 2. marca 1907,
dotycząca pozbycia kilku realności skarbowych.**

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

Artykuł I.

Upoważniam Mego Ministra skarbu, aby wieżę St. Michele w Pola, której używa zarząd wojskowy, wraz z przyległym obszarem pozbył a uzyskaną cenę oddał do rozporządzenia zarządowi wojskowemu celem nabycia innej realności.

Artykuł II.

Upoważniam Mego Ministra skarbu, aby skarbowy obszar budowlany pod liczbą 213 wykazu hipotecznego, położony w Hirschstetten, pozbył w drodze zamiany.

Artykuł III.

Upoważniam Mego Ministra skarbu, aby realność zwaną Bäckenhäus w Wiedniu, należącą do wykazu hipotecznego liczbą 1168, gminy katastralnej Wiedeń, dzielnica IX, pozbył.

Uzyskaną cenę należy zarachować jako dochód z pozbycia nieruchomości państwowych.

Artykuł IV.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Artykuł V.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 2. marca 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

81.**Ustawa z dnia 5. marca 1907,
dotycząca pozbycia realności, będących w posiadaniu państwa.**

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

Artykuł I.

Upoważniam Mego Ministra skarbu:

1. aby pozbył w drodze zamiany realność skarbową, a to parcele katastralne 103/1, 103/2, 103/3 i 129 w Wiedniu;

2. aby pozbył kasarnię „Bruska“, realność w Pradze, wchodzącą w skład wykazu tabuli krajowej pod liczbą 85, której używa zarząd wojskowy, a uzyskaną cenę oddał do rozporządzenia zarządowi wojskowemu celem nabycia innej realności.

3. aby pozbył realność w Poli (pod liczbą 79, wykazu hipotecznego), której używa zarząd wojskowy jako magazynu łóżek, a uzyskaną cenę oddał do rozporządzenia zarządowi wojskowemu w celu nabycia innej realności.

4. aby pozbył realność skarbową w Wiedniu, XVIII. dzielnica, Währingerstraße liczba 115.

5. aby pozbył w drodze zamiany część realności dawnego archiwum kart geograficznych wraz z przylegającym traktem od podwórza (budynku krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie, pod liczbą 299 wykazu hipotecznego).

6. aby pozbył grunt skarbowy „Rosenthal“ w III. dzielnicy Wiednia położony, którego używa

zarząd wojskowy, a uzyskaną cenę oddał do rozporządzenia zarządowi wojskowemu celem nabycia innej realności.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Artykuł III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Menu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 5. marca 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Korytowski włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 23. marca 1907.

Treść: (M 82—84.) 82. Obwieszczenie, dotyczące zmiany postanowień dokumentu koncesyjnego z dnia 3. czerwca 1899, odnoszących się do wykupienia kolei lokalnych w Wels (Wels[Haiding]—Aschach, Wels—Unterrohr i Sattledt—Grünau). — 83. Obwieszczenie, dotyczące przeniesienia na gminę miasta Liberzec koncesyi dla libereckich linii kolei drogowych. — 84. Obwieszczenie, dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 19. grudnia 1905, wydanego dla wązkotorowej elektrycznej kolei lokalnej z Trydentu do Malé w raz normalnotorową, na razie parą poruszaną linią łączącą z Mezolombardo do St. Michele.

S 2.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 16. marca 1907,

dotyczące zmiany postanowień dokumentu koncesyjnego z dnia 3. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 101, odnoszących się do wykupienia kolei lokalnych w Wels (Wels[Haiding]—Aschach, Wels—Unterrohr i Sattledt—Grünau).

Na podstawie Najwyższego upoważnienia zmienia się postanowienia §u 5go dokumentu koncesyjnego z dnia 3. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 101, ze względu na zawarty pod datą 27. lutego 1907, co do dzierżawy i utrzymywania kolei w ruchu układ między Dyrekcją kolei państwowych w Linen a Spółką kolei lokalnej w Wels jako koncesyonaryuszką kolei lokalnych Wels(Haiding)—Aschach, Wels—Unterrohr i Sattledt—Grünau (koleje lokalne w Wels), w tym kierunku, iż

1. w miejsce postanowień pod 1. 1. tegoż paragrafu, mają obowiązywać postanowienia następujące:

1. Wynagrodzenie, które uiszczać się w razie wykupienia kolei, będzie polegało na tem, iż państwo:

a) obejmie do zapłaty z własnych funduszów, w miejsce Spółki kolei lokalnej w Wels, jako

jej prawonabywca, ciążącą pożyczkę pierwszeństwa z roku 1900, w pierwotnej kwocie nominalnej 3.400.000 K. w chwili wykupienia linii spółkowych jeszcze nieumorzoną a

b) ponadto uiszczać będzie od chwili wykupienia aż do końca trwania koncesyi roczną rentę w tej wysokości, jaka wyniknie z odciążenia od czynszu dzierżawnego w kwocie 286.200 K. ustanowionego w umowie z dnia 27. lutego 1907, każdorocznego rocznego, zgodnego z planem zapotrzebowania na oprocentowanie i umorzenie wspomnianej pożyczki pierwszeństwa.

Tę rentę roczną wypłacać będzie zarząd państwowy Spółce kolei lokalnej w Wels przez czas trwania koncesyi po połowie w dniu 2. stycznia i w dniu 1. lipca każdego roku, zaś w dniu 1. lipca 1975 jedynie w kwocie przypadającej *pro rata temporis* za czas od 1. lipca do 10. października.

Zarząd państwowy zastrzega sobie prawo, spłacić Spółce kolei lokalnej w Wels każdej chwili w miejsce ustanowionej powyżej renty rocznej, wartość kapitałową anuitetów, każdorocznie jeszcze zalegających, obliczoną po 4 od stał rocznie z procentem składanym, a to w gotówce lub państwowych zapisach długu, których rodzaj pozostawia się c. k. zarządowi

państwowemu do wyboru, albo też akcyje spółki, będące jeszcze w obiegu w chwili wykupienia zmienić przez przestemplowanie na 3½ procentowe państwowe zapisy długu.

W razie, gdyby zwrot kapitału nastąpił w państwowych zapisach długu, należy te ostatnie liczyć po takim kursie, jaki okaże się jako przeciętny kurs pieniężny państwowych zapisów długu tego samego rodzaju, notowany urzędowo na giełdzie wiedeńskiej w ciągu bezpośredniego poprzedzającego półrocza.

II. postanowienia pod l. 3, lit c i pod l. 5 tego paragrafu zupełnie mają odpaść.

Derschatta wlr.

83.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 16. marca 1907,

dotyczące przeniesienia na gminę miasta Liberzec koncesyi dla libereckich linii kolei drogowych.

Ponieważ liberecka spółka kolei drogowych, jako dotychczasowa koncesyonaryuszka elektrycznej wązkotorowej kolejki w mieście Liberzec, koncesyonowanej dla gminy miasta Libereca na podstawie obwieszczenia Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 5. października 1896, Dz. u. p. Nr. 206, jak również elektrycznej wązkotorowej linii kolejki z Libereca (Plac sukieny) do Rochlic, koncesyonowanej dla powyższej spółki na podstawie obwieszczenia Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 23. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 233, i elektrycznej wązkotorowej linii kolejki z „Altstädterplatz“ w Liberecu przez „Eisengasse“ i „Kratzauerstraße“ aż do mostu nad „Neiße-Werkskanal“, koncesyonowanej na podstawie obwieszczenia Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 13. sierpnia 1904, Dz. u. p. Nr. 89, prosiła w porozumieniu z gminą miasta Libereca o przeniesienie na gminę miasta Libereca względnie przywrócenie tej gminie, koncesyi tych, przeto przychylając się do prośby tej, przenosi się na gminę miasta z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1906 prawa i obowiązki, z koncesyi wynikające, które urosły dla libereckiej spółki kolei drogowych oduośnie do wyżej wymienionych linii kolejek, a to z tem, iż uchyla się postanowienia §u 6go i pierwszego ustępu §u 11go obwieszczenia Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 5. października 1896,

Dz. u. p. Nr. 206, w których miejsce wstępują następujące postanowienia:

I.

Utworzenie spółki akcyjnej dla libereckich linii kolei drogowych, jak również wypuszczenie obligacyi pierwszeństwa jest wykluczone.

Jako rzeczywisty kapitał zakładowy linii kolei drogowych ustanawia się ich cenę nabycia w kwocie 1,220.000 K z doliczeniem ubocznych wydatków, które należycie będą udowodnione i które podlegają zatwierdzeniu ze strony zarządu państwowego.

Gdyby po zużycowaniu zatwierdzonego kapitału zakładowego, miało wykonać dalsze jeszcze nowe budowy lub pomnożyć urządzenia do ruchu służące, to można dotyczące wydatki doliczyć do kapitału zakładowego, jeżeli zarząd państwowy zgodzi się na zamierzone nowe budowy lub na pomnożenie urządzeń do ruchu służących i jeżeli wydatki te należycie będą wykazane.

Cały kapitał zakładowy należy umorzyć w ciągu trwania koncesyi według planu umorzenia, podlegającego zatwierdzeniu zarządu państwowego.

II.

Czas trwania koncesyi wraz z ochroną przeciw budowie nowych kolei, wypowiedziana w §ie 9. lit. b, ustawy o koncesyonowaniu kolei żelaznych, ustanawia się na dziewięćdziesiąt (90) lat, licząc od dnia 5. października 1896, a gaśnie ona po upływie tego terminu.

Derschatta wlr.

84.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 16. marca 1907,

dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 19. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 195, wydanego dla wązkotorowej elektrycznej kolei lokalnej z Trydentu do Malè wraz z normalnotorową, na razie parą poruszaną linią łączącą z Mezolombardo do St. Michele.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia zarządza się następujące uzupełnienia i zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 19. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 195:

I. Wskutek postanowień zawartych w artykule 1 ustawy z dnia 26. grudnia 1906. Dz. u. p. Nr. 4 z roku 1907, wstąpią w miejsce postanowień §u 2, ustępu 2 wyżej wymienionego dokumentu koncesyjnego, które uchyla się, następujące postanowienia:

„Wspomnianą pożyczkę pierwszeństwa można jednak zaciągnąć tylko do tej, w swoim czasie przez zarząd państwowy oznaczyć się mającej imiennej wysokości, której wymagać będzie uzyskanie kwoty 7,190.000 K w gotówce.“

II. W miejsce postanowień, zawartych w §ie 11. ustępie ostatnim wyżejpowołanego dokumentu kon-

cesyjnego, które uchyla się, wstąpią następujące postanowienia:

„W statucie spółki akcyjnej należy zamieścić postanowienie, iż wszyscy członkowie zarządu (rady nadzorczej, dyrekcyi) mają być obywatelami austriackimi, a co najmniej pięć szóstych części z ich liczby musi mieć miejsce zamieszkania na obszarze królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.“

Derschatta wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße l. 26,
także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße l. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	2 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "			
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "			

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Wrazie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przyznaje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25% a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełnie, reklamować należy przy wydaniu niemieckiem najpóźniej w **przebiegu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej w **przebiegu sześciu tygodni** po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 23. marca 1907.

Treść: (M 85 i 86). 85. Obwieszczenie, którem ogłasza się zaliczenie gminy miasta Bischofteinitz do dziesiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 86. Ustawa, dotycząca zmiany ustaw z dnia 27. kwietnia 1887, z dnia 3. kwietnia 1891 i z dnia 28. marca 1896, o wojskowym zaopatrzeniu wdów i sierót po oficerach, urzędnikach wojskowych, wojskowych, pobierających płacę miesięczną, a nie zaliczonych do żadnej klasy stopnia służbowego i po żołnierzach wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej i pospolitego ruszenia.

85.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 8. stycznia 1907,

k którem ogłasza się zaliczenie gminy miasta Bischofteinitz do dziesiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Odnosnie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900. Dz. u. p. Nr. 214, zalicza się w porozumieniu z c. i k. Ministerstwem wojny gminę miasta Bischofteinitz w Czechach do dziesiątej klasy taryfy czynszowej wojskowych kwaterunków, która obowiązuje do końca roku 1910.

Korytowski wlr.

Latscher wlr.

86.

Ustawa z dnia 19. marca 1907,

dotycząca zmiany ustaw z dnia 27. kwietnia 1887. Dz. u. p. Nr. 41, z dnia 3. kwietnia 1891, Dz. u. p. Nr. 48, i z dnia 28. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 48, o wojskowym zaopatrzeniu wdów i sierót po oficerach, urzędnikach wojskowych, wojskowych, po-

bierających płacę miesięczną, a nie zaliczonych do żadnej klasy stopnia służbowego i po żołnierzach wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej i pospolitego ruszenia.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Pensye wdów po wojskowych, zaliczonych do pewnej klasy stopnia służbowego lub posiadających tytuł i charakter tej klasy stopnia służbowego, którym w myśl ustaw z dnia 27. kwietnia 1887, z dnia 3. kwietnia 1891 i z dnia 28. marca 1896 służy prawo do zaopatrzenia, ustanawia się w następujących wymiarach, a to:

dla	I. klasy stopnia służbowego	w kwocie	5.400 K
"	II.	"	5.400 "
"	III.	"	5.000 "
"	IV.	"	3.500 "
"	V.	"	2.500 "
"	VI.	"	2.000 "
"	VII.	"	1.500 "
"	VIII.	"	1.200 "
"	IX.	"	1.000 "
"	X.	"	900 "
"	XI.	"	750 "
"	XII.	"	700 "

rocznie.

§ 2.

Dla wdów po wojskowych, pobierających płacę miesięczną a niezaliczonych do żadnej klasy stopnia służbowego, ustanawia się pensję w wysokości trzeciej części ostatniej płacy miesięcznej, którą zmarły mąż pobierał w służbie czynnej, najmniej jednak w kwocie 400 K rocznie.

§ 3.

Dla ślubnych lub przez później zawarte małżeństwo uprawnionych dzieci wojskowego, który pobierał płacę miesięczną, należy się wdowie, jeżeli ona sama ma prawo do ciągłej pensji, za każde dziecko na jej utrzymaniu będące aż do ukończenia 24. roku życia lub aż do uzyskania wcześniejszego zaopatrzenia, dodatek na wychowanie w wysokości jednej piątej części pensji wdowiej, jednakowoż maksymalną kwotę rocznego dodatku na wychowanie jednego dziecka oznacza się na 500 K.

Ogólna kwota dodatków na wychowanie nie może przekraczać wysokości pensji wdowiej nawet, jeżeli jest więcej jak pięć sierót uprawnionych do obdzielenia. Gdyby wypadek taki zaszedł, należy dodatki na wychowanie każdego dziecka wymierzyć w takiej kwocie, która wypadnie z podzielenia ogólnej dopuszczalnej kwoty przez liczbę dzieci.

Gdy wydarzy się, iż dziecko wyjdzie z uprawnienia do poboru, natenczas podwyższa się dodatek na wychowanie dla każdego z pozostałych dzieci dopóki wymiar oznaczony w pierwszym ustępie niniejszego paragrafu nie będzie osiągnięty.

§ 4.

Sieroty po wojskowych, którzy pobierali płacę miesięczną, bez ojca i matki lub z takimi na równi postawione, mają prawo, o ile nie posiadają zaopatrzenia i o ile nie ukończyły 24. roku życia do konkretnego dodatku na wychowanie w ogólnej kwocie równającej się połowie tej pensji wdowiej, którą pobierała ich matka lub macocha, lub która tymże według §§ów 1 i 2 byłaby się należała.

Gdyby jednak suma dodatków na wychowanie, która w myśl §u 3 należałaby się matce, miała przekraczać konkretny dodatek na wychowanie, to należy wyasygnować nadwyżkę jako dopłatę do konkretnego dodatku na wychowanie z tem, iż przy każdym wyjściu dziecka z uprawnienia do poboru, które wydarzy się, odpada przypadający na nie dodatek na wychowanie, a to aż do chwili, dopóki nadwyżka owa zupełnie nie zniknie i nie pozostanie jedynie tylko konkretny dodatek na wychowanie w pełnym wymiarze.

Konkretny dodatek na wychowanie wraz z dopłatami nie może żadną miarą przekraczać wysokości należącej się pensji wdowiej.

§ 5.

Bieżące ustawowe zaopatrzenie wdowy i dzieci po wojskowym, który zmarł, będąc w stanie spoczynku, a pobierał płacę miesięczną, nie mogą razem wzięte przekraczać ustawowych poborów emerytalnych zmarłego; dodatki na wychowanie, które w danym razie mogą się należeć, powinno się w razie potrzeby unormować według analogii §u 3, ustępu ostatniego względnie przedostatniego.

Gdyby jednak ustawowa emerytura, pobierana przez zmarłego małżonka nie osiągała kwoty 750 K co do wojskowego, zaliczonego do pewnej klasy stopnia służbowego, od XI. klasy tegoż stopnia w górę, zaś kwoty 700 K co do wojskowego XII. klasy stopnia służbowego, a kwoty 400 K co do wojskowego, pobierającego płacę miesięczną, a niezaliczonego do żadnej klasy stopnia służbowego, to należy mimo to wymierzyć pensję wdowie w kwocie 750, względnie 700 lub 400 K.

W tym wypadku nie ma wdowa oczywiście prawa do dodatku na wychowanie swych dzieci.

§ 6.

Pobór pensji wdowiej i dodatku na wychowanie rozpoczyna się dla osób pozostałych po wojskowych, którzy pobierali płacę miesięczną z pierwszym dniem miesiąca następującego po śmierci męża (ojca).

§ 7.

Wdowom po żołnierzach, które na podstawie ustaw, wymienionych w §ie 1 uzyskają w przyszłości prawo do pensji, należy pensję tę wymierzyć w wysokości oznaczonej w §ie 23 ustawy z dnia 27. kwietnia 1887 wraz z dodatkiem 50procentowym.

§ 8.

Dla ślubnych lub przez następne małżeństwo uprawnionych dzieci żołnierza należy się wdowie, jeżeli ona sama ma prawo do ciągłej pensji wdowiej, za każde na jej utrzymaniu będące dziecko dodatek na wychowanie w kwocie 48 K rocznie aż do osiągnięcia wieku prawidłowego, to jest u sierót płci męskiej aż do ukończenia 16, a u sierót płci żeńskiej aż do ukończenia 14. roku życia lub aż do możliwie wcześniejszego zaopatrzenia dziecka (§ 29 ustawy z dnia 27. kwietnia 1887).

Celem dalszego korzystania z nauk można tym sierotom po żołnierzach, które uczęszczają do krajowych zakładów szkolnych i wykazują odpowiednie postępy, pozostawić dodatek na wychowanie aż do ukończenia nauk, jednak nie dłużej, jak do ukończenia 24. roku życia.

§ 9.

Ogólna kwota pensji wdowiej i dodatków na wychowanie dla osób pozostałych po żołnierzach nie może przekraczać kwoty 540 K rocznie.

Gdyby wypadek taki zaszedł, natenczas należy na czas jego trwania wymierzyć jako dodatek na wychowanie wszystkich sierót tylko różnicę pomiędzy kwotą 540 K a pensją wdowią i sierotom w równych częściach wyasygnować.

§ 10.

Sierotom bez ojca i matki lub na równi z takimi postawionym, które pozostały po żołnierzach, należy się, o ile nie są zaopatrzone i nie osiągnęły jeszcze wieku prawidłowego (§ 8) dodatek na wychowanie w rocznej kwocie 72 K; jednakowoż ogólna kwota dodatków na wychowanie nie może przekraczać kwoty 360 K tak, iż gdyby było więcej jak pięć sierót, uprawnionych do obdzielenia, należy dodatek na wychowanie dla każdej sieroty wymierzyć w takiej tylko kwocie, jaka wypadnie z podzielenia kwoty 360 K przez liczbę sierót.

Postanowienia drugiego ustępu §u 8 odnoszą się także do powyższych sierót po żołnierzach.

§ 11.

Ustawowe lub prawidłowe zaopatrzenie dotychczasowych wdów po wojskowych pobierających płacę miesięczną od XII. klasy stopnia służbowego w górę aż do V. klasy stopnia służbowego łącznie, które już stało się należnym, ma być podwyższone do kwot, wyznaczonych w następującej skali, a mianowicie:

przy	V. klasie stopnia służbowego na 2.000 K	
„	VI. „ „ „ „	1.700 „
„	VII. „ „ „ „	1.300 „
„	VIII. „ „ „ „	1.150 „
„	IX. „ „ „ „	1.000 „
„	X. „ „ „ „	900 „
„	XI. „ „ „ „	750 „
„	XII. „ „ „ „	700 „

rocznie.

Prawidłowe i ustawowe pensye dotychczasowych wdów po wojskowych, pobierających płacę miesięczną a nie zaliczonych do żadnej klasy stopnia służbowego, które już stały się należnymi, należy, o ile one nie dosięgają 400 K, podwyższyć do tej kwoty.

Do tych podwyższonych pensji wlicza się dodatki z łaski (dary z łaski i t. p.), gdyby one miały miejsce.

§ 12.

Ogólne zapotrzebowanie pokryje się w myśl postanowień artykułu III ustawy z dnia 27. kwietnia 1887. Dz. u. p. Nr. 41.

§ 13.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej z pierwszym dniem tego miesiąca, który nastąpi po ogłoszeniu, pod warunkiem, iż w krajach korony węgierskiej wydane będą takie same postanowienia ustawowe.

Zaopatrzenie wdów wymienionych w §ie 11 należy jednak już poczynając od dnia 1. stycznia 1907 podwyższyć do wyniaru tamże oznaczonego.

Zaopatrzenie wdów po tych wojskowych, którzy pobierali płacę miesięczną i zmarli przed wejściem niniejszej ustawy w moc obowiązującą, a to po dniu 30. września 1906, wymierzy się również według wymiaru, ustanowionego w §ie 11. Jeżeli wdowy takie uzyskają prawo do poboru dopiero po wejściu niniejszej ustawy w moc obowiązującą, to należy ich zaopatrzenie wypłacić im nie dopiero po upływie kwartału pośmiertnego (§ 18 ustawy z dnia 27. kwietnia 1887), lecz od dnia wejścia niniejszej ustawy w moc obowiązującą.

Ustawa niniejsza nie ma zastosowania do sierót po wojskowych, które obecnie pobierają zaopatrzenie ustawowe lub prawidłowe.

Nie narusza się ustaw o zaopatrzeniu z dnia 27. kwietnia 1887, z dnia 3. kwietnia 1891 i z dnia 28. marca 1896, o ile ustawa niniejsza nie wydaje odmiennych zarządzeń.

§ 14.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi obrony krajowej, który w tym względzie porozumie się z Moim Ministrem wojny oraz Memu Ministrowi skarbu.

We Wiedniu, dnia 19. marca 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Latscher wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26.

także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1869 za . . . 6 K — h	Rocznik 1889 za . . . 6 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1857 " . . . 4 " 70 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1899 " . . . 10 " — "
" 1860 " . . . 4 " 40 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1900 " . . . 7 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1901 " . . . 6 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1902 " . . . 7 " 50 "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1883 " . . . 5 " — "	" 1903 " . . . 9 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1884 " . . . 5 " — "	" 1904 " . . . 5 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "	" 1905 " . . . 6 " — "
" 1866 " . . . 4 " 40 "	" 1886 " . . . 4 " 60 "	" 1906 " . . . 12 " — "
" 1867 " . . . 4 " — "	" 1887 " . . . 5 " — "	
" 1868 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "	

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Wrazie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przyznaje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25% a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełnie**, reklamować należy przy wydaniu niemieckiem najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg 1. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz **nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XL. — Wydana i rozesłana dnia 24. marca 1907.

Treść: (Nr 87 i 88.) 87. Obwieszczenie, dotyczące taryfy opłat za chemiczno-analityczne badania w c. k. głównym Urzędzie probierczym w Wiedniu. — 88. Rozporządzenie, którem zmienia się niektóre postanowienia rozporządzeń z dnia 19. lipca 1902 i z dnia 15. lipca 1906, dotyczących pomocniczego personelu kancelaryjnego, oraz rozporządzenia z dnia 15. października 1902, dotyczącego pomocniczych sług przy władzach, urzędach i zakładach państwowych.

87.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 26. stycznia 1907,

dotyczące taryfy opłat za chemiczno-analityczne badania w c. k. głównym Urzędzie probierczym w Wiedniu.

Taryfa opłat, które c. k. główny Urząd probierczy w Wiedniu ma pobierać za chemiczno-analityczne badania, ogłoszona rozporządzeniem z dnia 8. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 93, traci moc obowiązującą z dniem 31. marca 1907. Nową taryfę, która w jej miejsce wchodzi z dniem 1. kwietnia 1907, można przeglądać i nabyć w wymienionym urzędzie.

Korytowski wlr.

88.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 23. marca 1907,

k którem zmienia się niektóre postanowienia rozporządzeń z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 145, i z dnia 15. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 141,

dotyczących pomocniczego personelu kancelaryjnego, oraz rozporządzenia z dnia 15. października 1902, Dz. u. p. Nr. 200, dotyczącego pomocniczych sług przy władzach, urzędach i zakładach państwowych.

Artykuł I.

Funkcjonaryusze podlegający postanowieniom I. rozdziału rozporządzenia z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 145, względnie artykułu III rozporządzenia z dnia 15. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 141, mają na przyszłość używać urzędowej nazwy „oficyantów kancelaryjnych“, względnie „oficyantek kancelaryjnych“, a funkcjonaryusze podlegający II rozdziałowi na wstępie powołanego rozporządzenia, nazwę „pomocników kancelaryjnych“, względnie „pomocniczek kancelaryjnych“.

Następnie rozporządza się na przyszłość, zmieniając postanowienia §u 9 rozporządzenia z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 145, zmienionego już artykułem I rozporządzenia z dnia 15. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 141 i §u 12 statutu zaopatrzenia, oraz zmieniając postanowienia artykułu III §§ów 4 i 6 rozporządzenia z dnia 15. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 141, §u 37 rozporządzenia z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 145 i §§ów 5 i 6 statutu zakładu zaopatrzenia, jak następuje:

§ 1.

Prawidłowe pobory roczne oficyantów kancelaryjnych wynoszą:

Klasa lat służby	Odpowiadająca służbie	We Wiedniu	W miejscowościach			
			I.	II.	III.	IV.
			klasy dodatków aktywalnych			
			k o r o n			
I.	ponad 3 lata aż do 6 lat	1380	1320	1260	1140	1080
II.	ponad 6 do 10 lat	1560	1470	1380	1260	1200
III.	ponad 10 do 15 lat	1740	1620	1500	1380	1320
IV.	ponad 15 do 20 lat	1860	1740	1620	1500	1440
V.	ponad 20 do 25 lat	1980	1860	1740	1620	1560
VI.	ponad 25 do 30 lat	2100	1980	1860	1740	1680
VII.	ponad 30 do 35 lat	2220	2100	1980	1860	1800
VIII.	ponad 35 lat	2340	2220	2100	1980	1920

Celem wymiaru bieżących poborów emerytalnych oficyantów kancelaryjnych należy podstawę wymiaru emerytury oznaczyć według następnego wzoru:

Roczne pobory stanu czynnego					Roczna kwota zasadnicza pod- stawy wmiaru emerytury
We Wiedniu	w miejscowości klasy				
	I.	II.	III.	IV.	
k o r o n					
1380	1320	1260	1140	1080	1000
1560	1470	1380	1260	1200	1120
1740	1620	1500	1380	1320	1240
1860	1740	1620	1500	1440	1360
1980	1860	1740	1620	1560	1480
2100	1980	1860	1740	1680	1600
2220	2100	1980	1860	1800	1720
2340	2220	2100	1980	1920	1840
2460	2340	2220	2100	2040	1960

Jeżeli zajądą warunki §u 12, ostatniego ustępu statutu zakładu zaopatrzenia, to należy obliczyć podstawę wymiaru emerytury według stosunku, jaki zachodzi między maksymalną kwotą według skali a maksymalną kwotą zasadniczą 1960 K.

§ 2.

Prawidłowe pobory roczne oficyantek kancelaryjnych wynoszą:

Klasa lat służby	Odpowiadająca służbie	We Wiedniu	W miejscowościach			
			I.	II.	III.	IV.
			klasy dodatków aktywalnych			
			k o r o n			
I.	ponad 5 do 9 lat	1280	1170	1100	1020	960
II.	ponad 9 do 13 lat	1300	1220	1190	1125	1060
III.	ponad 13 do 17 lat	1380	1340	1300	1230	1160
IV.	ponad 17 do 21 lat	1500	1450	1410	1335	1260
V.	ponad 21 do 25 lat	1600	1570	1520	1440	1360
VI.	ponad 25 do 29 lat	1720	1680	1630	1545	1460
VII.	ponad 29 do 33 lat	1840	1800	1740	1650	1560
VIII.	ponad 33 do 37 lat	1960	1910	1850	1755	1660
IX.	ponad 37 lat	2100	2030	1960	1860	1760

Celem wymiaru bieżących poborów emerytalnych oficyantek kancelaryjnych należy podstawę wymiaru emerytury oznaczyć według następującego wzoru:

Roczne pobory stanu czynnego					Roczna kwota zasadnicza pod- stawy wymiaru emerytury
We Wiedniu	w miejscowości klasy				
	I.	II.	III.	IV.	
k o r o n					
1280	1170	1100	1020	960	900
1300	1220	1190	1125	1060	1000
1380	1340	1300	1230	1160	1100
1500	1450	1410	1335	1260	1200
1600	1570	1520	1440	1360	1300
1720	1680	1630	1545	1460	1400
1840	1800	1740	1650	1560	1500
1960	1910	1850	1755	1660	1600
2100	2030	1960	1860	1760	1700

W razie, gdyby zaszyły warunki artykułu III, §u 6, ostatniego ustępu, rozporządzenia z dnia 15. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 141, należy obliczyć podstawę wymiaru emerytury według stosunku, jaki zachodzi między kwotą maksymalną według skali a maksymalną kwotą zasadniczą 1700 K.

§ 3.

Wymiar odpraw, należnych uczestnikom zaopatrzenia i osobom po nich pozostałym (§§y 20 i 35 statutu) oraz „najwyższego wymiaru poborów zaopatrzenia wdowy i dzieci“ (§ 33 sta-

tutu) i kwartału pośmiertnego (§ 36 statutu zakładu zaopatrzenia) jak również przypadających w danym razie do zwrotu kosztów choroby i pogrzebu (artykuł III, § 7 rozporządzenia z dnia 15. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 141), nastąpi w przyszłości, tak jak dotąd, jedynie na zasadzie dotychczasowego wymiaru podstaw do wymierzania emerytury, ustanowionego rozporządzeniem z dnia 15. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 141, względnie na podstawie przypadających według tegoż poborów emerytalnych.

§ 4.

Wkładki uczestników ustanowione w §ie 5 statutu zakładu zaopatrzenia mają wynosić na przyszłość odnośnie do oficyantów kancelaryjnych 3:6 od sta a odnośnie do oficyantek kancelaryjnych 3:2 od sta podstaw wymiaru emerytury, oznaczonych niniejszem rozporządzeniem.

W wymiarze dodatku zarządu państwowego (§ 6 statutu) nie zaprowadza się zmiany i należy tenże uiszczać, jak dotąd w wysokości 3 od sta podstaw wymiaru emerytury, unormowanych rozporządzeniem z dnia 15. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 141.

Oficyanci kancelaryjni I klasy lat służby i oficyantki kancelaryjne I i II klasy lat służby, którzy w chwili, gdy rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać, już pełnią swe obowiązki, winni wyżej ustanowione podwyższone wkładki emerytalne uiszczać dopiero od chwili uzyskania podstawy do wymiaru emerytury w kwocie 1120 K, względnie 1100 K.

§ 5.

Wymiar dziennego wynagrodzenia pomocników i pomocniczek kancelaryjnych ustanawia się w następujących kwotach:

We Wiedniu		W miejscowościach							
		I.		II.		III.		IV.	
		klasy dodatków aktywalnych							
		K	h	K	h	K	h	K	h
3	50	3	20	3		2	70	2	50

Artykuł II.

Zmieniając postanowienia §u 3 rozporządzenia z dnia 15. października 1902, Dz. u. p. Nr. 200, ustanawia się wymiar zapłaty dziennej (zarobku dziennego) dla całkowicie zatrudnionych pomocniczych sług, jak następuje:

I.

Dla pomocniczych sług zatrudnionych przy władzach, urzędach i zakładach państwowych z wyjątkiem c. k. Zakładu poczt i telegrafów:

G d y s ł u ż ą	We Wiedniu		W miejscowościach							
			I.		II.		III.		IV.	
			klasy dodatków aktywalnych							
	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h
5 lat albo mniej	3		2	80	2	60	2	40	2	40
ponad 5 do 10 lat	3	30	3	10	2	90	2	70	2	70
ponad 10 do 15 lat	3	60	3	40	3	20	3		3	
ponad 15 do 20 lat	3	80	3	60	3	40	3	20	3	20
ponad 20 lat	4		3	80	3	60	3	40	3	40

II.

Dla pomocniczych sług c. k. Zakładu poczt i telegrafów:

G d y s ł u ż a	We Wiedniu		W miejscowościach							
			I.	II.	III.		IV.			
					klasy dodatków aktywalnych					
	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h
krócej jak rok	2	80	2	60	2	40	2	30	2	30
dłużej jak rok aż do 3 lat	3	.	2	80	2	60	2	50	2	50
od 3 do 5 lat	3	20	3	.	2	80	2	70	2	70
dłużej jak 5 lat	3	40	3	20	3	.	2	90	2	90

Artykuł III.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nabierają mocy obowiązującej z dniem 1. kwietnia 1907.

Beck wlr.
Korytowski wlr.
Auersperg wlr.
Marchet wlr.
Dzieduszycki wlr.
Prade wlr.

Klein wlr.
Bienenrth wlr.
Fört wlr.
Derschatta wlr.
Pacák wlr.
Latscher wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26,
także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały rocznik 1907 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi 8 K.

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1869 za . . . 6 K — h	Rocznik 1889 za . . . 6 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1871 " . . . 1 " — "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1899 " . . . 10 " — "
" 1860 " . . . 2 " 40 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1900 " . . . 7 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1901 " . . . 6 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1902 " . . . 7 " 50 "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1883 " . . . 5 " — "	" 1903 " . . . 9 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1884 " . . . 5 " — "	" 1904 " . . . 5 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "	" 1905 " . . . 6 " — "
" 1866 " . . . 4 " 40 "	" 1886 " . . . 4 " 60 "	" 1906 " . . . 12 " — "
" 1867 " . . . 4 " — "	" 1887 " . . . 5 " — "	
" 1868 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "	

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Wrazie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przyznaje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25% a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełnie, reklamować należy przy wydaniu niemieckiem najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg 1. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLI. — Wydana i rozesłana dnia 27. marca 1907.

Treść: (M 89—91.) 89. Rozporządzenie, zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, dotyczącego uregulowania stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych. — 90. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia podstawy wymiaru emerytury dla klasy I a u oficyantek pocztowych. — 91. Rozporządzenie, zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 14. marca 1906, odnoszącego się do uregulowania stosunków służby i płacy pomocników mechaników przy zakładzie poczt i telegrafów.

§ 9.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 23. marca 1907,

zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 77, dotyczącego uregulowania stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 22. marca 1907 rozporządza się, zmieniając czę-

ściowo obwieszczone powołaniem rozporządzeniem „Postanowienia normalne dotyczące stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych“ z mocą obowiązującą od dnia 1. kwietnia 1907, co następuje:

§ 1.

Wzór dla wymiaru płacy dziennej aspirantów pocztowych płci męskiej ustanowiony w § 14 wspomnianych postanowień normalnych zastępuje się następującym nowym wzorem:

Stopień płacy dziennej	W o k r ę g u									
	Wiednia		I		II		III		IV	
	klasy dodatków aktywalnych									
	wynosić będzie płaca dzienna									
	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h
3	3	—	2	80	2	60	2	40	2	20
2	3	20	3	—	2	80	2	60	2	40
1	3	40	3	20	3	—	2	80	2	60

§ 2.

Wzór dla wymiaru płacy dziennej aspirantek pocztowych ustanowiony w §ie 15 wspomnianych

postanowień normalnych zastępuje się następującym wzorem nowym:

Stopień płacy dziennej	W o k r ę g u									
	Wiednia		I		II		III		IV	
	klasy dodatków aktywalnych									
	wynosić będzie płaca dzienna									
	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h
3	2	50	2	45	2	40	2	30	2	20
2	2	75	2	65	2	60	2	45	2	30
1	3	—	2	85	2	80	2	60	2	40

§ 3.

Wzór dla wymiaru płacy rocznej oficyantów pocztowych płci męskiej, ustanowiony w §ie 21

wspomnianych postanowień normalnych zastępuje się następującym wzorem nowym:

Klasa stanu osobowego	Stopień płacy	W o k r ę g u				
		Wiednia	I	II	III	IV
		klasy dodatków aktywalnych				
		wynosić będzie płaca roczna koron				
III	3	1.210	1.105	1.060	1.010	960
	2	1.285	1.180	1.135	1.085	1.035
	1	1.365	1.260	1.215	1.165	1.115
II	3	1.570	1.465	1.420	1.370	1.320
	2	1.670	1.565	1.520	1.470	1.420
	1	1.775	1.670	1.625	1.575	1.525
I	3	2.030	1.880	1.830	1.780	1.730
	2	2.190	2.040	1.990	1.940	1.890
	1	2.350	2.200	2.150	2.100	2.050

§ 4.

Zmieniając ustęp 1 §u 22 wspomnianych postanowień normalnych postanawia się, iż posunięcie oficyantów pocztowych do wyższych stopni płacy w II i I klasie nastąpić ma zawsze po trzech latach służby wysłużonych w bezpośrednio niższym stopniu płacy dotyczącej klasy stanu osobowego.

§ 5.

Wzór dla wymiaru rocznej płacy oficyantek pocztowych, ustanowiony w §ie 26 wspomnianych postanowień normalnych zastępuje się następującym nowym wzorem:

Klasa lat służby	W o k r ę g u				
	Wiednia	I	II	III	IV
	klasy dodatków aktywalnych				
	wynosić będzie płaca roczna koron				
XI	1.040	1.010	980	920	860
X	1.100	1.030	1.000	940	880
IX	1.160	1.050	1.020	960	900
VIII	1.220	1.185	1.140	1.065	1.000
VII	1.320	1.280	1.240	1.170	1.100
VI	1.440	1.395	1.350	1.275	1.200
V	1.560	1.510	1.460	1.380	1.300
IV	1.680	1.625	1.570	1.485	1.400
III	1.800	1.740	1.680	1.590	1.500
II	1.920	1.855	1.790	1.695	1.600
I	2.040	1.970	1.900	1.800	1.700
I ^a	2.160	2.085	2.010	1.905	1.800

§ 6.

Zmieniając postanowienia §u 27, ustępu pierwszego i §u 29, ustępu trzeciego wspomnianych postanowień normalnych, postanawia się:

Posunięcie do X klasy lat służby następuje po dwóch, posunięcie do klas lat służby IX do I^a, zawsze po trzech latach służby wysłużonych w poprzedzającej klasie lat służby, przyczem jednak posunięcie do VIII klasy lat służby zależy od warunku zadowalającego pełnienia służby.

§ 7.

Punkt 3 §u 33 wspomnianych postanowień normalnych ma opiewać:

3. w razie posunięcia do wyższego stopnia płacy (§ 22) a to w klasie III z pierwszym dniem miesiąca następującego po ukończeniu drugiego, względnie czwartego roku służby, zaś w klasie II i I z pierwszym dniem miesiąca następującego po ukończeniu trzechlecia.

§ 8.

Podstawę ustalenia okręgów klas dodatków aktywalnych (§§ 1, 2, 3 i 5) stanowią mają dotyczące postanowienia artykułu II, §u 2, ustawy z dnia 19. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 34.

Fort wlr.

90.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 23. marca 1907,**

dotyczące ustanowienia podstawy wymiaru emerytury dla klasy lat służby I a u oficyantek pocztowych.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 22. marca 1907. ustanawia się, uzupełniając postanowienie §u 3 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 6. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 234. dla klasy lat służby I a u oficyantek pocztowych, nowo utworzonej rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 23. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 89, podstawę wymiaru emerytury w kwocie 1800 K, a to z mocą obowiązującą od dnia 1. kwietnia 1907.

Fort wlr.

91.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 23. marca 1907,**

zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 14. marca 1906, Dz. u. p. Nr. 64, odnoszącego się do uregulowania stosunków służby i płacy pomocników mechaników przy zakładzie poczt i telegrafów.

Na podstawie Najwyższego postanowienia z dnia 22. marca 1907, rozporządza się, zmieniając rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 14. marca 1906, Dz. u. p. Nr. 64, dotyczące uregulowania stosunków służby i płacy pomocników mechaników przy zakładzie poczt i telegrafów, z mocą obowiązującą od dnia 1. kwietnia 1907, jak następuje:

§ 1.

Wzór wymiaru płacy dziennej pomocników mechaników ustanowiony w §ie 12 powołanego rozporządzenia zastępuje się następującym nowym wzorem:

Stopień płacy dziennej	W o k r ę g u									
	Wiednia		I		II		III		IV	
	klasy dodatków aktywalnych koron									
	K .	h	K	h	K	h	K	h	K	h
4	3	50	3	35	3	20	3	—	2	80
3	3	75	3	55	3	40	3	20	3	—
2	4	—	3	80	3	60	3	40	3	20
1	4	25	4	—	3	80	3	60	3	40

§ 2.

§ 14. powołanego rozporządzenia zastępuje się następującymi nowymi postanowieniami:

„Pomocnicy mechaników otrzymują płacę roczną według następującego wzoru:

Klasa lat służby	W o k r ę g u				
	Wiednia	I	II	III	IV
	klasy dodatków aktywalnych				
	k o r o n				
VII	1.880	1.730	1.680	1.630	1.580
VI	1.980	1.830	1.780	1.730	1.680
V	2.080	1.930	1.880	1.830	1.780
IV	2.280	2.100	2.040	1.980	1.920
III	2.480	2.300	2.240	2.180	2.120
II	2.680	2.500	2.440	2.380	2.320
I	3.080	2.840	2.760	2.680	2.600

„Płaca ta wypłacana będzie w miesięcznych ratach z góry.

Posunięcie do klas lat służby VI do III następuje zawsze po wysłużeniu trzech, a posunięcie do klas II i I zawsze po wysłużeniu pięciu lat służby w poprzedniej klasie“.

§ 3.

§ 15 powołanego rozporządzenia ma opiewać:

„Pobór płacy rocznej zależy od faktycznego sprawowania służby, wykąwszy tylko nieobecność, spowodowaną należycie udowodnioną słabością, urlopem, udzielonym zgodnie z przepisami, lub stawieniem się do służby wojskowej w przypadkach w §ie 5tym ustawy z dnia 22. czerwca 1878, Dz. u. p. Nr. 59, pod lit. *a*, *b* i *d* określonych.

Pobór płacy pomocnika mechanika rozpoczyna się w razie mianowania od pierwszego dnia mie-

siąca, po mianowaniu następującego, a w razie awansu na wyższy stopień płacy od pierwszego dnia tego miesiąca, który następuje po ukończeniu trzechlecia, względnie pięciolecia.

Wypłatę poborów pomocników mechaników należy wstrzymać:

1. W razie mianowania mechanikiem, tudzież w razie uzyskania wyższych poborów. z chwilą zarządzenia wypłaty nowych poborów;

2. w razie stawienia się do wojskowej służby prezenencyjnej, jakoteż w razie rozwiązania stosunku służbowego, z końcem dotyczącego miesiąca.“

Podstawę ustalenia okręgów klas dodatków aktywalnych (§§ 1 i 2) mają stanowić dotyczące postanowienia artykułu II, §u 2 ustawy z dnia 19. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 34.

Fort wlt.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26,
także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße 1. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1869 za . . . 6 K — h	Rocznik 1889 za . . . 6 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1899 " . . . 10 " — "
" 1860 " . . . 2 " 40 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1900 " . . . 7 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1901 " . . . 6 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1902 " . . . 7 " 50 "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1883 " . . . 5 " — "	" 1903 " . . . 9 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1884 " . . . 5 " — "	" 1904 " . . . 5 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "	" 1905 " . . . 6 " — "
" 1866 " . . . 4 " 40 "	" 1886 " . . . 4 " 60 "	" 1906 " . . . 12 " — "
" 1867 " . . . 4 " — "	" 1887 " . . . 5 " — "	
" 1868 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "	

Roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

W razie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przyznaje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25% a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które **zaginięły** lub doszły **niezupełnie**, reklamować należy przy wydaniu niemieckiem najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg 1. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko **za opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego od roku 1849 i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLII. — Wydana i rozesłana dnia 29. marca 1907.

Treść: (M 92 i 93.) 92. Rozporządzenie, którem wydatuje się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 24. lutego 1907, o podwyższeniu minimalnego dochodu i płac emerytalnych grecko-wschodnich duszpasterzy w Dalmacyi stosownie do czasu ich służby. — 93. Ustawa, dotycząca oznaczenia miejscowego pochodzenia chmielu.

92.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty i Ministra skarbu z dnia 13. marca 1907,

którem wydatuje się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 57, o podwyższeniu minimalnego dochodu i płac emerytalnych grecko-wschodnich duszpasterzy w Dalmacyi stosownie do czasu ich służby.

§ 1.

Celem przyznania podwyższenia stanowi odpowiedniego dochodu minimalnego grecko-wschodnich duszpasterzy w Dalmacyi, przewidzianego ustawą z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 57, należy podać zeznanie dochodu miejscowego, wygotowane według przepisu rozporządzenia ministerialnego z dnia 1. października 1898, Dz. u. p. Nr. 206, albo też, gdyby zeznanie takie dla dotychczasowego stanowiska służbowego było już przedłożone, doniesić o ukończeniu miarodajnego czasu służby.

Doniesienie to należy wnieść ponownie z chwilą nabycia prawa do dalszych podwyższeń.

Do zeznania lub doniesienia należy dołączyć tabelę służbową w podwójnem wygotowaniu.

Tę tabelę służbową można wygotować według wzorów, używanych już obecnie przy podaniach o przeniesienie w stan spoczynku, lub według wzoru, dołączonego do tego rozporządzenia.

W tej tabeli służbowej należy wykazać całe dotychczasowe zajęcie duszpasterza przy pojedynczych przez niego piastowanych urządach według kalendarzowego czasu trwania.

Zeznanie dochodu miejscowego lub doniesienie wnosi się za pośrednictwem przełożonego biskupiego konsystorza.

§ 2.

Konsystorz bada i potwierdza prawdziwość dat wykazanych w tabeli służbowej i przesyła ją władzy krajowej wraz z zeznaniem lub doniesieniem, wymienionem w §ie 1.

Władza krajowa zarządza, w razie potrzeby po ponownem zniesieniu się z konsystorzem biskupim, potrzebne do wyjaśnienia stanu rzeczy dochodzenia.

Co do wydania i ogłoszenia orzeczenia władzy krajowej, następnie co do asygnowania podwyższonych poborów, wreszcie co do zaczepienia orzeczenia władzy krajowej, mają znaleźć odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzenia ministerialnego z dnia 1. października 1898, Dz. u. p.

Nr. 206, i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. listopada 1904, Dz. u. p. Nr. 135.

§ 3.

Władza krajowa orzeknie, przy uwzględnieniu terminu zapadłości, określonego w §ie 2 ustawy, jakie roczne wyższe pobory należą się duszpasterzowi z tytułu podwyższenia.

Odnosi się to zwłaszcza także do lat przejściowych 1907 do 1909, oznaczonych w §ie 5 ustawy. Oznaczenie wyższych poborów za te 3 lata lub za wchodzącą w poszczególnym przypadku w rachubę część tego czasu, ma nastąpić naraz, lecz przy dokładnem cyfrowem wskazaniu nadwyżki przypadającej na każdy pojedynczy rok z tych lat.

Jeżeli w czasie tym przejściowym przypadnie duszpasterzowi dalsze podwyższenie, to należy w sposób postanowiony w §ie 1 niniejszego rozporządzenia, prawo do tego podwyższenia wykazać w drodze ponownego podania.

§ 4.

Jeżeli duszpasterzowi wyasygnowano tymczasowo, w myśl §u 2 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. października 1904, Dz. u. p. Nr. 135, z skarbu państwa pobory, które pobierał jego poprzednik, to mogą mu być wyasygnowane prowizorycznie z skarbu państwa także podwyższenia, należne według jego służbowej działalności, jeżeli do odnośnego zawiadomienia konsystorza dołączono odpowiednio wygotowaną tabelę służbową lub jeżeli tabela taka już znajduje się u władzy krajowej.

Przy przenoszeniu duchownych pomocniczych w tym samym przymiocie lub w charakterze prowizora wystarcza w tym celu, dopóki niedochodzi się prawa do dalszego podwyższenia minimalnego dochodu, donieść o przeniesieniu z odwołaniem się na ostatnią asygnatę tego podwyższenia i na tabelę służbową, która służyła za jego podstawę.

§ 5.

Podwyższenie odpowiedniego stanowi dochodu minimalnego, przewidziane w ustawie z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 57, ma być przede wszystkim pokryte z dochodów stale połączonych z urzędem duchownym.

Jeżeli gmina parafialna, gmina miejscowa albo kto inny obowiązany jest dostarczać duszpasterzom dochodu minimalnego, każdorazem ustawą oznaczonego, to należy w każdym takim wypadku zbadać na podstawie dotyczących tytułów prawnych zobowiązania, a w razie potrzeby ustalić przez zarządzenie wydania orzeczenia w właściwym toku instancyi, czy zobowiązanie to odnosi się także do podwyższenia odpowiedniego stanowi dochodu minimalnego, ustalonego powołaną ustawą według szczegółowego czasu trwania służbowego zajęcia poszczególnego duszpasterza.

W przeciwnym razie należy asygnować przypadające według tego podwyższenie poborów z skarbu państwa.

§ 6.

Prowizorowie opróżnionych prebend winni wykazać prawo do należnych im możliwie podwyższeń w drodze określonej w §ie 1 niniejszego rozporządzenia, o ile postanowienie §u 4, ustępu 2 niniejszego rozporządzenia nie znajduje do nich zastosowania.

§ 7.

Do podań o przeniesienie w stan spoczynku należy dołączyć tabelę służbową, wygotowaną w podobny sposób, jak wyżej w §ie 1 postanowiono.

W tabeli tej należy uwidocznąć podwyższenia już zapadłe z powołaniem się na ostatnie odnośne asygnujące zarządzenie władzy krajowej.

Korytowski wlr.

Marchet wlr.

Tabela służbowa

wygotowana celem uzyskania podwyższenia zagwarantowanego dochodu minimalnego (emerytury) na zasadzie ustawy
z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 57.

Nazwisko duszpasterza	Dzień otrzymania święceń kapłańskich	Posady w duszpasterstwie lub innej publicznej służbie kościelnej	Kalendarzowy czas trwania tych zajęć	Czas trwania tychże według lat, miesięcy i dni	Dotychczasowe asygnaty podwyższeń minimalnego dochodu według odbytego czasu służby	Uwagi

Prawdziwość powyższych zeznań potwierdza się:
(Ordynaryat.)

93.

Ustawa z dnia 17. marca 1907,

dotycząca oznaczania miejscowego pochodzenia
chmielu.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

§ 1.

Jeżeli chmiel sprzedaje się lub wprowadza się
w obrót z oznaczeniem pochodzenia jego według
miejsc, to oznaczenie to ma nastąpić w myśl prze-
pisów niniejszej ustawy.

Przytem nie stanowi różnicy, czy oznaczenie
pochodzenia według miejsca umieści się na na-
czyniu chmiel zawierającym, czy też obejmie się
deklaracjami, odnoszącymi się do sprzedaży i wpro-
wadzenia w obrót, jakoto: cennikami, listami han-
dlowymi, listami przewozowymi, rachunkami lub
certyfikatami dotyczącymi towaru, świadectwami
pochodzenia itp.

§ 2.

Celem oznaczenia miejscowego pochodzenia
chmielu można w drodze rozporządzenia okręgi kra-
jów tutejszych, w których produkuje się chmiel, przy
dokładnem ich ustaleniu i odgraniczeniu, oznaczyć
jako okręgi produkowania chmielu.

Przed wydaniem rozporządzenia tego rodzaju
należy porozumieć się z dotyczącymi głównemi kor-
poracjami rolniczymi (radą kultury krajowej, towa-
rzystwem rolniczym itp.) oraz z Izdami handlo-
wymi i przemysłowymi, które celem złożenia swego
oświadczenia winny przesłuchać interesowane sto-
warzyszenia przemysłowe (gremia) i korporacje
przemysłowe.

§ 3.

W myśl §u 1 niniejszej ustawy oznaczyć na-
leży miejscowe pochodzenie chmielu, wytworzo-
nego w kraju przez podanie miejscowości, gminy,
okręgu produkcji, ustanowionego w danym razie
w myśl §u 2 niniejszej ustawy, albo kraju, gdzie
chmiel wyprodukowano, jak również w każdym
wypadku obszaru państwa.

Wymienione szczegóły można przytoczyć albo
pojedynczo, albo po kilka razem, albo także
wszystkie w ogóle.

§ 4.

W drodze rozporządzenia można wydać bliższe
przepisy co do sposobu, w jaki oznaczenie pocho-
dzenia ma się podać.

Postanowienie §u 2, ustępu 2, stosuje się i do
takich także wypadków.

§ 5.

Do przewidzianych w §ie 3, oznaczeń pocho-
dzenia można dodać takie dodatki, zgodne z rzeczy-
wistością, które zawierają bliższe wskazanie miej-
scowego pochodzenia (na przykład nazwę obszaru
dworskiego, posiadłości ziemskiej, powiatu sądo-
wego lub politycznego).

§ 6.

Nie można używać oznaczeń pochodzenia,
które nie odpowiadają postanowieniom §u 3, ustępu 1.
Również zabrania się niezgodnych z prawdą do-
datków do oznaczeń pochodzenia i takiego spo-
sobu ich umieszczenia, które mogłyby wywołać błąd
co do miejscowego pochodzenia chmielu.

Tak samo zabrania się podań lub oznaczeń,
które nie będąc oznaczeniami pochodzenia, mogłyby
ze względu na swoją treść lub sposób umieszczenia
wzbudzić pozór, iż są takimi.

§ 7.

W drodze rozporządzenia można postanowić,
iż przepisy §§ów 3 i 6 niniejszej ustawy, nie dłużej
jednak, jak przez przeciąg pięciu lat po jej wejściu
w moc obowiązującą, nie będą stosowały się do
pewnych, w rozporządzeniu wyszczególnić się ma-
jących podań, które według zwyczajów, przestrze-
ganych w obrocie przez dotyczące sfery intereso-
wane, nie mają wyłącznego znaczenia wskazówki
co do miejscowego pochodzenia chmielu, lub które
wszedłszy w użycie dla oznaczenia gatunku chmielu,
znaczenie takie straciły.

§ 8.

Jeżeli chmiel, nie wytworzony w kraju tutej-
szym, tutaj sprzedaje się lub wprowadza się w obrót,
to musi się go zaopatrzyć w oznaczenie państwa,
gdzie go wytworzono. Zresztą stosują się analogic-
nie postanowienia §§ów 1, 3, 4, 5, 6 i 7
niniejszej ustawy z zastrzeżeniem wyjątków, mie-
szczących się w trzecim ustępie niniejszego para-
grafu.

Jeżeli w obcem państwie ustanowiono okręgi
produkowania chmielu w sposób odpowiadający

zarządzeniom §u 2, ustępu 1 niniejszej ustawy. to można oznaczyć w myśl §u 3 niniejszej ustawy miejscowe pochodzenie chmielu także przez podanie odnośnego zagranicznego okręgu produkcji.

W drodze rozporządzenia można zarządzić, iż zastosowanie postanowień niniejszej ustawy do zagranicznych oznaczeń pochodzenia, przewidziane w poprzedzających ustępach 1 i 2, ma mieć miejsce tylko w takim, w rozporządzeniu oznaczyć się mającym zakresie, w jakim odnośne obce państwo chroni także tutejsze oznaczenie pochodzenia. Jednakowoż nie można używać w obszarze, w którym ustawa niniejsza obowiązuje, co do chmielu niewytworzonego w kraju tutejszym takiego oznaczenia pochodzenia, które przysługuje krajowemu chmielowi (§ 3).

§ 9.

Tego, kto postępuje wbrew postanowieniom niniejszej ustawy i wydanych na jej podstawie przepisów, ukarze polityczna władza powiatowa, o ile nie zachodzi istota czynu działania karnego, według powszechnych ustaw karnych surowiej karnego, grzywną od 10 do 2000 K, a wśród okoliczności obciążających, mianowicie w razie powtórzenia czynu, aresztem od jednego dnia do trzech miesięcy. W tym ostatnim wypadku można połączyć z karą na wolności, grzywnę aż do 2000 K.

W razie skazania na grzywnę należy równocześnie orzec karę aresztu, która wstąpi w jej miejsce w razie nieściągalności.

Przytem należy w miejsce grzywny od 10 do 20 K wymierzyć jeden dzień, a przy wyższych grzywnach za każde 20 K jeden dzień aresztu, jednakowoż czas trwania aresztu nie może przekraczać trzech miesięcy.

§ 10.

W razie skazania należy orzec usunięcie oznaczeń, zawierających podania, przeciwne przepisom, gdyby zaś usunięcie to nie mogło nastąpić, należy orzec przepadek opakowań noszących na sobie takie oznaczenie, o ile skazany ma jeszcze prawo rozporządzania tymi przedmiotami.

Nawet wówczas, jeżeli ściganie lub skazanie pewnej osoby nie da się wykonać, albo jeżeli skazany nie ma już prawa rozporządzania tymi przedmiotami, należy zarządzenie to przeprowadzić samostnie co do takich przedmiotów, które podlegają rozporządzeniu osoby odpowiedzialnej za dotrzymanie przepisów o miejscowym oznaczaniu.

Władza polityczna może zarządzić już w toku postępowania, celem zabezpieczenia tych zarządzeń, które należy wykonać na koszt skazanego, konfiskatę

lub inne odpowiadające celowi przechowanie tych przedmiotów, przez których oznaczenie wbrew przepisom dopuszczono się przekroczenia.

§ 11.

Polityczna władza krajowa może zakłady krajowe, założone przez gminy, powiaty lub kraj, przez związki, towarzystwa lub inne korporacje, a mające na celu stwierdzanie miejscowego pochodzenia chmielu z pewnego okręgu (hale sygnowania chmielu) uznać ze względu na cel ten za zakłady publiczne (publiczne hale sygnowania chmielu).

Uznanie takie może nastąpić tylko wówczas, jeżeli

1. politycznej władzy krajowej zastrzeżono zatwierdzenie statutu i postanowień co do urządzeń zakładu, dotyczących prowadzenia interesu, jak również zatwierdzenie ich zmiany;

2. zastrzeżono, iż poświadczenia i oznaczenia pochodzenia chmielu wychodzące z zakładu przedsiębiorane będą wyłącznie przez takich funkcyjaryszów zakładu, których polityczna władza powiatowa potwierdziła i zaprzysięgła, i

3. jeżeli działalność zakładu podlegać będzie nadzorowi politycznej władzy krajowej.

Zatwierdzenie wspomniane pod 1. 1 można wydać tylko wówczas, jeżeli urządzenia zakładu statutem przepisane i urządzenia, dotyczące prowadzenia interesu dawać będą według uznania politycznej władzy krajowej rękojmię zupełnie pewnego wykazywania, potwierdzania i oznaczania miejscowego pochodzenia chmielu.

Tylko takie osoby można potwierdzić i zaprzysięć jako funkcyjaryszów zakładu (ustęp 2), które według uznania politycznej władzy powiatowej są fachowo uzdatnione i w pełni zasługują na zaufanie.

§ 12.

Potwierdzenia i oznaczenia miejscowego pochodzenia chmielu wydane przez publiczną halę sygnowania chmielu uważać należy za publiczne dokumenty i publiczne oznaczenia, których sfalszowanie lub podrabianie podpada pod przepisy powszechnej ustawy karnej.

Zarządzenia co do formy tych poświadczeń i oznaczeń należy wydać w drodze rozporządzenia.

§ 13.

Polityczna władza krajowa ma czuwać nad działalnością publicznych hal sygnowania chmielu, w szczególności nad przestrzeganiem postanowień statutowych i postanowień co do urządzeń dotyczących prowadzenia interesu. Władza ta ma prawo

wydać co do działalności każdego zakładu takie zarządzenia, które mogą w danym razie okazać się potrzebne, aby zapewnić osiągnięcie celu zakładu.

Polityczna władza krajowa może wyznaczyć celem wykonywania przysługującego jej nadzoru także polityczne władze powiatowe lub stałego komisarza.

Organy nadzorcze mają w szczególności prawo wstępu do lokalności przedsiębiorstwa zakładowego o każdym czasie, prawo żądania wyjaśnień od funkcyjaryusza zakładu i prawo przeglądu korespondencji, innych zapisków oraz ksiąg handlowych zakładów.

§ 14.

Polityczna władza krajowa ma prawo odwołać dokonane już uznanie zakładu za publiczną halę sygnowania chmielu, jeżeli

1. urządzenie zakładu przepisane statutem i urządzenie, dotyczące prowadzenia interesu, okaże się w praktyce niewystarczającym, by dać rękojmię, określoną §em 11; albo jeżeli

2. zakład sam lub poszczególni jego funkcyjaryusze nie odpowiedzą postanowieniom statutu lub postanowieniom co do urządzeń, dotyczących prowadzenia interesu; albo jeżeli

3. zakład lub jego funkcyjaryusze nie zasto-
sują się do zarządzeń politycznej władzy krajowej lub przeszkadzać będą w urzędowym nadzorze (§ 13).

§ 15.

W razie odstąpienia od postanowień statutu lub postanowień co do urządzeń zakładu, dotyczących prowadzenia interesu w razie niezastosowania się do zarządzeń władzy, lub przeszkadzania w urzędowym nadzorze, może polityczna władza powiatowa orzec przeciw winnym funkcyjaryuszom kary porządkowe od 10 do 200 K, a to także wówczas, gdy nie korzysta się z postanowienia §u 14, i o ile nie trzeba będzie postąpić w myśl §u 9.

§ 16.

Grzywny (§ 9) składane na zasadzie niniejszej ustawy wpływają do gminnego funduszu ubogich, kary porządkowe (§ 15) do funduszu kultury krajowej względnie funduszu krajowego tego kraju, gdzie popełniono czynność karygodną.

§ 17.

Polityczna władza powiatowa ma prawo odjęcia funkcyjaryuszom publicznego zakładu sygnowania chmielu upoważnienia do przedsiębiorania poświadczeń i oznaczeń co do pochodzenia chmielu, które im przysługuje w myśl §u 11, l. 2, jeżeli warunków, wśród których nastąpiło potwierdzenie i zaprzysiężenie nie można dłużej uważać za istniejące.

§ 18.

Odnosnie do właściwości władz politycznych do przedsiębiorania czynności urzędowych w myśl niniejszej ustawy, jak również odnosnie do środków prawnych i zadawnienia, stosowane będą ogólne postanowienia o postępowaniu przed władzami politycznymi.

Środki prawne przeciw orzeczeniom, zapadłym na zasadzie §§ów 11, 13, 14, 15 i 17 niniejszej ustawy, rozstrzyga Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministerstwami.

§ 19.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej w sześć miesięcy po ogłoszeniu.

§ 20.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Moim Ministrom rolnictwa, handlu i spraw wewnętrznych.

We Wiedniu, dnia 17. marca 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Auersperg wkr.

Bienert wkr.

Fort wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XLIII. — Wydana i rozesłana dnia 30. marca 1907.

Treść: (Nr 94 i 95.) 94. Obwieszczenie, dotyczące zawarcia z spółką żeglugi parowej austriackiego Lloyd'a układu co do tymczasowego utrzymywania brazylijskiego ruchu okrętowego. — 95. Obwieszczenie, dotyczące zawarcia z spółką żeglugi parowej austriackiego Lloyd'a nowego układu co do żeglugi i poczty.

94.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu i skarbu z dnia 27. marca 1907,
dotyczące zawarcia z spółką żeglugi parowej austriackiego Lloyd'a układu co do tymczasowego utrzymywania brazylijskiego ruchu okrętowego.

W wykonaniu ustawy z dnia 23. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 46, dotyczącej tymczasowego uregulowania brazylijskiego ruchu okrętowego, zawarto w dniu 16. marca 1907, pomiędzy c. k. zarządem państwowym a spółką żeglugi parowej austriackiego Lloyd'a odnośnie do tymczasowego utrzymywania brazylijskiego ruchu okrętowego układ, dołączony do powołanej ustawy jako projekt.

Korytowski wlr.

Fort wlr.

95.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu i skarbu z dnia 27. marca 1907,
dotyczące zawarcia z spółką żeglugi parowej austriackiego Lloyd'a nowego układu co do żeglugi i poczty.

W wykonaniu ustawy z dnia 23. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 42, dotyczącej zawarcia z spółką żeglugi parowej austriackiego Lloyd'a nowego układu co do żeglugi i poczty, zawarto w dniu 16. marca 1907, układ taki według projektu, dołączonego do powołanej ustawy.

Korytowski wlr.

Fort wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße l. 26.

także w roku 1907 w języku

niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1907** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą poszczególne części wydaje się w miejscu lub posyła pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica I., Singerstraße l. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba równocześnie złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż Dziennik posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą. Celem umożliwienia szybkiej i regularnej dostawy za pośrednictwem c. k. poczty, należy oprócz dokładnego adresu mieszkania podać także dotyczący okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1869 za . . . 6 K — h	Rocznik 1889 za . . . 6 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1899 " . . . 10 " — "
" 1860 " . . . 2 " 40 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1900 " . . . 7 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1901 " . . . 6 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1902 " . . . 7 " 50 "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1883 " . . . 5 " — "	" 1903 " . . . 9 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1884 " . . . 5 " — "	" 1904 " . . . 5 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "	" 1905 " . . . 6 " — "
" 1866 " . . . 4 " 40 "	" 1886 " . . . 4 " 60 "	" 1906 " . . . 12 " — "
" 1867 " . . . 4 " — "	" 1887 " . . . 5 " — "	
" 1868 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "	

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870 począwszy dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Wrazie nabycia co najmniej 10ciu dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz przysznaje się opust 20%, w razie nabycia co najmniej 25 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 25% a w razie nabycia co najmniej 35 dowolnych kompletnych roczników Dziennika ustaw państwa naraz opust 30%.

NB. Egzemplarze Dziennika ustaw państwa, które **zagięły** lub doszły **niezupełnie**, reklamować należy przy wydaniu niemieckiem najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, przy innych wydaniach najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu i karty tytułowej dla każdego pojedynczego wydania i to wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej we Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** od roku 1849 i **wszystkie roczniki wydań** w innych siedmiu językach od roku 1870 są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiało zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIV. — Wydana i rozesłana dnia 31. marca 1907.

Treść: № 96. Rozporządzenie, dotyczące jednostek giełdowych papierów notowanych na giełdzie wiedeńskiej jako podstawy wymiaru podatku od obrotu papierów wartościowych.

96.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. marca 1907,

dotyczące jednostek giełdowych papierów notowanych na giełdzie wiedeńskiej jako podstawy wymiaru podatku od obrotu papierów wartościowych.

Załączkę A, ogłoszoną rozporządzeniem z dnia 21. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 47. a dotyczącą

warunków zawierania interesów na giełdzie wiedeńskiej pod względem jednostki giełdowej dla papierów wartościowych na tej giełdzie notowanych, zmienia się w ten sposób, iż co do akcji Austriackiego Lloyd (rozdział K. „akcje przedsiębiorstw przewozowych“) wynosi jednostka giełdowa 25 sztuk (zamiast 10 sztuk).

Korytowski wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLV. — Wydana i rozesłana dnia 12. kwietnia 1907.

Treść: (№ 97—100.) 97. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia w Krilo ekspozytury cłowej z służbą portową i morsko-sanitarną. — 98. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia w Prigradicy ekspozytury portowej i morsko-sanitarnej z służbą cłową. — 99. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia w Piano della Fugazza (Streva) ekspozytury urzędu cłowego pobocznego w Vallarsa na przeciąg letnich miesięcy roku 1907. — 100. Rozporządzenie, ustanawiające kwotę nadającego się do fasonowania wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego w nowoutworzonym dziekanacie w Mor. Ostrawie (arcybiskupstwo olomunieckie).

97.

Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 13. marca 1907,

dotyczące utworzenia w Krilo ekspozytury cłowej z służbą portową i morsko-sanitarną.

W Krilo przy Jesenice w Dalmacji (okręg skarbowy Splet) utworzono ekspozyturę cłową z służbą portową i morsko-sanitarną, która rozpoczęła już swoją działalność.

Ekspozyturze tej przysługuje ten sam cłowy zakres działania, co innym już istniejącym ekspozyturom cłowym z służbą portową i morsko-sanitarną w Dalmacji (wykaz urzędów cłowych P. IX, Dz. u. p. Nr. 14 z r. 1901), a nadto upoważniono ją do:

1. urzędowego załatwiania zgłoszeń co do wytwarzania wódki (przyjmowanie zgłoszeń, wystawianie bolet i ściąganie należności od produkcji);

2. wolnego od cła postępowania z krajowymi, używanymi, znaczoymi beczkami, które wracają jako opakowanie przesyłek wywozowych;

3. prowadzenia rejestru wystawionych adresów przesyłkowych w celu przekazywania towarów krajowych przez morze do innych portów obszaru cłowego i

4. do odprawiania krajowych przedmiotów, podlegających *dazio consumo* (wystawianie i przyjmowanie bolet obiegowych, względnie pobieranie należności *dazio consumo*).

Korytowski wlr.

Fort wlr.

98.

Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 13. marca 1907,

dotyczące utworzenia w Prigradicy ekspozytury portowej i morsko-sanitarnej z służbą cłową.

W Prigradicy (na wyspie Curzola) utworzono ekspozyturę portową i morsko-sanitarną z służbą cłową, która rozpoczęła już swoją działalność.

Ekspozyturze tej przyznano ten sam cłowy zakres działania, co istniejącym już ekspozyturom portowym i morsko-sanitarnym z służbą cłową (wykaz urzędów cłowych w Dalmacji, P. IX, l. 67, rozporządzenia Ministerstwa z dnia 22. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 14 z r. 1901), a nadto upoważnia się ją do prowadzenia rejestru deklaracji, rejestru wystawionych adresów przesyłkowych celem przekazywania wina krajowego przez morze do innych portów obszaru cłowego, dalej do prowadzenia rejestru kwitów legitymacyjnych, księgi dostawczej i rejestru bolet obiegowych na przedmioty podlegające *dazio consumo*.

Korytowski wlr.

Fort wlr.

99

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 15. marca 1907,

dotyczące utworzenia w Piano della Fugazza (Streva) ekspozytury urzędu cłowego pobocznego w Vallarsa na przeciąg letnich miesięcy roku 1907.

W Piano della Fugazza (Streva) w Tyrolu ustanawia się na czas od 1. czerwca do końca września 1907 ekspozyturę cłową wyposażoną w uprawnienia urzędu cłowego pobocznego II. klasy, która równocześnie urzędować będzie jako stacya deklaracyjna dla urzędu cłowego pobocznego w Vallarsa.

Upoważnienia tej ekspozytury do poboru cła i odprawiania ograniczyć się mają do prowadzenia zapisków co do bydła, dalej do wstępnego odprawiania ruchomości wiezionych przez podróżnych, a do handlu nieprzeznaczonych, do przedmiotów użytkowych i naczyń wiezionych przez górskich pasterzy, oraz do tych towarów, które są przeznaczone do własnego użytku mieszkańców Camposilvano, a które w drodze do miejsca przeznaczenia przez urząd cłowy poboczny w Vallarsa nie przechodzą.

Korytowski wlr.

100.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty i Ministra skarbu z dnia 19. marca 1907,

ustanawiające kwotę nadającego się do fasyonowania wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego w nowoutworzonym dziekanacie w Mor.

Ostrawie (arcybiskupstwo ołomunieckie).

Uzupełniając rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 19. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 107, ustanawia się dla nowo utworzonego dziekanatu w Mor. Ostrawie (arcybiskupstwo ołomunieckie) kwotę wydatków dziekańskich, które w zeznaniach, według ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, składać się mających, należy uznać za wydatek, na sumę trzysta (300) koron, a to niezależnie od zbadania kwestyi, czy odnośnemu proboszczowi, któremu poruczono prowadzenie spraw dziekańskich, w ogóle należy się w myśl powołanej ustawy uzupełnienie kongruy z funduszu religijnego, względnie z państwowej dotacyi tegoż funduszu.

Korytowski wlr.

Marchet wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVI. — Wydana i rozesłana dnia 14. kwietnia 1907.

Treść: (Nr 101 i 102.) 101. Obwieszczenie, względem należytego ogłoszenia ustawy z dnia 17. marca 1907, dotyczącej oznaczania miejscowego pochodzenia chmielu. — 102. Ustawa, dotycząca oznaczania miejscowego pochodzenia chmielu.

101.**Obwieszczenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem rolnictwa i Ministrem handlu z dnia 13. kwietnia 1907,****względem należytego ogłoszenia ustawy z dnia 17. marca 1907, dotyczącej oznaczania miejscowego pochodzenia chmielu.**

Ponieważ ustawę z dnia 17. marca 1907, ogłoszono najpierw w XLII. części Dziennika ustaw państwa pod Nr. 93. w niewłaściwym brzmieniu, a następnie prostując je, w sposób nie odpowiadający przepisom ustawy z dnia 10. czerwca 1869, Dz. u. p. Nr. 113, przeto niniejszym ogłasza się pod Nr. 102 Dziennika ustaw państwa ustawę z dnia 17. marca 1907, dotyczącą oznaczania miejscowego pochodzenia chmielu w sposób obowiązujący.

Beck wlr.

Auersperg wlr.

Bienerth wlr.

Fort wlr.

102.**Ustawa z dnia 17. marca 1907,
dotycząca oznaczania miejscowego pochodzenia
chmielu.**

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

§ 1.

Jeżeli chmiel sprzedaje się lub wprowadza się w obrót z oznaczeniem pochodzenia jego według miejsca, to oznaczenie to ma nastąpić w myśl przepisów niniejszej ustawy.

Przytem nie stanowi różnicy, czy oznaczenie pochodzenia według miejsca umieści się na nazwisku chmiel zawierającym, czy też obejmie się deklaracjami, odnoszącymi się do sprzedaży i wprowadzenia w obrót, jakoto: cennikami, listami handlowymi, listami przewozowymi, rachunkami lub certyfikatami dotyczącymi towaru, świadectwami pochodzenia itp.

§ 2.

Celem oznaczenia miejscowego pochodzenia chmielu można w drodze rozporządzenia okręgi krajów tutejszych, w których produkuje się chmiel, przy dokładnem ich ustaleniu i odgraniczeniu, oznaczyć jako okręgi produkowania chmielu.

Przed wydaniem rozporządzenia tego rodzaju należy porozumieć się z dotyczącymi głównymi

korporacjami rolniczemi (radą kultury krajowej, towarzystwem rolniczym itp.) oraz z izbami handlowymi i przemysłowemi, które celem złożenia swego oświadczenia winny przesłuchać interesowane stowarzyszenia przemysłowe (gremia) i korporacje przemysłowe.

§ 3.

W myśl §u 1. niniejszej ustawy oznaczyć należy miejscowe pochodzenie chmielu, wytworzonego w kraju, przez podanie miejscowości, gminy, okręgu produkcji, ustanowionego w danym razie w myśl §u 2. niniejszej ustawy, albo kraju, gdzie chmiel wyprodukowano, jak również w każdym wypadku obszaru państwa.

Wymienione szczegóły można przytoczyć albo pojedynczo, albo po kilka razem, albo także wszystkie w ogóle.

§ 4.

W drodze rozporządzenia można wydać bliższe przepisy co do sposobu, w jaki oznaczenie pochodzenia ma się podać.

Postanowienie §u 2, ustępu 2, stosuje się i do takich także wypadków.

§ 5.

Do przewidzianych w §ie 3, oznaczeń pochodzenia można dodać takie dodatki, zgodne z rzeczywistością, które zawierają bliższe wskazanie miejscowego pochodzenia (na przykład nazwę obszaru dworskiego, posiadłości ziemskiej, powiatu sądowego lub politycznego).

§ 6.

Nie można używać oznaczeń pochodzenia, które nie odpowiadają postanowieniom §u 3, ustępu 1. Również zabrania się niezgodnych z prawdą dodatków do oznaczeń pochodzenia i takiego sposobu ich umieszczenia, które mogłyby wywołać błąd co do miejscowego pochodzenia chmielu.

Tak samo zabrania się podań lub oznaczeń, które nie będąc oznaczeniami pochodzenia, mogłyby ze względu na swoją treść lub sposób umieszczenia wzbudzić pozór, iż są takimi.

§ 7.

W drodze rozporządzenia można postanowić, iż przepisy §§ów 3. i 6. niniejszej ustawy, nie dłużej jednak, jak przez przeciąg pięciu lat po jej wejściu w moc obowiązującą, nie będą stosowały się do pewnych, w rozporządzeniu wyszczególnić się ma-

jących podań, które według zwyczajów, przestrzeganych w obrocie przez dotyczące sfery interesowane, nie mają wyłącznego znaczenia wskazówki co do miejscowego pochodzenia chmielu, lub które wszedłszy w użycie dla oznaczenia gatunku chmielu, znaczenie takie straciły.

§ 8.

Jeżeli chmiel, nie wytworzony w kraju tutejszym, tutaj sprzedaje się lub wprowadza się w obrót, to musi się go zaopatrzyć w oznaczenie państwa, gdzie go wytworzono. Zresztą stosują się analogicznie postanowienia §§ów 1, 3, 4, 5, 6. i 7. niniejszej ustawy z zastrzeżeniem wyjątków, mieszczących się w trzecim ustępie niniejszego paragrafu.

Jeżeli w obcym państwie ustanowiono okręgi produkowania chmielu w sposób odpowiadający zarządzeniom §u 2, ustępu 1. niniejszej ustawy, to można oznaczyć w myśl §u 3. niniejszej ustawy miejscowe pochodzenie chmielu także przez podanie odnośnego zagranicznego okręgu produkcji.

W drodze rozporządzenia można zarządzić, iż zastosowanie postanowień niniejszej ustawy do zagranicznych oznaczeń pochodzenia, przewidziane w poprzedzających ustępach 1 i 2, ma mieć miejsce tylko w takim, w rozporządzeniu oznaczyć się mającym zakresie, w jakim odnośnie obce państwo chroni także tutejsze oznaczenie pochodzenia. Jednakowoż nie można używać w obszarze, w którym ustawa niniejsza obowiązuje, co do chmielu niewytworzonego w kraju tutejszym takiego oznaczenia pochodzenia, które przysługuje krajowemu chmielowi (§ 3).

§ 9.

Tego, kto postępuje wbrew postanowieniom niniejszej ustawy i wydanych na jej podstawie przepisów, ukarze polityczna władza powiatowa, o ile nie zachodzi istota czynu działania karygodnego, według powszechnych ustaw karnych surowiej karnego, grzywną od 10 do 2000 K, a wśród okoliczności obciążających, mianowicie w razie powtórzenia czynu, aresztem od jednego dnia do trzech miesięcy. W tym ostatnim wypadku można połączyć z karą na wolności, grzywnę aż do 2000 K.

W razie skazania na grzywnę należy równocześnie orzec karę aresztu, która wstąpi w jej miejsce w razie nieściągalności.

Przytym należy w miejsce grzywny od 10 do 20 K wymierzyć jeden dzień, a przy wyższych grzywnach za każde 20 K jeden dzień aresztu, jednakowoż czas trwania aresztu nie może przekraczać trzech miesięcy.

§ 10.

W razie skazania należy orzec usunięcie oznaczeń, zawierających podania, przeciwne przepisom, gdyby zaś usunięcie to nie mogło nastąpić, należy orzec przepadek opakowań noszących na sobie takie oznaczenie, o ile skazany ma jeszcze prawo rozporządzania temi przedmiotami.

Nawet wówczas, jeżeli ściganie lub skazanie pewnej osoby nie da się wykonać, albo jeżeli skazany nie ma już prawa rozporządzania temi przedmiotami, należy zarządzenie to przeprowadzić samostannie co do takich przedmiotów, które podlegają rozporządzeniu osoby odpowiedzialnej za dotrzymanie przepisów o miejscowym oznaczaniu.

Władza polityczna może zarządzić już w toku postępowania, celem zabezpieczenia tych zarządzeń, które należy wykonać na koszt skazanego, konfiskatę lub inne odpowiadające celowi przechowanie tych przedmiotów, przez których oznaczenie wbrew przepisom dopuszczono się przekroczenia.

§ 11.

Polityczna władza krajowa może zakłady krajowe, założone przez gminy, powiaty lub kraj, przez związki, towarzystwa lub inne korporacje, a mające na celu stwierdzanie miejscowego pochodzenia chmielu z pewnego okręgu (hale sygnowania chmielu) uznać ze względu na cel ten za zakłady publiczne (publiczne hale sygnowania chmielu).

Uznanie takie może nastąpić tylko wówczas, jeżeli

1. politycznej władzy krajowej zastrzeżono zatwierdzenie statutu i postanowień co do urządzeń zakładu, dotyczących prowadzenia interesu, jak również zatwierdzenie ich zmiany;

2. zastrzeżono, iż poświadczenia i oznaczenia pochodzenia chmielu wychodzące z zakładu przedsiębrane będą wyłącznie przez takich funkcjonariuszy zakładu, których polityczna władza powiatowa potwierdziła i zaprzysięgła, i

3. jeżeli działalność zakładu podlegać będzie nadzorowi politycznej władzy krajowej.

Zatwierdzenie wspomniane pod l. 1. można wydać tylko wówczas, jeżeli urządzenia zakładu statutem przepisane i urządzenia, dotyczące prowadzenia interesu dawać będą, według uznania politycznej władzy krajowej rękojmię zupełnie pewnego wykazywania, potwierdzania i oznaczania miejscowego pochodzenia chmielu.

Tylko takie osoby można potwierdzić i zaprzysięgać jako funkcjonariuszy zakładu (ustęp 2), które według uznania politycznej władzy powiatowej są fachowo uzdatnione i w pełni zasługują na zaufanie.

§ 12.

Potwierdzenia i oznaczenia miejscowego pochodzenia chmielu wydane przez publiczną halę sygnowania chmielu uważać należy za publiczne dokumenty i publiczne oznaczenia, których sfalszowanie lub podrabianie podpada pod przepisy powszechnej ustawy karnej.

Zarządzenia co do formy tych poświadczeń i oznaczeń należy wydać w drodze rozporządzenia.

§ 13.

Polityczna władza krajowa ma czuwać nad działalnością publicznych hal sygnowania chmielu, w szczególności nad przestrzeganiem postanowień statutowych i postanowień co do urządzeń dotyczących prowadzenia interesu. Władza ta ma prawo, wydać co do działalności każdego zakładu takie zarządzenia, które mogą w danym razie okazać się potrzebne, aby zapewnić osiągnięcie celu zakładu.

Polityczna władza krajowa może wyznaczyć celem wykonywania przysługującego jej nadzoru także polityczne władze powiatowe lub stałego komisarza.

Organy nadzorcze mają w szczególności prawo wstępu do lokalności przedsiębiorstwa zakładowego o każdym czasie, prawo żądania wyjaśnień od funkcjonariuszy zakładu i prawo przeglądu korespondencji, innych zapisków oraz ksiąg handlowych zakładów.

§ 14.

Polityczna władza krajowa ma prawo, odwołać dokonane już uznanie zakładu za publiczną halę sygnowania chmielu, jeżeli

1. urządzenie zakładu przepisane statutem i urządzenie, dotyczące prowadzenia interesu, okaże się w praktyce niewystarczającym, by dać rękojmię, określoną §em 11; albo jeżeli

2. zakład sam lub poszczególni jego funkcjonariusze nie odpowiedzą postanowieniom statutu lub postanowieniom co do urządzeń, dotyczących prowadzenia interesu; albo jeżeli

3. zakład lub jego funkcjonariusze nie stosują się do zarządzeń politycznej władzy krajowej lub przeszkadzać będą w urzędowym nadzorze (§ 13).

§ 15.

W razie odstąpienia od postanowień statutu lub postanowień co do urządzeń zakładu, dotyczących prowadzenia interesu, w razie niezastosowania się do zarządzeń władzy, lub przeszkadzania w urzędowym nadzorze, może polityczna władza powiatowa orzec przeciw winnym funkcjonaryuszom kary porządkowe od 10 do 200 K, a to także wówczas, gdy nie korzysta się z postanowienia §u 14, i o ile nie trzeba będzie postąpić w myśl §u 9.

§ 16.

Grzywny (§ 9) składane na zasadzie niniejszej ustawy wpływają do gminnego funduszu ubogich, kary porządkowe (§ 15) do funduszu kultury krajowej względnie funduszu krajowego tego kraju, gdzie popełniono czynność karygodną.

§ 17.

Polityczna władza powiatowa ma prawo odjęcia funkcjonaryuszom publicznego zakładu sygnowania chmielu upoważnienia do przedsiębiorania poświadczeń i oznaczeń co do pochodzenia chmielu, które im przysługuje w myśl §u 11, l. 2, jeżeli warunków, wśród których nastąpiło potwierdzenie i zaprzysiężenie nie można dłużej uważać za istniejące.

§ 18.

Oдноśnie do właściwości władz politycznych do przedsiębiorania czynności urzędowych w myśl niniejszej ustawy, jak również oдноśnie do środków prawnych i zadawnienia, stosowane będą ogólne postanowienia o postępowaniu przed władzami politycznymi.

Środki prawne przeciw orzeczeniom, zapadłym na zasadzie §§ów 11, 13, 14, 15 i 17. niniejszej ustawy, rozstrzyga Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministerstwami.

§ 19.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej w sześć miesięcy po ogłoszeniu.

§ 20.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Moim Ministrom rolnictwa, handlu i spraw wewnętrznych.

We Wiedniu, dnia 17. marca 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Auersperg wkr.

Bienert wkr.

Fort wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVII. — Wydana i rozesłana dnia 16. kwietnia 1907.

Treść: (№ 103—105.) 103. Rozporządzenie, którem uznaje się cały obszar stołecznego miasta Innsbuku w granicach rozszerzonych ustawami z dnia 23. grudnia 1903, Dz. u. kr. dla Tyrolu i Vorarlbergu Nr. 64 i 65, za miejsce wyłączone w myśl §u 2, ustępu 2 ustawy z dnia 26. grudnia 1893, odnoszącej się do uregulowania koncesyjonowanych przemysłów budowlanych. — 104. Rozporządzenie, względem częściowej zmiany postanowień wykonawczych, dotyczących postępowania przekazawczego co do piwa. — 105. Rozporządzenie, dotyczące zmian w miejscowej właściwości niektórych sądów powiatowych w Wiedniu.

103.

Rozporządzenie Ministerstw handlu i spraw wewnętrznych z dnia 18. marca 1907,

którem uznaje się cały obszar stołecznego miasta Innsbuku w granicach rozszerzonych ustawami z dnia 23. grudnia 1903, Dz. u. kr. dla Tyrolu i Vorarlbergu Nr. 64 i 65, za miejsce wyłączone w myśl §u 2, ustępu 2 ustawy z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 193, odnoszącej się do uregulowania koncesyjonowanych przemysłów budowlanych.

Na podstawie §u 2, ustępu 2 ustawy z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 193, odnoszącej się do uregulowania koncesyjonowanych przemysłów budowlanych, zmienia się za zgodą Wydziału krajowego ukسیążęconego hrabstwa Tyrolu rozporządzenie ministeryalne z dnia 27. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 194, którem ogłoszono miejscowości, uznane za wyłączone w myśl powołanego przepisu ustawy, w tym kierunku, iż rozdział tegoż rozporządzenia zaopatrzony napisem „W ukسیążęconem hrabstwie Tyrolu“ ma brzmieć następnie:

„Cały obszar stołecznego miasta Innsbuku w granicach rozszerzonych ustawami z dnia 23. grudnia 1903, Dz. u. kr. dla Tyrolu i Vorarlbergu Nr. 64 i 65.“

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Biennerth wlr.

Fort wlr.

104.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 28. marca 1907,

względem częściowej zmiany postanowień wykonawczych, dotyczących postępowania przekazawczego co do piwa.

W porozumieniu z królewsko-węgierskiem Ministerstwem skarbu uzupełnia się, względnie zmienia się postanowienia §u 1, §u 3, punktu 2. lit. a, ustęp 1 i §u 5, punktu 2 a, ustęp 1 rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 30. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 270, które mają brzmieć następnie:

Dodatek do §u 1:

„W tych wypadkach, w których piwo wysyła się w beczkach urzędownie cechowanych wolno

w oznajmieniu podać ilość w cyfrach okrągłych 25, 50, 100 i 200 (litrów) wówczas, jeżeli znak cechowniczy wykazuje nie mniej jak 24 litrów a nie więcej jak 26 litrów, względnie nie mniej jak 48 litrów a nie więcej jak 52 litrów, względnie nie mniej jak 97 litrów a nie więcej jak 103 litrów, względnie nie mniej jak 194 litrów a nie więcej jak 206 litrów.“

§ 3, punkt 2, lit. a, ustęp 1:

„Jeżeli rozchodzi się o wysłanie piwa w beczkach urzędownie cechowanych, to ilość oznaczyć należy według znaku cechowniczego, przy uwzględnieniu jednak ułatwienia, dozwolonego w §ie 1, (w dodatku).“

§ 5, punkt 2 a, ustęp 1:

„Jeżeli wysyłkę uskuteczniiono w beczkach cechowanych, to należy jedynie porównać znak cechowniczy, przy uwzględnieniu jednak ułatwienia przyznanego w §ie 1 (w dodatku) z stanem rzeczy w karcie przejęcia podanym i policzyć ilość beczek.

Nadto należy uważać na to, czy beczki są odpowiednio napełnione, co bez ich otwierania da się łatwo stwierdzić przez opukanie.

Korytowski wlr.

105.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 8. kwietnia 1907,

dotyczące zmian w miejscowej własności niektórych sądów powiatowych w Wiedniu.

Ustawą z dnia 2. lutego 1907, Dz. u. i r. kr. dla Austrii dolnej Nr. 4, i uchwałą rady gminnej c. k. głównego i stołecznego miasta Wiednia z dnia

23. listopada 1906, l. 14935, ogłoszoną obwieszczeniem Namiestnictwa dolnoaustriackiego z dnia 11. lutego 1907, l. XVI b—26/18, Dz. u. i r. kr. dla Austrii dolnej Nr. 5, ustanowiono na nowo linie graniczne między kilkoma dzielnicami miasta Wiednia. Zmiany w miejscowej własności sądów powiatowych Landstraße, Wieden, Margarethen, Favoriten, Meidling, Hietzing, Rudolfsheim, Fünfhaus, Ottakring, Hernals, Währing i Döbling, przez to ustalenie granic spowodowane, nabierają co do wszystkich agend sądowych mocy obowiązującej z dniem 1. maja 1907, z następującymi jednak wyjątkami:

1. Agendy sądowe związane z prowadzeniem ksiąg gruntowych pozostają aż do dalszego zarządzenia przy sądach, dotąd dla nich właściwych.

2. Również własność w sprawach egzekucyjnych pozostaje aż do dalszego zarządzenia bez zmiany, o ile ona zależy od tego, przy którym sądzie prowadzi się wykaz hipoteczny.

3. Odstąpienie wiszących spraw opiekuńczych i kuratelarnych właściwym dla nich sądom, które w myśl postanowień ustępu drugiego art. XXII ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 110, ma być przedsięwzięte, nastąpi nie z powyższą chwilą, lecz później, każdorazowo, gdy w odnośnej sprawie pupilarnej zajdzie potrzeba wydania zarządzenia sądowego.

Klein wlr.

Rok 1907.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XLVIII. — Wydana i rozesłana dnia 20. kwietnia 1907.

Treść: № 106. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906 i objaśnień do taryfy celnej.

106.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 16. kwietnia 1907,

dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej.

Następujące postanowienia przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

I. Co do przepisu wykonawczego.

Pozycję „Owoce kandyzowane (skórki pomarańczowe, cytrynat itd.)” w §ie 3 przepisu wykonawczego, w tabeli A, należy zmienić następnie:

Owoce kandyzowane (skórki pomarańczowe, cytrynat itd.) tudzież kandyzowane przyprawy, korzenie, listki kwiatowe itp. . . .

II. Co do objaśnień.

W uwadze 2, w ustępie 1, objaśnień do Nru 37 (na końcu) należy słowo „jałowiec” skreślić, a w uwadze 1, w ustępie 3, do Nru 62 po słowie „jujuby” dodać „jałowiec”.

W ogólnej uwadze 1 do klasy XI należy na końcu ustępu 4 zamiast słowa „kwas elainowy” dodać „kwasy elainowe i inne kwasy tłuszczowe”.

Przed uwagą 4 do Nrów 88 do 90 należy umieścić nowy ustęp:

Kwas tłuszczowy kotonowo-stearynowy, obacz Nra 95 i 97.

W ustępie 4 uwagi do Nru 93 w wierszu pierwszym, pomiędzy słowami „czerwonawo-żółty” i „i” należy dodać: „aż do barwy brunatnej dochodzący”; następnie należy do ustępu tego jeszcze dołączyć:

Mieszcząca się w nim zawartość wolnego kwasu tłuszczowego, która często dochodzi 80 od sta, nie powoduje zmiany pod względem postąpienia z olejem palmowym według tego numeru. Olej palmowy z wyskokiem salmiakowym daje emulzyę.

W miejsce ustępu 5 do Nru 93 należy wstawić:

Olej z jąder palmowych, zwany także tłuszczem z jąder palmowych, uzyskany z jąder palmowych przez wyciśnięcie lub ekstrakcyę, ma zabarwienie białe aż do żółtawego i również daje z wyskokiem salmiakowym emulzyę.

Następnie należy skreślić ustęp ostatni do Nru 93 i zastąpić go ustępem następującym:

Kwasy tłuszczowe wydobyte z materyi, tym numerem objętych, które pojawiają się w handlu także jako tłuszcze uwolnione od gliceryny, należą do Nru 95, jeżeli dopiero przy 40° Celzyusza przechodzą w stan płynny, zaś do Nru 97 w innych wypadkach.

W miejsce ustępu 2 uwag do Nru 95 należy wstawić:

Tak samo jak kwas stearynowy i palmitynowy należy odciec także rozmaite stałe kwasy tłuszczowe, pojawiające się w handlu, które przechodzą w stan płynny dopiero przy 40° Celzyusza, podczas gdy wszystkie inne kwasy tłuszczowe należy odprawiać podobnie jak kwas elainowy objęty Nrem 97.

Ustępy 2 i 3 uwagi 2 do Nru 97 należy skreślić i zastąpić następującymi ustępami:

Tak jak z kwasem elainowym postąpić należy także z wszystkimi innymi kwasami tłuszczowymi, w handlu pojawiającymi się, jak na przykład kwasem tłuszczowym oleju lnianego, oleju z orzechów ziemnych, oleju kotonowego, oleju z ziarn palmowych, oleju z orzechów kokosowych, o ile zawierają więcej jak 50 od sta wolnego kwasu tłuszczowego i przechodzą w stan płynny przy ciepocie poniżej 40° Celzyusza. Kwasy tłuszczowe, których punkt topienia się jest wyższym, należą do Nru 95. Zawartość mniej niż 50 od sta wolnego kwasu tłuszczowego powoduje postępowanie z kwasem, jak z tłuszczem (klasa XI), względnie jak z olejem (klasa XII) stosownie do bliższych jego własności.

Jednakowoż olej palmowy objęty Nrem 93, dalej tłuszcze z odpadków, tłuszcz z kości i tłuszcz foluszowy, objęte Nrem 101 należy bez względu na zawartość wolnego kwasu tłuszczowego odprawiać zawsze według tych numerów, nie wchodzą one zatem w rachubę co do postąpienia z nimi, jak z kwasami tłuszczowymi Nrów 95 i 97.

Kwasy tłuszczowe rozpuszczają się w wyskoku salmiakowym prawie zupełnie, podczas gdy tłuszcze obojętne i oleje klasy XII dają emulzyę.

Następujące postępowanie służy do oznaczenia, czy substancja tłuszczowa, nie rozpuszczająca się w wyskoku salmiakowym zawiera mniej jak 50 od sta wolnego kwasu tłuszczowego: Ogrzewa się 5 gramów tłuszczu wraz z około 50 centymetrami sześciennymi alkoholu w małej retortce o szerokiej szyjce aż do stopienia go, miesza się przez kilkakrotne wstrząsanie, a następnie studzi przez wstawienie do zimnej wody. Następnie dodaje się kilka kropli alkoholowego roztworu phenolphtalinowego oraz 5 centymetrów sześciennych ługu potasowego, utrzymywanego w zapasie celem badania octu. Ług musi się dodawać powoli i przy ustawicznym wstrząsaniu; jeżeli płyn zabarwi się wówczas czerwono, to w próbie było mniej jak 50 od sta wolnego kwasu tłuszczowego. Czerwone zabarwienie musi utrzymać się przy spokojnej pozycji co najmniej przez ćwierć minuty. Przy wyższej nad 50 od sta zawartości wolnego kwasu tłuszczowego, płyn po dodaniu ługu przedstawia się bezbarwnym i potrzeba na nowo dodać ługu, aby wywołać stałe zabarwienie czerwone.

Następująca metoda służy do stwierdzenia punktu topienia się kwasów tłuszczowych Nrów 95 lub 97: W roztopiony kwas tłuszczowy zanurza się laseczkę szklaną, tak, aby w dolnym końcu powlokła się cienką warstwą, czeka się aż warstwa ta za-

stygnie a następnie wstawia się laseczkę do wody o ciepocie co najwyżej 37° Celzyusza; jeżeli warstwa tłuszczu stopi się w wodzie, to ma się do czynienia z kwasem tłuszczowym, topiącym się poniżej 40° Celzyusza. W przeciwnym razie należy towar oddać do chemicznego zbadania, chyba że strona zgodzi się na ocenienie według Nru 95.

W ustępie 1 uwag do Nru 101 należy skreślić w wierszu trzecim i czwartym słowa „łącznie z kwasami tłuszczowymi“, a dalej należy w wierszu szóstym słowa „tłuszcz z pozostałości przy zbieraniu, zmywaniu“ zastąpić słowami „tłuszcz z odpadków (z pozostałości przy zbieraniu, zmywaniu itd.)“.

Wreszcie należy dodać do uwag do Nru 101 jako ostatni ustęp:

Co do tłuszczów z odpadków, tłuszczu z kości i tłuszczu foluszowego obacz także Nr. 97.

W ustępie 1 uwag do Nru 142 należy w wierszu szóstym skreślić słowa: „ , także pomęks, naturalny, surowy“.

W uwadze 1 do Nru 150 należy w wierszu szóstym przed słowem „nieujęty w pewną formę“ wstawić słowo „surowy“ a po słowie „nieujęty w pewną formę“ dodać: „także mielony“.

W uwadze 1 do Nru 150 należy ustęp w lewej szpalcie, zaczynający się w wierszu 13 od dołu słowem „glinka“ a ciągnący się aż do słowa „trypla“ skreślić i zastąpić ustępem następującym:

Glinka naturalna, nie ogniotrwała (zwyczajna glinka na cegły i garnki, glinka garncarska, glina, margiel, glinka na fajki, glinka porcelanowa i inne glinki plastyczne do wyrobu kamionki, porcelany itd.); glinka ogniotrwała (także bauksyt i glinka łupkowa), surowa, mielona lub płukana albo palona w okrucinach;

Po pierwszym ustępie uwagi 2 do Nru 150 należy umieścić następujący nowy ustęp:

Co do badania, czy ma się do czynienia z wapnem surowem, wolnem od cła, czy wapnem hydraulicznem (wapnem do robót wodnych), objętem Nrem 399, obacz uwagę 1, ustęp ostatni do Nru 399.

Drugi ustęp uwagi 3 do Nru 150 („Wapno hydrauliczne [wapno do robót wodnych] Nr. 399“) należy skreślić.

Ustęp trzeci uwagi 2 do Nru 393 należy zastąpić następującym ustępem:

Za łupek dachówkowy uważa się wszystkie płyty łupkowe grubości poniżej 10 mm, mające w obwodzie mniej jak 2 m.

Następnie należy w miejsce ustępu piątego uwagi 2 do tego numeru wstawić następujący ustęp:

Za łupek tafłowy należy uważać płyty łupkowe grubości poniżej 10 mm, mające w obwodzie 2 m lub więcej.

Na końcu uwagi 1 do Nru 399 należy dodać następujący nowy ustęp:

Do zbadania, czy ma się do czynienia z wolnem od cła wapnem surowem, objętem Nrem 150, czy cementem (wapnem hydraulicznem, wapnem do robót wodnych) służy postępowanie następujące:

Sproszkowaną próbkę w objętości 1 grama do 2 graniów najwyżej miesza się w kieliszku szklanym z wodą, następnie przydaje się obfitą przewyżkę rozcieńczonego kwasu solnego (1 część zgęszczonego, dymiącego kwasu: 3 do 4 części wody) i przegotowuje się conajmniej przez dwie minuty (cel m zupełnego usunięcia kwasu węglowego); następnie filtruje się i zagotowuje jasny płyn przefiltrowany z kilkoma kroplami kwasu siarkowego, potem dodaje się przewyżkę rozcieńczonego amoniaku gryzącego (1 część amoniaku: 2 do 3 części wody destylowanej) i ogrzewa znowu aż do zagotowania się. (Silny zapach amoniaku musi przytem stałe przeważać). Osad, obfity, w postaci płatków, mniej lub więcej rdzawo zabarwiony, który na filtrze galaretowało się przedstawia (krzemionka, wodnik glinki i tlenku żelaza), znamionuje wapno hydrauliczne.

W razie stwierdzenia takiego stanu rzeczy należy próbkę towaru przesłać do zbadania c. k. rolniczo-chemicznej stacji doświadczalnej w Wiedniu.

Urzędy kategorii niższej od głównych urzędów celnych mogą wprawdzie przedsięwziąć ocenie bez zarządzenia tego badania i bez zabezpieczenia, winny jednak przesłać próbki najbliższemu głównemu urzędowi celnemu celem kontrolnego zbadania.

Ustęp 1 uwagi 2 do Nru 399 należy zastąpić następującymi postanowieniami:

Do Nru 399 należy także kompozycja szamotowa, mąka szamotowa lub wapno szamotowe, to jest proszek, wytworzony z wypalonej, ogniotrwałej glinki, więcej lub mniej delikatny, ostry przy dotknięciu (także zmieszany z niewypaloną, ogniotrwałą gliną lub ziarnami kwarcu), oraz tak zwana mączka z skorup mufl, grubo mielona mąka z skorup ogniotrwałych kapzli (mufl), które stały się niezdadnymi do użytku.

Ustęp 3 uwag do Nru 437 ma opiewać:

Walce maszynowe z kowalnego żelaza lub stali, jak również wszystkie żelazne walce maszynowe połączone z innymi materiałami, klasa XL.

W uwadze 2 do Nru 445 należy przed słowem „maszyny do czyszczenia noży“ wstawić następujące słowa:

Blaszane osłony od błota przy kołach do jazdy z blachy czarnej, blachy ukształtowanej lub czyszczonej, także na brzegach pozaginane, jednak nieprzewiercone ani też w ogóle dokładnie nieobrobione.

Do ostatniego odsyłacza po uwadze 7 do Nru 445 należy po słowach „obręcze przy kołach do jazdy (dzwona)“ dodać następujące słowa: „i blaszane osłony od błota przy kołach do jazdy“.

W ogólnej uwadze 2, w ustępie 2, do Nrów 481 i 483 należy w czwartym wierszu od dołu po słowie „żelaza“ dodać w nawiasie słowa „nie dla obrotu maszynowego“.

Po ostatnim ustępie należy umieścić następujące odsyłacze:

Walce z odlewu niekowalnego, Nr. 437.

Walce maszynowe z kowalnego żelaza lub stali, klasa XL.

W uwadze ogólnej 6 do Nrów 481 i 483 należy po ustępie czwartym wciągnąć jako ustęp nowy:

Walce maszynowe, żelazne w połączeniu z innymi materiałami, klasa XL.

Tak samo brzmiące słowa należy wstawić po ogólnej uwadze 3 do Nrów 484—486.

Ogólną uwagę 2, ustęp 2, do klasy XL zastąpić się następującą osnową:

Wskutek tego należy cylindry parowe, mimośrodowe, koła czołowe i zębate, koła rozpędowe, koła pasowe, przyrządy do przesuwania rzemieni, tłoki, korby, wrzeciona, bloki linowe, lejki i węże drewniane przy maszynach młynarskich, egoutery (walcowate przyrządy usztywniające, obciążone płótnem metalowym, wyrobione z kruszców nieszlachetnych, używane przy fabrykacji papieru), walce maszynowe z kowalnego żelaza lub stali, jak również wszystkie żelazne walce maszynowe, połączone z innymi materiałami, wiadra do wyciągania, kłuby, wały transmisyjne, wężownice rurowe przy przyrządach do ogrzewania itd., połączenia przy maszynach, jakiegobądź rodzaju, transmisje itd., przyrządy do napinania rzemieni i lin, kółki do przeprowadzenia rzemieni, płyty do fundamentów i do osady z częściami maszynowymi lub konstrukcyjnymi (z odlanymi postumentami, łożyskami, z zagłębieniami wybranymi dla postumentów itd.), łożyska i krzesła osadowe itp. uważać za części składowe maszyn i przyrządów. Natomiast należy płyty do fundamentów i do osady bez części maszynowych lub konstrukcyjnych, które przychodzą osobno lub wraz z maszyną, do której należą, lecz do niej nie są przy montowane, tudzież ruszły i sztaby do rusztów, które osobno przychodzą ocieć według jakości materiału.

Walce z odlewu kowalnego, Nr. 437.

Walce z kruszców nieszlachetnych, Nr. 500.

W uwadze siódmej tych samych uwag ogólnych, w ustępie 1, należy po słowie „walce“ przed przecinkiem umieścić słowa: „z odlewu niekowalnego lub z kruszców nieszlachetnych“ a po tym ustępie wstawić jako ustęp nowy:

Z walcami maszynowymi z kowalnego żelaza lub stali, jak również z wszystkimi żelaznymi walcami maszynowymi, połączonymi z innymi materiałami, o ile przychodzą osobno, należy natomiast zawsze postępować jak z częściami składowymi maszyn.

Po ustępie 2 tej samej uwagi ogólnej należy wstawić następujący ustęp nowy:

Walce zapasowe lub do zmiany z odlewu żelaznego, niekowalnego lub z kruszców nie-

szlachetnych, przychodzące razem z maszynami, do których należą, należy zawsze odcieć osobno według ich jakości taryfowej, jako wychodzące poza granice pojedynczego wyposażenia maszyny.

W uwadze ogólnej 13, w ustępie 6 (pierwej 5), do klasy XL należy w wierszu trzecim od końca skreślić słowa „płyty do fundamentów“ i przecinek po nich idący, a po tym ustępie dołączyć w tekście następujące zdanie:

Przy maszynach i przyrządach, podlegających oceniu według wagi pojedynczych sztuk należy płyty do fundamentów i do osady, zaopatrzone w części konstrukcyjne lub maszynowe, które wraz z nimi przychodzą i do nich należą, jak również wszystkie płyty do fundamentów i osady, już wraz z maszynami wykonane, wliczyć do wagi odnośnej sztuki maszyny.

Przytoczone w uwadze 3, w ustępie 1, do Nru 534 w wierszu ósmym od dołu jako maszyny pomocnicze w tkactwie „maszyny do szczotkowania motków“ należy skreślić.

W uwadze 7, w ustępie 1, do Nru 539 należy dodać na końcu w tekście następujące zdanie:

Płyty do fundamentów, już przy budowie z maszyną złożone należy jednak wliczyć do wagi odnośnej sztuki maszyny i odcieć wraz z nią.

Zdanie mieszczące się w uwadze 1, w ustępie 3, do Nru 552, zaczynające się od słów „z pośród obręczy do kół do jazdy“ a ciągnące się aż do końca ustępu należy skreślić i zastąpić następującą osnovą:

Z pośród obręczy do kół do jazdy (dzwonów) i blaszanych osłon od błota przy kołach do jazdy, t które są wyrobione z blachy czarnej, blachy ukształtowanej lub oczyszczonej, także na brzegach zagięte, które jednak nie są przewiercone (z wyjątkiem otworu na wentyl przy dzwonach) ani też nie są dokładniej obrobione, należą do Nru 445; wszystkie przewiercone dzwona i blaszane osłony od błota bez różnicy, następnie wszystkie dzwona i blaszane osłony od błota z blach szlifowanych, cynowanych lub w ogóle obrobionych, nawet jeżeli nie są przewiercone, jak również wszystkie blaszane osłony od błota, przy których tkwią części służące do przymocowania, jak ściski lub tym podobne, należą natomiast do Nru 552.

Rozporządzenie niniejsze nabiera zaraz mocy obowiązującej.

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Fort wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIX. — Wydana i rozesłana dnia 23. kwietnia 1907.

Treść: *M* 107. Rozporządzenie, którem zmienia się częściowo i uzupełnia rozporządzenie z dnia 15. czerwca 1885, Dz. u. kr. dla Galicyi Nr. 36 z r. 1886, dotyczące zakładania i prowadzenia ksiąg naftowych w Galicyi.

107.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 15. kwietnia 1907,

którem zmienia się częściowo i uzupełnia rozporządzenie z dnia 15. czerwca 1885, Dz. u. kr. dla Galicyi Nr. 36 z r. 1886, dotyczące zakładania i prowadzenia ksiąg naftowych w Galicyi.

Na zasadzie ustawy państwowej z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71, galicyjskiej ustawy krajowej z dnia 17. grudnia 1884, Dz. u. kr. Nr. 35 z r. 1886, i ustawy państwowej z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Uchyła się §§y 4ty do 7go rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. czerwca 1885, Dz. u. kr. dla Galicyi Nr. 36 z r. 1886, dotyczącego zakładania i prowadzenia ksiąg naftowych.

§ 2.

Postanowienia §u 5go galicyjskiej ustawy krajowej z dnia 17. grudnia 1884, Dz. u. kr. Nr. 35 z r. 1886, mieć będą nieograniczone zastosowanie w przypadkach, w których chodzi o utworzenie pola naftowego wytwórczego.

W przypadkach, w których chodzi o utworzenie pola poszukiwawczego lub pola naftowego niepotwierdzonego (§ 23ci, ustęp 4ty, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7), nie będzie wymagane wskazanie punktu odkrywki na planie sytua-

cyjnym, przedstawiającym pole naftowe. Jednakże w razie, gdyby wykaz pola naftowego poszukiwawczego lub wykaz pola niepotwierdzonego miał być przeistoczony na wykaz pola wytwórczego, strona obowiązana jest przedłożyć rysunek geometryczny punktu odkrywki, potwierdzony przez rewirowy urząd górniczy.

Nazwę, pod jaką pole naftowe ma być wpisane w księgę naftową, należy podać w każdym przypadku, bez względu na to, jakiego rodzaju jest odnośne pole.

§ 3.

Prawo wydobywania żywicy ziemnej odłączone być może w myśl §u 1go, ustępu 1go, 3go i 4go ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, tylko od nieruchomości i ograniczonych miejscowo części nieruchomości, ale nie od poszczególnych udziałów współwłasności pewnej nieruchomości. Wobec tego tworzenie pola naftowego dla prawa wydobywania, odłączonego od idealnych części nieruchomości, jest niedozwolone.

Otworzenie wykazu hipotecznego w księdze naftowej na rzecz właściciela nieruchomości jest dozwolone.

§ 4.

Do sporządzania wykazów hipotecznych księgi naftowej używać należy kart z trwałego papieru, opatrzonych w drukowane rubryki, w formacie nowych ksiąg gruntowych; karty te sprowadzane będą według wskazówek, które wyda prezydent Wyższego Sądu krajowego.

Każdy wykaz hipoteczny składa się z czterech kart, oznaczonych literami A, B, C i D.

§ 5.

Formularz I.

Karta *A* (karta pola naftowego) — formul. I — zawierać ma na miejscu, przeznaczonem na nagłówek, liczbę wykazu hipotecznego, a nadto uwzględnić w niej należy pismem w oczy wpadającym, czy odnośny wykaz jest „wykazem pola naftowego wytwórczego“, „wykazem pola naftowego poszukiwawczego“, czyli też „wykazem pola naftowego niepotwierdzonego“, tudzież uwidocznienie ewentualną przynależność kilku hipotecznie nie połączonych pól naftowych do jednej kopalni żywicy ziemnej.

Przynależność do siebie kilku pól naftowych uwytłumacza się w ten sposób, że w poszczególnych wykazach hipotecznych, zawierających części składowe odnośnej kopalni, przytacza się wszystkie inne wykazy hipoteczne księgi naftowej, o które w danym razie chodzi. O przynależności pól naftowych do siebie dowiedzieć się sąd z odnośnego poświadczenia rewirowego urzędu górniczego (§ 6ty, ustęp 1szy ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7).

Karta *A* składa się z dwóch działów.

Pierwszy dział przeznaczony jest na wpisanie nazwy pola naftowego, na oznaczenie jego położenia topograficznego, z przytoczeniem parcel i części parcel, co do których prawo wydobywania żywicy ziemnej zostało odłączone, i z odniesieniem do planu sytuacyjnego, oraz na wpisanie przynależności (budowli pomocniczych, budynków na powierzchni ziemi itp.).

W drugi dział wpisuje się odłączenie prawa wydobywania, z przytoczeniem odnośnego wykazu hipotecznego i z powołaniem się na dokumenta, na podstawie których wykaz hipoteczny został otworzony (§ 1szy, ustęp 5ty ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7), następnie przynależność kilku pól naftowych do siebie, tudzież każdą uchwałę sądową, wskutek której następuje jakakolwiek zmiana wpisów, zawartych w nagłówku lub w pierwszym dziale; nadto wpisać należy w ten dział prawa rzeczowe, połączone z prawem wydobywania żywicy ziemnej, a przede wszystkim słuszności górnicze.

Ze względu na to, że w § 1szym ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, przewidziane jest odłączenie prawa wydobywania minerałów żywicznych w ogólności, nie można dla poszczególnych rodzajów minerałów żywicznych tworzyć co do tej samej nieruchomości kilku pól naftowych.

Wspomniane dwa działy karty pola naftowego mogą znajdować się na osobnych kartach lub po obu stronach jednej i tej samej karty, należącej do tego samego wykazu hipotecznego. W razie potrzeby użyć należy na każdy dział po kilka kart.

§ 6.

Formularz II.

Karta *B* (karta własności) — formul. II — służy do wpisywania prawa wydobywania żywicy

ziemnej (własności pola naftowego), ograniczeń co do czasu albo ograniczeń pewnymi warunkami, tudzież dalszego przeniesienia tego prawa. Termin końcowy ograniczonego co do czasu prawa wydobywania, tudzież każde przedłużenie tego terminu końcowego, zapisać należy w przewidzianej na to rubryce cyframi.

Gdy właściciel nieruchomości przyznaje prawo do wydobywania minerałów żywicznych komuś innemu, nie potrzeba, aby prawo to było wpisane naprzód na niego, a następnie przeniesione na nabywcę, lecz może być w myśl §u 22go powsz. ust. hipot. zapisane wprost na nabywcę. W razie przyznania ograniczonego prawa wydobywania (§ 8my ustawy z dnia 9 stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7) wpisać należy jednocześnie na karcie *D* prawo powrotu właściciela nieruchomości.

Istnienie praw wydobywania, ograniczonych co do czasu lub przyznanych pod pewnym warunkiem rozwiązującym, należy uwidocznienie zawsze także w drugiej rubryce rzymskimi cyframi, a to w następujący sposób:

Przy pierwszym wpisywaniu ograniczonego w powyższy sposób prawa wydobywania, i to nawet w takim razie, gdy przedsiębiorca uzyskał prawo wydobywania bezpośrednio od właściciela nieruchomości, wpisać należy cyfrę I.

Przy każdym dalszym przenoszeniu, nie wyczerpującem okresu prawa wydobywania, które przysługuje przenoszącemu, dopisać należy do wpisu, którym uszczelnione zostaje przeniesienie, cyfrę bezpośrednio następującą (II, III itd.). W takich przypadkach bezpośrednim wynikiem wpisu prawa wydobywania, które przysługuje odstępającemu, i przeniesienia, nie wyczerpującego okresu tego prawa, będzie prawo powrotu poprzednika, wobec czego tego prawa osobno wpisywać nie trzeba.

Przeniesienie tego prawa powrotu, o ile dozwolone jest według §u 12go ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, wpisuje się w kartę *B*.

Przy przenoszeniu prawa powrotu, tudzież przy nieograniczonym przenoszeniu prawa do wydobywania żywicy ziemnej, umieścić należy w drugiej rubryce obok wpisu, uszczelniającego przeniesienie, rzymską cyfrę prawa hipotecznego odstępującego ze słowem odsyłkowym „ad“.

Nadto w kartę *B* wpisać należy, gdy kopalnia żywicy ziemnej składa się z kilku pól naftowych rozmaitych właścicieli, istotne postanowienia kontraktu co do stosunku prawnego właścicieli pola naftowego (§ 6ty, ustęp 2gi, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7), ale tylko w jednym wykazie hipotecznym, podczas gdy w innych przynależących wykazach hipotecznych trzeba się tylko na ten wpis powołać.

Gdy przeniesienie prawa wydobywania zostaje ograniczone na pewien okres czasu lub uczynione zależnym od pewnego warunku rozwiązującego, pierwotnego wpisu przeniesionego prawa wydobywania nie trzeba ani podkreślać ani kropkować czerwonym atramentem.

Karta własności musi się składać najmniej z sześciu stron.

§ 7.

Formularz III. Na karcie C, przeznaczonej do wpisywania ciężarów (karta ciężarów) — formul. III — należy przy wpisach odnoszących się do takich praw wydobywania żywicy ziemnej, które są ograniczone co do czasu albo przyznane pod pewnym warunkiem rozwiązującym, powołać się zawsze w drugiej rubryce na tę rzymską cyfrę karty B, która oznacza takie ograniczone prawo wydobywania, na przykład: *ad I B*.

Na karcie ciężarów uwidocznione być mają nadto owe zobowiązania wzajemne z okazji dalszego przeniesienia pewnego zastrzeżonego prawa wydobywania (prawa powrotu), o których mowa w § 12 tym. ustępie 1szym, ustawy z dnia 9. stycznia 1907. Dz. u. p. Nr. 7, o ile to prawo nie jest wpisane na karcie D i o ile skutek tego przeniesienie przeprowadzone być ma nie tutaj, lecz na karcie B.

Karta ciężarów musi się składać najmniej z sześciu stron.

§ 8.

Formularz IV. Karta D (karta powrotu) — formul. IV — będzie używana, gdy właściciel nieruchomości przyznał prawo wydobywania żywicy ziemnej komuś innemu tylko na pewien okres czasu lub uczynił je zawisłym od pewnego warunku rozwiązującego. W takim razie przysługujące właścicielowi prawo powrotu wpisać należy w kartę D, podając przytem zarazem imię uprawnionego do powrotu, a w przypadku, o którym mowa w § 12 tym. ustępie 1szym, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, zapisać należy tutaj oprócz przeniesienia prawa powrotu także zobowiązania wzajemne nabywcy.

Z nastaniem powrotu przepisać należy własność pola naftowego na tę osobę, której prawo powrotu przysługuje, gdy o to prosi; o ile przytem prawo powrotu według § 23go. ustępu końcowego, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, stanowi rękojmię ciężarów na odnośnej nieruchomości, postarać się należy zarazem w stosowny sposób o wpisanie tych ciężarów na karcie C, a w każdym razie także o przeniesienie zobowiązań wzajemnych nowego właściciela pola naftowego na tę kartę.

§ 9.

Przed rozpoczęciem przenoszenia do księgi naftowej praw wydobywania żywicy ziemnej, wpisanych w księgę gruntową, które zarządzone zostało

w § 23m ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, winien sąd sporządzić naprzód przegląd owych wykazów hipotecznych z ksiąg gruntowych, w których zapisane są prawa naftowe, uporządkowany według gmin katastralnych i według kolejnego następstwa wykazów hipotecznych.

Ten przegląd — formul. V — umożliwi systematyczne postępowanie sądu i posłuży przez to, że liczba odnośnego wykazu hipotecznego księgi naftowej wpisana będzie w przeznaczoną na to rubrykę, za środek kontrolujący, czy całą operację przenoszenia z jednych ksiąg do drugich przeprowadzono w zupełności.

Formularz V.

Gdy po wpisaniu prawa naftowego w księgę gruntową nieruchomość została hipotecznie podzielona, a prawo naftowe przeniesione na oddzielone kawałki gruntu, natenczas wykazy hipoteczne księgi gruntowej, zawierające prawo naftowe, unieść należy w rzeczonym przeglądzie bezpośrednio jeden pod drugim i oznaczyć nawiasem jako przynależące do siebie.

O ile chodzi o wykazy tabuli krajowej w których zapisane są prawa naftowe, używać należy na taki przegląd formularza VI.

Formularz VI.

§ 10.

W zapytaniu, z którym sąd w myśl § 23go, ustępu 2go, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, zwrócić się ma do rewirowego urzędu górniczego w kwestyi pojawiania się minerałów żywiczych, oznaczyć należy wyraźnie grunta, na które rozciąga się prawo naftowe, z przytoczeniem parcel i części parcel i z wymienieniem ewentualnej nazwy odnośnej kopalni żywicy ziemnej. Jednocześnie z tem zapytaniem zasięgnąć należy potwierdzenia rewirowego urzędu górniczego, o którym mowa w § 24ym ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, a które służyć ma za podstawę do uwidocznienia w księgach, że kilka pól naftowych przynależy do siebie.

Ściągnięcie kosztów, połączonych z przeprowadzeniem w razie potrzeby oględzin miejscowych przez rewirowy urząd górniczy w celu stwierdzenia odnośnych okoliczności, będzie rzeczą rewirowego urzędu górniczego.

§ 11.

Przy przenoszeniu praw naftowych w postępowaniu według § 23go ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, trzeba mieć uwagę na to, aby istota wpisów, zawartych w księdze gruntowej, ze stosownem uwzględnieniem dokumentów, na których się te wpisy opierają, była należyście ujęta i aby zastosowano odpowiednią formę wpisu. Przytem kierować się należy tą zasadą, że prawo wydobywania, bez względu na to, w jakiej formie jest wpisane w księgę gruntową (jako prawo dzierżawy, służebności, ciężar rzeczowy, ograniczenie

własności itd.), w myśl §u 1go, ustępu końcowego, i §u 23go, ustępu 6go, przytoczonej powyżej ustawy przeniesione być ma do karty *B* w księdze naftowej.

Przy przenoszeniu uwzględniać należy tylko te wpisy, które mają skuteczność w chwili obecnej. natomiast pomijać pozycje, które są już wykreślone.

Przed przeszuchaniem interesentów w myśl §u 23go, ustępu 9go, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, sporządzić należy wyciąg sumaryczny z księgi gruntowej co do wszystkich wpisów, o które w danym razie chodzi, i posługiwać się nim przy przeszukiwaniu.

Gdy prawo naftowe wskutek podziału nieruchomości wpisane jest w kilku wykazach hipotecznych księgi gruntowej (§ 9ty, ustęp 3, tego rozporządzenia), sąd winien stwierdzić, na które parcele lub części parcel rozciąga się prawo wydobywania, i działać w tym kierunku, aby dla prawa wydobywania, chociażby nawet odnośnie ciał hipotecznych należały do rozmaitych właścicieli, stworzony był według możliwości na podstawie ugody między interesentami jeden tylko wykaz hipoteczny w księdze naftowej. Tych parcel lub części parcel, na które prawo wydobywania się nie rozciąga, nie trzeba uwzględniać przy tworzeniu wykazu hipotecznego księgi naftowej. Zjednoczenie praw wydobywania na kilku ciałach hipotecznych w jednym wykazie hipotecznym księgi naftowej nie będzie miało miejsca, gdy co do praw powrotu właścicieli nieruchomości zachodzą różnice.

Ponieważ w myśl §u 2go, ustępu 2go, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, w prawie do wydobywania minerałów żywicznych, o ile niema innej ugody w tym względzie, zawarte jest także prawo do ich poszukiwania, to w księdze naftowej prawa poszukiwania nie będzie się zapisywać osobno; przeciwnie należałoby wyraźnie zapisać taki przypadek wyjątkowy, w którymby prawo wydobywania nie obejmowało także prawa poszukiwania minerałów żywicznych.

Przy przenoszeniu praw naftowych do księgi naftowej uprawnieni do wydobywania obowiązani są w myśl §u 5go galicyjskiej ustawy krajowej z dnia 17. grudnia 1884, Dz. u. kraj. Nr. 35 z r. 1886, przedłożyć sądowi plan sytuacyjny, sporządzony przez autoryzowanego urzędowo technika prywatnego, gdyż w razie przeciwnym sporządzenie tego planu musiałoby być zarządzone na ich koszt przez sąd. Koszta ściągac należy w myśl postanowień §u 106go i nast. instrukcji sądowej z dnia 5. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 112. Uprawniony do wydobywania obowiązany jest również podać do wiadomości sądu nazwę pola naftowego w celu wpisania jej do księgi naftowej. Co się tyczy pól poszukiwawczych i pól naftowych niepotwierdzonych, obowiązują postanowienia §u 2go, ustępu 2go, tego rozporządzenia.

O postanowieniu, według którego niedozwolone jest utworzenie pola naftowego dla prawa wydobywania, odłączonego od idealnych części nieruchomości (§ 3ci tego rozporządzenia), winien sąd pamiętać także przy przenoszeniu praw naftowych w postępowaniu według §u 23go ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7.

§ 12.

Przy przenoszeniu ciężarów w postępowaniu według §u 23go ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, trzeba mieć wzgląd przede wszystkim na owe zahipotekowane na nieruchomości obciążenia, które wyprzedzają prawo naftowe. Ze względu na to, że takie obciążenia rozciągają się także na prawo naftowe, przenieść je należy — z wyjątkiem tych ciężarów, które przy zastosowaniu postanowień §u 23go, ustępu 7go i 8go przytoczonej powyżej ustawy ewentualnie odpadną — według kolei ich pierwszeństwa hipotecznego na pole naftowe — karta *C* — dopisując uwagę, dotyczącą rękojmi posiłkowej pola naftowego.

Po tych ciężarach postawić należy dopiero owe, które w księdze gruntowej spoczywają na samem prawie naftowym, i to w należytej kolei pierwszeństwa hipotecznego.

Co się tyczy procentów brutto i wszelkich innych powtarzających się świadczeń, zapisanych jako hipoteki kaucyjne, postępować należy według szczególnego postanowienia §u 23go, ustępu 6go, przytoczonej powyżej ustawy.

§ 13.

Faktyczny wpis uchwały na przeniesienie do księgi naftowej dokonywany być winien dopiero po nastaniu prawomocności uchwały.

Czy wykonanie odbyło się należyście, winien sędzia skontrolować i potwierdzić swym podpisem w księdze naftowej.

§ 14.

Wpisy w księgach naftowych, założonych na podstawie rozporządzenia ministerialnego z dnia 15. czerwca 1885, Dz. u. kraj. dla Galicji Nr. 36 z r. 1886, przeniesione być mają do wykazów hipotecznych księgi naftowej, nowo otworzyć się mających, przyczem stosować należy w analogiczny sposób postanowienia tego rozporządzenia, a w szczególności przestrzegać przepisu §u 24go, ustępu 2go, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7. Wykazy hipoteczne w dotychczasowej księdze naftowej zamknąć należy z dniem przeniesienia.

§ 15.

Sądy winny uwiadamiać z urzędu rewirowy urząd górniczy o dokonaniu wpisu praw wydoby-

wania żywicy ziemnej w księdze naftowej (o otworzeniu wykazu hipotecznego w księdze naftowej), o przeistoczeniu i wykreśleniu pewnego wykazu księgi naftowej, tudzież o każdej zmianie uprawnienia do wydobywania, jakaby zaszła w księdze naftowej, a o przeprowadzonym w księdze naftowej podziale prawa wydobywania żywicy ziemnej poniżej jednej czterdziestej całości także starostwo górnicze.

§ 16.

Postępowanie, przepisane w §ie 14tym, ustępach 4 do 6, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, powinno być przeprowadzone przed ukończeniem przewodu spadkowego. W uchwale na przyznanie spadku wciągnąć należy wynik tego postępowania.

Uchwałę na przyznanie spadku wpisać należy w zapiski, oznaczone w §ie 406, l. 4, instrukcji sądowej z dnia 5. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 112.

Postanowienia §§ów 2go i 3go ustawy z dnia 23. maja 1883. Dz. u. p. Nr. 82, będą miały zastoso-

wanie także do praw wydobywania żywicy ziemnej, zapisanych w księdze naftowej.

§ 17.

Przy licytacji przymusowej praw wydobywania żywicy ziemnej, które są ograniczone na pewien okres czasu lub zawisają od pewnego warunku rozwiązującego, należy w edykcie licytacyjnym nie tylko dokładnie oznaczyć prawo, które ma stanowić przedmiot licytacji, lecz także termin, w którym się to prawo kończy, warunek rozwiązujący, którego zaistnienie pociąga za sobą wygaśnięcie prawa, tudzież pozostające i nadal w mocy prawo powrotu.

§ 18.

To rozporządzenie nabędzie mocy obowiązującej w dniu ogłoszenia.

Klein wlr.

Formularz I.

Liczba wykazu hipotecznego księgi naftowej: . . . Gmina katastralna:

Dalsze części składowe tej samej kopalni w wykazie
hipotecznym l.: Powiat sądowy:

Wykaz hipoteczny

A. Dział pierwszy.

Liczba bieżąca	Nazwa i stan pola naftowego

A. Dział drugi.

Liczba bieżąca	W p i s

Formularz II.**B.**

Liczba bieżąca	Cyfra ograniczonej własności pola naftowego	W p i s	Terminkowcy ograniczonej własności pola naftowego

Formularz III.**C.**

Liczba bieżąca	Cyfra odsyłkowa karty B	W p i s	Koron	h

Formularz IV.**D.**

Liczba bieżąca	W p i s	Koron	h

Przeгляд

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część L. — Wydana i rozesłana dnia 24. kwietnia 1907.

Treść: (Nr 108 i 109.) 108. Rozporządzenie, dotyczące wydania znaczków pocztowych po 12 h. — 109. Rozporządzenie, odnoszące się do wykonania ustawy z dnia 9. stycznia 1907, którą odnośnie do minerałów, zawierających żywicę ziemną wydano postanowienia zmieniające i uzupełniające ustawę z dnia 11. maja 1884.

108.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 20. kwietnia 1907,

dotyczące wydania znaczków pocztowych po 12 halerzy.

Począwszy od dnia 1. czerwca 1907. wydawać się będzie znaczki pocztowe po 12 halerzy. Znaczki te wykonane w barwie fioletowej mają ten sam wygląd, co znaczki po 10 aż do 30 halerzy puszczane w obieg na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 19. października 1904, Dz. u. p. Nr. 120, względnie z dnia 14. maja 1906, Dz. u. p. Nr. 102.

Forst wlr.

109.

Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 20. kwietnia 1907,

odnoszące się do wykonania ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, którą odnośnie do minerałów, zawierających żywicę ziemną, wydano postanowienia zmieniające i uzupełniające ustawę z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71.

Celem wykonania ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, którą odnośnie do minerałów, zawierających żywicę ziemną wydano posta-

nowienia zmieniające i uzupełniające ustawę z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71, zarządza się co następuje:

§ 1.

Władze górnicze winny poświadczenia, które stosownie do postanowień ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, wydawać mają co do pojawiania się minerałów zawierających żywicę ziemną (§§y 1, 4 i 23), co do wymiaru powierzchni pól naftowych ze względu na umożliwienie prawidłowego prowadzenia ruchu (§ 5), co do przynależności pól naftowych (§ 6) i co do ich właściwości, jako przedmiotów samoistnych lub jako części składowych kopalń żywicy ziemnej (§ 24), wystawiać na życzenie sądów, względnie stron interesowanych na podstawie dokładnych wywiadów, jakimi urząd rozporządza wskutek szczegółowych badań stosunków topograficznych i geologicznych i które ma z aktów, kart, zapisków, dokumentów lub innych urzędowych środków pomocniczych, albo też na podstawie oględzin miejscowości, które zarządzi się celem stwierdzenia owych okoliczności.

Oględziny miejscowości celem wydania wspomnianych poświadczeń zarządzi się tylko w tym wypadku i tylko o tyle, o ile stwierdzenie okoliczności, które ma się poświadczyć, nie dałoby się przeprowadzić drugą drogą podaną w pierwszym ustępie niniejszego paragrafu. Władze górnicze winny według możliwości, dla oszczędzenia czasu i kosztów, tak ułożyć oględziny miejscowości, które w danym razie okazały się potrzebne, aby kilka oględzin mogło być przedsięwziętych kolejno i w toku jednej podróży. O przedsięwzięciu oględzin miejscowości należy zawiadomić

interesowanego właściciela pola naftowego (uprawnionego do wydobywania) celem ewentualnego uczestniczenia w nich.

§ 2.

Jeżeli uczestnicy wspólnej kopalni wniosą na zasadzie postanowień §u 14. ustawy prośbę o pozwolenie podziału prawa wydobywania poniżej $\frac{1}{40}$ całości, natenczas Starostwo górnicze winno zbadać, czy wskutek zakresu ruchu i wskutek urządzeń, które w nim jeszcze mają być zaprowadzone, dalsze prowadzenie kopalni wymaga większego kapitału, który możnaby uzyskać najłatwiej przez podział prawa wydobywania, wychodzący poza granicę ustawową, oraz czy kopalnia ze względu na rozmiar przestrzeni i na wydajność terenów naftowych do niej należących ma takie gospodarcze znaczenie, iż nawet mniejszy udział w niej stanowi jeszcze przedmiot wartościowy, nadający się do wpisu w księgi. Tylko w razie zaistnienia tych warunków można dopuścić podziału prawa wydobywania poniżej granicy ustawowej. Przed udzieleniem takiego wyjątkowego pozwolenia winno jednak Starostwo górnicze wziąć także pod rozwagę, iż ograniczenie podziału prawa wydobywania minerałów zawierających żywicę ziemną, unormowane w §ie 14. ustawy, miało według zamiaru ustawy, zapobiec temu, aby zbyt wielka liczba uprawnionych uczestników nie tamowała lub nie utrudniała zarządzania kopalnią a zwłaszcza stosunków między władzą a uprawnionymi do wydobywania, oraz prowadzenia ksiąg naftowych.

§ 3.

W każdym Urzędzie górniczym okręgowym, w którego okręgu urzędowym istnieją prawa do wydobywania należy celem zapisania kopalń żywicy ziemnej i celem uwidocznienia uprawnienia do wydobywania prowadzić dla ewidencji księgi stanu posiadania.

Wpisy do księgi stanu posiadania mają być uskuteczniane w dwóch księgach głównych, z których jedna, tom I (formularz 1), służyć ma do uwidocznienia praw wydobywania nieodłączonych od prawa własności nieruchomości, a druga, tom II (formularz 2 do 4) do uwidocznienia odłączonych praw wydobywania (pól naftowych). Księga główna (tom II) rozpada się na trzy działy, które oznaczyć należy literami A do C. Dział A (formularz 2) przeznaczony jest na wpisanie pól naftowych poszukiwawczych, dział B (formularz 3) na wpisanie pól naftowych wytwórczych a dział C (formularz 4) na wpisanie tych pól naftowych, które w księgach naftowych wciągnięto do wykazów niepotwierdzonych. Każda księga główna składać się ma z potrzebnej ilości arkuszy, sporządzonych według od-

nośnych formularzy, połączonych w jedną księgę i folgowanych. Po dwie przeciwległe strony księgi stanowią mają kartę księgi (foljum); karty księgi oznaczyć należy cyframi arabskimi. Dla każdego prawa wydobywania (pola naftowego) należy przeznaczyć jedną kartę księgi.

Odnosnie do wypełniania pojedynczych rubryk ksiąg głównych, względnie ich działów, o ile sposób wypełniania nie wynika już z nagłówka, powinno się przestrzegać następujących przepisów: Liczbę wykazu księgi gruntowej, względnie naftowej należy wpisać według dotyczących uwiadomień, które sądy w każdym pojedynczym wypadku przesyłać urzędowi górniczemu okręgowemu.

Czasowe ograniczenie prawa wydobywania należy wpisać, oznaczając według kalendarza jego termin końcowy, a w razie jeżeli zastrzeżono warunek rozwiązujący należy je wpisać wraz z tym warunkiem i z prawem powrotu.

Jako przynależność kopalni należy wciągnąć: Budynki na powierzchni ziemi, należące do kopalni i inne przedmioty służące do użytku kopalni, przy polach naftowych wytwórczych także budowle pomocnicze itd.

Przynależność wzajemną kilku pól naftowych uwypatnia się w ten sposób, iż na poszczególnych stronach księgi, na których zanotowano części składowe kopalni, przyłącza się według tomu i fol. wszystkie inne wykazy księgi, o które w danym razie chodzi.

Jeżeli kopalnia jest własnością spółki akcyjnej, to należy zanotować tylko jej firmę, jeżeli jest własnością gwarectwa, należy podać prócz firmy także stronę księgi gwarectw. na której gwarectwo wpisano, jeżeli natomiast należy do spółki kopalnianej (§ 14 ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7), to należy wpisać poszczególnych uczestników spółki wraz z ich udziałami. W razie, jeżeli prawo wydobywania wydzierżawiono, należy wpisać także dzierżawcę jako uprawnionego do wydobywania.

Oprócz dat wskazanych rubrykami należy pod nagłówkiem „uwagi“ zanotować także inne ważniejsze wydarzenia dotyczące kopalni, wyprzedzając je podaniem liczby i roku aktu urzędowego, jakoto połączenie hipoteczne kilku pól naftowych, oddzielenie pojedynczych części pola, zezwolenie na podział prawa wydobywania na udziały mniejsze od $\frac{1}{40}$ całości, przemianę wykazu niepotwierdzonego na wykaz pola naftowego poszukiwawczego lub wytwórczego, jak również przemianę wykazu pola naftowego poszukiwawczego na wykaz pola naftowego wytwórczego, dalej istniejące w danym razie ograniczenia własności, prawa dzierżawy i służebności itp. oraz wykreślenie prawa wydobywania.

Późniejsze zmiany w prawie wydobywania należy w regule uwidocznic na tej karcie księgi, na

której one wynikły; jeżeli wskutek zaszłej zmiany trzeba będzie przenieść prawo wydobywania na inne miejsce księgi stanu posiadania, to należy uwi-
docznąć to w przeznaczonej na ten cel drukowanej
szpalcie na tej stronie księgi, z której przenosi się
prawo wydobywania, wykreślając jednocześnie
prawo to na tej stronie.

Wykreślenie prawa wydobywania należy uwy-
datnić przez przekreślenie dotyczącej karty księgi
czerwonym atramentem.

Do założenia ksiąg stanu posiadania używać
należy kart z trwałego papieru, zaopatrzonych
w drukowane rubryki, karty te sprowadzane będą
według wskazówek, które wyda Starostwo górnicze.

§ 4.

Urzędy górnicze okręgowe winny, powziawszy
wiadomość, że kopalnia składa się z kilku pól
naftowych (§ 6, ust. 1 ustawy z dnia 9. stycznia
1907, Dz. u. p. Nr. 7) albo, że wpisy w księdze
naftowej, mające za przedmiot uprawnienie do wy-
dobywania nie zgadzają się z faktycznymi stosun-
kami prawnymi odnośnej kopalni, zawiadomić
o tem z urzędu ten sąd, do którego należy prowa-
dzenie księgi naftowej.

§ 5.

W myśl §u 19, ust. 2 i 3, ustawy z dnia
9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, obowiązują

mają aż do dalszego zarządzenia co do robotników,
dozorców i urzędników ruchu, zatrudnionych przy
kopalniach nafty (oleju ziemnego, oleju skalnego,
petroleum, ropy), odnośnie do ubezpieczenia od
wypadku i w razie choroby postanowienia ustaw
z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1888.
i z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, o
ubezpieczeniu robotników od wypadku i w razie
choroby.

Kasy brackie, istniejące obecnie przy kopal-
niach wspomnianego rodzaju, należy rozwiązać
a likwidację ich mają wdrożyć władze górnicze;
likwidacja kas brackich nastąpi stosownie do posta-
nowień statutów tych kas.

Urzędy górnicze okręgowe winny przy spo-
sobności przedsięwziętych inspekcji kopalni czuwać
nad dopełnieniem przepisów zawartych w §ie 19.
ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, co
do ubezpieczenia robotników, dozorców i urzędu-
ków ruchu zatrudnionych przy kopalniach żywicy
ziemnej.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obo-
wiązującej z dniem ogłoszenia.

Auersperg wlr.

I.

Fol.

Prawo wydobywania nieodłączone

[illegible]

L. wykazu księgi gruntowej

od prawa własności nieruchomości.

Pełnomocnik uprawnionego do wydobywania		Przedsiębiorca poszczególnych robót w kopalni			Pełnomocnik przedsiębiorcy		Doniesienie o puszczeniu przedsiębior- stwa w ruch przyjęto do wiadomości		Plan ruchu zatwierdzono		U w a g i
Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce za- mieszkania	Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce za- mieszkania	Oznaczenie od- danych robót	Liczba ekshib. i rok	Nazwisko, zawód, miejsce za- mieszkania	Liczba ekshib.	Rok	Liczba ekshib.	Rok	

Przeniesiono według L. ekshib. z roku

do tomu fol.

January 1880

Journal of the U.S. Fish Commission

Date	Locality	Species	Number	Remarks	Collector	Remarks
Jan 1
Jan 2
Jan 3
Jan 4
Jan 5
Jan 6
Jan 7
Jan 8
Jan 9
Jan 10
Jan 11
Jan 12
Jan 13
Jan 14
Jan 15
Jan 16
Jan 17
Jan 18
Jan 19
Jan 20
Jan 21
Jan 22
Jan 23
Jan 24
Jan 25
Jan 26
Jan 27
Jan 28
Jan 29
Jan 30
Jan 31

1880

U.S. Fish Commission

Washington

II/A.

[illegible]

Przeniesiono według L. ekshib. z roku

do tomu fol.

Name of the ...	Rank or ...	Service ...	Date of ...	Place of ...	Remarks
...
...
...
...

II/V.

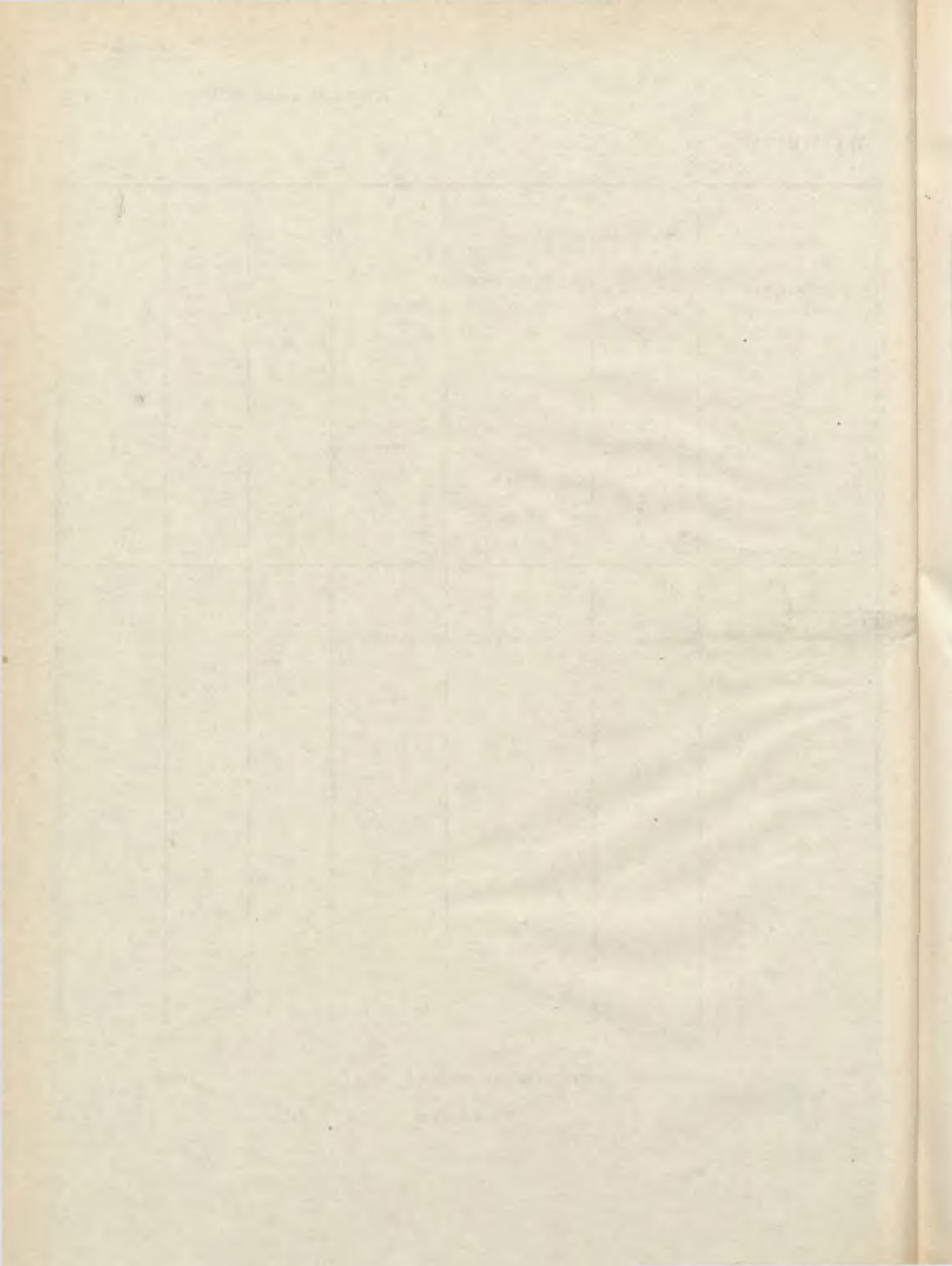
Pole naftowe

[illegible]

[illegible]

Przeniesiono według L. ekshib. z roku

do tomu fol.

II/C.

L. wykazu księgi naftowej

naftowe

niepotwierdzony.)

[illegible]

Przeniesiono według L. ekshib. z roku

do tomu fol.

Project Name

Page 1 of 100

Date: 10/10/2023

ID	Name	Status	Priority	Assignee	Due Date	Comments
1	Task 1	Completed	High	John Doe	2023-10-01	Task completed successfully.
2	Task 2	In Progress	Medium	Jane Smith	2023-10-05	Task is currently in progress.
3	Task 3	Pending	Low	Mike Johnson	2023-10-10	Task is pending review.
4	Task 4	Not Started	High	Alice Brown	2023-10-15	Task has not yet started.
5	Task 5	Completed	Medium	Bob White	2023-10-08	Task completed successfully.
6	Task 6	In Progress	High	Charlie Black	2023-10-12	Task is currently in progress.
7	Task 7	Pending	Low	Diana Green	2023-10-18	Task is pending review.
8	Task 8	Not Started	Medium	Eve Yellow	2023-10-20	Task has not yet started.
9	Task 9	Completed	High	Frank Purple	2023-10-03	Task completed successfully.
10	Task 10	In Progress	Medium	Grace Blue	2023-10-07	Task is currently in progress.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LI. — Wydana i rozesłana dnia 4. maja 1907.

Treść: (№ 110—114.) 110. Obwieszczenie, którym ogłasza się zaliczenie gminy Canale do ósmej klasy woj-skowej taryfy czynszowej. — 111. Rozporządzenie, dotyczące używania częściowych zapisów długu, które wypuści Spółka akcyjna kolei lokalnej Gänserndorf—Gaunersdorf do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych. — 112. Rozporządzenie, dotyczące używania częściowych zapisów długu, które wypuści Spółka akcyjna „kolei lokalnej Korneuburg—Ernstbrunn“ do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych. — 113. Rozporządzenie, zawierające zakaz handlu obnośnego na obszarze gminy miasteczka Sollenau. — 114. Rozporządzenie, zawierające zakaz handlu obnośnego na obszarze gminy Aspang Markt.

110.

Obwieszczenie Ministerstwa obro- ny krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 7. marca 1907,

którym ogłasza się zaliczenie gminy Canale do
ósmej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Dodatkowo do obwieszczenia z dnia 14. gru-
dnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214, i w porozumieniu
z c. i k. Ministerstwem wojny, zalicza się gminę
Canale w Pobrzezu do ósmej klasy taryfy czyn-
szowej dla celów pomieszczenia wojska, obowiąz-
ującej do końca roku 1910.

Korytowski wlr.

Latscher wlr.

111.

Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych w porozumieniu z Mini- sterstwami skarbu, spraw we- wnętrznych i sprawiedliwości z dnia 20. kwietnia 1907,

dotyczące używania częściowych zapisów długu,
które wypuści Spółka akcyjna kolei lokalnej
Gänserndorf—Gaunersdorf do korzystnego umie-
szczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym
podobnych.

Na zasadzie postanowień zawartych w arty-
kule XXI. ustawy z dnia 1. lipca 1901, Dz. u. p.
Nr. 85, dotyczącej kolei drugorzędnych, które
w roku 1901 mają być zabezpieczone, uznaje się
niniejszym częściowe zapisy długu 4% wej pożyczki
pierwszeństwa w nominalnej kwocie 1,260.000 ko-
ron, przewidzianej w § 5, dokumentu koncesyj-
nego z dnia 15. marca 1902, Dz. u. p. Nr. 57,
którego zapisy długu wypuści Spółka akcyjna kolei
lokalnej Gänserndorf—Gaunersdorf, za nadające
się do korzystnego umieszczania kapitałów funda-
cyjnych, kapitałów zakładów pod publiczną kontrolą
zostających oraz urzędu pocztowych kas oszczęd-
ności, dalej funduszków pupilarnych, fideikomiso-
wych i depozytowych — po kursie zaś giełdowym,
jednak nie powyżej wartości imiennej, także do
składania kaucyi służbowych i kontraktowych.

Postanowienie powyższe nabiera mocy obowią-
zującej z dniem ogłoszenia.

Klein wlr.

Korytowski wlr.

Biennerth wlr.

Derschatta wlr.

112.**Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych w porozumieniu z Ministerstwami skarbu, spraw wewnętrznych i sprawiedliwości z dnia 20. kwietnia 1907,**

dotyczące używania częściowych zapisów długu, które wypuści Spółka akcyjna „kolei lokalnej Korneuburg—Ernstbrunn“ do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych.

Na zasadzie postanowień zawartych w artykule XXI. ustawy z dnia 1. lipca 1901, Dz. u. p. Nr. 85, dotyczącej kolei drugorzędnych, które w roku 1901 mają być zabezpieczone, uznaje się niniejszym częściowe zapisy długu 4% wej pożyczki pierwszeństwa w nominalnej kwocie 1,680.000 K przewidzianej w § 5. dokumentu koncesyjnego z dnia 18. czerwca 1904, Dz. u. p. Nr. 67, które wypuści Spółka akcyjna „kolei lokalnej Korneuburg—Ernstbrunn“ za nadające się do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, kapitałów zakładów pod publiczną kontrolą zostających oraz urzędów pocztowych kas oszczędności, dalej funduszków pupilarnych, fideikomisowych i depozytowych — po kursie zaś giełdowym, jednak nie powyżej wartości imiennej, także do składania kaucyi służbowych i kontraktowych.

Postanowienie powyższe nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Klein wlr.
Bienenrth wlr.

Korytowski wlr.
Derschatta wlr.

113.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 25. kwietnia 1907,**
zawierające zakaz handlu obnośnego na obszarze gminy miasteczka Sollenau.

Na zasadzie §u 10. patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852, Dz. u. p. Nr. 252, tudzież §u 5.

przepisu wykonawczego do tego patentu, zabrania się handlu obnośnego na obszarze gminy miasteczka Sollenau.

Zakaz ten nie odnosi się do mieszkańców okolic przytoczonych w §ie 17. patentu o handlu obnośnym i w dotyczących rozporządzeniach dodatkowych a uprzywilejowanych pod względem handlu obnośnego.

Zakaz ten nie ma również związku z wspomnianą w §ie 60, ustępie 2. ordynacyi przemysłowej sprzedażą od domu do domu lub na ulicy produktów rolniczych i leśnych tamże wymienionych a do codziennego użytku służących.

Korytowski wlr.

Bienenrth wlr.

Fort wlr.

114.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 25. kwietnia 1907,**
zawierające zakaz handlu obnośnego na obszarze gminy Aspang Markt.

Na zasadzie §u 10. patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852, Dz. u. p. Nr. 252, tudzież §u 5. przepisu wykonawczego do tego patentu, zabrania się handlu obnośnego na obszarze gminy Aspang Markt.

Zakaz ten nie odnosi się do mieszkańców okolic przytoczonych w §ie 17. patentu o handlu obnośnym i w dotyczących rozporządzeniach dodatkowych a uprzywilejowanych pod względem handlu obnośnego.

Zakaz ten nie ma również związku z wspomnianą w §ie 60, ustępie 2. ordynacyi przemysłowej sprzedażą od domu do domu lub na ulicy produktów rolniczych i leśnych tamże wymienionych a do codziennego użytku służących.

Korytowski wlr.

Bienenrth wlr.

Fort wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LII. — Wydana i rozesłana dnia 16. maja 1907.

Treść: (M 115 i 116) 115. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia ekspozytury urzędu celnego na dworcu kolejowym w Szczucinie. — 116. Rozporządzenie, dotyczące egzaminu dla państwowej służby techniczno-lasowej.

115.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 2. maja 1907,

dotyczące utworzenia ekspozytury urzędu celnego
na dworcu kolejowym w Szczucinie.

Na dworcu kolejowym w Szczucinie utworzono ekspozyturę tamtejszego urzędu celnego pobocznego, która rozpoczęła już swoją działalność.

Ekspozyturę tę wyposażono w uprawnienia celne urzędu celnego pobocznego II. klasy i upoważniono ją do stosowania skróconego postępowania deklaracyjnego w obrocie kolejowym.

Korytowski wlr.

116.

Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 7. maja 1907,

dotyczące egzaminu dla państwowej służby techniczno-lasowej.

§ 1.

Uzdolnienie fachowe do uzyskania posady w państwowej służbie techniczno-lasowej, do której przywiązana jest pewna klasa stopnia służbowego

(w służbie techniczno-lasowej przy władzach administracyjnych i przy zarządzie dóbr państwowych i funduszowych) należy wykazać złożeniem egzaminu, unormowanego następującymi postanowieniami.

§ 2.

Do egzaminu powyższego można tylko tego dopuścić, kto po złożeniu teoretycznych egzaminów państwowych z nauki gospodarstwa leśnego w akademii rolniczej, odbył z dobrym wynikiem przynajmniej trzyletnią praktykę w służbie techniczno-lasowej przy zarządzie dóbr państwowych i funduszowych.

Co do tego, czy wynik praktyki był dobry, oświadczyć się ma w opisie dotyczącym osoby i służby kandydata (§ 4.) dyrektor lasów i domen (dyrektor dóbr), w którego okręgu służbowym kandydat praktykował.

Co do tych kandydatów, którzy przed wstąpieniem na praktykę przy zarządzie lasów państwowych byli praktycznie zajęci w lasach prywatnych, gdzie mogli nabyć wiedzy, Ministerstwo rolnictwa zastrzega sobie rozstrzygnięcie, czy a względnie w jakim rozmiarze można wliczyć to ostatnie zajęcie do praktyki powyżej przepisanej.

§ 3.

W ciągu praktyki (§ 2.) winien kandydat prowadzić dziennik swoich zajęć, w którym zapisywać ma spostrzeżenia i doświadczenia, jakie następują mu się w poszczególnych gałęziach służby i skreślić w kilku rozprawach łączących się z sobą, lecz

możliwie zwięzłe ujętych, własne zapatrywania na kwestye i sprawy z zakresu leśnictwa. Dziennik winien zawierać także przedstawienia rysunkowe, które sam kandydat wykonał i ma być przedkładany w stosownych odstępach czasu każdorazowemu bezpośredniemu przełożonemu do przeglądu.

§ 4.

Prośby o przypuszczenie do egzaminu wnosić należy w przepisanej drodze służbowej do Ministerstwa rolnictwa w czasie od 1. do 31. grudnia tego roku, który wyprzedza egzamin.

Kandydat winien dołączyć do prośby świadectwo odbytej praktyki i dziennik wraz z odnośnemi załącznikami.

Dyrekcya lasów i domen (Dyrekcya dóbr bukowskińskiego grecko-wschodniego funduszu religijnego), w której okręgu służbowym kandydat praktykuje i do której wpływa podanie, bada, czy kandydat dopełnił warunków przepisanych pod względem przypuszczenia i czy prośbę zaopatrzył w należyte załączniki a następnie przesyła ją Ministerstwu rolnictwa przy dołączeniu opisu dotyczącego osoby i służby, który wygotować ma dyrektor lasów i domen (dyrektor dóbr).

§ 5.

Ministerstwo rolnictwa rozstrzyga o przypuszczeniu do egzaminu.

Kandydatom podaje się do wiadomości rozstrzygnięcie, zapadłe co do ich próśb, a tym, których przypuszczono, równocześnie także termin rozpoczęcia egzaminu.

Okoliczność, iż minimalny czas trzechletniej praktyki (§ 2.) w czasie wniesienia prośby jeszcze zupełnie nie nłynął, nie stoi na przeszkodzie przypuszczeniu; jednakowoż przepisana praktyka musi być w takim razie przynajmniej aż do terminu egzaminacyjnego zupełnie ukończona, a ukończenie jej wykazane komisji egzaminacyjnej przed rozpoczęciem egzaminu przez przedłożenie urzędowego poświadczenia.

§ 6.

Egzamin odbywa się w Ministerstwie rolnictwa raz na rok i to zwyczajnie w miesiącu kwietniu lub maju.

§ 7.

Komisya egzaminacyjna składa się z naczelnika techniczno-lasowego departamentu dla zarządu dóbr państwowych i funduszowych, albo, gdyby tenże miał przeszkody z jego zastępcy, jako przewodniczącego i trzech komisarzy egzaminacyjnych, z których dwaj należeć winni do grona wyższych

urzędników w państwowej służbie techniczno-lasowej a jeden do grona prawniczych urzędników zakresu służbowego Ministerstwa rolnictwa.

Komisarzy egzaminacyjnych powołuje każdorazowo Minister rolnictwa na wniosek przewodniczącego. Nie może być przewodniczącym ani komisarzem egzaminacyjnym ten, kto z kandydatem jest spokrewniony lub spowinowacony.

Członkowie komisji są obowiązani do zachowania tajemnicy co do zajęć przy egzaminie, jak również co do obrad i uchwał komisji egzaminacyjnej, o ile rozporządzenie niniejsze nie przeznacza tychże do publicznego ogłoszenia.

Komisji przydany będzie pisarz celem załatwiania czynności kancelaryjnych połączonych z przygotowaniem i przeprowadzeniem egzaminu.

§ 8.

Przewodniczący kieruje całym aktem egzaminacyjnym, ma prawo zadawać pytania egzaminacyjne z wszystkich przedmiotów i głosuje przy uchwalaniu postanowień komisji.

Komisya egzaminacyjna uchwała swoje postanowienia większością głosów na posiedzeniach niejawnych. Przewodniczący głosuje zawsze na końcu. Jeżeli głosy równo są podzielone, to zdanie uważa się za uchwałę, do którego przystąpił przewodniczący.

§ 9.

Egzamin dzieli się na pisemny i ustny, który następuje po pierwszym. Egzamin ustny odbywa się z reguły najpierw w lesie a następnie w zamkniętym lokalu. Przewodniczący może jednak ze względu na stosunki atmosferyczne lub z innych powodów ważnych zarządzić, iż egzamin w lesie odbędzie się po egzaminie ustnym w zamkniętym lokalu lub w czasie tegoż egzaminu, który w takim razie ulega przerwie.

Egzamin w lesie odbywają: przewodniczący i komisarze egzaminacyjni z grona techników lasowych. Prawniczy komisarz egzaminacyjny winien wprawdzie przy egzaminie tym również być obecny, nie ma jednak pytać.

§ 10.

Egzamin winien obejmować:

- a) całkowity zakres zarządu lasowego i gospodarstwa lasowego, urządzenie lasów, inżynierię wraz z zabudowaniem potoków górskich, przemysł drzewny, zostający w związku z gospodarstwem lasowym i handel drzewem, jak również łowiectwo, rybołówstwo i rachunkowość lasową;

b) prawo lasowe wraz z najważniejszymi postanowieniami o wykupnie i uregulowaniu służebności lasowych, następnie przepisy ustawowe o zarządzeniach celem nieszkodliwego odprowadzania wód górskich, prawo polowania i rybołówstwa oraz ustawy o ochronie kultury krajowej (ochrona pól, ochrona plaków, zatwierdzanie i zaprzysięganie strażników dla ochrony kultury krajowej); dalej najważniejsze postanowienia z zakresu prawa wodnego, prawa prywatnego (posiadanie, własność, prawo zastawu, służebności, umowy, wynagrodzenie szkody, zasiedzenie, przedawnienie i księgi gruntowe), z zakresu prawa karnego odnośnie do leśnictwa, łowiectwa i rybołówstwa, z zakresu postępowania w sporach o naruszenie w posiadaniu, postępowania upominawczego, jak również postępowania egzekucyjnego odnośnie do ruchomych rzeczy zmysłowych, następnie najważniejsze postanowienia, dotyczące bezpośredniego opodatkowania, utrzymywania w ewidencji katastru podatku gruntowego, stempli i należności od dokumentów prawnych, potwierdzeń odbioru i rachunków, wreszcie najważniejsze przepisy o organizacji władz politycznych i sądowych oraz organów autonomicznych.

Co się tyczy spraw unormowanych ustawami krajowymi dostateczną jest znajomość przepisów obowiązujących w tym kraju, w którym kandydat w ostatnim czasie był zajęty.

Materiał egzaminacyjny z zakresu leśnictwa, wymieniony pod a) podlega zarówno pisemnemu jak i ustnemu egzaminowi, przepisy zaś ustawowe, opisane pod b) stanowią wyłącznie przedmiot egzaminu ustnego w lokalu zamkniętym.

Na egzaminie należy trzymać się kierunku praktycznego i stwierdzić, czy, a względnie w jakim stopniu kandydat obeznał się z rozmaitemi sprawami państwowej służby techniczno-lasowej, w jaki sposób umie zastosować te wiadomości praktyczne i wiedzę teoretyczną, którą już poprzednio nabył przy rozwiązywaniu zadań, nastroczających się w służbie lasowej, tudzież czy, a względnie w jakim stopniu kandydat, sądząc w ogółności, uzdolniony jest praktycznie do państwowej służby techniczno-lasowej.

§ 11.

W dniu poprzedzającym rozpoczęcie egzaminu winni kandydaci przedstawić się przewodniczącemu komisji egzaminacyjnej w czasie, który w tym celu będzie podany do ich wiadomości, przedłożyć pismo przypuszczające ich do egzaminu i udowodnić w stosowny sposób swoją tożsamość, zaś w przypadku przewidzianym w § 5., ustępie 3., ukończenie praktyki.

§ 12.

Egzamin pisemny obejmuje cztery pytania, odnoszące się do materiału egzaminacyjnego, określonego w § 10., lit. a, i odbywa się w dwóch po sobie następujących dniach pod nadzorem członków komisji egzaminacyjnej.

Miejsca, które kandydaci mają zająć, oznaczy się losem a muszą one tak być rozmieszczone, aby, o ile możliwości ograniczyć możliwość wzajemnego dopomagania sobie.

Przewodniczący winien przygotować do egzaminu pisemnego zbiór co najmniej dwudziestu pytań, podzielić je na cztery sery odnoszące się do rozmaitych przedmiotów materiału egzaminacyjnego tak, aby każda seria obejmowała co najmniej po pięć pytań i przechować każdą serię, aż do chwili jej użycia w osobnej okładce, zaopatrzonej pieczęcią komisji.

W każdym dniu należy z stosowną przerwą odpowiedzieć na dwa pytania. Komisja egzaminacyjna wybiera pytanie, które w danym razie ma być postawione, bezpośrednio przedtym z jednej z seryi wyżej wymienionych, poczem przewodniczący odczytuje pytanie to w izbie egzaminacyjnej.

Równocześnie oznacza komisja czas dozwolony dla wypracowania odpowiedzi. Cały czas pracy w jednym dniu nie powinien jednak zwyczajnie przekraczać ośmiu godzin.

Kandydaci mogą posługiwać się tylko takimi środkami pomocniczymi, na których używanie komisja egzaminacyjna w danym razie wyraźnie pozwoli. Również zabrania się kandydatom pomagania sobie przy wypracowaniach.

W razie jeżeli przychwyci się kandydata postępującego wbrew tym zakazom, komisja egzaminacyjna ma prawo ukarać wykroczenie upomnieniem, ocenieniem dotyczącej pracy według ostatniej noty cenzuralnej (§ 15) lub wykluczeniem kandydata od egzaminu. Uchwałę tę należy kandydatowi zaraz oznajmić.

Jak tylko kandydat skończy odpowiedź na postawione pytanie winien oddać wypracowanie swoje nadzorującemu komisarzowi egzaminacyjnemu i opuścić lokal egzaminacyjny. Po upływie czasu przeznaczanego na wypracowanie odpowiedzi na pytanie należy oddać wszystkie wypracowania, a zatem także i te, których niewykończono.

Każde wypracowanie ma być zaopatrzone podpisem kandydata.

Komisarz egzaminacyjny zaznacza na każdym wypracowaniu chwilę oddania mu tegoż.

Komisarze egzaminacyjni i przewodniczący mają ocenzać wypracowania po ukończeniu egzaminu pisemnego.

§ 13.

Egzamin w lesie odbyć się ma w lasach, które wyznaczy przewodniczący komisji egzaminacyjnej.

Czas egzaminowania jednego kandydata należy oznaczyć na mniej więcej dwie godziny a całodzienny czas egzaminowania nie powinien w ogóle trwać dłużej jak sześć godzin. Stosownie do tego i według liczby kandydatów oznacza przewodniczący odpowiednią liczbę dni egzaminacyjnych i dalsze warunki przeprowadzenia egzaminu.

§ 14.

Egzamin ustny w lokalu zamkniętym jest publiczny.

Kolej, w jakiej kandydaci przystępują do egzaminu oznacza się losem. Czas egzaminowania jednego kandydata wynosi dwie godziny, a całodzienny czas egzaminowania w ogóle sześć godzin.

Stosownie do tego i według liczby kandydatów oznacza się liczbę dni egzaminacyjnych.

§ 15.

Cenzuruje się według stopni: „celująco“, „bardzo dobrze“, „dobrze“ i „nieдостatecznie“.

Dziennik, każde z czterech wypracowań przy egzaminie pisemnym, następnie wynik egzaminu ustnego w lesie i wynik egzaminu ustnego w lokalu zamkniętym cenzuruje się osobną notą.

Po ukończeniu egzaminu z wszystkimi kandydatami zestawia komisja wynik egzaminu każdego kandydata w jedną cenzurę główną i postanawia na podstawie ogólnego wyniku, czy kandydata należy uznać za „celująco uzdolnionego“, „bardzo dobrze uzdolnionego“, „uzdolnionego“ lub „nieuzdolnionego“ do państwowej służby techniczno-lasowej.

Po powzięciu uchwały co do uzdolnienia wszystkich kandydatów winien przewodniczący bezwzględnie oznajmić wynik publicznie w lokalu egzaminacyjnym w obecności komisji.

§ 16.

Kandydaci, którzy zdali egzamin, t. j. których uznano co najmniej za „uzdolnionych“ otrzymują Formularz I. świadectwo (formularz I.) podpisane przez komisję egzaminacyjną i zaopatrzone jej pieczęcią (c. k. komisja egzaminacyjna dla państwowej służby techniczno-lasowej w Wiedniu). Każdy z kandydatów ma przedtem dostarczyć przepisany znaczek stemplowy do tego świadectwa.

Kandydaci, którzy nie zdali egzaminu i których wskutek tego uznano za „nieuzdolnionych“ otrzymują Formularz II. mają zawiadomienie pisemne (formularz II.) o niedostatecznym wyniku swego egzaminu i o ewentualnym przypuszczeniu ich do powtórzenia egzaminu.

§ 17.

Kandydat, który nie zdał egzaminu lub który w czasie trwania egzaminu od tegoż odstąpił albo

został wykluczony, może powtórzyć egzamin w najbliższym terminie. W ciągu tego czasu należy dalej praktykować i dziennik dalej prowadzić.

Kandydata, którego dwukrotnie uznano za „nieuzdolnionego“ lub dwukrotnie wykluczono nie można więcej dopuścić do ponownego powtarzania egzaminu.

§ 18.

Z całego aktu egzaminacyjnego należy spisywać protokół i zanotować w nim przebieg aktu egzaminacyjnego i jego wynik ostateczny.

Zamknięty protokół egzaminacyjny podpisze cała komisja oraz pisarz, poczem przewodniczący przedłoży go Ministrowi rolnictwa wraz z wszystkimi wypracowaniami egzaminacyjnymi i przy dołączeniu wszystkich innych aktów urzędowych.

§ 19.

Kandydaci nie opłacają żadnej należności za składanie egzaminu, unormowanego niniejszym rozporządzeniem.

§ 20.

Członkowie komisji egzaminacyjnej pobierają przez czas trwania egzaminu takse egzaminacyjną, którą ustanawia się w wysokości dwudziestu koron dziennie dla przewodniczącego a w wysokości po dziesięć koron dziennie dla komisarzy egzaminacyjnych. Oprócz tego członkowie komisji zamieszkali w Wiedniu, z powodu wycieczek egzaminacyjnych, a członkowie komisji zamieszkali poza Wiedniem, w ogóle z powodu swego powołania do komisji mają prawo do normalnych kosztów podróży i dyet.

§ 21.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Równocześnie uchyla się rozporządzenia Ministerstwa rolnictwa z dnia 6. lipca 1893, Dz. u. p. Nr. 118., i z dnia 26. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 143., odnoszące się do egzaminu dla państwowej służby techniczno-lasowej.

W roku 1907. odbędzie się jednak egzamin jeszcze na podstawie rozporządzeń wymienionych w ustępie 2. U kandydatów, którzy w dniu obwieszczenia niniejszego rozporządzenia już pozostają na praktyce wystarczy wykazanie warunków przepisanych w § 2. rozporządzenia ministerialnego z dnia 26. lipca 1899., Dz. u. p. Nr. 143., celem uzyskania dopuszczenia do egzaminów, które w latach 1908 i 1909 odbędą się już na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Auersperg wtr.

**C. k. komisya egzaminacyjna dla państwowej służby techniczno-lasowej
w Wiedniu.**

Znacek
stemplowy.

Świadectwo z egzaminu państwowego.

Pan
rodem z
obecnie
złożył wobec podpisanej komisji egzaminacyjnej w czasie od
do egzamin dla państwowej służby techniczno-lasowej,
stosownie do rozporządzenia c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 7. maja 1907, Dz. u. p. Nr. 116.,
i uznany został za uzdolnionego do powyższej służby.

W Wiedniu, dnia 19 . . .

Przewodniczący komisji egzaminacyjnej:

Komisarze egzaminacyjni:

**C. k. komisya egzaminacyjna dla państwowej służby techniczno-lasowej
w Wiedniu.**

Do

Pana

W

.

Przy egzaminie dla państwowej służby techniczno-lasowej, odbytym w roku 19 . . stosownie do rozporządzenia c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 7. maja 1907., Dz. u. p. Nr. 116., któremu Pan poddał się po raz, uzyskał Pan wynik niedostateczny.

Stosownie do § 17. ustępu 1/2. powołanego rozporządzenia

1. może Pan na skutek ponownej prośby i po dopełnieniu przepisanych warunków powtórzyć egzamin w najbliższym terminie egzaminacyjnym;

2. nie może Pan być dopuszczony do powtórzenia egzaminu.

W Wiedniu, dnia 19 . .

Przewodniczący komisji egzaminacyjnej:

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIII. — Wydana i rozesłana dnia 17. maja 1907.

Treść: *M* 117. Rozporządzenie, którym ogranicza się częściowo wykonywanie sądownictwa konsularnego w Bułgarii.

117.

Rozporządzenie c. i k. wspólnego Ministra spraw zewnętrznych z dnia 7. maja 1907,

którym ogranicza się częściowo wykonywanie sądownictwa konsularnego w Bułgarii.

Wskutek upoważnienia Jego c. i k. Apostolskiej Mości i w porozumieniu z rządami obu części państwa ogranicza się sądownictwo c. i k. austriacko-węgierskich urzędów konsularnych w Bułgarii na zasadzie § 17. austriackiej ustawy z dnia 30. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 136., względnie § 17. węgierskiego artykułu ustawy XXXI. z roku 1891. w sposób następujący:

1. W sporach cywilnych i handlowych pomiędzy obywatelami austriackimi lub węgierskimi z jednej strony a poddanymi bułgarskimi z drugiej strony można obywatelom austriackim lub węgierskim, zamieszkającym w Bułgarii doręczać wezwania i inne akty sądowe bez pośrednictwa c. i k. urzędów konsularnych.

Władze sądowe książęco-bułgarskie nie mają na przyszłość obowiązku zawiadamiania c. i k. urzędów konsularnych w celu wysłania delegatów o odbywaniu tych terminów sądowych, na których przeprowadza się lub rozstrzyga się spory powstałe między obywatelami austriackimi lub węgierskimi z jednej strony a Bułgarami z drugiej strony.

2. Wyłącza się z pod sądownictwa c. i k. władz konsularnych otwieranie i przeprowadzanie upadłości kupieckich obywateli austriackich lub węgierskich, zamieszkających w Bułgarii.

3. Niniejsze ograniczenia sądownictwa konsularnego będą miały zastosowanie tylko z tym zastrzeżeniem, iż obywatele austriaccy i węgierscy nie mogą być w Bułgarii niekorzystnie traktowani od obywateli innych państw.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem 18. maja 1907.

Achrenthal w.r.

Rozporządzenie to obwieszcza się niniejszym stosownie do § 18. ustawy z dnia 30. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 136.

Klein w.r.

Journal of the American Medical Association

Published Weekly, excepting on Sundays, and during the months of December and January, bi-weekly.

Subscription price, Five Dollars per Annum in Advance.

Single Copies, Fifteen Cents.

Entered as Second-Class Matter, October 3, 1902, under Post Office No. 265, at Chicago, Ill., under special agreement of Post Office and Post-Roads.

Acceptance for mailing at Special Rate of Postage provided for in Act of October 3, 1917, authorized on July 1, 1918.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postmaster: Send address changes to JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

Copyright, 1918, by American Medical Association.

Printed at the Chicago Press and Publishing Co., Chicago, Ill.

Published by the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

Subscription orders, notices of change of address, and all correspondence should be sent to the Editor.

Entered as Second-Class Matter, October 3, 1902, under Post Office No. 265, at Chicago, Ill., under special agreement of Post Office and Post-Roads.

Acceptance for mailing at Special Rate of Postage provided for in Act of October 3, 1917, authorized on July 1, 1918.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postmaster: Send address changes to JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

Copyright, 1918, by American Medical Association.

Printed at the Chicago Press and Publishing Co., Chicago, Ill.

Published by the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

Subscription orders, notices of change of address, and all correspondence should be sent to the Editor.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIV. — Wydana i rozesłana dnia 18. maja 1907.

Treść: (N° 118—121.) 118. Rozporządzenie, którym, zmieniając rozporządzenie ministeryalne z dnia 13. lutego 1902, ustanawia się na nowo dodatki aktywne systemizowanego grona nauczycielskiego przy rzymsko-katolickich i grecko-katolickich dycecezalnych zakładach naukowych teologicznych i przy głównych zakładach naukowych teologicznych w Gorycy i Zarze. — 119. Obwieszczenie, dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 7. lipca 1903, dla kolei lokalnej z Meranu do Mals z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907. — 120. Obwieszczenie, dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 15. kwietnia 1899, wydanego dla wązkotorowej kolei lokalnej z Tryestu do Parenzo ewentualnie do Canfarano, z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907. — 121. Obwieszczenie, dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 11. sierpnia 1899, dla wązkotorowej kolei lokalnej Bregencya—Bezau, z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907.

118.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty oraz Ministra skarbu z dnia 4. maja 1907,

którym, zmieniając rozporządzenie ministeryalne z dnia 13. lutego 1902, Dz. u. p. Nr. 35, ustanawia się na nowo dodatki aktywne systemizowanego grona nauczycielskiego przy rzymsko-katolickich i grecko-katolickich dycecezalnych zakładach naukowych teologicznych i przy głównych zakładach naukowych teologicznych w Gorycy i Zarze.

§ 1.

Dodatek aktywny, należący się w myśl § 1, ustępu 2, ustawy z dnia 26. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 25, profesorom przy dycecezalnych lub głównych zakładach naukowych teologicznych wynosi:

a) w dycecezalnym zakładzie naukowym w Bernie rocznie 960 K.

- b) w takich samych zakładach naukowych w Lincu i Przemyśle rocznie 840 K,
- c) w dycecezalnych zakładach naukowych w St. Pölten, Trydencie, Marburgu, Celowcu, Lublanie, Budziejowicach, Litomierzycach, Tarnowie, Stanisławowie oraz w głównych zakładach naukowych teologicznych w Gorycy i Zarze rocznie 720 K,
- d) w dycecezalnych zakładach naukowych w Brixenie, Kralowym Hradcu i Weidenau rocznie 600 K.

§ 2.

Minister wyznań i oświaty może na wniosek biskupa dycezyi, na zasadzie zadowalającego w każdym kierunku sprawowania służby podwyższyć ten dodatek aktywny po upływie, w regule dziesięciu względnie 20 lat służby, przebytej przy tych zakładach naukowych lub przy państwowej szkole średniej, co do zakładu powyżej pod

a) wymienionego na 1104 K. względnie 1288 K,
co do zakładów pod b) na 966 K, względnie 1127 K,

co do zakładów pod c) na 828 K, względnie 966 K,

co do zakładów pod d) na 690 K, względnie 805 K rocznie.

§ 3.

Kwotę, która w myśl ustępu 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. listopada 1906, Dz. u. p. Nr. 238, ma być wliczona do podstawy wymiaru poboru emerytalnego, przypadającego według postanowienia § 3, ustępu 1, ustawy z dnia 26. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 25, systemizowanemu gronu nauczycielskiemu przy rzymsko-katolickich i greckokatolickich dycecezalnych zakładach naukowych, teologicznych i głównych zakładach naukowych teologicznych w Gorycy i Zarze, należy wymierzyć tak jak dotąd, a to w pojedynczych wypadkach w wysokości 400 K, względnie 480 K, względnie 560 K.

Również i wkładka na cele emerytalne w wysokości 3/8 od sta przewidziana w powołanym rozporządzeniu ministeryalnym winna być nadal niszczana bez zmiany.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. kwietnia 1907.

Korytowski wlr.

Marchet wlr.

119.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 13. maja 1907,

dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 7. lipca 1903, Dz. u. p. Nr. 142, dla kolei lokalnej z Meranu do Mals z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanej tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 73.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia zarządza się następujące uzupełnienia i zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 7. lipca 1903, Dz. u. p. Nr. 142:

I. Czysty dochód roczny, zagwarantowany przez państwo w myśl § 2. dokumentu koncesyjnego z dnia 7. lipca 1903, Dz. u. p. Nr. 142, dla kolei żelaznej Meran—Mals podwyższa się o kwotę, odpowiadającą rocznemu zapotrzebowaniu na oprocentowanie po cztery od sta wraz z ratą amortyzacyi pożyczki pierwszeństwa, umarzalnej najpóźniej do dnia 1. lipca 1979, którą się zaciągnie celem pokrycia dodatkowego zapotrzebowania kapitału budowlanego, jakie co do tej kolei szasło, jak również celem pokrycia kosztów zestawienia szczegółowego

projektu linii kolei żelaznej z Mals do Landeck i do granicy państwa ku Szwajcaryi, a to w kwocie imiennej, jakiej wymaga uzyskanie gotówki 5,900.000 K, a którą c. k. zarząd państwowy oznaczy w swoim czasie.

II. Do tego podwyższenia gwarancyi stosować się będą analogicznie §§ 2. do 6. włącznie wyżej powołanego dokumentu koncesyjnego.

III. Upoważnia się spółkę do zaciągnięcia pod warunkami, które c. k. zarząd państwowy zatwierdzi, wspomnianej pod I dalszej pożyczki pierwszeństwa w kwocie imiennej, jakiej wymagać będzie uzyskanie gotówki 5,900.000 K, a którą w swoim czasie zarząd ten oznaczy.

Derschatta wlr.

120.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 13. maja 1907,

dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 15. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 77, wydanego dla wązkotorowej kolei lokalnej z Tryestu do Parenzo ewentualnie do Canfanaro, z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanej tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 73.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia zarządza się następujące uzupełnienia i zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 15. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 77:

I. Czysty dochód roczny, zagwarantowany przez państwo w myśl § 2. dokumentu koncesyjnego z dnia 15. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 77, dla kolei lokalnej z Tryestu do Parenzo ewentualnie do Canfanaro podwyższa się o kwotę odpowiadającą rocznemu zapotrzebowaniu na oprocentowanie po cztery od sta wraz z kwotą amortyzacyi pożyczki pierwszeństwa, umarzalnej najpóźniej do dnia 1. sierpnia 1974, którą się zaciągnie celem pokrycia dodatkowego zapotrzebowania kapitału budowlanego w kwocie imiennej, jakiej wymaga uzyskanie gotówki 3,020.000 K, a którą c. k. zarząd państwowy oznaczy w swoim czasie.

II. Do tego podwyższenia gwarancyi stosować się będą analogicznie §§ 2. do 6. włącznie wyżej powołanego dokumentu koncesyjnego z tym, iż w ustępie czwartym § 5. do wymienionego tamże majątku przedsiębiorstwa, z którego mają być wyrównane wierzytelności państwa z tytułu zaliczek gwarancyjnych lub odsetek, należy w szczególności także odszkodowanie (§ 17.), które za odkupienie będzie wypłacone.

III. Upoważnia się spółkę, zmieniając ustęp drugi § 11. powołanego dokumentu koncesyjnego do zaciągnięcia pod warunkami, które c. k. zarząd państwowy zatwierdzi, wspomnianej pod I dalszej pożyczki pierwszeństwa w kwocie imiennej, jakiej wymagać będzie uzyskanie gotówki 3,020.000 K. a którą w swoim czasie zarząd ten oznaczy.

IV. W miejsce postanowień zawartych w § 17, l. 1, ustęp 1, powołanego dokumentu koncesyjnego, które uchyla się, wstąpić mają postanowienia następujące:

„Odszkodowanie, które uiszi się w razie odkupienia, będzie polegało na tym, iż państwo weźmie na siebie w miejsce koncesjonariusza spłacenie pożyczek pierwszeństwa w § 11. określonych i innych pożyczek hipotecznych, któreby koncesjonariusz za zezwoleniem zarządu państwowego możliwie zaciągnął celem pokrycia policzalnych kosztów założenia (§ 11, ustęp 5. i 6.). a to w kwotach zalegających w chwili odkupienia jako jeszcze nieumorzone, a nadto, że uiszi w gotówce lub w państwowych zapisach długu kwotę w wysokości kapitału akcyjnego, w chwili odkupienia jeszcze nieumorzonego, po potrąceniu ewentualnych wierzytelności państwa z tytułu zalegających zaliczek gwarancyjnych wraz z odsetkami.“

Derschatta wlr.

121.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 13. maja 1907,

dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 11. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 172, dla wązkotorowej kolei lokalnej Bregencya—Bezau, z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907, Dz. u. p.

Nr. 73.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia zarządza się następujące uzupełnienia i zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 11. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 172:

I. Czysty dochód roczny, zagwarantowany przez państwo w myśl § 2. dokumentu koncesyjnego z dnia 11. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 172, dla kolei lokalnej Bregencya—Bezau podwyższa się o kwotę odpowiadającą rocznemu zapotrzebowaniu na oprocentowanie po cztery od sta wraz z ratą amortyzacyi pożyczki pierwszeństwa, umarzalnej najpóźniej do dnia 1. sierpnia 1975, którą się zaciągnie celem pokrycia dodatkowego zapotrzebowania kapitału budowlanego w kwocie imiennej, jakiej wymaga uzyskanie gotówki 2,800.000 K, a którą c. k. zarząd państwowy oznaczy w swoim czasie.

II. Do tego podwyższenia gwarancyi stosować się będą analogicznie §§ 2. do 6. włącznie wyżej powołanego dokumentu koncesyjnego z tym, iż w ustępie czwartym § 5. do wymienionego tamże majątku przedsiębiorstwa, z którego mają być wyrównane wierzytelności państwa z tytułu zaliczek gwarancyjnych lub odsetek, należy w szczególności także odszkodowania (§ 17.), które za odkupienie będzie wypłacone.

III. Upoważnia się spółkę, zmieniając ustęp drugi § 11. powołanego dokumentu koncesyjnego do zaciągnięcia pod warunkami, które c. k. zarząd państwowy zatwierdzi wspomnianej pod I dalszej pożyczki pierwszeństwa w kwocie imiennej, jakiej wymagać będzie uzyskanie gotówki 2,800.000 K. a którą w swoim czasie zarząd ten oznaczy.

IV. W miejsce postanowień zawartych w § 17, l. 1, ustęp 1, powołanego dokumentu koncesyjnego, które uchyla się, wstąpić mają następujące postanowienia:

„Odszkodowanie, które uiszi się w razie odkupienia, będzie polegało na tym, iż państwo weźmie na siebie w miejsce koncesjonariuszów spłacenie pożyczek pierwszeństwa w § 11. określonych i innych pożyczek hipotecznych, któreby koncesjonariusze za zezwoleniem zarządu państwowego możliwie zaciągnęli celem pokrycia policzalnych kosztów założenia (§ 11, ustęp 5. i 6.), a to w kwotach zalegających w chwili odkupienia jako jeszcze nieumorzone, a nadto że uiszi w gotówce lub w państwowych zapisach długu kwotę w wysokości kapitału akcyjnego, w chwili odkupienia jeszcze nieumorzonego po potrąceniu ewentualnych wierzytelności państwa z tytułu zalegających zaliczek gwarancyjnych wraz z odsetkami.“

Derschatta wlr.

Wzrost człowieka jest procesem ciągłym, który trwa do końca życia. Wzrost fizyczny jest najbardziej widocznym zjawiskiem, ale nie jedynym. Wzrost psychiczny i społeczny są również ważnymi aspektami rozwoju człowieka. Wzrost fizyczny jest procesem, w którym organizm zwiększa swoją wielkość i masę. Wzrost psychiczny jest procesem, w którym organizm rozwija swoje zdolności umysłowe. Wzrost społeczny jest procesem, w którym organizm rozwija swoje umiejętności społeczne. Wzrost człowieka jest procesem, który trwa do końca życia. Wzrost fizyczny jest najbardziej widocznym zjawiskiem, ale nie jedynym. Wzrost psychiczny i społeczny są również ważnymi aspektami rozwoju człowieka. Wzrost fizyczny jest procesem, w którym organizm zwiększa swoją wielkość i masę. Wzrost psychiczny jest procesem, w którym organizm rozwija swoje zdolności umysłowe. Wzrost społeczny jest procesem, w którym organizm rozwija swoje umiejętności społeczne. Wzrost człowieka jest procesem, który trwa do końca życia.

Wzrost człowieka jest procesem ciągłym, który trwa do końca życia. Wzrost fizyczny jest najbardziej widocznym zjawiskiem, ale nie jedynym. Wzrost psychiczny i społeczny są również ważnymi aspektami rozwoju człowieka. Wzrost fizyczny jest procesem, w którym organizm zwiększa swoją wielkość i masę. Wzrost psychiczny jest procesem, w którym organizm rozwija swoje zdolności umysłowe. Wzrost społeczny jest procesem, w którym organizm rozwija swoje umiejętności społeczne. Wzrost człowieka jest procesem, który trwa do końca życia. Wzrost fizyczny jest najbardziej widocznym zjawiskiem, ale nie jedynym. Wzrost psychiczny i społeczny są również ważnymi aspektami rozwoju człowieka. Wzrost fizyczny jest procesem, w którym organizm zwiększa swoją wielkość i masę. Wzrost psychiczny jest procesem, w którym organizm rozwija swoje zdolności umysłowe. Wzrost społeczny jest procesem, w którym organizm rozwija swoje umiejętności społeczne. Wzrost człowieka jest procesem, który trwa do końca życia.

Rok 1907.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LV. — Wydana i rozesłana dnia 22. maja 1907.

Treść: (Nr 122 i 123.) 122. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia trzeciej administracji podatkowej w Pradze i zachodzących wskutek tego zmian w spisach okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego, względnie okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego, ogłoszonych obwieszczeniami z dnia 24. kwietnia 1897, względnie z dnia 4. października 1897. — 123. Rozporządzenie, którym uzupełnia się rozporządzenie ministeryjne z dnia 3. września 1906, dotyczące oznaczenia tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa upoważniają do rozpoczęcia przemysłów rękodzielniczych.

122.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 26. kwietnia 1907,

dotyczące utworzenia trzeciej administracji podatkowej w Pradze i zachodzących wskutek tego zmian w spisach okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego, względnie okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego, ogłoszonych obwieszczeniami z dnia 24. kwietnia 1897, Dz. u. p. Nr. 117., względnie z dnia 4. października 1897., Dz. u. p. Nr. 233.

Na podstawie Najwyższego postanowienia z dnia 19. grudnia 1906. tworzy się dla królewskiego głównego miasta Pragi trzecią administrację podatkową, pod nazwą „C. k. administracja podatkowa III w Pradze dla VII. i VIII. dzielnicy“.

Administracja podatkowa rozpocznie swoją działalność z dniem 1. lipca 1907.

Pod względem zakresu działania w powyższym okręgu terytoryalnym stawia się ją na równi z administracją podatkową I w Pradze.

Z tego powodu zmienia się jednocześnie spis okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego, ogłoszony obwieszczeniem Ministerstwa skarbu z dnia 24. kwietnia 1897, Dz. u. p. Nr. 117., a zmieniony obwieszczeniem Ministerstwa skarbu z dnia 23. września 1901. Dz. u. p. Nr. 151., w sposób następujący:

(Strona 905. XLVI. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 11. maja 1897, tudzież strona 497. LXVI. części Dziennika ustaw państwa, wydanej w dniu 2. października 1901.)

Numer okręgu	Okręgi rozkładu	Siedziba komisji	Ilość członków spółek podatkowych	
			III.	IV.
dla spółek podatkowych III. i IV. klasy			klasy	
1	Miasto Praga, Stare miasto, Józefów	Administracja podatkowa I w Pradze dla I., III. aż do V. dzielnicy	8	10
5	Miasto Praga, Holeszowice-Bubna	Administracja podatkowa III w Pradze dla VII. i VIII. dzielnicy	4	6
5a	Miasto Praga, Libeň	Administracja podatkowa III w Pradze dla VII. i VIII. dzielnicy	4	6

Z tego samego powodu zmienia się dalej spis okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego, ogłoszony obwieszczeniem Ministerstwa skarbu z dnia 4. października 1897., Dz. u. p. Nr. 233., a zmieniony obwieszczeniem z dnia

25. października 1901, Dz. u. p. Nr. 175., jak następuje:

(Strona 1347. XCII. części Dziennika ustaw państwa, wydanej w dniu 9. października 1897. i strona 537. LXXVIII. części wydanej w dniu 1. listopada 1901.)

1 Numer okręgu	2 Okręg szacunkowy	3 Komisja		5 Siedziba komisji	6 Ilość członków komisji
		miejscowa	powiatowa		
3	Miasto Praga, Holeszowice-Bubna	1	.	Administracja podatkowa III w Pradze	18
3a	Miasto Praga, Libeň	1	.	Administracja podatkowa III w Pradze	6

Korytowski wlr.

123.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 1. maja 1907,

którym uzupełnia się rozporządzenie ministeryjne z dnia 3. września 1906, Dz. u. p. Nr. 197., dotyczące oznaczenia tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa upoważniają do rozpoczęcia przemysłów rękodzielniczych.

Uzupełniając rozporządzenie ministeryjne z dnia 3. września 1906, Dz. u. p. Nr. 197., dotyczące oznaczenia tych przemysłowych zakładów nauko-

wych, których świadectwa upoważniają do rozpoczęcia przemysłów rękodzielniczych, rozporządza się na zasadzie § 14. ordynacji przemysłowej (ustawa z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39.):

§ 1, punkt IX. rozporządzenia tego ma opiewać:

„IX. Mosiężnicy, bronzownicy, wytwórcy towarów z chińskiego srebra, wytwórcy metalowych towarów galanteryjnych, cyzelerzy.

Specjalny zakład dla sztuki cyzellerskiej i dla pokrewnych gałęzi w Szkole przemysłu artystycznego przy Muzeum austriackim dla sztuki i przemysłu w Wiedniu;

Szkoła zawodowa i specjalna artystyczno-przemysłowego obrabiania metali przy Szkole przemysłu artystycznego w Pradze;

Szkoła zawodowa przemysłu metalowego przy państwowej Szkole przemysłowej w Insbruku;

Szkoła zawodowa dla przemysłu metalowego przy państwowej Szkole przemysłowej w Gracu;

Szkoła zawodowa dla przemysłu metalowego w Niksdorf;

oddział mosiężnictwa, złotnictwa i srebrnictwa przy zawodowej Szkole przemysłu artystycznego w Jabłońcu;

oddział oprawy drogich kamieni przy zawodowej Szkole oprawy i obrabiania drogich kamieni w Turnowie;

następnie szkoła majsterska dla cyzelerów i rytowników przy państwowej Szkole przemysłowej

w Gracu, pod warunkiem, iż abiturycenci przed wstąpieniem do tej szkoły majsterskiej wykazać mogą przynajmniej trzyletnią praktykę w jednym z wyżej wymienionych przemysłów.

Na końcu § 1. należy dodać:

„XXVII. Sztukaterzy.

Oddział dekoracyjnego modelowania przy Szkole przemysłu artystycznego w Pradze.“

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Forst wtr.

Marchet wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVI. — Wydana i rozesłana dnia 22. maja 1907.

Treść: **M** 124. Patent cesarski, tyczący się zwołania sejmu Austrii poniżej Anizy.

124.

Patent cesarski z dnia 20. maja 1907,

tyczący się zwołania sejmu Austrii poniżej Anizy.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Krainiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Szląski, Modeński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradysee; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Lużycki i Istrijski; Hrabia na Hohenemsie,

Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryjeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm krajowy arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy odroczony na zasadzie Naszego postanowienia zwołuje się w celu podjęcia czynności na dzień 27. maja 1907. do miejsca zebrania ustawą wyznaczonego.

Dan w Naszym stołecznym i rezydencyjnym mieście Wiedniu, dnia 20. maja tysiąc dziewięćsetnego siódmego, Naszego panowania pięćdziesiątego dziewiątego roku.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Auersperg wkr.

Marchet wkr.

Dzieduszycki wkr.

Prade wkr.

Klein wkr.

Biennerth wkr.

Fort wkr.

Derschatta wkr.

Pacák wkr.

Latscher wkr.

Rok 1907.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVII. — Wydana i rozesłana dnia 25. maja 1907.

Treść: (M^o 125—128.) 125. Obwieszczenie, dotyczące podniesienia urzędu celnego pobocznego I. klasy w Georgswalde-Ebersbach do kategorii urzędu celnego głównego II. klasy oraz rozszerzenia uprawnień tego urzędu i ekspozytury urzędu celnego Georgswalde-Strasse. — 126. Rozporządzenie, znoszące wykonywanie sądownictwa konsularnego w Zanzibarze. — 127. Obwieszczenie, którym podaje się do wiadomości zawarcie pomiędzy Ministerstwem królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych a Ministerstwem krajów korony węgierskiej ustalonej ustawą z dnia 19. lutego 1907., dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej, odnośnie do dalszego wybijania monet niklowych. — 128. Rozporządzenie, uzupełniające porządek portowy dla c. k. portu jeziora bodeńskiego w Bregencyi, wydany rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 1. czerwca 1894.

125.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 22. kwietnia 1907,

dotyczące podniesienia urzędu celnego pobocznego I. klasy w Georgswalde-Ebersbach do kategorii urzędu celnego głównego II. klasy oraz rozszerzenia uprawnień tego urzędu i ekspozytury urzędu celnego Georgswalde-Strasse.

Urząd celny poboczny I. klasy w Georgswalde-Ebersbach podnosi się do kategorii urzędu celnego głównego II. klasy i wyposaża się go w uprawnienia urzędu celnego głównego I. klasy.

Ponadto upoważnia go się jeszcze osobno do ocenia żywych roślin objętych 56. numerem taryfy i do denaturowania oleju z oliwek.

Równocześnie nadaje się ekspozyturze urzędu celnego Georgswalde-Strasse uprawnienia urzędu celnego głównego II. klasy.

Korytowski wlr.

126.

Rozporządzenie c. i k. wspólnego Ministra spraw zewnętrznych z dnia 11. maja 1907,

znoszące wykonywanie sądownictwa konsularnego w Zanzibarze.

Z upoważnienia Jego c. i k. Apostolskiej Mości i w porozumieniu z rządami obu części państwa znosi się zupełnie na zasadzie § 17. ustawy z dnia 30. sierpnia 1891., Dz. u. p. Nr. 136., względnie § 17. węgierskiego XXXI. artykułu ustawy z r. 1891. sądownictwo konsulów austriacko-węgierskich w Zanzibarze, które dotąd istniało.

Rozporządzenie niniejsze nabiera zaraz mocy obowiązującej.

Achrenthal wlr.

Rozporządzenie to ogłasza się niniejszym stosownie do § 18. ustawy z dnia 30. sierpnia 1891., Dz. u. p. Nr. 136.

Klein wlr.

127.**Obwieszczenie c. k. Prezydenta Ministrów z dnia 11. maja 1907,**

którym podaje się do wiadomości zawarcie pomiędzy Ministerstwem królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych a Ministerstwem krajów korony węgierskiej ustalonej ustawą z dnia 19. lutego 1907., Dz. u. p. Nr. 38., dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej, odnośnie do dalszego wybijania monet niklowych.

W wykonaniu ustawy z dnia 19. lutego 1907., Dz. u. p. Nr. 38., zawarło Ministerstwo królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z Ministerstwem krajów korony węgierskiej dodatkową umowę do umowy monetarnej i walutowej odnośnie do dalszego wybijania monet niklowych w osnowie ustalonej ustawą.

Beck wlr.

128.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, skarbu i kolei żelaznych z dnia 17. maja 1907,**

uzupełniające porządek portowy dla c. k. portu jeziora bodeńskiego w Bregencyi, wydany rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 1. czerwca 1894., Dz. u. p. Nr. 114.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 1. czerwca 1894., Dz. u. p. Nr. 114., którym wydano porządek portowy dla c. k. portu jeziora bodeńskiego w Bregencyi, jak również postanowienia dla przy-

stani publicznych w Hard, Fussach i Lochau, uzupełnia się w sposób następujący:

Artykuł I.

W § 7. rozporządzenia tego należy wstawić po ustępie 4.:

Używający miejsca składowego winien je zaraz po odwiezieniu towarów kazać oczyścić; w razie, jeżeli tego zaniedba, władza portowa zarządzi oczyszczenie na jego koszt.

Władza portowa ma prawo zażądać o każdym czasie, aby leżące na składzie przedmioty usunięto w ciągu 24 godzin, zaś po upływie tego czasu ma prawo zarządzić usunięcie na koszt opieszałego składającego.

Od wszystkich przedmiotów, które po wyładowaniu lub zładowaniu dłużej jak siedm dni leżą na placach składowych i stanowiskach statków, należy opłacać władzy portowej do rąk dozorczy portowego w Bregencyi za każdy dalszy, chociażby tylko rozpoczęty 24-godzinny czas składu następującą należność, a to:

- a) od właściwych towarów handlowych 5 h od 100 kg;
- b) od tak zwanych towarów masowych, jakoto

kamieni, cegieł	$\frac{1}{20}$ h od 100 kg,
piasku, żwiru	$\frac{1}{10}$ " " 100 "
drzewa łupkowego, drzewa	
opałowego	$\frac{1}{4}$ " " 100 "
desek, łat	$\frac{1}{5}$ " " 100 "
drzewa spławianego, drzewa	
w pniach	1 " " sztuki
wapna, gipsu itd. w beczkach	2 " " "
zboża, słomy, siana itd.	$\frac{1}{5}$ " " 100 kg.

Ułamki poniżej 100 kg będą przytym liczone za pełne 100 kg.

Artykuł II.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dwa miesiące po ogłoszeniu.

Korytowski wlr.

Bienenrth wlr.

Fořt wlr.

Derschatta wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LVIII. — Wydana i rozesłana dnia 1. czerwca 1907.

Treść: *M* 129. Traktat pomiędzy Monarchią austriacko-węgierską a Królestwem greckim, tyczący się wzajemnego wydawania sobie zbrodniarzy.

129.

Traktat z dnia 21. (8.) grudnia 1904.

pomiędzy Monarchią austriacko-węgierską a Królestwem greckim, tyczący się wzajemnego wydawania sobie zbrodniarzy.

(Zawarty w Atenach dnia 21. (8.) grudnia 1904, ratyfikowany przez Jego c. i k. Apostolską Mość dnia 31. grudnia 1906. Ratyfikacje wzajemne wymieniono w Atenach dnia 28. (15.) stycznia 1907.)

Nos Franciscus Josephus Primus,
divina favente clementia Austriae Imperator;
Apostolicus Rex Hungariae, Rex Bohemiae, Dalmatiae, Croatiae, Slavoniae,
Galiciae, Lodomeriae et Illyriae; Archidux Austriae; Magnus Dux Cracoviae;
Dux Lotharingiae, Salisburgi, Styriae, Carinthiae, Carnioliae, Bucovinae,
superioris et inferioris Silesiae; Magnus Princeps Transilvaniae; Marchio
Moraviae; Comes Habsburgi et Tirolis etc. etc.

Notum testatumque omnibus et singulis, quorum interest, tenore praesentium facimus:

Posteaquam a Plenipotentiaro Nostro atque ab illo Majestatis Suae Graeciae Regis praevis collatis consiliis mutisque deliberationibus conventio de mutua malefactorum extraditione die $\frac{\text{vicesima prima}}{\text{octava}}$ mensis Decembris anni millesimi non-gentesimi quarti Athenis inita et signata fuit, tenoris sequentis:

Pierwopis.

**Sa Majesté l'Empereur d'Autriche,
Roi de Bohême etc., et Roi Apostolique de
Hongrie**

et

Sa Majesté le Roi des Hellènes

étant convenus de conclure un Traité pour l'extradition réciproque des malfaiteurs, ont muni dans ce but de Leurs pleins-pouvoirs, savoir:

**Sa Majesté l'Empereur d'Autriche,
Roi de Bohême etc., et Roi Apostolique de
Hongrie:**

Monsieur le Baron Charles de Macchio, Grand-Croix de l'Ordre de François Joseph, Chevalier de l'Ordre de Léopold, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près la Cour d'Athènes,

Sa Majesté le Roi des Hellènes:

Monsieur Athos Romanos, Commandeur de l'Ordre du Sauveur, Son Ministre des Affaires Étrangères,

lesquels, après s'être communiqué leurs pleins-pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des articles suivants:

Article 1er.

Les Hautes Parties contractantes s'engagent à se livrer réciproquement dans les circonstances et les conditions établies par le présent Traité, les individus qui étant poursuivis ou condamnés pour un crime ou un délit commis sur le territoire de l'État requérant, se réfugieraient sur le territoire de l'État requis.

Article 2.

L'extradition ne sera accordée que pour les infractions aux lois pénales indiquées ci-après, lorsqu'elles seront prévues par les législations de l'État requérant et de l'État requis:

1° Assassinat, empoisonnement, parricide, infanticide, meurtre.

2° Coups portés ou blessures faites volontairement, avec préméditation, ayant causé une maladie paraissant incurable, une incapacité permanente de travail personnel, la perte de l'usage absolu d'un organe, une mutilation grave ou la mort sans intention de la donner.

3° Bigamie.

Przekład.

**Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król
czeski itd. i Król Apostolski węgierski,**

oraz

Najjaśniejszy Król Helenów,

postanowili za wspólną zgodą zawrzeć traktat, dotyczący się wzajemnego wydawania zbrodniarzy i w tym celu zaopatrzyli swemi pełnomocnictwami, a to:

**Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król
czeski itd. i Król Apostolski węgierski:**

Pana barona Karola Macchio, kawalera wielkiego krzyża orderu Franciszka Józefa, kawalera orderu Leopolda, Swego nadzwyczajnego posła i upoważnionego ministra przy dworze ateńskim,

Najjaśniejszy Król Helenów:

Pana Athosa Romanosa, komtura orderu Zbawiciela, Swego ministra spraw zewnętrznych,

k którzy, okazawszy sobie nawzajem swoje pełnomocnictwa i przekonawszy się o ich dobrej i należytej formie, zgodzili się na następujące artykuły:

Artykuł 1.

Wysokie Strony kontraktujące zobowiązują się wydawać sobie wzajemnie, wśród okoliczności i warunków ustanowionych w traktacie niniejszym, te osoby, które ściga się lub które skazano za zbrodnię albo występki popełnione na obszarze państwa domagającego się wydania, a które zbiegły na obszar państwa, od którego żąda się wydania.

Artykuł 2.

Wydania dozwolą się tylko z powodu wymienionych poniżej czynności, sprzeciwiających się ustawie karnej, o ile one są takimi zarówno według prawa obowiązującego w państwie domagającym się wydania jak i prawa obowiązującego w państwie, od którego żąda się wydania:

1. Morderstwo skrytobójcze, otrucie, morderstwo na rodzicach, dzieciobójstwo, morderstwo.

2. Znieważenie lub uszkodzenie dokonane umyślnie i z rozumą, jeżeli pociągło za sobą chorobę, przypuszczalnie nie do uleczenia, trwałą niezdolność do pracy, utratę pełnego używania jednego z narządów ciała, ciężkie kalectwo albo śmierć, o ile przytym nie było zamiaru zabicia.

3. Dwieżństwo.

4° Enlèvement de mineurs.

5° Exposition ou délaissement d'un enfant au-dessous de l'âge de 7 ans.

6° Vol, soustraction, abus de confiance, tromperie, escroquerie, extorsion.

7° Privation volontaire et illégale de la liberté individuelle commise par des particuliers.

8° Fausse monnaie comprenant la contrefaçon et l'altération de la monnaie, l'émission et la mise en circulation avec connaissance de la monnaie contrefaite ou altérée.

9° Contrefaçon ou falsification d'effets publics ou de billets de banque, de titres publics ou privés; émission ou mise en circulation avec connaissance de ces effets, billets ou titres contrefaits ou falsifiés; faux en écritures ou dans les dépêches télégraphiques et usage avec connaissance de ces dépêches, effets, billets ou titres contrefaits, fabriqués ou falsifiés.

10° Contrefaçon ou falsification de sceaux, timbres, poinçons, timbres-poste ou autres timbres adhésifs; usage avec connaissance de ces objets contrefaits ou falsifiés; usage préjudiciable et avec une intention frauduleuse de vrais sceaux, timbres et poinçons.

11° Faux témoignage.

12° Faux serment.

13° Concussion, détournement, commis par des fonctionnaires publics; corruption de fonctionnaires publics.

14° Banqueroute frauduleuse et fraudes commises dans les faillites.

15° Incendie volontaire.

16° Destruction, dégradation ou suppression volontaire et illégale d'un titre public ou privé commise dans le but de causer du dommage à autrui.

17° Recèlement des objets obtenus à l'aide d'un des crimes ou délits prévus par la présente Convention.

Sont comprises dans les qualifications précédentes la complicité et la tentative, lorsqu'elles sont punies par les législations de l'État requérant et de l'État requis.

En matière correctionnelle, lorsqu'il s'agit d'une infraction prévue par un des paragraphes ci-dessus, l'extradition aura lieu:

1° Pour les condamnés contradictoirement ou par défaut, lorsque la peine prononcée sera au moins d'un an d'emprisonnement

4. Urowadzenie małoletnich.

5. Porzucenie lub opuszczenie dziecka w wieku poniżej 7 lat.

6. Kradzież, sprzeniewierzenie, nadużycie zaufania, oszustwo, okpienie, wymuszenie.

7. Rozmysłne i bezprawne ograniczenie wolności, popełnione przez osoby prywatne.

8. Falszowanie monet, mieszczące w sobie podrabianie i zmienianie monet, świadome wydawanie i wprowadzanie w obrot monet podrobionych lub zmienionych.

9. Podrabianie lub falszowanie publicznych papierów wartościowych, kwitów bankowych publicznych lub prywatnych zapisów długu, świadome wydawanie lub wprowadzanie w obrot takich podrobionych lub sfalszowanych papierów wartościowych, kwitów lub dowodów zobowiązania; falszowanie dokumentów i depesz telegraficznych oraz świadome robienie użytku z takich podrobionych albo fałszywych lub sfalszowanych depesz, papierów wartościowych, kwitów lub dowodów zobowiązania.

10. Podrabianie lub falszowanie pieczęci, stempli, cech, znaczków pocztowych lub innych znaczków, które przytwierdza się przez przyklepienie; świadome robienie użytku z takich przedmiotów podrobionych lub sfalszowanych, nadużywanie prawdziwych pieczęci, stempli i cech w zamiarze oszustnym.

11. Fałszywe świadectwo.

12. Fałszywa przysięga.

13. Nadużycie władzy urzędowej i sprzeniewierzenie popełnione przez urzędników publicznych; przekupstwo urzędników publicznych.

14. Oszustne bankructwo i oszustne pokrzywdzenia w konkursie.

15. Rozmysłne podpalenie.

16. Rozmysłne i bezprawne zniszczenie, uszkodzenie lub usunięcie publicznego lub prywatnego dokumentu zobowiązania się, popełnione w zamiarze wyrządzenia komuś szkody.

17. Paserstwo odnośnie do przedmiotów nabytych drogą jednej z zbrodni lub jednego z występków, przewidzianych w niniejszym traktacie.

Istota czynu wymienionych przestępstw mieści w sobie także współwinę i usiłowanie, o ile one są karygodne według praw państwa domagającego się wydania oraz państwa, od którego żąda się wydania.

Z powodu występków nastąpi wydanie, jeżeli rozchodzi się o jeden z czynów karygodnych, wymienionych w poprzedzających paragrafach:

1. co do zasądzonych, a to także wówczas, jeżeli zasądzenie nastąpiło w nieobecności обвинionego, o ile orzeczono karę co najmniej jednoletniego pozbawienia wolności.

2° Pour les prévenus, lorsque le maximum de la peine applicable au fait incriminé sera, d'après les législations de l'État requérant et de l'État requis, au moins de deux ans d'emprisonnement.

Article 3.

Dans aucun cas les Parties contractantes ne seront tenues à se livrer leurs sujets.

Si le prévenu ou le condamné n'est pas sujet d'une des Parties contractantes, le Gouvernement saisi de la demande d'extradition restera libre de donner à cette demande la suite qui lui paraîtra convenable et de livrer le prévenu, pour être jugé, soit à son propre pays soit au pays où le crime ou le délit aura été commis.

Article 4.

L'extradition n'aura pas lieu:

1° Si depuis les faits imputés, depuis la poursuite ou la condamnation, la prescription de l'action ou de la peine est acquise, d'après les lois du Pays requis, au moment où la demande est faite.

2° Lorsque la demande d'extradition sera motivée par le même fait pour lequel l'individu réclamé a été poursuivi et mis hors de cause, ou est encore poursuivi ou a déjà été jugé dans le pays auquel l'extradition est demandée.

Article 5.

Si l'individu réclamé est poursuivi ou condamné dans le Pays requis pour une infraction autre que celle qui a donné lieu à la demande d'extradition, son extradition pourra être différée jusqu'à la fin de la poursuite et, en cas de condamnation, jusqu'au moment où il aura subi sa peine.

Dans le cas où il serait poursuivi ou détenu dans le même pays à raison d'obligations contractées envers des particuliers, son extradition aura lieu néanmoins sous réserve, pour ceux-ci, de faire valoir ensuite leurs droits devant l'Autorité compétente.

Article 6.

L'extradition ne sera pas accordée, si l'infraction pour laquelle elle est demandée, est considérée par la Partie requise comme un délit politique ou un fait connexe à un semblable délit, ou si l'individu réclamé prouve que la demande d'extradition

2. co do obwinionych, jeżeli najwyższy wymiar kary, którą można zastosować do czynu karygodnego wynosi według praw państwa domagającego się wydania i państwa od którego wydania żądano, co najmniej dwa lata pozbawienia wolności.

Artykuł 3.

Strony kontraktujące nie są w żadnym wypadku obowiązane do wydawania własnych obywateli.

Jeżeli obwiniony lub zasądzony nie jest obywatelem jednej ze stron kontraktujących, należąc wolno rządowi, do którego udano się z żądaniem wydania, żądaniu temu według swego uznania zadość uczynić i odstawić obwinionego celem zasądzenia go albo do jego ojczyzny albo do kraju, gdzie popełniono zbrodnię lub występki.

Artykuł 4.

Wydanie nie nastąpi:

1. jeżeli od czasu popełnienia czynu lub od czasu ścigania sądowego albo od czasu zasądzenia zaszło już według ustaw kraju wezwanego o wydanie, w chwili postawienia tego żądania przedawnienie karno-sądowego ścigania albo przedawnienie kary;

2. jeżeli żądanie wydania odnosi się do tego samego czynu karygodnego, z powodu którego w kraju, który ma zezwolić na wydanie, osobę, która ma być wydaną już pociągano do śledztwa i uniewinniono, albo jeszcze ją się ściga albo już ją zasądzono.

Artykuł 5.

Jeżeli osoba, która ma być wydaną, pozostaje w śledztwie lub odbywa karę w kraju zawezwanym o wydanie z powodu innego czynu karygodnego a nie tego, na którym opiera się żądanie wydania, to można wydanie jej odroczyć aż do ukończenia postępowania karnego a w razie zasądzenia aż do ukończenia kary.

Wydanie osoby, którą w tymże kraju ścigano lub przytrzymywano z powodu zobowiązań, zaciągniętych przez nią względem osób prywatnych, nastąpi pomimo tego; jednakowoż uprawnionym zastrzeżę się późniejsze dochodzenie swych praw przed właściwą władzą.

Artykuł 6.

Nie dozwoli się wydania, jeżeli strona o wydanie zawezwana uważa czyn karygodny, na którym opiera się żądanie wydania za przestępstwo polityczne albo za działanie będące w związku z takim przestępstwem lub jeżeli osoba, która ma być wy-

a été faite, en réalité, dans le but de le poursuivre pour une infraction de cette nature.

L'étranger dont l'extradition aura été accordée ne pourra être poursuivi ou puni pour aucun délit politique antérieur à l'extradition, ni pour aucun fait connexe à un semblable délit, ni pour aucun des crimes ou délits non prévus par la présente Convention.

L'individu extradé ne pourra être poursuivi ou jugé pour aucune infraction autre que celle qui a motivé l'extradition. Cela ne s'applique pas aux infractions commises après l'extradition.

Article 7.

La demande d'extradition devra toujours être faite par la voie diplomatique.

Article 8.

L'extradition sera accordée conformément aux règles prescrites par la loi du Pays requis.

Article 9.

L'extradition sera accordée sur la production de l'original ou de l'expédition authentique soit du jugement ou de l'arrêt de condamnation, soit de l'ordonnance de la Chambre du Conseil, de l'arrêt de la Chambre des mises en accusation ou de l'acte de procédure criminelle émané du juge compétent, décrétant formellement ou opérant de plein droit le renvoi du prévenu ou de l'accusé devant la juridiction répressive.

Elle pourra être également accordée sur la production du mandat d'arrêt ou de tout autre acte ayant la même force, décerné par l'Autorité étrangère judiciaire compétente, pourvu que ces actes renferment l'indication précise du fait pour lequel ils ont été délivrés.

Ces pièces seront accompagnées d'une copie du texte de la loi applicable au fait incriminé et d'une traduction en langue française et, autant que possible, du signalement de l'individu réclamé ou de toute autre indication de nature à constater son identité.

Dans le cas où il y aurait doute sur la question de savoir si le crime ou délit, objet de la poursuite, rentre dans les prévisions de la présente Convention, le Gouvernement requis pourra demander toutes les explications qu'il considérerait nécessaires ou utiles pour éclairer sa conviction, après quoi il statuera sur la suite à donner à la demande d'extradition.

daną udowodni, że żądanie wydania postawiono właściwie celem jej ścigania z powodu takiego czynu karygodnego.

Obcy, którego wydania dozwolono, nie może być ścigany ani ukarany ani za przestępstwo polityczne, popełnione przed wydaniem ani za działanie z przestępstwem takim w związku będące, ani też za jedną z brodni lub jeden z występów nie przewidzianych traktatem niniejszym.

Wydanego można pociągnąć do śledztwa lub zasądzić tylko za czyn karygodny, z powodu którego nastąpiło wydanie. Nie odnosi się to jednak do czynów karygodnych, popełnionych po wydaniu.

Artykuł 7.

Żądanie wydania musi się zawsze postawić w drodze dyplomatycznej.

Artykuł 8.

Dozwolenie wydania nastąpi według ustawy państwa o wydanie wezwanego.

Artykuł 9.

Wydania dozwoli się za przedłożeniem pierwopisu lub uwierzytelnionego wygotowania orzeczenia lub uchwały zasadzającej albo też polecenia izby radnej, uchwały izby oskarżającej lub aktu procesowo-karnego, wydanego przez sędziego właściwego, na podstawie których oddaje się obwinionego lub oskarżonego pod sądownictwo karne z zachowaniem wszystkich form i z pełnym skutkiem prawnym.

Wydania dozwoli się także za przedłożeniem nakazu uwięzienia lub jakiegokolwiek innego aktu, stojącego na równi z nakazem uwięzienia a wydanego przez właściwą władzę sądową zagraniczną, pod warunkiem, iż akty te zawierają dokładne oznaczenie czynu, który dał do nich powód.

Do tych aktów należy dołączyć odpis tekstu ustawy, który ma być do przestępstwa zastosowany, następnie przekład francuski i jeżeli możne opis osoby, którą ma się wydać lub inne dane, mogące posłużyć celem stwierdzenia tożsamości osoby.

Rząd zawezwany o wydanie może w razie zachodzących wątpliwości, czy zbrodnia lub występki stanowiące przedmiot ścigania podpadają pod postanowienia traktatu niniejszego, zażądać wszelkich wyjaśnień, koniecznych lub przydatnych dla wyjaśnienia sprawy, poczem dopiero orzeka, czy należy dać miejsce żądaniu.

Le Gouvernement requérant en fournissant au Gouvernement requis ces explications mettra en même temps à la disposition de ce dernier tous les documents nécessaires ou utiles pour éclairer sa conviction.

Article 10.

En cas d'urgence, l'arrestation provisoire pourra être effectuée sur avis, transmis par la poste ou le télégraphe et toujours par voie diplomatique, de l'existence d'un des documents mentionnés à l'article 9, à la condition toutefois, que cet avis sera régulièrement donné au Ministre des Affaires Étrangères du pays requis.

L'arrestation provisoire aura lieu dans les formes et suivant les règles établies par la législation du Gouvernement requis. Elle cessera d'être maintenue si dans le délai de trois semaines, à partir du moment où elle aura été effectuée, le Gouvernement requis n'a pas reçu communication de l'un des documents mentionnés à l'article 9 de la présente Convention.

Article 11.

Quand il y aura lieu à extradition, tous les objets provenant du crime ou du délit ou pouvant servir de pièces à conviction qui seront trouvés en la possession de l'individu réclamé au moment de son arrestation ou qui seront découverts ultérieurement, seront, si l'Autorité compétente de l'État requis en ordonne ainsi, saisis et soumis à l'État requérant.

Cette remise se fera même si l'extradition ne peut s'accomplir par suite de l'évasion ou de la mort de l'individu réclamé.

Sont cependant réservés les droits que des tiers auraient pu acquérir sur les dits objets qui devront, le cas échéant, leur être rendus, sans frais, à la fin du procès.

Article 12.

Les frais d'arrestation, d'entretien et de transport de l'individu dont l'extradition aura été accordée, ainsi que ceux de consignation et de transport des objets qui, aux termes de l'article précédent, doivent être restitués ou remis, resteront à la charge de l'État requérant et de l'État requis dans les limites de leurs territoires respectifs.

Les frais de transport ou autres sur les territoires des États intermédiaires sont à la charge de l'État réclamant.

Les frais de transport ou autres par mer resteront également à la charge de l'État réclamant.

Rząd, który domaga się wydania, winien przy udzielaniu tych wyjaśnień oddać do rozporządzenia rządu zawezwanego o wydanie wszystkie dokumenty, których znajomość dla wyrobienia sobie sądu jest niezbędna lub przydatna.

Artykuł 10.

W wypadkach nagłych zarządzić można uwięzienie tymczasowe na skutek zawiadomienia o istnieniu jednego z dokumentów wymienionych w artykule 9., przesłanego pocztą lub telegraficznie, w drodze dyplomatycznej, jednak pod warunkiem, iż zawiadomienie to w regule wystosowane będzie do Ministerstwa spraw zewnętrznych tego kraju, od którego żąda się wydania.

Uwięzienie tymczasowe zarządza się z zachowaniem formalności i z uwzględnieniem przepisów, postanowionych ustawodawstwem państwa zawezwanego o wydanie. Uwięzienie uchyli się, jeżeli rząd, od którego żądano uwięzienia nie otrzyma w terminie trzech tygodniowym, licząc od chwili uwięzienia, jednego z dokumentów, wymienionych w artykule 9. traktatu niniejszego.

Artykuł 11.

Jeżeli dozwolono wydania, należy wszystkie przedmioty, które pochodzą z brodni lub występku albo służyć mogą jako środki dowodowe, a które w chwili uwięzienia znaleziono w posiadaniu osoby wydać się mającej lub które później wykryto, skonfiskować na żądanie właściwej władzy państwa wezwanego i oddać państwu, które żądało wydania.

Oddanie to nastąpi także wówczas, jeżeli wydania nie można będzie przeprowadzić z powodu ucieczki lub śmierci ściganego.

Zastrzega się jednak prawa osób trzecich do przedmiotów tych, które muszą im być bezpłatnie zwrócone w razie potrzeby po ukończeniu postępowania karnego.

Artykuł 12.

Państwo domagające się wydania i państwo od którego żąda się wydania ponosi każde w granicach swego obszaru koszty uwięzienia, utrzymania i transportu osoby wydanej, jak również koszty oddania i przewozu przedmiotów, które w myśl poprzedzającego artykułu muszą być zwrócone lub przesłane.

Koszta przewozu i inne koszty powstałe na obszarach państw na drodze leżących obciążają państwo, które domaga się wydania.

Koszta przewozu i inne koszty urosłe przy użyciu drogi morskiej spadają również na państwo, które domagało się wydania.

L'individu à extraditer sera conduit au port du pays requis, ou au point de la frontière que désignera le Gouvernement réclamant.

Article 13.

Si l'individu réclamé et arrêté dans les conditions de la présente Convention n'est pas livré et emmené dans les trois mois après son arrestation, il sera mis en liberté et ne pourra plus être réclamé pour la même cause.

Article 14.

L'extradition, par voie de transit sur les territoires respectifs des États contractants, d'un individu n'appartenant pas aux pays de transit sera accordée sur la simple production, en original ou en expédition authentique, de l'un des documents mentionnés dans l'article 9. pourvu que le fait servant de base à l'extradition, soit compris dans la présente Convention et ne rentre pas dans les prévisions des articles 4 et 6.

Les frais de transit seront à la charge de la Partie requérante.

Article 15.

Lorsque dans la poursuite d'une affaire pénale non politique l'audition de personnes se trouvant dans l'un des pays des Parties contractantes, ou tout autre acte d'instruction seront jugés nécessaires, une commission rogatoire accompagnée d'une traduction en langue française sera adressée à cet effet par la voie diplomatique et il y sera donné suite en observant les lois du pays dans lequel l'audition ou l'acte d'instruction devra avoir lieu.

Toutefois les commissions rogatoires tendant à faire opérer soit une visite domiciliaire, soit la saisie du corps du délit ou de pièces à conviction, ne pourront être exécutées que pour un des faits énumérés à l'article 2 et sous la réserve exprimée au dernier paragraphe de l'article 11 ci-dessus.

Les Gouvernements respectifs renoncent au remboursement des frais résultant de l'exécution des commissions rogatoires en matière pénale, même dans le cas où il s'agirait d'expertise, pourvu toutefois que cette expertise n'ait pas entraîné plus d'une vacation.

Article 16.

En matière pénale non politique, lorsque le Gouvernement de l'une des Parties contractantes jugera nécessaire la notification d'un acte de pro-

Osobę, która ma być wydaną odstawi się aż do portu państwa wezwanego albo aż do punktu granicznego, który oznaczy państwo, domagające się wydania.

Artykuł 13.

Jeżeli zbrodniarza poszukiwanego i uwięzionego wśród warunków niniejszym traktatem postanowionych nie wydano i nie odwieziono w przeciągu trzech miesięcy od jego uwięzienia, natenczas należy go wypuścić na wolność, a z tego samego powodu nie można więcej żądać jego wydania.

Artykuł 14.

Przewozu osoby wydać się mającej przez obszar jednego z państw kontraktujących dozwoli się, o ile osoba, którą przewozi się celem wydania, nie jest przynależną do odnośnego państwa, na podstawie samego okazania pierwopisu lub uwierzytelnionego wygotowania jednego z dokumentów wymienionych w artykule 9., pod warunkiem, iż czyn karygodny, stanowiący podstawę wydania objęty jest niniejszym traktatem i nie należy do wyjątków ustanowionych w artykułach 4. i 6.

Koszta przewozu celem wydania spadają na stronę żądającą tegoż.

Artykuł 15.

Jeżeli w toku sprawy karnej niepolitycznej zajdzie potrzeba przesłuchania osób znajdujących się na obszarze jednej z stron kontraktujących lub przedsięwzięcia jakiegokolwiek innej czynności śledczej, natenczas należy w tym celu przesłać w drodze dyplomatycznej rekwizycję, zaopatrzoną w przykład francuski, a rekwizycji tej powinno się zadość uczynić, przestrzegając ustaw tego kraju, gdzie przesłuchanie lub dotycząca czynność śledcza ma nastąpić.

Jednakowoż tylko wówczas należy uczynić zadość rekwizycjom, które mają na celu przedsięwzięcie rewizji domowej lub konfiskatę lica czynu albo poszczególnych przedmiotów dowodowych, jeżeli rozchodzi się o jeden z czynów karygodnych, wymienionych w artykule 2. i z zastrzeżeniem zawartym w ustępie końcowym artykułu 11.

Oba rządy zrzekają się wzajemnie zwrotu kosztów spowodowanych wykonaniem rekwizycji karno-sądowych, a to także w razie zasięgania orzeczenia rzeczoznawców pod warunkiem, iż orzeczenie tego rodzaju nie wymagało więcej jak jednej czynności urzędowej.

Artykuł 16.

Jeżeli w sprawie karnej niepolitycznej rząd jednej z stron kontraktujących uważa za potrzebne, doręczyć adresatowi, mieszkającemu na obszarze

cédure ou d'un jugement à un individu résidant sur le territoire de l'autre pays, la pièce, transmise diplomatiquement et accompagnée d'une traduction en langue française, sera signifiée à personne par l'Autorité compétente et le document constatant la notification sera renvoyé par la même voie au Gouvernement requérant sans restitution des frais.

Article 17.

Lorsque dans une cause pénale non politique, instruite dans l'un des pays des Parties contractantes, la communication de pièces de conviction ou de documents se trouvant entre les mains des Autorités de l'autre pays sera jugée nécessaire ou utile, la demande en sera faite par la voie diplomatique et on y donnera suite, à moins que des considérations particulières ne s'y opposent et sous l'obligation de renvoyer les pièces et documents.

Les Gouvernements respectifs renoncent au remboursement des frais résultant, dans les limites de leurs territoires respectifs, de l'envoi et de la restitution des pièces de conviction et documents.

Article 18.

Les Gouvernements respectifs s'engagent à se communiquer réciproquement, sans restitution de frais, les condamnations pour crimes ou délits de toute espèce qui auront été prononcées par les tribunaux de l'une des Parties contractantes contre les sujets de l'autre.

Cette communication sera effectuée moyennant l'envoi par la voie diplomatique d'un bulletin ou extrait, accompagné d'une traduction en langue française, de la décision définitive, au Gouvernement du pays auquel appartient le condamné.

Article 19.

Le présent Traité entrera en vigueur trois mois après l'échange des ratifications.

Les faits antérieurs à la mise en vigueur du Traité ne pourront être l'objet d'une demande d'extradition que dans le cas où les personnes réclamées se seraient réfugiées sur le territoire de l'État requis après l'échange des ratifications.

Chacune des Parties contractantes pourra en tout temps dénoncer le présent Traité en prévenant l'autre Partie de son intention six mois à l'avance.

Il sera ratifié et les ratifications en seront échangées à Athènes aussitôt que faire se pourra.

drugiego kraju, jakiś akt wydany w toku postępowania albo wyrok, to władza właściwa doręczy akt ten, o ile przesłano go w drodze dyplomatycznej i zaopatrzone w przekład francuski do rąk własnych: dokument stwierdzający uskutecznienie doręczenia zwrócony będzie tą samą drogą rządowi rekwirującemu bez domagania się zwrotu kosztów.

Artykuł 17.

Jeżeli w sprawie karnej niepolitycznej, toczącej się w jednym z krajów stron kontraktujących udzielenie środków dowodowych lub aktów, będących w posiadaniu władz drugiego kraju będzie uważane za niezbędne lub przydatne, natenczas należy żądanie takie wnieść w drodze dyplomatycznej, a żądaniu temu uczyni się zadość, o ile szczególnie względy nie stoją na przeszkodzie, z zastrzeżeniem obowiązku zwrócenia środków dowodowych i aktów.

Rządy zrzekają się wzajemnie zwrotu kosztów spowodowanych w granicach ich obszaru przesyłaniem i zwracaniem środków dowodowych i aktów.

Artykuł 18.

Rządy zobowiązują się, uwiadamić się wzajemnie i bezpłatnie o zasądzeniach, które sądy jednej z stron kontraktujących orzekły przeciw obywatelom strony drugiej z powodu zbrodni lub występków jakiegobądź rodzaju.

Zawiadomienie to nastąpi w ten sposób, iż rządowi tego kraju, do którego zasądzony należy, prześle się w drodze dyplomatycznej kartę karną lub wyciąg z prawomocnego orzeczenia przy dołączeniu przekładu francuskiego.

Artykuł 19.

Traktat niniejszy nabiera mocy obowiązującej w trzy miesiące po wymianie ratyfikacji.

Czynności, które poprzedziły wejście traktatu w moc obowiązującą tylko wówczas stanowić mogą przedmiot żądania względem wydania, jeżeli ścigani zbiegli na obszar państwa, od którego żąda się wydania dopiero po wymianie ratyfikacji.

Każda z stron kontraktujących może traktat ten o każdym czasie wypowiedzieć, winna jednak zawiadomić stronę drugą o zamiarze swoim na sześć miesięcy przedtem.

Traktat niniejszy będzie ratyfikowany, a ratyfikacje wymieni się w Atenach, jak można najrychlej.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires respectifs
l'ont signé et y ont apposé leurs cachets.

Fait en double expédition à Athènes le
huit _____
vingt et un _____ Décembre mil neuf cent quatre.

Le Baron Charles de Macchio m. p.

(L. S.)

A. Romanos m. p.

(L. S.)

W dowód czego pełnomocnicy obu stron pod-
pisali go i wycisnęli na nim swoje pieczęcie.

Działo się w podwójnym wygotowaniu w Ate-
nach, dnia $\frac{8.}{21.}$ grudnia 1904.

Baron Karol Macchio wlr.

(L. S.)

A. Romanos wlr.

(L. S.)

Nos visis et perpensis conventionis hujus stipulationibus, illas omnes et singulas
ratas hisce confirmatasque habere profiteamur ac declaramus verbo Nostro Caesareo
et Regio promittentes Nos omnia quae in illis continentur fideliter executioni man-
datores esse.

In quorum fidem majusque robur praesentes ratihabitionis Nostrae tabulas
manu Nostra signavimus, sigilloque Nostro adpresso firmari jussimus.

Dabantur Viennae die tricesima prima mensis Decembris anno Domini mille-
simo nongentesimo sexto, Regnorum Nostrorum quinquagesimo nono.

Franciscus Josephus m. p.

Aloisius Liber Baro ab Aehrenthal m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium:

Otho Eques de Weil m. p.

Caesareus et Regius Consiliarius aulicus ac ministerialis.

Traktat niniejszy, tyczący się wydawania przestępców, ogłasza się jako obowiązujący w królestwach
i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

Wiedeń, dnia 18. maja 1907.

Beck wlr.

Klein wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIX. — Wydana i rozesłana dnia 1. czerwca 1907.

Treść: (№ 130—132.) 130. Rozporządzenie, dotyczące ogłoszenia spisu głównych korporacji i organów rolniczych i leśniczych, właściwych do wystawiania certyfikatów w postępowaniu celnym. — 131. Rozporządzenie, dotyczące zakazu importu artykułów spożywczych itd., zawiniętych w barwiony papier. — 132. Rozporządzenie, dotyczące sprostowania ogłoszonego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 6. grudnia 1906., spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających ocenie według Nru 622.

130.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 16. maja 1907,

dotyczące ogłoszenia spisu głównych korporacji i organów rolniczych i leśniczych, właściwych do wystawiania certyfikatów w postępowaniu celnym.

W tych wypadkach, w których objaśnienia do taryfy celnej, ogłoszone obwieszczeniem z dnia

13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115., na zasadzie art. V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20., czynią ulgi celne przy sprowadzaniu niektórych rodzajów towarów dla celów gospodarstwa rolnego, względnie leśnego zawisłemi od przedłożenia certyfikatów głównych korporacji rolniczych, względnie leśniczych, właściwemi są do wystawiania certyfikatów takich w obrębie królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa następujące korporacje:

W obrębie królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa:

A. Główne korporacje rolnicze:

Kraj:

Korporacya:

Austria dolna	Rada kultury krajowej Arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy.
Austria górna	Rada kultury krajowej Arcyksięstwa Austrii powyżej Anizy.

Solnogród	C. k. Towarzystwo rolnicze w Solnogradzie.
Styrya	C. k. styryjskie Towarzystwo rolnicze w Gracu.
Karyntya	C. k. karyntyjskie Towarzystwo rolnicze w Celowcu.
Kraina	C. k. krainińskie Towarzystwo rolnicze w Lublanie.
Pobrzeże	C. k. Towarzystwo rolnicze w Tryeście. C. k. Towarzystwo rolnicze w Gorycy. Rada kultury krajowej dla margrabstwa Istrijskiego w Parenzo.
Tyrol	Rada kultury krajowej dla uksiążęconego hrabstwa Tyrolu z dwoma sekcjami a) w Insbruku i b) w Trydencie. Przedarulańskie Towarzystwo rolnicze w Bregencyi.
Dalmacya	Rada kultury krajowej królestwa Dalmatyńskiego.
Czechy	Rada kultury krajowej królestwa Czeskiego w Pradze.
Morawy	Rada kultury krajowej margrabstwa Morawskiego w Bernie.
Szląsk	Austryackie Towarzystwo rolnicze i leśnicze w Opawie. Towarzystwo rolnicze dla księstwa Cieszyńskiego w Cieszynie. Filialne Towarzystwo rolnicze i leśnicze dla Szląska wschodniego w Cieszynie. Towarzystwo rolnicze i leśnicze dla północno-zachodniego Szląska w Weidenau. Ústřední hospodářská společnost pro české kraje ve vojvodství Slezském (Centralne Towarzystwo rolnicze dla czeskich części księstwa Szląskiego) w Opawie.
Galicya	C. k. galicyjskie Towarzystwo rolnicze we Lwowie. C. k. Towarzystwo rolnicze w Krakowie.
Bukowina	Rada kultury krajowej księstwa Bukowińskiego.

B. Główne korporacje leśnicze:

Kraj:	Korporacya:
Austria dolna	Dolno-austryackie Towarzystwo leśnicze, zamek Wald, poczta Pyhra, Austria dolna.
Austria górna. Solnogród	Towarzystwo leśnicze dla Austrii górnej i Solnogradu w Gmunden.
Styrya	Styryjskie Towarzystwo leśnicze w Gracu.
Karyntya	Karyntyjskie Towarzystwo leśnicze w Celowcu.
Kraina, Pobrzeże	Towarzystwo leśnicze dla Krainy i Pobrzeża w Lublanie.
Tyrol	Towarzystwo leśnicze dla Tyrolu i Vorarlbergu w Insbruku.
Czechy	Czeskie Towarzystwo leśnicze (Lesnická jednota) w Pradze.
Morawy, Szląsk	Morawsko-szląskie Towarzystwo leśnicze w Bernie.
Galicya	Galicyjskie Towarzystwo leśnicze we Lwowie.
Bukowina	Bukowińskie Towarzystwo leśnicze w Czerniowcach.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, iż królewsko-węgierski rząd upoważnił z swej strony następujące korporacje i organy do wystawiania w inowie będących certyfikatów w obrębie krajów świętej Korony węgierskiej.

I.

W Węgrzech:

A. Korporacje rolnicze:

W	
Alsókubin	Wydział rolniczy komitatu Árva.
Arad	Towarzystwo rolnicze komitatu Arad.
Balassagyarmat	Towarzystwo rolnicze komitatu Nógrád.

Békéscsaba	Towarzystwo rolnicze komitatu Békés.
Beregszász	Towarzystwo rolnicze komitatu Bereg.
Besztercebánya	Towarzystwo rolnicze komitatu Zólyom.
Brassó (Kronszladzie)	Towarzystwo rolnicze komitatu Brassó.
Budapeszcie	Węgierskie krajowe Towarzystwo rolnicze. Towarzystwo rolnicze komitatu Pest Pilis Solt Kiskun.
Csikszereda	Towarzystwo rolnicze komitatu Csik.
Debreczen (Debreczynie)	Towarzystwo rolnicze komitatu Hajdú.
Dés	Towarzystwo rolnicze komitatu Szolnok Doboka.
Déva	Towarzystwo rolnicze komitatu Hunyad.
Dicsőszentmárton	Towarzystwo rolnicze komitatu Kis Küküllő.
Eperjes	Towarzystwo rolnicze komitatu Sáros.
Esztergom (Ostrzychonin)	Towarzystwo rolnicze komitatu Esztergom.
Fogaras	Towarzystwo rolnicze komitatu Fogaras.
Gyöngyös	Towarzystwo rolnicze komitatu Heves.
Győr (Raab)	Towarzystwo rolnicze komitatu Győr.
Ipolság	Towarzystwo rolnicze komitatu Hont.
Kaposvár	Towarzystwo rolnicze komitatu Somogy.
Kassa (Koszycach)	Towarzystwo rolnicze komitatu Abauj-Torna.
Kézdivásárhely	Towarzystwo rolnicze dla Kézdivásárhely i okolicy.
Kolozsvár (Klausenburg)	Siedmiogrodzkie Towarzystwo rolnicze. Wydział rolniczy komitatu Kolozs.
Komárom (Komornie)	Towarzystwo rolnicze komitatu Komárom.
Léva	Towarzystwo rolnicze komitatu Bars.
Liptószentmiklós	Towarzystwo rolnicze komitatu Liptó.
Lőcse (Leutschau)	Towarzystwo rolnicze komitatu Szepes.
Lugos	Towarzystwo rolnicze komitatu Krassó Szörény.
Magyaróvár (Węgierskim Altenburgu)	Towarzystwo rolnicze komitatu Moson.
Makó	Towarzystwo rolnicze komitatu Csanád.
Mármarosziget	Towarzystwo rolnicze komitatu Mármaros.
Maros-Vásárhely	Towarzystwo rolnicze komitatu Maros Torda.
Miskolcz	Towarzystwo rolnicze komitatu Borsod.
Nagybecskerek	Towarzystwo rolnicze komitatu Torontál.
Nagyenyed	Towarzystwo rolnicze komitatu Alsó Fehér.
Nagyszeben (Hermansztad- zie)	Siedmiogrodzkie saskie Towarzystwo rolnicze. Rumuńskie towarzystwo rolnicze komitatu Szeben.
Nagyszőlős	Towarzystwo rolnicze komitatu Ugocea.
Nagy-Várád (Wielkim Wa- radynie)	Towarzystwo rolnicze komitatu Bihar.
Nyiregyháza	Towarzystwo rolnicze komitatu Szabolcs.
Nyitra (Nutra)	Towarzystwo rolnicze komitatu Nyitra.
Pécs (Pięciokościolach)	Towarzystwo rolnicze komitatu Baranya.
Pozsony (Preszburgu)	Towarzystwo rolnicze komitatu Pozsony.
Rimaszombat	Towarzystwo rolnicze komitatu Gömör-Kishont.
Sátoraljaújhely	Towarzystwo rolnicze komitatu Zemplén.
Segesvár (Schäsbürgu)	Wydział rolniczy komitatu Nagyküküllő.
Sepsiszentgyörgy	Wydział rolniczy komitatu Háromszék.
Sopron (Ódenburgu)	Towarzystwo rolnicze komitatu Sopron.
Szatmárnémeti	Towarzystwo rolnicze komitatu Szatmár.
Székelyudvarhely	Towarzystwo rolnicze komitatu Udvarhely.
Székesfehérvár (Stuhl- weisenburgu)	Towarzystwo rolnicze komitatu Fejér.
Szekszárd	Towarzystwo rolnicze komitatu Tolna.
Szentes	Towarzystwo rolnicze komitatu Csongrád.
Szolnok	Towarzystwo rolnicze komitatu Jász Nagykan-Szolnok.

Szombathely (Steinamanger)	Towarzystwo rolnicze komitatu Vas.
	Towarzystwo zachodnio-węgierskich rolników.
Temeszwarze	Towarzystwo południowo-węgierskich rolników.
	Towarzystwo rolnicze komitatu Temes.
Torda	Towarzystwo rolnicze komitatu Torda Aranyos.
Trencsén (Trenczynie)	Towarzystwo rolnicze i leśnicze komitatu Trencsén.
Turócszentmárton	Wydział rolniczy komitatu Turócz.
Ungvár	Towarzystwo rolnicze komitatu Ung.
Veszprém (Vesprim)	Towarzystwo rolnicze komitatu Veszprém.
Zalaegerszeg	Towarzystwo rolnicze komitatu Zala.
Zilah	Towarzystwo rolnicze komitatu Szilágy.
Zombor	Towarzystwo rolnicze komitatu Bács Bodrog.

B. Królewsko-węgierskich inspektorów lasowi, mających urzędową siedzibę w

Becztercebánya.
 Brassó (Kronstadtzie).
 Budapeszcie.
 Debreczen (Debreczynie).
 Déva.
 Győr (Raab).
 Kassa (Koszycach).
 Kolozsvár (Klausenburgu).
 Mármarosziget.
 Maros-Vásárhely.
 Miskolcz.
 Nagyszeben (Hermansztadzie).
 Nagy-Várad (Wielkim Waradynie).
 Pécs (Pięciokościolach).
 Pozsony (Preszburgu).
 Szeged (Szegedynie).
 Szombathely (Steinamanger).
 Temeszwarze.
 Turócszentmárton.
 Ungvár.

II.

Na obszarze Kroacyi i Sławonii

dla celów rolnictwa i leśnictwa:

Królewskie władze komitadowe (królewskich wiceżupanów) z siedzibą urzędową w Bjelovar, Gospić, Ogulin, Požega i Bukovar, względnie radę miejską (burmistrza) w miastach niewcielonych do komitatów Osiek (Esseg), Varaždin (Warażdyn), Zagrzeb (Agram) i Zemun (Semlin). Kroacko-sławońskie Towarzystwo rolnicze w Zagrzebiu (Agram), sławońskie Towarzystwo rolnicze w Osiek (Esseg) i kroacko-sławońskie Towarzystwo leśnicze w Zagrzebiu (Agram).

Dla Bośni i Hercegowiny

poruczono wystawianie certyfikatów takich departamentowi rolniczemu, względnie leśniczemu przy Rządzie krajowym w Sarajewie.

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Fort wlr.

131.**Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 17. maja 1907,**

dotyczące zakazu importu artykułów spożywczych itd., zawiniętych w barwiony papier.

Zakaz importu artykułów spożywczych, konfitur itd. zawiniętych bezpośrednio w kolorowy, nie w masie barwiony papier, który to zakaz zawarty jest w dodatku C przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906. Dz. u. p. Nr. 22., pod V, l. 4., należy skreślić ze względu na przepisy rozporządzenia z dnia 17. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 142., normujące na nowo używanie barwików i szkodliwych zdrowiu materiałów przy wyrobie artykułów żywności i przedmiotów do użytku, tudzież obrót temi ostatniemi.

Korytowski wlr.

Bienierth wlr.

Fort wlr.

132.**Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 28. maja 1907,**

dotyczące sprostowania ogłoszonego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 6. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 232., spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających oczeniu według Nru 622.

W spisie przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających oczeniu stosownie do wartości, według Nru 622., ogłoszonym rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 6. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 232., należy przy słowie „azotan glinowy, oczyszczony“, zastąpić autonomiczny wymiar cła w kwocie 63 K od 100 kg czystej wagi autonomicznym wymiarem cła w kwocie 48 K od 100 kg czystej wagi.

Rozporządzenie to nabiera zaraz mocy obowiązującej.

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Fort wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LX. — Wydana i rozesłana dnia 4. czerwca 1907.

Treść: (M 133 i 134.) 133. Rozporządzenie, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego w Bozen do odprawiania gładkich towarów jedwabnych. — 134. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania elektrycznej kolejki wązkotorowej z Kemmelbach-Ybbs do Ybbs.

133.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 7. maja 1907,

dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego w Bozen do odprawiania gładkich towarów jedwabnych.

Upoważnia się c. k. Urząd celny główny w Bozen do samodzielnego wymiaru cła od niewymienionych szczegółowo gładkich tkanin czysto jedwabnych, objętych Nrem 250. a) i od niewymienionych szczegółowo gładkich tkanin półjedwabnych, objętych Nrem 256. a).

Korytowski wlr.

Foitt wlr.

134.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 21. maja 1907,

dotyczące koncesjonowania elektrycznej kolejki wązkotorowej z Kemmelbach-Ybbs do Ybbs.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych nadało na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894. Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895, tudzież ustawy z dnia 24. grudnia

1905, Dz. u. p. Nr. 216., w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami oraz c. i k. wspólnym Ministerstwem wojny gminie miasta Ybbs na jej prośbę koncesję na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu elektrycznej kolejki wązkotorowej, wyłącznie dla ruchu osobowego przeznaczonej od stacji Kemmelbach-Ybbs na linię c. k. kolei państwowych Wiedeń—Solnogród do miasta Ybbs, a to pod warunkami i zastrzeżeniami w dalszym ciągu bliżej oznaczonymi.

§ 1.

Względem koncesjonowanej kolei żelaznej, korzysta koncesjonaryuszka z dobrodziejstw skarbowych, w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895. wymienionych.

Okres uwolnień od podatków, przewidzianych w artykule V., lit. d) powyższej ustawy, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

§ 2.

Koncesjonaryuszka jest obowiązana ukończyć budowę kolei żelaznej, na wstępie wspomnianej najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową zaś kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać ją przez cały okres koncesyjny w nieprerwanym ruchu.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy ma koncesjonaryuszka złożyć na żądanie zarządu państwowego odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokowania pieniędzy państwowych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyjonowanej kolei żelaznej nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszce także odnośnie do tych kolei podjazdowych, ewentualnie wybudować się mających, których wykonanie zarząd państwowy uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

O ileby kolej koncesyjonowana poprowadzona być miała przez drogi publiczne, koncesyonaryuszka winna postarać się o pozwolenie na to u osób, które są obowiązane do utrzymywania tych dróg, względnie u tych władz i organów, które według obowiązujących ustaw są powołane do udzielania pozwolenia na używanie drogi.

§ 5.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana ponosić kosztą tych zarządzeń dla zabezpieczenia należytego funkcyonowania państwowych przewodów telegraficznych i telefonicznych, w chwili udzielenia koncesyi na tę linię już istniejących, które okazałyby się potrzebne wskutek budowy i ruchu wymienionej na wstępie linii kolejowej, w szczególności zaś pokryć także wydatki, z jakimi w danym razie byłoby połączone przeniesienie tych przewodów na inne miejsce.

§ 6.

We względzie budowy kolei koncesyjonowanej i ruchu na niej, powinna koncesyonaryuszka stosować się do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, oraz do technicznych warunków koncesyjnych, przez Ministerstwo kolei żelaznych ustanowionych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238., i regulaminu ruchu kolei żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1852., o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895., znajdują zastosowanie do kolejek, tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane, nakoniec do zarządzeń Ministerstwa kolei żelaznych i w ogóle władz powołanych.

§ 7.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego, jakoteż imiennego, podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei łącznie z kosztami nabycia parku kolejowego i uposażenia funduszu zasobowego, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją rzeczywiście poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wyczerpaniu zatwierdzonego kapitału zakładowego jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, natenczas koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacyi, przez rząd zatwierdzonego.

§ 8.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przyznawać zawsze wolną jazdę na kolei podoficerom i ordynansom w służbie będącym.

Co do bliższych szczegółów w tym względzie umówić się należy z właściwymi władzami wojskowymi.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 9.

Gdyby z powodu uroczystości, marszów wojska, parad, tudzież w razie budowy kanałów, przewodów rurowych itp. władze uznały za potrzebne wstrzymanie na pewien czas ruchu na jakiejś części kolei koncesyjonowanej, koncesyonaryuszka ma poddać się bez oporu odpowiednim zarządzeniom władz bez jakiegokolwiek roszczenia do wynagrodzenia straty poniesionej wskutek czasowego wstrzymania ruchu.

§ 10.

Urzednicy państwa, funkcyonaryusze i słudzy, jadący koleją z polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych lub

dla zabezpieczenia interesów państwa z tytułu koncesyi lub w sprawach dochodów skarbowych, przewożeni być powinni z swemi pakunkami podróżnemi bezpłatnie, o ile wywiodą się certyfikatami urzędowymi, jakie c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla legitymacyi im wystawi.

§ 11.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przewozić pocztę tudzież funkcyonaryuszów zarządu pocztowego i telegraficznego, wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia, jakoteż za wszelkie inne usługi na rzecz zakładu pocztowego, może koncesyonaryuszka żądać odpowiedniego wynagrodzenia, które ustanowione będzie drogą ugody.

Korespondencye, dotyczące się zarządu kolejki a wymieniane między dyrekcją lub zarządem przedsiębiorstwa kolejki a jej podwładnemi funkcyonaryuszami, lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez służbę zakładu kolejowego.

§ 12.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest postarać się o zaopatrzenie swych funkcyonaryuszy na wypadek niezdolności do pracy i na starość, tudzież o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do zakładu emerytalnego związku austriackich kolei lokalnych, jeśliby dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie utworzono własnej kasy emerytalnej, przynajmniej takie same korzyści członkom zapewniającej, względnie przynajmniej takie same zobowiązania na koncesyonaryuszkę wkładającej jak zakład emerytalny wyżej wspomniany.

To zaopatrzenie na wypadek niezdolności do pracy i na starość należy przeprowadzić w ten sposób, by koncesyonaryuszka lub wstępujące w jej miejsce przedsiębiorstwo miało obowiązek zgłaszać w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie we własnej kasie emerytalnej, stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako motorowi, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni — przy odpowiedniemu ich zatrudnieniu najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

§ 13.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest dostarczać w należytych czasie Ministerstwu kolei żelaznych na jego żądanie wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolei żelaznych.

§ 14.

Okres koncesyi i ochrony przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, wynosić ma lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego a po upływie tego czasu koncesya traci moc swoją.

Rząd może koncesyę uznać za zgasłą jeszcze przed upływem rzeczzonego czasu, gdyby określone w § 2. zobowiązania co do rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, i o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§ 15.

Prawo powrotu na rzecz państwa, unormowane § 8. ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238., nie ma zastosowania do koncesyowanej kolei żelaznej.

§ 16.

Koncesyonaryuszka nie ma prawa, wyjąwszy w przypadku wyraźnego zezwolenia ze strony zarządu państwowego, odstąpić trzecim osobom utrzymywanie ruchu na koncesyowanej kolei żelaznej.

§ 17.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, żeby wadom w tem względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

§ 18.

Rząd zastrzega sobie, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków przepisanych w koncesyi, warunkach koncesyjnych lub ustawach, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę jeszcze przed upływem jej okresu za zgasłą.

Derschatta wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXI. — Wydana i rozesłana dnia 6. czerwca 1907.

Treść: (№ 135. i 136.) 135. Rozporządzenie, względem wydania przepisu o egzaminowaniu kandydatów na urząd nauczycielski w szkołach handlowych wyższych. — 136. Obwieszczenie, dotyczące aktywowania samostanowienia urzędu celnego głównego I. klasy na dworcu kolejowym w Iglawie.

135.

Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty z dnia 24. maja 1907,

względem wydania przepisu o egzaminowaniu kandydatów na urząd nauczycielski w szkołach handlowych wyższych.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia wydaje się następujący przepis o egzaminowaniu kandydatów na urząd nauczycielski w szkołach handlowych wyższych.

Artykuł I.

Komisje egzaminacyjne.

Uzdolnienie do urzędu nauczycielskiego dla przedmiotów dotyczących handlu (nauka o handlu, rachunkowość, korespondencya handlowa i roboty kantorowe oraz arytmetyka kupiecka), tudzież dla języków nowożytnych, stwierdza się egzaminem, który przedsięwzięją komisje egzaminacyjne w tym celu mianowane przez Ministerstwo wyznań i oświaty. Do tych komisji, które mają nosić nazwę „C. k. komisya egzaminacyjna dla urzędu nauczycielskiego w szkołach handlowych wyższych“, powoływani będą biegli, odznaczający się szczególną kwalifikacją w zawodzie nauczycielskim albo też w praktyce.

Organy, którym c. k. Ministerstwo wyznań i oświaty poruczyło nadzór nad szkołami handlo-

wymi wyższymi, mają prawo być obecne przy egzaminach.

Uzdolnienie do urzędu nauczycielskiego dla języka wykładowego, geografii i historii, matematyki i nauk przyrodniczych przy szkołach handlowych wyższych wykazuje się przedłożeniem odnośnego świadectwa uzdolnienia do nauczania w szkołach średnich (gimnazjach i szkołach realnych). Uzdolnienie to może być dopełnione złożeniem egzaminów uzupełniających, przewidzianych w artykule VI. lit. A.

Artykuł II.

Cel, forma egzaminu, grupy przedmiotów egzaminacyjnych.

Egzamin ma na celu udowodnienie, że kandydat odpowiada w zupełności wymaganiom, jakie przepis niniejszy stawia pod względem znajomości przedmiotów zawodowych, tudzież ich metodycznego udzielania.

Egzamin składa się z następujących części:

1. wypracowanie domowe,
2. egzamin klauzurowy,
3. egzamin ustny,
4. lekcya próbna.

Przedmiotem egzaminu jest oprócz udowodnienia dostatecznej znajomości języka wykładowego, jedna z następujących grup nauk zawodowych według wymogów wskazanych w artykule IV.

Grupa pierwsza.**Przedmioty główne.**

1. Nauka o handlu.
2. rachunkowość, korespondencya handlowa i roboty kantorowe,
3. arytmetyka kupiecka.

Przedmioty poboczne.

1. Prawo handlowe, wekslowe i przemysłowe,
2. ekonomia polityczna.

Grupa druga.**Przedmioty główne.**

1. Jeden z języków nowożytnych (włoski, o ile nie jest językiem wykładowym, dalej francuski, angielski, rosyjski),
2. korespondencya handlowa w dotyczącym języku.

Przedmioty poboczne.

Początki nauki o handlu i rachunkowości.

Artykuł III.**Zgłoszenie się do egzaminu.****a) Wniesienie podania.**

Podanie o dopuszczenie do złożenia egzaminu z jednej z grup zawodowych, wspomnianych w artykule II. należy wystosować do dyrekcji tej komisji egzaminacyjnej, przed którą kandydat ma zamiar poddać się egzaminowi. W podaniu tym winien kandydat wymienić przedmioty, które sobie obrał i język wykładowy, w którym zamierza nauczać.

Do podania należy dołączyć:

1. opis życia kandydata,
2. świadectwa i inne poświadczenia z odbycia studyów, wymaganych w myśl niniejszego przepisu, względnie z zajęcia praktycznego,
3. poświadczenie, że jest nieposzlakowany pod względem obywatelskim i moralnym.

b) Wymogi pod względem wykształcenia poprzedzającego i kwalifikacyi zawodowej kandydata.

Celem dopuszczenia do egzaminu wymaga się:

W pierwszej grupie zawodowej:

Ukończenia czterech niższych klas szkoły średniej (gimnazjum niższego, niższej szkoły realnej, gimnazjum realnego), tudzież zupełnej wyższej szkoły handlowej publicznej (akademii handlowej), albo złożenia egzaminu dojrzałości w jednej z krajowych szkół średnich (w gimnazjum, szkole realnej) i ukończenia kursu dla abiturjentów w akademii handlowej, którego urządzenie zatwierdziło c. k. Ministerstwo wyznań i oświaty, albo też ukończenia oddziału ogólnego w akademii eksportowej przy c. k. austriackim Muzeum handlowym, a nadto wymaga się od wszystkich kandydatów dwuletniej zadowalającej praktyki kantorowej, a to jeżeli można, zarówno w handlu towarowym en gros, w większym miejscu handlowym jak i w interesie bankowym, wreszcie ukończenia dwuletnich studyów w szkole wyższej, przepisanych przez Ministerstwo wyznań i oświaty.

Kandydaci do urzędu nauczycielskiego przy wyższych szkołach handlowych winni wykazać książeczkami, względnie arkuszami legitymacyjnemi, iż przez cztery półroczia oddawali się zawodowym studjom z przedmiotów głównych i pobocznych, należących do ich grupy, a nadto, iż słuchali z wynikiem pomyślnym wykładów na uniwersytecie z dziedziny filozofii, pedagogiki (zwłaszcza historii tejże poczynawszy od wieku XVI.) i z dziedziny historii literatury. Ten wynik pomyślny należy wykazać świadectwami kolokwialnemi z kolegów, w ogólnej ilości co najmniej po trzy godziny z zakresu wymienionych trzech nauk.

Świadectwa kolokwialne można zastąpić świadectwami, stwierdzającemi branie czynnego udziału w odnośnych ćwiczeniach seminaryjnych.

Studia zawodowe przez cztery półroczia wykazuje się przedłożeniem książeczek, względnie arkuszy legitymacyjnych, z których musi być widoczne, iż kandydat uczęszczał na następujące kolegia, względnie ćwiczenia seminaryjne, jako słuchacz zwyczajny lub nadzwyczajny, a to co najmniej w zakresie tutaj wymienionych:

1. Kolegia, względnie ćwiczenia z ogólnej i międzynarodowej nauki o handlu w ogólnej ilości 8 godzin nauki na tydzień, w ciągu czterech półroczy.

2. Wykłady, ćwiczenia seminaryjne i ćwiczenia praktyczne z rachunkowości, korespondencyi handlowej i robót kantorowych (uwzględniając szczególnie metodykę nauki kupieckiej) w ogólnej ilości 12 godzin nauki na tydzień.

3. Kolegia z dziedziny arytmetyki kupieckiej w ogólnej ilości 4 godzin nauki na tydzień.

4. Kolegia z dziedziny matematyki i arytmetyki politycznej, a mianowicie z matematyki przez dwa półroczia po 3 godziny nauki na tydzień a zaraz potem z arytmetyki politycznej przez dwa półroczia po 2 godziny nauki na tydzień.

5. Kolegium wstępne z dziedziny encyklopedyi nauk prawnych i politycznych przez jedno półroczie po 2 godzin nauki na tydzień.

6. Wykłady z zakresu prawa handlowego i wekslowego w ogólnej ilości 5 godzin nauki na tydzień.

7. Kolegia, względnie seminaria z zakresu ekonomii politycznej w ogólnej ilości 10 godzin nauki na tydzień.

8. Specyalne wykłady, względnie ćwiczenia techniczno-handlowe z zakresu spraw kolejowych, celnych, taryfowych, morskich, bankowych, giełdowych, z zakresu ubezpieczeń i t. według swobodnego wyboru w ogólnej ilości 8 godzin nauki na tydzień. Kolegia te zastąpić można w danym razie także wykładami względnie ćwiczeniami z zakresu gospodarstwa społecznego lub umiejętności prawnych odnoszącami się do tych samych lub pokrewnych przedmiotów.

Celem odbycia wykładów, względnie ćwiczeń, wyżej wymienionych, o ile one nie są już i tak objęte planem nauk uniwersytetów i akademii technicznych w Wiedniu i Pradze oraz akademii eksportowej przy c. k. austriackim Muzeum handlowym w Wiedniu, poczyni się osobne starania, a odpowiednie ogłoszenie w tym względzie nastąpi zawsze w właściwym czasie i w stosowny sposób.

W grupie zawodowej drugiej wymaga się:

Czteroletniego uczęszczania na uniwersytet w charakterze zwyczajnego słuchacza wydziału filozoficznego w celu studyowania dotyczącego języka nowożytnego i języka wykładowego. Kandydaci winni przytym wykazać, iż brali udział w praktycznych ćwiczeniach językowych na odpowiednich kursach lub seminariach, jeżeli one istniały.

Odnosnie do uczęszczania na wykłady z zakresu filozofii i pedagogiki stosują się i tutaj także powyższe postanowienia. Kandydaci winni również słuchać kolegiów z dziedziny języka wykładowego i historii literatury tegoż języka w ogólnej ilości co najmniej po 5 godzin.

Rok przepędzony w odpowiedni sposób za granicą celem wyczerpania się języka, można w razie dostarczenia na to dowodów, wliczyć do czasu studyów, o czem orzeknie Ministerstwo wyznań i oświaty.

Komisja egzaminacyjna może studia ukończone w zagranicznych szkołach wyższych, które co do swego rodzaju i zakresu odpowiadają studiom tutaj przepisany, uznać za równorzędne z studiami krajowemi.

Gdyby zachodziły wątpliwości co do wykazanego biegu wykształcenia kandydata lub też zaświadczeń przez niego położonych, winna komisja egzaminacyjna z zażądaniem swojej opinii, odwołać się do Ministerstwa wyznań i oświaty aby orzekło, czy kandydat może być dopuszczony do egzaminu.

Minister wyznań i oświaty może w wypadkach na szczególnie uwzględnienie zasługujących, na wniosek komisji egzaminacyjnej dozwolić odstąpienia od postanowień, zawartych w przepisie niniejszym, a odnoszących się do przypuszczenia do egzaminu.

Obcokrajowcy mogą być dopuszczeni do egzaminu tylko za zezwoleniem Ministra wyznań i oświaty.

Artykuł IV.

Wymogi egzaminu.

A. Język wykładowy.

Co do języka wykładowego winien kandydat wykazać na egzaminie ustnym, ewentualnie, gdyby wypracowanie domowe nie pozwalało wydać o tym pewnego sądu, także i na egzaminie kłauzurowym, poprawność i biegłość, pojęcie najważniejszych reguł gramatycznych i form stylistycznych, tudzież wystarczającą znajomość najważniejszych dzieł literatury.

B. Przedmioty zawodowe.

Grupa pierwsza.

Przedmioty główne.

1. Nauka o handlu.

Ogólna i międzynarodowa nauka o handlu, systematyczna znajomość funkcji, form obrotu i urządzeń handlu w ogólności i handlu światowego; zrozumienie gospodarczego znaczenia objawów właściwych życiu handlowemu i ich form prawnych. Najważniejsze szczegóły o ich historycznym postępie. Istota i formy handlu.

Osoby i przedmioty występujące w handlu: handlujący i personal handlowy (w szczególności kupey o pełnych prawach, prokurzyści, pełnomocnicy handlowi, pomocnicy handlowi); firma, rejestr handlowy; istotne wiadomości o spółkach handlowych i innych zjednoczeniach w celach inte-

resów handlowych; postępowanie w razie likwidacji i konkursów. Przedmioty obrotu handlowego, cena, pieniądz i waluta, miary i wagi. Handel towarowy w ogólności, jego zwyczaje przy sprzedaży i zapłatach, zawieranie i dopełnianie czynności handlowych. Stosunki płatnicze w handlu i urządzenia mające na celu oszczędzanie gotówki, mianowicie potrącanie w rachunku bieżącym, skontracya, saldowanie, clearing, obrót żyrowy w bankach, (zwłaszcza w banku austriacko-węgierskim); obrót pocztowej kasy oszczędności w poszczególnych swych gałęziach. Formy kredytu kupieckiego, instytucje wywiadowcze i ochrona kredytu. Handel kruszcami szlachetnymi, monetami i pieniądźmi papierowymi; handel weksłami; handel papierami wartościowymi; wypuszczanie, ściąganie, konwersya papierów wartościowych.

Przemysły pomocnicze dla handlu, mianowicie przemysł stręczycieli handlowych w ogólności, komis, agentura i spedycya. Środki popierające obrot i kredyt w handlu, zwłaszcza targi, jarmarki, aukcje, wystawy, składy próbek, giełdy w ogólności, domy składowe przy uwzględnieniu stosunków austriackich; banki i inne zakłady kredytowe; znajomość urządzenia austriackich stosunków bankowych (w szczególności zadań, rodzajów, działów przedsiębiorstwa, organizacji Banku austriacko-węgierskiego); instytucja ubezpieczeń i kasy oszczędności z punktu widzenia kupieckiego, obrót pocztowy i umowy do tegoż się odnoszące, telegrafy i telefony. Publicystyka na usługach handlu.

Wewnętrzna polityka handlowa: uregulowanie i popieranie ze strony państwa krajowego handlu i obrotu. czynności ministerstw ważne pod względem handlowym, monopole państwowe, ustawodawstwo handlowe, sądownictwo handlowe, władze morskie, izby handlowe i przemysłowe, gremia handlowe.

Handel międzynarodowy, jego środki pomocnicze i środki popieranie go; organizacja i szczegółowe urządzenia najważniejszych giełd, stanowisko stręczycieli na giełdach, czynności giełdowe i ich dopełnianie.

Przewóz towarów lądem, na wodach śródlądowych i morzem, w ogólności; koleje żelazne, istotne postanowienia regulaminu ruchu i berneńskiej konwencji w sprawach przewozu, taryfy kolejowe; żegluga morska, papiery okrętowe, taryfy okrętowe, żegluga śródlądowa. Oznaczanie jakości, zwyczaje przy sprzedaży i ustanawianie cen najważniejszych towarów składowych w handlu światowym, zrozumienie miarodajnych depesz, dotyczących kursu w międzynarodowym obrocie towarów i dewiz. Zakładanie i używanie tabel równorzędności cen.

Zewnętrzna polityka handlowa: traktaty handlowe, istotne szczególne z zakresu ustawodawstwa celnego i manipulacji celnej, popieranie wywozu

(premie wywozowe, zwrot cła, subwencyonowanie żeglugi, zagraniczne izby handlowe); konsulaty i ich znaczenie handlowe; kształtowanie się bilansu handlowego i bilansu wypłat. Czynniki międzynarodowego bilansu wypłat.

Nauka o wekslach. Powstanie, pojęcie i znana weksla przekazowego, indos, przyjęcie i zapłata, uwielokrotnienie i umiejscowienie weksla; weksle na wypadek i postępowanie z nimi, interwencya; właściwości weksla własnego; weksle fałszywe; przedawnienie wekslowe; amortyzacya weksli; zdolność wekslowa. Zasady procesu wekslowego.

Austriacka ustawa wekslowa; odrębne właściwości zagranicznych praw wekslowych, ważne pod względem handlowym. Przekazy, czeki (pojęcie, cel, formy). Znajomość austriackiej ustawy czekowej.

Kandydat winien również wykazać znajomość najważniejszych wydawnictw nowszej literatury fachowej.

2. Rachunkowość, korespondencya handlowa i roboty kantorowe.

Rachunkowość. Z zastrzeżeniem, że kandydat posiadać winien zupełną pewność i biegłość w utrzymywaniu ksiąg według metod powszechnie będących w użyciu, ma tenże udowodnić rzeczową i krytyczną znajomość rozmaitych gałęzi rachunkowości pod względem teoretycznym i praktycznym. W myśl tego ogólnego wymogu będzie przedmiotem egzaminu:

W części teoretycznej: Pojęcie, historia i literatura rachunkowości w ogóle; istota najważniejszych systemów i metod rachunkowości; przepisy prawno-handlowe i krydalne o utrzymywaniu ksiąg w Austrii; ogólne zasady co do otwierania, książkowego używania i zamykania kontów w rachunkowości przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych; księgi zapisków chronologicznych i systematycznych w różnych metodach rachunkowości; księgi zbiorcze i pomocnicze; księga rachunku bieżącego; sposób obliczania i krytyka rachunku bieżącego odsetek przy stałej i zmiennej stopie procentowej; zasady przepisane ustawą i zasady zwyczajowe przy spisaniu inwentarzy i zestawianiu bilansów z szczególnym uwzględnieniem kwestyi oszacowania zapasów, ruchomości, nieruchomości, maszyn, pożyczki wątpliwych; postępowanie amortyzacyjne; rezerwy i zapisywania przechodnie; utrzymywanie ksiąg tajnych; dział kameralistyczny, postępowanie z nim i zamknięcie księgi głównej kameralistycznej; zasady budżetu administracyjnego i gospodarczego.

W Części praktycznej: Praktyczne utrzymywanie i zamykanie ksiąg firm jednoosobowych gałęzi towarowej i bankowej łącznie z przedsiębiorstwem komisowym i spedycyjnym, partycypacyjnym i konsorecyalnym (syndykaalnym); praktyczne utrzymywanie i zamykanie ksiąg spółek handlowych różnego rodzaju, towarzystw zarobkowych i gospodarczych i kas chorych; specjalne formy utrzymywania ksiąg w przemyśle i przedsiębiorstwach fabrycznych oraz w rolnictwie, dalej w przedsiębiorstwach transportowych, kasach oszczędności, instytucjach hipotecznych, zakładach ubezpieczeń; prace w zakresie rachunkowości, przy urządzaniu przedsiębiorstw, przy likwidacjach i upadłościach; wydawanie opinii o utrzymywaniu ksiąg i postępowanie przy rewizji ksiąg; zarysy kameralistycznego traktowania austriackiego budżetu i gospodarstwa państwowego.

Korespondencya i roboty kantorowe. Oprócz biegłości w wykonywaniu robót kantorowych wszelkiego rodzaju, winien kandydat wykazać uzdolnienie, że potrafi prowadzić także trudne korespondencye odnośnie do obrotu towarowego, przedsiębiorstwa fabrycznego i bankowego.

Przedmiotem egzaminu będą w szczególności:

Oferty wszelkiego rodzaju, okólniki, zapytania, wyjaśnienia, reklamacye, listy upominające, listy kredytowe, raporty targowe i giełdowe, korespondencye z agentami podróżującymi; listy w sprawach arbitrażu, partycypacyi, spedycyi, transportu, asekuracyi, upadłości, likwidacyi i spadków; sprawozdania rachunkowe, listy umowne, kontrakty kupieckie, pełnomocnictwa; podania do władz, o ile nie wymagają specjalnych wiadomości prawnych. Przytym winien kandydat wykazać, że pisze stylem płynnym i poprawnym, że umie dokładnie wytłómaczyć i używać skrótów, kupieckich zwrotów mowy i słów obcych, będących w zwyczaju w listach kupieckich tutejszo-krajowych i zagranicznych, tudzież znaków dla gatunków pieniędzy, miar i wag. Kandydat ma także wykazać, że jest dostatecznie obznajomiony z temi kupieckimi stosunkami, urzędzeniami i kwestyami prawnymi, które bezpośrednio dotyczą dziedziny korespondencyi handlowej i że potrafi wytłómaczyć dotyczącą terminologię (łącznie z transportem morskim).

Z literatury o korespondencyi kupieckiej winien kandydat znać najważniejsze dzieła.

3. Arytmetyka kupiecka.

W ogóle wymaga się od kandydata pewności polegającej na jasnym i gruntownym zrozumieniu oraz biegłości w wykonywaniu wszelkich obliczeń zdarzających się w obrocie handlowym przy odpowiednim używaniu uproszczeń właściwych rachunkowi kupieckiemu.

Kandydat ma także wykazać, że potrafi poszczególne działania rachunkowe arytmetyki kupieckiej uzasadnić algebraicznie i rozwinąć na przykładach z praktycznego życia zarobkowego.

W szczególności rozciąga się egzamin na rachunek procentowy, prowizyjny, dyskontowy i terminowy, a pod względem arytmetyki bankowej na obliczenia co do metalów szlachetnych, monet, dewiz i papierów wartościowych (przy skorzystaniu z dokładnej znajomości zwyczajów na głównych giełdach i notowania weksli zamorskich). Kandydat winien nadto okazać się biegłym w kwestyach rentowności, ustalenia i pewności papierów obiegowych, emisji i konwersji papierów wartościowych, w technice interesów giełdowych terminowych i porządku aranżowania, w rachunku arbitrażowym w zastosowaniu tegoż do dewiz, papierów obiegowych, walut i reportów łącznie z obliczeniem stałych liczb kalkulacyjnych i w zestawianiu tablic równorzędności. Pod względem rachunku towarowego ma kandydat wykazać oprócz dokładnej znajomości elementarnej części tegoż, gruntowną znajomość pojedynczych i złożonych kalkulacji nabycia i sprzedaży, obznajomienie się z głównymi zasadami kalkulowania produkcji, odpowiednią znajomością miar, wag, środków wypłaty i zwyczajów w międzynarodowym handlu towarowym (z ograniczeniem do ważniejszych europejskich i zamorskich miejsc handlowych i do najważniejszych towarów składowych).

Wymaga się również od kandydata, żeby znał cenniejsze dzieła o arytmetyce kupieckiej i o zwyczajach kupieckich.

Kandydat winien wykazać, iż dostatecznie jest obznajomiony z najważniejszymi działaniami z zakresu arytmetyki politycznej, o ile one mogą być uzasadnione przy pomocy matematyki elementarnej.

Wymaga się mianowicie: Znajomości rachunku odsetek od odsetek i rachunku rentowego, wypracowania planów amortyzacyjnych, obliczenia wartości wewnętrznej losów i papierów wartościowych, głównych zarysów rachunku prawdopodobieństwa i ważniejszych zadań z zakresu ubezpieczenia na życie.

Przedmioty poboczne.

Z dziedziny prawa handlowego, wekslowego i przemysłowego nie należy wymagać od kandydata umiejętności uzasadnień prawnych, winien on jednak wykazać uzdolnienie do oceniania wypadków, ważnych w praktyce kupieckiej. Musi on dostarczyć dowodu, iż w danym razie potrafi szybko i z zrozumieniem odszukać odnośne ustawy i skorzystać z nich. Na tej podstawie musi on dalej wykazać dostateczną znajomość tych przepisów księgi ustaw cywilnych i ordynacyi procesowej, które

często wchodzą w zastosowanie przy ocenianiu wypadków zdarzających się w interesach i dokumentów kupieckich.

Z dziedziny ekonomii politycznej: Znajomość głównych zasad teoretycznej nauki gospodarstwa społecznego, polityki gospodarstwa społecznego i skarbowości wraz z wystarczającą znajomością najważniejszych faktów z zakresu nowoczesnej austriackiej historii gospodarczej i polityki gospodarczej począwszy od końca wieku XVII., jak również głównych zasad obecnych austriackich stosunków należytościowych i podatkowych. Kandydat winien przytym wykazać odpowiednie pojmowanie znaczenia handlu w jego stosunku do całości życia gospodarczego oraz uzdolnienie do oceniania działalności kupca z ogólnych punktów widzenia.

Grupa druga.

Celem uzyskania kwalifikacji do nauczania jednego z języków nowożytnych wymaga się:

Możności poprawnego przetłumaczenia rozdziału z tekstu w języku wykładowym na język obcy bez używania środków pomocniczych, jak również poprawnego pod względem gramatycznym i stylistycznym napisania artykułu o łatwiejszym temacie literacko-histerycznym lub historyczno-gramatycznym, tudzież większego artykułu jako wypracowania domowego, następnie możności biegłego przekładu przedstawionych kandydatowi rozdziałów z pisarzy klasycznych nowszej literatury na język wykładowy oraz możności dokładnego i trafnego ich wytłumaczenia.

Gruntowna znajomość gramatyki obecnego języka nowożytnego w jej rozwoju historycznym.

Następnie żądać należy, aby kandydat dokładnie był obeznany z najgłówniejszymi zasadami i formami metryki dawniejszej i nowszej i z nowożytną literaturą francuską lub angielską oraz jej historią, począwszy od początku wieku XVI.

Co do języka włoskiego wymaganie to rozciąga się na cały zakres literatury. Co do języka rosyjskiego wymaga się znajomości nowszej literatury (od Lomonosowa i Dierżawina) oraz jej historii.

Niezbędnym warunkiem jest wreszcie poprawność i pewność w ustnym używaniu języka jak również dobre wymawianie. Celem przekonania się o tym, należy część egzaminu ustnego odbyć w obecnym języku.

Celem uzyskania kwalifikacji do nauczania języka niemieckiego w szkołach z językiem wykładowym nie niemieckim, a uzdolnienia do nauczania języka czeskiego w szkołach z językiem wykładowym nie czeskim wymaga się oprócz świadectwa z uzdolnienia do nauczania w szkołach średnich nadto złożenia poniżej wymienionego egzaminu z dziedziny

korrespondencji handlowej, nauki o handlu i rachunkowości.

Korespondencya handlowa w obcych językach: kandydat winien dostarczyć dowodu, iż może w obecnym języku nowożytnym uczynić zadość wymogom, ustanowionym niniejszym przepisem w artykule IV, lit. b, pod 2, w ustępie: „Korespondencya handlowa i roboty kantorowe“.

Z zakresu nauki o handlu i rachunkowości wymaga się takiej wiedzy ogólnej, która niezbędna jest dla odpowiedniego załatwiania korespondencji handlowej.

Artykuł V.

Sposoby egzaminowania.

A. Wypracowania domowe.

Jeżeli uczyniono zadość warunkom przypuszczenia do egzaminu, natenczas komisya egzaminacyjna wyznacza kandydatowi zadania do wypracowań domowych.

Zadania do wypracowań domowych z poszczególnych przedmiotów egzaminu, należy wybrać w ten sposób, żeby kandydat miał dostateczną sposobność do udowodnienia gruntowności i głębokości swych wiadomości zawodowych, jakoteż zdolności przedstawienia rzeczy.

Wypracowania domowe będą zadawane:

W grupie pierwszej po jednym zadaniu z:

1. nauki o handlu,
2. rachunkowości, korespondencji i robot kantorowych,
3. arytmetyki kupieckiej.

W grupie drugiej:

1. zadanie literacko-historyczne,
2. zadanie z korespondencji handlowej, które to oba zadania wypracować należy w obecnym języku.

Przy wypracowywaniu zadań domowych nie tylko wolno kandydatowi używać środków pomocniczych literackich, lecz należy także wymagać potrzebnej znajomości literatury przedmiotu. Kandydat winien przeto nie tylko w każdym wypracowaniu podać na czele dokładny spis dzieł, których przede wszystkim używał do pomocy, lecz i w wypracowaniu samym wymienić sumiennie dzieła w tych miejscach, w których się niemi posługiwał. W końcu winien dodać oświadczenie na piśmie, że oddane wypracowanie sam napisał i że nie korzystał z innych, oprócz wymienionych źródeł i środków pomocniczych.

Do wygotowania każdego wypracowania domowego daje się kandydatowi termin trzymiesięczny.

Terminy te w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie może dyrekcyja komisji egzaminacyjnej przedłużyć jednak nie o więcej jak o trzy miesiące dla każdego wypracowania domowego. Wcześniejszemu oddaniu wypracowania przez kandydata nie stoi nic na przeszkodzie.

Dyrektor komisji egzaminacyjnej oznacza w każdym przypadku z osobna, który egzaminator zawodowy ma zadać wypracowania domowe.

Jeżeli wypracowania domowe nie dady powodu do oddalenia kandydata, natenczas otrzymuje tenże wezwanie do egzaminu klauzurowego.

Komisja egzaminacyjna może uwolnić całkowicie lub częściowo od wypracowań domowych tych kandydatów, którzy odpowiadają wymogom postanowionym w niniejszym przepisie względem dopuszczenia do egzaminu na urząd nauczycielski z I. grupy zawodowej i którzy już uzyskali kwalifikację do urzędu nauczycielskiego w dwuklasowych szkołach handlowych, następnie tych kandydatów, którzy wykazują praktykę dłuższą i wielostronną lub przedkładają rozpowszechnione drukiem, większe i cennie prace z zakresu umiejętności zawodowych.

B. Egzamin klauzurowy.

Egzamin klauzurowy ma głównie na celu stwierdzenie, o ile kandydat w zakresie swego zawodu zdoła wykazać także bez środków pomocniczych wiedzę stanowczą; egzamin ten dzieli się na kilka wypracowań klauzurowych.

Każde zadanie klauzurowe składa się z dwu samoistnych części (zadania częściowe), które się jednak ocenia tylko jedną notą zbiorową.

Egzamina klauzurowe odbywają się w obu grupach.

W pierwszej grupie, zadaje się po jednym wypracowaniu klauzurowym (po dwa zadania częściowe), a mianowicie z:

1. nauki o handlu,
2. rachunkowości, korespondencji handlowej i robót kantorowych,
3. arytmetyki kupieckiej.

Z pośród obu zadań częściowych z przedmiotów pod 2 wymienionych winno jedno dotyczyć interesu bankowego a drugie interesu towarowego.

W grupie drugiej zadaje się po jednym wypracowaniu klauzurowym, a mianowicie:

1. na temat o treści ogólnej,
2. z korespondencji handlowej w obecnym języku.

Oba wypracowania mają być wygotowane w odnośnym obecnym języku.

Do opracowania poszczególnych wypracowań klauzurowych daje się kandydatowi termin ośmio-

godzinny. Termin ten należy rozdzielić na jeden dzień w ten sposób, że z stosowną przerwą w południe wypadają cztery godziny na rozwiązanie jednego zadania częściowego, a cztery godziny na rozwiązanie drugiego zadania częściowego.

W razie, jeżeli do wykonania prac klauzurowych są konieczne potrzebne środki pomocnicze, jakoto tablice, tabele, mapy, ceduły kursu, księgi ustaw itd., należy okoliczność tę przy układaniu zadań egzaminowych zawsze wyraźnie zaznaczyć i należy kandydatowi potrzebne środki pomocnicze oddać do rozporządzenia, gdy rozpoczyna pracę klauzurową.

Tylko w takim wypadku, gdy wszystkie wypracowania egzaminu klauzurowego uznane zostały za dostateczne, można kandydata przypuścić do egzaminu ustnego.

C. Egzamin ustny.

Egzamin ustny obejmuje wszystkie przedmioty główne i poboczne tych grup, do których nauczania kandydat życzy sobie uzyskać kwalifikację.

Egzamin ustny ma na celu uzupełnienie wyniku poprzedzających oddziałów egzaminu i uzyskanie pewnego sądu o ogólnej wiedzy kandydata.

Dla każdego z przedmiotów głównych wymienionych w artykule II. ustanowiony jest czas egzaminowania wynoszący średnio jedną godzinę, dla egzaminu z języka wykładowego pół godziny, a dla egzaminu z przedmiotów pobocznych razem jedną godzinę.

Tym kandydatom, którzy są bardzo dobrze przygotowani, można ten czas egzaminowania skrócić.

Na egzaminie ustnym muszą być obecni: dyrektor komisji egzaminacyjnej albo jego zastępca a oprócz tego najmniej dwaj inni członkowie komisji.

Co do egzaminu ustnego każdego kandydata należy spisywać osobny protokół.

Artykuł VI.

Egzamina uzupełniające.

4. Celem uzyskania kwalifikacji do nauczania w szkołach handlowych wyższych można także składać egzamina uzupełniające z pojedynczych przedmiotów.

Przedmiotami temi są:

1. geografia handlowa,
2. historia handlu,
3. arytmetyka kupiecka,
4. arytmetyka polityczna,
5. towaroznawstwo i technologia mechaniczna,
6. korespondencya handlowa w obcych językach.

Do tych egzaminów uzupełniających można dopuścić:

Ad 1 i 2. Kandydatów urzędu nauczycielskiego albo nauczycieli w szkołach średnich, ukwalifikowanych do urzędu nauczycielskiego, mającego za przedmiot nauczanie geografii i historii w szkołach średnich.

Ad 3 i 4. Kandydatów urzędu nauczycielskiego albo nauczycieli szkół średnich, którzy uzyskali aprobatę do wykładania w szkołach średnich matematyki, jako przedmiotu głównego.

Ad 5. a) Kandydatów urzędu nauczycielskiego albo nauczycieli szkoły średniej, którzy uzyskali aprobatę do wykładania chemii i historii naturalnej jako przedmiotów głównych, albo chemii jako przedmiotu głównego a historii naturalnej i fizyki jako przedmiotów pobocznych.

b) Ukończonych słuchaczy akademii technicznej, którzy złożyli drugi egzamin państwowy na oddziale chemiczno-technicznym.

Ad 6. Kandydatów urzędu nauczycielskiego albo nauczycieli, którzy uzyskali aprobatę do wykładania odnośnego języka nowożytnego w szkołach średnich.

Odnośnie do tych egzaminów stawia się następujące wymagania:

1. Geografia handlowa: Kandydat powinien umieć przedstawić obraz obecnego życia ekonomicznego ludzkości. W szczególności powinien także umieć objaśnić, w jaki sposób wielki ruch handlowy między pojedynczemi obszarami ziemi, wyrób i obrót towarów są koniecznym następstwem po części naturalnych warunków, po części działania człowieka.

W szczególności ma kandydat udowodnić: Z teorii ogólnej: Znajomość naukowych podstaw meteorologii praktycznej zastosowanej, klimatologii (także higienicznej), znajomość geograficznych właściwości gór pod względem stosunków obrotu, znajomość stosunków obrotu w pustyniach i stepach; znajomość najważniejszych zasad nauki o ziemi, rozmieszczenia najważniejszych roślin uprawnych i zwierząt pożytecznych, wpływu fizycznego lasu na powietrze i ziemię, tworzenia się źródeł z uwzględnieniem źródeł mineralnych, rzek z uwzględnieniem ich znaczenia pod względem historii kultury i techniki obrotu, teorii powodzi; znajomość oceanografii, o ile takowa ma znaczenie dla obrotu. Z geografii handlowej poszczególnych państw i ich kolonii: Siła robocza i kapitałowa, rozdział ludności według zatrudnienia; rozmiar i jakość wyrobów produkcji surowej i przemysłu (zaznaczenie wpływów osobliwie korzystnych albo niekorzystnych, użycie zwykły i pokrywanie niedoboru; znajomość najważniejszych rodzajów i procesów wielkiej produkcji w dziedzinie rolnictwa, górnictwa i przemysłu; znajomość doty-

czących najważniejszych wyrazów zawodowych), obrót (środki wypłaty, miary, wagi; rodzaj i rozciągłość instytucji przewozowych; drogi wodne naturalne i sztuczne, ich zdolność do transportu i konkurencji; historia i rozwój kolei, wyniki ich działania; stan urządzeń pocztowych, telegraficznych i telefonicznych; żegluga morska, żegluga nadbrzeżna, spółki żeglarskie, linie parowców pocztowych, wielkość i skład flot handlowych i wojennych, objętość obrotu morskiego, opis najważniejszych miejsc portowych, przemysłowe miejsca składowe, stosunki do kraju po za wybrzeżem leżącego, stosunki zdrowotne tych emporiów handlu); organizacja obrotu pieniężnego i towarowego (stosunki kredytowe dotyczącego państwa i jego kupców; środki popierania obrotu kupieckiego, giełdy, banki, assekuracye, clearing, jarmarki, targi; ochrona znaków i patentów; traktaty celne i handlowe, urządzenia konsulatów); handel światowy (zestawienie przedmiotów handlu światowego według obszarów produkcji i konsumpcji; międzynarodowe drogi handlowe i możliwość ich użycia, mianowicie za pomocą nowoczesnych środków szybkiej komunikacji). Ze statystyki handlu i obrotu: Zdolność używania ze zrozumieniem zapiszków statystycznych i sporządzenia takowych; znajomość dotyczącej terminologii (jakoto: handel specjalny i ogólny, postępowanie celem uszlachetnienia, tonny brutto i netto, kilometry osiowe, długość wirtualna itd.).

2. Historia handlu: Kandydat winien przedłożyć rozprawę na temat dowolnie obrany z zakresu historii handlu, która to rozprawa ma zwłaszcza dawać sposobność do wykazania nabytych przez niego wiadomości z dziedziny gospodarstwa społecznego.

Na podstawie tej rozprawy przedsięwzięcie się z kandydatem egzamin ustny, trwający mniej więcej godzinę. Komisarz egzaminacyjny winien przekonać się przy egzaminie tym, czy kandydat zdołał w sposób wystarczający zaznać się z temi objawami, które w handlowo-politycznym i gospodarczo-politycznym rozwoju całej ludzkości i poszczególnych obszarów gospodarczych odgrywają rolę rozstrzygającą. Rozchodzić się będzie przytym nie tyle o wyliczanie z pamięci mniej ważnych faktów, jak raczej o jasny sąd i o wiadomości, będące warunkiem zrozumienia życia gospodarczego i najważniejszych przejawów, które wpłynęły przekształcająco na handel światowy.

Kandydaci urzędu nauczycielskiego dla geografii handlowej lub historii handlu muszą być obznajomieni z najważniejszymi dziełami źródłowymi, tudzież z dotyczącymi czasopismami i z zasadniczymi dziełami zbiorowymi, odnoszącymi się do geografii handlowej, względnie historii handlu i pokrewnych gałęzi i znać środki naukowe, godne polecenia do nauki geografii handlowej, względnie historii handlu.

3. Rachunkowość kupiecka. Należy stawiać wymagania, zawarte w niniejszym przepisie w artykule IV., lit. B pod 3.

4. Arytmetyka polityczna: Konstrukcja planów umarzań i planów pożyczek loteryjnych. Zasady matematyki asekuracyjnej. Matematyczna teoria ubezpieczenia, zależnego od życia pewnej osoby. Renty życiowe. Jednorazowa i roczna premia netto:

a) przy zabezpieczeniu rent,

b) przy zabezpieczeniu kapitału na wypadek śmierci i na wypadek dożycia.

Zastosowanie teorii do najważniejszych kombinacji ubezpieczenia życiowego. Podstawy statystyczne. Tworzenie premii taryfowej. Teoria i praktyka obliczania rezerw. Matematyczna teoria ubezpieczeń zależnych od życia dwóch lub więcej osób. Prawdopodobieństwo życia i śmierci co do życia osób objętych jedną kombinacją. Renty łączne. Obliczanie premii netto dla najważniejszych kombinacji ubezpieczeniowych, zwłaszcza ze względu na życie dwóch osób (renty, renty na przeżycie, pensye wdowie i sierocie, zabezpieczenia kapitału na wypadek śmierci i na wypadek dożycia).

Najważniejsze szczegóły z dziedziny ubezpieczenia na wypadek niezdolności do pracy: odnośne rachunki zasadnicze. Rozwinięcie tabel pomocniczych. Różne formy zabezpieczenia pensyi.

Pensye wdów i sierot, zależne od czasu służby i wieku męża.

Początki statystyki matematycznej. Tablice będące najwięcej w użyciu. Prawdopodobieństwo w statystyce i ubezpieczeniach. Prawdopodobieństwo objawów statystycznych.

5. Towaroznawstwo i technologia mechaniczna.

Egzamin rozciąga się na: znajomość surowców, półfabrykatów i fabrykatów, o ile te ostatnie należą do towaroznawstwa; historię naturalną produktów naturalnych i surowców; postać zewnętrzną towarów i ich właściwości fizyczne i chemiczne; wytwarzanie towarów drogą chemiczną, względnie chemiczno-technologiczną (technologia mechaniczna i chemiczna), wyrób fabryczny towarów w rzemiosłach i przemysłach, znajomość ruchu dotyczących maszyn i aparatów, jakoteż procesów mechanicznych i chemicznych przy wytwarzaniu towarów; na badanie towarów: znajomość i obchodzenie się z mikroskopem i aparatami pomocniczymi; znajomość tych fizycznych i chemicznych przyborów i aparatów, których używa się przy badaniu towarów jakościowym, względnie ilościowym (pyknometr, areometr, aparaty ekstrakcyjne, refraktometr, aparaty polaryzacyjne itp.), metody badań mikroskopijnych (mikro-chemiczne reakcje i przedstawienie reagentów); analiza jakościowa ciał poje-

dynicznych i złożonych (połączeń nieorganicznych i najważniejszych organicznych, ilościowa analiza połączeń nieorganicznych; metody rozkładów; analiza techniczna i oznaczenie wartości surowców organicznych i nieorganicznych (alkali-acidimetria, chlorimetria, badanie tłuszczów, cukru i syropów, dekstryny, garbników, barwników); na znajomość substancji używanych do podrabiania i zdolność poznania takowych; na ogólne zasadnicze nauki mykologii technicznej (fizjologia fermentacji i bakteriologia); na stosunki targowe i ceny targowe towarów, szczególnie surowców (marki); najważniejsze zwyczaje handlu towarowego i na ogólnie ważne szczegóły produkcji, cel wywozowych i przywozowych i stosunków podatkowych.

6. Korespondencya handlowa w obcych językach. Stawiać należy wymagania przepisane w artykule IV. (ustępie przedostatnim i ostatnim) niniejszego przepisu.

Egzamin uzupełniający z przedmiotów 1, 2 i 5 odbywa się tylko ustnie, zaś egzamin z przedmiotów 3, 4 i 6 ustnie i pisemnie. Egzamin pisemny obejmuje pracę klauzurową z odnośnego przedmiotu. Składa się on z dwóch samoistnych części i odbywa się według postanowień artykułu V. niniejszego przepisu.

Kandydaci urzędu nauczycielskiego z dziedziny towaroznawstwa wykonać muszą w laboratorium pracę praktyczną z mikroskopii i oznaczania towarów.

B. Doktorzy praw, albo prawnicy, którzy złożyli wszystkie trzy egzamina państwowe mogą uzyskać formalną kwalifikację do nauczania gospodarstwa społecznego i przedmiotów prawnych, jeżeli wykażą w drodze ustnego egzaminu encyklopedyczną wiedzę z dziedziny nauki o handlu, rachunkowości, korespondencji i robót kantorowych, a to w tym zakresie, jaki przepisano dla kandydatów urzędu nauczycielskiego dla korespondencji handlowej w obcych językach.

Artykuł VII.

Rozszerzenie egzaminów.

Nauczyciele i kandydaci urzędu nauczycielskiego, egzaminowani dla pierwszej grupy mogą poddać się rozszerzeniu egzaminu z jednego lub kilku z pośród przedmiotów poniżej wymienionych:

1. Arytmetyka polityczna.
2. Prawo handlowe, weksłowe i przemysłowe.
3. Ekonomia polityczna.

Komisja egzaminacyjna rozstrzyga, uwzględniając wykazane wykształcenie poprzednie, czy egzamin dodatkowy ma być przedsięwzięty w wszystkich stadiach, względnie czy należy kandydata uwolnić zwłaszcza od wypracowania domowego.

Wymagania stawiane przy egzaminie dodatkowym z arytmetyki politycznej są te same, jakie przepisano w artykule VI., pod 4.

Przy egzaminie dodatkowym z prawa handlowego, wekslowego i przemysłowego należy wymagać od kandydata dokładnej znajomości austriackiego kodeksu handlowego i ustawy wekslowej. (Wdawania się w teorię pytań spornych w umiejętności prawniczej należy unikać.) Dalej winien tenże biegle znać istotne różnice dotyczącego prawodawstwa węgierskiego, zasady procesu wekslowego, najgłówniejsze postanowienia ustawy konkursowej i przemysłowej, najważniejsze przepisy ustawowe o stemplowym podatku od weksli i podatku od obrotu papierów wartościowych, dalej o zakładach ubezpieczeń, o towarzystwach zarobkowych i gospodarczych, o domach składowych, o ochronie patentów, znaków i wzorów przemysłowych, o interesach promesowych i ratałnych, o handlu obnośnym, o agentach handlowych i o izbach handlowych, wreszcie najistotniejsze postanowienia regulaminu ruchu kolejowego o przewozie. Wymaga się wreszcie od kandydata, żeby znał te postanowienia ustawy cywilnej i procedury cywilnej, które mają częste zastosowanie przy ocenianiu wypadków w interesach i dokumentów kupieckich.

Z dziedziny ekonomii politycznej winien kandydat wykazać umiejętną znajomość całego zakresu ekonomii politycznej (łącznie z skarbowością). Należy zatem wymagać takich także wiadomości z historii nauk ekonomicznych, które są niezbędnie potrzebne dla zrozumienia, rozwoju systemów ekonomicznych; kandydat winien przytem wykazać w ogóle zdolność samodzielnego oceniania ważnych kwestyi gospodarczo-społecznych.

Z zakresu teoretycznej ekonomii politycznej należy wymagać zupełnej znajomości podstaw dzisiejszego ustroju społecznego, form organizacyjnych dzisiejszego procesu produkcyjnego, obrotowego i procesu rozdziału dochodu, jak również teorii cen i dochodu. Szczególny nacisk położyć należy na wszystkie urządzenia, miarodajne pod względem tworzenia się cen (organizacje targowe i handlowe, giełdy papierowe i towarowe), następnie na urządzenia obrotu pieniężnego i kredytowego (rodzaje kredytu kupieckiego i przemysłowego, organizacja stosunków pieniężnych i płatniczych w bankach i innych organizacjach kredytowych), oraz na zakłady służące celom przewozu (koleje żelazne i żegluga). Należy przedstawić i ocenić funkcje, warunki i działanie tych urządzeń.

W dziedzinie polityki gospodarstwa społecznego i w dziedzinie skarbowości należy wymagać zrozumienia głównych kierunków i głównych objawów polityki gospodarczej i socjalnej w wieku XIX. i w czasie obecnym, jak również nowożytnego go-

spodarstwa skarbowego. W szczególności winien kandydat znać międzynarodowe stosunki gospodarcze, a przeto także wszystkie fakta, stanowiące podstawę bilansu handlowego i płatniczego, winien umieć ocenić ich znaczenie gospodarczo-społeczne i być obznajmionym z objawami polityki gospodarczej, które z niemi są w związku, a więc w szczególności z polityką handlową, jej historią, metodami i praktycznymi formami (polityka celna autonomiczna, polityka traktatów handlowych, zastępstwo za granicą).

Z zakresu austriackiego prawa o należytościach i podatkach należy wymagać najistotniejszych postanowień z wyłączeniem wszystkich szczegółów techniczno-podatkowych.

Artykuł VIII.

Lekeya próbna.

Odbycia lekeji próbnej należy żądać tylko od tych kandydatów, którzy nie byli jeszcze czynni w zawodzie nauczycielskim.

Lekeja próbna ma okazać talent pedagogiczny i zdolność kandydatów do metodycznego nauczania wskazanej im materji.

Lekeję ¹próbną odbywa się w wyższej szkole handlowej w siedzibie komisji egzaminacyjnej, po złożeniu egzaminu ustnego, w obecności dyrektora komisji egzaminacyjnej, albo jednego egzaminatora zawodowego, lub w obecności obydwu.

Kandydat ma przedmiot nauczania, który w dotyczącej klasie właśnie się bierze, dalej wykladać i ustęp przez siebie wyłożony natychmiast zapomocą pytań i objaśnień z uczniami powtórzyć. O przedmiocie, który ma wyłożyć, należy kandydata na dzień przedtem uwiadomić.

Artykuł IX.

Taksy.

Każdy kandydat ma za odbycie z nim egzaminu złożyć takse egzaminacyjną, a mianowicie po doręczeniu dekretu dopuszczenia do egzaminu 40 K, a po otrzymaniu wezwania do egzaminu klauzurnego również 40 K, razem więc 80 K.

Taką samą takse płaci się za każde ponowienie egzaminu. Za każdy egzamin uzupełniający i dodatkowy należy złożyć takse w kwocie 30 K po doręczeniu dekretu dopuszczenia do egzaminu.

Artykuł X.

Ocenienie wyniku egzaminu, ponowienie egzaminu, świadectwa, czynności biurowe.

Co do postępowania przy ocenianiu uzdolnienia kandydata, przy rozstrzyganiu co do wyniku egzaminu, co do ponowienia egzaminów, wygotowania i treści świadectw, tudzież co do czynności biurowych, stosować należy odpowiednio postanowienia względem egzaminowania kandydatów do urzędu nauczycielskiego w gimnazyach i szkołach realnych (artykuł XXII, XXIII, XXVII i I. ustęp 5. rozporządzenia misteryalnego z dnia 30. sierpnia 1897, Dz. u. p. Nr. 220.)

Artykuł XI.

Moc obowiązująca przepisu egzaminacyjnego i postanowienia przejściowe.

Osoby z grona nauczycielskiego, które uzyskały kwalifikację do urzędu nauczycielskiego w szkołach handlowych wyższych według przepisów egzaminacyjnych z dnia 14. maja 1870 (Dz. u. p. Nr. 79.) i z dnia 5. sierpnia 1899, L. 20345. (Dz. u. p. Nr. 157.), nie są obowiązane poddać się ponownie egzaminowi stosownie do niniejszego przepisu; również ci kandydaci, którzy w czasie wejścia w wykonanie niniejszego rozporządzenia, znajdują się w toku egzaminu podług przepisu egzaminacyjnego z dnia 5. sierpnia 1899 nie są obowiązani do składania egzaminu według niniejszej normy egzaminacyjnej, jeżeli w przeciągu roku po wejściu niniejszego przepisu w wykonanie skończą dotyczący egzamin z dobrym skutkiem.

Zresztą zastrzega się uznaniu Ministra wyznań i oświaty udzielenie dyspensy od składania egzami-

nu w wypadkach na szczególnie uwzględnienie zasługujących.

Niniejsze rozporządzenie nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia, z którym to dniem uchyla się zarazem rozporządzenie ministeryalne z dnia 5. sierpnia 1899, L. 20345. (Dz. u. p. Nr. 157.). Jednakowoż aż do końca roku szkolnego 1908/9 nie będzie się wymagało dowodu dwuletnich studyów w szkole wyższej, żadanego w artykule III. przepisu niniejszego celem dopuszczenia do egzaminu z pierwszej grupy zawodowej, jeżeli kandydat może wykazać ukończenie czteroletniej praktyki w interesie towarowym lub bankowym ukwalifikowanej w myśl tegoż artykułu.

Marchet wlr.

136.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu
z dnia 28. maja 1907,**

dotyczące aktywowania samoistnego urzędu celnego głównego I. klasy na dworcu kolejowym w Iglawie.

Urząd celny główny II. klasy w Iglawie, złączony dotychczas z urzędem podatkowym głównym w Iglawie, przekształcono na samoistny urząd celny główny I. klasy. Jako taki rozpoczął on już swoją działalność z dniem 1. kwietnia 1907.

Urząd ten uposażono w uprawnienie stosowania skróconego postępowania deklaracyjnego w obrocie kolejowym.

Korytowski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXII. — Wydana i rozesłana dnia 11. czerwca 1907.

Treść: *M* 137. Patent cesarski, dotyczący zwołania Rady państwa.

137.

Patent cesarski z dnia 8. czerwca 1907,

dotyczący zwołania Rady państwa.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Se'...ski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Szląski, Modencki, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryuński, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycy i Gradysee; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Lużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenembsie,

Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryjeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Rada państwa zwołana jest na dzień 17. czerwca 1907. do Naszego stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia.

Dan w Naszym królewskim głównym i rezydencyjnym mieście Budapeszcie, dnia 8. czerwca tysiąc dziewięćsetnego siódmego, Naszego panowania pięćdziesiątego dziewiątego roku.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Korytowski włr.

Auersperg włr.

Marchet włr.

Dzieduszycki włr.

Prade włr.

Klein włr.

Bienierth włr.

Fort włr.

Derschatta włr.

Pacák włr.

Latscher włr.

Diurnal usaw państw

4

Industri i krajów w Państwie republikańskim

Wydanie 1007. - W. 1007. - W. 1007. - W. 1007.

Wydanie 1007. - W. 1007. - W. 1007. - W. 1007.

Wydanie 1007. - W. 1007. - W. 1007. - W. 1007.

Wydanie 1007. - W. 1007. - W. 1007. - W. 1007.

Wydanie 1007. - W. 1007. - W. 1007. - W. 1007.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXIII. — Wydana i rozesłana dnia 11. czerwca 1907.

Treść: (Nr 138—140.) 138. Obwieszczenie, którym ogłasza się zaliczenie gminy miasta Brüx do siódmej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 139. Rozporządzenie, dotyczące wykonywania kar na wolności w odosobnionym zamknięciu i ustanowienia komisji dla wykonywania kar dla więźniów sądu obwodowego w Iglawie. — 140. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

138.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 7. marca 1907,

którym ogłasza się zaliczenie gminy miasta Brüx do siódmej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Odnosnie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214., zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnym Ministerstwem wojny, gminę miasta Brüx w Czechach do siódmej klasy taryfy czynszowej wojskowych kwaterunków, która obowiązuje do końca roku 1910.

Korytowski wlr.

Latscher wlr.

139.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 2. czerwca 1907,

dotyczące wykonywania kar na wolności w odosobnionym zamknięciu i ustanowieniu komisji dla wykonywania kar dla więźniów sądu obwodowego w Iglawie.

Na zasadzie § 16. ustawy z dnia 1. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 43, o wykonywaniu kar na

wolności w odosobnionym zamknięciu i ustanowieniu komisji dla wykonywania kar, rozporządza Ministerstwo sprawiedliwości, że postanowienia tej ustawy stosować należy w więzieniach sądu obwodowego w Iglawie, począwszy od dnia 1. lipca 1907.

Klein wlr.

140.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 4. czerwca 1907,

dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

Następujące postanowienia objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20., obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115., uzupełnia się, względnie zmienia się w sposób następujący:

W uwadze do Nru 48, należy w miejsce uzupełnienia objaśnień, zarządzonego rozporządzeniem z dnia 6. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 231., wstawić po ustępie drugim:

Gorczycę w workach, balach i innych osłonach, używanych w handlu *en gros*, o wadze brutto co najmniej 5 *kg*, należy także w obrocie kontraktowym traktować tak, jak gorczycę w beczkach.

W uwadze 2., w ustępie 1. do Nru 56., należy wstawić w wierszu 8. po słowie: „krzaki ozdobne“ słowa:

(na przykład róże niekwitnące).

Słowa:

„wszystkie (z wyjątkiem drzew szpilkowych) w stanie nieulistnionym, również i nasienniki drzewne i młode rośliny drzewne do dalszej kultury przeznaczone“

należy skreślić, a w ich miejsce wstawić:

Tutaj należą także rośliny nasienne (nasienniki drzewne), to jest wprost z nasienia wyhodowane, już zgrubiałe, młode, niskie okazy drzew i krzaków wyżej wymienionych, także i nieuszlachetnione; również należą tutaj młode rośliny drzewne, przeznaczone do dalszej kultury, to jest wieloletnie, większe nasienniki drzewne.

Uwagę 5., ustęp 1. należy skreślić i wstawić na to miejsce:

Pod Nr. 56. e podpadają oprócz rozsąd, szczepów, zrazów i odrośli wszystkie rośliny żyjące, nie podpadające pod Nr. 56. a) do d) włącznie, a więc w szczególności także wszystkie rośliny cieplarniane i oranżeryjne. Tak na przykład należy traktować według Nru 56. e:

Pierwotne cztery ostatnie ustępy uwagi 5. należy skreślić.

W postanowieniu, odnoszącym się do roślin lasowych, które wskutek rozporządzenia z dnia 6. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 231. wciągnięte zostało po ustępie 3., uwagi 5., należy zamiast słów: „rozsady drzew liściastych“ wstawić słowa:

„młode drzewa liściaste“.

a zamiast słów: „drzew szpilkowych“ wciągnąć słowa:

„i młode drzewa szpilkowe“.

Po ustępie 2., uwagi 1. do Nru 86. należy wciągnąć jako ustęp nowy:

Preparaty podpuszczki serowej, obacz Nr. 108. d i 622.

W ustępie 2. uwagi 4. do Nru 108. należy w wierszu przedostatnim po słowie „mydła“ dodać słowa:

„i preparaty podpuszczki serowej, płynne, zmieszane z alkoholem“;

W uwadze 3., w ustępie 5., do Nru 148. należy skreślić słowa:

„i palone czernidło łupkowe (czarna kreda itd.)“

i zastąpić je następującym ustępem:

i mielona czarna kreda (czernidło łupkowe itd.) z zawartością popiołu poniżej 50 od sta.

W ustępie 1. uwag do Nru 293. należy skreślić odsyłacz na końcu:

„Specjalny papier pakunkowy . . . do . . . rozerwać“

i przenieść go do Nru 291. jako ustęp 6. uwag, w sposób następujący:

Tak jak papier pergaminowy należy odcieć także specjalny papier pakunkowy, papier impregnowany chlorkiem magnezy i gliną, o barwie brudnej, siwo-brunatnej lub żółtej, mający wielką wytrzymałość i własności podobne do pergaminu.

W uwadze 5. do Nru 299., w ustępie 16., wierszu 7. i 6. od dołu należy skreślić odsyłacz:

„jak również znaczki listowe (stare, przestemplowane jako towar handlowy i nowe)“

Ustęp 1. ogólnej uwagi 10. do klasy XL. należy skreślić i zastąpić go następującą ośnową:

Maszyny złożone z sobą przy budowie, a podlegające różnym taryfom, z wyjątkiem maszyn roboczych połączonych nierozdzielnie z motorami parowymi, należy osobno odcieć, stosownie do taryfowych znamion pojedynczych maszyn. Gdyby oddzielenie nie było możliwe, winna strona przedłożyć wiarygodne specyfikacje wagi albo też można przedsięwziąć na jej żądanie i na jej koszt ocenienie wagi, przypadającej na pojedyncze maszyny, za przybraniem rzeczoznawcy, w przeciwnym bowiem razie odprawić należy maszyny złożone z sobą przy budowie jako całość według pozycji celnej, którą ma się zastosować do maszyny najwyższym cłem obłożonej. Ocenienie wagi maszyny obłożonej najwyższym cłem celem ustalenia pozycji celnej, którą ma się zastosować, skuteczni w tym wypadku urząd celny, a w razie wątpliwości należy wziąć za podstawę obliczenia należyłości celnych najwyższą pozycję celną z pośród tych, które wchodzą w rachubę.

W ustępie 7. tej samej uwagi skreślić należy w zdaniu ostatnim słowa:

„rozłączenie potrzebne dla oznaczenia wagi obu maszyn da się przeprowadzić“

i wstawić w ich miejsce:

waga pojedynczych maszyn da się oznaczyć stosownie do postanowień ustępu 1. niniejszej uwagi.

W uwadze 10. do Nru 535., w ustępie 1., w wierszu trzecim od końca, należy skreślić słowa:

„jedno-igłowe o igle cyrklowej“.

Do uwagi 1. do Nru 552. do ustępu 2. należy dodać po usunięciu kropki:

i siodełka do kół do jazdy, zaopatrzone w sprężyny, podpory lub części do przymocowania, następnie obrobione kulki do łożysk o średnicy nie większej jak 12,7 milimetra.

Siodełka do kół do jazdy bez sprężyn itd. Nr. 338.

W uwadze 2. do Nru 552., w ustępie 2. należy skreślić słowa:

„Siodełka do kół do jazdy“.

W ustępie 2. uwag do Nru 605. należy skreślić słowa:

„palone czernidło lupkowe (czarna kreda itd.)“,

tudzież w ustępie 3. słowa:

„nie palona czarna kreda“

i wstawić po ustępie 3. następujące postanowienie nowe:

Mielona czarna kreda (czernidło lupkowe itd.) należy do Nrua 148. b, bez względu na przypuszczalny proces palenia albo na niedające się wykazać domieszanie innych czernideł, jeżeli zawartość popiołu przekracza 50 od sta; w innych wypadkach należy postąpić według Nru 605.

Po ostatnim ustępie uwag do Nru 622. należy wstawić jako utwór nowy:

Preparaty podpuszczki serowej, płynne (esencja płynna, wyciąg podpuszczki), bez alkoholu, tudzież w formie proszku (wysuszone, sproszkowane żołądki cielęce, tak zwana podpuszczka naturalna), także zmieszane z solą kuchenną, saletrą, cukrem mlecznym itd., należy ocenić według tego numeru.

Preparaty podpuszczki serowej, płynne, zmieszane z alkoholem obacz Nr. 108. (uwaga 4).

W uwagach do Nru 647. należy w ustępie 8. po słowie „tektura“ wstawić słowa:

; także z przyklepionymi na brzegach paskami z tkanin bawełnianych lub lnianych.

Po ustępie 9. tych samych uwag należy wciągnąć następujący ustęp nowy:

W obrocie kontraktowym należy książki, kalendarze itd. w okładkach z tkanin bawełnianych i lnianych, o prostym, wiązaniu zasadniczym gładkich tkanin lnianych, także z odciskami morzy przepuszczać bez cła na równi z przedmiotami takimi, oprawionymi w płótno introligatorskie.

W ustępie 10. uwag do Nru 647. należy wstawić po słowie: „pieniądze papierowe itd.“ słowa:

Znaczki listowe (stare, przestemplowane i nowe) także wlepione w używane zeszyty (albumy z znaczkami listowymi Nr. 300).

Ustęp 2. uwagi 4. do Nru 654. ma brzmienie:

Przy sprowadzaniu wytłoczn z wina celem wyrobu wódki pod kontrolą w obrocie kontraktowym należy stosować analogicznie przepisy obowiązujące w obrocie na mocy pozwolenia, odnoszące się do kontroli nad przetwarzaniem. (P. w. § 2., p. 4., ustęp 4., p. 5.—8.)

Rozporządzenie to nabiera zaraz mocy obowiązującej.

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Fort wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXIV. — Wydana i rozesłana dnia 15. czerwca 1907.

Treść: (№ 141—143.) 141. Obwieszczenie, dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 21. maja 1896., dla kolei żelaznej Marienbad—Karlsbad z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907. — 142. Obwieszczenie, dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 5. kwietnia 1899, wydanego dla kolei lokalnej Lambach—Haag, z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907. — 143. Obwieszczenie, dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 17. lutego 1900., dla wązkotorowej kolei lokalnej z Kühnsdorf do Eisenkappel z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907.

141.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 7. czerwca 1907,

dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 21. maja 1896., Dz. u. p. Nr. 91., dla kolei żelaznej Marienbad—Karlsbad z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 73.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia zarządza się następujące uzupełnienia i zmiany Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 21. maja 1896., Dz. u. p. Nr. 91.:

I. Czysty dochód roczny, zagwarantowany przez państwo w myśl § 3. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 21. maja 1896., Dz. u. p. Nr. 91., dla kolei żelaznej Marienbad—Karlsbad podwyższa się o kwotę, odpowiadającą rocznemu zapotrzebowaniu na oprocentowanie po cztery od sta wraz z kwotą amortyzacji pożyczki pierwszeństwa, umarzałnej najpóźniej do dnia 20. maja 1972., którą się zaciągnie celem pokrycia dodatkowego zapotrzebowania kapitału budowlanego, w kwocie imiennej,

jakiej wymaga uzyskanie gotówki 1,740.000 K, a którą c. k. zarząd państwowy oznaczy w swoim czasie.

II. Do tego podwyższenia gwarancyi stosować się będą analogicznie §§ 3. do 7. włącznie wyżej powołanego Najwyższego dokumentu koncesyjnego z tym, iż do wymienionego w ustępie czwartym § 6. majątku przedsiębiorstwa, z którego mają być wyrównane wierzytelności państwa z tytułu zaliczek gwarancyjnych lub odsetek, należy w szczególności także odszkodowanie (§ 18.), które za wykupienie będzie wypłacone, dalej z tym, że do rachunków z ruchu przedsiębiorstwa można wstawić jako pozycję wydatkową także dodatek administracyjny, który w danym razie będzie zapłacony za drugą pożyczkę pierwszeństwa, oraz zwroty podatków i należności, które możliwie będą uiszczone zakładowi finansowemu, udzielającemu pożyczkę, tudzież z tym, że przedsiębiorstwo nie ma uiszczać podatku od dodatków płaconych przez państwo.

III. Upoważnia się spółkę do zaciągnięcia pod warunkami, które c. k. zarząd państwowy zatwierdzi, wspomnianej pod I dalszej pożyczki pierwszeństwa w kwocie imiennej, jakiej wymagać będzie uzyskanie gotówki 1,740.000 K, a którą w swoim czasie zarząd ten oznaczy.

IV. W miejsce postanowień zawartych w § 18. powołanego dokumentu koncesyjnego, które uchyla się, wstąpić mają postanowienia następujące:

Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanej kolei po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu, w każdym czasie, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny wykupna policzy się czyste roczne dochody linii kolejowej w ciągu ostatnich, rachunkowo zamkniętych, siedmiu lat przed chwilą wykupna, strąci się zaś z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Jeżeli wykupienie przychodzi do skutku przed upływem ustanowionego w § 2. czasowego uwolnienia od podatków, natenczas w ciągu pozostałego czasu uwolnienia od podatków średni dochód czysty z tych pięciu lat, w ten sposób obliczony stanowi rentę wykupna, która będzie wypłacona bez ściągania podatku. Za czas po upływie uwolnienia od podatków należy rentę wykupna zarazem w ten sposób obliczyć, iż od dochodów wciągniętych w obliczenie przecięcia policzy się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąci się go przychodów. Ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do pozostałej reszty dodatek wynoszący jedną dziewiątą część tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 2. czasowego uwolnienia od podatków, uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki wraz z dodatkami i innemi daninami publicznemi, które ciążyą na wykupionej linii kolejowej, za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnego czystego dochodu, w taki sposób obliczonego, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Czysty dochód średni, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić przeto należy koncesyonaryuszce jako wynagrodzenie za wykupioną kolej przez pozostały jeszcze okres trwania koncesyi w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak średni dochód czysty, obliczony w myśl postanowień ustępów 1. do 3. bez uwzględnienia dodatku w ustępach 2. i 3. przewidywanego, nie wynosił przynajmniej takiej sumy rocznej, która by wystarczała na zgodne z planem oprocentowanie i spłacenie pożyczki wymienionej w § 3. Najwyższego dokumentu koncesyjnego oraz pożyczki wymienionej w poprzedzającym III. punkcie, jak również innych pożyczek hipotecznych, któreby koncesyonaryusze za zezwoleniem rządu możliwie zaciągnęli celem pokrycia policzalnych kosztów założenia (§ 12., ustęp 3. i 4.), wreszcie na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego przez rząd zatwierdzonego i na umorzenie tegoż w ciągu trwania koncesyi, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za wykupno kolei będzie polegało na tym, iż państwo przejmie na siebie spłacenie wszystkich wyżej wymienionych pożyczek w kwotach zalegających jeszcze w chwili wykupna jako nieumorzone oraz iż spłaci wymieniony poprzednio anuitet za kapitał akcyjny w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku płatnych, a nadto zwróci koncesyonaryuszom podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwu zastrzega się prawo zapłacenia każdej chwili, w miejsce rat renty — należnych koncesyonaryuszce w myśl postanowień poprzedzających punktów, a jeszcze nie zapadłych — kapitału, równającego się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta rocznie, z uwzględnieniem odsetek od odsetek wartości kapitałowej tych rent, oczywiście po strąceniu dodatku, zawartego ewentualnie w tych ratach rentowych w myśl postanowień ustępu 2. i 3.

Gdyby państwo zdecydowało się na taki sposób spłacenia kapitału, przysługuje mu wybór, uskutecznić spłatę w gotówce lub zapisach długu państwa. Zapisy długu państwa należy wówczas liczyć po takim kursie, jaki z porównania kursów pieniężnych zapisów długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półroczu bezpośredniego poprzedzającego wyniknie jako kurs przeciętny.

7. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia nabywa państwo za niszczeniem wynagrodzenia pod l. 1., do 6. przepisanego, bez dalszej zapłaty, wolną od ciężarów, względnie obciążoną tylko zalegającami jeszcze resztami pożyczek zaciągniętych za zezwoleniem rządu własność oraz używanie koncesyonowanej kolei ze wszystkiemi do niej należąciami ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, tudzież koleje podjazdowe ewentualnie własnością koncesyonaryuszki będące i takież przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe

i kapitałowe utworzone z kapitału zakładowego, o ileby te ostatnie nie były już stosownie do swego przeznaczenia za zezwoleniem rządu użyte.

8. Postanowienie rządu, dotyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu w formie deklaracji najpóźniej do 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracja ta określać będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupienie zaczyna się;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź w celu zaspokojenia pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych również przejść mają na państwo;
- c) wysokość ceny wykupna (l. 1. do 6.), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania tymczasowo obliczonej, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

9. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia — jednocześnie z doręczeniem deklaracji, dotyczącej się wykupna — osobnego komisarza do czuwania nad tym, żeby nie zmieniono stanu majątku poczynszy od tej chwili na szkodę państwa.

Poczynszy od chwili deklaracji, dotyczącej się wykupna, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości, w deklaracji wymienionych, pozwolenia tegoż osobnego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

10. Koncesjonaryuszka obowiązana jest mieć o to staranie, aby rząd mógł w dniu, na wykupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątku w deklaracji wykupna wymienione.

Gdyby koncesjonaryuszka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, będzie rząd miał prawo objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie nawet bez zezwolenia koncesjonaryuszki i bez sądowej interwencji.

Poczynszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; przeto od tej chwili wszelkie dochody ruchu przypadają na korzyść państwa, a wszelkie wydatki ruchu idą na jego niekorzyść.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma wyłącznie za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

11. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 8.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, przechodzących wskutek wykupna na państwo.

Koncesjonaryuszka obowiązana jest oddać do rozporządzenia rządu, na jego życzenie wszelkie dokumenty prawne, jakichby w tym celu jeszcze od niej wymagano.

V. Odwołanie się na § 18., l. 5. niniejszego dokumentu, zawarte w § 19. wspomnianego wielokrotnie Najwyższego dokumentu koncesyjnego odnosi się obecnie do zmienionego stosownie do poprzedzającego IV. artykułu, § 18., l. 7., Najwyższego dokumentu koncesyjnego.

Derschatta wlr.

142.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 7. czerwca 1907,

dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 5. kwietnia 1899. Dz. u. p. Nr. 66., wydanego dla kolei lokalnej Lambach—Haag z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 73.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia zarządza się następujące uzupełnienia i zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 5. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 66.:

I. Czysty dochód roczny, zagwarantowany przez państwo w myśl § 2. dokumentu koncesyjnego z dnia 5. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 66., dla kolei lokalnej Lambach—Haag podwyższa się o kwotę odpowiadającą rocznemu zapotrzebowaniu na oprocentowanie po cztery od sta wraz z kwotą amortyzacji pożyczki pierwszeństwa, umarzałnej najpóźniej do dnia 1. sierpnia 1974, którą się zaciągnie celem pokrycia dodatkowego zapotrzebowania kapitału budowlanego w kwocie imiennej, jakiej wymaga uzyskanie gotówki 140.000 K, a którą c. k. zarząd państwowy oznaczy w swoim czasie.

II. Do tego podwyższenia gwarancyi stosować się będą analogicznie §§ 2. do 6. włącznie, wyżej powołanego dokumentu koncesyjnego z tym, iż do wymienionego w ustępie czwartym § 5. majątku przedsiębiorstwa, z którego mają być wyrównane wierzytelności państwa z tytułu zaliczek gwarancyjnych lub odsetek, należy w szczególności także odszkodowanie (§ 17.), które za odkupienie będzie wypłacone.

III. Upoważnia się spółkę, zmieniając ustęp drugi § 11. powołanego dokumentu koncesyjnego do zaciągnięcia pod warunkami, które c. k. zarząd państwowy zatwierdzi, wspomnianej pod I dalszej pożyczki pierwszeństwa w kwocie imiennej, jakiej wymagać będzie uzyskanie gotówki 140.000 K, a którą w swoim czasie zarząd ten oznaczy.

IV. W miejsce postanowień zawartych w § 17., l. 1., ustęp 1., powołanego dokumentu koncesyjnego, które uchyla się, wstąpić mają postanowienia następujące:

„Odszkodowanie, które uisći się w razie odkupienia, będzie polegało na tym, iż państwo weźmie na siebie w miejsce koncesjonaryusza spłacenie pożyczek pierwszeństwa w § 11. określonych i innych pożyczek hipotecznych, któreby koncesjonaryusze za zezwoleniem zarządu państwowego możliwie zaciągnęli celem pokrycia policzalnych kosztów założenia (§ 11., ustęp 5. i 6.), a to w kwotach zalegających w chwili odkupienia jako jeszcze nieumorzone, a nadto, że uisći w gotówce lub w państwowych zapisach długu kwotę w wysokości kapitału akcyjnego, w chwili odkupienia jeszcze nieumorzonego, po potrąceniu ewentualnych wierzytelności państwa z tytułu zalegających zaliczek gwarancyjnych wraz z odsetkami.“

Derschatta wlr.

143.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 7. czerwca 1907,

dotyczące uzupełnienia i częściowej zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 17. lutego 1900., Dz. u. p. Nr. 35., dla wązkotorowej kolei lokalnej z Kühnsdorf do Eisenkappel z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 73.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia zarządza się następujące uzupełnienia i zmiany doku-

mentu koncesyjnego z dnia 17. lutego 1900, Dz. u. p. Nr. 35:

I. Czysty dochód roczny, zagwarantowany przez państwo w myśl § 2. dokumentu koncesyjnego z dnia 17. lutego 1900, Dz. u. p. Nr. 35., dla kolei lokalnej Kühnsdorf—Eisenkappel podwyższa się o kwotę odpowiadającą rocznemu zapotrzebowaniu na oprocentowanie po cztery od sta wraz z ratą amortyzacji pożyczki pierwszeństwa, umarzalnej najpóźniej do dnia 1. sierpnia 1975, którą się zaciągnie celem pokrycia dodatkowego zapotrzebowania kapitału budowlanego w kwocie imiennej, jakiej wymaga uzyskanie gotówki 100.000 K, a którą c. k. zarząd państwowy oznaczy w swoim czasie.

II. Do tego podwyższenia gwarancyi stosować się będą analogicznie §§ 2. do 6. włącznie, wyżej powołanego dokumentu koncesyjnego z tym, iż do wymienionego w ustępie czwartym § 5. majątku przedsiębiorstwa, z którego mają być wyrównane wierzytelności państwa z tytułu zaliczek gwarancyjnych lub odsetek, należy w szczególności także odszkodowanie (§ 17.), które za odkupienie będzie wypłacone.

III. Upoważnia się spółkę, zmieniając ustęp drugi § 11. powołanego dokumentu koncesyjnego do zaciągnięcia pod warunkami, które c. k. zarząd państwowy zatwierdzi wspomnianej pod I dalszej pożyczki pierwszeństwa w kwocie imiennej, jakiej wymagać będzie uzyskanie gotówki 100.000 K, a którą w swoim czasie zarząd ten oznaczy.

IV. W miejsce postanowień zawartych w § 17., l. 1., ustęp 1., powołanego dokumentu koncesyjnego, które uchyla się, wstąpić mają następujące postanowienia:

„Odszkodowanie, które uisći się w razie odkupienia, będzie polegało na tym, iż państwo weźmie na siebie w miejsce koncesjonaryuszów spłacenie pożyczek pierwszeństwa w § 11. określonych i innych pożyczek hipotecznych, któreby koncesjonaryusze za zezwoleniem zarządu państwowego możliwie zaciągnęli celem pokrycia policzalnych kosztów założenia (§ 11., ustęp 5. i 6.), a to w kwotach zalegających w chwili odkupienia jako jeszcze nieumorzone, a nadto że uisći w gotówce lub w państwowych zapisach długu kwotę w wysokości kapitału akcyjnego, w chwili odkupienia jeszcze nieumorzonego po potrąceniu ewentualnych wierzytelności państwa z tytułu zalegających zaliczek gwarancyjnych wraz z odsetkami.“

Derschatta wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXV. — Wydana i rozesłana dnia 18. czerwca 1907.

Treść: (Nr 144 i 145.) 144. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Unterach nad Attersee do See nad Mondsee. — 145. Rozporządzenie, którym wydaje się nowe przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 26. stycznia 1902., dotyczącej poborów i postępowania emerytalnego względem systemizowanego grona nauczycielskiego przy grecko-wschodnim zakładzie naukowym teologicznym w Zadarze.

144.

Dokument koncesyjny z dnia 7. czerwca 1907

na kolej lokalną z Unterach nad Attersee do See nad Mondsee.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami przedsiębiorstwu budowlanemu Stern i Hafferl w Gmunden koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu wąskotorowej elektrycznej kolei lokalnej z Unterach nad Attersee do See nad Mondsee, a to w myśl postanowień ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895., i z dnia 24. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 216., pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesjonariuszka z dobrodziejstw, przewidzianych w arty-

kule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

§ 2.

Koncesjonariuszka obowiązana jest ukończyć budowę koncesjonowanej kolei najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, oddać gotową kolej na użytek publiczny i utrzymywać ją w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny w ciągu miesięcy od maja do października każdego roku.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, tudzież wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi — złożyć ma koncesjonariuszka na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanej kolei nadaje się koncesjonariuszce prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyznane będzie koncesyonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei podjazdowych, których budowę rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za pożyteczną.

§ 4.

Co do budowy koncesyonowanej kolei i co do ruchu na niej stosować się winna koncesyonaryuszka do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów, dotyczących ruchu; ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególnie stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne. W tej mierze stosowane będą osobne przepisy ruchu, które wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po niższych cenach taryfowych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze, jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych na austriackich kolejach państwowych, każdorazem obowiązują.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerii a to nie tylko w podróżach na koszt skarbu lecz także w służbowych podróżach na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przystąpić do umowy zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy skutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871. o przewozie

chorych i rannych, których na rachunek skarbu wojskowego przewozi się w pozycyi leżącej.

Przepis, który obowiązuje każdorazem pod względem transportów wojskowych kolejami żelaznymi, tudzież każdorazem obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla koncesyonaryuszki mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesyonowanej kolei. Przepisy rzeczono rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesyonaryuszki obowiązującymi z chwilą, w której urzędowo poda się je do jej wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesyonaryuszce tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz ze względu na ułatwienia, udzielone skutkiem tego pod względem budowy, urządzenia i rodzaju ruchu.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej, w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 6.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie zniżoną taryfę, przepisaną dla transportów wojskowych.

§ 7.

Nie wolno koncesyonaryuszce powierzać ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim, wyjąwszy przypadek, gdy na to rząd wyraźnie zezwoli.

Rząd zastrzega sobie prawo objęcia w każdym czasie ruchu na koncesyonowanej kolei i utrzymywania go aż do upływu okresu koncesyjnego na rachunek koncesyonaryuszki.

W przypadku takim koncesyonaryuszka zwracać ma rządowi koszt z powodu utrzymywania ruchu rzeczywiście ponoszone.

Zresztą należy określić warunki tego utrzymywania ruchu w kontrakcie ruchu, który zawrze się z koncesyonaryuszką.

§ 8.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest postarać się o zaopatrzenie swoich funkcyonaryuszów na

przypadek niezdolności do pracy i na starość oraz o zaopatrzenie ich rodzin i w tym celu przystąpić do zakładu emerytalnego związku austriackich kolei lokalnych, jeśliby dla koncesyjonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie utworzono własnej kasy emerytalnej, przynajmniej takie same korzyści członkom zapewniającej, względnie przynajmniej takie same obowiązki na koncesjonaryuszkę wkładającej, jak wspomniany zakład emerytalny.

Owo zaopatrzenie na przypadek niezdolności do pracy i na starość należy tak przeprowadzić, by koncesjonaryuszka lub przedsiębiorstwo na jej miejsce wstępujące mieli obowiązek zgłaszać w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie we własnej kasie emerytalnej, stałych funkcjonariuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcjonariuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy maszyn, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacji — przy odpowiednim ich zatrudnieniu najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

§ 9.

Koncesjonaryuszka obowiązana jest pod warunkami i zastrzeżeniami, w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895, podanemi, dozwolić rządowi na jego żądanie, każdego czasu współużywania swej kolei do przewozu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości mającemi powstać — na których rząd ruch utrzymuje — w taki sposób, by rząd mógł z prawem samostanego ustanawiania taryf przewozić lub kazać przewozić tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 10.

Nadaje się koncesjonaryuszce prawo utworzenia — za osobnym zezwoleniem rządu i pod warunkami, które on ustanowi — spółki akcyjnej, która wejść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesjonaryuszki.

Koncesjonaryuszce nadaje się prawo wypuszczenia akcji pierwszeństwa, mających pod względem oprocentowania i umorzenia pierwszeństwo przed akcjami zakładowymi, a to aż do kwoty, którą oznaczy rząd.

Dywidenda, należąca się akcyom pierwszeństwa zanim dla akcji zakładowych zaistniało prawo do niej, nie może być wymierzona powyżej $4\frac{1}{2}$ od

sta, przyczym jednak dopłata z przychodów późniejszych lat nie jest dopuszczalna.

Statuty spółki i formularze akcji, które będą wydane, wymagają zatwierdzenia rządowego.

Cyfra rzeczywistego, jakoteż imiennego kapitału zakładowego podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenia projektu, budowę i urządzenie kolei, łącznie z kosztami zaopatrzenia się w park kolejowy, tudzież kosztów na wyposażenie rezerwy kapitału, którą rząd ma oznaczyć — rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych — z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków dalszych jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, natenczas można odnośnie kosztu doliczyć do kapitału zakładowego, jeżeli rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli kosztu te należycie będą wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, przez rząd zatwierdzonego.

§ 11.

Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyjonowanej kolei po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu, w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Celem oznaczenia ceny wykupna policzy się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą wykupna, straci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w § 1. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie przez resztujący okres uwolnienia od podatku stanowi obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu rentę wykupna, uiszczyć się mającą bez opłaty podatku. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się rentę wykupna w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policza się podatek wraz z dodatkami według stopy pro-

centowej odnośnych lat i potrąca go od dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy — dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 1. czasowego uwolnienia od podatków, uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionym przedsiębiorstwie kolejowym, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Czysty dochód roczny, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić należy koncesjonariuszce jako wynagrodzenie za wykupioną kolej aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupioną przed upływem siódmego roku ruchu lub gdyby średni dochód czysty, w myśl powyższych postanowień ustępów 1. do 3. obliczony, bez uwzględnienia dodatku, w ustępach 2. i 3. przewidzianego, nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, która by się równała racie ryczałtowej, potrzebnej na oprocentowanie i umorzenie według planu ewentualnych pożyczek na pokrycie policzalnych kosztów zakładowych z upoważnieniem rządowym zaciągniętych a w księgach kolejowych zabezpieczonych, tudzież raty ryczałtowej, potrzebnej na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego przez rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za kolej wykupioną, będzie polegało na tym, że państwo wymienione wyżej raty ryczałtowe płacić będzie w ratach pół-

rocznych z dołu, płatnych dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać koncesjonariuszce podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwu zastrzega się prawo objęcia każdej chwili — do zapłacenia z własnych funduszków w miejsce koncesjonaryuszki — ewentualnych pożyczek, zaciągniętych w celu uzyskania kapitału na koncesjonowaną kolej, w kwocie, według zatwierdzonego planu amortyzacyjnego w chwili wykupna jeszcze nie umorzonej; w przypadku tym zniży się należna renta wykupna o kwotę potrzebną na pokrycie procentów i na umorzenie określonego wyżej kapitału pożyczkowego, jakoteż ewentualnie o odpowiadającą powyższemu zapotrzebowaniu sumę dodatku, który w myśl przepisów ustępów 2. i 3. doliczyć się ma do przeciętnego dochodu.

7. Państwo zastrzega sobie nadto, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, w myśl postanowień powyższych punktów koncesjonariuszce należnych, zapłacić kapitał, równający się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta na rok — licząc odsetki od odsetek — wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, gdyby w myśl postanowień ustępów 2. i 3. zawierał się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacji długu państwa. Obligacje długu państwa liczone będą w takim razie po kursie takim, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacji długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędowo na giełdzie wiedeńskiej, w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

8. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia pod l. 1. do 7. przepisanego, bez dalszej odpłaty, wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą ewentualnych pożyczek, za zezwoleniem rządowym zaciągniętych, własność i używanie koncesjonowanej obecnie kolei ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, ewentualnie także koleje podjazdowe, własnością koncesjonaryuszki będące i jej przedsiębiorstwa poboczne jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich z zezwoleniem rządowym nie użyto już stosownie do ich przeznaczenia.

9. Postanowienie rządu, tycząca się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracji najpóźniej do 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracja ta określać będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupno następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakiegokolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;
- c) kwotę ceny wykupna (l. 1. do 7.), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, tymczasowo obliczonej, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

10. Państwo zastrzega sobie prawo ustanowienia — jednocześnie z doręczeniem deklaracji, tyczącej się wykupna — osobnego komisarza do czuwania nad tym, żeby poczynszy od tej chwili, nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracji co do wykupienia wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości przedmiotów majątkowych, w niej wymienionych, pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

11. Koncesyonaryuszka obowiązana jest mieć o to staranie, aby rząd mógł w dniu, na wykupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie w deklaracji wykupna wymienione przedmioty majątkowe.

Gdyby koncesyonaryuszka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, będzie rząd miał prawo nawet bez jej zezwolenia i bez sądowej interwencji objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Poczynszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; przeto od tej chwili przypadają wszelkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszelkie wydatki ruchu.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwili wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należitości obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

12. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania, na podstawie deklaracji wykupna (l. 9.), prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych, wskutek wykupienia na państwo przechodzących.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest oddać rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niej do tego celu jeszcze wymagano.

§ 12.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9. lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego, a gaśnie ona po upływie tego czasu.

Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem powyższego czasu, jeżeli zajdą warunki, wymienione w § 16.

§ 13.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, gdyby je koncesyonaryuszka posiadała, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby te ostatnie z zezwoleniem rządu nie były już stosownie do swego przeznaczenia użyte.

§ 14.

Tak wtedy, gdy koncesya niniejsza zgaśnie, jak i w razie wykupienia kolei (§ 11), zatrzymuje koncesyonaryuszka na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia rząd koncesyonaryuszkę z tym wyraźnym

• dodatkiem upoważnił, że nie mają one stanowić przynależności kolei.

§ 15.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie wykonane, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono, względnie je usunięto.

Rząd ma także prawo wglądać w zarząd kolei za pośrednictwem wydelegowanego przez siebie funkcyjnarjusza, a w szczególności nadzorować w sposób jaki tylko za stosowny uzna, za pośrednictwem organów nadzorczych, które wydeleguje na koszt koncesjonaryuszki, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami.

W razie utworzenia spółki akcyjnej, komisarz przez rząd ustanowiony ma także prawo bywać na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, sprawującej zarząd spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne i zawieszać wszelkie takie uchwały i zarządzenia, które sprzeciwiałyby się ustawom, koncesyi lub statutowi spółki, względnie były dla publicznego dobra szkodliwe; w przypadku jednak takim winien komisarz przedstawić sprawę natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapaść ma bezzwłocznie, z mocą spółkę wiążącą.

§ 16.

Rząd zastrzega sobie ponadto prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniebdania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami odpowiedzialającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgastą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego. W szczególności można koncesyę uznać za zgastą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego jeżeli nie dopełniono zobowiązań względem ukończenia budowy i otwarcia ruchu, określonych w § 2., o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b, ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

Derschatta wlr.

145.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty oraz Ministra skarbu z dnia 10. czerwca 1907,

którym wydaje się nowe przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 26. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 24., dotyczącej poborów i postępowania emerytalnego względem systemizowanego grona nauczycielskiego przy grecko-wschodnim zakładzie naukowym teologicznym w Zadarze.

§ 1.

Dodatek aktywalny, należący się w myśl § 1., ustępu 2., ustawy z dnia 26. stycznia 1902., Dz. u. p. Nr. 24., profesorom przy grecko-wschodnim zakładzie naukowym teologicznym w Zadarze ustanawia się na kwotę 720 koron rocznie.

§ 2.

Minister wyznań i oświaty może na wniosek grecko-wschodniego biskupa zaderskiego, na zasadzie zadowolającego w każdym kierunku sprawowania służby podwyższyć ten dodatek aktywalny po upływie, w regule dziesięciu, względnie dwudziestu lat służby, przebytej przy tym zakładzie naukowym lub przy państwowej szkole średniej do kwoty 828, względnie 966 koron.

§ 3.

Do podstawy wymiaru poboru emerytalnego systemizowanego grona nauczycielskiego przy grecko-wschodnim zakładzie naukowym teologicznym w Zadarze, należnego w myśl ustępu 1., § 3. ustawy z dnia 26. stycznia 1902., Dz. u. p. Nr. 24., według postanowień ustawy z dnia 24. maja 1906., Dz. u. p. Nr. 105., dotyczącej podwyższenia poborów emerytalnych urzędników państwowych cywilnych (nauczycieli państwowych) i służb drogą samoubezpieczenia, należy oprócz poborów aktywalnych, policzalnych według istniejących przepisów wciągnąć jeszcze kwotę, odpowiadającą tej kwocie, która w myśl § 1., ustawy z dnia 24. maja 1906., Dz. u. p. Nr. 105., względnie według artykułu 2., § 3. ustawy z dnia 19. lutego 1907., Dz. u. p. Nr. 34., ma być wliczana do podstawy wymiaru poborów emerytalnych urzędników państwowych cywilnych

(nauczycieli państwowych) IX., VIII. i VII. klasy stopnia służbowego, która zatem wynosi w poszczególnym wypadku 400, względnie 480 koron, względnie 560 koron. Czynni nauczyciele przy tym zakładzie naukowym winni przeto opłacać skarbowi państwa, począwszy od dnia 1. czerwca 1906, na cele emerytalne bieżący dodatek roczny, wynoszący 3·8 od sta poborów aktywalnych, policzalnych przy wymiarze emerytury, który będzie ściągany w ratach miesięcznych przy wypłacaniu płacy.

W ciągu okresu, przepisanej ustawą do uiszczania taksy służbowej, ściągac się ma dodatek ten w wysokości 3·8 od sta, tylko od kwoty, która będzie wliczona w myśl ustępu pierwszego niniej-

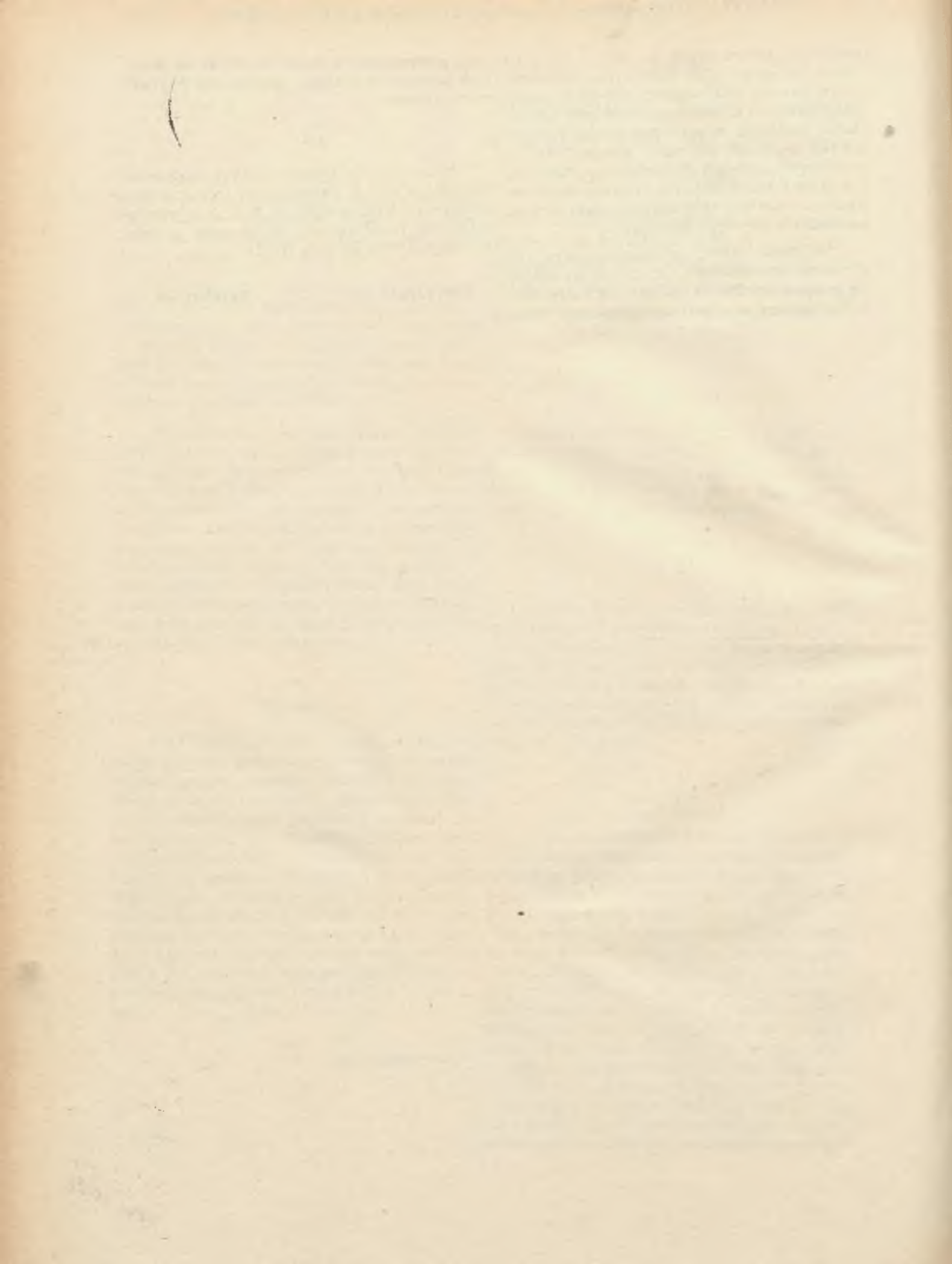
szego paragrafu, zaś w wysokości 0·8 od sta od innych poborów aktywalnych, policzalnych przy wymiarze emerytury.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. kwietnia 1907, nienaruszając postanowień wymienionych w § 3. Z tą chwilą uchyla się rozporządzenie ministeryalne z dnia 13. lutego 1902., Dz. u. p. Nr. 36.

Korytowski wlr.

Marchet wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVI. — Wydana i rozesłana dnia 19. czerwca 1907.

Treść: **Nr** 146. Rozporządzenie, dotyczące zatrudniania w górnictwie młodocianych robotników i dzieci.

146.

Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 8. czerwca 1907,

dotyczące zatrudniania w górnictwie młodocianych robotników i dzieci.

Na zasadzie ustawy z dnia 21. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 115., zarządza Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych odnośnie do zatrudniania w górnictwie młodocianych robotników i dzieci, co następuje:

§ 1.

Za robotników młodocianych w myśl niniejszego rozporządzenia należy uważać osoby płci męskiej w wieku między ukończonym 14. a 16. rokiem życia oraz osoby płci żeńskiej w wieku między ukończonym 14. a 18. rokiem życia.

§ 2.

Robotników młodocianych zatrudniać można w górnictwie (§ 131. p. u. g.) tylko takimi pracami, które odpowiadają ich siłom a nie szkodzą ich rozwojowi cielesnemu; nadto dozwala się zatrudniania młodocianych robotników tylko przy pracach na powierzchni.

Nie można używać robotników młodocianych do obracania kołowrotów albo do ciągnięcia wody, do hamowania, do wożenia taczkami pod górę, do poruszania wózków w górę albo na dół tudzież wózków o większej wadze lub w ogóle o cięższym ładunku, następnie w takich miejscach roboczych w kopalni, gdzie ciepota przenosi 28° C i do takich czynności, przy których ze względu na szczególne stosunki, jakoto wywiązywanie się w lokalach roboczych szkodliwych gazów lub szkodliwego pyłu zdrowie zatrudnionych tamże osób w wyższym stopniu na niebezpieczeństwo jest narażone, wreszcie do innych także robót, przy których łatwo można ponieść szkodę.

§ 3.

W regule nie można dozwolnić zatrudniania robotników młodocianych w porze nocnej, t. j. między godziną 8. wieczór a 5. rano. W przedsiębiorstwach, w których pracuje się podwójną szyciątą dzienną, można używać młodocianych robotników płci męskiej aż do godziny 11. w nocy.

§ 4.

Nie można dozwolnić dla robotników młodocianych nadzwyczajnych szyci w myśl § 3., ust. 3., ustawy z dnia 21. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 115. i art. I., § 3., ust. 8., ustawy z dnia 27. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 81.

W razie nagłego niebezpieczeństwa zagrażającego życiu, zdrowiu i własności można użyć robotników młodocianych także w sposób przekra-

czający granice, jakie ustawy te naznaczają co do trwania szychty i pracy, względnie także w porze nocnej (§ 3. niniejszego rozporządzenia), jednak tylko wtedy, jeżeli nie ma pod ręką osób dorosłych, któreby prace te wykonały a praca odpowiada siłom robotników młodocianych, do jej wykonania przeznaczonych.

§ 5.

Pomiędzy godzinami pracy musi się dozwolić robotnikom młodocianym regularnych przestanków dla odpoczynku. Przestanki te należy w ten sposób ułożyć, aby ich czas trwania w ciągu szychty roboczej przekraczał przynajmniej o godzinę czas trwania przestanków, które według obowiązujących ustaw robotnikom dorosłym winny być przyznane.

Przestanki, które robotnikom młodocianym mają być dozwolone, należy w ten sposób rozłożyć, aby czas trwania nieprzerwanej pracy nie wynosił prawidłowo więcej jak 4 godziny; inne rozłożenie przestanków dla odpoczynku może być dozwolone tylko w tych wypadkach, w których to jest potrzebne ze względu na ruch przedsiębiorstwa lub samych robotników.

W czasie przestanków nie można dozwolić robotnikom młodocianym zajęcia w przedsiębiorstwie.

§ 6.

Jeżeli użyto robotników młodocianych stosownie do postanowień § 4. ustawy z dnia 21. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 115., do pracy w niedzielę, natenczas należy im dozwolić w zamian za to w tygodniu następnym dnia spoczynku.

§ 7.

Władze górnicze mogą odnośnie do robotników młodocianych płci męskiej dozwolić wyjątków od postanowień zawartych w §§ 2. do 6. niniejszego rozporządzenia wówczas, jeżeli będzie udowodnione świadectwem lekarza publicznego lub innego lekarza, którego na żądanie przedsiębiorstwa kopalnianego wyznaczy urząd górniczy okręgowy, iż rozwój cielesny młodocianego robotnika dozwala użycia go bez niebezpieczeństwa dla jego zdrowia do zajęcia, które mu przeznaczono, a które w świadectwie lekarskim dokładnie należy określić.

Jeżeli na podstawie świadectwa takiego dopuści się robotników młodocianych do pracy nocnej, natenczas należy podział szychty w ten sposób ułożyć, aby przynajmniej co tydzień przedsiębiorano zmianę tych robotników w szychcie nocnej i dziennej.

§ 8.

Dzieci, to jest w rozumieniu niniejszego rozporządzenia osób, które nie ukończyły jeszcze

14. roku życia, nie można zatrudniać w górnictwie jako robotników.

Wyjątkowo używać można dzieci w wieku pomiędzy ukończonym 12. a 14. rokiem życia, bez użycia dla ich obowiązku szkolnego, na życzenie ich rodziców lub opiekunów i za osobnym zezwoleniem władzy górniczej do lekkich robót na powierzchni.

W podaniach o zezwolenie na zatrudnianie dzieci w wieku pomiędzy ukończonym 12. a 14. rokiem życia należy zamieścić oznaczenie dni tygodnia, w których zajęcie ma mieć miejsce, oznaczenie początku i końca czasu pracy i przyznanych przestanków dla odpoczynku, jak również oznaczenie jakości zajęcia, do którego dzieci ma się użyć. Władze górnicze winny przed udzieleniem zezwolenia zbadać dokładnie, czy jakość pracy i ilość godzin pracy, jak również rozłożenie przestanków dla odpoczynku odpowiada ustrojowi dziecięcemu oraz czy rozdział godzin pracy da się pogodzić z nauką szkolną. Przy ocenianiu stosunków, które w pierwszym kierunku winny być uwzględnione, zarządzenia wydane co do młodocianych robotników w §§ 2. i 5. niniejszego rozporządzenia stanowią mają dla władz górniczych wskazówkę, jako najniższa granica ochrony przy zajęciu, której należy wymagać. W razie wątpliwości należy porozumieć się z władzami sanitarnymi, względnie szkolnymi.

Żadną miarą nie można używać dzieci do robót w porze nocnej albo poza prawidłowy czas trwania szychty (§§ 3. i 4. niniejszego rozporządzenia) oraz do wykonywania pracy w dniach niedzielnych.

§ 9.

W każdej kopalni prowadzić należy spis zatrudnionych robotników młodocianych i dzieci, który winien obejmować nazwisko, wiek, miejsce zamieszkania tych osób, nazwisko i miejsce zamieszkania ich rodziców albo opiekunów, jakość przydzielonego im zajęcia, początek i koniec szychty roboczych i dozwolonych przestanków dla odpoczynku, wreszcie czas wstąpienia i wystąpienia.

W razie jeżeli dozwolono wyjątków w myśl § 7. niniejszego rozporządzenia należy podać w spisie także ich rodzaj a w razie zatrudniania dzieci czas i trwanie dziennej nauki szkolnej; nadto należy w tych wypadkach powołać datę i liczbę pozwolenia udzielonego przez władzę górniczą.

Spis należy przedłożyć władzy górniczej na jej żądanie.

Bienert wlr.

Auersperg wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVII. — Wydana i rozesłana dnia 21. czerwca 1907.

Treść: (Nr 147—149.) 147. Obwieszczenie, dotyczące złączenia powiatów politycznych Splet i S. Pietro w jeden okrąg rozkładu podatku zarobkowego III klasy. — 148. Rozporządzenie, dotyczące ciążącego na farmaceutach, zostających w kondycyi, obowiązku meldowania się w celu zapewnienia ewidencji wydziałom farmaceutów. — 149. Rozporządzenie, dotyczące zmiany postanowień o zaprowadzeniu pocztowych kart legitymacyjnych w wewnętrznym obrocie pocztowym.

147.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. czerwca 1907,

dotyczące złączenia powiatów politycznych Splet i S. Pietro w jeden okrąg rozkładu podatku zarobkowego III. klasy.

Na zasadzie § 2. cesarskiego rozporządzenia z dnia 19. lipca 1897, Dz. u. p. Nr. 181., zarządza się ze względu na niewystarczającą obecnie liczbę podatników III. klasy podatku zarobkowego w po-

wiecie politycznym S. Pietro połączenie tego powiatu z powiatem politycznym Splet w jeden okrąg rozkładu dla III. klasy podatku zarobkowego z siedzibą komisji w Splecie.

Liczbę członków komisji dla nowej spółki podatkowej ustala się w ilości 4.

W ślad za tym należy spis okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego, ogłoszony reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 24. kwietnia 1897, Dz. u. p. Nr. 117., uzupełnić, względnie sprostować w następujący sposób:

(Strona 901. XLVI. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 11. maja 1897.)

Numer pozycji	Okrąg rozkładu	Siedziba komisji	Ilość członków dla spółek podatkowych	
			III.	IV.
dla spółek podatkowych III. i IV. klasy			klasy	
12a	Powiat polityczny Splet i S. Pietro dla III. klasy	Starostwo w Splecie	4	—
12b	Powiat polityczny Splet dla IV. klasy	Starostwo w Splecie	—	6
12c	Powiat polityczny S. Pietro dla III. klasy (porów. numer okręgu 12a)	—	—	—
12d	Powiat polityczny S. Pietro dla IV. klasy	Starostwo w S. Pietro	—	4

Korytowski wlr.

148.**Rozporządzenie Ministra spraw
wewnętrznych z dnia 17. czerwca
1907,**

**dotyczące ciągnącego na farmaceutach, zostających
w kondycyi, obowiązku meldowania się w celu za-
pewnienia ewidencji wydziałom farmaceutów.**

W interesie prawidłowego funkcyonowania wydziałów farmaceutów, zostających w kondycyi, wydaje się w wykonaniu postanowień § 63. ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5. z r. 1907, dotyczącej uregulowania spraw odnoszących się do aptek oraz w uzupełnieniu rozporządzenia Ministra spraw wewnętrznych z dnia 2. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 6., następujące postanowienia:

§ 1.

Każdy magister farmacyi, który w okręgu gremiów aptekarskich, wymienionych w § 2. rozporządzenia z dnia 2. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 6.,

pełni czynną służbę farmaceutyczną w jednej z aptek publicznych lub zakładowych, ma obowiązek zameldowania się najpóźniej w przeciągu dni 14. po objęciu służby u przynależnego wydziału farmaceutów, zostających w kondycyi i zawiadamiania wydziału tego w ciągu tego samego terminu o każdej zmianie swej posady.

Do tych meldunków należy używać kartek meldunkowych, które będą sporządzone według dołączonego wzoru, a których obowiązany do meldowania się dostarczą właściwe wydziały farmaceutów zostających w kondycyi.

§ 2.

Zaniedbanie meldunków przepisanych w poprzedzającym paragrafie karane będzie według postanowień §§ 41. do 43. i 58. ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5. z r. 1907.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Bienert hr.

Wzór kartek meldunkowych.

Zameldowanie się	Wymeldowanie się
1. Imię i nazwisko:	11. Imię i nazwisko:
2. Miejsce urodzenia, rok i dzień urodzenia:	12. Dotychczasowe stanowisko zawodowe: *)
3. Przynależność (miejscowość, kraj):	13. Data wstąpienia:
4. Żonaty lub stanu wolnego:	14. Data wystąpienia:
5. Daty dyplomu na magistra farmacyi (data wystawienia, wszechnica):	15. Przesiedla się do:
6. Poprzednie miejsce zajęcia:	16. Apteka?
7. Dokładne oznaczenie apteki (miejscowość, nazwisko posiadacza, ulica i numer domu, względnie inne oznaczenie), do której wstępuje się na służbę:	17. Data wymeldowania się:
8. Dotychczasowe stanowisko zawodowe: *)	Wiza wydziału, jako potwierdzenie zameldowania się.
9. Data wstąpienia:	Podpis farmaceuty, zostającego w kondycyi:
10. Data zameldowania się:	
Podpis farmaceuty, zostającego w kondycyi:	

*) Kierownik, adjunkt, asystent itd.

Uwaga. Przy meldowaniu się należy cały arkusz przesłać wydziałowi po wypełnieniu rubryk 1. do 13. Część arkusza, zwrócona wraz z wizą wydziału (wymeldowanie się) służy jako potwierdzenie zameldowania się. Przy wymeldowaniu się należy arkusz wymeldowania przesłać napowrót wydziałowi po wstawieniu daty wystąpienia i miejsca nowego zajęcia.

149.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 19. czerwca 1907,**

dotyczące zmiany postanowień o zaprowadzeniu pocztowych kart legitymacyjnych w wewnętrznym obrocie pocztowym.

Uchyla się postanowienia § 4. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. sierpnia 1906, Dz. u. p. Nr. 179.; w miejsce ich wstąpić mają postanowienia następujące:

§ 4.

Za wystawienie pocztowych kart legitymacyjnych pobiera się należność w kwocie 50 h.

Należność tę uiszcza się znaczkami pocztowymi, które należy nalepić na karcie legitymacyjnej i przestemplować pieczęcią z oznaczeniem miejsca i dnia.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Forť wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 25. czerwca 1907.

Treść: *M* 150. Rozporządzenie, którym ogłasza się nowe wydanie „Przepisu, tyczącego się organizacji pospolitego ruszenia królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu“.

150.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 20. czerwca 1907.

którym ogłasza się nowe wydanie „Przepisu, tyczącego się organizacji pospolitego ruszenia królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu“.

Jego cesarska i królewska Apostolska Mość Najwyższym postanowieniem z dnia 19. czerwca 1907. raczył najmiłościwiej zatwierdzić nowe wydanie „Przepisu, tyczącego się organizacji pospolitego ruszenia królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu“ (w myśl ustawy z dnia 6. czerwca 1886. Dz. u. p. Nr. 90.).

Przepis ten, który ogłasza się poniżej, nabiera mocy obowiązującej niezwłocznie. Zarazem uchyla się wydanie przepisu o organizacji pospolitego ruszenia, ogłoszone rozporządzeniem z dnia 20. grudnia 1889, Dz. u. p. Nr. 193., jak również rozporządzenie z dnia 29. listopada 1903., Dz. u. p. Nr. 246., obejmujące zmianę tego przepisu.

Latscher wlr.

Przepis

tyczący się organizacji pospolitego ruszenia królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu.

(Według ustawy z dnia 6. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 90.)

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

Przeznaczenie pospolitego ruszenia.

1. Przeznaczeniem pospolitego ruszenia jest w ogólności wzmocnienie siły zbrojnej Monarchii, w szczególności zastępowanie ubytków w wojsku, marynarce wojennej i obronie krajowej oraz uwolnienie owych części siły zbrojnej od ciężaru czynności pomocniczych, technicznych, administracyjnych, lekarskich itp.

2. Zadaniem pospolitego ruszenia jest:

- a) przysposabianie i tworzenie formacji bojowych pospolitego ruszenia, a mianowicie:
 - α) samoistnych oddziałów broni, oddziałów, posterunków strażniczych, asystencyjnych itd. do pilnowania granic i obrony kraju;
 - β) oddziałów broni dla armii uruchomionej, na załogi, do służby etapowej i garnizonowej;
- b) dostarczanie obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu do szczególnych czynności służbowych w celach wojennych, jako to: do robót technicznych i administracyjnych, do służby pociągowej, do przewozu i pielęgnowania rannych i chorych itd., tudzież

c) posiłkowy zasób celem pokrywania ubytków w wojsku, w marynarce wojennej i obronie krajowej (żandarmerji).

§ 2.

Władze pospolitego ruszenia i jego komendy.

3. Kierowanie sprawami pospolitego ruszenia i przeprowadzenie tych spraw a względnie dowodzenie pospolitym ruszeniem jest zadaniem:

Ministerstwa obrony krajowej.

komend terytoryalnych obrony krajowej,

komend okręgowych pospolitego ruszenia i komend ekspozytur;

nadto w razie wojny:

dowódców wojskowych, naznaczonych przez Cesarza, i

komendantów oddziałów pospolitego ruszenia (brygad, półbrygad, batalionów, kompanii i innych formacji).

4. Zadaniem Ministerstwa obrony krajowej jest kierownictwo naczelne wszystkich spraw pospolitego ruszenia; do niego należy zarządzanie wszelkich środków, mających na celu przygotowanie zaopowiedzenia, powołania i użycia pospolitego ruszenia.

W wykonaniu tych jego zarządzeń pośredniczą jużto polityczne władze krajowe i powiatowe i zwierzchności gminne, już też komendy terytoryalne obrony krajowej i komendy okręgowe (ekspozytur) pospolitego ruszenia.

5. Komendy terytoryalne obrony krajowej, do których należą komendy obrony krajowej i komenda obrony kraju w Innsbruku są zarazem komendami terytoryalnemi pospolitego ruszenia w swoim okręgu służbowym.

6. Komendy okręgowe pospolitego ruszenia (komendy ekspozytur pospolitego ruszenia), których okrąg służbowy wskazuje załącznik I. są odnośnie do spraw pospolitego ruszenia swego okręgu, władzami, podlegającymi komendom terytoryalnym obrony krajowej i występują co do gaźystów pozostających w stosunku ewidencji obrony krajowej jako władze ewidencyjne pospolitego ruszenia pierwszej instancji; ich urządzenie, zakres działania, podporządkowanie i obowiązki objęte są postanowieniami organicznymi dla c. k. komend okręgowych pospolitego ruszenia; w czasie wojny podlegają także dowódcom wojskowym a względnie poddowódcom odnośnie do wykonania zarządzeń, dotyczących się formacji ewentualnie także uzupełnienia, jakoteż puszczenia na urlop i rozwiązania korpusów i oddziałów pospolitego ruszenia.

7. Dowódcem wojskowym, naznaczonym przez Cesarza służy po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia prawo używania tegoż a przez czas

trwania tego powołania podlega im pospolite ruszenie w każdym względzie. Zarządzenia swoje wydają oni według okoliczności i własnego zdania albo za pośrednictwem komend terytoryalnych obrony krajowej (wojska) albo przesyłają je bezpośrednio komendom okręgowym (komendom ekspozytur) pospolitego ruszenia względnie dowódcom korpusów i oddziałów pospolitego ruszenia.

8. Dowódcy korpusów i oddziałów pospolitego ruszenia dowodzą niemi od początku ich utworzenia aż do rozwiązania stosownie do osobnych postanowień w tej mierze istniejących lub zarządzeń w poszczególnych wypadkach wydanych.

§ 3.

Prawa, obowiązki i odpowiedzialność osób biorących udział w sprawach pospolitego ruszenia.

9. We wszystkich sprawach, dotyczących się pospolitego ruszenia, mianowicie zaś w sprawach służbowych i administracyjnych, służą za podstawę do ocenienia praw, obowiązków i odpowiedzialności osób interesowanych ustawy i przepisy wojskowe — o ile w tej mierze nie wydano osobnych postanowień; w szczególności obowiązuje co do powinności meldowania się ustawa z dnia 10. maja 1894, dotycząca powinności meldowania się osób obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu (Dz. u. p. Nr. 83. z r. 1884) i rozporządzenie c. k. Ministerstwa obrony krajowej Praes. Nr. 2281 — IX. z dnia 12. września 1905, odnoszące się do wykonania wspomnianej ustawy (Dz. u. p. Nr. 147. z r. 1905).

§ 4.

Klasy wieku pospolitego ruszenia (równieśnictwa), zaciągi.

10. Wszyscy obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu dzielą się na 24 klasy wieku, z których najstarsza obejmuje 42letnich a najmłodsza 19letnich.*)

*) W ostatnich równieśnictwach pospolitego ruszenia zachodzi wyjątek co do tych, którzy a) na zasadzie § 22. ustawy o służbie wojskowej wstąpili dobrowolnie do służby prezencyjnej w wojsku zanim zaistniał dla nich obowiązek służby w pospolitym ruszeniu, lub którzy stosując analogicznie przepis ten według § 145. : 2, ustęp ostatni przepisów o służbie wojskowej, część 1. wstąpili dobrowolnie do stanu prezencyjnego obrony krajowej, albo b) którzy w myśl § 1. ustawy z dnia 25. grudnia 1893, o c. k. obronie krajowej — Dz. u. p. Nr. 200. z roku 1893 — począwszy od chwili obwieszczenia, tj. od dnia 30. grudnia 1893, służyli w stanie prezencyjnym obrony krajowej dłużej jak 2 lata i 6 miesięcy.

Obowiązek służenia w pospolitym ruszeniu rozciąga się co do osób obowiązanych do służby tej, a wymienionych ad a), stosownie do § 2., ustęp drugi ustawy

Załącznik I.

Klasy wieku pospolitego ruszenia dzieli się na dwie grupy, dwa „zaciągi“.

Pierwszy zaciąg obejmuje 19 klas wieku a mianowicie klasy obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu w wieku od 19. aż do 37. roku życia włącznie, a drugi zaciąg 5 klas wieku, mianowicie zaś klasy obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu od 38. aż do 42. roku życia włącznie.

Klasa wieku pospolitego ruszenia obejmuje wszystkich obowiązanych do służenia w tymże, którzy urodzili się w tym samym roku podług kalendarza gregoryańskiego.

Toż samo znaczy „rówieśnictwo pospolitego ruszenia“.

11. Oznaczenie klas wieku jest dwojakie, a mianowicie:

stałe: podług roku urodzenia i zmieniające się corocznie: podług wieku.

W stosunkach urzędowych władz i komend pospolitego ruszenia między sobą, tudzież z innemi władzami i komendami używa się tylko oznaczenia stałego; w rozporządzeniach zaś dla zwierzchności gminnych i w obwieszczeniach używać można obu oznaczeń. *)

§ 5.

Inne postanowienia.

12. Za „oficerów“ uważa się w przepisie niniejszym prócz oficerów pocztu żołnierskiego także audytorów, lekarzy i rachmistrzów wojskowych,

za „urzędników wojskowych“ prócz urzędników wojska i marynarki wojennej także urzędników obrony krajowej,

za „emerytów wojskowych“ prócz emerytów pochodzących z kategorii stanu oficerskiego i urzędniczego wojska i marynarki wojennej także emerytów pochodzących z tej samej kategorii obrony krajowej (żandarmeryi).

za „gażystów pospolitego ruszenia“ wszystkich oficerów, duchownych i urzędników wojskowych, przeznaczonych do służby w pospolitym ruszeniu

o pospolitym ruszeniu jeszcze na dziesięć lat następujących bezpośrednio po dopełnieniu ich ustawowej dwunastoletniej powinności służbowej; co do osób wymienionych ad 6) kończy się obowiązek służby w pospolitym ruszeniu z tym rokiem, w którym dotycząca osoba ukończyła 40. rok życia.

*) Na przykład w roku 1907:

klasa wieku pospolitego ruszenia 1876.

klasy wieku pospolitego ruszenia 1888 wstecz aż do 1876.

klasy wieku pospolitego ruszenia roku urodzenia 1876 (31letni).

klasy wieku pospolitego ruszenia lat urodzenia 1888 wstecz aż do 1876 (19 aż do 31-letnich).

(z wyłączeniem tych, których do pospolitego ruszenia jedynie przydzielono), oraz wszystkie osoby stanu cywilnego przeznaczone na posady oficerów, duchownych lub urzędników w pospolitym ruszeniu,

za „okrąg pospolitego ruszenia“ także okrąg służbowy ekspozytur pospolitego ruszenia,

za „komendy okręgowe pospolitego ruszenia“ także komendy ekspozytur.

za „gminy“ i „zwierzchności gminne“ także wyłączone obszary dworskie względnie ich przełożenstwa, a

za „polityczne władze powiatowe“ także gminy posiadające własny statut, które załatwiają czynności politycznych władz powiatowych,

o tyle, o ile odnośne postanowienia mogą być analogicznie także do nich stosowane.

13. Oddziały wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej i żandarmeryi, w których gażysty i żołnierze należący do ich etatu a obowiązani jeszcze do służenia w pospolitym ruszeniu wychodzą z etatu księgi głównej przez dobrowolne wystąpienie lub uwolnienie, przesyłają zamknięte arkusze księgi głównej oddziałowej *) do osób tych odnoszące się komendom okręgowym pospolitego ruszenia ich miejsca przynależności, przy użyciu spisu według wzoru 1., a to oddziały wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej za pośrednictwem właściwych komend okręgowych uzupełnienia wojska (marynarki wojennej) i obrony krajowej, oddziały żandarmeryi zaś bezpośrednio. Do tych arkuszy księgi głównej dołączyć należy, o ile osoby dotyczące nie należały do żandarmeryi także karty strażkowe, odpisy ostatnich list sprawowania się (opisów sprawowania się) i wyciągi z protokołów karnych (wykazy karne). Arkusze księgi głównej oddziałowej, które ubywają zastąpione będą odpisami arkuszy księgi głównej zasadniczej.

Wspomniane dokumenty przysyłać należy komendom okręgowym pospolitego ruszenia, właściwym ze względu na prawo swojszczyzny, odnośnie do tych żołnierzy należących do marynarki wojennej i obrony krajowej, których prawidłowo uwalnia się z końcem roku po dopełnieniu ustawowej powinności służbowej, corocznie do 10. względnie 20. października, we wszystkich zaś innych wypadkach w każdym poszczególnym razie, natychmiast.

W podobny sposób przesyłają władze ewidencyjne pierwszej instancji wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej co do oficerów i urzędników

*) Komendy okręgowe pospolitego ruszenia, właściwe ze względu na prawo swojszczyzny otrzymują co do żołnierzy uwolnionych z marynarki wojennej, którzy wstępują w obowiązek służby w pospolitym ruszeniu, a należą do pierwszego zaciągu i to aż do roku asenrunkowego 1901 włącznie, zamiast oryginalnych arkuszy księgi głównej oddziałowej tylko ich odpisy.

wojskowych, będących w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym, którzy składają swój charakter wojskowy albo go tracą a są jeszcze w wieku obowiązującym do służenia w pospolitym ruszeniu, tudzież co do emerytów wojskowych, którzy nie skończyli jeszcze 60. roku życia, w każdym poszczególnym przypadku odpisy arkuszy księgi głównej do komendy okręgowej pospolitego ruszenia ich miejscowości swojszczyzny.

Odnosnie do dokumentów księgi głównej gazystów obowiązanych jeszcze do służby w pospolitym ruszeniu, którzy wychodzą ze stosunku ewidencji obrony krajowej. odsyła się do postanowień punktów 42. i 123.

Arkuszy księgi głównej oddziałowej, dotyczących się gazystów i żołnierzy, których uznano za niezdolnych do wszelkiej służby w pospolitym ruszeniu, nie należy przysyłać komendom okręgowym pospolitego ruszenia.

Rozdział II.

Ewidencja obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu (z wyjątkiem oficerów i urzędników wojskowych).

§ 6.

Zasady utrzymywania w ewidencji.

14. Obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu mają być utrzymywani w ewidencji w gminach swojszczyzny.*)

Po zwołaniu pospolitego ruszenia należy wziąć w ewidencję gmin miejsca pobytu (punkt 166.) także tych obecnych obcych, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy służyli wojskowo a nie należą do powołanych kategorii i klas wieku, a to po ich poprzednim zameldowaniu się u przełożonego gminy miejsca pobytu.

15. Utrzymywanie w ewidencji jest zadaniem:

- a) zwierzchności gminnych z współdziałaniem prowadzących metryki,
- b) politycznych władz powiatowych,
- c) dowódców lub przełożonych korporacji, mających charakter wojskowy względnie noszących odznaki wojskowe, i
- d) władz wojskowych pospolitego ruszenia, a to według odnośnych postanowień zawartych w następujących paragrafach.

*) Urzędnicy dworscy, państwowi, krajowi i gminni, urzędnicy reprezentacji powiatowych i funduszów publicznych oraz słudzy, tudzież duchowni i nauczyciele publiczni, mający stałe posady, wreszcie c. k. notaryusze nabywają z chwilą objęcia urzędu prawo swojszczyzny w tej gminie, w której wyznaczono im stałą siedzibę urzędową. (Ustawa z dnia 5. grudnia 1896, Dz. u. p. Nr. 222. z r. 1896).

§ 7.

Współdziałanie prowadzących metryki przy utrzymywaniu ewidencji.

16. Współdziałanie prowadzących metryki przy utrzymywaniu ewidencji obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu polega:

- a) na corocznym sporządzaniu wyciągów z metryk chrztu (urodzin) a względnie śmierci co do tych wszystkich osób płci męskiej, które w gminie urodziły się lub zmarły, a które w roku kalendarzowym następującym po sporządzeniu tych wyciągów skończą a względnie byłyby skończyły 19. rok życia i na oddawaniu tych wyciągów zwierzchnościom gminnym, oraz
- b) na sporządzaniu w każdym przypadku z osobna wyciągów z metryk śmierci co do zgonu obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu i przysyłaniu tych wyciągów do politycznych władz powiatowych.

Ad a). Postanowienia co do zapisywania młodzieńców, wchodzących w wiek obowiązujący do służenia w pospolitym ruszeniu, zawiera § 8.

Ad b). W przypadkach zgonu osób obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu winien prowadzący metryki przesyłać wyciąg z metryki śmierci tej politycznej władzy powiatowej, w której okręgu zgon nastąpił.

Jeżeli nie jest dokładnie wiadome, czy zmarły był obowiązany do służenia w pospolitym ruszeniu, mianowicie, gdy obywatel liczący od 19. do 42. lat zmarł nie w gminie swojej swojszczyzny, natenczas pomimo tego należy również nadesłać wyciąg z metryki śmierci. Postanowienie to tyczy się także tych zmarłych, którzy należeli do gmin w Tyrolu i Vorarlbergu, lub byli obywatelami węgierskimi.

Nadesłania wyciągu z metryki śmierci zaniechać można tylko w takim razie, jeżeli zmarły dokonał życia w gminie swojszczyzny a utrzymujący metryki uzyskał niewątpliwą wiadomość, że zmarły nie był obowiązany do służenia w pospolitym ruszeniu, względnie że nie był zapisany w rejestrze pospolitego ruszenia.

§ 8.

Spisanie młodzieży wchodzącej w wiek obowiązujący do służby w pospolitym ruszeniu.

17. Celem spisania młodzieży wchodzącej w wiek obowiązujący do służby w pospolitym ruszeniu winni utrzymujący metryki, urzędownie do tego ustanowieni, układać corocznie wyciągi z metryk chrztu (urodzin) a względnie śmierci obejmujące wszystkie osoby płci męskiej, które w gminie urodziły się lub zmarły, a które w roku według kalendarza gregoryańskiego, mającym nastąpić po sporządzeniu tych wyciągów, skończą lub byłyby skończyły 19. rok życia a to według postanowień § 15: 1, 2,

i 3 przepisów o służbie wojskowej, Część I. i oddać je najpóźniej z końcem października każdego roku właściwym zwierzchnościom gminnym.

Te wyciągi z metryk zwrócić należy utrzymującym metryki w miesiącu sierpniu tego roku, który poprzedzi wejście zapisanych w popisie 1. klasę wieku, t. j. w drugim następnym roku.

18. Duszpasterze wojskowi, którym poruczono utrzymywanie metryk, układać mają corocznie według postanowień tego samego paragrafu, punkt 4. wspomnianego przepisu wyciągi z metryk obejmujące młodzieńców, którzy w następnym roku wejdą w wiek obowiązujący do służby w pospolitym ruszeniu i poryśleć je komendzie terytorialnej wojskowej (obrony krajowej), która za pośrednictwem komend okręgowych uzupełnienia i politycznych władz powiatowych pośle je właściwym zwierzchnościom gminnym.

19. Przy corocznym spisywaniu młodzieńców dochodzących lat 19, to jest wieku obowiązującego do służby w pospolitym ruszeniu, stosować należy analogicznie w ogólności postanowienia §§ 18., 24., 25., 28., 29., 30. i 31. przepisów o służbie wojskowej część I. (o spisywaniu obowiązanych do służby wojskowej), pamiętać jednak należy, że młodzieńcy wchodzący w wiek obowiązujący do służby w pospolitym ruszeniu nie są obowiązani zgłaszać się sami celem wpisania i że prośb o ulgi w dopełnieniu powinności służbowej lub powinności służenia w pospolitym ruszeniu nie bierze się na uwagę przy spisywaniu obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu.

Zresztą, co się tyczy prac przygotowawczych celem spisania młodzieńców wchodzących w wiek obowiązujący do służby w pospolitym ruszeniu, mają zwierzchności gminne postępować tak samo jak przy pracach przygotowawczych do poboru; mianowicie należy układać na podstawie wyciągów z metryk, tudzież wyniku dochodzeń trzy oddzielne wykazy, jeden co do przynależnych do gminy, drugi co do obcych, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, wreszcie trzeci co do tych, o których zgoła nie wiadomo, a to stosując analogicznie wzory 6. 7. i 8. przepisów o służbie wojskowej część I. *), i wykazy te ze wszystkimi materiałami przedstawić politycznej władzy powiatowej najpóźniej do 10. grudnia.

*) We wzorach 6. i 7. przepisów o służbie wojskowej część I. sprostować należy napisy ze względu, iż chodzi tu o zapisanie młodzieńców, wchodzących w wiek obowiązujący do służby w pospolitym ruszeniu; nadto zamiast „popisowi“ polozyć trzeba wszędzie „obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu“, podczas gdy we wzorze 6. rubryki do zapisania klas wieku i zgłoszenia się (rubryka 13.) popisowych, jakoteż we wzorze 7. rubryki 14. i 15. i przerwa kresek odgraniczających rubryki, odpadają a względnie pozostają niewypełnione.

Polityczne władze powiatowe winny sprawdzić i uzupełnić te wykazy a wyciągi dotyczące się obcych, do służby w pospolitym ruszeniu obowiązanych, posłać niezwłocznie (właściwym) politycznym władzom powiatowym miejsca swojszczyzny i zarządzić wystawienie w gminie na widok publiczny sprostowanych spisów, dotyczących się osób do służby w pospolitym ruszeniu obowiązanych, a do gminy przynależnych, zaś według okoliczności także spisów dotyczących się osób, o których nic nie wiadomo, i to w miesiącu styczniu przez dni ośm. względnie poczynić stosowne kroki w celu dalszego sprostowania tych wykazów.

Z dniem 1. lutego winny zwierzchności gminne wykazy te razem z materiałami dochodzeń przedstawić ponownie do stanowczego ustalenia politycznej władzy powiatowej, która po uzupełnieniu i sprostowaniu zwraca je zwierzchnościom gminnym najpóźniej do 15. lutego celem przeniesienia zapisanych jako najmłodszego rówieśnictwa do rejestru pospolitego ruszenia.

§ 9.

Utrzymywanie ewidencji u zwierzchności gminnych.

Rejestry pospolitego ruszenia.

20. Obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu utrzymywani będą u zwierzchności gminnych w ewidencji zapomocą list rówieśnych. „rejestrów pospolitego ruszenia“, układanych podług wzoru 2., oddzielnie dla każdej klasy wieku.

Wzór 2.

Listy rówieśne wszystkich 24 klas wieku pospolitego ruszenia uporządkowane od najstarszej klasy wieku — 42letnich — wstecz aż do najmłodszej — 19letnich — stanowią razem „rejestr pospolitego ruszenia z roku 19...“

21. Tabelaryczne zestawienie, załącznik II., wskazuje, które klasy wieku obejmować ma rejestr pospolitego ruszenia z roku 1907, i t. d., a tabelaryczne zestawienie, załącznik III., objaśnia, jak długo zapisani w nim są obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu, oba zaś służyć mają na przyszłość za środki pomocnicze do orzekania w tym względzie.

Załącznik III.

22. W 22 listach rówieśnych od najstarszej klasy wieku — 42letnich — aż do trzeciej od końca klasy wieku — 21letnich — włącznie, utrzymywać należy w ewidencji wszystkich obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, urodzonych w dotyczących latach kalendarzowych, którzy

a) byli wprawdzie wcieleni lub wstąpili dobrowolnie do wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej (lub do ich rezerw zapasowych) albo do żandarmerii, lecz zostali już uwolnieni albo w inny sposób wyłączeni,

b) uwolnieni zostali do najbliższego poboru,

c) zostali zanotowani do poboru dodatkowego lub

- d) przed rozpoczęciem się głównego poboru w roku 1887 wykreśleni zostali z listy popisowych jako na zawsze niezdadni do służby wojennej albo których po tym czasie sklasyfikowano przy poborze jako „niezdatnych do służby pod bronią“.
- e) wykupili się przez złożenie taksy uwalniającej od służby wojskowej.

W liście rówieśnej obu najmłodszych klas wieku — 19- i 20letnich — utrzymywać należy w ewidencji wszystkich obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, w odpowiednim roku kalendarzowym urodzonych, z wyjątkiem ochotników stanu czynnego i nieczynnego służących w wojsku, marynarce wojennej i obronie krajowej.

Utrzymywanie w ewidencji polega na ciągłym prostowaniu wszystkich list rówieśnych rejestru pospolitego ruszenia, a mianowicie:

1. na uzupełnianiu za każdym razem przez dopisywanie nowoprzybyłych obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu,
2. na wykreślaniu za każdym razem obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy ubywają, i
3. na notowaniu za każdym razem okoliczności, mających znaczenie pod względem ściągnięcia osób obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu do czynnej służby w tymże.

23. Ad 1 punktu 22. W rejestrze pospolitego ruszenia zapisać należy na nowo obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy

- a) uzyskali świeżo prawo swojszczyzny w gminie,
- b) przy wystąpieniu (uwolnieniu) ze związku wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej lub żandarmerii byli oficerami, duchownymi, urzędnikami (gażystami, nie zaliczonymi do żadnej klasy stopnia służbowego *) i dobrowolnie złożyli charakter wojskowy, który posiadali lub zostali tegoż pozbawieni;
- c) uwolnieni zostali z wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej (tudzież z ich rezerw zapasowych) lub żandarmerii albo przeniesieni zostali w stan emerytowanych inwalidów albo
- d) o których przedtem zgoła nie wiadano, ale których później wysłedzono, a mianowicie:

w przypadkach a) i d) na podstawie przyjęcia do związku gminy względnie wysłedzenia a
w przypadkach b) i c) na podstawie uwiadomienia ze strony politycznej władzy powiatowej.

W rubryce 11. rejestru pospolitego ruszenia uzasadnić należy każdy nowy przyrost.

*) Profosi, wojskowi budowniczości, aspiranci techniczni, werkmistrzowie i pomocnicy, odźwierni, służący wojskowi, sierżanci powiatowi, starsi rusznikarze.

24. Ad 2 punktu 22. W rejestrze pospolitego ruszenia wykreślić należy obowiązanych do służenia w nim, którzy

- a) uzyskali prawo swojszczyzny w innej gminie,
- b) zostali wzięci do wojska, marynarki wojennej lub obrony krajowej (albo do ich rezerw zapasowych) lub którzy dobrowolnie wstąpili do tych części siły zbrojnej albo do żandarmerii,
- c) otrzymali świadectwa uwolnienia (certyfikaty uwolnienia od służby w pospolitym ruszeniu) albo podczas czynnej służby w pospolitym ruszeniu uznani zostali za niezdatnych do wszelkiej służby,
- d) opuścili kraj na mocy pozwolenia,
- e) uznani zostali później za takich, o których nie wiadomo *), lub
- f) zmarli.

a mianowicie:

w przypadkach a) i e) na podstawie wykreślenia w metryce przynależnych do gminy;

w przypadkach b) i d) na podstawie uwiadomienia ze strony politycznej władzy powiatowej,

w przypadku c) na podstawie otrzymanych do rozdziału świadectw uwolnienia (certyfikatów uwolnienia od służby w pospolitym ruszeniu) lub uwiadomienia ze strony politycznej władzy powiatowej,

w przypadku f) na podstawie wyciągów z metryk śmierci lub w inny sposób nabytej niewątpliwej wiadomości o zgonie obowiązanego do służby w pospolitym ruszeniu.

W rubryce 12. rejestru pospolitego ruszenia uzasadnić należy każde wykreślenie.

25. Ad 3 punktu 22., zapiski:

- a) Co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, podlegających wadom wzmiankowanym w spisie załącznika IV. i wskutek tego bezwarunkowo niezdatnych do dopełnienia powinności służby w pospolitym ruszeniu, zanotować należy te wady (na razie ołówkiem) w rubryce 10. rejestru pospolitego ruszenia — celem wyjednania uwolnienia tych osób od obowiązku służenia w pospolitym ruszeniu,
- b) co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których komisye **) do tego powołane sklasyfikowały jako niezdatnych do służby pod bronią, należy zanotować orzeczenie to w rubryce 9.,

*) Za tych „o których nie wiadomo“ uważać należy tylko osoby, których miejsca pobytu lub faktu śmierci nawet najściślejsze badania nie zdołały stwierdzić, a nie osoby, o których w gminie — choćby od dłuższego czasu — nie wiadomo.

**) § 14., punkt 53., ustęp pierwszy.

- c) co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy peryodycznie lub w poszczególnym wypadku zgłaszają zmianę miejsca pobytu, należy zanotować nowe miejsce pobytu w rubryce 4., względnie 5. i 6.
- d) co do osób stanu cywilnego przeznaczonych na posady gażystów w pospolitym ruszeniu należy zanotować to ich przeznaczenie: co do lekarzy, inżynierów, architektów, budowniczych, dyplomowanych weterynarzy i konowałów, tudzież innych osób, które na zasadzie § 10. ustawy o służbie wojskowej lub jako obowiązane do służenia w pospolitym ruszeniu przeznaczono indywidualnie na wypadek mobilizacji do pełnienia służby w wojsku, w marynarce wojennej, w obronie krajowej lub w pospolitym ruszeniu, zanotować należy to ich przeznaczenie służbowe (jeżeli gmina dowie się o tym).
- e) co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, na których stosownie do przepisu o meldowaniu się w pospolitym ruszeniu ciąży obowiązek dorocznego przedstawiania (meldowania) się, zanotować należy dopełnienie tego obowiązku,
- f) co do tych, którzy złożyli takse, zanotować należy ten ich charakter,
- g) co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy uzyskali wyłączenie od służby w pospolitym ruszeniu, zanotować należy to wyłączenie jak również ewentualne jego zgąśnienie — a mianowicie w czterech ostatnich przypadkach w rubryce 13.

Zwierzchność gminna otrzymuje zawiadomienie ad b), d) i g) ze strony politycznej władzy powiatowej.

Z końcem każdego roku przejrzyć należy ponownie rejestr pospolitego ruszenia, posługując się ewentualnie raz jeszcze odnośnymi aktami urzędowymi, a to celem przekonania się, iż nie przeoczono żadnego sprostowania i zapisu.

26. Przełożeni gmin odpowiadają za należyte prowadzenie ewidencji pospolitego ruszenia. W razie jeżeli bezskutecznie wytykano nieprawidłowości, można stosownie do istniejących ordynacji gminnych i statutów gminnych wysłać na koszt gminy organ ewidencyjny obrony krajowej przy politycznej władzy powiatowej celem udzielenia pouczenia co do prowadzenia ewidencji (punkt 28.).

Coroczne zamykanie rejestru pospolitego ruszenia.

27. Z początkiem nowego roku kalendarzowego sprostować należy rejestr pospolitego ruszenia przez wyłączenie listy rówieśnej najstarszej klasy

wieku pospolitego ruszenia poprzedniego roku — liczących już 43 lat — a w drugiej połowie lutego sprostować go względnie uzupełnić przez przyłączenie listy rówieśnej najmłodszej klasy wieku, która z dniem 1. stycznia weszła w obowiązek służenia w pospolitym ruszeniu — 19letnich.

Z rejestru pospolitego ruszenia, w ten sposób sprostowanego, sporządzić należy podług wzoru 3. wyciąg cyfrowy „Wyciąg z rejestru pospolitego ruszenia“, w którym wykazać należy zapisanych, obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, zestawionych podług klas wieku.

Wyciąg z rejestru pospolitego ruszenia dołączyć należy do rejestru pospolitego ruszenia.

Rejestr razem z wyciągiem przedstawić należy politycznej władzy powiatowej do dnia 5. marca.

Polityczna władza powiatowa zwraca zwierzchności gminnej rejestr pospolitego ruszenia najpóźniej do końca marca, wyciąg zaś z rejestru pospolitego ruszenia przesyła najpóźniej do 20. marca komendzie okręgowej pospolitego ruszenia.

Z rejestrem pospolitego ruszenia i wyciągiem z rejestru pospolitego ruszenia posłać także należy politycznej władzy powiatowej napowrót wykazy 19letnich do służenia w pospolitym ruszeniu obowiązanych (punkt 19.), które zostać u niej mają jako pomocnicze środki ewidencyjne.

§ 10.

Utrzymywanie ewidencji u politycznych władz powiatowych.

28. Starostwa obowiązane są wspierać i nadzorować zwierzchności gminne w utrzymywaniu ewidencji obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu.

Wspieranie to polega na objaśnianiu zwierzchności gminnych co do zakładania, utrzymywania w ewidencji i zamykania rejestrów pospolitego ruszenia, oraz na uwiadomianiu zwierzchności gminnych o wszystkich odnośnych zdarzeniach, które albo wcale nie mogą im być wiadome albo tylko niedostatecznie lub zapóźno.

Celem objaśniania zwierzchności gminnych co do utrzymywania ewidencji korzystać należy przede wszystkim ze sposobności, jakie następują bieżące czynności urzędowe.

Koszta ewentualnego wydelegowania organu ewidencyjnego obrony krajowej w myśl punktu 26. obliczać należy według postanowień przepisu o należnościach dla c. i k. wojska, część I. (wydatki na podróże, pomieszczenie zamiejscowe, dyuty).

29. Uwiadomianie zwierzchności gminnych celem należytego prowadzenia ewidencji dotyczą wymienienia:

- a) tych oficerów, duchownych, urzędników (gażystów nie zaliczonych do żadnej klasy stopnia

Wzór 3.

służbowego) obowiązanych jeszcze do pospolitego ruszenia, którzy przy wystąpieniu (uwolnieniu) ze związku wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej lub żandarmeryi dobrowolnie złożyli charakter wojskowy, jaki posiadali albo zostali tegoż pozbawieni, jednak tylko do końca tego roku, w którym osoby te kończą 42. rok życia — o każdym z osobna na podstawie doniesienia komendy okręgowej pospolitego ruszenia;

- b) żołnierzy uwolnionych z wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej (tudzież z ich rezerw zapasowych) lub z żandarmeryi, prawidłowo po dopełnieniu powinności służbowej, z końcem grudnia — w innych poszczególnych wypadkach uwolnienia oraz w razie przeniesienia w stan emerytowanych inwalidów o każdym z osobna, jednak z wyjątkiem tych przypadków, w których uwolnienie od obowiązku służenia w pospolitym ruszeniu wyrażono w dokumencie dotyczącym się uwolnienia lub przeniesienia na emeryturę;
- c) wziętych do wojska, marynarki wojennej lub obrony krajowej (tudzież do ich rezerw zapasowych) w drodze stawienia ich na plac poboru — z końcem sierpnia, a później o każdym z osobna;
- d) tych, którzy dobrowolnie wstąpili do wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej lub żandarmeryi — o każdym z osobna;
- e) tych, którzy za zezwoleniem kraj opuścili — o każdym z osobna;
- f) o których nie nie słyhać — o każdym z osobna, gdy zwierzchność gminy nie ma jeszcze wiadomości, że należy ich uważać za takich, o których nie nie wiadomo;
- g) zmarłych — o każdym z osobna przez przesłanie wyciągu z metryki śmierci;
- h) przeznaczenia osób stanu cywilnego na posady gażystów w pospolitym ruszeniu, jak również dochodzących ewentualnie do wiadomości indywidualnych przeznaczeń służbowych na wypadek wojny, które otrzymali lekarze, inżynierowie, architekci, budowniczowie, dyplomowani weterynarze, konowałowie i inne osoby, jako obowiązane do służby w pospolitym ruszeniu lub na zasadzie § 10. ustawy o służbie wojskowej — o każdym z osobna;
- i) wyłączeń od służby w pospolitym ruszeniu;
- k) ewentualnego zgaśnięcia wyłączeń wspomnianych pod i), na podstawie uwiadomień nadysyłanych w myśl punktu 81.;
- l) niezdadności obowiązanych do pospolitego ruszenia do służby pod bronią w pospolitym ruszeniu;
- m) obowiązanych do pospolitego ruszenia, którzy w drodze superarbitrowania uznani zostali za

niezdadnych do wszelkiej służby w pospolitym ruszeniu; *ad i), l) i m)* — o każdym z osobna na podstawie doniesienia komendy okręgowej pospolitego ruszenia;

n) zmian miejsca pobytu osób obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którym udzielono karty przeznaczenia, a które mieszkają poza gminą swojszczyzny — o każdej z osobna;

o) obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy dopełnili przepisane przedstawienia (zameldowania) się bezpośrednio wobec politycznej władzy powiatowej albo poza gminą swojszczyzny — o każdym z osobna.

W każdym uwiadomieniu tego rodzaju odwołać się należy do odnośnego punktu § 9.

30. Nadzór nad utrzymywaniem ewidencji u zwierzchności gminnych oraz potrzeba posiadania materiałów ewidencyjnych do użytku urzędowego w ogólności, w szczególności zaś na wypadek zatracenia rejestrów pospolitego ruszenia wymaga, aby obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu utrzymywano także w starostwach w ewidencji podług gmin i nazwisk.

Polega to na utrzymywaniu w ewidencji wykazów*), sporządzonych przez gminy przy pierwszym spisaniu obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu (punkty 19. i 27.).

Utrzymywanie ewidencji należy do powinności służbowych oddziału ewidencyjnego obrony krajowej przy starostwach powiatowych, któremu przeto należy do przejrzenia wszelkie akta, dotyczące się przybytku i ubytku obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, jakoteż zmian do nich odnoszących się, które w rejestrach pospolitego ruszenia mają być notowane.

Starostwa winny rejestry pospolitego ruszenia, nadechodzące od zwierzchności gminnych porównać z własnymi wykazami, uchylić dostrzeżone błędy, według okoliczności doprowadzić rejestry i wykazy pospolitego ruszenia do zgodności a następnie do końca marca zwrócić zwierzchnościom gminnym rejestry z uwagami, jakie byłyby potrzebne.

31. U gmin posiadających własny statut, które załączają czynności politycznych władz powiatowych, obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu utrzymywani będą w ewidencji tylko za pomocą rejestrów pospolitego ruszenia w sposób przepisany dla zwierzchności gminnych.

32. Wyciągi z rejestru pospolitego ruszenia, według okoliczności sprostowane, przesłać należy komendzie okręgowej pospolitego ruszenia partiami najpóźniej do 20. marca.

*) W wykazach tych, zamiast których użyć można również rejestrów pospolitego ruszenia, należy zanotować także obdzielenie obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu paszportami pospolitego ruszenia.

33. Gdy nadejdzie wyciąg z metryki śmierci, tyczący się obowiązane do służby w pospolitym ruszeniu, który przeznaczony był na stanowisko oficera lub urzędnika w pospolitym ruszeniu, uwiadomić należy o jego zgonie komendę okręgową pospolitego ruszenia.

Nadchodzące wyciągi z metryk śmierci, tyczące się osób w wieku obowiązującym do służby w pospolitym ruszeniu, które nie posiadają w tym samym powiecie prawa swojszczyzny a pochodzą z obu połów Monarchii, posyłać należy politycznym władzom powiatowym, właściwym ze względu na prawo swojszczyzny.

34. Zmiany zachodzące co do prawa swojszczyzny osób, obowiązanych do meldowania się w pospolitym ruszeniu, winny polityczne władze powiatowe, właściwe ze względu na nowe gminy swojszczyzny dotyczących osób udzielać w każdym wypadku z osobna do wiadomości właściwych komend okręgowych pospolitego ruszenia, podając zarazem poprzednie gminy swojszczyzny.

35. Zawiadomienia nadchodzące ze strony sądów cywilnych o utracie złotego medalu za waleczność lub srebrnego medalu za waleczność I. klasy wskutek karno-sądowego skazania jednej z osób, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, jak również dochodzące do wiadomości politycznej władzy powiatowej za pośrednictwem kart karnych osób sądowo skazanych zasądzenie obowiązane do służby w pospolitym ruszeniu byłego oficera, urzędnika wojskowego, kadeta (na równi z kadetem stojącego), podoficera lub frajtra (przywódcy patrolu itd.) za zbrodnię lub przekroczenie z chciwości zysku, należy zanotować w wykazach obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu i o każdym z osobna przypadku uwiadomić komendę okręgową pospolitego ruszenia właściwą ze względu na prawo swojszczyzny.

§ 11.

Utrzymywanie ewidencji u korporacji mających charakter wojskowy względnie noszących odznaki wojskowe.

36. Członkowie korporacji, mających charakter wojskowy względnie noszących odznaki wojskowe (korpusy milicji mieszczańskich i strzeleckie, stowarzyszenia weteranów wojskowych) bez różnicy, czy stosownie do swego wieku podlegają osobistemu obowiązkowi służenia w pospolitym ruszeniu i w rejestrach pospolitego ruszenia gmin swojszczyzny są lub nie są zapisani — licząc tu także nieczynnych oficerów i urzędników wojskowych — mają być dla celów ewidencji wojskowej co do służby przy pospolitym ruszeniu utrzymywani w przeglądzie przez dowódców lub przełożonych korporacji za pomocą wykazów, układanych podług wzoru 4.

Wzór 4.

(Pólnisch.)

Członków wzmiankowanych w punkcie 150. nie trzeba zapisywać.

Wykazy te posyłać należy w dwóch egzemplarzach corocznie z końcem stycznia tej komendzie okręgowej pospolitego ruszenia, w której okręgu korporacja ma siedzibę.

Gdyby wykazy te nie nadeszły do komend okręgowych pospolitego ruszenia nawet pomimo przynaglenia lub gdyby jeszcze i po zarządzeniu uzupełnienia lub sprostowania były niedostatecznie sporządzone, winny rzeczzone komendy prosić polityczną władzę powiatową o pośrednictwo.

§ 12.

Utrzymywanie ewidencji u komend okręgowych pospolitego ruszenia.

37. U komend okręgowych pospolitego ruszenia utrzymuje się obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu w ewidencji w ogólności sumarycznie, głównie za pomocą „sumaryusza rejestrów pospolitego ruszenia“ według wzoru 5.; jako środek pomocniczy do prowadzenia ewidencji imiennej, przepisanej osobnymi postanowieniami, służą przedewszystkiem karty meldunkowe pospolitego ruszenia nadchodzące do komend okręgowych pospolitego ruszenia.

Jeden egzemplarz sprostowanych w razie potrzeby wykazów członków korporacji, mających charakter wojskowy a względnie noszących odznaki wojskowe, należy corocznie do dnia 20. marca przedłożyć komendzie terytorialnej obrony krajowej. podczas gdy drugi egzemplarz przechować należy w komendzie okręgowej pospolitego ruszenia.

Utrzymywać należy zapiski imienne co do tych obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy otrzymali szczególne przeznaczenia służbowe. i tych, którzy posiadali złoty medal za waleczność lub srebrny medal I. klasy za waleczność i wskutek skazania przez sąd karny medal za waleczność stracili, wreszcie co do byłych oficerów, urzędników wojskowych, kadetów (równorzędnych z kadetami), podoficerów i frajtrów (przywódców patrolu itd.) do służenia w pospolitym ruszeniu obowiązanych, którzy zostali skazani sądowo za zbrodnię lub przekroczenie z chciwości zysku (punkt 35).

Właściwy oddział wojska, marynarki wojennej lub obrony krajowej względnie komenda okręgowa pospolitego ruszenia winna, od skazanego, który stracił medal za waleczność wskutek zasądzenia przez sąd karny, odebrać dawny dokument uwolnienia względnie paszport pospolitego ruszenia, jeżeli go miał w rękach, a wygotować i wydać mu nowy dokument uwolnienia względnie paszport pospolitego ruszenia.

W obu przypadkach skazania należy przechowywać kartę księgi głównej oddziałowej stosownie uzupełnić i na nowo zaniknąć.

Z zapisku co do takich zasądzonych przesłać należy uwiadomienia dotyczącym oddziałom broni itd., a to co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy przeznaczeni zostali do zastąpienia ubytków w wojsku (marynarce wojennej), w myśl punktu 46. już w czasie pokoju, zaś co do wszystkich innych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia.

Zmiany co do miejsca pobytu obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy otrzymali osobne przeznaczenie służbowe należy wciągnąć do odnośnych zapisków na podstawie kart meldunkowych pospolitego ruszenia, nadchodzących ze strony politycznych władz powiatowych.

38. Sumaryusz rejestrów pospolitego ruszenia według wzoru 5. sporządzać należy corocznie na podstawie wyciągów z rejestrów pospolitego ruszenia zwierzchności gminnych i przedkładać go w odpisie komendzie terytoryalnej obrony krajowej najpóźniej do 31. marca.

39. Komenda okręgowa pospolitego ruszenia obowiązana jest zbierać, gatunkować, zachowywać oraz uzupełniać*) za każdym razem dokumenty księgi głównej (dokumenty co do obyczajów) wraz z załącznikami, nadsyłane przez oddziały, do których etatu dotyczące osoby należą oraz przez władze ewidencyjne pierwszej instancji wojska (marynarki wojennej, obrony krajowej) i przez żandarmeryę, a odnoszące się do obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy ubyli z pocztu księgi głównej lub wyszli z ewidencji wojskowej a względnie zostali uwolnieni (punkt 13.).

Odnosnie do tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy uzyskali prawo swojszczyzny w obrębie innego okręgu pospolitego ruszenia, należy przesłać dokumenty księgi głównej (dokumenty co do obyczajów) wraz z załącznikami komendom okręgowym pospolitego ruszenia, właściwym w danej chwili.

Gdy nadchodzą dokumenty księgi głównej, dotyczące się obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy naostatku należeli do stanu gaży-stów, przesłać należy odpowiednie uwiadomienie politycznej władzy powiatu swojszczyzny celem zarządzenia zapisania przyrostu tych osób w rejestrach pospolitego ruszenia (punkt 29.).

*) Wszystkie zmiany osobiste, zachodzące w czasie trwania obowiązku służby w pospolitym ruszeniu (kary), należy wciągnąć do kart księgi głównej (wyciągów z protokołów karnych, wykazów karnych), o ile dojdą do wiadomości.

40. Wyświęceni księża i duszpasterze, mający już posady, którzy przeszli z ewidencji rezerwy zapasowej do obowiązku służby w pospolitym ruszeniu, mają być utrzymywani w ewidencji za pośrednictwem wyciągów z księgi zapisków (wzór 15. do § 61., 3., usłup ostatni, przepisów o służbie wojskowej, część I.) nadsyłanych komendom okręgowym pospolitego ruszenia, a to przy dołączeniu odpisów kart księgi głównej.

Wykreślenie z wyciągu tego uskutecznia się w wszystkich wypadkach ubytku — zaraz, zaś z końcem roku co do tych, których obowiązek służby w pospolitym ruszeniu kończy się z tą chwilą.

Przy zmianie okręgu pospolitego ruszenia wskutek uzyskania nowego prawa swojszczyzny przesłać należy dotyczącej komendzie okręgowej pospolitego ruszenia odpis wyciągu wraz z odpisem karty księgi głównej, uzupełnionym w tym względzie. W innych wypadkach ubytku należy odpisy kart księgi głównej zniszczyć.

41. O wystąpieniu obowiązanych jeszcze do służby w pospolitym ruszeniu oficerów i urzędników ze związku wojska lub marynarki wojennej i o uwolnieniu wszystkich obowiązanych jeszcze do służby w pospolitym ruszeniu kadetów, aspirantów morskich, zastępców lekarzy-asystentów i aspirantów na urzędników z wyjątkiem tych, których uwalnia się z końcem roku po dopełnieniu powinności służbowej, należy w każdym wypadku z osobna zawiadomić komendę terytoryalną obrony krajowej przy powołaniu dat potrzebnych do ułożenia listy przedstawień co do wyznaczania na posady służbowe w pospolitym ruszeniu (wzór 21).

42. Dokumenty księgi głównej wraz z innemi dokumentami osobowemi, które wraz z niemi nadesłano, należy celem przechowywania ich w porządku podzielić na cztery grupy, a mianowicie:

Dokumenty księgi głównej obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których uwolniono (którzy wystąpili) po zupełnym dopełnieniu powinności służbowej.

Grupa A.

Co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy służyli w wojsku, licząc tu i rezerwistów zapasowych, podzielone według rodzajów broni (wojsk) jak następuje:

Główne rodzaje broni:

Piechota.
Strzelcy.
Konnica.
Artylerya polowa i górska.

Specyalne rodzaje broni, branże itd.:

Artylerya forteczna.
Artylerya techniczna (zakłady przyborów artyleryj).

Pionierzy (wraz z dawną inżynierją).
 Zakłady przyborów pionierskich.
 Pułk kolejowy i telegraficzny.
 Pociągi.
 Zakłady przyborów pociągowych.
 Oddziały sanitarne, szpitale garnizonowe i zakłady apteczne.
 Zakłady zaopatrzenia wojska.
 Zakłady zarządu mundurami.
 Zakład wojskowo-geograficzny.
 Dyrekcyje inżynierji.
 Oddziały budownictwa wojskowego.
 Branża stadnin.
 Inne zakłady, n. p. wojskowe zakłady naukowe itd.

Karty książki głównej wszystkich byłych żołnierzy od konnicy z wyjątkiem tych, których w trzecim roku służby prezencyjnej przeniesiono do artylerji fortecznej lub do pociągów, należy umieścić przy kartach książki głównej odnoszących się do konnicy, zaś karty byłych żandarmów przy kartach książki głównej ich poprzedniego rodzaju broni.

Do dokumentów książki głównej oddziałów sanitarnych należą także karty książki głównej tych wszystkich, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których w czasie ich służby przy wojsku przeniesiono do oddziałów sanitarnych z innych oddziałów broni i branz, a którzy z oddziałów sanitarnych przeszli do obrony krajowej względnie bezpośrednio do pospolitego ruszenia.

Karty książki głównej co do tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu pierwszego zaciągu, którzy swoją wojskową powinność służbową lub całą powinność służbową odbyli w branzie stadnin, należy złożyć przy kartach książki głównej oddziałów pociągów.

Grupa B.

Co do obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy służyli w marynarce.

Grupa C.

Co do obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, których od razu wcielono do obrony krajowej łącznie z rezerwistami zapasowemi lub którzy — nie należąc dawniej do wojska, marynarki wojennej lub obrony krajowej — wstąpili do żandarmerji.

Oddziały:

Piechota.
 Konnica.
 Zakłady.
 Żandarmerja.

Grupa D.

Dokumenty książki głównej obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu ze wszystkich rodzajów broni (oddziałów wojska), branz i zakładów itd.,

których uwolniono (którzy wystąpili) przed zupełnym dopełnieniem powinności służbowej.

Do tej grupy należy złożyć także dokumenty książki głównej tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których w myśl § 9. przepisu o meldowaniu się w pospolitym ruszeniu sklasyfikowano jako „niezdalnych do służby pod bronią“.

W obrębie każdego z rodzajów broni (oddziałów wojska) i każdej z branz itd. grup A i C i w obrębie grup B i D ułożyć należy dokumenty książki głównej podług klas wieku pospolitego ruszenia, — w każdej zaś klasie wieku podług nazwisk w porządku alfabetycznym.

43. Karty książki głównej oddziałowej nadliczbowe (które wskutek ponownego wzięcia do wojska osoby obowiązanej do służby w pospolitym ruszeniu przychodzą w dwóch egzemplarzach) i dokumenty książki głównej odnoszące się do osób nieobowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu należy zwrócić.

44. Ilość dokumentów książki głównej, odnoszących się do osób obowiązanych jeszcze do służby w pospolitym ruszeniu, wykazywać należy corocznie do dnia 31. marca komendzie terytorjalnej obrony krajowej przy użyciu „przeglądu“, który ma być sporządzony podług wzoru 6. i dołączony do summarusza rejestrów pospolitego ruszenia.

45. Komendy okręgowe pospolitego ruszenia winny w miarę potrzeby, co najmniej jednak raz na rok podejmować partyami ze starostw powiatowych spisy osób obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, a rejestry pospolitego ruszenia od gmin posiadających własny statut i załatwiających czynności politycznych władz powiatowych i na podstawie zamieszczonych tamże wpisów co do ubytków wyłączać odnośne dokumenty książki głównej.

46. Komendy okręgowe pospolitego ruszenia winny odnośnie do żołnierzy obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których przeznaczono do zastąpienia ubytków w c. i k. wojsku (marynarce wojennej), a których także przy wojsku (marynarce wojennej) utrzymuje się w przeglądzie, uwiadamiać dotyczące oddziały broni (branze, zakłady) do dnia 10. stycznia i 10. lipca każdego roku o wszystkich zmianach co do osób tych zachodzących, a to przy użyciu wykazu według wzoru 7.

Po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia winny komendy okręgowe pospolitego ruszenia przesyłać zaraz tym oddziałom broni i zakładom wojska (marynarki wojennej), które nie posiadają odpisów*) dokumentów osobowych co do przydzielonych im żołnierzy pospolitego ruszenia, odnośne dokumenty książki głównej wraz z załącznikami

*) Począwszy od roku 1902. winny już dotyczące oddziały broni i zakłady itd. zatrzymywać sobie te odpisy.

za pomocą spisu (wzór 1.), który już w czasie pokoju należy przygotować.

47. Gdy skończy się obowiązek służby w pospolitym ruszeniu albo w razie przedwczesnego wyjścia z obowiązku tego należy karty księgi głównej oddziałowej (odpisy kart księgi głównej zasadniczej i oddziałowej), zaopatrzone datą uwolnienia względnie odejścia, zamknąć i przechować wraz z załącznikami w komendach okręgowych pospolitego ruszenia według lat a w obrębie pojedynczych lat w porządku alfabetycznym — bez względu na stopień i oddział broni itd. — jeszcze przez lat 20, poczem należy je zniszczyć.

48. Komendy okręgowe pospolitego ruszenia otrzymają odnośnie do tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia sklasyfikowano w drodze superarbitrowania jako niezdatnych do służby wogóle, zawiadomienie o orzeczeniu w tej mierze zapadłym za pośrednictwem nadsyłanych kart prezentowania względnie konsygnacyi imiennych.

O obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których w ten sposób sklasyfikowano, należy zawiadomić polityczne władze powiatowe miejsca przynależności celem wykreślenia dotyczących osób z zapisków ewidencyjnych i rejestrów pospolitego ruszenia.

49. Celem sprostowania dokumentów księgi głównej co do tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których w czasie pokoju komisye poborowe lub superarbitryjne sklasyfikowały jako „niezdatnych do służby orężnej“ lub „niezdatnych wogóle do służby w pospolitym ruszeniu“, służą konsygnacye imienne, nadsyłane komendom okręgowym pospolitego ruszenia według postanowień § 9. : 8. przepisu o meldowaniu się w pospolitym ruszeniu.

Udokumentowanie dopełnionego obowiązku służby w pospolitym ruszeniu.

50. Po zupełnym dopełnieniu obowiązku służby w pospolitym ruszeniu otrzymają obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, którzy służyli wojskowo i posiadali paszporty pospolitego ruszenia

Wzór 8.

świadectwa uwolnienia według wzoru 8.*), wygotowane przez komendę okręgową pospolitego ruszenia. Komendy okręgowe pospolitego ruszenia winny te świadectwa uwolnienia celem doręczenia ich dotyczącym osobom przesłać politycznym władzom powiatowym miejsca swojszczyzny, te zaś władze mają je przesłać dalej i to jak następuje:

*) Obowiązany do służby w pospolitym ruszeniu, którzy służyli wojskowo i za zezwoleniem władzy emigrują, należy wydać świadectwo uwolnienia o podstawie odpowiednio zmienionej.

- a) co do osób osiadłych w własnym powiecie politycznym dotyczącym zwierzchnościom gminnym;
- b) co do innych osób, przebywających w innych powiatach w obrębie królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, politycznym władzom powiatowym, właściwym ze względu na miejsce pobytu, które prześlą je znowu zwierzchnościom gminnym miejsca pobytu;
- c) co do osób mieszkających w krajach Korony węgierskiej za pośrednictwem właściwych ze względu na przynależność c. k. komend okręgowych pospolitego ruszenia takimiż królewsko-węgierskim komendom, właściwym ze względu na miejsce pobytu;
- d) co do osób zamieszkałych w Bośni i Hercegowinie tudzież w okręgu Limu tamtejszym władzom powiatowym (urzędem powiatowym, ekspozyturom powiatowym, magistratowi miasta Sarajewa), względnie wojskowym komendom stacyjnym, znajdującym się w okręgu Limu, i
- d) co do osób, znajdujących się za granicą, wprost Ministerstwu obrony krajowej, a to w wypadkach pod c), d) i e) wymienionych celem spowodowania dalszego doręczenia.

Przy doręczaniu świadectw uwolnienia należy ściągnąć paszporty pospolitego ruszenia (§ 45.) i zwrócić je właściwym ze względu na przynależność komendom okręgowym pospolitego ruszenia tą samą drogą, w jakiej doręcza się świadectwa uwolnienia.

Świadectwa uwolnienia, których nie można doręczyć, przechować należy w tej komendzie okręgowej pospolitego ruszenia, która je wygotowała.

Przy przesyłaniu świadectw uwolnienia używa się spisu według wzoru 9., którego rubryki zawsze jak najdokładniej należy wypełniać.*)

Formalne unieważnianie zaginionych świadectw uwolnienia nie będzie miało miejsca.

§ 13.

Utrzymywanie ewidencji u komend terytoryalnych obrony krajowej.

51. U komend terytoryalnych obrony krajowej utrzymuje się ewidencję obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu w ogólności sumarycznie, za pomocą „głównego rejestru pospolitego ruszenia“ oraz w miarę potrzeby za pomocą osobnych wykazów i tabel przeglądowych.

*) Świadectwa uwolnienia dla osób, mających prawo swojszczyzny w krajach korony węgierskiej, które przebywają w tutejszej połowie Monarchii, prześlą królewsko-węgierskie komendy okręgowe pospolitego ruszenia wprost takimiż c. k. komendom właściwym ze względu na miejsce pobytu, te zaś prześlą je celem spowodowania dalszego doręczenia politycznym władzom powiatowym, właściwym ze względu na miejsce pobytu.

Rejestr główny pospolitego ruszenia sporządzać należy corocznie na podstawie sumaryuszów rejestrów pospolitego ruszenia, wygotowanych przez komendy okręgowe pospolitego ruszenia, podług wzoru 10. i przedkładać Ministerstwu obrony krajowej najpóźniej do końca kwietnia.

W razie potrzeby zażąda Ministerstwo obrony krajowej „przeglądu dokumentów księgi głównej, będących w przechowaniu u komend okręgowych pospolitego ruszenia“, zestawionego według wzoru 6.

Wraz z głównym rejestrem pospolitego ruszenia przedłożyć należy także „wykaz korporacji mających charakter wojskowy względnie noszących odznaki wojskowe“, sporządzony podług wzoru 11.

Rozdział III.

Uwalnianie od obowiązku służenia w pospolitym ruszeniu, wyłączanie od służby w pospolitym ruszeniu i czasowe pozostawianie obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu przy ich zajęciach po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia.

§ 14.

Uwalnianie od obowiązku służenia w pospolitym ruszeniu.

A. Osoby cywilne, tudzież przeznaczeni na posady oficerów i urzędników w pospolitym ruszeniu.

52. Od obowiązku służenia w pospolitym ruszeniu uwalniani będą dotknięci wadami ciała lub umysłu, które bezwarunkowo wykluczają zdolność do dopełnienia obowiązku służby w pospolitym ruszeniu (czynią dotkniętych niemi niezdołnemi do wszelkich, jakiegobądź rodzaju czynności służbowych w pospolitym ruszeniu): takie uwolnienie ważne jest trwale. Wady te wymienione są w wykazie, załącznik IV.

53. O uwolnieniu od obowiązku służenia w pospolitym ruszeniu orzekają komisye poborowe, rozpoznawcze i superarbitryjne albo ewentualnie komisye mieszane (§ 6. przepisu o meldowaniu się w pospolitym ruszeniu).

Przy ocenianiu niezdadności do czynności służbowych w pospolitym ruszeniu winny one postępować według postanowień „Przepisu o badaniu lekarskim obowiązanych do służby wojskowej“.

Uchwała, opiewająca „wykreślić“, wyraża zarazem uwolnienie od obowiązku służenia w pospolitym ruszeniu.

54. Odnośnie do postępowania celem przyznania uwolnienia od służby w pospolitym ruszeniu

obowiązanym do służby tej, którzy otrzymali wykształcenie wojskowe, i tym, którzy otrzymali karty przeznaczenia, lecz nie służyli wojskowo, rozstrzygają postanowienia §§ 5. i 9. przepisu o meldunkach w pospolitym ruszeniu. To samo postępowanie należy zastosować także co do innych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy nie posiadają wykształcenia wojskowego (którzy nie służyli wojskowo), jeżeli proszą zwierzchność gminną lub polityczną władzę powiatową względnie władze meldunkowe właściwe dla obowiązanych do meldowania się (§§ 2. i 4. przepisu o meldunkach w pospolitym ruszeniu) o uwolnienie od obowiązku służby w pospolitym ruszeniu.

55. Obowiązany do służby w pospolitym ruszeniu winien z własnych funduszów pokryć koszty połączone z stawieniem się przed jedną z komisji, wymienionych w punkcie 53.; w razie zupełnego ubóstwa winna go jednak gmina jego wspomódz w sposób wystarczający.

56. Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu a niezdadni do dopełnienia obowiązku służby tej wogóle albo też tylko do służby pod bronią, którzy nie poddadzą się zbadaniu przez komisję, zanotowani będą w rejestrach pospolitego ruszenia jako niezdadni względnie jako niezdadni do służby pod bronią. Winni oni jednak w razie powołania, o ile będą mogli odbyć podróż, bezwarunkowo stawić się do szeregów (punkt 170. ustęp ostatni).

57. Obowiązanym do służby w pospolitym ruszeniu a od służby tej uwolnionym, którzy służyli wojskowo i posiadają paszporty pospolitego ruszenia, wyda się świadectwo uwolnienia według wzoru 12., wygotowane przez komendę okręgową pospolitego ruszenia, tym zaś, którzy nie służyli wojskowo, certyfikaty uwolnienia od pospolitego ruszenia według wzoru 13., które wystawi właściwa ze względu na prawo swojszczyzny polityczna władza powiatowa; co do byłych gażystów komendy terytorjalne obrony krajowej potwierdzą uwolnienie na ich certyfikatach wystąpienia (certyfikatach).

Z uwolnieniem obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu od obowiązku służby tej połączone jest ich wykreślenie z rejestru pospolitego ruszenia; paszporty pospolitego ruszenia, które w danym przypadku znajdują się w ich ręku, należy ściągnąć i przesłać tym komendom okręgowym pospolitego ruszenia, które je wystawiły.

B. Wojskowi.

58. Oficerowie i urzędnicy wojskowi do służby w pospolitym ruszeniu przeznaczeni, którzy uważają się za niezdadnych do objęcia wyznaczonej im posady służbowej lub wogóle do służby w pospolitym ruszeniu, winni uczynić o tym doniesienie dotyczącej

Wzór 12.

Wzór 13.

komendzie terytoryalnej wojskowej (komendzie terytoryalnej obrony krajowej) za pośrednictwem właściwej władzy ewidencyjnej pierwszej instancji.

Uznaniu komendy terytoryalnej wojskowej (obrony krajowej) pozostawia się załatwienie tego doniesienia według postanowień przepisu o superarbitrowaniu albo według okoliczności krótszą drogą, jeżeli uproszczone postępowanie okazuje się odpowiednie.

W miejscach garnizonowych, w których urzędują komisye superarbitryjne dla oficerów, nie należy stosować postępowania uproszczonego przy badaniu tych oficerów i urzędników wojskowych, co do których komisye te mają wydawać orzeczenie.

59. Meldunki oficerów i urzędników wojskowych za granicą stale osiadłych przedstawiać należy wspólnemu Ministerstwu wojny (Ministerstwu obrony krajowej), które za pośrednictwem c. i k. Ministerstwa spraw zewnętrznych zarządzi zbadanie tych osób analogicznie do przepisów dla c. i k. misji i urzędów konsularnych (załącznik V. do § 108. przepisów o służbie wojskowej, część I., w szczególności zaś według postanowień zawartych w § 2., punkt 5.—7.) a następnie na podstawie wyniku badania wyda decyzję co do powinności służenia w pospolitym ruszeniu i przeznaczenia służbowego dotyczących odnośnego oficera lub urzędnika wojskowego.

60. Jeżeli z powodu niemożności odbycia podróży lub z innego ważnego powodu oficer lub urzędnik wojskowy nie może być badany w miejscu garnizonowym lub poborowym i jeżeli poczynione dochodzenia (badanie przez lekarza powiatowego, opinia politycznej władzy powiatowej i władzy ewidencyjnej I. instancji itp.) stwierdziły niewątpliwie jego niezdolność do wszelkiej służby w pospolitym ruszeniu albo jeżeli z przyczyny stwierdzonej oczywiście niezdolności oficera lub urzędnika do wszelkiej służby w pospolitym ruszeniu (§ 25., punkt 4. przepisów o służbie wojskowej, część I.) badanie tegoż jest zbyt ciężkie, natenczas komenda terytoryalna wojskowa (obrony krajowej) winna akt dochodzenia przedstawić wspólnemu Ministerstwu wojny (Ministerstwu obrony krajowej) do rozstrzygnięcia.

61. Postępowanie uproszczone, wspomniane w punkcie 58. polega na badaniu komisijnym, które, aby interesowani oficerowie lub urzędnicy wojskowi nie ponosili żadnych kosztów lub tylko bardzo małe, odbywać się będzie w miejscu ich zamieszkania lub w pobliżu tegoż; przytem postępować należy według postanowień § 38. przepisu o postępowaniu superarbitryjnym co do osób należących do c. i k. wojska, względnie c. k. obrony krajowej, a dotyczącą klasyfikację skutecznie według ustępu przedostatniego lit. a), b) lub c) tegoż punktu.

Koszta podróży ponosić mają sami oficerowie i urzędnicy wojskowi.

Komisya składa się:

1. w stacyach komend dywizji, brygady, komend twierdzy, placu lub też komend okręgowych uzupełnienia: z generała (admirala), gdzie zaś generał nie jest stacyonowany, z komendanta stacji.

z oficera sztabowego wojska (marynarki wojennej),

z reprezentanta (ile możności oficera sztabowego) obrony krajowej i

z lekarza sztabowego (w braku tegoż z naczelnego lekarza garnizonu);

2. w mniejszych miejscach: z wojskowych członków komisji poborowe objazdowej lub stałej albo, o ile to jest możebne, z członków wymienionych pod 1.

Ze względu na rozmaite wymagania służby w pospolitym ruszeniu opinia wyrażać ma: czy badany jest

a) zdalny do wyznaczonej dla niego,

b) zdalny do jakiegokolwiek innej,

c) niezdalny do żadnej zgoda

czynności w pospolitym ruszeniu — w przypadkach b) i c) dla czego — przyczem zapisać należy szczegółowo zdania odmienne pojedynczych członków komisji. Reprezentant obrony krajowej winien w każdym takim przypadku, gdy wbrew opinii innych członków komisji uznającej niezdatność uważa badanego za zdalnego do wyznaczonych dla niego lub do jakichkolwiek innych czynności w pospolitym ruszeniu, wypowiedzieć swoje odmienne zdanie.

Orzeczenia komisji przedstawić należy bezpośrednio komendzie terytoryalnej wojskowej (obrony krajowej), która następnie na podstawie wyników wydaje w przypadku a) dalsze odpowiednie zarządzenia i uwiadamia o nich interesowanego za pośrednictwem jego władzy ewidencyjnej pierwszej instancji.

62. Jeżeli badany jest oficerem lub urzędnikiem wojskowym na emeryturze lub w stosunku pozasłużbowym wojska lub marynarki wojennej, natenczas w przypadkach b) i c) komenda terytoryalna wojskowa przesyła akta komendzie terytoryalnej obrony krajowej właściwej ze względu na ewidencję pobytu, a ta przedstawia je Ministerstwu obrony krajowej, które wydaje rozstrzygnięcie i wraz z nim zwraca akta komendzie terytoryalnej obrony krajowej celem doreczenia ich komendzie terytoryalnej wojskowej.

Akta superarbitryjne lub akta komisijnego badania, dotyczące gażystów w obronie krajowej lub żandarmerji, przysyłać ma komenda terytoryalna obrony krajowej w przypadkach b) i c) Ministerstwu obrony krajowej do wydania rozstrzygnięcia.

§ 15.

Wyłączenie od służby w pospolitym ruszeniu.

63. Wyłączenie od służby w pospolitym ruszeniu (od czynnej służby w pospolitym ruszeniu) przyzna się w myśl § 2. ustawy o pospolitym ruszeniu z dnia 6. czerwca 1886. tym obowiązującym do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy są niezbędnie potrzebni na swoich stanowiskach służbowych do załatwiania spraw służby publicznej lub interesu publicznego.

Stosunki osobiste obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu nie stanowią podstawy do wyłączenia od służby w pospolitym ruszeniu.

O wyłączenie nie mogą prosić sami obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu, lecz proponować je mają tylko owe władze (urzędy) lub zakłady komunikacyjne itd., które uważają wyłączenie za potrzebne dla swojej gałęzi służbowej lub administracyjnej a względnie dla toku swej służby i usiłują je uzyskać.

Wnioski, dotyczące się wyłączenia, jakoteż same wyłączenia ograniczyć należy do najniezbędniejszych potrzeby; mianowicie zaś, gdy chodzi o osoby przeznaczone na posady oficerów lub urzędników w pospolitym ruszeniu, dalej o lekarzy, weterynarzy i konowalów, należących do pierwszego zaciągu, a spisanych w myśl punktu 143., jakoteż o tych obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy przeznaczeni są do zastępowania ubytków w wojsku, marynarce wojennej lub obronie krajowej (żandarmeryi), czynić można wnioski takie jedynie co do osób, których nie podobna zastąpić w ich zawodzie innymi ukwalifikowanymi osobami.

Wyłączenia od służby w pospolitym ruszeniu pozwala się częścią już w czasie pokoju, częścią zaś dopiero po zapowiedzeniu pospolitego ruszenia.

64. Wnioski w sprawie wyłączenia, które stawiane będą już w czasie pokoju, winny obejmować:

- a) gażystów pospolitego ruszenia (punkt 12.)
- b) wszystkich innych do służenia w pospolitym ruszeniu obowiązanych, którzy służyli w wojsku, w marynarce wojennej, obronie krajowej (tudzież w ich rezerwach zapasowych) lub żandarmeryi,
- c) spisanych w myśl punktu 143. lekarzy, inżynierów (wraz z niespisanymi inżynierami kolejowymi), architektów, budowniczych, dyplomowanych weterynarzy i konowalów, oraz
- d) obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, nieposiadających wykształcenia wojskowego, a przeznaczonych indywidualnie do czynności służbowych w celach wojennych i zaopatrzonych kartami przeznaczenia do pospolitego ruszenia.

65. Wniosków na wyłączenie nie stawia się:

- a) co do księży katolickich, wyświęconych i duszpasterzy innych wyznań, mających już posady, którzy pełnią obowiązek służby w pospolitym ruszeniu tylko w miarę zapotrzebowania duszpasterzy wojskowych a nie mają przeznaczenia do służby wojennej, oraz
- β) co do personalu straży skarbowej i lasów państwowych (leśniczych, dozorców lasowych, strażników lasowych), który powołuje się do służby w pospolitym ruszeniu tylko w miarę każdorazowych wypadków wojennych, o ile pozwalają na to względy na służbę zawodową.

66. Wyłączenie nabiera mocy obowiązującej z dniem, w którym go dozwolono, a gaśnie:

1. skoro obowiązany do pospolitego ruszenia opuści odnośną służbę, będzie oddalony lub przeniesiony do innej władzy (zakładu, urzędu itd.) — z wyjątkiem funkcjonariuszy zakładów komunikacyjnych oraz funkcjonariuszy pocztowych i telegraficznych;

2. jeżeli urząd (władza, zakład itd.), od którego pochodził wniosek na wyłączenie, przestał funkcjonować;

3. jeżeli odnośna, do służby w pospolitym ruszeniu obowiązana osoba wejdzie w skład wojska (marynarki wojennej, obrony krajowej, żandarmeryi) w drodze dobrowolnego wstąpienia lub w inny sposób;

4. jeżeli wyłączonego od służby w pospolitym ruszeniu z uwagi na interes wojskowy przeznaczono imiennie do pełnienia szczególnych usług wojennych i

5. jeżeli wyłączony wyjdzie z obowiązku służby w pospolitym ruszeniu.

67. Pozostawienie na zajmowanej posadzie, dozwolone według § 47. przepisów o służbie wojskowej, część II., które przyznano osobom przechodzącym do pospolitego ruszenia w ostatnim roku ich powinności służbowej przy wojsku (marynarce wojennej, obronie krajowej) albo tym z obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których na podstawie mylnych dał jako obowiązanych do służby w wojsku (marynarce wojennej, obronie krajowej) zaproponowano pozostawić na zajmowanych posadach służbowych, ma być uważane za wyłączenie od służby w pospolitym ruszeniu; wyłączenie takie gaśnie z końcem czerwca tego roku, który następuje po roku wyłączenia.

Wyłączenie od służby w pospolitym ruszeniu przyznane wskutek mylnego wniosku osobom obowiązującym jeszcze do służby w wojsku lub w obronie krajowej, nie ma znaczenia.

Wygotowanie, opiniowanie, przesyłanie i załatwianie wniosków co do wyłączenia.

68. Wnioski co do wyłączenia od służby w pospolitym ruszeniu będą stawiane*) do dnia 15. lutego w dwóch egzemplarzach przy użyciu spisów według wzoru 14., a to:

Wzór 14.

a) do Ministerstwa obrony krajowej:

1. ze strony naczelnych urzędów dworskich i władz centralnych, zarówno co do ich własnych funkcyjaryuszów jak i co do funkcyjaryuszów ich ewentualnych wydziałów pomocniczych;

2. α) ze strony władz wojskowych (władz marynarki wojennej), komend i zakładów — za pośrednictwem wspólnego Ministerstwa wojny, względnie wspólnego Ministerstwa wojny, sekcji marynarki — i

β) ze strony zakładów obrony krajowej odnośnie do kierowników, dyrektorów, inżynierów i innych urzędników, a więc osób obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, nie należących do grona robotników, które posiadają stopień oficerski (urzędniczy) albo służyły w sile zbrojnej (żandarmerii) albo spisane są według punktu 143., a które mają zajęcie przy takich przedsiębiorstwach państwowych (prywatnych) i zakładach przemysłowych (fabrykach itd.)**), z których wymienione władze, komendy i zakłady korzystają celem pokrycia potrzeb siły zbrojnej lub z innych względów wojskowych;

3. ze strony dyrekcji (zarządów) kolei żelaznych (elektrycznych), dalej ze strony przedsiębiorstw tramwajów parowych odnośnie do ich funkcyjaryuszów — za pośrednictwem Ministerstwa kolei żelaznych;

4. ze strony dyrekcji przedsiębiorstw żeglugi parowej odnośnie do ich funkcyjaryuszów

*) Wnioski co do wyłączenia, odnoszące się do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy przynależą do krajów Korony węgierskiej, należy według „przepisu służbowego, odnoszącego się do królewsko-węgierskiego pospolitego ruszenia, część pierwsza“, wydanego przez królewsko-węgierskiego Ministra obrony krajowej, przesyłać za pośrednictwem władz itd., powołanych do oświadczenia się na te wnioski. królewsko-węgierskiemu Ministrowi obrony krajowej, dołączając w danym razie wykaz zgłoszonych wyłączeń, które przyznano już w poprzednich latach. Wspomniane wykazy należy ewentualnie i wówczas przesyłać, jeżeli nie stawia się wniosków na wyłączenie.

**) Co do wniosków względem pozostawienia robotników obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu przy ich zajęciu w takich przedsiębiorstwach, obowiązują postanowienia przepisu o robotnikach.

ryuszów — za pośrednictwem Ministerstwa handlu;

5. ze strony k. w. ministrów, gubernatora Rjeki i bana Kroacyi-Slawonii i Dalmacyi odnośnie do osób niezbędnie potrzebnych w krajach Korony węgierskiej ze względu na służbę publiczną;

6. ze strony rządu krajowego w Bośni i Hercegowinie odnośnie do osób obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, mających zajęcie przy władzach, zakładach i przy kolejach państwowych w Obszarze zajętym — za pośrednictwem c. i k. wspólnego Ministerstwa w sprawach Bośni i Hercegowiny — i

7. ze strony dyrekcji wojskowej kolei w Obszarze zajętym odnośnie do funkcyjaryuszów tej kolei — za pośrednictwem wspólnego Ministerstwa wojny —

o ile osoby obowiązane do służby w pospolitym ruszeniu a wymienione pod 5., 6. i 7. mają prawo swojszczyzny w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych;

b) do komendy terytorialnej obrony krajowej, w której okręgu znajdują się osoby objęte wnioskiem na wyłączenie:

1. ze strony c. k. oraz samorządnych władz krajowych zarówno odnośnie do ich własnych funkcyjaryuszów jak i funkcyjaryuszów wszystkich podlegających im władz, urzędów i zakładów, ze strony politycznych władz krajowych nadto także odnośnie do osób zatrudnionych w przedsiębiorstwach prywatnych, których wyłączenie uznają polityczne władze powiatowe za niezbędnie potrzebne ze względu na interes publiczny i których wyłączenie zawnioskowały, jak na przykład aptekarze;

2. ze strony rektorów c. k. wszechnic, tudzież

3. ze strony władz wojska i marynarki wojennej (komend, zakładów) co do osób obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, a przy władzach tych zatrudnionych, z wyjątkiem osób, z którymi ma się postępować w myśl § 7. przepisu o robotnikach, wreszcie

4. ze strony austriackiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża, ze strony zakonów rycerskich i ze strony patriotycznych (kobiecych), krajowych towarzystw pomocy, odnośnie do personalu, który tamże jest zatrudniony lub w razie wojny ma być użyty.

69. W razie znacznych zmian co do personalu można wyjątkowo także później postawić wnioski co do wyłączenia.

70. Przy układaniu spisów postępować należy z największą dokładnością, zwłaszcza co do rubryk

2. do 7., które, o ile to będzie możliwe, wypełniać należy na podstawie pism urzędowych. w szczególności na podstawie wojskowych dokumentów legitymacyjnych.

Ponieważ dozwolone wyłączenie ważne jest tak długo, dopóki istnieje powód, który rozstrzygał względem dozwolenia go, przeto należy objąć wnioskami na wyłączenie tych tylko obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których jeszcze nie wyłączono lub co do których tytuł wyłączenia już raz przestał istnieć, lecz obecnie na nowo wchodzi w życie; wpis skutecznie się według klas wieku, poczynając od najstarszej.

Wnioski należy w krótkości uzasadnić, a względnie naczelne urzędy dworskie, władze centralne, krajowe i inne, którym w myśl postanowień, powyżej przytoczonych władze (urzędy, zakłady itd.) podwładne wnioski takie przedkładają, winny na nie oświadczyć się, przyczem należy z jednej strony strzedz wprowadzić odpowiednio interesu odnośnej galezi służbowej, z drugiej jednak strony kierować się bezwarunkowo zasadą, iż w czasie wojny interes siły zbrojnej ma pierwszeństwo przed jakimkolwiek innym wymaganiem służby publicznej.

Władze opiniujące winny zatem ściśle badać wnioski i wykreślić ze spisów tych wszystkich obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy nie są niezbędnie potrzebni na swoich posadach służbowych.

Odnosnie do funkcyonaryuszy zakładów komunikacyjnych (zakładów pocztowych i telegraficznych) może odpaść potrzeba opiniowania, jeżeli przełożone dyrekcje (zarządy) stwierdzą niewątpliwie, że odnośnie osoby zajmują rzeczywiście posady służbowe, wymienione w wniosku co do wyłączenia.

71. Te władze, które wniosków swoich dotyczących wyłączenia nie przedkładają bezpośrednio Ministerstwu obrony krajowej względnie komendom terytoryalnym obrony krajowej, winny wnioski te przedstawić władzom (komendom, zakładom), powołanym do opiniowania, do połowy grudnia, zaś dyrekcje kolei żelaznych (zarządy kolei żelaznych) już z początkiem listopada.

72. Ministerstwo obrony krajowej i komendy terytoryalne obrony krajowej badają nadesłane wnioski, ewentualnie prosią także spisy na podstawie posiadanych dokumentów ewidencyjnych i innych materiałów pomocniczych i uwalniają od służby w pospolitym ruszeniu tych do służby tej obowiązanych, licząc tu także ewentualnie własny, niezbędnie potrzebny personal, co do których nie zachodzi przeszkoda z punktu widzenia wojskowego. Powzięte postanowienie wpisuje się do rubryki 12. obu spisów, a to z krótkim uzasadnieniem ewentualnej odmowy zawnioskowanego wyłączenia.

Jeżeli postawiono wnioski co do wyłączenia oficerów lub urzędników wojskowych, którzy nie są wyznaczeni do służby w pospolitym ruszeniu, zawiadomi się o tym dotyczące naczelne urzędy dworskie, władze centralne, władze krajowe itd. celem postąpienia w myśl § 56. ustawy o służbie wojskowej.

Nie można uwzględnić wniosków stawianych co do obowiązanych do pospolitego ruszenia. jeżeli we wnioskach tych daty rubryk 2. i 6., ważne dla oceny sprawy, wciągnięto jedynie w sposób wadliwy.

73. Władze wnioskujące (opiniujące) itd. mogą wnioski, które komenda terytoryalna obrony krajowej odrzuci, a co do których władze te sądzą, iż należy przy nich obstawać, przedstawić swojej przełożonej władzy naczelnej do decyzji, która zapadnie w porozumieniu z Ministerstwem obrony krajowej.

74. O postanowieniu Ministerstwa obrony krajowej względnie komend terytoryalnych obrony krajowej zawiadamia się odnośnie władze, zwracając im jeden egzemplarz wspomnianych spisów. Władze te winny spowodować, aby wyłączonych zawiadomiono o wyłączeniu; w tym celu zwrócić należy podległym władzom (urzędowi, zakładom itd.) nadesłane przez nie spisy.

Zwrócone spisy należy tak długo przechowywać, jak długo ważne jest wyłączenie wymienionych tamże osób, i uzupełniać je każdorazowo stosownie do zmian, które zachodzą.

Wyłączonemu nie doręcza się dokumentu stwierdzającego wyłączenie.

Drugie egzemplarze spisów pozostają w Ministerstwie obrony krajowej względnie w komendach terytoryalnych obrony krajowej, gdzie podzielone według władz, urzędów itd. są przechowywane i utrzymywane w przeglądzie. Spisy bezprzedmiotowe należy zaraz wyłączyć i zniszczyć.

Co do dalszych zawiadomień o dozwolonych wyłączeniach, jakie okazałyby się potrzebne a do których w ogólności używać należy kart ewidencyjnych według wzoru 15., obowiązują postanowienia tabelaryczne, znajdujące się na dwóch następnych stronach. jak również postanowienia punktów 75., 76. i 77.

75. Komendy okręgowe pospolitego ruszenia, właściwe ze względu na prawo swojszczyzny, obowiązane są zawiadomić polityczne władze powiatowe miejsca przynależności o dozwolonych wyłączeniach. obowiązkiem zaś zawiadomienia gmin przynależności ciąży na właściwych politycznych władzach powiatowych.

W tym celu winny komendy okręgowe pospolitego ruszenia wszystkie karty ewidencyjne nadesłać im od początku roku — o ile one nie dotyczą osób posiadających stopień oficerski (urzędnicy) — przesłać corocznie z końcem czerwca poli-

Wzór 15.

tycznym władzom powiatowym miejsca swojszczyzny w celu ich urzędowego zużytkowania; o przesyłce tej należy zrobić odpowiedni krótki zapisek.

76. Polityczne władze powiatowe winny na podstawie nadesłanych kart ewidencyjnych uzupełnić swoje spisy (rejestry pospolitego ruszenia), zarządzić zanotowanie dozwolonych wyłączeń w rejestrach pospolitego ruszenia gmin przynależności i zwrócić następnie wszystkie karty ewidencyjne komendom okręgowym pospolitego ruszenia najpóźniej do połowy lipca.

W rubryce karty ewidencyjnej, przeznaczonej na uwagi należy zaznaczyć niedostatki, jakie spostrzeżono przy zanotowaniu lub przeszkody pod względem zanotowania.

Przed zwrotem kart ewidencyjnych winny polityczne władze powiatowe zaopatrzyć je na odwrotnej stronie swoją pieczęcią urzędową.

77. Jeżeli wyłączony nie ma prawa swojszczyzny w podanej gminie, natenczas komenda okręgowa pospolitego ruszenia winna wystosować w tym względzie zapytanie do bezpośrednio przełożonej władzy itd. wyłączonego i wydać na podstawie dotyczącego wyniku dalsze zarządzenia w myśl powyższych postanowień.

Meldunki do Ministerstwa obrony krajowej względnie do odnośnych komend terytoryalnych

obrony krajowej należy składać w myśl punktu 81. półrocznie, w tych jednak wypadkach natychmiast, w których okaże się, że wyłączony przynależy do krajów Korony węgierskiej, wówczas bowiem wyłączenie nie ma w ogóle znaczenia.

78. Komendy terytoryalne obrony krajowej winny notować wyłączenia przyznane zarówno przez siebie jak i przez Ministerstwo obrony krajowej, o ile wyłączenia te odnoszą się do gażystów pospolitego ruszenia lub do osób prenotowanych na posady gażystów w pospolitym ruszeniu, w myśl punktu 101. w liście zapisków, zaś wyłączenia osób spisanych w myśl punktu 143., ustęp pierwszy, w odnośnych spisach; co do wyłączonych byłych oficerów i urzędników wojskowych, których przeglądu nie prowadzi się ani w liście ewidencyjnej ani w liście zapisków, należy utrzymywać osobne zapiski.

79. Komendy okręgowe pospolitego ruszenia właściwe ze względu na przynależność winny przechowywać nadsyłane karty ewidencyjne, ułożone według klas wieku, a w każdej klasie wieku w porządku abecedowym; karty, które stały się bezprzedmiotowe, należy wprost wyłączyć i zniszczyć.

Karty księgi głównej obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy służyli wojskowo, a których wyłączono, należy wyciągnąć z odnośnych grup, uporządkować według lat a w obrębie tychże abecedowo i przechować osobno.

O wyłączeniu od służby w pospolitym ruszeniu zawiadania		odnośnie do		wspólne Ministerstwo wojny		wspólne Ministerstwo wojny, sekcją marynarki		Ministerstwo obrony krajowej		komendę terytoryalną wojskową		komendę						właściwą komendę okręgową uzupełnienia obrony krajowej (komendę placu obrony krajowej w Wiedniu)								
												terytoryalną obrony krajowej		okręgową pospolitego ruszenia												
												miejsca pobytu		przeznaczenia służbowego		miejsca przynależności			miejsca pobytu		przeznaczenia służbowego		miejsca przynależności			
																								wylączonego		
Ministerstwo obrony krajowej				oficerów i urzędników w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym		wojska (marynarki wojennej)		1) 1	1) 1	.	.	2) 1	2) 1		
						obrony krajowej (żandarmeryi)		1) 1	.	.	.	2) 1	2) 1	
				oficerów i urzędników w stosunku ewidencji obrony krajowej				1) 1	1) 1	.	.	2) 1	1	
				osób stanu cywilnego	przeznaczonych na posady oficerów (urzędników) w pospolitym ruszeniu			1) 1	1) 1	.	.	2) 1	1	1	.	.
					spisanych w myśl punktu 143., ustęp 1.			2) 1	1	.	.
				nie desygnowanych byłych oficerów, urzędników wojskowych i kadetów (równorzędnych z nimi)				1	1	.	.	.
				innych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy służyli wojskowo lub w myśl punktu 64. d) otrzymali indywidualne przeznaczenie				1	.	.
Komenda terytoryalna obrony krajowej		która dozwolila wyłączenia	oficerów i urzędników w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym		wojska (marynarki wojennej)		.	.	3) 1	1	.	2) 1	.	1	4) 1			
					obrony krajowej (żandarmeryi)		.	.	3) 1	.	2) 1	.	1	4) 1	.	1	.	.								
			oficerów i urzędników w stosunku ewidencji obrony krajowej				.	.	3) 1	5) 1	.	1	.	1	4) 1				
			osób stanu cywilnego	przeznaczonych na posady oficerów (urzędników) w pospolitym ruszeniu			.	.	3) 1	5) 1	.	1	.	1	.	1	4) 1	6) 1		
				spisanych według punktu 143., ustęp 1.			.	.	.	5) 1	.	.	.	1	.	6) 1		

U w a g a: 1) Odnośnie do osób, które wprost oddano do rozporządzenia w celu zastąpienia ubytków w wojsku (marynarce wojennej) lub w celu pełnienia szczególnych usług, o ile zawiadomienie nie nastąpiło już przez załatwienie wniosku na wyłączenie, przy użyciu wykazu zmian według osobnych postanowień.

2) Do wiadomości i celem dalszego zawiadomienia interesowanych komend własnego okręgu.

3) Przy użyciu wykazu zmian według wzoru 24.

4) Tylko komendy okręgowe pospolitego ruszenia własnego okręgu.

5) Odnośnie do osób oddanych do rozporządzenia właściwej komendzie terytoryalnej wojskowej przy użyciu wykazu zmian według osobnych postanowień.

6) Wprost.

Polityczne władze powiatowe, właściwe ze względu na prawo swojszczyzny, winny o zmianach, o których dowiedziały się, zawiadomić jak najspieszniej celem sprostowania dotyczących dokumentów ewidencyjnych zarówno gminy przynależności, jak i właściwe ze względu na prawo swoj-

szczyzny komendy okręgowe pospolitego ruszenia — a to te ostatnie najpóźniej do dnia 6. odnośnego miesiąca — przy użyciu wykazu (wzór 17.).

Dalsze zawiadomienia, które uskutecznić mają komendy okręgowe pospolitego ruszenia, dokonane będą według postanowień umieszczonej poniżej tabeli:

a mianowicie odnośnie do		do połowy		do 20.		do oddziałów broni (branz, zakładów) wojska (materiały wojennej)					
		stycznia i lipca każdego roku									
		wprost do									
		Ministerstwa obrony krajowej	komendy tery- toryalnej obro- ny krajowej		komendy okręgowej pospolitego ruszenia						
			miejsca pobytu	która dozwolila wyłączenia	miejsca pobytu		nowego miej- sca swoj- szczyzny	nowego miej- sca pobytu			
przy użyciu wykazu według wzoru 17.						według punktu 125.					
oficerów i urzędników wojskowych.		którzy ze strony Ministerstwa obrony krajowej	ze strony komend terytoryalnych obrony krajowej	uzyskali wyłączenie	.	1) 1	.	.	.	1	.
osób stanu cywilnego	przeznaczonych na posady oficerów (urzędników),				.	1) 1	.	.	.	1	.
	spisanych w myśl punktu 143.. ustęp 1.,				1	1)	1	1	.	.	
niedesygnowanych byłych oficerów, urzędników wojskowych i kadetów (równorzędnych z niemi),					1	1)	.	.	1	.	.
innych obowiązanych do służby w pospo- litym ruszeniu, którzy służyli wojskowo lub w myśl punktu 64. d) otrzymali indy- widualne przeznaczenie,					1	.	.	.	1	.	2) 1
oficerów i urzędników wojskowych.					.	.	1
osób stanu cywilnego	przeznaczonych na posady oficerów (urzędników),				.	.	1
	spisanych według punktu 143.. ustęp 1.,				.	.	1	1	1	.	.
niedesygnowanych byłych oficerów, urzędników wojskowych i kadetów (równorzędnych z niemi),					.	.	1	.	1	.	.
innych obowiązanych do służby w pospo- litym ruszeniu, którzy służyli wojskowo albo według punktu 64. d) otrzymali indy- widualne przeznaczenie.					.	.	1	.	1	.	2) 1

U w a g a : 1) O przesiedleniach, które powodują zmianę w ewidencji co do pobytu, prowadzonej przez komendy terytoryalne obrony krajowej należy donieść tej komendzie terytoryalnej obrony krajowej, która dotychczas była właściwa do utrzymywania ewidencji.

2) Odnosi się tylko do zgasyłych wyłączeń, o których odnośnie do osób przeznaczonych do zastąpienia ubytków w wojsku (marynarce wojennej) uwiadamiać należy odnośnie oddziały broni (branz, zakłady) według postanowień punktu 46.

Te komendy okręgowe pospolitego ruszenia, które zawiadomiono o zmianach co do gażystów pospolitego ruszenia. nie pozostających w ich ewidencji, winny zaznaczyć to wyraźnie, wciągając odnośne osoby do wykazu (wzór 17.), który ma być przesłany przelożonej komendzie terytoryalnej obrony krajowej; ta zaś komenda obowiązana jest stwierdzić przynależność odnośnych osób pod względem ewidencji i zarządzić według wyniku. to co ewentualnie byłoby dalej potrzebne.

U w a g a : 1) O przesiedleniach, które powodują zmianę w ewidencji co do pobytu, prowadzonej przez komendy terytorialne obrony krajowej należy donieść tej komendzie terytorialnej obrony krajowej, która dotychczas była właściwa do utrzymywania ewidencji.

2) Odnosi się tylko do zgasyłych wyłączeń, o których odnośnie do osób przeznaczonych do zastąpienia ubytków w wojsku (marynarce wojennej) uwiadamiać należy odnośne oddziały broni (branże, zakłady) według postanowień punktu 46.

Te komendy okręgowe pospolitego ruszenia, które zawiadomiono o zmianach co do gażystów pospolitego ruszenia, nie pozostających w ich ewidencji, winny zaznaczyć to wyraźnie, wciągając odnośne osoby do wykazu (wzór 17.), który ma być przesłany przełożonej komendzie terytorialnej obrony krajowej; ta zaś komenda obowiązana jest stwierdzić przynależność odnośnych osób pod względem ewidencji i zarządzić według wyniku, to co ewentualnie byłoby dalej potrzebne.

Komendy terytorialne obrony krajowej winny pisków i wciągnąć wszystkie zmiany, które w liście na podstawie wykazów komend okręgowych pospolitego ruszenia sprostować odnośne spisy i listę za- tej poczyniono, do wykazu zmian odnoszących się do pospolitego ruszenia, który w najbliższym terminie

ma być przedłożony Ministerstwu obrony krajowej; komendy te winny także w razie potrzeby postąpić co do zmian odnoszących się do gazystów pospolitego ruszenia i osób stanu cywilnego, spisanych według punktu 143., ustęp 1. w myśl punktów 127 i 144.

82. Władze, które spowodowały wyłączenie od pospolitego ruszenia, obowiązane są donieść natychmiast wymienionym w punkcie 81., ustęp 1., komendom okręgowym pospolitego ruszenia względnie politycznym władzom powiatowym o wszystkich, w chwili zapowiedzenia pospolitego ruszenia zgasyłych wyłączeniach, o których nie uczyniono jeszcze doniesienia, zaś o wyłączeniach, które gasną w czasie wojny, w każdym wypadku osobno; te ostatnie komendy (władze) mają obowiązek wydania potrzebnych zarządzeń celem ewentualnego natychmiastowego pociągnięcia odnośnych osób do służby w pospolitym ruszeniu.

83. Po zapowiedzeniu pospolitego ruszenia można pod warunkiem, wymienionym w punkcie 63., ustęp 1., zaproponować do wyłączenia od służby w pospolitym ruszeniu:

- a) osoby wymienione w punkcie 64. pod a), b), c) i d) jeżeli wstąpiły do zawodu uzasadniającego ich wyłączenie dopiero po nadesłaniu ostatniego wniosku na wyłączenie, postawionego w czasie pokoju;
- b) wszystkich innych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których powołano do służby pod bronią lub do pełnienia innych usług w celach wojennych (do celów roboczych itd.), między innymi także bezpośrednich kierowników wielkich zakładów przemysłowych, jeżeli interes publiczny wymaga, aby zakłady te prowadzono dalej bez przeszkody i gdyby przez wstrzymanie ich ruchu, chociażby tylko na pewien czas, źródła zarobku znacznej części ludności mogły ulec zniweczeniu albo gdyby nie można było w inny sposób zaspokoić potrzeb bezwarunkowo niezbędnych;
- c) tych członków korporacji specjalnie przeznaczonej do służby w pospolitym ruszeniu (punkt 148.), którzy osobiście nie są obowiązani do służby tej; i
- d) służących, stajennych, woźniców, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy mogą być wzięci w pole przez wyższych funkcjonariuszy wojskowych i cywilnych, urzędników cywilnych, delegatów i lekarzy niemieckiego Zakonu rycerskiego, udzielnego Zakonu rycerzy maltańskich i korporacji Czerwonego Krzyża.

84. Jeżeli w razie uruchomienia okaże się, że dla poparcia wydajności tych gałęzi przemysłu (przedsiębiorstw przemysłowych), z których w zna-

cznej mierze korzysta się celem pokrycia potrzeb siły zbrojnej, trzeba pracujących tamże obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy w swym zajęciu są niezbędni, wyłączyć od służby w pospolitym ruszeniu, natenczas winny dotyczące władze wojskowe lub zakłady wojska (marnarki, obrony krajowej) przedstawić odnośne wnioski przy użyciu spisów wprost tej komendzie terytorialnej obrony krajowej, w której okręgu służbowym owe władze (zakłady*) znajdują się; komenda ta załatwiać je będzie podług postanowień, dotyczących się wyłączeń w czasie pokoju.

85. Wyżsi funkcjonariusze itd. wymienieni w punkcie 83. pod d) winni zaraz po ogłoszeniu rozkazu mobilizacyjnego (rozkazu zapowiadającego i powołującego pospolite ruszenie) postawić odnośne wnioski co do wyłączenia u tej komendy terytorialnej obrony krajowej, w której okręgu służba, proponowana do wyłączenia, posiada prawo swojszczyzny.

Wnioski te winny podawać imię (chrzestne) i nazwisko rodowe, rok urodzenia, prawo swojszczyzny i charakter służbowy dotyczącej osoby, obowiązanej do służby w pospolitym ruszeniu (co do tych, którzy służyli wojskowo także dawny oddział broni i dawny stopień wojskowy), a mają one być załatwiane przez komendy terytorialne obrony krajowej tak, jak to jest przepisane co do wyłączeń w czasie pokoju.

86. Co do wygotowania, opiniowania, przesyłania i załatwiania wszystkich innych wniosków na wyłączenie, z pośród których wnioski odnoszące się do kierowników wielkich zakładów przemysłowych (punkt 83. b) powinny w ogólności wychodzić od politycznych władz powiatowych i być przesyłane za pośrednictwem politycznych władz krajowych dotyczącym komendom terytorialnym obrony krajowej do rozstrzygnięcia, obowiązują postanowienia wydane w tym względzie co do wyłączenia w czasie pokoju. Wszystkie te wyłączenia powodują, gdyby dotyczące osoby pociągnięto już do służby w pospolitym ruszeniu, natychmiastowe ich uwolnienie z tej służby.

Komenda okręgowa pospolitego ruszenia winna uwiadamiać o dozwolonych wyłączeniach od służby w pospolitym ruszeniu dotyczące oddziały broni (zakłady) wojska, marynarki wojennej albo obrony krajowej względnie dotyczące oddziały broni (oddziały) pospolitego ruszenia. Osoby zaproponowane do wyłączenia muszą bezwarunkowo stawić się do szeregów. jeżeli je wezwano do natychmiastowego stawienia się zapomocą kart przeznaczenia lub kart powołujących, wszystkie inne osoby mogą wyczekiwać

*) Władze (zakłady) tego rodzaju znajdujące się w krajach Korony węgierskiej winny odnośne wnioski swoje przysyłać do rozstrzygnięcia komendzie terytorialnej obrony krajowej we Wiedniu.

odnośnego rozstrzygnięcia na swych posadach służbowych względnie innych posadach.

87. Upoważnia się polityczne władze powiatowe miejsce pobytu do przyznawania wyłączenia od służby w pospolitym ruszeniu tym obowiązany do niej, których według punktu 146., sumarycznie spisano i powołano do szczególnych usług w celach wojennych (do celów roboczych itd.), a którzy są niezbędnie potrzebni na swoich posadach służbowych lub w ogóle w innym swoim zajęciu. Wskutek wyłączeń tych nie można zmniejszać liczby tego rodzaju osób, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, które ma się dostarczyć celem pełnienia szczególnych usług w celach wojennych. W tych wypadkach wyłączenia nie przesyła się zawiadomień politycznym władzom powiatowym miejsca swojej siedziby a zawiadomić o nich należy tylko zwierzchności gmin pobytu.

§ 16.

Czasowe pozostawienie obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu na ich posadach po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia.

88. Osoby obowiązane do służby w pospolitym ruszeniu, zatrudnione przy władzach politycznych, które są niezbędnie potrzebne na swoich posadach służbowych celem przeprowadzenia mobilizacji a bezwarunkowo nie mogą być zastąpione innymi odpowiednimi osobami, mogą być pozostawione przez komendy terytorjalne obrony krajowej na zajmowanych posadach służbowych aż do 15. ewentualnie 26. dnia po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia, personal kancelaryjny pomocniczy jednak tylko do 15. dnia, w którym to wypadku pozostawienie takie uważać należy za wyłączenie od służby w pospolitym ruszeniu aż do pierwszego lub drugiego z powyższych terminów.

Przedsiębiorców restauracyjnych na stacjach kolei żelaznych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu mogą komendy terytorjalne obrony krajowej na wniosek komend terytorjalnych wojskowych pozostawić w ich odnośnym stosunku kontraktowym aż do 26. dnia mobilizacji.

Wszystkie wnioski stawiane w myśl tego punktu winny nadejść do komend terytorjalnych obrony krajowej do dnia 10. kwietnia.

89. Odnośnie do pozostawienia naczelników (kierowników) politycznych władz powiatowych i ich zastępców, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, jak również funkcjonariuszy gminnych, należących do pospolitego ruszenia na ich posadach służbowych (urzędowych) aż do 15. dnia po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia, rozstrzygają osobne przepisy, w tym względzie obowiązujące.

Gdyby organy wymienionych kategorii, które według powołanych osobnych postanowień pozosta-

wiono na ich posadach aż do 15. dnia po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia były wyznaczone na posady gażystów w pospolitym ruszeniu lub były spisane według punktu 143., natenczas winny komendy okręgowe pospolitego ruszenia wymienić osoby te komendom terytorjalnym obrony krajowej.

Rozdział IV.

Pokrycie zapotrzebowania gażystów w pospolitym ruszeniu.

§ 17.

Osoby, wchodzące w rachubę przy obsadzaniu posad oficerów (urzędników) w pospolitym ruszeniu.*)

90. Zapotrzebowanie oficerów (urzędników) pospolitego ruszenia pokrywa się,

A. pod bronią:

1. przez przydzielenie oficerów wojska i obrony krajowej, oraz

w granicach obowiązku służby w pospolitym ruszeniu:

2. oficerami pozostającymi w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym, których trwale przeznaczono do służby w pospolitym ruszeniu oraz oficerami pozostającymi w stosunku ewidencji obrony krajowej,

3. osobami stanu cywilnego, a mianowicie:

a) byłymi oficerami, którzy — nie dopuściwszy się czynu uhlizającego czci — zrzekli się dobrowolnie stopnia oficerskiego, o ile jako emeryci wojskowi nie są zajęci w innym dziale siły zbrojnej, tudzież byłymi kadetami;

b) byłymi podoficerami uzdolnionymi na komendantów plutonu z dobrą kwalifikacją, którzy także pod względem wykształcenia w ogólności nadają się;

odnośnie do osób stanu cywilnego wymaga się nieodzownie pełnego używania czci obywatelskiej oraz odpowiedniego stanowiska społecznego;

B. co do audytorów:

1. audytorami w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym albo audytorami pozostającymi w stosunku ewidencji obrony krajowej i

2. byłymi audytorami;

C. co do lekarzy:

1. lekarzami pozostającymi w czynnym lub nieczynnym stanie obrony krajowej,

2. lekarzami wojskowymi, pozostającymi w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym albo lekarzami zostającymi w stosunku ewidencji obrony krajowej i

*) Ewentualne zapotrzebowanie duszpasterzy pokrywa się duszpasterzami zostającymi w stosunku ewidencji obrony krajowej albo byłymi duszpasterzami wojska (obrony krajowej).

3. lekarzami cywilnymi, którzy służyli lub nie służyli w wojsku;

D. co do rachmistrzów wojskowych:

1. rachmistrzami wojskowymi pozostającymi w nieczynnym stanie obrony krajowej,

2. rachmistrzami wojskowymi i wojskowymi urzędnikami kontroli rachunkowej, będącymi w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym, albo takimi samymi gażystami, zostającymi w stosunku ewidencji obrony krajowej, oraz

3. osobami stanu cywilnego, które dawniej służyły w jednym w wymienionych wyżej charakterów albo jeszcze jako podoficerowie złożyły z odpowiednim wynikiem egzamin na rachmistrzów wojskowych;

E. co do urzędników:

1. urzędnikami wojskowymi, zostającymi w stanie spoczynku lub stosunku pozasłużbowym albo urzędnikami w stosunku ewidencji obrony krajowej i

2. byłymi urzędnikami wojskowymi i aspirantami na urzędników.

Oдноśnie do zawodowych grup gażystów, wymienionych pod *B*, *C*, *D* i *E* obowiązują w równej mierze dotyczące postanowienia ogólne, zawarte pod *A*.

§ 18.

Zapisywanie gażystów, będących w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym, tudzież emerytów wojska, marynarki, obrony krajowej, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu.

91. Komendy terytoryalne wojskowe, prowadzące dotyczącą ewidencję, przekazywać będą*) oficerów i urzędników wojskowych, będących w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym wojska i marynarki wojennej, tudzież emerytów wojskowych, którzy są obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu i mogą być do służby tej użyci, o ile osoby te posiadają prawo swojszczyzny w obszarze, w którym obowiązuje ustawa o pospolitym ruszeniu z dnia 6. czerwca 1886, w każdym z osobna wypadku komendom terytoryalnym obrony krajowej a to przy użyciu „spisów“ według wzoru 18.; te zaś komendy wciągną osoby powyższe do listy zapisków, która ma być prowadzona według wzoru 19.

Przekazanie to uskuteczniają:

a) komendy terytoryalne wojskowe w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, komendom terytoryalnym obrony krajowej tych samych obszarów terytoryalnych,

*) Gażystów, nie zaliczonych do żadnej klasy stopnia służbowego, których przekazano ze stanu spoczynku, należy utrzymywać w ewidencji przez czas ich powinności służbowej w pospolitym ruszeniu.

b) komendy terytoryalne wojskowe w krajach Korony węgierskiej tudzież komenda 15. korpusu, wreszcie komendy terytoryalne wojskowe, prowadzące ewidencję co do takich oficerów (urzędników) przebywających za granicą, tym komendom terytoryalnym obrony krajowej, w których okręgu owe osoby posiadają prawo swojszczyzny.

W spisach ad a) zapisywać należy także tych oficerów, urzędników wojskowych i emerytów wojskowych, w ewidencji utrzymywanych, których prawo swojszczyzny (przynależność) w jednej z dwóch połów Monarchii nie jest stwierdzone, którzy jednak stale mieszkają w obszarze, na którym obowiązuje ustawa o pospolitym ruszeniu z dnia 6. czerwca 1886.

92. Oficerowie i urzędnicy wojskowi, będący w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym obrony krajowej (żandarmeryi), tudzież emeryci obrony krajowej, którzy do służenia w pospolitym ruszeniu są obowiązani i do tej służby mogą być użyci, będą przez komendy terytoryalne obrony krajowej, prowadzące względem nich ewidencję co do pobytu, na podstawie odnośnych Dzienników rozporządzeń dla c. k. obrony krajowej względnie żandarmeryi w taki sam sposób zapisywani i wciągani do listy zapisków, a to także wówczas, jeżeli nie stwierdzono ich prawa swojszczyzny albo jeżeli oni przebywają poza obrębem królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

93. Komendy terytoryalne wojska względnie obrony krajowej winny co do oficerów i oficerów sztabowych w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym wojska, obrony krajowej i żandarmeryi, których przekazano do pospolitego ruszenia, sporządzić według wzoru 20. wyciągi z list kwalifikacyjnych i dołączyć do spisów, których używa się przy przekazywaniu do pospolitego ruszenia.

Przy wygotowywaniu tych wyciągów należy zwracać szczególną uwagę na wciągnięcie tych wszystkich dat, na podstawie których ocenić można większe lub mniejsze nadawanie się dotyczących oficerów do służby pod bronią, skutkiem czego należy odpowiednio uwzględnić także dotyczące opisy pochodzące z poprzednich dat.

§ 19.

Postanowienia odnoszące się do odzyskania dawnego stopnia oficerskiego (urzędniczego) i prenotowania osób stanu cywilnego na posady oficerów lub urzędników w pospolitym ruszeniu.

94. Oficerów i urzędników, którzy po dopełnieniu powinności służbowej występują ze związku obrony krajowej i żandarmeryi, a którzy są jeszcze obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu przeznaczać się będzie równocześnie, o ile nie znajdują przeszkody, na posady służbowe w pospolitym ru-

szeniu. O tym zawiadomi się ich klauzulą umieszczoną na certyfikatach wystąpienia.

Egzemplarze brulionowe list kwalifikacyjnych wymienionych osób wraz z dodatkiem i wyciągiem z protokołu kar oraz tesamie dokumenty uwolnionych kadetów (równorzędnych z nimi) należy z końcem grudnia a względnie w każdym wypadku z osobna przesyłać przełożonej komendzie terytorialnej obrony krajowej, która w myśl punktu 123. będzie je przechowywać względnie przysyłać.

Wymienione wyżej dokumenty co do takich byłych oficerów, urzędników wojskowych i kadetów itd., których desygnowanie z jakiegokolwiek powodów jest zupełnie wykluczone, winny być przechowywane w właściwych ze względu na prawo swojszczyzny komendach terytorialnych obrony krajowej.

95. Oficerowie, duchowni i urzędnicy wojskowi, którzy skończyli swoją powinność służbową i mają wystąpić z wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej lub żandarmerii, mogą być na prośbę swoją przeniesieni w stosunek ewidencyjny obrony krajowej, a przytem otrzymują przeznaczenie do służby w pospolitym ruszeniu.

W ten sam stosunek przejść mogą również te osoby, które były oficerami lub urzędnikami wojskowymi, a które wystąpiły po ukończeniu swej powinności służbowej, a mianowicie wówczas, jeżeli proszą o to, wykazując odpowiednie stanowisko społeczne i fizyczną zdatność oraz jeżeli Jego Cesarska Mość nada ponownie byłym oficerom dawny stopień wojskowy.

96. Do listy prenotowań (wzór 19.) należy również wciągnąć:

- a) oficerów i urzędników obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy wystąpili ze związku wojska lub marynarki wojennej, tudzież uwolnionych a do służby w pospolitym ruszeniu jeszcze obowiązanych kadetów, aspirantów morskich, zastępców lekarzy-asystentów i aspirantów na urzędników, na podstawie sprawozdań składanych przez komendy okręgowe pospolitego ruszenia w myśl punktu 41., chyba że desygnowanie osób tych jest w danym wypadku z jakiegokolwiek powodu wręcz niedopuszczalne;
- b) tych gażystów występujących ze związku obrony krajowej a obowiązanych jeszcze do służby w pospolitym ruszeniu, co do których w czasie wystąpienia przemawiała przeciw desygnowaniu przeszkoda, dająca się później usunąć,
- c) kadetów i zastępców lekarzy-asystentów, których po dopełnieniu powinności służbowej ma się uwolnić z końcem roku na podstawie podań tych oddziałów, do których pocztu należą, tudzież
- d) zdatnych kandydatów na podstawie ich podań.

Wnoszenie prośb i postępowanie z nimi.

97. Osoby stanu cywilnego, które czynią zadość warunkom zawartym w § 17. i chcą uzyskać przywrócenie dawnego stopnia oficerskiego (urzędniczego) lub przeznaczenie na posadę oficera lub urzędnika wojskowego w pospolitym ruszeniu, winny wnieść prośby swoje*) do politycznej władzy powiatowej miejsca swego stałego zamieszkania.

W prośbie winien ubiegający się podać, przy dołączeniu odnośnych dokumentów, rok swego urodzenia, swoją gminę swojszczyzny i stanowisko społeczne, znajomość języków oraz inne wiadomości i doświadczenia, tudzież wymienić dawną służbę w wojsku (w marynarce wojennej, obronie krajowej lub żandarmerii) z wyrażeniem oddziału broni (zakładu) i stopnia służbowego, który miał na ostatku i złożyć deklarację:

(Ubiegający się o uzyskanie (Ubiegający się o przywrócenie dawnego stopnia ofiera [urzędnika]): „że gdyby odzyskał dawny stopień ofiera (urzędnika) w stosunku ewidencyjnym c. k. obrony krajowej,	(Ubiegający się o przeznaczenie na posadę oficera [urzędnika]): „że w razie, gdyby przeznaczony został na posadę oficera (urzędnika) w pospolitym ruszeniu,
---	--

zobowiązuje się,

obznajomić się z obowiązkami tego swego przeznaczenia i czynić im zadość.“

Ubiegający się o posady oficerskie, którzy nie są obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, winni także zobowiązać się wyraźnie do dobrowolnego wstąpienia do pospolitego ruszenia.

Do prośby dołączyć należy:

świadcstwa lub inne dowody, dotyczące się szczegółów w prośbach zawartych,

dokumenty wojskowe odnoszące się do wystąpienia lub uwolnienia i inne odnośne dokumenty, tudzież

(ze strony ubiegających się o posady oficerów):

rewers przez ubiegającego się własnoręcznie podpisany następującej osnowy:

Rewers.

Oświadczam pod słowem honoru, że nienależę teraz do żadnego tajnego towarzystwa i w przyszłości nigdy do takiego nie wstąpię.

N., dnia . . .^{go} 19 . . .

(Pieczęć.)

N. N.

(Urzędowe potwierdzenie podpisu.)

*) Prośby i ich załączniki są wolne od stempli.

Do każdej prośby o nadanie napowrót stopnia oficera (urzędnika) w stosunku ewidencji obrony krajowej, należy oprócz wykazania*) stanowiska społecznego, odpowiadającego temu stopniowi oraz środków zapewnionych dostatecznie, aby prowadzić odpowiedni tryb życia, nadto dołączyć własnoręcznie podpisaną i urzędownie potwierdzoną „deklarację co do zaopatrzenia się w ubiór służbowy i rynsztunki“, do prośby zaś o posadę oficera pod bronią także świadectwo wystawione przez czynnego lekarza wojskowego lub lekarza obrony krajowej potwierdzające, że petent jest zdolny do służby orężnej w pospolitym ruszeniu.

Kwalifikację na posadę urzędnika w pospolitym ruszeniu udowodnić należy według przepisów obowiązujących dla odnośnej gałęzi służbowej wojska, marynarki wojennej lub obrony krajowej.

98. Polityczna władza powiatowa winna — w razie potrzeby po zasięgnięciu wyjaśnienia od zwierzchności gminnej — zaopiniować prośbę i to w każdym wypadku co do nieskazitelności i dobrego zachowania się, ewentualnie zaś także co do innych okoliczności, mających wpływ na dotyczącą posadę, winna dalej objaśnić przytoczone tamże okoliczności i pośłać prośbę do komendy okręgowej pospolitego ruszenia, która ją z własną opinią przedstawi komendzie terytoryalnej obrony krajowej.

Postępowanie urzędowe z takimi prośbami należy przyspieszyć.

99. Dla kandydatów ubiegających się o posadę oficerów lub urzędników w pospolitym ruszeniu, posiadających prawo swojszczyzny w obszarze, w którym ustawa o pospolitym ruszeniu z dnia 6. czerwca 1886. obowiązuje, lecz mieszkających stale poza obrębem królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, zmienia się przepisy powyższe jak następuje:

Dla zamieszkałych w krajach Korony węgierskiej.

Prośbę wystosować należy do komendy okręgowej pospolitego ruszenia miejsca swojszczyzny, która, gdyby niedostawała jakich szczegółów lub dowodów, zażądać ich ma bezpośrednio od kandydata, potrzebnych zaś wyjaśnień zasięgnąć za pośrednictwem król. węgierskiej komendy okręgowej pospolitego ruszenia, w której okręgu kandydat przebywa, a następnie z dołączeniem jej odpowiedzi

przedstawić zaopiniowaną prośbę komendzie terytoryalnej obrony krajowej.

C. k. komendy okręgowe pospolitego ruszenia obowiązane są udzielać także królewsko-węgierskim komendom okręgowym pospolitego ruszenia na ich żądanie wyjaśnień takich co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy przebywają w tej połowie Monarchii a przynależą do krajów Korony węgierskiej.

Dla zamieszkałych w Obszarze zajętym.

Postępuje się tak samo, z tą tylko zmianą, że potrzebnych wyjaśnień zasięgnąć należy za pośrednictwem komendy okręgowej uzupełnienia, w której okręgu kandydat przebywa.

Dla zamieszkałych za granicą.

Prośbę wystosować należy do komendy terytoryalnej obrony krajowej miejsca swojszczyzny i wnieść do c. i k. władzy reprezentacyjnej, która dopisuje na niej swoją opinię, a względnie wyjaśnienia i posyła ją wprost do komendy terytoryalnej obrony krajowej. Niedostających szczegółów lub dowodów zasięgnąć należy za pośrednictwem politycznej władzy powiatowej miejsca swojszczyzny.

100. Komendy terytoryalne obrony krajowej winny zbadać nadsyłane prośby, a w razie potrzeby zasięgnąć co do nich uzupełniających informacji u oddziałów broni (zakładów), przy których odnośni kandydaci służyli.

Prośby o przywrócenie dawnego stopnia oficera (urzędnika) w stosunku ewidencyjnym obrony krajowej, przedstawiać należy w każdym wypadku z osobna Ministerstwu obrony krajowej.

Kandydatów uzdatnionych do desygnowania na posady oficerów (urzędników) w pospolitym ruszeniu należy przy zwrocie załączników prośby — z wyjątkiem rewersu — zawiadomić o ich prenotowaniu w myśl punktu 96. d); reszcie petentów zaś wydać odmowną uchwałę przy zwrocie wszystkich załączników.

101. Oficerów i urzędników wojskowych, oddanych do rozrządzenia dla pełnienia służby w pospolitym ruszeniu, tudzież osoby stanu cywilnego, desygnowane lub prenotowane do desygnowania na posady gażystów w pospolitym ruszeniu, które wyłączono od służby w pospolitym ruszeniu, należy nadal utrzymywać w ewidencji za pomocą listy prenotacyjnej, co odnośnie do tych wyłączonych, którzy już byli desygnowani, nastąpić ma w ten sposób, że do listy prenotacyjnej (wzór 19.) dołączy się kartę ewidencyjną pospolitego ruszenia odpowiednio uzupełnioną.

*) Dotyczące postanowienia objęte są załącznikiem 2. przepisów o służbie wojskowej, część 4. (Przepis ewidencyjny odnoszący się do gażystów w nieczynnej c. k. obronie krajowej, zaliczonych do pewnej klasy stopnia służbowego.)

§ 20.

Desygnowanie, przeznaczanie, przydzielanie i ewidencja oficerów i urzędników wojskowych, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu tudzież osób stanu cywilnego, prenotowanych na posady oficerów lub urzędników oraz emerytów z wojska, marynarki i obrony krajowej, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu.

Desygnowanie.

102. Oficerowie i urzędnicy wojskowi, przekazani według § 18. do pospolitego ruszenia tudzież osoby stanu cywilnego prenotowane na posady oficerów i urzędników, przeznaczeni będą w ogólności przez desygnowanie na posady oficerskie i inne posady służbowe do odpowiednich czynności służbowych w pospolitym ruszeniu.

Komendy terytoryalne obrony krajowej przedstawiać będą wnioski, dotyczące się przeznaczenia do służby w pospolitym ruszeniu, o ile desygnowanie nie ma miejsca według postanowień punktu 94., za pomocą „listy przedstawień“ podług wzoru 21. sporządzonej, która Ministerstwu obrony krajowej do końca listopada w dwóch egzemplarzach ma być przedkładana; wnioski te obejmować mają wszystkich przybyłych oficerów, urzędników wojskowych, tudzież osoby stanu cywilnego*), ukwalifikowane do posad oficerskich lub urzędniczych, mających stały pobyt lub prawo swojszczyzny w okręgu terytoryalnym, a przebywających stale poza obrębem królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

103. Listę przedstawień układać należy na podstawie listy prenotacyjnej, przyczem zachować należy następujące względy:

Do desygnowania na posady służbowe w pospolitym ruszeniu nie należy przedstawiać oficerów, urzędników wojskowych i osób stanu cywilnego, prenotowanych na posady oficerskie lub urzędnicze, którym dozwolono wyłączenia od służby w pospolitym ruszeniu, tudzież byłych gażystów, przeciw których desygnowaniu przemawia w czasie układania listy przedstawień jakaś przeszkoda, następnie byłych kadetów i podoficerów, zatrudnionych przy zakładach komunikacyjnych (pocztowych i telegraficznych), wreszcie kadetów, uwolnionych w drodze superarbitryjnej.

Z pośród emerytów wojskowych należy tylko tych wciągnąć do listy przedstawień, którzy prosili o desygnowanie.

Przeznaczać się będzie na posady służbowe odpowiadające temu stopniowi oficerskiemu (cha-

rakterowi urzędnika), który oficerowie i urzędnicy wojskowi mają w stanie spoczynku lub w stosunku pozasłużbowym albo który byli oficerowie (urzędnicy wojskowi) mieli w ostatnim czasie, odnośnie zaś do tych, którzy nie mieli dawniej stopnia oficera lub urzędnika, na posady służbowe najniższego systemizowanego stopnia oficerskiego ich grupy zawodowej, względnie na posady urzędników XI. klasy stopnia służbowego.

104. Ministerstwo obrony krajowej skutecznie potrzebne wyrównanie między okręgami terytoryalnemi i desygnowanie na dowódców i oficerów pospolitego ruszenia za zezwoleniem Cesarza.

Jeden egzemplarz listy przedstawień, uzupełniony wpisaniem desygnacji zwróci się komendzie terytoryalnej obrony krajowej; przydzielenia z innych okręgów terytoryalnych obrony krajowej nastąpią za pośrednictwem wyciągów z odnośnych list przedstawień.

Po zwrocie listy przedstawień należy wykreślić z listy prenotacyjnej osoby, listą przedstawień desygnowane.

Przeznaczenie.

105. Gażystów pospolitego ruszenia przeznacza się albo do uzupełnienia ubytków w wojsku (marynarce wojennej, obronie krajowej) albo na szczególne posady służbowe albo na posady służbowe przy formacjach pospolitego ruszenia.

Niewcielonych przeznacza się w ogólności jako rozporządzalną rezerwę na wypadek późniejszej potrzeby.

Wcielanie.

106. Wcielanie gażystów pospolitego ruszenia, bez względu na to, do czego ich przeznaczono, następuje według osobnych postanowień.

107. Celem uzupełnienia ubytków w piechocie, oddziałach strzelców i pieszych oddziałach obrony krajowej wciągać należy zasadniczo tylko takich oficerów, wziętych w ewidencję obrony krajowej i byłych oficerów (kadetów) desygnowanych na posady oficerskie w pospolitym ruszeniu, którzy służyli przy wymienionych wyżej oddziałach broni, a to najpierw tych, którzy należą do młodszych klas wieku pierwszego zaciągu.

108. Wszyscy oficerowie (urzędnicy), przyjęci w stan ewidencji obrony krajowej i osoby stanu cywilnego, desygnowane na posady oficerskie (urzędnicze), o ile pochodzą z artylerji polnej i górskiej oraz z broni specjalnych i branż wojska tudzież marynarki wojennej i należą do pierwszego zaciągu, pozostają w rozporządzalności do uzupełnienia ubytków wojska (marynarki wojennej); wcielenie ich zarządzane będzie przez wspólne Ministerstwo wojny, względnie przez komendy terytoryalne wojskowe.

*) Kadetów (zastępców lekarzy-asystentów), którzy z końcem grudnia wступają w obowiązek służby w pospolitym ruszeniu, należy również objąć listą przedstawień na podstawie odnośnych podań oddziałów, do których etatu należą, względnie na podstawie uwiadomień w tej mierze nadchodzących.

109. Do formacji pospolitego ruszenia przeznaczać zatem należy wszystkich oficerów i kandydatów na oficerów, niepotrzebnych do uzupełnienia ubytków wojska (marynarki wojennej) i obrony krajowej przedewszystkiem zaś najmłodszych z pierwszego zaciągu — tudzież młodszych wiekiem albo przynajmniej czerstwiejszych oficerów, będących w stanie spoczynku i stosunku pozasłużbowym, wszystkich bez względu na to, w jakiej broni dawniej służyli lub do którego rodzaju wojska należeli.

Oficerów i kandydatów na oficerów wcielać należy do batalionów wychodnych podług rozmaitych kategorii o ile możliwości jednostajnie, przy czem należy jak najdalej uwzględniać miejsce zamieszkania, znajomość języka i wyrażone w danym razie życzenia dotyczących osób co do ich użycia służbowego w pewnym okręgu pospolitego ruszenia, w następstwie tego zająć winna zmiana co do wcielenia tylko wówczas, jeżeli jest ona wskazana ze względu na zmianę miejsca pobytu lub roczną zmianę pocztu a ewentualnie ze względu na szczególne okoliczności.

Co do wcielania materiału zapasowego rozstrzygają istniejące w tej mierze osobne zarządzenia.

110. Na komendantów oddziałów roboczych przeznaczać należy oficerów lub desygnowanych byłych oficerów z bliskiej okolicy, którzy z powodu swojego stanowiska społecznego (inżynierowie, budowniczcy itd.) umieją postępować z robotnikami, posiadają energię i o ile można także wiadomości fachowe, a to także wówczas, jeżeli sklasyfikowano ich jako niezdatnych do służby pod bronią.

Jeżeli niema do rozporządzenia dostatecznej ilości takich osób, natenczas przeznaczyć można do tego innych do służby w pospolitym ruszeniu obowiązanych oficerów (kandydatów na oficerów).

111. Audytorowie, urzędnicy wojskowi tudzież osoby stanu cywilnego przeznaczone na posady audytorów lub urzędników w pospolitym ruszeniu, o ile nie mają być użyci do uzupełnienia ubytków, otrzymają ewentualnie posady służbowe przy władzach, komendach, zakładach lub sądach wojska lub obrony krajowej.

Emerytów wojskowych, nie desygnowanych na posady oficerów lub urzędników, przeznaczać będą komendy terytorjalne obrony krajowej do służby w pospolitym ruszeniu stosownie do potrzeby i zdatości.

112. Oficerowie i urzędnicy wojskowi, których obywatelstwo nie jest stwierdzone, otrzymywać mają ile możliwości posady służbowe u władz, komend, zakładów lub sądów wojska lub marynarki wojennej.

113. Komenda terytorjalna obrony krajowej, prowadząca ewidencję co do przeznaczenia służbowego winna o wcieleniu wszystkich gażystów pospolitego ruszenia do rozmaitych formacji pospo-

litego ruszenia i na inne posady służbowe, względnie o przeznaczeniu ich jako rozporządzalnej rezerwy, donosić także własnym i obcym komendom okręgowym pospolitego ruszenia, tym ostatnimi w drodze ich przełożonych komend terytorjalnych obrony krajowej.

114. Wyznaczenie adjutantów, oficerów prowiantowych i dowódców kompanii jak również przydzielenie oficerów niższych stopni do kompanii następuje tymczasowo, a dowódca samoistnego oddziału broni może zmienić je odpowiednio do wymogów służby.

115. O desygnowaniu, przeznaczeniu i ewentualnym wcieleniu do służby w pospolitym ruszeniu oficerów i urzędników wojskowych, będących w stanie spoczynku i stosunku pozasłużbowym wojska i marynarki wojennej, uwiadomi komenda terytorjalna obrony krajowej, utrzymująca ich pobyt w ewidencji (punkt 120.) komendę terytorjalną wojskową.

116. Uwiadomienie osób wojskowych i cywilnych o ich desygnowaniu i wcieleniu do służby w pospolitym ruszeniu, względnie ich zapisanie jako rozporządzalnej rezerwy następuje za pomocą „karty przeznaczenia do pospolitego ruszenia A”. wygotowanej podług wzoru 22.

Komendy okręgowe pospolitego ruszenia, właściwe ze względu na miejsce pobytu wygotują karty przeznaczenia i doręczą je przy dołączeniu blankietu na potwierdzenie odbioru w sposób następujący:

- a) oficerom i urzędnikom wojskowym w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym za pośrednictwem właściwych władz ewidencyjnych pierwszej instancji wojska, marynarki wojennej lub obrony krajowej,
- b) gażystom w stosunku ewidencji obrony krajowej wprost a
- c) osobom stanu cywilnego za pośrednictwem właściwej ze względu na miejsce pobytu politycznej władzy powiatowej, zaś w przypadkach wymienionych w punkcie 99. za pośrednictwem politycznej władzy powiatowej, właściwej ze względu na prawo swojszczyzny.

Władze wymienione pod a) i c) winny karty przeznaczenia również podpisać.

Jeżeli polityczna władza powiatowa, która pośredniczy w doręczeniu karty przeznaczenia, nie jest zarazem władzą właściwą ze względu na prawo swojszczyzny, natenczas komenda okręgowa pospolitego ruszenia powołana do prowadzenia ewidencji winna zawiadomić tę ostatnią polityczną władzę powiatową o desygnowaniu, za pośrednictwem komendy okręgowej pospolitego ruszenia, właściwej ze względu na prawo swojszczyzny — o przeznaczeniu i wcieleniu nie będzie się w tym wypadku zawiadamiało.

W razie zmiany przeznaczenia służbowego lub miejsca zgłoszenia się do szeregów należy kartę przeznaczenia zawsze odnowić, a dotychczasową kartę ściągnąć i zniszczyć. Zmiany co do miejsca pobytu nie wymagają same przez się wystawiania nowych kart przeznaczenia.

117. Przesłanie kart przeznaczenia i nadejście potwierdzeń odbioru należy zanotować w liście ewidencyjnej (karcie ewidencyjnej), w rubryce przeznaczonej na uwagi. Należy starannie czuwać nad nadysłaniem potwierdzeń odbioru i przechowywać potwierdzenia te pod zamknięciem w tych komendach okręgowych pospolitego ruszenia, które co do dotyczących osób prowadzą ewidencję pobytu, skutkiem tego w razie przesiedlenia się osób zaopatrzonych w karty przeznaczenia należy ich potwierdzenia odbioru, stosownie do tego ewentualnie gdzieindziej posłać.

118. Każde przeznaczenie osób stanu cywilnego na posady gażystów w pospolitym ruszeniu notować mają polityczne władze powiatowe, właściwe ze względu na prawo swojszczyzny w wykazach obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu — a gminy przynależności w rejestrach pospolitego ruszenia — odnośnie zaś do tych, którzy nie są już obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, na osobnych arkuszach (punkt 25. d i 29. h).

119. Władza polityczna powiatowa uwiadamiać ma komendę okręgową pospolitego ruszenia w każdym z osobna przypadku o ubytkach i wszelkich innych zmianach co do osób desygnowanych, które dojdą do jej wiadomości, a dotyczą ich przeznaczenia służbowego w pospolitym ruszeniu lub wymagają sprostowania ewidencji.

Ewidencya.

120. Ewidencya co do wszystkich gażystów w pospolitym ruszeniu jest dwójaka, a mianowicie ewidencya pobytu i ewidencya przeznaczenia służbowego.

Ewidencya pobytu rozciąga się na wszystkich, którzy przebywają w okręgu terytoryalnym obrony krajowej względnie w okręgu pospolitego ruszenia, albo którzy zamieszkują wprawdzie poza obrębem królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, ale posiadają prawo swojszczyzny w okręgu terytoryalnym obrony krajowej (okręgu pospolitego ruszenia). Jeżeli w tym ostatnim przypadku obywatelstwo austriackie nie podlega wątpliwości, ale gmina swojszczyzny jest nieświadoma, natenczas rozstrzyga miejsce urodzenia co do ewidencji pobytu.

Gażystów pospolitego ruszenia o niewiadomym miejscu pobytu winna utrzymywać w ewidencji właściwa ze względu na swojszczyznę komenda te-

rytoryalna obrony krajowej (komenda okręgowa pospolitego ruszenia).

Ewidencya co do przeznaczenia służbowego rozciąga się:

a) przy komendach terytoryalnych obrony krajowej:

na wszystkich gażystów pospolitego ruszenia, przeznaczonych do formacji pospolitego ruszenia w własnym okręgu (bez względu na miejsce pobytu), tudzież i to bez względu na stację, w której należy zgłosić się do szeregów, na wszystkich gażystów pospolitego ruszenia, którzy pozostają w ewidencji co do pobytu a przeznaczeni są do zastąpienia ubytków w wojsku albo też oddani do rozporządzenia zarządu wojskowego w celu użycia ich do innej służby względnie w powyższym celu zatrzeźni, wreszcie na wszystkich gażystów tego rodzaju, którzy pozostają w ewidencji co do pobytu a przeznaczeni są na szczególne posady służbowe;

b) przy komendach okręgowych pospolitego ruszenia:

na wszystkich gażystów pospolitego ruszenia, którzy przydzieleni są do formacji pospolitego ruszenia, jakie w własnym okręgu będą utworzone, a to bez względu na miejsce pobytu.

121. Gażyści pospolitego ruszenia wstępują z chwilą, gdy ich wyłączenie zgaśnie, w ewidencję pod względem przeznaczenia służbowego u komendy terytoryalnej obrony krajowej, właściwej ze względu na miejsce pobytu.

122. W przypadkach wyjątkowych wydawane będą osobne zarządzenia pod względem utrzymywania ewidencji co do pobytu lub przeznaczenia służbowego.

123. Egzemplarze brulionowe list kwalifikacyjnych (podań) itd. wszystkich gażystów pospolitego ruszenia z wyjątkiem list kwalifikacyjnych oficerów i oficerów sztabowych, zostających w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym wojska (marynarki wojennej, obrony krajowej, żandarmerji), tudzież wyciągi z list kwalifikacyjnych, dotyczące tych ostatnich (punkt 93.) zachowywać mają komendy terytoryalne obrony krajowej, utrzymujące ewidencję co do przeznaczenia służbowego owych, do służenia w pospolitym ruszeniu obowiązanych osób.

Dokumenty księgi głównej gażystów pozostających w stosunku ewidencji obrony krajowej, przechowane będą zasadniczo w komendach okręgowych pospolitego ruszenia właściwych ze względu na prawo swojszczyzny, a to odrębnie od dokumentów wymienionych w punkcie 42.

124. Oficerowie i urzędnicy w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym wojska i ma-

rynarki wojennej, których prawo swojszczyzny (przynależności) w jednej z dwóch połów Monarchii nie jest stwierdzone, wychodzą z ewidencji w razie przeniesienia się do krajów Korony węgierskiej, do Obszaru zajętego lub za granicę; komendę terytorjalną wojskową, która aż dotąd utrzymywała ich w ewidencji, uwiadomić należy o wykreśleniu ich z ewidencji pospolitego ruszenia.

Postanowienia powyższe odnoszą się także do ewidencji emerytów wojskowych, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, która uskutecznioma będzie za pomocą osobnych wykazów (wzór 18.) — o ile postanowienia te dadzą się do osób takich odpowiednio zastosować.

Ewidencja ze strony komendy okręgowej pospolitego ruszenia.

125. Ewidencję co do pobytu i przeznaczenia służbowego prowadzi się przy użyciu „listy ewidencyjnej pospolitego ruszenia“. składającej się z kart ewidencyjnych pospolitego ruszenia, wygotowanych według wzoru 23. co do każdego gażysty pospolitego ruszenia osobno.

Utrzymywanie ewidencji tej listy (tych kart) polega na jej uzupełnianiu w każdym wypadku z osobna i na prostowaniu stosownie do zachodzących zmian.

O zaszyłych wypadkach śmierci i innych ubytkach, zmianach zamieszkania i innych zmianach, ważnych ze względu na utrzymywanie ewidencji, które tyczą się oficerów i urzędników obrony krajowej i żandarmerji, pozostających w stanie spoczynku i stosunku pozasłużbowym a obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, będą komendy okręgowe uzupełnienia obrony krajowej (komenda placu obrony krajowej w Wiedniu) w każdym z osobna przypadku uwiadamiać komendę okręgową pospolitego ruszenia.

Uwiadomienia te i meldunki co do pobytu, pochodzące od oficerów (urzędników), pozostających w stosunku ewidencji obrony krajowej oraz od osób stanu cywilnego, przeznaczonych na posady oficerów i urzędników w pospolitym ruszeniu, jak również wszelkie inne meldunki udzielać należy po zapisaniu w liście ewidencyjnej komendzie terytorjalnej obrony krajowej a według okoliczności tej komendzie okręgowej pospolitego ruszenia, dla której okręgu służbowego desygnowano odnośne osoby. Podobnie o ubytkach i innych zmianach, tyczących się osób stanu cywilnego, przeznaczonych na posady oficerskie lub urzędnicze, o których zawiadomią polityczne władze powiatowe lub o których komenda okręgowa pospolitego ruszenia otrzyma wiadomość w innej drodze, należy złożyć dalszy meldunek względnie przesłać dalsze uwiadomienie; wszystkie te meldunki (uwiadomienia)

uskutecznione będą przy użyciu streszczonego odpisu listy ewidencyjnej, obejmującego odnośną zmianę.

O wypadkach przeniesienia się do innego okręgu pospolitego ruszenia uwiadamiać należy komendę okręgową pospolitego ruszenia, do której okręgu służbowego należy miejsce nowego zamieszkania za pomocą dosłownego odpisu listy ewidencyjnej.

126. Oficerów i urzędników wojskowych, pozostających w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym tudzież osoby stanu cywilnego, desygnowane na posady oficerskie lub urzędnicze w pospolitym ruszeniu należy wykreślić z ewidencji pospolitego ruszenia, o ile aż do końca grudnia tego roku, w którym wychodzą z obowiązku do służby w pospolitym ruszeniu, nie złożą oświadczenia, iż chcą dobrowolnie pozostać w pospolitym ruszeniu.

Z powodu wykreślenia należy ściągnąć i zniszczyć karty przeznaczenia, zaś oświadczenia wyżej wymienione przedłożyć komendzie terytorjalnej obrony krajowej.

Ewidencja ze strony komendy terytorjalnej obrony krajowej.

127. Odnośnie do prowadzenia ewidencji ze strony komend terytorjalnych obrony krajowej obowiązują również postanowienia zawarte w ustępie pierwszym i drugim punktu 125.

O wypadkach śmierci i innych ubytkach, o zmianach zamieszkania i wszelkich innych zmianach, ważnych ze względu na ewidencję, które tyczą się gażystów w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym wojska i marynarki wojennej, do służby w pospolitym ruszeniu przeznaczonych, donosić będą komendy terytorjalne wojskowe owym komendom terytorjalnym obrony krajowej, które dla tych gażystów są właściwe ze względu na miejsce pobytu; te ostatnie zaś komendy uwiadamiać o nich będą właściwe komendy okręgowe pospolitego ruszenia.

O zmianach tego rodzaju w gronie osób przeznaczonych do służby w pospolitym ruszeniu w innym okręgu terytorjalnym obrony krajowej, uwiadamiać należy odpowiednią komendę terytorjalną obrony krajowej.

O zmianach w ewidencji co do miejsca pobytu zawiadamiać należy odnośne komendy terytorjalne obrony krajowej w razie potrzeby za pomocą wyciągów z listy ewidencyjnej pospolitego ruszenia względnie za pomocą odpisów teje.

128. Gażystów pospolitego ruszenia przeznaczonych do formacji pospolitego ruszenia można w razie, jeżeli przesiedlają się do obcych okręgów terytorjalnych obrony krajowej, przekazać tamże również co do ewidencji pod względem przezna-

czenia służbowego, o ile pozwolą na to stosunki dotyczące stanu pocztu.

Ci, których sklasyfikowano jako niezdatnych do służby pod bronią w pospolitym ruszeniu, tudzież tacy gażysty pospolitego ruszenia, którzy przekroczyli wiek obowiązujący do służby w pospolitym ruszeniu, lecz oświadczyli gotowość do dalszej dobrowolnej służby w pospolitym ruszeniu, winni w regule otrzymać przeznaczenie do służby w pospolitym ruszeniu w granicach okręgu terytoryalnego, w którym przebywają.

Co miesiąc należy sporządzać „wykaz zmian” według wzoru 24. i przedkładać Ministerstwu obrony krajowej aż do połowy następującego miesiąca.

§ 21.

Mianowanie oficerów i urzędników w pospolitym ruszeniu.

129. Komendantów i oficerów w pospolitym ruszeniu mianuje Cesarz na wniosek Ministra obrony krajowej. — urzędników pospolitego ruszenia mianuje Ministerstwo obrony krajowej, według okoliczności w porozumieniu z c. i k. wspólnym Ministerstwem wojny a względnie z wspólnym Ministerstwem wojny, sekcją marynarki, a to za pośrednictwem dekretów, wygotowanych przez Ministerstwo obrony krajowej.

Oficerów i urzędników wojskowych, będących w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym, jakoteż osoby cywilne, które dawniej były oficerami lub urzędnikami wojskowymi, przeznaczy się na posady służbowe w pospolitym ruszeniu względnie zamianuje w tym stopniu, który posiadają lub posiadali.

Osoby stanu cywilnego, które dawniej nie miały stopnia oficera lub urzędnika, otrzymają najniższy stopień oficerski w grupie zawodowej, do której mają należeć, względnie mianowani będą urzędnikami XI. klasy stopnia służbowego.

Wszystkich oficerów i urzędników pospolitego ruszenia mianuje się w miarę potrzeby i na ten czas, na który pospolite ruszenie jest wezwane.

Osobom obowiązującym do służby w pospolitym ruszeniu, spisanim według punktu 143., oraz osobom obowiązującym do służby wojskowej, które pociągnięto do służby według § 10. ustawy o służbie wojskowej, a które otrzymały na wypadek mobilizacji przeznaczenie do służby wojennej na posadach gażystów, nie nadaje się stopnia (charakteru) wojskowego.

130. Ministerstwo obrony krajowej zarządzi w razie potrzeby nadesłanie wymienionej w punkcie 102. listy przedstawić (in duplo) co do desygnowania na posady służbowe w pospolitym ruszeniu.

§ 22.

Zastępowanie ubytku gażystów pospolitego ruszenia.

131. Celem zastąpienia ubytku gażystów pospolitego ruszenia należy powołać do służby osoby pozostające jeszcze do rozporządzenia a desygnowane na takie posady.

Dopóki samo Ministerstwo obrony krajowej nie zarządziło wcielenia rozporządzalnych rezerw stosownie do osobnych w tej mierze obowiązujących postanowień, należy powołanie to do zakresu działania komend terytoryalnych obrony krajowej (wojska), do których dowódcy samoistnych oddziałów broni i oddziałów pospolitego ruszenia winni zwracać się z prośbą o dostarczenie potrzebnego materiału zastępczego.

Komendy terytoryalne obrony krajowej (wojska) winny donosić Ministerstwu obrony krajowej o przydzieleniach, które zarządziły. Pod względem uzupełniania ubytków, które wynikną w czasie, gdy użyto pospolitego ruszenia do służby, rozstrzygają odnośne osobne zarządzenia.

Rozdział V.

Organizacya samoistnych oddziałów broni i oddziałów pospolitego ruszenia; kadry. Inne formacye pospolitego ruszenia. Postanowienia dotyczące obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu a przeznaczonych do szczególnych czynności służbowych w celach wojennych.

§ 23.

Przygotowania do utworzenia samoistnych oddziałów broni i oddziałów pospolitego ruszenia.

132. Pod względem przygotowania organizacyi samoistnych oddziałów broni i oddziałów pospolitego ruszenia rozstrzygają zarządzenia Ministerstwa obrony krajowej.

Na podstawie tych zarządzeń wydać mają komendy terytoryalne obrony krajowej odpowiednie polecenia przygotowawcze a komendy okręgowe pospolitego ruszenia przygotować przeznaczenie i wcielenie obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu z swego okręgu służbowego.

Komendy okręgowe pospolitego ruszenia winny co do formacyi terytoryalnych pospolitego ruszenia itd., które mają być utworzone, przedłożyć do dnia 15. kwietnia komendom terytoryalnym obrony krajowej podania według wzoru 25., te zaś komendy winny do końca kwietnia przedłożyć Ministerstwu obrony krajowej wykazy według tego samego wzoru.

§ 24.

Organizacja.

Bataliony pospolitego ruszenia.

133. Tworzyć się będzie bataliony wychodne pospolitego ruszenia, a ewentualnie także bataliony terytoryalne pospolitego ruszenia.

Bataliony pospolitego ruszenia, które zasadniczo tworzyć się będzie z jednego okręgu pospolitego ruszenia, stanowią samoistne oddziały broni.

Półbrygady utworzone z batalionów wychodnych pospolitego ruszenia są jedynie związkami wojskowo-taktycznymi, nie zaś także administracyjnymi.

Bataliony wychodne formuje się z obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy w okręgu pospolitego ruszenia przechwyają i posiadają wykształcenie wojskowe, z wyjątkiem tych, których przeznaczono do zastępowania ubytków i do innych formacji pospolitego ruszenia.

Celem utworzenia batalionów terytoryalnych pospolitego ruszenia, które nastąpi wskutek osobnego rozkazu, należy ściągnąć wszystkich obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których nie przeznaczono do pełnienia innych usług wojennych.

134. Bataliony oznaczają się według okręgów pospolitego ruszenia i numerują ułamkami, których licznikiem jest bieżąca liczba batalionu, a mianownikiem numer odnośnego okręgu pospolitego ruszenia, np. C. k. Batalion wychodny pospolitego ruszenia Opawa Nr. $\frac{1}{15}$, $\frac{2}{15}$, $\frac{3}{15}$ albo C. k. Batalion terytoryalny pospolitego ruszenia Opawa Nr. $\frac{1}{45}$.

Celem oznaczenia kompanii zapasowych pospolitego ruszenia podaje się numer kompanii w liczniku, a numer okręgu pospolitego ruszenia w mianowniku; np. Kompania zapasowa pospolitego ruszenia Nr. $\frac{1}{15}$, $\frac{2}{15}$; kompanie zapasowe pospolitego ruszenia dla batalionów terytoryalnych pospolitego ruszenia, które ewentualnie utworzy się, otrzymają w liczniku najbliższe numery bieżące, np. Nr. $\frac{3}{15}$.

Ministerstwo obrony krajowej poda do wiadomości stacye uzbrojenia zarówno dla batalionów wychodnych jak i terytoryalnych oraz ich kompanii zapasowych.

Osobne instrukcje określają skład batalionów pospolitego ruszenia i ich etat tudzież postanowienia co do wcielania żołnierzy pospolitego ruszenia. Co do wcielania do batalionów terytoryalnych pospolitego ruszenia odsyła się do punktu 192.

Kadry.

135. Dla każdego batalionu wychodnego, który zamierza się utworzyć, należy już w czasie pokoju oznaczyć naprzód kader.

Potrzebnych w tym celu podoficerów i żołnierzy pospolitego ruszenia należy, bez względu na

ich prawo swojszczyzny wybrać — o ile możliwości w obrębie klas wieku, które mają być powołane — z pośród obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy mieszkają w okręgu pospolitego ruszenia i dobrze są opisani. W tym to kierunku karty meldunkowe pospolitego ruszenia, złożone w komendach okręgowych pospolitego ruszenia oraz istniejące w danym przypadku dokumenty księgi głównej dostarczają wskazówek. Tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu należy zaopatrzyć w karty przeznaczenia C; ich ściągnięcie nastąpi ewentualnie za pomocą kart powołania.

§ 25.

Inne formacje pospolitego ruszenia.

136. Utworzenie innych formacji pospolitego ruszenia uregulowane jest osobnymi zarządzeniami.

§ 26.

Postanowienia dotyczące obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których przeznaczono do pełnienia szczególnych czynności służbowych w celach wojennych.

137. Obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy nie mogą być użyci w wojsku, w marynarce wojennej, w obronie krajowej lub w formacjach pospolitego ruszenia, używani będą w miarę osobistej zdatości lub odpowiednio do ich obywatelskiego zawodu według potrzeby do pełnienia szczególnych czynności służbowych w celach wojennych. *)

Mianowicie będą zatrudniani:

przy zakładach wojska, marynarki wojennej lub obrony krajowej,

w służbie zdrowia (jakoteż w zakładach polowych i stałych austriackiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża — wraz z patriotycznymi krajowymi stowarzyszeniami [kobiet] celem niesienia pomocy — oraz w zakładach zakonów rycerskich),

w służbie prowiantowej,

przy pociągach jako woźnice, prowadzący zwierzęta juczne, rzemieślnicy i konduktorowie kolumn transportowych,

przy robotach fortyfikacyjnych i komunikacyjnych,

przy samochodach wszelkiego rodzaju, służących celom wojennym,

do robót rękodzielniczych i zwykłych,

i w inny sposób według potrzeby.

138. Do tych czynności służbowych używać należy głównie tych z pośród obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy nie posiadają wy-

*) Obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu, wojskowo nie wykształceni, którzy należą do pewnych zawodów (np. lekarze itp.) będą wyjątkowo umieszczani także w samoistnych oddziałach broni.

kształcenia wojskowego a z pomiędzy wysłużonych wojskowych jedynie tych, którzy nie są zdolni do służby orężnej w pospolitym ruszeniu albo którzy służyli przy konnicy lub pociągach a należą do drugiego zaciągu.

Gdyby z powyższych kategorii nie można było dostarczyć zdalnych konduktorów i kowali, wolno użyć do służb tych także osób do służenia w pospolitym ruszeniu obowiązanych, które wykształcenie wojskowe posiadają i należą do drugiego zaciągu, bez względu na rodzaj broni (wojska), w którym dawniej służyły; o ileby zaś brak nie dał się pokryć w inny sposób, także osób, należących do pierwszego zaciągu, które służyły w konnicy lub w pociągach.

Właściciele środków przewozowych, obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy w celach wojennych pełnią osobiście służbę woźniców lub prowadzących zwierzęta juczne albo zastępujący ich członkowie rodziny są na czas tej czynności służbowej wolni od służby pod bronią, o ile należą do drugiego zaciągu. Postanowienia tego nie można jednak w żadnym razie rozciągać na osoby, należące do pierwszego zaciągu i posiadające wykształcenie wojskowe.

139. Osoby obowiązane do służenia w pospolitym ruszeniu a należące do kategorii wymienionych w punkcie 138. mogą być już w czasie pokoju imiennie proponowane do szczególnych czynności służbowych w celach wojennych.

Propozycja nastąpić winna przy użyciu spisu, który według wzoru 14. podwójnie należy wygotować.

Postanowienia zawarte w punktach 68. do 74. ustęp pierwszy, w przedmiocie wyłączenia od służby w pospolitym ruszeniu, tyjące się podawania wniosków, wydawania decyzji, tudzież uwiadomiania, stosują się odpowiednio także do przeznaczeń służbowych, tym osobom przydzielonych. We wniosku podać należy, którego dnia po ogłoszeniu zapowiedzenia i powołania pospolitego ruszenia dotyczące osoby zgłosić się mają do szeregów.

Wyznaczone przeznaczenia do służby wojennej podać należy do wiadomości komend okręgowych pospolitego ruszenia, właściwych ze względu na miejsce pobytu; te zaś komendy winny zawiadomić o tym polityczną władzę powiatową, właściwą ze względu na prawo swojszczyzny, o ile one z przesłanych kart przeznaczenia nie mają już dotyczącej wiadomości, jak również komendy okręgowe pospolitego ruszenia właściwe ze względu na prawo swojszczyzny, te ostatnie jednak tylko co do tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy służyli wojskowo.

140. Obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu a przeznaczonych do szczególnych czynności służbowych w celach wojennych na posadach gaźnistów wraz z obowiązaniem do służby tej a prze-

znaczonymi jako rozporządzalna rezerwa, opatrzyć należy „kartami przeznaczenia do pospolitego ruszenia B“ według wzoru 26., innych zaś do służenia w pospolitym ruszeniu obowiązanych „kartami przeznaczenia do pospolitego ruszenia C“ według wzoru 27.; tę ostatnią kategorię należy obdzielić również paszportami pospolitego ruszenia.

Karty przeznaczenia wygotować mają komendy okręgowe pospolitego ruszenia, w których okręgowych służbowych obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu przebywają; doręczenie kart przeznaczenia następuje za pośrednictwem politycznych władz powiatowych, które są również obowiązane przydawać na nich swój podpis.

Jeżeli w wypadku wyjątkowym komenda okręgowa pospolitego ruszenia, właściwa ze względu na prawo swojszczyzny wystawiła kartę przeznaczenia dla obowiązanej do służby w pospolitym ruszeniu, który przebywa poza okręgiem pospolitego ruszenia, natenczas na wezwanie politycznej władzy powiatowej miejsca przynależności winno doręczenie nastąpić za pośrednictwem politycznej władzy powiatowej miejsca pobytu.

Postanowienia zawarte w punktach 116. i 117. co do odnawiania i notowania przesłanych kart przeznaczenia A, jak również co do przechowywania odnośnych potwierdzeń odbioru mają analogiczne zastosowanie także do kart przeznaczenia B i C.

Nieważne karty przeznaczenia należy ściągnąć i zniszczyć.

Komendy okręgowe pospolitego ruszenia winny rzemieślników (robotników), przeznaczonych indywidualnie do szczególnych czynności służbowych w celach wojennych utrzymywać w ewidencji za pomocą spisu (wzór 28).

Pod względem pozostawienia przy swoich zajęciach robotników, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy mają wykształcenie wojskowe a pozostają w służbie wojskowych władz i zakładów tudzież przedsiębiorstw i zakładów państwowych i prywatnych i tamże bezwarunkowo w razie wojny są potrzebni, obowiązują postanowienia przepisu o robotnikach.

141. Jeżeli osoby obowiązane do służenia w pospolitym ruszeniu pociągnięto indywidualnie do szczególnych czynności służbowych w celach wojennych dopiero po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia, proponować je należy do tego za pomocą spisów (wzór 14.) i — o ile nie zajdzie przeszkoda — pociągnąć do służby w pospolitym ruszeniu za pomocą kart powołujących (punkt 169.).

142. Repartycja oraz pociągnięcie obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu do pełnienia czynności służbowych w celach wojennych w szerszym zakresie nastąpić winno według postanowień „Przepisu robotniczego“.

O ile obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu, użyci do czynności służbowych pomocniczych, będą uformowani w osobne oddziały pospolitego ruszenia, natenczas otrzymają oni oznaczenia odpowiednie ich przeznaczeniu służbowemu i miejscu zatrudnienia.

Imienne spisywanie i ewidencja obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu a przeznaczonych do szczególnych czynności służbowych w celach wojennych.

143. Z pośród obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, wymienionych w ustępie pierwszym punktu 138. należy imienne spisywać i utrzymywać w ewidencji: lekarzy, inżynierów (z wyjątkiem inżynierów kolejowych), architektów, budowniczych, dyplomowanych weterynarzy i konowalów stanu cywilnego; z pośród lekarzy i weterynarzy nadto tych także wykształconych wojskowo, którzy nie posiadali stopnia lekarza wojskowego (obrony krajowej), względu na urzędniczego stopnia weterynarza wojskowego (obrony krajowej).*) wszystkie te osoby jednak tylko wówczas, jeżeli nie desygnowano ich na posady oficerów (urzędników) w pospolitym ruszeniu.

Zapisywanie należy zasadniczo do zwierzchności gminnych miejsca pobytu a do zwierzchności gmin swojszczyzny co do tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy mieszkają poza obrębem królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa: obywateli węgierskich nie należy wciągać.

Spisywanie oprócz należy na stanie istniejącym w dniu 1. stycznia 1908., winno ono obejmować wszystkie 24. klas wieku pospolitego ruszenia i ma być uskutecznione przy użyciu spisów według wzoru 28., założonych dla każdej kategorii**) osobno.

Wzór 28.

Spisy te stanowią podstawę pod względem dalszej ewidencji ze strony wszystkich władz do tego powołanych; skutkiem tego winny zwierzchności gminne przedłożyć politycznym władzom powiatowym do dnia 10. stycznia 1908. odpisy całej osnowy tych spisów.

Te ostatnie władze winny sporządzić na podstawie tego materiału, według tego samego wzoru, spisy dla każdej kategorii**) osobno i przesłać je do dnia 15. stycznia 1908. politycznej władzy krajowej tudzież komendzie okręgowej pospolitego ruszenia.

Komenda ta winna według tego sporządzić spisy imienne tego samego wzoru — podzielone według kategorii**) a w obrębie kategorii uporządkowane według klas wieku — i przedłożyć je do

*) Ministerstwo obrony krajowej zarządza wyjątkowo także spisanie byłych lekarzy wojskowych (obrony krajowej).

**) Inżynierów, architektów i budowniczych można razem spisać.

dnia 20. stycznia 1908. komendzie terytorialnej obrony krajowej, która do końca stycznia, według osobnych postanowień w tej mierze wydanych, odda właściwej komendzie terytorialnej wojskowej do rozporządzenia osoby dla niej przeznaczone, obowiązane do służby w pospolitym ruszeniu.

Zwierzchności gminne winny na przyszłość w każdym wypadku z osobna donosić politycznym władzom powiatowym o wszelkich przybytkach takich osób, do służby w pospolitym ruszeniu obowiązanych oraz o wszelkich zmianach, które zajądą co do osób tego rodzaju, wziętych w ewidencję na podstawie spisania dokonanego w dniu 1. stycznia 1908., a to przy użyciu spisów według wzoru 28., które w razie większej objętości należy podzielić. te zaś władze winny o nich uwiadamić polityczne władze krajowe i komendy okręgowe pospolitego ruszenia, te ostatnie znowu mają uwiadamić komendy terytorialne obrony krajowej, te zaś komendy terytorialne wojskowe. Doniesienia te mają na celu utrzymywanie dokładnej ewidencji*) ze strony tych władz, do których je się nadsyła i służą:

1. do uzupełnienia pierwszych spisów przez wciągnięcie nowo przybyłych.

2. do wykreślania spisanych, którzy ubywają i

3. do notowania wszystkich zmian zachodzących co do osób już spisanych, które mają doniosłość pod względem ich pociągnięcia do służby w pospolitym ruszeniu.

Każdorazowe sprostowania wymienione pod 1 do 3 należy przeprowadzić także w spisach zwierzchności gminnych: polityczne władze powiatowe winny przy sposobności przekonywać się o trafnym prowadzeniu tej ewidencji.

Ubytki, które wynikają wskutek prawidłowego wychodzenia z obowiązku służby w pospolitym ruszeniu należy z końcem każdego roku przeprowadzić w spisach. Ubytki te nie są przedmiotem dalszych doniesień.

Władze powiatowe w Obszarze zajęтым przesyłają w pierwszej połowie miesiąca stycznia każdego roku politycznym władzom powiatowym właściwym ze względu na prawo swojszczyzny spisy odnośnie do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu,**) którzy tam mieszkają a należą do wymienionych grup zawodowych: te ostatnie władze winny według tego uzupełnić swoją własną ewidencję i zarządzić co należy celem uzupełnienia ewidencji zwierzchności gminnych, komend okręgowych pospolitego ruszenia i politycznych władz krajowych.

*) Niewypełnienie odpowiedniej liczby rubryk po każdej klasie wieku, użycie arkuszy wkładowych oraz zakładanie osobnych spisów dla każdej kategorii i dla każdej klasy wieku przy bardzo obszernej ewidencji, ułatwią istotnie utrzymywanie ewidencji, zapewnią dobry jej przegląd i przyczynią się najwięcej do wymaganej dokładności.

**) Odnośnie do użycia tych osób w razie wojny obowiązują osobne postanowienia.

144. Jeżeli osoby spisane przenoszą się w okrąg innej komendy terytorialnej obrony krajowej (okręgowej pospolitego ruszenia), natenczas komendy terytorialne obrony krajowej i komendy okręgowe pospolitego ruszenia, z których ewidencji one wychodzą, winny zawiadomić o tym, w każdym wypadku z osobna takie same komendy nowego miejsca pobytu zapomocą wyciągu ze spisu.

Oдноśne osoby, do służby w pospolitym ruszeniu obowiązane, pozostają w takim razie pod względem służby do rozporządzenia tych komend terytorialnych wojskowych, w których okręgu mają nową siedzibę; w razie przesiedlenia się do krajów Korony węgierskiej, Obszaru zajętego lub zagranicę przechodzą takie, do służby w pospolitym ruszeniu obowiązane osoby zawsze w ewidencję komendy terytorialnej obrony krajowej (okręgowej pospolitego ruszenia), właściwej ze względu na prawo swojszczyzny i służą do rozporządzenia komendy terytorialnej wojskowej, odpowiadającej ostatnio wymienionej komendzie terytorialnej obrony krajowej; wyjątek zachodzi co do osób, które przesiedliły się do Obszaru zajętego, co do nich istnieją bowiem osobne postanowienia.

145. Komendy terytorialne obrony krajowej winny osoby obowiązane do służby w pospolitym ruszeniu, które spisano i oddano do rozporządzenia właściwej komendy terytorialnej wojskowej, wykazywać co roku do końca stycznia Ministerstwu obrony krajowej sumarycznie według kategorii i zaciągów.

Sumaryczne spisywanie i utrzymywanie w ewidencji rzemieślników obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu a pozostających do rozporządzenia celem pełnienia szczególnych czynności służbowych w celach wojennych.

146. Sumaryczne spisywanie rozciąga się na wszystkie osoby należące do pewnych profesji a obowiązane do służby w pospolitym ruszeniu, które nie posiadają wykształcenia wojskowego (które nie służyły przy wojsku, marynarce wojennej, obronie krajowej wraz z ich rezerwami zapasowymi albo przy żandarmerji), a które nie mają zajęcia w służbie kolejowej lub służbie żeglugi parowej albo przy zakładach szczegółowo wymienionych: zapisywanie to, które oprócz należy na stanie istniejącym w dniu 1. stycznia, obejmuje wszystkie 24 klas wieku pospolitego ruszenia, a uskuteczniają je w zasadzie zwierzchności gminne bez względu na prawo swojszczyzny (przynależność) według stałego miejsca pobytu (zamieszkania).

*) Po zapowiedzeniu pospolitego ruszenia można także takie osoby do służby w tymże obowiązane i posiadające wykształcenie wojskowe przeznaczyć jako robotników, które nie zostały objęte powołaniem.

Węgierskich obywateli należy objąć tym spisaniem.

Wynik spisania stanowi podstawę sumarycznego utrzymywania ewidencji ze strony wszystkich władz do tego powołanych; zwierzchności gminne winny wciągnąć go do wykazu sumarycznego według wzoru 29. i przy użyciu wykazu tego podać do wiadomości politycznych władz powiatowych do dnia 10. stycznia.

Polityczne władze powiatowe winny na podstawie nadsyłanych podań tego rodzaju sporządzić wykaz sumaryczny wszystkich w powiecie spisanych rzemieślników i przedłożyć do dnia 15. stycznia po jednym egzemplarzu tegoż politycznej władzy krajowej, komendzie okręgowej uzupełnienia wojska oraz komendzie okręgowej pospolitego ruszenia.

Komendy okręgowe pospolitego ruszenia winny przedłożyć wykaz sumaryczny do dnia 20. stycznia komendom terytorialnym obrony krajowej, te zaś winny przedłożyć wykaz taki do końca stycznia Ministerstwu obrony krajowej; co do wygotowania tych wykazów odsyła się do postanowień uwagi do wzoru 29.

Konduktorowie i kowale dla kolumn wozowych i innych środków przewozowych w razie uruchomienia.

147. Polityczne władze powiatowe winny według wskazówek przełożonych władz krajowych wybrać w porozumieniu z zwierzchnościami gminnymi osoby nadające się do tych usług w wymaganej liczbie wraz z dodatkiem 25 procentowym, utrzymywać je w przegładzie i spowodować, aby osoby te zaopatrzone w karty przeznaczenia, o ile one są obowiązane do służby w pospolitym ruszeniu.

Na konduktorów przeznaczać należy przede wszystkim osoby stale osiadłe w powiecie, które nadają się do należącej służby w czasie wojny i ze względu na swoje stanowisko społeczne używają w gminie pewnego zaufania.

Konduktor, któremu zwyczajnie oddawać się będzie 50 wozów a względnie 50 par koni z uprzężą lub 50 zwierząt jucznych, musi umieć czytać, pisać i rachować, tudzież jeździć wierzchem, powozić i rozumieć się na obchodzeniu się z końmi, powinien to być człowiek pewny, sprzężysty i zdolny do utrzymania karności i porządku pomiędzy woźnicami i prowadzącymi zwierzęta juczne.

Można wziąć w ewidencję dla służby konduktorskiej także osoby zdolne, zgłaszające się dobrowolnie a nie obowiązane do służenia w pospolitym ruszeniu, jeżeli zobowiążą się do tej czynności służbowej w razie uruchomienia: wysłużeni podoficerowie od pociągów, od artylerji polowej lub konnicy będą do tego najzdadniejsi.

Wykazy konduktorów i kowali ułożyć należy do końca lutego i przechować obok wykazów suma-

rycznych (punkt 146.), obejmujących obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy przebywają w powiecie. W razie zmian, dotyczących się osób prenotowanych do służby konduktorskiej, jakie zdarzą się w ciągu roku a mają znaczenie dla tych czynności służbowych, winny polityczne władze powiatowe w każdym z osobna przypadku zarządzić to, co okaże się potrzebne w interesie odpowiedniej przepisom ewidencji i sprostować własne wykazy.

Osoby obowiązane do służby w pospolitym ruszeniu, które prenotowano jako konduktorów i kowali, należy w myśl punktu 139. zaproponować celom przeznaczenia ich do służby w pospolitym ruszeniu w razie wojny; jeżeli zajdzie potrzeba będą osoby te powołane przez polityczne władze powiatowe okręgów pobytu.

Rozdział VI.

Korporacje, mające charakter wojskowy a względnie używające odznak wojskowych.

§ 27.

Postanowienia zasadnicze co do korporacji obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu.

148. Korporacjami mającymi charakter wojskowy a względnie używającymi odznak wojskowych, na które jako korporacje — niezawisłe od przepisanych w ogólności osobistych obowiązków ich członków do służenia w wojsku, w marynarce wojennej lub obronie krajowej, jakoteż w pospolitym ruszeniu, bez względu na należenie do korporacji — rozciąga się obowiązek służenia w pospolitym ruszeniu, są:

1. wszystkie zbrojne korpusy milicji mieszczańskiej i strzelców, istniejące pod różnemi nazwaniami i

2. stowarzyszenia weteranów wojskowych.

Postanowienia §§ 6., 7. i 8. ustawy o pospolitym ruszeniu, stosują się do rzeczonych korporacji w tym ich przymiocie tylko wtedy i o tyle, o ile one będą powołane wyraźnie do czynności służbowych w pospolitym ruszeniu.

149. Członkowie tych korporacji osobiście do służenia w pospolitym ruszeniu obowiązani a względnie będący w wieku do służby w pospolitym ruszeniu w ogólności obowiązującym winni, o ileby nie wydano osobnych zarządzeń, zgłosić się do służby w pospolitym ruszeniu tak samo, jak wszystkie inne osoby do służenia w tymże obowiązane, jeżeli im to zlecono za pomocą kart przeznaczenia albo, gdy stosownie do swojej kategorii i klasy wieku są powołaniem objęci albo gdy w myśl § 26. zostaną wezwani do szczególnych czynności służbowych w celach wojennych.

Użycie korporacji, obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, w tym ich przymiocie do

służby w pospolitym ruszeniu zarządza się, gdy to okaże się potrzebne.

150. Wymienionym korporacjom wolno rozwiązać się według statutów, dopóki nie zapowiedziano pospolitego ruszenia.

Pojedynczy ich członkowie, którzy wstąpili do korporacji obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu przed ogłoszeniem ustawy o pospolitym ruszeniu, jeżeli osobiście nie podlegają już obowiązkowi służenia w pospolitym ruszeniu i nie chcą się mu poddać mogą, o ileby przez uzasadnione tym sposobem wystąpienie z korporacji miały utracić nabyte prawa, zatrzymać swój charakter a z nim swoje prawa i obowiązki członków — o ile statuta na to pozwolą — jednak tylko o tyle, że pozbawieni będą prawa posiadania stopni odpowiadających organizacji, noszenia broni wojskowej, ubiorów i odznak, jakoteż prawa uczestnictwa w wyborze komendantów i starszyny, względnie funkcyjaryszów.

§ 28.

Korpusy milicji mieszczańskiej i strzelców.

151. Tworzenie jakoteż reorganizacja i zmiana statutów korpusów milicji mieszczańskiej i strzelców podlega postanowieniom patentu cesarskiego z dnia 22. sierpnia 1851 (Dz. u. p. Nr. 191.).

O dotyczących prośbach i projektach statutów, dawać będą opinię władze polityczne, które bacznie mają przytem, czy formacje takie, do których stosują się postanowienia ustępu 2., § 7. ustawy o pospolitym ruszeniu, tak w ogóle pod względem politycznym i socyalnym, jak niemniej pod względem ich możebnego w razie wojny użycia dają odpowiednią rękojmię, że istotnie służyć będą celom porządku, bezpieczeństwa i sprawności wojskowej oraz, iż będą mogły uczynić zadość warunkom wymienionego postanowienia ustawy co do odzienia i rynsztunków jakoteż organizacji.

Polityczna władza krajowa winna o ewentualnym rozwiązaniu korporacji takiej zawiadomić komendę terytorjalną obrony krajowej i Ministerstwo obrony krajowej.

152. Ilość oficerów i podoficerów, która w razie powołania korporacji do służby w pospolitym ruszeniu wchodzi w rachubę nie tylko ze względu na pełnienie służby w pospolitym ruszeniu, lecz także ze względu na należytości, stosować się winna — odpowiednio do organizacji wojskowej — do siły korpusów milicji i strzelców. Przytem postanawia się, że do utworzenia plutonu potrzeba przynajmniej 20 (15*), półkompanii przynajmniej 40 (30*), kompanii przynajmniej 60 (45*), półbatalionu przynajmniej 130 (100*), batalionu skła-

Cyfrы w nawiasach oznaczają najniższy etat formacji konnych, a mianowicie: *) dla plutonu, *) dla półszwadronu, **) dla szwadronu i **) dla dywizji.

dającego się z 3 kompanii przynajmniej 200, a składającego się z 4 kompanii przynajmniej 260 członków rzeczywistych (bez orkiestry); w cyfrach tych mieści się także starszyzna.

O wyborze komendantów i innych oficerów wymienionych korporacji należy zawiadomić polityczną władzę powiatową; wybór ten wówczas dopiero nabývá prawomocności, jeżeli co do komendantów polityczna władza krajowa, a co do innych oficerów polityczna władza powiatowa, która w obu wypadkach zasięgnąć ma opinii odnośnej komendy okręgowej pospolitego ruszenia, nie podniesie zarzutu w ciągu niesiąca, licząc od dnia doniesienia.

O wzmiankowane w ustępie 2. § 7. ustawy o pospolitym ruszeniu potwierdzenie cesarskie komendantów i oficerów postarają się właściwe władze bez inicjatywy komend korpusów milicji mieszczańskiej i strzelców.

153. Gdy korpusy milicji mieszczańskiej i strzelców jako korporacje powołane będą do służby w pospolitym ruszeniu, natenczas mają one tworzyć stosownie do siły swojej i to każda korporacja oddzielnie, plutony, półkompanie (półszwadrony), kompanie (szwadrony), półbataliony lub bataliony (dywizye). Gdy zaś kilka plutonów ściąga się w kompanię (szwadron) lub kilka kompanii (szwadronów) w batalion (dywizję), natenczas ilość plutonów względnie kompanii (szwadronów) i ich siła może być rozmaita.

§ 29.

Stowarzyszenia weteranów wojskowych.

154. Stowarzyszenia weteranów wojskowych, jako korporacje wzywa się do służby w pospolitym ruszeniu w razie zachodzącej w pojedynczych wypadkach potrzeby, wezwanie to zaś rozciągać się może albo na całe stowarzyszenie albo na pewną jego część. W tym ostatnim przypadku zwierzchność stowarzyszenia przetrząsnąć do służby w pospolitym ruszeniu najprzód członków, należących do młodszych klas wieku a po upływie odpowiedniego czasu może zaproponować właściwej władzy wojskowej, aby członków pełniących służbę w pospolitym ruszeniu zastąpiono innemi członkami stowarzyszenia.

Rozdział VII.

§ 30.

Zastępowanie ubytków w wojsku, marynarce wojennej i obronie krajowej.

155. Powołanie osób obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu do zastępowania ubytków następuje wówczas, jeżeli do pokrycia zapotrzebowania wojennego przy c. i k. wojsku i przy c. k. obronie krajowej nie wystarczają ich rezerwy zapa-

sowe, a przy c. i k. marynarce wojennej obrona morską.

W drodze osolnych zarządzeń postanowi się, którzy z pośród obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu przeznaczeni zostaną do zastępowania ubytków w wojsku (marynarce wojennej) i w jakim rozmiarze pociągnie się ich do tej służby.

156. W przypadkach nagłej potrzeby można także obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, należących do pierwszego zaciągu i wcielenych już do formacji pospolitego ruszenia z formacji tych wyłączyć i użyć do zastąpienia ubytków wojska i obrony krajowej.

Rozdział VIII.

Odzienie, rynsztunki i uzbrojenie. Obdzienienie książkami służbowemi i przyborami kancelaryjnymi. Umundurowanie oficerów i urzędników.

§ 31.

Odzienie, rynsztunki i uzbrojenie samoistnych oddziałów broni i oddziałów pospolitego ruszenia; książki służbowe i przybory kancelaryjne dla tychże.

Odzienie i rynsztunek.

157. Formacje wychodne pospolitego ruszenia zaopatrzone będą w mundur i rynsztunek wojskowy i uposażone w przepisane pociągi wojskowe.

158. Żołnierze batalionów terytoryalnych pospolitego ruszenia otrzymają mundur i rynsztunek wojskowy w miarę niezbędnej potrzeby.

Ci żołnierze pospolitego ruszenia będą zatem także w czasie swej czynnej służby nosili ewentualnie swoją własną odzież, za co każdemu żołnierzowi należy się odszkodowanie w kwocie 20 halerzy dziennie. Ci żołnierze pospolitego ruszenia, którzy wstępują do służby ubrani w czapkę polową, bluzę, spodnie tej barwy i tego kroju jak u obrony krajowej i w trzewiki (buty) odpowiednie do marszu, pobierać będą odszkodowanie w kwocie 40 halerzy.

Podoficerowie i frajtrzy (przywódcy patroli) noszą podczas czynnej służby wojskowe odznaki honorowe i rozpoznawcze, a mianowicie gwiazdki dystynkcyjne (galony) na kołnierzu munduru według przepisu istniejącego dla obrony krajowej i portepce przy broni przybocznej.

Wszystkie osoby pospolitego ruszenia nie umundurowane zupełnie po wojskowemu otrzymają opaskę ramienną czarnożółtą, z odległości łatwo widzianą, podług wzoru 30. i obowiązani są zarówno w interesie własnym jak i ze względu na swych towarzyszy nosić tę opaskę na lewym ramieniu, ażeby we wszelkich okolicznościach łatwo mogli

Wzór 30.

być rozpoznani, jako należący do wojska, zostają-
cego pod opieką prawa narodów.

Co do zaopatrzenia terytoryalnych formacji
pospolitego ruszenia i oddziałów robotniczych
w mundur i rynsztunek stosowane będą postano-
wienia odnośnych instrukcji.

Wzór 31. Każdy żołnierz otrzyma „kartę legitymacyjną
pospolitego ruszenia“ podług wzoru 31., tudzież
mosiężną puszkę na nią wraz z sznurem i winien
tę kartę legitymacyjną zawsze nosić przy sobie,
dobrze schowaną; bliższe postanowienia dołączone
są do wymienionego wzoru.

Uzbrojenie.

159. Samoistne oddziały broni i oddziały bo-
jowe pospolitego ruszenia będą uzbrojone i odpo-
wiednio uposażone amunicją.

Książki służbowe i przybory kancelaryjne.

160. Książki służbowe i przybory kancela-
ryjne przydzielą się oddziałom pospolitego ruszenia
w miarę potrzeby.

Książki służbowe, instrukcje i przepisy wydać
można w czasie pokoju na krótki czas, celem infor-
macji desygnowanym własnym komendantom pół-
brygad i batalionów pospolitego ruszenia, jeżeli nie
są oficerami w czynnej służbie, tudzież komendantom
okręgów pospolitego ruszenia i oficerom mającym
szczególne przeznaczenie służbowe (oficer prowian-
towy, rachmistrz itd.).

§ 32.

**Odzienie, rynsztunki i uzbrojenie żołnierzy pospo-
litego ruszenia przydzielonych celem uzupełnienia
ubytków w wojsku, marynarce wojennej i obronie
krajowej.**

161. Obowiązani do służenia w pospolitym
ruszeniu, przydzieleni w celu zastąpienia ubytków
wojska, marynarki wojennej lub obrony krajowej,
otrzymają z zapasów odnośnych oddziałów broni
(zakładów) takie samo odzienie, rynsztunki i uzbro-
jenie jak własni żołnierze.

§ 33.

Umundurowanie oficerów i urzędników.

162. Oficerowie wojska i obrony krajowej,
przydzieleni do pospolitego ruszenia zatrzymują
w służbie pospolitego ruszenia mundur, do którego
mają prawo ze względu na grupę, do której należą.

Oficerowie pospolitego ruszenia ze stanu cy-
wilnego, przydzieleni do samoistnych oddziałów
broni i oddziałów wojska lub obrony krajowej i do
umundurowanych samoistnych oddziałów i oddzia-
łów pospolitego ruszenia, noszą podczas czynnej
służby mundur przepisany dla tych samoistnych
oddziałów broni względnie oddziałów, a na koszt

sprawienia tegoż otrzymają systemizowany dodatek
na wyekwipowanie; ewentualnie można ich za-
opatrzyć w mundury żołnierskie z zapasów maga-
zynowych za zwrotem kosztów nabycia.

Inne osoby mianowane oficerami w pospolitym
ruszeniu mogą, jeżeli są przydzielone do wojsk
(oddziałów) nieumundurowanych, używać w ogóle
zwykłego odzienia, wszyscy jednak mają nosić
w służbie opaskę ramienną pospolitego ruszenia,
czapkę oficerską, odznaki wojskowe, szablę z oficer-
skim porteepee, a w służbie oddziałów broni szablę
połową jak oficerowie pod bronią.

Co do urzędników pospolitego ruszenia stoso-
wane będą analogicznie powyższe zarządzenia,
miarodajne dla oficerów.

Wszyscy gażyści pospolitego ruszenia zaopa-
trzyć się mają w karty legitymacyjne z puszkami
i sznurami.

Rozdział IX.

Zapowiedzenie i powołanie pospolitego
ruszenia; zgłaszanie się do szeregów,
kontrola nad zgłaszaniem się do szere-
gów, przegląd (prezentowanie), zaprzy-
sięczenie i oddanie obowiązanych do służby
w pospolitym ruszeniu.

§ 34.

Zapowiedzenie i powołanie pospolitego ruszenia.

163. Zapowiedzenie i powołanie pospolitego
ruszenia następuje na rozkaz Cesarza za pomocą
obwieszczeń.

164. Zapowiedzenie obejmuje wszystkie osoby
obowiązane do służby w pospolitym ruszeniu i ozna-
cza, że każdy do służby tej obowiązany powinien
w czasie trwania wojny przygotować się do wstą-
pienia do szeregów celem pełnienia służby w po-
spolitym ruszeniu.

Powołanie rozciąga się tylko na klasy wieku
i na osobno wymienione grupy, które oznaczone
będą w obwieszczeniu dotyczącym się zapowiedzenia
i powołania pospolitego ruszenia; w razie potrzeby
można osoby obowiązane do służby w pospolitym
ruszeniu jeszcze przed ogólnym obwieszczeniem
dotyczącym się zapowiedzenia i powołania pospolitego
ruszenia, powołać za pomocą kart powołujących.

Przeprowadzenie zapowiedzenia i powołania
następuje według osobnych postanowień.

165. Jeżeli po puszczeniu na urlop całych klas
wieku pospolitego ruszenia okaże się potrzeba po-
nownego ich ściągnięcia do czynnej służby w po-
spolitym ruszeniu, natenczas ponowne powołanie
nastąpi również za pomocą obwieszczeń lub kart po-
wołujących.

166. Obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy należą do niepowołanych kategorii i klas wieku, nie mają prawa swojszczyzny w miejscach pobytu, a służyli wojskowo winni po ogłoszeniu zapowiedzenia i powołania pospolitego ruszenia zgłosić się niezwłocznie u zwierzchności gminnych miejsc pobytu, które mają ich spisać w osobnej konsygnacyi (wzór 36.).

Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, którzy mają prawo swojszczyzny w obrębie królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, a którzy przebywają *a)* w krajach Korony węgierskiej, w Obszarze zajętem lub w obszarze Linu albo *b)* za granicą, zawiadomieni będą o zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia ad *a)* w drodze obwieszczeń, które także publicznie ogłosi się, ad *b)* za pośrednictwem c. i k. władz reprezentacyjnych, u których winni natychmiast zameldować się osobiście lub pisemnie, podając zarazem swój dokładny adres i od których dowiedzą się, czy powołanie obejmuje ich także. Powołani winni zgłosić się do szeregów stosownie do wskazówek zawartych w obwieszczeniach względnie paszportach pospolitego ruszenia (kartach przeznaczenia lub kartach powołujących), które mają w rękach.

167. Dla tych gażystów pospolitego ruszenia, którzy według karty przeznaczenia mają w miejscu pobytu wyczekiwać na specjalne powołanie, należy już w czasie pokoju przygotować karty powołujące, które obejmują zarazem marsznię, według wzoru 32.

Komendy okręgowe pospolitego ruszenia winny zarówno te karty powołujące, jak i karty, które dopiero wygotuje się w szczególnych wypadkach, zaraz po zarządzeniu powołania dotyczących gażystów przesać w sposób następujący, dołączając potwierdzenie odbioru:

tym wszystkim, których adres jest dokładnie znany, bezpośrednio bez względu na ich miejsce pobytu — ewentualnie przez ustanowionych pośredników — jako przesyłki pocztowe polecone:

tym, których adres nie jest dokładnie znany, o ile są oficerami (urzędnikami) w stanie spoczynku lub w stosunku pozasłużbowym na ręce odnośnych wojskowych władz ewidencyjnych i instancyj, dla innych zaś gażystów pospolitego ruszenia na ręce politycznej władzy powiatowej, właściwej ze względu na prawo swojszczyzny względnie na ręce politycznej władzy powiatowej miejsca pobytu.

168. Polityczne władze powiatowe miejsca pobytu mogą wyjątkowo udzielać obowiązującym do służby w pospolitym ruszeniu, których dotyczy zapowiedzenie pospolitego ruszenia, a którzy są zupełnie pewni i nie są objęci powołaniem, zezwolenia na podjęcie podróży na pewien oznaczony czas, jeżeli osoby te chcą w ważnych sprawach

opuścić swoje zwyczajne miejsce pobytu, jednakowoż zobowiązać się uczynić w każdej chwili zadość ewentualnemu powołaniu do służby w pospolitym ruszeniu.

Udzielone zezwolenia tego rodzaju należy wykazywać zapomocą certyfikatów według wzoru 33.

Dowódca wojskowy okręgu, na który rozciąga się zapowiedzenie pospolitego ruszenia, względnie odnośna komenda terytorjalna obrony krajowej (wojska) ma prawo, ze względu na ważne interesy wojskowe zawiesić udzielanie zezwoleń na podjęcie podróży dla pewnych osób, albo nawet zupełnie na pewien czas.

§ 35.

Zgłaszanie się osób obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu do szeregów; kontrola nad tym zgłoszeniem się.

Zgłaszanie się do szeregów.

169. Osoby należące do pospolitego ruszenia, które obdzielono kartami przeznaczenia do pospolitego ruszenia winny zgłosić się do szeregów pospolitego ruszenia według wskazówek swych kart przeznaczenia; jeżeli karta powołująca, później wystawiona zawiera inne wskazówki, natenczas te ostatnie rozstrzygają pod względem zgłoszenia się; karty powołujące, które mogą okazać się potrzebne wystawi się dla tych osób, a to dla gażystów według wzoru 32., a dla żołnierzy według wzoru 34.; doręczenie ich nastąpi tak, jak doręczenie kart przeznaczenia według postanowień punktu 116., jednakowoż w przypadkach nagłych można przytem pominać pośrednictwo władz wymienionych w powołanym wyżej punkcie pod lit. *a)* i *c)*.

170. Również zgłaszają się do szeregów:

obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, których przeznaczono do zastępowania ubytków w wojsku i marynarce wojennej — bez względu na miejsce pobytu i prawo swojszczyzny — bezpośrednio w stacyi uzbrojenia podanej w paszporcie pospolitego ruszenia;

obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, którzy posiadają prawo swojszczyzny w obrębie Tyrolu i Vorarlbergu, jednak nie mieszkają w tych krajach, tudzież ci, którzy przynależą do krajów Korony węgierskiej a przebywają w obrębie królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, wreszcie ci, którzy będąc obywatelami austriackimi przebywają stale w krajach Korony węgierskiej, w Obszarze zajętem lub obszarze Linu tudzież za granicą; wszystkie te osoby zgłaszają się, jeżeli nie są przeznaczone do zastępowania ubytków, wprost do komendy okręgowej pospolitego ruszenia właściwej ze względu na prawo swojszczyzny;

wszyscy inni obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, których dotyczy powołanie, wprost do

Wzór 33.

komendy okręgowej pospolitego ruszenia swego miejsca pobytu.

Do komendy tej winni zgłosić się także ci obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu — bez względu na swoje przeznaczenie co do zgłoszenia się do szeregów — którzy bezwarunkowo nie są zdolni do służby pod bronią w pospolitym ruszeniu, a co do których nie powzięto jeszcze uchwały względem ich fizycznego uzdolnienia do służby w pospolitym ruszeniu, dalej ci, którzy nie posiadając żadnego wojskowego dokumentu legitymacyjnego nie wiedzą wcale, dokąd mają się zgłosić; tym ostatnim należy po ewentualnym stwierdzeniu ich miejsca zgłoszenia się wydać poświadczenie uwierzytelniające i polecić im bezpośrednie zgłoszenie się do szeregów.

171. Każda z osób obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którą powołano do służby tej lub do szczególnych czynności służbowych w celach wojennych a która należy do kategorii żołnierzy, korzysta z wolnej jazdy na kolejach żelaznych i okrętach parowych w obrębie granic Monarchii i Obszaru zajętego za okazaniem paszportu pospolitego ruszenia (karty przeznaczenia, karty powołującej itd.).

Wzór 35. W braku takiego dokumentu służy za legitymację podróżną poświadczenie uwierzytelniające według wzoru 35., którego należy zażądać od naczelnika gminy.

Naczelnik gminy winien w razie, jeżeli miejsce pobytu jest zanadto oddalone od najbliższej stacji kolei żelaznej, żeglugi parowej, względnie od stacji uzbrojenia, postarać się, ile możliwości o dostarczenie wozów. Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, których uznano za niezdolnych lub z innych powodów zwrócono, używają w podróży powrotnej, która również jest bezpłatna, wydanych im dokumentów wojskowych jako legitymacji podróżnych.

Gaźystom pospolitego ruszenia i obowiązany do służby w tymże, których w myśl punktu 140. obdzielono kartami przeznaczenia B. wolno przy zgłaszaniu się do szeregów korzystać z kolei żelaznych i okrętów parowych w obrębie granic Monarchii i Obszaru zajętego za okazaniem karty przeznaczenia, karty powołującej itd. za zapłatą lub przy kredytowaniu należności za jazdę; w razie użycia innych środków komunikacyjnych winni pokryć przypadającą należność w drodze zaliczki.

172. Odnośnie do zebrania, spisania i zgłoszenia się do szeregów robotników, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, rozstrzygają postanowienia odnośnego przepisu.

Jeżeli grupy robotnicze musi się przewieźć do miejsc, gdzie mają być użyte, wyjątkowo koleją (okrętem parowym), natenczas naczelnik gminy winien odnośnych przewodników zaopatrzyć w po-

świadczenia uwierzytelniające, ważne ewentualnie także na podróż powrotną.

173. Jeżeli po puszczeniu na urlop całych klas wieku pospolitego ruszenia zarządzone będzie ponowne ich powołanie, natenczas zgłoszenie się do szeregów ma nastąpić tak, jak za pierwszym razem.

Kontrola nad zgłoszeniem się do szeregów.

174. Naczelnik gminy winien co do wszystkich obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy mieszkają w gminie i mają obowiązek zgłoszenia się do szeregów, a którzy nie zgłosili się, zbadać przyczynę niezgłoszenia się i o tych, którzy bezpodstawnie i samowolnie uchyliłi się od służby w pospolitym ruszeniu donieść dotyczącemu posterunkowi żandarmeryi celem odstawienia osób tych do politycznej władzy powiatowej.

Naczelnik gminy winien dalej tych wszystkich do służby w pospolitym ruszeniu obowiązanych, którzy nie zgłosili się do szeregów objąć konsygnacją imienną według wzoru 36., do której wciągnąć należy także szczegóły, jakie zbadano lub zarządzenia, jakie wydano i przedłożyć konsygnację imienną politycznej władzy powiatowej w 4. dniu po powołaniu pospolitego ruszenia.

Naczelnicy gmin winni wraz z wymienionemi wyżej konsygnacyami imiennymi przesłać co do chorych, których nie można przetransportować, także świadectwa lekarskie, które z wyjątkiem świadectw wystawionych lub potwierdzonych przez lekarzy pozostających w czynnej służbie wojska (młynarki, obrony krajowej) winne być także uwierzytelnione ze strony naczelników gmin.

Kontrolę i zniewolenie do dopełnienia obowiązku służby w pospolitym ruszeniu rozciągnąć należy także na tych obowiązanych do służby tej, którzy są obecni w pewnej gminie, ale w innej posiadają prawo swojszczyzny (przynależność), jakoteż na tych do służenia w pospolitym ruszeniu obowiązanych, do gminy przynależnych lub obcych, którzyby po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia do gminy wrócili względnie do niej przybyli.

175. Polityczne władze powiatowe, właściwe ze względu na prawo swojszczyzny otrzymają od komend okręgowych pospolitego ruszenia właściwych z tego samego względu, względnie za ich pośrednictwem co do wszystkich obowiązanych do pospolitego ruszenia, którzy zgłosili się do szeregów i zostali prezentowani, jeden egzemplarz kart prezentacyjnych celem sprostowania spisów i rejestrów pospolitego ruszenia.

Polityczne władze powiatowe winny te karty prezentacyjne przesłać jak najspieszniej z zastrzeżeniem zwrotu gminom swojszczyzny celem zanotowania zgłoszenia się do szeregów w rejestrze po-

spolitego ruszenia, zaś po ich zwrocie przesłać je napowrót komendom okręgowym pospolitego ruszenia właściwym ze względu na prawo swojszczyzny, gdzie będą przechowane według lat urodzenia a w ich obrębie w porządku abecedowym.

Kontrola ze strony politycznych władz powiatowych ma objąć także tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy należą do powołanych grup i klas wieku i są wciągnięci do spisów osób obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu (rejestrów pospolitego ruszenia), co do których jednak nie nadesłano karty prezentacyjnej.

176. Osoby podlegające obowiązkowi służenia w pospolitym ruszeniu, które przybędą na przemijający pobyt do obszaru objętego powołaniem pospolitego ruszenia — chociażby nie miały w tym obszarze prawa swojszczyzny i nie miały w nim zwyczajnej siedziby — powinny mieć, aby nie były pociągnięte w tym obszarze do służby w pospolitym ruszeniu, świadectwo, wygotowane przez polityczną władzę powiatową swojej zwyczajnej siedziby (wzór 33.).

Wszystkie te osoby, obowiązane do służenia w pospolitym ruszeniu, które nie zgłosiły się do szeregów, a które żandarmerya odstawi politycznej władzy powiatowej, odesła władza ta komendzie okręgowej pospolitego ruszenia.

177. Właściwe zwierzchności gminne winny prowadzić osobne zapiski (konsyguację imienną, wzór 36.) co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu z grupy żołnierzy, których według punktu 231. i 232. urlopowano, a którzy nie mają prawa swojszczyzny w miejscu, gdzie przebywają na urlopie i przechować zapiski te w książce meldunkowej co do nieczynnych żołnierzy obrony krajowej, aby nadchodzące ewentualnie dla nich karty powołujące można im było doręczyć.

Kontrola nad ponownym zgłoszeniem się urlopowanych jest rzeczą oddziału do którego skład oni należą.

§ 36.

Przegląd (prezentowanie) obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu.

178. Przegląd (prezentowanie) obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, należących do grupy żołnierzy ma przede wszystkim na celu komisyjne ich zbadanie i ocenienie pod względem zdolności fizycznej do tej czynności służbowej, do której zostali powołani. Niepomyślny wynik tego badania ma tylko taki skutek, że niezdolnych wydziela się czasowo z grona przeznaczonych do tej czynności, wynik ten nie ma jednak znaczenia pod względem ich obowiązku do służby w pospolitym ruszeniu w ogólności.

Zbadanie zdolności polega:

a) co do obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, powołanych do uzupełnienia ubytków

wojska (marynarki wojennej, obrony krajowej) na ich zbadaniu lekarskim w sposób przepisany w ogólności dla żołnierzy nieczynnych wstępujących do szeregu;

b) co do obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, powołanych do służby w samoistnych oddziałach broni pospolitego ruszenia, na ich zbadaniu komisyjnym pod względem ich zdolności do służby z bronią, w myśl załącznika dodatkowego do załącznika III. przepisów o służbie wojskowej, część I. (wykazy A i B) i

c) co do obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, powołanych do szczególnych czynności służbowych w celach wojennych, na ich zbadaniu komisyjnym pod względem zdolności do zajęcia, które im przeznaczono w ogóle, według wyżej wymienionego załącznika dodatkowego (wykaz c); co do osób tych należy przede wszystkim stwierdzić, czy nie mają one wad, na podstawie których mogłyby później domagać się zaopatrzenia.

Przegląd odbywa się w tych miejscach i u tych komend, do których dotyczące osoby powołano, a według okoliczności w miejscach, w których zatrudni się obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, których powołano do robót.

179. Komisya przeglądowa przy komendzie okręgowej pospolitego ruszenia składa się:

z komendanta okręgu pospolitego ruszenia lub z kapitana obrony krajowej (pospolitego ruszenia), który jest prezesem, z głosem stanowczym.

z oficera niższego stopnia od obrony krajowej lub pospolitego ruszenia i

z lekarza obrony krajowej lub pospolitego ruszenia z głosami doradcami.

Komenda terytoryalna obrony krajowej oznacza ilość komisji przeglądowych, które należy powołać do życia przy komendzie okręgowej pospolitego ruszenia.

O odbywającym się przeglądzie uwiadomić należy polityczną władzę powiatową miejsca przeglądu, której wolno uczestniczyć w przeglądzie przez swego delegata; również naczelnik gminy albo jego zastępca może być obecny przy przeglądzie.

Komenda okręgowa pospolitego ruszenia winna co do wynalezienia lokali potrzebnych do czynności urzędowych komisji przeglądowej, które opatrzyć należy widocznymi znakami, aby każdy mógł do nich trafić — co do dostarczenia potrzebnych sprzętów, jakoteż wystarczającego personelu pomocniczego i nadzorczego (pomiędzy personelem tym muszą być przynajmniej dwaj odpowiedni pisarze) — wszystko w ten sposób przygotować, aby przegląd mógł odbywać się bez jakiegokolwiek przeszkód.

180. Co do przeglądu (prezentowania) obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu dla

terytoryalnych formacji pospolitego ruszenia oraz robotników, którzy oddani będą w miejscu zajęcia (formacji) obowiązują postanowienia dotyczących instrukcji.

181. Zgłaszający się do przeglądu winni oddać paszporty pospolitego ruszenia wraz z oboma kartami prezentacyjnymi (punkt 229.); gdyby obowiązany do pospolitego ruszenia nie przyniósł kart prezentacyjnych, natenczas należy je wystawić przy przeglądzie: punkt 187. zawiera bliższe postanowienia co do ich użycia.

182. Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, którzy przez pomyłkę zgłaszają się do szeregów nie tam, gdzie zgłosić się winni według wskazówek ogólnych obwieszeń albo swego paszportu pospolitego ruszenia (innego dokumentu) odesłani będą, jeżeli są zdolni do służby pod bronią, przez dotyczące komendy (władze, zakłady) do miejsca przeznaczenia.

183. Obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu z grupy żołnierzy, których uznano za niezdolnych do czynności im przeznaczonych, należy poddać badaniu superarbitryjnemu, które co do osób przeznaczonych do zastępowania ubytków odbędzie się przed komisjami superarbitryjnymi wojska (marynarki wojennej), zaś co do innych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, przed komisjami superarbitryjnymi obrony krajowej, które będą utworzone w razie uruchomienia.

Co do każdego z obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, który ma być poddany badaniu superarbitryjnemu a który był przeznaczony do formacji pospolitego ruszenia należy wygotować konsygnację imienną (wzór 36.) i oddać ją komisji superarbitryjnej wraz z osobą, która komisji tej ma być przedstawiona.

Po ukończeniu badania superarbitryjnego należy konsygnację imienną, zaopatrzoną orzeczeniem komisji superarbitryjnej oraz dotyczące osoby, do służby w pospolitym ruszeniu obowiązanej, które sklasyfikowano jako niezdolne, oddać komendzie okręgowej pospolitego ruszenia, która potwierdza orzeczenie w paszporcie odnośnej osoby, albo w braku paszportu w inny sposób i zawiadamia o nim także właściwą polityczną władzę powiatową. ewentualnie za pośrednictwem komendy okręgowej pospolitego ruszenia właściwej ze względu na prawo swojszczyzny, przy użyciu karty prezentacyjnej odpowiednio uzupełnionej.

Obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, których uznano za niezdolnych do jakiegokolwiek służby uwolnić należy stale, a niezdolnych do służby z bronią „aż do ewentualnego przyszłego powołania“; zresztą odsyła się co do pierwszych do punktów 24. c) i 48.

184. Przegląd i przysięga, która po nim ma być wykonana, zastępują akt wzięcia do wojska na czas wojny.

Co do obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, uznanych za zdolnych do służby tej a przydzielonych do formacji pospolitego ruszenia, nie wygotowuje się list poborowych, lecz tylko konsygnację imienną (wzór 36.), które należy na końcu zaopatrzyć datą tudzież podpisem prezesa komisji przeglądowej i oddawać codziennie po ukończeniu przeglądu komendzie okręgowej pospolitego ruszenia.

185. Prezentowanie gażystów pospolitego ruszenia zgłaszających się do szeregów odbywa się tak jak prezentowanie żołnierzy pospolitego ruszenia; gażystów tych należy tylko zapytać, czy czują się fizycznie zdolni do przeznaczonej im służby wojennej; co do niezdolnych do służby lub tych, którzy wydają się być niezdolni do służby odsyła się do postanowień punktu 198.

§ 37.

Odbiór przysięgi i oddanie obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu.

186. Obowiązany do służenia w pospolitym ruszeniu, uznany na przeglądzie za zdolnych winien codziennie po ukończeniu przeglądu, a gdyby tenże ulegał przerwie, przed przerwą, oficer sprawujący obowiązki członka komisji a względnie inny oficer władający odnośnym językiem odczytać i objaśnić w obecności prezesa komisji przeglądowej, I. i V. artykuł wojenny, w ich języku ojczystym; poczem odebrać należy od nich w sposób uroczysty przepisaną przysięgę służbową.

Zaprzysiężenie obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu a przydzielonych do terytoryalnych formacji pospolitego ruszenia nastąpi stosownie do postanowień osobnych przepisów.

Obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy zgłaszają się bezpośrednio do oddziałów broni i zakładów wojska (marynarki wojennej), składają przysięgę przepisaną dla wojska, natomiast obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu, zgłaszający się u komend okręgowych pospolitego ruszenia składają przysięgę obrony krajowej, która jest oraz przysięgą pospolitego ruszenia.

Przysięga pospolitego ruszenia dla oddziałów robotniczych podana jest w „Przepisie robotniczym“, używa się jej zaś także dla innych do służenia w pospolitym ruszeniu obowiązanych, gdy powołani są do czynności służbowych pomocniczych w celach wojennych.

Gdyby obowiązany do pospolitego ruszenia nie chciał złożyć przysięgi, należy odczytać mu przysięgę osobno i akt ten, który ma te same skutki prawne

co przysięga rzeczywiście złożona, zanotować w konsygnacji imiennej i w obu egzemplarzach karty prezentacyjnej.

Oficerowie pospolitego ruszenia służący pod bronią — licząc tu także wcielonych ze stanu spoczynku lub stosunku pozasłużbowego — złożyc mają przysięgę wspólnie z obowiązującymi do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy wybrani zostali na przeglądzie; audytorowie, lekarze, rachmistrze wojskowi i urzędnicy wojskowi złożyc mają osobną przysięgę przepisaną dla ich gałęzi służbowej.

Jeżeli korporacje mające charakter wojskowy lub noszące odznaki wojskowe, powołane zostaną w tym ich przyniosie do czynności służbowej w pospolitym ruszeniu, natenczas członkowie korporacji składają przysięgę pospolitego ruszenia również w sposób uroczysty.

187. Po odebraniu przysięgi od żołnierzy pospolitego ruszenia, oddać ich należy razem z paszportami pospolitego ruszenia i jednym egzemplarzem kart prezentacyjnych oddziałom broni pospolitego ruszenia, które mają być utworzone. Drugie egzemplarze kart prezentacyjnych należy codziennie po ukończeniu przeglądu wraz z konsygnacjami imiennymi, wymienionymi w punkcie 184. oddawać komendzie okręgowej pospolitego ruszenia, która karty te, uporządkowane według gmin swojszczyzny, a co do tych, którzy przynależą do innych gmin za pośrednictwem komend okręgowych pospolitego ruszenia właściwych ze względu na prawo swojszczyzny prześle bezzwłocznie politycznym władzom powiatowym miejsca swojszczyzny celem sprostowania własnych dokumentów ewidencyjnych i takich samych dokumentów gmin i celem kontroli nad zgłaszaniem się do szeregów.

Co do dalszego postępowania z drugimi egzemplarzami kart prezentacyjnych rozstrzygają postanowienia punktu 175. ustęp przedostatni.

Komendy okręgowe pospolitego ruszenia winny w kartach księgi głównej w odpowiedni sposób zanotować prezentowanie tych, którzy zgłosili się do służby w pospolitym ruszeniu.

Oddanie robotników obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu nastąpi w sposób podany w przepisach robotniczym.

188. Obowiązany do służby w pospolitym ruszeniu, mający prawo swojszczyzny w Tyrolu lub Vorarlbergu i w krajach Korony węgierskiej, którzy jako powołani zgłosili się w jednej z komend okręgowych pospolitego ruszenia i to mylnie albo też umyślnie z powodu wady, którą są dotknięci, należy polecić, o ile przedstawiają się jako zdolni do służby pod bronią, aby bezzwłocznie zgłosili się wprost do przynależnej komendy okręgowej pospolitego ruszenia, pochodzący zaś z Tyrolu (Vorarlbergu) ewentualnie do dotyczącej ekspozytury.

Niezdolnym, których nie poddaje się badaniu superarbitryjnemu potwierdzić należy odnośnie orzeczenie w paszporcie pospolitego ruszenia; równocześnie należy o tym zawiadomić właściwą (ze względu na prawo swojszczyzny) komendę okręgową pospolitego ruszenia (ekspozyturę) zapomocą karty prezentacyjnej, osobno w tym celu wygotowanej.

Rozdział X.

Formowanie samoistnych oddziałów broni pospolitego ruszenia; utrzymywanie na etacie. Formowanie oddziałów do pełnienia szczególnych czynności służbowych w celach wojennych. Dobrowolne wstępowanie do pospolitego ruszenia.

§ 38.

Formowanie kadrów i batalionów pospolitego ruszenia; utrzymywanie na etacie.

Kadry.

189. Jeżeli obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu nie powołano natychmiast w pełnym zakresie celem uformowania batalionów, natenczas tworzy się zwyczajnie najprzód „kadr batalionowy”, który stanowi samoistny oddział pospolitego ruszenia.

Kadr batalionowy formuje się z powołanych umyślnie w tym celu oficerów i żołnierzy pospolitego ruszenia.

Celem kadru jest: przygotowanie utworzenia batalionu, współdziałanie przy przeglądzie zgłaszających się obowiązanych do pospolitego ruszenia i zapoznanie oficerów i podoficerów z ich przyszłym zakresem działania.

W dniu, w którym powoła się obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu celem utworzenia batalionu, należy kadr batalionowy rozwiązać. Osoby składające kadr należy wcielić do sztabu batalionowego i do kompanii, gdzie stanowiąc będą podstawę dla pododdziałów batalionu, które mają być utworzone.

Jeżeli bataliony pospolitego ruszenia tworzy się bez poprzedniego formowania kadrów, natenczas należy w tych stacyach, w których znajdują się oddziały uzupełniające obrony krajowej lub już utworzonych innych batalionów pospolitego ruszenia użyć tychże do poczynienia przygotowań wstępnych.

Bataliony wychodne.

190. Przy tworzeniu batalionu należy wydać pododdziałom mundury i rynsztunki, narzędzia polowe, broń i amunicję, przydzielić im pomieszczenie, zarządzić pobór ziemiopodów, serwisu i innych po-

trzeb, zapewnić artykuły żywności i poczynić wszelkie inne potrzebne przygotowania (wystawienie pociągów i zaopatrzenie tychże w zaprzęgi itd.).

Komendant batalionu ma zarządzić przydzielenie żołnierzy pospolitego ruszenia według osobnych postanowień w tym celu wydanych.

Komendy okręgowe pospolitego ruszenia winny aż do piątego dnia po ogłoszeniu zapowiedzenia i powołania pospolitego ruszenia donieść komendom terytorjalnym obrony krajowej (wojska) o stanie uzyskanego pocztu przy użyciu wykazu według wzoru 37.

191. Komendy terytorjalne obrony krajowej (wojska) winny w granicach własnego okręgu same zarządzić wyrównania pocztu, które okazałyby się potrzebne, unikając, o ile możności przewozu koleją żelazną; przesunięcia do innych okręgów terytorjalnych, które będą potrzebne, zarządzi Ministerstwo obrony krajowej, w danym razie na podstawie meldunków telegraficznych, które nadejdą w szóstym dniu po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia.

Bataliony terytorjalne.

192. Jeżeli tworzy się także bataliony terytorjalne, natenczas należy przydzielić do nich przede wszystkim tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy posiadają wykształcenie wojskowe i którymi się jeszcze rozporządza, następnie w miarę potrzeby tych, którzy nie służyli wojskowo, a z pośród nich znowu w pierwszej linii obznajomionych z bronią palną.

193. Komendanci batalionów wychodnych i terytorjalnych winni po ukończeniu ich formacyi — najpóźniej jednak w 8. dniu mobilizacyi — przedłożyć wprost komendzie terytorjalnej obrony krajowej (wojska) „wykaz pocztu“ według wzoru 38, a zarazem listę przydzielenia według wzoru 39, w podwójnym wygotowaniu (której jeden egzemplarz przeznaczony jest dla Ministerstwa obrony krajowej). W tej ostatniej liście uwidocznienie należy ostateczne przydzielenie tych, którzy stawili się, do sztabów i kompanii a na końcu wymienić niezdatnych do służby i tych, którzy nie zgłosili się oraz podać przyczynę ich niezgłoszenia się, jeżeli jest znana.

Taki sam wykaz pocztu wraz z listą przydzielenia należy przesłać każdej z pośrednich komend przełożonych oraz komendzie okręgowej pospolitego ruszenia. Ta ostatnia komenda winna wykaz pocztu przedłożyć natychmiast i bezpośrednio Ministerstwu obrony krajowej po dodaniu ewentualnych wyjaśniających uwag.

W listach przydzielenia przeznaczonych dla komend pośrednich należy opuścić niezdatnych do służby i tych, którzy się nie zgłosili do szeregów.

194. Czas, zostający aż do wymarszu a względnie aż do użycia batalionu obrócić należy na ćwiczenia wojskowe podług instrukcyi i programów, które wydażą komendy terytorjalne obrony krajowej i na uregulowanie służby wewnętrznej.

Instrukcyje i programy powinny być jak najprostsze i ze względu na krótki czas, który użyty być może celem wykształcenia batalionu, powinny głównie obejmować:

- a) gruntowne władanie bronią palną,
- b) danie kilku strzałów do tarczy,
- c) maszerowanie, wykształcenie w potyczce,
- d) odbywanie ćwiczeń polowych w strzelaniu i
- e) najpotrzebniejsze szczegóły służby polowej.

Celem użycia tarczy strzelniczych, znajdujących się ewentualnie w stacyi formowania należy, o ile one w ogóle są do rozrządzenia, zasięgnąć zezwolenia komendy stacyi.

Utrzymywanie na etacie.

195. Obowiązani do pospolitego ruszenia, którzy w stopniu podoficerów lub frajtrów (przywódców patroli itd.) uwolnieni zostali z wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej lub żandarmeryi, przyjmowani będą w swoim dawnym stopniu do formacyi pospolitego ruszenia, jeżeli dokumentami udowodnią posiadany stopień i jeżeli nie stracili prawa do otrzymania napowrót dawnego stopnia (punkt 35. i 37.); dowódcy kompanii obsadzają miejsca przepisane organizacją takieniu podoficerami — lub, w razie ubytków, nowomianowanymi podoficerami lub frajtrami, których w tym celu proponować należy dowódcom batalionów.

Byłych oficerów i urzędników wojskowych, którzy nie uzyskali przeznaczenia na takie posady służbowe w pospolitym ruszeniu, wzięci należy na etat jako żołnierzy pospolitego ruszenia.

Wzięcie na etat żołnierzy pospolitego ruszenia i żywienie ich kosztem skarbu rozpoczyna się od dnia przeglądu (prezentowania); w pierwszych dwóch dniach otrzymają żołnierze ci celem wyżywienia się własnym zachodem dzienne relutum etapowe jako wynagrodzenie.

Gażyści pospolitego ruszenia mianowani ze stanu cywilnego winni we wszystkich wygotowaniach służbowych przydawać zawsze do stopnia swego oznaczenie „pospolitego ruszenia“.

Żołnierze pospolitego ruszenia przydzieleni celom zastępowania ubytków w wojsku, marynarce wojennej lub obronie krajowej, będą także wzięci na etat i utrzymywani na etacie podług przepisów istniejących dla tych części siły zbrojnej.

W samoistnych oddziałach broni i oddziałach uzupełniających (kadrach) pospolitego ruszenia żołnierze pospolitego ruszenia będą wzięci na etat na podstawie kart prezentacyjnych, zaopatrzonych klauzulą prezentacyi.

Jako karty książki głównej a zarazem jako protokoły kar i listy sprawowania się służą karty zapisków, które według postanowień załącznika 1., lit. A—b książki służbowej E—17] należy utrzymywać w zapasie w czasie pokoju a po otrzymaniu kart prezentacyjnych bezzwłocznie wygotować.

Po uwolnieniu żołnierzy pospolitego ruszenia należy te karty zapisków zaopatrzyć datą i podpisem a następnie przesłać komendzie okręgowej pospolitego ruszenia właściwej ze względu na prawo swojszczyzny, która umieści je między odnośniami dokumentami książki głównej; w razie jeżeli nie ma tych ostatnich dokumentów należy przechowywać karty zapisków uporządkowane według klas wieku, a w obrębie tychże abecadłowo jeszcze przez dziesięć lat po wyjściu odnośnych osób z obowiązku służby w pospolitym ruszeniu a następnie zniszczyć.

196. Oddział sztabowy i kompanie polowe winny sporządzić konsygnacye imienne (wzór 36.) całego swego pocztu w ten sposób, aby w rubryce „uwaga“ można było jeszcze zamieścić wpisy oraz przedłożyć konsygnacye te komendzie batalionu, która utrzymywać je będzie w ewidencji; do tych konsygnacyi imiennych należy wciągnąć także żołnierzy, których w danym razie przejęto z wojska i obrony krajowej jako przydzielonych do służby i do żywienia.

Przyjęcie oficerów na poczet i utrzymywanie ich w poczcie nastąpi w ten sam sposób, jak co do żołnierzy.

W razie, jeżeli gażystów pospolitego ruszenia przenosi się napowrót w ich dawny stosunek, natenczas należy karty zapisków, których użyto jako kart książki głównej itd. zaopatrzyć datą i podpisem i przesłać je właściwym władzom ewidencyjnym pierwszej instancji względnie komendom okręgowym pospolitego ruszenia właściwym ze względu na prawo swojszczyzny.

197. Personal półbrygad pospolitego ruszenia utrzymywać należy jako nadkompletny na etacie tego batalionu wychodnego półbrygady, do którego tenże ze względu na żywienie jest przydzielony, zaś personal komend okręgowych pospolitego ruszenia na etacie jednej z kompanii zapasowych pospolitego ruszenia.

198. Gażystów pospolitego ruszenia, którzy przy zgłoszeniu się do szeregów doniosą o swej niezdadności do służby, lub którzy zdają się być niezdadnemi do służby nie należy na razie aktywować lecz postąpić w tym względzie według osobnych postanowień, w tej mierze obowiązujących.

Od dnia zgłoszenia się do szeregów aż do zapadnięcia odnośnego rozstrzygnięcia mają osoby te

jedynie prawo do dyet unormowanych w § 19., punkt 2.—a) przepisu należytościowego dla c. i k. wojska, część I., do tymczasowego zakwaterowania i do dostarczenia żołnierza do posługi.

Jeżeli stwierdzi się ich zdadność do służby, natenczas należy im dodatkowo wypłacić nadwyżkę aż do wysokości pełnych należytości przypadających według § 61., punkt 2.—a) części II. wymienionego przepisu.

199. Oddanie żołnierzy pospolitego ruszenia do innego oddziału, do szpitala itd., które w przyszłości zająć może, nastąpić winno przy wymienieniu otrzymanej żywności i przedmiotów skarbowych, które odnośny żołnierz ma przy sobie, a które w polu należy mu w komplecie dać na drogę.

§ 39.

Formowanie oddziałów do szczególnych czynności służbowych w celach wojennych z obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu.

200. Oddziały do szczególnych czynności służbowych w celach wojennych będą formowane w miejscu ich użycia przez odnośnego dowódcę (naczelnika, kierownika); dzielić je należy na grupy, stosownie do możności rozkwaterowania i miejsc pracy.

Szczegółowe postanowienia w tym względzie zawarte są w „Przepisie robotniczym“.

Jeżeli jest za mało starszych, przeznaczonej do dozoru, natenczas można tym żołnierzom pospolitego ruszenia, którzy udowodnią, że w stopniu podoficerów lub frajtrów (przewódców patroli itd.) zostali uwolnieni z wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej lub żandarmeryi, przywrócić dawny stopień i użyć ich do nadzorowania grup robotników.

Obowiązanych do pospolitego ruszenia weźmie się w ewidencję i na etat i będzie utrzymywać w ewidencji i na etacie podług postanowień punktów 195. i 196. względnie podług postanowień przepisu robotniczego.

§ 40.

Dobrowolne wstąpienie do pospolitego ruszenia.

201. Osoby nieobowiązane do służenia w pospolitym ruszeniu posiadające wykształcenie wojskowe i zdadne do służby z bronią mogą wstąpić do pospolitego ruszenia jako ochotnicy.

Mają one oznajmić swój zamiar dobrowolnego wstąpienia do pospolitego ruszenia w obec prezesa komisji przeglądowej albo w obec komendy okręgowej pospolitego ruszenia albo komendy tego batalionu pospolitego ruszenia, do którego chcą wstąpić.

Jeżeli okażą się zdolni do służby orężnej i jeżeli ich tożsamość będzie wiarogodnie wykazana, natenczas przyjmie się ich do pospolitego ruszenia: przez złożenie przysięgi pospolitego ruszenia zobowiązują się oni do służenia w pospolitym ruszeniu przez cały czas, na który jest wezwane.

Także osobom obowiązany do służenia w pospolitym ruszeniu, nie należącym do powołanych kategorii lub klas wieku, wolno pod temi samymi zastrzeżeniami i warunkami wstąpić dobrowolnie do samoistnych oddziałów broni pospolitego ruszenia.

Dobrowolne wstąpienie należy zaznaczyć zarówno w konsygnacjach imiennych (wzór 36.), odnoszących się do prezentowanych żołnierzy pospolitego ruszenia jak i w kartach prezentacyjnych.

Rozdział XI.

§ 41.

Służba w pospolitym ruszeniu żandarmerji, straży skarbowej i personelu lasów rządowych.

202. Jak tylko wypadki wojenne nie pozwolą żandarmerji, straży skarbowej i personelowi lasów rządowych sprawować służby w wyznaczonym zakresie, natenczas osoby te, przeznaczone do straży i nadzoru obowiązane są, o ileby nie były wydane szczególne rozporządzenia, zgłosić się bez wyczekiwania wyraźnego rozkazu do najbliższego oddziału pospolitego ruszenia lub oddziału osobno wyznaczonego. Wstępują one tym sposobem do służby w pospolitym ruszeniu i wchodzą pod rozkazy odnośnego dowódcy oddziału, który — jeżeli działa osobno — donieść ma o tym swej komendzie przełożonej.

Od organów straży skarbowej i leśnictwa rządowego odebrać należy przysięgę pospolitego ruszenia; przegląd opada co do nich.

Osobom należącym do żandarmerji, straży skarbowej i leśnictwa rządowego należy stosownie do ich znajomości ludzi i terenu poruczać rozmaite szczególne zadania, posyłki itp. Z osób tych należy, nie mieszając ich z sobą, tudzież nie zmieniając ich mundur, rynsztunków i uzbrojenia, tworzyć oddziały, które w ogólności powinno się przydzielać do sztabów wojsk pospolitego ruszenia. Oddziałów żandarmerji i straży skarbowej używać można ewentualnie także pod dowództwem ich oficerów a względnie urzędników.

Gdy nieprzyjaciół opuści normalny okrag służbowy żandarmerji, straży skarbowej i personelu leśnictwa rządowego, natenczas należy oddziały te natychmiast rozwiązać, a osoby, które do nich należały mają objąć napowrót swoją właściwą służbę.

Rozdział XII.

Stosunki wojskowo-służbowe i osobiste osób należących do pospolitego ruszenia. Władza sądowa i sprawy karne dyscyplinarne. Prowadzenie metryk.

§ 42.

Stosunki wojskowo-służbowe i osobiste.

203. Regulaminy i wszelkie inne przepisy służbowe, istniejące dla wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej, stosują się odpowiednio do osób pospolitego ruszenia, przeznaczonych do pełnienia służby w tych częściach siły zbrojnej, jakoteż w samoistnych oddziałach broni i oddziałach pospolitego ruszenia.

204. Osoby należące do pospolitego ruszenia, dopóki sprawują czynną służbę, zostają w obec osób innych części siły zbrojnej i żandarmerji w tym samym stosunku wyższości i niższości, co osoby należące do wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej; w tej mierze rozstrzygają w ogóle postanowienia § 9. regulaminu służbowego dla c. i k. wojska, część I.

205. Przy mianowaniu oficerów i urzędników pospolitego ruszenia w myśl punktu 129. oznaczone będą dni rangi i numera rangi. Porządek rangi ustanowi się według zasad „Przepisu o oznaczeniu rangi dla osób służących pod bronią w c. k. obronie krajowej“.

206. Przy oznaczaniu porządku rangi rozstrzygają następujące względy:

a) co do byłych oficerów pocztu orężnego:

poprzednia ranga i porządek rangi (numer rangi) w obrębie tego samego stopnia;

b) co do byłych kadetów:

również poprzednia ranga i porządek rangi (numer rangi);

c) co do innych byłych podoficerów:

poprzedni stopień rzeczywisty lub tytularny i dzień ostatniego posunięcia na wyższy stopień.

207. Postanowienia powyższe stosują się odpowiednio do oficerów pospolitego ruszenia, nie należących do pocztu orężnego i do urzędników pospolitego ruszenia.

208. Oficerów i urzędników, będących w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym, nie dotyczą, gdy ich przeznaczono do służby w pospolitym ruszeniu, żadne szczególne obowiązki z przyczyny tego przeznaczenia służbowego.

Obowiązki oficerów i urzędników w ewidencji obrony krajowej są w czasie pokoju — z wy-

jątkiem ćwiczeń z bronią (służbowych) — te same, co obowiązki innych oficerów (urzędników) pocztu nieczynnego obrony krajowej.

Do odbywających się corocznie raportów głównych (§ 26 : 2. przepisów wojskowych *B-2*, część IV.) nie należy ich w regule pociągać; powołanie takich oficerów i urzędników w pojedynczych wypadkach z jakiegoś szczególnego powodu zależy od uznania komendy terytorialnej obrony krajowej. Raport główny dla nich odbędzie się w danym razie w obec komendy okręgowej pospolitego ruszenia, właściwej ze względu na miejsce pobytu.

Do obowiązków osób stanu cywilnego, przeznaczonych na posady oficerów lub urzędników w pospolitym ruszeniu, należy utrwalenie i rozszerzenie znajomości regulaminów i innych przepisów wojskowych, odpowiednie zachowywanie się i punktualne dopełnianie obowiązku meldunkowego.

209. Podania, służące do celów ewidencyjnych, są uwolnione od stempli — a jeżeli podania te opatrzone napisem: „Na wezwanie urzędowe“, są one także wolne od opłaty pocztowej. To ostatnie uwolnienie służy jednak tylko korespondencyom nadawanym i odbieranym w obrębie Monarchii austriacko-węgierskiej, tudzież w Bośni i Hercegowinie i nie stosuje się do obrotu lokalnego.

Inne podania, które strony wnoszą we własnym interesie, nie są wolne ani od stempla, ani od opłaty pocztowej.

210. Oficerowie w stosunku ewidencyjnym obrony krajowej, mogą uczestniczyć na własny koszt w szczególnych ćwiczeniach wojsk obrony krajowej, które krócej trwają, jakoto w ćwiczeniach w marszu, w potyczce i w strzelaniu, w manewrach końcowych itd. W tym celu potrzeba dobrowolnie zgłosić się w krótkiej drodze u jednego z samoistnych oddziałów broni obrony krajowej.

§ 43.

Władza sądowa i sprawy dyscyplinarno-karne.

211. Osoby należące do pospolitego ruszenia podlegają na zasadzie § 6. ustawy o pospolitym ruszeniu z dnia 6. czerwca 1886. od dnia powołania aż do dnia ich puszczenia na urlop lub rozwiązania zaciągu ustawom karnym wojskowym, tudzież przepisom dyscyplinarnym w takiej samej rozciągłości, jak osoby należące do c. k. obrony krajowej.

Kto, mimo ciążącego na nim na podstawie ustawy o pospolitym ruszeniu obowiązku po ogłoszeniu zapowiedzenia pospolitego ruszenia nie uczyni zadość powołaniu, staje się winnym występku przez to zawinione zaniedbanie, zbrodni zaś, jeżeli to zawinione zaniedbanie trwa dłużej jak 8 dni. Karą za występki jest areszt od jednego do trzech miesięcy, karą za zbrodnię więzienie od sześciu miesięcy do

dwóch lat. (Ustawa z dnia 28. czerwca 1890, § 4, Dz. u. p. Nr. 137.)

212. Co się tyczy osób należących do straży skarbowej i leśnictwa rządowego, które pociągnięto do służenia w pospolitym ruszeniu, uważa się chwilę, w której osoby te stosownie do postanowień punktu 202. są obowiązane zgłosić się do służby w pospolitym ruszeniu, za dzień powołania; od tej chwili postępować należy z temi osobami tak jak z powołanemi do służby w pospolitym ruszeniu.

213. Te osoby do pospolitego ruszenia należące, które mają być użyte do zastępowania ubytków w wojsku (marynarce wojennej, obronie krajowej), wchodzą pod tym względem na czas tego przeznaczenia swego w ten sam stosunek, co inne osoby, należące do wojska (marynarki wojennej, obrony krajowej).

214. Pod względem wykonywania sądownictwa wojskowego nad osobami należącymi do pospolitego ruszenia mają analogiczne zastosowanie postanowienia ustawy z dnia 2. kwietnia 1885, Dz. u. p. Nr. 93, o wykonywaniu sądownictwa nad obroną krajową.

Do prowadzenia śledztwa sądowego przeciw osobom należącym do pospolitego ruszenia, powołane są sądy c. k. obrony krajowej a względnie sądy wojska i marynarki wojennej, w ich zastępstwie urzędujące.

Zwierzchnicze atrybucje władzy sądowej nad osobami należącymi do pospolitego ruszenia wykonywać będą dowódcy do tego powołani, w podobny sposób, jak to jest przepisane na wypadek uruchomienia co do osób należących do obrony krajowej.

215. Władzę karania w drodze dyscyplinarnej osób należących do pospolitego ruszenia wykonywać będą dowódcy pospolitego ruszenia, tudzież ci dowódcy wojska (marynarki wojennej, obrony krajowej), pod których rozkaz oddziały broni pospolitego ruszenia będą w danej chwili oddane.

Odnosnie do wykonywania władzy dyscyplinarno-karnej rozstrzygają postanowienia XIII. rozdziału regulaminu służbowego dla c. i k. wojska, część I. i dodatki do niego, w zastosowaniu do c. k. obrony krajowej.

Dowódcy pospolitego ruszenia winni utrzymywać zapiski co do kar dyscyplinarnych, które wymierzają.

§ 44.

Utrzymywanie metryk.

216. Pod względem utrzymywania metryk co do osób należących do pospolitego ruszenia stosowane będą analogicznie postanowienia „Przepisu o utrzymywaniu metryk wojskowych“.

Rozdział XIII.

§ 45.

Paszport pospolitego ruszenia.

Wzór 40. 217. Każda osoba do pospolitego ruszenia należąca, która według ustawy z dnia 10. maja 1894. ma obowiązek przedstawiania się (meldowania się), z wyjątkiem osób wymienionych w punkcie 218. otrzyma jako dokument legitymacyjny „paszport pospolitego ruszenia” podług wzoru 40., który zawiera najważniejsze szczegóły dotyczące się wypełnienia obowiązku służby w pospolitym ruszeniu i obowiązku meldowania się i służy do potwierdzenia nskutechnionych przedstawień (meldunków).

Dla żołnierzy, których uwolniono z wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej lub żandarmerji z zastrzeżeniem obowiązku służby w pospolitym ruszeniu, służy paszport pospolitego ruszenia równocześnie jako „dokument legitymacyjny”. przepisany na wypadek uwolnienia w ostatnim ustępie § 52. ustawy o służbie wojskowej z roku 1889.; skutkiem tego zawiera on te same szczegóły, co świadectwo uwolnienia, unormowane w części II. przepisów o służbie wojskowej (§ 57., wzór 14.).

Do każdego paszportu pospolitego ruszenia należą dwie wygotowane karty prezentacyjne, które przytwierdza się za pomocą dwóch klamerek na wewnętrznej stronie tylnej okładki paszportu: z kartą prezentacyjną, która leży na dole połączona jest jako odcinek karta legitymacyjna pospolitego ruszenia.

218. Paszportów pospolitego ruszenia nie otrzymują:

- a) byli oficerowie, duchowni i urzędnicy oraz wyświęceni kapłani i mianowicie duszpasterze, przechodzący z ewidencji rezerwy zapasowej do pospolitego ruszenia: osoby te otrzymują przy wystąpieniu (uwolnieniu) przepisane certyfikaty wystąpienia (certyfikaty, poświadczenia), zaopatrzone klauzulą względem ciężącego na nich jeszcze obowiązku służby w pospolitym ruszeniu;
- b) ci z pośród obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy jako obowiązani jeszcze do poboru otrzymali poświadczenie przepisane stosownie do § 57. przepisów o służbie wojskowej, część II. oraz
- c) wszyscy obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, nie posiadający wykształcenia wojskowego, którzy w myśl punktu 140. otrzymali „karty przeznaczenia do pospolitego ruszenia B”.

219. Komendy okręgowe pospolitego ruszenia, właściwe ze względu na prawo swojszczyzny

winny wygotować paszporty pospolitego ruszenia w zasadzie dla wszystkich żołnierzy uwolnionych ze związku obrony krajowej, którzy podlegają jeszcze obowiązkowi służby w pospolitym ruszeniu, jak również dla tych żołnierzy, którzy z wojska (marynarki wojennej, żandarmerji) przechodzą wprost do obowiązku służby w pospolitym ruszeniu, a to według dat istniejących kart księgi głównej. Wygotowanie paszportu pospolitego ruszenia należy zanotować na pierwszej stronie odnośnej karty księgi głównej, po stronie lewej u góry.

220. Odnośnie do przesyłki i doręczenia (wręczenia) paszportów pospolitego ruszenia będą analogicznie stosowane postanowienia punktu 50.; przy przesyłce należy również używać zawsze spisu według wzoru 9.

221. Co do osób obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, które otrzymały „karty przeznaczenia C”, a które nie należały ani do żadnego z oddziałów siły zbrojnej ani do żandarmerji, należy w paszporcie pospolitego ruszenia przekreślić „legitymację” za pomocą poprzecznych kresek.

Komendy okręgowe pospolitego ruszenia, właściwe ze względu na miejsce pobytu wygotować mają paszporty pospolitego ruszenia dla osób wymienionych w punkcie niniejszym. O wygotowaniu paszportów takich, względem którego utrzymywać należy ewidencję za pomocą konsygnacji imiennej, zawiadomi się komendy okręgowe pospolitego ruszenia, właściwe ze względu na prawo swojszczyzny celem dokonania odpowiednich zapisków, tudzież gminy przynależności celem kontroli meldunkowej i to te ostatnie za pośrednictwem odnośnych politycznych władz powiatowych.

Doręczenie tych paszportów nastąpi równocześnie z doręczeniem kart przeznaczenia za pośrednictwem politycznych władz powiatowych, właściwych ze względu na miejsce pobytu.

222. Paszport pospolitego ruszenia, który stał się nieważnym, oddać należy przełożonemu gminy miejsca pobytu lub przynależności, który za pośrednictwem politycznej władzy powiatowej prześle go właściwej komendzie okręgowej pospolitego ruszenia względnie właściwa komenda okręgowa pospolitego ruszenia ma paszport ten ściągnąć i zniszczyć.

223. Komenda okręgowa pospolitego ruszenia właściwa ze względu na prawo swojszczyzny wyda osobom, które dopełniły obowiązku służby w pospolitym ruszeniu — z wyjątkiem osób wymienionych w punkcie 218. a) i w punkcie 221. — przy równoczesnym odebraniu paszportu pospolitego ruszenia „świadectwo uwolnienia”, w którym po-

twierdzić należy prócz dopełnienia powinności służbowej w wojsku i obronie krajowej (żandarmerji) nadto dopełnienie obowiązku służby w pospolitym ruszeniu.

224. Ci z pośród wysłużonych wojskowych, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy w czasie trwania tego obowiązku uznani zostali za niezdatnych do wszelkiej służby w pospolitym ruszeniu (superarbitrowani) albo którzy za pozwoleniem władz przesiedlili się za granicę, otrzymają również świadectwa uwolnienia ze strony właściwych ze względu na prawo swojszczyzny komend okręgowych pospolitego ruszenia; ich paszporty pospolitego ruszenia należy ściągnąć.

225. Celem wygotowania duplikatu paszportu pospolitego ruszenia, który zaginął lub stał się nieużytecznym należy zwrócić się do władz właściwych ze względu na meldunki, które wymienione są w § 2. przepisu o meldowaniu się w pospolitym ruszeniu.

Przy odnawianiu paszportów należy wciągnąć do zapisków osobistych ewentualną klasyfikację: „niezdatny do służby orężnej“ oraz, jeżeli to jest możliwe, także ostatnie przedstawienie się (meldunek); prawdziwość tych wpisów potwierdzić ma komenda okręgowa pospolitego ruszenia; celem potwierdzenia dokonanego przedstawienia się (meldunku) należy ewentualnie zażądać odnośnych dat od politycznej władzy powiatowej, właściwej ze względu na prawo swojszczyzny.

Formalne unieważnienie zaginionych paszportów pospolitego ruszenia nie jest potrzebne.

226. Polityczne władze powiatowe miejsca pobytu przeprowadzą w paszportach pospolitego ruszenia sprostowania odnoszące się do nazwiska, dawnego stopnia wojskowego i prawa swojszczyzny, a to na podstawie przedłożonych dokumentów, zwłaszcza przy sposobności peryodycznych lub w poszczególnych wypadkach uskutecznianych przedstawień (meldunków); sprostowane paszporty należy możliwie najprędzej zwrócić napowrót odnośnym osobom do służby w pospolitym ruszeniu obowiązującym.

Każdą zmianę w paszporcie względnie każde sprostowanie tegoż należy wciągnąć do zapisków osobistych jako dodatek wraz z krótkim uzasadnieniem, zaopatrzyć datą, potwierdzić urzędownie i podać do wiadomości właściwej komendy okręgowej pospolitego ruszenia.

227. Przy wydawaniu paszportów pospolitego ruszenia należy od osób obowiązanych do służby w tymże odebrać będące w ich posiadaniu wojskowe dokumenty legitymacyjne (paszporty wojskowe lub paszporty obrony krajowej, poświadcze-

nia wojskowe lub obrony krajowej) i przesłać je komendom okręgowym pospolitego ruszenia, które odeślą dokumenty te właściwym komendom okręgowym uzupełnienia.

Komendy okręgowe pospolitego ruszenia, właściwe ze względu na prawo swojszczyzny, winny zniszczyć paszporty pospolitego ruszenia ściągnięte przy sposobności doręczenia świadectw uwolnienia (punkt 50.).

228. Paszporty pospolitego ruszenia, których nie można doręczyć, należy tak długo przechowywać u politycznej władzy powiatowej, właściwej ze względu na prawo swojszczyzny, dopóki osoba obowiązana do służby w pospolitym ruszeniu, dla której paszport jest przeznaczony nie będzie odszukana albo nie wyjdzie z obowiązku do służby w pospolitym ruszeniu.

229. Przy zgłaszaniu się do szeregów w razie zapowiedzenia i powołania pospolitego ruszenia upoważnia paszport pospolitego ruszenia do wolnej jazdy na kolejach żelaznych (okrętach parowych) w kraju i w Obszarze zajęтым. Paszport ten odebrany będzie przy przeglądzie.

230. Gdyby obowiązany do służby w pospolitym ruszeniu zgubił paszport lub jeżeli nie ma jeszcze paszportu, natenczas należy to przy sposobności przedstawienia się (meldunku) (§ 5 : 4. przepisu o meldowaniu się w pospolitym ruszeniu) zaznaczyć w karcie meldunkowej (rubryka 10.), a polityczna władza powiatowa, właściwa ze względu na prawo swojszczyzny winna przy użyciu spisu według wzoru 9. zażądać od właściwej komendy okręgowej pospolitego ruszenia wystawienia paszportu pospolitego ruszenia.

Rozdział XIV.

Udzielanie urlopów. Rozwiązanie pospolitego ruszenia. Stwierdzenie służby pełnionej w pospolitym ruszeniu.

§ 46.

Udzielanie urlopów.

231. Udzielanie urlopów może mieć miejsce albo a) ze względów służbowych albo b) ze względów osobistych.

Ad a) Udzielanie urlopów ze względów służbowych następuje z powodu nadkompletu, zmniejszenia počtu lub czasowej zbędności formacji pospolitego ruszenia.

Urlopowanie z powodu nadkompletu rozciąga się na czas nieoznaczony a przeprowadza się je na skutek zarządzenia Ministerstwa obrony krajowej według wskazówek komend terytoryalnych obrony krajowej (wojska), w porządku równieństw pospolitego ruszenia, zaczynając od najstarszego.

Urlopowani otrzymują poświadczenia urlopowe opiewające „na czas nieoznaczony“ według wzoru 41. i winni w miejscu, gdzie przepędzają urlop, w dniu następnym po przybyciu tamże zameldować się u przełożonego gminy i zawiadomić go o swoim mieszkaniu oraz ewentualnej zmianie tegoż. Zmiana miejsca przepędzania urlopu może nastąpić tylko za zezwoleniem komendy okręgowej pospolitego ruszenia, którą należy upraszać o to bezpośrednio lub za pośrednictwem politycznej władzy powiatowej miejsca urlopu; w nowym miejscu przepędzania urlopu należy skutecznie zameldowanie się u przełożonego gminy w sposób, jak wyżej podano. Co do utrzymywania ewidencji urlopowanych odsyła się do postanowień punktu 177. Ponowne powołanie następuje zapomocą karty powołującej lub obwieszczenia.

Jeżeli przy samoistnych oddziałach broni lub oddziałach uzupełniających pospolitego ruszenia zmniejszenie pocztu okaże się dopuszczalne, natenczas zarządzi je w obrębie armii operującej dowódca wojskowy, poza tym zaś Ministerstwo obrony krajowej.

Jeżeli samoistne oddziały broni pospolitego ruszenia okażą się czasowo zbędne, natenczas dowódca wojskowy, względnie Ministerstwo obrony krajowej zarządzi również urlopowanie a ewentualnie postanowi jednocześnie utworzenie kadrów.

W obu wypadkach nastąpi rozbrojenie i urlopowanie w stacyach okręgów pospolitego ruszenia lub w innych stacyach formacyi.

W tym wypadku nie zaopatrzy się urlopowanych w poświadczenia urlopowe, lecz należy w paszportach pospolitego ruszenia, które im się wyda, urlopowanie ich zaznaczyć i potwierdzić; nadto należy ich zawiadomić, że w razie potrzeby nastąpi ich ponowne powołanie zapomocą obwieszczeń.

Zmniejszenie pocztu lub tymczasowe rozwiązanie oddziałów przeznaczonych do pełnienia szczególnych czynności służbowych w celach wojennych zarządza te władze lub komendy, które spowodowały ich utworzenie; zarządzenia te wykonane będą w tym miejscu, gdzie oddziały te są zajęte; także i w tym wypadku nie wyda się poświadczeń urlopowych, lecz stosownie do postanowień poprzednio podanych paszporty pospolitego ruszenia.

Postanowienia ustępu 4. niniejszego punktu mają i wówczas pełne zastosowanie, gdy urlopo-

wani nie otrzymali poświadczeń urlopowych, przepisanych dla pospolitego ruszenia.

Ad b) Urlopowanie osób należących do pospolitego ruszenia ze względów osobistych może mieć miejsce tylko w nader wyjątkowych wypadkach i wśród okoliczności szczególnie naglących, w miarę tego, jak służba na to zezwala i przy przestrzeganiu interesów służbowych.

Urlopowanych należy zaopatrzyć w poświadczenia urlopowe, jakich używa się dla c. k. obrony krajowej.

232. Odnośnie do urlopowania osób przydzielonych do wojska, marynarki wojennej lub obrony krajowej obowiązują postanowienia istniejące dla tych części siły zbrojnej.

§ 47.

Rozwiązanie pospolitego ruszenia.

233. Częściowe — ograniczone do pojedynczych krajów — lub zupełne rozwiązanie pospolitego ruszenia zarządza Cesarz.

234. Zarządzone rozwiązanie samoistnych oddziałów broni i oddziałów pospolitego ruszenia wykonane będzie w stacyach uzbrojenia lub formacyi; rozpoczyna się ono od rozbrojenia i uwolnienia żołnierzy kompanii (oddziałów) i przeniesienia oficerów przydzielonych do kompanii (oddziałów) w ich poprzedni stosunek. Dowódcy kompanii, podoficerowie rachunkowi, jakoteż podoficerowie i żołnierze pospolitego ruszenia najmłodszych klas wieku, potrzebni do określonego przepisani odwiezienia, wyrestaurowania i poklasyfikowania mundurów, rynszlunków, narzędzi polowych, broni i amunicji, jakoteż wszelkich innych materiałów skarbowych, pozostać mają aż do ukończenia tych robót.

Sztab batalionowy, którego zbędnych członków nawet już wcześniej można uwolnić, rozwiązać należy na ostatek.

Osoby z pospolitego ruszenia, służące w wojsku, w marynarce wojennej lub obronie krajowej, odsyłane będą przez swoje właściwe oddziały wprost do gminy przynależności lub do obranego miejsca pobytu, jeżeli takowe leży równie daleko jak gmina przynależności lub bliżej.

Wszyscy oficerowie i inni gażysci, licząc tu także oficerów i urzędników wojskowych, będących w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym, którzy pełnili obowiązki w pospolitym ruszeniu, przeniesieni będą napowrót w poprzedni stosunek.

235. Przed uwolnieniem ze służby w pospolitym ruszeniu należy dwie karty prezentacyjne (kartę legitymacyjną), należące do paszportu pospolitego ruszenia zastąpić nowemi.

§ 48.

Potwierdzenie pełnienia służby w pospolitym ruszeniu.

236. Kto pełnił służbę w pospolitym ruszeniu, otrzyma po ostatecznym rozwiązaniu oddziałów pospolitego ruszenia odpowiednie urzędowe potwierdzenie tej okoliczności i to w regule od oddziału, do którego etatu w ostatnim czasie należał (batalionu, kompanii, oddziału itp.).

Dla tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy posiadają paszporty pospolitego ruszenia, należy potwierdzenie to skutecznie w paszportach, podczas gdy z pośród innych osób należących do pospolitego ruszenia otrzymują gażyści świadectwa służby w pospolitym ruszeniu według wzoru 42, zaś żołnierze świadectwa według wzoru 43.

Korpusy (oddziały) pospolitego ruszenia winny na czasie zwrócić się do komend terytoryalnych obrony krajowej (wojska) względem pokrycia zapotrzebowania takich świadectw a zbywające w danym razie blankiety odesłać do tych komend za pośrednictwem komendy okręgowej pospolitego ruszenia. Ogólne zapotrzebowanie komend terytoryalnych obrony krajowej (wojska) należy w razie, jeżeli zajdzie potrzeba wykazać Ministerstwu obrony krajowej.

237. Następujące władze i organy, względnie ich zastępcy lub następcy potwierdzają pełnienie służby w paszporcie pospolitego ruszenia i wystawiają świadectwa:

1. Ministerstwo obrony krajowej dla komendantów batalionów i na równi z nimi postawionych, jak również dla wszystkich wyższych komendantów pospolitego ruszenia, w którym to celu komendy terytoryalne obrony krajowej (wojska) winny przedkładać Ministerstwu po rozwiązaniu pospolitego ruszenia imienny wykaz tych oficerów, z wyjątkiem oficerów czynnych, z wyrażeniem gminy i powiatu przynależności, roku urodzenia, tudzież charakteru służbowego i czasu trwania służby w pospolitym ruszeniu jak również zachowania się w obec nieprzyjaciela;

2. komenda terytoryalna obrony krajowej (wojska) co do wszystkich oficerów pospolitego ruszenia od kapitana (rotnistrza) w dół, z wyjątkiem oficerów czynnych na podstawie wykazów imiennych, które przysyłać mają w tym względzie oddziały pospolitego ruszenia a w których co do oficerów pospolitego ruszenia, mianowanych ze stanu cywilnego, podać należy także ich stanowisko obywatelskie — tudzież co do wszystkich urzędników pospolitego ruszenia;

3. bezpośrednio przełożeni komendantów co do wszystkich innych osób obowiązanych do pospolitego ruszenia a przydzielonych do jego oddziałów;

4. ci z pośród obowiązanych do pospolitego ruszenia, którzy pełnili służbę pospolitego ruszenia przy c. i k. wojsku, marynarce wojennej, obronie krajowej lub żandarmeryi otrzymają potwierdzenie w paszporcie pospolitego ruszenia względnie certyfikaty służbowe od dotyczących, bezpośrednio przełożonych komend.

238. Tym nieczynnym żołnierzom, którzy przydzieleni byli do formacji pospolitego ruszenia potwierdza pełnienie tej służby w paszporcie wojskowym (obrony krajowej) komendant odnośnej formacji.

239. Jeżeli żandarmerya, straż skarbową i personal lasów rządowych pełni w myśl § 41. służbę w pospolitym ruszeniu przy wojskach (oddziałach) tegoż, natenczas komendant, pod którego rozkazami osoby te stały, potwierdza im pełnienie tej służby, przy ich uwolnieniu w paszporcie wojskowym, paszporcie obrony krajowej lub pospolitego ruszenia, który ewentualnie posiadają; w braku wyżej wymienionych dokumentów należy wydać świadectwo służby w pospolitym ruszeniu.

240. Właściwa komenda okręgowa pospolitego ruszenia winna osobom do pospolitego ruszenia należącym, organom straży skarbowej i personalu lasów rządowych, które przydzielone były do posterunków żandarmeryi celem pełnienia służby, potwierdzić pełnienie tejże. W tym celu winni komendanci posterunków żandarmeryi po rozwiązaniu pospolitego ruszenia wykazać komendzie okręgowej pospolitego ruszenia wspomniane wyżej osoby przy użyciu konsygnacji imiennej (wzór 36.), a w jej rubryce przeznaczonej na uwagi wymienić czas użycia tych osób przy posterunku żandarmeryi i przebyte w danym razie zajęcia nieprzyjacielskie, oznaczając, kiedy i gdzie miały miejsce.

Wraz z konsygnacją przedłożyć należy również wojskowe dokumenty legitymacyjne (paszport wojskowy, obrony krajowej, pospolitego ruszenia), które należy odebrać.

Potwierdzone paszporty względnie świadectwa służbowe wydać należy członkom pospolitego ruszenia za pośrednictwem politycznej władzy powiatowej, zaś organom straży skarbowej i personalowi lasów rządowych za pośrednictwem ich przełożonych władz.

241. Potwierdzenie, które ma być umieszczone w paszportach pospolitego ruszenia między dodatkami do zapisków osobistych, a które w właściwym czasie należy także uwzględnić przy wystawianiu świadectw uwolnienia, ma przykładowo opiewać:

„Służył jako przy
od do 19 . . .
(wobec nieprzyjaciela wiernie i walecznie) (brał
udział w bitwie pod
dnia i otrzymał za swoje
nadzwyczaj waleczne zachowanie się przy tej spo-
sobności srebrny medal za waleczność 1. klasy).“

Rozdział XV.

§ 49.

Postanowienia ekonomiczno-administracyjne.

242. O ile dla pospolitego ruszenia nie
istnieją osobne postanowienia co do należytości,

administracyi i rachunkowości należy także w po-
spolitym ruszeniu stosować analogicznie przepisy
istniejące dla c. k. obrony krajowej.

Rozdział XVI.

§ 50.

Podania, wygotowania.

243. Załącznik V. zawiera przegląd podań Załącznik
(wygotowań) przepisanych w rozdziałach poprze-
dzających.

U w a g a. Załączniki 1., 5., 6., 7., 10., 11., 16., 18., 19., 20., 21., 22., 23., 24., 25., 26., 27., 32., 34., 37., 38.,
39., 41., 42. i 43., które bądź tyczą się wyłącznie władz i komend wojskowych, bądź podają wzory kart przeznaczenia
i powołania, nie zostały umieszczone w Dzienniku ustaw państwa.

Wzory.

Uwaga co do użyć się mającego formatu papieru:

Przy podaniach, dla których nie podano osobnego formatu, należy używać **małego formatu kancelaryjnego** (34/42 *cm* wysokości i szerokości arkusza);

wielki format kancelaryjny (40/50 *cm*) oznaczony jest znakiem „□” umieszczonym przy odnośnych wzorach,

wielki median (46/59 *cm*) znakiem „◻”.

170X. II

Okrag pospolitego ruszenia N. Nr.

Wzór 2.

Powiat polityczny

do § 9.

Gmina

Rejestr pospolitego ruszenia

klasy wieku pospolitego ruszenia (roku urodzenia) 18 . .

- Uwagi.** *a)* Do rubryki 2. Gdy jest więcej osób tego samego nazwiska rodowego i imienia (chrzestnego) przydać należy dla bliższego oznaczenia dotyczącej osoby obowiązanej do służenia w pospolitym ruszeniu ewentualny przydomek lub imię (chrzestne) ojca lub jakąś inną charakterystyczną okoliczność.
- b)* Do rubryk 2. i 8. Gdy obowiązany do służenia w pospolitym ruszeniu ubywa (zostaje wykreślony), wykreślić należy z rubryki 2. nazwisko a z rubryki 8. zapisek, któryby tamże znajdował się (a to przekreślić je w ten sposób, żeby to, co było napisane, dało się przeczytać).
- c)* Do rubryk 4. do 7. i 13. Zmienne szczegóły co do pobytu (rubryki 4. aż do 7.), tudzież daty meldunkowe, pochodzące z ogólnego meldunku (rubryka 13) wpisywać należy tylko ołówkiem.
- d)* Do rubryki 8. Co do obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy dopełnili powinności służby wojskowej w linii i w rezerwie a tylko w ostatnich dwóch latach swojej dwunastoletniej powinności służbowej należeli do obrony krajowej, wpisać należy samoistne oddziały wojska i zakłady wojskowe.
- e)* Do rubryki 13. O ile znajdują się jeszcze obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, nie wykształceni wojskowo, którzy utrzymywani byli w ewidencji rezerwy zapasowej wojska, względnie w ewidencji obrony krajowej, natenczas należy co do odnośnych osób zaznaczyć ten dawny wojskowy stosunek służbowy.
- f)* Zapasy rejestrów pospolitego ruszenia znajdujące się w gminach należy zużyć bez dostosowywania ich do nowego wzoru.

Format papieru: ☐

Hosć głów	Nazwisko rodowe i ewentualny przy- domek	Imię (chrzestne)	Stan, charakter, zatrudnienie (zarobek)	Miejsce zamieszkania i numer domu w gminie przynależności	Stale nieobecny w ojczyźnie, przebywa		
	obowiązanego do służby w pospo- litym ruszeniu	w krajach tutejszych			za granicą	nie wiadomo gdzie	
		kraj, miejsce					
1	2		3	4	5	6	7
4	Adler	Franciszek	stanu wolnego, ślusarz	.	Węgry, Raab	.	.
4	Braun	Karol	stanu wolnego, student	.	Styrya, Grac	.	.
1	Dreher	Józef	stanu wolnego, buchalter	.	.	Bawaria, Passawa	.
1	Engel także Frei- graber	Jan	stanu wolnego, wyrobnik	.	.	.	1
4	Gärtner	Emil	stanu wolnego, kelner	.	Kraina, Lublana	.	.
1	Hein	Alojzy	stanu wolnego, żonaty, stolarz	6	.	.	.
1	Braun	Karol	żonaty, fabrykant	.	Austria dolna, Wiedeń	.	.
1	Gärtner	Emil	żonaty, właściciel gospody	20	.	.	.
4	Adler	Franciszek	żonaty, ślusarz	35	.	.	.
1	Fiedler	Wilhelm	żonaty, nauczyciel	12	.	.	.

Uwaga. Jako przykład wpisywania dat, wzięto obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, należących

Służył w wojsku, marynarce wojennej lub obronie krajowej (albo w ich rezerwach zapasowych), albo przy żandarmerji, w którym samoistnym oddziale broni i w jakim stopniu	Do służby orężnej w pospolitym ruszeniu	Do wszelkiej służby w pospolitym ruszeniu	Uzasadnienie		U w a g a
	niezdający i z jakiego powodu		przyrostu	ubytku	
8	9	10	11	12	13
.	.	.	.	1893 asenterowany	.
.	.	.	.	1890 asenterowany jako jedn. och.	.
.
.
.	.	.	.	1890 dobrowolnie asenterowany	.
.	.	1904 superarbitrowany; porażenie prawej kończyny dolnej	.	Otrzymał certyfikat uwolnienia 10. 4. 1904	.
Batalion strzelców polnych Nr. 9., porucznik rez.	.	.	31. 12. 1902 wystąpił ze związku obrony krajowej	.	Desygnowany na posadę oficera w pospolitym ruszeniu. Meldowany: 1903, 1904, 1905, 1906
27. pułk piechoty, feldwebel	1904 superarbitrowany; brak wielkiego palca lewego	.	31. 12. 1902 uwolniony ze związku obrony krajowej	.	Meldowany: 1903,
3. pułk artylerji korpusowej, starszy kanonier	.	1906 superarbitrowany; zdeklarowane suchoty	31. 12. 1905 uwolniony ze związku obrony krajowej	Otrzymał świadectwo uwolnienia 1. 12. 1906	Meldowany: 1906.
3. pułk piechoty obrony krajowej, nieczynny porucznik	.	.	1906 przeniesiony tutaj z N.	.	Desygnowany na posadę oficera w pospolitym ruszeniu. Meldowany: 1906

do klasy wieku 1871, z małej gminy styryjskiej.

Wzór 3.

do § 9.

Okrag pospolitego ruszenia N. Nr.

Powiat polityczny

Gmina

Wyciąg z rejestrów pospolitego ruszenia.

Rówieśnictwo (klasa wieku)	Ilość obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu	Z nich służyli		U w a g a
		w wojsku (marynarce wojennej)	w obronie krajowej (żandar- meryi)	
		tudzież w ich rezerwach zapasowych		
1865				
1866				
1867				
1868				
1869				
1870				
1871				
1872				
1873				
1874				
1875				
1876				
1877				
1878				
1879				
1880				
1881				
1882				
1883				
1884				
1885				
1886				
1887				
1888				
Suma .				

N., dnia . . . go 19 . .

N. N.
przełożony gminy.

Uwaga. Wpisane lata podane są tylko jako przykład na rok 1907.

Format papieru: ☐

Nazwa korporacji według statutu (Korpus strzelców)

Wzór 4

Siedziba korporacji (Asch)

do § 11.

(zarazem przykład.)

W y k a z

członków korporacji obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu.

liczba główna	Nazwisko rodowe	Imię (chrzestne)	Stopień (urząd) w korpo- racji	Rok urodzenia	Gmina swojszczyzny (po- wiat polityczny, kraj)	Stan, zawód, zatrudnienie	Miejsce zamieszkania	Jest obowiązany do służby w wojsku (młynarce wo- jemnej, obronie krajowej) (rodzaj broni i stopień)	Służył w wojsku, mary- narce wojennej lub obro- nie krajowej (lub w ich rezerwach zapasowych albo przy żandarmerji (rodzaj broni i stopień)	U w a g a
1	2		3	4	5	6	7	8	9	10
1	Krause	Antoni	komen- dant	1876	Asch	kupiec	Asch	wojsko, pie- chota, feldw.		
1	Gold	Karol	nadpor., zastępcę komeud.	1869	"	wł. gosp.	"	"	obrona krajowa, pie- chota, plutonowy	
1	Öhm	Józef	porucznik	1877	"	fabrykant	"	wojsko, kon- nica, kapral		
1	Reuss	Franciszek	"	1860	"	"	"	"	"	
1	Ilg	Edward	feldwebel	1865	"	rzeźnik	"	"	wojsko, artylerja polna, vormeister	
1	König	Adolf	pluton.	1864	"	wł. domu	"	"	"	
1	Beckert	Edmund	"	1869	"	ekonom	"	"	wojsko, strzelec, plutonowy	
1	Baier	Arnold	kapral	1878	"	fabrykant	"	wojsko, pie- chota, kapral		
1	Ludwig	Rudolf	"	1870	"	szklarz	"	"	"	
1	Kahl	Józef	"	1867	"	piekarz	"	"	wojsko, piechota, frajter	
1	Jobst	Antoni	"	1866	"	budown.	"	"	wojsko, konnica, kapral	
1	Lang	Robert	frajter	1879	"	ślusarz	"	wojsko, pie- chota, kapral		
1	Schmied	Albert	"	1865	"	stolarz	"	"	"	
1	Fischer	Józef	"	1866	"	powr. żnik	"	"	obrona krajowa, piechota, frajter	
1	Zenk	Artur	"	1866	"	cukiernik	"	"	"	
45	inni członkowie		"	"	"	"	"	6	30	
60	razem		"	"	"	"	"	10	36	

N., dnia . . . go 19 Podpis komendanta (przełożonego stowarzyszenia):

Uwaga: Oficerów, podoficerów i frajtrów (dowódców patroli) korpusów milicji mieszczańskiej i korpusów strzelców, tudzież członków zwierzchności stowarzyszeń weteranów wojskowych wpisać należy imiennie, wszystkich zaś innych sumarycznie.

Rubryki 2. do 9. wypełnić należy odpowiednio do nagłówka tylko co do członków, których imiennie ma się wpisać; co do reszty członków rubryki 3. do 7. pozostają różne, zaś w rubrykach 8. i 9. należy wciągnąć ogólną liczbę „obowiązanych do służby“ względnie „wysłużonych“. Daty wyżej wpisane służą za przykład dla korpusu milicji mieszczańskiej; stowarzyszenia weteranów itd. winny przy sporządzaniu wykazów tych postępować analogicznie. — Członków wymienionych w punkcie 150. przepisu nie należy wpisywać jako obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu. — Nadwyżkę w liczbie starsziny, jaka w danym razie mogłaby zachodzić w porównaniu ze stanem prawidłowym należy w rubryce przeznaczonej na uwagi cyfrowo wykazać i usprawiedliwić.

Format papieru: ☐

(Trofea.)

Świadectwo uwolnienia.

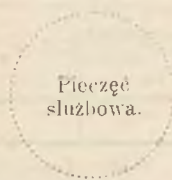
N. N.
 urodzony w roku 18 . . . w w powiecie politycznym ,
 kraju , przynależny do w powiecie poli-
 tycznym kraju służył w wojsku (marynarce
 wojennej) przy przez . . . lat, . . . miesięcy,
 . . . dni, następnie przy obrony krajowej (strzelców krajowych)
 przez . . . lat, . . . miesięcy, . . . dni, w ostatnim
 czasie jako (wiernie, walecznie, honorowo), (brał udział
 w wypraw podczas któr . . . doznał
 zranienia i został za waleczność okazaną w bitw . . . pod
 odznaczony).

Tenże ma prawo nosić

Gdy wyżej wymieniony z dniem 31. grudnia 19 . . . uczynił w zupełności
 zadość także obowiązкови służby w pospolitym ruszeniu, przeto wydaje się mu
 dokument niniejszy.

. , dnia . . . go 19 . . .

C. k. komendant okręgu pospolitego ruszenia:

Podpis:

- Uwaga:** 1. Niniejsze świadectwo uwolnienia przeznaczone jest dla tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy służyli wojskowo i po zupełnym dopełnieniu obowiązku służby w pospolitym ruszeniu zostają z tegoż uwolnieni.
2. Jeżeli świadectwo uwolnienia zginie, natenczas należy wydać temu, kto je zgubił poświadczenie obejmujące najważniejsze szczegóły tegoż świadectwa.
3. Oprócz rzeczywistego stopnia wojskowego należy wymienić także posiadany ewentualnie stopień tytularny.
4. Osobom obowiązany do służby w pospolitym ruszeniu, które służyły wojskowo i za zezwoleniem władz opuszczają kraj, należy wydać takie świadectwo uwolnienia z osnową odpowiednio zmienioną.
5. Format papieru: 36 cm szeroki, 30 cm wysoki.

(Trofea.)

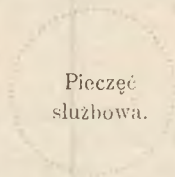
Świadectwo uwolnienia.

N. N. urodzony
w roku 18 . . w w powiecie politycznym
kraj, przynależny do w powiecie poli-
tycznym kraju służył w wojsku (marynaree
wojennej) przy przez . . . lat. . . . miesięcy.
. . . dni, następnie przy obrony krajowej (strzelców krajowych)
. przez . . . lat. . . . miesięcy, . . . dni, w ostatnim
czasie jako (wiernie, walecznie, honorowo), (brał udział
w wypraw . . wojenn podczas któr . . doznał
zranienia i został za waleczność okazaną w bitw . . pod
odznaczony).

Tenże ma prawo nosić

Ponieważ wyżej wymieniony stosownie do uchwały komisji { poborowej
rozpoznawczej
superarbitryjnej
w z dnia 19 . . z powodu wady jest bez-
warunkowo niezdolny do pełnienia powinności służbowej w pospolitym ruszeniu,
przeto uwalnia się go od dalszej służby w pospolitym ruszeniu i wydaje się mu
dokument niniejszy
.
., dnia . . . go 19 . .

C. k. Komendant okręgu pospolitego ruszenia:

Podpis:

- Uwaga:** 1. Niniejsze świadectwo uwolnienia przeznaczone jest dla tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy służyli wojskowo i w czasie, gdy podlegali obowiązkowi służby w pospolitym ruszeniu uwolnieni zostali z powodu wady od obowiązku do służby tej.
2. Jeżeli świadectwo uwolnienia zaginie, natenczas temu, który je zagubił wydać należy poświadczenie obejmujące istotne szczegóły świadectwa uwolnienia.
3. Prócz rzeczywistego stopnia należy przytoczyć także posiadany w danym razie stopień tytularny.
4. Format papieru: 36 cm szerokości, 30 cm długości.

Polityczna władza powiatowa.

Świadectwo uwolnienia od pospolitego ruszenia.

Dla N. N. obowiązanego do służenia
w pospolitym ruszeniu, posiadającego prawo swojszczyzny w gminie N. . . .
. urodz. w r. 18 . . , charakter (zatrudnienie,
zarobek) , którego na zasadzie

według potrzeby	{	uchwały komisji poborowej w N. z dnia . ^{go} 19 .
		uchwały komisji rozpoznawczej w N. z dnia . ^{go} 19 .
		uchwały komisji superarbitryjnej w N. z dnia . ^{go} 19 .

z powodu wad jako bezwarunkowo niezdatnego do pełnienia powinności
służbowej w pospolitym ruszeniu uwalnia się od tej powinności.

N. , dnia . .^{go} 19 . .

Naczelnik politycznej władzy powiatowej:

Podpis.

Wzór 14.

do § 15.

 Najwyższy urząd dworski, władza centralna, władza, zakład komunikacyjny itd.

W y k a z

osób do służenia w pospolitym ruszeniu obowiązanych, co do których na zasadzie § 2.*) ustawy o pospolitym ruszeniu proponuje się wyłączenie od służby w pospolitym ruszeniu w razie wojny ze względu na to, iż są niezbędne do załatwiania spraw służby publicznej lub publicznego interesu.

- Uwaga.** a) Do rubryki 1. W wykazach władz niższych itd. z wyjątkiem zakładów komunikacyjnych nie należy wpisywać liczb bieżących; liczby te będą wpisane dopiero u władz opiniujących; corocznie należy zaczynać od liczby 1.
- b) Do rubryk 2. i 6. Rubrykę 2. wypełnia się tylko co do oficerów i urzędników wojskowych w stanie spoczynku i stosunku pozasłużbowym lub co do gazystów zostających w stosunku ewidencji obrony krajowej; rubryka 6. zostaje co do nich próżna.
- c) Do rubryki 3. Nazwiska tych obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, na których wyłączenie od służby w pospolitym ruszeniu nie zgadza się władza opiniująca, przekreślić należy w wykazach czerwono.
- d) Do rubryki 6. Co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy dopełnili powinności służbowej w linii i rezerwie wojska, a tylko w ostatnich dwóch latach swej powinności służbowej należeli do obrony krajowej, należy zanotować samoistne oddziały wojska i zakłady wojska.
- e) Do rubryki 13. Przy obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy należą do kategorii wzmiankowanych w punkcie 64. c) i d), a są przedstawieni do wyłączenia, należy zaznaczyć, iż dotyczące osoby, a to ad punkt 64. c) zostały spisane jako lekarze, inżynierzy itd., ad punkt 64. d) zostały indywidualnie przeznaczone do czynności służbowych w celach wojennych i otrzymały karty przeznaczenia do pospolitego ruszenia.

*) Przy wnioskach na pozostawienie przy dotychczasowych zajęciach, stawianych w myśl § 16. i przy wnioskach według § 26. punktu 139. należy napisać odpowiednio zmienić.

Format papieru: ☐

[illegible]

Wzór 15.

do § 15.

C. k. Ministerstwo obrony krajowej.

C. k. Komenda obrony krajowej w N. .

do nru z r. 19 .

Dla c. k. Komendy obrony krajowej w

Dla c. k. Komendy okręgowej pospolitego ruszenia
Nr.**Karta ewidencyjna**

co do wymienionych poniżej obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których od służby tej wyłączono.

Do punktu 74. przepisu o organizacyi pospolitego ruszenia.

1	Bieżąca liczba we wniosku na wyłączenie		
2	Stopień (charakter) i wojskowy stosunek służbowy		
3	Imię (chrzestne) i nazwisko rodowe tudzież ewentualny przydomek		
4	Rok urodzenia		
5	Gmina	przynależności	
	Powiat polityczny		
	Kraj		
6	Służył czymie; oddział broni; stopień		
7	Otrzymał przeznaczenie na posadę oficera (urzędnika) w pospolitym ruszeniu		
8	Posada cywilna	władza itd.	
9		siedziba służbowa	
10		charakter służbowy	
Uwaga.			

Format papieru: 11·2 × 18 cm.

Najwyższy urząd dworski, władza centralna.
krajowa itd.

Wzór 17.

do § 15.

(Jako przykład: C. k. Dyrekcja poczt i telegrafów
we Wiedniu)

Dla Magistratu c. k. głównego i stołecznego miasta Wiednia.

W y k a z

zmian, które co do osób wyłączonych od służby w pospolitym ruszeniu zasły w półroczu . . roku 19 . .

Wyłączenie od służby w pospoli- tym ruszeniu zo- stało przyznane		Imię (chrzestne)	Rok urodzenia	Gmina awstryjska, powiat polityczny	Służył czynnie; w wojsku, w mary- narce wojennej, obronie krajowej (tu- dzież w ich rezerwach zapasowych); w żandarmerji; — trwał broni; stopień	Przeznaczony jest na posadę oficera lub urzędnika w pospolitym ruszeniu	Posada cywilna		Rodzaj zmiany, jaka zaszła co do wyłączonego	U w a g a
przez							Władza (przedsiebiorstwo kolei ze- laznej lub żegluga parowej) i t.	Charakter służbowy		
Ministerstwo obrony krajowej	Ministerstwo obrony krajowej									
Komando terytorjalną obrony krajowej w	Komando terytorjalną obrony krajowej w									
w roku	w roku									
pod bieżącą liczbą spisu	pod bieżącą liczbą spisu									
Stopień (charakter) i wojskowy stosunek służbowy	Stopień (charakter) i wojskowy stosunek służbowy									
w W i e d n i u	1907	36	Karol Gruber	1866	C. i k. pułk piechoty Nr. 84., porucznik			kontrolor po- cztowy	zmarł	wykre- ślony
	1907	114	Wincenty Herzog	1867	C. i k. pułk piechoty Nr. 4., feldfebel			asy- stent po- cztowy	przeniesiony do St. Pölten i tam przy- należny	spis sprosto- wano
	1907	138	Rudolf Strobel	1867	C. k. pułk piechoty obrony krajo- wej Nr. 1., porucznik			oficjal po- cztowy	przeniesiony w czasowy stan spoczynku	wy- kreślony
	1907	416	Edward Orth	1871	C. i k. pułk ulanów Nr. 5., kapral			woźny	wydalony	wy- kreślony
	1907	482	Adolf Sychra	1874				in- żynier	wystąpił	wy- kreślony
	1907	510	Józef Böhm	1866	C. k. pułk pie- choty obrony krajowej Nr. 1., plutonowy			listo- nosz	właściwy rok urodzenia 1868	spis sprosto- wano
	1907	521	Antoni Gold	1866	C. i k. batalion strzelców pol- nych Nr. 21., starszy strzelec			oficjal po- cztowy	dobrowolnie asenterowany przed wej- ściem w obo- wiązek służby w pospolitym ruszeniu, nie podlega już temu obowiązkowi	wy- kreślony
	1907	536	Karol Jost	1874	C. i k. pułk artylerji kor- pusnej Nr. 2., ogniomistrz			asy- stent po- cztowy	należy jeszcze do obrony krajowej	wy- kreślony

Format papieru: ☐

Gmina

Polityczna władza powiatowa

C. k. Komenda okręgowa pospolitego ruszenia Nr. w

C. k. Komenda obrony krajowej w N.

W y k a z

rozporządzalnych rzemieślników do służenia w pospolitym ruszeniu

Gmina (Powiat polityczny, okrąg pospolitego ruszenia)	Kowale (kowale okrętowi)	Ślusarze	Ślusarze maszynowi	Pilnikarze	Odlewacze metali	Tokarze metali	Lutownicy ołowiem (pobielacze)	Blacharze	Maszyniści	Dozorcy maszyn	Palacze maszynowi	Rusznikarze	Mechanicy	Elektrycy	Murarze	Kamieniarze	Pokrywacze dachów	Cieśle	Cieśle okrętowi (budujący łódzie)
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20

Data.

Uwaga. Wykaz ten odnosi się do stanu z dnia 1. stycznia, obejmuje wszystkie 24 klas wieku pospolitego — Obywateli węgierskich należy wciągać do tego wykazu.

W podaniach komend okręgowych pospolitego ruszenia należy zestawiać sumy wykazów pojedy-

W podaniu komend terytorjalnych obrony krajowej należy wykazać sumy według okręgów

Nie należy zapisywać:

- a) wszystkich obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy posiadają wykształcenie
- b) wszystkich rzemieślników pracujących przy kolejach żelaznych i żegludze parowej (także
- c) wszystkich rzemieślników pracujących w zakładach technicznych szczegółowo oznaczonych, ruszeniu obowiązanych mają być pominięci

Format papieru: ☐

Wzór 29.

do § 26.

sumaryczny

obowiązanych, którzy nie posiadają wojskowego wykształcenia.

Stolarze	Stelmachy	Bednarze	Lukiernicy	Siodlarze	Rymarze	Szewcy	Krawcy	Piekarze	Młynarze	Rzeźnicy	Litografowie (drukarze)	Robotnicy przy prochu	Dozocy chorych	Zeglarze (retmani)	Tragarze	Drwale	Robotnicy ziemni	Robotnicy przy zagłach	Zatylkacze szpar	U w a g a
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41

Podpis.

ruszenia, a układa się go w zasadzie podług stałych siedzib obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu.

czych politycznych władz powiatowych i wykazać na końcu sumy ogólne.
pospolitego ruszenia, a na końcu sumy ogólne.wojskowe (z wyjątkiem niezdatnych do służby pod bronią);
w warsztatach) i

przy spółkach i zakładach marynarskich, którzy przy rozkładzie i dostarczaniu robotników do służenia w pospolitym

Wzór 30.

do § 31.

Opaska ramienna dla pospolitego ruszenia.

(Opaska ramienna czarno-żółta.)

Opaska ramienna sporządzona jest z taśmy szerokiej na 5·4 *cm* i posiada długość około 45 *cm*; przedstawia ona trzy paski równej szerokości, z których środkowy jest czarny, a dwa skrajne żółte. Spód podszyty jest blichowanym płótnem. Na jednym końcu umieszczone są na stronie zewnętrznej po 3 pętelki w 3 rzędach a na drugim końcu wszyte są między taśmą a podszewką 3 zapinki, za pomocą których przytwierdza się opaskę ramienną na wierzchnim ubraniu dookoła lewego ramienia i opina według potrzeby ciasniej lub wolniej.

Wzór 31.

do § 31.

Karta legitymacyjna pospolitego ruszenia.

(Wielkość naturalna.)

ma 3	Batalion wychodny pospolitego ruszenia, Lwów Nr. 3/19	Posiada prawo swojszczyzny w	gminie miejscowej	Budków
	. . . kompania (nadporucznik pospolitego ruszenia)		powiecie politycznym	Bohrka
	Franciszek Frick		kraju	Galicja
	Rok urodzenia: 1872			

9 cm

Postanowienia odnośnie do karty legitymacyjnej pospolitego ruszenia.

1. Karta legitymacyjna jest środkiem pomocniczym, służącym do łatwiejszego stwierdzenia tożsamości osoby w czasie wojny i ma także na celu ułatwienie dochodzenia praw cywilnych, służących osieroconym.

2. Karta ta odnośnie do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy otrzymali paszporty pospolitego ruszenia, łączona jest jako odcinek z jedną z dwóch kart prezentacyjnych, dołączonych do paszportu pospolitego ruszenia, ma rozmiary podane przy powyższym wzorze, według którego należy uskuteczniać wpisy i znajduje się w czasie pokoju w paszporcie pospolitego ruszenia, włożona między karty prezentacyjne.

Gdyby prawo swojszczyzny dotyczącej osoby do służby w pospolitym ruszeniu obowiązanej nie było znane, natenczas należy przekreślić słowa: „*Posiada prawo swojszczyzny*“, a w ich miejsce wstawić słowa: „*Ma miejsce pobytu*“.

Przy wpisach, które jak najwyraźniej powinny być pisane, należy używać tylko łacińskich liter.

W razie potrzeby zgina się kartę legitymacyjną raz (w środku), odłączając ją od karty prezentacyjnej, chowa do puszki mosiężnej i nosi w kieszonce przy prawej kieszeni spodni; sznur od puszki należy przymocować do dziurki od guzika przy kieszeni spodni.

Ci z pośród obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy nie są ubrani po wojskowemu noszą kartę legitymacyjną, przechowaną w puszce mosiężnej w kieszeni swego ubrania cywilnego; sznur od kapsli należy przymocować do kieszeni kilkoma ściegami.

3. Karty legitymacyjne dla żołnierzy pospolitego ruszenia, przeznaczonych do zastępowania ubytków a zgłaszających się do szeregów wojska, marynarki wojennej względnie obrony krajowej, będą trzymane w zapasie u dotyczących oddziałów uzupełniających (zakładów itd.) dopóki żołnierze ci nie otrzymają kart legitymacyjnych w paszportach pospolitego ruszenia.

Karty legitymacyjne dla tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których przydzielono do terytoryalnych formacji pospolitego ruszenia, a którzy w paszportach swoich nie mają jeszcze kart legitymacyjnych, przechowywane będą, i to w porządku alfabetycznym w odrębne pojedynczych formacji, u tej komendy, do której należy utworzenie formacji.

Komendy okręgowe pospolitego ruszenia winny dla tych obowiązanych do pospolitego ruszenia, których do służby powołano, a którzy nie przynieśli z sobą karty legitymacyjnej utrzymywać zawsze zarówno we własnej stacyi, jak i w innych stacyach, w których wystawia się formacje terytoryalne pospolitego ruszenia dostateczny zapas takich (luźnych) kart.

Zapotrzebowanie puszek mosiężnych dla żołnierzy pospolitego ruszenia pokryte będzie na rachunek skarbu; puszki te należy podobnie jak inne przedmioty rynsztunku żołnierskiego utrzymywać w ewidencji.

Gażyści pospolitego ruszenia jak również inne osoby przeznaczone na posady oficerów i urzędników winny same sprawić sobie puszki mosiężne i karty legitymacyjne; mogą oni otrzymać je za zapłatą z znachodzących się w danym razie nadliczbowych zapasów.

4. Wygotowanie kart legitymacyjnych nastąpić ma przy sposobności wygotowania paszportów pospolitego ruszenia; dwa pierwsze wiersze na lewo pozostają niewypełnione aż do chwili prezentacji (przydzielenia) żołnierza; po prezentacji (przydzieleniu) należy w wierszu pierwszym uwidocznić komendę, władzę, oddział broni, zakład lub oznaczenie oddziału robotniczego itd., a w wierszu drugim pododdział i stopień wojskowy, zaś przy oddziałach robotniczych i innych formacjach miejsce zatrudnienia (formacji).

Dla obowiązanych do pospolitego ruszenia, których powołano do służby, a którzy nie przynieśli z sobą karty legitymacyjnej winny dotyczące komendy (naczelnicy, kierownicy itd.) karty takie wystawić.

5. Puszki mosiężne dla samoistnych oddziałów broni (oddziałów itd.) pospolitego ruszenia, które w razie mobilizacji będą wystawione, winny być przechowane w magazynie odnośnej komendy okręgowej pospolitego ruszenia, puszki zaś dla terytoryalnych formacji pospolitego ruszenia w tych magazynach (składach), gdzie znajdują się przedmioty rynsztunkowe tych formacji.

Dla oddziałów robotniczych pospolitego ruszenia itd. winna ta komenda okręgowa pospolitego ruszenia utrzymywać w zapasie potrzebne blankiety i puszki mosiężne, z której okręgu wyznaczono względnie przydzielono w drodze repartycji potrzebne oddziały robotnicze (rzemieślników, robotników itd.); ta komenda okręgowa pospolitego ruszenia winna również postarać się, aby w danym razie przesłano na czasie potrzebne karty legitymacyjne wraz z puszkami do miejsc formacji (zatrudnienia) względnie, aby oddano je komendantowi (naczelnikowi, kierownikowi itd.) oddziału robotniczego.

6. Wszystkie osoby ze stanu gażyistów i żołnierzy, należące do oddziałów i terytoryalnych formacji pospolitego ruszenia, które w razie mobilizacji mają być wystawione — z wyjątkiem osób należących do stałych formacji uzupełniających w miejscach otwartych tudzież do stałych władz, komend i zakładów, znajdujących się w takich stacyach, następnie ci z pośród obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy według postanowień dotyczących przeglądów zapotrzebowania robotników względnie wygotowanego na tej podstawie ogólnego rozkładu robotników mają być prezentowani, winni być zaopatrzeni w kartę legitymacyjną, przechowaną w puszcze mosiężnej, którą nosić mają zawsze przy sobie od chwili prezentowania (przydzielenia) aż do urlopowania (uwolnienia).

Przy przeniesieniu zatrzymują należący do pospolitego ruszenia kartę legitymacyjną wraz z puszką; w razie przeniesienia dokonanego w obrębie własnego oddziału pospolitego ruszenia należy kartę w odpowiedni sposób sprostować, w innych zaś wypadkach odnowić.

W razie jeżeli karta legitymacyjna albo puszka zginęła lub stała się niezdadną do użytku należy zaopatrzyć należącego do pospolitego ruszenia w nową kartę legitymacyjną względnie nową puszkę.

Należący do pospolitego ruszenia, których jako chorych (rannych) oddano do zakładu sanitarnego winni zatrzymać przy sobie karty legitymacyjne wraz z puszkami.

Jeżeli do zakładu sanitarnego odstawiono zmarłych, natenczas należy zabrać ich karty legitymacyjne wraz z puszkami, po stwierdzeniu tożsamości, dopiero bezpośrednio przed pogrzebem. Karty legitymacyjne osób, które zmarły w zakładzie sanitarnym lub które jako zmarłe tamże odstawiono, należy zaopatrzyć potwierdzeniem lekarskim co do rodzaju śmierci i dnia tejże i wraz z puszkami doręczyć własnemu duszpasterzowi.

W razie wypadków śmierci zasłych w czasie transportu winien prowadzący transport i jeszcze jeden należący do pospolitego ruszenia (żołnierz, robotnik itd.) potwierdzić zgon na odwrotnej stronie karty legitymacyjnej, n. p.: „W czasie transportu do szpitala polowego Nr. . . . zmarł dnia 16./6 19 . . . N. N. kapral pospolitego ruszenia (kapral). N. N. frajter pospolitego ruszenia (frajter).“

Jeżeli zwłoki takie muszą być oddane władzy miejscowej do pogrzebania, natenczas należy zabrać kartę legitymacyjną zmarłego; prowadzący transport winien oddać kartę tę komendzie, która transport odbiera, ta zaś ma kartę legitymacyjną wraz z puszką doręczyć własnemu duszpasterzowi.

Jeżeli zwłoki oddaje się władzy wojskowej itd. do pogrzebania, natenczas należy kartę legitymacyjną wraz z puszką pozostawić przy zwłokach aż do pogrzebu, poczem dotycząca władza itd. winna ją przesłać własnemu duszpasterzowi.

Karty legitymacyjne tych, którzy polegli na polu walki zabierze wraz z puszkami bezpośrednio przed pogrzebem oficer lub podoficer pospolitego ruszenia (oficer lub podoficer) odkomenderowany do tego wraz z detaszowanym oddziałem; tenże a nadto jeszcze jeden (żołnierz) należący do pospolitego ruszenia z oddziału, który skutecznie pogrzeb potwierdzą na odwrotnej stronie karty legitymacyjnej własnoręcznym podpisem dzień i miejsce pogrzebania. Jeżeli oddział wojska (zakład itd.) sam grzebie swoich poległych, natenczas należy o ile możności stwierdzić także tożsamość zwłok i potwierdzić to również na karcie legitymacyjnej.

Komendant oddziału detaszowanego, który skutecznie pogrzeb winien przesłać potwierdzone w ten sposób karty legitymacyjne wraz z puszkami, w drodze służbowej komendzie generalnej armii, a jeżeli niema takiej komendy tej komendzie, która miała naczelne dowództwo w czasie walki. Dotycząca komenda oddaje karty legitymacyjne wraz z puszkami po sprostowaniu listy strat właściwym duszpasterzom.

Jeżeli oddział pospolitego ruszenia sam pogrzebał swoich poległych, natenczas należy najpierw przeprowadzić manipulację odnoszącą się do stanu pocztu a potem oddać karty legitymacyjne wraz z puszkami właściwemu duszpasterzowi.

7. Z kartami legitymacyjnymi, nadsyłanymi przez armię sprzymierzoną lub nieprzyjacielską, przez władzę miejscową lub nadchodzącymi w jakiegokolwiek innej drodze, które zawierają wiarygodne potwierdzenie faktu śmierci (pogrzebu) przez dwóch świadków, albo co do których dostarczono później potwierdzenia tego przez oświadczenie dwóch świadków, iż widzieli, że posiadacz karty legitymacyjnej padł na polu walki, należy postępować analogicznie do przepisów punktu 6.

Karty legitymacyjne, niezaopatrzone takim potwierdzeniem należy doręczyć oddziałom, do których etatu osoby zmarłe należały (oddziałom robotniczym itd.) z odpowiednim wyjaśnieniem.

8. Potwierdzenia na kartach legitymacyjnych winny stwierdzać niewątpliwie śmierć (pogrzeb) posiadacza karty legitymacyjnej a o ile możności także tożsamość zwłok.

Podpisujący dają swoje potwierdzenie w miejsce przysięgi.

Karty legitymacyjne, zaopatrzone przepisanyu potwierdzeniem służą, tak samo jak lekarskie poświadczenie oględzin zwłok — do wpisu w metryki śmierci.

9. Duszpasterz wojskowy (obrony krajowej, pospolitego ruszenia) skutecznie wpis w metrykach śmierci i potwierdza wpis ten na odwrotne stronie kart legitymacyjnych.

Następnie przesyła on karty te wraz z puszkami — i to w tych wypadkach, w których sam urzędowo występował wraz z wyciągiem z zeszytu metryk śmierci — oddziałowi, do którego etatu odnośnie osoby należały (oddziałowi robotniczemu itd.), zaś właściwej komendzie, jeżeli zmarły nie należał do pocztu oddziału pospolitego ruszenia (zakładu); natomiast te karty legitymacyjne, które oddział broni pospolitego ruszenia (zakład) przysłał mu co do pogrzebanych poległych własnego pocztu przesyła on oddziałowi wojskowemu generalnej komendy armii.

Karty legitymacyjne wraz z puszkami mają być przesłane przez oddziały pospolitego ruszenia, właściwe ze względu na przynależność do ich pocztu (oddziały robotnicze itd.) po przeprowadzeniu manipulacji co do stanu pocztu, zaś w wypadku na końcu wymienionym przez oddział wojskowy generalnej komendy armii, po sprostowaniu list strat, komisji zawiadowczej, istniejącej przy odnośnym oddziale broni (zakładzie) pospolitego ruszenia, która doręcza je właściwemu superiorowi polowemu wraz z spisem imiennym obejmującym rodowód celem wciągnięcia do metryk śmierci.

Superior polowy winien w razie, jeżeli przedłożono wyciąg z metryk śmierci, potwierdzić go, zresztą zaś wygotować tenże i przesłać wraz z kartą legitymacyjną i puszką do wymienionej wyżej komisji zawiadowczej, która udziela go politycznej władzy powiatowej miejsca przynależności celem wykreślenia dotyczącej osoby, która należała do pospolitego ruszenia ze spisów względnie z rejestrów pospolitego ruszenia.

Powyższa komisja zawiadowcza prześle karty legitymacyjne wraz z puszkami właściwej komendzie okręgowej pospolitego ruszenia.

Komendanci oddziałów robotniczych pospolitego ruszenia winni oddane im karty legitymacyjne, potwierdzone w sposób powyższy, a odnoszące się do zmarłych (pogrzebanych) własnego oddziału przesłać wraz z puszkami miesięczni właściwym komendom okręgowym pospolitego ruszenia do dalszego użytku służbowego.

10. Karty legitymacyjne (znaki rozpoznania) poległych lub zmarłych żołnierzy armii sprzymierzonej lub nieprzyjacielskiej należy zabrać przed ich pogrzebem i potwierdzić w ten sam sposób, jak karty legitymacyjne osób z własnego pospolitego ruszenia (wojska); osoby, które zarządziły pogrzeb winny oddać karty te komendzie przełożonej, która prześle je oddziałowi wojskowemu generalnej komendy armii.

11. Dla osób cywilnych, towarzyszących armii przepisane są inne legitymacje, które zawierają szczegóły odnoszące się zarówno do tożsamości jak i do stosunku służbowego dotyczących osób i ich uprawnienia do przebywania pośród armii.

Polityczna władza powiatowa.

Świadectwo

dla obowiązującego do służenia w pospolitym ruszeniu, poniżej wymienionego, który
uzyskał pozwolenie na podróż do

Imię (chrzestne) i nazwisko rodowe

Rok urodzenia

Miejsce urodzenia powiat polityczny kraj

Gmina swojszczyzny powiat polityczny kraj

Miejsce zamieszkania: Gmina powiat polityczny kraj

Stan (wolny, żonaty, wdowiec)

Charakter (zatrudnienie, zarobek)

Wzrost Twarz

Włosy Nos

Oczy Usta

Brwi Broda

Znaki szczególne

Kres podróży: Miejsce powiat polityczny kraj

Cel podróży

Ważne na czas od do

N., dnia 19

Podpis.

Pieczęć.

Wzór 35.

do § 35.

Poświadczenie uwierzytelniające

dla *)
.
. celem zgłoszenia się do szeregów do **)
.

N., dnia 19 . .

Pieczęć
gminna.

Podpis przełożonego gminy.

Uwaga. Przełożony gminy winien przy wystawianiu poświadczeń uwierzytelniających dla obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu wpisać w miejscu „*)“ nazwisko, rok urodzenia i gminę przynależności, a w miejscu „**)“ miejsce przeznaczenia żołnierza.

Wzór 40.

do § 45.

Paszport pospolitego ruszenia

dla obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy posiadają prawo swojszczyzny w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych — z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu.

1

C. k. Komenda okręgowa pospolitego ruszenia Nr. 21.
w St. Pölten.

Paszport pospolitego ruszenia

dla
Franciszka Langa
byłego kaprała w 49. pułku piechoty liniowej
barona Hessa. *)

*) Tutaj należy w ogólności wymienić ten samoistny oddział broni (zakład itd.), przy którym dotycząca osoba w ostatnim czasie czynnie służyła, względnie z którego ona wyszła.

Ministerstwo obrony krajowej przydziela w miarę potrzeby paszporty pospolitego ruszenia wydrukowane na trwałym papierze i oprawione w sztywne, szare okładki płócienne. Każdy paszport pospolitego ruszenia zawiera dwie karty prezentacyjne, przytwierdzone dwoma klamrami do wewnętrznej strony tylnej okładki. Do jednej z kart prezentacyjnych dołączona jest zarazem karta legitymacyjna jako odcinek.

Format papieru: $14\frac{5}{10}$ cm wysokości, 10 cm szerokości.

THEORY OF POLYMERIZATION

The theory of polymerization is a branch of chemistry which deals with the formation of polymers from monomers. It is a subject of great importance in the study of organic chemistry, and it has many practical applications in the field of materials science.

The diagram illustrates the theory of polymerization. It shows a central box labeled 'POLYMERIZATION' with arrows pointing to it from 'MONOMERS' and 'INITIATORS'. The box is divided into two sections: 'KINETICS' and 'THERMODYNAMICS'. The 'KINETICS' section contains a graph of 'Rate of Polymerization' vs. 'Time' showing a curve that rises and then levels off. The 'THERMODYNAMICS' section contains a graph of 'Free Energy' vs. 'Extent of Reaction' showing a curve that decreases and then levels off. The diagram is surrounded by a grid of lines.

3

Klasa wieku pospolitego } 18 Obowiązek służby w pospolitem ruszeniu (rok urodzenia) } tym ruszeniu trwa do końca roku 19	
Stacya uzbrojenia w razie powołania pospolitego ruszenia:	
az do roku 19 włącznie	*)
w latach 19 do 19	*)
Komenda okręgowa pospolitego ruszenia (ekspozytura) miejsca pobytu	
*) Tutaj podać należy u tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy pochodzą z artylerji polnej i górskiej, specjalnych oddziałów broni i broni wojska oraz marynarki wojennej, a przesłannych są do zastępowania ubytków w wojsku (marynarki wojennej), w górnej przedziałach stacyi uzbrojenia, w dolnej samolotny oddział broni (zakład, przy którym obowiązany do służby w pospolitym ruszeniu służył pod koniec w czasie swoj służby w wojsku (marynarki wojennej)).	

Uwaga. Odnosnie do niezdatnych do służby orężnej nie wypełnia się pojedynczych przedziałek „stacyi uzbrojenia”.

Legitymacya.

urodzony w roku 18... w... powiecie
politycznym... kraju...
przynależny do... powiatu politycznego
religię... stanu...
(kunszt. rzemiosło, w ogóle zawód, służył w wojsku
Nr... przez lat...
w pułku...
miejscu... dni...
następnie w pułku... obrony krajowej
Nr... przez lat... miejscy... dni...
w stopniu... (wiernie, walecznie,
niecierpliw, był na wyprawie wojennej
podczas której odniósł rany i odznaczony został za waleczność
okazaną w bitwie pod...
... ten ma prawo nosić jubileuszowy medal pamiątkowy, odznakę wojskową... klasy 1st.

a) Dla tych żołnierzy, których uwolniono po dopełnieniu powinności służbowej:
Ponieważ wymieniony powyżej dopełnił całkowicie ustawowego obowiązku służbowego, przeto na zasadzie § 52. ustawy o służbie wojskowej uznania się go z dniem... 19... ze związku wojska (marynarki wojennej, obrony krajowej) i wydaje się mu tę legitymacyę.

b) Dla tych żołnierzy, których uwolniono na zasadzie § 40. b) ustawy o służbie wojskowej z powodu niezdolności do służby:

Karta legitymacyjna podlegająca jest jako odznak z kartą przynależności, którą w paszporcie ruszenia leży na spodzie. Przedstawienie umożliwia uposażkowaniu na sznurze kart oddektujących je tekstem ku sobie. Rubryki 3. i 4. karty prezentacyjnej należy wypełnić ściśle według wzoru nskuteczono na 1. i 3. stronie paszportu ruszenia.

14 cm.

Rok urodzenia: 18...	
Posiada prawo przynależności w	
gminie	
powiecie politycznym	
kraju	

14 cm.

Przynależny do:		1	Miejsce i dzień prezentowania
miejscu: ...		2	Właściwy dla prezentowanego okręgu politycznego ruszenia Nr.
pow. polit.: ...		3	Prezentowany pochodzą: (rodzaj, broni, (zakł.)
		4	Rok urodzenia
		5	Stopień wojskowy
		6	Nazwisko
		7	Orzeczenie lekarskie i podpis
		8	U w a g a

5

Ponieważ
 rozporządzeniem komendy korpusu (terytoryalnej wojsko-
 wej, terytoryalnej obrony krajowej) w
 z dnia 19 na zasadzie § 40. b) ustawy o służbie
 wojskowej pozwolono wystąpić z wojska (marnarki wojennej,
 obrony krajowej) z powodu niezdolności do służby, przeto z dniem
 19 uwalnia się tegoż ze związku
 wojska (marnarki wojennej, obrony krajowej) i wydaje się mu tę
 legitymację.

Rzeczonemu
 przyznano powyższym rozporządzeniem dodatek z powodu zranie-
 nia w kwocie koron rocznie i zarządzone jego wypłatę za
 pośrednictwem c. i k. Domu inwalidów wojskowych w

Prawo do emerytury inwalidy zastrzeżono temuż gaśnie
 z dniem 19 i tylko aż do tego terminu
 może być dochodzone.

Dla żołnierzy pod a) i b) wymienionych:

..... ten podlega obowiązkom służby
 w pospolitym ruszeniu i należy aż do 31. grudnia 19 do I. zaś
 aż do 31. grudnia 19 do II. zaciągu pospolitego ruszenia.

(Dla wszystkich.)

....., dnia 19

Podpis:

Uwaga. 1. Oprócz stopnia rzeczywistego podać należy także stopień tytularny,
 który dana osoba w ostatnim czasie możliwie posiadała. — 2. Wygrywając legityma-
 cję, przekazać należy ową tekst, która nie nadaje się. — 3. W paszportach pospo-
 litego ruszenia, ułożonych w dwóch językach, strony 6. i 7. zawierają legitymację
 wydrukowaną w języku dotychczas osoby.

6

Imię (chrzestne) i nazwisko rodowe								
Charakter (zatrudnienie, zarobek)								
Rok wzięcia do wojska								
Nr. karty księgi głównej								
<table border="1"> <tr> <td>gmina</td> <td></td> </tr> <tr> <td>powiat polityczny</td> <td></td> </tr> <tr> <td>kraj</td> <td></td> </tr> </table>		gmina		powiat polityczny		kraj		
gmina								
powiat polityczny								
kraj								
Właściwa(y) ze względu na przynależność								
<table border="1"> <tr> <td>komenda okręgowa pospolitego ruszenia Nr. w</td> <td></td> </tr> <tr> <td>ekspozytura w</td> <td></td> </tr> </table>		komenda okręgowa pospolitego ruszenia Nr. w		ekspozytura w				
komenda okręgowa pospolitego ruszenia Nr. w								
ekspozytura w								
Miejsce pobytu								
<table border="1"> <tr> <td>gmina</td> <td></td> </tr> <tr> <td>powiat polityczny</td> <td></td> </tr> <tr> <td>kraj</td> <td></td> </tr> </table>		gmina		powiat polityczny		kraj		
gmina								
powiat polityczny								
kraj								
komenda okręgowa pospolitego ruszenia Nr. w								
ekspozytura w								

23

Ewentualne ponowne powołanie do służby w pospolitym ruszeniu następuje za pośrednictwem obwieszczenia, względnie za pomocą karty powołującej, opiewającej na nazwisko obwołanego do służby w pospolitym ruszeniu. Z dniem powołania podlega obwołany do służby w pospolitym ruszeniu napowrót ustawom wojskowym w sprawach karnych oraz przepisom dyscyplinarnym, a to w tym samym zakresie, co osoby należące do c. k. obrony krajowej.

13. Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, którzy służyli wojskowo, a w miejscu swego pobytu nie posiadają prawa przynależności, obowiązani są po ogłoszeniu obwieszczenia o zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia — o ile powołanie ich nie dotyczy — zameldować się natychmiast u zwierzchności gminnych miejsc pobytu.

14. Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, objęci zapowiedzeniem, jednak jeszcze nie powołani, mogą odbywać podróże za granicę tylko za pozwoleniem politycznej władzy powiatowej miejsca pobytu.

§ 7. Postanowienia karne.

(Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, który zaniedba przedstawienia się (meldunku) przepisanego w czasie pokoju lub nie uskuteczni go w terminie przeznaczonym (§ 3. i § 5.), popełnia przekroczenie i karany będzie grzywną od 4 do 200 koron, a względnie od powiednij karą na wrołość.

Kto mimo obowiązku ciężącego na nim w tym względzie na zasadzie ustawy o pospolitym ruszeniu po zapowiedzeniu pospolitego ruszenia nie uczyni zadość powołaniu, staje się wskutek zawinionego zaniedbania winnym występku, a jeżeli to zawinione zaniedbanie trwa dłużej niż osm dni, staje się winnym zbrodni.

Karą za występnek jest areszt od jednego do trzech miesięcy, karą za zbrodnę więzienie od sześciu miesięcy do dwóch lat.

7

Służył	pod koniec w jakim stopniu	
	broni (zakładzie)	w c. i k. wojsku (młynarce wojennej)
	przy którym oddziale	w c. k. obronie krajowej
	c. k. żandarmerji	przy
Posiada kartę przeznaczenia:		
Szczegółne wykształcenie i uzdolnienie:		

pobytu, zaś w Obszarze zajęтым w urzędzie powiatowym, który im wystawi kartę uwierzytelniającą celem wolnej jazdy.

Dotyczącą legitymację podróżną okazać należy przy rozpoczęciu podróży odtwórnemu albo na żądanie konduktorowi i organom rewizyjnym.

9. Ci z pośród obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy mają być użyty do robót i do innych czynności służbowych w celach wojennych, a których do tego przeznaczy przełożony gminy, otrzymają potrzebne wskazówki co do miejsca, dnia i godziny zebrania i co do odejścia na miejsce zatrudnienia od przełożonego gminy swego miejsca pobytu.

10. W interesie samych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu wskazane jest, aby zaopatrzyli się w zapasy żywności na dwa dni, a w zimnej porze roku także w ciepłe odzienie spodnie (bieliznę).

Ci z nich, których uznano za zdolnych do służby, otrzymają tytułem wynagrodzenia za utrzymywanie się własnym staraniem przez pierwsze dwa dni rezerwatu etapowe za każdy dzień.

11. Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu podlegają w razie powołania od dnia powołania aż do dnia urlopowania lub rozwiązania zaciągu wojskowym przepisom dyscyplinarnym i karnym (obacz § 7.).

12. Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, któremu udzielono urlopu na czas nieoznaczony, podlega we wszystkich swoich stosunkach obywatelskich, jak również w sprawach karnych i policyjnych sądom i władzom cywilnym.

W miejscu, gdzie przepędza urlop, winien tenże w dniu następnym po przybyciu tamże zameldować się u przełożonego gminy i donieść mu również o swoim mieszkaniu, tudzież o ewentualnej zmianie mieszkania.

Zmiana miejsca przepędzania urlopu może nastąpić tylko za zezwoleniem komendy okręgowej pospolitego ruszenia; o zezwolenie takie należy prosić komendę okręgową pospolitego ruszenia przy przedłożeniu paszportu pospolitego ruszenia za pośrednictwem politycznej władzy powiatowej miejsca przepędzania urlopu albo też bezpośrednio. W no wym miejscu przepędzania urlopu należy uskutecznić meldunek u przełożonego gminy w sposób wyżej wymieniony.

Dodatki do zapisków osobistych, tyczące się czynności służbowych w pospolitym ruszeniu, uskuteczionych meldunków itd.	

6

21

przebywający zaś za granicą od c. i k. władzy reprezentacyjnej o tym, czy powołanie ich także dotyczy.

4. Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, przebywający za granicą, są obowiązani z chwilą, gdy w drodze publicznej wieści będą musieli dowiedzieć się, iż Monarchii grozi wojna oraz iż zapowiadanie i powołanie pospolitego ruszenia nastąpiło, zmeldować się natychmiast u c. i k. władzy reprezentacyjnej ustnie lub pisemnie i podać dokładnie swój adres, a rzechoxa władza udzieli im dalszych wskazówek co do zgłoszenia się do szeregow.

Zgłoszenie się do szeregow ma w takim razie nastąpić według postanowień tego paragrafu, punkt 3.

W interesie obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy mają stałe zamieszkanie za granicami Monarchii albo tamże czasowo przebywają, pożądanym jest, by ich członkowie rodziny lub pośrednicy uwiadomili ich bezwzględnie o zapowiedzeniu i powołaniu do służby w pospolitym ruszeniu, które ich dotyczy.

5. Ci z pośród obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którym przyznano wyłączenie od służby w pospolitym ruszeniu, nie mają obowiązku zgłaszać się do szeregow w razie zapowiedzenia i powołania pospolitego ruszenia.

6. Z wyjątkiem tych wyłączonych, o których mowa powyżej, ludzie z wyjątkiem chorych, których nie można przewieźć, nie wolno nikomu z powołanych do pospolitego ruszenia zanęchać stawienia się.

7. Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, których powołano, mają na kolejach żelaznych i parowozach w okolicy granic Monarchii austriacko-węgierskiej i w Obszarze zajętym za okazywaniem paszportu pospolitego ruszenia lub karty przeznaczania (ewentualnie karty powołania) prawo wolnego przejazdu.

Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, którzy z wnętrza Monarchii zgłaszają się do szeregow w Dalmacji południowej, winni użyć kolei żelaznej przez Bosnischbrunn—Mostar.

8. Ci, którzy nie mają w ręku takiego dokumentu, a w celu stawienia się, muszą jechać koleją albo parowozem, winni zameldować się przed odejściem u przełożonego gminy miejsca

mo) wszyscy obowiązani do służby w podobnym ruszeniu, posiadający karty przeznaczania, bez względu na klasę wieku i na miejsce zamieszkania wprost w tej stacji stawienia się, która wymieniona jest w przecznej kurcie;

b) wszyscy obowiązuani do służby w pospolitym ruszeniu w wieku 27 lat lub młodszy (t. zaciąg), którzy służyli w artylerji polowej i górskiej, w specjalnych oddziałach broni i branzach wojska (to jest: w artylerji fortecznej, artylerji technicznej, w korpuse pionierów, w zakładach przyborów pionierskich, w pułku kolejowym i telegraficznym, przy pocągach, zakładach przyborów pocingowych, w oddziałach służby zdrowia, w szpitalach garnizonowych i wojskowych zakładach aptecznych, w zakładach zapotrzażeń, zakładach zarządu mundurów, w instytucjach wojskowo-geograficznych, w dyrekcjach inżynierji, w wojskowych oddziałach ludowniczych, w zakładach śladzin) lub w marynarce wojennej — bez względu na miejsce pobytu — wprost w stacyi uzbrojenia, wymienionej na 3. stronie paszportu pospolitego ruszenia;

wszyscy inni obowiązani do służby w pospolicym ruszeniu, należący do powołanych klas wieku (lat urodzenia), którzy przebywają w królestwach i krakach w Radzie państwa reprezentowanych, wprost w c. k. komendzie okręgowej pospoliciego ruszenia (ekspozyturze) swego miejsca pobytu.

3. Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, przebywający stale w krajach Korony węgierskiej, w Bosni i Hercegowinie, w okręgu Linu lub za granicą, dla których pewne miejsca stawiania się nie zostało wyznaczone już w doręczonych im kartach przesłanych do nich, w których nie wskazano już na 3. stronie paszportu pospolitego ruszenia stacyi uzbrojenia, w której mają wprost zgłosić się do szeregów, winni stawiać się bezpośrednio w okręgowej komendzie pospolitego ruszenia (kaszpiyurze) miejscą przewidzianą.

Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, przebywający w krajach Korony węgierskiej, tudzież w Obszarze zajętym i w obszarze Limu dowiedzą się z ogłoszonego tamże publicznie, obwieszczenia o zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia,

Dodatki do zapisów osobowych, dotyczące się czynności służbowych w pospolitym ruszeniu, uskuteczionych meldunkow itd.

10

Dodatki do zapisków osobistych, dotyczące się czynności służbowych w pospolitym ruszeniu, uskuteczniionych meldunków itd.	

19

§ 5. Szczególna powinność meldowania się tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy otrzymali karty przeznaczenia.

Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, którzy otrzymali karty przeznaczenia, winni nie tylko corocznie przedstawiać się stosownie do przepisu § 3, lecz nadto każdą zmianę swojej stałej siedziby zgłosić pisemnie lub ustnie w przeciągu dni 30 (na Węgrzech w przeciągu dni 14), a mianowicie:

1. w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, tudzież w krajach Korony węgierskiej;
u przelozonego gminy nowego miejsca zamieszkania;

2. w Bosni i Hercegowinie, w okręgu Linu tudzież za granicą;
u wstąpił w § 3. pod *c*, *d*) i *e*) oznaczonych.

Podlegający powinności meldowania się winni przynieść z sobą do przedstawienia się (meldunku) paszport pospolitego ruszenia (inny dokument legitymacyjny) i kartę przeznaczenia, przesyłając zaś wiadomienie pisemne dołączyć paszport pospolitego ruszenia (inny dokument legitymacyjny) i nadmienić, że posiadają kartę przeznaczenia.

§ 6. Wskazówki na wypadek zapowiedzenia i powołania pospolitego ruszenia.

1. W razie zapowiedzenia i powołania pospolitego ruszenia winni obowiązani do meldunku zastosować się do odnosnego obwieszczenia, które publicznie będzie ogłoszone, jakoteż uwzględnić stałą uzbrojenia (przeznaczenie pod względem zgłoszenia się do szeregów) oznaczoną na stronie 3. tego paszportu.

2. Nie czekając na kartę powołania, na niezwłocznie opiewającą winien obowiązany do służby w pospolitym ruszeniu, którego klasa wieku ma się stawić, najpóźniej w ciągu 24 godzin po ogłoszeniu obwieszczenia o zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia zgłosić się do szeregów bez poprzedniego odwołania się u przelozonego gminy miejsca pobytu, a mianowicie:

w pospolitym ruszeniu, winni oznajmić to przy przedstawieniu lub nadmienić w meldunku (pisemnym), poczem według okoliczności wezwani będą do stawienia się przed komisją poborową lub przed komisją superatbityrzną.

Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, którzy zgłaszają się do superatbityrowania, ponoszą sami ewentualne koszty utrzymania i podróży.

Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, którzy do pełnienia tej służby nie są zdolni, którzy jednak nie przedstawili się ani komisji poborowej ani też superatbityrnej lub gminnej, winni w razie zapowiedzenia i powołania pospolitego ruszenia stawić się razem z innemi obowiązującymi tej samej kategorii i klasy wieku w komendzie okręgowej (ekspozyturze) pospolitego ruszenia właściwej ze względu na miejsce pobytu.

Uchwała „niezdatny do służby orężnej“, wydana przez komisję poborową lub superatbityrzną, ma taki skutek, że dotyczący obowiązany do służby w pospolitym ruszeniu uwolniony zostaje od służby orężnej w pospolitym ruszeniu, lecz może być użyty, względnie powołany do wszelkiej innej służby w pospolitym ruszeniu, do której jest zdolny.

Niezdatność do służby orężnej zapisuje się i potwierdza w passporcie pospolitego ruszenia.

Ci obowiązani do meldowania się, którym w ich passporcie zapisano i potwierdzono, że są „niezdatni do służby orężnej“, nie mają obowiązku meldowania się, o ile nie otrzymali karty przeznaczenia. ...

Jezeli uchwała określa: „niezdatny do wszelkiej służby w pospolitym ruszeniu“, natenczas obowiązany uwalnia się całkiem od służby w pospolitym ruszeniu i wykreśla się go z rejestru.

W przypadku takim otrzymuje obowiązany do służby w pospolitym ruszeniu, który służy wojskowo, po oddaniu passportu pospolitego ruszenia świadectwo uwolnienia, ten zaś, który wojskowo nie służy, certyfikat uwolnienia od pospolitego ruszenia w myśl przepisu o organizacyi pospolitego ruszenia.

Dodatki do zapisków osobistych, łączące się czynnościami służbowymi w pospolitym ruszeniu, nieskutecznych meldunków itd.	

Dodatki do zapisków osobistych, dotyczące się czynności służbowych w pospolitym ruszeniu, uskuteczniionych meldunków itd.

6. co do tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy przebywają za granicą.

Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, wymienieni pod 4, 5 i 6, mogą uskutecznić przepisanie meldunki pisemnie; dotyczy to także wymienionych pod 3, jeżeli ich odnośna władza meldunkowa nie znajduje się ani w ich miejscu pobytu ani też w jego pobliżu.

Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu mają się meldować pisemnie*) u tych samych władz, u których meldują się osobście i ustnie.

Podlegający obowiązkowi pospolitego ruszenia, którzy posiadają pozwolenie na podróż morską a są obowiązani do meldowania się, mogą przepisany meldunek uskutecznić — w czasie wyznaczonym — ustnie lub pisemnie, także przez swoich krewnych, członków rodziny lub pełnomocników u przelozonego gminy przynależności.

Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, którzy odbywają określoną podróż lub przebywając w odległych obszarach zagranicznych, wyjątkowo nie mogą w pewnym terminie do pełnić powinności zameldowania się, mają przy najbliższej sposobności udowodnić, że powzięcie wiadomości o tej powinności, względnie uzyskanie jej zadość w czasie właściwym było dla nich niemożliwym.

Kapitanowie okrętów (żeglarsze) mogą również przyjmować meldunki od obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy najeli się na ich okręty i mogą im wystawić karty meldunkowe pospolitego ruszenia.

§ 4. Wskazówki dla mniej zdalnych i niezdatnych.

Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, którzy uważają się za niezdatnych do służby orężnej lub jakiegokolwiek służby

*) Meldunki dla celów ewidencyjnych są wolne od stempel i opłat pocztowych, powinny jednak na adresie być opatrzone napisem: „Na wezwanie uzdrowień”. Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu mogą otrzymać bezpłatnie blankiety potrzebne do meldunków pisemnych u przelozonego gminy, względnie u wymienionych władz meldunkowych. Uzwonienie od opłat pocztowych przysługuje się tylko na Monarchię austro-węgierską, tudzież na Hiszpanię i Niderlandy.

- b) w krajach Korony węgierskiej:
u władz melnickowych do tego wyznaczonych;
 - c) w Bośni i Hercegowinie:
u tamtejszych władz powiatowych (w urzędach powiatowych, ekspozyturach powiatowych, w magistracie miasta Sarajewa);
 - d) w okręgu Linnu:
u komendy stacynnej wojskowej, znajdujące się w miejscu pobytu lub najbliższej tego miejsca;
 - e) za granicą:
obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, przebywający za granicą, dopełniają ustawowej powinności przedstawiania się (meldowania) w czasie od 1. do 31. października bez osobnego wezwania u c. i k. władzy reprezentacyjnej (w ambasadzie, poselstwie, konsulacie itp.) znajdujące się w miejscu pobytu lub najbliższej tego miejsca.
- Zanim się rozpocznie czynność urzędowa, połączona z przedstawianiem się, winni obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu odłożyć broń, laski itp., a podczas tej czynności urzędowej nie wolno im palić tytoniu.

Wyjątki od obowiązku osobistego przedstawiania się mogą zaistnieć w następujących wypadkach:

- 1, co do chorých, którzy dowodnie nie mogą przedstawić się osobiście; w przypadku tym zameldować ich mogą usłanie lub też pisemnie ich członkowie rodziny lub inni, ile możliwości uwierzyteliwieni pełnomocnicy;
- 2, co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, znajdujących się w więzieniu śledczym i karnym, ludzicz oddanych do domu pracy przymusowej (poprawy); meldują ich odnośnie sądy, dyrekcje policyjne i dyrekcje (zarządy) domów kary;
- 3, co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, przebywających w Bośni i Hercegowinie lub w okręgu Linnu;
- 4, co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy otrzymali pozwolenie na podróż morskie;
- 5, co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, przyjętych na kontrakt na c. i k. statek wojenny lub pełniających służbę na statkach przedsiębiorstwa żeglugi parowej, jeżeli istotnie znajdują się na pokładzie, i

<p>Łódzki do zapisków osobistych, łączące się czynności służbowych w pospolitym ruszeniu, uskutecznił w dniu 20. czerwca 1907.</p>	<p>Łódzki do zapisków osobistych, łączące się czynności służbowych w pospolitym ruszeniu, uskutecznił w dniu 20. czerwca 1907.</p> <p>Gdy na dalsze zapiski nie ma już miejsca, natenczas winny władze upowaznione do zapisywania wszytkich kartek stosownie do przewidzianej potrzeby, opatrzyć je liczbami bieżącymi, a końce nci przypieczętować pieczęcią urzędową.</p>
--	---

14

Przepisy dla obowiązującego do służby w pospolitym ruszeniu.

(Wydrukowane w języku ojczystym dotyczącego żołnierza.)

§ 1. W ogólności.

Paszport pospolitego ruszenia służy jako dokument legitymacyjny, potwierdzający dopełnienie powinności służbowej w wojsku i obronie krajowej, tudzież jako dowód, że obowiązany do służby w pospolitym ruszeniu uczynił zadanie przepisowi dotyczącemu meldowania się w pospolitym ruszeniu; nadto do pouczenia o obowiązkach odnoszących się do pospolitego ruszenia, o których powinno się wiać.

Paszport pospolitego ruszenia należy okazać przy każdym przedstawianiu się (meldowaniu), tudzież przy zgłoszeniu się do szeregów w razie zapowiedzenia i powołania pospolitego ruszenia, względnie dołączyć go do meldunków pisemnych.

Poprawki w paszportach pospolitego ruszenia winny być w zasadzie uskuteczane przez komendy okręgowe pospolitego ruszenia i przez polityczne władze powiatowe. Poprawki tego rodzaju muszą być potwierdzone w dodatkach do zapisków osobistych. W paszportach pospolitego ruszenia nie wolno nie wyskrobywać.

Gdy paszport zginie, winien ten, kto go zgubił, zwrócić się celem uzyskania duplikatu do stacji meldunkowych (władz) oznaczonych w § 3.

Do tychże władz odysłać także należy wszystkie paszporty pospolitego ruszenia, które stanęły się nieważne.

§ 2. Obowiązek służby w pospolitym ruszeniu.

Obowiązek służby w pospolitym ruszeniu trwa do końca tego roku, w którym obowiązany do służby w pospolitym ruszeniu kończy 42. rok życia.

Wyjątki zachodzą:

1. co do tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy, zanim zaistniał dla nich ten obowiązek, wstąpiłi do bro-

15

wolnie do czynnej służby w wojsku lub obronie krajowej; obowiązek służby w pospolitym ruszeniu trwa dla nich po dopełnieniu ustawowej dwunastoletniej powinności służbowej w wojsku (obronie krajowej) jeszcze przez bezpośrednio następujących dziesięć lat i

2. co do tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy według § 1. ustawy o c. k. obronie krajowej z dnia 25. grudnia 1893. wysłużyli więcej jak dwa lata i sześć miesięcy w stanie prezenecyjnym obrony krajowej; obowiązek służby w pospolitym ruszeniu kończy się dla nich z tym rokiem, w którym kończą 40. rok życia.

Obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, którzy służyli wojskowo i dopełnili powinności służbowej w pospolitym ruszeniu, otrzymują po oddaniu paszportu pospolitego ruszenia świadectwo uwolnienia.

§ 3. Powinność meldunkowa.

W czasie pokoju u winien każdy obowiązany do służby w pospolitym ruszeniu, który otrzymał paszport pospolitego ruszenia, corocznie w czasie od 1. do 31. października*) po poprzednim publicznym ogłoszeniu przedstawie się — z reguły osobście — a mianowicie:

a) w krolestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych*);
u zwierzchności (przełożonego) gminy miejsca pobytu, a według okoliczności u komisji mieszanej, do tego wyznaczonych;

*) Dla obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy z powodu nieprzewidywanych przeszkód lub wiarogodnie udowodnionych, niezmiennie następujących i niecierpiących zwłoki stosunków rodzinnych lub osobistych nie mogą przedstawić się w terminie ogłoszonym, ustanowiony będzie do odebrania przedstawienia się drugi termin, najwyżej o 8 dni późniejszy.

**) 1. Funkcyonaryuszem publicznym i osobom wyższego stanu mogą politycznie widnie powołane do służby w pospolitym ruszeniu, którzy z powodu nie-
są bezpośrednio u tych władz i są wolać lub pisać.

2. Władze służbowe rządowej straży bezpieczeństwa, zakładowe karnych i sądów, kierownicy powiatowej straży skarbowej, tudzież przedstawiciele władz fel-
znych i służby parowej, upoważnione są do samodzielnego odebrania meldunków od osób u nich w służbie zastających a obowiązanych do meldowania się.

Załączniki.

Załącznik 1.

do § 2.

Podział

**królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa na okręgi
pospolitego ruszenia.**

Okrag terytoryalny obrony krajowej Kraków.

K r a j	Polityczna władza krajowa	Oznaczenie	Nr.	Siedziba	Polityczne powiaty administracyjne
		okregu pospolitego ruszenia		komendy okregowej pospolitego ruszenia (ekspozytury)	
Księstwo śląskie	Rząd krajowy w Opawie	Opawa	15	Opawa	Frysztat, Freiwaldau, Bruntal, Karniów, główne miasto Opawa, Opawa (okolica), Bilowiec.
Margrabstwo morawskie	Na- miestnictwo w Bernie			(Ekspozytura) Hranica	Morawska Ostrawa, Hranica, Mistek, Nowy Jiczyn.
Księstwo śląskie	Rząd krajowy w Opawie	Cieszyn	31	Cieszyn	Bielsk (miasto), Bielsk (okolica), Frydek (miasto), Frydek (okolica), Cieszyn.
Królestwo galicyjskie	Na- miestnictwo we Lwowie				Biała, Myslenice, Żywiec, Wadowice.
Margrabstwo morawskie	Na- miestnictwo w Bernie	Olomuniec	13	Olomuniec	Litowel, Morawska Trzebowa, Olomuniec (miasto) Olomuniec (okolica), Przerów, Prościejów, Sternberg.
				(Ekspozytura) Schönberg Morawski	Zabrzeg, Schönberg Morawski, Rzymarów.
Królestwo galicyjskie	Na- miestnictwo we Lwowie	Kraków	16	Kraków	Bochnia, Brzesko, Chrzanów, Kraków (miasto). Kraków (okolica), Limanowa, Podgórze, Wie- liczka.
		Nowy Sącz	32	Nowy Sącz	Gorlice, Grybów, Jasło, Nowy Targ, Nowy Sącz.
				(Ekspozytura) Tarnów	Dąbrowa, Pilzno, Tarnów.

Okrag terytoryalny obrony krajowej Wiedeń.

Arcyksięstwo Austrii poniżej Anizy	Na- miestnictwo we Wiedniu	Wiedeń	1	Wiedeń	Bruck na Litawę, Hietzing (okolica), Tulln, główne i rezydencyjne miasto Wiedeń.
		Sankt Polten	21	Sankt Polten	Amstetten, Baden, Krems, Lilienfeld, Melk, Mödling, Neunkirchen, Pöggstall, St. Pölten, Scheibbs, Waidhofen nad Ybbs (miasto), Wiener Neustadt (miasto), Wiener Neustadt (okolica), Zwettl.
Margrabstwo morawskie	Na- miestnictwo w Bernie	Wiedeń	24	Wiedeń	Floridsdorf (okolica), Gänserndorf, Korneuburg, Mistelbach, Oberhollabrunn.
Arcyksięstwo Austrii poniżej Anizy	Na- miestnictwo w Wiedniu				Hustopecz, Mikołajów.
Margrabstwo morawskie	Na- miestnictwo w Bernie			(Ekspozytura) Znojmo	Gmünd, Horn, Waidhofen nad Thaya.
					Znojmo (miasto), Znojmo (okolica).

K r a j	Polityczna władza krajowa	Oznaczenie	Nr.	Siedziba	Polityczne powiaty administracyjne
		okręgu pospolitego ruszenia		komendy okręgowej pospolitego ruszenia (ekspozytury)	
Margrabstwo morawskie	Na- miestnictwo w Bernie	Bern	14	Berno	Boskowitz, główne miasto Berno, Berno (oko- lica), Mezyrzecze Wielkie, Budziejowice Mora- wskie, Morawski Krumlów, Nowe Miasto, Tysznów.
				(Ekspozytura) Iglawa	Daczyce, Iglawa (miasto), Iglawa okolica, Trzebiech.
		Kromierz	25	Kromierz	Kyjów, Hodonin, Holeszów, Kromierz (miasto), Kromierz (okolica), Bród Węgierski, Hradyszcze Węgierskie (miasto), Hradyszcze Węgierskie (okolica), Mezyrzecze Wołoskie, Wyszków.
Okrag terytoryalny obrony krajowej Grac.					
Księstwo styryjskie	Na- miestnictwo w Gracu	Grac	3	Grac	Feldbach, główne miasto Grac, Grac (okolica), Hartberg, Voitsberg, Weiz.
				(Ekspozytura) Leoben	Bruck nad Murem, Gröbming, Judenburg, Leoben, Liezen, Murau, Mürzzuschlag
		Marburg	26	Marburg	Deutschlandsberg, Leibnitz, Luttenberg, Mar- burg (miasto), Marburg (okolica), Pettau (miasto), Pettau (kolica), Radkersburg.
(Ekspozytura) Cilli	Cilli (miasto), Cilli (okolica), Gonobitz, Raun.				
Księstwo karyntyjskie	Rząd krajowy w Celowcu	Celowice	4	Celowice	Hermagor, główne miasto Celowice, Celowice (okolica), Spittal, St. Veit, Villach, Völkermarkt, Wolfsberg.
Księstwo styryjskie	Na- miestnictwo w Gracu				Windischgraz.
Księstwo krańskie	Rząd krajowy w Lublanie				Krainburg, Radmannsdorf.
Uksiążęcone hrabstwo Gorycy i Gradyski	Na- miestnictwo w Tryeście				Tolmein.
Księstwo krańskie	Rząd krajowy w Lublanie				Lublana
Uksiążęcone hrabstwo Gorycy i Gradyski	Na- miestnictwo w Tryeście	Gorycy (miasto), Gorycy (okolica), Gradyska.			

K r a j	Polityczna władza krajowa	Oznaczenie	Nr.	Siedziba	Polityczno powiaty administracyjne
		okręgu pospolitego ruszenia		komendy okręgowej pospolitego ruszenia (ekspozytury)	
Obszar Tryestu	Na- miestnictwo w Tryeście	Pola	5	(Ekspozytura) Tryest	Główne miasto Tryest.
Uksiążęcone hrabstwo Gorycy i Gradyski					Sesana.
Księstwo krańskie	Rząd krajowy w Lublanie				Adelsberg.
Margrabstwo istryjskie	Na- miestnictwo w Tryeście		Pola	Lussin. Mitterburg (Pisino), Pola, Rovigno (miasto), Veglia.	
			(Ekspozytura) Gorycy	Capodistria, Porecz, Volosca.	
Okrąg terytoryalny obrony krajowej Praga.					
Królestwo czeskie	Na- miestnictwo w Pradze	Cheb	6	Cheb	Asch, Cheb, Falknow, Kraslice, Karlsbad, Kralowice, Zlutycy, Marienbad, Plana, Podborzany, Rakownice, Tachów, Tepla.
		Pilzno	7	Pilzno	Horszów Tyn, Klatowe, Strzybro, Pilzno, Przesztyce, Domażlice.
				(Ekspozytura) Rokicany	Blatna, Rokicany.
		Praga	8	Praga	Horzowice, Karlín, Kladno, Królewskie Wino-grady, Melnik, główne miasto Praga, Przybram, Szlany, Šmichów, Žyžków.
		Pisek	28	Pisek	Kamienica n. Lipą, Milewsko, Pielgrzymów, Pisek, Tabor.
				(Ekspozytura) Beneszów	Beneszów, Sedlczyce.
		Budziejowice	29	Budziejowice	Budziejowice, Krumlów, Prachatyce, Suszyce, Strakonice.
				(Ekspozytura) Jedřychowe Hradec	Kaplice, Tyn nad Woltawą, Jedřychowe Hradce, Trzeboń.

Okrąg terytoryalny obrony krajowej Józefów.

K r a j	Polityczna władza krajowa	Oznaczenie	Nr.	Siedziba	Polityczne powiaty administracyjne
		okręgu pospolitego ruszenia		komendy okręgowej pospolitego ruszenia (ekspozytury)	
Królestwo czeskie	Na- miestnictwo w Pradze	Litomierzycze	9	Litomierzycze	Uście nad Łabą, Ducheów, Louny, Litomierzycze, Rumburg, Szluknow, Teplice, Deczyn.
				(Ekspozytura) Chomutów	Most, Kadaň, Chomutów, Przysecznice, Zatec, Jachimów.
		Młody Bolesław	10	Młody Bolesław	Czeska Lipa, Duba, Jablonna, Młody Bolesław, Mnichowe Hradyszcze, Rudnice, Reichenberg (miasto), Reichenberg (okolica).
				(Ekspozytura) Turnów	Frydland, Jablonice, Semily, Turnów.
		Jiczyn	11	Jiczyn	Brumów, Wrechlaby, Jiczyn, Kralowy Hradec, Nowa Paka, Jilemnice, Trutnów.
				(Ekspozytura) Jaromierz	Kralowy Dwór nad Łabą, Nachod, Nowe Miasto nad Metawą.
		Czasław	12	Czasław	Czeski Bród, Czasław, Niemiecki Bród, Kolin, Kutna Hora, Ledecz, Nowy Bydżów, Podiebrad.
		Wysokie Myto	30	Wysokie Myto	Chociborz, Chrudim, Wysokie Myto, Landskron, Litomyśl, Pardubice, Policzka, Rychnów nad Knieżną, Zamberk.

Okrąg terytoryalny obrony krajowej Przemyśl.

Królestwo galicyjskie	Na- miestnictwo we Lwowie	Rzeszów	17	Rzeszów	Kolbuszowa, Łańcut, Mielec, Nisko, Przeworsk, Ropezyce, Rzeszów, Tarnobrzeg.
		Przemyśl	18	Przemyśl	Brzozów, Dobromil, Lisko, Przemyśl, Strzyżów.
				(Ekspozytura) Sanok	Krosno, Sanok.
		Stryj	33	Stryj	Dolina, Drohobycz, Kałusz, Stryj, Żydaczów.
				(Ekspozytura) Sambor	Sambor, Stary Sambor, Turka.
		Jarosław	34	Jarosław	Cieszanów, Gródek, Jarosław, Jaworów, Mościska, Rawa Ruska, Rudki.

Okrag terytoryalny obrony krajowej Lwów.

K r a j	Polityczna władza krajowa	Oznaczenie	Nr.	Siedziba	Polityczne powiaty administracyjne
		okręgu pospolitego ruszenia		komendy okręgowej pospolitego ruszenia (ekspozytury)	
Królestwo galicyjskie	Na- miestnictwo we Lwowie	Lwów	19	Lwów	Bohrka, Brzezany, Kamionka Strumiłowa, główne miasto Lwów, Lwów (okolica), Przemyślany, Sokal, Żółkiew.
		Złoczów	35	Złoczów	Brody, Skalat, Tarnopol, Trembowla, Zbaraż, Zborów, Złoczów.
		Stanisławów	20	Stanisławów	Bohorodczany, Buczacz, Czortków, Husiatyn, Podhajce, Rohatyn, Stanisławów, Tłumacz.
		Kolomyja	36	Kolomyja	Borszczów, Horodenka, Kołomyja, Nadwórna, Peczenizyn, Śniatyn, Zaleszczyki.
Księstwo bukowińskie	Rząd krajowy w Czerniowcach				Kocmań, Zastawna.
Księstwo bukowińskie	Rząd krajowy w Czerniowcach	Czerniowce	22	Czerniowce	Główne miasto Czerniowce, Czerniowce (okolica), Seret, Storożyniec, Waszkowce nad Czeremoszem, Wyznica.
Królestwo galicyjskie	Na- miestnictwo we Lwowie				Kosów.
Księstwo bukowińskie	Rząd krajowy w Czerniowcach			(Ekspozytura) Radowce	Gurahumora, Kimpolung, Radowce, Suczawa.

Okrag terytoryalny obrony krajowej Insbruk.

Arcyksięstwo austriackie powyżej Anizy	Na- miestnictwo w Lincu	Linc	2	Linc	Braunau nad Innem, Freistadt, Gmunden, Kirchdorf, główne miasto Linc, Linc (okolica), Perg, Ried, Rohrbach, Schärding, Steyr (miasto), Steyr (okolica), Urfahr, Vöcklabruck, Wels.
Uksiążęcone hrabstwo tyrolskie i kraj przed- arlunski	Na- miestnictwo w Insbruku	Insbruk	I	Insbruk	Ampezzo, Bruneck, Imst, główne miasto Insbruk, Insbruk (okolica), Kitzbühel, Kufstein, Landeck, Lienz, Reutte, Schwaz.
				(Ekspozytura) Bregencya	Bludenz, główne miasto Bregencya, Feldkirch.
Księstwo solno- grodzkie	Rząd krajowy w Solno- grodzie			(Ekspozytura) Solnogród	Hallein, główne miasto Solnogród, Solnogród (okolica), St. Johann, Tamsweg, Zell am See.
Uksiążęcone hrabstwo tyrolskie	Na- miestnictwo w Insbruku	Bolcany	II	Bolcany	Borgo, Bolcany (miasto), Bolcany (okolica), Brixen, Cavalese, Gles, Meran, Mezzolombardo, Primiero, Riva, Rovereto (miasto), Rovereto (okolica), Schländers, Tione, Trydent (miasto), Trydent (okolica).

Okrag terytoryalny obrony krajowej Zara.

Królestwo dalmatyńskie	Na- miestnictwo w Zarze	Szybenik	23	Szybenik	Benkovac, Knin, Szybenik, Sinj, główne miasto Zara.
		Castelnuovo	37	Castelnuovo	Kotor, Curzola, Imotski, Lesina, Macarsca, Metković, Ragusa, San Pietro, Splet.

Tabelaryczne przedstawienie

klas wieku wcielonych do pospolitego ruszenia od roku 1907 do 1913.

W r o k u						
1907	1908	1909	1910	1911	1912	1913
wcielone są do klasy wieku						
1865	1866	1867	1868	1869	1870	1871
1866	1867	1868	1869	1870	1871	1872
1867	1868	1869	1870	1871	1872	1873
1868	1869	1870	1871	1872	1873	1874
1869	1870	1871	1872	1873	1874	1875
1870	1871	1872	1873	1874	1875	1876
1871	1872	1873	1874	1875	1876	1877
1872	1873	1874	1875	1876	1877	1878
1873	1874	1875	1876	1877	1878	1879
1874	1875	1876	1877	1878	1879	1880
itd. aż do	itd. aż do	itd. aż do	itd. aż do	itd. aż do	itd. aż do	itd. aż do
1888	1889	1890	1891	1892	1893	1894

Tabelaryczne przedstawienie obowiązku służby w pospolitym ruszeniu

ciągącego na urodzonych w latach od 1865 aż do 1894 włącznie.

Urodzeni w następującym roku	kończą w roku niżej wymienionym		i mają być z dniem 1. stycznia roku niżej wymienionego	
	18.	12.	wciągnięci do rejestru	wolni od służby w pospol. ruszeniu
	rok życia			
1865		1907	.	1908
1866	.	1908	.	1909
1867	.	1909	.	1910
1868	.	1910	.	1911
1869	.	1911	.	1912
1870	.	1912	.	1913
1871	.	1913	.	1914
1872	.	1914	.	1915
1873	.	1915	.	1916
1874	.	1916	.	1917
1875	.	1917	.	1918
1876	.	1918	.	1919
1877	.	1919	.	1920
1878	.	1920	.	1921
1879	.	1921	.	1922
1880	.	1922	.	1923
1881	.	1923	.	1924
1882	.	1924	.	1925
1883	.	1925	.	1926
1884	.	1926	.	1927
1885	.	1927	.	1928
1886	.	1928	.	1929
1887	.	1929	.	1930
1888	1906	1930	1907	1931
1889	1907	1931	1908	1932
1890	1908	1932	1909	1933
1891	1909	1933	1910	1934
1892	1910	1934	1911	1935
1893	1911	1935	1912	1936
1894	1912	1936	1913	1937

W y k a z

wad, które w ogóle czynią niezdolnym do służby w pospolitym ruszeniu.

Liczba bieżąca	W a d y — w e d ł u g w y k a z u D
załącznika dodatkowego do „Przepisu o badaniu lekarskim obowiązanych do służby wojskowej“ (załącznik III. do „Przepisów o służbie wojskowej“, część I)	
4	Trwałe ubytki na czaszce (otwory trepanacyjne), wgniecenia czaszki połączone z uciskiem na mózg lub zadrażnieniem mózgu.
8	Obustronna głuchota.
14	Upośledzenie bystrości wzroku poniżej $\frac{6}{24}$ na jednym oku a poniżej $\frac{6}{60}$ na drugim oku. *)
18	Bliznowate zwyrodnienie spojówek obu oczu o znacznych rozmiarach.
23	Zaćma, zwiecznienie soczewki, brak soczewki (aphakie) obu oczu.
24	Utrata lub ślepotą obu oczu.
27	Bardzo szpecące zniekształcenia nosa ze znacznym upośledzeniem mowy i oddychania; zupełny brak nosa.
28	Zeszczenie wskutek zniekształcenia, wargi zajęcza, jeżeli wychodzi poza błonę śluzową warg, zrosnięcie warg albo błony śluzowej policzkowej na wielkiej przestrzeni, jeżeli zarazem mowa jest niezrozumiała a jedzenie znacznie utrudnione.
35	Wielki wół połączony z stałą dusznością i zaburzeniem obiegu krwi.
36	Znaczne przewlekłe obrzmienie gruczołów limfatycznych z ropieniem lub bez tegoż. Blizny, jeżeli znacznie upośledzają ruchy.
37	Przetoki kraniowe i tchawicowe.
40	Zdeklarowane suchoty płucne.
42	Oszpecający garb na piersiach lub na plecach.
43	Rozszczep krzyża.
47	Odbyt nieprawidłowy.
48	Złośliwe nowotwory jądra.
51	Uderzające zniekształcenie, kalectwo lub brak kończyny albo znacznej jej części.
52	Uderzający zanik jakoteż znaczny przerost kończyny, przez co używanie jej jest utrudnione.
53	Złamania kości uleczone ze znacznym skróceniem lub zniekształceniem, przez które używanie kończyn jest utrudnione.
54	Trwałe następstwa po zapaleniu większych stawów (skurczenie, zrosty), zastarzałe zwiecznienia; fałszywe stawy, połączone ze zniesieniem ich funkcji lub tamujące je w wysokim stopniu.
56	Porażenie kończyny.
61	Skurczenie dłoni.
69	Stopa uderzająco zniekształcona, nie nadająca się do chodu (stopa szpotawa, hakowata, kopytowata, hukowata).
71	Karłowatość, okaleczalność albo zniekształcenie całego ciała.
77	Uderzająco wielkie, nieuleczalne obrzęki i narośle na ciele, jakoteż wszystkie złośliwe nowotwory.
78	Wszelkie tętniaki.
81	Wszelkie choroby umysłowe, nieuleczalne.
82	Głuchoniemota.

*) Przy zaćmieniach rogówki i soczewki, przy chorobliwych zmianach tylnej części oka itd. zawsze po wyrównaniu ewentualnych błędów załamania.

Przegląd

podai (wygotowań).

a) w czasie pokoju :

1. prowadzących metryki,
2. zwierzchności gminnych,
3. komendantów (przełożonych) korporacji obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu,
4. politycznych władz powiatowych,
5. komend okręgowych pospolitego ruszenia,
6. komend okręgowych uzupełnienia wojska i obrony krajowej,
7. oddziałów do których poeztu dotyczące osoby należą i władz ewidencyjnych pierwszej instancyi wojska (marynarki wojennej, obrony krajowej) oraz oddziałowych komend żandarmeryi,
8. komend terytoryalnych obrony krajowej,
9. komend terytoryalnych wojskowych ;

b) po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia:

1. zwierzchności gminnych,
2. komendantów posterunków żandarmeryi,
3. komend okręgowych pospolitego ruszenia,
4. komend formacyi pospolitego ruszenia,
5. komend terytoryalnych obrony krajowej (wojska).

Uwaga: Co do wnoszenia i załatwiania wniosków na wyłączenie od służby w pospolitym ruszeniu oraz co do odnośnych zawiadomień zarówno w czasie pokoju jak i po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia rozstrzygają postanowienia punktów 68., 71., 74., 75. i 76., względnie 83. do 87. Co do półrocznych doniesień o zmianach odnoszących się do osób wyłączonych od służby w pospolitym ruszeniu obowiązują w ogólności postanowienia, zawarte w punkcie 81.

Oдноśnie do wniosków (podai), względem czasowego pozostawienia obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu na ich posadach, po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia odsyła się do postanowień punktów 88. i 89.

Podania zwierzchności gminnych:								
Liczba bieżąca	w szczególności	stosownie do punktu	według wzoru	wygotowuje(a)	przesyła się do	w wygotowaniach	termin	U w a g a
1	2	3	4	5	6	7	8	9
7	Rejestr pospolitego ruszenia	27	2	zwierzchności gminne	politycznej władzy powiatowej	1	5. marca	
8	Wyciąg z rejestru pospolitego ruszenia		3			1		
9	Zmiany odnoszące się do osób spisanych według punktu 143., ustęp pierwszy	143	28			1	w każdym wypadku z osobna	
10	Summaryczny wykaz rozporządzalnych rzemieślników, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu	146	29			1	10. stycznia	
Podania komendantów (przełożonych) korporacji obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu:								
11	Spis korporacji, posiadających charakter wojskowy, względnie noszących odznaki wojskowe	36	4	komendanci (przełożeni) korporacji obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu	komendy okręgowej pospolitego ruszenia	2	z końcem stycznia	
Podania (wygotowania) politycznych władz powiatowych:								
12	Zawiadomienie o wziętych do wojska	29 c) i d)	7.	polityczne władze powiatowe	zwierzchności gminnych	1	z końcem sierpnia *)	*) co do wziętych do wojska później i wstępujących dobrowolnie w każdym wypadku z osobna.
13	Wyciągi z rejestru pospolitego ruszenia (po ewentualnym sprostowaniu)	32	3	zwierzchności gminne	komend okręgowych pospolitego ruszenia	1	najpóźniej 20. marca	
14	Zmiany odnoszące się do osób wyłączonych od służby w pospolitym ruszeniu	81	17	polityczne władze powiatowe	a) oddzielnych zwierzchności gminnych	1	z początkiem stycznia i lipca	
					b) komend okręgowych pospolitego ruszenia, właściwych ze względu na prawo woj-szczyzny	1	6. stycznia i 6. lipca	

Podania (wygotowania) politycznych władz powiatowych:								
Liczba bieżąca	w szczególności	stosownie do punktu	według wzoru	wygotuje(a)	przesyła się do	w wygotowaniach	termin	U w a g a
1	2	3	4	5	6	7	8	9
15	Zmiany dotyczące osób spisanych stosownie do punktu 143., ustęp pierwszy	143	28	polityczne władze powiatowe	a) politycznych władz krajowych i	1	w każdym wypadku z osobna	
					b) komend okręgowych pospolitego ruszenia	1		
16	Sumaryczny wykaz rozporządzalnych rzemieślników, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu	146	29		a) politycznych władz krajowych	1	15. stycznia	
					b) komend okręgowych uzupełnienia wojska i	1		
					c) komend okręgowych pospolitego ruszenia	1		
Podania (wygotowania) komend okręgowych pospolitego ruszenia:								
17	Spisy korporacji posiadających charakter wojskowy, względnie noszących odznaki wojskowe	37	4	korporacje obowiązane do służby w pospolitym ruszeniu		1	20. marca	
18	Sumaryusz rejestru pospolitego ruszenia	38	5	komendy okręgowe pospolitego ruszenia	komend terytoryalnych obrony krajowej	1	31. marca	
19	Sprawozdania co do oficerów (urzędników) obowiązanych jeszcze do służby w pospolitym ruszeniu, którzy występują ze związku wojska (marynarki wojennej), względnie co do uwolnionych kadetów, aspirantów morskich, zastępców lekarza-asystenta i aspirantów na urzędników	41	7.			1	w każdym wypadku z osobna	
20	Przegląd istniejących dokumentów księgi głównej	44	6			1	31. marca	

Podania (wygotowania) komend okręgowych pospolitego ruszenia:

Liczba bieżąca	w szczególności	słownie do punktu	według wzoru	wygotowanie(a)	przesyła się do	w wygotowaniach	termin	U w a g a
1	2	3	4	5	6	7	8	9
21	Wykaz zmian odnoszący się do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, przeznaczonych do zastąpienia ubytków w wojsku (marynarce wojennej)	37, ustęp 6, i 46	7	komendy okręgowe pospolitego ruszenia	odnośnych oddziałów broni (do których elatu odnośne osoby należą) itd. wojska (marynarki wojennej)	1	10. stycznia i 10. lipca	
22	Zmiany odnoszące się do osób wyłączonych od służby w pospolitym ruszeniu	W tej mierze rozstrzygają tabelaryczne postanowienia punktu 81.
23	Wykaz utworzyć się mających formacji terytoryalnych pospolitego ruszenia	132	25	komendy okręgowe pospolitego ruszenia	komend terytoryalnych obrony krajowej	1	15. kwietnia	
24	Zmiany odnoszące się do osób spisanych w myśl punktu 143., ustęp pierwszy	W tej mierze obowiązują postanowienia punktów 143. i 144.
25	Sumaryczny wykaz rozporządzalnych rzemieślników, obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu	146	29	komendy okręgowe pospolitego ruszenia	komend terytoryalnych obrony krajowej	1	20. stycznia	
Wygotowania komend okręgowych uzupełnienia wojska i obrony krajowej: *)								
26	Wyciągi z księgi prenotacji odnoszących się do wyświęconych księży i duszpasterzy mających już posady, którzy utrzymywani byli w ewidencji rezerwy zapasowej a z dniem 31. grudnia wyszli z powinności służbowej	40	7.	komendy okręgowe uzupełnienia c. i k. wojska i c. k. obrony krajowej	komend okręgowych pospolitego ruszenia właściwych ze względu na prawo swojszczyzny	1	w miesiącu styczniu	

*) Zobacz także wygotowanie, liczba bieżąca 28.

Wygotowania oddziałów broni, do których etatu odnośnie osoby należą, i władz ewidencyjnych pierwszej instancji wojska (marynarki wojennej, obrony krajowej, pospolitego ruszenia) i komend oddziałowych żandarmerji:

Liczba bieżąca	w szczególności	stosownie do punktu	według wzoru	wygotowanie(a)	przesyła się do	w wygotowaniach	termin	U w a g a
1	2	3	4	5	6	7	8	9
27	Spis przesłać się mających (zauknie-tych) kart księgi głównej oddziałowej odnoszących się do osób obowiązanych jeszcze do służby w pospolitym ruszeniu, które ubywają (wraz z należącami do nich dokumentami)	13	1	dotyczące komendy itd.	komend okręgowych pospolitego ruszenia właściwych ze względu na prawo swojszczyzny	1	10. wzięt. 20. października	
28	Egzemplarze brulionowe list kwalifikacyjnych itd.	94	%		przełożonych komend terytoryalnych obrony krajowej	1	z końcem grudnia i w każdym wypadku z osobna	przy użyciu przepisane go spisu.

Podania (wygotowania) komend terytoryalnych obrony krajowej:

29	Wyciągi z metryk	18	1/2	komendy terytoryalne obrony krajowej	dotyczących zwierzchności gminnych	1	do końca października	*) za pośrednictwem komend okręgowych uzupełnienia i władz politycznych.
30	Przegląd istniejących dokumentów księgi głównej osób obowiązanych jeszcze do służby w pospolitym ruszeniu z wyjątkiem dokumentów odnoszących się do gajzistów w stosunku ewidencji obrony krajowej	51	6		Ministerstwa obrony krajowej	1	tylko na osobne polecenie	
31	Główny rejestr pospolitego ruszenia		10			1		
32	Spis korporacji posiadających charakter wojskowy, względnie noszących odznaki wojskowe		11			1	z końcem kwietnia	
33	Wykaz przyznanych wyłączeń od służby w pospolitym ruszeniu	80	16			1		
34	Lista przedstawień co do desygnowania na posady służbowe w pospolitym ruszeniu	102	21			2	z końcem listopada	

Podania (wygotowania) komend terytoryalnych obrony krajowej:

Liczba bieżąca	w szczególności	stosownie do punktu	według wzoru	wygotowuje(a)	przesyła się do	w wygotowaniach	termin	U w a g a
1	2	3	4	5	6	7	8	9
35	Wykaz zmian odnoszących się do gazystów pospolitego ruszenia	128	24	komendy terytoryalne obrony krajowej	Ministerstwa obrony krajowej	1	w połowie każdego miesiąca	*) względnie komend terytoryalnych obrony krajowej, właściwych ze względu na nowe miejsce pobytu.
36	Wykaz utworzyć się mających formacji terytoryalnych pospolitego ruszenia	132	25			1	z końcem kwietnia	
37	Zmiany odnoszące się do osób spisanych w myśl punktu 143. ustęp pierwszy	143 i 144	28		odpowiednich komend terytoryalnych wojskowych *)	1	w każdym wypadku z osobna	
38	Wykaz sumaryczny (podzielony według zaciągów) co spisanych lekarzy, inżynierów, architektów, budowniczych itd. obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu	145	27		Ministerstwa obrony krajowej	1	z końcem stycznia	
39	Wykaz sumaryczny rzemieślników obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu	146	29			1		

Wygotowania komend terytoryalnych wojskowych:

40	Wyciągi z metryk	18	4	komendy terytoryalne wojskowe	odnośnych zwierzchności gminnych *)	1	do końca października	*) za pośrednictwem komend okręgowych uzupełnienia i politycznych władz powiatowych.
41	Spis*) rozporządzalnych, do służby w pospolitym ruszeniu obowiązanych oficerów (urzędników wojskowych) w stanie spoczynku i w stosunku pozasłużbowym wojska (marynarki wojennej) oraz rozporządzalnych, do służby w pospolitym ruszeniu obowiązanych emerytów wojskowych	91	18		komend terytoryalnych obrony krajowej	1	w każdym wypadku z osobna	*) przy dołączeniu odnośnych wyciągów z list kwalifikacyjnych co do oficerów i oficerów sztabowych według wzoru 20.

b) Po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia:

Podania zwierzchności gminnych:								
Liczba bieżąca	w szczególności	stosownie do punktu	według wzoru	wygotuje(a)	przesyła się do	w wygotowaniach	termin	U w a g a
1	2	3	4	5	6	7	8	9
42	Konsygnacje imienne co do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy nie stawili się do szeregów	174	36	zwierzchności gminne	politycznych władz powiatowych	1	w 4. dniu po powołaniu	
Podania (wygotowania) komendantów posterunków żandarmeryi:								
43	Konsygnacje imienne co do osób należących do pospolitego ruszenia, organów straży skarbowej i personelu leśnictwa rządowego, przydzielonych do posterunku żandarmeryi celem pełnienia służby w pospolitym ruszeniu	240	36	odnośni komendanci posterunków żandarmeryi	komendy okręgowej pospolitego ruszenia	1	po rozwiązaniu pospolitego ruszenia	
Podania (wygotowania) komend okręgowych pospolitego ruszenia:								
44	Uwiadomienia z zapisku co do zasądzonych osób należących do pospolitego ruszenia, które zgłosiły się do służby w tymże	37	1/2	komendy okręgowe pospolitego ruszenia	odnośnych oddziałów broni (formacji itd.)	1	zaraz po zapowiedzeniu pospolitego ruszenia	
45	Dokumenty księgi głównej wraz z załącznikami odnoszące się do obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których przeznaczono do zastępowania ubytków w wojsku (marynarce wojennej)	46			odnośnych oddziałów broni itd.			
46	Konsygnacje imienne żołnierzy pospolitego ruszenia, których prezentowano	187	36	komendy terytorjalnej obrony krajowej (wojska)	politycznych władz powiatowych właściwych ze względu na prawo swojszczyzny	1	po nadejściu kart prezentowania	
47	Wykaz osiągniętego pocztu	190	37		komendy terytorjalnej obrony krajowej (wojska)	1	*)	*) aż do 5. dnia po zapowiedzeniu i powołaniu pospolitego ruszenia.
48	Wykaz pocztu (według dołączonego ewentualnie objaśnienia)	193	38	komendanci batalionów pospolitego ruszenia	Ministerstwa obrony krajowej (wprost)	1	**)	**) po nadejściu tych wykazów od batalionów pospolitego ruszenia.

Podania (wygotowania) komend formacji pospolitego ruszenia:								
Liczba bieżąca	w szczególności	stosownie do punktu	według wzoru	wygotowuje(a)	przesyła się do	w wygotowaniach	termin	U w a g a
1	2	3	4	5	6	7	8	9
49	Wykaz pocztu	193	38	komendy batalionów	a) komendy terytoryalnej obrony krajowej (wojska), b) ewentualnie do przełożonych komend pośrednich, c) komendy okręgowej pospolitego ruszenia	po 1.	po ukończeniu formacji batalionów itd. najpóźniej w 8. dniu mobilizacji	
50	Lista przydzielenia oficerów		39		ad a) in duplo ad b) i c) po 1	po 1		
51	Podanie względem zapotrzebowania certyfikatów służby w pospolitym ruszeniu	236	—	odnośne komendy	komend terytoryalnych obrony krajowej (wojska)	1		
Podania komend terytoryalnych obrony krajowej (wojska):								
52	Lista przedstawień co do desygnowania na posady służbowe w pospolitym ruszeniu	130	21	komendy terytoryalne obrony krajowej (wojska)	Ministerstwa obrony krajowej	2	na skutek osobnego zarządzenia	
53	Podanie co do zapotrzebowania certyfikatów służby w pospolitym ruszeniu	236	—			1	po nadejściu podań szczegółowych	
54	Spis imienny komendantów batalionów, na równi z nimi postawionych i wyższych komendantów pospolitego ruszenia	237	—			1	po rozwiązaniu pospolitego ruszenia	

Date	Description	Debit	Credit	Balance

Dodatek.

1846

Ustawa z dnia 6. czerwca 1886.

o pospolitym ruszeniu dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu.

(Ogłoszona w części XXXI. Dziennika ustaw państwa z roku 1886. pod Nr. 90.)

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Pospolite ruszenie jest istotną częścią składową siły zbrojnej i stoi jako takie pod opieką prawa narodów.

§ 2.

Obowiązek służenia w pospolitym ruszeniu ciąży na wszystkich zdatnych do broni obywatelach, nie należących ani do c. i k. wojska, marynarki wojennej lub rezerwy zapasowej, ani do c. k. obrony krajowej, od początku owego roku, w którym kończą 19. rok życia, aż do końca owego roku, w którym kończą 42. rok życia.

Odnośnie do tych, którzy w myśl § 20.*) ustawy o służbie wojskowej, zanim zaistniał dla nich obowiązek służby w pospolitym ruszeniu, wstąpili dobrowolnie do czynnej służby w wojsku, obowiązek służenia w pospolitym ruszeniu trwa po dopełnieniu ustawowej dwunastoletniej powinności służbowej jeszcze przez dziesięć bezpośrednio następujących lat.

Obowiązkowi służenia w pospolitym ruszeniu w miarę zdatności do broni, a to aż do skończenia 60. roku życia podlegają wszyscy wojskowi z kategorii oficerów i urzędników wojskowych, przeniesieni w stan spoczynku lub w stosunek pozasłużbowy w wojsku (marynarce wojennej) i obronie krajowej, o ile nie są zatrudnieni przy wymienionych częściach siły zbrojnej.

Obowiązek służenia w pospolitym ruszeniu ciąży nadto — niezawisłe od powinności osobistej, powyżej w ogólności ustanowionej — na wszystkich korporacjach, mających charakter wojskowy a względnie używających odznak wojskowych.

Personal żandarmeryi, straży skarbowej i leśnictwa rządowego należy pociągnąć do służby w pospolitym ruszeniu w miarę, jak tego stosunki wojenne wymagają, o ile na to pozwolą względy służbowe.

Obowiązani do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy do załatwiania spraw służby publicznej lub

publicznego interesu są niezbędnie potrzebni, mogą być wyłączeni od służby w pospolitym ruszeniu.

Zgłaszający się dobrowolnie do służby w pospolitym ruszeniu, którzy nie są obowiązani do służenia w wojsku, obronie krajowej lub pospolitym ruszeniu, mogą być przyjmowani do pospolitego ruszenia w miarę zdatności.

§ 3.

Obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu dzieli się na dwa zaciągi.

Do pierwszego zaciągu należą wszyscy obywatele w myśl § 2. do służenia w pospolitym ruszeniu obowiązani, od początku roku, w którym kończą 19. rok życia, aż do końca owego roku, w którym kończą 37. rok życia, licząc tu także uwolnionych czasowo na zasadzie § 17. ustawy o służbie wojskowej lub uwolnionych z wojska (marynarki wojennej, rezerwy zapasowej) i obrony krajowej i to przed czasem właściwym w myśl § 40. tejże ustawy albo po dopełnieniu powinności służbowej.

Do drugiego zaciągu należą te same osoby od 1. stycznia owego roku, w którym kończą 38. rok życia, aż do 31. grudnia owego roku, w którym kończą 42. rok życia, a względnie aż do ukończenia obowiązku służby w pospolitym ruszeniu.

§ 4.

Pospolite ruszenie może być powołane do służby tylko w przypadku i tylko na czas trwania zagrożenia wojną lub wojny rzeczywiście wybuchłej.

Pospolite ruszenie zwołuje na rozkaz Cesarza, wydany po wysłuchaniu Rady ministrów, Minister obrony krajowej w takiej rozciągłości, jak tego interesy obrony kraju wymagają.

Dowódca wojskowy, naznaczony przez Cesarza używa powołanego pospolitego ruszenia tak, jak tego potrzeba wymaga, w organizacyi przez Cesarza postanowionej.

Rozwiązanie pospolitego ruszenia zarządza Cesarz.

*) § 22. nowej ustawy o służbie wojskowej.

§ 5.

Do wyjątkowego, przez zachodzące stosunki wskazanego użycia pospolitego ruszenia po za granicą obszaru królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych potrzebna jest ustawa państwowa, do tego upoważniająca.

Tylko gdyby zwłoka groziła niebezpieczeństwem, może Cesarz zarządzić użycie takie pod odpowiedzialnością rządu i pod warunkiem dodatkowego uwiadomienia Rady państwa celem przyjęcia zarządzenia tego do wiadomości i zatwierdzenia tegoż.

Podczas wojny, w przypadkach nadzwyczajnej potrzeby, tak wówczas, gdy rezerwa zapasowa, przeznaczona do utrzymania wojska stałego (marynarki wojennej) na ustawowym etacie wojennym, nie wystarcza, jak również celem ewentualnego uzupełnienia obrony krajowej aż do wysokości ustawowego etatu wojennego, jeżeli ono okaże się potrzebne, można potrzebną w tym celu ilość ludzi dla tych części siły zbrojnej, które prawidłowo mają być uzupełnione z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych wziąć w niarę i na czas niezbędnej potrzeby wojennej z pierwszego zaciągu pospolitego ruszenia. Tych jednak żołnierzy pospolitego ruszenia należy zaraz po skończeniu wojny uwolnić.

Pociągnięcie do takiej służby poczynać się ma w obrębie kategorii (§ 3.), które stosownie do zachodzącej potrzeby będą oznaczane, od najmłodszych klas wieku.

§ 6.

Osoby należące do pospolitego ruszenia, które powołano do pełnienia służby, podlegają od dnia powołania aż do dnia puszczenia na urlop lub rozwiązania zaciągu wojskowym przepisom karnym i dyscyplinarnym.

Przez puszczenie obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu na urlop przerywa się na ten czas ich stosunek wojskowy.

§ 7.

Żołnierze pospolitego ruszenia i ich oficerowie noszą w ciągu swej służby jednakową odznakę,

dającą się z odległości rozpoznać, oficerowie i podoficerowie używają nadto wojskowych odznak honorowych i dystynkcji.

Korpusy milicji obywatelskiej i strzelców, zorganizowane już w czasie pokoju za zezwoleniem Cesarza, mają prawo zatrzymać także w czasie służby w pospolitym ruszeniu ubiór i uzbrojenie statutem przepisane, jakoteż organizację, z zastrzeżeniem zatwierdzenia cesarskiego dla swoich dowódców i oficerów.

§ 8.

Pod względem wynagradzania i odznaczania, prawa do przewozu, kwaterunku, zaspokojenia potrzeb gotówką lub w naturze, pieczy nad rannymi i choremi, jakoteż zaopatrzenia, obejmującego także osoby osieroczone, obowiązują mają w pospolitym ruszeniu odpowiednie postanowienia jak w wojsku a względnie jak w c. k. obronie krajowej.

§ 9.

Rejestry pospolitego ruszenia, w których osoby obowiązane do służby w tymże zapisywane będą podług klas wieku, od najwyższej aż do najniższej, mają być założone i utrzymywane przez zwierzchności gminne z współdziałaniem prowadzących metryki.

Gdy pospolite ruszenie nie jest do służby powołane (§ 4), nie można osób obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu pociągać ani do kontroli ani do ćwiczeń.*)

§ 10.

Koszta powołanego pospolitego ruszenia pokrywane będą z budżetu wspólnego Ministerstwa wojny.

§ 11.

Wskutek ustawy niniejszej uchylone zostają postanowienia ustawy o służbie wojskowej, będące z nią w sprzeczności.

§ 12.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej niezwłocznie po ogłoszeniu a wykonanie jej poruszam Memu Ministrowi obrony krajowej.

Schönbrunn, dnia 6. czerwca 1886.

Franciszek Józef wkr.

Taaffe wkr.

Welsersheimb wkr.

*) Na zasadzie ustawy z dnia 10. maja 1894. (Dz. rozp. obr. kr. Nr. 49. z r. 1894.) podlegają osoby obowiązane do służby w pospolitym ruszeniu powinności meldunkowej.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIX. — Wydana i rozesłana dnia 25. czerwca 1907.

Treść: *M* 151. Rozporządzenie, zmieniające względnie uzupełniające niektóre postanowienia przepisu o powinności meldowania się ciężącej na obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu.

151.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 20. czerwca 1907,

zmieniające względnie uzupełniające niektóre postanowienia przepisu Nr. 147. Dz. u. p. z r. 1905., o powinności meldowania się ciężącej na obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu.

W przyszłości opiewać mają:

W § 5.:

punkt 7.:

„7. Po sprostowaniu rejestru pospolitego ruszenia przesyłają zwierzchności gminne karty meldunkowe pospolitego ruszenia wszystkich obowiązanych do służby w tymże, którzy zameldowali się — bez względu na ich przynależność — najpóźniej do 10. listopada przełożonej politycznej władzy powiatowej.

Władza ta prostuje względnie uzupełnia zarówno według nich, jak i na podstawie kart meldunkowych, nadesłanych (wygotowanych) stosownie do § 2., punktu 2., ustęp ostatni, własne wykazy ewidencyjne i sporządza co do wszystkich obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, których przeznaczono do superarbitrowania, listy imienne podług wzoru 3., podzielone z uwzględnieniem ich prawa swojszczyzny według gmin.

Następnie należy wyłączyć karty meldunkowe obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy mają prawo swojszczyzny w Tyrolu i Vorarlbergu i przesłać je zaraz odnośnym właściwym politycznym władzom powiatowym, wszystkie inne zaś karty meldunkowe wraz z wspomnianymi listami imiennymi należy przesłać do dnia 15. listopada właściwej ze względu na miejsce pobytu komendzie okręgowej pospolitego ruszenia.

Komenda ta winna następnie sporządzić summarysze A, B, C, D według wzorów 4., 5., 6.

i 7. i wciągnąć do takowych także wszystkie karty meldunkowe, które aż do tego czasu nadejdą od królewsko-węgierskich okręgowych komend pospolitego ruszenia.

Po sporządzeniu summaryszy przesłać należy karty meldunkowe obowiązanych do pospolitego ruszenia, którzy przynależą do krajów korony węgierskiej wprost do ich ojczystych król. węgierskich okręgowych komend pospolitego ruszenia, wszystkie inne natomiast do tych politycznych władz powiatowych, w których okręgu urzędowym meldowani mają prawo swojszczyzny, i to karty meldunkowe osób, gdzieindziej przynależnych za pośrednictwem właściwych ze względu na prawo swojszczyzny komend okręgowych pospolitego ruszenia.

Wszystkie karty meldunkowe, przeznaczone do przesłania politycznym władzom powiatowym należy przed ich wysłaniem zaopatrzyć pieczęcią komendy okręgowej pospolitego ruszenia, wyciśniętą na odwrotnej stronie karty przy górnym brzegu.

Polityczne władze powiatowe winny uzupełnić względnie sprostować swoje wykazy ewidencyjne a następnie przesłać karty meldunkowe osób, wymienionych w § 2., punkt 2. (ustęp ostatni) oraz tych obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy nie przynależą do tej gminy, gdzie meldunku dopełniono, gminie swojszczyzny celem uzupełnienia rejestrów pospolitego ruszenia a jednocześnie zastrzedz sobie ich zwrot.

Wszystkie karty meldunkowe znajdujące się w dniu 15. stycznia u politycznych władz powiatowych należy w tym właśnie dniu, a te które później nadejdą, pojedynczo w każdym wypadku przesłać bez odezwy komendom okręgowym pospolitego ruszenia, powołanym w myśl punktu 12. do ich przechowywania.

punkt 11.:

„11. Karty meldunkowe pospolitego ruszenia nadsyłane do politycznych władz powiatowych w myśl postanowień punktu 8., ustęp drugi i trzeci oraz punktów 9. i 10., a dotyczące obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, posiadających prawo przynależności w powiecie, winny władze te

Wzór 3.

przysłać po sprostowaniu własnych wykazów ewidencyjnych, z zastrzeżeniem zwrotu, ojczystym zwierzełnościom gminnym w celu sprostowania rejestru pospolitego ruszenia, następnie zaś w myśl punktu 7., ustęp ostatni, przysłać je, względnie zwracać właściwym ze względu na prawo swojszczyzny komendom okręgowym pospolitego ruszenia.“

punkt 12.:

„12. Karty meldunkowe pospolitego ruszenia przechowywać należy w zasadzie w komendach okręgowych pospolitego ruszenia, właściwych ze względu na miejsce pobytu; zaś w komendach okręgowych pospolitego ruszenia, właściwych ze względu na prawo swojszczyzny karty meldunkowe tych obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy zameldowali się poza granicami tutejszej połowy monarchii, nadto także karty meldunkowe obowiązanych do służenia w pospolitym ruszeniu, którzy posiadają prawo swojszczyzny w Tyrolu i Vorarlbergu a uczynili zadość powinności meldowania się poza obrębem tych dwóch krajów.

Karty meldunkowe należy przechowywać przez rok a potem zniszczyć.“

W § 10.:

ustęp 2., punktu 3.:

„Komenda okręgowa pospolitego ruszenia prostuje w danym razie według tego swoje wykazy ewidencyjne a następnie odsyła karty meldunkowe — i to także karty osób posiadających prawo swojszczyzny w Tyrolu i Vorarlbergu — właściwym ze względu na prawo swojszczyzny politycznym władzom powiatowym, stosownie do postanowień zawartych w § 5., punkcie 7.

Karty meldunkowe osób posiadających prawo swojszczyzny w Tyrolu i Vorarlbergu nie będą zapatrzone pieczęcią urzędową.“

punkt 6.:

„6. Karty meldunkowe pospolitego ruszenia nadsyłane politycznej władzy powiatowej stosownie do punktu 3., ustęp drugi i punktów 4. i 5. należy po sprostowaniu własnego wykazu ewidencyjnego, przestać najpierw gminie swojszczyzny celem sprostowania rejestru pospolitego ruszenia, a następnie po ich zwróceniu, komendom okręgowym pospolitego ruszenia powołanym do ich przechowywania w myśl § 5., punktu 12. Tamże należy karty te przechowywać aż do najbliższego ogólnego terminu przedstawienia (meldowania) się — z końcem października — a następnie zniszczyć.“

§ 11.:

„§ 11.

Paszport pospolitego ruszenia.

1. Każda z osób należących do pospolitego ruszenia, a obowiązanych według ustawy z dnia

10. maja 1894. do przedstawiania (meldowania) się, z wyjątkiem osób, wymienionych w następującym punkcie, otrzyma jako dokument legitymacyjny paszport pospolitego ruszenia, zawierający istotne postanowienia odnośnie do wypełnienia obowiązku służby i meldowania się w pospolitym ruszeniu i służący do potwierdzania skutecznieionych meldunków.

2. Paszportów pospolitego ruszenia nie otrzymują:

a) byli oficerowie, duchowni i urzędnicy oraz wyświęceni kapłani i duszpasterze mający już posady, którzy z ewidencji rezerwy zapasowej przechodzą do pospolitego ruszenia; osoby te otrzymują przy wystąpieniu (uwolnieniu) przepisane certyfikaty odejścia (certyfikaty, poświadczenia), z klauzulą względem obowiązku służby w pospolitym ruszeniu;

b) ci z pośród należących do pospolitego ruszenia, którzy jako obowiązani jeszcze do stawieństwa otrzymali poświadczenie, przepisane w § 57. przepisów o służbie wojskowej, część II., oraz

c) wszyscy obowiązani do służby w pospolitym ruszeniu, nie posiadający wykształcenia wojskowego, którzy w myśl punktu 140. przepisu o organizacji pospolitego ruszenia otrzymali „karty przeznaczenia do pospolitego ruszenia B“.

3. Dalsze postanowienia odnoszące się do paszportu pospolitego ruszenia zawiera § 45. przepisów o organizacji pospolitego ruszenia.“

W § 15.:

ustęp 1.:

„Na obwieszczenia (wzór 1.), na karty meldunkowe pospolitego ruszenia na papierze białym i żółtym (wzór 2.) i listy imienne (wzór 3.), na podania (wzory 4., 5., 6., 7. i 13.), dalej na wykaz (wzór 9.), wreszcie na wykaz (wzór 9. przepisu o organizacji pospolitego ruszenia) używać należy druków, których dostarczać będzie Ministerstwo obrony krajowej.“

Uchyła się wzory 11., 12. i 14., oraz załącznik I.

W miejsce wzoru 14. wraz z objaśnieniem do niego i załącznika I. wstąpić ma dołączony nowy wzór 14. wraz z odnośnym objaśnieniem, względnie nowy załącznik I. dołączony w dalszym ciągu.

Wzory 11. i 12. w osnowie częściowo zmienionej objęto jako wzory 40. i 9. nowym wydaniem „przepisu dotyczącego organizacji pospolitego ruszenia w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu“, ogłoszonym rozporządzeniem Ministerstwa obrony krajowej z dnia 20. czerwca 1907., Dz. u. p. Nr. 150.

Latscher wlr.

Polityczna władza powiatowa.

Wzór 14
do § 14.

W y k a z

przypuszczalnego zapotrzebowania druków celem przeprowadzenia czynności przy przedstawianiu (meldowaniu) się osób do służby w pospolitym ruszeniu obowiązanych w roku 19... stosownie do § 14. przepisu o meldowaniu się w pospolitym ruszeniu, następnie celem wysyłki paszportów pospolitego ruszenia i uwolnień.

Potrzebne są następujące druki						U w a g a
według wzoru						
1	2		3	9	13	
	biały	zółty				
papier						Pracowni o organach naczelnicy pospolitego ruszenia
przepisu o meldowaniu się w pospolitym ruszeniu						
a mianowicie egzemplarzy (szluk)						<p>(Wyszczególnienie ogólnej ilości potrzebnej według dołączonego objaśnienia.)</p> <p>Przypuszczalna ilość osób obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu i podlegających powinności meldowania się, które znajdują się w okręgu powyższej politycznej władzy powiatowej....</p>
a) powyższej politycznej władzy powiatowej						
b) sądów cywilnych, dyrekcji policyj, zarządów więzień, przedsiębiorstw kolejowych i okrętowych itd. znajdujących się w okręgu urzędowym						
c) podległych..... (ilość) zwierzchności guinnych						
suma						
Do tego 15 procent na zapas rezerwowy						
razem						
Jest w zapasie						
Ogólna ilość potrzebna wynosi zatem						

..... 19....

Podpis.

Format papieru: Kancelaryjny, duży.

Objaśnienie

co do wygotowania wykazu przypuszczalnego zapotrzebowania druków (wzór 14.).

Druki według wzoru 3. i 13. wydrukowane będą tylko w języku niemieckim, druki według wzorów 1., 2. i 9.: *a)* w języku niemieckim oraz *b)* w języku niemieckim i czeskim, *c)* w języku niemieckim i polskim, *d)* w języku niemieckim i ruskim, *e)* w języku niemieckim i słoweńskim, *f)* w języku niemieckim i kroackim, *g)* w języku niemieckim i włoskim i *h)* w języku niemieckim i rumuńskim.

W kolumnie „Uwaga“ podać należy sumarycznie prawdopodobną ilość osób obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu i podlegających powinności meldowania się, które przebywają w okręgu politycznej władzy powiatowej; kolumna ta służyć ma za podstawę obliczenia ilości potrzebnych kart meldunkowych.

Zapotrzebowanie druków według wzorów 3. i 13. tudzież według wzoru 9. przepisu o organizacji pospolitego ruszenia należy obliczyć, względnie wstawić do wykazu przy uwzględnieniu ilości druków potrzebnych zarówno na egzemplarze brulionowe jak i czyste.

Karty meldunkowe pospolitego ruszenia według wzoru 2. wydawane będą na papierze białym i żółtym. Kart meldunkowych na białym papierze używać należy przy wymienionych w § 5. dorocznych przedstawieniach (meldunkach), podczas gdy karty meldunkowe na żółtym papierze służyć mają tylko do szczególnych meldunków przewidzianych w § 10., t. j. do meldunków składanych w danym wypadku, poza okresem oznaczonym w § 3. przez obowiązanych do służby w pospolitym ruszeniu, którzy otrzymali karty przeznaczenia.

Załącznik I.

do § 5.

Wykaz

wad, które czynią niezdatnym do służby pod bronią lub do wszelkiej służby w pospolitym ruszeniu.

Liczba bieg.	Siedziba wady	Wady, czyniące niezdatnym		
		do służby pod bronią	do wszelkiej służby	
		w pospolitym ruszeniu		
1	I. G ł o w a	a) czaszka	Znaczne oszpecenie głowy.	
2		a) czaszka	Lysina zupełna i trwała.	
4		a) czaszka		Trwale ubytki na czaszce (otwory spowodowane trepanacją), wgniecenia czaszki połączone z uciskiem na mózg lub drażnieniem mózgu.
5		b) twarz	Znamiona macierzyste, znamiona płomieniste i obrzmienia szpecące twarz w wysokim stopniu.	
6		b) twarz	Nawykowe chorobliwe drganie mięśni twarzowych w takim stopniu, iż upośledza mowę.	
7		b) twarz	Nieuleczalne przetoki ślinne.	
8		c) narząd słuchu	Słuch obu uszu tak przyłepiony, że dół słuchowa wynosi mniej jak 2 m.	Obustronna głuchota.
11		c) narząd słuchu	Wrodzone albo nabyte zupełne zatkanie zewnętrznego przewodu słuchowego po obu stronach.	
13		c) narząd słuchu	Przewlekłe, widocznie trudne do uleczenia ropne zapalenia środkowego ucha połączone z chorobą kosteczek słuchowych lub jednej z jam bocznych w uchu środkowym.	
14		d) oczy i ich otoczenie	Upośledzenie bystrości wzroku jeżeli wynosi przy jednym oku co najmniej $\frac{6}{24}$, a przy drugim co najmniej $\frac{6}{40}$. *)	Upośledzenie bystrości wzroku poniżej granicy obok wymienionej. *)
15	d) oczy i ich otoczenie	Stale zniekształcenia brzegów powiek, brak większej części rzęs; zwrócenie rzęs na wewnątrz, jeżeli dotyczą rogówki.		
16	d) oczy i ich otoczenie	Wszelkie zniekształcenia powiek tamujące swobodny ruch gałki ocznej lub powiek. Zwrócenie powiek na wewnątrz lub na zewnątrz, porażenie mięśni powiekowych, brak znacznej części powiek.		

*) Przy zaćmieniach rogówki lub soczewki, przy chorobowych zmianach tylnej części oka i t. d. zawsze po wyrównaniu ewentualnych błędów załamania.

Liczba bieg.	Siedziba wady	Wady, czyniące niezdawnym		
		do służby pod bronią	do wszelkiej służby	
		w pospolitym ruszeniu		
17	I. G ł o w a	d) oczy i ich otoczenie	Przewlekłe zapalenie ropne błon śluzowych woreczka łzowego, przetoka woreczka łzowego, nienleczalne zamknięcie przewodów łzowych.	
18			Jaglica w wysokim stopniu, zbliźnowacenie spojówki jednego oka w większej rozciągłości.	Bliznowate zwyrodnienia spojówek obu oczu, o znacznych rozmiarach.
19			Rozszerzenie i zagłębienie rogówki na jednym oku.	
20			Zlepianie się brzegu źrenicy w więcej niż połowie jego rozciągłości z rogówką lub torebką soczewki. Zamknięcie źrenicy. Rozszerzenie przedniego pasu twardówki. Wrodzony rozszczep tęczówki jednego oka, nawet gdy drugie oko jest zdrowe.	
21			Zezowatość w wysokim stopniu (jeżeli brzeg rogówki oka zezującego w chwili, gdy zdrowe oko patrzy prosto, dotyka wewnętrznego lub zewnętrznego kąta powieki).	
22			Drżenie gałek ocznych. Porażenia mięśni poruszających gałkę oczną.	
23			Zaćma, zwinięcie soczewki, brak soczewki (Aphakie) w jednym oku.	Zaćma, zwinięcie soczewki, brak soczewki (Aphakie) w obu oczach.
24			Utrata oka lub ślepotą jednego oka, nawet gdy drugie jest zdrowe.	Utrata lub ślepotą obu ocz.
25			Zupełne bielactwo (albinizm).	
26			Krótkozwrotność powyżej 6 dioptryi.	
27	I. G ł o w a	e) narząd powonienia	Choroby i nowotwory nosa, które znacznie oszpecają twarz i utrudniają zrozumiałość mowy jak również oddychanie. Przewlekłe choroby jam dodatkowych. Cuchnący wyciek z nosa (Ozaena). Brak części nosa.	Bardzo szpeczące zniekształcenia nosa połączone ze znacznym upośledzeniem mowy i oddychania; zupełny brak nosa.
28		f) usta i jama ustna	Zeszpecenie przez zniekształcenie, wargę zajączą, jeżeli wychodzi poza błonę śluzową warg, rozległe zrośnięcia warg lub błony śluzowej policzkowej.	Wady, obok wymienione, jeżeli zarazem mowa jest niezrozumiała a jedzenie znacznie utrudnione.
29			Zupełny albo prawie zupełny brak zębów, jeżeli ten ostatni wywarł oczywiście szkodliwy wpływ na stan odżywienia i stan sił.	
30			Rozszczepienie lub przedziurawienie podniebienia, zbliźnowacenie gardła o znacznych rozmiarach.	

Liczba bież.	Siedziba wady		Wady, czyniące niezdawnym	
			do służby pod bronią	do wszelkiej służby
			w pospolitym ruszeniu	
31	I. Głowa	f) usta i jama uszna	Znaczne obrzmienia na języku i utrata części języka połączone z utrudnieniem mowy i polykania.	
32			Zrost stawu zuchwy.	
33			Znaczne jąkanie się. Nieuleczalny bezgłos.	
34	II. Szyja		Znaczne położenie skośne głowy.	
35			Wielki wół i znaczne rozdęcie szyji, utrudniające oddychanie.	Wielki wół, połączony z stałą dusznością i zaburzeniem obiegu krwi.
36				Znaczne przewlekłe obrzmienie gruczołów limfatycznych z ropieniem lub bez ropienia. Bliźny znacznie utrudniające ruchy.
37			Zwężenie przełyku. Wrodzone przetoki szyji połączone z silną wydzieliną.	Fistuly krtaniowe i tchawicowe.
38	III. Klatka piersiowa.		Zniekształcenia, jeżeli utrudniają oddychanie lub szpecą pomimo okrycia odzieżą.	
39			Złamania obojczyka lub żeber utrudniające swobodne władanie ramieniem.	
40			Gruźlica płuc, jeżeli badania bakteriologiczne dały dodatni wynik. Rozedma płuc w wysokim stopniu. Obustronne lub jednostronne, lecz rozległe zgrubienie opłucnej zebrowej trwające dłużej jak rok.	Stanowczo stwierdzone suchoty.
41			Organiczne błędy serca i wielkich pni naczyniowych, przewlekłe choroby worka sercowego. Niewrozy serca objawiające się trwałym zaburzeniem funkcji.	
42	IV. Kręgosłup, barki i miednica		Znaczne skrzywienie kręgosłupa (kyphosis, scoliosis).	Oszpecający garb na piersiach lub na plecach.
43			Uderzające i oszpecające podwyższenie łopatk lub biodra. Znaczne wystawanie lub skrzywienie kręgu.	Rozszczep krzyża.

Liczba bieg.	Siedziba wady	Wady, czyniące niezdolnym	
		do służby pod bronią	do wszelkiej służby
		w pospolitym ruszeniu	
44	V. Brzuch	Obrzęki śledziony w wyższym stopniu; obrzęczenia lub nowotwory w jamie brzusznej. Przewlekłe zapalenie ślepej kiszki. Przewlekłe zapalenie nerek.	
45		Przepukliny wnętrzości jakiegokolwiek rodzaju, wielkości i czasu trwania.	
46		Nerka ruchoma. śledziona ruchoma.	
47		Wielkie guzy krwawnicze, opadnięcie odbytnicy, przetoki odbytnicy, rozpadlina odbytu.	Odbyt nieprawidłowy.
48	VI. Części płciowe i narząd moczowy	Dwuściowość lub prawie zupełny brak członka męskiego; brak obu jąder lub silny zanik onychiże; znaczne powiększenie jądra lub najądrza.	Złośliwe nowotwory jądra.
49		Znaczny i bolesny żylak powrózka nasennego. Wodniak lub krwiak pochwy jądrowej w wysokim stopniu.	
50		Ujście cewki moczowej w środku lub u korzenia członka. Przetoki moczowe, kamienie moczowe. Nieuleczalne mimowolne moczenie.	
51	VII. Kończyny a) w ogólności	Znaczne skrócenie lub skrzywienie jednej z kończyn.	Uderzające zniekształcenie, kalectwo lub brak kończyny albo znacznej jej części.
52			Uderzający zanik lub znaczny przerost kończyny, przez co używanie jej jest utrudnione.
53		Obrzmienia kości, jakoteż trwale następstwa złamania kości utrudniające swobodny ruch kończyn.	Złamania kości uleczone ze znacznym skróceniem lub zniekształceniem, przez co używanie kończyn jest utrudnione.
54		Przewlekłe zapalenie stawów. Nawykowe zwichnięcie, jeżeli je kilkakrotnie stwierdzono ze strony lekarskiej i jeżeli istnieją na to dowody.	Trwale pozostałości po zapaleniu większych stawów (skórczenie, zrost), zastarzałe zwichnięcia; fałszywe stawy, połączone ze zniesieniem ich funkcji lub tamujące je w wysokim stopniu.
55		Rozległe lub przylegające blizny, które istotnie upośledzają ruchy kończyn, noszenie zbroji i broni albo które znacznie oszpecają.	
56			Porazenie kończyny..

Liczba bieg.	Siedziba wady	Wady, czyniące niezdawnym	
		do służby pod bronią	do wszelkiej służby
		w pospolitym ruszeniu	
57	b) górne	Utrata końcowego członka u wielkiego palca prawej ręki. Utrata końcowego członka u więcej jak dwóch palców jednej ręki.	
58		Utrata prawego palca wskazującego. Brak wielkiego palca.	
59		Utrata dwóch palców u jednej ręki.	
60		Skrzywienie lub sztywność wielkiego palca, znaczne, haczykowane skrzywienie jednego z palców w ogóle.	
61		Stężenie lub skrzywienie dwóch lub więcej palców u jednej ręki.	Skurczenie dłoni.
62		Zrośnięcie się z sobą dwóch lub więcej palców, jeżeli utrudnia używanie broni.	
63	c) dolne	Brak kciuka lub przynajmniej dwóch palców u nogi.	
64		Stężenie, skrzywienie lub istotne zniekształcenie palca wielkiego jak również drugiego lub trzeciego. Położenie palców jednego na drugim, jeżeli przeszkadza w chodzie.	
65		Nadmiar palców, jeżeli przeszkadza w chodzie. Zupełny zrost wszystkich palców u jednej nogi.	
66		Uderzające, nader oszpecające wady budowy, n. p. silne skoślawienie kolan, znacznie rozwinięte mianowicie przy goleniach wykrzywienie lub skrzywienie w tył.	
67		Znaczne, rozległe żylaki z guzami.	
68		Przewlekłe nieuleczalne wrzody na nodze i goleniu lub rozległe blizny po nich, łatwo i często otwierające się a znajdujące się w miejscach, narażonych na ucisk odzieży.	
69		Plaskość stopy z charakterystycznymi punktami bolesnymi lub objawami zapalnymi.	Stopa uderzająco zniekształcona, nie nadająca się do chodu (noga szpotawa, hakowata, końska, lukowata).
70		Znaczne nawykowe pocenie się nóg.	

Liczba bez.	Siedziha wady	Wady, czyniące niezdawnym	
		do służby pod broń	do wszelkiej służby
		w pospolitym ruszeniu	
71	VIII. Choroby i wady ogólnej natury lub rozmaicie umiejscowione.		Karłowatość, okaleczalność lub zniekształcenie całego ciała.
72		Ciężkie choroby krwi (białaczka, niedokrewność w wysokim stopniu) cukrzyca.	
73		Rozległa gruźlica gruczołów.	
74		Wychudnienie w wysokim stopniu. Ogólne osłabienie.	
75		Nadmierna otyłość.	
76		Nieuleczalne choroby skórne, rozciągające się na większą część ciała.	
77		Narośle łagodne, łamujące swobodny ruch.	Uderzająco wielkie nieuleczalne obrzmienia i narośle, jakoteż wszystkie złośliwe nowotwory.
78			Wszelkie tętniaki.
79		Próchnienie kości i martwica kości. Zimne ropnie.	
80		Wszystkie ciężkie choroby systemu nerwowego (n. p. padaczka, histerya).	
81		Uderzający zastój rozwoju umysłowego. Wszystkie przebyte lub istniejące uleczalne choroby umysłowe.	Wszelkie choroby umysłowe, nieuleczalne.
82			Głuchoniemota.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXX. — Wydana i rozesłana dnia 2. lipca 1907.

Treść: (Nr 152—156.) 152. Obwieszczenie, dotyczące zezwolenia na stosowanie postępowania deklaracyjnego w obrocie kolejowym przy przekazywaniu towarów pod zamknięciem pakietowym do Urzędu celnego pobocznego I. klasy w Riva. — 153. Obwieszczenie, dotyczące zmian, które z powodu utworzenia XXI. dzielnicy wiedeńskiej mają pod względem okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego. — 154. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Katharcin (Pilscher Strasse) na ekspozyturę celną. — 155. Rozporządzenie, którym w wykonaniu artykułu X, l. 3., ustawy z dnia 25. października 1896, ustanawia się na rok 1907. wysokość opustu z podatku gruntowego i budynkowego, tudzież sumę ogólną podatku zarobkowego i stopę podatkową dla przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania rachunków a oznaczonych w § 100, ustęp 1. i 5. przytoczonej ustawy. — 156. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

152.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 25. maja 1907,

dotyczące zezwolenia na stosowanie postępowania deklaracyjnego w obrocie kolejowym przy przekazywaniu towarów pod zamknięciem pakietowym do Urzędu celnego pobocznego I. klasy w Riva.

Do Urzędu celnego pobocznego I. klasy w Riva można w obrocie kolejowym przekazywać towary zapomocą skróconego postępowania deklaracyjnego stosownie do przepisu z dnia 18. września 1857, Dz. u. p. Nr. 175., przyczym jednak zawsze ma być stosowane zamknięcie pakietowe.

Korytowski wlr.

153.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. czerwca 1907,

dotyczące zmian, które z powodu utworzenia XXI. dzielnicy wiedeńskiej mają pod względem okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego.

Z uwagi na utworzenie XXI. dzielnicy wiedeńskiej, uskutecznione ustawą krajową z dnia 28. grudnia 1904, Dz. u. i r. kr. dla Austrii dolnej Nr. 1. z r. 1905. zmienia się spis okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego, ogłoszony obwieszczeniem Ministerstwa skarbu z dnia 24. kwietnia 1897, Dz. u. p. Nr. 117., a sprostowany obwieszczeniami Ministerstwa skarbu z dnia 20. lutego 1901, Dz. u. p. Nr. 17. i z dnia 9. maja 1901, Dz. u. p. Nr. 52., w sposób następujący

(Strona 890., względnie 891. XLVI. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 11. maja 1897.)

Numer okręgu	Okręgi rozkładu	Siedziby komisji	Ilość członków II. klasy	
dla spółek podatkowych II. klasy				
2	Wiedeń, dzielnice II, XX. i XXI. wraz z okręgami starostw położonych na lewym brzegu Dunaju	Administracja podatkowa dla II. i XX. dzielnic w Wiedniu	12	
dla spółek podatkowych III. i IV. klasy			III.	IV.
			klasy	
4	Wiedeń, dzielnica XXI.	Administracja podatkowa dla XXI. dzielnic w Wiedniu	6	8
5	Powiat polityczny Floridsdorf-okolica	Starostwo Floridsdorf-okolica	4	6

Korytowski wlr.

154.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 22. czerwca 1907,**

dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Katharein (Piltcher Strasse) na ekspozyturę celną.

Urząd celny poboczny II. klasy w Katharein (Piltcher Strasse) przekształcono na ekspozyturę Urzędu celnego głównego w Opawie i pozostawiono jej upoważnienia dotychczasowe.

Korytowski wlr.

155.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 24. czerwca 1907,**

którym w wykonaniu artykułu X, l. 3., ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220., ustanawia się na rok 1907 wysokość opustu z podatku gruntowego i budynkowego, tudzież sumę ogólną podatku zarobkowego i stopę podatkową dla przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania rachunków, a oznaczonych w § 100., ustęp 1. i 5. przytoczonej ustawy.

W wykonaniu artykułów IV. do XI. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220.,

o bezpośrednich podatkach osobistych, postanawia się, że opust z podatku gruntowego na rok 1907. wynosić ma piętnaście procent, a opust z podatku budynkowego — z wyjątkiem pięcioprocentowego podatku od dochodu z budynków czasowo wolnych od podatku — dwanaście i pół procent.

Indywidualny rozkład opustu w podatkach realnych uskuteczniiony będzie według postanowień rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 15. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 297.

Opust z powszechnego podatku zarobkowego wynosić ma i na rok 1907. dwadzieścia pięć procent tej kwoty, którą wzięto za podstawę przy obliczeniu ogólnej sumy podatku zarobkowego (artykuł VIII., § 11. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220.) Opust ten wzięto już w całości w rachubę przy ustanawianiu ogólnej sumy podatku zarobkowego na okres rozkładu 1906/1907, obliczonej w myśl § 11. powołanej ustawy na 36,600.923 K 76 h.

Stopę opodatkowania przedsiębiorstw, określonych w § 100., ustępie 1. i 5. ustawy powyższej a obowiązanych do publicznego składania rachunków, ustanawia się na rok 1907. na dziesięć od sta dochodu podlegającego opodatkowaniu.

Korytowski wlr.

156.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 25. czerwca 1907,

dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

Następujące postanowienia objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20., obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115., uzupełnia się, względnie zmienia się w sposób następujący:

W uwadze 1., do Nru 81., należy skreślić słowa:

„Odpadki przy sporządzaniu wosku pszczelnego (gnój woskowy, krusz pszczelny, wygniotki pszczelne, glinka pszczelna) Nr. 652“

a natomiast należy dodać następujące postanowienie jako ustęp drugi:

Przy oceniu gnoju woskowego, to jest pozostałości przy sporządzaniu wosku pszczelnego, która znajdzie się w kotłach po wygotowaniu i wyklarowaniu wyciśniętego wosku a stanowi masę o barwie ziemistej, przetykaną rozmaitemi nieczystościami, zwłaszcza słomą i innymi włóknami roślinnymi, rozpadającą się na bryłki, należy część 50-procentową zostawić wolną od cła, a zatem wymierzyć cło tylko od połowy wagi stwierdzonej przy oceniu. — Odpadki przy prasowaniu wosku, obacz uwagę 14. do Nru 652.

W ustępie 2., uwag do Nru 100. należy przed słowem „dodatki“ wstawić słowo:

znaczne.

Jako nowe zdanie należy do ustępu tego dodać:

Dodatek mydła należy uważać za znaczny, jeżeli smarowi dla o które rozchodzi się, rozcierane na ręce z daniem kilku kropli wody, dają mydlastą emulzyję. W wypadkach wątpliwych należy spowodować zbadanie ich przez c. k. Stację doświadczalną rolniczo-chemiczną w Wiedniu.

W ustępie ostatnim uwagi 3. do Nru 287. należy przy specjalnym papierze pakunkowym odsyłać do Nru 293. zastąpić odsyłaczem do Nru 291.

W ustępie 3. uwagi 2. do Nru 298. należy przekreślić pierwsze cztery wiersze i zastąpić je postanowieniem następującym:

Natomiast należy zagraniczne książki kursów, obejmujące rozkłady jazdy kolei żelaznych i okrętów parowych, jak również rozkłady jazdy, także w formie plakatów z rycinami oraz plakaty tych przedsiębiorstw transportowych,

W ustępie 13. uwagi 1. do Nru 468. należy po słowach:

„końce igieł nie wchodzą w rachubę“

wstawić słowa:

tak samo jak i polerowanie.

Ustęp 1. uwagi 3. do tego samego numeru należy uzupełnić następnie:

Igły spadające pod ten numer uwolnione są w stanie polerowanym od pobierania dodatku za polerowanie.

W uwadze 1. do Nru 469., należy skreślić ustęp drugi:

„wszystkie . . . do . . . końca“

natomiast ustęp końcowy ma opiewać:

Pozłocenie uszka a również końców igieł podobnie jak wypolerowanie tychże nie ma znaczenia pod względem wymiaru cła według Nru 469.

W uwadze 3. do tego numeru należy słowa wtrącone w nawiasie uzupełnić słowami:

względnie polerowane.

W ustępie 2. uwagi 7. do Nru 479. należy skreślić słowa:

„Noże do obierania owoców i jarzyn z zaostrożonej blachy stalowej z zwyczajnym trzonkiem drewnianym,“

a również rycinę noża do obierania jarzyn umieszczoną na stronie 25. rycin do objaśnień, oznaczoną na górze liczbą 3.

Ustęp 2. uwagi 1. do Nru 535. zastąpić należy postanowieniem następującym:

Przy wymiarze cła od maszyn do szycia z przymontowanymi elektromotorami należy postąpić według ustępu 1., ogólnej uwagi 10. do klasy XL.

W uwadze 3. do Nru 574. należy w wierszu szóstym po słowie „Nr. 574.“ dać kropkę (.) wykreślić resztę osnowy aż do końca tej uwagi a w jej miejsce wstawić ustępy nowe:

Aparaty magnesowe do celów przemysłowych lub rolniczych, do usuwania cząstek żelaznych ze zboża, maki, proszku korkowego, śmieci, piasku itd., jak również armatury magnesowe, to jest połączone sztaby magnesowe i także magnesy w formie podków. służące do sporządzania aparatów magnesowych dla celów przemysłowych lub rolniczych albo do budowy maszyn klasy XL. w ogólności, należy odprawiać według postanowień uwag ogólnych do klasy XL.

Magnesy służące do zabawy według taryfowej jakości.

Ustęp drugi uwag do Nru 621. należy uzupełnić w sposób następujący:

Oslony komprymowanych gazów należy przytym podobnie jak oslony gazów w sta-

nie płynnym traktować według zasad odnoszących się do płynów. Ponieważ jednak gazy komprimowane przesyła się ze względów ostrożności w ilościach małych a w cylindrach stosunkowo nader silnych i ciężkich, przeto dozwala się, aby przy obliczaniu różnicy brano w rachubę na poczet wagi brutto wprowadzonych gazów komprimowanych wagę osłony takich mniejszych cylindrów o wadze brutto aż do 25 *kg*, które na zasadzie § 14., 1. 1., ustęp 5. przepisu wykonawczego wywozi się napowrót w stanie wypróżnionym, tylko w wysokości 50 od sta ich wagi istotnej.

Tak na przykład należy cylinder z tlenem o wadze sporko 22 *kg*, zawierający 2 *kg* netto gazu, co do którego przy wprowadzeniu go powinno się zabezpieczyć wyższy wymiar cła stosownie do jakości osłony, od ogólnej wagi brutto 22 *kg*, w razie, jeżeli osłona będzie napowrót wywiedziona odcieć definitywnie jak następuje:

Waga tlenu netto	2 <i>kg</i>
50 od sta wagi cylindra wyno-	
szącej	20 <i>kg</i> .. 10 „
razem brutto ..	12 <i>kg</i>

według wymiaru cła Nru 621. w kwocie 15 K.

Natomiast należy w razie, jeżeli powrotnie wywiezienie cylindrów wyższym cłem obłożonych nie ma miejsca, pobierać zawsze wymiar cła według jakości osłony od ogólnej wagi brutto.

Ocienie według ogólnej wagi brutto gazu wraz z osłoną powinno — także w przypadku powrotnego wywieżenia tej ostatniej — być zawsze stosowane co do gazów w stanie płynnym.

W uwadze 2. do Nru 637. należy skreślić w ustępie *d* słowa:

„smarowidło grafitowe, niefarbowane — aż do — mydło żywiczne“,

tudzież w ustępie *e* słowa:

„tłuszcz do smarowania maszyn — do — używać się“

Uwagę 14. do Nru 652. należy zastąpić postanowieniem następującym:

Według Nru 652. należy także traktować pozostałości przy prasowaniu wosku (zwane także kruszem pszczelnym, wygniotkami pszczelnymi, gliną pszczelną, co odróżnić należy od gnoju woskowego, porównaj uwagę 1., ustęp 2. do Nru 81.) to jest pozostałości, które pozostają w prasie woskowej przy pierwszej fabrykacji wosku pszczelnego.

Rozporządzenie to nabiera zaraz mocy obowiązującej.

Korytowski wkr.

Auersperg wkr.

Fort wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXI. — Wydana i rozesłana dnia 4. lipca 1907.

Treść: Nr. 157. Rozporządzenie, dotyczące wykonania ustawy z dnia 23. lutego 1907, odnoszącej się do wspierania marynarki handlowej i przyczyniania się do budowy okrętów.

157.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu i skarbu z dnia 3. lipca 1907,

dotyczące wykonania ustawy z dnia 23. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 44, odnoszącej się do wspierania marynarki handlowej i przyczyniania się do budowy okrętów.

Na zasadzie artykułu XIX. ustawy z dnia 23. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 44, dotyczącej wspierania marynarki handlowej i przyczyniania się do budowy okrętów, zarządza się, co następuje:

Do artykułu I.

Uprawnienie do dodatków. Warunki ich dochodzenia.

Za okręty handlowe morskie w rozumieniu artykułu I. należy uważać te okręty, których prawidłowo nie używa się do kursów podejmowanych na podstawie osobnych układów kontraktowych z rządem. Właściciel okrętu lub jego pełnomocnik może podnieść pretensję do dodatku na kosztu ruchu lub podróży dopiero po wpisaniu okrętu do austriackiego rejestru okrętowego. Prośba winna obejmować dowód, iż dopełniono wymogów ustawowych. Prośbę wnosi się do władzy morskiej.

Władza morska rozstrzyga o przyznaniu dodatku, z wyjątkiem przypadków oznaczonych w arty-

kule VII. a przeciw jej orzeczeniu wolno wnieść rekurs do Ministerstwa handlu w ciągu dni 14 licząc od dnia doręczenia.

Dowodu co do klasyfikacji okrętu dostarcza się przez przedłożenie certyfikatu zakładu klasyfikacji okrętów „Veritas” lub innego równorzędnego zakładu krajowego. Jeżeli okręt pozostaje zagranicą natenczas dostarcza się dowodu przez przedłożenie oświadczenia wystawionego przez zakład klasyfikacji.

Ministerstwo handlu rozstrzyga o tym, czy dany zakład należy uważać za równorzędnym z zakładem klasyfikacji okrętów „Veritas”.

Obywatelstwo austriackie właścicieli okrętów wykazać należy dokumentami najświeższego pochodzenia.

Spółki akcyjne winny przedłożyć swoje, przez władzę zatwierdzone statuty i wyciąg z rejestru handlowego oraz dowód obywatelstwa co do dwóch trzecich części członków rady zawiadowczej i istniejącej ewentualnie rady nadzorczej, tudzież wszystkich organów kierujących, którym poruczono prowadzenie przedsiębiorstwa.

O wszystkich zmianach osobowych, dotyczących rady zawiadowczej, rady nadzorczej, zarządu lub organów kierujących, którym poruczono prowadzenie przedsiębiorstwa należy bezzwłocznie donosić władzy morskiej. Odnosi się to zwłaszcza do wszelkich zmian co do obywatelstwa.

Władza morska dozwolić może ulg pod względem wykazywania obywatelstwa austriackiego.

Do artykułu II.

Spuszczenie z warsztatu.

Dzień spuszczenia z warsztatu wykazać należy co do okrętów zbudowanych w kraju potwierdzeniem właściwego kapitanatu portowego a co do okrętów zbudowanych za granicą poświadczeniem c. i k. urzędu konsularnego, w którego okręgu urzędowym leży odnośny warsztat. Poświadczenie to ma być oparte na dokumentach.

Bieg próbny.

Władza morska zarządza celem stwierdzenia minimalnej szybkości przepisanej dla parowców, na prośbę właściciela okrętu i na jego koszt bieg próbny, przy którym uczestniczyć mają organy urzędowe.

Władza morska może zezwolić co do okrętów zagranicznej konstrukcyi, aby bieg próbny odbył się za granicą. Przy tym biegu próbnym muszą być obecne organy władzy morskiej lub jej delegowani.

Oznaczenie czasu trwania biegu próbnego zależy od uznania organów władzy.

Jeżeli przedsiębiorstwo budowy okrętów urządzi bieg próbny zanim okręt oddany będzie właścicielowi, natenczas władza morska może dozwolić, aby organy jej uczestniczyły przy tym, celem stwierdzenia, czy osiąga się przepisaną szybkość minimalną.

Do artykułu III.

Dodatek na kosztu ruchu.

O uprawnieniu do dodatku na kosztu ruchu rozstrzyga władza morska.

Czas, przez który korzysta się z dodatku.

Przy obliczaniu dodatku na kosztu ruchu oznacza się najpierw kwotę zasadniczą, którą obliczy się według pojemności ton brutto, a która według postanowień następujących przedstawia sumę roczną przypadającą na trzy pierwsze lata od chwili spuszczenia okrętu z warsztatu.

Okręty, które w ciągu pierwszego roku od dnia spuszczenia z warsztatu zacząć korzystać z dodatku na kosztu ruchu, nie otrzymają pomimo tego za rok ten pełnej rocznej kwoty, lecz tylko kwotę, która pozostanie się z pierwszej kwoty rocznej po potrąceniu części proporcjonalnej, przypadającej na czas od dnia spuszczenia z warsztatu aż do dnia uzyskania prawa do wywieszenia bandery względnie do dnia, w którym dopełniono warunków ustawowych.

W przypadkach uzyskania dodatku na kosztu ruchu w jednym z następnych lat, stosuje się postanowienie to analogicznie.

Pomiar okrętu.

Pojemność okrętów, których nie można zmierzyć w kraju oznacza się na podstawie pomiaru uskutecznionego za granicą, a wykazanego dokumentami, o ile rozchodzi się o takie państwa, których listy pomiarowe uznaje się w Austrii. Jeżeli miara zaprowadzona w dotyczących państwach różni się od miary austriackiej, natenczas przerachowuje się pojemność według obcego oznaczenia na oznaczenie obowiązujące w Austrii według wskazówek, które osobno będą wydane.

Jeżeli pomiar przedsięwzięto w państwie, którego listów pomiarowych nie uznaje się w Austrii, natenczas rozstrzygnięcie o uprawnieniu do dodatku na kosztu ruchu zapadnie dopiero wtedy, jeżeli przez oznaczenie przedsięwzięte w kraju lub w inny uznany sposób, dostarczone będą pewne dane pomiarowe.

Zmiana pojemności.

Pojemność okrętu, która stanowiła podstawę przyznanego pierwotnie prawa do dodatku na kosztu ruchu, pozostaje tak długo miarodajną, dopóki pojemność brutto nie zmniejszy się wskutek przebudowy. W tym ostatnim przypadku nastąpi z chwilą ukończenia przebudowy okrętu stosunkowe obniżenie dodatku na kosztu ruchu; nową pojemność ton należy stwierdzić w drodze urzędowego oznaczenia.

Zanotowanie uprawnień do dodatku.

Przyznane uprawnienie do dodatku należy z urzędu zanotować w rejestrze okrętowym i wciągnąć do listu rejestrowego za pośrednictwem urzędu portowego lub konsularnego, któremu czynność tę zlecono. Urząd rejestrów okrętowych prowadzi osobny rejestr okrętów uprawnionych do dodatku. Właściciel okrętu otrzymuje certyfikat odnoszący się do przyznanego uprawnienia do dodatku na kosztu ruchu, w którym podane będą także kwoty roczne, obliczone przy rozstrzyganiu względem uprawnienia do dodatku. Jeżeli kwoty roczne dodatku na kosztu ruchu zmieniają się wskutek zmniejszenia się pojemności ton, natenczas zawiadomi się właściciela okrętu osobnym certyfikatem o obliczonych na nowo kwotach rocznych.

Do artykułu IV.

Wykaz co do używania okrętu.

Do prośb o wypłacenie pojedynczych kwot rocznych dodatku na kosztu ruchu należy dołączyć wykaz co do używania okrętu według wzoru I. dodatku, z którego powziąć można wiadomość o podróżach odbytych w dotyczącym roku obrotowym. Zgodność wykazu używania okrętu z dziennikiem okrętowym wymaga urzędowego potwierdzenia, które w kraju wydaje urząd portowy a za granicą c. i k. urząd konsularny.

Rozebranie okrętu lub zastanowienie czynności handlowej.

Jeżeli okręt dłużej jak trzy miesiące bez przerwy był rozebrany lub zastanowił swoją czynność handlową, natenczas należy to wyraźnie zaznaczyć w potwierdzeniu urzędu portowego lub konsularnego oraz podać, z jakiego powodu przerwa miała miejsce.

Obowiązek zawijania do jednej z przystani austriackich.

Celem dopełnienia obowiązku okrętu zawijania w służbie handlowej do jednej z przystani krajowych przynajmniej raz w ciągu ubiegłego roku, który należy obliczać od jednej do drugiej rocznicy spuszczenia z warsztatu, wystarczy jeżeli okręt w tym czasie podejmie w porcie austriackim przynajmniej jedną czynność załadowania lub wyładowania.

Jeżeli dla okrętu, kursującego między zagranicznymi portami żąda się uwolnienia od obowiązku zawijania przynajmniej raz w ciągu roku obrotowego do jednej z przystani krajowych, natenczas należy dokładnie przedstawić okoliczności odnoszące się do tego. Ministerstwo handlu rozstrzeża sprawę.

Do artykułu V.

Podróże w interesie handlu i obrotu krajowego.

Przeciw rozstrzygnięciu władzy morskiej, czy pewną podróż uważać należy za podjętą w interesie handlu i obrotu krajowego, wolno wnieść rekurs do Ministerstwa handlu w ciągu 14 dni, licząc od dnia odroczenia.

Za podróże podjęte obok linii regularnej, subwencyonowanej przez rząd, uchodzą podróże pomiędzy przystaniami połączonymi według planu ruchu, obowiązkowo linią regularną, bezpośrednią według kontraktu; za czynności przewozu, załadowania i wyładowania w obrocie pomiędzy takimi przystaniami nie przysnaje się dodatku na kosztą podróży.

Pomiar odległości.

Za przystań wyjazdu lub przystań końcową uważa się przy pomiarze odległości tę przystań, w której naładowano względnie wyładowano pierwszą względnie ostatnią policzalną trzecią część ładunku, albo też ładunek odpowiadający pojemności co najmniej 1700 ton netto. Jeżeli jednak w obrębie małej żeglugi nadbrzeżnej kilka przystani tego rodzaju wchodzi w rachubę, natenczas mierzy się odległość od tej względnie do tej przystani, która od drugiego końcowego punktu podróży najwięcej jest oddalona, pod warunkiem, że towary przeznaczone są dla obszarów lub pochodzą z obszarów, leżących poza granicami małej żeglugi nadbrzeżnej. W obrębie tych granic nie bierze się w rachubę przystani pośrednich.

Jeżeli poza granicami małej żeglugi nadbrzeżnej kilka przystani wchodzi w grę, natenczas przy wyjeździe oblicza się odległość aż do tej przystani zagranicznej, w której zupełnie wyładowano ładunek zabrany w portach austriackich albo też umniejszono go tak dalece, iż odpowiada on części mniejszej jak jedna trzecia pojemności netto albo iż nie odpowiada już pojemności 1700 ton netto; przy powrocie zaś oblicza się odległość poczynawszy od tej przystani zagranicznej, w której wzięto ładunek, przeznaczony dla jednej z przystani austriackich a odpowiadający przynajmniej jednej trzeciej części pojemności netto lub pojemności co najmniej 1700 ton netto, albo ładunek, którym uzupełniono do tej ilości ładunek przeznaczony dla jednej z przystani austriackich.

Przewozu podróży nie bierze się wcale w rachubę.

Właściciele okrętów winni dostarczyć wszystkich przez władzę morską zażądanych szczegółów co do ilości ładunku, który można na okręt załadować i co do ilości towarów rzeczywiście załadowanych.

Zapiski podrózne.

Każdy, kto ma zamiar domagać się dodatku na kosztą podróży, winien rozpoczynając podróż przedłożyć c. k. urzędowi portowemu lub c. i k. urzędowi konsularnemu przystani, z której wyjeżdża należycie wypełnione zapiski podrózne według wzoru 2. dodatku, które uwierzytelnia się po rozkładnym zbiciu przedłożonych dokumentów ładunkowych. To samo nastąpić ma w każdej przystani, w której przedsięwzięcie się załadowanie lub wyładowanie towarów, uzasadniające prawo do dodatku na kosztą podróży lub wchodzące w rachubę pod względem pomiaru odległości.

Szczegóły miarodajne pod względem wymiaru dodatku na kosztą podróży, które strona sama wciągnąć ma do zapisków podróży podawać muszą podobnie jak potwierdzenia urzędowe wyrażoną słowami ilość załadowanych lub wyładowanych towarów w tonach wagi i pojemności i nie mogą zawierać poprawek. Sprostowania, które w danym razie okazałyby się potrzebne należy podobnie jak pierwotne wpisy urzędownie uwierzytelnić.

Jeżeli w przystani zagranicznej niema c. i k. urzędu konsularnego natenczas należy postarać się o uwierzytelnienie ze strony zagranicznej władzy portowej lub celnej i przedłożyć je do urzędowego potwierdzenia w najbliższej przystani, do której się przybija, a w której znajduje się c. i k. konsulat lub c. k. urząd portowy. Jeżeli w przystani zagranicznej nie ma nawet władzy portowej lub celnej albo jeżeli u istniejącej tamże władzy nie można uzyskać uwierzytelnienia zapisków podróży, natenczas kapitan okrętu winien donieść o tym w najbliższej

przystani do której przybija, a gdzie znajduje się c. i k. urząd konsularny lub c. k. urząd portowy, przedkładając dziennik okrętowy i inne dokumenty dowodowe. Jeżeli urząd przekonał się w sposób pewny o rzetelności podanych szczegółów, wówczas należy udzielić brakującego potwierdzenia przy przystąpieniu okoliczności temu towarzyszących.

Po ukończeniu podróży należy oddzielić jnkstę zapisków podróży zaopatrzoną urzędowemi uwierzytelnieniami i dołączyć ją do prośby o wyasygnowanie dodatku na koszt podróży.

Kto zaniedba prowadzić zapiski podróży wciągu całej podróży, traci prawo do dodatku na koszt podróży, wyjąwszy, jeżeli wykazano, iż prowadzenie ich było niemożliwe i jeżeli fakta, które zapiskami podróży mają być stwierdzone w inny sposób niewątpliwie będą udowodnione.

Formularze na zapiski podróży, oprawione jako książki, wydawane będą właścicielom okrętów w kapitanatach portowych za zwrotu ceny kosztów i będą zaopatrzone wyraźną uwagą, dla którego okrętu są przeznaczone. Dla tego samego okrętu można wydać nową książkę zapisków podróży tylko w razie zwrotu dawnej książki, jednakowoż okręty mogą otrzymać zapasową książkę zapisków podróży; w takim razie urząd, który książkę tę wydał, musi zaznaczyć na książce będącej w użyciu, iż wydano książkę zapasową, na tej zaś, iż istnieje pierwsza książka.

Kapitanat portowy, który odbiera oddawane książki zapisków podróży, winien je przedłożyć władzy morskiej.

Zniżenie przepisanej trzeciej części ładunku.

Minister handlu może z urzędu zarządzić zniżenie przepisanego wymiaru ładunku aż do jednej czwartej pojemności netto, albo też wskutek prośby dozwolić tegoż odnośnie do poszczególnych podróży. W tym ostatnim wypadku winna strona prosząca o zniżenie wykazać interes produkcji austriackiej w popieraniu odnośnej relacji.

Do artykułu IV.

Wykluczenie i zniżenie dodatku na koszt podróży.

Ministerstwo handlu postanawia w porozumieniu z Ministerstwem skarbu, dla których artykułów ładunku i dla których relacji wyklucza się dodatek na koszt podróży lub wyznacza się go według niższego wymiaru.

Spisy tych artykułów i relacji, oznaczonych w drodze rozporządzenia, należy każdorazowo przysyłać c. k. urzędowi portowym i c. i k. urzędowi konsularnym, mającym siedzibę w przystaniach morskich, tudzież izbom handlowym i przemysłowym.

Jeżeli nastąpi obniżenie dodatku na koszt podróży dla poszczególnych artykułów a parowiec ma na pokładzie rozmaite towary, co do których

dodatek na koszt podróży wyznaczony jest w różnej wysokości, natenczas oblicza się dodatek ten w stosunku do ilości poszczególnych rodzajów towarów.

Do artykułu VII.

Podróże między przystaniami zagranicznymi i w obrębie malej żeglugi nadbrzeżnej.

Ministerstwo handlu rozstrzyga w porozumieniu z Ministerstwem skarbu o przyznaniu dodatku na koszt podróży co do kursów między przystaniami zagranicznymi lub w obrębie malej żeglugi nadbrzeżnej. Podania przedkładać należy Ministerstwu handlu za pośrednictwem władzy morskiej.

Do artykułu VIII.

Dodatek na koszt budowy.

Deklaracja budowlana.

Przedsiębiorstwa budowy okrętów przystępujące do budowy okrętu handlowego morskiego, co do którego zamierzają domagać się dodatku na koszt budowy winny przy położeniu wręgi okrętu przedłożyć władzy morskiej deklarację budowlaną, która obejmować ma wykazanie:

1. wyciągu z rejestru handlowego na dowód zawodowego zajmowania się budową okrętów handlowych morskich;

2. rodzaju i materiału okrętu (parowiec albo żaglowiec, ze stali, żelaza, drzewa lub mieszaney konstrukcyi);

3. głównych wymiarów;

4. ilości i wartości materiału, który będzie użyty, względnie maszyn okrętowych, kotłów, przewodów rurowych i maszyn pomocniczych jakiegobądź rodzaju, jak również zakładów, z których się je sprowadza, o ile to jest możliwe przy składaniu wręgi okrętu;

5. na czyj rachunek buduje się okręt.

Nadzorowanie budowy.

Władza morska winna po tymczasowym zbadaniu przedłożonej deklaracyi budowlanej poruczyć organom urzędowym stały nadzór nad budową.

Przedsiębiorstwa budowy okrętów mają obowiązek wszechstronnego popierania organów tych przy wypełnianiu ich zadania.

Organy władzy, którym poruczono dozór nad budową, winny w porozumieniu z warsztatem ustanowić sposób postępowania, który będzie stosowany celem stwierdzenia tożsamości materiału sprowadzonego i zużytkowanego oraz winny powziętą uchwałę przedłożyć władzy morskiej do zatwierdzenia.

Prośba o przyznanie dodatku na koszt budowy.

Po ukończeniu wyposażenia okrętu należy wnieść do władzy morskiej osobną prośbę o przyznanie dodatku na koszt budowy. Następujące daty wykazać należy zapomocą dowodów:

1. ilość i wartość materiału, użytego do budowy korpusu okrętu, maszyn okrętowych, kotłów, przewodów rurowych i maszyn pomocniczych jakiegobądź rodzaju oraz odnośne źródła nabycia, a to zapomocą kontraktów dostawy i kontraktów kupna, listów przewozowych, potwierdzeń importu pochodzących od władzy celnej itd. Przez korpus okrętu należy prócz właściwego kadłuba rozumieć wszystkie części stale zespolone i trwale połączone z okrętem, z wyjątkiem urządzeń maszynowych.

2. jaki procent zużytkowanego materiału wytworzono w kraju; jeżeli zużytkowano mniej, aniżeli 50 procent materiału krajowego, należy wykazać, iż reszty materiału nie można było otrzymać w kraju w dostatecznej ilości lub w jakości, odpowiadającej warunkom, ustanowionym co do jego użycia lub że można go było dostać tylko w terminie niestosunkowo późnym albo tylko za taką cenę, która, licząc także kosztu transportu, przewyższa cenę zagraniczną łącznie z kosztami przewozu.

Wymiar dodatku na kosztu budowy.

Jeżeli na budowę korpusu okrętu użyto więcej jak 50 procent materiału krajowego, natenczas wymiar jednostkowy, ustanowiony dla tony brutto podwyższy się o 1 od sta za każdy pełny procent użytego ponadto materiału krajowego; w razie usprawiedliwionego użycia mniej aniżeli 50 procent materiału krajowego obniży się ten wymiar jednostkowy o pół procentu za każdy pełny procent, o który użycie materiału krajowego było mniejsze.

Ogólną kwotę premii budowlanej, przypadającej za korpus okrętu, obliczy się zatem przez pomnożenie podwyższonego lub zniżonego w ten sposób wymiaru jednostkowego przez pojemność okrętu w tonach brutto.

Jeżeli przy urządzeniu maszynowym zużytkowano więcej aniżeli 50 procent materiału krajowego, natenczas wymiar jednostkowy, ustanowiony dla każdych 100 kilogramów, podwyższy się o 1 od sta za każdy pełny procent użytego ponadto materiału krajowego. W razie usprawiedliwionego zużytkowania mniej aniżeli 50 procent materiału krajowego obniży się ten wymiar jednostkowy o pół od sta za każdy pełny procent, o który użycie materiału krajowego było mniejsze.

Ogólną kwotę premii budowlanej, przypadającej za urządzenie maszynowe, obliczy się zatem przez pomnożenie podwyższonego lub zniżonego w ten sposób wymiaru jednostkowego przez tę liczbę, która wskazuje, ile zużytkowano jednostek wyrobów krajowych, wymienionych w artykule VIII., ustęp drugi, 1 b, obejmujących każda po 100 kilogramów.

Przy użyciu mniej aniżeli 50 procent materiału krajowego odpada wszelki dodatek na kosztu budowy, o ile to nie zostanie usprawiedliwione w myśl artykułu VIII.

Postanowienia powyższe znajdą analogiczne zastosowanie w tym przypadku, jeżeli zażądano dodatku na kosztu budowy nowych maszyn okrętowych, nowych kotłów, nowych przewodów rurowych i nowych maszyn pomocniczych, które wbudowano do starego korpusu okrętowego, zastępując nim dawne urządzenie maszynowe.

Wszystkie daty zawarte w podaniach o przyznanie dodatku na kosztu budowy muszą być poparte dowodami, których zażąda władza morska i potwierdzone przez organy władzy, którym poruczono dozór nad budową.

Co do wszystkich wyjaśnień, odnoszących się do planów, cen i źródeł nabycia należy zachować tajemnicę urzędową.

Do artykułu IX.

Uwolnienie od podatków

Od dziesięcioletniego uwolnienia od podatków wyłączone są okręty, należące do spółek żeglugi, subwencyonowanych przez rząd na zasadzie osobnych ustaw.

Nie odnosi się to zatem do okrętów tych spółek, które tylko na zasadzie osobnych układów otrzymują odszkodowanie za przewożenie poczty.

Ulgi należytościowe

Do spółek żeglugi, wymienionych w ustępie ostatnim artykułu IX., należą także takie przedsiębiorstwa żeglugi morskiej, których statki stanowią własność kilku osób według udziałów w okręcie (carati), o ile te spółki karalystów istniały już w dniu 1. stycznia 1907.

Jeżeli zająd warunki, oznaczone w ustępie ostatnim artykułu IX., wówczas przewidziane tamże uwolnienie od stempli i należytości bezpośrednich rozciąga się także na te wypadki, w których przekształcono jedną spółkę żeglugi na kilka spółek akcyjnych lub kilka spółek żeglugi na jedną spółkę akcyjną.

Do artykułu X.

Kontyngentowanie ilości ton przy dodatku na kosztu ruchu.

Z pośród okrętów, które zgłoszono celem uzyskania prawa do dodatku na kosztu ruchu, uwzględni się w granicach ilości ton, wyznaczonej na jeden rok, w pierwszej linii okręty, wybudowane w kraju.

Dodatek na kosztu ruchu dla okrętów wybudowanych za granicą.

Jeżeli ilość ton, wyznaczona na pewien rok, nie będzie wyczerpana przez okręty, wybudowane w kraju, natenczas przyznać można okrętom, wybudowanym za granicą, prawo do poboru dodatku na

koszta ruchu, o ile prawo to zgłoszono przed końcem odnośnego roku.

Jeżeli w pewnym roku wprowadzie nie wyczerpano jeszcze wyznaczonej ilości ton, pozostająca reszta jednak nie wystarcza dla okrętu, najbliższego w porządku zgłoszeń, natenczas w odnośnym roku przyzna się okrętowi temu, o ile zbudowano go w kraju, dodatek na kosztą ruchu tylko za ilość ton brutto, równającą się rozporządzalnej jeszcze ilości ton; okrętowi zbudowanemu za granicą można przyznać dodatek na kosztą ruchu w tym wymiarze. Co do resztującej ilości ton brutto uzyskuje okręt prawo do dodatku na kosztą ruchu dopiero z dniem 1. stycznia roku następnego, a to stosownie do postanowień o pierwszeństwie okrętów, wybudowanych w kraju.

Wyczerpanie kontyngentu rocznego.

Jeżeli zupełnie wyczerpano ilość ton, wyznaczoną na pewien rok, natenczas przyznaje się dalszym, w danym razie jeszcze zgłoszonym okrętom, wybudowanym w kraju prawo do poboru dodatku na kosztą ruchu dopiero na rachunek ilości ton, wyznaczonej na następny rok kalendarzowy.

Również uwzględnia się uskutecznione w latach poprzednich zgłoszenie odnośnie do okrętów wybudowanych za granicą w tym przypadku, jeżeli w odnośnym roku dopuści się wogóle okręty takie do uprawnienia względem poboru dodatku na kosztą ruchu.

Początek uprawnienia.

Uprawnienie do poboru dodatku na kosztą ruchu nie rozpoczyna się jednak nigdy wcześniej, jak na rok przed rocznicą spuszczenia dotyczącego okrętu z warsztatu, przypadającą na ten rok kalendarzowy, z którego rozporządzalnej ilości ton przyznać się ma dodatek.

Przenoszenie nadwyżki kontyngentowej.

Jeżeli przez przyznanie dodatków na kosztą ruchu nie wyczerpano ilości ton, przeznaczonej na pewien rok, natenczas resztującą ilość ton przenosi się na rok następny, w którym zatem oprócz tej reszty pozostaje do dyspozycji dalszych 18.000 ton brutto. Reszty, któraby ewentualnie nie uległa wyczerpaniu, nie można przenosić na trzeci rok; natomiast jednak przenosi się znowu na następny rok nieużytkowaną część nowych 18.000 ton, która pozostała po wyczerpaniu przeniesionej reszty.

Ogłoszenie rozporządzalnej ilości ton.

W styczniu każdego roku ogłasza się ogólną ilość ton, wyznaczoną na ten rok. Władza morska utrzymywać będzie zapiski co do ilości ton, która w danej chwili w ciągu roku pozostaje jeszcze do

dyspozycji i zawiadamiać o niej każdego z zapytujących się interesowanych.

Okręty zastępcze.

Okręt, który na zasadzie ustępu końcowego artykułu X. uzyskuje prawo do poboru dodatku na kosztą ruchu, wstępuje co do wysokości i czasu trwania tegoż dodatku w miejsce okrętu wycofanego, w ten sposób, iż dodatek na kosztą ruchu przyznaje się co najwyżej tylko za ilość ton okrętu wycofanego w kwotach, odpowiadających jego wiekowi i na taki okres czasu, który pozostaje jeszcze z okresu 15-letniego, obliczonego od dnia spuszczenia okrętu wycofanego z warsztatu. Dodatek na kosztą ruchu dla okrętu zastępczego, jeżeli ten posiada mniejszą pojemność ton, niż okręt wycofany, zmniejsza się stosunkowo, odpowiednio do mniejszej ilości ton.

Dodatek na kosztą ruchu przyznaje się okrętowi zastępczemu na zasadzie ustępu ostatniego artykułu X. tylko wówczas, jeżeli w czasie, gdy najwcześniej można było domagać się tego dodatku, to jest w czasie uzyskania prawa do wywieszenia bandery, ilość ton, przeznaczona na odnośny rok, już uległa wyczerpaniu.

Jeżeli okręt uzyskał prawo do dodatku na kosztą ruchu jako okręt zastępczy w miejsce okrętu wycofanego, natenczas nie może on już uzyskać później prawa do dodatku na rachunek ilości ton, pozostającej do rozporządzenia w latach najbliższych.

Do artykułu XI.

Likwidowanie dodatku na kosztą budowy.

Jeżeli w jednym roku wypłacono już dodatek na kosztą budowy dla okrętów o ogólnej pojemności ton w ilości 25.000 ton brutto, natenczas dalsze dodatki na kosztą budowy, któreby ewentualnie jeszcze przyznano, likwidowane będą dopiero w roku następnym. Jeżeli przyznano dodatek na kosztą budowy dla okrętów o ogólnej pojemności ton w ilości 270.000 ton brutto, natenczas nie uwzględni się już próśb o dalsze dodatki na kosztą budowy.

Dodatki na kosztą budowy odnośnie do urządzeń maszynowych przyznaje się tylko okrętom, których korpus wybudowano w kraju.

Dodatki na kosztą budowy w razie wymienienia urządzeń maszynowych przyznaje się, jeżeli zająd warunki ustawowe w ciągu obowiązywania postanowień o dodatku na kosztą budowy (artykuł XX).

Władza morska utrzymywać winna ewidencję co do korzystania z dodatków na kosztą budowy zarówno w poszczególnych latach jak i w ciągu obowiązywania dotyczących postanowień ustawowych i uwiadamiać o tem zapytujących się interesowanych.

Do artykułu XIII.

Likwidowanie

a) dodatku na kosztu ruchu.

Podania o przyznanie dodatku na kosztu ruchu, względnie budowy, których nie zaopatrzone we wszystkie wymagane załączniki, uszereguje się według tej chwili, w której załączniki uzupełniono.

Do podań o przyznanie dodatku na kosztu ruchu należy w szczególności dołączyć następujące załączniki:

- a) dokumenty stwierdzające, że okręt, co do którego prosi się o dodatek na kosztu ruchu, stanowi przynajmniej w dwóch trzecich częściach własność osób przynależnych do królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych. Przedłożyć należy dowód, iż właściciele okrętu są obywatelami austriackimi.

Co do spółek akcyjnych dołączyć należy:

1. wyciąg z rejestru handlowego;
2. jeden egzemplarz ich statutów, zaświadczonych przez władzę;

3. dowód, iż dwie trzecie członków rady zawiadowczej oraz rady nadzorczej, jeżeli istnieje, tudzież wszystkie organy kierujące, którym poruczone prowadzenie przedsiębiorstwa są obywatelami austriackimi.

- b) certyfikaty klasyfikacji, względnie oświadczenie wystawione ze strony zakładu klasyfikacji okrętów „Veritas“ albo innego krajowego zakładu równorzędnego, z których musi wynikać, iż okręt ma klasę A, I. lub II. kategorii zakładu klasyfikacji okrętów „Veritas“ w Tryeście lub innego równorzędnego zakładu krajowego.

- c) certyfikat co do spuszczenia z warsztatu.

- d) protokół co do wyników jazdy próbnej, wygotowany przez organy władzy do tego delegowane.

- e) list pomiarowy, w razie, jeżeli okręt w czasie wniesienia podania nie był w kraju zmierzony.

O wypłacenie rocznej kwoty dodatku na kosztu ruchu należy upraszać władzę morską, oznaczając urząd płatniczy, znajdujący się w kraju, oraz zastępcę właściciela okrętu, umocowanego w danym razie do odbioru. Przy tej sposobności należy zwłaszcza wykazać, iż w ciągu roku, w którym pobór ma miejsce, nie zdarzył się żaden wypadek, któryby powodował zmianę w uprawnieniu do poboru lub jego zakresie.

Władza morska bada przedłożone podanie i zarządza w ciągu dni 60, licząc od dnia wniesienia podania asygnowanie wypłaty, pod warunkiem, iż dopełniono wymogów ustawowych.

Jeżeli okręt uległ zniszczeniu wskutek rozbicia się lub w inny sposób, natenczas wypłaca się dodatek na kosztu ruchu tylko do dnia zniszczenia. Jeżeli okręt zaginął bez wieści, natenczas wypłaci się dodatek na kosztu ruchu tylko aż do tego dnia, w którym okręt według istniejących na to dowodów opuścił ostatnią przystań, nie naruszając jednak późniejszych roszczeń, gdyby okręt napowrót miał się odnaleźć.

Jeżeli okręt w czasie, gdy rok obrotowy upływa, znajduje się w drodze, natenczas asygnuje się dodatek na kosztu ruchu tylko aż do tego dnia, w którym okręt według istniejących dowodów rozpoczął ostatnią swoją podróż. O wyasygnowanie resztlującej kwoty można upraszać później, osobno albo z końcem następującego roku obrotowego.

b) dodatku na kosztu podróży.

Prośby o przyznanie dodatku na kosztu podróży udokumentowane odpowiednio przedkładać należy władzy morskiej w regule w ciągu trzech miesięcy, licząc od dnia ukończenia odnośnej podróży.

Prośby, które nie wykazują należyte wszystkich wymogów ustawowych, należy odrzucić w ciągu dni 30, licząc od ich wniesienia; po usunięciu niedostatków można je ponownie przedłożyć w przeciągu trzech miesięcy, licząc od dnia ukończenia odnośnej podróży. Do tego terminu nie wlicza się jednak czasu, który upłynął od wniesienia prośby aż do zawiadomienia podającego o brakach w jego prośbie zachodzących. Jeżeli termin trzechmiesięczny upłynie, a niedostatki, polegające na zawniesieniu strony nie zostaną usunięte, natenczas co do odnośnej podróży nie można już domagać się dodatku na kosztu podróży. Jeżeli strona udowodni, iż z przyczyn nie polegających na jej zawniesieniu nie mogła wnieść względnie uzupełnić prośby o przyznanie dodatku na kosztu podróży w ciągu tego terminu trzechmiesięcznego, natenczas uwzględni się także prośbę wniesioną najpóźniej w przeciągu roku po ukończeniu podróży.

Jeżeli dopełniono wszystkich wymogów ustawowych, otrzyma podający w przeciągu dni 60, licząc od dnia wniesienia prośby urzędowe zawiadomienie o przyznaniu dodatku na kosztu podróży, jakkolwiek dodatek ten, w danym razie procentowo niższy, wypłaci się dopiero w styczniu następnego roku.

W styczniu każdego roku ogłosić należy kwotę, wyznaczoną w odnośnym roku na dodatki na kosztu podróży. Władza morska winna utrzymywać zapiski co do sumy dodatków na kosztu podróży, o które w roku bieżącym wniesiono już prośby i zawiadomić o tym interesowanych na zapytanie.

W obrachunek, tyżący się dodatków na kosztu podróży w pewnym roku w myśl ustępu 5. i 6. XIII. artykułu ustawy, wciągnąć należy te wszystkie

dotatki na koszt podróży, o które proszono w ciągu roku i co do których najpóźniej do 31. grudnia dostarczono wszystkich dowodów, potrzebnych celem wydania rozstrzygnięcia co do wniesionego żądania. Rozstrzygnięcie tych próśb i czynności urzędowe co do ewentualnie wniesionych rekursów należy tak przyspieszyć, aby załatwienie rekursu mogło nastąpić jeszcze przed 31. stycznia następującego roku. Dodatki na koszt podróży, o których przyznanie proszono w podaniach niedostatecznie udokumentowanych i zwróconych do uzupełnienia, wciągnie się w obrachunek z tego roku, w którym uzupełnioną prośbę ponownie przedłożono.

Do artykułu XIV.

Potrącenie 5-procentowe należy policzyć od kwot rzeczywiście wypłaconych jako dodatek na koszt ruchu i podróży.

Do artykułu XV.

Sprzedaż okrętów premiiowanych.

O zezwolenie na sprzedaż okrętu, zbudowanego za granicą, a korzystającego z dodatku na koszt ruchu, przed upływem lat pięciu, zaś okrętu, zbudowanego w kraju przed upływem lat czterech, licząc od przyznania im uprawnienia do tego dodatku, która to sprzedaż nastąpić ma na rzecz zagranicy lub na rzecz przedsiębiorstwa żeglugi, subwencyonowanego przez rząd, należy starać się u Ministerstwa handlu za pośrednictwem władzy morskiej.

W prośbie tej należy wymienić nazwisko kupującego, wykazać, iż zwrócono wszystkie kwoty pobrane dla odnośnego okrętu jako dodatek na koszt ruchu i uzasadnić zamierzoną sprzedaż.

Jeżeli sprzedaż taka nastąpi bez zezwolenia, natenczas, nie naruszając odpowiedzialności właściciela okrętu za kwotę, która rządowi ma być zwrócona, rozstrzygnie Ministerstwo handlu na wniosek władzy morskiej, czy właściciela okrętu należy pozbawić prawa do pobierania w przyszłości dodatku na koszt ruchu odnośnie do okrętów będących jego własnością.

Ograniczenia swobodnego pozbywania okrętów korzystających z dodatku na koszt ruchu zanotuje się w rejestrze okrętowym, w liście rejestrowym i w certyfikacie, dotyczącym przyznania prawa do dodatku na koszt ruchu.

Do artykułu XVII.

Służba okrętów w razie uruchomienia lub wojny.

Władza morska wyznaczy w każdym przypadku z osobna w porozumieniu z odnośną władzą wojсковą wynagrodzenie za użycie okrętu do służby

w razie uruchomienia lub wojny, uwzględniając zobowiązania prywatno-prawne, ciążące na okręcie. Wynagrodzenie obejmuje także podróż, potrzebną wskutek powołania do ojczyzny lub wogóle do pewnej oznaczonej przystani, o ile nie można było przyjąć w drogę tę ładunku za odpowiednim wynagrodzeniem przewoźnym. Ewentualnych wyższych pretensyi winien właściciel okrętu dochodzić w zwykłej drodze prawa.

W żadnym jednak wypadku nie można odmówić lub opóźnić odstąpienia okrętu rządowi.

Właścicielowi okrętu należy, o ile możliwości, na pewien czas naprzód zapowiedzieć, iż okręt powołany będzie do takiego użytku.

Właściciele okrętów obowiązani są udzielać zawsze c. i k. zarządowi wojskowemu za pośrednictwem c. k. władzy morskiej z największą dokładnością i sumiennością wszystkich żądanych wyjaśnień, które uznano za potrzebne ze względu na użycie okrętu w razie wojny lub uruchomienia.

Przyjęcie na pokład absolwentów szkół żeglarsstwa itd.

Ukończeni uczniowie szkół żeglarsstwa, porucznicy żeglugi kupieckiej i elewi maszynowi, będący obywatelami austriackimi, którzy chcą odbyć podróż morską w celu uzyskania stopni porucznika żeglugi kupieckiej, kapitana lub maszynisty, winni na czasie, przed rozpoczęciem podróży, zgłosić się u właściciela lub kapitana okrętu, który ma obowiązek przyjąć ich na pokład.

Kadeci, porucznicy żeglugi kupieckiej i elewi maszynowi przyjęci w ten sposób na pokład mają prawo do pomieszczenia i wyżywienia w tej jakości i ilości, jaka dla odnośnego stopnia jest zwyczajnie w użyciu; są oni obowiązani zwrócić koszt wyżywienia, które obliczy się według kosztów, połączonych z zwyczajnym żywieniem pozostałej załogi.

Do artykułu XVIII.

Kontrola ze strony władzy morskiej.

Właściciele okrętów obowiązani są popierać pod każdym względem organy, którym władza morska poruczyła wykonywanie kontroli nad okrętem, dozwalać im i ułatwiać dochodzenia i oględziny i udzielać żądanych wyjaśnień.

Koszt nadzoru budowy tych okrętów, co do których żąda się dodatku na koszt budowy, poniesie przedsiębiorstwo budowy okrętów.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z chwilą ogłoszenia.

Korytowski wtr.

Forst wtr.

Wzór 1.

Orzeł dwugłowy.

W y k a z
celem uzyskania dodatku

austriackiego $\frac{\text{parowca}}{\text{żaglowca}}$

Właściciel okrętu:

Na czas ruchu od 19 . .

Odjazd dnia	z	Przyjazd dnia	do

Urzędowe

Niniejszym potwierdza się urzędownie zgodność powyższych oświadczeń co do użycia okrętu w czasie z dziennikiem okrętowym.

Przerwa czynności okrętu, trwająca miesiący dni miała miejsce . . .

(L. S.)

użycia
na kosztą ruchu

do 19 . .

[illegible]

od 19 . . do 19 .

• • • • •

dnia 19 . .

Wzór 2.

Nr. 1.

O r z e ł

Z a p i s k i

celem uzyskania dodatku

austriackiego	parowca	
	zagłowca	

Właściciel okrętu: Kierownik okrętu:

1. Pojemność ton brutto:	
2. Pojemność ton netto:	
3. Możliwość załadunku	<div style="display: inline-block; vertical-align: middle;"> <div style="font-size: 3em; vertical-align: middle; margin-right: 5px;">{</div> <div> ton objętościowych po 40 ang. stóp sześciennych:
ton wagi po 1000 kg: </div> </div>

Przystań załadowania:

Oslona		Rodzaj załadowanych towarów	Ilość towarów, słowami		Główne wymiary towarów przestrzennych
ilość	kształt		ton wagi	ton objętości	

Przystań wyładowania:

Urzędowe potwierdzenie załadowania.

Niniejszym potwierdza się na podstawie okazanych dokumentów załadowanie towarów wyżej wymienionych w ogólnej ilości ton wagi a ton pojemności w przystani

Pomiędzy temi znajdują się następujące towary, za które nie należy się pełny dodatek na koszt podróży:

..... ton wagi (pojemności)

..... ton wagi (pojemności)

(L. S.) dñia 19 . .

na koszt podróży

4. Zanurzanie się: $\left\{ \begin{array}{l} \text{na przodzie:} \dots\dots\dots \\ \text{z tyłu:} \dots\dots\dots \end{array} \right.$

Osłona		Rodzaj załadowanych towarów	Ilość towarów, słowami		Główne wymiary towarów przestrzennych
ilość	kształt		ton wagi	ton objętości	

<p>1. Name of the person</p>	<p>2. Date of birth</p>	<p>3. Place of birth</p>
<p>4. Occupation</p>	<p>5. Education</p>	<p>6. Other remarks</p>

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXII. — Wydana i rozesłana dnia 10. lipca 1907.

Treść: (M 158—160.) 158. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Willendorf do Neunkirchen. — 159. Rozporządzenie, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego II. klasy w Kraslicach do odprawiania posyłek roślin z zagranicy nadchodzących. — 160. Rozporządzenie, dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. marca 1888 co do rady przybocznej ubezpieczeń, utworzonej w myśl § 49. ustawy z dnia 28. grudnia 1887, odnoszącej się do ubezpieczenia robotników od wypadków.

158.

Dokument koncesyjny z dnia 26. czerwca 1907

na kolej lokalną z Willendorf do Neunkirchen.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami dolnoaustriackiemu Wydziałowi krajowemu koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu parowej kolei żelaznej, która ma być wybudowana jako normalnotorowa kolej lokalna od stacji Willendorf spółki akcyjnej kolei na Schneeberg do Neunkirchen, a to w myśl postanowień ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238., jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895, i z dnia 24. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 216., pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesjonariusz z dobrodziejstw, przewidzianych w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

§ 2.

Koncesjonariusz obowiązany jest ukończyć budowę koncesjonowanej kolei najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, oddać gotową kolej na użytek publiczny i utrzymywać ją w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, tudzież wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi — złożyć ma koncesjonariusz na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacji pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanej kolei nadaje się koncesjonariuszowi prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyznane będzie koncesjonariuszowi także co do ewentualnej budowy tych kolei podjazdowych, których budowę rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za pożyteczną.

§ 4.

Co do budowy koncesjonowanej kolei i co do ruchu na niej stosować się winien koncesjonariusz

do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów, dotyczących ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne. W tej mierze stosowane będą osobne przepisy ruchu, które wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Transporty wojskowe przewozone być muszą po niższych cenach taryfowych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze, jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych na austriackich kolejach państwowych, każdorazem obowiązują.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerii a to nie tylko w podróżach na koszt skarbu, lecz także w służbowych podróżach na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesjonariusz obowiązany jest przystąpić do umowy zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy uskutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871 o przewozie chorych i rannych, których na rachunek skarbu wojskowego przewozi się w pozycji leżącej.

Przepis, który obowiązuje każdorazem pod względem transportów wojskowych kolejami żelaznymi, tudzież każdorazem obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla koncesjonariusza mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesjonowanej kolei. Przepisy rzeczonożego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesjona-

ryusza obowiązującymi z chwilą, w której urządzenie poda mu się je do wiadomości.

Zobowiązania te ciążą na koncesjonariuszu tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz ze względu na ułatwienia, udzielone skutkiem tego pod względem budowy, urządzenia i rodzaju ruchu.

Koncesjonariusz obowiązany jest uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej, w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 6.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie niższą taryfę, przepisaną dla transportów wojskowych.

§ 7.

Nie wolno koncesjonariuszowi powierzać ruchu na koncesjonowanej kolei osobom trzecim, wyjąwszy przypadek, gdy na to rząd wyraźnie zezwoli.

Rząd zastrzega sobie prawo objęcia w każdym czasie ruchu na koncesjonowanej kolei i utrzymywania go aż do upływu okresu koncesyjnego na rachunek koncesjonariusza.

W przypadku takim koncesjonariusz zwracać ma rządowi koszta z powodu utrzymywania ruchu rzeczywiście ponoszone.

Zresztą należy określić warunki tego utrzymywania ruchu w kontrakcie ruchu, który zawrze się z koncesjonariuszem.

§ 8.

Koncesjonariusz obowiązany jest postarać się o zaopatrzenie swoich funkcyjonariuszów na wypadek niezdolności do pracy i na starość oraz o zaopatrzenie ich rodzin i w tym celu przystąpić do zakładu emerytalnego związku austriackich kolei lokalnych, jeśliby dla koncesjonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie utworzono własnej kasy emerytalnej, przynajmniej takie same korzyści członkom zapewniającej, względnie przynajmniej takie same obowiązki na koncesjonariusza wkładającej, jak wspomniany zakład emerytalny.

Owo zaopatrzenie na wypadek niezdolności do pracy i na starość należy tak przeprowadzić, by koncesjonariusz lub przedsiębiorstwo na jego miejsce wstępujące mieli obowiązek zgłaszać w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych,

względnie we własnej kasie emerytalnej, stałych funkcyjonaryusz z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcyjonaryusz przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy maszyn, palcze, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni — przy odpowiednim ich zatrudnieniu najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

§ 9.

Koncesjonaryusz obowiązany jest pod warunkami i zastrzeżeniami, w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895, podanymi, dozwolić rządowi na jego żądanie, każdego czasu współużywania swej kolei do transportów między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości mającymi powstać — na których rząd ruch utrzymuje — w taki sposób, by rząd mógł z prawem samostanowienia ustanawiania taryf przeprowadzać lub kazać przeprowadzać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 10.

Koncesjonaryuszowi nadaje się prawo utworzenia — za osobnym zezwoleniem rządu i pod warunkami, które on ustanowi — spółki akcyjnej, która wejść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesjonaryusza.

Zaciągnięcie pożyczki pierwszeństwa, rozłożonej w danym razie na częściowe zapisy długu dopuszczalne jest za zezwoleniem rządu o tyle, o ile jej oprocentowanie i umarzanie zabezpieczone będzie gwarancją czystego dochodu zapewnioną ze strony Areyksjstwa dolnoaustriackiego

Statuty spółki oraz formularze akcji, które będą wydane i częściowych zapisów długu, które ewentualnie wypuści się, wymagają zatwierdzenia rządowego.

Cyfra rzeczywistego, jakoteż imiennego kapitału zakładowego podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenia projektu, budowę i urządzenie kolei, łącznie z kosztami zaopatrzenia się w park kolejowy tudzież kosztów na wyposażenie rezerwy kapitału, którą rząd ma oznaczyć — rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych — z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków dalszych jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu

pomnożone być miały, natenczas można odnośnie kosztu doliczyć do kapitału zakładowego, jeżeli rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli kosztu te należycie będą wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, przez rząd zatwierdzonego.

§ 11.

Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesjonowanej kolei po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu, w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Celem oznaczenia ceny wykupna policzyć się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą wykupna, straci się z tego czyste dochody najmniejśnyszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w § 1. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie przez resztujący okres uwolnienia od podatku stanowi obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu rentę wykupna, uiszczyć się mającą bez opłaty podatku. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się rentę wykupna w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policza się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąca go od dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy — dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 1. czasowego uwolnienia od podatków, uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciążące na wykupionym przedsiębiorstwie kolejowym, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma od renty wykupna

podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Czysty dochód roczny, obliczony w myśl powyższych postanowień, płaćć należy koncesyonaryuszowi jako wynagrodzenie za wykupioną koleją aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupioną przed upływem siódnego roku ruchu lub gdyby średni dochód czysty, w myśl powyższych postanowień ustępów 1. do 3. obliczony, bez uwzględnienia dodatku, w ustępach 2. i 3. przewidzianego, nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, która by się równała racie ryczałtowej, potrzebnej na oprocentowanie i umorzenie według planu pożyczek, zaciągniętych za upoważnieniem rządu na pokrycie policzalnych kosztów zakładowych a zabezpieczonych w księgach kolejowych wraz z ratą ryczałtową, potrzebną na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego przez rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za kolej wykupioną, będzie polegało na tem, że państwo wymienione wyżej raty ryczałtowe płaćć będzie w ratach półrocznych z dołu, płatnych dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać koncesyonaryuszowi podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwu zastrzega się prawo objęcia każdej chwili — do zapłacenja z własnych funduszków w miejsce koncesyonaryusza — pożyczek, zaciągniętych w celu uzyskania kapitału na koncesyonowaną kolej, w kwocie, według zatwierdzonego planu amortyzacyjnego w chwili wykupna jeszcze nie umorzonych; w przypadku tym zniży się należna renta wykupna o kwotę potrzebną na pokrycie procentów i na umorzenie określonego wyżej kapitału pożyczkowego, jakoteż ewentualnie o odpowiadającą powyższemu zapotrzebowaniu sumę dodatku, który w myśl przepisów ustępów 2. i 3. doliczyć się ma do przeciętnego dochodu.

7. Państwo zastrzega sobie nadto, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, w myśl postanowień powyższych punktów koncesyonaryuszowi należnych, zapłacić kapitał, równający się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta na rok — licząc odsetki od odsetek — wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, gdyby w myśl postanowień ustępów 2. i 3. zawierał się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług

własnego wyboru, gotówki lub obligacji długu państwa. Obligacje długu państwa liczone będą w takim razie po kursie takim, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacji długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

8. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia pod l. 1. do 7. przepisanego, bez dalszej odpłaty, wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą ewentualnych pożyczek, za zezwoleniem rządowym zaciągniętych, własność i używanie koncesyonowanej obecnie kolei ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów i zapasy kasowe, ewentualnie także własnością koncesyonaryusza będące koleje podjazdowe i jego przedsiębiorstwa poboczne jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich z zezwoleniem rządowym nie użyto już stosownie do ich przeznaczenia.

9. Postanowienie rządu, tyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracji najpóźniej do 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracja ta określać będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupno następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;
- c) wysokość ceny wykupna (l. 1. do 7.), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, a którą ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania tymczasowo obliczy się z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

10. Państwo zastrzega sobie prawo ustanowienia — jednocześnie z doręczeniem deklaracji, tyczącej się wykupna — osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby począwszy od tej chwili, nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracji tyczącej się wykupienia wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości przedmiotów majątkowych, w niej wymienionych, pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

11. Koncesyonaryusz obowiązany jest mieć o to staranie, aby rząd mógł w dniu, na wykupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie w deklaracji wykupna wymienione przedmioty majątkowe.

Gdyby koncesyonaryusz nie uczynił zadość temu zobowiązaniu, będzie rząd miał prawo nawet bez jego zezwolenia i bez sądowej interwencji objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Począwszy od chwili wykupienia, odhylać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; przeto od tej chwili przypadają wszelkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszelkie wydatki ruchu.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

12. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania, na podstawie deklaracji wykupna (l. 9.), prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, wskutek wykupienia na państwo przechodzących.

Koncesyonaryusz obowiązany jest oddać rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niego w tym celu jeszcze wymagano.

§ 12.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9. lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne, oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego, a gaśnie ona po upływie tego czasu.

Rząd może uznać koncesję za zgaśłą także przed upływem powyższego czasu, jeżeli zajdą warunki, wymienione w § 16.

§ 13.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe

i przedsiębiorstwa poboczne, gdyby je koncesyonaryusz posiadał, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby te ostatnie z zezwoleniem rządu nie były już stosownie do swego przeznaczenia użyte.

§ 14.

Tak wtedy, gdy koncesya niniejsza zgaśnie, jak i w razie wykupienia kolei (§ 11), zatrzymuje koncesyonaryusz na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia rząd koncesyonaryusza z tym wyraźnym dodatkiem upoważnił, że nie mają one stanowić przynależności kolei.

§ 15.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie wykonane, tudzież ma prawo zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono, względnie je usunięto.

Rząd ma także prawo wglądać w zarząd kolei za pośrednictwem wydelegowanego przez siebie funkcjonaryusza, a w szczególności nadzorować w sposób jaki tylko za stosowny uzna, za pośrednictwem organów nadzorczych, które wydeleguje na koszt koncesyonaryusza, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami.

W razie utworzenia spółki akcyjnej, komisarz przez rząd ustanowiony ma także prawo bywać na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, sprawującej zarząd spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne i zawieszać wszelkie takie uchwały i zarządzenia, które sprzeciwiałyby się ustawom, koncesyi lub statutowi spółki, względnie były dla publicznego dobra szkodliwe; w przypadku jednak takim winien komisarz przedstawić sprawę natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapaść ma bezzwłocznie, z mocą spółkę wiążącą.

§ 16.

Rząd zastrzega sobie ponadto prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniebdania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna

koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego. W szczególności można koncesyę uznać za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego jeżeli nie dopełniono zobowiązań względem ukończenia budowy i otwarcia ruchu, określonych w § 2., o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b, ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

Derschatta wlr.

159.

Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i kolei żelaznych z dnia 1. lipca 1907,

dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego II. klasy w Kraslicach do odprawiania posyłek roślin z zagranicy nadchodzących.

Dodatkowo do rozporządzenia Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 15. lipca 1882, Dz. u. p. Nr. 107, dotyczącego środków ostrożności, które zachować należy w stosunkach z zagranicą dla zapobieżenia zawleczeniu mszycy winnej (*Phylloxera vastatrix*), upoważnia się c. k. Urząd celny główny II. klasy w Kraslicach do odprawiania posyłek z zagranicy, zawierających przedmioty pod Nr. 2. dodatku do powyższego rozporządzenia oznaczone według przepisów, wydanych co do odprawiania takich posyłek przez urzędy celne, do tego upoważnione.

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Derschatta wlr.

Bienierth wlr.

Fört wlr.

160.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami wyznań i oświaty, handlu, kolei żelaznych i rolnictwa z dnia 5. lipca 1907,

dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 34., co do rady przybocznej ubezpieczeń, utworzonej w myśl § 49. ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1888, odnoszącej się do ubezpieczenia robotników od wypadków.

Zmieniając § 4. rozporządzenia z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 34., ustanawia się liczbę członków zwyczajnych rady przybocznej ubezpieczeń na cyfrę co najmniej dwunastu a co najwyżej dwudziestu.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Bienierth wlr.

Fört wlr.

Auersperg wlr.

Marchet wlr.

Derschatta wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 13. lipca 1907.

Treść: (Nr 161 i 162.) 161. Obwieszczenie, odnoszące się do umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 25. stycznia 1905, zawartej między Monarchią austriacko-węgierską a Państwem niemieckim, ogłoszonej pod Nr. 25. w X. części Dziennika ustaw państwa z roku 1906. — 162. Obwieszczenie, dotyczące dopuszczenia wodomierza typu XXXIX a do urzędowego uwierzytelniania.

161.

Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 28. czerwca 1907,

odnoszące się do umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 25. stycznia 1905, zawartej między Monarchią austriacko-węgierską a Państwem niemieckim, ogłoszonej pod Nr. 25. w X. części Dziennika ustaw państwa z roku 1906.

Ze względu na podział administracyjny, istniejący obecnie w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, ma być umieszczone

w dodatku I.

do powołanej umowy, na stronie 303., w wierszu 11. od góry zamiast słowa Untergänserndorf właściwie słowo „Gänserndorf“.

Na stronie 304. należy przy X (Pierwszy obszar zamknięcia w Czechach) wciągnąć starostwo „Przysecznice“, przy XIII (Czwarty obszar zamknięcia w Czechach) starostwo „Nachod“, a przy XV (Szósty obszar zamknięcia w Czechach) starostwo „Kamienica n. Lipą“, następnie na stronie 306. przy XXV (Czwarty obszar zamknięcia w Galicyi) starostwo „Zborów“.

W dodatku II. a)

ma na stronie 307., wiersz 9. od góry zamiast „Untergänserndorf“ być umieszczone właściwie „Gänserndorf“, następnie na stronie 308., w wierszu 26. od

góry zamiast „Feistritz“ właściwie „Leibnitz“, a na stronie 311. w wierszu 12. od góry zamiast „Ungarisch-Brod“ właściwie „Ungarisch-Hradisch“.

Na stronie 309. należy przy XVIII (Trzeci obszar zamknięcia w Tyrolu) wciągnąć starostwo „Ampezzo“, przy XIX (Czwarty obszar zamknięcia w Tyrolu) starostwo „Mezolombardo“, a przy XXIII (Trzeci obszar zamknięcia w Czechach) starostwo „Przysecznice“, następnie na stronie 310. przy XXIX (Dziewiąty obszar zamknięcia w Czechach) starostwo „Kamienica n. Lipą“, wreszcie na stronie 312. przy XLI (Szósty obszar zamknięcia w Galicyi) starostwo „Zborów“.

Wreszcie na stronie 321., prawy łam, wiersz przedostatni od dołu ma zamiast Warnsdorf stać właściwie „Rumburg“.

Auersperg wr.

162.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 3. lipca 1907,

dotyczące dopuszczenia wodomierza typu XXXIX a do urzędowego uwierzytelniania.

Na zasadzie ustawy z dnia 23. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 16. z r. 1872, tudzież w wykonaniu przepisów o urzędowym badaniu i uwierzytelnianiu przyrządów do pomiaru zużycia wody, ogłoszonych

rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 146., dopuściła c. k. główna Komisya miar i wag opisany poniżej wodomierz typu XXXIX *a* do urzędowego uwierzytelniania

Fort wlr.

O p i s

(z ryciną)

wodomierza typu XXXIX *a*.

Wodomierze tego typu (porów. następujące figury 1 i 2) różnią się od wodomierzy typu XXXIX (porów. Dz. u. p. Nr. 49. z r. 1904) głównie urządzeniem sita, koła wolnego, przyrządu do regulowania i liczydła.

Sito *S* wbudowane jest stale w kanał dopływowy *k*₁.

Kanał dopływowy *k*₁ i kanał odpływowy *k*₂ wchodzi we formie stycznych do skrzynki *G*.

Koło skrzydlate *F* umieszczone jest wprost w skrzynce.

Skrzydła do regulowania *m* przyśrubowane są do dna liczydła *Z* tak, iż można je nastawiać.

Liczydło spoczywa swoją górną taflą na nasadzie wkręconej w skrzynkę.

W rycinach typów XXXIX i XXXIX *a* oznaczono odpowiadające sobie części składowe temi samemi literami.

Wiedeń, dnia 25 czerwca 1907.

C. k. główna Komisya miar i wag:

Lang wlr.

Wodomierz typu XXXIX a.

(przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę „Spółka wyrobu wodomierzy z ogr. odp.“, Wiedeń.)

Fig. 1.

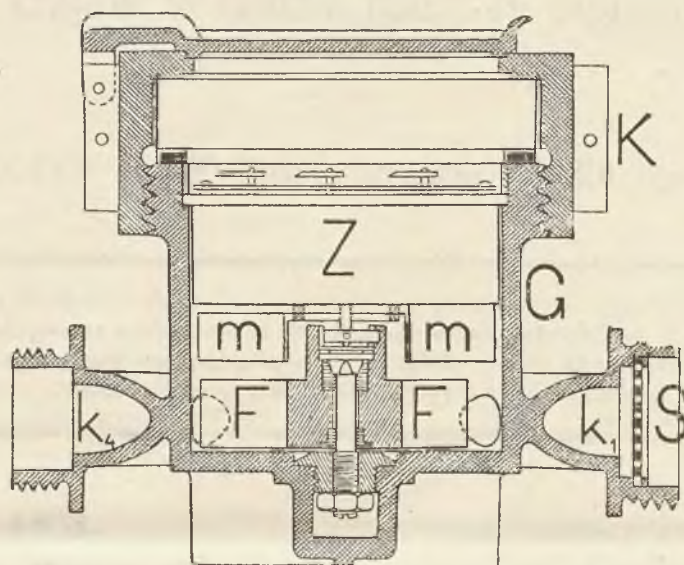
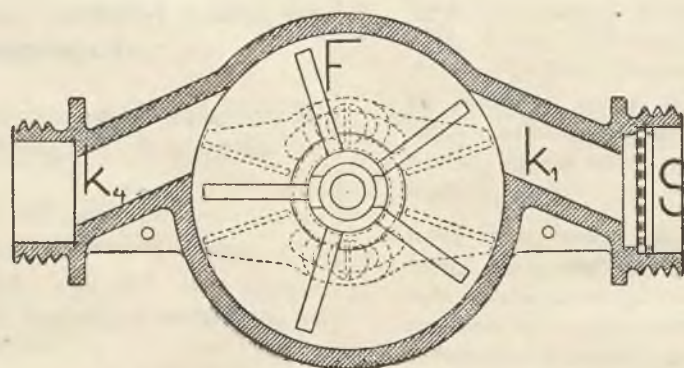
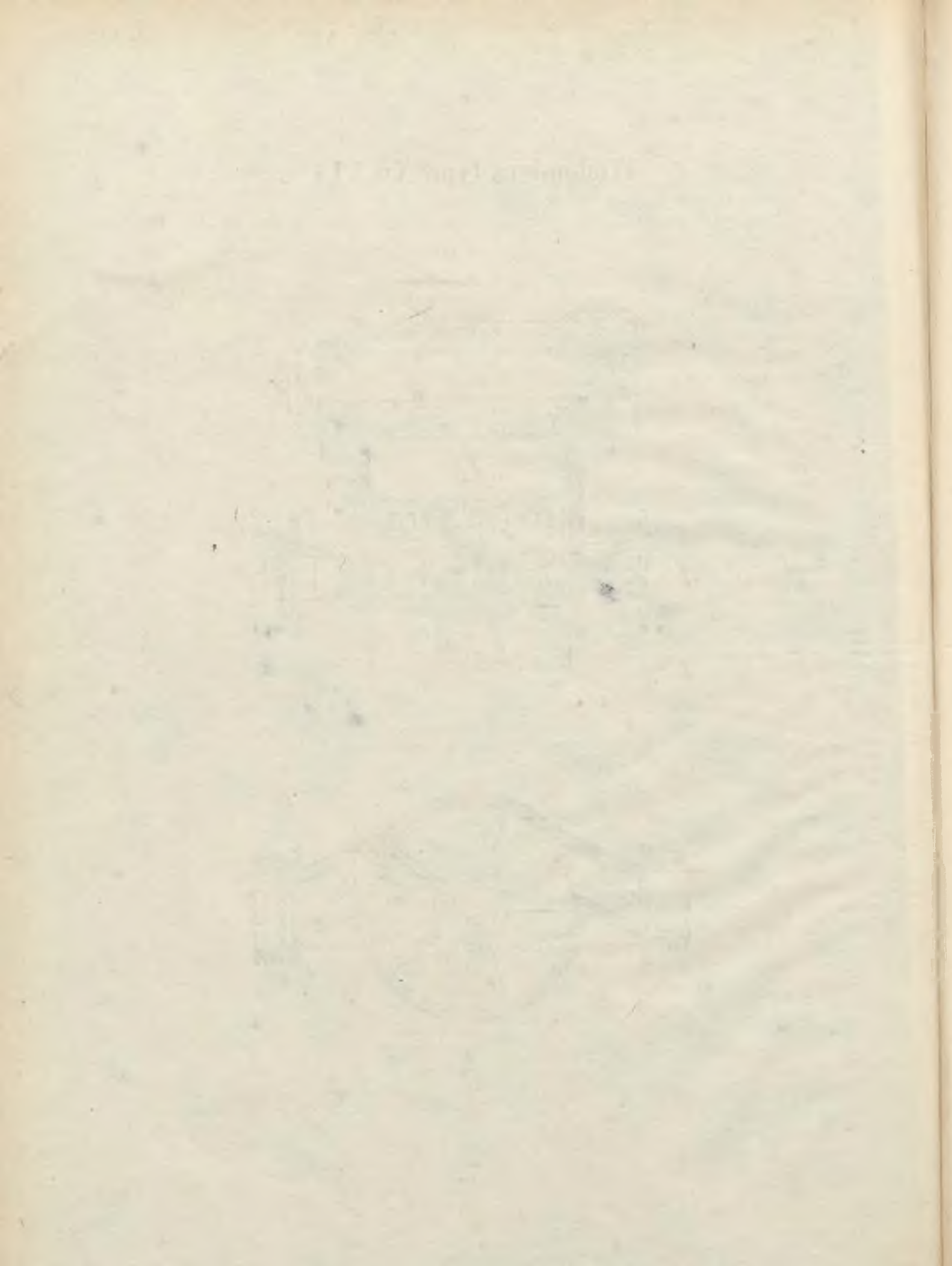

Fig. 2.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 20. lipca 1907.

Treść: (M^o 163 i 164.) 163. Rozporządzenie, zmieniające niektóre postanowienia o kredytowaniu podatku konsumcyjnego od wódki, podatku spożywczego od oleju skalnego i podatku spożywczego od cukru. — 164. Rozporządzenie, dotyczące zakazu wprowadzania przetworu „Heina środek do szybkiego klarowania“, tudzież wszystkich środków przyprawiania wina, które zawierają witryol cynku lub żółtą sól ługową.

163.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 9. lipca 1907,

zmieniające niektóre postanowienia o kredytowaniu podatku konsumcyjnego od wódki, podatku spożywczego od oleju skalnego i podatku spożywczego od cukru.

W porozumieniu z królewsko-węgierskiem Ministerstwem skarbu zarządza się, co następuje:

1.

Podatek konsumcyjny od wódki.

Zmienia się § 24., rozdział I. l. 8. przepisu wykonawczego co do podatku od wódki i ma on opiewać jak następuje:

§ 24., rozdział I, l. 8.

8. Urzędowe załatwianie bolet płatniczych i kredytowych:

a) Jeżeli złożono podatek konsumcyjny tylko za tę przesyłkę wódki, którą stosownie do zgłoszenia ma się wywieźć, względnie jeżeli sko-

rzystano z kredytu, natenczas należy odnośną boletę płatniczą, względnie kredytową przy sposobności wniesienia oznajmienia ściągnąć, na odwrotnej jej stronie uwidocznić kwotę i dołączyć boletę do rejestru oznajmień.

b) Jeżeli przedsiębiorca zakładu wytwórczego, względnie wolnego składu złożył z góry podatek konsumcyjny na rachunek kilku przesyłek wódki, przechodzących do wolnego obrotu, albo jeżeli przesyłki takie odprawia się na podstawie bolety kredytowej, natenczas organ skarbowy winien uwidocznić na odwrotnej stronie odnośnej bolety podatek konsumcyjny przypadający od każdej przesyłki.

c) Jeżeli wywóz wódki następuje na podstawie bolety kredytowej, wystawionej dla odbiorcy tejże i jeżeli urząd poboreczy, który boletę tę wystawił nie jest tym samym, któremu zakład wytwórczy, względnie skład wolny przydzielono do boletowania, natenczas organ skarbowy winien zaznaczyć na bolecie także okręg skarbowy, w którym dotyczące przedsiębiorstwo leży.

d) Bolety płatnicze lub kredytowe użyte dla pokrycia podatku od kilku przesyłek należy zaraz po ich wyczerpaniu ściągnąć.

- e) Jeżeli co do bolety kredytowej upłynął czas, na który dozwolono kredytu, natenczas na podstawie bolety tej nie przyjmie się już dalszego oznajmienia wywozu, a boletę ściągnie się.

Z końcem odnośnego okresu obrotowego należy ściągnąć wszystkie bolety kredytowe, znajdujące się jeszcze w posiadaniu stron i dołączyć je do rejestru oznajmień, ponieważ w następnym okresie obrotowym nie można z nich już korzystać.

II.

Podatek spożywczy od oleju skalnego.

Zmienia się § 11., rozdział I., l. 3., lit. e przepisu wykonawczego co do podatku od oleju skalnego z dnia 9. lipca 1903. Dz. u. p. Nr. 143., i ma on opiewać następująco:

§ 11., rozdział I., l. 3., lit. e.

- e) Jeżeli złożono podatek spożywczy tylko za tę przesyłkę oleju skalnego, którą stosownie do zgłoszenia ma się wywieźć, względnie jeżeli skorzystano z kredytu, natenczas należy odnośną boletę płatniczą, względnie kredytową przy sposobności wniesienia oznajmienia ściągnąć, na odwrotnej jej stronie uwidocznic kwotę i dołączyć boletę do rejestru sprzedaży.

Jeżeli podatek spożywczy złożono z góry na rachunek kilku przesyłek oleju skalnego, albo jeżeli przesyłki takie odprawia się na podstawie bolety kredytowej, natenczas organ skarbowy winien uwidocznic na odwrotnej stronie odnośnej bolety podatek spożywczy przypadający od każdej przesyłki.

Bolety płatnicze lub kredytowe użyte dla pokrycia podatku od kilku przesyłek należy zaraz po ich wyczerpaniu ściągnąć i dołączyć do tej pozycji rejestru sprzedaży, przy której wyczerpanie nastąpiło.

Jeżeli co do bolety kredytowej upłynął czas, na który dozwolono kredytu, natenczas na podstawie bolety tej nie przyjmie się już dalszego oznajmienia wywozu, a boletę ściągnie się.

Z końcem odnośnego okresu obrotowego należy ściągnąć wszystkie bolety kredytowe, znajdujące się jeszcze w posiadaniu stron i dołączyć je do rejestru sprzedaży, ponieważ w następnym okresie obrotowym nie można z nich już korzystać.

Stronom wolno pokryć skredytowane kwoty podatku spożywczego od oleju skalnego po upływie każdego miesiąca przez złożenie weksli.

Strony, które z upoważnienia tego chcą korzystać, winny zawiadomić o tem właściwą władzę skarbową I. instancyi, z początkiem okresu obrotowego w drodze pisemnego doniesienia, którem zobowiązują się za cały dług, który powstanie w ciągu dotyczącego okresu obrotowego z tytułu kredytowania podatku, bez względu na wysokość długu z pojedynczych miesięcy, składać po upływie każdego miesiąca weksle w właściwym urzędzie poborczym.

Oдноśnie do wystawiania weksli takich oraz postępowania z nimi należy stosować analogicznie postanowienia § 21., rozdziału II., l. 4., ustępy drugi do ostatniego, przepisu wykonawczego co do podatku od cukru z dnia 29. sierpnia 1903, Dz. u. p. Nr. 176.

III.

Podatek spożywczy od cukru.

Zmienia się § 20., rozdział I., l. 4. przepisu wykonawczego co do podatku od cukru z dnia 29. sierpnia 1903, Dz. u. p. Nr. 176., i ma tenże opiewać następująco:

§ 20., rozdział I., l. 4.

4. Urzędowe załatwianie bolet płatniczych, względnie kredytowych:

- a) Jeżeli złożono podatek spożywczy tylko za tę przesyłkę cukru, którą stosownie do zgłoszenia ma się wywieźć, względnie jeżeli skorzystano z kredytu, natenczas należy odnośną boletę płatniczą, względnie kredytową przy sposobności wniesienia oznajmienia ściągnąć, na odwrotnej jej stronie uwidocznic kwotę i dołączyć boletę do rejestru oznajmień.

- b) Jeżeli podatek spożywczy złożono z góry na rachunek kilku przesyłek cukru albo jeżeli przesyłki takie odprawiono na podstawie bolety kredytowej, natenczas organ skarbowy winien uwidocznic na odwrotnej stronie odnośnej bolety podatek spożywczy przypadający od każdej przesyłki.

- c) Bolety płatnicze lub kredytowe użyte dla pokrycia podatku od kilku przesyłek należy zaraz po ich wyczerpaniu ściągnąć.

d) Jeżeli co do bolety kredytowej upłynął czas, na który dozwolono kredytu, natenczas na podstawie bolety tej nie przyjmie się już dalszego oznajmienia wywozu, a boletę ściąganie się.

Z końcem odnośnego okresu obrotowego należy ściągnąć wszystkie bolety kredytowe, znajdujące się jeszcze w posiadaniu stron i dołączyć je do rejestru oznajmień, ponieważ w następnym okresie obrotowym nie można z nich już korzystać.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. września 1907.

Korytowski wlr.

164.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa z dnia 13. lipca 1907,

dotyczące zakazu wprowadzania przetworu „Heina środek do szybkiego klarowania“, tudzież wszystkich środków przyprawiania wina, które zawierają witryol cynku lub żółtą sól ługową.

Na zasadzie artykułu VII. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 20., zabrania się ze względów zdrowotnych wprowadzania przetworu „Heina środek do szybkiego klarowania“ przeznaczonego do klarowania win, spirytualiów i t. d., tudzież wszystkich środków przyprawiania wina, które zawierają witryol cynku lub żółtą sól ługową.

Zakaz niniejszy nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Bienert wlr.

Fort wlr.

1871
Department of Agriculture
to the Secretary of the
Interior
Washington, D.C.
Dear Sir:
I have the honor to acknowledge
the receipt of your letter of the
10th inst. in relation to the
land in the State of Texas
which you have designated
as the site of a new
building for the
Department of Agriculture.
I am sorry to hear that
the land is not available
for the purpose intended.
I am, Sir, very respectfully,
Your obedient servant,
J. M. Smith
Secretary of the Interior

Received of the Secretary of the Interior
the sum of \$100.00
for the purchase of land
in the State of Texas
for the purpose of
building a new
building for the
Department of Agriculture.
J. M. Smith
Secretary of the Interior

Received of the Secretary of the Interior
the sum of \$100.00
for the purchase of land
in the State of Texas
for the purpose of
building a new
building for the
Department of Agriculture.
J. M. Smith
Secretary of the Interior

Received of the Secretary of the Interior
the sum of \$100.00
for the purchase of land
in the State of Texas
for the purpose of
building a new
building for the
Department of Agriculture.
J. M. Smith
Secretary of the Interior

Received of the Secretary of the Interior
the sum of \$100.00
for the purchase of land
in the State of Texas
for the purpose of
building a new
building for the
Department of Agriculture.
J. M. Smith
Secretary of the Interior

Received of the Secretary of the Interior
the sum of \$100.00
for the purchase of land
in the State of Texas
for the purpose of
building a new
building for the
Department of Agriculture.
J. M. Smith
Secretary of the Interior

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXV. — Wydana i rozesłana dnia 23. lipca 1907.

Treść: (A^o 165—167.) 165. Obwieszczenie, dotyczące wyposażenia ekspozytury Szurdak królewsko-węgierskiego Urzędu celnego pobocznego I. klasy w Zsilvajdejvulkán w upoważnienia urzędu celnego pobocznego I. klasy i utworzenia posterunku zapowiadawczego tejże ekspozytury nad potokiem Polatisce w wąwozie Szurdak. — 166. Obwieszczenie, którym odwołuje się obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. czerwca 1907, dotyczące połączenia powiatów politycznych Splet i S. Pietro w jeden okręg rozkładu podatku zarobkowego III. klasy. — 167. Rozporządzenie, dotyczące opustów, które mają być udzielane z cen cennika lekarstw.

165.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 11. lipca 1907,

dotyczące wyposażenia ekspozytury Szurdak królewsko-węgierskiego Urzędu celnego pobocznego I. klasy w Zsilvajdejvulkán w upoważnienia urzędu celnego pobocznego I. klasy i utworzenia posterunku zapowiadawczego tejże ekspozytury nad potokiem Polatisce w wąwozie Szurdak.

Według zawiadomienia królewsko-węgierskiego Ministerstwa skarbu wyposażono ekspozyturę Szurdak królewsko-węgierskiego Urzędu celnego pobocznego I. klasy w Zsilvajdejvulkán w upoważnienia urzędu celnego pobocznego I. klasy.

Równocześnie utworzono przed ekspozyturą w wąwozie Szurdak nad potokiem Polatisce posterunek zapowiadawczy.

Korytowski wlr.

166.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 16. lipca 1907,

którym odwołuje się obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. czerwca 1907, Dz. u. p. Nr. 147, dotyczące połączenia powiatów politycznych Splet i S. Pietro w jeden okręg rozkładu podatku zarobkowego III. klasy.

Połączenie powiatów politycznych Splet i S. Pietro w jeden okręg rozkładu podatku zarobkowego III. klasy, ogłoszone obwieszczeniem Ministerstwa skarbu z dnia 13. czerwca 1907, Dz. u. p. Nr. 147, ma być zaniechane ze względu na to, że dodatkowo stwierdzono ilość 9 osób obowiązanych do placenia podatku zarobkowego w III. klasie podatku zarobkowego w powiecie politycznym S. Pietro.

Korytowski wlr.

167.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 20. lipca 1907,

**dotyczące opustów, które mają być udzielane z cen
cennika lekarstw.**

W wykonaniu § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5 z r. 1907, dotyczącej uregulowania spraw odnoszących się do aptek, uchyla się postanowienia § 11 rozporządzenia ministerialnego z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącego się cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Edycya VIII. i rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Przy taksowaniu recept na użytek publicznego zaopatrzenia ubogich, publicznych zakładów dla chorych i zakładów dobroczynnych oraz tych kas chorych, do których odnoszą się przepisy normy ordynacyjnej i dyspensacyjnej z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 235, ma być w aptekach publicznych udzielany opust w wysokości 33 od sta od ogólnej kwoty rachunkowej, obliczonej na podstawie cennika lekarstw, zaś ze strony lekarzy, utrzymujących aptekę domową, opust w wysokości 15 od sta.

Wyłączone z pod opustu tego są tylko ceny ustanowione w cenniku za 200 i więcej gramów

środków leczniczych, tudzież ceny ustanowione w cenniku za artykuły opatrunkowe oraz za narzędzia przeznaczone do wyekwipowania akuserek.

§ 2.

Aptekarze, u których odbył sam przez się jest nieznaczny i przeważnie ze stosunków z wymienionemi wyżej uprzywilejowanemi stronami pochodzi, mogą, wykazawszy te okoliczności, starać się u właściwej politycznej władzy krajowej o zmniejszenie wyżej podanego opustu minimalnego.

Władze krajowe mają prawo w wypadkach tego rodzaju zasługujących na uwzględnienie zniżyć opust, który ma być udzielany aż do 15 od sta, a to w każdym pojedynczym wypadku na przeciąg co najwyżej trzechletni. Przed swoim rozstrzygnięciem winny one jednak dać czynnikom współinteresowanym (funduszom, gminom, kasom chorych itd.) sposobność do oświadczenia się.

Przeciw rozstrzygnięciu władzy krajowej, o którym należy zawiadomić wszystkich interesowanych, a które oznaczać winno także chwilę, od której zacznie się zmniejszony opust z cen, dopuszczalny jest rekurs do Ministerstwa spraw wewnętrznych.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. sierpnia 1907.

Bienerth wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 25. lipca 1907.

Treść: № 168. Rozporządzenie o prawie autorskiem w stosunku do Danii.

168.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 18. lipca 1907

o prawie autorskiem w stosunku do Danii.

I. Według artykułu 36. ustawy duńskiej z dnia 29. marca 1904 o prawie autorskiem na dziełach literatury i sztuki, mogą być postanowienia tej ustawy, pod warunkiem wzajemności, przez rozporządzenie królewskie całkiem lub częściowo zastosowane do dzieł cudzoziemców, gdyby nawet te dzieła nie były przez duńskiego nakładcę ogłoszone.

Na podstawie tego postanowienia ogłasza się rozporządzeniem królewskim, z mocą obowiązującą od dnia 1. sierpnia 1907, zastosowanie powołanej ustawy do dzieł literatury i sztuki przez obywateli austriackich utworzonych i według ich ustaw krajowych chronionych z tem zastrzeżeniem, że ochrona takiego dzieła w Danii nie trwa dłużej, jak ochrona, która temu dziełu według ustaw austriackich przysługuje. Ochrona ta przysługiwać będzie także dziełom utworzonym lub ogłoszonym przed dniem 1. sierpnia 1907 w tym sposobie, że dopuszczalność czynności wzmiankowanych w artykule 37. ustęp 2. i 3. ustawy duńskiej z dnia 29. marca 1904 zależy od tego, czy rozpoczęte one zostały przed ogłoszeniem królewskiego rozporządzenia.

II. Gdy zatem wzajemność została zapewniona, rozporządza się po myśli artykułu I. ustawy z dnia 26. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 58:

Postanowienia ustawy z dnia 26. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 197., o prawie autorskiem na dziełach literatury, sztuki i fotografii znajdują zastosowanie do dzieł literatury i sztuki obywateli duńskich, które się nie w tulejszym kraju pojawiły, a w Danii są chronione, z tem ograniczeniem, że czas trwania ochrony takiego dzieła w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa nie może przekraczać czasu ochrony obowiązującego w Danii.

III. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. sierpnia 1907.

Odnosi się ono także do dzieł, które się pojawiły przed tym dniem. Postanowienia §§ów 66. i 67. ustawy z dnia 26. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 197., następnie §§ów 9. do 15. rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 29. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 198., stosują się do takich dzieł z tą zmianą, że także tylko rozpoczęte powielenia i odwzorowania, których sporządzenie dotychczas nie było zakazanem, mogą być ukończone i tym zároveň rozpowszechnione, które w sposób dozwolony zostały już sporządzone. O ile w powołanych przepisach jest mowa o początku mocy obowiązującej ustawy z dnia 26. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 197., albo o ile pewne terminy od tego czasokresu wchodzą w rachubę, miarodajnym jest w miejsce tego czasokresu początek mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia.

Klein wlr.

Prispevek k zgodovini

Prispevek k zgodovini slovenskega naroda

Prispevek k zgodovini slovenskega naroda

Prispevek k zgodovini slovenskega naroda

Prispevek k zgodovini slovenskega naroda

Prispevek k zgodovini slovenskega naroda

Prispevek k zgodovini slovenskega naroda

Prispevek k zgodovini slovenskega naroda

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 30. lipca 1907.

Treść: (№ 169—171.) 169. Obwieszczenie, którem ogłasza się przepisy, dotyczące się urzędowego badania i uwierzytelniania automatycznej, na torze kolejowym ustawionej wagi, przeznaczonej do odważania naładowanych wózków kolejowych (wózków, wagonetts itp.). — 170. Obwieszczenie, którem ogłasza się przepisy dotyczące się urzędowego badania i uwierzytelniania t. zw. butyrometrów. — 171. Obwieszczenie, dotyczące urzędowego badania przyrządów mierniczych.

169.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 20. lipca 1907,

którem ogłasza się przepisy, dotyczące się urzędowego badania i uwierzytelniania automatycznej, na torze kolejowym ustawionej wagi, przeznaczonej do odważania naładowanych wózków kolejowych (wózków, wagonetts itp.).

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111., podaje się poniżej do publicznej wiadomości przez c. k. Komisję główną miar i wag wydane a pod względem opłat przez Ministerstwo handlu zatwierdzone przepisy, dotyczące się urzędowego badania i uwierzytelniania automatycznej, na torze kolejowym ustawionej wagi, przeznaczonej do odważania naładowanych wózków kolejowych (wózków, wagonetts itp.).

Przepisy te nabierają mocy obowiązującej z dniem obwieszczenia.

Fort wlr.

Przepisy,

dotyczące się urzędowego badania i uwierzytelniania automatycznej, na torze kolejowym ustawionej wagi, przeznaczonej do odważania naładowanych wózków kolejowych (wózków, wagonetts itp.).

I. Opis i sposób działania wagi.

Przedstawiona na figurach 1 do 5, poniżej opisana waga automatyczna, różni się nieznacznie tylko od wagi do tego samego celu służącej, która obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 24. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 18., do urzędowego badania i uwierzytelniania dopuszczoną została.

1. Działanie ciężaru naładowanych wózków kolejowych, wjeżdżających na torowisko *W*, przechodzi za pośrednictwem wieszadeł *V* (fig. 1 i 4) na ostrza udźwigowe *T* wagi setnej (fig. 1 i 3).

Dla uniknięcia wachań na bokach torowiska *W* umieszczone są na ostrzach i panwiach dwie ruchome podpory *R* i *R*₁ (fig. 1).

Łożysko dla osi obrotowej drążka *T* jest zawieszona zapomocą zawieszadła na drążku *X* (drążek zwrotnika).

Drążek zwrotnika *X* jest połączony zapomocą wieszadła *y* z poruszającą się naokoło stałej osi obrotowej *s* dźwignią *H*, na której umieszczony jest ciężarek wyrównawczy *G* (fig. 1).

2. W odpowiednio silnem wiązaniu A spoczywa swem środkowym ostrzem b nierównoramienna belka wagowa B w kształcie ramy (fig. 1, 2 i 5).

Zapomocą ostrza końcowego s_1 drążka udźwignowego T i zapomocą drąga g przechodzi ciśnienie ciężaru na jedno ostrze końcowe b_2 belki wagowej B , równocześnie zaś na drugie ostrze końcowe b_1 tej belki wagowej działa obciążenie talerza ciężarkowego m (fig. 1).

Przestrzeń wahadłową belki wagowej B ograniczają kołki zaporowe d i d_1 na wiązaniu wagi umieszczone (fig. 2).

Odtarowanie wagi wykonane być musi przed każdorazowym jej użyciem i odbywa się przez położenie materiału do odtarowania na talerzu ciężarkowym m (fig. 1). W tym celu jednak można także do belki wagowej B przyśrubować ciężarek, który musi być oznaczony głosem „ T ” lub słowem „Tara”.

3. Automatyczny mechanizm odważania uwi doczniony jest na figurach 1 i 5. Pomiędzy ścianami bocznymi belki wagowej B umieszczony jest posuwacz graniasty C (fig. 5) dla odpowiednio długiego nie dającego się zdejmować ciężarka ruchomego D (fig. 2 i 5).

Ciężarek ruchomy opatrzony jest na dolnej powierzchni zębami; zęby te chwytają osadzone odpowiednio na wale E koło zębate F i obracając się, posuwa ciężarek ruchomy (fig. 2 i 5).

Na wale E osadzone jest drugie koło zębate K , w które wchodzi zębiatka Z (fig. 5).

Zębiatka ta służy za ciężar ruchodawczy, który zapomocą koła zębatego K wprowadza w ruch wał E a z nim także ciężarek ruchomy D .

W tym celu musi być zębiatka już z góry w odpowiedniej ciężkości sporządzona, albo też w takim urządzeniu zaopatrzona, by przez obciążenie ciężarkami otrzymała potrzebny ciężar.

Chyżość ruchu zębiatki Z reguluje uwidoczny na figurze 5 kołoskład z hamulcem wahadłowym P .

4. W chwili w której belka wagowa B osiągnie położenie równowagi, dalszy ruch ciężarku ruchomego D ustaje samodzielnie. W tym celu umieszczony jest na wale E trzecie koło zębate M , które chwytając koło zębate N na drugim wale E_1 umieszczone.

Z kołem zębatem N znajduje się w połączeniu koło wyskokowe N_1 (fig. 5).

Gdy belka wagowa B znajduje się w położeniu równowagi, wyskok S na wiązaniu wagi przynocowany, który do tego czasu zatrzymywany był przez umieszczony na belce wagowej t. zw. chwytacz t zaczepia o koło wyskokowe N_1 (fig. 1).

Równocześnie ramię t_1 umieszczone na belce wagowej B strąca ciężar p , który uderza w kłanek r i uwalnia szynę a .

Wskutek działania szyny a , uwalnia się od ramienia c_1 zapomocą drążka c drugi wyskok S_1 i zaczepia również o koło wyskokowe N_1 (fig. 1).

W ten sposób wstrzymuje się obrót wału E_1 i połączonego z tymże zapomocą koła zębatego M wału E , wskutek czego zastanawia się dalszy ruch ciężarka ruchomego D .

5. Każdorazowe położenie ciężarka ruchomego, względnie przez przesunięcie tegoż odważony nadmiar wagi naładowanego wózka kolejowego ponad przyjętą najmniejszą jego wagę (porów. następny punkt 6) można odczytać na tarczy wskazówkowej z odpowiednio podzielonej i umieszczonej na wale E_1 (fig. 5).

Oprócz tego są jeszcze dwa liczydła na figurach nie uwidocznione.

Jedno z tych liczydeł wprowadzane w ruch przez ramię f połączone z dyszem e , w (fig. 1) umożliwia odczytanie liczby uskutecznionych poszczególnych odważań, względnie liczby wózków kolejowych, kolejno po sobie na wadze odważonych.

Liczydło to musi być opatrzone oznaczeniem „Liczba poszczególnych odważań”.

Drugie liczydło wprowadza w ruch koło zębate M_1 umieszczone na wale E i założone na koło zębate M (fig. 5).

Liczydło to wskazuje — dodając — ciężary przekraczające przyjętą najmniejszą wagę (nadmiary ciężarów) poszczególnych kolejno po sobie odważanych wózków kolejowych. Opatrzne być ono musi tak jak i tarcza wskazująca z słowem „kilogramy” albo też oznaczeniem „ kg ”.

Połączenie obu liczydeł z wiązaniem wagi musi się dawać ubezpieczać przez wyeiskanie stempli cechowniczych.

6. Zanim odważanie się rozpocznie, należy dla poszczególnych naładowanych wózków kolejowych, które mają być odważane, przyjąć odpowiednią najmniejszą wagę wspólną.

Na talerz ciężarkowy m odtarowanej przedtem wagi nakłada się cechowanyimi ciężarkami setną część przyjętej wagi najmniejszej (porównaj punkt 2).

Wagę netto obciążenia wszystkich odważonych wózków kolejowych oblicza się po myśli postanowień punktu 13. na podstawie wskazań liczydeł wspomnianych w poprzedzającym punkcie 5.

7. Wolno jest zaopatrzyć opisaną powyżej wagę w urządzenia (hamulce, zamknięcia toru) uniemożliwiające stoczenie się wózków kolejowych, które mają być ważone przed zarejestrowaniem

wyniku odważenia. Z zamknięciami temi, w stosownej chwili samodzielnie w ruch wprawianemi, mogą być także połączone ramiona semaforu. Jeden ze sposobów urządzania tego rodzaju zaniknąć podają figury 1 i 4.

Jeżeli urządzenie takie się znajdują, nie powinny one wywierać wpływu na dokładność wyników ważenia.

8. Waga ta musi w ogóle odpowiadać przepisom o cechowaniu i stemplowaniu wózków kolejowych na węgiel kamienny itp., wydanym obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 26. czerwca 1898, Dz. u. p. Nr. 112.

Stosownie do tego ma być na łatwo spostrzegalnem miejscu wagi przynitowana tablica metalowa.

Nity mają być tak urządzone, by dozwalały na wybijanie stempli cechowniczych.

Na tablicy umieścić należy następujący napis:

„Waga do wózków obciążonych
aż do kilogramów.

Dokładność zważenia: Pół procentu.

Uważać na odnośne świadectwo sprawdzenia“.

Na tej tablicy napisowej podane ma być także nazwisko i miejsce zamieszkania wytwórcy, tudzież numer bieżący fabryczny. Głoski i cyfry tego napisu powinny mieć więcej niż 7 mm wysokości.

9. Podany na tablicy numer fabryczny ma być także umieszczony na drążku udźwigowym T , na belce wagowej B i na ciężarku ruchomym D .

10. Przy użyciu wagi, gdy wózek kolejowy najedzie na torowisko W , zniża się ono a ciężar wyrównawczy G podnosi się. Równocześnie zniżają się dyszle O połączone z drążkiem X zwrotnika a z tymi i ramię A_1 .

Umieszczony na ramieniu A_1 gwóźdź n otwiera kłankę r_1 , wskutek czego zębiatka Z staje się wolną i wprawia w sposób w punkcie 3. podany ciężar ruchomy D tak długi w ruch, aż belka B znajdzie się w położeniu równowagi a tem samem odważenie wózka kolejowego zostanie uskutecznione (fig. 1).

W tej chwili ustaje dalszy ruch ciężarka ruchomego, względnie zębiatki. (Porów. przedstawienie w poprzedzających punktach 3. i 4.).

11. Po stoczeniu się zważonego wózka kolejowego z torowiska W zniża się ciężarek wyrównawczy G i podciąga w górę drążek zwrotnika X wraz z dyszlami O .

Wskutek tego podniesie się także i zajmie swe pierwotne położenie tak ramię A_1 jak i zębiatka Z . Tak samo przez zaczepienie zębiatki Z o kolo zębate K wraca w położenie zera ciężar ruchomy D i tarcza cyfrowa z (fig. 5).

Równocześnie z ramieniem A_1 podniesione zostaną dyszle v, w , w następstwie czego z jednej strony kłanka r chwytą szynę a a wyskok S_1 występuje z kola wysokowego N_1 ; z drugiej zaś strony staje się wolnym drążek L , który następnie przez odpowiednie działanie sprowadza napowrót w pierwotne położenie do ramienia t_1 ciężar p (fig. 1).

12. Dla złagodzenia uderzeń powstających przy obciążeniu, względnie zdejmowaniu ciężaru z torowiska W , umieszczone jest przy tych wagach odpowiednie urządzenie hamulcowe Y (fig. 1).

13. Po uskutecznieniu pewnych ilości ważeń, ciężar netto materiału, który był naładowany na wszystkich na wadze odważonych wózkach kolejowych, oblicza się w ten sposób, że do iloczynu z przyjętego minimalnego obciążenia (porów. punkt 6.) i ilości uskuteczniionych odważen dodaje się sumę odważonych nadmiarów wagi a od tej sumy końcowej odejmuje się znany własny ciężar dotyczących odważonych wózków kolejowych.

Dane potrzebne do tego obliczenia, t. j. sumę odważonych nadmiarów wagi i liczbę uskuteczniionych poszczególnych odważen odczytuje się na dotyczących liczydłach (porów. punkt 5.).

Ciężar własny wchodzących w rachubę wózków kolejowych musi być osobno na należycie oocelowanej wadze stwierdzony.

14. Przy wadze na figurach 1 do 5 przedstawionej i powyżej opisanej umieszczone jest automatyczne urządzenie do ważenia pod wiszącymi szynami torowemii kolei wiszącej.

Wolno jednak automatyczne urządzenie wagi umieszczać także ponad szynami kolejowemii.

Takież umieszczanie automatycznego urządzenia wagowego dopuszczalne jest także w tym razie, gdy wagi używa się do kolei z mocno osadzonymi torami.

W tym przypadku wolno także jeszcze mechanizm znajdujący się pod pomostem wagowym urządzić tak, jak przy wagach nachyłowych, obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 13. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 147., do urzędowego badania i uwierzytelniania dodatkowo dopuszczonych. Tak samo poddawać się będzie urzędowemu postępowaniu także takie wagi, przy których drążek udźwigowy T (fig. 1) zastąpiony został innym dopuszczalnym systemem drążkowym.

II. Urząd cechowniczy, badanie i cechowanie.

15. Urzędowe badanie i cechowanie wyżej opisanej wagi zastrzega się aż do dalszego zarządzenia urzędem cechowniczym w miejscu siedziby inspektoratów cechowniczych. Czynność urzędowa,

na prośbę strony wniesioną w każdym razie do właściwego inspektoratu cechowniczego, może być przedsięwzięta albo w lokalu fabrycznym (względnie w warsztacie naprawy) lub też w miejscu, gdzie się wagi używa.

16. Przy urzędowym badaniu tych wag należy przestrzegać podanego w instrukcji postępowania i wagę cechować tylko wtedy, jeżeli:

- a) średnia wartość z 20 wskazań wagi różni się od wartości rzeczywistej nie więcej jak o pół procent tej wartości i
- b) jeżeli przy poszczególnym odważeniu wskazanie wagi różni się od wartości rzeczywistej co najwyżej o jeden procent wartości rzeczywistej.

17. Ocechowanie skutecznia się na główkach nitów, łączących wspomnianą w poprzedzającym punkcie 8. tablicę napisową z wiązaniem wagi.

Przy jednym z tych stempli cechownicznych umieścić należy liczbę bieżącą roku.

Nadto znaczki stempłowe umieszcza się na drążku udźwigowym *T*, na belce *B*, na ciężarku ruchomym *D* a w końcu zabezpieczyć należy przez wybicie stempli cechownicznych połączenie obu liczydeł z wiązaniem wagi (porów. punkt 5.).

18. Do każdej wagi urzędowo uwierzytelnionej wygotowuje się świadectwo sprawdzenia.

Świadectwo to zawiera na pierwszej stronie nazwisko i miejsce zamieszkania wytwórcy, fabryczną liczbę wagi, podanie najmniejszego ciężaru odważanych na wadze naładowanych wózków kolejowych, jakoteż największego nadmiaru ciężaru, który na wadze może być odważony. Oprócz tego zawierać ma pierwsza strona świadectwa sprawdzenia okres czasu jego ważności, który się na czas 13 miesięcy wymierza i liczy począwszy od dnia wygotowania, jak niemniej i potwierdzenie uiszczonej należności za ocechowanie.

Na odwrotnej stronie podane jest krótkie pouczenie używanie wagi.

19. W razie gdyby strona świadectwo sprawdzenia do wagi należące zgubiła lub gdyby się ono zniszczyło, wolno wnieść prośbę o wystawienie duplikatu tegoż i to w tym inspektoracie cechowniczym, w którego okręgu odbyło się urzędowe badanie i uwierzytelnienie wagi.

Do podania na stemplu dołączyć należy wymagany dla każdego duplikatu znaczek stempłowy wartości 2 K a w podaniu podać liczbę fabryczną wagi, jakoteż nazwisko i miejsce zamieszkania wytwórcy.

Za wystawienie duplikatu uiszcza się, jeżeli oryginał świadectwa sprawdzenia nie przedłożono, kwotę 60 h, jeżeli go zaś przedłożono, kwotę 20 h.

III. Opłaty za sprawdzenie.

20. Za urzędowe badanie i uwierzytelnienie opisanej powyżej wagi uiszczyć należy:

- a) takse zasadniczą 6 K
- b) dalej za każde 100 kg dopuszczalnego największego obciążenia 5 „;

ewentualną resztę liczy się za pełną (za 100 kg).

21. Za urzędowe badanie bez stemplowania płaci się pełną należność w poprzedzającym punkcie pod a) podaną, tudzież połowę należności podanej w poprzedzającym punkcie pod b).

22. Nadto winna strona postarać się o urządzenia techniczne i inne środki pomocnicze, potrzebne do przeprowadzenia czynności urzędowych, dostarczyć potrzebnych pomocników i ponosić koszt wysłania organu cechowniczego.

IV. Ponowne sprawdzenie.

23. Wagi te podlegają ponownemu sprawdzeniu przed upływem okresu czasu ważności należącego do nich świadectwa sprawdzenia (porów. punkt 18.); tak samo w razie utraty zdolności do użycia.

Przy ponownym sprawdzaniu obowiązują co do granic błędów wartości przepisane dla pierwszego sprawdzania (porów. punkt 16.).

Za sprawdzania ponowne opłacać należy pełne w rozdziale III. ustalone należności.

Wiedeń, dnia 28. czerwca 1907.

C. k. główna Komisya miar i wag:

Lang wlr.

Fig. 1.

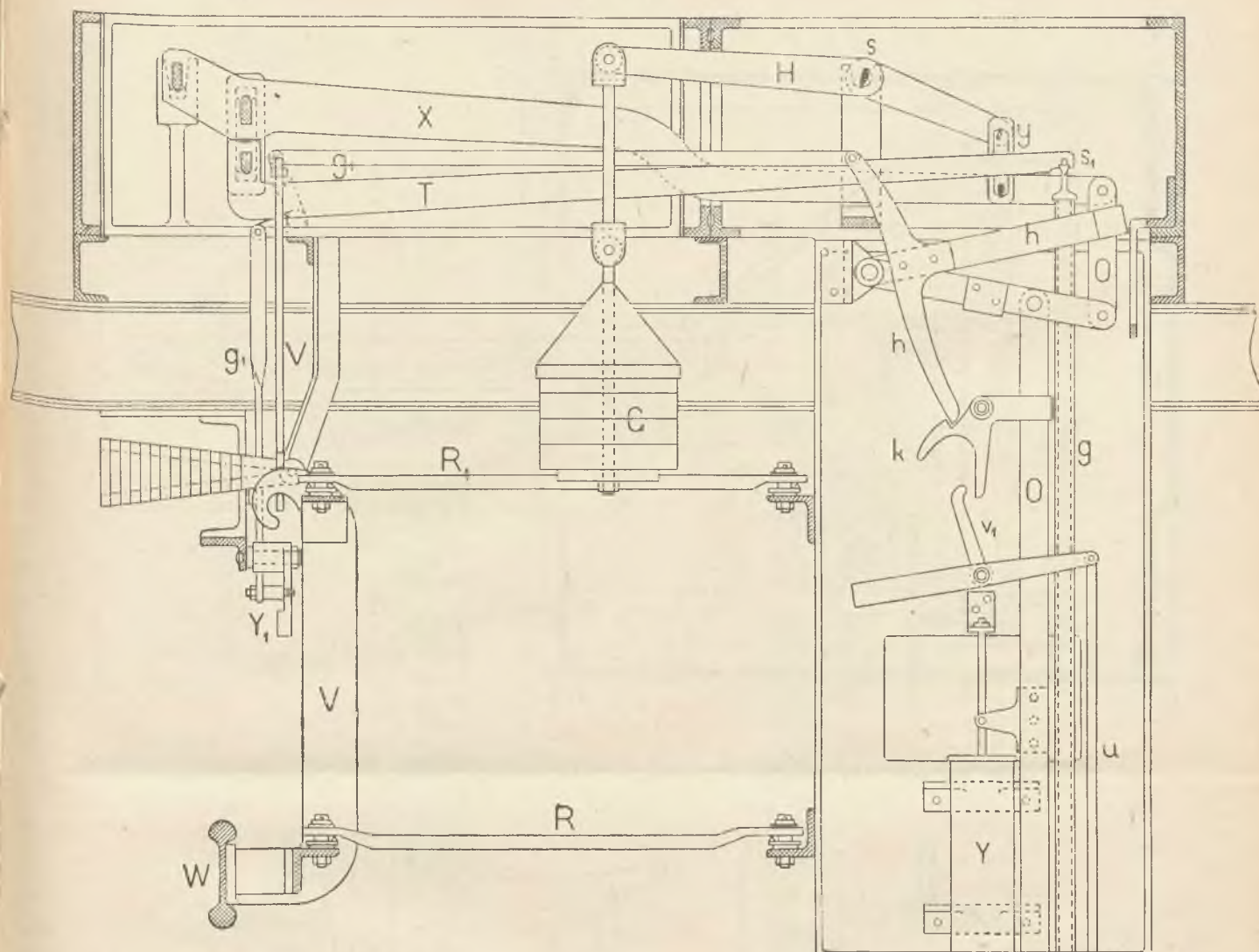

Fig. 2.

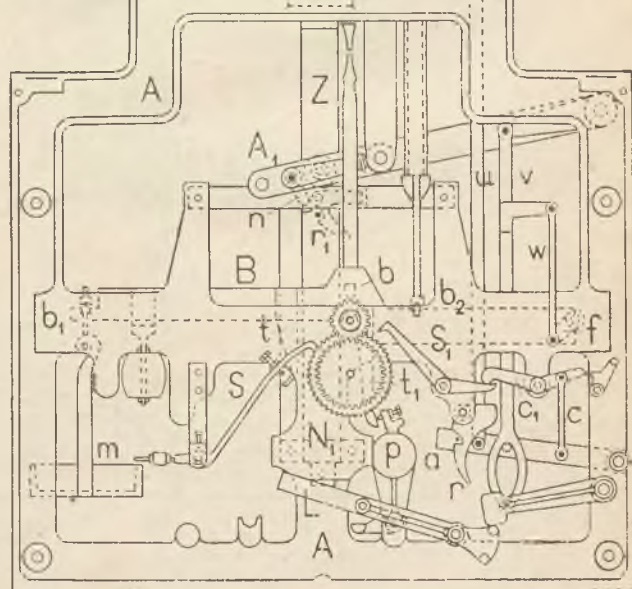
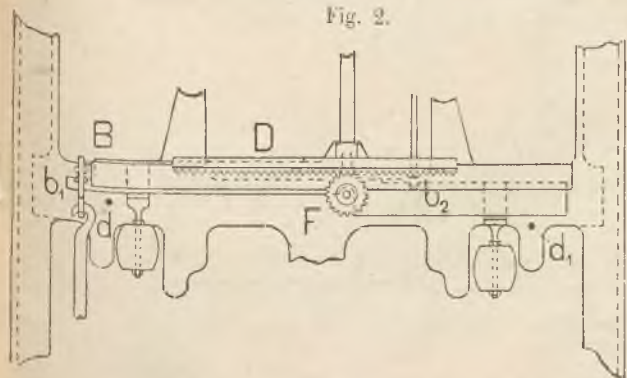

Fig. 3.

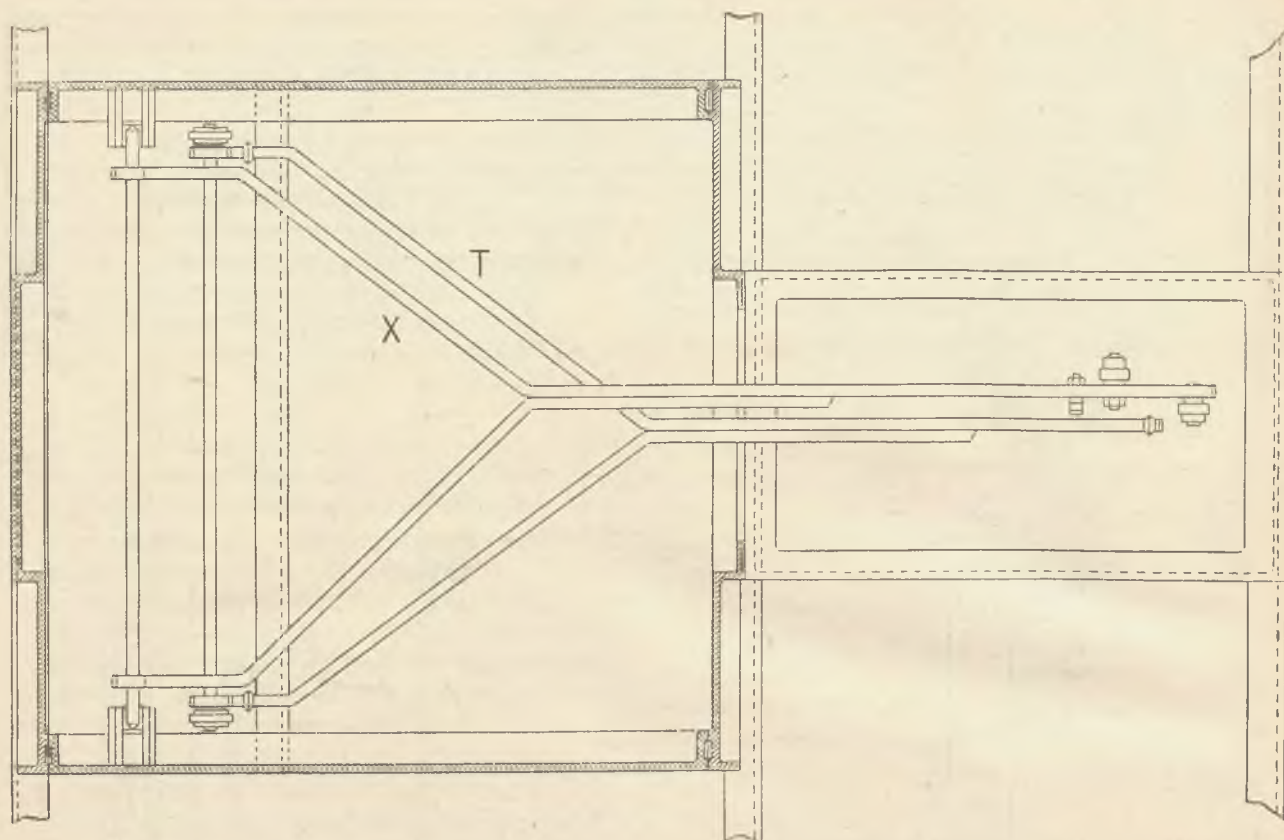

Fig. 4.

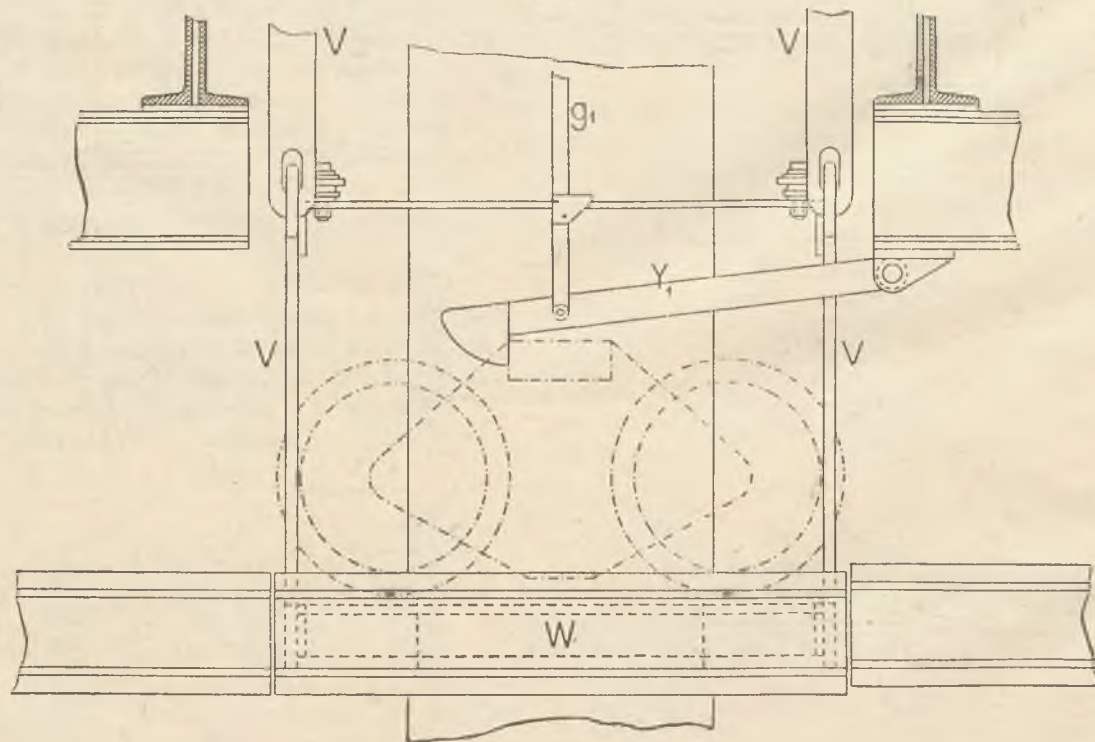
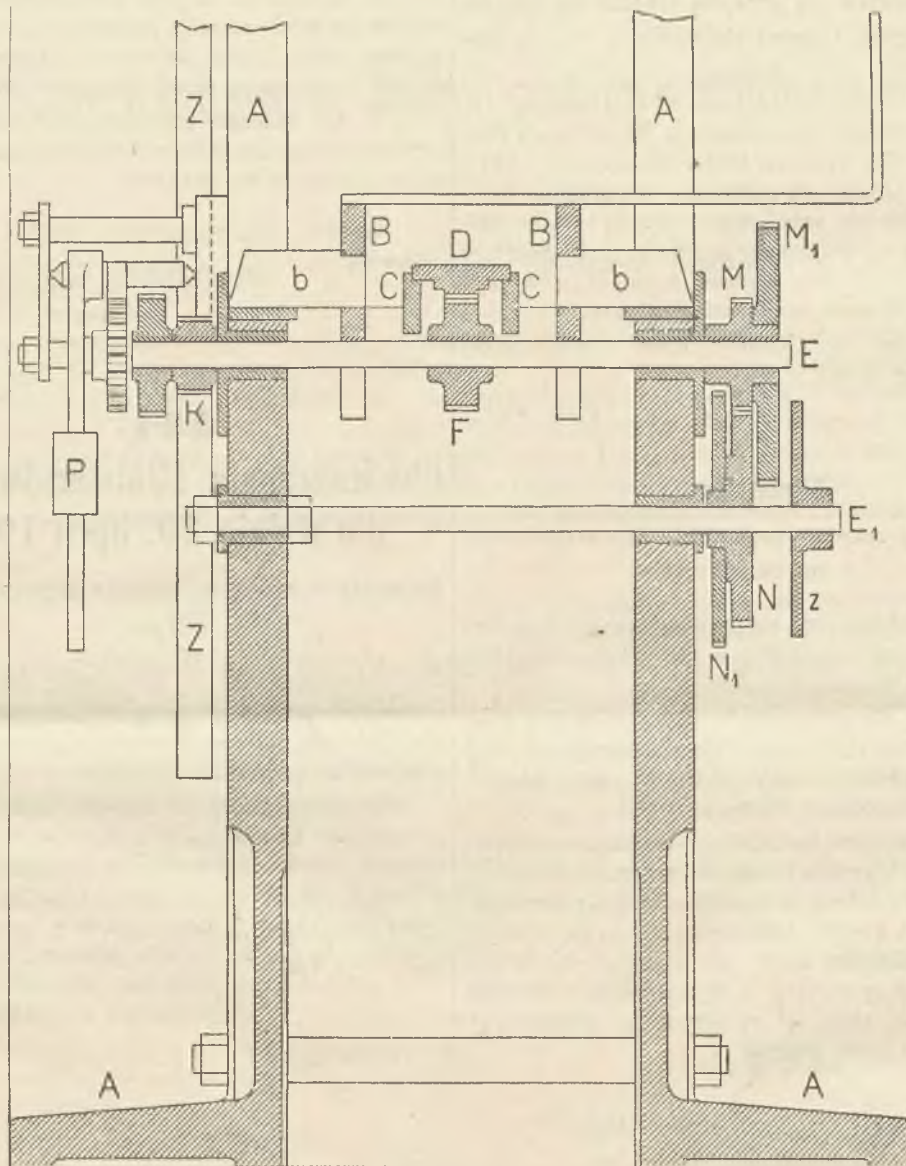

Fig. 5.

170.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 20. lipca 1907,

którem ogłasza się przepisy dotyczące się urzędowego badania i uwierzytelniania t. zw. butyrometrów.

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111., podaje się poniżej do publicznej wiadomości przepisy, dotyczące się urzędowego badania i uwierzytelniania t. zw. butyrometrów przez c. k. Komisję główną miar i wag wydane a co do należytości przez Ministerstwo handlu zatwierdzone.

Przepisy te nabierają mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Forst wlr

Przepisy,

tyczące się urzędowego badania i uwierzytelniania t. zw. butyrometrów.

1. Butyrometry to przyrządy sporządzone ze szkła, opatrzone podziałką a służące do oznaczenia zawartości tłuszczu w mleku.

2. O ile przyrządy te mają być badane urzędowo, muszą być zaopatrzone oznaczeniem firmy jak i objaśnieniem, jakiej objętości przestrzeni odpowiada znaczek częściowy podziałki.

3. Urzędowe badanie tych przyrządów odbywa się na trzech kreskach częściowych podziałki. Objętość odpowiadająca rzeczywiście każdej poszczególnej z trzech kreszek częściowych różnić się może od tej objętości, która okaże się z oznaczenia kreszek częściowych w związku z objaśnieniem o wartości jednej części podziałki na przyrządzie podanem co najwięcej o jeden procent.

4. O ile przyrząd wyżej podanym postanowieniom odpowiada, poddaje się go urzędowemu uwierzytelnieniu a po odpowiednim sprawdzeniu wydaje się dla każdego przyrządu świadectwo sprawdzenia.

5. Urzędowe badanie i uwierzytelnianie zastrzega się aż do dalszego zarządzenia c. k. Komisji głównej miar i wag (Wiedeń II., Prager Reichsstrasse 1, Pocztowy okręg doręczeń XX/2).

6. Od każdego przyrządu, bez względu czy uznany zostanie za odpowiedni lub też nie, niszcza się należytość w kwocie 50 h.

Wiedeń, dnia 28. czerwca 1907.

C. k. główna Komisja miar i wag:
Lang wlr.

171.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 20. lipca 1907,

dotyczące urzędowego badania przyrządów mierzniczych.

Upoważnia się c. k. główną Komisję miar i wag do badania przyrządów mierzniczych wszelkiego rodzaju, o ile na to w danym razie uposażenie tego zakładu pozwala.

W przypadkach, w których uzna się za dopuszczalne, wydawać się będzie na te czynności badania odpowiednie świadectwa sprawdzenia.

Należytości opłacać się mając oznaczy w każdym poszczególnym przypadku c. k. główna Komisja miar i wag.

Forst wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 30. lipca 1907.

Treść: (№ 172—175.) 172. Obwieszczenie, dotyczące przedłużenia czasu trwania urzędowania letniej ekspozytury celnej Gargella. — 173. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia inspektoratów skarbowych w Celowcu i Bielaku. — 174. Dokument koncesyjny na wązkotorową parową kolej lokalną z Ostrawy Morawskiej przez Peterswald do Karwina z odgałęzieniem do połączenia z koleją lokalną Hruszów—Ostrawa Polska. — 175. Dokument koncesyjny na wązkotorową kolej lokalną z Oberbozen do Klobenstein.

172.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 20. lipca 1907,

dotyczące przedłużenia czasu trwania urzędowania letniej ekspozytury celnej Gargella.

Ustanowiony obwieszczeniem Ministerstwa skarbu z dnia 1. czerwca 1905, Dz. u. p. Nr. 92, na czas od 1. maja do końca października każdego roku czas trwania urzędowania letniej ekspozytury celnej Gargella przedłuża się od roku 1907 do końca listopada każdego roku.

Korytowski wlr.

173.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. lipca 1907,

dotyczące utworzenia inspektoratów skarbowych w Celowcu i Bielaku.

Na podstawie Najwyższego postanowienia z dnia 13. czerwca 1907 ustanawia się w Celowcu i Bielaku inspektoraty skarbowe, które rozpoczynają swą czynność z dniem 1. sierpnia.

Inspektoratowi skarbowemu w Celowcu przydziela się okręgi kontrolne Celowiec, St. Veit, Friesach, Völkermarkt i Wolfsberg, inspektoratowi skarbowemu w Bielaku, okręgi kontrolne Bielak, Pontafel, Mauthen, Obervellach i Spittal.

Do władz tych należy w okręgach, dla których one zostały ustanowione, w miarę istniejących co do tego ustaw i przepisów, administracja opłat pośrednich, osobnej opłaty od palonych napojów spirytusowych (podatek szynkowy) i monopoli państwowych, jakoteż załatwianie spraw straży skarbowej.

Korytowski wlr.

174.

Dokument koncesyjny z dnia 26. lipca 1907

na wązkotorową parową kolej lokalną z Ostrawy Morawskiej przez Peterswald do Karwina z odgałęzieniem do połączenia z koleją lokalną Hruszów—Ostrawa Polska.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami gminie miasta Ostrawa Morawska koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu kolei żelaznej, prze-

znaczonej wyłącznie do przewozu osób, pakunków i towarów, która ma być wybudowana jako kolej lokalna wązkotorowa od stacji Ostrawa Morawska przez Peterswald do Karwina z odgałęzieniem do połączenia z koleją lokalną Hruszów—Ostrawa Polska, a to w myśl postanowień ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, i z dnia 24. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 216, pod następującymi warunkami z zastrzeżeniami:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesyonaryuszka z dobrodziejstw, przewidzianych w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895.

§ 2.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest ukończyć budowę koncesyonowanej kolei najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać ją w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, tudzież wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi — złożyć ma koncesyonaryuszka na żądanie rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi sierocych pieniędzy.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Do wybudowania koncesyonowanej kolei nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych, w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyznane będzie koncesyonaryuszce co do wybudowania tych kolei podjazdowych, których budowę rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za pożyteczną.

§ 4.

Co do budowy koncesyonowanej kolei i co do ruchu na niej stosować się winna koncesyonaryuszka do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowić się mających przez

Ministerstwo kolei żelaznych jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów, dotyczących ruchu a ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o tyle, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; natomiast trzymać się należy w tej mierze osobnych przepisów ruchu, które wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po niższych cenach taryfowych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych, na austriackich kolejach państwowych każdorazem obowiązują.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerji, a to nie tylko w podróżach na koszt skarbu, lecz także w służbowych podróżach na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przystąpić do umowy zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych, oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy uskutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej o przewozie obłożnie chorych i rannych na rachunek skarbu wojskowego, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871.

Przepis, który obowiązuje każdorazem pod względem transportów wojskowych kolejami żelaznymi, tudzież każdorazem obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla koncesyonaryuszki mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesyonowanej kolei. Prze-

pisy rzeczzonego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesjonaryuszki obowiązującymi z chwilą, w której będą jej urzędownie podane do wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesjonaryuszce tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz ze względu na ułatwienia udzielone skutkiem tego pod względem budowy, urządzenia i rodzaju ruchu.

Koncesjonaryuszka obowiązana jest przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej, w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 6.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie zniżoną taryfę, przepisaną dla transportów wojskowych.

§ 7.

Nie wolno koncesjonaryuszce powierzać ruchu na koncesjonowanej kolei osobom trzecim, wyjąwszy przypadek, gdy na to rząd wyraźnie zezwoli.

Rząd zastrzega sobie prawo objęcia każdej chwili ruchu na koncesjonowanej kolei i utrzymywania go aż do upływu okresu koncesyjnego na rachunek koncesjonaryuszki.

W przypadku takim koncesjonaryuszka zwracać ma rządowi kosztą z powodu utrzymywania ruchu rzeczywiście ponoszone.

Zresztą warunki tego utrzymywania ruchu unormowane będą w kontrakcie ruchu, który rząd zawrze z koncesjonaryuszką.

§ 8.

Koncesjonaryuszka obowiązana jest postarać się o zaopatrzenie swoich funkcyjaryuszów i ich rodzin na wypadek choroby i na starość i w tym celu przystąpić do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, jeśliby dla koncesjonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie była utworzona własna kasa emerytalna, przynajmniej takie same korzyści członkom zapewniająca, względnie przynajmniej takie same obowiązki na koncesjonaryuszkę nakładająca, jak kasa rzeczzonego związku.

Owo zaopatrzenie tak należy przeprowadzić, by koncesjonaryuszka lub wstępujący w jego miejsce przedsiębiorca mieli obowiązek zgłaszać w instytucie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie we własnej kasie emerytalnej, stałych funkcyjaryuszów z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcyjaryuszów przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy maszyn, palacze, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni — przy odpowiednim ich zatrudnieniu najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

§ 9.

Koncesjonaryuszka obowiązana jest pod warunkami i zastrzeżeniami, w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, podać czas współużywania swej kolei do przewozu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości mającymi powstać — na których rząd ruch utrzymuje — w taki sposób, by rząd mógł z prawem samoistnego ustanawiania taryf przeprowadzać lub pozwolić przeprowadzać tak całe pociągi, jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 10.

Cyfra kapitału zakładowego podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, jakoteż kosztów sprawienia parku kolejowego, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, tudzież odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju, nie mogą być liczone.

Gdyby po ukończeniu budowy jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, kosztą przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli kosztą będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w obrębie okresu koncesyjnego według planu amortyzacyjnego, podlegającego zatwierdzeniu rządu.

§ 11.

Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanej kolei po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny wykupna policzy się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą wykupna, strąci się zaś z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w §ie 1 czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie przez resztujący okres uwolnienia od podatku stanowi obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu uiszczyć się mającą bez opłaty podatku rentę wykupna. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się rentę wykupna w ten sposób, że się od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią oblicza podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potraça go od dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do §u 131, lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy — dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie czasowego, w §ie 1 ustanowionego uwolnienia od podatków, uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowem, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potraćć go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131, lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Czysty dochód roczny, obliczony w myśl powyższego postanowienia, płacić należy koncesyo-

naryuszce jako wynagrodzenie za wykupioną kolej aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupioną przed upływem siódmego roku ruchu lub gdyby średni dochód czysty, w myśl postanowień ustępów 1 do 3 obliczony, bez uwzględnienia dodatku w ustępach 2 i 3 przewidzianego, nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby się równała racie rocznej, potrzebnej na oprocentowanie i umorzenie według planu zaciągniętych za zezwoleniem rządu na pokrycie policzalnych kosztów zakładowych i w księgach kolejowych zabezpieczonych pożyczek, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za kolej wykupioną, będzie polegało na tem, że państwo wymienioną wyżej kwotę ryczałtową płacić będzie w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać koncesyonaryuszce podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwo zastrzega sobie prawo, pożyczki zaciągnięte dla zebrania kapitału na koncesyjonowaną kolej w kwocie według zatwierdzonego planu umorzenia w czasie wykupna jeszcze nie umorzonej, przejąć w każdym czasie w miejsce koncesyonaryuszki na siebie do wypłaty, w którym to wypadku przypadająca do wypłaty kwota wykupna obniża się o kwotę potrzebną do oprocentowania i umorzenia oznaczonego kapitału pożyczkowego, tudzież w danym razie o odpowiadającą tej kwocie kwotę dodatku, który ma być w myśl postanowień ustępów 2 i 3 doliczony do dochodu przeciętnego.

7. Państwo zastrzega sobie dalej prawo, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent w myśl postanowień powyższych punktów koncesyonaryuszce należnych, zapłacić kapitał, równający się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta — licząc odsetki od odsetek — na rok wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, gdyby w myśl postanowień ustępu 2 zawierał się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacji długu państwa. Obligacje długu państwa liczone będą w takim razie po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacje długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

8. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia pod ll. 1 do 7 przepisanego, bez dalszej zapłaty wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą pożyczek, za zezwoleniem rządowym zaciągniętych własność i używanie koncesyonowanej kolei ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, ewentualnie także koleje podjazdowe własnością koncesyonaryuszki będące i jej przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwowe kapitały ruchu i rezerwy utworzone z kapitału zakładowego, o ileby te ostatnie za zezwoleniem rządu nie były już słownie do swego przeznaczenia użyte.

9. Uchwała rządu, dotycząca się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmiona będzie przedsiębiorstwu kolejowemu w formie deklaracji rządu najpóźniej do 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracja ta określać będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupno następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego bądź jako zaspokojenie pretensyj państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają na państwo;
- c) kwotę ceny wykupna (l. 1 do 7), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania tymczasowo obliczoną, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

10. Państwo zastrzega sobie prawo ustanowienia — jednocześnie z doręczeniem deklaracji, dotyczącej się wykupna — osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby stan majątku, poczynszy od tej chwili, nie został na szkodę państwa zmieniony.

Od chwili deklaracji co do wykupienia wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości, w niej wymienionych, pozwolenia tego komisarza.

Tosamo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

11. Koncesyonaryuszka obowiązana jest mieć o to staranie, aby państwo mogło w dniu na wykupienie wyznaczonym objąć w fizyczne posiadanie wszystkie w deklaracji wykupna wymienione przedmioty majątkowe.

Gdyby koncesyonaryuszka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, będzie państwo miało prawo nawet bez jej zezwolenia i bez sądowej interwencji objąć w fizyczne posiadanie oznaczone w deklaracji przedmioty majątkowe.

Poczynszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; przeto od tej chwili przypadają wszelkie dochody ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś wszelkie wydatki ruchu.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należytości obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

12. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 9), prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych, wskutek wykupienia na państwo przechodzących.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest oddać rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby do tego celu od niej potrzebował.

§ 12.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne, oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego, a gaśnie ona po upływie tego czasu.

Rząd może uznać koncesję za zgasłą także przed upływem powyższego czasu, pod warunkami w §ie 16tym przytoczonymi.

§ 13.

Gdy koncesya upłynie i od dnia jej upłynięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, gdyby je koncesyo-

naryuszka posiadała, jakoteż rezerwowe kapitały ruchu i rezerwy, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby te ostatnie za zezwoleniem rządowym nie były już stosownie do swego przeznaczenia zużyte.

§ 14.

Tak wtedy, gdy koncesya zgaśnie jak i w razie wykupienia kolei (§ 11), zatrzymuje koncesjonaryuszka na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia rząd koncesjonaryuszkę z tym wyraźnym dodatkiem upoważnił, że nie mają one stanowić przynależności kolei.

§ 15.

Rząd ma prawo przekonać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie wykonane, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono, względnie je usunięto.

Rząd ma także prawo wglądać w zarząd kolei przez wydelegowanego przez siebie funkcyjariusza, a w szczególności nadzorować we wszelki sposób, jaki za stosowny uzna, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami i wydelegować w tym celu nadzorcze organy na koszt koncesjonaryuszki.

§ 16.

Rząd zastrzega sobie ponadto prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, na który ją nadano. W szczególności można kaucyę jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego uznać za zgasłą, gdyby niedotrzymano ustanowionych w §ie 2gim zobowiązań co do ukończenia budowy i rozpoczęcia ruchu i o ileby ewentualne przekroczenie terminu nie dało się usprawiedliwić w myśl §u 11go, lit. b, ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

Derschatta wlr.

175.

Dokument koncesyjny z dnia 26. lipca 1907,

na wązkotorową kolej lokalną z Oberbozen do Klobenstein.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadając w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami spółce akcyjnej kolei Rittnerskiej w Bolcanie koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu kolei elektrycznej, która ma być wybudowana jako kolej lokalna wązkotorowa z Oberbozen do Klobenstein, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895 i z dnia 24. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 216, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta spółka z dobrodziejstw, przewidzianych w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895.

§ 2.

Spółka obowiązana jest ukończyć budowę koncesjonowanej kolei najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać ją w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny trwający włącznie do dnia 2. lipca 1996.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, tudzież wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi — złożyć ma spółka na żądanie rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi sierocych pieniędzy.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być ma za przepadłą.

§ 3.

Do wybudowania koncesjonowanej kolei nadaje się spółce prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyznane będzie spółce co do wybudowania tych kolei podjazdowych, których budowę rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za pożyteczną.

§ 4.

Co do budowy koncesyonowanej kolei i co do ruchu na niej stosować się winna spółka do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów, dotyczących ruchu a ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych

postanowieniach dodatkowych, o tyle, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu, a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; natomiast trzymać się należy w tej mierze osobnych przepisów ruchu, które wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Zresztą wymienioną na wstępie kolej lokalną uważać należy za integralną część składową przedsiębiorstwa kolei lokalnej z Bolcany do Oberhozen (kolej Rittnerska), stanowiącego przedmiot dokumentu koncesyjnego z dnia 3. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 137, a postanowienia §§ów 5 włącznie do 15 wspomnianego dokumentu koncesyjnego znaleźć mają w zupełności zastosowanie także do kolei lokalnej, będącej przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego.

Derschatta wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 31. lipca 1907.

Treść: **M** 176. Ustawa, dotycząca dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od 1. sierpnia do 31. grudnia 1907.

176.

Ustawa z dnia 29. lipca 1907,

dotycząca dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od 1. sierpnia do 31. grudnia 1907.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiamy co następuje:

§ 1.

Upoważnia się rząd do dalszego poboru podatków bezpośrednich i opłat pośrednich w czasie od 1. sierpnia do 31. grudnia 1907 według istniejących przepisów.

§ 2.

Wydatki w czasie od 1. sierpnia do 31. grudnia 1907 pokrywać należy w miarę potrzeby na rachunek kredytów, które na rok 1907 wyznaczone będą ustawą.

§ 3.

Dotacje (kwoty) poniżej wyszczególnione mogą być użyte jeszcze do 31. grudnia 1907; o ile zaś dotacyi (kwot) tych nie wyczerpano do końca roku 1906, postępować z niemi należy tak, jak gdyby wyznaczone były w preliminarzu na rok 1907.

A. W etacie Ministerstwa spraw wewnętrznych.

Kwoty, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 29. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 163, na rok 1904 przeznaczone, a ustawą z dnia 30. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 126, (punkt G), przedłużone do końca grudnia 1906, a mianowicie:

1. tytuł 3ci, § 3ci, pozycya 4ta, na koszt budowy i wewnętrznego urządzenia nowego budynku urzędowego w XV. dzielnicy miasta Wiednia (2. rata) 140.000 K;

2. tytuł 6ty, § 5ty, pozycya 2ga, jako dodatek państwowy na regulacyę rzeki Sanny koło Celje (2. rata) 17.600 K;

3. tytuł 6ty, § 13ty, pozycya 15ta, na sprawienie czerpaka parowego dla regulacyi Wisły (3. rata) 40.000 K;

4. tytuł 7my, § 6ty, pozycya 4ta, na zakupno gruntu pod budowę gmachu urzędowego w Pilźnie 232.677 K.

B. W etacie Ministerstwa wyznań i oświaty.

Kwoty, przewidziane rozporządzeniem cesarskiem z dnia 29. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 163, na rok 1904 a przedłużone ustawą z dnia 30. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 126 (punkt G), do końca grudnia 1906, a mianowicie:

1. tytuł 8my, § 8my, na zapomogi i dotacje na Przymorzu adryatyckiem 22.400 K;

2. tytuł 8my, § 9ty, na budowę i kupno realności w Dalmaeyi, na budowę nowego muzeum archeologicznego w Splecie (4. rata) . . . 10.000 K;

3. tytuł 13ty, § 4ty, na budowę i kupno realności w celu pomieszczenia instytutu fizyologicznego niemieckiego uniwersytetu w Pradze (4ta i ostatnia rata) 100.000 K;

4. tytuł 13ty, § 4ty, na budowę i kupno realności w celu pomieszczenia instytutu chemicznego czeskiego uniwersytetu w Pradze (4ta i ostatnia rata) 300.000 K.

C. W etacie Ministerstwa kolei żelaznych.

Kwota, przewidziana na rok 1904 w cesarskiem rozporządzeniu z dnia 29. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 163, pod tytułem 6tym, § 10ty, na inwestycje i inne nadzwyczajne wydatki z powodu objęcia ruchu kolei lokalnej Celje—Wolany, a przedłużona ustawą z dnia 30. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 126 (punkt G), aż do końca grudnia 1906 375.000 K.

D. W etacie Ministerstwa sprawiedliwości.

Kwota, przewidziana na rok 1904 cesarskiem rozporządzeniem z dnia 29. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 163, w tytule 4tym, § 29tym, na budowę gmachu sądu karnego w Pradze (10. rata), a przedłużona ustawą z dnia 30. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 126 (punkt G) aż do końca grudnia 1906 . . . 156.000 K.

E. Kwoty, wyszczególnione w §ie 7ym ustawy z dnia 21. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 196.

Nadto używane być mogą aż do dnia 31. grudnia 1907 następujące kredyty, wyznaczone ustawą z dnia 6. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 63: 2,102.000 K i 540.000 K, przeznaczone na rok 1901 i na rok 1902 pod pozycją 10tą, 2,000.000 K, przeznaczone na rok 1903 pod pozycją 7mą, wkońcu

3,000.000 K, 2,800.000 K, 11,474.000 K, 2,578.000 K, 19,554.000 K, 2,078.000 K i 1,550.000 K, przeznaczone na rok 1904 pod pozycjami: 7, 11, 12, 13, 14, 17 i 19.

Zezwala się, by w roku 1907 pomiędzy przyznanymi zarządowi kolei państwowych dotacyami, objętymi liczbami pozycyi 11 do 20 programu budowlanego i inwestycyjnego, zatwierdzonego ustawą z dnia 6. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 63, co do nie zużytych jeszcze reszt dokonywano zamiany (virement).

§ 4.

Upoważnia się rząd do użycia już w roku 1907 z przyznanego na rok 1908 ustawą z dnia 24. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 129, kredytu na budowę kolei lauerneńskiej w kwocie 22.756.000 K. częściowej kwoty 2,000.000 K. tudzież w miarę potrzeby do częściowego lub całkowitego rozporządzenia już w roku 1907 przyznanego tą samą ustawą na rok 1908 kredytu na budowę linii kolejowej Celowice (Bielak) — Gorycya — Tryest — St. Andrea.

Upoważnia się dalej rząd do wydania dla wyrównania bieżących i zapadłych pretensyi przedsiębiorców budowy i liwerantów tudzież na pokrycie wykupna gruntów pod budowę kolei Pyhrneńskiej i linii kolejowej Lwów—Sambor—granica węgierska ponad przyznane ustawowo kredyty, kwoty co najwyżej 2,560.000 K, która to kwotę pokryć należy z zapasów lub nadwyżek kasowych.

§ 5.

Wykonanie tej ustawy, która z dniem ogłoszenia nabiera mocy obowiązującej, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

W Ischlu, dnia 29. lipca 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Korytowski włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXXX. — Wydana i rozesłana dnia 31. lipca 1907.

Treść: **M** 177. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia starostwa w Efferding.

177.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. lipca 1907,

dotyczące utworzenia starostwa w Efferding.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył najmiło-
ściwiej zezwolić Najwyższem postanowieniem z dnia
25. lipca b. r. na częściową zmianę administra-
cyjnego podziału arcyksięstwa Austrii powyżej Anizy,

objętego rozporządzeniem Ministerstwa spraw we-
wnętrznych z dnia 10. lipca 1868, Dz. u. p. Nr. 101,
i na utworzenie starostwa z siedzibą urzędową
w Efferding; okręg urzędowy tego starostwa obej-
mować ma wyłączone z dotychczasowego powiatu
politycznego Wels powiaty sądowe: Efferding i
Waitzenkirchen.

Starostwo w Efferding rozpocząć ma swe czyn-
ności urzędowe z dniem 12. sierpnia 1907.

Biennerth wlr.

Biuletyn państwowy

Biuletyn państwowy w sprawie państwa i państwa państwa

1907

1907

1907

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 31. lipca 1907.

Treść: № 178. Najwyższe pismo odręczne, dotyczące stosunku, w jakim królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa przyczyniać się mają w czasie od 1. lipca 1907 do 31. grudnia 1907 do wydatków na cele wspólne.

178.

Najwyższe pismo odręczne z dnia 28. lipca 1907,

dotyczące stosunku, w jakim królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa przyczyniać się mają w czasie od 1. lipca 1907 do 31. grudnia 1907 do wydatków na cele wspólne.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył najmiłośniej wydać następujące pismo odręczne:

Kochany Baronie Beck!

Ponieważ między ustawowemi Reprezentacyami królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa tudzież krajów Korony węgierskiej nie przyszło do porozumienia w myśl § 3 ustawy z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 146 (§§ 19, 20 i 21 węgierskiego artykułu XII z r. 1867), co do

stosunku, w jakim się mają one przyczyniać do wydatków na cele wspólne, postanawiam na podstawie § 3 powołanej ustawy (§ 21 powołanego artykułu), że do pokrycia wydatków na cele wspólne w czasie od 1. lipca 1907 do 31. grudnia 1907, pozostałych po odcignięciu w myśl ustawy z dnia 8. czerwca 1871, Dz. u. p. Nr. 49, dwóch procentów na koszt skarbu węgierskiego, przyczyniać się mają królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa w stosunku $66 \frac{46}{49}$ procentu a kraje korony węgierskiej w stosunku $33 \frac{3}{49}$ procentu.

Polecam Panu, podać to do powszechnej wiadomości.

Ischl, dnia 28. lipca 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Przegląd literatury

Przegląd literatury w dziedzinie nauk przyrodniczych

Wydawnictwo: 1957 - 1958 - 1959

Wydawnictwo: 1957 - 1958 - 1959

Wydawnictwo: 1957 - 1958 - 1959

Wydawnictwo: 1957 - 1958 - 1959

Wydawnictwo: 1957 - 1958 - 1959

Wydawnictwo: 1957 - 1958 - 1959

Wydawnictwo: 1957 - 1958 - 1959

Wydawnictwo: 1957 - 1958 - 1959

Wydawnictwo: 1957 - 1958 - 1959

Wydawnictwo: 1957 - 1958 - 1959

Wydawnictwo: 1957 - 1958 - 1959

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXXXII. — Wydana i rozesłana dnia 1. sierpnia 1907.

Treść: **M** 179. Rozporządzenie, dotyczące określenia właściwości rad przybocznych władz przemysłowych, utworzonych przez wydziały powiatowych związków stowarzyszeń.

179.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 19. lipca 1907,

dotyczące określenia właściwości rad przybocznych władz przemysłowych, utworzonych przez wydziały powiatowych związków stowarzyszeń.

Na zasadzie § 130. i ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., o zmianie i uzupełnieniu ustawy przemysłowej, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

O ile związek stowarzyszeń (związek powiatowy), na zasadzie postanowień ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., istniejący a w myśl statutów do obszaru jednego powiatu politycznego ograniczony obejmuje przynajmniej dwie trzecie wszystkich stowarzyszeń albo wszystkie w powiecie tym dla rękodzielniczych przemysłów znajdujące się stowarzyszenia — w obu przypadkach jednak nie mniej niż trzy stowarzyszenia — tworzy wydział tegoż radę przyboczną władzy przemysłowej pierwszej instancji.

Ta rada przyboczna ma wydawać opinię fachową we wszystkich sprawach odnoszących się do organizacji stowarzyszeń przemysłowych i należą-

cych do nich zakładów w ogólności, następnie w sprawach dotyczących się tak gospodarskich jak humanitarnych przedsiębiorstw, tudzież urządzeń stowarzyszeń związkowych, dla zawodowego kształcenia się, o których władza przemysłowa pierwszej instancji rozstrzyga bądź sama, bądź też przedkłada wnioski władzy wyższej, do rozstrzygnięcia powołanej.

Rada przyboczna powołana jest dalej na wezwanie władzy przemysłowej pierwszej instancji wydawać opinię co do zarządzeń władzy w sprawie regulowania przemysłów należących do stowarzyszeń związkowych jako też co do innych zasadniczo ważnych rozstrzygnięć i zarządzeń w zakresie stosowania przepisów ustawy przemysłowej do oznaczonych przemysłów.

W szczególności władza przemysłowa pierwszej instancji wysłuchać ma radę przyboczną:

1. przed zawiązaniem nowych stowarzyszeń w obwodzie związkowym (§ 106., ustęp 1., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26.);

2. przed oznaczeniem okręgu terytorialnego poszczególnego stowarzyszenia w obwodzie związkowym (§ 109. powołanej ustawy);

3. przed połączeniem dwóch lub więcej stowarzyszeń związkowych w jedno stowarzyszenie, jeżeli tylko choćby jedno z połączyć się mających stowarzyszeń należy do związku (§ 111., ustęp 1., powołanej ustawy);

4. przed przekształceniem stowarzyszeń związkowych (§ 111., ustęp 2.; i 111. a powołanej ustawy);

5. przed przydzieleniem poszczególnych kategorii przemysłu albo poszczególnych przemysłów do jednego ze stowarzyszeń związku (§ 112., ustęp 1. i 4., powołanej ustawy);

6. przed zaprowadzeniem egzaminu na majstrów w poszczególnych stowarzyszeniach obwodu związkowego, przed zatwierdzeniem regulaminu egzaminacyjnego jak i przed nadaniem pewnym zakładom w obwodzie związkowym prawa do przedsięwzięcia egzaminu na majstrów (§ 114. a, ustęp 1. i 4., powołanej ustawy);

7. przed zatwierdzeniem układów stowarzyszeń związkowych co do stosunku pracy (§ 114. b powołanej ustawy);

8. przed wydaniem zasadniczych rozstrzygnięć lub zarządzeń odnoszących się do terminatorów a w szczególności przed wydaniem przepisów co do egzaminu na czeladników (ustanowienie przewodniczącego, wydanie regulaminów egzaminacyjnych [§§ 104. b i 104. c powołanej ustawy]) dla stowarzyszeń związkowych;

9. przed oznaczeniem przemysłów rękodzielniczych drogą rozporządzeń lub przed zmianą podziału grup przemysłów rękodzielniczych (§ 1., ustęp 4., powołanej ustawy);

10. przed oznaczeniem istniejących w obwodzie związkowym, ustawie przemysłowej nie podlegających przedsiębiorstw i ich zakładów pomocniczych, którym drogą rozporządzenia przyznaje się przywilej tego rodzaju, że zatrudnienie w nich stawia się na równi z zajęciem w charakterze terminatora lub pomocnika w przemysłach rękodzielniczych (§ 14. b, ustęp 2., powołanej ustawy);

11. przed udzieleniem dyspensy od obowiązku przedłożenia dowodu uzdolnienia dla właścicieli przemysłów sposobem rękodzielniczym uprawianych lub przemysłów koncesyjonowanych, do dowodu takiego przywiązanych, w przypadku przejścia do przemysłu rodzajem pokrewnego, względnie równoczesnego uprawiania przemysłów rodzajem pokrewnych, o ile odnośne przemysły zastąpione są w stowarzyszeniach związku (§ 14. c, ustęp 1., powołanej ustawy);

12. przed oznaczeniem w drodze rozporządzenia przemysłów rękodzielniczych, zwyczajnie przez niewiasty uprawianych (§ 14. d, ustęp 2., powołanej ustawy);

13. przed zaprowadzeniem w drodze rozporządzenia dowodu szczególniejszego uzdolnienia dla pewnych kategorii przemysłu gospodniego i szynkarskiego, o ile odnośne przemysły zastąpione są w stowarzyszeniach związku (§ 23., ustęp 3., powołanej ustawy);

14. przed oznaczeniem w drodze rozporządzenia poszczególnych przemysłów jako przywiązanych do koncesyi (§ 24. powołanej ustawy);

15. przed ustaleniem taryf maksymalnych po myśli § 51. powołanej ustawy, o ile stowarzyszenia zawodowe odnośnych przemysłów należą do związku;

16. przed policyjno-przemysłowem [uregulowaniem poszczególnych kategorii przemysłu, o ile one zastąpione są w stowarzyszeniach związku (§ 54., ustęp 2., powołanej ustawy);

17. przed ustaleniem wyjątków od przepisów o spoczynku niedzielnym przy poszczególnych kategoriach przemysłu wytwórczego (artykuł VII., ustęp 3., w brzmieniu ustawy z dnia 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 125.) i przy przemysłach handlowych (artykuł IX. powołanej ustawy), o ile są one zastąpione w związku.

Rada przyboczna może dalej także z własnej inicjatywy przedkładać władzy przemysłowej pierwszej instancji wnioski i opinie z zakresu stosowania przepisów ustawy przemysłowej, tudzież z zakresu porządkowania spraw policyjno-przemysłowych, dla których władza ta jest właściwą.

Prawo odwołania się przeciw rozstrzygnięciom i zarządzeniom władzy przemysłowej, przez tę władzę po wysłuchaniu rady przybocznej wydanym, nie przysługuje tej radzie.

§ 2.

Radę przyboczną zwołuje władza przemysłowa pierwszej instancji w razie potrzeby, na każdy sposób jednak raz na kwartał na posiedzenia, które się nie odbywają publicznie. Przed każdym zwołaniem winna władza przemysłowa wysłuchać naczelnika związku co do terminu zwołania, zaznajamiającego z porządkiem dziennym.

Przewodniczy naczelnik związku, względnie jego zastępca, do którego należy kierownictwo obradami.

Co do zdolności powzięcia uchwały rady przybocznej obowiązują postanowienia statutu związkowego o zdolności powzięcia uchwały wydziału związkowego.

Dla udzielenia informacji, gdyby były potrzebne, znajdować się ma na posiedzeniach Rady przybocznej urzędnik władzy przemysłowej pierwszej instancji, który każdego czasu zabierać może głos.

Instruktor stowarzyszenia ma prawo brać udział w obradach rady przybocznej z głosem doradczym.

Rada przyboczna wydaje opinie na podstawie uchwał powziętych pojedynczą większością głosów obecnych członków wydziału.

Z rozpraw rady przybocznej prowadzi się protokół uchwał.

§ 3.

W przypadkach nagłych może władza przemysłowa zaniechać zwołania rady przybocznej i spowodować powzięcie uchwały przez nią drogą pisemną, przyczem do wydania opinii wyznaczyć należy odpowiedni termin.

§ 4.

Gdyby uchwała, pomimo powtórnego zwołania przez władzę rady przybocznej, nie przyszła do skutku, lub też gdyby w przypadku pisemnego zasięgnięcia opinii, termin do jej wydania nie został dotrzymany, mogą być odnośne zarządzenia władzy wydane bez opinii rady przybocznej.

§ 5.

Funkcyą członków rady przybocznej jest urzędem honorowym; o ile członkowie ci mają prawo do zwrotu koniecznych wydatków z majątku związkowego, postanawia statut związkowy.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26. Z chwilą tą przestaje obowiązywać rozporządzenie ministerjalne z dnia 20. marca 1897, Dz. u. p. Nr. 83.

Bienerth wlr.

Fort wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 10. sierpnia 1907.

Treść: (Nr 180—183.) 180. Rozporządzenie, dotyczące oznaczenia tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, zastępują dowód należytego ukończenia nauki. — 181. Rozporządzenie, dotyczące osobnego postępowania pod względem dowodu uzdolnienia w poszczególnych miejscowościach z przemysłami wymienionymi w § 1., ustępie 3., punkcie 53., ustawy z dnia 5. lutego 1907. — 182. Rozporządzenie, dotyczące chwili wejścia w życie przepisów §§ 13. a i 38., ustępu 3. do 6., ustawy o dowodzie uzdolnienia w przemysłach handlowych w Czerniowcach z dnia 5. lutego 1907. — 183. Rozporządzenie, dotyczące koncesjonowanego przemysłu przedsiębiorstw pogrzebowych.

180.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wy- znań i oświaty z dnia 26. lipca 1907,

dotyczące oznaczenia tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych zastępują dowód należytego ukończenia nauki.

Na zasadzie § 14. d, ustępu 3., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany i uzupełnienia ustawy przemysłowej, rozporządza się, jak następuje:

§ 1.

Świadectwa ukończenia ze skutkiem tych przemysłowych zakładów naukowych, które odpowiednio do norm, przez Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministrem handlu każdorazem ustalonych, są zorganizowane i w których odbywa się nauka praktyczna i zawodowe wykształcenie w przemyśle krawieckim, zastępują przy zgłaszaniu

przez kobiety przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, dowód prawidłowego ukończenia nauki (świadectwo wyzwolenia na czeladnika, względnie egzamin na czeladnika).

W dodatku do tego rozporządzenia podane są przemysłowe zakłady naukowe, które obecnie odpowiadają warunkom wspomnianym w poprzedzającym ustępie.

W świadectwach odejścia tych uprzywilejowanych zakładów dodać należy następującą klauzulę:

„Świadectwo to zastępuje na zasadzie § 14. d, ustępu 3., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., i rozporządzenia ministerialnego z dnia 26. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 180., przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, dowód prawidłowego ukończenia nauki (świadectwo wyzwolenia na czeladnika, względnie egzamin na czeladnika).“

§ 2.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., o zmianie i uzupełnieniu ustawy przemysłowej.

Fort wlr.

Marchet wlr.

Dodatek do § 1., ustępu 2. rozporządzenia.

Spis przemysłowych zakładów naukowych.

Szkoły członków gremium zjednoczonych prywatnych zakładów naukowych dla robót ręcznych, szycia bielizny i szycia na maszynie, kroju i krawiectwa w Wiedniu,

zawodowa szkoła krawiectwa stowarzyszenia pomocy dla dziewcząt w Wiedniu,

prywatna szkoła zawodowa dla kobiecych robót ręcznych humanitarnego stowarzyszenia kobiet „Selbsthilfe“ w Wiedniu,

szkoła pracy fundacji Diehla w Wiedniu,

szkoła krawiectwa wiedeńskiego zarobkowego stowarzyszenia kobiet,

szkoła pracy styryjskiego stowarzyszenia przemysłowego w Gracu,

szkoła pracy stowarzyszenia szkolnego gospodyń w Gracu,

szkoła kroju rady nadzorczej szkoły gospodarstwa domowego w Marburgu,

szkoła pracy stowarzyszenia kobiet w Celowcu,

szkoła pracy I. przemysłowego stowarzyszenia kobiet dla królestwa Czech w Pradze,

praska przemysłowa szkoła miejska dla uzupełnienia wykształcenia dziewcząt,

szkoła stowarzyszenia „Ženský výrobní spolek“ w Pradze,

uzupełniająca szkoła przemysłowa dla dziewcząt w Karolinenthalu,

uzupełniająca szkoła przemysłowa dla dziewcząt w Pardubicach,

szkoła pracy dla dziewcząt stowarzyszenia „Ženský výrobní spolek“ w Chrudymie,

kurs sporządzania sukien zarobkowego stowarzyszenia kobiet w Bernie,

szkoła pracy stowarzyszenia „Vesna“ w Bernie,

szkoła pracy „Pöttlingum“ w Ołomuńcu,

szkoła pracy stowarzyszenia „Světla“ w Mezerzy Wielkim.

181.

**Rozporządzenie Ministra handlu
w porozumieniu z Ministrem spraw
wewnętrznych z dnia 26. lipca
1907,**

dotyczące osobnego postępowania pod względem dowodu uzdolnienia w poszczególnych miejscowościach z przemysłami wymienionymi w § 1., ustępie 3., punkcie 53., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26.

Na zasadzie § 1., ustępu 4., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany

i uzupełnienia ustawy przemysłowej postanawia się, że wymienione w § 1., ustępie 3., punkcie 53. tej ustawy przemysły rękodzielnicze: „pokostnictwo i lakiernictwo, malarstwo szyldów i napisów, zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, pozłotnictwo i stafirownictwo, malarstwo pokojowe“ uważane być mają pod względem dowodu uzdolnienia na niżej podanych obszarach miejscowości, jako wymienione w oznaczonych tu osobnych punktach.

I.

Dla obszaru stołecznego miasta Lincz:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych;
- d) pozłotnictwo i stafirownictwo;
- e) malarstwo pokojowe.

II.

Dla obszaru stołecznego miasta Solnogrodu:

- a) pokostnictwo, malarstwo szyldów i napisów, zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, malarstwo pokojowe;
- b) lakiernictwo;
- c) pozłotnictwo i stafirownictwo.

III.

Dla obszaru stołecznego miasta Gracu:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, pozłotnictwo i stafirownictwo;
- d) malarstwo pokojowe.

IV.

Dla obszaru stołecznego miasta Lublany:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, pozłotnictwo i stafirownictwo;
- d) malarstwo pokojowe.

V.

Dla obszaru królewskiego stołecznego miasta Pragi i gmin należących do praskiego obwodu policyjnego:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych;
- d) pozłotnictwo i stafirownictwo;
- e) malarstwo pokojowe.

VI.

Dla obszaru stołecznego miasta Berna:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, pozłotnictwo i stafirownictwo;
- d) malarstwo pokojowe.

VII.

Dla obszaru królewskiego stołecznego miasta Lwowa:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, pozłotnictwo i stafirownictwo;
- d) malarstwo pokojowe.

VIII.

Dla obszaru królewskiego stołecznego miasta Krakowa:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, pozłotnictwo i stafirownictwo;
- d) malarstwo pokojowe.

IX.

Dla obszaru stołecznego miasta Czerniowiec:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych;
- d) pozłotnictwo i stafirownictwo;
- e) malarstwo pokojowe.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązkowej równocześnie z ustawą z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26.

Bienert wlr.

Fort wlr.

182.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 30. lipca 1907,

dotyczące chwili wejścia w życie przepisów §§ 13. a i 38., ustępu 3. do 6., ustawy o dowodzie uzdolnienia w przemysłach handlowych w Czerniowcach z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26.

Na zasadzie artykułu III., ustępu 5., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczą-

cej zmiany i uzupełnienia ustawy przemysłowej, rozporządza się, co następuje:

Przepisy §§ 13. a i 38., ustępu 3. do 6., powołanej ustawy o dowodzie uzdolnienia w przemysłach handlowych nabierają mocy obowiązującej na obszarze stołecznego miasta Czerniowiec z dniem 16. sierpnia 1907.

Fort wlr.

183.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem wy- znań i oświaty z dnia 1. sierpnia 1907,

dotyczące koncesjonowanego przemysłu przedsię-
biorstw pogrzebowych.

Na zasadzie §§ 21. g, 23., ustępu 1. i 54., ustępu 2., ustawy przemysłowej (ustawa z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26.) rozporządza się:

§ 1.

Zakres uprawnień przedsiębiorstwa pogrzebowego może obejmować:

- a) dostawienie przedmiotów potrzebnych do wystawienia zwłok na katafalku, uroczystości pogrzebowych, przewiezienia zwłok, ich grzebania i ekshumacyi;
- b) załatwienie czynności i prac potrzebnych do wykonania funkcji wspomnianych pod lit. a;
- c) sporządzanie przedmiotów potrzebnych do wykonania wspomnianych pod lit. a funkcji, tudzież do załatwiania czynności i uskuteczniania prac wspomnianych pod lit. a i b, o ile sporządzanie to nie jest przedmiotem jakiego rękodzielniczego lub koncesjonowanego przemysłu.

To uprawnienie przemysłowe nie narusza praw kościołów i towarzystw religijnych do wyłącznego odprawiania uroczystych nabożeństw pogrzebowych (funkcji rytualnych) bez względu na to, czy uroczystości te odbywać się mają w domu żałoby, w domu Bożym, na cmentarzu lub gdziekolwiek indziej, następnie do dostarczania przedmiotów potrzebnych do tych funkcji, w końcu prawa do bicia w dzwony kościelne, tudzież dostarczania muzyki kościelnej i wszelkich innych służb i czynności kościelnych związanych z funkcjami rytualnymi.

§ 2.

Ubiegający się o koncesję na utrzymywanie przedsiębiorstwa pogrzebowego winni w podaniu podać dokładnie te z oznaczonych w § 1. uprawnień, o które się starają; w razie udzielenia koncesyi należy w dekreście nadania wymienić szczegółowo nadane uprawnienia.

§ 3.

Starający się o koncesję na utrzymywanie przedsiębiorstwa pogrzebowego mają równocześnie z podaniem o koncesję przedłożyć w pięciu wygotowaniach dokładną szczegółową taryfę opłat.

O ile wypłata przypadających według obowiązujących w danym razie przepisów należitości dla funkcyonaryuszów duszpasterstwa lub też dla innych kościelnych i wyznaniowych organów odbywa się za pośrednictwem koncesyjonowanego przedsiębiorstwa pogrzebowego, należy w taryfie podać wyraźnie przy wszystkich odnośnych pozycjach kwotę przypadającą dla wspomnianych funkcyonaryuszów i organów.

§ 4.

Przedłożoną taryfę opłat zatwierdza władza przemysłowa I. instancji, której też przedkładać się będzie do zatwierdzenia wszelką późniejszą zmianę taryfy.

Taryfę opłat zatwierdza się w razie udzielenia koncesyi równocześnie z nadaniem tejże przez polityczną władzę krajową.

§ 5.

Zatwierdzenia taryfy należy w szczególności wtedy odmówić, gdy ta nie odpowiada miejscowym stosunkom lub też, jeżeli wspomniane w § 3., ustępie 2. należitości albo wogóle nie są osobno wyszczególnione lub też wyrażone nie w kwotach przez władze powołane oznaczonych.

§ 6.

Taryfę opłat, opatrzoną klauzulą zatwierdzenia, należy w lokalach przedsiębiorstw pogrzebowych dla ruchu stron przeznaczonych przybić w odpowiedniej liczbie wygotowań na miejscu w oczy wpadającym i utrzymywać ją stale w stanie czytelnym.

W razie zawarcia interesu przedsiębiorcy obowiązany jest wręczyć stronie w czas egzemplarz za-

twierdzonej taryfy opłat i przy wykonywaniu przedsiębiorstwa ściśle się jej trzymać.

Przekroczenia zatwierdzonej taryfy opłat karane będą po myśli postanowień karnych ustawy przemysłowej.

§ 7.

Ubiegający się o koncesję celem utrzymywania przedsiębiorstwa pogrzebowego winni oprócz dopełnienia warunków wymaganych do osiągnięcia każdego przemysłu koncesyjonowanego, wydanych po myśli obowiązujących w danym razie na zasadzie § 23., ustępu 1., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., przepisów wykazać się dostatecznem ogólnem wykształceniem, odpowiadającym dotyczącym stosunkom miejscowym i zakresowi uprawnień do wykonywania koncesyi, o które się ubiegają, a nadto złożyć dowód odpowiedniego zawodowego wykształcenia.

Władza polityczna jako władza przemysłowa i sanitarna ma — na zasadzie 54., ustępu 2., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., a zarazem w wykonaniu przyznanego jej w §§ 1., 2. i 6. ustawy z dnia 30. kwietnia 1870, Dz. u. p. Nr. 68., prawa nadzoru w sprawach sanitarnych tudzież przysługującego jej prawa kontroli gmin pod względem spraw policyjno-sanitarnych, tymże gminom w myśl § 4. tuż powołanej ustawy w poręczonym zakresie działania przydzielonych — wydawać dla wykonywania przedsiębiorstw pogrzebowych osobne zarządzenia, któreby były w miejscu wskazane ze względu na powszechną ochronę zdrowia, zwłaszcza w przypadku zaraźliwych chorób i epidemii.

Także poza tem obowiązane są przedsiębiorstwa pogrzebowe przestrzegać policyjno-sanitarnych przepisów i zarządzeń. W razie nieprzestrzegania tych przepisów i zarządzeń, jak i osobnych rozporządzeń po myśli ustępu 1. tego paragrafu przez władze polityczne wydanych, stosować należy postanowienia karne działu VIII. ustawy przemysłowej.

§ 9.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany i uzupełnienia ustawy przemysłowej.

Bienert hr.

Fort hr.

Marchet hr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 10. sierpnia 1907.

Treść: (184—189.) 184. Obwieszczenie, którem ogłasza się zaliczenie gminy miejskiej Mies do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 185. Rozporządzenie, dotyczące wypłaty pensyi emerytalnych i poborów zaopatrzenia przez dopisanie do aktywów na konto czekowe uprawnionego do poboru przy c. k. urzędzie pocztowej kasy oszczędności. — 186. Obwieszczenie, dotyczące rozszerzenia uprawnień cłowych c. k. pobocznego urzędu cłowego w Ebersdorf. — 187. Rozporządzenie, dotyczące poborów adjunktów, ustanowionych przy poszczególnych instytucjach naukowych uniwersytetów i innych szkół wyższych. — 188. Rozporządzenie, dotyczące remuneracyi asystentów na uniwersytetach i akademiach technicznych, na akademii rolniczej, na weterynarskich i innych akademiach. — 189. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Wszetynu do Karłowic Wielkich.

184.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 20. kwietnia 1907,

którem ogłasza się zaliczenie gminy miejskiej Mies do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Dodatkowo do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214., zalicza się w porozumieniu z c. i k. Ministerstwem wojny gminę miejską Mies w Czechach do dziewiątej klasy taryfy czynszowej dla wojskowych celów kwaterunkowych, obowiązującej do końca roku 1910.

Korytowski wlr.

Latscher wlr.

185.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izłą obrachunkową z dnia 10. lipca 1907,

dotyczące wypłaty pensyi emerytalnych i poborów zaopatrzenia przez dopisanie do aktywów na konto czekowe uprawnionego do poboru przy c. k. urzędzie pocztowej kasy oszczędności.

Odnosnie do rozporządzenia z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 245, dotyczącego uszczelnienia wypłat na rachunek dolnoaustriackich władz skarbowych przez c. k. pocztową kasę oszczędności, ogłasza się, że zamieszkałe w kraju osoby, które należą do klirynkowego obrotu c. k. urzędu pocztowej kasy oszczędności, uzyskać mogą wypłatę swych pensyi emerytalnych albo poborów zaopatrzenia zapomocą dopisania do aktywów na ich konto czekowe przy urzędzie pocztowej kasy oszczędności także wtedy, gdy mają miejsce zamieszkania poza obrębem Austrii Dolnej.

W tym celu oznajmić jedynie należy właściwej krajowej władzy skarbowej zapomocą pisemnego

podania życzenie odbierania pensji albo poborów zaopatrzenia w drodze dopisania do aktywów na konto czekowe przy c. k. urzędzie pocztowej kasy oszczędności, podając numer konta i składając oświadczenie, że strona zgadza się na pobór należności stemplowej od pokwitowania zapomocą potrącenia od kwot przypisać się mających.

Przedkładania pokwitowań, następnie przepisanych w innym razie potwierdzeń co do pozostawiania przy życiu i co do pobytu, względnie co do dalszego trwania wdowieństwa, w tych wypadkach już się nie wymaga; natomiast przepisane dla wypłaty dodatków na wychowanie, pensji sierocych i dańków z łaski potwierdzenia okoliczności miarodajnych dla uprawnienia do poboru, muszą być także w razie wypłaty przez dopisanie do aktywów na konto czekowe strony w pocztowej kasie oszczędności przedtem przedłożone, a to departamentowi rachunkowemu dolnoaustriackiej krajowej Dyrekcji skarbu.

Korytowski wlr.

Forst wlr.

186.

Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 15. lipca 1907,

dotyczące rozszerzenia uprawnień cłowych c. k. pobocznego urzędu cłowego w Ebersdorf.

C. k. poboczny urząd cłowy I. klasy w Ebersdorf upoważnia się do wymierzania cła wchodowego od nici bawelnianych Nrów 183—187 aż do należności celnej w kwocie 200 K za każdą naraz wchodzącą partię.

Korytowski wlr.

Forst wlr.

187.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z dnia 18. lipca 1907,

dotyczące poborów adjunktów, ustanowionych przy poszczególnych instytutach naukowych uniwersytetów i innych szkół wyższych.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 4. lipca 1907 zarządzam, co następuje:

1. Pensję adjunktów ustanowionych przy poszczególnych naukowych instytutach uniwersytetów i innych akademiach (z wyjątkiem tak zwanych adjunktów astronomicznych, wcielonych do IX. klasy rangi urzędników państwowych z ich systemizowanymi poborami) oznacza się na 2400 K rocznie.

2. Pensja ta podwyższa się po każdym trzech latach aż włącznie do dziewiątego, na posadzie adjunkta przebytego roku służby o 300 K (dodatki trzyletnie) aż do rocznej kwoty 3.300 K.

3. Adjunkci ci otrzymują dodatek aktywalny IX. klasy rangi urzędników państwowych, który to dodatek w razie korzystania z pomieszkania w naturze wymierzać się będzie tylko w połowie.

4. Postanowienia te nabierają mocy obowiązującej z dniem 1. kwietnia 1907.

Przebyty przed tym czasokresem na posadzie adjunkta (punkt 1.) czas służby policzony będzie przy przypisywaniu dodatków trzyletnich (punkt 2.).

5. Tem samem tracą moc obowiązującą dotychczasowe postanowienia co do pensji adjunktów oznaczonych w punkcie 1., jakoteż w szczególności reskrypt ministerialny z dnia 15. lutego 1899, l. 3452, dotyczący przyznanych dotychczas adjunktom instytutowym przy uniwersytetach dodatków pięcioletnich.

Marchet wlr.

188.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z dnia 18. lipca 1907,

dotyczące remuneracji asystentów na uniwersytetach i akademiach technicznych, na akademii rolniczej, na weterynarskich i innych akademiach.

Odnosnie do §u 3., ustępu 2. ustawy z dnia 31. grudnia 1896, Dz. u. p. Nr. 8. z r. 1897, jakoteż do §u 7. rozporządzenia ministerialnego z dnia 1. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 9., względnie z dnia 25. czerwca 1904, Dz. u. p. Nr. 70., zarządzam z mocą obowiązującą od dnia 1. kwietnia 1907 co do remuneracji asystentów na uniwersytetach i akademiach technicznych, na akademii rolniczej, na weterynarskich i innych akademiach, co następuje:

1. Prawidłowa remuneracja (adjutium) tych asystentów, którzy w miarę §u 1. rozporządzenia

ministeryalnego z dnia 1. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 9., są ustanowieni i którym wskutek tego przysługuje charakter urzędników państwowych, wynosi 1400 K rocznie i podwyższa się w razie nieprzerwanego, od chwili uzyskania tego charakteru urzędnika państwowego liczyć się mającego czasu służby, po każdym dwóch latach o 300 K aż do kwoty 2600 K rocznie.

Przy przyznawaniu wyższych remuneracji policzyć należy asystentom, pozostającym obecnie w służbie po myśli §u 1. powołanego rozporządzenia, wszystkie przed dniem 1. kwietnia 1907 nieprzerwanie wysłużone lata, o ile oni już dotychczas prawidłowe remuneracje asystentów pobierali i do prawidłowych tychże podwyższeń byli uprawnieni.

2. Ci asystenci, którzy po myśli §u 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 9., ustanowieni są pomocniczo (bez wykazania austriackiego obywatelstwa albo wymaganego uzdolnienia naukowego, § 1., *a. b. c* powołanego rozporządzenia), zatem bez charakteru urzędnika państwowego, otrzymują przez czas trwania tego ich zajęcia nie ulegającą zmianie remunerację w kwocie 1400 K rocznie.

Pozostający już obecnie w służbie po myśli §u 2. powołanego rozporządzenia asystenci, o ile w miarę dotychczasowych norm pobierają wyższą prawidłową remunerację, pobierać ją będą i nadal i mają prawo w razie ich ponownego ustanowienia do ustalonych dotychczas wyższych prawidłowych remuneracji: skoro ci asystenci osiągną kwalifikację wymaganą do uzyskania charakteru urzędnika państwowego (§ 1 powołanego rozporządzenia), traktowani być mają pod względem wymiaru ich remuneracji, przy policzeniu ich całego nieprzerwanego czasu służby, według 2. ustępu punktu 1. niniejszego rozporządzenia.

3. Co do tych asystentów, którzy oprócz pomieszkania w naturze otrzymują jeszcze inne emolumenta, jak wolne utrzymanie w zakładzie albo tym podobne, albo też, którzy ze względu na inne odrębne stosunki ustanowieni są z mniejszą jak prawidłową remuneracją albo też bez remuneracji, nie najdzie żadna zmiana.

4. Tem samem tracą moc obowiązującą reskrypty ministeryalne z dnia 24. września 1900, l. 24015, Dziennik rozporządzeń ministeryalnych Nr. 52. (dotyczący asystentów na medycznych i filozoficznych wydziałach uniwersytetów), następnie z dnia 12. marca 1901, l. 5669, Dziennik rozporządzeń ministeryalnych Nr. 13. (dotyczący asystentów na technicznych akademiach i na akademii rolniczej), jakoteż te reskrypty ministeryalne,

którymi dotychczas remuneracje asystentów na innych, na wstępie niniejszego rozporządzenia oznaczonych akademiach, były uregulowane.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia znajdują zastosowanie w myśl reskryptu ministeryalnego z dnia 19. kwietnia 1902, l. 2062, także do asystentów przy stacji zoologicznej w Tryeście a w myśl reskryptu ministeryalnego z dnia 13. stycznia 1903, l. 6273 z r. 1902, także do asystentów Centralnego zakładu dla meteorologii i geodynamiki.

Wysokość remuneracji dla konstruktorów, ustanowić się mających na akademiach technicznych, oznaczy się w myśl reskryptu ministeryalnego z dnia 3. stycznia 1899, l. 25981 z r. 1898, Dziennik rozporządzeń ministeryalnych Nr. 1 z r. 1899, w każdym poszczególnym wypadku.

Marchet wlr.

189.

Dokument koncesyjny z dnia 27. lipca 1907,

na kolej lokalną z Wszetynu do Karłowic Wielkich.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami właścicielowi fabryki Drowi Alfredowi Reichowi we Wiedniu w spółce z właścicielem fabryki Teodorem Thonetem we Wszetyń, burmistrzem Antonim Kroupą w Howężi, burmistrzem Edmundem Haverlandem w Nowym Hrozenkowie i burmistrzem Rudolfem Zahradą w Karłowicach Wielkich koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu parowej kolei żelaznej, która ma być wybudowana jako zwyczajnotorowa kolej lokalna ze stacji Wszetyn na linii kolei państwowych Mährisch—Weiskirchen—Wszetyn do Karłowic Wielkich a to w myśl postanowień ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238., jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895, z dnia 24. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 216. i z dnia 19. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 68., pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Względem kolei, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzystają koncesjonariusze z dobrodziejstw przewidzianych w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

§ 2.

Kolei koncesyonowanej zapewnia państwo na czas od otwarcia ruchu aż do upływu 76go roku okresu koncesyjnego gwarancję czystego dochodu rocznego w tej wysokości, jakiej wymagać będzie zabezpieczenie oprocentowania po cztery od sta i amortyzacji pożyczki pierwszeństwa, celem zgromadzenia kapitału zaciągnąć i w przeciągu powyższego okresu umorzyć się mającej, a to w taki sposób, że gdyby czysty dochód roczny nie dorównywał sumie zagwarantowanej, część niedostającą dopłaci rząd.

Wspomnianą pożyczkę pierwszeństwa zaciągnąć jednak wolno tylko do tej, przez rząd w swoim czasie oznaczyć się mającej imiennej wysokości, której wymagać będzie uzyskanie sumy 12,040.000 K w gotówce.

§ 3.

Z czystego rocznego dochodu, w §ie 2 zagwarantowanego, obracać należy na umorzenie pożyczki pierwszeństwa, która ma być zaciągnięta, taką kwotę, jaka wypadnie według planu amortyzacyjnego, przez rząd zatwierdzonego.

§ 4.

Dodatek, który rząd ma opłacić z tytułu przyjęcia gwarancji, wypłacany będzie po sprawdzeniu przedłożonego ze wszystkimi dowodami rachunku rocznego a to najpóźniej w trzy miesiące po jego przedłożeniu.

Jednakże na opłatę umówionych odsetek od pożyczki, tudzież na umarzanie pożyczki stosownie do planu w oznaczonych terminach płatności, skarb państwa wypłacać będzie już i przed tym terminem — w miarę potrzeby, sprawdzonej na podstawie preliminarza przychodów i z zastrzeżeniem ostatecznego obliczenia się na podstawie rachunku rocznego — kwoty częściowe, jeżeli koncesjonariusze tego zażądają na sześć tygodni przed terminem płatności.

Gdyby po ostatecznem ustaleniu rachunku rocznego — który przedłożyć należy ile możności w przeciągu trzech miesięcy po upływie roku administracyjnego — pokazało się, że zaliczki wymierzono za wysoko, winni koncesjonariusze bezzwłocznie zwrócić otrzymaną nadwyżkę.

Z roszczeniem prawa do dopłaty ze strony państwa zgłaszać się należy najpóźniej w przeciągu roku po upływie dotyczącego roku administracyjnego, gdyż w przeciwnym razie prawo to gaśnie.

§ 5.

Kwotę, którą rząd zapłaci wskutek przyjęcia gwarancji, uważać należy tylko za zaliczkę, podlegającą oprocentowaniu po cztery od sta rocznie.

Gdy czysty dochód kolei przewyższa zagwarantowaną sumę roczną, dotyczącą nadwyżka oddawana być ma bezzwłocznie rządowi na spłacenie udzielonej zaliczki wraz z odsetkami aż do całkowitego jej umorzenia.

W przypadku tym ma zaspokojenie płatnych odsetek pierwszeństwo przed zwrotem zaliczek.

Pretensje państwa z tytułu zaliczek lub odsetek — nie zapłaconych jeszcze w chwili, gdy koncesya zgaśnie lub gdy kolej zostanie wykupiona — zaspokojone będą z pozostałego jeszcze majątku przedsiębiorstwa, do którego w szczególności zalicza się także wynagrodzenie, które ma być zapłacone tytułem wykupna kolei (§ 17).

§ 6.

Koszta notowania obligów na giełdach krajowych i zagranicznych, opłaty stemplowe od kuponów jakoteż podatki, które po upływie wolności podatkowej przedsiębiorstwo ma opłacać, wolno umieszczać w rachunku ruchu jako pozycję wydatkową.

Toż samo odnosi się do dodatków za zawiadownstwo, przypadających od zaciągniętej pożyczki pierwszeństwa, jakoteż do podatków i należności, któreby miały być zwracane instytucji finansowej, udzielającej pożyczki.

Od dopłat państwa nie opłaca przedsiębiorstwo żadnego podatku.

§ 7.

Budowę koncesyonowanych kolei należy skończyć najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego. Gotowe koleje oddać należy bezzwłocznie na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymywania powyższego terminu budowy jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z koncesją, mają koncesjonariusze na żądanie rządu złożyć stosowną kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższych zobowiązań z winy koncesjonariuszy, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 8.

Do wybudowania koncesyonowanej kolei nadaje się koncesjonariuszom prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież same prawo nadane będzie koncesyonaryuszom co do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, których budowę rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§ 9.

Pod względem budowy koncesyonowanej kolei i ruchu na niej zastosować się winni koncesyonaryusze do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, do innych zarządzeń, jakie w tym względzie będą wydane jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238., i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane.

Pod względem ruchu będzie można odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o tyle, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu na koncesyonowanej kolei a w szczególności ze względu na zmniejszoną jej chyżość Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; trzymać się w takim razie należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 10.

Budowa koncesyonowanej kolei wykonana być ma podług zarządzeń, jakie w tej mierze wyda c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, pod bezpośrednim kierunkiem i nadzorem tego Ministerstwa względnie urzędu, który ono do tego wydeleguje.

Budowa i dostawy powierzane być mają na podstawie szczegółowego projektu i kosztorysu, ułożonego przy odpowiednim wpływie organów państwowych a to z bezpośrednim współudziałem rządu i ile możliwości według warunków, stosowanych zazwyczaj przy budowie kolei państwowych.

Roboty budowlane powierzyć należy oddzielnie od gromadzenia kapitału.

§ 11.

Dla dokonania koncesyonowanego przedsięwzięcia kolejowego nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia — za osobnem zezwoleniem rządu i pod ustalonymi przezeń warunkami — odrębnej spółki akcyjnej, która wchodzi we wszelkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszy.

Koncesyonaryusze mają prawo zaciągnąć pod warunkami przez rząd ustalonymi pożyczkę pierwszeństwa w imiennej kwocie (§ 2.) przez rząd ustanowionej, rozłożoną na częściowe zapisy długu, oprocentowaną po cztery od sta i spłacalną w przeciągu 76 lat.

Emisya tej pożyczki pierwszeństwa nastąpić ma według zarządzeń rządu.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego, jakoteż imiennego, podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei wraz z kosztami sprawienia taboru kolejowego za zezwoleniem rządu rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, tudzież kwoty, którą rząd wyznaczy na zakupno zapasów materiałów i dotacyi kasowych, łącznie z odsetkami interkalarnemi i ratami amortyzacyjnemi w ciągu budowy rzeczywiście zapłaconemi, tudzież ze stratą na kursie przy gromadzeniu kapitału rzeczywiście poniesioną — żadnych wydatków dalszych jakiegobądź rodzaju liczyć nie wolno.

Gdyby po zupełnem wyczerpaniu pierwszego kapitału zakładowego jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, mogą być koszta przez to poniesione doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli rząd zgodził się na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu a koszta należycie będą wykazane.

Statuty spółki tudzież formularze wydać się mających obligacyi pierwszeństwa i akcyi zakładowych podlegają zatwierdzeniu rządu.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacyi przez rząd zatwierdzonego.

§ 12.

Transporty wojskowe skuteczniacze być muszą po niższych cenach taryfowych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze, jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych, każdorazem obowiązują być na austriackich kolejach państwowych.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i do pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerji a to nietylko w podróżach na koszt skarbu państwa, lecz także do podróży służbowych na ćwiczenia wojskowe i zebrania kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesjonariusze obowiązani są przystąpić do zawartej przez austriackie spółki kolejowe umowy co do zakupu i utrzymywania w pogotowia środków do uskuteczniania transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem służbą i taborem w razie przewożenia większych transportów wojskowych, dalej zastosować się do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny — jakie będą kiedykolwiek obowiązywały — jakoteż przystąpić do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871.

Każdoczesny przepis, dotyczący się transportów wojskowych na kolejach żelaznych, tudzież każdorazowe przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, nabywają dla koncesjonariuszy mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesjonowanej kolei. Przepisy rzeczzonego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i nie będą ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, staną się dla koncesjonariuszy obowiązującymi wtedy, gdy im urzędownie podane zostaną do wiadomości.

Zobowiązania te ciążą na koncesjonariuszach tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwem na tej kolei jako drugorzędnej a wskutek tego zbudowanej i urządzonej z dozwolonymi ułatwieniami.

Koncesjonariusze obowiązani są przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 13.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy w analogiczny sposób niższe ceny taryfowe, jakie obowiązują co do transportów wojskowych.

§ 14.

Ruch na kolei, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, utrzymywać będzie przez cały okres koncesyjny państwo na rachunek koncesjonariuszy, za co koncesjonariusze obowiązani będą zwracać zarządowi kolei państwowych kosztą z powodu tego utrzymywania ruchu rzeczywiście poniesione lub według okoliczności ryczałtowo oznaczone. Warunki utrzymywania tego ruchu unormuje kontrakt, który rząd zawrze w tym względzie z koncesjonariuszami.

Dopóki kolej będzie istotnie korzystała z gwarancji państwa lub dopóki zaliczki z tytułu gwa-

rancji wypłacone, nie będą państwu zwrócone, będzie rząd miał prawo wydawania według własnego uznania postanowień co do urządzeń ruchu, co do ustanawiania taryf dla przewozu osób i towarów, klasyfikacji towarów i wszelkich warunków pobocznych, dotyczących się przewozu towarów tudzież świadczeń przedsiębiorstwa kolejowego na rzecz niektórych gałęzi służby publicznej, w szczególności na rzecz zarządu pocztowego i państwowego zakładu telegrafów, przyczem będzie miał wzgląd na każdorazowo istniejące wymogi obrotu.

§ 15.

Koncesjonariusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, dozwolić rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do przewozu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości mającymi powstać, na których państwo ruch utrzymuje i to w taki sposób, by rząd mógł z prawem dowolnego ustanawiania taryf przeprawiać lub kazać przeprawiać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 16.

Okres koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne, oznacza się na lat 90, licząc od dnia dzisiejszego a gaśnie ona po upływie tego czasu.

Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem rzeczzonego czasu, gdyby określonych w §ie 7 zobowiązań co do skończenia budowy tudzież otwarcia ruchu nie dopełniono wskutek takiego przewinienia koncesjonariuszy — które w myśl §u 11 ustawy o koncesjach na koleje żelazne nie dałoby się usprawiedliwić.

§ 17.

Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesjonowanej kolei po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. W razie wykupienia kolei polegać będzie wynagrodzenie na tem, że państwo weźmie na siebie w miejsce koncesjonariuszy pożyczkę pierwszeństwa, w §ie 11 oznaczoną i wszelkie inne pożyczki hipoteczne, jakiego koncesjonariusze w celu pokrycia policzalnych kosztów budowy za zezwoleniem rządu zaciągnęli, w kwotach, które w chwili wykupna jeszcze zalegają a nadto zapłaci

kwotę, odpowiadającą wysokości kapitału akcyjnego w chwili wykupna jeszcze zalegającego, gotówką lub obligacjami długu państwa.

Obligacje długu państwa liczone będą w takim razie po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacje długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędowo na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półroczu bezpośrednio poprzedzającego.

2. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia pod l. 1 przepisanego, bez dalszej zapłaty, własność, wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą pożyczek, za zezwoleniem rządu zaciągniętych i używanie koncesjonowanej kolei ze wszystkimi do niej należąciami ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, ewentualnie własnością koncesjonariuszy będące koleje podjazdowe i uboczne przedsiębiorstwa jakoteż rezerwowe kapitały ruchu i rezerwy utworzone z kapitału zakładowego, o ileby te ostatnie z zezwoleniem rządowym nie były już stosownie do swego przeznaczenia użyte.

3. Uchwała rządu, dotycząca się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmiona będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracji rządu najpóźniej do 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracja ta obejmować będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupno następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa z tytułu gwarancyi lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają na państwo;
- c) kwotę ceny wykupna (l. 1), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania tymczasowo obliczoną, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

4. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia — jednocześnie z doręczeniem deklaracji, dotyczącej się wykupna — osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby stan majątku, poczynwszy od tej chwili, nie został na szkodę państwa zmieniony.

Od chwili deklaracji, dotyczącej się wykupna, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nierucho-

mości, w niej wymienionych, pozwolenia tego osobnego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

5. Koncesjonariusze obowiązani są mieć o to staranie, aby rząd mógł w dniu, na wykupienie wyznaczonym objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątku w deklaracji wykupna wymienione.

Gdyby koncesjonariusze nie uczynili zadość temu zobowiązaniu, będzie rząd miał prawo nawet bez zezwolenia koncesjonariuszy i bez sądowej interwencji objąć w fizyczne posiadanie przedmioty majątku powyżej oznaczone.

Poczynwszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; przeto od tej chwili przypadają wszelkie dochody ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś wszelkie wydatki ruchu.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długie, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

6. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 3), prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych wskutek wykupienia na państwo przechodzących.

Koncesjonariusze obowiązani są oddać rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od nich jeszcze do tego celu potrzebował.

§ 18.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesjonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, gdyby je koncesjonariusze posiadali, jakoteż rezerwowe kapitały ruchu i rezerwy utworzone z kapitału zakładowego, w rozmiarze określonym w § 17., l. 2.

Tak wtedy, gdy koncesya zgaśnie, jak i w razie wykupienia kolei (§ 17.) zatrzymują koncesjonariusze na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i ewentualne

aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia rząd upoważnił koncesjonariuszy z tym wyraźnym dodatkiem, że one nie mają stanowić przynależności kolei.

§ 19.

Komisarz przez rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach rady zarządczej lub innej reprezentacji, przedstawiającej zarząd spółki jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za stosowne i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe dla publicznego dobra i finansowego interesu skarbu państwa, dającego gwarancję; w przypadku jednak takim winien komisarz przedstawić rzecz natychmiast c. k. Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która wydana być ma bezzwłocznie z mocą spółkę wiążącą.

§ 20.

Nadto zastrzega sobie rząd prawo tej treści, że gdyby, mimo poprzedniego ostrzeżenia, dopu-

szczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom a nadto według okoliczności uzna koncesję za zgastą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, na który nadana została.

Derschatta wlr.

Sprostowanie.

W ogłoszonym w części LXXV. Dziennika ustaw państwa z dnia 23. lipca 1907 pod Nrem 167. rozporządzeniu Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 20. lipca 1907, ma być we wstępie zamiast „W wykonaniu §u 7. ustawy z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5. z r. 1907“, umieszczone: „W wykonaniu §u 7. ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5 z r. 1907“.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXV. — Wydana i rozesłana dnia 10. sierpnia 1907.

Treść: (№ 190 i 191.) 190. Rozporządzenie, dotyczące egzaminu zawodowego dla służby statystycznej w Ministerstwie handlu. — 191. Obwieszczenie, zawierające zniesienie różnicy pomiędzy urzędami podatkowymi głównymi a urzędami podatkowymi, następnie zmianę tytułów funkcyjaryuszów podatkowych.

190.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 4. lipca 1907,

dotyczące egzaminu zawodowego dla służby statystycznej w Ministerstwie handlu.

Artykuł I.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 19. września 1906 zaprowadza się dla kandydatów, ubiegających się o stałą posadę na etacie urzędników statystycznych Ministerstwa handlu, egzamin zawodowy, co do którego obowiązywać mają następujące postanowienia:

§ 1.

Stałą posadę na etacie urzędników statystycznych Ministerstwa handlu począwszy od XI. stopnia rangi w górę można z reguły tylko takim kandydatom nadawać, którzy złożyli egzamin zawodowy z co najmniej dostatecznym postępem.

W przypadkach godnych uwzględnienia może Minister handlu uwolnić wyjątkowo poszczególnych kandydatów od składania tego egzaminu.

§ 2.

Do służby statystycznej w Ministerstwie handlu tudzież do egzaminu mogą być dopuszczeni tylko

tacy kandydaci, którzy złożyli egzamin dojrzałości w gimnazjum lub szkole realnej, względnie ukończyli studia w akademii handlowej, której absolwentom przysłuży prawo jednorocznej służby ochotniczej.

Pozatem winni kandydaci przed dopuszczeniem ich do egzaminu zawodowego wykazać się co najmniej jednoroczną zadowalającą służbą w urzędzie statystycznym Ministerstwa handlu. Służba ta odbywać się ma w ten sposób, że przez pół roku przynajmniej pełni się ją w urzędzie statystyki pracy, dalsze zaś pół roku w urzędzie statystyki handlowej lub też statystyki wzajemnego obrotu.

O ile inne osoby także przed odbyciem tej jednorocznej służby wyjątkowo dopuścić można do egzaminu zawodowego, o tem rozstrzyga w każdym poszczególnym przypadku Minister handlu.

§ 3.

Kandydaci wspomniani w artykule I, którzy pomimo trzyletniego zajęcia w służbie statystycznej Ministerstwa handlu, egzaminu zawodowego ze skutkiem nie złożyli, mogą być ze służby wydalen.

§ 4.

Pytania stawiane przy egzaminie mają obejmować znajomość następujących zakresów wiedzy i przepisów z szczególniejszem uwzględnieniem praktycznego ich zastosowania:

I. Pojęcie i teoria statystyki jakoteż zarysy organizacji służby statystycznej;

II. przepisy odnoszące się do zadań urzędowych i organizacji urzędu dla statystyki pracy tudzież stałej Rady przybocznej dla pracy, następnie zarysy ustawowych i innych postanowień dotyczących się umowy o pracę, ochrony robotników, ubezpieczenia tychże, zapośredniczenia pracy i organizacji robotników;

III. postanowienia ustawowe i inne przepisy odnoszące się do statystyki handlu z zagranicą i wzajemnego obrotu wraz z najważniejszymi, pod względem stosowania tej statystyki w rachubę wchodzącymi przepisami dotyczącymi cła, a przede wszystkim z przepisami ustawy zawierającej taryfę celną i przepisami systematyki autonomicznej taryfy celnej;

IV. zarysy prawa politycznego Monarchii austriacko-węgierskiej, następnie przepisy dotyczące służby państwowej, jakoteż najważniejsze postanowienia odnoszące się do organizacji poszczególnych Ministerstw, zakresu działania tychże i najważniejszych władz niższych, podziału preliminarza państwowego tudzież postanowień odnoszących się do budżetowych kredytów.

§ 5.

Kandydatów, którzy uczęszczali na kurs celny i co najmniej niższy egzamin celny ze skutkiem złożyli, można uwolnić od przewidzianego w § 4., l. III. egzaminu z przepisów odnoszących się do cła.

§ 6.

Egzamin, który jest tylko ustnym, odbywać się ma każdym razem w Ministerstwie handlu.

§ 7.

Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i czterech komisarzy egzaminacyjnych, do tej funkcji przez Ministra handlu powołanych. Jednego członka komisji egzaminacyjnej wyznaczać się będzie z reguły z pomiędzy urzędników statystycznych Ministerstwa handlu.

§ 8.

O dopuszczeniu do egzaminu rozstrzyga Ministerstwo handlu.

Prośbę o dopuszczenie wносить należy drogą pisemną i zarazem wykazać przepisane w § 2. warunki.

§ 9.

Przewodniczący ma prawo brać udział w akcie egzaminacyjnym i stawiać pytania ze wszystkich przedmiotów programu egzaminacyjnego; każdy komisarz egzaminacyjny ograniczyć się ma tylko do przydzielonego mu przedmiotu.

Pytania zadawane obejmować mają dostateczną ilość przedmiotów programu egzaminacyjnego, by umożliwić dokładne osądzenie wiadomości kandydata. Nacisk przytem kłaść należy nie tak na same rzeczy pamięciowe, jak raczej na należyte zrozumienie materiału egzaminacyjnego.

Przewodniczący winien baczyć, by przy stawianiu pytań nie przekraczano granic oznaczonych w tem rozporządzeniu.

§ 10.

Po skończonym egzaminie przystąpi się do orzeczenia o jego wyniku. Przy uchwale, czy kandydata należy aprobować lub też nie, komisja egzaminacyjna powodować się będzie względami na wynik ogólny.

Uchwała zapada bezwzględną większością. Członkowie komisji egzaminacyjnej oddają głosy swoje podług rangi w ten sposób, że najpierw głosuje członek rangą najmłodszy a przewodniczący na samym końcu.

Nad tem, czy kandydat ma otrzymać notę „z odznaczeniem“ głosować można tylko wtedy, jeżeli kandydat aprobowany został jednogłośnie.

Wynik głosowania oznajmia się kandydatowi natychmiast.

§ 11.

Z przebiegu i wyniku egzaminu należy prowadzić protokół, który podpisać mają tak wszyscy członkowie komisji jak i przybrany sekretarz.

§ 12.

Przeciw orzeczeniu komisji egzaminacyjnej środek prawny jest niedopuszczalny.

§ 13.

Na żądanie kandydata należy mu wydać świadectwo z egzaminu, w którym zaznaczy się, czy egzamin złożył „z odznaczeniem“, „dobrze“ lub „dostatecznie“.

§ 14.

Gdyby kandydat nie złożył egzaminu, komisya rozstrzyga, po upływie jakiego czasu wolno mu będzie ten egzamin powtórzyć.

Reprobuje się co najmniej na trzy miesiące a co najwyżej na pół roku.

Egzamin powtórzyć można tylko raz.

§ 15.

W pierwszym roku po obwieszczeniu tego rozporządzenia od składania tego egzaminu uwolnieni są ci aspiranci, którzy egzamin z rachunkowości państwowej złożyli, zanim rozporządzenie to nabrało mocy obowiązującej.

Artykuł II.

Postanowienia tego rozporządzenia wchodzą natychmiast w życie.

Fort wlr.

191.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 1. sierpnia 1907,

zawierające zniesienie różnicy pomiędzy urzędami podatkowymi głównymi a urzędami podatkowymi, następnie zmianę tytułów funkcjonaryuszów urzędów podatkowych.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 20. lipca 1907 znosi się odróżnianie na urzędy podatkowe główne i urzędy podatkowe.

Wszystkie c. k. urzędy podatkowe główne i urzędy podatkowe mają zatem na przyszłość jednolicie nosić nazwę „c. k. Urząd podatkowy i sądowo-depozytowy“.

Posady urzędników wyższych VIII. i IX. stopnia rangi nie będą już nadal związane z urzędami podatkowymi pewnych miejscowości.

Tytuły funkcyonaryuszów urzędowo-podatkowych zmienia się w sposób następujący:

Tytuł dotychczasowy	Stopień rangi	Nowy tytuł
Praktykant urzędu podatkowego	./.	Praktykant podatkowy
Adjunkt urzędu podatkowego	XI.	Asystent podatkowy
Kontrolor urzędu podatkowego Oficyał urzędu podatkowego	X.	Oficyał podatkowy
Poborca podatkowy Kontrolor głównego urzędu podatkowego	IX.	Zarządca podatkowy
Poborca głównego urzędu podatkowego	VIII.	Starszy zarządca podatkowy

Obaj starsi urzędnicy urzędu podatkowego mają się jako tacy w stosunku służbowym posługiwać — oprócz tytułu podług stopnia rangi osobiście im przysługującego — także jeszcze tytułem odpowiadającym urzędowemu ich stanowisku „naczelnik urzędu“, względnie „kontrolor“.

Korytowski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 10. sierpnia 1907.

Treść: (M 192—195.) 192. Rozporządzenie, dotyczące się oznaczenia zakresu działania i czynności urzędowej instruktorów stowarzyszeń. — 193. Rozporządzenie, dotyczące oznaczenia tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa stwierdzające ukończenie ze skutkiem takiego zakładu zastępują całkiem lub częściowo dowód należytego ukończenia nauki, względnie dowód przepisanej służby w charakterze czeladnika w przemyśle rękodzielniczym. — 194. Rozporządzenie, zawierające oznaczenie przemysłów rękodzielniczych, pospolicie przez kobiety uprawianych. — 195. Rozporządzenie, zawierające oznaczenie czasu, w ciągu którego istniejące przy stowarzyszeniach przemysłowych kasy chorych dla uczniów przekształcić się mają w myśl przepisów ustawy z dnia 5. lutego 1907.

192.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 26. lipca 1907,

tyczące się oznaczenia zakresu działania i czynności urzędowej instruktorów stowarzyszeń.

Na zasadzie postanowień §u 127. *a* ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej znianiy i uzupełnienia ordynacyi przemysłowej, oznacza się zakres działania i czynność urzędową instruktorów stowarzyszeń, jak następuje:

§ 1.

Instruktorzy stowarzyszeń są ustawowo powołanymi doradcami stowarzyszeń przemysłowych i ich związków.

Zadaniem ich jako takich będzie w pierwszej linii udzielanie tym korporacyom rady i poparcia, aby mogły osiągnąć cele ustawą im wytyczone.

§ 2.

Z pomiędzy celów, stowarzyszeniom ustawą przepisanych, instruktorzy stowarzyszeń winni przede wszystkim mieć na oku popieranie wspólnych

interesów członków i osób należących do stowarzyszeń przez zakładanie w stowarzyszeniach urzędów i przedsiębiorstw po myśli §§ 114., ust. 1. i 2., 115. *a*, 115. *b* do 115. *c*, 115. *w*, 115. *x* i 116. ordynacyi przemysłowej.

Szczególniejszą uwagę poświęcić mają działalności stowarzyszeń przemysłowych na polu ekonomicznem, przyczem stosować się będą do osobnych przepisów wydanych dla organów popierania przemysłu w Ministerstwie handlu.

§ 3.

Obowiązkiem instruktorów stowarzyszeń będzie starać się przy przestrzeganiu prawideł zawartych w §§ 106., 109., 110., 111., 111. *a* i 112. ordynacyi przemysłowej, o zakładanie nowych, racye bytu mających stowarzyszeń i o odpowiednie przekształcenie istniejących, jednak wadliwie ukonstytuowanych korporacyi tego rodzaju, przyczem uwzględnić będą starannie istniejące w danym razie szczególniejsze stosunki. Tak samo winni instruktorzy stowarzyszeń popierać tworzenie związków stowarzyszeń (§ 130. *c* ordynacyi przemysłowej), tudzież zakładanie humanitarnych, ekonomicznych i innych instytucyi związkowych (130. *d* ordynacyi przemysłowej).

§ 4.

Instruktorzy stowarzyszeń mają prawo uczestniczyć z głosem doradczym w obradach wydziałów

związków powiatowych, tworzących po myśli § 130. i ordynacji przemysłowej radę przyboczną władzy przemysłowej.

§ 5.

Instruktorzy stowarzyszeń mają we wszystkich swych czynnościach utrzymywać jak najściślejszy stosunek z politycznymi władzami krajowymi jak i władzami przemysłowymi I. instancyi i informować się we wszystkich ważnych sprawach, dotyczących się ich służby co do intencji tych władz.

Władze przemysłowe mogą w sprawach dotyczących się stowarzyszeń dawać się w poszczególnych przypadkach zastępować przez instruktorów stowarzyszeń, jeżeli inna jaka ważna czynność służbowa nie stoi tym instruktorom na przeszkodzie. W przypadkach ważnych należy do tego zasięgnąć pozwolenia Ministra handlu.

§ 6.

W razie, gdyby instruktorzy stowarzyszeń przy spełnianiu zadań przydzielonych im w § 127. a ordynacji przemysłowej zrobili niekorzystne spostrzeżenia, odnoszące się do działalności stowarzyszeń i ich związków, winni przedewszystkiem przez pouczenie i informację usiłować usunąć dotyczące niewłaściwości. Jeżeli usiłowania te okażą się bezskuteczne, winni donieść o tem władzy przemysłowej, która ze swej strony obowiązana jest podać do wiadomości instruktorów stowarzyszeń zarządzenia przez nią na te doniesienia wydane.

§ 7.

Przed ustanowieniem komisarzy dla stowarzyszenia winna władza przemysłowa porozumieć się z instruktorem stowarzyszenia.

Komisarze stowarzyszenia obowiązani są o ewentualnych niekorzystnych spostrzeżeniach co do czynności stowarzyszenia zawiadomić natychmiast instruktora stowarzyszenia, by mu dać sposobność wpłynięcia na usunięcie tych nieprawidłowości. Gdyby się wpływ ten okazał bezskutecznym, należy donieść o tem władzy przemysłowej.

Instruktorowi stowarzyszeń zastrzega się prawo korzystania za pośrednictwem władzy przemysłowej z pomocy komisarzy stowarzyszeń, celem spełnienia zadań, leżących w zakresie jego obowiązków.

§ 8.

We wszystkich sprawach odnoszących się do popierania przemysłu winni instruktorzy stowarzyszeń porozumiewać się z odpowiednimi organami i instytucjami.

§ 9.

Instruktorzy stowarzyszeń powinni także znosić się z izbami handlowymi i przemysłowymi w sprawach dotyczących się stowarzyszeń w odnośnych okręgach izb i z dostarczanych przez te izby środków pomocniczych dla zrozumienia życia stowarzyszeń (sprawozdania roczne i pięcioletnie, protokoły z posiedzeń, kataster przemysłowy i kataster stowarzyszeń itd.) robić odpowiedni użytek.

§ 10.

Z czynności swojej i spostrzeżeń mają instruktorzy stowarzyszeń składać Ministrowi handlu sprawozdania a jeżeli potrzeba, przedkładać propozycje i wnioski.

Minister handlu może instruktorom stowarzyszeń poruczyć przeprowadzenie szczególniejszych, do stowarzyszeń odnoszących się dochodzeń.

§ 11.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem 16. sierpnia 1907. Z tym samym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie ministerjalne z dnia 31. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 98., dotyczące ustanowienia instruktorów stowarzyszeń.

Bienerth wlr.

Fort wlr.

183.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 27. lipca 1907,

dotyczące oznaczenia tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa stwierdzające ukończenie ze skutkiem takiego zakładu zastępują całkiem lub częściowo dowód należytego ukończenia nauki, względnie dowód przepisanej służby w charakterze czeladnika w przemyśle rękodzielniczym.

Na zasadzie § 14. a ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Świadectwa ukończenia ze skutkiem niżej oznaczonych przemysłowych zakładów naukowych

zastępują dowód należytego ukończenia nauki (świadectwo wyzwolenia na czeladnika, względnie egzamin na czeladnika) celem rozpoczęcia w swoim czasie tych przemysłów rękodzielniczych, które w szkołach tych stanowią przedmiot praktycznej nauki i zawodowego wykształcenia co najmniej przez dwa lata szkolne.

Zakładami tymi są:

I. Przemysłowe rządowe zakłady naukowe:

- a) zakłady przemysłowe centralne;
- b) rządowe szkoły przemysłowe i pokrewne tymże zakłady;
- c) szkoły rzemiosła budowlanego i artystycznego, szkoły rzemiosła budowlanego i rządowe szkoły rzemieślnicze;
- d) szkoły zawodowe i warsztaty naukowe dla poszczególnych gałęzi przemysłu.

II. Następujące, nie rządowe przemysłowe zakłady naukowe:

1. krajowa szkoła zawodowa dla przemysłu ceramicznego w Kołomyi;
2. prywatny warsztat naukowy dla przemysłu żelaznego i stalowego w Waidhofen nad Ybbs;
3. zawodowa szkoła terminatorów przy warsztatach kolei państwowych we Lwowie;
4. szkoła rzemieślnicza Salezjanów w Oświęcimiu;
5. krajowa szkoła zawodowa stolarstwa i tokarstwa w Stanisławowie;
6. warsztat dla nauki stolarstwa w Kalwarii Zebrzydowskiej;
7. prywatna szkoła zawodowa tokarstwa w Malborghet;
8. krajowy warsztat naukowy dla szewców w Starym Sączu;
9. warsztat naukowy koszykarski w Senftenbergu;
10. oddziały dla koszykarstwa i szycielstwa przy zakładzie dla zabezpieczenia i zatrudnienia dorosłych ślepych w Czechach z siedzibą w Pradze;
11. oddziały dla koszykarstwa i szycielstwa w c. k. Instytucie dla ślepych we Wiedniu;
12. oddziały dla koszykarstwa i szycielstwa przy izraelskim Instytucie dla ślepych we Wiedniu;
13. oddziały dla koszykarstwa i szycielstwa przy niższo-austriackim krajowym zakładzie dla ślepych w Purkersdorfie;

14. oddziały dla koszykarstwa i szycielstwa przy silyjskim zakładzie ślepych (Odilien-Blindenanstalt) w Gracu.

W świadectwach odejścia wyżej podanych zakładów umieścić należy — jeżeli tylko dopełniony jest oznaczony w ustępie 1. tego paragrafu warunek pod względem praktycznej nauki i zawodowego wykształcenia przez co najmniej dwa lata szkolne — następującą klauzulę:

„Na zasadzie § 14. a ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., i rozporządzenia ministerialnego z dnia 27. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 193., świadectwo niniejsze zastępuje dla przemysłu dowód należytego ukończenia nauki (świadectwo wyzwolenia, względnie egzamin na czeladnika)“.

§ 2.

Jeżeli w jednym z zakładów naukowych, w § 1. tego rozporządzenia oznaczonych, udzielaną jest nauka praktyczna przemysłu zastąpionego w dotyczącym zakładzie przez co najmniej trzy lata szkolne, w takim razie świadectwa ukończenia ze skutkiem takiego zakładu zastępują dowód należytego ukończenia nauki (świadectwo wyzwolenia, względnie egzamin na czeladnika) a nadto zniża się przepisane w § 14. ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dla rozpoczęcia dotyczącego przemysłu rękodzielniczego, co najmniej trzyletnie zajęcie w charakterze pomocnika (czeladnika), względnie robotnika fabrycznego na jeden rok.

W odnośnych świadectwach odejścia umieścić należy następującą klauzulę:

„Na zasadzie § 14. a ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., i rozporządzenia ministerialnego z dnia 27. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 193., świadectwo to zastępuje dla przemysłu dowód należytego ukończenia nauki (świadectwo wyzwolenia, względnie egzamin na czeladnika) i uprawnia w razie dopełnienia ogólnych wymogów ustawy, tudzież złożenia równocześnie dowodu jednorocznego zajęcia w charakterze pomocnika (czeladnika), względnie robotnika fabrycznego, do rozpoczęcia i samoistnego uprawiania tego przemysłu.“

§ 3.

Jeżeli w jednym z przemysłowych zakładów naukowych, w § 1. tego rozporządzenia oznaczonych, udzielaną jest przez co najmniej dwa lata szkolne (lub cztery, chociażby i nie po sobie następujące kursa) nauka praktyczna przemysłu zastąpionego w dotyczącym zakładzie i jeżeli przed wstąpieniem do zakładu uczniowie co najmniej dwuletnią praktykę z dotyczącego przemysłu odbyli, w takim

razie świadectwa ukończenia ze skutkiem takiego zakładu zastępują dowód należytego ukończenia nauki (świadectwo wyzwolenia, względnie egzamin na czeladnika) a nadto niża się przepisane w § 14. ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dla rozpoczęcia dotyczącego przemysłu rękodzielniczego, co najmniej trzyletnie zajęcie w charakterze pomocnika (czeladnika), względnie robotnika fabrycznego na jeden rok.

Odnosne świadectwa odejścia opatrzyć należy następującą klauzulą:

„Na zasadzie § 14. a ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., i rozporządzenia ministerialnego z dnia 27. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 193., świadectwo to zastępuje dla przemysłu dowód należytego ukończenia nauki (świadectwo wyzwolenia, względnie egzamin na czeladnika) i uprawnia w razie uzupełnienia ogólnych wymogów ustawy, tudzież złożenia równocześnie dowodu jednorocznego zajęcia w charakterze pomocnika (czeladnika), względnie robotnika fabrycznego do rozpoczęcia i samoistnego wykonywania tego przemysłu.“

§ 4.

Ci pomocnicy, którzy po należytem ukończeniu nauki albo po ukończeniu zastępującego ją przemysłowego zakładu naukowego (§ 1. tego rozporządzenia) uczęszczają przez co najmniej jeden rok szkolny (lub dwa, chociażby nie następujące po sobie półroczu) do dziennej szkoły przemysłowego zakładu naukowego celem dalszego kształcenia się w swoim przemyśle, mają wykazać się celem rozpoczęcia i samoistnego wykonywania dotyczącego przemysłu rękodzielniczego zamiast przepisanego trzyletniego przynajmniej zajęcia, tylko zajęcie jednoroczne w charakterze pomocnika (czeladnika), względnie robotnika fabrycznego.

W odnośnych świadectwach zakładu umieścić należy następującą klauzulę:

„Na zasadzie § 14. a ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., i rozporządzenia ministerialnego z dnia 27. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 193., świadectwo to uprawnia w razie, jeżeli ogólne wymogi ustawy zostaną dopełnione a równocześnie dowód jednorocznego zajęcia w charakterze pomocnika (czeladnika), względnie robotnika fabrycznego zostanie złożony, do rozpoczęcia i samoistnego uprawiania przemysłu“

§ 5.

Czeladników, którzy po należytem ukończeniu nauki uczęszczali jako uczniowie zwyczajni do szkoły dziennej przemysłowego zakładu naukowego celem dalszego kształcenia się w swoim przemyśle

przynajmniej przez trzy lata szkolne, uważa się celem rozpoczęcia i samoistnego wykonywania tego przemysłu od wykazania kilkuletniego zajęcia w charakterze pomocnika (czeladnika), względnie robotnika fabrycznego.

Odnosne świadectwa zakładu opatrzyć należy następującą klauzulą:

„Na zasadzie § 14. a ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., i rozporządzenia ministerialnego z dnia 27. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 193., uprawnia to świadectwo w razie, jeżeli ogólne wymogi ustawy zostaną dopełnione a równocześnie przedłożony zostanie dowód należytego ukończenia nauki, do rozpoczęcia i samoistnego wykonywania przemysłu“

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany i uzupełnienia ordynacyi przemysłowej.

Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 3. września 1906, Dz. u. p. Nr. 197., i z dnia 1. maja 1907, Dz. u. p. Nr. 123., dotyczące się oznaczenia tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa uprawniają do rozpoczęcia przemysłów rękodzielniczych.

Forst wtr.

Marchet wtr.

194.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 2. sierpnia 1907,

zawierające oznaczenie przemysłów rękodzielniczych, pospolicie przez kobiety uprawianych.

§ 1.

Na zasadzie § 14. d, ustępu 2., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany i uzupełnienia ordynacyi przemysłowej, uznaje się następujące przemysły rękodzielnicze za takie, które pospolicie przez kobiety są wykonywane:

1. hafciarstwo złotem, srebrem i perłami (§ 1., punkt 32., powołanej ustawy);

2. krawiectwo ograniczone do sukien damskich i dziecięcych (§ 1., punkt 35. i § 14. d, ustęp 3., powołanej ustawy);

3. modniarstwo. (§ 1., punkt 41. powołanej ustawy);

4. wyrób sztucznych kwiatów i wyrób ozdób z piór (§ 1., punkt 42., powołanej ustawy).

§ 2.

Do rozpoczęcia przemysłów oznaczonych w § 1. pod punktami 1., 3. i 4. może kobieta zgłaszająca się do samoistnego wykonywania takiego przemysłu złożyć dowód uzdolnienia także w sposób inny, jak w §§ 14. i 14. a powołanej ustawy przepisany.

W jaki zaś sposób dowód ten ma być złożony, pozostawia się wolnemu uznaniu władzy przemysłowej, która przedtem wysłucha dotyczące stowarzyszenie.

§ 3.

W przypadku, gdy kobiety składać mają dowód uzdolnienia celem rozpoczęcia przemysłu krawieckiego ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, stosować należy postanowienia § 14. d, ustęp 3. do 5., powołanej ustawy.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26.

Bienerth wlr.

Fort wlr.

195.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 4. sierpnia 1907,

zawierające oznaczenie czasu, w ciągu którego istniejące przy stowarzyszeniach przemysłowych kasy chorych dla uczniów przekształcić się mają w myśl przepisów ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26.

Na zasadzie § 121. i, ustępu 4., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej, postanawia się, że istniejące przy stowarzyszeniach przemysłowych kasy chorych dla uczniów przekształcić się mają do dnia 31 grudnia 1907 w myśl przepisów powołanej ustawy, w przeciwnym zaś razie przekształcenie to przeprowadzi polityczna władza krajowa z urzędu.

Fort wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 14. sierpnia 1907.

Treść: (Nr 196 i 197.) 196. Rozporządzenie dotyczące się dowodu szczególniejszego uzdolnienia, wymaganego po myśli § 23., ustępu 1., ustawy z dnia 5. lutego 1907. dotyczącej zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej, do rozpoczęcia koncesyjonowanych przemysłów wymienionych w § 15., punkty 1., 2., 5., 6., 7., 8., 10., 11., 14., 17., 18., 20., 21., 22. i 23. ustawy z dnia 15. marca 1883, względnie ustawy z dnia 5. lutego 1907. — 197. Rozporządzenie, dotyczące prowadzenia ksiąg koncesyjonowanego przemysłu strzeżenia służby i posad, jakoteż policyjnej kontroli tego przemysłu.

196.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem wyznań i oświaty z dnia 6. sierpnia 1907,

dotyczące się dowodu szczególniejszego uzdolnienia, wymaganego po myśli § 23., ustępu 1., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej, do rozpoczęcia koncesyjonowanych przemysłów wymienionych w § 15., punkty 1., 2., 5., 6., 7., 8., 10., 11., 14., 17., 18., 20., 21., 22. i 23. ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., względnie ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p.

Nr. 26.

Artykuł I.

Na zasadzie § 15. ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., względnie ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., tudzież na zasadzie § 23. ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., zarządza się pod względem złożenia dowodu szczególniejszego uzdolnienia dla niżej wymienionych koncesyjonowanych przemysłów, co następuje:

1. Przemysł prasowy.

Osoby, ubiegające się o koncesję na wymienione w § 15., punkcie 1., ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., przemysły, mające za cel rozmnażanie drogą mechaniczną lub chemiczną literackich lub artystycznych utworów (drukarstwo, miedziorytnictwo, stalorytnictwo, drzeworytnictwo, litografia i t. p. łącznie z prasami amerykańskimi), mają wykazać się świadectwem stwierdzającym, że przemysłu dotyczącego należycie się wyuczyły, jakoteż świadectwem pracy na dowód, że w nim przez lat kilka praktycznie były zatrudnione.

Pod względem przemysłu drukarskiego dowód ten zastępuje świadectwo odejścia uczniów zwyczajnych sekcji dla przemysłu książkowego i rycinowego przy naukowym i doświadczalnym zakładzie graficznym we Wiedniu, względnie potwierdzenie, wydane uczniom nadzwyczajnym tej sekcji, że studia z dobrym postępem ukończyli.

Jako dowód szczególniejszego uzdolnienia do rozpoczęcia przemysłu litograficznego, fototypii, tudzież wykonywania sposobem przemysłowym wszystkich tych reprodukcji fotograficznych, do których używa się pras drukarskich, uważać należy w połączeniu z co najmniej cztery półroczną obejmującą, w drukarni wspomnianego w poprzedzającym ustępie zakładu odbyłą praktyką, świadectwo ukończenia ze skutkiem ostatniego roku sekcji dla fotografii i reprodukcji przy naukowym i doświadczalnym zakładzie graficznym we Wiedniu.

Osoby ubiegające się o koncesję na przemysł wspomniane w § 15., punkcie 1., ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., których przedmiotem jest handel utworami oznaczonymi w ustępie 1. (księgarnie łącznie z antykwarniami, handlami dzieł sztuki i nut), mają wykazać się odpowiedniemi do wykonywania tych przemysłów ogólnem wykształceniem.

Tak samo i osoby starające się o koncesję na wspomniane w § 15., punkcie 2., ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., przemysł, których przedmiotem są przedsiębiorstwa wypożyczania utworów oznaczonych w ustępie 1. jak i utrzymywania czyteli, wykazać się mają odpowiedniemi do wykonywania tych przemysłów ogólnem wykształceniem.

2. Przemysł żeglarski.

Osoby starające się o koncesję na wymieniony w § 15., punkcie 5., ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., przemysł żeglarski na wodach śródlądowych, mają wykazać się dostatecznemi, w zawodowych czynnościach lub też w zawiadowstwie handlowem takich lub podobnych przemysłów nabytymi praktycznemi wiadomościami i przynętami.

Gdyby co do poszczególnych wód istniały osobne przepisy, w takim razie są one dla tych wód miarodajne.

3. Kominarze.

Osoby starające się o koncesję na przemysł kominarski, wymieniony w § 15., punkcie 7., ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., winny udowodnić, że prawidłowo przemysłu się wyuczyły i co najmniej dwuletnią praktykę w przemysle odbyły.

4. Czyściciele kanałów.

Osoby starające się o koncesję na przemysł czyszczenia kanałów, wymieniony w § 15., punkcie 8., ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., winny wykazać się co najmniej dwuletnią praktyką w przemysle.

5. Wyrób i sprzedaż broni i amunicji.

Osoby starające się o koncesję na wymienione w § 15., punkcie 10., ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., przemysł wyrobu i sprzedaży broni i amunicji mają wykazać się co najmniej dwuletnią praktyką w dotyczącym przemysle.

O ile chodzi o koncesję na wyrób i sprzedaż broni palnej, osoba starająca się musi nadto udowodnić, że dotyczącego przemysłu prawidłowo się wyuczyła.

Wspomniany w poprzedzających ustępach dowód szczególniejszego uzdolnienia co do wyrobu i sprzedaży broni palnej zastępuje świadectwo odejścia szkoły zawodowej dla przemysłu odnoszącego się do wyrobu broni w Ferlachu.

6. Wyrób i sprzedaż materiałów pyrotechnicznych, przedmiotów pyrotechnicznych i przetworów wybuchowych wszelkiego rodzaju.

Osoby starające się o koncesję na wymienione w § 15., punkcie 11., ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., przemysł obejmujące wyrób i sprzedaż materiałów pyrotechnicznych i przedmiotów pyrotechnicznych mają wykazać się potrzebną znajomością pyrotechniki przez złożenie dowodu odbytej co najmniej jednorocznej praktyki w dotyczących przemysłach, względnie dowodu nabytych wiadomości chemiczno-technicznych.

Osoby starające się o koncesję na wyrób przetworów wybuchowych winny wykazać szczególniejsze uzdolnienie po myśli rozporządzenia ministerjalnego z dnia 2. lipca 1877, Dz. u. p. Nr. 68. (zmienionego rozporządzeniem ministerjalnem z dnia 22. września 1883, Dz. u. p. Nr. 156.).

Wspomniany w poprzedzających ustępach dowód szczególniejszego uzdolnienia da się we wszystkich przypadkach zastąpić świadectwem dojrzałości lub też świadectwem ukończenia ze skutkiem ostatniego roku oddziału chemiczno-technicznego wyższej szkoły przemysłowej

przy rządowej szkole przemysłowej w Pradze,
przy rządowej szkole przemysłowej w Liberecu,
przy rządowej szkole przemysłowej w Bielsku,
przy rządowej szkole przemysłowej w Krakowie i

oddziału chemiczno-technicznego wyższej szkoły przemysłowej przy rządowej szkole przemysłowej w XVII. dzielnicy Wiednia.

7. Wytwarzanie trucizn i przysposabianie materiałów i przetworów przeznaczonych na lekarstwa, oraz sprzedawanie jednych i drugich, o ile to nie jest zastrzeżone wyłączenie aptekarzem; nadto wyrób i sprzedaż sztucznych wód mineralnych.

Osoby starające się o koncesję na wymienione w § 15., punkcie 14., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., wytwarzanie trucizn, na przysposabianie materiałów i przetworów do celów leczniczych, jakoteż na wyrób sztucznych wód mineralnych mają wraz z dowodem dwuletniej co najmniej praktyki w laboratorium chemicznem lub też w zakładzie przemysłowym, w którym uprawia się przedmiot koncesyi, przedłożyć świadectwo dojrza-

łości lub świadectwo ukończenia ze skutkiem ostatniego roku oddziału chemiczno-technicznego wyższej szkoły przemysłowej

przy rządowej szkole przemysłowej w Pradze,
przy rządowej szkole przemysłowej w Libercu,
przy rządowej szkole przemysłowej w Bielsku,
przy rządowej szkole przemysłowej w Krakowie i

oddziału technicznego wyższej szkoły przemysłowej przy rządowej szkole przemysłowej w XVII. dzielnicy Wiednia.

Osoby starające się o koncesję na sprzedaż truczni oznaczonych w § 1. rozporządzenia ministerialnego z dnia 21. kwietnia 1876, Dz. u. p. Nr. 60., mają po myśli § 2. wymienionego właśnie rozporządzenia wykazać się wymaganiem do tego szczegółniejszem uzdolnieniem.

Osoby starające się o koncesję na sprzedaż materiałów i przetworów przysposobionych do celów leczniczych, następnie na sprzedaż sztucznych wód mineralnych, o ile to pod względem tych wyrobów nie jest dla aptekarzy zastrzeżone, winny wykazać się odpowiedniem do wykonywania tych przemysłów ogólnem wykształceniem, tudzież co najmniej dwuletnią praktyką.

8. Zakładanie gazociągów, urządzeń do oświetlania i wodociągów.

Osoby starające się o koncesję na wymienione w § 15., punkcie 17., ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., zaprowadzanie przewodów gazowych, urządzeń do oświetlania i wodociągów, to jest o uzyskanie koncesyi na instalatorów gazociągów lub wodociągów, mają wykazać:

1. że wyuczyły się przemysłu zaprowadzania przewodów gazowych lub wodociągów, względnie przemysłu mechanicznego, ślusarskiego, blacharskiego lub kotlarskiego i

2. że odbyły czteroletnią praktykę w robotach instalacyjnych, wchodzących w zakres ich zawodu.

Miejsce tego dowodu zastępuje w połączeniu z wykazaniem przynajmniej dwuletniej praktyki w dotyczącym przemysle instalacyjnym świadectwo pierwszego egzaminu rządowego z budowy machin, złożonego ze skutkiem w wyższej szkole technicznej we Wiedniu, w Graeu, w Pradze (niemieckiej i czeskiej), w Bernie (niemieckiej i czeskiej) lub we Lwowie, względnie świadectwa ze złożonych poszczególnych egzaminów ze wszystkich przedmiotów tego rządowego egzaminu z postępem co najmniej dostatecznym, oraz świadectwa ze złożonych ze skutkiem egzaminów postępowych z nauki o machinach, budowy machin i technologii mechanicznej, następnie świadectwa dojrzałości lub świadectwa ukończenia ze skutkiem ostatniego roku oddziału

mechaniczno-technicznego wyższej szkoły przemysłowej

przy rządowej szkole przemysłowej w I. dzielnicy Wiednia,

przy rządowej szkole przemysłowej w Tryjeście,
przy rządowej szkole przemysłowej w Pradze,
przy niemieckiej rządowej szkole przemysłowej w Pilźnie.

przy czeskiej rządowej szkole przemysłowej w Pilźnie,

przy rządowej szkole przemysłowej w Libercu,
przy niemieckiej rządowej szkole przemysłowej w Bernie,

przy czeskiej rządowej szkole przemysłowej w Bernie,

przy rządowej szkole przemysłowej w Hohenstadt,

przy rządowej szkole przemysłowej w Bielsku,
przy rządowej szkole przemysłowej w Krakowie,

następnie niższo-austriackiej krajowej szkoły przemysłowej (wyższa szkoła przemysłowa o mechaniczno-technicznym kierunku) w Wiener-Neustadt, dalej kursu budowy okrętów przy rządowej szkole przemysłowej w Tryjeście i wyższej szkoły zawodowej dla ślusarstwa budowlanego i maszynowego przy technologicznem Muzeum przemyslowem we Wiedniu, w końcu świadectwa odejścia szkół wernikstrzów o kierunku mechaniczno-technicznym przy rządowych szkołach przemysłowych w Lincu, Graeu, Pradze, Śmiechowie, w Pilźnie przy niemieckiej, w Pilźnie przy czeskiej, w Libercu, Pardubicach, w Bernie przy niemieckiej, w Bernie przy czeskiej, w Bielsku, niższej szkoły zawodowej dla ślusarstwa budowlanego i maszynowego przy technologicznem Muzeum przemyslowem we Wiedniu;

oddziału dla ślusarstwa przy oddziale dla robót ciesielskich i ślusarskich w Ebensee;

oddziału dla ślusarstwa narzędziowego i kowali narzędzi przednich przy szkole zawodowej i zakładzie doświadczalnym dla przemysłu żelaznego i stalowego w Steyr;

oddziału dla ślusarstwa przy zawodowej szkole robót ciesielskich i ślusarskich w Bruku nad Murem;

maszynowo-przemysłowej szkoły zawodowej w Celowcu;

oddziału dla obrabiaczy żelaza przy zawodowej szkole przemysłu rusznikarskiego w Ferlachu;

szkoły zawodowej dla obrabiania żelaza i stali w Pulpmes;

oddziałów dla przemysłu maszynowego przy szkole zawodowej dla przemysłu maszynowego i elektrotechniki w Komotowie;

oddziału technicznego zawodowej szkoły dla przemysłu metalurgicznego w Nixdorfie;

zawodowej szkoły maszynowo - przemysłowej w Przerowie;

zawodowej szkoły ślusarstwa przy rządowej szkole przemysłowej we Lwowie;

zawodowej szkoły obrabiania żelaza w Sułkowicach i zawodowej szkoły ślusarstwa w Świątnikach.

9. Wyrób i naprawa kotłów parowych.

Osoby starające się o koncesję na wymieniony w § 15., punkcie 18., ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., wyrób i naprawę kotłów parowych, winny razem z wykazaniem praktyki odbytej w wzmiankowanym przemyśle, przedłożyć świadectwo z pierwszego egzaminu rządowego z budowy maszyn, złożonego ze skutkiem w technicznej szkole wyższej we Wiedniu, Gracu, Pradze (niemieckiej i czeskiej), Bernie (niemieckiej i czeskiej) lub we Lwowie, względnie świadectwa z poszczególnych egzaminów ze wszystkich przedmiotów tego egzaminu rządowego, złożonych z postępem co najmniej dostatecznym, oraz świadectwa ze złożonych ze skutkiem egzaminów postępowych z nanki o maszynach, budowy maszyn i technologii mechanicznej, względnie świadectwa dojrzałości lub świadectwa ukończenia ze skutkiem ostatniego roku oddziału mechaniczno-technicznego wyższej szkoły przemysłowej

przy rządowej szkole przemysłowej w I. dzielnicy Wiednia,

przy rządowej szkole przemysłowej w Tryjeście,

przy rządowej szkole przemysłowej w Pradze,

przy niemieckiej rządowej szkole przemysłowej w Pilźnie,

przy czeskiej rządowej szkole przemysłowej w Pilźnie,

przy rządowej szkole przemysłowej w Libercu,

przy niemieckiej rządowej szkole przemysłowej w Bernie,

przy czeskiej rządowej szkole przemysłowej w Bernie,

przy rządowej szkole przemysłowej w Hohenstadt.

przy rządowej szkole przemysłowej w Bielsku,

przy rządowej szkole przemysłowej w Krakowie,

przy niższo-austriackiej krajowej szkole przemysłowej (wyższa szkoła przemysłowa o kierunku mechaniczno-technicznym) w Wiener-Neustadt lub kursu budowy okrętów przy rządowej szkole przemysłowej w Tryjeście albo też wyższej szkoły zawodowej ślusarstwa budowlanego i maszynowego przy technologicznym Muzeum przemysłowym we Wiedniu.

10. Podkówanie kopyt.

Osoby starające się o koncesję na wymienione w § 15., punkcie 20., ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., trudnienie się w sposób

przemysłowy podkówaniem kopyt mają udowodnić szczególniejsze uzdolnienie po myśli rozporządzenia ministerialnego z dnia 21. czerwca 1874, Dz. u. p. Nr. 100.

11. Tępienie szeszurów, myszy etc. zapomocą środków trujących.

Osoby starające się o koncesję na podany w § 15., punkcie 21., ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., przemysł tępienia szeszurów, myszy, szkodliwych owadów itp. zapomocą środków zawierających truciznę mają wykazać się, że posiadają potrzebne wiadomości zawodowe i praktyczne doświadczenie.

12. Utrzymywanie przedsiębiorstw pogrzebowych.

Osoby starające się o koncesję na wymieniony w § 15., punkcie 23., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., przemysł utrzymywania przedsiębiorstw pogrzebowych mają wykazać ogólne wykształcenie, odpowiadające dotyczącym miejscowym stosunkom, jakoteż zakresowi uprawnień do wykonywania koncesyi, o które się starają, tudzież odpowiednie praktyczne uzdolnienie.

Starający się o koncesję winien przedewszystkiem złożyć dowód, przedkładając świadectwo lekarza urzędowego, że dokładnie obznajomiony jest z obowiązującymi przepisami i policyjno-sanitarnymi postanowieniami, odnoszącymi się do ekshumacyi zwłok, ich transportu, jakoteż z postępowaniem, którego przestrzegać należy przy zwłokach zakazanych.

Artykuł II.

W jaki sposób udowodnić należy szczególniejsze uzdolnienie do rozpoczęcia koncesjonowanego przemysłu budowlanego, wymienionego w § 15., punkcie 6., ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., względnie w § 1., ustawy z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 193., postanawia tuż powołana ustawa.

Co się tyczy koncesjonowanego przemysłu stręczenia służby i posad, wymienionego w § 15., punkcie 22., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., przepis odnoszący się do dowodu szczególniejszego uzdolnienia jest zawarty w § 21. a, ustępie 2., powołanej ustawy.

Artykuł III.

O ile w przepisach wydanych na zasadzie § 24. ordynacyi przemysłowej, mocą których poszczególne przemysły przywiązane zostały do koncesyi, zawarty jest warunek złożenia dowodu szczególniejszego uzdolnienia do rozpoczęcia odnośnych przemysłów, obowiązują co do sposobu, w jaki uzdolnienie to należy wykazać, dotyczące przepisy rozporządzeń.

Artykuł IV.

Co do składania dowodu szczególniejszego uzdolnienia przy jawnych spółkach handlowych i spółkach komandytowych, znajdują analogiczne zastosowanie postanowienia § 14. *e* ustawy z dnia 5. lutego 1907. Dz. u. p. Nr. 26. O ile rozchodzi się o przedsiębiorstwo przemysłowe uprawiane sposobem fabrycznym, wystarczy, jeżeli dowód szczególniejszego uzdolnienia złożony zostaje co do osoby zastępcy (zawiadowcy przedsiębiorstwa) (§ 23. *a*. ustęp 4.. ustawy z dnia 5. lutego 1907. Dz. u. p. Nr. 26.).

Artykuł V.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26. Z tą samą chwilą przestają obowiązywać rozporządzenia ministerjalne z dnia 17. września 1883. Dz. u. p. Nr. 151., z dnia 20. grudnia 1893. Dz. u. p. Nr. 184., i z dnia 18. października 1899. Dz. u. p. Nr. 203., tudzież obwieszczenie z dnia 3. września 1906. Dz. u. p. Nr. 198.

Bienenrth wlr.

Fort wlr.

Marchet wlr.

197.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 6. sierpnia 1907,

dotyczące prowadzenia ksiąg koncesyjonowanego przemysłu stręczenia służby i posad, jakoteż policyjnej kontroli tego przemysłu.

Na zasadzie § 54., ustępu 1., ustawy z dnia 5. lutego 1907. Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej rozporządza się:

§ 1.

Każdy posiadacz koncesyjonowanego przemysłu stręczenia służby i posad jest obowiązany prowadzić dla wszystkich interesów stręczenia księgę handlową.

Wszystkie strony księgi handlowej muszą być paginowane, a sama księga ma być przez władzę przemysłową widymowana.

Księga handlowa ma zawierać następujące rubryki:

- a) liczbę bieżącą;
- b) kategorię poszukiwanego lub zaoferowanego miejsca służbowego, względnie pracy;
- c) żądaną lub zaoferowaną płacę;
- d) nazwisko, zatrudnienie i adres ofiarującego służbę albo pracę;
- e) nazwisko, zatrudnienie, wiek i adres szukającego służby lub pracy;
- f) wyszczególnienie dokumentów legitymacyjnych osoby szukającej służby lub pracy (książka robotnika, świadectwo służbowe, książka służbowa, świadectwo przynależności, legitymacja do podróży itp.);
- g) dokładne podanie miejsca przeznaczenia, w którym starający się ma być umieszczony;
- h) data wypytu i uiszczenia należności wpisowej;
- i) data przyścia do skutku przydzielonego stosunku służbowego, względnie stosunku pracy, tudzież złożenia należności za pośrednictwo;
- k) rubrykę uwag.

§ 2.

Księgę handlową przechowywać należy przynajmniej przez lat pięć, licząc od dnia ostatniego wpisania, i przedłożyć ją na każdorazowe żądanie organom władzy nadzorczej.

§ 3.

Wszelkiego rodzaju stręczenia służby i posad dla kobiet, które w dniu wpisania ich do wspomnianej księgi handlowej 24. roku życia jeszcze nie ukończyły, ma przedsiębiorca przemysłu oprócz w tej księdze handlowej utrzymywać także jeszcze bieżąco w ewidencji w osobnym spisie; do tego wykazu wpisywać się będzie oprócz dat w § 1. dla ogólnej księgi handlowej przepisanych także nazwisko i miejsce zamieszkania rodziców, względnie opiekunów, jakoteż ewentualnie sąd opiekuńczy dotyczącej osoby płci żeńskiej. Spisy te przedkładać należy na każdorazowe żądanie dla przejrzenia ich i ewentualnego zrobienia odpisu oprócz organom władz przemysłowych, także organom rządowych władz policyjnych jak i odpowiednio legitymującym się funkcjonaryuszom tych prywatnych stowarzyszeń humanitarnych i korporacji, które przez rządową władzę polityczną lub policyjną jako uprawnione do tego zostały przedsiębiorcy wskazane.

§ 4.

Koncesyonaryusz jest obowiązany na żądanie władzy przemysłowej przedłożyć wyciąg dat potrzebnych do celów statystyki publicznego wykazu pracy (§ 21. *e*. ustęp 5., ustawy z dnia 5. lutego 1907. Dz. u. p. Nr. 26.).

§ 5.

Przepisy tego rozporządzenia znajdują zastosowanie także i do tych koncesyonaryuszów, którzy pozwolenie na uprawianie przemysłu stręczenia służby i posad już na zasadzie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy z dnia 5. lutego 1907. Dz. u. p. Nr. 26., prawidłowo otrzymali.

§ 6.

Władza przemysłowa poddawać będzie przedsiębiorstwa stręczenia służby i posad peryodycznym oglądom przez organa policyjne, co do dokładnego przestrzegania wszystkich postanowień dotyczących się wykonywania tego przemysłu.

Władze przemysłowe wydawać mają potrzebne ewentualnie ze względu na stosunki miejscowe, dalsze jeszcze policyjno-przemysłowe przepisy, odnoszące się do wykonywania znajdujących się w ich przemysłowym okręgu przemysłów stręczenia służby i posad.

§ 7.

Wykroczenia przeciw temu rozporządzeniu będą karane po myśli postanowień karnych ordynacyi przemysłowej.

§ 8.

W jaki sposób przemysłowcy, których koncesya uprawnia do stręczenia miejsc dla mamek, względnie do stręczenia służby i zarobku za granicę, prowadzić mają swoje księgi i jakiej dalszej policyjnej kontroli pod względem zakresu i rodzaju wykonywania swego przemysłu mają się poddać, postanowi się drogą osobnych rozporządzeń.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącą zmiany i uzupełnienia ordynacyi przemysłowej.

Bienert wr.

Fort wr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 15. sierpnia 1907.

Treść: *M* 198. Rozporządzenie, dotyczące oznaczenia tych zakładów naukowych, których świadectwa ukończenia ze skutkiem takiego zakładu zastępują całkiem lub częściowo dowód czasu nauki w przemyśle handlowym, względnie częściowo dowód przepisanego czasu służby w przemyśle handlowym.

198.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wy- znań i oświaty z dnia 13. sierpnia 1907,

dotyczące oznaczenia tych zakładów naukowych, których świadectwa ukończenia ze skutkiem takiego zakładu zastępują całkiem lub częściowo dowód czasu nauki w przemyśle handlowym, względnie częściowo dowód przepisanego czasu służby w przemyśle handlowym.

Na zasadzie § 13. *a* ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Gdy chodzi o złożenie dowodu odbycia czasu nauki w przemyśle handlowym, zastępują świadectwa ukończenia ze skutkiem publicznej albo prawo publiczności posiadającego, jednorocznego kupieckiego kursu nauki, następnie świadectwa ukończenia ze skutkiem czterech klas niższych publicznej, względnie prawo publiczności posiadającej szkoły średniej

(niższe gimnazjum, niższa szkoła realna, gimnazjum realne), w końcu świadectwa ukończenia ze skutkiem jednorocznego kursu nauki, połączonego ze szkołami wydziałowymi po myśli rozporządzenia Ministerstwa wyznań i oświaty z dnia 26. czerwca 1903, Dz. rozp. Ministerstwa wyznań i oświaty Nr. 37., rok przepisanej praktyki w charakterze ucznia.

W świadectwach odejścia wyżej wspomnianych jednorocznych kupieckich kursów nauki umieścić należy następującą klauzulę:

„Na zasadzie § 13. *a* ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., i rozporządzenia ministerialnego z dnia 13. sierpnia 1907, Dz. u. p. Nr. 198., zastępuje niniejsze świadectwo przy składaniu dowodu czasu nauki w przemyśle handlowym, rok przepisanego zatrudnienia w charakterze ucznia.“

§ 2.

Świadectwa ukończenia ze skutkiem publicznej, względnie prawo publiczności posiadającej dwuklasowej szkoły handlowej, albo też publicznej, względnie prawo publiczności posiadającej szkoły średniej (wyższe gimnazjum, wyższa szkoła realna) zastępują w zupełności dowód przepisanego czasu nauki w przemyśle handlowym.

W świadectwach odejścia wyżej wspomnianych dwuklasowych szkół handlowych umieszczać się będzie następującą klauzulę:

„Na zasadzie §u 13. *a* ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., i rozporządzenia ministerialnego z dnia 13. sierpnia 1907, Dz. u. p. Nr. 198., zastępuje niniejsze świadectwo dowód należytego ukończenia nauki w przemyśle handlowym.“

§ 3.

Świadectwa ukończenia ze skutkiem publicznej lub prawo publiczności posiadającej wyższej szkoły handlowej (akademii handlowej) nie tylko w zupełności zastępują dowód przepisane go czasu nauki w przemyśle handlowym, lecz nadto zniżają także na jeden rok przewidziany w §ie 13. *a*, ustępie 2., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., co najmniej dwuletni czas służby w przemyśle handlowym.

Z absolwentami tych wyższych szkół handlowych stawia się na równi osoby, które po ukończeniu szkoły średniej uczęszczały ze skutkiem w charakterze uczniów zwyczajnych na kurs abiturjentów, znajdujący się przy wyższych szkołach handlowych (akademiach handlowych), którego organizacja przez Ministerstwo wyznań i oświaty zatwierdzoną została.

W świadectwach odejścia wyższych szkół handlowych i we wspomnianych wyżej świadectwach z ukończonego kursu abiturjentów umieszczać się będzie następującą klauzulę:

„Na zasadzie §u 13. *a* ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., i rozporządzenia ministerialnego z dnia 13. sierpnia 1907, Dz. u. p. Nr. 198., zastępuje niniejsze świadectwo dowód należytego ukończenia nauki w przemyśle handlowym i uprawnia, jeżeli ogólne wymogi ustawy są dopełnione a równocześnie złożony zostanie dowód jednorocznej służby w przemyśle handlowym, do rozpoczęcia i samoistnego wykonywania wspomnianych w §ie 38., ustępie 3. i 4., wyżej podanej ustawy przemysłów handlowych, przywiązanych do dowodu uzdolnienia.“

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącą zmiany i uzupełnienia ustawy przemysłowej.

Fort wlr.

Marchet wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 16. sierpnia 1907.

Treść: 199. Obwieszczenie, dotyczące się tekstu ordynacyi przemysłowej.

199.

Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 16. sier- pnia 1907,

tyczące się tekstu ordynacyi przemysłowej.

Na zasadzie artykułu IV. ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., o zmianie i uzupełnieniu ordynacyi przemysłowej, ogłasza się niniejszym tekst ordynacyi przemysłowej w tem brzmieniu, jakie mu nadały zmiany i uzupełnienia poczynione do ordynacyi przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227., w ustawie z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., tudzież w ustawach z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39, z dnia 8. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 22., z dnia 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21., z dnia 23. lutego 1897, Dz. u. p. Nr. 63., z dnia 25. lutego 1902, Dz. u. p. Nr. 49., z dnia 22. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 155., i z dnia 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 125.

Dodatek do tego obwieszczenia zawiera przedruk Patentu cesarskiego z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227., tudzież postanowień wprowadzających innych. zmiany i uzupełnienia ordynacyi przemysłowej dotyczących ustaw.

Bienert hr.

Fort hr.

Ordynacya przemysłowa.

Część I.

A. Postanowienia ogólne.

1. Podział przemysłów.

§ 1.

Przemysły dzielą się na:

- a) wolne;
- b) rękodzielnicze;
- c) koncesyonowane.

Przemysły rękodzielnicze są takie, do których potrzeba biegłości, wymagającej wykształcenia w odnośnym przemyśle, nabytego przez jego wyuczenie się i przez dłuższe zatrudnienie w nim (§ 14—14f).

Za przemysły rękodzielnicze uznane zostają — z ograniczeniami, zawartymi w ustępie piątym — następujące przemysły:

1. garncarstwo (kaflarstwo), zdunstwo;
2. szklarstwo, szlifierstwo szkła, rytownictwo szkła;
3. przemysł kowalski dla prostych wyrobów, wyrób siekier, panewnictwo, wyrób obręczy żelaznych i łańcusznictwo, gwoździarstwo, kowalstwo wozowe, ślusarstwo wozowe;
4. przemysł kowalski narzędziowy, nożownictwo i szlifierstwo na ostro, wyrób instrumentów chirurgicznych;
5. pilnikarstwo;
6. ślusarstwo;
7. szlifierstwo metalu i stali, ostrogarstwo, iglarstwo (szpilkarstwo), bardownictwo (t. j. wyrób grzebieni przedziałnianych czyli płoch);

8. sitarstwo, wyrób okratowań drucianych;
9. blacharstwo;
10. kotlarstwo (miedziennictwo);
11. ludwisarstwo, mosiężnictwo, cynolejnictwo (konwisarstwo);
12. pasotkactwo (paśnictwo), bronzownictwo, wyrób towarów ze srebra chińskiego, wyrób towarów galanteryjnych metalowych, cyzelownictwo;
13. wyrób towarów ze złota, srebra i drogich kamieni;
14. wyklepwanie złota, srebra i metali;
15. rytownictwo, metalografia, wyrzynanie form, wyrzynanie nut, emaljownictwo, giloszerstwo;
16. platerownictwo;
17. stelmarstwo;
18. przemysł mechaników, wyrób przyborów do chirurgii i medycyny, przemysł optyczny;
19. zegarmistrzostwo;
20. wyrób fortepianów, harmonium i innych podobnych instrumentów muzycznych, organmistrzostwo, wyrób instrumentów dętych, smyczkowych, strunowych i pęczkowych, wyrób harmonik;
21. koszykarstwo;
22. bednarstwo;
23. stolarstwo;
24. tokarstwo, rzeźbiarstwo wyrobów z morskiej pianki, fajkarstwo;
25. grzebieniarstwo, wachlarnictwo, snycerstwo kości;
26. rzeźbiarstwo (rzeźbienie drzewa i kamienia sposobem przemysłowym);
27. garbarstwo, farbiarstwo skór;
28. kaletnictwo (kufernictwo), rymarstwo, batownictwo, siodlarstwo, uprężnictwo;
29. szczotkarstwo, pędzlarstwo;
30. powroźnictwo;
31. pasamoniectwo (sznuklerstwo), wyrób sznurków i lamówek, wyrób przedmiotów z drucików złotych i srebrnych, platernictwo i przedzartstwo materii ze złota i srebra;
32. hafciarstwo złotem, srebrem i perłami;
33. farbiarstwo;
34. tapicerstwo, wyrób pościeli;
35. krawiectwo;
36. szewstwo;
37. rękawicznictwo, bandażownictwo;
38. parasolnictwo;
39. kuśnierstwo, czapnictwo, farbowanie skór futrzanych;
40. kapelusznictwo;
41. modniarstwo;
42. wyrób sztucznych kwiatów, wyrób ozdób z piór;
43. golarstwo, fryzjerstwo, perukarstwo;
44. introligatorstwo, futorialnictwo (puzdernictwo), wyrób towarów galanteryjnych ze skóry, wyrób towarów kartonowych;

45. piekarstwo (z wyjątkiem wypiekania chleba razowego (czarnego), stanowiącego według dotychczasowego zwyczaju krajowego przemysł uboczny młynarzy, wykonywany przez ich domowników albo przez ich własną służbę pomocniczą);

46. cukiernictwo, wypiekanie placek, kołaczy itp. i t. zw. mandoletti, wyrób towarów cukrowych;

47. piernikarstwo, wyrób przetworów z wosku pszczelnego (woskoboijnictwo);

48. rzeźnictwo, wędliniarstwo (masarstwo);

49. przemysł rzeźników koni, masarzy, wyrabiających wędliny z mięsa końskiego;

50. mydlarstwo;

51. brukarstwo, o ile przemysł ten rozciąga się na brukowanie ulic publicznych kamieniami naturalnymi;

52. pokrywanie dachów dachówką lub łupkiem;

53. pokostnictwo i lakiernictwo, malarstwo sztyldów i napisów, zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, poślownictwo i sztalrownictwo, malarstwo pokojowe;

54. sztukaturnictwo.

Minister handlu może w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i po wysłuchaniu opinii izb handlowych i przemysłowych, a gdzie istnieją związki stowarzyszeń, także opinii tych związków, wreszcie odnośnych stowarzyszeń samych, zaliczyć w drodze rozporządzenia także i inne przemysły, co do których ziszczają się warunki ustępu drugiego, do przemysłów rękodzielniczych, jeżeli urządzenia stowarzyszeń zawodowych i zawodowe zakłady naukowe dają gwarancję utrzymania i rozwoju tych przemysłów jako rękodzielniczych i jeżeli zaliczenia tych przemysłów do rękodzielniczych nie można bez uszczerbku dla nich odłożyć aż do załatwienia drogą ustawodawstwa. W podobny sposób można poczynić także zmiany w podziale na grupy. We Wiedniu uważane być mają przemysły, wymienione w ustępie 3., punkt 53., pod względem udowodnienia uzdolnienia, za przemysły, wymienione w osobnych punktach. Zresztą na wniosek właściwego stowarzyszenia zawodowego można przepisać drogą rozporządzenia, że w okręgu stowarzyszenia, które taki wniosek uczyniło lub w pewnych częściach tego okręgu, bądź wszystkie przemysły, wymienione w ustępie 3., punkt 53., bądź poszczególne z nich, uważane być mają pod względem udowodnienia uzdolnienia jako przemysły, w osobnych punktach wymienione.

Przemysły handlowe i przedsiębiorstwa, utrzymywane w ruchu sposobem fabrycznym, nie mogą być zaliczone do przemysłów rękodzielniczych. Przemysł domowy będzie uregulowany osobnemi ustawami.

Gdy zachodzi wątpliwość, czy pewne przedsiębiorstwo przemysłowe uważać należy za przedsiębiorstwo fabryczne, względnie za przemysł handlowy,

rozstrzyga polityczna władza krajowa po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej i odnośnych stowarzyszeń, a w drodze rekursu Minister handlu.

Przemysły, co do których względy publiczne uzasadniają konieczność, aby ich wykonywanie zależało od specjalnego pozwolenia, traktowane będą jako przemysły koncesyjne (§§ 15. i 24.).

Wszelkie przemysły, nie uznane ani za przemysły rękodzielnicze ani za przemysły koncesyjne, są przemysłami wolnymi.

Część II.

2. Warunki samoistnego wykonywania przemysłu.

2.

Własnowolność.

Do samoistnego wykonywania przemysłu wymaga się z reguły, by przedsiębiorca sam miał prawo rozporządzania swoim majątkiem.

Na rzecz osób, nie mających prawa rozporządzania swoim majątkiem, prowadzić może przemysł uzdolniony zastępca (zawiadowca) lub dzierżawca (§ 55.) wszakże wtenczas tylko, gdy zgodzą się na to prawni tych osób zastępcy, tudzież sąd.

Pod względem dopuszczenia do wykonywania przemysłu płeć nie stanowi różnicy.

§ 3.

Osoby prawnicze i spółki.

Osoby prawnicze mogą wykonywać przemysł pod takimi samymi warunkami jak poszczególne jednostki, muszą jednakże ustanowić odpowiedniego zastępcę (zawiadowcę przedsiębiorstwa) lub dzierżawcę (§ 55.).

Jednakże stowarzyszenia mogą wykonywać przemysł tylko o tyle, o ile według statutów powołane są do trudnienia się przemysłem.

O ile chodzi o spółki, obowiązane do zaprotokółowania firmy, może władza przemysłowa wystawić im kartę przemysłową, względnie nadać koncesję, nawet bez złożenia dowodu, że zaprotokółowanie zostało uskutecznione, jeżeli tylko zawiązanie spółki będzie dowodnie w inny sposób wykazane. Jednakże we wszystkich przypadkach należy spółce przepisać stosowny termin do dodatkowego wykazania zaprotokółowania; po którego bezskutecznym upływie kartę przemysłową lub dekret koncesyjny odebrać należy jako nieważny.

§ 4.

Wzgląd na stan.

O ile duchowni i zakonnicy, następnie osoby należące do stanu wojskowego, urzędnicy państwowi lub inne w służbie publicznej pozostające

osoby wykluczone są od wykonywania przemysłów. o tem postanawiają odnośne przepisy.

§ 5.

Powody wyłączenia.

Osobom skazanym za zbrodnię w ogólności, za występki lub przekroczenie, popełnione z chęci zysku lub przeciw obyczajności publicznej, albo też za występki oznaczony w § 486. k. k., jak niemniej za przemytnictwo lub ciężkie przekroczenie defraudacyjne, rozpoczynanie przemysłu w takim razie wzbronionem być może, gdyby ze względu na jego właściwość w związku z osobistością przedsiębiorcy i popełnionym przezeń czynem karygodnym zachodziła obawa nadużycia. W tym przypadku nie należy pozwolić na rozpoczęcie przemysłu, nawet dopóki trwa śledztwo.

§ 6.

Kto orzeczeniem sądowym lub administracyjnym został usunięty od prowadzenia przemysłu, nie może rozpoczynać żadnego innego, którego wykonywanie udaremniałoby cel orzeczenia.

W razie zasądzenia orzeczeniem sądowym wyłączenie trwa tylko przez przeciąg czasu trwania następstw kary, usławą wskazany; w przypadkach, gdy orzeczenie wydane zostanie w drodze administracyjnej, mogą polityczne władze krajowe uwzględniając późniejsze nienaganne przez czas dłuższy prowadzenie się, uchylić wyłączenie takich osób od rozpoczynania przemysłu.

§ 7.

Związek gminy.

Rozpoczęcie przemysłu nie zależy od przyjęcia do związku gminy, w której przemysł ten ma być wykonywany i nie zmienia w stosunkach przynależności.

§ 8.

Obcokrajowcy.

Pod względem rozpoczęcia i wykonywania przemysłu, obcokrajowców stawia się na równi z krajowcami pod warunkiem, że udowodnią wzajemność formalną ze strony państwa, do którego należą.

W braku dowodu wzajemności, winni uzyskać od politycznej władzy krajowej formalne przypuszczenie.

§ 9.

Równoczesne wykonywanie kilku rodzajów przemysłu.

Równoczesne wykonywanie kilku rodzajów przemysłu jest dozwolone pod warunkiem uczynienia zadość wymogom ustawy.

§ 10.

Wykonywanie przemysłu w pasie pogranicznym.

W pasie pogranicznym rozpoczęcie przemysłów, zajmujących się przedmiotami podlegającymi kontroli, podlega nadal warunkom przepisany w ustawach skarbowych.

B. Postanowienia szczegółowe.*a) Co do przemysłów wolnych.*

§ 11.

Kto nie jest wyłączony na zasadzie postanowień powyższych części II., ten może wykonywać samodzielnie wszelki przemysł wolny.

Przed rozpoczęciem przemysłu przedsiębiorca obowiązany jest jednak zgłosić go władzy.

§ 12.

W tem zgłoszeniu należy podać imię i nazwisko, wiek i miejsce zamieszkania przedsiębiorcy, wymienić, w którym państwie przedsiębiorca posiada prawo obywatelstwa, oraz oznaczyć obrane przezeń zatrudnienie, i to według możliwości z jak najściślejszym określeniem przedmiotu przedsiębiorstwa, wreszcie wymienić miejsce wykonywania przemysłu i wykazać się z potrzebnego ewentualnie zezwolenia prawnego zastępcy i właściwego sądu (§ 2.).

W przypadkach, w których przemysł w myśl §§ 2. i 3. może być wykonywany tylko przez zastępcę lub dzierżawcę, powyższe szczegóły podane być mają także co do osoby zastępcy lub dzierżawcy.

Dwóch albo kilku przemysłów nie wolno zespalać w jednym zgłoszeniu. Wyjątek w tym względzie stanowią tylko owe przemysły, tworzące w spisie przemysłów rękodzielniczych jedną grupę pod tym samym punktem, których wykonywanie według potrzeb i zwyczajów miejscowych odbywa się z reguły wspólnie i do rozpoczęcia których wystarcza jeden wspólny dowód uzdolnienia.

§ 13.

Jeżeli osobie, zatrudnieniu i siedzibie nie można zarzucić nic takiego, co by według ustawy niniejszej stanowiło przeszkodę, w takim razie władza wydaje ubiegającemu się kartę przemysłową do legitymacyi.

W razie przeciwnym zabrania stronie rozpoczynać, względnie dalej wykonywać przemysł aż do czasu, kiedy przeszkoda zostanie usunięta.

§ 13 a.

Do rozpoczęcia przemysłów handlowych, wzmiankowanych w § 38., ustępie 3. i 4.,

wymagany jest oprócz warunków ogólnych (§§ 2. do 10.) także dowód uzdolnienia.

Uzdolnienie będzie udowadnianie przez przedłożenie świadectwa wyzwolenia, względnie świadectw nauki, stwierdzających, że ubiegający się ukończył należycie stosunek nauki, oraz świadectwa (§ 79., ustęp 1.) z odbycia najmniej dwuletniej służby w jakimś przemyśle handlowym, przyczem jednakże cały okres zatrudnienia obejmować winien najmniej lat pięć.

Z zatrudnieniem w charakterze ucznia w przemyśle handlowym należy stawić na równi zatrudnienie w charakterze praktykanta w służbie biurowej lub kantorowej pewnego przedsiębiorstwa przemysłowego, wykonywanego sposobem fabrycznym, a z czasem służby w przemyśle handlowym czas służby przy sprzedaży towarów w przemyśle produkcyjnych, wliczając w to także pracę biurową i kantorową, przyczem całkowity okres zatrudnienia wynosić ma tak samo najmniej pięć lat.

Wspomniany dowód można nadto — z wyjątkiem świadectwa służbowego, które przedłożyć należy i w tym przypadku — zastąpić całkowicie albo częściowo świadectwem ukończenia z dobrym postępem pewnego zakładu naukowego, uznanego w tym celu za odpowiedni. Oznaczenie odnośnych zakładów, tudzież postanowienie, w jakiej mierze nęczęszczanie do nich zastąpić może dowód odbycia czasu nauki, będzie przedmiotem rozporządzenia, które wyda Minister handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty, zasiągnąwszy poprzód opinii izb handlowych i przemysłowych, a gdzie istnieją związki stowarzyszeń przemysłowych, także opinii tych związków, oraz stowarzyszeń przemysłu handlowego. Tem rozporządzeniem można będzie dla absolwentów wyższych szkół handlowych obniżyć czas służby, przepisany w poprzedzających ustępach, na jeden rok.

Co się tyczy udowadniania uzdolnienia przez jawne spółki handlowe i spółki komandytowe, mieć będą analogiczne zastosowanie postanowienia § 14. e.

Wyjątkowo może władza przemysłowa pierwszej instancji, w celu umożliwienia przejścia z pewnego przemysłu produkcyjnego, z przemysłu handlowego, nie podlegającego dowodowi uzdolnienia, lub z zajęcia zawodowego w zakresie obrotu handlowego, które nie podlega przepisom ordynacyi przemysłowej (banki, domy składowe, przedsiębiorstwa kolei żelaznej i żeglugi parowej, żegluga morska, rybołówstwo morskie, stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze, przedsiębiorstwa górnicze i monopolowe itp.) do jednego z przemysłów handlowych, wzmiankowanych w § 38., ustępie 3. i 4., uwolnić ubiegającego się, po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, tudzież odnośnego stowarzyszenia, od udowadniania uzdol-

nienia, pod warunkiem, że był najmniej przez pięć lat czynnym w odnośnych gółdziach zatrudnienia.

b) Co do przemysłów rękodzielniczych.

§ 14.

Do rozpoczęcia przemysłów rękodzielniczych wymagane jest zadośćuczynienie przepisom §§ 11., 12. i 13., a nadto złożenie dowodu uzdolnienia.

W tym dowodzie musi być wykazane:

1. należyte ukończenie nauki, a mianowicie, o ile chodzi o osoby, które odbyły naukę u przemysłowców, będących członkami pewnego stowarzyszenia, przez przedłożenie wystawionego przez to stowarzyszenie dyplomu na czeladnika (świadectwa wyzwolenia) (§ 104.), gdy zaś chodzi o osoby, które odbyły naukę w przedsiębiorstwach przemysłowych, utrzymywanych w ruchu sposobem fabrycznym, lub w zakładach takich przedsiębiorców, którzy nie należeli do żadnego stowarzyszenia, przez przedłożenie świadectwa nauki, potwierdzonego przez zwierzchność gminy, w której znajduje się siedziba przedsiębiorstwa przemysłowego, względnie świadectw nauki i świadectwa ze złożenia egzaminu na czeladnika (§ 104. d);

2. kilkoletnie zatrudnienie w charakterze pomocnika bądź w odnośnym przemysle, bądź w przedsiębiorstwie fabrycznem, odpowiadajacem temu przemysłowi, bądź też w równorzędnym z tym przemysłem zakładzie warsztatowym pewnej fabryki, przez przedłożenie świadectwa pracy, względnie świadectw pracy (§ 81.).

Świadectwo pracy winno być potwierdzone przez przełożenie stowarzyszenia, a gdy pracodawca nie należy do żadnego stowarzyszenia, przez zwierzchność gminy, w której znajduje się siedziba tego przemysłu.

Czas nauki nie może trwać krócej jak dwa lata i nie dłużej jak cztery lata. W obrębie tych granic winno zgromadzenie stowarzyszenia postanowić według § 114., lit. b. względnie § 119. c. lit. f, jak długo trwać ma czas nauki uczniów, należących do stowarzyszenia. Gdy niema takich postanowień statutowych, ilość lat nauki oznaczona będzie w powyższych granicach czasu umową o naukę.

Zatrudnienie w charakterze czeladnika (pomocnika), względnie robotnika fabrycznego, musi wynosić najmniej trzy lata.

§ 14 a.

Dowód należytego ukończenia nauki, ustanowiony w § 14., ustępie 2, l. 1, może być zastąpiony świadectwem ukończenia z dobrym postępem jednego z przemysłowych zakładów naukowych, w których uczniowie pobierają praktyczną naukę i zawodowe wykształcenie w odnośnym przemysle rękodzielniczym.

Jeżeli nauczanie praktyczne odnośnego zawodu odbywa się w takim zakładzie naukowym najmniej przez trzy lata szkolne, to dla absolwentów tego zakładu wynosić będzie czas zatrudnienia w charakterze pomocnika, względnie robotnika fabrycznego, przepisany w ustępie 5. §u 14., rok jeden.

Podobnie też obniżony będzie czas praktycznego zajęcia w charakterze pomocnika, względnie robotnika fabrycznego, na jeden rok, jeżeli praktyczne nauczanie odnośnego przemysłu w takim zakładzie odbywa się najmniej przez dwa lata szkolne (lub cztery półroczia, chociażby nawet nie w bezpośrednim następstwie po sobie), a przyjęcie do zakładu nastąpić może tylko w takim razie, jeżeli uczeń już przedtem był w stosowny sposób zajęty praktycznie w dotyczącym przemysle, lub gdy uczeń, ukończywszy należyte naukę, uczęszcza przynajmniej przez jeden rok szkolny (lub dwa półroczia, choćby nawet nie w bezpośrednim następstwie po sobie) do szkoły dziennej pewnego przemysłowego zakładu naukowego w celu dalszego wykształcenia się w tym samym przemysle.

Pomocnicy, którzy po należytem ukończeniu nauki uczęszczali przynajmniej przez trzy lata szkolne jako uczniowie zwyczajni do szkoły dziennej jakiegoś przemysłowego zakładu naukowego w celu dalszego wykształcenia się w odnośnym przemysle, są uwolnieni od przedkładania świadectwa pracy, przepisanego w § 14., ustępie 2., punkt 2.

Zakłady naukowe, o których tutaj mowa, tudzież przemysły, w których świadectwa takich zakładów zastąpić mogą całkowicie albo częściowo świadectwo wyzwolenia i świadectwo nauki, a w danym razie nawet przepisany czas zatrudnienia w charakterze pomocnika, oznaczone będą przez Ministra handlu z porozumieniem w Ministerium wyznań i oświaty drogą rozporządzenia.

§ 14 b.

O ile osoby, należące do armii, marynarki wojennej lub obrony krajowej, które ukończyły należyte nauki w odnośnym przemysle, w czasie odbywania służby prezencyjnej używane są regularnie do pewnych czynności przemysłowych, nadarzających się przy armii lub obronie krajowej, a będących przedmiotem przemysłów rękodzielniczych, czas ten uważać należy za równoznaczny z zatrudnieniem w charakterze pomocnika w odnośnym przemysle rękodzielniczym. Takie samo prawo co do czasu czynnej służby przysługuje pod takimi samymi warunkami także osobom, należącym do pospolitego ruszenia. Przepisy, dotyczące wystawiania certyfikatów, stwierdzających takie zatrudnienie, a mających takie samo znaczenie jak świadectwa pracy, wydane będą drogą rozporządzenia.

Minister handlu może w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, po wysłuchaniu opinii

izby handlowej i przemysłowej, a gdzie istnieje związek stowarzyszeń, także opinii tego związku, postanowić drogą rozporządzenia, że za równoznaczne z zatrudnieniem w charakterze ucznia lub pomocnika uważane być ma także zajęcie w pewnych przedsiębiorstwach, wyjętych z ordynacji przemysłowej, tudzież w ich zakładach pomocniczych, z wyjątkiem zakładów karnych i zakładów pracy przymusowej, o ile to zajęcie dotyczy czynności, które same w sobie są przedmiotem przemysłów rękodzielniczych, i pod warunkiem, że odbywa się ono pod kierownictwem osób, posiadających dowód uzdolnienia dla dotyczącego przemysłu lub wystarczające zresztą wykształcenie zawodowe. Przepisy, dotyczące wystawiania potrzebnych w tym względzie świadectw, wydane będą drogą rozporządzenia.

§ 14 c.

Aby w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, umożliwione było przejście z jednego rodzaju przemysłu do innego z nim spokrewnionego lub równoczesne wykonywanie przemysłów pokrewnych, władza polityczna krajowa mieć będzie prawo, po wysłuchaniu opinii izby handlowej i przemysłowej, a gdzie istnieje związek stowarzyszeń, także opinii tego związku, oraz odnośnego stowarzyszenia, uwalniać w tym celu przedsiębiorców przemysłów, wykonywanych sposobem rękodzielniczym, lub takich przemysłów koncesyonowanych, co do których wymagany jest dowód specjalnego uzdolnienia (§ 23., ustęp 1.), od przedkładania przepisanego w § 14. dowodu uzdolnienia.

Oprócz tego polityczna władza krajowa mieć będzie prawo uwalniania w przypadkach wyjątkowych, po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej i odnośnych stowarzyszeń, nawet od przedkładania dyplomu na czeladnika (świadectwa wyzwolenia), względnie świadectwa nauki i świadectwa z złożonego egzaminu na czeladnika.

Polityczna władza krajowa może po wysłuchaniu opinii powyższych korporacji nie żądać nawet przedłożenia świadectwa pracy, jeżeli interesowany udowodni w inny sposób, wykluczający wszelką wątpliwość, że był zatrudniony przez przepisany okres czasu jako pomocnik w odnośnym przemyśle albo w przedsiębiorstwie fabrycznem, odpowiadającem temu przemysłowi, albo wreszcie w warsztatach pewnej fabryki, w których wykonywany jest ten sam rodzaj przemysłu.

Przed uzyskaniem takiego uwolnienia nie wolno rozpoczynać wykonywania przemysłu.

Osoby, chcące wykonywać przemysł, którym trudniły się dawniej, a którego później zaniechały, są uwolnione od ponownego składania dowodu uzdolnienia.

§ 14 d.

W celu rozpoczęcia przemysłu rękodzielniczego, uprawianego pospolicie przez kobiety, może kobieta,

zgłaszająca się z zamiarem samoistnego wykonywania takiego przemysłu, złożyć dowód uzdolnienia także w inny sposób. W jaki sposób ma być złożony ten dowód, o tem zadecyduje władza przemysłowa według własnego uznania, zasiągnąwszy przedtem zdania odnośnego stowarzyszenia.

Przemysły, do których stosują się postanowienia poprzedzającego ustępu, oznaczy Minister handlu drogą rozporządzenia, porozumiawszy się poprzód z Ministrem spraw wewnętrznych i zasiągnąwszy zdania izby handlowej i przemysłowej, a gdzie istnieje związek stowarzyszeń, także zdania tego związku, oraz odnośnych stowarzyszeń.

Gdy kobiety zgłaszają się do wykonywania przemysłu krawieckiego, ograniczonego do robienia sukien kobiecych i dziecięcych, winny z reguły dać dowód, że skończyły należycie naukę (§ 14., ustęp 2., l. 1). Minister handlu może w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty postanowić drogą rozporządzenia, że taki dowód może być zastąpiony całkiem albo częściowo świadectwem ukończenia z dobrym postępem pewnych przemysłowych zakładów naukowych, w których odbywa się praktyczne nauczanie szycia sukien i zawodowe wykształcenie w tym przemyśle.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może władza przemysłowa po wysłuchaniu odnośnego stowarzyszenia uwolnić ubogie patentki w celu zapewnienia im utrzymania od przedkładania tych dowodów (dowodu należytego ukończenia nauki, względnie przedkładania świadectwa szkolnego). Od tych dowodów uwalniać można osobliwie takie krawczynie, które nie trzymają ani pomocnicie ani uczenie.

Przedsiębiorczynie przemysłu szycia sukien dla kobiet i dzieci, które wykonywały ten przemysł już przed wejściem w życie niniejszej ustawy, a następnie go zaniechały, nie są obowiązane do składania dodatkowym sposobem dowodu uzdolnienia, przepisanego w ustępie 3., gdy na nowo zgłaszają wykonywanie przemysłu.

§ 14 e.

Gdy jawna spółka handlowa zgłasza pewien przemysł rękodzielniczy, musi przynajmniej jeden spółnik, który według kontraktu spółki upoważniony jest do prowadzenia interesów lub do zastępowania spółki, dać dowód uzdolnienia, wymagany dla odnośnego przemysłu, który to warunek musi być przez spółkę także w dalszym ciągu wykonywania przemysłu rękodzielniczego wypełniony zawsze najmniej co do jednego spółnika, uprawnionego do zawiadywania interesami. Nadto obowiązana jest spółka uwiadomić władzę przemysłową o każdej zmianie w osobie

spółników, posiadających uzdolnienie do wykonywania przemysłu.

W razie niespodziewanego wystąpienia tego spółnika, który sam jeden posiadał uzdolnienie do wykonywania przemysłu, władza przemysłowa winna wyznaczyć spółce termin aż do sześciu miesięcy w celu wskazania spółnika, któremu poruczone zostało prowadzenie interesów lub zastępstwo spółki i który posiada potrzebny dowód uzdolnienia.

O ile chodzi o spółki komandytowe, postanowienia powyższe mają zastosowanie do odpowiednich osób i spółników.

§ 14 f.

Przed wystawieniem karty przemysłowej dla przemysłu rękodzielniczego winna władza przemysłowa zwrócić się do odnośnego stowarzyszenia z zaproszeniem, aby w przeciągu trzech tygodni przejrzało u niej środki dowodowe, przedłożone przez stronę dla udowodnienia uzdolnienia. W ciągu takiego samego okresu przysługuje stowarzyszeniu prawo wydania opinii co do przedłożonego dowodu uzdolnienia.

Dokumentów dowodowych podrobionych, falszowanych lub z innych przyczyn za nieważne uznanych nie należy stronom zwracać.

c) Co do przemysłów koncesyjonowanych.

§ 15.

Przemysły koncesyjonowane.

Za koncesyjonowane uznaje się następujące przemysły:

1. wszelkie przemysły, których przedmiotem jest rozmnażanie sposobem mechanicznym lub chemicznym tworów literackich lub artystycznych, albo handel tymiż (drukarnie, miedziorytnie, stalorytnie, drzeworytnie, litografie itp., licząc tu prasy amerykańskie, tudzież księgarnie, łącznie z antykwarniami, handlami dzieł sztuki i nut);

2. przedsiębiorstwa do wypożyczania takich utworów i utrzymywania czytelní;

3. przedsiębiorstwa peryodycznego przewozu osób;

4. przemysły osób, które w miejscach publicznych trzymają w pogotowiu do powszechnego użytku środki do przewozu osób lub też nastroczają się do osobistych usług (jako posłańcy, tragarze itp.);

5. przemysł żeglarski na wodach śródlądowych;

6. budownictwo, studniarstwo, murarstwo, kamieniarstwo i ciesielstwo;

7. kominiarstwo;

8. przemysł czyszczenia kanałów;

9. przemysł oprawczy;

10. wyrób i sprzedaż broni i amunicji;

11. wyrób i sprzedaż materiałów pyrotechnicznych, przedmiotów pyrotechnicznych i przetworów wybuchowych wszelkiego rodzaju;

12. tandeciarstwo;

13. przemysł zastawniczy;

14. wytwarzanie trucizn lub przyrządzanie materiałów i przetworów, przeznaczonych na lekarstwa, oraz sprzedawanie jednych i drugich, o ile to nie jest zastrzeżone wyłącznie aptekarzom; nadto wyrób i sprzedaż sztucznych wód mineralnych;

15. przemysły gospodnio-szynkarskie (§§ 16. do 20.), licząc tu także wyszynk i drobną sprzedaż palonych napojów wysokowych, uregulowane osobną ustawą (ustawa z dnia 23. czerwca 1881. Dz. u. p. Nr. 62.);

16. przemysłowy wyrób, sprzedaż i wyszynk win sztucznych i półwin (ustawa z dnia 21. czerwca 1880, Dz. u. p. Nr. 120., i rozporządzenie ministerjalne z dnia 16. września 1880, Dz. u. p. Nr. 121.);

17. zakładanie gazociągów, urządzeń do oświetlania i wodociągów;

18. wyrób i naprawa kotłów parowych;

19. wyrób kart do grania;

20. podkówanie kopyt;

21. przemysł łepienia szczurów, myszy, owadów szkodliwych itp. środkami trującymi zawierającymi;

22. stręczenie służby i posad sposobem przemysłowym (§ 21. a do 21. f);

23. utrzymywanie zakładów pogrzebowych (§ 21. g).

Rozporządzenia, które wydano dotychczas na podstawie § 24., a któremi poszczególne przemysły uczyniono zawisłymi od koncesyi, zachowują moc swoją aż do chwili, w której ewentualnie będą zmienione (§ 24.).

§ 16.

Przemysł gospodni i szynkarski.

Przemysłowi gospodniemu i szynkarskiemu służą następujące uprawnienia:

a) przyjmowanie obcych w gospodę;

b) wydawanie potraw;

c) wyszynk piwa, wina i wina owocowego;

d) wyszynk i drobną sprzedaż palonych napojów wysokowych;

e) wyszynk win sztucznych i półwin;

f) podawanie kawy, herbaty, czekolady, innych napojów ciepłych i chłodników;

g) utrzymywanie gier dozwolonych.

Uprawnienia te mogą być nadawane każde z osobna lub też w połączeniu jedne z drugimi, zawsze jednak wyraźnie muszą być w dokumencie nadania wymienione.

§ 17.

Koncesya na wyszynk upoważnia do wydawania gościom dotyczących napojów w naczyniach zamkniętych tak w lokalu, przeznaczonym na wykonywanie przemysłu, jak i przez ulicę, oraz do sprzedawania tych napojów w dowolnej ilości w naczyniach zamkniętych.

§ 18.

W celu uzyskania koncesyi na jedno z uprawnień, przytoczonych w § 16., musi ubiegający się nie tylko odpowiedzieć ogólnym warunkom, przepisany do samoistnego wykonywania przemysłu, lecz nadto wymagać się będzie od niego, aby był człowiekiem, zasługującym na zaufanie i nieposzlakowanym.

Koncesyi należy w każdym razie odmówić, jeżeli bądź przeciw samemu ubiegającemu się, bądź przeciw członkom jego rodziny, żyjącym z nim w związku rodzinnym, mogą być przytoczone fakty, uzasadniające przypuszczenie, że przemysł mógłby być nadużywany do uprawiania zabronionej gry, do ukrywania rzeczy kradzionych, do szerzenia niemoralności lub pijaństwa.

Przy udzielaniu koncesyi należy mieć uwagę na potrzeby ludności, na to, czy lokal, w którym ma być wykonywany odnośny przemysł, nadaje się do tego celu, na ulicę lub plac, gdzie ten lokal się znajduje, oraz na to, czy możliwy jest nadzór policyjny.

Przed udzieleniem koncesyi winna władza przemysłowa wysłuchać zdania gminy, w której ma być siedziba odnośnego przemysłu, a w miejscowościach, gdzie są władze policyjne rządowe, także zdania tych władz. Nadto przed udzieleniem koncesyi uwiadomić należy o wniesieniu prośby stowarzyszenie, posiadające terytoryalną właściwość dla przemysłu gospodnio-szynkarskiego, i zaważać je, aby ewentualną opinię wydało najpóźniej w przeciągu 14-dniowego terminu.

Gdy chodzi o zakładanie hotelów dla przyjezdnych w większych miastach i miejscach kąpielowych, należy według okoliczności pominąć wzgląd na potrzeby ludności, a o ile chodzi o zakładanie hotelów w okolicach górskich w celu podniesienia ruchu turystycznego, nawet wzgląd na możliwość nadzoru policyjnego.

Gdyby pomimo sprzeciwienia się gminy uczyniono zadość prośbie ubiegającego się i udzielono

mu koncesyi na jedno z uprawnień, w § 16. przytoczonych, gmina ma prawo — o ile koncesyi nie udzieliła władza przemysłowa gminy, posiadającej własny statut, i o ile nie chodzi tylko o ponowne udzielenie koncesyi, wykonywanej już dotąd w tym samym lokalu — wnieść do dni 14 od chwili uwiadomienia rekurs do władzy wyższej ze skutkiem odraza.

W przeciągu tego samego terminu przysługują prawo rekursu z takim samym skutkiem także stowarzyszeniu, o ile wydało opinię w należyтым czasie, a koncesya udzielona została wbrew jego wnioskowi, i o ile nie chodzi przytem tylko o ponowne udzielenie koncesyi, wzmiankowane w poprzedzającym ustępie.

Przeciw dwóm zgodnym orzeczeniom dalsze odwołanie się jest niedopuszczalne.

§ 19.

Jedną i tą samą osobą w jednej i tej samej miejscowości może nabywać, dzierżawić lub objąć jako zastępcę jedną tylko koncesyę na wyszynk i drobną sprzedaż palonych napojów wysokowych (§ 16. d), a najwięcej dwie na wykonywanie innych w § 16. wyliczonych przemysłów gospodnich i szynkarskich.

Przemysł gospodni i szynkarski winien posiadać koncesyi wykonywać z reguły osobiście. Na wykonywanie przemysłu przez zastępcę lub też wydzierżawienie go zezwalać będzie władza przemysłowa tylko z ważnych powodów.

Za prowadzenie przemysłów takich przez zastępcę lub dzierżawcę bez uzyskania przedtem pozwolenia władzy przemysłowej, karany będzie stosownie do przepisów części VIII. ordynacyi przemysłowej, stanowiącej o przekroczeniach i karach, tak właścicieli przemysłu jak i zastępcę lub dzierżawcę.

§ 20.

Na przeniesienie przemysłów gospodnich i szynkarskich, wymienionych w § 16., lit. c, d, e, tudzież kawiarni do innego lokalu w tej samej miejscowości nie potrzeba wprowadzić nowej koncesyi, ale natomiast postarać się należy o pozwolenie władzy przemysłowej, która winna mieć uwagę na stosowność lokalu, przeznaczonego do wykonywania przemysłu, na to, na jakiej ulicy lub na jakim placu ten lokal się znajduje, na możliwość nadzoru policyjnego oraz na potrzebę ludności.

Przed udzieleniem pozwolenia na przeniesienie przemysłu gospodniego i szynkarskiego powinna władza przemysłowa zasięgnąć zdania gminy, w której się znajduje siedziba tego przemysłu, a gdyby tamże była rządowa władza policyjna, także zdania tej władzy. Nadto przed udzieleniem takiego pozwolenia

uawiadomić należy o wniesieniu podania to stowarzyszenie, które posiada terytoryalną właściwość dla przemysłu gospodniego i szynkarskiego i zawezwać je, aby najdalej do dni 14tu wydało ewentualną opinię w tym względzie.

Gdyby pozwolenie na przeniesienie przemysłu gospodniego i szynkarskiego do innego lokalu zostało przez władzę przemysłową udzielone pomimo sprzeciwienia się gminy, to, o ile pozwolenie to nie wyszło od władzy przemysłowej takiej gminy, która posiada własny statut, wolno jej do dni 14 od chwili uawiadomienia wniesć rekurs do władzy wyższej.

W ciągu tego samego terminu przysługuje prawo wniesienia rekursu także stowarzyszeniu, gdy wydało opinię w należytych czasie a pozwolenie udzielone zostało wbrew jego wnioskowi.

Przeciw dwóm zgodnym orzeczeniom dalsze odwołanie się jest niedopuszczalne.

§ 20 a.

Do chwilowego tylko wykonywania przemysłu gospodniego i szynkarskiego poza zatwierdzonym stałym lokalem przemysłowym w poszczególnych nadzwyczajnych przypadkach (n. p. zabawy ludowe, festyny na cele dobroczynne, wystawy, budowy, targi, ćwiczenia wojskowe, koncentracje wojska, manewry itp.) przez osoby, które w tej samej lub sąsiedniej gminie trudnią się takim przemysłem, wystarczy licencya, którą wystawiać będzie w każdym przypadku z osobna władza przemysłowa, wzięwszy pod rozwagę, czy zachodzi rzeczywiście potrzeba zamierzonego wykonywania przemysłu a w której oznaczony być ma dokładnie szczególny powód takiego pozwolenia, miejsce, gdzie przemysł ma być wykonywany, oraz okres ważności licencji.

Przedsiębiorstwa, których wyłącznym celem jest dawanie przytułku i utrzymania podróżnym pewnego przedsiębiorstwa przewozowego (podróżnym międzyprókladowym, względnie podróżnym trzeciej lub innej klasy okrętowej, uznanej rozporządzeniem za równorzędną trzeciej) w stacyach, w których się zbierają lub w portach, gdzie wsiadają na okręty, uregulowane będą osobną ustawą dla ochrony wychodźców.

§ 21.

Przemysł drukowy.

Przemysły, wzmiankowane w §. 15., punkcie 1., mogą być zaprowadzane z reguły tylko w miejscowościach, w których ma siedzibę władza polityczna powiatowa lub władza policyjna rządowa.

To postanowienie nie odnosi się jednakże do handlu, ograniczającego się wyłącznie do książek szkolnych, książek do nabożeństwa, kalendarzy i obrazków świętych.

Koncesyi na trudnienie się handlem, ograniczonym wyłącznie do książek szkolnych, książek do

nabożeństwa, kalendarzy i obrazków świętych, udziela władza przemysłowa pierwszej instancji.

O ile sprzedaż wytworów prasy, wspomnianych w poprzedzającym ustępie, dozwolona jest poza ramami koncesyi, upoważniającej do sprzedaży wytworów prasy w ogólności lub do ograniczonego handlu takimi wytworami, o tem stanowi ustawa prasowa.

Do handlu wytworami prasy, które przeznaczone są wyłącznie do potrzeb przemysłu i obrotu lub do potrzeb życia domowego i towarzyskiego, a których nie można uważać za wytwory artystyczne (zeszyty szkolne, cenniki, kartki cennikowe, karty pocztowe z widokami i karty gratulacyjne, oznajmienia o wynajmowaniu czegokolwiek, blankiety rachunkowe, podziały godzin, zeszyty do pisania, rachunki bieżące, karteczki tytułowe do książek i zeszytów, arkusze do modelowania i kolorowania, odbijanki (kalkamanie), wzory do robót pileczkowych, arkusze z życzeniami, druki do celów przemysłowych i kancelaryjnych itp.) nie potrzeba wogóle koncesyi, lecz zgłaszać go należy jako przemysł wolny.

§ 21 a.

Stręczenie służby i posad w sposób przemysłowy.

Stręczenie służby i posad, wykonywane sposobem przemysłowym, stanowi bez względu na rodzaj stręczonych posad i miejsc służbowych przemysł koncesyjonowany.

Do rozpoczęcia tego przemysłu wymagane jest nietylko zadośćuczynienie warunkom, przepisany do samoistnego wykonywania wszystkich przemysłów (§§y 2. do 10.), lecz nadto jeszcze wystarczający stopień ogólnego wykształcenia, zasługiwanie na zaufanie odnośnie do tego przemysłu i stosowny lokal przemysłowy.

Przy udzielaniu koncesyi należy nadto mieć uwagę na potrzeby miejscowe, a udzielenie samo zawisłem będzie od warunku, iżby przeciw zamierzonemu wykonywaniu przemysłu nie przenawiały względy na policyę bezpieczeństwa, zdrowia i obyczajności.

Badając stosunki miejscowe, należy przede wszystkim mieć stosowny wzgląd także na to, czy i o ile potrzeba stręczenia służby i posad w odnośnej gminie nie jest już zaspokojona w dostatecznej mierze przez państwo, kraj, powiat, gminę lub pewne stowarzyszenia, i w tym celu należy odnośne czynniki przed udzieleniem koncesyi wysłuchać. Gdyby koncesya udzielona została mimo sprzeciwienia się czynników, które zapytywano o opinię, wolno im do dni 14 po uawiadomieniu wniesć rekurs ze skutkiem odraczającym.

Koncesya może być udzielona także odwołalnie.

Minister handlu może w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych wydać drogą rozporządzenia w sprawie uzyskania koncesyi na stręczenie poszczególnych kategorii służby i posad jeszcze dalej idące postanowienia.

§ 21 b.

Koncesya może opiewać na stręczenie służby i posad w ogólności albo też może być udzielona z pewnemi ograniczeniami, mianowicie z ograniczeniem do pewnych rodzajów służby lub posad.

§ 21 c.

Jednoczesne wykonywanie przemysłu stręczenia służby i posad z jakimś innym przemysłem przez jedną i tę samą osobę lub w tym samym lokalu może mieć miejsce tylko za szczególnem zezwoleniem władzy politycznej krajowej.

Osobom, posiadającym taką koncesyę, a nie posiadającym zarazem uprawnienia do dawania przytułku obcym (§ 16., lit. a) wzbronione jest pomieszczenie u siebie kobiet obcych, poszukujących zajęcia.

§ 21 d.

Przemysł stręczenia służby i posad musi osoba, której udzielono koncesyę, wykonywać z reguły osobiście. Oddawanie takiego przemysłu w dzierżawę jest niedozwolone.

Natomiast może władza polityczna krajowa, gdy zachodzą ważne ku temu przyczyny, zezwolić na wykonywanie tego przemysłu przez zastępcę.

§ 21 e.

Każdy, kto się ubiega o przemysł stręczenia służby i posad, winien wraz z prośbą o koncesyę przedłożyć władzy, która ją nadaje, regulamin swego przedsiębiorstwa do zatwierdzenia, w którym w szczególności oznaczone być mają dokładnie wysokości i warunki opłat, jakich przedsiębiorca żądać będzie w swym przemyśle.

Koncesyonaryuszowi zabronione jest udzielanie lub przyjmowanie zaliczek, nie mniej też przyjmowanie kaucyj z tytułu posady, którą komuś ma nastręczyć.

Regulamin przedsiębiorstwa musi być przybity w lokalu przemysłowym.

Każda zmiana regulaminu przedsiębiorstwa podlega poprzedniemu zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej.

Koncesyonaryusze są obowiązani przedkładać władzy przemysłowej na jej żądanie te daty, odnoszące się do ich przemysłu, które są potrzebne do zestawień statystycznych, dotyczących publicznej ewidencji pracy.

§ 21 f.

Osoby, które już na podstawie dawniejszych przepisów uzyskały w należyty sposób pozwolenie na trudnienie się stręceniem służby i posad, podlegają co do dalszego wykonywania tej koncesyi przepisom niniejszej ustawy i muszą przewidziany w §. 21 e regulamin przedsiębiorstwa przedłożyć do czterech tygodni politycznej władzy krajowej do zatwierdzenia.

§ 21 g.

Przedsiębiorstwa pogrzebowe.

Badając stosunki miejscowe przy nadawaniu koncesyi na przemysł, wzmiankowany w §. 15., punkcie 23., należy w szczególności mieć stosowną uwagę na to, czy i o ile potrzeba przedsiębiorstwa pogrzebowego nie jest już w dostatecznej mierze zaspokojona przez samą gminę.

Drogą rozporządzenia wydane będą szczegółowe postanowienia co do zakresu uprawnień przedsiębiorstw pogrzebowych, tudzież co do taryfy opłat, którą przedłożyć musi ubiegający się o koncesyę; taryfa ta podlega zatwierdzeniu władzy przemysłowej.

Przeciw udzieleniu koncesyi wolno gminie wnieść do dni 14 od uwiadomienia rekurs ze skutkiem odraczającym.

§ 22.

Staranie się o koncesyę.

Kto ma zamiar wykonywać przemysł przywiązany do koncesyi, winien wnieść prośbę o koncesyę, składając równocześnie dowód zadosyćczynienia wynogom ustawy. Przed otrzymaniem koncesyi przemysłu rozpoczynać nie wolno.

§ 23.

Warunki szczególne.

Do rozpoczęcia przemysłu koncesyonowanego potrzeba nie tylko wypełnienia warunków, przepisanych do samoistnego wykonywania wszelkiego przemysłu w ogólności (§§. 2. do 10.), lecz nadto wymagać się będzie, żeby ubiegający się był człowiekiem, zasługującym na zaufanie co do odnośnego przemysłu i żeby — o ile chodzi o przemysły, wyszczególnione w §. 15., punkt 1. 2. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 14. 17. 18. 20. 21. 22 i 23 — posiadał specjalne uzdolnienie. W jaki sposób udowadnianie ma być to uzdolnienie, postanowione będzie — o ile dotyczące przepisy nie zawierają się już w tej ustawie — drogą rozporządzenia, które wyda Minister handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem wyznań i oświaty.

Ustawa z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 193, dotycząca uregulowania koncesyonowanych przemysłów budowlanych, pozostaje nienaruszona.

Minister handlu może w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, po wysłuchaniu opinii izby handlowej i przemysłowej, gdzie zaś istnieją związki stowarzyszeń, także opinii tych związków oraz odnośnych stowarzyszeń, postanowić drogą rozporządzenia, bądź w ogólności, bądź tylko dla pewnych miejscowości lub obszarów, że koncesya na poszczególne kategorie przemysłu gospodniego i szynkarskiego, które muszą być ściśle oznaczone, udzielona być może tylko tym osobom, które dadzą dowód szczególnego uzdolnienia; dowód ten będzie szczegółowo uregulowany drogą rozporządzenia.

Jednakże przepisy, o których mowa w poprzedzającym ustępie, mogą być wydane tylko o tyle, o ile urządzenia stowarzyszeń zawodowych, oraz zawodowe zakłady naukowe, zabezpieczają w obszarach, o które w danym razie chodzi, zupełnie dostateczne wykształcenie młodych sił dla odnośnych przemysłów.

Przy udzielaniu koncesyi na przemysły, wymienione w § 15., punkt 1, 2, 3, 4, 7, 9, 12, 13, 15, 16, 22 i 23, oraz na przytoczony w punkcie 14. przemysł sprzedawania trucizn i przeznaczonych na lekarstwa materiałów i przetworów, należy mieć nadto uwagę na stosunki miejscowe: udzielenie koncesyi na przemysły, wymienione w § 15., zawisłem jest dalej od tego warunku, żeby zamierzone wykonywanie przemysłu nie podlegało żadnemu zarzutowi ze stanowiska policyi bezpieczeństwa, moralności, zdrowia, ogniowej lub komunikacyjnej.

§ 23 a.

Przed nadaniem pewnego przemysłu koncesjonowanego, do rozpoczęcia którego wymagane jest szczególne uzdolnienie (§ 23, ustęp 1. i 3.), powinna władza przemysłowa dać odnośnemu stowarzyszeniu sposobność przeglądnięcia w swem biurze środków dowodowych, przedłożonych przez stronę w celu wykazania uzdolnienia, wyznaczając mu na to okres trzytygodniowy. W ciągu takiego samego okresu przysługuje stowarzyszeniu prawo wydania opinii o przedłożonym dowodzie uzdolnienia.

Z analogicznym zastosowaniem przepisów, obowiązujących co do przemysłów rękodzielniczych (§ 14 e), dozwolone jest uwolnienie od dowodu uzdolnienia.

Przepis poprzedzającego ustępu nie ma zastosowania do przemysłów budowlanych.

Co się tyczy udowadniania szczególnego uzdolnienia przez jawne spółki handlowe lub spółki komandytowe, stosowane być mają w analogiczny sposób postanowienia § 14 e. O ile chodzi o przedsiębiorstwo przemysłowe, wykonywane sposobem fabrycznym, wystarczy udowodnienie specjalnego

uzdolnienia dla osoby zastępcy (zawiadowcy przedsiębiorstwa). Gdy co do kwestyi, czy pewne koncesjonowane przedsiębiorstwo przemysłowe uważane być ma za wykonywane sposobem fabrycznym, zachodzi wątpliwość, rozstrzygać należy według przepisu § 1., ustępu 6.

Nadto przed udzieleniem koncesyi na takie przemysły, przy których nadawaniu trzeba mieć uwagę na potrzeby miejscowe, należy zasięgnąć opinii owej gminy, w której ma być siedziba przemysłu.

§ 24.

Zastrzeżenie.

Minister handlu ma prawo, porozumiewając się z Ministrem spraw wewnętrznych i wysłuchawszy opinii izby handlowej i przemysłowej, a gdzie istnieją związki stowarzyszeń, także opinii tych związków, oraz zdania odnośnych stowarzyszeń postanowić aż do ustawowego uregulowania tej kwestyi, gdyby względy publiczne nieodzownie tego wymagały, przymus koncesyjny także dla poszczególnych innych przemysłów, które nie są wyliczone w tej części ustawy i to albo w ogólności albo tylko dla pewnych powiatów.

W odnośnem rozporządzeniu mogą być wydane postanowienia co do osobistego i zawodowego uzdolnienia, które ubiegający się musi posiadać, aby uzyskać koncesyę, co do jakości siedziby przemysłu i lokalu przemysłowego, wreszcie co do sposobu, zakresu i warunków wykonywania przemysłu. W szczególności może w niem być postanowione, czy i o ile wykonywanie przemysłu przez dzierżawców lub zastępców jest zabronione lub o ile niedozwolone jest równoczesne trudnienie się innym przemysłem. Nadto może rzeczzone rozporządzenie zawierać postanowienia co do obowiązku prowadzenia osobnych ksiąg i wykazów, co do dopuszczalności specjalnego uregulowania pod względem przemysłowo-policyjnym, co do uwzględniania potrzeb miejscowych, tudzież co do instancji, nadającej koncesyę.

W podobny sposób można też poszczególne przemysły, podlegające obecnie przymusowi koncesyjnemu, od tego przymusu uwolnić, gdyby zmiana stosunków przemawiała za dopuszczalnością takiego zarządzenia, oraz postanowić, że w miejscowościach, w których władza w interesie obrotu ustanowiła do sprawowania pewnych czynności i usług, wymagających szczególnego zaufania publiczności, pewne, związane odpowiedzialnością osoby, wykonywanie tych samych czynności wszystkim innym osobom jest zabronione.

Część III.

Potrzeba potwierdzenia zakładu przemysłowego w pewnych rodzajach przemysłu.

§ 25.

Zakłady przemysłowe, które potrzebują potwierdzenia.

Pozwolenie do otwarcia zakładu przemysłowego jest potrzebne we wszystkich tych rodzajach przemysłu, w których do wykonywania właściwych prac używane są umyślnie założone ogniska lub maszyny parowe i wszelkie inne motory lub przyrządy wodne, tudzież które mogłyby być niebezpieczne lub uciążliwe dla sąsiedztwa z powodu wpływów zdrowiu szkodliwych, wykonywania robót grożących niebezpieczeństwem, nieprzyjemnej woni lub sprawiania nadzwyczajnego łoskotu. Przed uzyskaniem pozwolenia zakładów takich nie wolno urządzić.

§ 26.

Postępowanie w ogólności.

We wszystkich takich zakładach przemysłowych, o ile nie należą do tych, z którymi postąpić się ma według § 27., zbadać powinna władza w najkrótszy sposób, co w nich jest złego i przepisać potrzebne warunki i ograniczenia co do urządzenia zakładu, bacznie przedewszystkiem na to, aby takie zakłady przemysłowe nie były uciążliwe dla kościołów, szkół, szpitali, tudzież innych zakładów i budynków publicznych i aby już samo urządzenie pracowni nie wystawiało na niebezpieczeństwo życia i zdrowia osób także zatrudnionych.

§ 27.

Postępowanie szczególne co do pewnych zakładów przemysłowych.

Pozwolenie na otwarcie zakładów następujących, wydawane być może tylko na zasadzie postępowania poniżej przepisanego. Zakłady te są:

1. opraviska;
2. zakłady do wyrobu materiałów pyrotechnicznych, przedmiotów pyrotechnicznych i przetworów wybuchowych;
3. zakłady do czyszczenia szczeci, włosienia i pierza;
4. warzelnie sinku;
5. fabryki towarów chemicznych;
6. fabryki cementu;
7. fabryki nawozów sztucznych (pudretty, soli moczowej itp.);

8. rękodzielnie strun jelitowych;
9. destylarnie olejów skalnych;
10. fabryki tektury i pilśni do pokrywania dachów;
11. zakłady wyrobu i czyszczenia strun jelitowych;
12. warzelnie pokostu i terpentyny;
13. suszarnie lnu i konopi;
14. warzelnie jelit;
15. młyny do złota i srebra;
16. huty szklane;
17. garbarnie i składy skór i blamów surowych;
18. fabryki guzików rogowych;
19. suszarnie siarczane chmielu;
20. zakłady do napawania drzewa;
21. odlewalnie świec;
22. bielarnie kości;
23. warzelnie kości;
24. stępy i młyny do kości;
25. piece do kości, fabryki spodyum;
26. fabryki kottów;
27. warzelnie kleju;
28. zakłady do wyrobu i przechowywania gazu oświetlającego;
29. szmelcownie, huty i kuźnie o ile upoważnienie do ich założenia nie opiera się już na nadaniu kopalni;
30. fabryki maszyn;
31. fabryki oleju, pokostu i lakieru;
32. warzelnie smoły asfaltu i mazi;
33. fabryki papieru;
34. fabryki kwasu solnego;
35. fabryki kwasu saletrzanego;
36. fabryki salmiaku;
37. suszarnie wełny i bawełny;
38. fabryki kwasu siarczanego;
39. rzeźnie i fabryki albuminu;
40. bielniki pospieszne;
41. warzelnie mydła;
42. fabryki zwierciadeł amalgamowanych;
43. kamieniołomy, cegielnie, piece do wapna i gipsu, o ile nie stanowią zatrudnienia pobocznego w rolnictwie i o ile te ostatnie są założone poza obrębem miejsca, w którym dobywa się materiał;
44. piece do topienia łożu;
45. piece do towarów garncarskich;
46. wyrobie ceraty;
47. fabryki zapalók;
48. fabryki cukru, spirytusu i drożdży stałych;
49. zakłady wyrobu koks.
50. wyrobie smoły z węgla kopalnych,
51. wyrobie smoły drzewnej,
52. piece do sadz.

o ile mają być założone poza obrębem miejsca, gdzie się wydobywa materiał.

Minister handlu mocen jest zmienić ten wykaz swoim rozporządzeniem w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i po wysłuchaniu Izby handlowych i przemysłowych.

§ 28.

Podanie.

O pozwolenie do otwarcia zakładów w §. 27. wymienionych, wniesić trzeba podanie do władzy przemysłowej, dołączając potrzebne opisy i rysunki.

§ 29.

Edykt.

Zamiar założenia przedsiębiorstwa podlega władza do wiadomości powszechnej przez rozlepienie ogłoszeń w dotyczącej gminie, jakoteż przez osobne uwiadomienie przełożonego gminy i sąsiadów, a według okoliczności także przez jednorazowe ogłoszenie w gazecie, przeznaczonej do umieszczania ogłoszeń urzędowych a zarazem wyznaczy termin do narady komisyjnej w okresie 2 do 4 tygodni, na której, jeżeli tego nie uczyniono już pierwszej piśmiennie, należy wniesić ewentualne zarzuty, w razie bowiem przeciwnym udzieli się zezwolenia do urządzenia zakładu, o ile co do tego nie zachodziłyby przeszkody z urzędu.

Władza ma także zarządzić, aby czynności urzędowe ze względów policyjno-budowniczych, ogniowych i zdrowotnych, jakoteż ustawami o użytkowaniu wód przepisane, gdyby były potrzebne, odbywały się ile możności jednocześnie z temi, których przedmiotem jest ocenienie możliwości otwarcia zakładu ze stanowiska policyi przemysłowej.

§ 30.

Narada.

Na naradzie komisyjnej władza zbadać ma z urzędu wszystkie okoliczności rozstrzygające, nawet wtedy, gdyby nie wniesiono przeciw zakładowi żadnych zarzutów, wniesione zaś zarzuty gruntownie roztrząsać i dążyć ile możności do uchylenia ich zgodnym sposobem.

W orzeczeniu, które wydane być ma jak można najrychlej, wyrazić należy w każdym razie, czy i o ile proponowany zakład może być dopuszczony pod względem przemysłowo-policyjnym, czy więc można nań zezwolić.

Gdy się pozwala na urządzenie zakładu, orzeczenie zawierać powinno potrzebne ewentualne warunki i ograniczenia, tyczące się urządzenia i ruchu, jakoteż takie zarządzenia, które okażą się

potrzebnymi, aby już samo urządzenie pracowni nie sprzeciwiało się przepisom §. 26.

Gdyby przeciwko przedsiębiorstwu wniesiono zarzuty z tytułów prawa prywatnego, a załatwienie ich zgodnym sposobem się nie powiodło, należy zarzuty te przytoczyć wyraźnie w pozwoleniu i odesłać strony na drogę prawa. Dla władzy administracyjnej nie może to być powodem do wzbronięcia urządzenia zakładu.

Tylko sąd mocen jest orzec na podanie strony, czy aż do rozsądzenia sporu, urządzenie zakładu, które ze stanowiska policyi przemysłowej uznano za dopuszczalne, należy wstrzymać lub też, czy i jakimi ograniczeniami można tymczasowo zakład urządzić (§§ 340, 341, 342 p. k. u. c.).

§ 31.

Koszta ogłoszenia i postępowania w sprawie zakładów przemysłowych ponosić ma przedsiębiorca; do pokrycia kosztów, które powstały wskutek lekkomyślnych zarzutów, zniwolić należy tego, który z tylni zarzutami wystąpił.

§ 32.

Zmiany w zakładzie przemysłowym.

O zmianach w urządzeniu zakładu przemysłowego lub w sposobie fabrykacji, tudzież o znaczniejszym rozszerzeniu fabrykacji, mogącem spowodować jeden ze stosunków w §. 25 przewidzianych, uwiadomić należy poprzednio władzę przemysłową, która może zaniechać zarządzenia komisyjnej narady, jeżeli się przekona, że zamierzona zmiana lub rozszerzenie nie wystawi sąsiadów i w ogółności gminy na nowe uszczerbki, niebezpieczeństwa i uciążliwości, lub na większe jeszcze od tych, które połączone są z istniejącym zakładem.

Zmiana osoby posiadacza przemysłu nie podlega za sobą potrzeby nowego zatwierdzenia zakładu przemysłowego.

§ 33.

Unieważnienie pozwolenia.

Gdyby ruch zakładu nie rozpoczął się w przeciągu roku po wydaniu pozwolenia na otwarcie, lub gdyby przerwa w ruchu trwała dłużej niż trzy lata, natenczas pozwolenie traci swoją ważność.

W okolicznościach na uwzględnienie zasługujących można terminy te na prośbę posiadacza zakładu przemysłowego odpowiednio przedłużyć.

Gdyby wskutek klęski elementarnej lub innego przypadku, zakład został całkiem zniszczony, natenczas, chcąc wprowadzić go w ruch na nowo, trzeba wprzód podać o pozwolenie w tej mierze.

§ 34.

Rekurs.

O orzeczeniu władzy przemysłowej, tyczącem się zakładów przemysłowych jakoteż kwestyi we względzie zastosowania przepisów poprzedzających paragrafów niniejszej części i o motywach tego orzeczenia uwiadomić należy strony, to jest ubiegających się i osoby, które wystąpiły z zarzutami.

Przeciwko tej decyzji wolno każdej stronie odwołać się do wyższej instancji, rekurs zaś wniesić należy piśmiennie lub ustnie w przeciągu dni 14tu do tej władzy administracyjnej, która wydała orzeczenie w pierwszej instancji.

Rekurs w porę wniesiony ma skutek odraczający.

§ 35.

W tych miejscach, w których rzeźnie publiczne, należące do gmin i stowarzyszeń, znajdują się już lub mają być założone, w dostatecznym rozmiarze. Władza krajowa może na wniosek reprezentacji gminy zabronić dalszego używania istniejących i zakładania nowych rzeźni prywatnych.

Taryfy opłat, które pobierane być mają, winny być potwierdzone przez Władzę krajową.

Rozdział IV.

Zakres uprawnień przemysłowych i ich wykonywanie.

§ 36.

Zakres uprawnienia przemysłowego oceniany będzie według brzmienia karty przemysłowej lub koncesyi z uwagą na postanowienia, zawarte w następujących paragrafach.

Gdy co do zakresu uprawnień przemysłowych zachodzi wątpliwość, rozstrzyga władza polityczna krajowa, wysłuchawszy izbę handlową i przemysłową, która w tej mierze zapyta o zdanie związek stowarzyszeń zawodowych, gdzie taki związek istnieje, oraz odnośne stowarzyszenie.

§ 37.

Każdy przemysłowiec ma prawo łączyć ze sobą wszystkie prace, potrzebne do zupełnego wykończenia swych wyrobów, i trzymać potrzebnych do tego robotników nawet z innych gałęzi przemysłu.

Przez robotników nie rozumie się tutaj, o ile chodzi o przemysły rękodzielnicze lub takie przemysły koncesyonowane, do rozpoczęcia których wymagane jest specjalne uzdolnienie (§ 23., ustęp 1.), uczniów (terminatorów) odnośnych innych gałęzi przemysłu.

Podobnie też mają przemysłowcy prawo utrzymywać w należytych stanie swe urządzenia warsztatowe, maszyny, narzędzia i wszelkie inne środki pomocnicze ruchu przemysłowego i wytwarzać dla potrzeb własnego przedsiębiorstwa te używane w handlu środki pomocnicze, które służą do puszczania w obieg targowy ich wytworów (opakowania, owinięcia itp.).

Ograniczenie do sprzedaży towarów własnego wyrobu nie ma miejsca.

§ 38.

Zgłoszenie przemysłu handlowego bez ograniczenia do pewnych towarów lub pewnych kategorii towarów obejmuje w sobie prawo do handlowania wszelkimi towarami, dopuszczonymi do wolnego obrotu i nie podlegającymi co do sprzedaży warunkowi specjalnego pozwolenia (koncesyi).

Zgłoszenie przemysłu handlowego, ograniczonego do pewnych towarów lub do pewnej kategorii towarów, daje prawo wyłącznie tylko do handlowania tymi a nie innymi towarami.

Do sprzedaży drobiazgowej w zakresie, podanym w pierwszym ustępie (handel towarów mieszanych), mogą się zgłaszać tylko te osoby, które złożą dowód uzdolnienia, przepisany w § 13. a.

Taki sam dowód złożyć należy, chcąc rozpocząć handel kolonialny, korzenny i materiałowy.

Przedsiębiorcom przemysłów handlowych, wspomnianych w poprzedzających ustępach, którzy, zgłaszając przemysł, obowiązani są złożyć dowód uzdolnienia, przysługuje wyłączne prawo sprzedaży drobiazgowej cukru, kawy, herbaty, korzeni, olejów skalnych, towarów materiałowych i farb, oraz handlu drobiazgowego palonymi napojami wysokociśnieniowymi we flaszkach, zamkniętych w praktykowany powszechnie sposób handlowy, przyczem zresztą w zakresie uprawnienia zgłoszonych przemysłów nie następuje żadna zmiana.

Zastrzeżenie, postanowione w poprzedzającym ustępie, nie będzie miało zastosowania ani do uprawnień do sprzedaży, przysługujących producentom, ani też w ogólności do nabytych już uprawnień handlowych, zaś w miejscowościach, w których w dniu ogłoszenia tej ustawy niema jeszcze żadnego z przemysłów handlu drobiazgowego, wyszczególnionych w ustępie 3. i 4., nie będzie ono miało mocy dopóty, dopóki ten wyjątek z uwagi na znaczny rozwój stosunków miejscowych nie zostanie uchylony drogą rozporządzenia.

§ 38 a.

Przedsiębiorcy przemysłu handlowego jako takiemu nie przysługują w ogólności ani prawo sporządzania lub przerabiania wytworów przemysłowych, ani też prawo wykonywania zmian lub naprawek na nich; jednakże do uskuteczniania zmian na towarach, które ofiaruje komuś na sprzedaż lub których ma komuś dostarczyć, jest on uprawniony o tyle, o ile celem zmiany jest wyłącznie tylko dostosowanie towaru do potrzeby kupującego dla unrozwinięcia zbytu.

Przedsiębiorca przemysłu handlowego jest uprawniony do przyjmowania zamówień na takie towary, które według zgłoszenia przemysłu wolno mu sprzedawać. W tym celu upoważniony jest także do brania miary, pod warunkiem, że wykonanie zamówionych towarów porusza samoistnym wytwórcem. Z takim samem ograniczeniem ma także prawo podejmować się wykonania zmian i naprawek na wyrobach, których dostarczył.

Co do obuwia, tudzież sukien dla mężczyzn, kobiet i dzieci, których wyrób należy do zakresu uprawnienia przemysłu rękodzielniczego szewskiego i krawieckiego, prawo brania miary, o którym była mowa w poprzedzającym ustępie, przysługuje przedsiębiorcom przemysłów handlowych jako takim tylko o tyle, o ile wzięcie miary potrzebne jest do wyszukania stosownego towaru ze składu. To ograniczenie uprawnienia do brania miary nie stosuje się do tych przedsiębiorców przemysłów handlowych, którzy już w dniu 1. stycznia 1907 trudnili się wyłącznie lub przeważnie handlem obuwia lub odzieży.

Prawo przyjmowania zleceń na naprawy obuwia, względnie odzieży, nie przysługuje przedsiębiorcom przemysłów handlowych.

§ 39.

Stałe lokale przemysłowe.

Ci, którzy trudnią się przemysłem wolnym lub rękodzielniczym, mogą w gminie, w której mają siedzibę, utrzymywać kilka stałych lokali przemysłowych (warsztatów albo lokali sprzedaży) i przenosić je w granicach tej gminy z jednego miejsca na drugie.

W każdym razie należy jednak uwiadomić o tem władzę przemysłową.

Przeniesienie przemysłu koncesyonowanego na inne miejsce w tej samej gminie może nastąpić tylko po zasięgnięciu zezwolenia władzy przemysłowej.

Gdy chodzi o przeniesienie takiego przemysłu koncesyonowanego, przy nadawaniu którego musiały być uwzględnione stosunki miejscowe (§ 23., ustęp 5.), władza przemysłowa winna przed udzie-

leniem zezwolenia zapytać o zdanie gminę, w której znajduje się siedziba tego przemysłu.

§ 40.

Zakłady przyglównne (filie) i składy.

Jeżeli przemysłowcy zamierzają obok głównego zakładu przemysłowego utworzyć zakłady przyglównne lub składy (do których jednakże nie zalicza się magazynów i innych lokalności, służących tylko do przechowywania towarów), obowiązani są, o ile chodzi o przemysły wolne lub rękodzielnicze, uwiadomić o tem w każdym przypadku władzę przemysłową, wskazując siedzibę filii lub składu. To doniesienie uczynić należy tak do władzy przemysłowej zakładu głównego, jak i do władzy przemysłowej właściwej dla siedziby filii lub składu.

Co do przemysłów koncesyonowanych należy w takich razach zasięgnąć szczególnego pozwolenia władzy przemysłowej i to, gdy chodzi o takie przemysły, do których nadania powołana jest władza wyższa, pozwolenia owej władzy wyższej, w której okręgu administracyjnym filia lub skład ma mieć siedzibę, we wszystkich zaś innych przypadkach pozwolenia władzy przemysłowej, właściwej dla siedziby filii lub składu. Jednakże każdym razem uwiadomić należy także władzę przemysłową zakładu głównego.

Gdyby co do zamierzonego utworzenia zakładów przyglównnych lub składów zachodziły takie okoliczności, które w myśl tej ustawy nie pozwalają na wydanie karty przemysłowej (§ 13.), względnie na udzielenie koncesyi (§ 22.), w takim razie władza winna stronie zabronić założenia filii lub składów, podając jej zarazem do wiadomości, co stoi temu na przeszkodzie.

Nadto, o ile chodzi o nowy zakład przemysłowy, winna władza także w tych przypadkach postąpić według postanowień części III.

§ 41.

Prowadzenia przemysłu poza obrębem siedziby.

Prowadzący przemysł mogą wszędzie, nawet poza obrębem gminy swojej siedziby, dawać w komis przedmioty swego przemysłu innym przemysłowcom, którym wolno wyroby takie utrzymywać, mogą dostarczać ich na zamówienia i wszędzie wykonywać zamówione roboty.

§ 42.

Dla wykonywania przemysłu kominarskiego może polityczna władza krajowa ze względów ogniowo-policyjnych, wysłuchawszy zdania stowa-

rzyszenia, istniejącego dla tego przemysłu i reprezentacji gminnych, zarządzić podział na okręgi, których obszar nie może z reguły wychodzić poza granice jednego powiatu politycznego.

Taki podział na okręgi może polityczna władza krajowa zarządzić w razie potrzeby ze względów sanitarno-policyjnych, po wysłuchaniu odnośnych stowarzyszeń i reprezentacji gminnych, także co do wykonywania przemysłu czyszczenia kanatów (przemysłu czyszczenia dołów kloaczych) i przemysłu rakarskiego.

Wspomniany podział na okręgi ma ten skutek, że w granicach każdego takiego odgraniczzonego okręgu prawo wykonywania robót przysługuje tylko tym przedsiębiorcom przemysłowym odnośnej kategorii, którzy w tym okręgu mają swą siedzibę. Jednakże w przypadkach nagłej konieczności można kominiarzy, kanalarzy i rakarzy używać do pomocy w robocie także poza obrębem ich okręgu.

Polityczna władza krajowa może po wysłuchaniu istniejącego stowarzyszenia i reprezentacji gminnych zarządzić zmiany w takim podziale na okręgi albo też uchylić go zupełnie, w którym to razie dotyczącym przemysłowcom nie przysługuje prawo do odszkodowania.

§ 43.

Przesiedlenie się.

Przesiedlenie się do miejsca, położonego poza obrębem gminy, w której była dotychczasowa siedziba przemysłu, uważane będzie we wszystkich gałęziach przemysłu za założenie nowego przemysłu, przyczem jednakże nie będzie wymagane ponowne składanie dowodu zawodowego uzdolnienia, przepisane co do niektórych przemysłów.

§ 44.

Znak zewnętrzny (godło).

Każdy przemysłowiec obowiązany jest miejsce, na którym zawód swój stale wykonywa lub też mieszkanie swoje zaopatrzyć odpowiednim na zewnątrz widocznym znakiem i ma prawo posługiwać się wszelkiego rodzaju ogłoszeniami.

§ 45.

Obowiązek oznajmienia firmy celem zapisania jej w rejestrze handlowym, przepisany jest w ustawie handlowej i niniejsza ustawa wcale go nie narusza.

§ 46.

Wdzierstwo.

Żaden przedsiębiorca przemysłowy nie ma prawa przywłaszczać sobie nazwiska, firmy, herbu,

ani też szczególniejszego jakiego oznaczenia zakładu innego krajowego przedsiębiorcy przemysłowego lub producenta, a to tak w znaku wywieszonym na mieszkaniu czy też na miejscu swego zarobkowania, jak i w publicznych ogłoszeniach, okólnikach, cennikach, ani też w podany wyżej sposób oznaczać fałszywie przedmioty swego przemysłu jako pochodzące z innej wyrobni.

Wdzierstwo takie uprawnia poszkodowanego do nalegania na właściwą władzę przemysłową, aby powstrzymała dalsze używanie bezprawnego oznaczenia, lub aby zabroniła fałszywego ogłoszenia.

Poszkodowanego nie pozbawia opieki oko-liczność, że w bezprawnem oznaczeniu lub fałszywym ogłoszeniu rozszerzono, skrócono lub w inny sposób zmieniono nazwisko, firmę, herb, szczególne oznaczenie zakładu lub podano inne miejsce wyrobu, jeżeli zmian tych nie można dostrzedz bez nadzwyczajnej uwagi.

§ 47.

Jeżeli jedno z wdzierstw, w § 46. wymienionych, popełniono świadomie, sprawca staje się winnym przekroczenia, które ma być ukarane według ustawy przemysłowej.

Rozprawa karna z powodu takiego wdzierstwa wytoczona być może tylko na prośbę poszkodowanego, o ile nie zachodzi tu czyn karygodny, który według ustawy karnej powszechnej sądy karne ścigać mają z urzędu, albo gdy tenże nie podlega karze porządkowej w myśl artykułu 26., ustępu 2. kodeksu handlowego.

Jeżeli jednak poszkodowany odwoła prośbę swoją o ukaranie jeszcze przed ogłoszeniem oskarżonemu orzeczenia władzy, natenczas z zastrzeżeniem jego roszczeń do wynagrodzenia na prawie prywatnem opartych, zaniechać należy tak ukarania jak i dalszego dochodzenia, mającego na celu ukaranie.

§ 48.

Opieka zapewniona w §§ 46. i 47. przemysłowcom i producentom krajowym służy także przemysłowcom i producentom obcokrajowym, pod warunkiem, że państwo ich przestrzega wzajemności.

§ 49.

Staje się prócz tego winnym przekroczenia:

1. Każdy przemysłowiec, który w przypadkach, nie przytoczonych już w § 46. lub w ustawie

o ochronie znaczków przemysłowych, do zewnętrznego oznaczenia swego zakładu lub mieszkania albo do oznaczenia wyrobów lub w ogóle w pełnieniu swoich czynności i w podpisach używa cudzego nazwiska, nie będąc do tego uprawnionym przez zaciągnięcie firmy swojej do rejestru handlowego;

2. każdy przemysłowiec, używający w przypadkach wymienionych pod 1 odznaczeń, których nie otrzymał;

3. każdy przemysłowiec, który w przypadkach, w ustępie 1. wymienionych, używa napisu, pozwalającego domyślać się istnienia spółki, której w rzeczywistości wcale nie ma;

4. każdy przemysłowiec, który nie mając do tego prawa na zasadzie skutecznego wpisania firmy swojej do rejestru handlowego, używa w przypadkach, w ustępie 1. wzmiankowanych, nie całego swego imienia i nazwiska;

5. każdy przemysłowiec, który w przypadkach, w ustępie 1. wzmiankowanych, jeżeli z innymi jest w spółce, używa oznaczenia, zawierającego nie tylko nazwiska spółników, lecz nadto dodatek nadmieniający o istnieniu spółki, nie będąc w myśl kodeksu handlowego uprawnionym do używania firmy tego rodzaju.

§ 50.

Gdy jeden z czynów. w §§ 46. do 49. wzmiankowanych, podlega karze porządkowej w myśl ustępu 2., artykułu 26. kodeksu handlowego, nie trzeba nakładać osobno kar, wzmiankowanych w w § 131., lit. a, b i c ordynacji przemysłowej.

Rozsądzenie roszczeń o wynagrodzenie szkody, zrzędzonej przez wdzierstwa i przekroczenia, wzmiankowane w §§ 46. do 49., należy wyłącznie do właściwych sądów, które orzekać mają według uznania tak co do tego, czy szkodę wyrządzono, jak i co do jej wielkości.

§ 51.

Taryfy cen maksymalnych.

Dla drobnej sprzedaży artykułów, które stanowią najniezbędniejsze potrzeby życia codziennego, oraz dla przemysłu kominiarskiego, kanalarskiego, rakarskiego, przewozowego i przemysłu usług publicznych, mogą być ustanowione taryfy cen maksymalnych.

Dla przemysłu kominiarskiego, kanalarskiego i rakarskiego muszą być takie taryfy ustanowione koniecznie, gdy w myśl § 42. zarządzone zostaje

odgraniczenie działalności tych przemysłów według okręgów. Dla poszczególnych gmin mogą być ustanowione rozmaite wymiary cen taryfowych.

Taryfy, o których była mowa w poprzedzających ustępach, ustanowione będą przez władzę polityczną krajową, która wysłucha w tym względzie zdania reprezentacji gminnych, oraz izby handlowej i przemysłowej i odnośnych stowarzyszeń zawodowych, i weźmie pod rozwagę zachodzące stosunki, obowiązujące zaś będą tylko na obszarze odnośnych gmin, dopóki nie zostaną odwołane.

Dla przedsiębiorstw przewozu osób ustanowione będą wzmiankowane w poprzedzającym ustępie taryfy cen maksymalnych na wniosek reprezentacji gminnej i po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, oraz istniejących stowarzyszeń zawodowych.

Co do zaprowadzonego w niektórych gminach oddawania w dzierżawę wyrębu mięsa i pieczenia chleba, obowiązywać będą i nadal specjalne przepisy.

§ 52.

Uwidocznienie cen.

Władza przemysłowa zarządzi, izby dla drobnej sprzedaży najpotrzebniejszych przedmiotów codziennego użytku, dla gospód i szynków, dla przedsiębiorców przewozu, dla usług publicznych, postanowiona i na widok publiczny wystawiona była taryfa cen i zapłat ze względu na ilość i na jakość.

§ 53.

Obowiązek prowadzenia niektórych rodzajów przemysłu.

Piekarzom, rzeźnikom, kominiarzom, czyścielom kanałów i przedsiębiorcom przewozu nie wolno przerwać, kiedy się im podoba, wykonywania raz rozpoczętego przemysłu, lecz obowiązani są na cztery tygodnie przed zamierzonym zawieszeniem przedsiębiorstwa uwiadomić o tem władzę przemysłową.

§ 54.

Uregulowanie poszczególnych przemysłów.

W jaki sposób przedsiębiorcy przemysłu tancierskiego i zastawniczego, oraz przemysłu stręczenia służby i posad mają prowadzić książki i jakiej kontroli policyjnej muszą się poddawać co do zakresu i sposobu wykonywania swego przemysłu, postanowione będzie drogą rozporządzenia.

Przemysł przewozu osób i usługi publicznej, przemysły kominiarzy, kanalarzy i oprawców, przemysł gospodnio-szynkarski, przedsiębiorstwa stręczenia służby i posad, wreszcie przedsiębiorstwa pogrzebowe, podlegają uregulowaniu przemysłowo-

policyjnemu, które może się odnosić tak do pewnej kategorii przemysłu, jak i do poszczególnych przedsiębiorstw.

Odgraniczenie praw sprzedaży aptekarzy z jednej a drogistów (składów materiałów) z drugiej strony uregulowane będzie po wysłuchaniu izb handlowych i przemysłowych, oraz odnośnych stowarzyszeń, drogą rozporządzenia.

§ 55.

Zastępca (zawiadowca interesów) lub dzierżawca.

Każdy przemysłowiec może wykonywać swój przemysł także przez zastępcę (zawiadowcę interesów), lub wypuścić go w dzierżawę. Oddawanie przemysłu w poddzierżawę jest zabronione.

Zastępca (zawiadowca interesów) lub dzierżawca musi zawsze, tak samo jak przedsiębiorca, posiadać kwalifikacje, potrzebne do samoistnego prowadzenia odnośnego przemysłu. Wobec tego w przemysłach wolnych i rękodzielniczych winien przedsiębiorca osobę zastępcy (zawiadowcy interesów) lub dzierżawcy władzy przemysłowej wskazać, a w przemysłach koncesyjonowanych zasięgnąć jej zatwierdzenia.

Co do przemysłu gospodnio-szynkarskiego obowiązują postanowienia, zawarte w § 19., a co do stręczenia sposobem przemysłowym służby i posad, postanowienia § 21 d.

Postanowienia tego paragrafu mają zastosowanie także do właścicieli przemysłów realnych, którzy, nie posiadając ustawowego uzdolnienia do ich wykonywania, chcą je prowadzić przez zastępcę (zawiadowcę interesów) lub dzierżawcę.

§ 56.

Przejęcie przemysłu na kogo innego.

Po śmierci przemysłowca winien dziedzic lub zapisobierca, chcąc przemysł dalej prowadzić, zgłosić go na nowo na swe imię.

Zgłoszenie na nowo musi nastąpić także w tym przypadku, jeżeli zakład przemysłowy przeniesiony zostaje na kogo innego na mocy aktów prawnych pomiędzy żyjącymi.

Gdy jest to przemysł koncesyjonowany, potrzeba w obu przypadkach nowej koncesyi.

Jednakże po śmierci przemysłowca może przemysł koncesyjonowany lub rękodzielniczy albo przemysł handlowy, podlegający dowodowi uzdolnienia (§ 13 a, względnie § 38., ustęp 3. i 4.), na podstawie dekretu koncesyjnego, opiewającego na imię zmarłego przemysłowca, lub takicż karty przemysłowej, być prowadzony na rachunek wdowy lub uprawnionych do dziedzictwa małoletnich descen-

dentów, o ile wdowa nie była rozwiedziona z własnej winy i dopóki trwa stan wdowieństwa, względnie dopóki descendenci nie dojdą do pełnoletności, o czym należy zrobić tylko proste doniesienie do władzy przemysłowej.

Jeżeli przemysłowiec oprócz wdowy, która nie była z nim z własnej winy sądowo rozwiedziona i która chce przemysł dalej prowadzić, pozostawił także małoletnich descendencjów, natenczas prawo, w poprzedzającym paragrafie określone, o ile przemysłowiec nie poczynił żadnych zarządzeń w tej mierze, przysługuje wzmiankowanym osobom wspólnie. Poszczególne osoby z pomiędzy uprawnionych w ten sposób mogą zrzec się tego prawa dla siebie.

Do prowadzenia dalej przemysłu na rachunek masy podczas przewodu konkursowego lub spadkowego potrzeba również tylko doniesienia do władzy przemysłowej.

W wymienionych powyżej przypadkach ustanowić należy, gdy wymaga tego natura przemysłu, zastępcę (zawiadowcę interesów), ukwalifikowanego według § 55.

§ 57.

Odebranie uprawnienia przemysłowego.

Gdyby dopiero później wyszło na jaw, że przemysłowiec od samego początku nie posiadał i jeszcze ciągle nie posiada któregoś z ustawowych warunków samoistnego prowadzenia przemysłu, władza, powołana do przyjmowania zgłoszenia przemysłu względnie do udzielania koncesyi, może mu zabronić dalszego wykonywania przemysłu i odebrać kartę przemysłową, względnie koncesyę.

W przemysłach, wyszczególnionych w § 15., punkt 1, 2, 4, 5, 7, 8, 9, 12, 13, 15, 16, 22 i 23, można koncesyę odebrać także w takim razie, gdyby ruch w przedsiębiorstwie nie rozpoczęto do sześciu miesięcy, względnie, o ile chodzi o przemysł, wspomniany w § 15., punkcie 3., gdyby go nie rozpoczęto do dwóch miesięcy od nadania koncesyi, albo też, gdyby ruch w chwili późniejszej przerwano na równie długi przeciąg czasu.

O ile pewien przemysł na zasadzie § 24. podlega koncesyi, można postanowić drogą rozporządzenia, że władza, nadająca koncesyę, może ją odebrać, gdyby w przeciągu sześciu miesięcy od chwili nadania takiego przemysłu nie puszczonego w ruch lub gdyby później przez równie długi przeciąg czasu nastąpiła przerwa w ruchu.

§ 58.

Odznaczenie.

Przedsiębiorstwa przemysłowe mogą uzyskać odznaczenie, że im wolno będzie używać godła i pieczęci z orłem cesarskim.

§ 59.

Zbieranie zamówień na towary przez przemysłowców i podróżników handlowych.

Przemysłowcy mają prawo albo osobiście podróżować z miejsca na miejsce poza obrębem swojej siedziby i zbierać zamówienia na towary u kupców, fabrykantów, przemysłowców i wogóle takich osób, które do swego przedsiębiorstwa mogą ofiarowanych na sprzedaż towarów potrzebować, albo też wysyłać w tym celu pełnomocników (podróżników handlowych), zostających u nich w obowiązku i posiadających legitymację urzędową; przytem towary na sprzedaż wolno im brać ze sobą tylko na jarmarki, zresztą zaś wyłącznie próbki.

Co się tyczy towarów kolonialnych, korzennych i materyałowych, to zbieranie zamówień na takowe u osób, które ich w zakresie swego przedsiębiorstwa nie potrzebują, jest tak przemysłowcom, jak i ich pełnomocnikom bezwarunkowo wzbronione, i to tak w obrębie ich siedziby, jak i poza obrębem tejże; co się tyczy innych towarów, to starać się o zamówienia na nie u wyżej wspomnianych osób wolno przemysłowcom poza obrębem swej siedziby tylko w poszczególnych przypadkach na wyraźne pisemne zezwolenie, wystosowane do dotyczącego przemysłowca, a dotyczące pewnego bliżej określonego towaru.

Atoli Minister handlu ma prawo w przypadkach zasługujących na uwzględnienie, po wysłuchaniu izby handlowej i interesowanych stowarzyszeń, dozwolić drogą rozporządzenia względem pewnych towarów i okręgów lub też względem pewnych przemysłów zbierania zamówień na towary u osób w ustępie 2. wzmiankowanych także bez takiego zezwolenia.

§ 59 a.

Fabrykanci zegarów i towarów złotych lub srebrnych, również kupcy, trudniący się hurtową sprzedażą tych towarów, wreszcie handlarze klejnotów i drogich kamieni, tudzież pełnomocnicy, zostający u nich bezpośrednio w służbie, mają prawo, jeżeli siedziba ich zakładu przemysłowego znajduje się w krajach tutejszych, wozić ze sobą w podróżach handlowych oprócz próbek także i same towary na sprzedaż przeznaczone, o ile zbyt takowych według próbki już z samej natury rzeczy byłby niemożliwym; atoli prawo to przysługuje im tylko z tem ograniczeniem, że rzeczony towary wolno im sprzedawać tylko uprawnionym odsprzedawcom.

§ 59 b.

Co się tyczy treści i wygotowywania legitymacji dla podróżników handlowych, to potrzebne w tym względzie postanowienia wydane będą po wysłuchaniu izb handlowych i przemysłowych drogą rozporządzenia.

Podania o tego rodzaju legitymacje winne być załatwiane najpóźniej w przeciągu dni ośmiu, a odrzucać je można tylko z powodów, w dotyczącem rozporządzeniu bliżej oznaczonych.

Drogą rozporządzenia postanowione będzie również, o ile osoby w § 59 a wzmiankowane potrzebują także osobnej legitymacji od właściwego urzędu cechowniczego.

§ 59 c.

Zbieranie zamówień na towary przez samodzielnych agentów.

Agenci handlowi, nie zostający w służbie u żadnego przemysłowca, winni w myśl § 11. o wykonywaniu swego przemysłu uwiadomić władzę.

Agenci tacy mają prawo osobom w § 59. ust. 1., oznaczonym, w celu nawiązania z nimi stosunków handlowych przedkładać próbki artykułów, których te osoby w zakresie swego przedsiębiorstwa mogą potrzebować, oznaczać ceny dotyczących towarów i przyjmować zamówienia na oznaczone powyżej artykuły.

Agentom handlowym nie wolno brać ze sobą oprócz próbek także towarów, również nie wolno im sprzedawać na własny rachunek próbek lub towarów ani też wdawać się w interesa agencyjne z jakimiś innymi osobami prócz tych, które w zakresie swego przedsiębiorstwa ofiarowanych im na sprzedaż towarów mogą potrzebować.

Agenci handlowi, którzy trudnią się agencją w ten sposób, że podróżują z miejsca na miejsce, nie mogą utrzymywać ani własnych składów towarów ani magazynów.

Mocodawca agenta winien próbki jako takie oznaczyć.

§ 59 d.

Rozprzedaż pism drukowych.

Do rozprzedaży pism drukowych i zbierania przedpłat lub subskrypcji postanowienia §§ 59. 59 b i 59 c stosowane nie będą; w tym względzie obowiązywać będą jedynie osobne przepisy, zawarte w ustawie drukowej.

§ 59 e.

Zagraniczni podróżnicy handlowi.

Do podróżników handlowych, reprezentujących zagraniczne przedsiębiorstwa przemysłowe, rzemieślnicze lub handlowe, o ile im na podstawie obowiązujących w danej chwili traktatów handlowych wolno trudnić się interesami w krajach tutejszych, stosują się także powyższe postanowienia; legitymacji, o której była mowa w § 59 b, ust. 1., ci podróżnicy handlowi i samodzielni agenci, którzy wykazać się mogą kartą legitymacyjną przemysłową, przewidzianą w traktatach handlowych, posiadać nie potrzebują.

§ 60.

Kupczenie obnośne.

Kupzeniem, połączonym z przenoszeniem się z miejsca na miejsce, o ile nie odbywa się ono na targach, tudzież obnaszaniem towarów po domach i ofiarowywaniem ich na sprzedaż, trudnić się wolno tylko takim osobom, które w myśl ustawy o handlu obnośnym są do tego upoważnione.

To ograniczenie nie stosuje się jednak do wyrobów gospodarstwa wolnego i leśnego, służących do codziennej konsumpcji, jakoto: mleko, jaja, owoce, jarzyny, świeże kwiaty, masło, drób i drzewo, nie mniej też do naturalnych wód szczawiovych, o ile kupzeniem tymi artykułami po domach lub na ulicy trudnią się albo producenci sami albo z ich polecenia jakieś inne osoby albo wreszcie uprawnieni do tego handlarze.

Do napojów gorących i octu nie stosują się ulgi w obrocie handlowym, jakie przyznano w powyższych postanowieniach.

W poszczególnych gminach może polityczna władza krajowa na wniosek reprezentacji gminnej, która ma zasięgnąć opinii interesowanych towarzystw zarobkowych, wydać co do pewnych artykułów i na pewien czas, a w danym razie tylko co do pewnych części obszaru gminnego zakaz takiego kupczenia ze względu na stosunki zdrowotne albo targowo-policyjne.

W przypadkach, zasługujących na szczególnie uwzględnienie, może władza przemysłowa po wysłuchaniu dotyczących stowarzyszeń udzielić osobom, trudniącym się drobnym przemysłem a osiadłym w jej okręgu, w celu ułatwienia im bytu, pozwolenia na sprzedaż ich własnych wyrobów po domach w obrębie gminy, w której swój przemysł wykonują, a pozwolenie takie może być udzielone zawsze tylko na przeciąg trzech lat i z zastrzeżeniem odwołania. W tym celu wystawiane będą osobne urzędowe legitymacje. Dla każdego przemysłowca wystawia się tylko jedną taką legitymację, która jednak może opiewać także na pewnych członków jego rodziny albo na zastępcę, którego dotyczący przemysłowiec z góry ma oznaczyć.

§ 60 a.

Kupczenie chlebem i innymi artykułami piekarskimi po domach lub na ulicy jest niedozwolone, chyba tylko w przypadkach wzmiankowanych w § 60., ust. 1. i 5. Dostawianie chleba i innych towarów piekarskich do pomieszczeń odbiorców dozwolone jest tylko piekarzowi samemu, członkowi jego rodziny lub jego pomocnikom.

§ 60 b.

Dzieci, nie mających jeszcze lat czternastu, do sprzedaży, określonych w §§ 60. i 60 a., używać nie wolno; posługiwanie się w tym celu osobami

pleci żeńskiej, nie mającymi jeszcze lat ośmnastu, może być przez władzę przemysłową ograniczone albo zabronione.

§ 61.

Obrót handlowy przez granicę.

Przemysłowcy mieszkający za granicą mogą wykonywać w krajach tutejszych na zamówienie takie roboty, do wykonywania których koncesja nie jest potrzebna, jeżeli poddany austriackim służy także sawo prawo w owymże kraju zagranicznym.

Wprowadzenie przedmiotów wyrobionych za granicą i wydawanie ich osobom, które je zamówiły, podlega ograniczeniom ustanowionym w przepisach celnych.

Część V.**Obrót targowy.**

§ 62.

Uczęszczanie na targi.

Każdy ma prawo objeżdżać targi z wszelkimi w obrocie dozwolonymi towarami, o ile zależnie od rodzaju targu do obrotu na tymże są dopuszczone.

Towary jednak, do sprzedawania których potrzebna jest koncesja, wystawiać na sprzedaż mogą nawet na targach tylko przemysłowcy posiadający odnośną koncesję.

§ 63.

Jarmarczniczy.

Kto z objazdżki po targach robi sobie samodziśny przemysł (jarmarcznic, handlarz jarmarczny), winien przemysł ten zgłosić po myśli § 13.

§ 64.

Obcokrajowcy.

Z obcokrajowcami postępować się będzie co do prawa uczęszczania na targi tak samo jak z krajowcami, chyba że pod względem stosowania wzajemności zarządzone będzie coś odmiennego.

§ 65.

Przedmioty obrotu targowego:

a) na targach głównych;

Przedmiotami obrotu targowego na wielkich targach, jarmarkach jak i w takich miejscach kąpielowych, które osobnemi rozporządzeniami na czas sezonu kuracyjnego zostały z nimi zrównane, następnie na kiermaszach, są wszystkie towary, których wolny obrót jest dozwolony, o ile odnośne uprawnienia targowe nie są wyraźnie ograniczone do poszczególnych rodzajów przedmiotów, jak np. hydło, wełna, zboże, zabawki dla dzieci itp.

§ 66.

b) na targach tygodniowych:

Przedmiotami handlu na targach tygodniowych są: artykuły żywności tudzież surowe płody przyrody, narzędzia gospodarskie i rolnicze, dalej wyroby stanowiące według krajowego zwyczaju uboczne zatrudnienie okolicznej ludności wiejskiej, tudzież zwykłe artykuły konsumpcyjnej dzienniej.

§ 67.

Inne, jak wymienione artykuły sprzedawać w budach i na placach wolno z reguły tylko przemysłowcom w samej gminie zamieszkałym i to tylko przedmioty własnego przemysłu, chyba że w poszczególnych miejscowościach już dotychczas dla dotyczących wyrobów także pozamiejscowi przemysłowcy byli dopuszczani.

Politycznej władzy krajowej wolno zresztą zarządzić, by w tych miejscowościach, w których przemysłowcy tamże zamieszkali nie czynią zadość potrzebom konsumpcyjnej, dopuszczani byli na targi tygodniowe dla odnośnych artykułów także przemysłowcy pozamiejscowi.

§ 68.

Równouprawnienie osób uczęszczających na targi.

Wszystkim osobom przybywającym na targi przysługują równe uprawnienia w załatwieniu własnych interesów targowych.

Urządzenia tego rodzaju, że pierwsze godziny targu zastrzeżone są dla kupujących towary w małej ilości, stosowane być mogą tylko na targach tygodniowych i tylko do artykułów żywności i jeżeli miejscowe zwyczaje i potrzeby za tem przemawiają.

§ 69.

Należitości targowe.

Innych opłat na obrót targowy nie wolno gminom nakładać jak te, które stanowią wynagrodzenie za odstąpione miejsce, za korzystanie z bud i sprzętów i za inne z odbywaniem targu połączone wydatki.

§ 70.

Porządek targowy.

Każda gmina, w której odbywają się targi, ma w granicach wyżej wzmiankowanych postanowien za pozwoleniem politycznej władzy krajowej oznaczyć odpowiadający potrzebom miejscowym porządek targowy, zawierający także taryfę należitości targowych, przyczem również postanowić należy, o ile pozwala się na wyszynk napojów i podawanie potraw na placach targowych.

§ 71.

Nadanie prawa targowego.

Osobne przepisy stanowią o tem, w jaki sposób gminy uzyskują prawo do odbywania targów i jakie względy przestrzegane być mają przy udzielaniu na to pozwolenia. Istniejące uprawnienia do odbywania targów mogą być złożone tylko za zgodą władzy nadającej, która ma poprzód zasięgnąć opinii stowarzyszeń, istniejących dla przemysłów, wykonywanych w odnośnej miejscowości.

Część VI.**Pomocnicy przemysłowi.****1. Postanowienia ogólne.**

§ 72.

Ustalenie stosunków między samodzielnym przemysłowcem a jego pomocnikami jest przedmiotem umowy dobrowolnej w obrębie granic ustawami zakreślonych.

Jeżeli umowy nie zawarto, stanowczemi są naprzód przepisy osobne, w tym celu wydane a następnie księga powszechna ustaw cywilnych.

§ 73.

Pomocnicy.

Przez pomocników rozumieją się w ustawie niniejszej wszyscy robotnicy, w przedsiębiorstwach przemysłowych regularne zajęcie mający, bez względu na wiek i płeć a mianowicie:

- a) pomocnicy (subjekci handlowi, czeladnicy, kelnerzy, woźnicy w przedsiębiorstwach woźby itp.);
- b) robotnicy fabryczni;
- c) uczniowie;
- d) ci pomocnicy, którzy są używani w przemyśle do robót pomocniczych podrzędnych (a nie należą do rzędu osób wzmiankowanych w artykule V. lit. d ustawy wprowadzającej do ordynacji przemysłowej).

Do pomocników zaliczają się także robotnicy, pracujący regularnie w takich przedsiębiorstwach przemysłowych, które prowadzą osoby fizyczne lub moralne, w artykule V. ustawy wprowadzającej do ordynacji przemysłowej wymienione, obok innych swoich zajęć lub przedsiębiorstw, ordynacji przemysłowej nie podlegających.

Osoby przyjęte do pełnienia wyższych obowiązków służbowych, i to zwyczajnie z płacami rocznymi lub miesięcznymi, jak: zawiadowcy, nie-

chanicy, faktorzy, prowadzący księgi handlowe (buchhalterzy), kasyerzy, ekspedyenci, rysownicy, chemicy itp. nie zaliczają się do pomocników.

§ 74.

Piecza o pomocników.

Każdy przedsiębiorca przemysłowy obowiązany jest na własne koszty zaprowadzić i w należytnym stanie utrzymywać w pracowniach, przy maszynach i przyrządach wszelkie takie urządzenia, które ze względu na rodzaj jego przemysłu lub miejsce pracy są potrzebne dla ochrony życia i zdrowia pomocników.

Przedsiębiorca przemysłowy winien postarać się mianowicie o to, aby maszyny, przyrządy i ich części, jakoto: koła rozpędowe, transmisye, łożyska osi, windy, kufy, kotły, panwie itp. tak były ogrodzone, lub takimi środkami ochronnymi opatrzone, iżby robotnicy, odbywając oględnie swoją pracę, nie byli łatwo narażeni na niebezpieczeństwo.

Obowiązkiem przedsiębiorcy przemysłowego jest także starać się o to, aby w ciągu całego czasu pracy pracownie były stosownie do rodzaju przemysłu ile możności ciągle widne, czyste i wolne od pyłu, aby odnawianie w nich powietrza odpowiadało zawsze ilości robotników i przyrządom do oświetlania, tudzież aby zapobiegało zgubnemu wpływowi szkodliwych wyziewów i aby mianowicie w przedsiębiorstwach chemicznych sposób postępowania i fabrykacji urządzony był ile możności ze względu na zdrowie pomocników.

Przedsiębiorcy przemysłowi dający pomieszkania swoim pomocnikom, wystrzegać się mają przeznaczenia na ten cel lokali niezdrowych.

Wkońcu obowiązani są przedsiębiorcy przemysłowi zatrudniający pomocników, którzy nie skończyli jeszcze 18. roku życia, tudzież osoby płci żeńskiej w ogólności, mieć o ile możności na względzie moralność, jak tego wymaga ich wiek lub płeć.

§ 74a.

Przestanki.

Pomocnikom wyznaczyć należy pomiędzy godzinami pracy stosowne przestanki, nie mniej jak półtora godziny trwające, z których, stosownie do rodzaju przedsiębiorstwa przemysłowego przypaść ma ile możności godzina na porę obiadową. Jeżeli praca przedobiednia lub poobiednia trwa pięć godzin lub mniej, przestanek może odpaść w odpowiedniej części dnia z wyjątkiem godziny na porę obiadową przeznaczoną.

Przy pracy nocnej (§ 95.) przepisy te znajdują analogiczne zastosowanie.

Minister handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, zasięgnąwszy opinii izb handlowych i przemysłowych, ma prawo dawać w miarę istotnej potrzeby poszczególnym rodzajom przemysłu, mianowicie tym, w których przerwa fabrykacji jest niemożliwa, pozwolenie do stosownego skrócenia przestanków w pracy.

§ 75.

Spoczynek niedzielny i świąteczny.

(Na miejsce § 75. obowiązujące mają po myśli § 1. ustawy z dnia 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21, i ustawy z dnia 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 125, następujące postanowienia artykułów I. do XIV.:)

Artykuł I.

Wszelka praca przemysłowa ma być w niedzielę zawieszona.

Artykuł II.

Spoczynek niedzielny rozpoczynać się ma każdej niedzieli najpóźniej o godzinie 6. zrana, a to równocześnie dla wszystkich robotników każdego przedsiębiorstwa i trwać powinien co najmniej 24 godzin.

Artykuł III.

Wyjątek od postanowienia artykułu I. i II. stanowią:

1. prace około czyszczenia i utrzymywania w należytnym stanie lokali przemysłowych i przyrządów warsztatowych podejmowane, od których zależy regularna ciągłość własnego lub cudzego ruchu przemysłowego a które bez istotnego przerwania ruchu lub bez niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia robotników nie mogą odbywać się w dniach powszednich;

2. potrzebny dozór nad urządzeniami ruchu;

3. prace około spisania inwentarza, a to raz na rok;

4. prace przemijające, nieodwłoczne, które wykonane być muszą albo ze względów publicznych, mianowicie ze względów policyi bezpieczeństwa, albo w przypadkach koniecznej potrzeby;

5. prace osobiste przedsiębiorcy przemysłowego, o ile takowe odbywają się bez pomocnika i nie publicznie.

Artykuł IV.

Przemysłowcy, zatrudniający robotników w niedzielę przy pracach tych rodzajów, które w artykule III, 1, 2, 3 i 4 są wzmiankowane, obowiązani są utrzymywać wykaz, w którym odnośnie do

każdej niedzieli z osobna zapisywać mają nazwiska zatrudnianych robotników, miejsce i czas ich zatrudnienia, tudzież rodzaj wykonanej pracy. Wykaz ten na żądanie przedkładać należy do przejrzenia władzy przemysłowej, jakoteż inspektorowi przemysłowemu.

Co do prac w artykule III., punkcie 3. i 4. wspomnianych, przedsiębiorca przemysłowy obowiązany jest nadto uwiadamić o podjęciu takowych jeszcze przed ich rozpoczęciem władzę przemysłową. Jeżeli dopiero w niedzielę zajdzie potrzeba rozpoczęcia lub dalszego odbywania takiej pracy, uwiadomienie przesłać należy do władzy przemysłowej najpóźniej natychmiast po jej ukończeniu.

Uwiadomienia te są wolne od stempla.

Nadanie uwiadomienia w c. k. urzędzie pocztowym uważa się za dopełnienie obowiązku uwiadomienia władzy przemysłowej.

Tak w jednym jak i drugim przypadku władza przemysłowa ma sprawdzić, czy zachodziły warunki ustawowe do podjęcia tych prac.

Artykuł V.

O ile prace w artykule III., pod 1, 2 i 4 wzmiankowane nie pozwalają robotnikom uczęszczać na nabożeństwo przedpołudniowe, przedsiębiorcy przemysłowi obowiązani są każdemu robotnikowi przy tych pracach zatrudnionemu zostawić następnej niedzieli taki czas wolny, żeby mógł znajdować się na nabożeństwie przedpołudniowem.

Jeżeli prace, w artykule III. pod 1, 2 i 4 oznaczone, trwają dłużej niż trzy godziny, robotnikom tym dać należy wypoczynek najmniej dwudziesto-czterogodzinny, bądź następnej niedzieli, bądź też — jeżeli ze względu na bieg przedsiębiorstwa jest to niemożliwe — w dniu powszednim, albo po sześć godzin trwający odpoczynek w dwóch dniach tygodnia.

Artykuł VI.

Minister handlu ma prawo w porozumieniu z interesowanymi Ministrami zezwolić drogą rozporządzenia na wykonywanie pracy przemysłowej także w niedzielę poszczególnym kategoriom przemysłu, w których ze względu na ich rodzaj przerwa ruchu lub odłożenie pewnej pracy jest niemożliwe, lub w których ruch w niedzielę jest konieczny ze względu na potrzeby ludności bądź codzienne, bądź objawiające się zwłaszcza w niedzielę, lub ze względu na obrót publiczny.

W ten sam sposób można takim gałęziom przemysłu, których tok robót z natury przemysłu

ograniczony jest na ściśle oznaczony okres, i w których, z obawy szybkiego psucia się surowców, odnośnych robót odłożyć nie można (tak zwana produkcja w kampaniach), przyznać prawo niedzielnej pracy przez pewną liczbę niedziel, przypadających w tym okresie.

W gałęziach przemysłu w nieustającym ruchu będących, którym praca niedzielna jest dozwolona, ograniczać się ma takowa zawsze do czynności łączących się bezpośrednio z właściwym nieustającym ruchem, w innych zaś gałęziach przemysłu, wyjątkowi niniejszego artykułu podlegających, zawsze do prac w rozporządzeniu wyraźnie dozwolonych, podczas gdy wszystkie inne prace, mianowicie przygotowawcze lub wszelkie inne poboczne i pomocnicze mają być zawieszone.

Prace niedzielne, tym rodzajom przemysłu na zasadzie poprzedzających postanowień tego artykułu dozwolone i warunki, pod którymi się ich dozwala, mają być uregulowane, a względnie przepisane dla wszystkich przedsiębiorstw tego samego rodzaju jednakowo i z uwzględnieniem przepisów artykułu V. od do zastępczego dnia wypoczynku.

Odnośne postanowienia zamieścić należy w porządku robotniczym, względnie wywiesić w stosownem miejscu pracowni w językach w kraju używanych.

Artykuł VII.

O ile w poszczególnych kategoriach przemysłu produkcyjnego, których wykonywanie w niedzielę jest konieczne dla zaspokojenia potrzeb ludności bądź codziennych, bądź objawiających się zwłaszcza w niedzielę, chodzi przeważnie o stosunki miejscowe ze zwyczajów i obyczajów wynikające, interesowane Ministerstwa mogą oznaczenie i ustanowienie potrzebnych wyjątków od przepisanej wypoczynku niedzielnej poruczyć władzom administracyjnym krajowym.

Odnośne gałęzie przemysłu wymienić należy w rozporządzeniu, które wydane być ma na zasadzie artykułu VI.

Przy ustalaniu wyjątków dla tych przemysłów, które dla poszczególnych gmin lub miejsc mogą być odmienne, uwzględniać należy przepisy artykułu V, dotyczące dnia spoczynku. Wyjątki ustanawia się po wysłuchaniu odnośnych gmin, stowarzyszeń i wydziału korporacji pomocników. Odnośne postanowienia zamieścić także należy w porządku robotniczym, względnie wywiesić w stosownem miejscu pracowni w językach krajowych.

Artykuł VIII.

Władze administracyjne krajowe w Galicyi i na Bukowinie upoważnione są pozwalać w swoich obszarach administracyjnych lub ich częściach na pracę niedzielną w przemyśle produkcyjnym pod tym warunkiem, że odnośni przedsiębiorcy przemysłowi i wszyscy ich pomocnicy dopełniać będą przepisu o zawieszaniu pracy na dwadzieściasztery godzin regularnie w innym dniu tygodnia, stosownie do swego wyznania i że pracy niedzielnej nie będą wykonywali publicznie.

Przemysłowcy, używający pomocników do takiej pracy niedzielnej, obowiązani są utrzymywać wykaz w artykule IV., ustępie 1. wzmiankowany i dawać tenże do przejrzania władzy przemysłowej, jakoteż inspektorowi przemysłowemu na żądanie.

Artykuł IX.

W przemyśle handlowym dozwolona jest najwyżej czterogodzinna praca niedzielna, którą oznaczają polityczne władze krajowe po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej oraz odnośnych gmin, stowarzyszeń i wydziału korporacji pomocników. Czas ten można dla rozmaitych gałęzi handlu i dla poszczególnych gmin lub części ich ustalić rozmaicie.

W ten sam sposób mogą polityczne władze krajowe obniżyć wymiar dopuszczalnej w handlowym przemyśle pracy niedzielnej ze względu na stosunki miejscowe także i poniżej maksymalnej rozciągłości, podanej w ustępie pierwszym, tudzież wykluczyć ewentualnie pracę niedzielą przez cały rok lub pewne jego okresy w zupełności.

W niektóre dni niedzielne, w których szczególne okoliczności wymagają rozszerzonego obrotu, jakoto w czasie Bożego Narodzenia, w uroczyste święta patronów kraju itp. mogą polityczne władze krajowe po wysłuchaniu odnośnych gmin, stowarzyszeń i wydziału korporacji pomocników rozszerzyć godziny, w których obrót w przemyśle handlowym jest dozwolony aż do ośmiu godzin. Podobnie mogą polityczne władze krajowe ze względu na szczególne stosunki miejscowe, jakoto w celu sprzedaży dewocyjonałów w miejscach odpustowych, żywności w miejscach wycieczkowych, na dworcach itp. po wysłuchaniu odnośnych gmin, stowarzyszeń i wydziału korporacji pomocników zezwolić na rozszerzenie godzin, w których wolno przemysł handlowy wykonywać, we wszystkie niedziele w ogóle lub we wszystkie niedziele oznaczonych pór roku lub innych okresów czasu aż ośmiu godzin.

W końcu mogą polityczne władze krajowe zezwolić w tych miejscach o mniejszej liczbie mieszkańców niż 6000, do których ludność okoliczna przybywa w niedziele w celu zaspokojenia swych potrzeb, na rozszerzenie godzin, w których wolno wykonywać przemysł handlowy, we wszystkie niedziele wogóle lub wszystkie niedziele oznaczonych pór roku lub innych okresów czasu aż do sześciu godzin.

W niedziele zostawiać należy robotnikom — ze względu na ich wyznanie — czas potrzebny do uczęszczania na nabożeństwo przedpołudniowe.

W tych godzinach, w ciągu których praca niedzielna około wykonywania handlu nie jest dozwolona, drzwi wehodowe do lokali przedsiębiorstwa, przeznaczonych do przyjmowania publiczności, powinny być zamknięte.

Jeżeli łącznie z przemysłem handlowym uprawia się we wspólnym lokalu inny przemysł, odmiennie co do spoczynku niedzielnego unormowany, natenczas w razie, jeżeli urządzenie zakładu uniemożliwia oddzielenie poszczególnych przemysłów w sposób, zabezpieczający dokładne zachowanie dotyczących przepisów o spoczynku niedzielnym, obowiązuje względem całego ruchu surowszy przepis spoczynkowy.

Praca w kantorach i biurach dozwoloną być może w niedziele najwyżej przez dwie godziny przedpołudniowe i to tylko wtedy, jeżeli każdemu z funkcyonaryuszy przynajmniej każda druga niedziela w całości wolna pozostaje. Godziny te, które w rozmaitych gałęziach handlu i w poszczególnych gminach lub ich częściach mogą być rozmaite, oznacza polityczna władza krajowa według postanowień ustępu pierwszego.

Artykuł X.

W tych przemysłach handlowych, w których personal zatrudnia się w niedziele dłużej niż trzy godziny, przyznać mu należy w drodze zmiany każdą drugą niedzielę zupełnie wolną, a jeżeli to się przeprowadzić nie da, pół dnia w tygodniu jako czas spoczynku.

Artykuł XI.

O ile według postanowień artykułu IX. wykonywanie przemysłu handlowego ma być w niedzielę zawieszane, także ci przedsiębiorcy przemysłu handlowego, którzy nie zatrudniają robotników, nie powinni wykonywać przemysłu handlowego, a względnie nie powinni trzymać otworem drzwi do lokali przemysłowych, przeznaczonych do przyjmowania publiczności.

Artykuł XII.

Przepisy dotyczące się spoczynku niedzielnego w przemyśle handlowym stosują się także do przemysłu produkcyjnego, gdy tenże ma prawo sprzedawania swoich towarów, o ile sprzedaż taka nie jest urządzona osobno na zasadzie artykułu VI., a względnie VII., jakoteż do handlu obnośnego (§ 60. ordynacyi przemysłowej) i do obrotu targowego.

Artykuł XII. a.

Polityczne władze krajowe mogą dozwolone w niedziele prace w kantorach i biurach podobnie jak i niedzielne prace w przemyśle handlowym (artykuł IX., przedostatni i ostatni ustęp) unormować osobno także i dla wszystkich innych przemysłów.

Artykuł XII. b.

Wydane na zasadzie tej ustawy przepisy względem spoczynku niedzielnego w przemyśle handlowym wogóle lub w poszczególnych gałęziach handlu, względnie kategoriach towarów, obowiązujące w poszczególnych gminach lub ich częściach stosują się także do handlu obnośnego.

Artykuł XIII.

Przepisy wydawane przez władze administracyjne krajowe na zasadzie artykułów VII., VIII. i IX. mają być komunikowane z końcem każdego ćwierćroczu Ministrowi handlu, który w porozumieniu z interesowanymi Ministrami może zarządzić zmiany w tych przepisach.

Artykuł XIV.

W dniach świątecznych zostawiać należy robotnikom z uwzględnieniem ich wyznania czas potrzebny do uczęszczania na nabożeństwo przedpołudniowe.

§ 75 a.**Szkoły przemysłowe uzupełniające.**

Przedsiębiorcy przemysłowi są obowiązani, niezależnie od obowiązków, włożonych na nich specjalnie co do uczniów w § 100., dać owym robotnikom, dopóki nie ukończą 18 lat życia, tyle wolnego czasu na uczęszczanie do istniejących powszechnych szkół przemysłowych uzupełniających (względnie kursów przygotowawczych), tudzież zawodowych szkół uzupełniających, ile go według statutu i planu nauk dotyczącej szkoły potrzeba.

O ile dla robotnic nie ma jeszcze przemysłowych szkół uzupełniających, postanowienie poprzedzającego ustępu stosować się ma także do szkół robót ręcznych i gospodarstwa domowego, gdzie takie szkoły istnieją.

§ 76.**Obowiązki pomocników.**

Pomocnicy powinni być przedsiębiorcy przemysłowemu wierni i posłuszni, okazywać mu uszanowanie, zachowywać się przyzwoicie, z czasu, według umowy lub miejscowego zwyczaju, na pracę przeznaczonego nie mają nie urywać, poruczone im roboty przemysłowe winni jak najlepiej wykonywać, stosunki przedsiębiorstwa przemysłowego zachowywać w tajemnicy, utrzymywać zgodę z innymi pomocnikami i domownikami, obchodzić się dobrze z uczniami i dziećmi pod dozorem pomocników pracującymi. Do wykonywania robót domowych, o ile nie należą do zakresu przedsiębiorstwa przemysłowego, pomocnicy nie są obowiązani, chyba że to umową jest zawarowane.

§ 77.**Wypłata. Wypowiadanie.**

Jeżeli się nie umówiono inaczej co do czasu płacenia wynagrodzenia pomocnikowi i co do czasu wypowiedzania, dorozumiewalny będzie warunek wypłacania tygodniowo i czternastodniowego terminu wypowiedzania. Atoli pomocnicy, pobierający zapłatę od sztuki lub pracujący na akord, mają prawo wystąpić dopiero wtedy, gdy należycie skończą objętą robotę.

§ 78.**Zarobek.**

Przedsiębiorcy przemysłowi obowiązani są płacić pomocnikom zarobek gotówką.

Jednakowoż, stosownie do umowy poprzednio zawartej, mogą dawać robotnikom mieszkanie, opał gruntu do użytku, lekarstwa i pomoc lekarską, jakoteż narzędzia i materiały do wyrobów, które mają wypracować, z potrąceniem wartości przy wypłacie zarobku.

Przedsiębiorca przemysłowy może umówić się z pomocnikiem, że będzie mu dostarczał żywności lub go regularnie stołował na rachunek zarobku, byle to czynił po cenach, nie przewyższających kosztów przysposobienia wiktuałów.

Natomiast nie wolno się umawiać, że pomocnicy muszą przedmioty potrzebne nabywać we wskazanych handlach.

Prócz przedmiotów i towarów wyżej wzmiankowanych nie wolno przedsiębiorcom przemysłowym nic innego kredytować robotnikom na rachunek zarobku, a w szczególności napojów wysokokowych.

Zabrania się wypłacania zarobku w gospodach i szynkowniach.

§ 78 a.

Postanowienia § 78. stosują się także i do tych pomocników, którzy poza obrębem warsztatów wyrabiają dla przedsiębiorców przemysłowych całe lub półfabrykaty do ich przemysłu potrzebne lub im te towary zbywają, nie czyniąc z sprzedaży tychże konsumentom przemysłu.

§ 78 b.

Postanowienia §§ 78. i 78. a, dotyczące się przedsiębiorców przemysłowych, stosują się także do członków rodziny, pomocników, pełnomocników, zawiadowców, dozorców i faktorów przedsiębiorców przemysłowych, jakoteż do innych przemysłowców, w których przedsiębiorstwie jedna z osób tutaj wzmiankowanych ma udział bezpośredni lub pośredni.

§ 78 c.

Umowy nieważne.

Postanowienia kontraktowe i umowy przeciwne przepisom §§ 78., 78. a i 78. b, są nieważne.

§ 78 d.

Skutki niepłacenia pomocnikom gotówką.

Pomocnicy, których należności wbrew przepisom §§ 78., 78. a i 78. b, w inny sposób a nie gotówką zaspokojone zostały, mogą w każdym czasie żądać, aby im należności zapłacono gotówką i z tego, że zamiast gotówki wzięli co innego, nie może im być zarzucen czyniony. O ile to, co dano zamiast pieniędzy, jest w posiadaniu odbiorcy, albo ten otrzymaną rzeczą owszem się z bogacił a w Porządku robotniczym (§ 88. a), kary pieniężne robotników przeznaczone są na rzecz kasy chorych owego przedsiębiorstwa fabrycznego lub przemysłowego, rzecz ta lub jej wartość dostaje się tejże kasie, gdy zaś przedsiębiorca przemysłowy należy do stowarzyszenia, kasie chorych stowarzyszenia; jeżeli zaś nie istnieje stowarzyszenie dla owego przedsiębiorstwa przemysłowego, kary pieniężne dostają się funduszowi ubogich tego miejsca, w którym przedsiębiorstwo przemysłowe ma siedzibę.

§ 78 e.

Niemожność pozywania o należności za towary kredytowane.

Przedsiębiorcy przemysłowi i osoby będące z nimi na równi, nie mogą pozywać o należności

za przedmioty lub towary, które pomimo zakazu zawartego w §§ 78., 78. a i 78. b były pomocnikom kredytowane, ani też dochodzić ich przez policzenie lub w inny sposób, bez względu, czy powstały bezpośrednio między interesowanymi, czy zostały pośrednio nabyte.

Należności takie dostają się zakładom w § 78. wzmiankowanym na ich cele ustawowe.

§ 79.

Legitymacja.

Pomocnicy winni być opatrzeni potrzebnymi legitymacjami a temi są dla pomocników kupieckich świadectwa poprzednich słożbodawców urzędownie potwierdzone, dla wszystkich zaś innych pomocników książki robotnicze.

Przemysłowcy, przyjmujący pomocników bez takiej legitymacji, stają się winnymi wykroczenia przeciwko ustawie przemysłowej.

§ 80.

Książki robotnicze.

Książki robotnicze, wolne od stempla, wydawać będzie władza gminna miejsca pohytu kandydatów, za zwrotem kosztów wyrobu.

Wygotowanie książek robotniczych dla młodocianych pomocników (§ 93.), podlega warunkowi, aby ojciec lub opiekun dał pozwolenie; jeżeli niepodobna dostać deklaracji tych prawnych zastępców pomocnika, gmina pohytu może w zastępstwie dać pozwolenie.

Co do wydanych książek robotniczych prowadzi należyć dokładne rejestry.

§ 80 a.

Książka robotnicza winna zawierać imię i nazwisko pomocnika, miejsce urodzenia, rok urodzenia, religię i stan (czy beżenny, czy żonaty), zatrudnienie pomocnika, tudzież jego podpis a oraz podpis i pieczęć władzy, która ją wydaje i rubryki na inne zapiski. mianowicie co do wstąpienia i wystąpienia.

§ 80 b.

Książka robotnicza dla młodocianych pomocników (§ 93.) podawać winna nadto nazwisko i mieszkanie zastępcy prawnego pomocnika i ma zawierać pozwolenie zastępcy prawnego do wejścia w stosunek robotnika lub ucznia, tudzież wyjaśnienie.

czy posiadacz uczęszczał do szkoły i nabył tam wykształcenia, jakiego potrzebuje pomocnik.

§ 80 c.

Książkę robotniczą bierze przedsiębiorca przemysłowy w przechowanie, gdy robotnik wstępuje do roboty lub na naukę.

Przedsiębiorca przemysłowy jest obowiązany złożyć ją na wezwanie urzędowe, gdy zaś stosunek robotnika lub ucznia zostanie prawidłowo rozwiązany, zwrócić ją pomocnikowi a według okoliczności jego prawnemu zastępcy.

§ 80 d.

W razie prawidłowego wystąpienia pomocnika, przedsiębiorca przemysłowy wypełnić ma atramentem rubryki książki robotniczej, podpisać się i dać do potwierdzenia starszemu stowarzyszeniu, lub, gdzie stowarzyszenia niema, miejscowej władzy policyjnej.

Świadectwo (§ 81.) wpisać należy tylko o tyle, o ile jest dla pomocnika korzystne.

Zapiski szczegółów zawartych w świadectwie, potwierdzać ma na żądanie pomocnika miejscowa władza policyjna bez opłat i bez stempla.

§ 80 e

Gdy w książce robotniczej niema już miejsca do zapisywania, pomocnik otrzyma drugą dodatkową książkę robotniczą, która oznaczona będzie jako dalszy ciąg poprzedniej.

§ 80 f.

Pomocnik, który zgubił swoją książkę robotniczą, winien zgłosić się do władzy gminnej swego miejsca pobytu, aby mu wydała nową za zwrot kosztów wyrobu, a jeżeli nie stoi na przeszkodzie, będzie mu wydana nowa książka robotnicza, oznaczona jako duplikat, w której prócz powodu wydania duplikatu, zapisana będzie data jego wstąpienia do ostatniego zatrudnienia i data wystąpienia z niego.

§ 80 g.

Gdyby książka robotnicza, będąca u przedsiębiorcy przemysłowego popsuta się, zginęła lub została zniszczona, lub gdyby przedsiębiorca przemysłowy umieścił w książce robotniczej lub na niej niedozwolone zapiski, uwagi, albo gdyby przedsiębiorca przemysłowy bez prawnego powodu odmawiał wydania książki robotniczej, pomocnik może

żądać od władzy gminnej swego miejsca pobytu, aby mu wydała nową książkę robotniczą na koszt przedsiębiorcy przemysłowego.

Przedsiębiorca przemysłowy, który wbrew swemu ustawowemu obowiązкови książki robotniczej w czasie właściwym nie oddaje, albo zaniedba wpisać, co jest przepisane, lub wpisuje dodatki i uwagi niedozwolone, obowiązany jest do wynagrodzenia pomocnikowi strat.

To prawo do wynagrodzenia traci pomocnik, jeżeli go nie dochodził w sądzie właściwym w ciągu czterech tygodni od nabycia tego prawa.

§ 80 h.

Kto książkę robotniczą podrabia lub fałszuje, albo pozwala świadomie wpisywać w nią fałszywe szczegóły co do swojej osoby, albo używa do wylegitymowania się cudzej książki robotniczej, lub swoją książkę robotniczą daje komu innemu na taki użytek, karany będzie według ustaw karnych.

§ 80 i.

Wzór książki robotniczej, który zawierać ma odnośne przepisy ustawy niniejszej, wydadzą Ministrowie handlu i spraw wewnętrznych osobnem rozporządzeniem.

§ 81.

Świadectwo.

Każdy przedsiębiorca przemysłowy obowiązany jest wydać żądającemu tego pomocnikowi, gdy prawidłowo występuje ze stosunku robotnika, świadectwo, potwierdzające, jakie i jak długo miał u niego zajęcie i na żądanie pomocnika dodać w niem, jak się sprawował pod względem moralnym, tudzież ocenę jego prac.

Treść świadectwa tego wpisywana będzie do książki robotniczej na prośbę pomocnika i przez miejscową władzę policyjną potwierdzona bez opłat i bez stempla.

Przedsiębiorca przemysłowy, który odmówił wydania świadectwa, albo świadomie wydał pomocnikowi świadectwo niezgodne z prawdą, staje się winnym wykroczenia przeciw ustawie przemysłowej i jest odpowiedzialnym za straty, któreby z tego wynikły.

Co do uczniów zawiera § 104. dalsze przepisy.

§ 82.

Rozwiązanie stosunku robotnika.

Przed upływem okresu, wyraźnie lub domniemalnie umówionego, na który pomocnika przyjęto,

można odprawić go natychmiast, bez wypowiedzenia, w następujących przypadkach, gdy:

- a) przy zawieraniu umowy o robotę podszedł przedsiębiorcę przemysłowego przez okazanie fałszywych lub sfalszowanych książek robotniczych lub świadectw, albo wprowadził go w błąd co do istnienia takiego z innym przedsiębiorcą stosunku, który go jednocześnie obowiązuje;
- b) okaże się niezdatnym do umówionej roboty;
- c) rozpije się a ponawiane napomnienia będą bezskuteczne;
- d) stanie się winnym kradzieży, sprzeniewierzenia lub jakiegobądź innego czynu karygodnego a przez to utraci zaufanie przedsiębiorcy przemysłowego;
- e) zdradzi tajemnicę przedsiębiorstwa lub fabrykacji, albo, bez pozwolenia przedsiębiorcy przemysłowego oddaje się zajęciom pobocznym, przynoszącym uszczerbek jego pracy w przemyśle;
- f) robotę nieprawnie porzucił lub uporczywie zaniedbuje swoje obowiązki albo usiłuje nakłaniać innych pomocników lub domowników do nieposłuszeństwa, do buntowania się przeciw przedsiębiorcy przemysłowemu, do nieporządnego życia lub do czynów niemoralnych albo prawnu przeciwnych;
- g) stanie się winnym ciężkiej obrazy honoru, skaleczenia, lub niebezpiecznej pogroźki względem przedsiębiorcy przemysłowego lub jego domowników, albo względem innych pomocników, lub też, pomimo poprzedniego ostrzeżenia obchodzi się nieostrożnie z ogniem i światłem;
- h) jest dotknięty chorobą odrażającą albo z własnej winy stanie się niezdatnym do pracy, lub gdy jego niezdolność do pracy, nie z własnej winy pochodząca, trwa dłużej niż cztery tygodnie;
- i) dłużej niż dwa tygodnie siedzi w areszcie.

§ 82 a.

Przed upływem okresu kontraktowego i bez wypowiedzenia może pomocnik opuścić robotę:

- a) jeżeli nie może pracować dalej bez odpowiedniego uszczerbku dla swego zdrowia;
- b) jeżeli przedsiębiorca przemysłowy czynnie go znieważał lub dopuścił się ciężkiej obrazy czci względem niego samego lub jego krewnych;
- c) jeżeli przedsiębiorca przemysłowy lub jego krewni usiłują nakłonić pomocnika lub jego krewnych do czynów niemoralnych albo prawnu przeciwnych;

- d) jeżeli przedsiębiorca przemysłowy zatrzymuje mu nieprawnie zapłatę umówioną lub narusza inne ważne postanowienia kontraktowe;
- e) jeżeli przedsiębiorca przemysłowy nie ma z czego lub wzbrania się dać pomocnikowi to, co zarobił.

§ 83.

Obowiązek pomocnika kończy się sam przez się, gdy przedsiębiorstwo przemysłowe zostanie zwinięte lub gdy pomocnik umrze.

Jednakowoż w razie przedwczesnego oddalenia pomocnika, czy to wskutek dobrowolnego zaniechania przemysłu, czyli też z winy przedsiębiorcy przemysłowego lub wskutek zdarzenia, które go spotkało, pomocnik ma prawo do wynagrodzenia za to, iż mu nie wypowiedziano na termin.

§ 84.

Jeżeli przedsiębiorca przemysłowy oddali pomocnika przedwcześnie bez takiej przyczyny, którą ustawa dopuszcza (§§ 82. i 101.) albo przez własną winę daje mu powód do przedwczesnego rozwiązania stosunku robotnika (§ 82 a), obowiązany jest dać pomocnikowi zapłatę i wszystkie inne umówione użytki za cały okres wypowiedzenia a według okoliczności za pozostała jeszcze część tego okresu.

§ 85.

Wystąpienie przed czasem.

Gdy pomocnik opuszcza przedwcześnie przedsiębiorcę przemysłowego bez takiej przyczyny, którą ustawa dopuszcza (§§ 82 a. i 101.), staje się winnym wykroczenia przeciwko ustawie przemysłowej i ma być według jej postanowień ukarany. Nadto przedsiębiorca przemysłowy ma prawo zniewolić pomocnika za pośrednictwem władzy, aby na czas jeszcze nie dopełniony powrócił do roboty i żądać wynagrodzenia poniesionej straty.

§ 86.

Przedsiębiorca przemysłowy, przyjmując do roboty pomocnika, o którym gdy go przyjmował wiedział, że tenże rozwiązał nieprawnie stosunek z poprzednim pracodawcą, lub zatrzymujący na robocie pomocnika, po dowiedzeniu się o takim nieprawym rozwiązaniu stosunku, staje się winnym wykroczenia przeciw ustawie przemysłowej i jest poprzedniemu pracodawcy odpowiedzialny równie jak pomocnik za stratę, którą poniósł przez samowolne wystąpienie pomocnika.

Toż samo odnosi się także do przedsiębiorcy przemysłowego, który namówił pomocnika do złamania kontraktu z pracodawcą.

Poprzedniemu pracodawcy służy nadto prawo żądania, aby pomocnik, który samowolnie wystąpił, wrócił na czas jeszcze niedopełniony.

§ 87.

Spory, dotyczące się roboty, nauki i zapłaty.

(§§ 87. do 87. c ordynacyi przemysłowej, względnie ustawy z dnia 8. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 22., zostały zniesione § 39. ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218., o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i jurysdykcji w sprawach spornych, dotyczących się przemysłowej roboty, nauki i zapłaty.)

§ 88.

Rejestr robotników.

W każdym przedsiębiorstwie przemysłowym utrzymywany będzie, organom rządowym na każde żądanie okazać się mający rejestr wszystkich pomocników, podający ich imię i nazwisko, wiek, gminę przynależności, gminę, która wydała książkę robotniczą, datę wstąpienia do przedsiębiorstwa przemysłowego, nazwisko ostatniego przedsiębiorcy przemysłowego, u którego pomocnik pracował, rodzaj zatrudnienia w przemyśle, kasę chorych, do której pomocnik należy i datę wystąpienia z przedsiębiorstwa przemysłowego.

Przepisów meldunkowych policyjnych ustawa niniejsza nie narusza.

§ 88 a.

Porządek robotniczy.

W fabrykach i w tych przedsiębiorstwach przemysłowych, w których więcej niż 20 pomocników pracuje we wspólnych lokalach wywieszony być powinien w tychże lokalach porządek robotniczy, przez przedsiębiorcę przemysłowego podpisany, który wszystkim pomocnikom, gdy do roboty wstępują, ma być ogłoszony a który z oznaczeniem terminu, od którego zaczyna obowiązywać, zawierać ma w szczególności następujące postanowienia:

- a) co do rozmaitych kategorii robotników, jakoteż co do sposobu zatrudniania kobiet i młodocianych pomocników;
- b) co do tego, w jaki sposób młodociani pomocnicy pobierają przepisaną naukę szkolną;
- c) co do dni pracy, poczynania się i końca czasu pracy i co do przestanków w robocie;
- d) co do czasu obliczania i wypłacania zarobków;
- e) co do praw i obowiązków dozorców;

f) co do postępowania z robotnikami w razie choroby lub nieszczęsnej przygody;

g) co do kar umownych za przekroczenie porządku robotniczego i ich przeznaczenia, jakoteż co do wszelkiego innego potrącania z zarobku;

h) co do terminów wypowiedzania i przypadków, w których stosunek robotnika może być natychmiast rozwiązany.

Najpóźniej na ośm dni przed wywieszeniem w warsztatach porządku robotniczego należy go przedłożyć w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach władzy przemysłowej, która, jeżeli w porządku robotniczym nie znajdzie nic przeciwnego ustawie, jeden egzemplarz tegoż opatrzyć ma potwierdzeniem i zwrócić przedsiębiorcy przemysłowemu.

§ 89.

Kasa chorych.

Ci przedsiębiorcy przemysłowi, którzy nie należą do żadnego stowarzyszenia, obowiązani są, za przyczynieniem się pomocników wkładkami, albo utworzyć w swoim zakładzie osobną kasę chorych albo przystąpić do kasy już istniejącej.

§ 90.

Kary pieniężne umowne.

Kary pieniężne umowne, którym pomocnicy podlegają za wykroczenia przeciwko porządkowi robotniczemu, jakoteż ich użycie, zapisywać należy w rejestrze dostępnym dla władzy i pomocników a który ma być przedstawiany władzy przemysłowej, gdyby który z robotników widział się pokrzywdzonym przez ściągnięcie od niego lub użycie kary pieniężnej umownej.

§ 91

Zastępcy przedsiębiorców przemysłowych.

Co w tym rozdziale powiedziano o przedsiębiorcach przemysłowych jako pracodawcach lub majstrach, stosuje się także do ich zastępców, o ile niektóre postanowienia z natury rzeczy nie odnoszą się wyłącznie do osoby przedsiębiorcy przemysłowego.

§ 92.

Pomocnicy kupieccy.

Do pomocników kupieckich, uczniów kupieckich i sług kupieckich, postanowienia niniejszej części stosowane będą tylko o tyle, o ile w księdze ustaw handlowych co innego nie jest przepisane.

2. Przepisy dodatkowe.

A. Dla pomocników młodocianych i dla kobiet.

§ 93.

Przez pomocników młodocianych rozumie się w ustawie niniejszej pomocników aż do skończenia 16. roku życia.

§ 94.

Ograniczenia w zatrudnianiu pomocników młodocianych i kobiet.

Dzieci, które nie skończyły jeszcze lat dwunastu, nie wolno używać do regularnych zajęć przemysłowych.

Pomocników młodocianych między skończonym dwunastym, a skończonym czternastym rokiem wolno używać do regularnych zajęć przemysłowych, o ile praca taka nie szkodzi ich zdrowiu i nie tamuje fizycznego rozwoju a zarazem nie stoi na przeszkodzie dopełnieniu ustawowego obowiązku uczęszczania do szkoły.

Praca tych młodocianych pomocników nie może jednak trwać dłużej niż ośm godzin dziennie.

Zresztą Minister handlu ma prawo w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i po wysłuchaniu izb handlowych i przemysłowych, oznaczyć osobnem rozporządzeniem te prace niebezpieczne lub zdrowiu szkodliwe, do których albo wcale nie wolno używać pomocników młodocianych i kobiet, albo tylko warunkowo.

Położyć wolno używać do regularnych zajęć przemysłowych dopiero po upływie czterech tygodni od pogołu.

§ 95.

Praca nocna.

W porze nocnej, to jest w czasie pomiędzy ośmą godziną wieczór a piątą godziną z rana, nie wolno używać pomocników młodocianych do regularnych zajęć przemysłowych.

Jednakowoż Minister handlu ma prawo w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych powyższe granice pracy nocnej osobnem rozporządzeniem stosownie uregulować dla pewnych rodzajów przemysłu ze względu na stosunki klimatyczne i wszelkie ważne okoliczności lub w ogóle pozwolić, aby pomocnicy młodociani pracowali w nocy.

§ 96.

Utrzymywanie w ewidencji młodocianych pomocników.

Przedsiębiorcy przemysłowi, zatrudniający młodocianych pomocników, winni utrzymywać wykaz tychże, który ma zawierać nazwiska, wiek, miejsce zamieszkania tych pomocników, jakoteż nazwiska i miejsce zamieszkania ich rodziców lub opiekunów, tudzież datę wstąpienia i wystąpienia.

Wykaz ten przedłożyć trzeba Władzy przemysłowej na żądanie.

B. Dla pomocników w przedsiębiorstwach przemysłowych fabrycznych.

§ 96 a.

W przedsiębiorstwach przemysłowych, prowadzonych fabrycznie, praca pomocników przemysłowych, nie licząc przestanków, trwać ma najwięcej 11 godzin na dobę.

Atoli minister handlu, w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i po wysłuchaniu izb handlowych i przemysłowych, może osobnem rozporządzeniem oznaczyć rodzaje przemysłu, którym ze względu na ich szczególne, udowodnione potrzeby, przedłużenie okresu pracy dziennej o jedną godzinę ma być dozwolone a wykaz tychże będzie co trzy lata rewidowany.

Oprócz tego w owych rodzajach przedsiębiorstw przemysłowych, którym w myśl § 75., ustęp 3. (obecnie Art. VI. ustawy z dnia 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21, zmieniony ustawą z dnia 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 125) i 96. b, ustęp 4., prowadzenie fabrykacji bez przerwy jest dozwolone, Minister handlu ma prawo, w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych tak uregulować czas pracy, jak tego wymaga peryodyczna zmiana robotników.

Jeżeli wypadki żywiołowe lub nieszczęścia przerwały fabrykację regularną albo jeżeli zaszła potrzeba zwiększenia pracy, władza przemysłowa pierwszej instancji może poszczególnym przedsiębiorstwom przemysłowym pozwolić na czasowe przedłużenie pracy, jednak najdłużej na przeciąg trzech tygodni; udzielanie pozwoleń na dłuższy przeciąg czasu należy do władzy administracyjnej krajowej.

Czas pracy może być przedłużony w razie naglącej konieczności i w ciągu najwięcej trzech dni w miesiącu, jedynie pod warunkiem uwiadomienia o tem władzy przemysłowej pierwszej instancji.

Postanowienia powyższe nie stosują się do robot, które jako pomocnicze, właściwą fabrykację

koniecznie poprzedzić lub po niej nastąpić muszą (palenie pod kotłem, oświetlenie, czyszczenie), o ile robót tych nie wypełniają młodociani pomocnicy.

Za godziny dodatkowe należy się osobna zapłata.

§ 96 b.

Dzieci, które nie skończyły jeszcze lat 14tu nie wolno używać do regularnych zajęć przemysłowych w przedsiębiorstwach przemysłowych, prowadzonych fabrycznie.

Pomocników młodocianych pomiędzy skończonym 14. a skończonym 16. rokiem wolno używać tylko do lżejszych robót, któreby nie szkodziły zdrowiu tychże pomocników i nie tamowały ich fizycznego rozwoju.

Oprócz pomocników młodocianych nie wolno w ogólności używać kobiet do pracy nocnej (§ 95.) w przedsiębiorstwach przemysłowych wykonywanych fabrycznie.

Atoli Minister handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i po wysłuchaniu Izby handlowych i przemysłowych ma prawo oznaczyć w osobnem rozporządzeniu te rodzaje przedsiębiorstw przemysłowych fabrycznie prowadzonych, w których przerwa fabrykacji ze względu na jej sposoby jest niemożliwa, albo w których ze względu na potrzeby odnośnych gałęzi przemysłu, peryodyczna zmiana robotników jest konieczna i w których z tychże powodów wolno używać do pracy nocnej pomocników młodocianych między skończonym 14. a skończonym 16. rokiem, jakoteż kobiet w ogólności. Ogólny czas pracy tych osób nie może wynosić na dobę więcej, jak ustawowy czas pracy (§ 96 a, ustęp 1.).

BB. Co do pomocników, zatrudnionych w koncesjonowanych przemysłach budowlanych, tudzież w innych przedsiębiorstwach budowy.

§ 96 c.

Postanowienie § 88 a stosowane będzie do przedsiębiorstw budowy kolei żelaznych i innych przedsiębiorstw budowlanych bez względu na osobę przedsiębiorcy, o ile w takowych przy wykonywaniu jednej budowy zatrudnionych jest więcej jak 20 robotników.

Względem robót budowlanych, wykonywanych przez rzeczone przedsiębiorstwa, obowiązują będą nadto postanowienia §§. 96. a i 96. b, te ostatnie nawet co do tych robotników, których nie zatrudniają bezpośrednio same przedsiębiorstwa budowy, lecz przemysłowcy, jakimi te przedsiębiorstwa posługują się do wykonania dotyczących robót.

C. Dla uczniów.

§ 97.

Za ucznia uważany jest ten, kto pracuje u przedsiębiorcy przemysłowego w celu praktycznego wyuczenia się przemysłu bez względu, czy zgodzono się, aby płacił za naukę czy nie i czy za swoją pracę ma lub nie ma pobierać zapłaty.

§ 98.

Trzymanie uczniów.

Uczniów mogą trzymać tylko tacy przedsiębiorcy przemysłowi, którzy albo sami posiadają potrzebne wiadomości zawodowe, aby uczynić zadość przepisom § 100. co do przemysłowego wykształcenia uczniów, albo mają zastępców, posiadających takie wiadomości i którzy według urządzenia swego przemysłu i sposobu wykonywania go rzeczywiście zdołają temu zadaniu odpowiedzieć.

Przedsiębiorcom przemysłowym, którzy byli skazani za jakąś zbrodnię w ogólności lub za występki, popełnione z chciwości albo przeciw moralności publicznej albo też za takie przekroczenie, nie wolno ani przyjmować uczniów ani przyjętych dłużej u siebie trzymać.

Prawo trzymania uczniów może władza przemysłowa tym przedsiębiorcom przemysłowym, którzy dopuścili się znacznego naruszenia obowiązków wobec powierzonych sobie uczniów lub przeciw którym przemawiają fakty, wskazujące, że brak im kwalifikacji moralnej do trzymania uczniów, odebrać raz na zawsze albo na pewien czas, i to niezależnie od kary, jaką zresztą należy im wymierzyć według ustawy przemysłowej lub powszechnej ustawy karnej.

W szczególności, gdyby z wyniku egzaminu terminatorskiego (egzaminu na czeladnika) okazało się, że na pryncypała spada wina za nieodpowiedni postęp ucznia, można mu odebrać prawo trzymania uczniów raz na zawsze albo na pewien czas.

Odebranie prawa trzymania uczniów nastąpi po wysłuchaniu stowarzyszenia, do którego majster (pryncypał) należy.

Przedsiębiorcom przemysłowym, którzy zatrudniają u siebie uczniów, może władza przemysłowa na wniosek odnośnego stowarzyszenia lub inspektora przemysłowego zabronić trzymania równocześnie młodocianych robotników, jeżeli przez trzymanie takich robotników omijają przepisy, odnoszące się do uczniów.

Gdy niema powodu do obawiania się szkody lub nadużycia, może władza przemysłowa wspomnianym w ustępie 2. przedsiębiorcom pozwolić wyjątkowo na przyjmowanie uczniów.

Przepisy, dotyczące odebrania za karę prawa trzymania uczniów, zawarte są w § 133 a.

§ 98 a.

Czas nauki.

Czas nauki może wynosić, o ile w tym względzie nie mają zastosowania szczególne postanowienia § 14. i § 114., lit. b, względnie zarządzenia, wydane drogą rozporządzenia, na podstawie §u 23go, ustępu 1. i 3., lub postanowienia ustawy z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 193., w przemysłach, nie wykonywanych sposobem fabrycznym, najmniej dwa, a najwięcej cztery lata, a w przemysłach, prowadzonych sposobem fabrycznym, najmniej dwa, a najwięcej trzy lata. W tych granicach czasu okres nauki winien być postanowiony statutem stowarzyszenia (§ 114., lit. b, i § 119. c, lit. f), względnie umową o naukę.

Dla poszczególnych wolnych przemysłów, nie wykonywanych sposobem fabrycznym, może Minister handlu po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej postanowić drogą rozporządzenia zniesienie czasu nauki na rok jeden.

Jeżeli uczeń odbył już część czasu nauki u jednego majstra, natenczas w razie prawidłowego przejścia do drugiego majstra tę część policzyć mu należy do całkowitego czasu nauki.

§ 99.

Przyjmowanie uczniów.

Uczniów przyjmować należy na podstawie osobnej umowy, która zawarta być powinna pisemnie w przeciągu czterech tygodni po rozpoczęciu się nauki. Jeden egzemplarz tej umowy posłać należy zaraz po jej zawarciu do przełożenia stowarzyszenia, a jeżeli pryncypał nie należy do żadnego stowarzyszenia, do władzy gminnej i zapisać w przeznaczony na to księdzę protokółowej.

Umowa o naukę jest wolna od stempli i należyłości.

Powinna ona zawierać:

1. nazwisko majstra (pryncypała), przemysł, którym się trudni i miejsce pobytu;
2. imię i nazwisko, wiek i miejsce zamieszkania ucznia;
3. o ile chodzi o ucznia małoletniego, imiona i nazwiska, zatrudnienie i miejsce zamieszkania jego rodziców, jego opiekuna lub jakiegokolwiek innego zastępcy ustawowego;
4. datę umowy i czas trwania stosunku umownego;

5. postanowienie, że niezawisłe od wszelkich innych ustawowych obowiązków, ciężących na obu umawiających się stronach, przedsiębiorca przemysłowy zobowiązuje się w szczególności kształcić ucznia w umiejętnościach przemysłu, którego tenże ma się wyuczyć, lub dać go kształcić uzdolnionemu do tego zastępcy, i że uczeń obowiązany jest w tym przemysle pilnie pracować;

6. warunki przyjęcia, dotyczące opłaty za naukę lub ewentualnej płacy, wyżywienia, odziewania, mieszkania, trwania czasu nauki, taksy egzaminowej, tudzież opłaty od przyjęcia i wyzwolenia, należące się stowarzyszeniu.

Najważniejsze warunki umowy winna władza gminna zapisać w książce robotniczej.

Przedsiębiorcy przemysłowi, którzy, przyjmując uczniów, nie trzymają się tych postanowień, stają się winnymi wykroczenia przeciw ustawie przemysłowej.

§ 99 a.

Okres próby.

Jeżeli przy przyjęciu ucznia nie był umówiony dłuższy okres próby, stosunek ucznia może być rozwiązany w ciągu pierwszych czterech tygodni od rozpoczęcia się okresu nauki, przez jednostronne odstąpienie którejkolwiek z dwóch stron.

Okres próby nie może przenosić trzech miesięcy i ma być wliczany w okres nauki.

§ 99 b.

Obowiązki ucznia.

Uczeń obowiązany jest okazywać majstrowi posłuszeństwo i wierność, dochowywać tajemnicy, pracować pilnie, sprawować się przyzwoicie i być czynnym w przemyśle według poleceń majstra.

Uczeń małoletni podlega karności ojcowskiej naukodawcy, którego opieki i pieczołowitości używa.

Uczniowie, którzy nie skończyli jeszcze z dobrym skutkiem przemysłowej nauki uzupełniającej lub innej nauki, mającej przynajmniej takie samo znaczenie, obowiązani są uczęszczać regularnie do istniejących powszechnych szkół przemysłowych uzupełniających (względnie na kursa przygotowawcze), tudzież do szkół zawodowych uzupełniających, a to w sposób, przepisany odnośnym planem nauki i aż do zupełnego uzyskania wykształcenia, stanowiącego cel tej nauki.

Orzeczenie w kwestyi, jaką naukę uważać można za posiadającą takie samo znaczenie, wyda Minister wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministrem handlu.

Uczniom, którzy z własnej winy nie czynią dostatecznych postępów w nauce lub w drodze dyscyplinarnej zostali wykluczeni na jakiś czas ze szkoły, może władza przemysłowa na podstawie doniesienia, uczynionego przez dotyczący organ nadzoru szkolnego, przedłużyć prawidłowy czas trwania nauki, ustanowiony w statucie lub umowie.

Przedłużenie czasu nauki może być zarządzane także w takim razie, jeżeli uczeń nie zda przepisane go egzaminu terminatorskiego (egzaminu na czeladnika) przed ukończeniem czasu nauki.

Jednakże przedłużenie czasu nauki, zarządzane w myśl poprzedzających postanowień, nie może w żadnym razie wynosić więcej niż pół roku.

§ 100.

Obowiązki majstra (naukodawcy).

Majster winien zajmować się sumiennie przemysłowem wykształceniem ucznia i nie powinien pozbawiać go czasu i sposobności do tego przez zatrudnianie go innemi robotami (§ 76.).

On sam, względnie jego zastępca, obowiązany jest czuwać nad obyczajami i zachowywaniem się małoletniego ucznia w warszłacie i poza warszłatem, ma nakłaniać go do pracowitości, do dobrych obyczajów i do dopełniania powinności religijnych; nie powinien ani sam źle się z nim obchodzić, ani pozwalać na takie obchodzenie się z nim ze strony innych robotników i domowników i winien czuwać nad tem, żeby ucznia nie używano do pewnych robót, jak n. p. do przenoszenia ciężarów itp., w taki sposób i przez czas tak długi, iżby to przechodziło jego siły fizyczne.

Majster, względnie jego zastępca, jest nadto obowiązany dać tym uczniom, którzy nie skończyli jeszcze z pomyślnym skutkiem przemysłowej nauki uzupełniającej lub innej nauki, mającej przynajmniej takie samo znaczenie, tyle wolnego czasu, ile go potrzeba na uczęszczanie do zakładów, w § 99. b, ustępie 3., wzmiankowanych, aż do zupełnego nabycia wykształcenia, stanowiącego cel nauki, pilnować, żeby do tych szkół uczęszczali, i ułatwiać nadzorowanie regularnego uczęszczania do szkoły przez zgłaszanie i wypisywanie uczniów u kierownika szkoły.

Gdyby uczeń małoletni zachorował lub zbiegł, tudzież w razie innych ważnych wydarzeń, winien majster uwiadomić o tem niezwłocznie jego rodziców, opiekuna lub innych bliskich, jakoteż stowarzyszenie.

Majster, który z własnej winy powoduje dłużej niż 14 dni trwające opóźnienie przyjęcia lub wyzwolenia ucznia, popełnia wykroczenie przeciw ustawie przemysłowej.

§ 100 a.

Oznaczenie stosunku liczbowego uczniów.

O ile statuty stowarzyszeń nie stanowią o tem, jaki stosunek liczbowy zachodzić ma w poszczególnych przemysłach między ilością uczniów a ilością pomocników, może Minister handlu za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych ustanowić ten stosunek liczbowy po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej drogą rozporządzenia. Stosunek ten może być ustanowiony albo w ogólności albo dla pewnych okręgów.

§ 101.

Przedwczesne rozwiązanie stosunku ucznia.

Przed upływem umówionego czasu, stosunek ucznia może być w następujących przypadkach rozwiązany niezwłocznie.

1. Przez majstra:

- a) gdy się okaże niewątpliwie, że uczeń nie ma zdolności do wyuczenia się przemysłu;
- b) gdy uczeń dopuści się względem pomocników jednego z czynów wzmiankowanych w § 82., lit. d, e, f i g;
- c) gdy uczeń dotknięty jest chorobą odrażającą lub dłużej niż trzy miesiące nie może pracować z przyczyny choroby;
- d) gdy uczeń dłużej niż przez miesiąc siedzi w areszcie.

2. Przez ucznia, a względnie przez jego zastępcę prawnego:

- a) jeżeli uczeń nie może pozostać na nauce bez uszczerbku dla swego zdrowia;
- b) jeżeli majster zaniedbuje w wysokim stopniu swoje obowiązki, usiłuje nakłonić ucznia do czynów niemoralnych lub prawu przeciwnych, albo też, bądź sam nadużywa prawa karność ojcowskiej, bądź też zaniedbuje bronić, aby się robotnicy i domownicy źle z uczniem nie obchodzili;
- c) gdy majster dłużej niż miesiąc siedzi w areszcie a nawet i krócej, jeżeli nie obmyślił wyżywienia dla ucznia;

- d) gdy wyrokiem karnym przemysł majstra zostaje czasowo zawieszony;
- e) gdy majster przesiedla się ze swoim przedsiębiorstwem przemysłowem do innej gminy; jednakże stosunek rozwiązać trzeba najpóźniej w ciągu dwóch miesięcy po przesiedleniu się majstra.

§ 102.

Wypowiadanie.

Pod warunkiem czternastodniowego wypowiedzenia, stosunek ucznia może być przez ucznia rozwiązany, jeżeli deklaracją daną przez tegoż ucznia a względnie przez jego prawnego zastępcę będzie udowodnione, że uczeń zniemia zawód albo przenosi się do całkiem innego rodzaju przemysłu, albo gdy go rodzice wskutek zmiany stosunków potrzebują, aby ich piełgnował lub aby prowadził ich przemysł lub gospodarstwo.

Przyczynę wypowiedzenia trzeba zapisać w książce robotniczej ucznia.

W przeciągu roku po rozwiązaniu stosunku ucznia, uczeń taki nie powinien bez pozwolenia dawnego majstra dostać zajęcia w tym samym przemyśle lub w podobnym przemyśle fabrycznym.

Jeżeli majster odmawia pozwolenia, wolno uczniowi a względnie jego zastępcy prawnemu odwołać się do decyzji instancyi, przeznaczonej ustawą do załatwiania sporów wynikłych ze stosunków pracy, nauki lub zapłaty, która w przypadkach na względy zasługujących, może zamiast majstra dać potrzebne pozwolenie.

§ 120 a.

Oprócz przypadków w § 102. wzmiankowanych, uczeń a względnie jego zastępcę prawny może wypowiedzieć na dni 14 także wtedy, gdy przed instancją, w § 102. wzmiankowaną, będzie w sposób niewątpliwy udowodnione, że majster obchodzi się ciągle z uczniem nielitościwie lub niesprawiedliwie, chociaż to jego postępowanie nie jest krzywdzeniem ucznia, uprawniającem tegoż w myśl § 101., ustępu 2., lit. b, do natychmiastowego rozwiązania stosunku.

Postanowienia ustępów 2, 3 i 4 § 102. nie odnoszą się do tego przypadku.

§ 103.

Wygaśnięcie umowy o naukę.

Umowa traci moc nie tylko przez zwinienie przedsiębiorstwa przemysłowego lub przez śmierć

ucznia, lecz także przez śmierć majstra, tudzież przez odstąpienie tego ostatniego od przemysłu, na koniec, gdy jeden lub drugi stanie się niezdolnym do dopełnienia przyjętych zobowiązań.

§ 103 a.

Gdy uczeń należy do pewnego stowarzyszenia, a stosunek nauki bez jego winy uległ rozwiązaniu przed upływem czasu nauki, będzie zadaniem stowarzyszenia mieć o ile możliwości staranie o to, aby odnośny uczeń znalazł dalsze pomieszczenie u innego naukodawcy, należącego do stowarzyszenia.

Przy zawieraniu nowej umowy o naukę należy odbyły już czas nauki w stosowny sposób policzyć.

Stowarzyszenie ma nadto obowiązek, gdy zachodzą przypadki, określone w §§ 101., 102., 102. a i 103., a nie można wczas dostać oświadczenia ustawowego zastępcy małoletniego ucznia, wydać to oświadczenie sposobem zastępczym od siebie.

§ 104.

Świadectwo nauki i świadectwo wyzwolenia (dyplom na czeladnika).

Gdy stosunek nauki ulega rozwiązaniu, winien majster wystawić uczniowi świadectwo za odbyty czas nauki, wykazujące, jak się uczeń w tym czasie sprawował i jakiego wykształcenia w przemyśle nabył.

Gdy takie rozwiązanie następuje wskutek należytego ukończenia stosunku nauki, a naukodawca jest członkiem pewnego stowarzyszenia, winno przełożenie stowarzyszenia, biorąc za podstawę świadectwo względnie świadectwa nauki, świadectwo odejścia ze szkoły uzupełniającej, a w danym razie także świadectwo z egzaminu terminatorskiego, złożonego z postępowaniem albo bez postępu, tudzież na podstawie spostrzeżeń, poczynionych przez stowarzyszenie stosownie do § 114., wystawić świadectwo odbytego terminu; miejsce tego świadectwa zastąpi w przemysłach rękodzielniczych, jednakże tylko w razie zdania z dobrym postępowaniem egzaminu na czeladnika (§ 104. b), dyplom na czeladnika.

Tytuł czeladnika uzyskuje się tylko przez zdanie z dobrym postępowaniem egzaminu na czeladnika. Robotnik, posiadający tylko świadectwo odbytego terminu, nazywa się pomocnikiem.

Osnowę wspomnianych powyżej świadectw naukodawcy i stowarzyszenia należy zapisać w istot-

nem streszczeniu do książki robotniczej, a władza policyjna miejscowa winna te zapiski uwierzytelnić bezpłatnie i bez stempla.

§ 104 a.

Postanowienia §§ 77., 82., 82. a i 83. nie odnoszą się do uczniów.

§ 104 b.

Egzamin na czeladnika w przemysłach rękodzielniczych.

Stowarzyszenia przemysłowe winny postarać się o to, żeby wszyscy uczniowie, zatrudnieni w przemysłach rękodzielniczych, mogli z końcem czasu nauki poddać się egzaminowi na czeladników, który ma dać dowód, że uczeń przyswoił sobie wiadomości i biegłości, potrzebne w odnośnym przemyśle dla czeladnika.

O to samo powinna się postarać władza przemysłowa co do takich uczniów, którzy są zatrudnieni w podobnych przedsiębiorstwach fabrycznych, względnie w rękodzielniczych przedsiębiorstwach przemysłowych, nie należących do żadnego stowarzyszenia.

Egzamin na czeladnika zdawany będzie przed komisją egzaminacyjną, utworzoną przez odnośne stowarzyszenie. Jednakże interesowane stowarzyszenia mogą za wzajemnem porozumieniem postanowić, że należący do nich uczniowie mają zdawać egzamin na czeladników przed komisją egzaminacyjną, utworzoną dla odnośnego rękodzielniczego przemysłu w jednym z tych stowarzyszeń.

Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i najmniej dwóch, a najwięcej czterech członków. Przewodniczącego ustanawia na trzy lata władza przemysłowa, wysłuchawszy opinii izby handlowej i przemysłowej, a gdzie istnieje związek stowarzyszeń, także opinii tego związku, i zapytawszy o zdanie odnośne stowarzyszenie. Co się tyczy członków, to jednego ustanawia się z grona czeladników, którzy pracują w odnośnym przemyśle najmniej przez cztery lata, resztę zaś z grona przedsiębiorców przemysłowych, którzy najmniej przez trzy lata wykonują swój przemysł samoistnie. Członków wyznacza w każdym przypadku z osobna przełożenie stowarzyszenia na podstawie dwóch list imiennych, z których jedną ułożyć ma zgromadzenie stowarzyszenia, drugą zaś, dotyczącą czeladników, zgromadzenie pomocników, na okres trzechletni.

W pierwszych czterech latach od wejścia w życie tych przepisów mogą na liście członków komisji egzaminacyjnej być umieszczani także tacy pomocnicy, którzy nie zdali egzaminu na czeladnika.

Dla uczniów przemysłów rękodzielniczych, którzy odbyli naukę w jakimś przedsiębiorstwie

fabrycznem lub u majstra, nie należącego do żadnego stowarzyszenia, albo wreszcie w jednym z zakładów, wspomnianych w § 14. b, ustęp 2., winna władza przemysłowa po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej ustanowić komisję egzaminacyjną z analogicznem uwzględnieniem poprzedzających postanowień.

§ 104 c.

Postępowanie przy egzaminie, zakres i rodzaj materiału egzaminowego, oraz wymiar opłaty za egzamin, którą uczeń ma uiścić, unormują osobne regulamina egzaminowe, które wydane będą dla poszczególnych stowarzyszeń według rozmaitych kategorii przemysłów rękodzielniczych przez polityczną władzę krajową na wniosek odnośnych stowarzyszeń, po zasięgnięciu opinii izby handlowej i przemysłowej, a gdzie istnieje związek stowarzyszeń, także opinii tego związku. Koszta egzaminu ponosi stowarzyszenie, któremu też dostają się opłaty za egzamin.

Dla egzaminów tych uczniów, o których była mowa w § 104. b, ustępie 6., wydane będą przez władzę polityczną krajową, po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, analogiczne regulamina egzaminowe. Koszta egzaminu ponosić będzie w takich razach izba handlowa i przemysłowa, której zato dostają się opłaty za egzamin.

§ 104 d.

Uczeń albo pomocnik winien wnieść wolną od stempla prośbę o dopuszczenie do egzaminu na czeladnika do przełożenia stowarzyszenia, względnie (§ 104. b, ustęp 6) do komisji egzaminacyjnej i załączyć do swej prośby świadectwo nauki, oraz, o ile był obowiązany do uczęszczania na naukę uzupełniającą (§ 99. b, ustęp 3.), świadectwa frekwencji albo też, o ile był już czynnym jako pomocnik, świadectwo pracy.

Komisja egzaminacyjna winna dla stwierdzenia wyniku egzaminu wystawić bezpłatnie wolne od stempla świadectwo, które w razie pomyślnego wyniku należy zaciągnąć do dyplomu na czeladnika.

Gdyby egzamin wypadł niepomyślnie, komisja egzaminacyjna wyznaczyć ma, o ile chodzi o uczniów, termin powtórzenia egzaminu, mając uwagę na postanowienia § 99., ustępu 7.

Gdyby pewne stowarzyszenie nie poczyniło starań co do egzaminu na czeladnika, do których jest obowiązane w myśl § 104. b, ustępu 1. i 3., natenczas uczniom, należącym do tego stowarzyszenia, wolno zdawać egzamin na czeladnika przed inną zawodowo powołaną komisją egzaminacyjną, utworzoną według przepisów niniejszej ustawy.

Uczniowie, o których była mowa w § 104. b, ustępie 6., mogą na swą prośbę i za zgodą doty-

czącego stowarzyszenia zdawać egzamin na czeladnika także przed komisją egzaminacyjną, utworzoną przez stowarzyszenie.

Pomocnicy mają prawo zdawać egzamin dodatkowo i powtarzać go po upływie najnniej pół roku.

§ 104 e.

Pomocnikom, którzy ukończyli należyte czas nauki przed wejściem w życie tej ustawy, przysługuje prawo poddawania się dobrowolnie egzaminowi na czeladnika.

§ 105.

3. Przepis szczególny.

Wyjątki, na jakie miałyby się pozwolić na podstawie § 74. a, ustępu 3., tudzież artykułu VI. i VII. ustawy z dnia 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21., którą zastąpiony został § 75. względnie ustawy z dnia 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 125., następnie § 94., ustępu 4., § 95., ustępu 2., § 96. a, ustępu 2., 3. i 4., i § 96. b. ustępu 4., muszą być w każdym przypadku z osobna ogłaszane w czasopiśmiech urzędowych i co roku podawane do wiadomości Rady państwa.

Rozdział VII. Stowarzyszenia.

§ 106.

Istnieniejące stowarzyszenia i zakładanie nowych.

Pomiędzy tymi, którzy w jednej lub w kilku sąsiednich gminach, bądź samodzielnie, bądź jako dzierżawcy, trudnią się tym samym lub pokrewnym przemysłem, licząc tu także robotników, należy istniejące już zespolecie w związek utrzymać i nadal, a gdyby takiego zespolecia jeszcze nie było a stosunki miejscowe nie stały temu na przeszkodzie, winna władza przemysłowa, po zniesieniu się z izbą handlowo-przemysłową, która w tej mierze wysłuchać ma interesowanych, tudzież po zasięgnięciu opinii związku stowarzyszeń, gdzie taki związek istnieje, powołać takie zjednoczenie do życia, biorąc pod rozwagę stosunki, które mają rozstrzygające znaczenie tak co do przyjsia do skutku takiego stowarzyszenia, jak i co do kwestyi, w jakim stopniu zdola ono odpowiedzieć swym zadaniom.

Przedsiębiorcy przemysłowi (względnie dzierżawcy) są członkami, a robotnicy przedsiębiorców przemysłowych, zespolonych w jedno stowarzyszenie, uczestnikami stowarzyszenia.

Stowarzyszenie może obejmować według okoliczności także przedsiębiorców przemysłowych i robotników z kilku gmin lub powiatów, a w razie wyjątkowym nawet różnorodne przemysły.

O ile w tym rozdziale jest mowa o pomocnikach, należy przez to rozumieć przemysłowych robotników pomocniczych w ogólności z wyjątkiem uczniów (§ 73., lit. a, b i d).

Jeżeli pomiędzy uczestnikami stowarzyszenia znajduje się znaczniejsza ilość robotników, używanych do podrzędnych posług pomocniczych w przemyśle (§ 73., lit. d), można dla tych robotników utworzyć oddzielne instytucje stowarzyszeniowe (wydziały sądów polubownych, zgromadzenia robotników i kasy chorych).

§ 107.

Obowiązek wstąpienia do stowarzyszenia.

Kto w okręgu takiego stowarzyszenia prowadzi bądź samodzielnie, bądź jako dzierżawca, ów przemysł, dla którego odnośne stowarzyszenie istnieje, staje się już przez samo rozpoczęcie przemysłu członkiem stowarzyszenia i winien dopełniać obowiązków, jakie się z tem łączą.

W szczególności winien taki przemysłowiec uiścić ustanowioną ewentualnie należność inkorporacyjną (takse wstępną [§ 126., lit. m]) i ze złożenia jej wykazać się już przy zgłaszaniu przemysłu, względnie przy ubieganiu się o przemysł koncesyjonowany. Jeżeli nie uzyska uprawnienia przemysłowego, stowarzyszenie obowiązane jest zwrócić mu zapłaconą należność.

Kto na podstawie więcej niż jednej karty przemysłowej, względnie więcej niż jednego dokumentu koncesyjnego prowadzi samodzielnie lub jako dzierżawca kilka przemysłów, które nie są zespolone w jedno stowarzyszenie, winien należeć jako członek do wszystkich stowarzyszeń, istniejących dla tych przemysłów.

§ 108.

Obowiązkowi należenia do stowarzyszenia w myśl §§ 106. i 107. nie podlegają przedsiębiorcy takich zakładów przemysłowych, które prowadzone są sposobem fabrycznym. Natomiast mają oni prawo przystąpić w charakterze członków do stowarzyszenia, istniejącego dla odnośnej kategorii przemysłu, jeżeli stowarzyszenie godzi się na to. Jeżeli tacy przedsiębiorcy utrzymują składy w celu sprzedaży swoich artykułów, mają także prawo z tytułu tych składów przystąpić do stowarzyszenia, istniejącego dla przemysłu handlowego w odnośnym miejscu, jeżeli stowarzyszenie na to zezwoli. W obu tych przypadkach mają oni takie same obowiązki i prawa jak wszyscy inni członkowie stowarzyszenia, a robotnicy, których u siebie zatrudniają, względnie robotnicy, których zatrudniają w dotyczącym składzie artykułów na sprzedaż, traktowani być mają jako uczestnicy stowarzyszenia.

Uczestnictwo przedsiębiorstw przemysłowych, które na podstawie poprzedzających postanowień wstąpiły do pewnego stowarzyszenia w charakterze członków, może być za obojętnym porozumieniem znowu uchylone. Gdyby do takiego porozumienia nie doszło, może tak jedna, jak druga strona uczynić wniosek do władzy przemysłowej na uchylenie uczestnictwa w charakterze członka, a władza przemysłowa wyda decyzję po wysłuchaniu obu stron.

§ 109.

Obszar terytoryalny, na jaki mają się rozciągać poszczególne stowarzyszenia, może być każdorazowo ustanowiony przez władzę polityczną krajową po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, związku stowarzyszeń, gdzie taki istnieje, oraz interesowanych stowarzyszeń i przemysłowców.

§ 110.

Istniejące już stowarzyszenia winny swoje statuty przystosować do postanowień tej ustawy. Gdyby prośba o zatwierdzenie odnośnych zmian w statutach, uchwalonych według przepisów, nie została przez stowarzyszenie wniesiona do sześciu miesięcy po wejściu w życie tej ustawy do władzy politycznej krajowej, władza ta winna z urzędu poczynić te zmiany, które są potrzebne dla przystosowania statutow do postanowień tej ustawy, bez względu na ewentualne odmienne uchwały stowarzyszenia.

Używane w poszczególnych krajach razwy (grenia, gildy, cechy itp.) mogą być zatrzymane i nadal.

§ 111.

Także kilka stowarzyszeń, które dotychczas istniały odrębnie od siebie, można za wzajemnym ich porozumieniem zespolic w jedno stowarzyszenie, o czym zadecyduje władza polityczna krajowa po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, a gdzie istnieje związek stowarzyszeń, także po zasięgnięciu opinii tego związku.

Podobnie też można, gdy chodzi o stowarzyszenia, które obejmują w sobie różnorodne przemysły, za wzajemnym porozumieniem albo na żądanie większości członków, należących do jednej i tej samej kategorii lub do kilku pokrewnych kategorii przemysłu, wyłączyć te kategorie z dotychczasowego stowarzyszenia i utworzyć z nich, o ile dane są warunki do osiągnięcia celów stowarzyszenia, samoistne stowarzyszenia albo też wcielić je do innego istniejącego już stowarzyszenia.

Gdy będzie wyrażone takie żądanie wyłączenia, względnie wcielenia, należy zasięgnąć zdania

interesowanych stowarzyszeń, które, zapytawszy o to zwołane umyślnie w tym celu zgromadzenie stowarzyszenia, mają zakomunikować swą opinię władzy przemysłowej pierwszej instancji do ośmiu tygodni, gdyż w razie przeciwnym musiałoby nastąpić rozstrzygnięcie bez wysłuchania tej opinii.

§ 111 a.

W celu tworzenia stowarzyszeń dla poszczególnych kategorii przemysłu lub dla pokrewnych kategorii przemysłu mogą być postanowione także z urzędu zmiany w zakresie stowarzyszeń, i to tak co do przydzielonych im kategorii przemysłu, jak i co do obszaru terytoryalnego. Decyzję w tym względzie wydaje władza polityczna krajowa po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, istniejącego ewentualnie związku stowarzyszeń oraz interesowanych stowarzyszeń i przemysłowców. Jednocześnie z tą decyzją winna władza polityczna krajowa uskutecznić z urzędu także owe zmiany statutow odnośnego stowarzyszenia, któreby zostały spowodowane takim przydzieleniem.

Gdy ma być utworzone stowarzyszenie zawodowe, potrzeba na to zgody większości dotyczących przemysłowców.

§ 112.

Przydzielenie do stowarzyszenia.

Poszczególne kategorie przemysłu, nie wcielone dotychczas do żadnego stowarzyszenia, może władza polityczna krajowa, po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, istniejącego ewentualnie związku stowarzyszeń, tudzież odnośnych stowarzyszeń, przydzielić do któregoś z istniejących stowarzyszeń.

Do stowarzyszenia, obejmującego jeden poszczególny przemysł albo kilka pokrewnych przemysłów, nie można przydzielać takich przemysłów, które nie są spokrewnione z przemysłami, wchodzącymi w skład tego stowarzyszenia.

Jednocześnie z przydzieleniem winna polityczna władza krajowa uskutecznić z urzędu zmianę statutow dotyczącego stowarzyszenia, spowodowaną przydzieleniem.

O ileby co do poszczególnych przemysłów zachodziły wątpliwości, do którego z istniejących stowarzyszeń należą, winna władza przemysłowa po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, istniejącego ewentualnie związku stowarzyszeń i dotyczących stowarzyszeń wydać rozstrzygnięcie w tej mierze, mając uwagę na statuty odnośnych stowarzyszeń.

§ 113.

Wolny bieg przemysłu.

Przez zaprowadzenie stowarzyszenia nie ma nikt w rozpoczęciu i wykonywaniu swego przemysłu być bardziej ograniczonym, aniżeli to niniejsza ustawa przepisuje.

§ 114.

Cele.

Celem stowarzyszenia jest krzewienie ducha łączności, utrzymywanie i podnoszenie honoru stanu przemysłowego, tudzież popieranie interesów humanitarnych, ekonomicznych i edukacyjnych swych członków i uczestników.

Interesa humanitarne mogą być popierane szczególnie przez zakładanie kas chorych i zapomogowych, względnie funduszy zapomogowych dla członków i uczestników, oraz przez podejmowanie się pośrednictwa w ubezpieczaniu członków w jednym z istniejących zakładów asekuracyjnych, interesa ekonomiczne przez zaprowadzanie wspólnego ruchu maszynowego i ulepszonych sposobów produkcji, przez zakładanie składów materiałów surowych, magazynów (hal) sprzedaży, składów wzorów, kas zaliczkowych, przez wstrzymywanie, względnie usuwanie takich urządzeń przemysłowych, które stoją na zawadzie uczciwej konkurencji pomiędzy członkami stowarzyszenia, interesa edukacyjne przez zakładanie i wspieranie przemysłowych zakładów naukowych (szkół zawodowych i szkół dla nauki uzupełniającej, warsztatów dla nauki itp.), przez urządzenie zawodowych kursów naukowych dla członków i uczestników, wystaw robót uczniów itd.

W szczególności jest obowiązkiem stowarzyszenia:

- a) utrzymywanie w należytej ewidencji członków i uczestników stowarzyszenia, piecza o utrzymanie prawidłowych stosunków między przedsiębiorcami a ich pomocnikami, osobliwie pod względem związku pracy, nadto zakładanie i utrzymywanie gospód stowarzyszenia i pośredniczenie w pracy;
- b) piecza o uporządkowanie stosunków, dotyczących uczniów, przez wydawanie postanowień, które przedkładane być mają władzy do zatwierdzenia, o ile ta ustawa nie zawiera w tej mierze szczególnych przepisów, a mianowicie:

co do warunków trzymania uczniów w ogólności, oraz co do ich stosunku do liczby pomocników w przemyśle;

co do zawodowego i religijno-moralnego wykształcenia uczniów;

co do czasu nauki, tudzież co do egzaminów terminatorskich i egzaminów na czeladników;

co do czuwania nad przestrzeganiem poprzedzających postanowień przez stowarzyszenie;

- c) potwierdzanie świadectw nauki i wystawianie świadectw odbytego terminu;
- d) piecza o chorych uczniach;
- e) nadzorowanie utworzonych i utrzymywanych przez stowarzyszenie przemysłowych zakładów naukowych i kursów nauki, tudzież urządzanych i subwencyonowanych przez nie wystaw robót uczniów itp.;
- f) potwierdzanie świadectw pracy pomocnikom, należącym do stowarzyszenia;
- g) piecza o chorych pomocników przez zakładanie kas chorych lub przystąpienie do istniejących już kas chorych;
- h) utworzenie wydziału sądu polubownego (§§ 122., 123. 124.) do załatwiania sporów, wynikających pomiędzy członkami stowarzyszenia a ich robotnikami ze stosunku pracy, nauki i zapłaty;

działanie w tym kierunku, aby instytucja sądów polubownych była używana do załatwiania sporów pomiędzy członkami stowarzyszenia, w którym to celu może się połączyć nawet kilka stowarzyszeń;

- i) wydawanie uchwał w celu usunięcia praktyk, zwyczajów i nowatorstw, które stoją na zawadzie uczciwej konkurencji pomiędzy członkami stowarzyszenia;
- k) coroczne zdawanie sprawy z wszystkich tych wydarzeń w łonie stowarzyszenia, które mają znaczenie dla zestawienia statystyki przemysłowej.

Oprócz regularnych relacji, przepisanych pod k), obowiązane są stowarzyszenia dawać władzom, związkowi stowarzyszeń i izbie handlowej i przemysłowej swego okręgu na ich żądanie wyjaśnienia i opinie co do stosunków, zostających w związku z ich celem, i mogą w tym względzie także z własnej inicjatywy zwracać się do tych organów publicznych w celu popierania swych celów.

§ 114 a.

Minister handlu może tym stowarzyszeniom dla poszczególnych kategorii przemysłów rękoźmielnych lub dla bliskich sobie kategorii takichże przemysłów, które w wypełnianiu swych obowiązków rozwijają skuteczną działalność na polu wychowania młodych sił dla przemysłu (§ 114., lit. e i § 104. b), przyznać po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, a gdyby istniał związek stowarzyszeń, także po wysłuchaniu tego związku, prawo wydania w sta-

tucie postanowień, przewidujących odbywanie egzaminów na majstrów odnośnego przemysłu. W razie przyznania takiego prawa, stowarzyszenia obowiązane będą uchylać specjalne regulamina egzaminowe, które podlegają zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej.

Egzamin na majstra ma dać dowód uzdolnienia do samodzielnego wykonywania zwykłych robót, wchodzących w zakres danego przemysłu, i do obliczania ich kosztów, oraz dowód, że kandydat posiada wszelkie inne wiadomości, potrzebne do samoistnego prowadzenia swego przemysłu, a w szczególności także znajomość prowadzenia ksiąg i rachunków.

Regulamin egzaminu powinien zawierać szczegółowe prawidła, dotyczące warunków dopuszczenia do egzaminu w ogólności, a w szczególności dopuszczenia takich kandydatów, którzy nie należą do stowarzyszenia, oraz przepisy, dotyczące składu komisji egzaminacyjnej, zakresu i rodzaju materiału, który ma być przedmiotem egzaminu, postępowania przy egzaminie, poświadczania wyniku egzaminu, dopuszczalności powtórzenia egzaminu, oraz wymiaru ewentualnych taks egzaminowych, które przypadają na rzecz stowarzyszenia.

Minister handlu może po wysłuchaniu izby handlowej i przemysłowej, a gdyby istniał związek stowarzyszeń, także po zasięgnięciu opinii tego związku, oraz odnośnych stowarzyszeń, nadać prawo do urządzania egzaminów na majstrów z zakresu pewnych gałęzi przemysłu rękodzielniczego także poszczególnym zakładom, które ze względu na swe urządzenie dają gwarancję należytego pod względem zawodowym odbywania takich egzaminów, wydając dla nich jednocześnie drogą rozporządzenia regulamin egzaminu.

W razie nadania takiego prawa zawodowym zakładom naukowym, powinno odnośne rozporządzenie być wydane za porozumieniem z Ministerstwem wyznań i oświaty.

Zdanie egzaminu na majstra z dobrym postępem upoważnia w razie samoistnego wykonywania przemysłu do używania tytułu egzaminowanego majstra dotyczącego przemysłu.

W pięć lat po wejściu w życie tej ustawy wydane będzie rozporządzenie Ministra handlu, który zasięgnie poprzednio opinii izby handlowej i przemysłowej, tudzież istniejącego ewentualnie związku stowarzyszeń i odnośnych stowarzyszeń, postanawiające bądź w ogólności, bądź dla pewnych części obszaru, na którym ta ustawa obowiązuje, że albo we wszystkich albo w pewnych przemysłach, wykonywanych sposobem rękodzielniczym, tylko takim przemysłowcom wolno będzie trzymać uczniów, którzy z dobrym postępem zdali egzamin na majstra.

Jednakże istniejące już prawa majstrów nie będą tem rozporządzeniem naruszone.

§ 114 b.

Stowarzyszenia mają prawo wydawać w zakresie przemysłu, którym się trudnią jego członkowie, i w granicach przepisów ustawowych postanowienia co do początku i końca dziennego czasu pracy robotników, co do przestanków w pracy, co do czasu i wymiaru płacy robotników i co do terminu wypowiedzania. Takie postanowienia będą wydawane przez zgromadzenie stowarzyszenia za porozumieniem ze zgromadzeniem pomocników według poszczególnych gałęzi zatrudnień, a władza polityczna krajowa będzie je zatwierdzała, wysłuchawszy poprzednio zdania izby handlowej i przemysłowej i opinii istniejącego ewentualnie związku stowarzyszeń.

Wspomniane postanowienia mają być przybite w poszczególnych lokalach przemysłowych.

Uchwała w tej mierze musi tak na zgromadzeniu stowarzyszenia, jak i na zgromadzeniu pomocników zapaść większością dwóch trzecich głosów. Taką samą większością głosów może tak jedno jak i drugie zgromadzenie uchwalić odstąpienie od tych postanowień, o ile nie zostały wydane na pewien z góry oznaczony przeciąg czasu. Odnośną uchwałę należy podać do wiadomości władzy politycznej krajowej.

O ile przemysłowcy, należący do stowarzyszenia, nie zawarli ze swymi robotnikami drogą umowy albo na mocy regulaminu pracy odmiennych układów w tym względzie, powyższe postanowienia mają dla obu stron obowiązującą moc prawną i wykluczają zastosowanie przepisów, zawartych w § 77.

§ 115.

Stowarzyszenia mają prawo przepisać w swoich statutach opłaty wstępne (inkorporacyjne), które uiszczają mają członkowie stowarzyszenia, tudzież opłaty od przyjęcia (zapisu) i wyzwolenia, które składać mają uczniowie, i te opłaty pobierać; jednakże w statucie umieścić należy postanowienie, według którego stowarzyszenie może uczniów, którzy albo sami nie posiadają środków, albo których rodzice są ubodzy, uwolnić od opłaty należytości za przyjęcie (wcielenie), za egzamin na czeladnika i za wyzwolenie. Jeżeli ustawowi zastępcy uczniów proszą o to, przedstawiając dowód ubóstwa.

Za należyte oddawanie opłat od uczniów do rąk stowarzyszenia odpowiada majster.

Przemysłowcy, którzy występują z jednego stowarzyszenia, a wstępują do drugiego, uwolnieni są od ponownego uiszczania opłaty wstępnej (inkorporacyjnej) aż do kwoty uiszczanej w stowarzyszeniu, do którego dotąd należeli. W statucie może być także postanowione, że wdowa i uprawnieni do dziedzictwa descendenci po przedsiębiorcy wolnego

przemysłu mają być uwolnieni od ponownego uiszczania opłaty wstępnej. jeżeli po śmierci przemysłowca zgłoszą wykonywanie tego samego przemysłu i jeżeli wykonywanie to uważane być może jako ciąg dalszy dawniejszego przedsiębiorstwa.

Wymiar opłat ustanawiany będzie przez zgromadzenie stowarzyszenia, podlega jednak zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej, która może je zmniejszyć, gdyby były wymierzone stosunkowo zanadto wysoko.

Z przychodu rocznego, jaki przynosić będą opłaty inkorporacyjne, wolno użyć na bieżące wydatki stowarzyszenia najwięcej trzech czwartych części, resztę zaś należy ułokować. Z dochodu, który nieść będą opłaty uczniów, należy najmniej połowę obracać na takie cele, któreby służyły wykształceniu uczniów lub innych ich interesom, z wyjątkiem ubezpieczenia chorych.

Zresztą fundusze, potrzebne na wydatki stowarzyszeń, z wyjątkiem opłat do kasy chorych (§ 121.), o ile na ich pokrycie nie wystarczałyby odsetki od majątku stowarzyszenia, rozkładane będą między członków stowarzyszenia (§ 106.) według wymiaru przepisanej podatku zarobkowego lub według innej podstawy obliczenia, w statutach ustanowionej.

Rzeczne dochody stowarzyszeń, tudzież kary porządkowe (§ 125.) ściągane będą drogą administracyjną.

§ 115 a.

Kasy chorych i kasy zapomogowe dla członków.

Wzmiankowane w § 114., ustępie 2., kasy chorych i kasy zapomogowe dla członków stowarzyszeń zakładane być mają, o ile opierają się na zasadzie dobrowolności, według przepisów ustawy z dnia 16. lipca 1892, Dz. u. p. Nr. 202.

Dopuszczalność zaprowadzenia przymusu ubezpieczenia, zakres tego przymusu i sposób jego wykonywania.

§ 115 b.

Stowarzyszenia mogą uchwalić, że członkowie ich są obowiązani do ubezpieczenia się na zasiłki pieniężne dla chorych, na bezpłatną pomoc lekarską, na pobór lekarstw lub też na wszystkie te świadczenia razem w połączeniu z kosztami pogrzebu.

Do ubezpieczenia na same tylko koszty pogrzebowe nie wolno nikogo zobowiązywać.

W odnośnej uchwale ustanowić należy wymiar i okres poboru zasiłków dla chorych, względnie wymiar kwoty pogrzebowej; jednakże zasiłki dla

chorych nie mogą przekraczać 28 K tygodniowo, a kwota pogrzebowa 400 K.

§ 115 c.

Do ważności uchwały, wzmiankowanej w § 115. b. potrzeba, aby zgromadzenie stowarzyszenia było należycie zwołane, aby uchwała, która ma być powzięta, była ogłoszona w streszczeniu, zawierającym najważniejsze jej punkta, aby było obecnych najmniej trzy czwarte wszystkich członków stowarzyszenia, posiadających prawo głosowania, i aby najmniej trzy czwarte głosów obecnych członków były za nią oddane.

Nadto uchwała ta podlega zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej.

Zatwierdzenie uchwały na zaprowadzenie przymusu ubezpieczenia może być uczynione zawiesieniem od poprzedniego utworzenia funduszu zapomogowego według § 115. w.

Postanowienia ustępu pierwszego stosowane będą także do uchwał, któremi zaprowadzony przymus ubezpieczenia ma być w dozwolonych granicach (§ 115. b) rozszerzony, zmieniony lub uchylony.

§ 115 d.

Należycie powzięta i zatwierdzona uchwała ma moc obowiązującą dla wszystkich członków stowarzyszenia; jednakże obowiązek ubezpieczenia nie istnieje co do takich członków, którzy już w innym stowarzyszeniu podlegają takiemu obowiązkowi, dopóki w tem ostatnim stowarzyszeniu zaprowadzony jest przymus ubezpieczenia.

§ 115 e.

Obowiązek ubezpieczenia ustaje z utratą charakteru członka w odnośnym stowarzyszeniu. Takim osobom można jednakże pozwolić, by pozostali nadal dobrowolnie w stosunku ubezpieczenia.

§ 115 f.

Środki, potrzebne do zrealizowania świadczeń asekuracyjnych, będą uzyskiwane ze stosownych regularnych wkładek członków, które mają być płacone z góry.

Tych środków nie wolno używać na inne cele.

Zalegające wkładki członków mogą być ściągane drogą administracyjną.

§ 115 g.

Gdyby któryś z członków wszedł bezprawnie w używanie jakiegoś świadczenia, należy mu je natychmiast odebrać. Kwoty, które ktoś pobrał, chociaż mu się nie należały, muszą być zwrócone, niezawisłe od ścigania karno-sądowego. Zwrot pobranego

bezprawnie świadczenia może być dochodzony także przez podwyższenie wkładki aż do kwoty podwójnej.

Do ściągania takich zwrotów ma zastosowanie postanowienie §. 115 f, ustępu 3.

§ 115 h.

Przeprowadzenie przymusowego ubezpieczenia będzie rzeczą osobnych kas, które będą w tym celu założone.

Z reguły winno każde stowarzyszenie założyć dla siebie taką kasę. Jednakże za zezwoleniem rządowym może się także kilka stowarzyszeń połączyć w celu utworzenia jednej wspólnej kasy, o ile uchwalone przez nie zobowiązania z tytułu ubezpieczenia są ze sobą zgodne.

Udzielenie takiego zezwolenia jest rzeczą politycznej władzy krajowej. Gdy chodzi o stowarzyszenia tego samego powiatu politycznego lub kilku powiatów politycznych tego samego kraju koronnego, zezwolenia udziela polityczna władza krajowa odnośnego kraju, w innych zaś przypadkach owa władza, na której obszarze administracyjnym kasa ma mieć siedzibę.

Pod tymi samymi warunkami wolno stowarzyszeniom przystępować do istniejącej już kasy.

§ 115 i.

Kasy, wzmiankowane w § 115. h, mogą w swoim imieniu nabywać prawa i brać na się zobowiązania, pozywać przed sąd i być pozywane.

Ich sądem jest ów rzeczowo właściwy sąd, w którego okręgu kasa ma siedzibę.

Gospodarka i administracja tych kas jest niezawisłą od gospodarki i administracji samych stowarzyszeń i instytucyj, istniejących ewentualnie przy tych stowarzyszeniach.

Rękomię wszystkich zobowiązań kasy stanowi dla wierzycieli kasy wyłącznie tylko jej majątek.

§ 115 k.

Dla każdej kasy należy ustanowić statut. Tak sam statut, którego pierwszą ośnowę ma uchwalić stowarzyszenie, względnie stowarzyszenia, jak i wszelkie zmiany w nim, podlegają zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej, właściwej w myśl § 115. h.

Taki statut winien w sobie w szczególności zawierać:

1. Nazwę, cel i siedzibę kasy;
2. postanowienia co do uczestnictwa w charakterze członka;
3. wymiar wkładek, które członkowie mają do kasy opłacać;

4. warunki, rodzaj i zakres świadczeń asekuracyjnych;

5. postanowienia co do składu, ustanowienia, zdolności do powzięcia uchwał (kompletu), sposobu uchwalania i zakresu działania zarządu i wydziału nadzorczego, co do okresu ich mandatu i zastępstwa członków w razie ubytków;

6. postanowienia co do składu, powoływania, zdolności do powzięcia uchwał (kompletu), sposobu uchwalania i zakresu działania walnego zgromadzenia, tudzież co do uprawnień do głosowania na tem zgromadzeniu;

7. postanowienia co do reprezentowania kasy na zewnątrz, oraz co do form aktów i obwieszczeń prawnie obowiązujących;

8. postanowienia co do załatwiania sporów, wynikłych ze stosunków do kasy;

9. postanowienia co do dobrowolnego kontynuowania ubezpieczenia (§§ 115. e i u), a w danyin razie także

10. postanowienia co do ilości członków, wybieranych na zgromadzenie delegatów (§ 115. o), co do sposobu ich wybierania i okresu ich urzędowania.

§ 115 l.

Administracja kasy spoczywa w ręku zarządu i walnego zgromadzenia.

O ile kasa jest utworzona tylko dla jednego stowarzyszenia, a walne zgromadzenie nie ustanawia osobnych funkcyjonaryuszów, przełożęństwo stowarzyszenia będzie zarazem zarządem kasy, a zgromadzenie stowarzyszenia zarazem walnem zgromadzeniem kasy.

Gdy w kasie ubezpieczeni są członkowie kilku stowarzyszeń (§ 115 h, ustęp 2.), musi tak skład zarządu kasy, jak i skład walnego zgromadzenia być uregulowany specjalnie statutem kasowym.

§ 115 m.

Do zarządu kasy należy całe prowadzenie interesów i reprezentowanie kasy, o ile nie jest do tego powołane walne zgromadzenie.

Członkowie zarządu sprawują swój urząd jako godność honorową, przyczem jednakże zwracane im będą wydatki w gotówce; także można im za prace, wymagające większego trudu, przyznawać stosowne remuneracye.

§ 115 n.

Do kontrolowania gospodarki kasowej należy ustanowić wydział nadzorczy. Członkowie tego wydziału nie mogą być zarazem członkami zarządu.

§ 115 o.

Walne zgromadzenie składa się z członków uprawnionych do głosowania lub z delegatów, którzy mają być wybrani z grona członków, uprawnionych do głosowania.

Walne zgromadzenie musi się składać z delegatów, jeżeli kasa liczy więcej niż 500 członków.

Okres urzędowania delegatów nie może przekraczać trzech lat.

Ilość delegatów musi być najmniej trzy razy większa od ilości członków zarządu.

§ 115 p.

Walne zgromadzenie zbiera się najmniej raz do roku.

Walnemu zgromadzeniu będzie w każdym przypadku zastrzeżone:

1. powzięcie uchwały co do rocznego sprawozdania zarządu, tudzież co do udzielenia mu absolutorium;

2. powzięcie uchwały co do ewentualnych zmian w statutach;

3. powzięcie uchwały o tem, czy i w jakiej kwocie członkom zarządu przyznane być mają remuneracye za pewne prace (§ 115. m);

4. powzięcie uchwały co do warunków rozwiązania;

5. systemizowanie płatnego personelu pomocniczego.

§ 115 q.

Kasy winny corocznie zestawiać zamknięcie rachunków, składające się z rachunku obrotowego i wykazu majątku, a nadto układać wykazy co do ruchu stanu ubezpieczenia i co do zaszyłych wypadków ubezpieczenia. Te wykazy przedkładać należy co roku władzy nadzorczej do dnia 31. marca.

Minister handlu ma prawo wydania osobnych przepisów co do tych wykazów.

Za rok kasowy poczytuje się rok kalendarzowy.

§ 115 r.

Kasy winny uskładać sobie fundusz rezerwowy, równający się dwukrotnej sumie wydatków rocznych, obliczonych w przecięciu na podstawie ostatnich pięciu lat rachunkowych, a gdyby fundusz ten spadł poniżej tego poziomu, powinny go znowu do tej wysokości uzupełnić. Dopóki fundusz rezerwowy nie dojdzie do tej wysokości, należy nań

odkładać za każdy rok rachunkowy najmniej dwie dziesiąte wkładek członków.

Gdyby z pięciu następujących po sobie zamknięć rachunków pokazało się, że przychody nie wystarczają na pokrycie zobowiązań i na uzbieranie funduszu rezerwowego, a nie można było temu zaradzić innymi stosownymi środkami, natenczas dla usunięcia takiego stanu rzeczy trzeba albo podwyższyć stosownie wkładki albo zmniejszyć świadczenia, albo wreszcie jeden z tych środków zaradczych połączyć z drugim.

§ 115 s.

Fundusz rezerwowy kas może być lokowany tylko:

1. w papierach wartościowych tutejszokrajowych, mających bezpieczeństwo pupilarne;

2. w c. k. pocztowej kasie oszczędności lub w jednej z kas oszczędności, urządzonych według regulaminu dla kas oszczędności.

Majątek kasy, przewyższający fundusz rezerwowy, może być także lokowany:

3. w tutejszokrajowych hipotekach, mających bezpieczeństwo pupilarne;

4. w tutejszokrajowych realnościach, przynależących czynsz, w którymto razie jednak na tych realnościach nie można pozostawić więcej ciężarów, jak jedną trzecią wartości szacunkowej.

§ 115 t.

Gospodarka kasowa zostaje pod nadzorem władzy przemysłowej. Władza ta ma prawo wglądać każdej chwili we wszystkie książki i rachunki kasy i kasę skontrolować; ma ona obowiązek czuwania nad ścisłym przestrzeganiem statutów. Przy przeprowadzaniu odnośnych czynności urzędowych winna władza nadzorcza posługiwać się zawodowymi organami, które jej wskaże polityczna władza krajowa.

Minister handlu ma prawo złożyć zarząd kasy z urzędowania i poruczyć tymczasowo prowadzenie interesów kasowych i zastępywanie kasy aż do wyboru nowego zarządu administratorowi, a w danym razie nawet kasę rozwiązać.

Zarządzenie rozwiązania ma to następstwo, że przymus ubezpieczenia zostaje uchylony.

§ 115 u.

O ile dla pewnego stowarzyszenia istnieje osobna kasa, a stowarzyszenie to powożmie uchwałę na uchylenie przymusu ubezpieczenia, uchwała ta ma ten skutek, że kasa zostaje rozwiązana, we wszystkich zaś innych przypadkach taka uchwała pociąga za sobą wykluczenie członków z wspólnej

kasy. Jednakże takim członkom może być dozwolone dobrowolne kontynuowanie ubezpieczenia.

§ 115 e.

Postanowienia przejściowe.

Kasy chorych dla majstrów i kasy zapomogowe, w których zaprowadzone jest ubezpieczenie przymusowe już w chwili wejścia w życie tej ustawy, winny przystosować swoje urządzenia do tej ustawy najpóźniej w przeciągu dwóch lat.

§ 115 w.

Fundusze zapomogowe.

Fundusze zapomogowe, o których była mowa w § 114., ustępie 2., stanowią część majątku stowarzyszenia, i będą wyposażane z przychodów stowarzyszenia i specjalnych datków. Do tego funduszu płyną także kary pieniężne, nałożone na członków stowarzyszenia na podstawie § 125., oraz na podstawie § 127., ustępu 5.

Fundusze zapomogowe służą w ogólności do popierania celów humanitarnych, które stowarzyszenia mają na oku.

W celu regularnego zasilania funduszy zapomogowych mogą być pobierane za zezwoleniem władzy przemysłowej osobne opłaty.

Z wspomnianych funduszy można szczególnie pokrywać całkowicie albo częściowo wkładki, które płacić mają ubodzy członkowie do kas, istniejących ewentualnie w myśl § 115. h, o czym w każdym poszczególnym przypadku decyduje przełożenie stowarzyszenia na podstawie postanowień, wydanych przez zgromadzenie stowarzyszenia.

§ 115 x.

Zakładanie kas zapomogowych, przedsiębiorstw ekonomicznych i funduszy zapomogowych.

Założenie kas chorych i kas zapomogowych, przedsiębiorstw gospodarczych dla członków i funduszy zapomogowych, wspomnianych w § 114., ustępie 2., a opartych na zasadzie dobrowolności, może być przez zgromadzenie stowarzyszenia uchwalone tylko w takim razie, gdy przedmiot ten był poprzedz podany dokładnie w porządku dziennym zgromadzenia i wraz z tym porządkiem należyście ogłoszony, i gdy trzy czwarte wszystkich członków obecnych za nim się oświadczą.

Popieranie materialne tych urządzeń z funduszy stowarzyszenia, tudzież uczestniczenie stowarzyszenia w interesach przedsiębiorstw gospodarczych może zgromadzenie stowarzyszenia uchwalić

określoną w ustępie 1. większością tylko wtedy, gdy przy głosowaniu stwierdzono protokolarnie taką ilość obecnych członków stowarzyszenia, która odpowiada podanym tu poniżej liczbom stosunkowym. Te liczby stosunkowe ustanawia się, jak następuje:

pięćdziesiąt od sta, gdy stowarzyszenie liczy aż do stu członków,

czterdzieści od sta, ale co najmniej pięćdziesiąt, gdy stowarzyszenie liczy od stu do pięćset członków,

trzydzieści od sta, ale co najmniej dwieście, gdy stowarzyszenie liczy od pięćset do tysiąca członków, a

dwadzieścia od sta, ale co najmniej trzysta, gdy stowarzyszenie liczy ponad tysiąc członków.

W poprzedzających postanowieniach rozumie się jako decydującą tę ilość członków, którą stowarzyszenie posiada w dniu zwołania zgromadzenia.

Gdy na takie zgromadzenie stowarzyszenia nie jawi się taka ilość członków, jakiej potrzeba do powzięcia uchwały, natenczas w przeciągu okresu czterotygodniowego zwołać należy nowe zgromadzenie z tym samym porządkiem dziennym, które jednakże może pod powyższymi warunkami tylko w takim razie wydawać ważne uchwały, jeżeli stwierdzona jest obecność stosunkowej ilości członków stowarzyszenia, mianowicie trzydzieści od sta, gdy stowarzyszenie liczy aż do pięćset członków, a dwadzieścia od sta, gdy stowarzyszenie liczy jeszcze większą ilość członków.

Na te postanowienia należy przy takim ponownem zwołaniu wyraźnie wskazać.

Uchwały, powzięte przez stowarzyszenie co do przedmiotów, oznaczonych w ustępie 2., podlegają zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej.

Takiego zatwierdzenia tylko wtedy należy odmówić, jeżeli odnośne uchwały przysły do skutku wbrew ustawie, lub gdy stowarzyszenie chce poczynić dotacje ze swego majątku na pewne cele w takim rozmiarze, że wskutek tego byłoby niemożliwe spełnienie reszty celów, wytyczonych stowarzyszeniu ustawą.

Do czynnego brania udziału w przedsiębiorstwach gospodarczych, o których była mowa w ustępie 1., nie można zmuszać żadnego członka ani uczestnika stowarzyszenia wbrew jego woli, chyba, że takie instytucje byłyby utworzone albo zarządzane ze względów publicznych.

§ 116.

Pośrednictwo w pracy.

Stowarzyszenia mają zaprowadzić stosowne urządzenia w celu stręczenia pracy w przemysłach, które w nich są reprezentowane, i wydać w osobnym statucie szczegółowe postanowienia co do prowadzenia agend takiego pośrednictwa, oraz co do

organów, którym ma być poruczone sprawowanie czynności. Za stręczenie pracy nie wolno pobierać od pomocników żadnej opłaty.

Rzeczony statut uchwali zgromadzenie stowarzyszenia, porozumiawszy się poprzód ze zgromadzeniem pomocników, i przedłoży go politycznej władzy krajowej do zatwierdzenia.

Stowarzyszenia, które według każdorazowego stanu przeciętnego w roku ostatnim liczą najmniej 200 pomocników jako uczestników, są obowiązane poruczyć nadzór nad wzmiankowanemu urządzeniami wydziałowi, który ma się składać z członków stowarzyszenia i pomocników w równych ilościach.

Wydziałowych z łona członków stowarzyszenia wybierać będzie zgromadzenie stowarzyszenia, a wydziałowych z łona pomocników — zgromadzenie pomocników.

Każdoczesnego przewodniczącego tego wydziału, oraz jego zastępcę wybiorą członkowie wydziału z pomiędzy siebie. Gdyby wybór po dwukrotnym akcie wyborczym nie przyszedł do skutku, rozstrzyga los, a mianowicie w ten sposób, że na-przód wylosowuje się przewodniczącego, następnie zaś z drugiej grupy zawodowej jego zastępcę. Obaj przewodniczyć będą na przemian według okresów urzędowania, które mają być ustanowione w statucie.

O ileby związki stowarzyszeń (§ 130. c) miały założyć albo już założyły własne instytucje pośrednictwa w pracy, ustanowić należy dla nadzoru tych instytucyj wydział, do którego powołani być mają także reprezentanci pomocników. Statut, który uchwalić ma zgromadzenie związkowe co do sprawowania czynności i co do organów, którym to sprawowanie ma być poruczone, podlega zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej. Co się dotyczy pobierania opłat od pomocników, obowiązuje postanowienie ustępu 1.

O ile stowarzyszenia należą do związku, który zajmuje się uregulowaniem pośrednictwa w pracy w myśl poprzedzającego ustępu, uwolnione są od obowiązku tworzenia osobnych instytucji pośrednictwa w pracy; to samo ma zastosowanie także w takim razie, gdyby stowarzyszenia zajmowanie się pośrednictwem w pracy oddały w ręce jakiegoś istniejącego zakładu, trudniącego się publicznem stręczeniem pracy.

Prawo rekursu stowarzyszeń.

§ 116 a.

Stowarzyszeniom przysługuje prawo rekursu przeciw decyzjom i zarządzeniom władz przemysłowych w następujących przypadkach:

1. w razie wystawienia karty przemysłowej na przemysł rękodzielniczy lub udzielenia koncesyi na przemysł koncesyonowany, gdy stowarzyszenie sto-

sownie do przepisów §§ 14. f i 23. a wydało opinię w należyłym czasie, a decyzja władzy przemysłowej nie wypadła po myśli tej opinii;

2. w razie udzielenia uwolnienia w celu rozpoczęcia pokrewnego przemysłu rękodzielniczego (§ 14. c, ustęp 1.), przemysłu koncesyonowanego (§ 23. a, ustęp 2.) lub przemysłu handlowego, podlegającego w myśl § 13. a., względnie § 38. ustępu 3. i 4., dowodowi uzdolnienia;

3. w razie udzielenia uwolnienia od przedłożenia dyplomu na czeladnika, względnie świadectwa nauki i świadectwa zdania egzaminu na czeladnika (§ 14. c, ustęp 2.);

4. w razie wydania rozstrzygnięcia co do zakresu praw przemysłowych (§ 36.), o ile rozstrzygnięcie to wypadło wbrew opinii pytanego stowarzyszenia;

5. w razie wydania rozstrzygnięcia, czy pewne przedsiębiorstwo przemysłowe poczytywać należy za prowadzone sposobem fabrycznym, czy rękodzielniczym (§ 1., ustęp 6.);

6. w razie utworzenia odgraniczonych od siebie okręgów dla poszczególnych przemysłów (§ 42.), oraz ustanowienia taryf cen maksymalnych (§ 51.).

7. w razie przemysłowo-policyjnego uregulowania poszczególnych kategorii przemysłów, dokonanego na zasadzie § 54., ustępu 2.;

8. we wszystkich sprawach wewnętrznych stowarzyszenia (część VII. ordynacyi przemysłowej), licząc tu także kwestycę, dotyczące uczniów stowarzyszenia.

Co się tyczy przemysłu gospodnio-szynkar-skiego, dalsze postanowienia specjalne zawarte są w §§ 18. i 20.

§ 116 b.

W przypadkach, wyszczególnionych w poprzedzającym paragrafie, należy decyzję, wydaną przez władzę przemysłową, podać do wiadomości stowarzyszenia. Prawo odwołania się do władzy wyższej przysługuje stowarzyszeniu, o ile ustawowo nie są przewidziane krótsze terminy dla rekursu, w terminach, obowiązujących według ustawy z dnia 12. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 101.

§ 116 c.

Prawo wnoszenia rekursu przysługuje przełożonstwu stowarzyszenia (§ 119. d), chyba że uchwała co do wnoszenia rekursu w poszczególnych przypadkach jest zastrzeżona postanowieniem statutowemu zgromadzeniu stowarzyszenia.

Z każdym rekursiem przedłożyć należy także wyciąg z protokołu posiedzenia wydziału stowarzyszenia, względnie zgromadzenia stowarzyszenia, który ma być podpisany przez przełożonego stowarzyszenia.

§ 116 d.

Wniesienie rekursu w należytym czasie, w przypadkach, określonych w § 116. a, punkt 1., 2. i 3., ma skutek odraczający.

Przeciw dwóm równobrzmiącym decyzjom, wydanym w przypadkach § 116. a, punkt 1., nie przysługuje stowarzyszeniu dalszy rekurs.

§ 116 e.

Sprawozdanie roczne i rachunek końcowy stowarzyszenia.

Władzy przemysłowej należy co roku składać sprawozdanie ze zgromadzenia dorocznego, a w danym razie także z dokonanego prawidłowo wyboru przełożenstwa stowarzyszenia, oraz rachunek końcowy z przychodów i rozchodów stowarzyszenia, który musi być podpisany przez przełożonego stowarzyszenia i dwóch wydziałowych.

§ 117.

Prowadzenie spraw stowarzyszenia.

Sprawy stowarzyszenia będą załatwiane przez:

- a) zgromadzenie stowarzyszenia;
- b) przełożenstwo stowarzyszenia, które składa się z wydziału stowarzyszenia pod kierownictwem przełożonego;
- c) przełożonego stowarzyszenia;
- d) mężów zaufania, którzy ustanowieni będą ewentualnie w myśl § 119. h.

§ 118.

Prawo głosowania i wybieralność.

Prawo głosowania i wybieralności w stowarzyszeniu posiadają wszyscy jego członkowie.

Wykluczonymi od prawa głosowania i wybieralności są:

- a) ci przemysłowcy, którzy wskutek zasądzenia karno-sądowego utracili wybieralność do reprezentacji gminnej i to tak długo, dopóki trwa ta utrata;
- b) ci przemysłowcy, do których majątku otworzono konkurs, dopóki trwa przewód konkursowy;
- c) ci przemysłowcy, którym władza odebrała przemysł, na czas trwania tego odebrania, oznaczony w odnośnem orzeczeniu;
- d) ci przemysłowcy, którzy wskutek niedołężności umysłowej lub rozrzutności zostają pod kuratelą.

Poprzedzające postanowienia mają analogiczne zastosowanie do prawa głosowania i wybieralności pomocników.

Członków, którzy zalegają z opłatami na rzecz stowarzyszenia, może statut na czas zalegania wykluczyć od uczestnictwa w głosowaniu i od wybieralności w stowarzyszeniu.

Co się tyczy w szczególności wybieralności na urząd sędziego polubownego, wymagane jest tak od przemysłowców, jak i od pomocników ukończenie 24. roku życia; pomocnicy muszą, aby mogli mieć prawo głosowania i wybieralności we wszystkich innych przypadkach, mieć ukończonych lat 18.

Zgromadzenie stowarzyszenia.

§ 119.

Zgromadzenie stowarzyszenia składa się z wszystkich członków, uprawnionych do głosowania.

Członkowie winni wykonywać prawo głosowania osobiście; pełnomocników nie dopuszcza się na zgromadzenie stowarzyszenia.

W stowarzyszeniach, liczących więcej jak 500 członków, może być postanowione statutem, że na podstawie ukwalifikowanej uchwały zgromadzenia stowarzyszenia zgromadzenie to ma być tworzone z delegatów, o ile nie chodzi o dokonanie wyborów lub o powzięcie uchwały w sprawach, określonych w §§ 115. b i 115. x, lecz o obrady nad innymi przedmiotami. Przytem należy stosownie ordynacjami wyborczymi zabezpieczyć reprezentację także mniejszości.

Statut winien zawierać szczegółowe postanowienia co do ilości delegatów i ich wyboru.

Ilość delegatów musi wynosić najmniej pięć od sta ilości członków stowarzyszenia i być najmniej trzy razy tak wielką, jak ilość członków przełożenstwa stowarzyszenia.

Wydziałowi zgromadzenia pomocników przysługuje prawo wydelegowania na zgromadzenie stowarzyszenia ustanowionej statutem ilości pomocników (2 do 6).

Wydelegowani pomocnicy mają prawo, gdy toczą się obrady nad przedmiotami, które dotyczą interesów pomocników (czeladników), brać udział w obradach z głosem doradczym i wyrażać życzenia w tym względzie.

§ 119 a.

Członków stowarzyszenia zwołuje na zgromadzenie stowarzyszenia przełożony, a po raz pierwszy po utworzeniu stowarzyszenia, oraz później, ilekroćby zwołanie nie mogło być uskutecznione przez

przełożonego lub jego zastępcę, czyni to władza przemysłowa zapomocą pisemnego uwiadomienia i z oznajmieniem przedmiotów obrad.

Zgromadzenie stowarzyszenia musi odbywać się najmniej raz do roku; zwołać je należy także w takim razie, jeżeli przełożony stowarzyszenia lub wydział uzna to za potrzebne lub gdy zażąda tego czwarta część członków.

Zwołanie na zgromadzenie powinno zawierać w sobie oznaczenie miejsca i czasu zgromadzenia.

O zwołaniu, zarządzonem przez przełożonego, należy uwiadomić władzę przemysłową, tudzież komisarza, ustanowionego dla stowarzyszenia (§ 127.) najmniej na trzy dni naprzód, podając im jednocześnie do wiadomości porządek dzienny.

Przewodnictwo i kierownictwo na zgromadzeniu stowarzyszenia spoczywa pierwszym razem aż do wyboru przełożonego, oraz w tych przypadkach, w których zgromadzenie stowarzyszenia zwołała władza przemysłowa, w ręku delegata tej władzy, a w razach następnych w ręku przełożonego lub w razie przeszkody, w ręku jego zastępcy.

Aby zgromadzenie stowarzyszenia powzięść mogło uchwałę, wymagana jest obecność takiej ilości członków do głosowania uprawnionych, jaką przepisuje statut.

W statucie może być wydane postanowienie, że gdyby zwołane zgromadzenie stowarzyszenia nie doszło do kompletu, potrzebnego do wydawania uchwał, członkowie, którzy przyszli na zgromadzenie, przeczekawszy godzinę, mają mieć prawo prowadzić ważne obrady nad porządkiem dziennym i wydawać ważne uchwały, o ile nie chodzi o szczególne sprawy, do których uchwalania przepisuje ustawa lub statut obecność pewnej, z góry określonej ilości członków.

O ile w tej ustawie niema odmiennych postanowień w tym względzie, uchwały zapadają bezwzględna większością głosów.

§ 119 b.

Przy wyborach winni uprawnieni do wybierania oddawać kartki głosowania na odnośnem zgromadzeniu wyborczem osobiście. Rodzaj legitymacji określony będzie w statucie.

Protesty przeciw dokonany wyborom wnosić należy w terminie 14-dniowym do władzy przemysłowej pierwszej instancji, która ma rozstrzygać w tym względzie.

W statucie może być postanowione, że wybory mogą się odbywać według potrzeby także w kilku lokalach równocześnie, przyczem uprawnionych do wyboru przydzielić należy do poszczególnych lokali

według ich przynależności miejscowej lub w porządku alfabetycznym.

§ 119 c.

Zakres działania zgromadzenia stowarzyszenia.

Do zakresu działania zgromadzenia stowarzyszenia należą następujące sprawy:

- a) strzeżenie i roztrząsanie interesów przedsiębiorców przemysłowych, należących do stowarzyszenia, o ile popieranie tych interesów należy do celów stowarzyszenia, tudzież wydawanie uchwał w tej mierze;
- b) wybór przełożenstwa stowarzyszenia i członków wydziału sądu polubownego, oraz wydziału pośrednictwa w pracy ze stanu przedsiębiorców, przewidzianego w § 116., ustępie 3., niemniej też wybór członków ze stanu przedsiębiorców do zarządu, do wydziału nadzorczego i na walne zgromadzenie kasy chorych stowarzyszenia (§ 121.), w końcu wybór reprezentantów stowarzyszenia na zgromadzenie związkowe związku stowarzyszeń;
- c) sprawdzanie i aprobowanie zamknięć rachunkowych i preliminarzy rocznych, odnoszących się do gospodarki w stowarzyszeniu, oraz oznaczanie kwoty, która ma być uzyskana przez pobór opłat od członków;
- d) systemizowanie płatnego personelu pomocniczego;
- e) wydawanie uchwał co do tworzenia zakładów naukowych, oznaczonych w § 114., lit. e, i co do zaprowadzania zmian w ich ustroju; nadto wydawanie uchwał co do zakładania, przekształcania i rozwiązywania stowarzyszeniowych kas chorych w myśl §§ 121. do 121. i, oraz co do przystępowania do innych kas chorych;
- f) wydawanie uchwał co do uregulowania kwestyj, dotyczących się uczniów stowarzyszenia, a w szczególności co do czasu nauki, egzaminu terminatorskiego i egzaminu na czeladnika;
- g) uchwały zasadnicze co do zakładania instytucji stowarzyszenia dla celów nauki i pracy, oraz dla celów zapomogowych i gospodarczych, tudzież co do przeistaczania i zwijania takich instytucji, jakoteż co do przystępowania do istniejących już instytucji tego rodzaju;
- h) wydawanie uchwały na zaprowadzenie egzaminów na majstrów w przemysłach rękodzielniczych, tudzież uchwalanie odnośnego regulaminu egzaminowego;
- i) wydawanie uchwał co do statutu stowarzyszenia i jego zmian;

- k) wydawanie uchwał co do statutu osobnych stowarzyszeniowych kas chorych dla uczniów;
- l) wydanie stosownych postanowień co do tego, kiedy dzienny czas pracy ma się rozpoczynać i kończyć, co do przestanków w pracy, co do czasu i wymiaru wynagrodzenia robotników i co do terminu wypowiedzania (§ 114. b);
- m) wydawanie uchwał w sprawach, o których była mowa w §§ 115. b, 115. h, 115. k i 115. u, oraz postanowień co do uiszczania za ubogich członków wkładek do kasy, wziniankowej w § 115. h, z funduszu zapomogowego (§ 115. w);
- n) wydawanie uchwał co do przystąpienia do pewnej kasy w myśl § 115. h, względnie do kasy związkowej (§ 130. d, ustęp 2.), tudzież uchwał co do wystąpienia z nich (§ 115. u);
- o) wydawanie uchwał w sprawach, wspomnianych w § 115. x;
- p) wydawanie uchwał co do urządzenia i statutu instytucji pośrednictwa w pracy w łonie stowarzyszenia, względnie co do przeniesienia tego pośrednictwa na pewien związek lub publiczne biuro stręczenia pracy (§ 116.);
- q) wydawanie uchwały w kwestyi, czy w stowarzyszeniach, liczących ponad 500 członków, zgromadzenie stowarzyszenia ma być tworzone z delegatów (§ 119.);
- r) wydawanie uchwały o tem, czy poszczególne czynności stowarzyszenia mają być poruczone mężom zaufania (§ 119. h);
- s) wydawanie uchwały co do przystąpienia do dobrowolnego związku stowarzyszeń, tudzież co do wystąpienia z niego;
- t) rozporządzanie majątkiem, należącym do stowarzyszenia; ten majątek, jak i dochody z niego, mogą być użyte tylko na cele stowarzyszenia;
- u) wydawanie uchwał w innych ważnych sprawach, określonych szczegółowo w statucie.

Z potrzebnymi przedłożeniami występować ma przed zgromadzeniem przełożenstwo stowarzyszenia, które też co roku winno składać sprawozdanie z czynności, ze szczególnem uwzględnieniem spraw dotyczących uczniów stowarzyszenia.

Przełożenstwo stowarzyszenia.

§ 119 d.

Przełożenstwo stowarzyszenia składa się z przełożonego, jego zastępcy i wydziału. Okres urzędo-

wania członków przełożenstwa stowarzyszenia trwa z reguły trzy lata, po upływie których mogą być wybrani na nowo.

§ 119 e.

Przełożonego i jego zastępcę wybiera zgromadzenie stowarzyszenia bezwzględną większością głosów. Gdyby głosowanie takiej większości nie wykażało, natenczas przy wyborze ściślejszym winni się wyborcy ograniczyć do tych dwóch osób, które otrzymały względnie największą ilość głosów. Wrazie równości głosów rozstrzyga los, kto ma być poddany wyborowi ściślejszemu, względnie uważany za wybranego przy tym wyborze.

O tem, kto został wybrany przełożonym i zastępcą przełożonego, należy uwiadomić władzę przemysłową. Władza przemysłowa może wybór uznać za nieważny tylko w takim razie, gdy doszedł do skutku sposobem ustawie przeciwnym lub gdy wybrany nie posiada według ustawy prawa wybieralności (§ 118.), w którym to razie zarządzić należy natychmiast nowy wybór.

Przełożony, a w razie przeszkody jego zastępca, reprezentuje stowarzyszenie na zewnątrz, kieruje prowadzeniem wszelkich spraw, nadzoruje je i podpisuje wszelkie wygotowania.

Statut stowarzyszenia może poruczać przełożonemu jeszcze specjalne czynności i nadawać specjalne upoważnienia.

Personal pomocniczy, systemizowany przez zgromadzenie stowarzyszenia, podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego, który też odpowiada za jego działalność.

Ustanawianie i oddalanie personalu pomocniczego jest rzeczą przełożenstwa stowarzyszenia, które ma przytem uwzględniać postanowienia, względnie umowy, obowiązujące co do poszczególnych stosunków służbowych.

Do zawiadywania czynnościami kancelaryjnymi i do sprawowania czynności kasowych można ustanawiać tylko osoby, zasługujące na zaufanie i posiadające odpowiednie ogólne wykształcenie i zawodową praktyczną znajomość rzeczy.

§ 119 f.

Wydział stowarzyszenia składa się z ustanowionej statutem ilości członków i zastępców.

Członków wydziału i zastępców członków wybiera zgromadzenie stowarzyszenia ze swego łona w ten sposób, aby w stowarzyszeniach, obejmujących w sobie różne przemysły, uwzględnione były w stosowny sposób poszczególne rodzaje przemysłów. Wybór ten winien odbywać się w myśl § 119. e.

Przełożony stowarzyszenia zwołuje wydział na posiedzenia, które odbywają się pod jego przewodnictwem.

Statutowi zastrzeżone jest postanowienie, o ile pomocnikom można przyznać reprezentację w wydziale stowarzyszenia.

§ 119 g.

Do zakresu działania przełożenstwa stowarzyszenia należą wszelkie sprawy, które nie są zastrzeżone zgromadzeniu stowarzyszenia, względnie wydziałowi połączonemu, organom stowarzyszeniowej kasy chorych (§ 121.) lub osobnym funkcyjuszom kasy dla członków stowarzyszenia (§ 115. l).

W szczególności należy do przełożenstwa stowarzyszenia nadzorowanie instytucji stowarzyszenia utworzonych w celach nauki i pracy, oraz w celach zapomogowych i gospodarczych, i regularne zdawanie sprawy ze stosunków w tych instytucjach przed zgromadzeniem stowarzyszenia.

§ 119 h.

Stowarzyszenia, których okrąg jest tak rozległy, że komunikowanie się ich z członkami i uczestnikami jest bardzo utrudnione, mogą dla pośrednictwa w tem komunikowaniu się, oraz dla utrzymywania w ewidencji członków i uczestników, do czego stowarzyszenie jest obowiązane, również do załatwiania poszczególnych czynności w poręczonym zakresie, jak zapisu uczniów, interwencji przy zawieraniu umów o naukę, potwierdzania świadectw pracy, ustanowić na podstawie uchwały zgromadzenia stowarzyszenia mężów zaufania, którzy wybrani będą z łona tego zgromadzenia. Mężowie zaufania odpowiadają osobiście za sumienne wykonywanie poręczonych sobie czynności.

Przełożenstwo stowarzyszenia i mężowie zaufania schodzą się od czasu do czasu na wspólne posiedzenia, na których mężowie zaufania zdają sprawę ze spraw stowarzyszenia w poręczonym sobie okręgu.

Szczegółowe postanowienia co do wyboru, okresu urzędowania i zakresu działania mężów zaufania winne być zawarte w statucie stowarzyszenia.

Osoby, wybrane na mężów zaufania, należy wskazać władzy przemysłowej, a stowarzyszenie winno się nadto postarać o stosowne ogłoszenie każdorazowego ustanowienia mężów zaufania.

§ 119 i.

Przełożenstwo stowarzyszenia i wydział pomocników mogą na wniosek jednej lub drugiej strony

schodzić się na wspólne obrady, dotyczące szczególnie ważnych przedmiotów, które obchodzą zarówno obie strony.

Zgromadzenie pomocników.

§ 120.

Pomocnicy winni ukonstytuować się jako zgromadzenie pomocników i jako takie wybrać ze swego łona, każdym razem na przeciąg trzech lat, przełożonego, zastępcę przełożonego i taką ilość wydziałowych i ich zastępców, jaka będzie przepisana w statucie.

O tem, kto został wybrany przełożonym i zastępcą przełożonego, donieść należy tak władzy przemysłowej, jak i przełożenstwu stowarzyszenia. Władza przemysłowa może uznać wybór nieważnym tylko wtedy, gdy doszedł do skutku sposobem ustawie przeciwnym lub gdy wybrany nie posiada według ustawy biernego prawa wyboru (§ 118.), w którym to razie należy zarządzić natychmiast nowy wybór.

Zgromadzenie pomocników składa się ze wszystkich uprawnionych do głosowania pomocników, zostających w obowiązku u przemysłowców, zjednoczonych w stowarzyszenie.

Pomocnicy, którzy są bez zajęcia nie całych sześć tygodni, mogą brać dalej udział w zgromadzeniu pomocników i sprawować dalej powierzone sobie czynności. Statutem może ten okres być przedłużony aż do sześciu miesięcy.

O ile chodzi o zgromadzenia pomocników, do których należy więcej jak 500 uprawnionych do głosowania pomocników, może być postanowione w statucie, że na podstawie ukwalifikowanej uchwały zgromadzenia pomocników zgromadzenie to tworzone być ma z delegatów, o ile nie chodzi o dokonanie wyboru, lecz o narady nad innymi przedmiotami. Przytem stosowną ordynacją wyborczą zapewnić należy reprezentację także mniejszości.

Statut (§ 120. e) winien zawierać szczegółowe postanowienia co do ilości delegatów i co do ich wyboru.

Ilość delegatów musi wynosić najmniej pięć od sta ilości pomocników, należących do stowarzyszenia, i być przynajmniej trzy razy większą od ilości członków wydziału pomocników.

Przełożenstwu stowarzyszenia przyszuja prawo wydelegowania na zgromadzenie pomocników dwóch do sześciu przedsiębiorców przemysłowych, którzy mogą brać w niem udział z głosem doradczym.

§ 120 a.

Zgromadzenie pomocników zwołuje za pierwszym razem władza przemysłowa, a w razach

następnych przełożony tego zgromadzenia. ito najmniej raz na rok, a gdyby ponadto zachodziła potrzeba zwołania, tylko po zasięgnięciu poprzód zezwolenia przełożenstwa stowarzyszenia.

Gdyby przełożenstwo stowarzyszenia odmówiło zezwolenia na zwołanie zgromadzenia pomocników, może przełożony tego zgromadzenia zwrócić się do władzy przemysłowej, aby rozstrzygnęła, czy odmówienie zezwolenia było słuszne, czy nie.

W przypadkach, w których zgromadzenie pomocników pokrywa koszt zwołania i odbycia zgromadzenia z osobnych opłat, nałożonych na pomocników (§ 120. b, lit. f), nie potrzeba zezwolenia przełożenstwa stowarzyszenia, przewidzianego w ustępie 1.

Gdy miejsce przełożonego i zastępcy przełożonego nie jest obsadzone, natenczas w celu dokonania wyboru tych funkcyonaryuszów zwołuje pomocników na zgromadzenie władza przemysłowa, która do rozpisania i przeprowadzenia wyboru może wydelegować także przełożonego stowarzyszenia.

O każdym zwołaniu zgromadzenia pomocników należy zrobić wczas doniesienie tak do przełożenstwa stowarzyszenia, jak i do władzy przemysłowej, z wyszczególnieniem przedmiotów porządku dziennego, a wspomniana władza może dla czuwania nad zgodnem z ustawą postępowaniem wydelegować swego komisarza.

Co się tyczy kwalifikacyi zgromadzenia pomocników do powzięcia uchwał, stosować należy w sposób analogiczny postanowienia § 119. a.

Zakres działania zgromadzenia pomocników.

§ 120 b.

Do zakresu działania zgromadzenia pomocników (§ 120.) należy:

- a) strzeżenie i roztrząsanie interesów pomocników, należących do stowarzyszenia i uchwały pod tym względem, o ile popieranie tych interesów wchodzi w zakres celów stowarzyszenia (§ 114.);
- b) wybór przełożonego, zastępcy przełożonego, członków wydziału pomocników i ich zastępców;
- c) wybór członków wydziału sądu polubownego (§ 122.), wybór zarządu, wydziału nadzorczego, a ewentualnie także delegatów na walne zgromadzenie kasy chorych ze stanu pomocników (§§ 121. c, 121. d i 121. f); nadto wybór członków do wydziału stowarzyszeniowej instytucji stręczenia pracy (§ 116.);

d) naradzanie się i powzięcie uchwał w przedmiocie statutu zgromadzenia pomocników, tudzież wydawanie opinii co do statutu wydziału instytucji stręczenia pracy w łonie stowarzyszenia (§ 116., ustęp 2.);

e) naradzanie się i powzięcie uchwał w przedmiocie postanowień, mających się wydać w myśl § 114. b, a dotyczących początku i końca dziennego czasu pracy, przestanków w pracy, czasu i wymiaru wynagrodzenia robotników i terminu wypowiedzania;

f) naradzanie się i powzięcie uchwały co do tego, czy drogą postanowień statutowych ma być zaprowadzony pobór osobnych opłat od pomocników dla pokrywania kosztów, wynikających z czynności wydziału pomocników i zgromadzenia tychże.

Ta uchwała musi być powzięta większością dwóch trzecich obecnych, do głosowania uprawnionych. Każdorazowe ustanowienie takich opłat podlega zatwierdzeniu władzy przemysłowej, której też przedłożyć należy co roku sprawozdanie z dorocznego zgromadzenia i z przeprowadzonych należycie wyborów, tudzież rachunek końcowy, opatrzone należnymi załącznikami, który musi mieć podpis przełożonego i dwóch wydziałowych.

Zażalenia przeciw uchwałom zgromadzenia pomocników należy wносить w terminie 14-dniowym do władzy przemysłowej pierwszej instancyi.

§ 120 c.

Wyborów winni uprawnieni do głosowania pomocnicy dokonywać w sposób przez statut przepisany i w terminach statutem ustanowionych. Kartki głosowania muszą uprawnieni do wybierania oddawać przy wyborze w każdym razie osobiście w odnośnych lokalach wyborczych.

Statut może zawierać w sobie postanowienie, że wybory mogą się w razie potrzeby odbywać równocześnie także w kilku lokalach wyborczych, do których przydzielić należy uprawnionych do wybierania bądź według ich przynależności miejscowej, bądź też w porządku alfabetycznym.

Protesty przeciw przeprowadzonym wyborom należy wносить w 14-dniowym terminie do władzy przemysłowej pierwszej instancyi, która ma je rozstrzygać.

§ 120 d.

Do wydziału zgromadzenia pomocników (wydziału pomocników) należy załatwianie bieżących czynności zgromadzenia pomocników, dyskusya wstępna nad przedmiotami obrad, których uchwalanie jest zastrzeżone temu zgromadzeniu, jakoteż

w ogólności załatwianie wszystkich spraw, przydzielonych mu ustawą lub statutem, o ile ich uchwalenie nie jest zastrzeżone zgromadzeniu pomocników.

Wydział zgromadzenia pomocników ma prawo zwracać się z życzeniami, opiniami i zażaleniami w sprawach pomocników tak do związku stowarzyszeń, jak i do władz.

§ 120 e.

Każde zgromadzenie pomocników musi mieć swój statut, regulujący w ramach postanowień zasadniczych §§ 120. do 120. d zakres działania przełożonego i wydziału zgromadzenia pomocników, oraz działalność, prawa i obowiązki tego zgromadzenia, tudzież ilość wydziałowych i ich zastępców. Statut ten podlega po zaopiniowaniu przez stowarzyszenie zatwierdzeniu władzy.

§ 120 f.

O ileby w łonie pewnego stowarzyszenia miało stosownie do § 106., ustępu 5., być utworzone dla uczestników, używanych do podrzędnych posług w przemyśle (§ 73., lit. d), odrębne zgromadzenia robotników, stosowane być mają do nich w sposób analogiczny przepisy poprzednich §§ 120. do 120. e.

Kasa chorych.

§ 121.

Stowarzyszenia mogą dla wspierania swych uczestników (pomocników i uczniów) na wypadek choroby, względnie dla płacenia kwoty pogrzebowej, zakładać i utrzymywać osobne instytucje (kasy chorych) lub przystąpić do pewnej istniejącej już kasy chorych, urządzonej według ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33.

Dla ubezpieczenia uczniów mogą jednakże stowarzyszenia zakładać osobne instytucje (kasy chorych dla uczniów), a istniejące już kasy tego rodzaju nadal utrzymywać.

Do kas chorych winni płacić wkładki członkowie stowarzyszenia i zatrudnieni u nich pomocnicy (§ 106., ustęp 4.). Kwoty, przypadające na uczniów, mają odnośni członkowie stowarzyszenia płacić w zupełności z własnych zasobów.

Wkładki pomocników nie mogą wynosić więcej jak 3 od sta płacy zarobkowej.

Wkładki na ubezpieczenie, które płacone być mają za uczniów, należy ustanowić statutem, a wymiar ich może być odmiennym od wymiaru wkładek reszty członków kasy.

Do stowarzyszeniowych kas chorych stosowane będą zresztą postanowienia § 58. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33., w układzie, zmienionym ustawą z dnia 4. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 39.

Za uczniów, którzy w razie słabości zostają w pielęgnacji domowej bądź u majstra, bądź u swych krewnych lub u swego opiekuna, płacić należy zasiłki pieniężne dla chorych jako wynagrodzenie za tę pielęgnację wymienionym powyżej osobom.

Statut kasy może zawierać w sobie postanowienie, że ci pomocnicy, którzy występują z zatrudnienia, uzasadniającego uczestnictwo w kasie w charakterze członka, a nie przechodzą do zatrudnienia, na zasadzie którego stają się członkami innej kasy chorych (§ 11. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33.), mogą tak długo być dobrowolnie nadal członkami kasy, dopóki przebywają w królestwach i krajach, w Radzie państwa reprezentowanych, i uiszczają w pełnej kwocie wkładki statutem przepisane i dopóki nie rozpoczną wykonywania jakiegoś przemysłu samoistnie (jako przedsiębiorcy przemysłowi lub dzierżawcy). Uczestnictwo osób tych, a jednocześnie z niem i prawo do pobierania świadczeń z kasy, wygasa, gdyby nie zapłacili wkładek przez sześć następujących po sobie tygodni. Nadto w statucie kasy może być przewidziane co do robotników, zatrudnionych w przemysłach sezonowych, że mogą sobie zapewnić uczestnictwo w kasie chorych także na czas sezonu martwego, płacąc stosownie podwyższone wkładki, i to w całości z własnych zasobów.

Członkowie stowarzyszenia winni przepisane statutem wkładki pomocników, o ile zapadają w czasie, gdy pomocnicy u nich pracują, i o ile wkładki tych nie uiszczają do kas chorych stowarzyszenia pomocnicy, oddawać zarządowi kasy na rachunek płacy zarobkowej.

Członkowie stowarzyszenia winni swych robotników, obowiązanych do wstąpienia do kasy chorych, zgłosić do tej kasy najpóźniej trzeciego dnia po rozpoczęciu się zatrudnienia, a każdego robotnika, występującego z obowiązku, wypisać najpóźniej trzeciego dnia po ustaniu stosunku pracy.

Członkowie stowarzyszenia, którzyby nie uczynili zadość temu obowiązkowi zgłoszenia, są obowiązani, niezawisłe od kary, której podpadną, zapłacić nie tylko dodatkowo wszystkie wkładki ubezpieczenia, lecz nadto zwrócić wszystkie wydatki, któreby kasa na zasadzie przepisu ustawy lub statutu poczyniła dla wsparcia osób zgola nie zgłoszonych lub zgłoszonych dopiero po zachorowaniu.

Prowadzenie spraw i administracja w stowarzyszeniowych kasach chorych musi się odbywać

samoistnie i niezależnie od innych instytucji zapomogowych, istniejących ewentualnie w łonie stowarzyszenia.

Wkładki do kasy chorych, przepisane statutem, mogą być ściągane drogą administracyjną.

Fundusze kasy chorych mogą być obracane tylko na cele tej kasy.

§ 121 a.

Stowarzyszenia, które uczyniły zadość obowiązkom swoim pod względem pieczy o pielęgnowanie chorych (§ 114.), jakoteż przedsiębiorcy przemysłowi, którzy dopełnili przepisów § 121., dotyczących się poboru i płacenia wkładek, nie mogą być zniewoleni, aby zobowiązania kasy chorych przejęli na siebie, gdyby kasa z jakiegokolwiek przyczyny nie mogła wypłacać należności, które na niej ciążyą.

§ 121 b.

Każda stowarzyszeniowa kasa chorych musi mieć swój statut, który winien zawierać postanowienia:

- a) co do nazwy, celu, siedziby i zakresu kasy;
- b) co do wymiaru wkładek, które uiszczać mają pomocnicy, i co do wymiaru wkładek przedsiębiorców przemysłowych, a nadto co do sposobu wpłacania wkładek;
- c) co do wymiaru i sposobu płacenia wkładek, które uiszczać mają członkowie stowarzyszenia za uczniów;
- d) co do warunków, sposobu i zakresu wsparć, przez kasę wydawać się mających;
- e) co do przewidzianego w §. 121., ustępie 8., dalszego należenia do kasy tych pomocników, którzy występują ze stosunku pracy, uzasadniającego ich uczestnictwo w kasie w charakterze członków;
- f) co do ustanawiania zarządu, zakresu i czasu trwania jego upoważnień i co do reprezentacji członków stowarzyszenia w zarządzie;
- g) co do organów nadzorczych, które mają być dodane zarządowi do boku i co do form manipulacji kasowej;
- h) co do składu i zwoływania walnego zgromadzenia członków, co do wymogów, potrzebnych do powzięcia ważnych uchwał i co do uprawnień do głosowania członków stowarzyszenia;
- i) co do zastępstwa kasy na zewnątrz i co do form aktów prawnie obowiązujących;
- k) co do formy, w jakiej wydawane być mają obwieszczenia kasy;

l) co do warunków zmiany statutów;

m) co do systemizowania płatnego personelu pomocniczego kasy.

§ 121 c.

Kasa chorych musi mieć zarząd, którego dwie trzecie mają się składać z pomocników, a jedna trzecia z członków stowarzyszenia. Członków ze stanu pomocników wybiera zgromadzenie pomocników, a członków ze stanu przedsiębiorców przemysłowych zgromadzenie stowarzyszenia. Zarząd reprezentuje kasę na zewnątrz, załatwia wszystkie jej czynności, oraz rozstrzyga i zarządza we wszystkich sprawach, które nie są wyraźnie zastrzeżone walnemu zgromadzeniu.

§ 121 d.

Dla kontroli prowadzenia interesów, oraz dla sprawdzania rachunków i wydawania o nich opinii musi być przydany do boku zarządu stały wydział, którego dwie trzecie części wybiorą również pomocnicy ze swego grona, a jedną trzecią część przedsiębiorcy przemysłowi z pomiędzy siebie.

§ 121 e.

Zakres działania walnego zgromadzenia zarządu i wydziału nadzorczego musi być w statucie dokładnie określony, a walnemu zgromadzeniu mają być zastrzeżone w szczególności następujące sprawy:

- a) wydawanie uchwał o rocznem sprawozdaniu zarządu i udzielanie mu absolutorium;
- b) układanie statutów, wydawanie uchwał co do późniejszych ich zmian i co do zlania się kasy z innemi kasami chorych, odpowiadającymi warunkom ustawowym;
- c) wydawanie uchwał co do zaciągania pożyczek, przekraczających wytyczone statutem granice;
- d) uchwały, dotyczące rozwiązania kasy (§ 121. h, ustęp 4., punkt 2.).

§ 121 f.

Na walnem zgromadzeniu każdy obecny członek (pomocnik) ma jeden głos, a uczniowie ani nie biorą udziału w obradach ani nie mają prawa głosowania.

Walne zgromadzenie może być utworzone także z delegatów, którzy mają być wybrani z pomiędzy członków do głosowania uprawnionych.

Walne zgromadzenie musi być utworzone z delegatów, jeżeli kasa liczy więcej jak 300 członków.

W statucie muszą być zawarte szczegółowe postanowienia co do ilości delegatów i co do ich wyboru.

Ilość delegatów musi być najmniej pięć razy większa od ilości członków zarządu.

§ 121 g.

Członkowie stowarzyszenia mają prawo do połowy przysługujących pomocnikom głosów na walnem zgromadzeniu, względnie zgromadzeniu delegatów, i mogą dać się zastępywać przez pełnomocników.

§ 121 h.

Po raz pierwszy zwołuje walne zgromadzenie stowarzyszeniowej kasy chorych władza przemysłowa, która może w tym celu wydelegować także jednego z członków zwierzchności gminnej, względnie, o ile w odnośnem miejscu istnieje już stowarzyszenie, przełożony stowarzyszenia, a w razach następnych zarząd kasy (§ 121. e).

Statut kasy chorych podlega zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej, która w razie, gdyby uchwalenie statutu i tak już nie było rzeczą zgromadzenia stowarzyszenia (§ 119. c, lit. k), wysłucha poprzód opinii stowarzyszenia.

Prowadzenie interesów kasy chorych zostaje pod nadzorem władzy przemysłowej. Władza ta ma prawo przeglądać każdej chwili wszystkie książki i rachunki kasy i kasę szkentrować i ma obowiązek czuwania nad ścisłym przestrzeganiem statutów. Władza nadzorcza winna przy odnośnych czynnościach urzędowych posługiwać się obznajomionymi z rzeczą organami, które jej wskaże polityczna władza krajowa.

Władza polityczna krajowa może zarządzić rozwiązanie stowarzyszeniowej kasy chorych:

1. w razie kilkakrotnych znacznych nieprawidłowości w gospodarce kasowej lub w razie, gdyby w kasie panowały stosunki, sprzeczne z ustawą, a nie usunięto ich mimo zawezwania ze strony władzy nadzorczej;

2. jeżeli rozwiązanie stowarzyszeniowej kasy chorych zostało uchwalone przez zgromadzenie stowarzyszenia i przez walne zgromadzenie kasy, w obu przypadkach większością dwóch trzecich głosów wszystkich obecnych.

Rozwiązanie kasy należy zarządzić, gdy stowarzyszenie przestanie istnieć.

Jednocześnie z zarządzeniem rozwiązania wydać należy potrzebne natychmiast postanowienia co do wstąpienia członków kasy do innych kas chorych. Majątku rozwiązanej kasy użyć należy przedewszystkiem na pokrycie ewentualnych długów i na zaspokojenie pretensyj do wsparcia, powstałych już przed rozwiązaniem. Pozostającą ewentualnie reszła majątku dostaje się tej kasie, do której stowarzyszenie przystępuje; gdyby kasa została rozwiązana z urzędu z tego powodu, że stowarzyszenie przestało istnieć, natenczas wspomnianą reszła majątku przyznać należy tej gminie, w której rozwiązana kasa miała siedzibę, oznaczając zarazem sposób jej użycia.

§ 121 i.

Postanowienia §§ 121. do 121. h stosowane będą analogicznie do tych kas chorych stowarzyszeniowych, które są utworzone wyłącznie dla uczniów, z podanemi tu poniżej zmianami.

Do zarządu takich kas mogą być statutem powołane albo organa administracyjne stowarzyszenia albo też osobne organa zawiadowcze. W pierwszym z tych dwóch przypadków utworzyć należy dla nadzorowania sprawowania czynności wydział nadzorczy, do którego mogą należeć tylko tacy członkowie stowarzyszenia, którzy trzymają uczniów.

Jeżeli do zawiadywania kasą będą ustanowione osobne organa administracyjne (zarząd, wydział nadzorczy, walne zgromadzenie), natenczas walne zgromadzenie składać się będzie wyłącznie tylko z tych członków stowarzyszenia, którzy trzymają uczniów. Członków zarządu i wydziału nadzorczego wybiera w takim razie walne zgromadzenie.

Istniejące już kasy chorych dla uczniów winny w terminie, który wyznaczy Minister handlu, przekształcić się stosownie do przepisów niniejszej ustawy, gdyż w razie przeciwnym przekształcenia tego dokona z urzędu władza polityczna krajowa.

Wydział sądu polubownego.

§ 122.

Do załatwiania sporów, określonych w § 114., lit. h, utworzony będzie wydział sądu polubownego (rozjemczego).

Właściwość tego wydziału będzie uzasadniona tem, że obie strony, spór wiodące, poddadzą mu się pisemnie. Gdy jedna strona odwołuje się do wydziału polubownego, chociaż takie poddanie się poprzednio nie nastąpiło, właściwość wydziału uzasadniona będzie tem, że strona przeciwna na skutek wystosowanego do niej zawezwania jawi się przed wydziałem i uzna jego właściwość.

Ilość członków wydziału sądu polubownego, szczegółowe postanowienia co do ich wyboru, co do okresu i kolei ich urzędowania, co do wyboru przewodniczącego i jego zastępcy i co do okresu urzędowania tych ostatnich, uregulowane będą osobnym statutem, który ma być zatwierdzony przez polityczną władzę krajową.

Przy układaniu statutu należy kierować się następującymi zasadami:

1. Wydział polubowny musi się składać z takiej samej ilości członków ze stanu przedsiębiorców przemysłowych i z takiej samej ze stanu pomocników. Ilość członków musi wystarczać do należytego obsadzenia sądu polubownego w myśl przepisu § 123.

2. Każdoczesnego przewodniczącego wydziału polubownego i jego zastępcę wybierają członkowie wydziału z pomiędzy siebie. Obaj ci funkcjonariusze mogą należeć tak do stanu przedsiębiorców przemysłowych, jak i do stanu pomocników. Wybierani będą przez ogół członków wydziału bezwzględną większością głosów. Gdy w terminie, który będzie postanowiony w statucie, do takiej większości nie dojdzie, natenczas obaj funkcjonariusze mają na okres urzędowania, przewidziany w statucie, należeć naprzemiennie do stanu przedsiębiorców i do stanu pomocników. Przytem przestrzegać należy tej zasady, że przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego ze stanu przedsiębiorców mają wybierać członkowie wydziału ze stanu pomocników, a przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego ze stanu pomocników członkowie wydziału ze stanu przedsiębiorców przemysłowych.

§ 123.

Spory wymienione w §§ 114. i 122. rozstrzygać może sąd polubowny albo drogą ugody albo przez wydanie orzeczenia (wyroku).

Do prawomocnego zawarcia ugody potrzebna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy, tudzież dwóch sędziów polubownych, stosownie do poprzedzającego paragrafu do urzędowania powołanych, z których jeden należeć ma do grona przedsiębiorców przemysłowych a drugi do grona pomocników.

Zawarte ugody wpisać należy do protokołu, który obydwie strony sporne podpiszą a na żądanie wyda się im kopie tegoż.

Orzeczenia sądu polubownego wydawane być mają, po wyjaśnieniu stanu rzeczy i zbadaniu wszystkich potrzebnych środków dowodowych, w obecności przewodniczącego i czterech sędziów polubownych, w myśl § 122. do urzędowania po-

wołanych, z których dwaj należeć powinni do klasy przedsiębiorców przemysłowych a dwaj do klasy pomocników. Orzeczenia wydaje się większością głosów; w razie równości głosów staje się uchwałą to zdanie, do którego przychylił się przewodniczący.

Postępowanie sądu polubownego określa statut w § 122. wymieniony. Może być w nim nadto postanowione, czy zasiadający w sądzie polubownym pomocnicy mają pobierać czesne z majątku stowarzyszenia i w jakiej kwocie.

Ugody i orzeczenia sądu polubownego mogą być wprowadzane w wykonanie w drodze administracyjnej.

Przeciwko orzeczeniom sądu polubownego wolno każdej ze stron spornych wystąpić przez wniesienie skargi do zwyczajnego sędziego w przeciągu dni ośmiu, licząc od dnia ogłoszenia orzeczenia, i strona, wchodząca na drogę prawa, winna w ciągu tegoż terminu wykazać przed sądem polubownym, że wniosła skargę.

Okoliczność zaskarżenia orzeczenia nie wstrzymuje tymczasowego wykonania onegoż.

§ 124.

Do zakresu działania sądu polubownego należy załatwianie sporów, wynikłych ze stosunków pracy, nauki i zapłaty.

§ 125.

Władza dyscyplinarna.

Przełożёнству stowarzyszenia nadaje się prawo nakładania odpowiednich kar porządkowych na członków i uczestników stowarzyszenia wykraczających przeciw przepisom stowarzyszenia, jak: nagana i grzywny aż do dziesięciu złotych (20 koron).

Przypadki, w których te kary porządkowe mogą być nakładane, będą wymienione w statutach.

§ 126.

Statuty.

W granicach postanowień zasadniczych tego rozdziału należy dla każdego stowarzyszenia ułożyć osobny statut i przedłożyć go politycznej władzy krajowej do zatwierdzenia.

Statut ten ma zawierać w sobie przede wszystkim szczegółowe postanowienia:

a) co do nazwy, siedziby, celu i zakresu stowarzyszenia, oraz co do utrzymywania w ewidencji jego członków i uczestników;

- b) co do praw i obowiązków członków;
- c) co do zgromadzenia stowarzyszenia, warunków ważności jego uchwał i co do zastrzeżonych mu spraw;
- d) co do ilości ewentualnych delegatów i co do ich wyboru (§ 119.);
- e) co do postępowania przy wyborach i co do rodzaju legitymacji;
- f) co do zakresu działania przełożenia stowarzyszenia i przełożonego;
- g) co do składu przełożenia, oraz co do obrad i traktowania spraw w przełożeniu;
- h) co do warunków ważności uchwał w przełożeniu stowarzyszenia;
- i) co do wyboru, okresu urzędowania i zakresu działania mężów zaufania (§ 119. h);
- k) co do ewentualnego ustanowienia sekcji zawodowych, co do ich zadań, co do sposobu obrad i traktowania spraw w tych sekcjach;
- l) co do sposobu wymierzania i poboru opłat;
- m) co do wymiaru ustanowionej ewentualnie należyłości inkorporacyjnej od świeżo wstępujących członków, oraz opłaty za zapis i wyzwolenie uczniów;
- n) co do pieczy o uregulowanie spraw, dotyczących uczniów, a w szczególności co do stosunku ich ilości do ilości pomocników w poszczególnem przedsiębiorstwie przemysłowem, a nadto też, o ile chodzi o przemysły rzemieślnicze, postanowienia zasadnicze co do sposobu odbywania egzaminów terminatorских, niezawisłe od dotyczących regulaminów egzaminowych;
- o) co do urzędu przewidzianego w § 114., lit. h, instytucji sądu polubownego do załatwiania sporów między członkami stowarzyszenia;
- p) co do zarządu majątku stowarzyszenia;
- q) co do nakładania kar porządkowych (§ 125.), które, gdy są wynierzone jako kary pieniężne, dostawać się mają kasie stowarzyszenia, o ile nie ma mieć zastosowania przepis § 115. w;
- r) co do warunków, pod jakimi poszczególne osoby, stojące poza stowarzyszeniem, mogą być zapraszane do udziału w zgromadzeniach stowarzyszenia.

Statuty związanych ze stowarzyszeniami instytucji i zakładów podlegają również zatwierdzeniu, przewidzianemu w ustępie 1.

Co do instytucji i zakładów w celach nauki, są miarodajne specjalne postanowienia, które w danej chwili mają moc obowiązującą.

§ 127.

Nadzór.

Stowarzyszenia i związane z niemi instytucje i zakłady podlegają nadzorowi tej władzy przemysłowej, w której okręgu przełożenie stowarzyszenia ma według statutów swą siedzibę.

Władza przemysłowa rozstrzyga zażalenia przeciw uchwałom zgromadzenia i przełożenia, oraz innych wydziałów, o ile ustawowo nie jest przewidziany inny sposób zaczepiania tych uchwał, i to zawsze po poprzedniem wysłuchaniu obu stron.

Władza przemysłowa winna dla czuwania nad zgodnem z ustawą i statutami postępowaniem w stowarzyszeniach ustanowić osobnych komisarzy.

Ma ona prawo wglądać każdej chwili w książki, rachunki, wykazy i inne zapiski stowarzyszenia i rewidować jej kasy.

Władza przemysłowa ma także prawo nakładania kar porządkowych aż do 100 K na takich przełożonych stowarzyszenia lub ich zastępców, którzy kilkakrotnie nie uczynią zadość zleceniom i zarządzeniom władzy, wystosowanym do nich na zasadzie tej ustawy lub dopuszczają się znacznego naruszenia obowiązków lub znacznych nieprawidłowości.

W razie udowodnionych nieprawidłowości w gospodarce kasowej, tudzież w razie kilkakrotnie wykłniętego postępowania wbrew statutom lub w razie nieprawidłowości w prowadzeniu spraw, może władza przemysłowa zawiesić tymczasowo czynność przełożenia stowarzyszenia, wydać zarządzenia co do tymczasowego zawiadywania sprawami, a w danym razie złożyć członków przełożenia z urzędu, zarządzając jednocześnie nowy wybór. Rekurs przełożenia stowarzyszenia, wniesiony ewentualnie przeciw takiemu zarządzeniu, nie ma co do zawieszenia czynności przełożenia i co do zarządzenia tymczasowego zawiadywania sprawami skutku odraczającego. Nowy wybór należy po nastaniu prawomocności rozstrzygnięcia przeprowadzić niezwłocznie.

Spy w sprawach wewnętrznych stowarzyszenia zastrzeżone są wyłącznie postępowaniu administracyjnemu.

Wykonanie uchwał, powziętych należycie przez zgromadzenie stowarzyszenia, a odnoszących się do

takich spraw stowarzyszenia, do załatwiania których stowarzyszenie jest ustawowo obowiązane, winna władza przemysłowa na prośbę przełożenstwa przeprowadzić drogą administracyjną.

§ 127 a.

Instruktorzy stowarzyszeń.

Minister handlu ma prawo ustanowić za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych w celu wspierania rozwoju stowarzyszeń potrzebną ilość instruktorów stowarzyszeń.

Zadaniem tych instruktorów będzie udzielanie rady i poparcia stowarzyszeniom i ich związkom, aby mogły osiągnąć wytyczone sobie ustawą cele, i działanie w kierunku odpowiadającym celowi organizacji stowarzyszeń, ich instytucji i zakładów. oraz ich związków.

Stowarzyszenia i związki stowarzyszeń (§§ 130. c do 130. m) są obowiązane udzielać instruktorom stowarzyszeń potrzebnych wyjaśnień i dozwalać im przeglądać utrzymywane przez się wykazy, książki itp., podlegające nadzorowi władzy przemysłowej.

Instruktorzy stowarzyszeń mają być pomocni władzom przemysłowym jako organa zawodowe, wydające opinię we wszystkich ważnych kwestiach stowarzyszeń, a w szczególności tych, które się odnoszą do ich organizacji.

Instruktorzy stowarzyszeń podlegają Ministrowi handlu, od którego otrzymują instrukcje służbowe.

Ich zakres działania i ich czynność urzędową, tak wobec stowarzyszeń i ich związków jak i w stosunku do władz przemysłowych i komisarzy stowarzyszeń, uregułuje szczegółowo drogą rozporządzenia Minister handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych.

Majątek korporacji przemysłowych.

§ 128.

Jeżeli która z istniejących obecnie korporacji przemysłowych posiada majątek, a zostaje przekształcona na stowarzyszenie w myśl tej ustawy, natenczas majątek jej przechodzi na własność nowego stowarzyszenia.

Jeżeli pewna korporacja przemysłowa połączy się z innymi przemysłami w jedno stowarzyszenie, zastrzeżona jej będzie tak własność jej majątku, jak i odrębne zarządzanie tym majątkiem.

Gdy pewna korporacja przemysłowa rozwiązuje się, nie przechodząc w nowe stowarzyszenie, naten-

czas władza polityczna krajowa przyzna jej majątek tej gminie, w której była siedziba tej korporacji.

Gmina winna użyć tego majątku na cele przemysłowe, wychodzące na powszechny pożytek, a przede wszystkim na zakładanie i utrzymywanie przemysłowych zakładów naukowych, wysłuchawszy w tej mierze poprzód zdania stowarzyszeń, istniejących dla przemysłowców odnoszących gmin, a co do sposobu użycia winna zasięgnąć zatwierdzenia władzy politycznej krajowej.

§ 129.

We wszystkich przypadkach trzymać się należy zasad następujących:

- a) rozwiązanie lub przeistoczenie korporacji przemysłowej nie narusza praw trzecich osób; przede wszystkim należy więc spłacić długi, gdyby je korporacja miała, i dopełnić wszelkich innych jej zobowiązań;
- b) postarać się należy, aby fundacyj i ofiar korporacji nie obrócono na inne cele.

§ 130.

Również pozostają w mocy powinności, obciążające majątek korporacji z tytułów prawa prywatnego lub z fundacji, jakoteż roszczenia dawnych członków i uczestników korporacji do korzyści z majątku korporacji, do których mieliby prawo, gdyby korporacja nadal istniała.

§ 130 a.

Gdy o podział majątku wiodą układy korporacje przemysłowe ze stowarzyszeniami, albo stowarzyszenia między sobą, również gdy chodzi o takie układy w razie wyłączenia pewnych kategorii przemysłu z istniejącego stowarzyszenia, natenczas, o ile między stronami interesowanymi nie dojdzie do należytej ugody w ramach obowiązujących przepisów prawnych, rozstrzyga z uwagą na postanowienia powyższych paragrafów 128. do 130., ludzień odnoszących statutów, władza polityczna krajowa, wysłuchawszy poprzednio izbę handlową i przemysłową, istniejący ewentualnie związek stowarzyszeń, odnoszące stowarzyszenia i strony interesowane.

§ 130 b.

Stowarzyszenia są obowiązane te fundusze majątku stowarzyszenia, które przynoszą dochód, a nie

są przeznaczone na opędzanie wydatków, ciężących na stowarzyszeniu, ulokować w sposób, zapewniający bezpieczeństwo pupilarne i przechowywać je odpowiednio.

Związki stowarzyszeń.

§ 130 c.

Dla pewnych obszarów miejscowych (powiatów, okręgów izby handlowej i przemysłowej, krajów) mogą stowarzyszenia łączyć się w związki terytorjalne, lub też na zasadzie zawodowej przynależności do siebie w związki zawodowe.

Związki mogą powstawać albo bezpośrednio przez zjednoczenie się stowarzyszeń, albo też przez zjednoczenie się związków, w którym to razie powstaje związek wyższego rzędu.

Do związków wyższego rzędu mogą przystępować także takie stowarzyszenia, mające siedzibę w okręgu odnośnego związku, które nie należą do żadnego związku niższego rzędu.

Na przystąpienie stowarzyszenia do związku potrzeba uchwały zgromadzenia stowarzyszenia, a na przystąpienie związków stowarzyszeń do związków wyższego rzędu uchwały zgromadzenia związkowego.

Na wniosek pewnego związku terytorjalnego, który obejmuje w sobie najmniej okręg jednej izby handlowej i przemysłowej, zarządzi polityczna władza krajowa, że związki powiatowe, utworzone w myśl § 130. i w okręgu tego związku, który uczynił wniosek, mają być czynne jako związki obowiązkowe.

W taki sam sposób będzie zarządzone, że w pewnych powiatach politycznych, leżących na obszarze związku, od którego wyszedł taki wniosek, stowarzyszenia, które jednoczą w sobie większość przemysłowców odnośnych powiatów, mają połączyć się w związki powiatowe według § 130. i i być czynne jako związki obowiązkowe.

Stowarzyszenia dla przemysłu handlowego nie będą włączane do związków powiatowych, wspomnianych w poprzedzającym ustępie, gdy przystąpią do pewnego związku zawodowego.

Gdyby wspomniane w ustępie 5. i 6. związki powiatowe działały wbrew ustawie i statutom lub zaniedbywały stale należytego rozwijania czynności związkowej, a kilkakrotne napomnienia nie odniosły skutku, władza polityczna krajowa może odebrać im charakter związków obowiązkowych.

Dobrowolne rozwiązanie związków obowiązkowych jest niedozwolone.

§ 130 d.

Związkowe kasy chorych i kasy zapomogowe, które opierają się na zasadzie dobrowolności, winny

być utworzone według przepisów ustawy z dnia 16. lipca 1892. Dz. u. p. Nr. 202.

Założenie kasy związkowej dla członków wszystkich stowarzyszeń, do związku należących, albo dla kilku z nich, z charakterem instytucji przymusowego ubezpieczenia, zawisłem jest od zgodnej uchwały (§ 115. c) odnośnych stowarzyszeń, przewidzianej w § 115. h, ustępie 2.

Kasom, wzmiankowanym w ustępie 2., wolno podejmować się dobrowolnego ubezpieczenia członków takich stowarzyszeń związkowych, które nie uchwały przymusu ubezpieczenia, a to na podstawie osobnych umów, zawartych z odnośnemi stowarzyszeniami.

Zresztą do zakładania i materialnego popierania przez związek instytucji dla chorych i instytucji zapomogowych, oraz funduszy zapomogowych i przedsiębiorstw gospodarczych, mieć będą analogiczne zastosowanie postanowienia § 115. x, przy czem jednakże w miejsce przepisów, dotyczących kwalifikacji do powzięcia uchwał, a zawartych w przytoczonym co tylko paragrafie, w ustępie 2. do 4., wniść ma postanowienie, że na odnośnem zgromadzeniu związku musi być w każdym razie obecna połowa reprezentantów należących do stowarzyszeń.

§ 130 e.

Związek stowarzyszeń będzie reprezentowany przez:

- a) zgromadzenie związku,
- b) wydział związku,
- c) przełożonego związku.

Zgromadzenie związku składa się z reprezentantów należących do stowarzyszeń i zbiera się najmniej raz do roku. Szczegółowe postanowienia, dotyczące reprezentantów, których mają wydelegować poszczególne stowarzyszenia, zwoływania zgromadzenia związku i jego zdolności do powzięcia ważnych uchwał, winne być zawarte w statucie.

Zgromadzenie związku wybiera ze swego łona wydział związku na okres trzech lat.

Statut postanawia ilość wydziałowych i zastępców wydziałowych, którzy będą ewentualnie wybierani, przy czem należy mieć uwagę na stosowną reprezentację poszczególnych stowarzyszeń.

Wydział wybiera ze swego grona przełożonego i jego zastępcę na okres trzechletni.

Do związków wyższego rzędu stosowane będą powyższe postanowienia w sposób analogiczny.

§ 130 f.

Do zakresu działania zgromadzenia związku należy:

- a) obrady i uchwalenie statutu związkowego;
- b) wybór wydziału związku;
- c) sprawdzanie i zatwierdzanie zamknięcia rachunków i preliminarza rocznego, oraz rozporządzanie majątkiem związku;
- d) postanawianie, w jakim wymiarze rozłożone być mają na poszczególne stowarzyszenia kwoty na pokrycie potrzeb związku;
- e) powzięcie uchwał w ważnych sprawach, które będą szczegółowo określone w statucie;
- f) powzięcie uchwały w sprawie rozwiązania związku dobrowolnego;
- g) wykluczanie stowarzyszeń ze związku stosownie do postanowień statutu;
- h) systemizowanie płatnego personelu pomocniczego.

§ 130 g.

Wydział związku wykonuje uchwały, powzięte przez zgromadzenie związku i załatwia sprawy związku; do jego zakresu działania należą wszelkie sprawy, które nie są zastrzeżone zgromadzeniu związku.

§ 130 h.

Przełożony związku, względnie jego zastępca, reprezentuje związek na zewnątrz, przewodniczy na posiedzeniach wydziału i zgromadzeniach związku i ma pieczęć o wykonanie uchwał wydziału i zgromadzenia związku.

§ 130 i.

O ile pewien związek stowarzyszeń, ograniczony statutem do obszaru pewnego powiatu politycznego (związek powiatowy), obejmuje w sobie najmniej dwie trzecie wszystkich stowarzyszeń albo wszystkie istniejące w odnośnym powiecie stowarzyszenia przemysłów rękodzielniczych, jednakże tak w jednym, jak i w drugim przypadku nie mniej jak trzy stowarzyszenia, wydział jego tworzy radę przyboczną władzy przemysłowej, której kompetencja będzie oznaczona drogą rozporządzenia.

§ 130 k.

Koszta związku należy rozdzielić na należące doń stowarzyszenia sposobem, przepisany w statucie i ściągając je od nich według postanowień § 115.

Koszta związków wyższego rzędu należy rozdzielić na należące do nich związki i stowarzyszenia (§ 130 c, ustęp 3.) sposobem, przepisany w statucie.

§ 130 l.

Statuty związków i istniejących ewentualnie w ich łonie instytucyj pobocznych, ułożone z przestrzeganiem powyższych postanowień zasadniczych, oraz uchwalone zmiany statutów, podlegają zatwierdzeniu władzy politycznej krajowej, a gdy związek rozciąga się na kilka krajów koronnych, zatwierdzeniu Ministerstwa handlu.

Nadzór nad związkiem wykonuje władza przemyślowa, w której okręgu znajduje się jego siedziba.

Władza ta może dla czuwania nad tem, aby w związku odbywało się wszystko zgodnie z ustawą, ustanowić osobnego komisarza, a co do zażeń przeciw uchwałom zgromadzenia związku lub wydziału, które mają być wnoszone do dni 14, winna wydawać decyzje po wysłuchaniu obu stron.

O zwołaniu zgromadzenia związku należy władzę nadzorczą uwiadomić najmniej na ośm dni przed zgromadzeniem, przedstawiając zarazem porządek dzienny. Władza nadzorcza ma prawo zabronić odbycia zgromadzenia, gdy na porządku dziennym stoją przedmioty, które nie mają styczności z celami związku. Wspomnianej władzy należy donosić także z początkiem roku administracyjnego o składzie wydziału i o tem, które stowarzyszenia do związku należą, a nadto każdym razem o zmianach, jakieby zaszły w tych stosunkach, i o przeniesieniu siedziby związku.

To ostatnie doniesienie uczynić należy tak do dotychczasowej władzy nadzorczej, jak i do władzy nadzorczej nowej siedziby związku.

Przepis § 116 e, dotyczący przedkładania rachunku końcowego, stosowany będzie do związków stowarzyszeń w sposób analogiczny.

§ 130 m.

Rozwiązanie związku dobrowolnego może zgromadzenie związku uchwalić każdej chwili większością głosów, odpowiadającą stosunkowi, który będzie określony w statucie.

Statut związku powinien na przypadek rozwiązania zawierać w sobie postanowienia, dotyczące użycia majątku związkowego, pozostającego po wypełnieniu wszelkich zobowiązań; jednakże majątek ten musi być obrócony na taki cel, któryby wyszedł na korzyść przemysłowców w okręgu związku lub ich robotników. Rozdzielenie majątku między stowarzyszenia, należące do związku, jest niedozwolone.

W razie kilkakrotnego naruszenia ustawy może polityczna władza krajowa, na której obszarze administracyjnym ma swą siedzibę władza przemyślowa,

powołana do wykonywania nadzoru nad związkiem, zarządzić jego rozwiązanie.

Przeciw decyzji rozwiązującej przysługuje położonemu związkowi w okresie 14-dniowym rekurs do Ministerstwa handlu.

Część VIII.

Przekroczenia i kary.

§ 131.

Kary w ogólności.

Przekroczenia przepisów ordynacji przemysłowej będą karane:

- a) naganami;
- b) grzywnami aż do tysiąca koron;
- c) aresztem aż do trzech miesięcy;
- d) odebraniem prawa trzymania uczniów lub młodocianych robotników na zawsze lub na jakiś czas;
- e) odjęciu uprawnienia przemysłowego raz na zawsze albo na pewien czas.

Szczególne przypadki działań karygodnych.

§ 132.

Karze pieniężnej od pięciu do pięciuset koron podpadają w szczególności ci, którzy:

- a) wykonują samoistnie przemysł, nie zgłosivszy go, albo, o ile przemysł ten podlega koncesyi, nie wyjednałszy nań koncesyi;
- b) pomimo zarządzonego zawieszenia przemysłu wykonują go dalej;
- c) rozpoczynają ruch w jednym z zakładów przemysłowych, oznaczonych w Części III., nie otrzymawszy poprzód wymaganego prawomocnego pozwolenia władz;
- d) działają wbrew przepisom, dotyczącym poszukiwania zamówień na towary i sprzedaży obnośnej.

§ 133.

Karze pieniężnej od dwudziestu do tysiąca koron podpadają ci, którzy:

- a) działają wbrew zarządzeniom, dotyczącym przyjmowania i zatrudniania pomocników i uczniów, oraz postępowania z nimi;
- b) przemysłowcy, wzmiankowani w § 53., skoro wstrzymali ruch przemysłowy bez donie-

sienia, lub, uczynivszy nawet doniesienie o zaprzestaniu przemysłu, nie kontynuują go wbrew żądaniu władzy przez okres wypowiedzenia;

- c) przemysłowcy, którzy swego uprawnienia nadużywają do pokrywania nieuprawnionego wykonywania przemysłu przez osoby trzecie, oraz ci, którzy stają się powodem takiego nadużycia, skierowanego ku pokryciu nieuprawnionego wykonywania przemysłu przez nich;
- d) przemysłowcy, działający wbrew przepisom, dotyczącym takich urządzeń w lokalach pracy, tudzież na maszynach i przyrządach warsztatowych, które są potrzebne dla ochrony życia i zdrowia robotników pomocniczych, oraz ci, którzy przy zatrudnianiu robotników pomocniczych, nie mających jeszcze ukończonych lat 18, lub osób płci żeńskiej w ogólności, dopuszczają się znacznego zaniedbania koniecznych względów na moralność lub naruszają przepisy, dotyczące dziennego czasu pracy, pracy nocnej, odpoczynku niedzielnego i zastępczego robotników, albo wreszcie nie stosują się do postanowień co do wypłaty zarobku.

§ 133 a.

Na odebranie prawa trzymania uczniów i młodocianych robotników pomocniczych na zawsze lub na pewien czas zasądzić należy:

- a) przemysłowców, którzy kilkakrotnie dopuścili się naruszenia przepisów o zatrudnianiu dzieci przed ukończeniem 12. roku życia w przedsiębiorstwach przemysłowych w ogólności, względnie dzieci przed ukończeniem 14. roku życia w przedsiębiorstwach fabrycznych, lub przepisów o sposobie i czasie zatrudniania młodocianych robotników od ukończonego 12. aż do końca 14. roku życia;
- b) przemysłowców, którzy nie przestrzegają przepisów o nieużywaniu młodocianych robotników do pewnych niebezpiecznych lub zdrowiu szkodliwych robót przemysłowych;
- c) przemysłowców, którzy kilkakrotnie dopuścili się naruszenia przepisów o pracy nocnej młodocianych robotników;
- d) przemysłowców, którzy mimo to, że byli za to już kilkakrotnie karani, dopuszczają się naruszenia przepisów o przyjmowaniu uczniów albo stają się winnymi więcej jak czterynastodniowego opóźnienia zapisu swych uczniów do stowarzyszenia lub ich wyzwolenia albo nie dają swym uczniom tyle wolnego czasu, aby mogli uczęszczać do zakładów naukowych, wzmiankowanych w § 99. b, ustępie 3.

§ 133 b.

Odebraniem uprawnienia przemysłowego raz na zawsze lub na jakiś czas należy ukarać:

- a) przemysłowców, którzy pomimo kilkakrotnego poprzedniego ukarania będą uznani winnymi przekroczenia przepisów, odnoszących się do wykonywania ich przemysłu;
- b) przemysłowców, którzy przemysł, odjęty za karę innemu przemysłowcowi, rozpoczynają dowodnie w tym celu, aby podпадającemu karze dopomódz do dalszego wykonywania tego przemysłu, jeżeli popełnią takie samo przekroczenie jak owo, za które poprzednika ukarano odebraniem przemysłu;
- e) przemysłowców, którzy w zamiarze wprowadzenia władzy w błąd co do braku dowodu uzdolnienia, przemysł, należący do kategorii przemysłów rękodzielniczych, zgłaszają jako przedsiębiorstwo, wykonywane sposobem fabrycznym, a następnie wykonują go w takim zakresie jak rękodzielniczy.

O ile chodzi o przemysły realne, posiadacz ich traci w przypadkach, w których miałyby nastąpić utrata przemysłu, prawo wykonywania, a pozostaje mu tylko prawo pozbycia swego uprawnienia przemysłowego.

§ 134.

Wymierzanie kary.

Przy wymierzaniu kar uwzględniać należy okoliczności tak obciążające jak łagodzące, nadto brać pod uwagę wielkość zamierzonej przez przekroczenie korzyści lub wyrządzonej przezeń szkody.

§ 135.

Kara aresztu i przemiana kary.

Z reguły wymierzać należy kary pieniężne. Gdy zachodzą okoliczności nadzwyczaj obciążające lub gdy wymierzone kilkakrotnie kary pieniężne nie odniosły skutku, można wydać wyrok na karę aresztu.

W razie zasądzenia na grzywnę należy ją, gdy ukarany nie może zapłacić, przemienić na karę aresztu, przyczem liczyć należy każde dziesięć koron grzywny za jeden dzień aresztu. Jednakże ten areszt nie może trwać dłużej jak trzy miesiące.

Gdyby grzywnien, wynoszących mniej jak dziesięć koron, niepodobna było ściągnąć, wymierzyć należy w ich miejsce stosowną karę aresztu w wymiarze maksymalnym 24 godzin.

§ 136.

Równoczesność kar.

Gdyby czyn względnie zaniedbanie, kwalifikujące się jako wykroczenie przeciw przepisom przemysłowym, podpadały zarazem karze ustalonej przez ogólne ustawy karne, natenczas nie należy stosować osobno rodzajów kar ustawą niniejszą w § 131. a, b, c ustalonych.

§ 137.

Karanie zastępców.

Gdy przemysł wykonuje zastępca lub dzierżawca, grzywny i kary aresztu wymierzone będą temu zastępcy lub dzierżawcy. Przedsiębiorca podpada karze wspólnie z zastępcą, jeżeli przekroczenie było popełnione z jego wiedzą lub gdy nadzorowanie ruchu przezeń było wśród danych okoliczności możliwe, a on bądź przy tem nadzorowaniu, bądź przy wyborze lub doglądaniu zastępcy zaniedbał potrzebnej staranności. Gdyby według ustawy miało nastąpić odebranie uprawnienia do przemysłu, wymierzać je należy tylko wtedy, gdy przekroczenie popełnione zostało z wiedzą przedsiębiorcy i gdy tenże mógł być do przekroczenia nie dopuścić.

W każdym razie należy jednak orzec na usunięcie odnośnego zastępcy lub dzierżawcy, które to orzeczenie decyduje zarazem o tyle o ich niezdolności do wykonywania pewnego przemysłu na własny lub obcy rachunek, o ile w razie przeciwnym byłby udaremniony cel tego orzeczenia (§ 6.).

Część IX.**Szczególne zarządzenia administracyjne.**

§ 138.

Odebranie prawa trzymania młodocianych robotników.

Pomijając owe przypadki odebrania za karę prawa trzymania młodocianych robotników, które są przewidziane w § 133. a, może władza przemysłowa odebranie tego prawa zarządzić jako środek administracyjny przeciw takim przemysłowcom, którzy dopuścili się znacznego naruszenia obowiązków względem powierzonych sobie młodocianych robotników lub przeciw którym przytoczone być mogą fakty, przemawiające za tem, że brak im kwalifikacyi pod względem moralnym do trzymania młodocianych robotników.

Przypadki odjęcia drogą administracyjną prawa trzymania uczniów są uregulowane w § 98.

§ 139.

Odebranie uprawnienia przemysłowego.

Pomijając przypadki karne, przewidziane w § 133. b, odebranie uprawnienia przemysłowego winno nastąpić:

w wykonaniu orzeczeń karnych, którymi odnośna władza wyrzekła odebranie tego uprawnienia z powodu czynności, zakazanej ogólnymi ustawami karnymi lub podatkowymi.

Odebranie to należy jednakże zarządzić także samoistnie na pewien czas lub na zawsze:

a) jeżeli przemysłowiec skazany został za jedną z czynności, wzmiankowanych w § 5., a w danych warunkach należałoby się w razie dalszego wykonywania przemysłu obawiać nadużycia;

b) o ile chodzi o przemysły koncesyonowane, szczególnie wtedy, gdy przemysłowiec mimo kilkakrotnego pisemnego upomnienia dopuszcza się czynności, które zmniejszają zaufanie ustawą wymagane.

O ile chodzi o przemysły realne, posiadacz traci także w takich przypadkach prawo wykonywania, a pozostaje mu tylko prawo zbycia swego uprawnienia przemysłowego.

§ 140.

Przedawnienie.

Z powodu przedawnienia nie dochodzi się, względnie nie karze tych przekroczeń ordynacji przemysłowej, które nie podlegają ogólnej ustawie karnej, jeżeli przeciw przestępcy w przeciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia popełnienia przekroczenia, dochodzenie wdrożone nie zostało.

Część X.**Władze i postępowanie.**

§ 141.

I. instancya.

Polityczne władze administracyjne pierwszej instancji stanowią zarazem pierwszą instancję w sprawach przemysłowych (władze przemysłowe).

Do nich należy wykonywanie przepisów przemysłowych;

do nich wnoszone będą zgłoszenia samoistnego wykonywania przemysłów;

one nadają przemysły, podlegające koncesyi, o ile w następujących paragrafach niema postanowionych wyjątków w tym względzie;

do nich należy śledztwo i wynierzanie kary za przekroczenia przepisów tej ustawy, o ile nie następuje urzędowanie zwyczajnego sądu karnego (§ 136.).

W przypadkach bezprawnego wykonywania przemysłu winna polityczna władza powiatowa, gdyby dla stwierdzenia istoty czynu miała przeprowadzać naocznie, przybrać w celu śledztwa delegata, wskazanego przez przełożenie właściwego stowarzyszenia.

W miejscowościach, w których są osobne władze policyjne rządowe, winna władza przemysłowa w przypadkach, w których chodzi o względy na bezpieczeństwo publiczne, moralność publiczną lub porządek publiczny, porozumiewać się z temi władzami.

§ 142.

II. instancya.

Polityczne władze krajowe stanowią drugą instancję.

One są bezpośrednimi władzami nadającymi:

dla wszelkich przemysłów drukowych (§ 15., punkt 1.) z wyjątkiem przemysłów, wspomnianych w § 21., ustępie 3.;

dla przedsiębiorstw wypożyczania książek i przedsiębiorstw czytelnianych (§ 15., punkt 2.);

dla stręczenia służby i posad sposobem przemysłowym (§ 21. a);

dla przedsiębiorstw pogrzebowych (§ 21. g);

dla przemysłu zastawniczego (§ 1. ustawy dnia 23. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 48.);

dla przemysłu budowniczego, murarskiego, kamieniarskiego i ciesielskiego (§ 14. ustawy z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 193.);

dla tych przemysłów, które w myśl § 24. uznano za podlegające koncesyi, jeżeli drogą rozporządzenia nadanie koncesyi zastrzeżone zostało władzy politycznej krajowej;

dla tych peryodycznych przedsiębiorstw przewozu osób, które rozciągają się na kilka powiatów tego samego kraju;

dla zatwierdzania tych zakładów przemysłowych, które rozciągają się na dwa albo więcej powiatów tego samego kraju;

w końcu dla odnaczeń, wzmiankowanych w § 58.

§ 143.

Instancya najwyższa.

Najwyższą instancją w sprawach przemysłowych jest Ministerstwo handlu.

Ono daje zezwolenie na te peryodyczne przedsiębiorstwa przewozowe i zatwierdza te zakłady przemysłowe, które rozciągają się na obszar kilku krajów koronnych.

Jeżeli odnośny przedmiot dotyka zarazem zakresu działania innej władzy centralnej, należy się z nią w miarę potrzeby porozumieć.

§ 144.

Postępowanie co do zgłaszania przemysłu, ubiegania się o koncesye i składania przemysłu.

Ze zgłoszeniami przemysłów, oraz prośbami o przemysł koncesyonowane, należy zwracać się do tej władzy przemysłowej pierwszej instancji, w której okręgu ma być siedziba przemysłu. Można je podawać pisemnie albo też składać ustnie do protokołu. Na każde uczynione zgłoszenie przemysłu wolnego lub rękodzielniczego winna władza wystawić krótkie poświadczenie, i to, gdy chodzi o zgłoszenie pisemne, do 48 godzin, a gdy uczyniono je ustnie, natychmiast.

Karta przemysłowa będzie wystawiana w formie wyciągu ze zgłoszenia, opatrzonego potwierdzeniem zapisania do rejestru przemysłowego.

Na koncesye ma być wystawiany formalny dekret.

O każdym wystawieniu karty przemysłowej i udzieleniu koncesyi należy uwiadomić stowarzyszenie, którego to dotyczy.

O złożeniu (zaniechaniu) przemysłu winien przemysłowiec uwiadomić niezwłocznie władzę przemysłową.

Złożenie (zaniechanie) staje się skutecznym z tym dniem, w którym oznajmione będzie władzy przemysłowej pierwszej instancji, względnie do niej nadejdzie. Takie doniesienia nie podlegają opłacie stemplowej.

O każdym złożeniu (zaniechaniu) przemysłu, oraz o wszelkich innych rodzajach wygaśnięcia przemysłu, a także o każdym przeniesieniu i o wszelkich innych zmianach w przemysłach, winna władza przemysłowa w każdym przypadku z osobna uwiadomić wczas także odnośne stowarzyszenie.

§ 145.

Rejestr przemysłowy.

Władze przemysłowe pierwszej instancji winny utrzymywać rejestry przemysłowe, ale z odrębnymi działami dla przemysłów wolnych, rękodzielniczych i koncesyonowanych; w tych rejestrach zapisywać należy wszelkie zmiany w stanie przemysłów, a o

każdej takiej zmianie uwiadamić zawsze także władzę podatkową i izbę handlową i przemysłową.

§ 146.

Rekursy w sprawach przemysłowych.

Rozstrzygnięcia władz przemysłowych winny być podawane stronom do wiadomości z wymienieniem powodów. Rekurs do władzy wyższej przeciw decyzjom władz przemysłowych pierwszej instancji przysługuje stronom do dni 14, a przeciw decyzjom władzy przemysłowej drugiej instancji do czterech tygodni, o ile ustawa nie zawiera co do poszczególnych przypadków odmiennych przepisów.

Przeciw decyzji politycznej władzy krajowej, którą z potwierdzeniem orzeczenia władzy przemysłowej pierwszej instancji odmówione zostało nadanie pewnego przemysłu koncesyonowanego ze względu na stosunki miejscowe, niema dalszego rekursu.

Co do przemysłów gospodnio-szynkarskich, zawierają §§ 18. i 20. osobne postanowienia.

Gdyby władza wyższa dowiedziała się o braku jednego z ustawowych warunków, winna wkroczyć z urzędu.

§ 147.

Postępowanie w przypadkach karnych.

Postępowanie w przypadkach karnych przemysłowych jest z reguły ustne.

Z rozprawy spisuje się protokół, do którego zaciąga się orzeczenie, i podaje się je do wiadomości strony. Na żądanie strony lub w razie jej nieobecności intymuje się jej rozstrzygnięcie razem z powodami także pisemnie.

Władze przemysłowe winny na skutek doniesień, uczynionych przez stowarzyszenia, uwiadamić te ostatnie w każdym przypadku z osobna, jakie zarządzenie wydała władza na odnośne doniesienie.

§ 147 a.

Gdy doniesienie o przekroczeniu ordynacji przemysłowej uczyni na podstawie swego własnego służbowego spostrzeżenia jedna z władz publicznych lub osób, wymienionych w § 68. ustawy karnej, w takim razie władza przemysłowa może, o ile grzywna, którą uzna za stosowne nałożyć, wynosić ma najwięcej 30 K. wymierzyć zasłużoną karę bez poprzedniego postępowania drogą osądu karnego.

W tym osądzie karnym należy oznaczyć:

1. jakość czynu karygodnego, oraz czas i miejsce jego popełnienia;

2. nazwę osoby lub władzy, która uczyniła doniesienie;

3. wymiar kary z przytoczeniem postanowienia karnego, na którym się zasadza;

4. że obwinionemu wolno, gdyby się osądem karnym czuł pokrzywdzonym, zgłosić w terminie ośmiodniowym, licząc od doręczenia osądu, bądź pisemnie, bądź protokolarnie sprzeciwienie się przeciw osądowi karnemu do władzy przemysłowej, a zarazem wymienić środki dowodowe, mające posłużyć na jego obronę, że jednakże, gdyby sprzeciwienia w tym terminie nie zgłosił, osąd karny stałby się prawomocnym i musiałby być przeciw niemu wykonywany.

Gdy sprzeciwienie uczynione zostanie do ośmiu dni, będzie miało miejsce zwyczajne postępowanie. W razie przeciwnym przeciw osądowi karnemu niema środka prawnego, ale, o ile zachodzą warunki § 364., l. 1. i 2. procedury karnej, może być udzielone przywrócenie do dawniejszego stanu.

§ 148.

Rekursy w przypadkach karnych.

Rekursy w przypadkach karnych muszą być wniesione do władzy przemysłowej I. instancyi w przeciągu dni 14 po doręczeniu.

Rekurs w czas w niesiony ma skutek odraczający, zarządzone jednak ewentualnie powstrzymanie wykonywania przemysłu utrzymuje się w mocy.

§ 149.

Zniżenie i darowanie kary.

Władzy wyższej przysługują prawo, z powodów na uwzględnienie zasługujących karę zniżyć i darować.

§ 150.

Ograniczenie drogi instancyi.

Przeciw wyrokowi w sprawie karnej, który został w drugiej instancyi zatwierdzony lub złagodzony, dalsze odwołanie miejsca nie ma.

§ 151.

Przeznaczenie kar pieniężnych.

Kary pieniężne będą ściągane drogą egzekucyi administracyjnej.

Dostają się one, o ile ukarany należy jako członek albo uczestnik do pewnego stowarzyszenia przemysłowego, które utworzyło własną kasę chorych dla pomocników według przepisu § 121., lub na rzecz swoich uczestników przystąpiło gremialnie

do jakiejś innej kasy chorych, odpowiadającej warunkom ustawowym, tej kasie chorych.

Gdy przy pewnem stowarzyszeniu przemysłowem istnieją odrębne kasy chorych dla pomocników a odrębne dla osób, używanych w przemyśle do podrzędnych posług pomocniczych, jak na to zezwala § 106., ustęp 5., odnośne kwoty kar pieniężnych przeznaczyć należy w równych częściach obu kasom.

We wszystkich innych przypadkach przypadają takie kary pieniężne funduszowi rezerwowemu tej powiatowej kasy chorych, w której robotnicy ukaranego, względnie ukarani robotnicy, w chwili popełnienia przekroczenia podlegali obowiązkowi ubezpieczenia na przypadek choroby, albo też w której w razie legalnego wykonywania przemysłu, względnie faktycznego zatrudniania robotników, bez względu na ewentualne w danym razie w rachubę wchodzące ubezpieczenie w stowarzyszeniu, byłiby temu obowiązkowi podlegali.

§ 152.

Środki przymusowe.

Przy wykonaniu wyroku kary i wszelkich innych zarządzeń, władza ma prawo użyć środków, potrzebnych do zabezpieczenia rezultatu, jak: zajęcia towarów i narzędzi, zastanowienie maszyn, zamknięcie warsztatów.

Dodatek.

1.

Patent cesarski z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227, którym wydaje się ordynację przemysłową dla całego obszaru państwa, z wyjątkiem obszaru administracyjnego Wenecyi i Pogranicza wojskowego, z mocą obowiązującą począwszy od dnia 1. maja 1860.

My Franciszek Józef Pierwszy, z Bożej łaski Cesarz Austriacki; Król Węgierski i Czeski, Król Lombardzki i Wenecki, Dalmatyński, Kroatycki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Stryjski, Karyntyjski, Krański i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Szląski, Modreński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarzki; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycy i Gradycy; Książę na Trydencie i Bryenii; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i

Istryjski: Hrabia na Hohenembsie, Feldkirch, Brengency Sonnenbergu itd., Pan na Tryście, Cattaro i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd.

pragnąc uregulować jednostajnie w Naszem Państwie wykonywanie przemysłu i o ile możliwości je ułatwić, zatwierdziliśmy po wysłuchaniu Naszych Ministrów i Naszej Rady państwa następującą ordynację przemysłową i zarządzamy, co następuje;

I. Ta ordynacja przemysłowa obowiązywać ma, począwszy od dnia 1. maja 1860 na całym obszarze Naszego państwa. z wyjątkiem obszaru administracyjnego Wenecyi i Pogranicza Wojakowego.

II. Przepisów obowiązujących pod względem osiedlania się i prawa przebywania ordynacja przemysłowa nie narusza.

III. Wszystkie obowiązujące obecnie przepisy co do uzyskania uprawnień przemysłowych, fabrycznych i handlowych, oraz wszystkie z ordynacją tą przemysłową pogodzić się nie dające, dawniejsze normy pod względem wykonywania tychże — począwszy od wyżej podanego czasu, uchyla się.

IV. Postanowienia tej ustawy obowiązują — z ograniczeniem zawartem w następującym artykule — dla wszystkich zatrudnień, wykonywanych sposobem przemysłowym, bez względu na to, czy przedmiotem ich jest produkcja, przysposobienie lub przetworzenie artykułów handlu, uprawianie interesów handlowych, lub też spełnianie czynności służbowych i wykonywanie prac.

V. Ustawie niniejszej nie podlegają następujące zatrudnienia i przedsiębiorstwa, do których stosować się będzie nadal obowiązujące pod tym względem przepisy:

- a) produkcja gospodarstwa polnego i leśnego, oraz jej przemysły uboczne, o ile one w istocie mają za przedmiot przerabianie własnych pól; nadto w niektórych częściach kraju dozwolony na mocy dawniejszych urządzeń posiadaczom winnic i sadów wyszynk własnych wyrobów;
- b) górnictwo oraz urządzenia, dla których wymaganą jest po myśli ustawy górniczej koncesya urzędu górniczego;
- c) czynność literacka, prawo autorów wydawania własnym nakładem i uprawianie sztuk pięknych;
- d) robota najemnicza najpodrzedniejszego rodzaju (praca robotnika dziennego itd.);
- e) gałęzie przemysłu, należące do kategorii pobocznych zatrudnień domowych i przez zwyczajnych członków własnego gospodarstwa uprawiane;

f) interesa adwokatów, notaryuszów i meklerów handlowych (pośredników wekslowych, towarowych i okrętowych, agentów giełdowych), inżynierów i innych osób, przez władzę dla pewnych spraw osobno ustanowionych i zobowiązanych; nadto wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa prywatnego stręczenia interesów, tylko nie handlowych.

g) wykonywanie praktyki lekarskiej (lekarze, cyrulicy, dentyści, okuliści, lekarze położniczy [akuszerzy] i położne itd.), przedsiębiorstwa leczenia (kliniki) wszelkiego rodzaju nie wyłączając domów położniczych, domów obłąkanych, zakładów kąpielowych i zakładów kuracyjnych do picia wód mineralnych; aptekarstwo, weterynaryja nie wyłączając mniszkarstwa;

h) udzielanie nauki prywatnej sposobem przemysłowym i zajmowanie się wychowaniem, tudzież do tego celu służące zakłady;

i) roboty przemysłowe publicznych zakładów humanitarnych, naukowych, karnych lub domów poprawy;

k) przedsiębiorstwa zakładów kredytowych, banków, zakładów zastawniczych, ubezpieczeń, zaopatrzenia, zakłady rentowe, kasy oszczędności itd.;

l) przedsiębiorstwa kolei żelaznych i żegluga parowej;

m) żegluga okrętowa na morzu, podlegająca ustawom morskim, tudzież rybołówstwo na morzu;

n) przedsiębiorstwa stałych przewozów (promów) na rzekach, jeziorach, kanałach itd., następnie zakłady splawiania (drzewa) i utrzymywania tratw;

o) przedsiębiorstwa publicznych zabaw i urządzenie widowisk wszelkiego rodzaju;

p) przedsiębiorstwa peryodycznych pism drukowanych i sprzedaż tychże;

q) handel obnośny i inne czynności przemysłowe wykonywane wyłącznie przez osoby wędrujące.

VI. Po myśli dotychczasowych postanowień ustawowych nabyte osobiste uprawnienia przemysłowe, fabryczne i handlowe utrzymuje się w mocy i nadal a nadto przysługują im jeszcze te wszystkie rozszerzone prawa, które według ustawy niniejszej połączone są z wykonywaniem jakiegoś przemysłu.

VII. Właściwość realna prawnie istniejących przydomnych i przedajnych przemysłów pozostaje niezmieniona. Nowych realnych praw przemysłowych ustanawiać nie wolno.

VIII. Co do monopolów i regaliów państwowych, tudzież w niektórych krajach koronnych obo-

wiązujących jeszcze praw propinacyjnych i mlewa następnie beneficjów regałowych obowiązywać będą i nadal przepisy dotychczasowe.

IX. Praw przyznanych ustawą o przywilejach posiadaczom przywilejów z tytułu wynalazku, udoskonalenia i odkrycia ustawa niniejsza nie narusza.

X. Wykonanie tej ustawy porucamy Naszemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

2.

Ustawa z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., o zmianie i uzupełnieniu ordynacji przemysłowej.

Celem częściowej zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227., za zgodą obu Izb Rady państwa zarządzam, co następuje:

Artykuł I.

Część I., II., III., IV. i VII. ordynacji przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227., zastąpić mają następujące postanowienia:

Artykuł II.

(Obowiązujące jeszcze postanowienia tej ustawy wstawione są na dotyczących miejscach wyżej podanego tekstu ordynacji przemysłowej.)

Artykuł III.

Powyższa ustawa nabiera mocy obowiązującej w sześć miesięcy po jej ogłoszeniu.

Artykuł IV.

Z chwilą tą, oprócz Części I., II., III., IV. i VII. ordynacji przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227., traci moc obowiązującą także i § 102. tejże, o ile na mocy tegoż zaprowadzona zostaje jurysdykcja słowarzyszeniowa.

Postanowienia tej ordynacji przemysłowej przestają zresztą obowiązywać tylko o tyle, o ile dotyczą przedmiotów niniejszej ustawy i odmienne postanowienia pod tym względem zawierają.

Artykuł V.

Wykonanie tej ustawy porucza się Ministrowi handlu i Ministrowi spraw wewnętrznych.

3.

Ustawa z dnia 8. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 22., o zmianie i uzupełnieniu ordynacji przemysłowej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje;

Artykuł I.

Część VI. ordynacji przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227., i Dodatek do tejże o książkach robotniczych, zastąpić mają następujące postanowienia:

Artykuł II.

(Obowiązujące jeszcze postanowienia tej ustawy wstawione są na odpowiednich miejscach wyżej podanego tekstu ordynacji przemysłowej.)

Artykuł III.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej w trzy miesiące po jej ogłoszeniu.

Artykuł IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi handlu i Memu ministrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

4.

Ustawa z dnia 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21., o unormowaniu spoczynku niedzielnego i świątecznego w przemyśle.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

§ 75. ustawy z dnia 8. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 22., o zmianie i uzupełnieniu ordynacji przemysłowej, zastąpią następujące postanowienia.

(Postanowienia te wstawione są -- z uwzględnieniem zmian zaprowadzonych ustawą z dnia 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 125 -- na miejsce § 75. wyżej podanego tekstu ordynacji przemysłowej.)

§ 2.

Wykroczenia przeciw postanowieniom tej ustawy oraz przepisom wykonawczym na zasadzie tejże wydanym karane będą po myśli postanowień karnych ordynacji przemysłowej.

§ 3.

Ustawa ta nabierze mocy obowiązującej w trzy miesiące po jej ogłoszeniu.

§ 4.

Wykonanie tej ustawy porucza się Ministrowi handlu i Ministrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty.

5.

Ustawa z dnia 23. lutego 1897, Dz. u. p. Nr. 63., o zmianie i uzupełnieniu ordynacji przemysłowej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Celem zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej (Patent cesarski z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227, ustawa z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., i ustawa z dnia 8. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 22.) w miejsce niżej podanych paragrafów względnie jako dodatki i wstawione uzupełnienia do poszczególnych paragrafów ordynacji przemysłowej obowiązywać mają następujące postanowienia.

(Postanowienia tej ustawy weszły wszystkie do ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26.)

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej w trzy miesiące po jej ogłoszeniu.

Artykuł III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi handlu i Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

6.

Ustawa z dnia 25. lutego 1902, Dz. u. p. Nr. 49., o zmianie i uzupełnieniu ordynacji przemysłowej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Celem zmiany i uzupełniania ordynacji przemysłowej (ustawa z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39.) w miejsce §§ 59. i 60. obowiązywać mają następujące postanowienia.

(Postanowienia te są wstawione na odpowiednich miejscach wyżej podanego tekstu ordynacji przemysłowej.)

Artykuł II.

Ustawa ta nabiera mocy obowiązującej w sześć miesięcy po ogłoszeniu.

Artykuł III

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi handlu i Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

7.

Ustawa z dnia 22. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 155, którą uzupełnia się ustawę przemysłową postanowieniami, dotyczącymi się robotników przy przedsiębiorstwach budowy zatrudnionych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

W Części VI. ordynacji przemysłowej (ustawa z dnia 8. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 22.) wstawić należy następujące postanowienia dodatkowe dla robotników pomocniczych przy przedsiębiorstwach budowy po myśli § 96 b:

(Te dodatkowe postanowienia są wstawione na dotyczącym miejscu wyżej podanego tekstu ordynacji przemysłowej.)

Artykuł II.

Ustawa ta nabiera mocy obowiązującej w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Artykuł III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi handlu i Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

8.

Ustawa z dnia 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 125, którą częściowo zmienia się i uzupełnia ustawę z dnia 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21, o unormowaniu spoczynku niedzielnego i świątecznego w przemyśle.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Zmienia się i uzupełnia ustawę z dnia 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21., o unormowaniu wypoczynku niedzielnego i świątecznego w przemyśle w sposób następujący.

(Zmiany te i uzupełnienia są wstawione na dotyczących miejscach pod § 75. wyżej podanego tekstu ordynacji przemysłowej.)

§ 2.

Ustawa ta nabiera mocy obowiązującej w trzy miesiące po ogłoszeniu.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi handlu i Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

9.

Ustawa z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., o zmianie i uzupełnieniu ordynacyi przemysłowej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Celem zmiany i uzupełnienia ordynacyi przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227., względnie ustaw z dnia 8. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., z dnia 8. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 22., i z dnia 23. lutego 1897, Dz. u. p. Nr. 63 w miejsce niżej oznaczonych paragrafów, względnie jako dodatki i wstawione uzupełnienia do poszczególnych paragrafów powołanych ustaw obowiązujące mają następujące postanowienia:

(Postanowienia te są wstawione na odpowiednich miejscach wyżej podanego tekstu ordynacyi przemysłowej.)

Artykuł II.

O ile w tej ustawie uregulowana zostaje na nowo właściwość Ministerstwa handlu, odnośnie przepisy mają wejść w wykonanie z dniem ogłoszenia tej ustawy, a nadto mieć będą zastosowanie już do wszystkich tych spraw, które zawisły w najwyższej instancji od dnia ogłoszenia rozporządzenia ministerialnego z dnia 23. września 1905, Dz. u. p. Nr. 151.

Artykuł III.

Postanowienia tej ustawy wejdą w wykonanie w ogólności w sześć miesięcy po jej ogłoszeniu.

Jednocześnie uchylone zostają postanowienia ustępu 2. § 4. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33., zmienionej ustawą z dnia 4. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 39., oraz ustaw z dnia 4. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 205.

Postanowienia §§ 104 b, 104 c, 104 d i 104 e wejdą w wykonanie w rok po ogłoszeniu tej ustawy.

Przepisy tej ustawy, dotyczące dyplomu na czeladnika i egzaminu na czeladnika (§§ 104., 104. b, 104. c i 104. d) nie będą stosowane do osób, które ukończyły należycie naukę przed wejściem w życie tej ustawy.

Minister handlu jest upoważniony oznaczyć drogą rozporządzenia chwilę wejścia w życie przepisów §§ 13. a i 38., ustępów 3. do 6., co do dowodu uzdolnienia w przemysłach handlowych w Galicyi i na Bukowinie albo w poszczególnych miejscowościach tych krajów koronnych.

Jednakże przemysł handlowy, podlegający według § 13. a, względnie §. 38., ustępu 3. i 4., dowodowi uzdolnienia, można z tych miejscowości w Galicyi i na Bukowinie, w których § 13. a, względnie § 38., ustęp 3. i 4., nie wszedł jeszcze w wykonanie, przenieść po wejściu w życie tej ustawy, w ciągu okresu przejściowego, tylko w takim razie na inne miejsce w tych krajach koronnych lub poza ich granice, gdzie obowiązują § 13. a, względnie § 38., ustęp 3. i 4., jeżeli przedsiębiorca tego przemysłu handlowego uczynił zadość przepisom § 13. a co do dowodu uzdolnienia. To postanowienie stosowane będzie w analogiczny sposób także do tworzenia zakładów przygłównych i składów.

Artykuł IV.

Minister handlu jest upoważniony zestawzić za porozumieniem z Ministrem spraw wewnętrznych tekst ordynacyi przemysłowej z uwzględnieniem tych zmian i uzupełnień, którym ordynacya z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227., uległa wskutek niniejszej ustawy, oraz wskutek ustaw z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39., z dnia 8. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 22., z dnia 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21., z dnia 23. lutego 1897, Dz. u. p. Nr. 63., z dnia 25. lutego 1902, Dz. u. p. Nr. 49., z dnia 22. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 155., i z dnia 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 125., i ogłosić go w Dzienniku ustaw państwa.

Artykuł V.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi handlu za porozumieniem z interesowanymi Ministrami.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XC. — Wydana i rozesłana dnia 20. sierpnia 1907.

Treść: (Nr 200 do 204.) 200. Rozporządzenie, dotyczące zmiany spisu głównych korporacji i organów rolniczych i leśniczych, właściwych do wystawiania certyfikatów w postępowaniu celnym. — 201. Ustawa, dotycząca wybijania monet stukoronowych i dalszego wybijania monet pięciokoronowych. — 202. Ustawa, upoważniająca Ministerstwo królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych do zawarcia z Ministerstwem krajów Korony węgierskiej dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej, co do wybicia monet stukoronowych i co do dalszego wybijania monet pięciokoronowych. — 203. Rozporządzenie, dotyczące wypłacania płatnych miesięcznie z góry poborów służbowych cywilnych funkcjonariuszy państwowych, jeżeli dzień zapadłości przypada na niedzielę. — 204. Rozporządzenie, którem przenosi się gminy Veprinaz i Volosca do IV. klasy taks za udzielenie koncesyi na prowadzenie apteki publicznej.

200.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 20. lipca 1907,

dotyczące zmiany spisu głównych korporacji i organów rolniczych i leśniczych, właściwych do wystawiania certyfikatów w postępowaniu celnym.

W spisie głównych korporacji i organów rolniczych i leśniczych, właściwych do wystawiania certyfikatów w postępowaniu celnym, który ogłoszono rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 16. maja 1907, Dz. u. p. Nr. 130., ma w rozdziale II. w niejsze słów wstępnych „Królewskie władze komitatowe . . . do . . . Vukovar“ wstąpić ustęp: „Królewskie władze komitatowe (królewskich wiceżupanów) z siedzibą urzędową w Bjelovar (Belovar), Gospić, Ogulin, Osiek (Esseg), Požega, Varaždin (Waraždyn), Vukovar i Zagrzeb (Agram).“

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Fořt wlr.

201.

Ustawa z dnia 11. sierpnia 1907, dotycząca wybijania monet stukoronowych i dalszego wybijania monet pięciokoronowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Oprócz złotych monet krajowych po 20 K i 10 K wybijane będą złote monety krajowe po 100 K. Z jednego kilograma złota mennicznego wybijają się będzie 29·52 sztuk monet stukoronowych, zatem z jednego kilograma czystego złota 32·8 sztuk monet stukoronowych. Moneta stukoronowa będzie więc posiadała wagę surową 33·8753387 gramów a wagę czystego złota 30·4878048 gramów. O ile nie można osiągnąć bezwzględnej dokładności przy pojedynczych sztukach, dozwala się zboczenia w kierunku wyższej lub niższej wagi, które zarówno co do zawartości czystego złota jak i co do wagi surowej nie może przekraczać jednej tysięcznej części.

Średnica monet stukoronowych wynosić będzie 37 milimetrów. Wagę loterowaną ustanawia się na 33·8 gramów.

Należytość menniczą za wybijanie monet stukoronowych na rachunek prywatny można ustanowić w procentowej wysokości maksymalnej wyższej, aniżeli wymiar obowiązujący co do wybijania sztuk dwudziestokoronowych.

Zresztą postanowienia ustawowe odnoszące się do złotych monet krajowych stosować się będą także do monet stukoronowych.

Artykuł II.

Oprócz 44,800.000 K wybitych dotąd w monetach pięciokoronowych należy wybić dalszych 44,800.000 K w tej monecie.

Postanowienia ustawowe obowiązujące co do monet pięciokoronowych już wybitych stosowane będą bez zmiany także do podwyższonej kwoty wybić się mających sztuk pięciokoronowych.

Artykuł III.

Wykonanie tej ustawy, która wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, powierzam Memu Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 11. sierpnia 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

202.

Ustawa z dnia 11. sierpnia 1907

upoważniająca Ministerstwo królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych do zawarcia z Ministerstwem krajów Korony węgierskiej dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej, co do wybijania monet stukoronowych i co do dalszego wybijania monet pięciokoronowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się Ministerstwo królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych do zawarcia z Ministerstwem krajów Korony węgierskiej nastę-

pującej umowy dodatkowej do umowy monetarnej i walutowej:

Artykuł I.

Oprócz złotych monet krajowych po 20 K i 10 K wybijane będą także złote monety krajowe po 100 K.

Z jednego kilograma złota menniczego wybijać się będzie 29·52 sztuk monet stukoronowych, zatem z jednego kilograma czystego złota 32·8 sztuk monet stukoronowych.

Moneta stukoronowa będzie więc posiadała wagę surową 33·8753587 gramów a wagę czystego złota 30·4878048 gramów. O ile nie można osiągnąć bezwzględnej dokładności przy pojedynczych sztukach, pozwala się najwyższego zboczenia w kierunku wyższej lub niższej wagi, które zarówno co do zawartości czystego złota jak i co wagi surowej nie może przekraczać jednej tysięcznej części.

Średnica ma wynosić 37 milimetrów. Waga loterowana monety stukoronowej wynosi 33·8 gramów.

Należytość menniczą za wybijanie monet stukoronowych na rachunek prywatny można ustanowić w procentowej wysokości maksymalnej wyższej aniżeli wymiar obowiązujący co do wybijania sztuk dwudziestokoronowych.

Zresztą postanowienia umowy monetarnej i walutowej odnoszące się do złotych monet krajowych stosowane będą analogicznie także do monet stukoronowych.

Artykuł II.

Oprócz 64,000.000 K w monetach pięciokoronowych, które już wybito, wybić się w obu połowach Monarchii razem dalsze 64,000.000 K w tej monecie a w szczególności 44,800.000 K w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa a 19,200.000 w krajach Korony węgierskiej.

Celem wybicia wyżej wymienionych kontyngentów monet pięciokoronowych obaj Ministrowie skarbu przejmą łączną kwotę 64 milionów koron w srebrnych sztukach guldenowych od Banku austriacko-węgierskiego za uiszczeniem równowartości w ustawowych środkach płatniczych, a to c. k. Ministerstwo skarbu kwotę 44,800.000 K a królewsko-węgierskie Ministerstwo skarbu kwotę 19,200.000 K.

Zresztą postanowienia umowy dodatkowej do umowy monetarnej i walutowej odnoszące się do wybijania monet pięciokoronowych stosować należy bez zmiany także do podwyższonego kontyngentu monet pięciokoronowych.

Wykonanie ustawy niniejszej, która wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, powierzam Memu całemu Ministerstwu.

Ischl, dnia 11. sierpnia 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.	Klein wkr.
Korytowski wkr.	Bienierth wkr.
Auersperg wkr.	Fort wkr.
Marchet wkr.	Derschatta wkr.
Dzieduszycki wkr.	Pacák wkr.
Prade wkr.	Latscher wkr.

203.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 15. sierpnia 1907,

dotyczące wypłacania płatnych miesięcznie z góry poborów służbowych cywilnych funkcjonaryuszy państwowych, jeżeli dzień zapadłości przypada na niedzielę.

§ 1.

Pobory służbowe cywilnych funkcjonaryuszy państwowych (urzędników państwowych, nauczycieli państwowych, sług państwowych i innych osób w służbie państwowej zostających), które wypłacane być mają miesięcznie z góry, należy w przyszłości, jeżeli pierwszy dzień miesiąca przypada na niedzielę, wypłacać już w dniu poprzedzającym -- ostatnim dniu poprzedniego miesiąca.

Wyjątek stanowi rata poborowa, płatna dnia 1. stycznia, której nie można wypłacić przed tym dniem.

Pod względem ocenienia roszczenia prawnego do poborów wymienionego rodzaju rozstrzygają

i nadal stosunki pierwszego dnia w miesiącu jako terminu płatności.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu ogłoszenia.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.	Klein wkr.
Korytowski wkr.	Bienierth wkr.
Auersperg wkr.	Fort wkr.
Marchet wkr.	Derschatta wkr.
Dzieduszycki wkr.	Pacák wkr.
Prade wkr.	Latscher wkr.

204.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. sierpnia 1907,

którem przenosi się gminy Veprinaz i Volosca do IV. klasy takś za udzielenie koncesyi na prowadzenie apteki publicznej.

Na zasadzie § 11., ustępu 3., ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5. z r. 1907, przenosi się gminy Veprinaz i Volosca, stanowiące okrąg leczniczy Abbazy, odnośnie do uiszczania takśy za udzielenie koncesyi na prowadzenie apteki publicznej, z klasy V. uzasadniającej takśę w kwocie 500 koron do klasy IV. uzasadniającej takśę w kwocie 1000 koron.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Bienierth wkr.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCI. — Wydana i rozesłana dnia 24. sierpnia 1907.

Treść: **Nr 205.** Obwieszczenie, dotyczące dopuszczenia wodomierzy typu XLIII. i XLIV. do urzędowego uwierzytelniania.

205.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 13. sierpnia 1907,

dotyczące dopuszczenia wodomierzy typu XLIII. i XLIV. do urzędowego uwierzytelniania.

Na zasadzie ustawy z dnia 23. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 16. z r. 1872, i w wykonaniu przepisów obwieszczonych rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 146., o urzędowym sprawdzaniu i uwierzytelnianiu przyrządów do mierzenia zużycia wody, dopuściła c. k. główna Komisya miar i wag opisane niżej wodomierze typu XLIII. i XLIV. do urzędowego uwierzytelniania.

Fort wlr

Opis

(z rysunkiem)

wodomierzy typu XLIII. i XLIV.

Wodomierz typu XLIII.

Wodomierze tego typu (porów. następujące ryciny 1 i 2) różnią się od wodomierzy typu XXXIII. (porów. Dz. u. p. Nr. 175. z r. 1900.) głównie tem,

iż mechanizm ich funkcjonuje sucho, co powoduje zmiany w skrzynce.

Także kształt sita, przyrząd regulujący i sposób przeniesienia ruchu rotacyjnego koła skrzydlatego na liczydło uległy zmianom.

Skrzynka składa się z skrzynki dolnej G , części środkowej K i bębna mierniczego B , który zamknięty jest od góry wieczkiem D .

Przyrząd regulujący, który składa się z trzech skrzydeł zaporowych f , przyśrubowany jest na nadrostku skrzynki mieszczącej mechanizm obrotowy.

Woda dostaje się przez kanał wpływu k_1 i sito cylindryczne S do przestrzeni k_2 a przez ukośne otwory h_1 do cylindra reakcyjnego, gdzie wprawia w ruch koło skrzydlate F .

Przez otwory h_2 umieszczone w formie stycznych opuszcza woda przestrzeń mierniczą i odpływa przez k_3 i kanał odpływowy k_4 do przewodu.

Ruch rotacyjny koła skrzydlatego przenosi się na liczydło Z zapomocą mechanizmu obrotowego L i wału w .

W rycinach typów XXXIII. i XLIII. oznaczono analogiczne części składowe temi samemi głoskami.

Wodomierz typu XLIV.

Skrzynka wodomierza tego obejmuje trzy części a mianowicie składa się (porów. ryc. 1 i 2) z części G , K i B .

Części G i K , z których jedna od drugiej hermetycznie jest oddzielona, połączone są z sobą zapomocą kilku sworzni śrubowych. B ustawiona jest na K i przymocowana zapomocą dwóch śrub.

Właściwy przyrząd mierniczy składa się z przyrządu puszкового A , którego część ruchoma skonstruowana jest jako oscylujący bębenek D .

Ruch tego bębna przenosi się zapomocą sztyftu b (ryc. 1) na mechanizm obrotowy i na liczydło Z .

Liczydło wbudowane jest do części skrzynki B ; tarczę cyfrową można odczytać przez szkło do wglądu wprawione od wewnątrz.

Woda wchodzi przez kanał d do wodomierza, przepływa przez sito S i przyrząd puszkowy (wpływ przy g [ryc. 1], wypływ przy h [ryc. 1 i 2]) i odpływa przez kanał f .

Liczydło skonstruowane jest częścią jako mechanizm z skazówkami, częścią jako mechanizm cyfrowy z wyskakującymi cyframi.

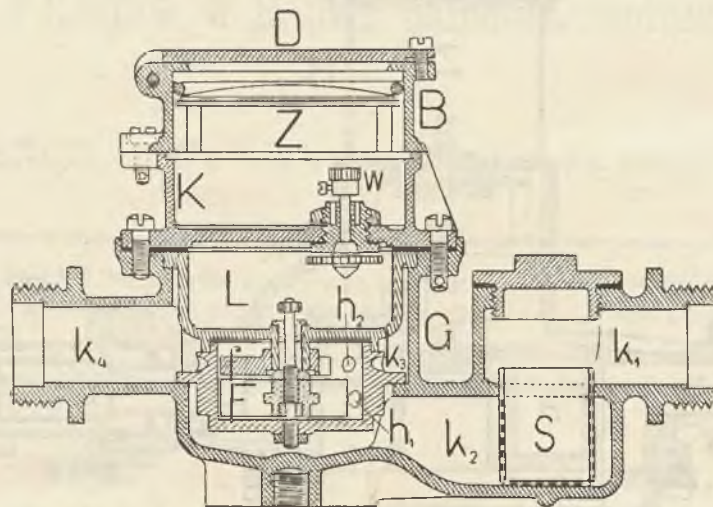
Wiedeń, dnia 13. lipca 1907.

C. k. główna Komisya miar i wag:
Lang wlr.

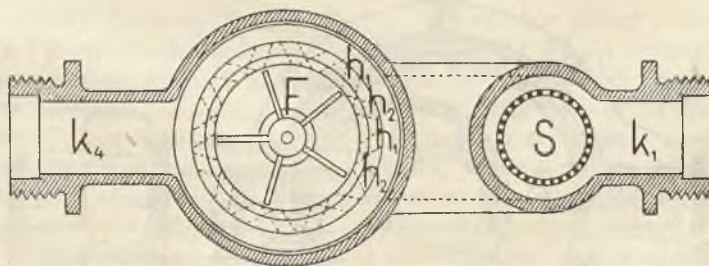
Wodomierz typu XLIII.

(przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę „Danubia“, akcyjną spółkę wyrobu przyrządów gazowych, świetlnych i mierniczych, Wiedeń).

Ryc. 1.

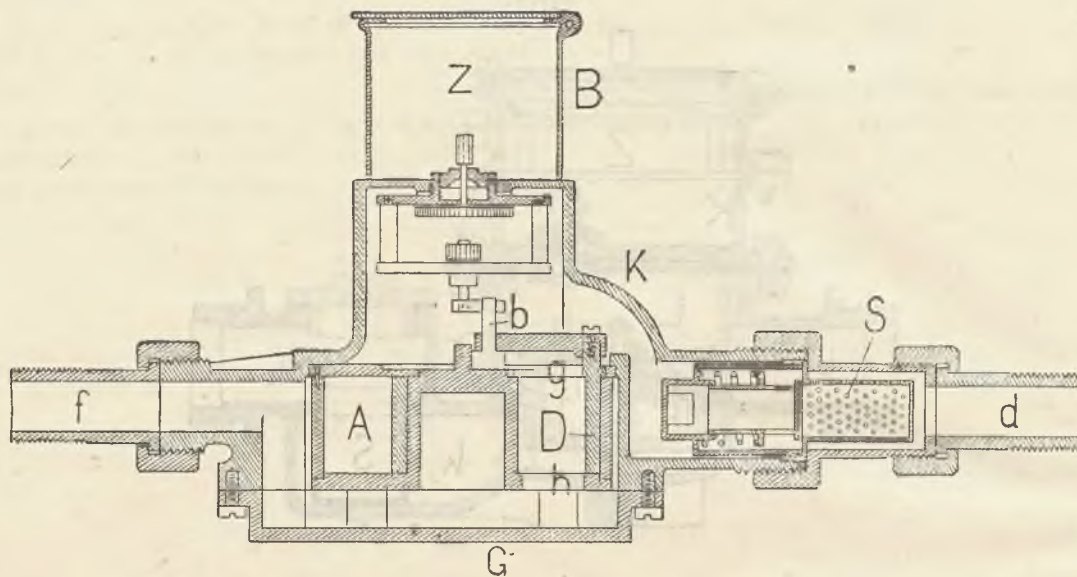
Ryc. 2.

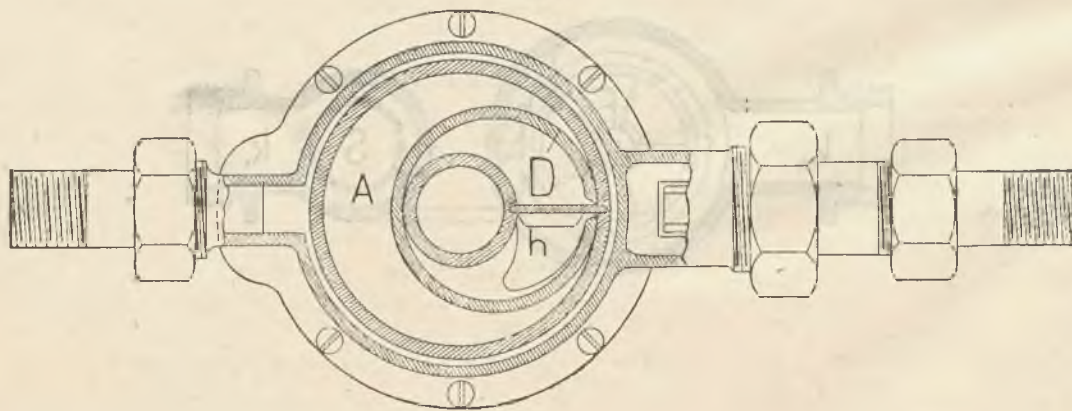
Wodomierz typu XLIV.

(przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę: Compagnia An. Continentale J. Brunt & Co., Medyolan).

Ryc. 1.

Ryc. 2.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCII. — Wydana i rozesłana dnia 24. sierpnia 1907.

Treść: (M 206 i 207.) 206. Rozporządzenie, dotyczące uzupełnienia przepisów o służbie wojskowej, część III. — 207. Rozporządzenie, dotyczące przyłączenia gminy Pernsztyń do okręgu sądu powiatowego Tysznów. — Sprostowanie.

206.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 1. sierpnia 1907,

dotyczące uzupełnienia przepisów o służbie wojskowej, część III.

Ministerstwo obrony krajowej postanowiło w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny uzupełnić postanowienie §u 30:2 przepisów o służbie wojskowej, część III., obwieszczone rozporządzeniem z dnia 5. czerwca 1903, Dz. u. p. Nr. 132., w tym kierunku, iż w razie częściowego uruchomienia ci żołnierze nieczynni, którzy pozostają na parowcach handlowych, stanowiących własność prywatną a potrzebnych dla celów wojskowych, zawiadomieni będą o swoim powołaniu przez komisye osobno do tego umocowane.

Również uzupełnia się postanowienie §u 30:3 przepisów o służbie wojskowej, część III., w tym kierunku, iż przewidziane tamże powołanie żołnierzy nieczynnych może być uskutecznione także za pomocą ogłoszeń, które publicznie będą obwieszczone.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu ogłoszenia.

Latscher wlr.

207.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. sierpnia 1907,

dotyczące przyłączenia gminy Pernsztyń do okręgu sądu powiatowego Tysznów.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59., i ustawy z dnia 26. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 62., wydziela się gminę Pernsztyń z okręgu sądowego Bystrzyca, okrąg sądu obwodowego w Iglawie, powiat polityczny Nowe Miasto, i przyłącza się ją do okręgu sądowego Tysznów, okrąg sądu krajowego w Bernie, powiat polityczny Tysznów.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. października 1907.

Klein wlr.

Sprostowanie.

W obwieszczeniu Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. lipca 1907, ogłoszonym w LXXX. części Dziennika ustaw państwa w dniu 31. lipca 1907 a odnoszącym się do utworzenia starostwa powiatowego w Eferding, słowo „Efferding“ w wierszu 4., 12., 15. i 16. ma brzmieć właściwie „Eferding“, a słowo „Waitzenkirchen“ w wierszu 15. właściwie „Waizenkirchen“.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

IN THE YEAR 1649

BY JOHN BURNET

IN TWO VOLUMES

LONDON: Printed by J. Sturges, at the Black-Swan in St. Dunstons Church-yard, 1724

Price 1s. 6d.

By the Author's Order

Printed by J. Sturges

at the Black-Swan in St. Dunstons Church-yard

1724

Printed by J. Sturges

at the Black-Swan in St. Dunstons Church-yard

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCIII. — Wydana i rozesłana dnia 29. sierpnia 1907.

Treść: № 208. Patent cesarski, dotyczący się zwołania sejmów Dalmacyi i Austrii poniżej Anizy.

208.

Patent cesarski z dnia 27. sierpnia 1907,

tyczący się zwołania sejmów Dalmacyi i Austrii
poniżej Anizy.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeniński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryuński, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu,

Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryjeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm krajowy królestwa dalmatyńskiego zwołuje się na dzień 9. września 1907. do miejsca zebrania ustawą wyznaczonego.

Sejm krajowy arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy, odroczony na zasadzie Naszego postanowienia, zwołuje się w celu podjęcia czynności na dzień 9. września 1907. do miejsca zebrania ustawą wyznaczonego.

Dan w Bad Ischl dnia 27. sierpnia tysiąc dziewięćsetnego siódmego, Naszego panowania pięćdziesiątego dziewiątego roku.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Auersperg wkr.

Marchet wkr.

Dzieduszycki wkr.

Prade wkr.

Klein wkr.

Bienert wkr.

Fort wkr.

Derschatta wkr.

Pacák wkr.

Latscher wkr.

Pracownik państwowy

Pracownik państwowy w Państwie polskim

Pracownik państwowy w Państwie polskim

Pracownik państwowy w Państwie polskim

Pracownik państwowy w Państwie polskim

Pracownik państwowy w Państwie polskim

Pracownik państwowy w Państwie polskim

Pracownik państwowy w Państwie polskim

Pracownik państwowy w Państwie polskim

Pracownik państwowy w Państwie polskim

Pracownik państwowy w Państwie polskim

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCIV. — Wydana i rozesłana dnia 31. sierpnia 1907.

Treść: *M* 209. Rozporządzenie, którem ogłasza się Porządek czynności dla c. k. Trybunału administracyjnego.

209.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 22. sierpnia 1907,

k którem ogłasza się Porządek czynności dla c. k. Trybunału administracyjnego.

Zamieszczony poniżej Porządek czynności Trybunału administracyjnego, na mocy § 46., ustępu 2., ustawy z dnia 22. października 1875. Dz. u. p. Nr. 36 z roku 1876, przez tenże c. k. Trybunał administracyjny ułożony a Najwyższem postanowieniem z dnia 17. sierpnia 1907 zatwierdzony, nabiera z dniem 30. po ogłoszeniu mocy obowiązującej w miejsce Porządku czynności z dnia 5. sierpnia 1876.

Porządek czynności

dla

c. k. Trybunału administracyjnego.

Kierownictwo naczelne.

§ 1.

Czynnościami Trybunału administracyjnego kieruje i nadzór nad ich sprawowaniem wykonują prezydent.

Gdzie w tym Porządku czynności mowa jest o prezydencie, rozumieć należy pierwszego prezydenta, gdy ten jest przeszkodzony, drugiego prezydenta, zaś w razie gdy obaj są przeszkodzeni, jako zastępcę najstarszego stopniem członka Trybunału (§ 10. ustawy i punkt 1. rozporządzenia o wewnętrznem urządzeniu Trybunału administracyjnego).

Skład senatów.

§ 2.

Senaty stałe (skarbowe) dla spraw dotyczących się podatków i opłat stosownie do § 13. ustawy zaprowadzić się mające, utworzone będą z członków, których prezydent stałe do tego wyznaczy.

Utworzenie innych senatów zostawia się uznaniu Prezydenta w granicach przepisów ustawy i Porządku czynności.

§ 3.

Przewodnictwo na pełnych posiedzeniach i we wszystkich senatach może prezydent objąć sam lub powierzyć innemu członkowi Trybunału.

Przewodnictwo w plenum skarbowem lub w senacie skarbowym poruczyć można tylko członkowi senatów skarbowych.

Przy zdawaniu przewodnictwa na Radcę, uwzględniać należy o ile możności stosunek stopnia.

Nie należy nigdy ustanawiać przewodniczącym członka, któryby był rangą młodszy od jednego z głosujących.

§ 4.

Każdy do rozstrzygania a w szczególności do wydania orzeczenia stosownie do § 36. ustawy powołany senat, złożony być powinien z sześciu radców i przewodniczącego, jeżeli prawdopodobnie będzie miał orzekać co do ważności rozporządzenia w sposób obowiązujący ogłoszonego, na co względzić powinien prezydent i ten senat, który wydać ma uchwałę stosownie do §§ 32., 34., 35. tego Porządku czynności (§ 40.).

Zgromadzenia pełne.**§ 5.**

Zgromadzenia pełne Trybunału administracyjnego (§ 13. ustawy) zwołuje prezydent; odbywają się zaś podług następujących postanowień:

Składają się one pod przewodnictwem prezydenta lub wyznaczonego przez tegoż członka Trybunału (§ 3.) albo

1. z członków senatu zawodowego (§ 7., plenium zawodowe);

2. z członków stałych senatów skarbowych (plenium skarbowe) albo

3. z tych członków Trybunału, którzy nie pełnią wyłącznie funkcji przewodniczących lub referentów w sprawach skarbowo-prawnych (plenium administracyjne), lub też w końcu

4. ze wszystkich członków Trybunału (plenissimum).

§ 6.

Z wyjątkiem przypadku § 12., ustępu 1., zgromadzenia pełne wydawać mają orzeczenia tylko w kwestiach prawnych, sformułowanych abstrakcyjnie.

§ 7.

Z członków Trybunału tworzy się — z uwzględnieniem § 13., ustępu 2., ustawy — senaty zawodowe i to podług tych dziedzin prawa, w których głównie są zajęci (punkt 2. rozporządzenia o wewnętrznem urządzeniu Trybunału administracyjnego oraz §§ 2. i 3. niniejszego Porządku czynności).

Każdy senat zawodowy liczy dwunastu członków, z których połowa przynajmniej musi mieć kwalifikację do urzędu sędziowskiego. Dla każdego senatu zawodowego ustanowić należy dla zastępstwa przyszłych członków trzech zastępców.

Poszczególne senaty zawodowe tworzy prezydent z początkiem każdego roku kalendarzowego, oznaczając zarazem sprawy do nich należące, jakoteż wyznacza na przeciąg roku członków i ich zastępców.

§ 8.

Plenium zawodowe zwołać należy:

1. jeżeli dla zabezpieczenia jednolitości w wydawaniu orzeczeń, tudzież dla uniknięcia sprzeczności, prezydent z inicjatywy własnej lub na wniosek przewodniczącego senatu uzna za potrzebne spowodować zasadniczą uchwałę właściwego senatu zawodowego;

2. jeżeli zwołanie uzna za potrzebne senat lub jego przewodniczący z powodu, że zdanie o jakiejś kwestyi prawnej, podzielane przez większość, sprze-

ciwia się zapatrywaniu, któremu Trybunał administracyjny w swem ostatniem orzeczeniu dał wyraz;

3. jeżeli większość członków⁷ właściwego oddziału Trybunału (§ 5., l. 2. i 3. tudzież § 10.) przedłoży prezydentowi na piśmie wniosek tego rodzaju.

Gdyby powód do zwołania plenum zawodowego dała narada (ustęp 1., l. 1. lub 2.), natenczas należy ją odroczyć i ogólną kwestyę prawną sformułować; jeżeli prezydent sam nie przewodniczy, zda mu z tego sprawę natychmiast przewodniczący senatu.

§ 9.

W pełnem posiedzeniu zawodowem brać mają udział w obradach i powzięciu uchwały wszyscy członkowie właściwego senatu zawodowego w liczbie dwunastu. Braki w komplecie uzupełnić należy przez dobrane zastępców, mając na względzie ustęp 2. § 7.

Gdyby powodem zwołania plenum zawodowego była narada senatu nad jakąś poszczególną sprawą sporną (§ 8., ustęp ostatni), natenczas w naradzie i w powzięciu uchwały mają brać udział wszyscy członkowie tego senatu, nie wyłączając przewodniczącego.

Gdyby wskutek włączenia tego senatu liczba wotantów okazała się większą niż dwanaście, należy z uwzględnieniem ustępu 2. § 7. wyłączyć losowaniem tyln członków, by pozostało dwunastu głosujących.

Wylosowanymi być nie mogą: drugi prezydent, prezydenci senatów, referent i spółreferent, tudzież członkowie tego senatu, którego obrady dały powód do zwołania plenum.

Wylosowanie przedsiębrać może przewodniczący także jeszcze przed zebraniem się posiedzenia w obecności protokolanta, na co spisze się protokół.

§ 10.

Pod warunkiem dopełnienia przepisów § 8., l. 1., 2. i 3. zwołać należy plenium właściwego oddziału (plenium administracyjne lub plenium skarbowe), jeżeli co do kwestyi prawnej, która ma być rozstrzygniętą, powziętą już została uchwała przez pełne zgromadzenie, zwołane w myśl Porządku czynności z dnia 5. sierpnia 1876, Dz. u. p. Nr. 94., względnie przez plenium zawodowe lub też plenium oddziału.

Postanowienie ostatniego ustępu § 8. znajdzie analogiczne zastosowanie.

§ 11.

W plenium oddziału liczba głosujących musi być parzysta i składać się z połowy przynajmniej

członków, posiadających kwalifikację do urzędu sędziowskiego.

O ileby tego zachodziła potrzeba dla przywrócenia tego stosunku w tym lub innym kierunku, odbędzie się losowanie.

Postanowienie § 9., ustępu 4., znajdzie zastosowanie także i w tym przypadku.

§ 12.

Pełnemu zgromadzeniu wszystkich członków Trybunału (plenissimum) przysługuje:

1. wydanie uchwał co do zmian Porządku czynności (§ 46. ustawy);

2. jeżeli dla zapewnienia jednolitości orzeczeń lub celem uniknięcia niejednolitego postępowania prezydent uzna za potrzebne zwołać plenissimum,

a) uchwały co do tych kwestyi stosowania ustawy z dnia 22. października 1875. które dotyczą agend obydwu oddziałów Trybunału, jakoteż kwestyi stosowania Porządku czynności;

b) uchwały co do kwestyi prawnych, mających znaczenie dla jurysdykcji obu oddziałów Trybunału.

§ 11. znajdzie zastosowanie także i w tym przypadku. Gdyby jednak przedmiotem uchwały była zmiana Porządku czynności (ustęp 1., l. 1.) w takim razie wylosowani są tylko od głosowania wykluczeni.

§ 13.

Pytania, zgromadzeniom pełnym (§ 5.) do powzięcia uchwały przydzielone, układa wnioskodawca na piśmie i oddaje prezydentowi.

Prezydent wyznacza (§ 3.) przewodniczącego pełnego zgromadzenia oraz z pomiędzy członków tegoż referenta i spółreferenta.

§ 14.

Wnioski referenta i spółreferenta mają być pisemnie sformułowane, pomnożone i na odpowiedni czas przed posiedzeniem wszystkim członkom pełnego zgromadzenia zakomunikowane. Ewentualne przeciwnie wnioski mogą być także przed posiedzeniem na piśmie przewodniczącemu oddane.

§ 15.

Wszystkie wnioski dla zgromadzeń pełnych należy układać w ten sposób, by głosować można było nad nimi przez tak lub nie.

§ 16.

Uchwały plenum wciągać należy do zbioru orzeczeń Trybunału administracyjnego a nadto można je ogłaszać w pismach zawodowych.

Obrady i głosowanie.

§ 17.

Przy obradach tak zgromadzeń pełnych jak i senatów winien najpierw — o ile to okaże się potrzebnem — referent przedstawić stan rzeczy i postawić wniosek.

Jeżeli ustanowiony jest spółreferent, w takim razie na bezpośrednio po referencie swoje zdanie objawić.

Referent i spółreferent mają dokładnie poinformować zgromadzenie radców o stanie jurysdykcji Trybunału.

Następnie otwiera przewodniczący debatę i udziela głosu głosującym w tym porządku, w jakim się zgłaszają. Przewodniczący może brać udział w debacie.

Wnioski stawiać i uzasadniać należy podczas debaty.

Jeżeli nikt nie żąda głosu lub też gdy debata się skończyła, przewodniczący zarządzi głosowanie.

§ 18.

Pytania, które mają być poddane pod głosowanie, i porządek, w jakim się ma głosować, ustala przewodniczący.

Jednakże na wniosek każdego z głosujących może i pod tym względem zgromadzenie radców powziąć uchwałę.

Głosujący winni oddawać swoje głosy według stopnia służbowego i to poczynawszy od najstarszego.

Głosowanie odbywa się bez podawania motywów.

§ 19.

Uchwały zapadają bezwzględną większością głosów (§ 37. ustawy).

Jeżeli z kilku zdań jedno przynajmniej ma połowę wszystkich głosów za sobą, w takim razie przewodniczący jest obowiązany, także swój głos oddać.

Jeżeli w tym przypadku oświadczy się za wnioskiem, mającym już połowę głosów za sobą, w takim razie wniosek ten jest uchwalony.

Gdyby w przypadkach §§ 40. i 41. ustawy lub też w innym przypadku polegała różnica pomiędzy dwoma jednakową ilość głosów za sobą mającymi wnioskami tylko w stosunku wielkości, natenczas przewodniczący może oświadczyć się za średnią wielkością.

Przewodniczący, nawet w tym przypadku, gdy nie jest obowiązany do głosowania, ma prawo, po zapadnięciu uchwały, swoje zdanie podać do protokołu.

§ 20.

Gdyby żaden z wniosków nie otrzymał bezwzględnej większości głosów, należy przedsiębrać ponowne głosowanie, przy którym rozłoży się — w razie potrzeby — postawione wnioski na kilka osobnych pytań.

§ 21.

Uchwałę co do jednego punktu powziętą należy wziąć za podstawę narady i uchwały co do wszystkich następnych punktów w ten sposób, że i ci głosujący, którzy nie godzili się na poprzedzającą uchwałę, przyjmując ją mają za obowiązującą podstawę i z tem uwzględnieniem przy głosowaniu nad dalszymi punktami głosy swe oddawać.

§ 22.

Gdyby powstała różnica zdań co do sposobu liczenia głosów, rozstrzyga o tem senat (§ 18., ustęp 2.).

§ 23.

W ten sam sposób (§ 17. do § 22.) postępować należy przy ustaleniu uzasadnienia.

§ 24.

Gdyby głosujący chciał odwołać swój głos już oddany, winien to oświadczyć przed zamknięciem posiedzenia. Jeżeliby wskutek tego stosunek głosów zmienił się tak, że powzięta uchwała nie miałaby już bezwzględnej większości głosów za sobą, natenczas przedsiębrać należy ponowne głosowanie. W tym przypadku może być także debata na nowo otwarta.

Protokół z obrad.

§ 25.

Wynik głosowania winien protokolant wciągnąć do osobnego protokołu lub spisać go na referacie.

Zapisek ten, oprócz daty obrad i wymienienia obecnych, zawierać ma wyczerpujące przedstawienie postępowania przy głosowaniu.

Wszystkie wnioski z istotnem umotywowaniem mają być w skróceniu podane, a głosujący, którzy za temi wnioskami swoje głosy oddali, wymienieni.

Każdemu głosującemu wolno spisać powody swego zapatrywania; pismo to należy załączyć do protokołu z obrad.

Przewodniczący winien zapiski protokolanta sprawdzić i po zarządzeniem w razie potrzeby sprostowaniu podpisem swoim potwierdzić.

Uchwały bez posiedzenia.

§ 26.

Głosowanie może być zarządzone także bez posiedzenia drogą pisemną, mianowicie wtedy, gdy chodzi o zarządzenia przygotowawcze i rozstrzygnięcia incydentalne (§ 13., ustęp 4. ustawy). Ale jeżeli dwaj głosujący radcy różnić się będą w zdaniu, należy w każdym razie zwołać posiedzenie.

Sprawy (akta), których załatwienie nie ma żadnego wpływu na prawa interesowanych a narady pod tym względem ani w ustawie, ani też w Porządku czynności nie są przepisane, mogą być jeżeli prezydent z wnioskiem referenta się zgadza, załatwione bez obrad (current).

Wygotowania.

§ 27.

Wygotowanie uchwały, zredagowane być powinno zwyczajnie przez referenta, a jeżeli w sprawie głównej lub co do istotnego uzasadnienia wydana została uchwała przeciwna jego zdaniu, przez tego z głosujących, którego wniosek został uchwalony.

Obowiązkiem jest przewodniczącego zbadać, czy układ załatwienia zgadza się z uchwałą.

Wszystkie pisemne koncepty załatwienia, nie wyłączając tych, które nie zostały przyjęte, mają pozostać przy akcie.

Wdrożenie postępowania.

§ 28.

Czy postępowanie wstępne ma być wdrożone, rozstrzygać należy drogą regularnej uchwały Trybunału (§ 13., ustęp 1. ustawy), jeżeli zachodzi wątpliwość co do właściwości Trybunału administracyjnego, legitymacji strony wnoszącej zażalenie, lub też co do zarzutu sprawy już rozstrzygniętej. Tak samo postąpić należy, gdy zażalenie stosownie do § 21., ustępu 2. ustawy ma być zwrócone do poprawienia lub stosownie do § 23., ustępu 1. ustawy natychmiast odesłane do rozprawy.

Zresztą postępować należy przy rozpoczynaniu postępowania wstępnego z reguły podług § 26., ustępu 1. tego Porządku czynności.

§ 29.

Przy wydawaniu uchwały w sprawie rozpoczęcia postępowania wstępnego należy ze względu na § 18., ustęp 1. ustawy osobno nad tem głosować, czy ustawowy warunek dokładnego oznaczenia zaczepionego rozstrzygnięcia lub zarządzenia, jak i poszczególnych punktów zażalenia został dopełniony, jeżeli

1. zaczepione rozstrzygnięcie lub zarządzenie nie zostało w oryginale lub odpisie przedłożone a zażalenie samo nie podaje treści rozporządzającej (dyspozytywnej) rozstrzygnięcia lub zarządzenia i nie oznacza go w sposób, któryby wykluczał zamianę, albo

2. jeżeli z zażalenia nie można jasno powziąć, o ile rozstrzygnięcie jest zaczepione i w czem dopatrywane jest naruszenie prawa, jakoteż błędne zastosowanie prawa w osądzeniu sprawy (§ 2. ustawy), lub też

3. jeżeli w zażaleniu wniesionem przeciw wadliwemu postępowaniu nie jest podane, do czego się odnosi twierdzenie o niezgodności z aktami lub o niedokładności stwierdzonej istoty czynu, albo też wskutek jakiego czynu procesowego, względnie zaniechania, i wbrew jakiej ustawie lub zasadzie postępowania istotne formy postępowania administracyjnego pozostały nieuwzględnione, względnie zostały naruszone.

§ 30.

Gdy zażalenie jako nieodpowiadające warunkom § 18., ustępu 1., zostanie w myśl § 21., ustępu 2. ustawy zwrócone do uzupełnienia braków, należy pouczyć żalącego się, by zwrócone zażalenie ponownie przedłożył i w tym razie, gdy poprawka osobnem pismem wniesioną zostanie.

Zastanowienie postępowania.

§ 31.

Gdy po wdrożeniu postępowania zażalenie zostanie cofnięte, należy uchwałą postępowanie zastanowić.

Zażalenia, cofnięte przed wdrożeniem postępowania wstępnego, należy zwrócić, stosując się do § 26., ustępu 1.

Gdyby zlecenie usunięcia braków, z którym zwraca się zażalenie (§ 21., ustęp 2. ustawy) nie zostało spełnione, należy orzec uchwałą, że postępowanie nie ma miejsca.

Prośbie o zawieszenie postępowania i to gdy wykazaniem jest, że inne strony sporne godzą się na to, należy również, z reguły — stosując postanowienie § 26., ustępu 1. — uczynić zadość z tym dodatkiem, że postępowanie prowadzić się będzie dalej dopiero na prośbę jednej ze stron spornych (§ 5., ustęp 1. ustawy).

O wszystkich załatwieniach po myśli tego paragrafu uwiadamiać należy tak zaskarżoną władzę jak i postępowaniu poddaną spółoskarżoną lub spółinteresowaną stronę.

Odrzucenie z dopuszczalnością sprzeciwu.

§ 32.

Odrzucenie zażalenia na zasadzie § 22. ustawy winno poprzedzić wdrożenie postępowania wstępnego i zażądanie aktów administracyjnych.

Wskutek sprzeciwu (§ 22., ustęp 3. ustawy) zarządza się publiczną ustną rozprawę z reguły zapomocą pisemnego głosowania (§ 26., ustęp 1.).

Dla rozprawy wyznaczyć należy spółreferenta.

Zniesienie po myśli § 6. ustawy.

§ 33.

Jeżeli niedokładność postępowania przedstawia się jako następstwo błędnego zapatywania prawnego, któremu władza w rzeczy głównej nadała ważność, należy zaczepione rozstrzygnięcie znieść po myśli § 7., nie zaś podług § 6. ustawy.

Odesłanie do publicznej, ustnej rozprawy.

§ 34.

O zamknięciu pisemnego postępowania wstępnego i odesłaniu sprawy spornej do publicznej ustnej rozprawy (§§ 28. i 23., ustęp 1. ustawy), z wyjątkiem przypadku unormowanego w § 32., ustępie 2. tego Porządku czynności, orzeka się uchwałą senatu na propozycję referenta.

We wszystkich przypadkach odesłania do publicznej, ustnej rozprawy osobną uchwałą postanowić należy, czy strony spółinteresowane mają być zawezwane.

§ 35.

Gdy zażalenie stosownie do § 23., ustępu 1. ustawy odsyła się natychmiast do rozprawy, należy w rezolucyi podać do wiadomości, że nie żąda się aktów (§ 28., ustęp 2. ustawy).

§ 36.

Akta wraz z przygotowanym na rozprawę elaboratem winien referent przez protokolanta przedłożyć na trzy dni przed rozprawą przewodniczącemu.

Publiczna, ustna rozprawa.

§ 37.

Adwokaci, stawający jako zastępcy stron, jakoteż pełnomocnicy władz, korporacji i gmin (§ 31. ustawy) udowodnić powinni należycie uprawnienie swoje do zastępstwa.

§ 38.

Na rozprawie ustnej odczytuje najprzód referent swoją relację ułożoną na piśmie.

W tejże podaje się obraz istotnego stanu rzeczy, przytoczone powody zażalenia, jakoteż ewentualne wywody odporne pozwanych władz i stron, natomiast nie wyjawia się wcale zdania, jak rzecz należałoby rozstrzygnąć.

Jeżeli rozprawa odbywa się nad sprzeciwem (§ 32., ustęp 2.), nie należy zaznajać ani z treścią rezolucji oddalającej, przeciw której wniesiony został sprzeciw, ani też z treścią sprzeciwu.

Po przedstawieniu sprawy udziela się głosu żalącemu się, potem zastępcy władzy pozwanej a po nim osobom współinteresowanym, jeżeli są. W ten sam sposób dopuszczać się będzie według potrzeby strony sporne do dalszego oświadczenia się.

§ 39.

Interesowanym wolno dla zabezpieczenia praw swoich żądać, aby poszczególne punkty ustalone zostały w protokole rozprawy (§ 42., ustęp 1. ustawy).

Na żądanie osoby interesowanej przewodniczący zarządzić ma natychmiast odczytanie poszczególnych ustępów protokołu, gdy chodzi o ustalenie układu słownego.

§ 40.

Jeżeli na rozprawie ustnej pokaże się, że trzeba będzie rozstrzygnąć o ważności jakiego rozporządzenia a senat nie składa się z sześciu radców i przewodniczącego, należy wyznaczyć nową rozprawę przed wzmocnionym senatem.

Nowa rozprawa odbyć się ma także i wtedy, gdy na obradzie, która nastąpi po rozprawie ustnej (§ 36. ustawy), poruszona będzie kwestya ważności jakiego rozporządzenia i wskutek tego senat rozprawy uchwali ponowienie rozprawy przed wzmocnionym senatem.

§ 41.

Przewodniczący sprawuje władzę policyjną na posiedzeniu. On winien wzywać do porządku osoby, które nieodpowiedniem zachowaniem się przeszkadzają w rozprawie, jakoteż wydawać zarządzenia potrzebne do utrzymania porządku.

Objawy zadowolenia lub niezadowolnienia nie są dozwolone.

Kto, pomimo upomnienia, winnym się staje zakłócenia rozprawy, może być z rozprawy usunięty. Usunięcie osoby interesowanej w rozprawie zarządzić można dopiero po poprzednim zagrożeniu, że rozprawa w jej nieobecności zostanie przeprowadzoną.

Jeżeli zakłócenia rozprawy, nieprzyzwoitości lub obrazy dopuści się zastępca, winien mu to przewodniczący zganić. Gdyby zastępca zachował się dalej nieodpowiednio, względnie opierał się zarządzeniom wydanym w celu utrzymania porządku

i spokoju, można mu uchwałą senatu odebrać głos a stronę wezwać, by sobie innego zastępcę wybrała. Jeżeli zastępcą jest adwokat, można nadto sprawę oddać właściwej władzy dyscyplinarnej.

§ 42.

Nad orzeczeniem, wydać się mającem na podstawie rozprawy ustnej, naradzać się i takowe uchwalić mogą tylko ci członkowie Trybunału, którzy byli obecni na całej rozprawie ustnej.

Zresztą obowiązują zarządzenia §§ 17. do 25.

§ 43.

Jeżeli podczas obrad pokaże się, że w powodach rozstrzygnięcia uwzględnić trzeba będzie fakta, które ani nie były na rozprawie przedmiotem przedstawienia referenta (§ 38., ustęp 1.) ani też przedmiotem ustalenia z aktów, natenczas należy na rozprawie na nowo otwartej (§ 38., ustęp 4.) przedsiębrać potrzebne ustalenia.

Wygotowanie orzeczenia.

§ 44.

Przedstawiając istotę czynu należy ograniczyć powody rozstrzygnięcia do podania okoliczności wpływających na rozstrzygnięcie, nadto w powodach tych zaznaczyć zapatrywanie prawne Trybunału jak i ustawowe uzasadnienie tegoż.

Gdyby rozstrzygnięcie opierało się na zapatrywaniu prawnem, które już w dawniejszem orzeczeniu dokładnie było umotywowane, natenczas można zaniechać powtórzenia tego uzasadnienia i odesłać do powodów rozstrzygnięcia dawniejszego orzeczenia. Na żądanie strony jednak należy jej powołane uzasadnienie podać na piśmie do wiadomości. Termin tego żądania oznacza się na dni najpóźniej czternaście po doręczeniu orzeczenia.

Zresztą stosować się będzie postanowienia § 27.

Koszta postępowania.

§ 45.

Postanowienie § 40. ustawy, dotyczące się przyznania kosztów przeciw oddalonemu żalącemu się, znaleźć zastosowanie także i wtedy, gdy orzeczenie, odrzucające zażalenie, wydane zostało na zasadzie § 28., ustępu 4. ustawy bez publicznej, ustnej rozprawy.

Sprostowania.**§ 46.**

Gdyby przy wygotowaniu uchwał lub orzeczeń wkładły się błędy pisarskie, pomyłki w rachunku lub inne jakie widoczne niedokładności, natenczas na wniosek strony lub z urzędu należy zażądać zwrotu doręczonych stronom spornym egzemplarzy i na mocy uchwały sądu sprostować je osobnym dodatkiem. W razie, jeżeli zażądane egzemplarze nie zostaną przedłożone, sprostowanie przeprowadzone zostanie w taki sam sposób na duplikacie wygotowania.

Ewidencya orzeczeń.**§ 47.**

Celem zapewnienia jednolitości w wydawaniu orzeczeń oraz wykonania zarządzeń §§ 5. do 15. należy zapytywania prawne, wyrażone w pełnych uchwałach i orzeczeniach Trybunału, utrzymywać w ewidencji w ten sposób, by każdy członek Trybunału każdego czasu mógł się natychmiast pod tym względem poinformować.

Przy każdej uchwale Trybunału (orzeczeniu lub rezolucyi), której przedmiotem jest kwestya prawna, winien bezpośrednio po zamknięciu obrad referent, względnie kontrawotant (§ 27.) podniesione do znaczenia ważności zasady prawne z dokładnem oznaczeniem materii prawnych i podziałów, do których w założyć się mającym zbiorze zasadę prawną ma się wdzielić, za zgodą senatu sformułować i oddać natychmiast protokolantowi.

Wszelkie inne potrzebne postanowienia ma wydawać prezydent.

Stosunki na zewnątrz.**§ 48.**

Pod względem stosunków Trybunału administracyjnego z władzami i stronami, o ile osobne postanowienia nie istnieją, znajdą analogiczne zastosowanie zarządzenia ustawowe obowiązujące dla sądów zwyczajnych.

Doręczenia.**§ 49.**

Gdyby doręczenie załączemu się lub pełnomocnikowi jego było z jakiegokolwiek powodu niemożliwe, doręczać się będzie wszelkie załatwienia adwokatowi, który zażalenie wygotował.

Gdyby nie można było doręczyć wygotowania uchwały, na mocy której spółinteresowany bez

względem, czy jest spółpozwany lub nie (§§ 19. i 27. ustawy), ma być do postępowania przed Trybunałem administracyjnym pociągnięty lub też zawezwany do publicznej, ustnej rozprawy, należy, o ile to możliwe, przeszkody pod tym względem z urzędu usunąć; w szczególności próbować należy doręczenia przez władzę administracyjną.

Prawo ubóstwa.**§ 50.**

Podania o przyznanie ulg z tytułu ubóstwa (§ 63. procedury cywilnej) załatwiać należy, o ile zawierają prośbę o uwolnienie od stempla i należitości, po myśli postanowień § 65., ustępu 2., 3. i 4. procedury cywilnej, o ile zaś zawarta w nich jest prośba o zastępcę ubogiego, odesłać do § 16. regulaminu dla adwokatów.

Postanowienia końcowe.**§ 51.**

Zastrzega się Trybunałowi administracyjnemu prawo proponowania zmian tego Porządku czynności. Wnioski takie po powzięciu uchwały pełnego zgromadzenia przedkłada Rada Ministrów Cesarzowi do zatwierdzenia (§ 46. ustawy i § 12., ustęp 1. Porządku czynności).

§ 52.

Gdzie w niniejszym Porządku czynności powołana jest ustawa bez bliższego oznaczenia, należy pod nią rozumieć ustawę z dnia 22. października 1875, Dz. u. p. Nr. 36. z r. 1876, dotycząca ustanowienia Trybunału administracyjnego, wraz z ustawami dodatkowymi.

§ 53.

Niniejszy Porządek czynności nabiera mocy obowiązującej z dniem 30. po jego ogłoszeniu. Równocześnie traci ważność Porządek czynności ogłoszony rozporządzeniem całego Ministerstwa z dnia 5. sierpnia 1876., Dz. u. p. Nr. 94.

Beck wlr.**Korytowski wlr.****Auersperg wlr.****Marchet wlr.****Dzieduszycki wlr.****Prade wlr.****Klein wlr.****Biennerth wlr.****Fort wlr.****Derschatta wlr.****Pacák wlr.****Latscher wlr.**

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCV. — Wydana i rozesłana dnia 31. sierpnia 1907.

Treść: *M* 210. Ustawa, o kupczeniu winem, moszczem winnym i zacierem winnym.

210.**Ustawa z dnia 12. kwietnia 1907****o kupczeniu winem, moszczem winnym i zacierem winnym.**

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Kupczenie winem, moszczem winnym i zacierem winnym podlega postanowieniom ustawy z dnia 16. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 89, z r. 1897, o kupczeniu środkami spożywczymi i niektórymi przedmiotami użytkowymi (ustawa dotycząca środków spożywczych), jakoteż następującym przepisom.

§ 2.

Pod winem rozumie się napój, sporządzony drogą wysokokowej fermentacji moszczu winnego lub pogniecionych (utłuczonych) świeżych winogron (zacier winny). Moszczem winnym zwie się płyn uzyskany z świeżych winogron.

Za wino po myśli ustawy niniejszej nie należy uważać wina owocowego, wina z jagód i słodowego, jakoteż miodu do picia. Tak samo nie podlegają postanowieniom tej ustawy wytwory farmaceutyczne, uznane przez Ministerstwo spraw wewnętrznych jako najwyższą władzę sanitarną za wina lecznicze.

§ 3.

Za fałszowanie wina lub moszczu winnego nie uważa się:

- a) sposobów postępowania uznanych w racjonalnej gospodarce piwnicznej — nie wyłączając postępowania dla nadania moszczom i winom trwałości, jakoteż naprawiania chorych moszczów i win — i to nawet w tym razie, gdy przy zastosowaniu ich dostaną się do wina lub moszczu winnego w nieznacznej ilości nieszkodliwe zdrowiu środki albo alkohol w nie większej jednak ilości jak jeden procent objętości; należy tu przedewszystkiem czyszczenie (klarowanie) działającymi mechanicznie środkami klarującymi, następnie siarkowanie, poddawanie ponownej fermentacji, odświeżanie zapomocą kwasu węglowego i odbarwianie zapomocą oczyszczonego węgla zwierzęcego lub roślinnego;
- b) mieszania (łączenia) wina z winem jak i z moszczem winnym;
- c) wydzielania kwasu zapomocą czystego, osiadłego węglanu wapniowego;
- d) przy naprawianiu chorych win i moszczów winnych dodatku kwasu winnego w ilości co najwyżej 1 grama na litr i siarczynu sodowego obojętnego w ilości maksymalnej 5 gramów na jeden hektolitr;
- e) barwienia wina na nowo zapomocą świeżych wytlóczyn wina czerwonego lub przez dodanie karmelu.

Rząd ma prawo, po wysłuchaniu zawodowych korporacji (stowarzyszeń uprawy wina lub rolniczych, spółek piwniczych itd.) dopuścić drogą rozporządzenia także inne sposoby postępowania i pozwolić na inne dodatki jak i zmienić granice ilości podane w punkcie d.

Rozporządzenie niniejsze jak i każdą jego zmianę należy po ich wydaniu podać do wiadomości Rady państwa.

§ 4.

Postanowienia § 3. tej ustawy znajdują zastosowanie także do win zaprawionych, to jest win słodkich (deserowych) i musujących, jak i do win ze sztuczną wonią i sztucznym smakiem.

Nadto przy wyrobie win słodkich (deserowych) dozwolone jest użycie technicznie czystego cukru trzcinowego i burakowego (cukru konsumcyjnego), rodzynek lub koryntek, oraz zaprawienie alkoholem w takiej ilości, by produkt nie zawierał więcej alkoholu, jak 22½ procent objętości.

Przy fabrykacji win ze sztucznym zapachem i sztucznym smakiem, można — oprócz dodatków podanych w ustępie 2. — użyć także dodatków potrzebnych celem nadania winom pewnego pożądanego smaku.

Przy wyrabianiu win musujących dozwolone są potrzebne — celem otrzymania odpowiedniej zawartości kwasu i zapachu (t. zw. myszki) — sposoby postępowania i zdrowiu nieszkodliwe dodatki, które w racjonalnej fabrykacji win musujących zwyczajnie są stosowane, jednak po myśli § 6. tej ustawy są zresztą zakazane.

Kto oznaczone w tym paragrafie wina chce fabrykować na sprzedaż, winien oznajmić o tem władzy politycznej pierwszej instancji i oznaczyć ubikację, przeznaczone dla fabrykacji, przechowywania i sprzedaży.

§ 5.

Zaprawiać wino lub moszcz winny technicznie czystym cukrem trzcinowym i burakowym (cukrem konsumcyjnym), z wyjątkiem przypadków wymienionych w § 4., wolno tylko na mocy pozwolenia udzielonego w każdym przypadku z osobna poszczególnym osobom, lub gdy zbiór był lichy, całym gminom lub obszarom na wolne od opłaty stemplowej podanie, wniesione przez dotyczącą zwierzchność gminną lub korporację zawodową (stowarzyszenia uprawy wina lub rolnicze, spółki piwnicze itd.). Pozwolenia tego udziela w przypadkach, w których chodzi o nadanie tegoż poszczególnym osobom, gminom, albo też dla obszaru jednej władzy politycznej — władza polityczna pierwszej instancji, gdzie zaś chodzi o pozwolenie dla obszaru obejmującego kilka powiatów politycznych — władza polityczna krajowa.

Kto — z wyjątkiem przypadków § 4. — do wina lub moszczu winnego na sprzedaż przeznaczonego dodaje bez pozwolenia władzy politycznej cukier, względnie trzyma na sprzedaż lub sprzedaje wino lub moszcz winny pomimo tego, że wie o tem, iż zostały bez pozwolenia władzy cukrem zaprawione, karanym będzie przez władzę polityczną pierwszej instancji grzywną aż do 1000 K i aresztem w wymiarze aż do jednego miesiąca.

§ 6.

Wszelkie inne sposoby postępowania, mieszaniny i dodatki jak te, które po myśli §§ 3. i 4. tej ustawy są dozwolone, oraz dodawanie cukru jakości innej, jak w § 5., ustępie 1. oznaczonej, uważać należy — stosownie do §§ 11. i 12. ustawy o artykułach żywności — za fałszowanie wina (moszczu winnego), są też po myśli tych postanowień zakazane.

W szczególności uzasadnione jest sfalszowanie, o ile nie znajdują zastosowania wyjątki zawarte w §§ 3. i 4. tej ustawy, przez dodanie następujących środków:

Owoce suszone (rodzinki, koryntki), tudzież figi i chleb świętojański, oraz inne rośliny i części tychże, cukier zawierające, te wszystkie także w formie wyciągów i odwarów, sztuczne słodzące, jak sacharyna, dulcyna itp., gliceryna, cukier skrobiowy, nieczysty wyskok, tamarynda i przetwory wszelkiego rodzaju z tamaryndy, moszcz owocowy i wino owocowe wszelkiego rodzaju, guma i inne wzmacniające ekstrakt substancje, materiały służące do nadania zapachu (t. zw. myszki), esencje, sztuczne materiały moszczowe, pozostałości z fabrykacji koniaku, materiały farbiarskie, kwasy i materiały zawierające kwas, rozpuszczalne sole aluminiowe (alun itp.), sól kuchenna, połączenia barowe, stroncycowe i magnezycowe, gips, kwas borowy, boraks, kwas salicylowy, formaldehyd, rozpuszczalne połączenia fluoru oraz mieszaniny, które jedną z tych substancji zawierają.

§ 7.

Za fałszywe oznaczenie po myśli §§ 11. i 12. ustawy o artykułach żywności należy w szczególności uważać:

1. Oznaczenie wina lub moszczu winnego, zaprawionego cukrem, jako „wino naturalne“ lub „wino oryginalne“, „moszcz naturalny“, względnie „moszcz oryginalny“ lub też inne podobne oznaczenie, zdolne wzbudzić przypuszczenie, że dodatku tego rodzaju wino nie posiada.

To samo stosuje się do win słodkich (deserowych) ponadto także w tym przypadku, gdy do fabrykacji tychże użyto rodzynek lub koryntek albo też więcej, niż jeden procent zawartości alkoholu;

2. takie oznaczenie win o sztucznym zapachu i smaku, po którym poznać nie można, że to jest napój o sztucznym zapachu lub smaku.

§ 8.

Zakazaną jest fabrykacya dla sprzedaży, utrzymywanie na sprzedaż i sprzedaż sama:

1. innych do wina podobnych i wino zawierających napojów jak te, które wymienione są w § 2., ustępie 2.;

2. mieszanin, których skład wskazuje na to, że są przeznaczone na środki do fabrykacyi napojów do wina podobnych, względnie napojów wino zawierających.

Kto wbrew zakazowi temu działa, podpada z powodu tego przekroczenia karze po myśli § 10. ustawy o artykułach żywności a zastosowanie znajdują postanowienia §§ 20. do 23. ustawy o artykułach żywności.

Napojami wino zawierającymi po myśli tej ustawy są:

- a) wino wyloczynowe, to jest napój powstały z fermentacyi lub wylugowania przefermentowanych lub nie przefermentowanych wyloczyn winnych przy użyciu wody, z dodatkiem lub też bez wszelkich dodatków;
- b) wino rozeńczone, to jest napój sporządzony z moszczu winnego lub wina, przy użyciu wody z innym jakim dodatkiem lub bez wszelkich innych dodatków;
- c) wino drożdżowe, to jest napój, sporządzony z drożdży lub osadu winnego przy użyciu wody z dodatkiem lub bez wszelkiego dodatku;
- d) mieszanina wina z napojami zawierającymi wino, z winem owocowym, winem z jagód i słodowym, z miodem do picia lub napojami podobnymi do wina.

§ 9.

Kto wyrabia wino wyloczynowe dla własnego domowego użytku (dla rodziny, czeladzi, służby [pomocników]), obowiązany jest donieść o tem właściwej zwierzchności gminnej lub miejscowej i podać ilość, która wyrobioną została.

Naczynia lub rezerwoary, w których wino wyloczynowe się wyrabia lub przechowuje, muszą być opatrzone zupełnie wyraźnym napisem, który podaje zawartość w sposób nie pozostawiający wątpliwości.

Postanowienia szczegółowe wydać należy drogą rozporządzenia.

§ 10.

Każdy właściciel piwnic lub też innych takich ubikacyi, w których wino na sprzedaż wyrabia się, przechowuje, trzyma na sprzedaż lub też sprzedaje,

winien w ubikacyach tych na miejscu w oczy wpadającym wywiesić wyraźny przedruk §§ 2. do 14. włącznie tej ustawy.

§ 11.

Kto działa wbrew przepisom §§ 4., ustęp ostatni, 9., 10. tej ustawy lub też rozporządzeniem wydanym na zasadzie § 9. tej ustawy, będzie karany przez władzę polityczną pierwszej instancji grzywną aż do 200 K lub aresztem aż do dni 14.

§ 12.

Do ubikacyi, do których po myśli § 3. ustawy o artykułach żywności wchodzić wolno ustanowionym organom nadzorczym celem przedsiębrania przysługujących im czynności urzędowych, względnie w których stosownie do § 4. ustawy o artykułach żywności mają być przedsiębrane rewizye, należą także piwnice, tudzież wszelkie inne ubikacje, służące do fabrykacyi, przechowywania lub utrzymywania na sprzedaż wina lub moszczu winnego.

Organa nadzorcze mają prawo wchodzić do tych ubikacyi o każdej porze dnia, a jeżeli jest uzasadnione przypuszczenie, że i nocą trwa praca, także i w porze nocnej, celem przestrzegania, by przepisy tej ustawy były wykonywane.

§ 13.

Celem wykonania i przestrzegania zawartych w ustawie niniejszej przepisów, należy z urzędu od czasu do czasu nawiedzać piwnice i inne ubikacje służące do fabrykacyi i przechowania, należące do osób, kupujących winem i moszczem winnym (producentów, handlarzy, gospodarzy, szynkarzy itd.).

Celem wykonywania tej kontroli należy po zaciągnięciu opinii dotyczącego sejmiku ustanowić zaprzysiężonych, rządowych inspektorów piwnic, posiadających szczególniejsze zawodowe wykształcenie. W każdym z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych należy ustanowić takiego inspektora piwnic, zależnie od okoliczności można jednak ustanowić kilku inspektorów w jednym z tych królestw i krajów albo też jednego takiego inspektora dla kilku krajów. Ci inspektorzy piwnic podlegają politycznej władzy krajowej a w najwyższej instancji Ministerstwu rolnictwa.

Inspektorów piwnic zobowiązać należy przysięgą służbową do zachowania w tajemnicy doszłych do ich wiadomości stosunków fabrykacyi i interesów z zastrzeżeniem obowiązku donoszenia o nieprawidłowościach; przedewszystkiem w najgłębszej tajemnicy zachować mają urządzenia techniczne, sposoby postępowania i ewentualne właściwości fabrykacyi, wskazane im przez producentów i przedsiębiorców jako tajemne.

Do kontroli i rewizyi, jakoteż pod względem praw wyżej podanych organów kontrolnych znajdują analogiczne zastosowanie postanowienia ustawy o artykułach żywności.

§ 14.

Wydane odnośnie do wina i moszczu winnego w ustawie niniejszej postanowienia. znajdują zastosowanie także do zacieru winnego.

§ 15.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej w trzy miesiące po dniu jej ogłoszenia.

Równocześnie przestaje obowiązywać ustawa z dnia 21. czerwca 1880, Dz. u. p. Nr. 120., ty-

cząca się fabrykacy i sprzedaży napojów podobnych do wina.

§ 16.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, handlu, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 12. kwietnia 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Klein wkr.

Bienert wkr.

Auersperg wkr.

Fort wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCVI. — Wydana i rozestana dnia 6. września 1907.

Treść: *M* 211. Rozporządzenie, którem wydaje się w porozumieniu z Ministerstwem wojny rozporządzenia wykonawcze do ustawy z dnia 10. lutego 1907. o taksie wojskowej.

211.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 19. sierpnia 1907,

którem wydaje się w porozumieniu z Ministerstwem wojny rozporządzenia wykonawcze do ustawy z dnia 10. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 30., o taksie wojskowej.

Rozdział I.

Postanowienia co do obowiązku taksy wojskowej.

Artykuł 1.

Rodzaje taksy wojskowej.

1. Taksa wojskowa składa się z taksy zamiast służby i w danym razie z taksy przez rodziców płacić się mającej.

2. Taksa zamiast służby i taksa przez rodziców płacić się mająca nie wykluczają się nawzajem i mają być raczej, gdy ustawowe warunki zachodzą, z reguły obok siebie uiszczane.

3. Wypadki, w których za obowiązanego do służby wojskowej po myśli §u 1., punktu 2. ustawy, jedynie tylko taksa zamiast służby ma być uiszczaną, zachodzą w szczególności:

a) jeżeli nie ma już żadnego z rodziców;

b) jeżeli dochód rodziców (jednego z rodziców), który po myśli §u 3., punktu 2. ustawy obliczyć należy według podatku osobisto-dochodowego, przypisanego w roku obowiązującym do opłaty taksy, nie przenosi 4000 K (§ 5., punkt 1., ustawy);

c) jeżeli rodzice (jedno z rodziców) już z powodu innego, do opłaty taksy wojskowej obowiązającego syna, w dotyczącym, do opłaty taksy obowiązującym roku, uiszczą mają takse rodzicielską albo jeżeli ją już przez lat dwanaście uiszczali (§ 5., punkt 3. ustawy);

d) jeżeli po wliczeniu połowy kwoty z taksy zamiast służby w takse przez rodziców płacić się mającą, nie pozostaje z tej ostatniej żadna kwota resztująca do uiszczenia (§ 5., punkt 4., ustawy).

4. Wypadki, w których za obowiązanego według §u 1., punktu 2. ustawy do opłacania taksy wojskowej, uiszczać należy wyjątkowo jedynie takse rodzicielską, zachodzą w szczególności wtedy, gdy ma miejsce jedno z uwolnień wymienionych w artykule 3., punkcie 1.

A. Taksa zamiast służby.

Artykuł 2.

Obowiązani do płacenia.

1. Obowiązkowi uiszczania taksy zamiast służby podlegają:

a) stosownie do §u 1., punktu 2., lit. a, ustawy ci obowiązani do służby wojskowej, którzy przy ostatecznem postępowaniu w liście stawczej,

z powodu niezdolności do służby nie zostali pobrani, to jest ci, co do których zapadła uchwała „Waffenunfähig“ albo „Löschchen“;

- b) stosownie do §u 1., punktu 2. lit. b ustawy ci, którzy przed ukończeniem powinności służbowej (§ 8. ustawy wojskowej) z powodu zaszłej trwałej niezdolności do służby, na podstawie uchwały powziętej przy ponownem badaniu, na podstawie wniosku komisji rozpoznawczej, zatwierdzonego przez terytorjalną komendę wojskową (obrony krajowej) albo z powodu choroby umysłowej lub padaczki albo też w wyjątkowych wypadkach (P. w., Część II., § 57:5) bez poprzedniego ponownego badania albo rozpoznania zostali z wojska (mariynarki wojennej) albo obrony krajowej uwolnieni (§ 40., lit. b. ustawy wojskowej) wtedy, jeżeli ułomność uzasadniająca niezdolność do służby nie została spowodowana przez czynną służbę wojskową.

Tych w drodze poboru (ponownego badania) pobranych a następnie uwolnionych, którzy podlegają jeszcze obowiązкови stawienictwa, nie należy uważać za obowiązanych do opłacania taksy wojskowej. Uwolnieni, którzy nie w drodze poboru do związku wojska byli wcieleni (wychowankowie wojskowych zakładów wychowawczych, ochotnicy), podlegają obowiązкови taksy wojskowej tylko wtedy, jeżeli ich klasyfikacja opiewała na „Löschchen“ albo „Waffenunfähig“ (punkt a).

Do wyłączenia uwolnionych od obowiązku składania taksy wojskowej nie wystarcza, że ułomność uzasadniająca niezdolność do służby powstała podczas odbywania służby czynnej: jest raczej koniecznem, aby ta ułomność, względnie powodujący niezdolność do służby jej stopień, pozostawały w przy czynowym związku z odbywaniem służby czynnej. Istnienie takiego związku — o ile to już z rodzaju ułomności samo nie wynika — należy stwierdzić w każdym wypadku.

- c) stosownie do §u 1., punktu 2., lit. c ustawy, ci obowiązani do służby wojskowej, którzy przed upływem ustawowego czasu trwania obowiązku służbowego (§ 8. ustawy wojskowej) albo po wstąpieniu w obowiązek stawiennictwa, przed jego zupełnem wypełnieniem, z monarchii emigrują;
- d) stosownie do §u 1., punktu 2., lit. d ustawy, ci zbiedzy popisowi, którzy po myśli §u 38., ustęp ostatni ustawy wojskowej, do dopełnienia zaniedbanego obowiązku stawiennictwa dlatego tylko nie mogą już być pociągnięci, ponieważ przydybani zostali dopiero po dniu 31. grudnia tego roku, w którym kończą 36. rok życia.

Kogo uważać należy za zbiega popisowego, ocenia się według znamion występku §§ 44. i 45. ustawy wojskowej; obowiązkowi płacenia taksy wojskowej nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że postępowanie karne przeciw dotyczącemu nie zostało wdrożone albo prawomocnie ukończone albo też że z powodu przedawnienia nie może już nastąpić.

Pod przydybaniem zbiega popisowego rozumieć należy nie tylko jego przymusowe przytrzymanie, ale w ogóle jego pobyt w kraju a zatem także jego dobrowolne stawienie się przed władzą.

2. Rezerwiści zapasowi nie podlegają obowiązkowi taksy wojskowej.

Artykuł 3.

Uwolnienia.

1. Od opłacania taksy wojskowej są uwolnieni:

- a) ci, którzy w roku obowiązującym do płacenia taksy, z uwagi, że ich dochód nie przenosi 1200 K (§ 4., lit. a ustawy) albo z innych ustawowych powodów nie zostali samoistnie pociągnięci do podatku osobisto-dochodowego (obacz w szczególności §§ 153., 154., 155., 157., 173., 174., względnie 285. ust. o p. o.), dalej te osoby, które od podatku osobisto-dochodowego nie są całkowicie uwolnione, których przypis jednak na podstawie §u 172. ustępu 4., ust. o p. o. wynosi mniej jak 7 K 20 h;
- b) należący do pospolitego ruszenia na ten rok, w którym choćby tylko przez pewną jego część, pociągnięci zostaną do odbywania służby;
- c) ci obowiązani do służby wojskowej, którzy nie są wprawdzie zdolni do właściwej służby wojennej, są jednak uzdolnieni do innych usług w celach wojennych, na ten rok, w którym choćby tylko przez pewną jego część, pociągnięci zostaną do takiej służby w celach wojennych.

2. Uwzględnienie tytułu do uwolnienia stosownie do punktu 1., b i c, na miejsce z urzędu wtedy, jeżeli uwalniający powód znany jest powołanej do wymiaru władzy przed wydaniem nakazu płatniczego; w innym wypadku zgłosić należy roszczenie do uwolnienia u powołanej do wymiaru władzy, która celem odpisania względnie zwrotu, co należy zarządzi i o tem stronę pisemnie zawiadomi.

Artykuł 4.

Początek i czas trwania.

1. Obowiązek taksy wojskowej rozpoczyna się:

- a) dla osób oznaczonych w §ie 1., punkcie 2., lit. *a* względnie *b* ustawy z dniem 1. stycznia tego roku, który następuje po ostatecznem postąpieniu z nimi w liście stawczej, względnie po ich wystąpieniu ze związku wojska;
- b) dla osób oznaczonych w §ie 1., punkcie 2., lit. *c* względnie *d* ustawy, z chwilą ich uwolnienia od obowiązku służbowego albo wojskowego, względnie z chwilą ich przydybania (artykuł 2., punkt 1., ustęp ostatni).

2. Czas trwania obowiązku opłacania taksy wojskowej rozciąga się co najwyżej na lat 12.

Obowiązek taksy wojskowej rozciągać się jednak może także na mniej, jak na lat 12 a to w szczególności:

- a) wskutek odbywania służby (punkt 3);
- b) wskutek częściowego dopełnienia taksy wojskowej w krajach Korony węgierskiej (punkt 4);
- c) wskutek przedwczesnego zgaśnięcia obowiązku taksy wojskowej (punkt 5).

3. Wskutek odbywania służby następuje mianowicie ukrócenie obowiązku taksy wojskowej:

- a) co do uwolnionych (§ 1., punkt 2., lit. *b* ustawy) i co do wychodźców (§ 1., punkt 2., lit. *c* ustawy); w tych wypadkach rozciąga się obowiązek taksy wojskowej na każdy rok kalendarzowy, w którym dotyczące osoby byłyby jeszcze obowiązane do służby, gdyby nie były zostały uwolnione, względnie gdyby nie emigrowały;
- b) co do osób wymienionych w §ie 4., lit. *b* ustawy, odpada obowiązek opłacania taksy zamiast służby na ten rok, w którym zostaną do odbywania służby pociągnięte (artykuł 3., punkt 1., lit. *b* i *c*).

4. W razie wychodźstwa obowiązanego do opłaty taksy wojskowej z krajów Korony węgierskiej do królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, gaśnie ta ostatnia po myśli §u 4., punktu *c* węgierskiego XXVII. artykułu ustawy z 1880, dotyczącego taksy z powodu uwolnienia od wojska, w krajach Korony węgierskiej i rozciąga się wskutek tego w kraju tutejszym już tylko na pozostałe, do opłaty taksy obowiązujące lata.

5. Wskutek przedwczesnego zgaśnięcia obowiązku taksy wojskowej, następuje jej skrócenie:

- a) w razie śmierci obowiązanego do taksy wojskowej i
- b) w razie wychodźstwa obowiązanego do taksy wojskowej do krajów Korony węgierskiej — nie naruszając na wypadek punktu *a* dalej idącego postanowienia §u 6., punktu 1., ustępu 2. ustawy — z początkiem najbliższego roku kalendarzowego;
- c) w razie następnego pobrania uwolnionego (§ 1., punkt 2., lit. *b* ustawy) albo też w razie

dobrowolnego wstąpienia w związek wojska uwolnionego albo z powodu niezdadności do służby ostatecznie nie pobranego, z początkiem tego roku kalendarzowego, w którym się rozpocznie odbywanie służby wojskowej.

Wspomniane pod *a*, *b* i *c* powody zgaśnięcia ma strona zgłosić u powołanej do wymiaru władzy, która celem odpisania względnie zwrotu taksy wojskowej, co należy zarządzić i o tem stronę pisemnie zawiadomi.

Artykuł 5.

Rozkład.

1. Taksę zamiast służby wymierza się i przypisuje z reguły (artykuł 6.) na rok bieżący. Rok, w którym rozpoczyna się obowiązek opłacania taksy wojskowej (artykuł 4., punkt 1.) jest zatem pierwszym rokiem obowiązującym do opłaty taksy a zarazem pierwszym rokiem, w którym się ją wymierza.

2. Dla rozkładu taksy zamiast służby jest ten dochód miarodajnym, który w roku obowiązującym do opłaty taksy wzięto za podstawę do wymierzenia obowiązanemu do opłaty taksy wojskowej podatku osobisto-dochodowego.

Dochód ten obliczyć należy według podatku osobisto-dochodowego, obowiązanemu do opłaty taksy wojskowej na dotyczący rok przypisanego i przez władze podatkowe do wiadomości podać się mającego.

Co do wysokości dochodu, do podatku osobisto-dochodowego zeznanego albo za podstawę do przypisania podatku wziętego, jakoteż co do stosunków zarobkowych i majątkowych obowiązanego do opłaty podatku, nie mogą być z uwagi na obowiązujący pod tym względem obowiązek zachowania tajemnicy (§ 246 ust. o p. o.) ani zapytania do władz podatkowych stawiane, ani też wyjaśnienia przez te władze udzielane.

Przy wypośredkowaniu dochodu z przypisu dodatkowego dadzą się z reguły oznaczyć tylko granice, wśród których leży dochód do wymierzania taksy wojskowej miarodajny; znajomość tych wartości granicznych wystarcza jednak prawidłowo do wymierzania taksy zamiast służby. Wyłączenie tych kwot, które po myśli §u 157. ust. o p. o. doliczone zostały do dochodu obowiązanego do opłaty wojskowej, jako głowy domu, niema miejsca. Z drugiej strony także w tych wypadkach, w których mianowicie po myśli §§ów 173. i 174. ust. o p. o. przypisano podatek osobisto-dochodowy w kwocie niższej, należy za podstawę do wymiaru taksy wojskowej wziąć dochód odpowiadający tej stopie podatkowej.

3. Taksę wojskową wymierzać można dopiero po przypisaniu podatku osobisto-dochodowego na

rok, za który taksa przypada, przyczem jednak nie jest wymagane, aby przypis podatku osobisto-dochodowego urosł już w moc prawną.

4. Odmienne decyzje albo zarządzenia, wydane wskutek rekursów lub próśb o zniesienie, co do obowiązku opłacania albo co do wymiaru podatku osobisto-dochodowego, powodują na rok dotyczący odpowiednie sprostowanie taksy zamiast służby.

W tym celu ma dotycząca władza podatkowa wyżej wymienione odmienne decyzje i zarządzenia podać z urzędu do wiadomości politycznej władzy powiatowej, powołanej do wymierzania taksy wojskowej. Uwiedomienie to należy uwzględnić przy wymierzaniu taksy wojskowej. Jeżeli jednak takse wojskową już przypisano, natenczas — o ile chodzi o wymiar dodatkowy — ma go dokonać polityczna władza powiatowa; jeżeli natomiast chodzi o odpisanie, względnie o zwrot, należy przedłożyć sprawę politycznej władzy krajowej do decyzji. O zapadłej decyzji ma się stronę uwiedomić.

5. Pod względem zastosowania §u 5. a. punktu 1. ustawy, wydaje się zarządzenia w artykule 8.

Artykuł 6.

Rozkład w przypadkach wychodźstwa i przy przydybaniu zbiegów popisowych.

1. W przypadkach wychodźstwa wymierzyć należy osobom wymienionym w §ie 1., punkcie 2. ustawy, takse zamiast służby przy ich uwolnieniu od obowiązku służbowego względnie wojskowego, za cały okres trwania obowiązku do płacenia taksy (§ 9., punkt 2. ustawy).

2. Za podstawę do wymiaru taksy zamiast służby, wzięść należy dotyczącą powinność z roku uwolnienie poprzedzającego.

Jeżeli taksa zamiast służby nie była emigrującemu w ostatnim roku z powodu braku obowiązku

do płacenia podatku osobisto-dochodowego przypisaną, to ściąganie tej taksy z powodu wychodźstwa w zupełności odpada.

Jeżeli natomiast wychodźcy taksa zamiast służby w ostatnim roku dlatego nie była przypisaną, ponieważ nie był do opłaty taksy wojskowej obowiązany, natenczas za podstawę wzięść należy takse zamiast służby, która odpowiadała temu dochodowi, który w dotyczącym roku wzięto za podstawę do wymierzania obowiązanemu do taksy wojskowej podatku osobisto-dochodowego (artykuł 5., punkt 2.).

3. Zbiegom popisowym, wymienionym w §ie 1., punkcie 2. lit. d ustawy, wymierzyć należy przy ich przydybaniu takse zamiast służby za cały okres trwania obowiązku do płacenia taksy (§ 9., punkt 3., ustawy).

W tych wypadkach wyjątkowych, w których zbiegowi popisowemu byłby przypisany podatek osobisto-dochodowy, miarodajną jest dla wysokości przypisać się mającej taksy zamiast służby ta kwota, która przypadała jako taksa zamiast służby od tego dochodu, który w roku obowiązującym do taksy wzięto za podstawę do wymierzania obowiązanemu do opłaty taksy wojskowej podatku osobisto-dochodowego (artykuł 5., punkt 2.).

Jeżeli z powodu braku przypisu podatku osobisto-dochodowego nie można wymierzyć taksy zamiast służby, natenczas należy obowiązanego do opłaty taksy utrzymywać przez lat 12 w ewidencji a skoro mu zostanie przypisany podatek osobisto-dochodowy, wymierzyć na tej podstawie takse zamiast służby za wszystkie resztujące, do opłaty taksy obowiązujące lata.

4. Zwrot z góry w przypadkach punktów 1. i 3. wymierzonych i uiszczonych kwot taksy wojskowej niema miejsca (§ 9., punkt 4., ustęp 1. ustawy).

Artykuł 7.

Wymiar.

1. Taksa zamiast służby — z zastrzeżeniem zastosowania punktu 2. — wynosi rocznie przy

Klasa	stopie podatku osobisto-dochodowego		odpowiadającym tej stopie podatkowej dochodzie		koron
	od	włącznie do	więcej jak	włącznie do	
	k o r o n				
1.	7-20	8-—	1.200	1.300	6
2.	8-80	9-60	1.300	1.400	7
3.	10-80	12.—	1.400	1.600	9
4.	13-60	15-20	1.600	1.800	11
5.	16-80	18-40	1.800	2.000	13
6.	20-—	24-—	2.000	2.400	17
7.	28-—	32-—	2.400	2.800	23
8.	36-—	40-—	2.800	3.200	29
9.	44-—	48-—	3.200	3.600	35
10.	54-—	60-—	3.600	4.000	43
11.	68-—	78-—	4.000	4.800	55
12.	88-—	98-—	4.800	5.600	70
13.	110-—	124-—	5.600	6.600	88
14.	142-—	160-—	6.600	7.800	113
15.	180-—	202-—	7.800	9.200	143
16.	228-—	258-—	9.200	11.000	182
17.	292-—	326-—	11.000	13.000	232
18.	362-—	398-—	13.000	15.000	285
19.	434-—	470-—	15.000	17.000	339
20.	506-—	544-—	17.000	19.000	394
21.	582-—	638-—	19.000	22.000	458
22.	714-—	790-—	22.000	26.000	564
23.	866-—	942-—	26.000	30.000	678
24.	1.020-—	1.100-—	30.000	34.000	795
25.	1.180-—	1.260-—	34.000	38.000	915
26.	1.340-—	1.460-—	38.000	44.000	1.050
27.	1.600-—	1.760-—	44.000	52.000	1.260
28.	1.920-—	2.080-—	52.000	60.000	1.500
29.	2.250-—	2.424-—	60.000	68.000	1.753
30.	2.600-—	2.780-—	68.000	76.000	2.018
31.	2.964-—	3.148-—	76.000	84.000	2.292
32.	3.336-—	3.528-—	84.000	92.000	2.574
33.	3.720-—	3.920-—	92.000	100.000	2.865
34.	4.120-—	4.320-—	100.000	108.000	3.165
35.	4.520-—	4.720-—	108.000	116.000	3.465
36.	4.920-—	5.120-—	116.000	124.000	3.765
37.	5.320-—	5.520-—	124.000	132.000	4.065
38.	5.720-—	5.920-—	132.000	140.000	4.365
39.	6.120-—	6.320-—	140.000	148.000	4.665
40.	6.520-—	6.720-—	148.000	156.000	4.965
41.	6.920-—	7.120-—	156.000	164.000	5.265
42.	7.320-—	7.520-—	164.000	172.000	5.565
43.	7.720-—	7.920-—	172.000	180.000	5.865
44.	8.120-—	8.320-—	180.000	188.000	6.165
45.	8.520-—	8.720-—	188.000	196.000	6.465
46.	8.920-—	9.300-—	196.000	210.000	6.833
47.	9.800-—	10.300-—	210.000	230.000	7.538
48.	10.800-—	11.300-—	230.000	250.000	8.288

itd.

od każdego 20.000 K dochodu więcej podnosi się taksa zamiast służby o 750 K.

2. Takse zamiast służby należy jednak tak wymierzać, ażeby od dochodu klasy wyższej po odciągnięciu taksy zamiast służby nie pozostawało nigdy mniej, jak od najwyższego dochodu klasy bezpośrednio niższej po odciągnięciu przypadającej na nią taksy zamiast służby a w pierwszej klasie taryfy nie mniej, jak 1200 K. To postanowienie znajdzie zastosowanie we wszystkich przypadkach, w których różnica poszczególnych stóp taksy wojskowej jest większą, jak różnica między dochodem przyjętym za podstawę wymiaru taksy wojskowej a najwyższym dochodem klasy bezpośrednio niższej. Przykład: Przypis podatku osobisto-dochodowego w kwocie 268 K wskazuje, że za podstawę wzięto dochód 11.010 K. Od dochodu 11.010 K przypadłaby taksa zamiast służby w kwocie 232 K, obowiązaniem do taksy wojskowej pozostałoby zatem 11.010 K mniej 232 K = 10.778 K. Gdyby obowiązany do taksy wojskowej miał tylko najwyższy dochód bezpośrednio niższej 16. klasy taryfy, zatem 11.000 K, to po odciągnięciu taksy zamiast służby w kwocie 182 K, pozostałoby mu jeszcze 10.818, za tem o 40 K więcej. Należy przeto w tym przypadku (dochód 11.010 K) wymierzyć takse zamiast służby nie w kwocie 232 K, lecz w kwocie 232 K mniej 40 K = 192 K.

Krótkie obliczenie:

$$11.010 - 10.818 = 192 \text{ K.}$$

3. Stopy taryfowe taksy zamiast służby, przypadające ze względu na postanowienia §u 172., ustępu 3. ustawy o podatku osobistym, względnie §u 3., punktu 1., ustępu 3. noweli do ustawy o taksie wojskowej ogłoszone będą osobnem obwieszczeniem.

4. Kwoty częściowe niżej 50 h, które się okażą przy wymiarze taksy zamiast służby, nie będą brane w rachubę; kwoty częściowe wyżej 50 h zaokrągli się na koronę. Kwoty wynoszące 50 h pozostają bez zmiany.

Artykuł 8.

Zniżenie.

1. Zniżenie taksy zamiast służby o czwartą część jej kwoty, przypadającej według artykułu 7, ma nastąpić, jeżeli niezdolność do służby obowiązującego do uiszczania taksy zamiast służby (§ 1., punkt 2., lit. a i b ustawy) spowodowaną została przez ułomność, która pociąga za sobą trwałą niezdolność do zarobkowania.

Rzeczne zniżenie może być wtedy przyznane, gdy trwała niezdolność do zarobkowania spowodowaną została przez ułomność, która nie była podstawą uchwały co do niezdolności.

2. Jako dowód trwałej niezdolności do zarobkowania uważa się wyłącznie dokument uwalniający od pospolitego ruszenia, wydany po myśli postanowień przepisu o organizacji przepisu pospolitego ruszenia (abszyt, certyfikat uwolnienia pospolitego ruszenia, potwierdzenie terytoryalnej komendy obrony krajowej o uwolnieniu byłych gażystów od pospolitego ruszenia na ich certyfikacie wystąpienia).

3. Roszczenie o zniżenie zgłosić należy przed wydaniem nakazu płatniczego w podaniu, które wniesie należy do władzy powołanej do wymiaru taksy wojskowej; obowiązany do uiszczania taksy zamiast służby oznajmić może roszczenie także w dokonać się mającem zgłoszeniu.

W razie spóźnionego oznajmienia podniesione roszczenie nie będzie już w roku bieżącym uwzględnione, gdyby jednak to roszczenie uznane było za uzasadnione, wzięte będzie w adnotację na lata następne. O tem należy stronę pisemnie zawiadomić.

Jeżeli przy oznajmieniu roszczenia o zniżenie nie przedłożono dokumentu uwolnienia z pospolitego ruszenia, to roszczenie nie będzie uwzględnione, o ile z zapisków władzy powołanej do wymiaru nie wynika niewątpliwie, że dotyczącej osobie podobny dokument został wydany.

4. Roszczenie zniżenia, podniesione co do taksy zamiast służby, uwzględnić należy także przy wymiarze taksy rodzicielskiej i na odwrot.

Roszczenie do zniżenia, uznane już raz za uzasadnione, pozostaje w mocy i bez ponownego zgłoszenia na dalsze do opłaty taksy obowiązujące lata.

5. Na wniesione wczas podania o zniżenie nie będzie się wydawać osobnych orzeczeń; podania te rozstrzygać się będzie raczej przy wymierzaniu taksy wojskowej. Odrzucenie roszczenia należy w nakazie płatniczym uzasadnić.

Jeżeli podanie o zniżenie stanie się dlatego bezprzedmiotowem, że w dotyczącym roku nie przypisano obowiązaniem do taksy wojskowej ani taksy zamiast służby ani taksy rodzicielskiej, to należy roszczenie, o ile uznane zostało za uzasadnione zanotować na lata następne. W tym wypadku strony się nie zawiadamia.

B. Taksa przez rodziców płacić się mająca.

Artykuł 9.

Obowiązani do płacenia.

1. Do płacenia taksy rodzicielskiej obowiązują są rodzice — jednak nie dziadkowie — obowiązującego do opłacania taksy zamiast służby (§ 1.,

punkt 2., lit. a do d ustawy) pod warunkiem, że ich dochód wypośrodkowany z podatku osobisto-dochodowego, przypisanego w roku do taksy obowiązującej, wynosi więcej, jak 4000 K.

Jeżeli powyższy warunek zachodzi, nie stanowi różnicy, czy rodzice przynależą do królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, czy też nie.

2. Jeżeli rodzice wymienieni w punkcie 1., żyją w wspólności domowej, natenczas obowiązki uiszczania taksy rodzicielskiej podlegają solidarnie. Jeżeli rodzice nie żyją w wspólności domowej, natenczas takse rodzicielską uiszczać ma to z rodziców, na które w razie niezdolności syna do zarobkowania, spada obowiązek starania się o jego utrzymanie (§ 142. i 143. p. k. u. c.).

To postanowienie stosuje się analogicznie do rodziców nieślubnych (§ 167. p. k. u. c.).

Jeżeli jest tylko jedno z rodziców, to obowiązek taksy rodzicielskiej ciąży na niem. Tutaj należy nietylko ten wypadek, gdy drugie z rodziców nie pozostaje już więcej przy życiu, ale także, gdy jego pobyt jest nieznany, gdy niema o niem wieści itp.

Artykuł 10.

Początek, wygaśnięcie, uwolnienia.

1. Jeżeli zachodzą ustawowe warunki co do taksy rodzicielskiej, to ma być ona przez rodziców, którzy mają tylko jednego do opłaty taksy wojskowej obowiązane go syna, za tego uiszczana. Jeżeli rodzice mają kilku, do opłaty taksy wojskowej obowiązanych synów, to takse rodzicielską uiszczać się ma za tego syna, co do którego zaszedł najpierw stosunek uzasadniający obowiązek taksy wojskowej; po ustaniu tego stosunku a przy dal-szem istnieniu obowiązku taksy rodzicielskiej, ma się ją uiszczać za tego syna, co do którego po ustąpieniu poprzedniego, zaszedł najpierw obowiązek taksy wojskowej itd. Jeżeli obowiązek taksy wojskowej zajdzie równocześnie co do kilku synów, to takse rodzicielską uiszczać należy zawsze za starszego a — o ileby także ta wskazówka nie wystarczała do powzięcia decyzji — za tego, który w liście sławczej umieszczony jest na pierwszym miejscu.

Rodzice zatem nie mają prawa wyboru, za którego z synów do opłaty taksy wojskowej obowiązanych, chcą takse rodzicielską uiszczać.

2. Obowiązek rodziców do płacenia taksy wojskowej rozpoczyna się, o ile zachodzą ustawowe warunki, z chwilą, w której co do ich syna zajdzie po myśli punktu 1. obowiązek taksy wojskowej i rozciąga się — o ile wygaśnięcie nie nastąpi już pierwszej po myśli punktu 3., na okres czasu, w którym ich synowie podlegają obowiązkowi taksy wojskowej.

Taksa rodzicielska gaśnie:

a) z powodu uiszczania jej przez lat dwanaście (§ 5., punkt 3., ustęp 1. ustawy). Nie jest

jednak wymaganiem, ani żeby taksa rodzicielska przez dwanaście bezpośrednio po sobie następujących lat, ani też, żeby w tym okresie przez to samo z rodziców była uiszczana; natomiast nie wlicza się tych lat, w których stosownie do §u 4. ustawy z dnia 13. czerwca 1880.. Dz. u. p. Nr. 70.. uiszczoną była taksa posiłkowa;

b) wskutek śmierci rodziców do uiszczania obowiązanych a to nie naruszając dalej idących postanowień §u 6., punktu 1., ustępu 2. ustawy, z początkiem najbliższego roku kalendarzowego;

c) wskutek śmierci syna wchodzącego po myśli punktu 1. w rachubę, o ile nie ma innych, do opłaty taksy obowiązanych synów a to z chwilą pod b) podaną;

d) przez ustanie obowiązku taksy względem syna wchodzącego w rachubę po myśli punktu 1., z innych powodów jak wskutek śmierci — w szczególności przez upływ czasu trwania jego obowiązku do taksy wojskowej, przez następny pobór, wychodźstwo do krajów Korony węgierskiej — o ile nie ma innych do opłaty taksy wojskowej obowiązanych synów, a to z początkiem roku kalendarzowego następującego po ostatnim roku, w którym syn był obowiązany do taksy.

Przez wychodźstwo syna obowiązane go do opłaty taksy wojskowej z monarchii, względnie przez uiszczenie z tego powodu albo też przy sposobności przydybania zbiega popisowego taksy zamiast służby za cały czas trwania obowiązku taksy wojskowej, taksa rodzicielska nie gaśnie.

4. Jeżeli taksa rodzicielska po myśli punktu 3., lit. c, raz albo kilka razy tylko za pewną część roku była uiszczoną, to przy obliczaniu dwunastu do taksy obowiązujących lat, tylko te części będą brane w rachubę.

5. Uwolnienie od taksy zamiast służby z powodu, że dochód nie przekracza 1200 K, nie narusza obowiązku opłacania taksy rodzicielskiej.

Natomiast w razie zachodzącego po myśli §u 4., lit. b ustawy uwolnienia od taksy zamiast służby odpada na dotyczący rok także obowiązek taksy rodzicielskiej.

6. Rodzice, którzy opłacają takse rodzicielską z powodu jednego, do taksy wojskowej obowiązane go syna, uwolnieni są na dotyczący, do opłaty obowiązujący rok od uiszczania taksy rodzicielskiej jeszcze z powodu innych, do opłaty taksy wojskowej obowiązanych synów.

Takse rodzicielską należy zatem za ten sam, do opłaty taksy obowiązujący rok, także i w tym wypadku zawsze tylko raz uiszczyć, gdyby było kilku synów, obowiązanych do opłaty taksy wojskowej.

7. Wygaśnięcie taksy rodzicielskiej po myśli punktu 3., lit. a, tudzież uwolnienie zachodzące po myśli punktu 6. będzie się uwzględniać z urzędu. Inne powody wygaśnięcia i uwolnienia ma strona zgłosić u władzy powołanej do wymiaru przed wydaniem nakazu płatniczego; po tym terminie można dochodzić roszczenia tylko w drodze odwołania przeciw nakazowi płatniczemu.

Artykuł 11.

Rozkład, wymiar, znizenie.

1. Przy rozkładzie taksy rodzicielskiej znajdują analogiczne zastosowanie postanowienia artykułu 5. z tą zmianą, że miarodajnym jest dochód, wypośrodkować się mający z podatku osobisto-dochodowego obowiązanych do opłaty taksy wojskowej rodziców (jednego z rodziców).

2. Takse rodzicielską wymierzać należy corocznie w połowie tej kwoty, jakaby przypadała po myśli artykułu 7., jako taksa zamiast służby od dochodu rodziców (jednego z rodziców), oznaczonego w punkcie 1.

Postanowienie artykułu 7., punktu 2. ma się przeto wprowadzić uwzględnić przy wypośrodkowaniu tej kwoty taksy zamiast służby, z której oblicza się takse rodzicielską, nie znajdzie ono jednak ponownego zastosowania przy wymiarze taksy rodzicielskiej.

3. W latach obowiązujących do opłaty taksy, w których syn, wchodzący w rachubę po myśli artykułu 10., punktu 1., opłaca ze swej strony takse zamiast służby, odliczyć należy połowę tej taksy od przypadającej do opłaty taksy rodzicielskiej (§ 5., punkt 4., ustęp 2. ustawy).

Jeżeli wliczona do taksy rodzicielskiej taksa zamiast służby dotyczącego syna, sprostowaną zostanie później wskutek odmiennych decyzji co do obowiązku uiszczania albo co do wymiaru podatku osobisto-dochodowego, to sprostowanie to pociąga za sobą także odpowiednie sprostowanie taksy rodzicielskiej. W tym wypadku znajdują analogiczne zastosowanie postanowienia artykułu 5., punktu 4.

4. Zniżenie taksy rodzicielskiej o czwartą część (25 procent) jej kwoty, przypadającej według punktu 2., ma nastąpić, jeżeli niezdolność do służby syna, wchodzącego w rachubę po myśli artykułu 10., punktu 1., spowodowaną została przez ułomność, pociągającą za sobą trwałą niezdolność do zarobkowania.

Rzeczony zniżenie może być także wtedy przyznane, gdy trwała niezdolność do zarobkowania dotyczącego syna spowodowaną została przez ułomność, która nie była podstawą uchwały co do niezdolności.

Trwała niezdolność do zarobkowania innego członka rodziny albo rodziców nie uzasadnia roszczenia do zniżenia.

Co do zgłoszenia roszczenia do zniżenia i co do dowodu trwałej niezdolności do zarobkowania stosować należy analogicznie postanowienie artykułu 8., punktu 2. do 5.

5. Jeżeli w danym razie ma mieć miejsce zarówno wliczenie po myśli punktu 3. taksy zamiast służby opłacanej przez syna, jak i zniżenie po myśli punktu 4., to należy najpierw obliczyć takse rodzicielską według punktu 2., odciągnąć od wypadłej kwoty jedną czwartą (25 procent) a od pozostałej reszty odliczyć połowę taksy zamiast służby dotyczącego syna, zniżoną również o jedną czwartą.

6. Co do wynikłych przy wymiarze taksy rodzicielskiej częściowych kwot koronowych, znajduje zastosowanie postanowienie artykułu 7., punktu 4.

Rozdział II.

Postanowienia o obowiązku zgłaszania i o postępowaniu ze zgłoszeniami.

Artykuł 12.

Czynności przygotowawcze.

1. Wezwanie do dopełnienia zgłoszenia przepisane dla obowiązanych do taksy wojskowej (§ 8., punkt 1. ustawy) wydać mają co roku w miesiącu listopadzie polityczne władze krajowe przez ogłoszenie w urzędowych gazetach krajowych, zaś polityczne władze powiatowe przez ogłoszenie w ich dziennikach urzędowych — o ile one istnieją — w każdym zaś razie za pomocą obwieszczenia według wzoru I.

To obwieszczenie ma być ogłoszone w gminach najpóźniej w trzech pierwszych dniach miesiąca grudnia przez przybicie a według potrzeby nadto także w inny sposób w miejscu używanym. W rozległych gminach dokonać należy ogłoszenia w każdej miejscowości, w osobno położonych osadach i domach w sposób zwyczajowi miejscowemu najbardziej odpowiedni. W stołecznym i rezydencyjnym mieście Wiedniu, następnie w stolicach kraju i w innych większych miastach należy do zwyczajnego w miejscu sposobu ogłoszenia — o ile nie jest używanem albo koniecznem plakatowanie w każdym z osobna domu — co najmniej przybicie we wszystkich dzielnicach miasta na miejscach używanych ku temu w podobnych wypadkach do ogłoszenia urzędowych obwieszczeń.

Co do dnia, w którym dokonano obwieszczenia wezwania do zgłaszania, prowadzić ma każda gmina zapiski.

2. Ponadto przy sposobności stawiennictwa albo ponownego badania zwraca się uwagę obowiązanych do stawiennictwa, jeżeli zapadnie ostateczna uchwała co do ich niezdolności, na zachodzący obowiązek taksy wojskowej i zgłaszania.

3. Polityczne władze powiatowe i gminne wydawać będą obowiązany do zgłoszenia bezpłatnie na ich własny użytek formularze zgłoszeń według wzoru II. Na wypadek jednak, gdyby bezpłatne wydawanie doprowadzić miało do znaczniejszych nadużyć, zastrzega się pobieranie ceny własnych kosztów.

Przeciw sporządzaniu i sprzedaży formularzy zgłoszeń drogą przemysłu prywatnego nie zachodzi żadna przeszkoda, jednakowoż muszą te druki co do treści, wielkości i barwy odpowiadać wzorom urzędowym. Sprzedaż urzędowych formularzy, zaopatrzonych uwagą „bezpłatny“ nie jest dozwoloną.

Artykuł 13.

Zgłaszanie.

1. Z reguły mają się wszystkie osoby, oznaczone w §ie 1., punkcie 2. ustawy, jak długo trwa ich obowiązek do płacenia taksy wojskowej, zgłaszać corocznie w miesiącu styczniu pisemnie albo ustnie (§ 8., punkt 1., ustawy). Szczególniejszego znaczenia jest obowiązek zgłaszania się osób wspomnianych w §ie 1., punkcie 2., *a*, *b* i *d* ustawy.

Uwolnienie od podatku osobisto-dochodowego albo od taksy zamiast służby, zachodzące albo w poprzedzającym roku zaszczyć wskutek tego, że dochód nie przekroczył 1200 K albo z jakiego innego powodu, nie uwalnia od obowiązku zgłaszania się.

Na rodziców obowiązek zgłaszania się nie jest nałożony.

2. Zgłoszenie wnieść należy do tej gminy, w której obowiązany do taksy wojskowej ma w dniu 1. stycznia dotyczącego, do taksy obowiązującego roku, swoje miejsce zamieszkania.

Miejsce zamieszkania oceniać należy według postanowień normy jurysdykcyjnej z dnia 1. sierpnia 1895., Dz. u. p. Nr. 111.

Obowiązani do zgłoszenia, którzy w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa, nie mają zwyczajnej siedziby, obowiązani są dokonać zgłoszenia w gminie przynależności; w razie wątpliwej przynależności dopełnić należy zgłoszenia w tej gminie miejscowej, za którą dotyczący stawał do poboru (gmina stawiennictwa).

W obec tego prawidłowo — także, jeżeli się ma kilka miejsc zamieszkania — dokonać należy

obowiązku zgłoszenia w tem miejscu, które jest także pod względem miejscowej właściwości dla wymiaru podatku osobisto-dochodowego miarodajnem.

Pisemne zgłoszenia, nadchodzące mylnie do innej, jak do powołanej gminy, albo do politycznej władzy powiatowej, nie mają być z tego powodu odrzucane, tylko natychmiast do właściwej władzy odesłane. Również nie należy odprawiać obowiązanych do zgłoszenia, którzy celem ustnego dokonania zgłoszeń jawią się u innej jak powołanej gminy albo u politycznej władzy powiatowej; także i w tym wypadku należy przyjęte zgłoszenia odesłać do właściwej władzy.

3. Zgłoszenia — czy to pisemne, czy ustne — dokonane być mają według wzoru II. Tak w jednym, jak w drugim wypadku, wypełnić należy dwa zupełnie jednolbrznięce formularze. Sporządzenie drugiego egzemplarza drogą mechanicznego powielenia (pismo na maszynie, pauza) jest dozwolone.

4. Przy pisemnem zgłoszeniu odesłać należy ohydwa, we wszystkich rubrykach czytelnie, dokładnie i zgodnie z prawdą wypełnione i przez stronę podpisan formularze zgłoszeń do gminy (punkt 2.). Poselki te uwolnione są w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa od opłaty pocztowej, jeżeli na adresie umieszczoną jest uwaga „Na urzędowe wezwanie“.

5. Przy zgłoszeniu ustnem, któremu w ogólności należy dać pierwszeństwo przed pisemnem, mają być ohydwa formularze przez gminę według wskazówek obowiązującego do zgłoszenia w jego obecności wypełnione i przez stronę podpisan.

Ponieważ dodawanie załączników utrudnia postępowanie urzędowe ze zgłoszeniami, przeto należy w razie ustnego zgłoszenia, przedłożone przez stronę załączniki wciągnąć według ich istotnej treści urzędownie do zgłoszenia i następnie zaraz stronie zwrócić.

6. Zgłoszenia, dokonywane przez pośrednika, mają być wprawdzie przyjęte, nie uwalniają jednak obowiązującego do zgłoszenia od odpowiedzialności za dopełnienie ciążącego na nim obowiązku.

Obowiązani do zgłoszenia, którzy wnoszą zgłoszenie nie do właściwej władzy, którzy zatem nie dopełniają przepisanego zgłoszenia, podlegają odpowiedzialności według §u 10. ustawy.

7. Zgłoszenia są uwolnione od należytości stempowej (§ 12. ustawy z dnia 13. czerwca 1880., Dz. u. p. Nr. 70.).

Artykuł 14.

Postępowanie gminy ze zgłoszeniami.

1. Nadeszłe zgłoszenia należy zaopatrzyć datą dnia wpływu (*praesentatum*).

Stronom, które dokonują zgłoszenia ustnie, wydać należy co do tego poświadczenie według wzoru III.

Zbieraniu i przechowywaniu zgłoszeń należy poświęcić szczególniejszą uwagę.

2. Zwierzchności gminne mają wszystkie przedłożone im zgłoszenia sprawdzić na razie co do ich dokładności i co do zgodności obydwu egzemplarzy a w danym razie uzupełnić je (§ 8., punkt 3. ustawy).

Jeżeli obowiązany do zgłoszenia oddaje wypełnione egzemplarze osobiście, należy sprawdzenia dokonać natychmiast w jego obecności, ażeby ewentualne braki mogły być bezpośrednio usunięte.

Jeżeli przy nie wniesionych osobiście podaniach okażą się braki, mają je organa gminy w takim razie natychmiast same usunąć, jeżeli się rozchodzi tylko o przeniesienie dat pojedynczych rubryk z jednego egzemplarza do drugiego; to urzędowe przeniesienie należy w zgłoszeniu uwidocznić. Przez to jednak na wypadek niedokładnie co do istotnych punktów dokonanego zgłoszenia, nie zostaje naruszoną odpowiedzialność obowiązanego do zgłoszenia po myśli §u 10. ustawy. Jeżeli jednak zgłoszenie wniesiono w ogóle tylko w jednym egzemplarzu, jeżeli w obydwu egzemplarzach brakuje te same daty albo jeżeli odpowiadające sobie daty nie zgadzają się ze sobą, natenczas należy dokonać uzupełnienia zgłoszenia przez zavezwanie obowiązanego do zgłoszenia do urzędu. Przytem należy przedsięwziąć uzupełnienia i sprostowania ile możliwości w samem zgłoszeniu albo też przez wygotowanie nowych egzemplarzy; spisywanie odrębnych protokołów ograniczyć należy tylko do wypadków nieuniknionej konieczności.

Wskazaniem jest, przepisane badanie i ewentualne dalsze postępowanie ze zgłoszeniami przeprowadzić z możliwym pośpiechem, ażeby potrzebne ewentualnie przesłuchanie obowiązanego do zgłoszenia nie doznało utrudnienia wskutek zmiany jego mieszkania lub pobytu.

Jeżeli nieprawdziwość poszczególnych dat zgłoszenia znana jest w gminie z własnego doświadczenia, to należy to w obydwu egzemplarzach zanotować.

3. Jeżeli na podstawie dokonanego zgłoszenia zachodzą po myśli artykułu 25. dane do dochodzenia karnego, to należy je w gminach z własnym

statutem przeprowadzić przy sposobności sprostowania zgłoszenia.

4. Gminy, które nie posiadają własnego statutu, mają przedłożyć zgłoszenia (obydwa egzemplarze) za pośrednictwem sumarycznej konsygnacji przełożonej politycznej władzy powiatowej (§ 8., punkt 3. ustawy) i to zgłoszenia nadeszłe w pierwszej połowie stycznia do dnia 1. lutego, nadeszłe w drugiej połowie stycznia do końca lutego, zaś później nadechodzące w każdym z osobna wypadku.

Gminy z własnym statutem przeprowadzają bezpośrednio czynności wskazane w artykule 15., punktach 2. i 3.

Artykuł 15.

Postępowanie politycznej władzy powiatowej miejsca zamieszkania ze zgłoszeniami.

1. Polityczna władza powiatowa, której zgłoszenia przez gminę miejsca zamieszkania będą przedłożone, ma się przedewszystkiem przekonać, czy wszystkie zgłoszenia przedłożono w dwóch egzemplarzach, czy te egzemplarze są we wszystkich rubrykach wypełnione, i czy zgadzają się co do treści.

Jeżeli okażą się pod tym względem braki, to należy zbadać, czy zachodzą dane do wdrożenia dochodzenia karnego. W razie twierdzącym należy postępowanie karne wdrożyć i przy tej sposobności usunięcie braków w zgłoszeniu spowodować. Jeżeli natomiast niema powodu do wdrożenia dochodzenia karnego, to usunięcie dostrzeżonych usterek spowodować należy przez tę zwierzchność gminną, której ustawowem obowiązkiem było, usterki te już przed przedłożeniem zgłoszeń starostwu zbadać i usunąć.

Jeżeli co do prawdziwości zgłoszeń zachodzą wątpliwości, to dochodzenia potrzebne do ustalenia istoty czynu i do ewentualnego sprostowania dat w zgłoszeniu podanych przeprowadzić ma polityczna władza powiatowa (§ 8., punkt 3., ustęp 2. ustawy), która ma w danym razie wdrożyć dochodzenie karne.

2. Przy zgłoszeniach, które znaleziono w porządku, oznaczyć należy wpadającą w oczy stampilią albo kolorowym ołówkiem, jeden egzemplarz literą „A“, drugi literą „B“ i zaopatrzyć je stampilią urzędową władzy i nazwiskiem tego urzędnika, który dokonał sprawdzenia. Równocześnie mają być zgłoszenia opatrzone numerami bieżącymi i to obydwu egzemplarze tego samego zgłoszenia tym samym numerem.

3. Najdalej z dniem 1. kwietnia mają być formularze „A” przez starostwa swym oddziałom podatkowym oddane, zaś przez gminy z własnym statutem wraz z sumaryczną konsygnacją tej władzy podatkowej przesłane, która jest właściwą do wymierzenia i przypisania dotyczącym, do zgłoszenia obowiązany osobom podatku osobisto-dochodowego (§ 176. ust. o p. o.).

Władzy podatkowej przesłać należy tylko formalnie sprawdzone albo sprostowane oryginalne zgłoszenia (artykuł 16., punkt 3.).

W tym samym pod żadnym warunkiem nieprzekraczalnym terminie, przesłać należy formularze „B” tych do zgłoszenia obowiązanych, których gmina przynależności (poboru) leży w innym powiecie politycznym, za pomocą sumarycznej konsygnacji dotyczącej politycznej władzy powiatowej. Jeżeli poszczególne formularze nie mogą być w tym terminie z powodu będących jeszcze w toku dochodzeń, postępowania karnego albo z powodu nierozstrzygniętych jeszcze rekursów przesłane, to wygotować należy urzędowy, jako taki oznaczyć się mający odpis zgłoszenia i dołączyć go na razie do posyłki; odpis ten zawierać ma tylko „daty dotyczące obowiązane do zgłoszenia” i powód zatrzymania oryginału. Skoro oryginalne zgłoszenie nie jest już niezbędne, należy je dodatkowo odesłać.

Postępowanie z formularzami B przez przynależną polityczną władzę powiatową podane jest w artykule 19.

4. Ewentualne załączniki, odnoszące się do obowiązku podatku osobisto-dochodowego, dołączyć należy do formularza A, dotyczące taksy wojskowej do formularza B.

5. Zwrócone przez władze podatkowe (oddziały podatkowe) formularze zgłoszeń A, co do których potrzebne daty nie mogły być dostarczone (artykuł 16., punkty 3. i 5.), należy bezzwłocznie podać stosownemu uzupełnieniu i przesłać napowrót dotyczącej władzy podatkowej (oddziałowi podatkowemu).

Artykuł 16.

Postępowanie władzy podatkowej ze zgłoszeniami.

1. Władza podatkowa ma na podstawie swych zapisków urzędowych i po starannem stwierdzeniu identity osoby, bez dalszego badania, czy zachodzą warunki co do obowiązku taksy wojskowej, wpisać w przeznaczonym na to miejscu kwotę podatku osobisto-dochodowego, przypisanego obowiązancemu do zgłoszenia na rok dotyczący tudzież przy podaniu klasy tę kwotę, która by przypadała na takse

zamiast służby według ustawowej taryfy przy uwzględnieniu postanowienia §u 3., punktu 1., ustęp ostatni ustawy.

Jeżeli obowiązany do zgłoszenia, nie stoi u władzy podatkowej, właściwej ze względu na jego miejsce zamieszkania, z podatkiem osobisto-dochodowym na przypisie, to należy to zaznaczyć.

Wspomnianych poprzednio dat dostarczyć należy także co do rodziców (jednego z rodziców), jeżeli ze zgłoszenia wynika, że rodzice (jedno z rodziców) pozostają jeszcze przy życiu. O ile przypisany rodzicom podatek osobisto-dochodowy nie wynosi więcej jak 60 K, a zatem wnosić każe na dochód nie przenoszący 4000 K, wpisać należy w dotyczącą rubrykę: nie więcej jak 60 K.

Ewentualnym dalszym żądaniom innych władz politycznych, dotyczącym oznajmienia przypisu podatkowego tych samych osób celem wymierzenia taksy rodzicielskiej, należy wprowadzić zadość uczynić, jednak dla uniknięcia podwójnych wymiarów równocześnie zwrócić uwagę na to, że dotyczących dat już innej, wymienić się mającej władzy udzielono.

Władza podatkowa ma każdy przez nią załatwiany formularz zgłoszenia oznaczyć na stronie odwrotnej swoją stampilią i zaopatrzyć w podpis tego urzędnika, który zgłoszenie załatwiał.

Co do ciężącego na władzach podatkowych obowiązku zachowania tajemnicy, zawiera artykuł 5., punkt 2. odpowiednie postanowienie.

2. Jeżeli zachodzi powód do przypuszczenia, że przypis podatku osobisto-dochodowego przez inną władzę podatkową nastąpił albo miałby nastąpić, to należy zgłoszenie bezpośrednio tam odesłać.

Pod tym samym warunkiem ma władza podatkowa przesłać dalej wczas zgłoszenia, podając przypis podatkowy obowiązane do zgłoszenia, celem wpisania przypisu podatkowego rodziców.

3. Władza podatkowa nie jest obowiązana — wyjąwszy wypadek punktu 2. — wdawać się w dochodzenia, korespondencje itd. Nie wypełnione należyć formularze zgłoszeń, z których nie można poznać identity kontrybuenta albo przynależnej władzy podatkowej, zwrócić należy przysyłającej je politycznej władzy powiatowej do uzupełnienia.

4. Władza podatkowa zanotować ma przy dotyczących kontrybuentach ich charakter jako obowiązanych do taksy wojskowej i ich gminę przynależności w tych zapiskach urzędowych, w które wciągnięty ma być wynik odwołań albo podań o zmniejszenie co do podatku osobisto-dochodowego,

aby na wypadek następnej zmiany co do obowiązku opłacania podatku albo co do jego wymiaru, mogła przepisane w artykule 5., punkcie 4. uwiadomienie przesłać dotyczącej politycznej władzy powiatowej. W celu uwiadomienia, przewidzianego w artykule 16., punkcie 1., ustępie 4., należy w sposób powyższy zanotować także nazwę tej politycznej władzy powiatowej, której celem wymierzenia taksy rodzicielskiej udzielono dat co do podatku osobistego.

5. Najdalej do 1. lipca ma władza podatkowa załatwione przez nią zgłoszenia, co do których wymagane daty mogły być dostarczone, przesłać przynależnej politycznej władzy powiatowej obowiązującego do zgłoszenia. Takie zgłoszenia, co do których te daty dlatego nie mogły być dostarczone, ponieważ nie można było stwierdzić właściwości powołanej do wymiaru władzy albo identyczności osoby itp. zwrócić należy tej politycznej władzy powiatowej, od której rekwizycya pochodziła.

Natomiast ma władza podatkowa zatrzymać zgłoszenia tych obowiązanych do taksy wojskowej, którym podatek osobisto-dochodowy do 1. lipca nie mógł być jeszcze wymierzonym. Co do zatrzymanych z tego powodu albo co do przesłanych dalej po myśli punktu 2. zgłoszeń, należy jednak — w ostatnim wypadku przy wymienieniu tej władzy, której zgłoszenie odesłano — przesłać przynależnej władzy politycznej spis imienny. Skoro nastąpi wymiar podatku osobisto-dochodowego dla dotyczących, do taksy wojskowej obowiązanych osób, to przesłać należy dotyczące zgłoszenia wraz z odpowiednimi datami w każdym wypadku wymienionej władzy, względnie władzy podatkowej, powołanej do wymierzenia podatku osobisto-dochodowego rodzicom (jednemu z rodziców).

Rozdział III.

Postanowienia o utrzymywaniu w ewidencji obowiązanych do taksy wojskowej.

Artykuł 17.

Zapiski ewidencyjne.

1. Okręgowe komendy uzupełniające (obrony krajowej) wciągnąć mają każdego, kto z powodu trwałej niezdolności do służby przed ukończeniem obowiązku służbowego wystąpił z wojska (marynarki wojennej), względnie z obrony krajowej, jeżeli ułomność uzasadniająca niezdolność do służby nie powstała wskutek odbywania czynnej służby wojskowej, do wykazu według wzoru IV.

Te wykazy należy założyć z osobna według powiatów politycznych gminy przynależności (stawien-

nietwa) osób, które wystąpiły i przesłać w ciągu 14 dni po zamknięciu każdego kwartału przynależnej co do stawiennictwa politycznej władzy powiatowej. Z tych dokumentów, na których opiera się przypuszczenie, że ułomność uzasadniająca niezdolność do służby nie została spowodowana przez odbywanie czynnej służby wojskowej, dołączyć należy uwierzytelnione odpisy.

2. Przy przyjęciu każdego poprzednio węgierskiego obywatela, podlegającego jeszcze obowiązkowi taksy zamiast służby, do związku państwowego królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, ma dotycząca polityczna władza krajowa zarządzić wyraźnie w każdym wypadku wciągnięcie imigranta do spisu osób do taksy wojskowej obowiązanych, co jednak nie narusza następnej decyzji w drodze instancji co do obowiązku taksy wojskowej.

3. Zmiany w przynależności osoby podlegającej obowiązkowi taksy zamiast służby, ma zwierzchność nowej gminy przynależności podać w każdym wypadku do wiadomości politycznej władzy powiatowej. Ta obowiązana jest, jeżeli dotychczasowa gmina przynależności należała do własnego powiatu politycznego, spis swój (artykuł 18.) odpowiednio sprostować, w innym zaś wypadku, po zanotowaniu na razie w spisie nazwiska obowiązującego do taksy wojskowej, zawiadomić polityczną władzę powiatową dotychczasowej gminy przynależności o zmianie w prawie przynależności. Ta ostatnia ma na to dokładny odpis karty spisu, odnoszący się do obowiązującego do taksy wojskowej, względnie — gdyby on się jeszcze w spisie nie znajdował — wyciąg z listy stawczej, przesłać przynależnej obecnie politycznej władzy powiatowej, która ma dotyczące daty wciągnąć do swego spisu.

4. O używaniu listy stawczej, jako zapisku ewidencyjnego, jest mowa w artykule 18.

Artykuł 18.

Spisy obowiązanych do taksy wojskowej.

1. Polityczne władze powiatowe mają osoby, do jednej z gmin swego powiatu przynależne, względnie za taką gminę odstawione a do opłaty taksy zamiast służby obowiązane wciągnąć corocznie do końca lutego do spisów według wzoru V.

Spisy te pozostają w używaniu przez cały czas trwania obowiązku taksy wojskowej osób także zapisanych i służą zarazem do utrzymywania w ewidencji rodziców osób do taksy obowiązanych.

2. Dla osób, co do których obowiązek taksy wojskowej zaszedł już przed rokiem 1908., założyć należy na podstawie spisu sporządzonego według postanowień rozporządzenia ministerjalnego z dnia

20. marca 1881, Dz. u. p. Nr. 26. (załącznik II.), spis wspólny, zbadać na podstawie zapisku w rubryce VII. dotychczasowego spisu czas trwania ich obowiązku do taksy wojskowej i stosownie do tego przekreślić czerwonym atramentem wydrukowane cyfry tych lat, na które obowiązek wpisanych do opłacania taksy wojskowej już się nie rozciąga.

W tych politycznych powiatach, w których ten wspólny spis byłby za obszernym, nie zachodzi żadna przeszkoda przeciw rozłożeniu go na spisy częściowe według lat obowiązujących do taksy albo według grup takich lat, względnie według innych zasad podziału.

Do spisu założyć należy alfabetyczny spis nazwisk i utrzymywać go zawsze jak najdokładniej.

3. Dla osób, co do których obowiązek taksy wojskowej zajdzie począwszy od roku 1908, zakładać się będzie osobne spisy według roku, w którym się ten obowiązek rozpocznie.

Stosownie do tego używać się będzie w roku 1908 spisu wspólnego i spisu rocznego, w roku 1909 spisu wspólnego i dwóch spisów rocznych itd.; z czasem jednak po upływie czasu trwania obowiązku taksy wojskowej wyjdą starsze roczniki z używania.

Rozdzielanie spisów rocznych według gmin przynależności (stawiennictwa), powiatów sądowych albo dzielnic miejskich itp. może mieć miejsce tylko w razie konieczności.

Co do alfabetycznego spisu nazwisk znajdzie zastosowanie ostatni ustęp punktu 2. Czy spis nazwisk założony być ma osobno dla każdego rocznika, czy też dla kilku roczników wspólnie, zależy od szczegółowych stosunków.

4. Przy zakładaniu spisów rocznych, przejść należy przede wszystkim listy stawcze, które były w zastosowaniu w minionym właśnie roku kalendarzowym (§ 36., punkt 2. przepisów wojskowych, część I.) i wciągnąć z nich do spisów taksy wojskowej tych obowiązanych do służby wojskowej, którzy w oznaczonym roku przy ostatecznym postąpieniu z nimi w liście stawczej z powodu niezdolności do służby nie zostali pobrani (artykuł 2., punkt 1., lit. a).

Jeżeli ostateczne uchwały co do niezdolności wpisane będą w roczniki listy stawczej, które nie były już więcej przy poborze w roku bieżącym w zastosowaniu, natenczas, o ile zachodzi obowiązek taksy wojskowej, przenieść należy dotyczące osoby w każdym wypadku i to natychmiast do spisu obowiązanych do taksy wojskowej dotyczącego roku.

Wpisanie do rubryk 1. do 8. spisu nastąpi na podstawie dat listy stawczej. Wciągnięcie do spisu obowiązanych do taksy wojskowej uwidocznienie należy w liście stawczej w rubryce uwag.

Następnie po stwierdzeniu obowiązku taksy wojskowej wciągnąć należy do spisu:

- a) na podstawie wykazów przez okręgowe komendy uzupełniające (obrony krajowej) nadesłanych (artykuł 17., punkt 1.) tych, którzy przed czasem z związku wojska zostali uwolnieni;
- b) na podstawie uwiadomień odnośnych władz krajowych (artykuł 17., punkt 2.) tych, którzy przed upływem czasu trwania obowiązku taksy wojskowej emigrowali z krajów korony węgierskiej do królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych;
- c) na podstawie uwiadomień odnośnych politycznych władz powiatowych (artykuł 17., punkt 3.) tych obowiązanych do taksy wojskowej, którzy nabyli prawo przynależności w której z gmin powiatu politycznego.

Daty, którychby nie można ewentualnie powziąć z odnośnych uwiadomień, uzupełnić należy według danych z listy stawczej, względnie według wyniku wdrożyć się mających dochodzeń.

Przy zakładaniu spisów zostawić należy przy końcu każdego rocznika pewną, prawdopodobnemu zapotrzebywaniu odpowiednią liczbę stron, celem wpisywania od wypadku do wypadku osób, po myśli §u 1., punktu 2., lit c i d ustawy, do taksy wojskowej obowiązanych.

Obowiązanych do służby wojskowej, którzy z powodu wychodźstwa staną się obowiązującymi do taksy wojskowej, wciągnąć należy do rocznika, odpowiadającego rokowi ich wychodźstwa, zaś podlegających taksie wojskowej zbiegów popisowych do rocznika, odpowiadającego ich przydybaniu.

5. Wciągniętych do spisów, których obowiązek taksy wojskowej (wskutek śmierci, wychodźstwa do Węgier, późniejszego poboru) przed czasem wygasa (artykuł 4., punkt 5.), wykreślić należy w spisie przez przekreślenie na krzyż ich nazwiska czerwonym atramentem.

To samo ma miejsce, jeżeli zajdzie potrzeba przeniesienia obowiązanych do taksy wojskowej do spisu innej politycznej władzy powiatowej, na przykład z powodu uzyskania prawa przynależności w okręgu tej władzy.

Powód wykreślenia zanotować należy — a to również czerwonym atramentem — na poprzek przez rubryki b do n i z powołaniem się na odnośne dokumenta przy tym roku, z którym obowiązek taksy wojskowej gaśnie.

Jeżeli obowiązani do taksy wojskowej emigrują i z tego powodu takse zamiast służby naprzód uiszczają, to ma się wprawdzie okoliczność tę w spisie (rubryki b do n) w taki sam sposób uwidocznienie, jednak wykreślenia tych osób, ze względu na trwający nadal obowiązek taksy wojskowej ich rodziców, nie przeprowadzać.

To samo stosuje się także do uiszczania z góry taksy zamiast służby przy przydybaniu zbiegów popisowych.

Jeżeli w stosunkach osobistych obowiązane do taksy wojskowej znajdą zmiany, jak w szczególności zmiana w prawie przynależności w obrębie powiatu politycznego, to należy przeprowadzić odpowiednie sprostowanie spisu z powołaniem się na dokument za podstawę służący.

6. Prowadzeniu i utrzymywaniu w ewidencji spisu obowiązanych do taksy wojskowej, w szczególności wpisywaniu czytelnym pismem nazwisk, adresów i cyfr, poświęcić należy szczególniejszą uwagę.

Wpisywań, o ile nie używa się przytem stampili, dokonywać należy atramentem.

Poprawki mają być wyraźnie jako takie oznaczone. Radyrowania nie są dopuszczalne.

7. Na uzasadniony, przez polityczną władzę krajową poparty wniosek, może Ministerstwo obrony krajowej dla okręgu urzędowego poszczególnych politycznych władz powiatowych, zezwolić na szczególnym stosunkom odpowiedni, od postanowień niniejszego artykułu odmienny sposób spisywania obowiązanych do taksy wojskowej.

Artykuł 19.

Spożytkowywanie formularzy zgłoszeń B przez przynależną polityczną władzę powiatową.

1. Podczas gdy formularz A przeznaczony jest do zebrania dat podatku osobistego i wypośredkowanej na razie stopy taksy wojskowej (artykuł 16., punkt 1.) obowiązane do zgłoszenia i jego rodziców, ma formularz B (artykuł 15., punkt 2.) służyć do tego, aby przynależnej politycznej władzy powiatowej już w czasie, w którym formularzem A jeszcze nie może rozporządzać, dopomóc do poznania dat zgłoszenia, tudzież umożliwić stwierdzenie tych, którzy się w zgłoszeniu zaniedbują, jakoteż wdrożenie dochodzeń co do podanego w zgłoszeniu nieistnienia rodziców (jednego z rodziców).

Ponadto umożliwia formularz B ewidencję co do nadejścia formularza A. Jeżeli zatem w oznaczonym terminie (artykuł 16., punkt 5.) ani formularz A ani odnośne zawiadomienie do przynależnej politycznej władzy powiatowej nie nadejdzie, to ma ta władza, dołączając odpis karty zgłoszenia B, wystosować ponowną rekwizycję do władzy podatkowej, powołanej do wymiaru obowiązane do zgłoszenia podatku osobisto-dochodowego, względnie do tej władzy podatkowej, której zgłoszenie przez pierwszą władzę podatkową przesłane zostało.

Celem ewidencji, gdzie pozostają karty zgłoszeń A, należy nadchodzące do politycznych władz po myśli artykułu 16., następni, uwiadomienia o dalszem przestaniu kart zgłoszeń, wciągnąć natychmiast do odpowiedniego formularza B.

2. Na podstawie formularzy zgłoszeń B ma przynależna polityczna władza powiatowa w razie potrzeby spisy taksy wojskowej uzupełnić, następnie rubryki b do g spisu, przeznaczone dla dotyczącego, do zgłoszenia obowiązane wypełnić i rozszereżenia podniesione co do zniżenia taksy zamiast służby, względnie taksy rodzicielskiej zanotować. Przed zupełnem przeniesieniem dat zgłoszenia do spisu taksy wojskowej nie można formularza zgłoszenia B, odnoszącego się do osoby w powiecie przynależnej, odstąpić pod żadnym warunkiem celem dalszego urzędowania. Zgłoszenia, odnoszące się do osób w powiecie nie przynależnych, odstąpić należy władzy właściwej albo, gdyby tej ostatniej nie można ze zgłoszenia powziąć, zwrócić politycznej władzy powiatowej miejsca zamieszkania.

3. Po zupełnem przeniesieniu dat ze wszystkich formularzy B do spisu taksy wojskowej, wdrożyć należy co do tych osób, które obowiązku zgłoszenia wcale albo dokładnie nie dopełniły, dochodzenie urzędowe.

Co do tych osób polega zadanie politycznej władzy powiatowej na:

- a) wdrożeniu postępowania karnego, względnie na spowodowaniu tego wdrożenia przez polityczną władzę powiatową tej gminy, w której należało zgłoszenia dokonać (§ 10., punkt 3., ustawy);
- b) przygotowaniu rozkładu taksy wojskowej.

Przytem ma służyć za zasadę, że obie te czynności urzędowe wtenczas tylko mają być połączone, jeżeli bez poprzedniego przesłuchania rozkładu taksy wojskowej nie można dokonać. We wszystkich innych wypadkach należy, niezawisłe od przeprowadzenia dochodzenia karnego, dokonać bezzwłocznie rozkładu na podstawie znanych albo z urzędu wysłedzić się mających dat (§ 8., punkt 4. ustawy).

4. Już przy przenoszeniu dat z kart zgłoszeń B do spisu taksy wojskowej należy wyłączyć te zgłoszenia, które zawierają wzmiankę, że żadne z rodziców nie istnieje. W tym wypadku obowiązana jest polityczna władza powiatowa, o ile brak rodziców nie został już w którym z poprzedających lat dostatecznie stwierdzony albo nie jest z urzędu znany, zarządzić najdokładniejsze zbadanie, o ile ta wzmianka jest prawdziwą i nieistnienie rodziców tylko na podstawie niewątpliwego stwierdzenia zanotować w spisie obowiązanych do taksy wojskowej. Zawarta

w zgłoszeniu wzmianka o ostatnim miejscu zamieszkania, względnie o miejscu śmierci rodziców, posłuży za wskazówkę dla przeprowadzić się mających dochodzeń.

Te osoby, które takse wojskową z powodu wychodźstwa naprzód uiścić mają, przesłuchać należy protokolarnie przy sposobności wydania zezwolenia na wychodźstwo, co do dat odnoszących się do ich rodziców. Zresztą należy w tych wypadkach daty potrzebne do rozkładu taksy rodzicielskiej stwierdzić z urzędu.

5. Oznaczone w punktach 2., 3. i 4. postępowanie z kartami zgłoszeń *B* należy przeprowadzić do końca czerwca.

Rozdział IV.

Postanowienia co do wymiaru i ściągania taksy wojskowej.

Artykuł 20.

Rozstrzyganie co do obowiązku uiszczania i co do wymiaru taksy wojskowej.

1. Wymiar taksy wojskowej po myśli niniejszego rozdziału obejmuje rozstrzygnięcie co do tego, czy obowiązani do taksy wojskowej takse zamiast służby, względnie takse rodzicielską w danym roku rzeczywiście mają uiszczać a w danym razie w jakiej kwocie.

2. Właściwą do rozstrzygnięcia co do obowiązku uiszczania i co do wymiaru taksy wojskowej jest polityczna władza powiatowa gminy przynależności, względnie stawiennictwa obowiązanego do płacenia taksy zamiast służby (§ 8. a, punkt 2. ustawy). Wobec tego także do wymiaru taksy rodzicielskiej właściwą jest zawsze ta polityczna władza powiatowa, w której okręgu leży gmina przynależności (stawiennictwa) syna, wchodzącego w rachubę po myśli artykułu 10., punktu 1.

3. Do wymiaru można dopiero wtedy przystąpić, gdy przynależna polityczna władza powiatowa ma przed sobą wpisane przez władzę podatkową do formularza *A* daty, dotyczące obowiązanego do zgłoszenia i jego rodziców (jednego z rodziców).

Z formularza tego okazuje się:

a) czy obowiązany do zgłoszenia stoi na przysiębie z podatkiem osobisto-dochodowym. Jeżeli to nie zachodzi, ma miejsce uwolnienie; w przeciwnym razie stwierdzić należy podatek

osobisto-dochodowy jako też tę klasę, względnie tę kwotę, którą według ustawowej taryfy przy uwzględnieniu postanowienia §u 3., punktu 1., ustęp ostatni ustawy przypadająca jako taksa zamiast służby;

b) czy rodzice (jedno z rodziców) stoją na przysiębie z podatkiem osobisto-dochodowym. Jeżeli to nie zachodzi albo jeżeli wzięty za podstawę do przypisania im podatku dochód nie przenosi kwoty 4000 K. hatenczas ma miejsce uwolnienie; w przeciwnym razie stwierdzić należy podatek osobisto-dochodowy jakoteż tę klasę, względnie tę kwotę, którą jako połowa taksy zamiast służby, przypadającej według ustawowej taryfy przy uwzględnieniu postanowienia §u 3., punktu 1., ustęp ostatni ustawy wypadła na takse rodzicielską.

Gdyby która władza podatkowa po myśli artykułu 16., punktu 1., ustępu 4. doniosła, że daty podatkowe dotyczące rodziców już innej władzy politycznej udzielone zostały, to celem uniknięcia podwójnego wymiaru taksy rodzicielskiej należy się z tą władzą polityczną porozumieć.

c) czy wliczenie połowy kwoty taksy zamiast służby do taksy rodzicielskiej ma mieć miejsce.

4. Formularze zgłoszeń *A* należy natychmiast po ich nadejściu grupami w ten sposób opracować, że gdy zachodzi uwolnienie, okoliczność ta w rubryce *n*, względnie *u* spisu taksy wojskowej, jeżeli zachodzi obowiązek taksy zamiast służby, względnie taksy rodzicielskiej, przypadające kwoty w rubrykach spisu *j* do *l*, względnie *q* do *s* wpisane być mają.

Za punkt wyjścia dla wymiaru służby mają podane przez władze podatkowe, od przypisu podatku osobisto-dochodowego przypadające, stopy taksy wojskowej.

Dlatego wymierzyć należy takse wojskową w kwocie przez władzę podatkową tymczasowo wypośredkowanej — pod warunkiem, że co do jej prawdziwości żadna wątpliwość nie zachodzi — jeżeli:

a) przy taksie zamiast służby zniżenie po myśli §u 5. a, punkt 1. ustawy, a

b) przy taksie rodzicielskiej ani to zniżenie ani wliczenie połowy taksy zamiast służby dotyczącego syna nie ma mieć miejsca.

W przypadkach *a* i *b* od kwoty przez władzę podatkową tymczasowo obliczonej potrącić należy odpowiednie kwoty. Jeżeli się przytem okazały częściowe kwoty poniżej korony, postąpić należy po myśli artykułu 7., punktu 4., względnie artykułu 11., punktu 6.

5. Z wpisaniem uwolnienia od taksy wojskowej zamyka się na dotyczący rok czynność urzędową co do odnośnej, do taksy wojskowej obowiązanej osoby. Jeżeli natomiast nastąpi zobowiązanie do uiszczania taksy zamiast służby, względnie taksy rodzicielskiej, to należy pod względem wygotowania nakazu płatniczego postąpić według artykułu 21.

6. Pod względem przedawnienia prawa do wymiaru stosują się analogicznie postanowienia §§ów 1. do 4. ustawy z dnia 18. marca 1878, Dz. u. p. Nr. 31., odnoszące się do przedawnienia podatków bezpośrednich.

Prawo do sprostowania wymiarów taksy wojskowej gaśnie w tych samych terminach i pod tymi samymi warunkami, jak także prawo co do podatku osobisto-dochodowego.

Artykuł 21.

Wygotowanie nakazu płatniczego.

1. Polityczna władza powiatowa gminy przynależności, względnie stawiennictwa (artykuł 20., punkt 2.) ma każdemu obowiązalnemu do uiszczania taksy zamiast służby albo taksy rodzicielskiej podać corocznie do wiadomości zapomocą nakazu płatniczego według wzoru VI., względnie VII. kwotę uiścić się przezeń mającej taksy wojskowej i dołączyć do nakazu płatniczego pocztowy kwit złożenia. Dla ułatwienia zaliczenia zaopatrzyć należy pocztowe kwity złożenia na przedniej stronie ponad słowem „Erlagschein“ literami „M. T.“ i numerem nakazu płatniczego, np. „M. T. 23“.

2. Wygotowanie nakazów płatniczych ma nastąpić równocześnie z wpisaniem do spisu taksy wojskowej dat podanych przez władze podatkowe w formularzach zgłoszeń A i zanotować je należy w rubryce m względnie t tego spisu przez wpisanie bieżącego numeru nakazu płatniczego.

Druga karta nakazu płatniczego, z nim równocześnie przy użyciu mechanicznych środków powielenia sporządzona, przeznaczona jest do celów statystycznych i ma być po wygotowaniu nakazu płatniczego oddzieloną.

3. Co do uiścić się mających taks wojskowych sporządzić należy wykaz przypisów według wzoru VIII. i udzielić go urzędowi podatkowemu w siedzibie władzy wymiarowej.

Ogólną kwotę wszystkich przypisanych taks wojskowych podać należy do wiadomości departamentowi rachunkowemu krajowej władzy skarbowej.

Zaliczenie i utrzymanie w ewidencji taks wojskowych i cenzurę etatowych podzłamał „Taksa wojskowa“ uregulują osobne przepisy.

4. Postanowienia punktów 1. i 2. znajdują analogiczne zastosowanie przy wymiarach dodatkowych tudzież przy osobnych wymiarach taks wojskowych z powodu wychodźstwa i w razie przydybania zbiegów popisowych i to w obydwu ostatnich wypadkach z tą zmianą, że wymiar ma nastąpić z góry za cały czas trwania obowiązku taksy wojskowej a nakaz płatniczy tylko raz się ma wygotować.

Zmiany w przepisie taksy wojskowej, dodatkowe i osobne wymiary i odpisanie podać należy w każdym poszczególnym wypadku do wiadomości dotyczącemu urzędowi podatkowemu i departamentowi rachunkowemu krajowej władzy skarbowej.

5. Do doręczenia nakazu płatniczego stosują się postanowienia artykułu 28.

Dowody doręczenia doręczyć należy urzędowi podatkowemu w siedzibie władzy wymiarowej celem zanotowanie dnia doręczenia.

Artykuł 22.

Środki prawne.

1. Przeciw orzeczeniu co do obowiązku uiszczania i co do wysokości wymiaru taksy wojskowej przysługuje obowiązalnemu do taksy wojskowej prawo odwołania się do politycznej władzy krajowej. Odwołanie wnieść należy w przeciągu dni 14 przez tę polityczną władzę powiatową, która wydała nakaz płatniczy, względnie zaczepione orzeczenie (§ 8. a. punkt 3. ustawy).

2. O ile — wczas wniesione — odwołanie skierowane jest wyłącznie przeciw temu, że przy obliczaniu taksy wojskowej albo przy wygotowaniu nakazów płatniczych zaszyły usterki, ma polityczna władza powiatowa zarządzić natychmiast we własnym zakresie sprostowanie i uwiadomić o tem obowiązalnemu do taksy wojskowej, urząd podatkowy i krajową władzę skarbową (§ 8. a. punkt 3. ustawy). Przeciw temu zarządzeniu, które jednak nie dopuszczalne jest w tym wypadku, jeżeli odwołanie oprócz zaczepienia wspomnianych usterek, zawiera jeszcze inne punkty zażalenia, przysługuje obowiązalnemu do taksy wojskowej rekurs do politycznej władzy krajowej.

Jeżeli odwołania nie można po myśli poprzedzającego ustępu załatwić, ponieważ nie zostało wczas wniesione albo okazuje się nieuzasadnione lub też nie jest, względnie nie jest wyłącznie skierowane przeciw wzmiankowanym usterek, to należy je po odpowiednim uzupełnieniu przedłożyć politycznej władzy krajowej, do której należy decyzya.

Przeciw decyzji politycznej władzy krajowej wnieść można w przeciągu czterech tygodni odwołanie do Ministerstwa obrony krajowej. Do odwołań tych stosuje się analogicznie postanowienie pierwszego ustępu punktu 2.

3. Co do wnoszenia środków prawnych miarodajną jest ustawa z dnia 12. maja 1896. Dz. u. p. Nr. 101.

4. Odwołania nie mają co do niszczenia przepisanej taksy wojskowej i co do prawideł jej ściągania skutku odwołczego (§ 8. a, punkt 3. ustawy).

Artykuł 23.

Uiszczanie taksy wojskowej.

1. Takse wojskową uiszczać należy co roku w dniu 1. października (§ 9., punkt 1. ustawy). Jeżeli nakaz płatniczy doręczonym będzie dopiero po dniu 1. października, dokonać należy zapłaty w przeciągu dni 14 po doręczeniu. To ostatnie postanowienie odnosi się także do wymiarów dodatkowych.

Niemą ustawowego obowiązku uiszczania na razie taksy zamiast służby na podstawie powinności roku poprzedniego albo na podstawie przeszłorocznej powinności podatku osobisto-dochodowego, ewentualne wpłaty stron należy jednak przyjąć.

2. Wyjątki od terminu wpłaty, oznaczonego w punkcie 1. zachodzą pod względem uiszczania taksy zamiast służby przez wychodźców i zbiegów popisowych. Ci mają takse zamiast służby przed udzieleniem zezwolenia na wychodźstwo, względnie przy ich przydybaniu uiścić naraz z góry za cały czas trwania obowiązku taksy wojskowej (§ 9., punkty 2. i 3. ustawy).

W wymienionych wypadkach może polityczna władza krajowa zezwolić wyjątkowo na spłatę taksy wojskowej w ratach wtedy, jeżeli danem będzie wystarczające według jej uznania zabezpieczenie.

Przytem służyć ma za zasadę, że także przy złożeniu dostatecznego zabezpieczenia, pozwolenia na spłatę ratami tylko wtenczas można udzielić, jeżeli zachodzą okoliczności na szczególne uwzględnienie zasługujące i że wogóle wyjątkowego charakteru tego postanowienia starannie przestrzegać należy.

Jako zabezpieczenie mogą być tylko uważane: udzielenie prawa zastawu na położonych w kraju ruchomościach albo nieruchomościach obowiązanych do taksy wojskowej, względnie osoby trzeciej

albo też przyjęcie poręki przez osobę wypłacalną, mającą swą siedzibę w kraju.

O pozwolenie na spłatę ratami taksy zamiast służby upraszać ma obowiązany do taksy wojskowej przynależną polityczną władzę powiatową, podając zarazem udzielić się mające zabezpieczenie. Ta ma przedłożyć podanie wraz z własną opinią politycznej władzy krajowej, która — po wysłuchaniu w razie wątpliwości krajowej władzy skarbowej, względnie prokuratorji skarbu — ma wydać decyzję.

3. Wpłaty taksy wojskowej dokonuje się zapomocą kwitów złożenia, dołączonych do nakazu płatniczego, na rachunek kas w nich oznaczonych.

Artykuł 24.

Ściąganie zaległości.

1. Jeżeli powinności taksy wojskowej nie dopełni się w przeciągu czterech tygodni po dniu płatności (artykuł 23. punkt 1.), to należy ją na podstawie wykazów zaległości, przez urzędy podatkowe przedłożyć się mających, ściągnąć w drodze przymusowej.

2. Ściągania zaległych taks wojskowych dokonuje się przez te same organa i tymi samymi środkami, co ściągania zaległości podatkowych.

3. Co do tych osób, obowiązanych do taksy wojskowej, które oprócz taksy wojskowej zalegają także równocześnie z podatkami albo należnościami, należy zaległe taksy wojskowe, tudzież zaległości podatkowe i należnościowe, celem jak najdalej idącego zmniejszenia kosztów egzekucyjnych, ile możliwości razem ponaglać i dalej ściągać.

4. Pod względem przedawnienia prawa domagania się stosują się analogicznie postanowienia §§ów 5. do 7. ustawy z dnia 18. marca 1878. Dz. u. p. Nr. 31., odnoszące się do przedawnienia podatków bezpośrednich.

Rozdział V.

Postanowienia karne.

Artykuł 25.

Karygodne działania i kary.

1. Według §u 10., punktu 1., ustępu 1. ustawy mogą być obowiązani do taksy wojskowej, którzy przepisanych zgłoszeń nie przedłożą w terminie albo też niedokładnie co do istotnych wymogów, karani grzywnami do 50 koron.

Przepisane zgłoszenie jest tylko wtenczas w terminie przedłożone, jeżeli wpłynie do 31. stycznia roku do opłaty taksy obowiązującego do gminy, oznaczonej w artykule 13., punkcie 2.

Przepisane zgłoszenie jest w szczególności wtedy niedokładnie przedłożone, jeżeli go nie uskuteczniło w dwóch egzemplarzach albo jeżeli w obydwu egzemplarzach brakuje takie daty, której zebranie wymaga osobnych dochodzeń lub wezwania obowiązującego do zgłoszenia.

Od nałożenia grzywny można wtedy odstąpić, jeżeli obowiązujący do zgłoszenia, zaniedbanie dostatecznie usprawiedliwi. Przytem jednak będzie należało mieć na uwadze, że należyte dopełnianie zgłoszeń ma zasadnicze znaczenie dla przeprowadzenia całego operatu wymiarowego.

2. Według §u 10., punktu 1., ustępu 2. ustawy podpadają obowiązujący do taksy wojskowej, którzy dopuszczają się w zgłoszeniach swych świadomie zatajenia albo niezgodnych z prawdą podań — o ile działanie ich według swej istoty nie przedstawia się jako czyn garygodny, podpadający pod powszechną ustawę karna — grzywnom do 500 koron, przy zachodzących szczególnie obciążających okolicznościach do 1000 koron.

Co się tyczy uskuteczniania doniesień karnych, mają władze zwrócić uwagę, że wprawdzie po myśli §u 84. procedury karnej jest z jednej strony ich obowiązkiem, donosić o odnośnych karygodnych działaniach prokuratorom państwa (sądom powiatowym), że jednak z drugiej strony jest warunkiem, by zachodziło uzasadnione podejrzenie.

Do szczególnie obciążających okoliczności, na które przy wymiarze kary wzgląd mieć należy, liczy się w każdym razie, jeżeli czyn obowiązującego do zgłoszenia mógłby spowodować ukrócenie taksy rozdzielczej albo też, gdyby obowiązujący do zgłoszenia — pomimo zwrócenia jego uwagi na wątpliwości, nastawiając się co do prawdziwości jego zgłoszenia — obstawał przy swych zeznaniach.

3. Nałożone grzywny zamienić należy w razie ich nieściągalności na karę aresztu, przy czem na każde 10 koron przypada jeden dzień aresztu.

4. Grzywny ściągnięte z powodu przekroczeń ustawy o taksie wojskowej przypadają funduszowi taks wojskowych (§ 10., punkt 5. ustawy).

5. Postępowanie karne przeprowadza polityczna władza powiatowa tej gminy, której zgłoszenie miało być przedłożone: w razie odwołania rozstrzyga polityczna władza krajowa ostatecznie (§ 10., punkt 3., ustawy).

6. Ściąganie zaległych grzywien odbywa się w drodze politycznej egzekucyi.

Artykuł 26.

Wykluczenie karygodności i przedawnienie.

Karygodność obowiązującego do taksy wojskowej z powodu spóźnionego albo do istotnych wymogów niedokładnego przedłożenia przepisane zgłoszenia ustaje, jeżeli obowiązujący do zgłoszenia, przedłoży, względnie uzupełni obowiązkowe zgłoszenie, zanim władza z urzędu wkroczyła (§ 10. punkt 4., ustęp 1. ustawy).

Pod wkroczeniem z urzędu rozumieć należy nie tylko wezwanie obowiązującego do zgłoszenia do urzędu, ale także wdrożenie przez polityczną władzę powiatową innych dochodzeń dla zebrania dat, w zgłoszeniu nie podanych.

2. Karygodność przekroczenia oznaczonego w punkcie 1., jakoteż przekroczeń popełnionych przez świadome zatajenia albo niezgodne z prawdą podania w zgłoszeniach gaśnie przez przedawnienie, jeżeli winny w przeciągu pięciu lat od upływu tego terminu zgłoszenia, co do którego zasza nieprawidłowość, nie został do odpowiedzialności pociągnięty.

Bieg przedawnienia przerywa się jednak także przez to, że winny dopuścił się ponownie w swoim zgłoszeniu świadomych zatajeń albo niezgodnych z prawdą podań (§ 10., punkt 4., ustępy 2. i 3. ustawy).

Rozdział VI.

Postanowienia końcowe i przejściowe.

Artykuł 27.

Współdziałanie gmin, kosztów druków.

1. Gminy obowiązane są, na żądanie władz politycznych współdziałać przy wykonywaniu ustawy o taksie wojskowej (§ 9. a, punkt 1. ustawy).

Z tego współdziałania, do którego gminy są obowiązane, mają władze polityczne korzystać tylko w miarę nieuniknionej konieczności.

2. Wydatki na formularze przepisane dla zgłoszenia obowiązujących do taksy wojskowej, następnie na potrzebne dla c. k. władz politycznych druki

według wzorów podanych w załącznikach I, III, IV, V, VI, VII i VIII ponosi etat Ministerstwa obrony krajowej.

Artykuł 28.

Doręczenia.

1. Co do doręczania wydawanych według niniejszej ustawy wezwań, orzeczeń, zarządzeń, rozstrzygnięć, nakazów płatniczych itp. stosować należy analogicznie postanowienia §§ów 267. i 268. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220. dotyczące bezpośrednich podatków osobistych (§ 9. a, punkt 2. ustawy).

Stosownie do tego skutecznie należy doręczenie wspomnianych w pierwszym ustępie urzędowych załatwień albo bezpośrednio przez organa władzy albo przez zwierzchność gminną albo przez pocztę.

2. Doręczenie następuje za potwierdzeniem odbioru albo do rąk własnych adresata albo jego pełnomocnika.

Męża uważa się za pełnomocnika nie rozwiedzionej żony, wyjąwszy, gdyby sam nie był własnowolnym, względnie gdyby żona co do swego majątku pozostawała pod inną kuratelą, albo gdyby żona sama temu domniemaniu wyraźnie się sprzeciwiła.

3. Doręczeń, poza obrębem monarchii austro-węgierskiej skutecznie się mających dokonać można przez listy polecane, do których, o ile to według przepisów pocztowych jest możliwe, dołączyć należy receptis zwrotne. Jeżeli faktycznego dnia doręczenia nie można stwierdzić, uważa się doręczenia za skuteczne, jeżeli od dnia nadania na pocztę upłynął podwójny okres prawidłowego biegu pocztowego.

Pod względem doręczania w drodze władz królewsko-węgierskich, tudzież za pośrednictwem c. i k. władz konsularnych miarodajne są istniejące szczegółowe przepisy.

4. Jeżeli osoba, której doręczenie ważnie może być skuteczne, odmawia przyjęcia doręczyć się mającej przesyłki urzędowej, należy dokument pozostawić na miejscu doręczenia. To pozostawienie uważa się za doręczenie.

5. Dla obowiązanych do taksy wojskowej, których miejsce zamieszkania i pobytu nie jest znane, jakoteż dla tych adresatów, którym doręczyć się mające pismo urzędowe ani przez pocztę, ani — po co najmniej dwukrotnej próbie doręczenia — w inny sposób nie mogło być doręczone, należy je za potwierdzeniem odbioru złożyć u przełożonego tej

gminy (wyłączonego obszaru dworskiego), w której w dotyczącym, do taksy obowiązującym roku, zgłoszenie miało być dokonane; to złożenie ma przełożony gminy (obszaru dworskiego) ogłosić w sposób w miejscu używany z wezwaniem, aby adresaci celem odebrania pisma zgłosili się u naczelnika gminy (przełożonego wydzielonego obszaru dworskiego). Doręczenie uważa się za skuteczne, jeżeli od ogłoszenia upłynęło cztery tygodnie. Jeżeli jednakowoż będzie udowodnione, że doręczenie do rąk adresata bez jego winy rzeczywiście dopiero w czasie późniejszym nastąpiło, to uważa się doręczenie, jako dopiero w tym ostatnim czasie z mocą obowiązującą dokonane, w żadnym jednak razie nie później, jak w sześć miesięcy po ogłoszeniu.

Z postępowania według niniejszego postanowienia, które w pierwszym rzędzie służyć ma za środek dla zapobieżenia próbom udaremniania doręczeń, korzystać należy tylko, mając zawsze na względzie ważne, połączone z niem dla stron skutki i uzasadnione roszczenia obowiązanych do taksy wojskowej. W szczególności możliwość zastąpienia doręczenia osobom z pobytu nieznanym przez doręczenie na ręce przełożonego gminy, nie uwalnia bynajmniej władz od obowiązku należytego starania się o zbadanie miejsca pobytu obowiązanych do taksy wojskowej.

6. Jeżeli obowiązani do taksy wojskowej, którzy mieszkają poza obrębem królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, zaniechali pomimo wystosowanego wezwania ustanowić pełnomocnika w kraju tutejszym, to mają być dalsze dla nich doręczenia skuteczne w podany w punkcie 5. sposób przez przełożonego gminy.

Artykuł 29.

Postanowienia przejściowe.

1. Z tymi, którzy już na podstawie postanowień ustawy z dnia 13. czerwca 1880, Dz. u. p. Nr. 70. do płacenia taksy byli obowiązani, należy pod względem okresu trwania obowiązku do płacenia taksy w ten sposób postępować, że jako ostatni, do płacenia taksy obowiązujący rok, ten rok przyjąć należy, za który oni w miarę postanowień powołanej ustawy takse wojskową po raz dwunasty, względnie, gdyby skrócenie obowiązku taksy miało miejsce, po raz ostatni mieli byli opłacać (artykuł II., punkt 2. ustawy).

Wskutek tego przez postanowienia noweli do ustawy o takse wojskowej nie zajdzie co do osób, które już według dawniejszej ustawy obowiązane były do opłaty taksy, żadna zmiana co do liczby lat, przez które one mają takse wojskową uiszczać.

2. Dla zbiegów popisowych, oznaczonych w §ie 1., punkcie 2., lit. d ustawy, którzy przydybani zostali, zanim jeszcze ta ustawa nabyła mocy obowiązującej, rozpoczyna się obowiązek płacenia taksy wojskowej z tym rokiem, w którym ta ustawa nabywa mocy obowiązującej, kończy się zaś z tym rokiem, w którym takse wojskową należałoby poraz dwunasty złożyć, gdyby obowiązek płacenia taksy rozpoczął się był z rokiem przydybania (artykuł II., punkt 1. ustawy).

Postanowienie to pociąga za sobą dla zbiegów popisowych, przydybanych już przed dniem 1. stycznia 1908, a dotychczas do taksy wojskowej nie obowiązanych, skrócenie ich obowiązku do opłacania tej taksy o tyle lat, o ile przed rokiem 1908 przydybani zostali. Ci zatem, którzy przydybani zostali przed rokiem 1897 nie podlegają już wogóle obowiązkowi taksy wojskowej.

3. Dodatkowe wymiary taks wojskowych, przypadające za czas przed wejściem w życie noweli o taksie wojskowej, dokonane być mają według przepisów tej ustawy (artykuł II., punkt 3. ustawy).

Postanowienie to będzie miało znaczenie nie tylko pod względem stosowania stóp taksy wojskowej, lecz także pod względem obowiązku uiszczania taksy zamiast służby albo taksy rodzicielskiej, względnie pod względem roszczenia do uwolnień.

Jak się samo przez się rozumie, nie mogą postanowienia noweli o taksie wojskowej, co do obowiązku uiszczania i wymiaru tej taksy oddziaływać wstecz na wydane po myśli postanowień dawniejszej ustawy i już prawomocne, choćby nawet jeszcze nie dopełnione, przypisy taksy wojskowej.

Jeżeli przeciw wymiarowi taksy wojskowej, dokonanemu przed dniem 1. stycznia 1908 wniesiony będzie środek prawny, to w postępowaniu rekursowem stosowaną będzie dotychczasowa ustawa. Jeżeli jednak w toku postępowania rekursowego okaże się potrzeba zniesienia orzeczenia wymiarowego i wznowienia dochodzenia, to do ponownego wymiaru znajdą zastosowanie postanowienia noweli o taksie wojskowej.

Artykuł 30.

Początek obowiązywania.

Rozporządzenie niniejsze, znoszące rozporządzenia z dnia 20. marca 1881, Dz. u. p. Nr. 26., i z dnia 15. marca 1882, Dz. u. p. Nr. 44., i zmieniające po części rozporządzenie ministerjalne z dnia 6. maja 1881, Dz. u. p. Nr. 44., nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą z dnia 10. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 30.

Korytowski wlr.

Latscher wlr.

L.

Wezwanie obowiązanych do taksy wojskowej do zgłaszania się.

Na podstawie ustawy z dnia 10. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 30., mają się wszyscy obowiązani do taksy wojskowej, jak długo trwa ich obowiązek do płacenia taksy, zgłaszać co roku w miesiącu styczniu w tej gminie, w której w dniu 1. stycznia tego roku mają swoją siedzibę.

Przyznać się mające albo w roku ubiegłym przyznane uwolnienie od podatku osobisto-dochodowego albo od taksy zamiast służby wskutek tego, że dochód nie przenosił 1200 K lub też z innych powodów, nie uwalnia od obowiązku zgłaszania się.

Zgłoszenia można dokonać pisemnie albo ustnie.

Zgłoszenia pisemne skutecznić można przez przesłanie do gminy dwóch, we wszystkich rubrykach czytelnie, dokładnie i zgodnie z prawdą wypełnionych formularzy zgłoszeń. Formularze zgłoszeń otrzymać można bezpłatnie w c. k. Starostwie i u Zwierzchności gminnej. Poselki zgłoszeń wolne są w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych od opłaty pocztowej.

Formularze zgłoszeń są tak sporządzone, że mogą być po złożeniu i zaadresowaniu bez osobnej kowerty na pocztę nadane.

Zgłoszenia ustne wpisane będą przez gminę w obydwa formularze zgłoszeń.

Zgłoszenia dokonane przez pośrednika nie uwalniają obowiązanego do zgłoszenia od odpowiedzialności za dopełnienie ciążącego na nim obowiązku.

Obowiązani do zgłoszenia, którzy nie dopełnią przepisanego zgłoszenia w terminie albo niedokładnie co do istotnych wymogów, mogą być karani grzywną do 50 K. Obowiązani do taksy wojskowej, którzy w zgłoszeniach swych dopuszczają się świadomie zatajeń albo niezgodnych z prawdą podań, podpadają — o ile ich działanie według swej istoty nie przedstawia się jako czyn karygodny, podpadający pod powszechną ustawę karną — grzywnom do 500 K. przy zachodzących szczególnie obciążających okolicznościach do 1000 K. Nałożone grzywny będą w razie niemożności ich ściągnięcia zamienione na karę aresztu.

Nadto ma władza polityczna prawo, w razie nie dopełnionego wczas albo niedokładnego zgłoszenia, dokonać bez względu na to rozkładu taksy wojskowej na podstawie znanych albo z urzędu zbadać się mających dat.

Data :

Podpis :

Obydwa egzemplarze mają być równobrzmiąco wypełnione.

Wolne od stempla.

Formularz bezpłatny.

Zgłoszenie do rozkładu taksy wojskowej w roku 19 . .

Dane dotyczące obowiązującego do zgłoszenia.		
Imię i nazwisko	Rok urodzenia	
Stan, charakter, zatrudnienie, zajęcie		
Przynależny	gmina: powiat polityczny: kraj:	
Miejsce zamieszkania w dniu 1. stycznia roku bieżącego	gmina: (ulica, Nr.) powiat polityczny, kraj:	
Czy obowiązującemu do zgłoszenia był w roku poprzednim wymierzony podatek osobisto-dochodowy?	Miejsce na uwagi obowiązującego do zgłoszenia:	
Numer nakazu płatniczego i władza, która go wygotowała:		
Dane dotyczące rodziców obowiązującego do zgłoszenia		
Imię i nazwisko ojca	Czy ojciec żyje?	
Stan, charakter, zatrudnienie, zajęcie		
Miejsce zamieszkania *) w dniu 1. stycznia roku bieżącego	gmina: (ulica, Nr.) powiat polityczny, kraj:	
Imię i nazwisko matki	Czy matka żyje?	
Stan, charakter, zatrudnienie, zajęcie		
Miejsce zamieszkania *) w dniu 1. stycznia roku bieżącego	gmina: (ulica, Nr.) powiat polityczny, kraj:	

*) Gdyby ojciec (matka) już nie żył(a), podać należy jego (jej) ostatnie miejsce zamieszkania i śmierci.

Podpis (znak ręczny) zgłaszającego się } Obecny }
dokładny }
adres }

Miejsce na urzędowe zapiski		za rok 19 . .		dla obowiązującego do zgłoszenia		jego ojca		jego matki	
				K	h	K	h	K	h
		Przypisany podatek osobisto-dochodowy							
		Tymczasowo obliczona taksa wojskowa . . . klasy							

Pouczenie.

Wszyscy obowiązani do taksy wojskowej mają się, jak długo trwa ich obowiązek do płacenia tej taksy, zgłaszać co roku w miesiącu styczniu. Przyznać się mające albo w roku ubiegłym przyznane uwolnienie od podatku osobisto-dochodowego albo od taksy zamiast służby wskutek tego, że dochód nie przynosił kwoty 1200 K lub też z innych powodów, nie uwalnia od obowiązku zgłaszania się. Na rodziców obowiązek zgłaszania nie jest nałożony.

Zgłoszenie wniesć należy do tej gminy, w której obowiązany do taksy wojskowej ma w dniu 1. stycznia dotyczącego, do taksy obowiązującego roku, swoje miejsce zamieszkania. Obowiązani do zgłoszenia, którzy w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa nie mają zwyczajnej siedziby, obowiązani są dokonać zgłoszenia w gminie przynależności; jeżeli gmina ta jest wątpliwą, dopełnić należy zgłoszenia w tej gminie, za którą dotyczący stawał do poboru.

Zgłoszenia dokonać można pisemnie albo ustnie i jest ono wolne od stempla.

Przy zgłoszeniu pisemnem należy obydwą, we wszystkich rubrykach czytelnem pismem równobrzmiąco, dokładnie i zgodnie z prawdą wypełnione formularze zgłoszeń przesłać do gminy. Poselki te uwolnione są w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych od opłaty pocztowej, jeżeli na adresie umieszczoną jest uwaga „Na urzędowe wezwanie“.

Formularze zgłoszeń są tak sporządzone, że mogą być po złożeniu i zaadresowaniu bez osobnej kowerty na pocztę nadane.

Przy zgłoszeniu ustnem mają być obydwą formularze przez gminę według wskazówek obowiązującego do zgłoszenia w jego obecności wypełnione i przez stronę podpisane.

Zgłoszenia dokonywane przez pośrednika nie uwalniają obowiązującego do zgłoszenia od odpowiedzialności za dopełnienie ciężącego na nim obowiązku.

Obowiązani do zgłoszenia, którzy niedopełnią przepisane go zgłoszenia w terminie albo niedokładnie co do istotnych wymogów, mogą być karani grzywnami do 50 K.

Obowiązani do taksy wojskowej, którzy w zgłoszeniach swych dopuszczają się świadomie zatajeń albo niezgodnych z prawdą podań, podpadają — o ile ich działanie według swej istoty, nie przedstawia się jako czyn karygodny, podpadający pod powszechną ustawę karną — grzywnom do 500 K, przy zachodzących szczególnie obciążających okolicznościach do 1000 K. Nałożone grzywny będą w razie niemożności ich ściągnięcia zamienione na karę aresztu.

Nadto ma władza polityczna prawo, w razie niedopełnionego wczas albo niedokładnego zgłoszenia, dokonać bezzwłocznie rozkładu taksy wojskowej na podstawie znanych albo z urzędu zbadać się mających dat.

Obydwa egzemplarze mają być równobrzmiąco wypełnione.

Wolne od stempla.

Formularz bezpłatny.

Zgłoszenie do rozkładu taksy wojskowej w roku 19 . .

Dane dotyczące obowiązującego do zgłoszenia		
Imię i nazwisko		Rok urodzenia
Stan, charakter, zatrudnienie, zajęcie		
Przynależny	gmina: powiat polityczny: kraj:	
Miejsce zamieszkania w dniu 1. stycznia roku bieżącego	gmina: (ulica, Nr.) powiat polityczny, kraj:	
Czy obowiązującemu do zgłoszenia był w roku poprzednim wymierzony podatek osobisto-dochodowy?	Miejsce na uwagi obowiązującego do zgłoszenia:	
Numer nakazu płatniczego i władza, która go wygotowała:		
Dane dotyczące rodziców obowiązującego do zgłoszenia		
Imię i nazwisko ojca		Czy ojciec żyje?
Stan, charakter, zatrudnienie, zajęcie		
Miejsce zamieszkania *) w dniu 1. stycznia roku bieżącego	gmina: (ulica, Nr.) powiat polityczny, kraj:	
Imię i nazwisko matki		Czy matka żyje?
Stan, charakter, zatrudnienie, zajęcie		
Miejsce zamieszkania *) w dniu 1. stycznia roku bieżącego	gmina: (ulica, Nr.) powiat polityczny, kraj:	

*) Gdyby ojciec (matka) już nie żył(a), podać należy jego (jej) ostatnie miejsce zamieszkania i śmierci.

Podpis
(znak ręczny)
zgłaszającego się

Obecny
dokładny
adres

Miejsce na urzędowe zapiski	za rok 19 . .	dla obowiązującego do zgłoszenia		jego ojca		jego matki	
		K	h	K	h	K	h
		Przypisany podatek osobisto-dochodowy					
Tymczasowo obliczona taksa wojskowa . . klasy							

Wzór III.

Kraj

Powiat polityczny

Gmina

Poświadczenie

N. N., urodzony w roku 18 . . , przynależny do gminy zgłosił się
dziś, jako obowiązany do taksy wojskowej.

N., dnia 19 . . .

Pieczczę urzędowa.

Podpis naczelnika gminy:

Udziela się

*)

W

.

celem ewentualnego wzięcia w ewidencję obowiązane do taksy wojskowej.

Data:

Podpis:

*) Nazwa politycznej władzy powiatowej gminy przynależności (sławiennictwa) uwolnionego.

Spis obowiązanych do taksy wojskowej.

Rok . . .

Liczba miejsc	Obowiązany do uiszczania taksy zamiast służby							
	Gmina przynależności (stawiennictwa)		Nazwisko i imię	Ojciec	Matka			
				Nazwisko i imię według listy sławczej				
1	2		3	4	5			
			Rok urodzenia 18..					
Czas trwania taksy zamiast służby	Uczynił zadanie obo- wiązkowi zgłoszenia		Dokumenty odnoszące się do zgłoszenia	Podług podania w zgłoszeniu (urzędowego dochodzenia)				
				Miejsce zamieszkania				
				gmina, dzielnica miejska, ulica (plac), numer domu, powiat polityczny, kraj				
	tak	nie		obowiązanego do zgłoszenia	ojca	matki		
a	b	c	d	e	f	g		
1908								
1909								
1910								
1911								
1912								
1913								
1914								
1915								
1916								
1917								
1918								
1919								

Wzór VI.

Strona 1.

Z c. k. Starostwa
Magistratu miasta

Numer spisu takś wojskowych dnia 19 . .

Nakaz płatniczy Nr....

co do taksy wojskowej (taksy zamiast służby) za rok 19 . .

Obowiązanego do taksy wojskowej nazwisko

zawód

mieszkanie

Uścić się mająca na zasadzie §u 1., punku 2., lit. . . ustawy z dnia 10. Intego 1907, Dz. u. p. Nr. 30., taksa zamiast służby została wymierzona, jak następuje:

[illegible]

Kwotę powyższą zapłacić należy w dniu 1. października w tutejszym c. k. urzędzie podatkowym. Dla ułatwienia zapłaty użyć należy dołączonego kwitu złożenia. Kwoty zalegające jeszcze po upływie czterech tygodni po dniu zapadłości, ściągnięte będą w drodze egzekucyi.

Ewentualne odwołanie przegwiłtemu nakazowi płatniczemu wnieść należy w ciągu dni 14 do wyżej oznaczonego c. k. Starostwa (Magistratu).

Odwolania nie mają co do uiszczenia przypisanej taksy wojskowej skutku odwołczego.

Data:

Podpis władzy:

Wyciąg z ustawy o taksie wojskowej.

	Taksa zamiast służby wynosi rocznie przy dochodzie		
	ponad	włącznie do	
	k o r o n		
1. klasa	1.200	1.300	6
2. "	1.300	1.400	7
3. "	1.400	1.600	9
4. "	1.600	1.800	11
5. "	1.800	2.000	13
6. "	2.000	2.400	17
7. "	2.400	2.800	23
8. "	2.800	3.200	29
9. "	3.200	3.600	35
10. "	3.600	4.000	43
11. "	4.000	4.800	55
12. "	4.800	5.600	70
13. "	5.600	6.600	88
14. "	6.600	7.800	113
15. "	7.800	9.200	143
16. "	9.200	11.000	182
17. "	11.000	13.000	232
18. "	13.000	15.000	285
19. "	15.000	17.000	339
20. "	17.000	19.000	394
21. "	19.000	22.000	458
22. "	22.000	26.000	564
23. "	26.000	30.000	678
24. "	30.000	34.000	795
25. "	34.000	38.000	915
26. "	38.000	44.000	1.050
27. "	44.000	52.000	1.260
28. "	52.000	60.000	1.500
29. "	60.000	68.000	1.753
30. "	68.000	76.000	2.018
31. "	76.000	84.000	2.292
32. "	84.000	92.000	2.574
33. "	92.000	100.000	2.685
	i t d.		

Dla rozkładu taksy zamiast służby jest zawsze ten dochód miarodajnym, który w roku obowiązującym do opłaty taksy wzięto za podstawę do wyznaczenia obowiązkanemu do opłaty taksy wojskowej podatku osobisto-dochodowego; dochód ten obliczyć należy z podatku osobisto-dochodowego, obowiązkanemu do taksy wojskowej przypisanego i przez władze podatkowe do wiadomości podać się mającego.

Odmienne decyzje i zarządzenia, wydane wskutek rekursów lub prośb o znizienie, co do obowiązku opłacania albo co do wyniaru podatku osobisto-dochodowego, powodują odpowiednio sprostowanie taksy zamiast służby na rok dotyczący.

Ewentualne opłacanie taksy przez rodziców nie narusza obowiązku uiszczania taksy zamiast służby.

Taksy zamiast służby nie mają uiszczać:

a) ci, którzy w roku obowiązującym do taksy uwolnieni są od podatku osobisto-dochodowego z tego powodu, że ich dochód nie przenosi 1200 K;

b) należący do pospolitego ruszenia, jakoteż obowiązani do broni po myśli § 10. ustawy wojskowej za ten rok, w którym pierwsi do odbycia służby prezeneyjnej, ostatni do świadczeń służbowych dla celów wojennych pociągnięci zostaną.

Z wyjątkiem rodziców mają się wszyscy do taksy wojskowej obowiązani, jak długo trwa ich obowiązek do placenia tej taksy, zgłaszać co roku w miesiącu styczniu w tej gminie, w której z początkiem dotyczącego, do taksy obowiązującego roku, mają zwyczajne miejsce zamieszkania a to według formularza w drodze rozporządzenia wydać i w dwóch egzemplarzach wygotować się mającego. Zgłoszenia tego można dokonać także ustnie; w tym wypadku wypełnić należy obydwu formularze jeszcze w obecności obowiązkanego do zgłoszenia.

Obowiązani do zgłoszenia, którzy w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa nie mają zwyczajnego miejsca zamieszkania, obowiązani są dokonać zgłoszenia w gminie przynależności, w razie wątpliwej przynależności w tej gminie, za którą stawali do poboru (gmina stawiennietwa).

Z c. k. Starostwa

Z Magistratu miasta

Nr. konta

Do P. T. Pana

w

doręczono dnia

przez

Wzór VII.

 \mathbb{Z}

(Papier jasno-zielony.)

Strona 2.

Wyciąg z ustawy o taksie wojskowej.

Taksę rodzicielską wymierza się w połowie tej kwoty, któraby w miarę ustawowych postanowień przypadała jako taksa zamiast służby od dochodu rodziców (dotyczącego z rodziców).

Za te jednak lata obowiązujące do taksy wojskowej, w których obowiązany do opłaty taksy syn składa taksę zamiast służby, wliczyć należy połowę tej taksy do taksy rodzicielskiej w ten sposób, że ostatnią pobiera się tylko w kwocie resztującej.

Jeżeli dotyczący syn w roku do taksy obowiązującym, z powodu, że dochód jego nie przechodzi 1200 K, uwolniony jest od podatku osobisto-dochodowego a zatem także od uiszczania taksy zamiast służby, to uwolnienie to nie narusza obowiązku taksy rodzicielskiej.

Jeżeli natomiast uiszczanie taksy zamiast służby odpada za dotyczącego syna z tego powodu, że tenże jako należący do pospolitego ruszenia albo jako obowiązany do broni po myśli §u 10. ustawy wojskowej został w odnośnym roku pociągnięty do odbycia służby prezencyjnej, względnie do świadczeń służbowych na cele wojenne, to na dotyczący rok odpada także obowiązek taksy rodzicielskiej.

Rodzice obowiązani do taksy wojskowej nie podlegają obowiązkowi zgłaszania.

Z c. k. Starostwa

Z Magistratu

Nr. konta

**Do P. T. Małżonków Pana i Pani,
Pana, Pani**

.

 na ręce Pana

w

doręczono dnia

przez

1. Name of the person or organization	2. Address of the person or organization	3. City and State	4. Country	5. Date of the letter

Approved by the Secretary

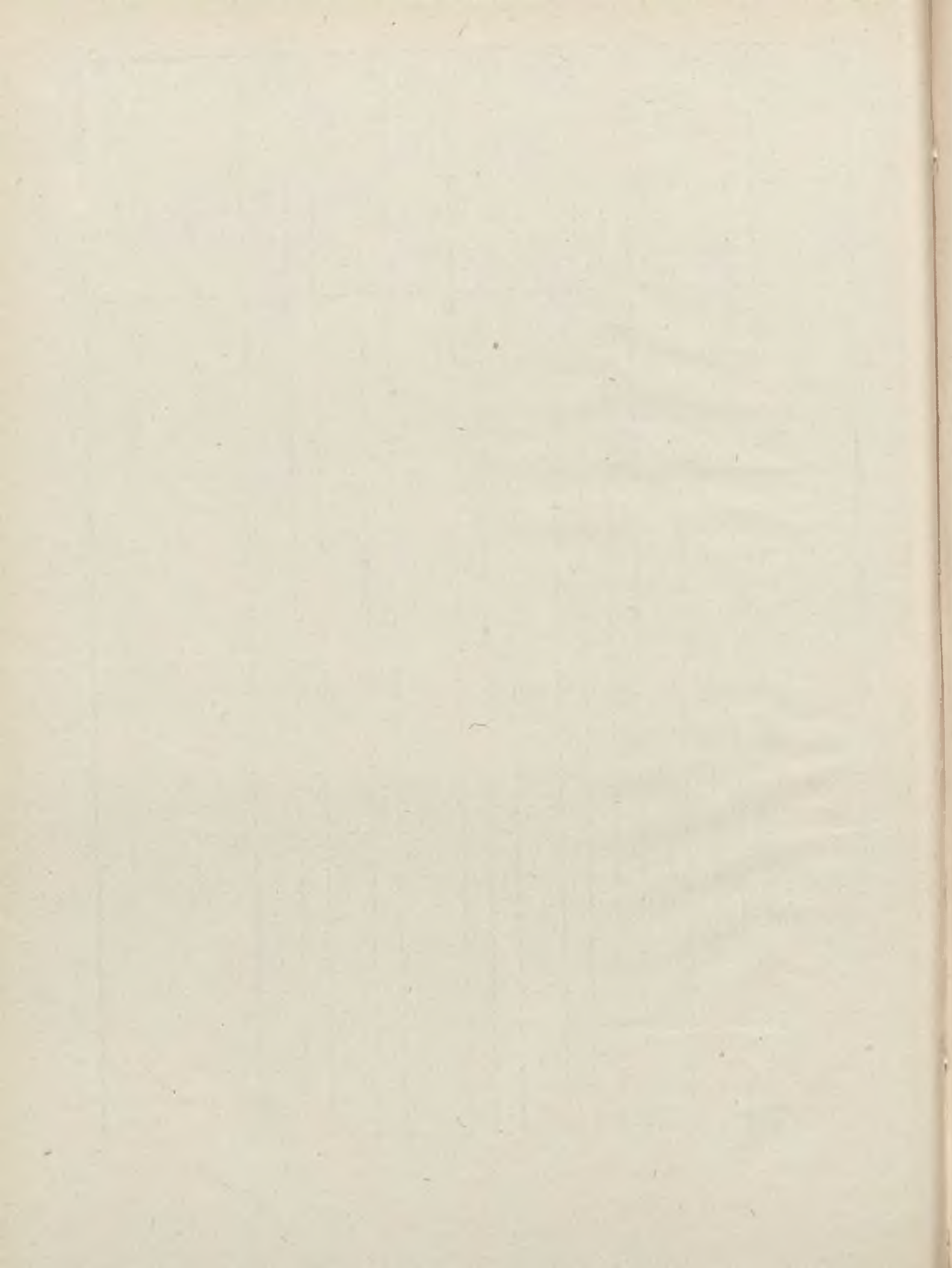
Wykaz przypisów
zarazem księga główna
dla
taks wojskowych
na rok 19 . .

Uwaga: Władze polityczne mają wypełnić jedynie rubryki 1 do 15.

Przypisy dodatkowe mają zaliczające urzędy podatkowe wciągnąć na podstawie uwiadomień władz politycznych.

Inne rubryki przeznaczone są dla użytku urzędów podatkowych.

[illegible]

T r e ś ć.

Rozdział I.

Postanowienia co do obowiązku taksy wojskowej.

	Strona.
Artykuł 1. Rodzaje taksy wojskowej	847

A. Taksa zamiast służby.

Artykuł 2. Obowiązani do płacenia	847
Artykuł 3. Uwolnienia	848
Artykuł 4. Początek i czas trwania	848
Artykuł 5. Rozkład	849
Artykuł 6. Rozkład w przypadkach wychodźstwa i przy przydybaniu zbiegów popisowych	850
Artykuł 7. Wymiar	851
Artykuł 8. Zniżenie	852

B. Taksa przez rodziców płacić się mająca.

Artykuł 9. Obowiązani do płacenia	852
Artykuł 10. Początek, wygaśnięcie, uwolnienia	853
Artykuł 11. Rozkład, wymiar, zniżenie	854

Rozdział II.

Postanowienia o obowiązku zgłaszania i o postępowaniu ze zgłoszeniami.

Artykuł 12. Czynności przygotowawcze	854
Artykuł 13. Zgłaszanie	855
Artykuł 14. Postępowanie gminy ze zgłoszeniami	856
Artykuł 15. Postępowanie politycznej władzy powiatowej miejsca zamieszkania ze zgłoszeniami	856
Artykuł 16. Postępowanie władzy podatkowej ze zgłoszeniami	857

Rozdział III.

Postanowienia o utrzymywaniu w ewidencji obowiązanych do taksy wojskowej.

Artykuł 17. Zapiski ewidencyjne	858
Artykuł 18. Spisy obowiązanych do taksy wojskowej	858
Artykuł 19. Spożytkowanie formularzy zgłoszeń B przez przynależną polityczną władzę powiatową	860

Rozdział IV.

Postanowienia co do wymiaru i ściągania taksy wojskowej.

Artykuł 20. Rozstrzyganie co do obowiązku uiszczania i co do wymiaru taksy wojskowej	861
Artykuł 21. Wygotowanie nakazu płatniczego	862
Artykuł 22. Środki prawne	862
Artykuł 23. Uiszczanie taksy wojskowej	863
Artykuł 24. Ściąganie zaległości	863

Rozdział V.

Postanowienia karne.

Artykuł 25. Karygodne działania i kary	863
Artykuł 26. Wykluczenie karygodności i przedawnienie	864

Rozdział VI.

Postanowienia końcowe i przejściowe.

Artykuł 27. Współdziałanie gmin. Koszta druków	864
Artykuł 28. Doręczenia	865
Artykuł 29. Postanowienia przejściowe	865
Artykuł 30. Początek obowiązywania	866

Wzory.

Wzór I. Wezwanie obowiązanych do taksy wojskowej do zgłaszania się	867
Wzór II. Zgłoszenie	869
Wzór III. Poświadczenie dokonanego zgłoszenia	873
Wzór IV. Wykaz osób przed ukończeniem obowiązku służbowego uwolnionych z wojska (marynarki wojennej) albo z obrony krajowej z powodu trwałej niezdolności, nie spowodowanej przez odbywanie czynnej służby wojskowej	875
Wzór V. Spis obowiązanych do taksy wojskowej	877
Wzór VI. Nakaz płatniczy (taksa zamiast służby)	881
Wzór VII. Nakaz płatniczy (taksa rodzicielska)	885
Wzór VIII. Wykaz przypisów	889

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCVII. — Wydana i rozesłana dnia 6. września 1907.

Treść: (№ 212—214.) 212. Obwieszczenie, dotyczące zmiany liczby członków i zastępców komisji odwoławczych dla podatku osobisto-dochodowego, oznaczonej obwieszczeniem z dnia 16. listopada 1897. — 213. Rozporządzenie, dotyczące wydawania soli fabrycznej w c. k. Urzędzie sprzedaży soli w Szybeniku. — 214. Obwieszczenie, dotyczące przemiany pobocznych urzędów cłowych w Wildbichlu i Terragnolo w ekspozytury celne.

212.

Obwieszczenie Ministerstwa skar- z dnia 27. czerwca 1907,

dotyczące zmiany liczby członków i zastępców komisji odwoławczych dla podatku osobisto-dochodowego, oznaczonej obwieszczeniem z dnia 16. listopada 1897, Dz. u. p. Nr. 268.

Na podstawie §u 182. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220., dotyczącej bezpośrednich podatków osobistych, podwyższa się liczbę członków i zastępców komisji odwoławczych dla podatku osobisto-dochodowego dla Moraw z 24 na 32.

Korytowski wlr.

213.

Rozporządzenie Ministerstwa skar- bu z dnia 24. sierpnia 1907,

dotyczące wydawania soli fabrycznej w c. k. Urzędzie sprzedaży soli w Szybeniku.

W c. k. Urzędzie sprzedaży soli w Szybeniku wydawaną będzie, począwszy od 1. października

1907, biała sól morska także dla celów przemysłowych, względnie handlowych (sól fabryczna I. jakości).

Cenę sprzedaży tej soli ustanawia się aż do dalszego zarządzenia na 2 K 60 h za cetnar metryczny, bez opakowania i wagi i bez zdenaturowania.

Korytowski wlr.

214.

Obwieszczenie Ministerstwa skar- bu z dnia 29. sierpnia 1907,

dotyczące przemiany pobocznych urzędów cłowych w Wildbichlu i Terragnolo w ekspozytury celne.

Poboczne urzędy cłowe II. klasy w Wildbichlu i Terragnolo przemienia się na ekspozytury głównych urzędów cłowych w Kufsteinie, względnie w Rovereto i pozostawia się je w uposażeniu w dotychczasowe upoważnienia.

Korytowski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCVIII. — Wydana i rozesłana dnia 8. września 1907.

Treść: № 215. Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów Czech, Galicyi, Austrii powyżej Anizy, Solnogradu, Styryi, Karyntyi, Bukowiny, Moraw i Szląska.

215.

Patent cesarski z dnia 6. września 1907,

dotyczący zwołania sejmów Czech, Galicyi, Austrii powyżej Anizy, Solnogradu, Styryi, Karyntyi, Bukowiny, Moraw i Szląska.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Slawoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Szląski, Modeński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski; Cieszyński, Fryuński, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Lużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenemsie,

Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryjeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejmy krajowe księstwa Solnogradu, księstwa Bukowiny i margrabstwa Moraw zwołuje się na dzień 16. września 1907 do ich miejsc zebrania ustawą wyznaczonych.

Sejmy krajowe królestwa Czech, królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z wielkiem księstwem Krakowskiem, arcyksięstwa Austrii powyżej Anizy, księstwa Styryi, księstwa Karyntyi i księstwa Górnego i Dolnego Szląska, odroczone na zasadzie Naszych postanowień, zwołuje się w celu podjęcia ich czynności na dzień 16. września 1907 do miejsc zebrania ustawą wyznaczonych.

Dan w Celowcu, dnia 6. września tysiąc dziewięćsetnego siódmego, Naszego panowania pięćdziesiątego dziewiątego roku.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Korytowski włr.

Auersperg włr.

Marchet włr.

Dzieduszycki włr.

Prade włr.

Klein włr.

Biennerth włr.

Fort włr.

Derschatta włr.

Pacák włr.

Latscher włr.

Pracownik ustaw państwowych

Pracownik ustaw państwowych

Pracownik ustaw państwowych

Pracownik ustaw państwowych

Pracownik ustaw państwowych

Pracownik ustaw państwowych

Pracownik ustaw państwowych

Pracownik ustaw państwowych

Pracownik ustaw państwowych

Pracownik ustaw państwowych

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCIX. — Wydana i rozesłana dnia 10. września 1907.

Treść: (Nr. 216 — 218.) 216. Obwieszczenie, dotyczące uzupełnienia dokumentu koncesyjnego z dnia 28. września 1901 na kolej lokalną z Hartbergu do Friedbergu z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej, przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907. — 217. Dokument koncesyjny na kolej lokalną ze Skalic—Boskowiec do Opatowic Wielkich. — 218. Obwieszczenie, dotyczące nadania koncesyi na małą wązko-torową kolej elektryczną z prawego brzegu rzeki Innu obok mostu łańcuchowego w Insbruku na Hungerburgplateau.

216.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 19. sierpnia 1907,

dotyczące uzupełnienia dokumentu koncesyjnego z dnia 28. września 1901, Dz. u. p. Nr. 150., na kolej lokalną z Hartbergu do Friedbergu z powodu podwyższenia gwarancyi państwowej, przyznanego tej kolei na zasadzie ustawy z dnia 6. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 73.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia zarządza się następujące uzupełnienie dokumentu koncesyjnego z dnia 28. września 1901, Dz. u. p. Nr. 150.:

I. Czysty dochód roczny, zagwarantowany przez państwo w myśl §u 2. dokumentu koncesyjnego z dnia 28. września 1901, Dz. u. p. Nr. 150., dla kolei lokalnej z Hartbergu do Friedbergu, podwyższa się o kwotę odpowiadającą rocznemu zapotrzebowaniu na oprocentowanie po cztery od sta wraz z kwotą amortyzacji pożyczki pierwszeństwa, umarzalnej najpóźniej do dnia 1. sierpnia 1976,

którą się na nowo zaciągnie celem pokrycia dodatkowego zapotrzebowania kapitału budowlanego.

Wspominana pożyczka pierwszeństwa może być jednak zaciągnięta tylko do tej, w swoim czasie przez zarząd państwowy oznaczyć się mającej kwoty innej, która jest potrzebną do uzyskania gotówki 1,600.000 K.

Zresztą do podwyższenia gwarancyi stosować się będą analogicznie §§y 2. do 6. włącznie wyżej powołanego dokumentu koncesyjnego.

II. Uzupełniając § 11. powołanego dokumentu koncesyjnego, upoważnia się spółkę do zaciągnięcia wspomnianej pod I. dalszej pożyczki pierwszeństwa.

Derschatta wkr.

217.

Dokument koncesyjny z dnia 1. września 1907

na kolej lokalną ze Skalic-Boskowiec do Opatowic Wielkich.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami właścicielowi dóbr hrabiemu Alfonsowi Mensdorf-

Pouilly w Boskowicach w spółce z inżynierem Rudolmem Czczowiczka we Wiedniu koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu parowej kolei żelaznej, która ma być wybudowana jako normalnotorowa kolej lokalna ze stacji Skalice-Boskowice uprzyw. austriacko-węgierskiej państwowej spółki kolei żelaznych do Opatowic Wielkich, a to w myśl postanowień ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238., jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895, i z dnia 24. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 216., pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzystają koncesjonariusze z dobrodziejstw, przewidzianych w artykuł V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

§ 2.

Koncesjonariusze obowiązani są ukończyć budowę koncesjonowanej kolei najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać ją w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, tudzież wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesji — złożyć mają koncesjonariusze na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacji sierocych pieniędzy.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Do wybudowania koncesjonowanej kolei nadaje się koncesjonariuszom prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyznane będzie koncesjonariuszom co do wybudowania tych kolei podjazdowych, których budowę rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za pożyteczną.

§ 4.

Co do budowy koncesjonowanej kolei i co do ruchu na niej stosować się winni koncesjonariusze do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do wa-

runków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238., i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów, dotyczących ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych o tyle, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zinniejszoną chyżość Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; natomiast trzymać się należy w tej mierze osobnych przepisów ruchu, które wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po niższych cenach taryfowych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze, jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych na austriackich kolejach państwowych, każdorazem obowiązują.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerii a to nie tylko w podróżach na koszt skarbu, lecz także w służbowych podróżach na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesjonariusze obowiązani są przystąpić do umowy zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy uskutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej o przewozie obłożnie chorych i rannych, na rachunek skarbu wojskowego, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871.

Przepis, który obowiązuje każdorazem pod względem transportów wojskowych kolejami żelaznymi, tudzież każdorazem obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla koncesjonariuszy mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesjonowanej kolei.

Przepisy rzeczzonego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesjonaryuszy obowiązującymi z chwilą, w której im się je urzędowo poda do wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesjonaryuszach tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz ze względu na ułatwienia, udzielone skutkiem tego pod względem budowy, urządzenia i rodzaju ruchu.

Koncesjonaryusze obowiązani są przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej, w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 6.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie zniżoną taryfę, przepisaną dla transportów wojskowych.

§ 7.

Ruch na kolei. stanowiącej przedmiot niniejszego dokumentu koncesyjnego, utrzymywany będzie przez państwo na rachunek koncesjonaryuszy a koszta z powodu tego utrzymywania ruchu rzeczywiście wyłożone zwrócić mają koncesjonaryusze zarządowi kolei państwowych. Bliższe warunki tego prowadzenia ruchu unormowane zostaną przez kontrakt ruchu, między rządem a koncesjonaryuszami zawrzeć się mający.

§ 8.

Koncesjonaryusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami, w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895, podanymi, dozwolić rządowi na jego żądanie, każdego czasu współużywania swej kolei do transportów między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości mającymi powstać — na których rząd ruch utrzymuje — w taki sposób, by rząd mógł z prawem samostanowienia ustanawiania taryf przeprowadzać lub kazać przeprowadzać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 9.

Nadaje się koncesjonaryuszom prawo utworzenia — za osobnem zezwoleniem rządu i pod warunkami, które on ustanowi — spółki akcyjnej,

która wejść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesjonaryuszy.

Nadaje się koncesjonaryuszom prawo aż do ustanowionej przez rząd kwoty wydawać akcje pierwszeństwa, które co do oprocentowania i umorzenia mają pierwszeństwo przed akcjami zakładowymi.

Dywidenda, przypadająca od akcji pierwszeństwa przedtem, zanim akcje zakładowe do niej prawa nabędą, przyczem jednak dopłata z przychodów lat późniejszych jest niedopuszczalna, nie może wynosić więcej, aniżeli cztery procent.

Statuty spółki i formularze wydać się mających akcji podlegają zatwierdzeniu rządu.

Cyfra rzeczywistego, jakoteż imiennego kapitału zakładowego podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, łącznie z kosztami zaopatrzenia się w park kolejowy tudzież kosztów na uposażenie rezerwy kapitału, którą rząd ma oznaczyć — rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych — z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków dalszych jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, mogą być koszta przez to poniesione doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli rząd zgodził się na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu a koszta te należycie będą wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, przez rząd zatwierdzonego.

§ 10.

Państwo zastrzega sobie prawo wykupienia koncesjonowanej kolei po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu, w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny wykupna policzy się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą wykupna, strąci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w § 1. czasowego uwolnienia

nia od podatku, w takim razie przez resztujący okres uwolnienia od podatku stanowi obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu uiszczyć się mającą bez opłaty podatku rentę wykupną. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się rentę wykupną w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policza się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąca go od dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy — dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 1. czasowego uwolnienia od podatków, uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciążące na wykupionym przedsiębiorstwie kolejowym, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Czysty dochód roczny, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić należy koncesyonariuszom jako wynagrodzenie za wykupioną kolej aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupioną przed upływem siódmego roku ruchu lub gdyby średni dochód czysty, w myśl powyższych postanowień ustępów 1. do 3. obliczony, bez uwzględnienia dodatku, w ustępach 2. i 3. przewidzianego, nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, którąby się równała racie ryczałtowej, potrzebnej na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego przez rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za kolej wykupioną, będzie polegało na tem, że państwo wymienione wyżej kwoty ryczałtowe płacić będzie

w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać koncesyonariuszom podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwo zastrzega sobie prawo, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, w myśl postanowień powyższych punktów koncesyonariuszom należnych, zapłacić kapitał, równający się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta na rok — licząc odsetki od odsetek — wartości kapitałowej tych rent, po straceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, gdyby w myśl postanowień ustępów 2. i 3. zawierał się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą w takim razie po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacye długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

7. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia pod lit. 1 do 6 przepisanego, bez dalszej zapłaty, wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą pożyczek, za zezwoleniem rządowym zaciągniętych, własność i używanie koncesyonowanej kolei ze wszystkimi do niej należącemi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, będące ewentualnie własnością koncesyonaryusza koleje podjazdowe i jego przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwowe kapitały ruchu i rezerwy utworzone z kapitału zakładowego, o ileby te ostatnie z zezwoleniem rządowym nie były już stosownie do swego przeznaczenia użyte.

8. Uchwała rządu, tycząca się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmiona będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracyi rządu najpóźniej do 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracya ta obejmować będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupno następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;

c) kwotę ceny wykupna (l. 1 do 6), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania tymczasowo obliczoną, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

9. Państwo zastrzega sobie prawo ustanowienia — jednocześnie z doręceniem deklaracji, dotyczącej się wykupna — osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby stan majątku, poczynwszy od tej chwili, nie został na szkodę państwa zmniejszony.

Od chwili deklaracji co do wykupna, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości, w niej wymienionych, pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

10. Koncesjonariusze obowiązani są mieć o to staranie, aby rząd mógł w dniu, na wykupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie w deklaracji wykupna wymienione przedmioty majątkowe.

Gdyby koncesjonariusze nie uczynili zadość temu zobowiązaniu, będzie państwo miało prawo, nawet bez ich zezwolenia i bez sądowej interwencji objąć w fizyczne posiadanie oznaczone w deklaracji przedmioty majątkowe.

Poczynwszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; przeto od tej chwili przypadają wszelkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś wszelkie wydatki ruchu.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

11. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania, na podstawie deklaracji wykupna (l. 8.), prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych, wskutek wykupienia na państwo przechodzących.

Koncesjonariusze obowiązani są oddać rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby do tego celu od nich potrzebował.

§ 11.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9. lit. b) ustawy

o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego, a gaśnie ona po upływie tego czasu.

Pod warunkami przewidzianymi w §ie 15. może rząd także przed upływem powyższego czasu uznać koncesję za zgasłą.

§ 12.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów i zapasy kasowe, będące ewentualnie własnością koncesjonariuszy kolei podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwowe kapitały ruchu i rezerwy utworzone z kapitału zakładowego, o ileby te ostatnie z zezwoleniem rządu nie były już stosownie do swego przeznaczenia użyte.

§ 13.

Tak wtedy, gdy koncesya niniejsza zgaśnie, jak i w razie wykupienia kolei (§ 10.), zatrzymują koncesjonariusze na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia rząd koncesjonariuszy z tym wyraźnym dodatkiem upoważnił, że nie mają one stanowić przynależności kolei.

§ 14.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie wykonane, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono, względnie je usunięto.

Rząd ma także prawo wglądać w zarząd kolei za pośrednictwem wydelegowanego przez siebie funkcyjnariusza, a w szczególności nadzorować w sposób, jaki tylko za stosowny uzna, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami i wydelegować w tym celu nadzorcze organy na koszt koncesjonariuszy.

W razie utworzenia spółki akcyjnej, komisarz przez rząd ustanowiony ma także prawo bywać na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, sprawującej zarząd spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne i zawieszać wszelkie takie uchwały i zarządzenia,

któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi spółki sprzeciwiały, względnie dla publicznego dobra były szkodliwe; w przypadku jednak takim winien komisarz przedstawić sprawę natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapaść ma bezzwłocznie, z mocą spółkę wiążącą.

§ 15.

Rząd zastrzega sobie ponadto prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniebdania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego. W szczególności może rząd uznać koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego jeżeli nie dopełniono zobowiązań względem ukończenia budowy i otwarcia ruchu, określonych w § 2., o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b, ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

Derschatta wlr.

218.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 1. września 1907,

dotyczące nadania koncesyi na małą wązkotorową kolej elektryczną z prawego brzegu rzeki Innu obok mostu łańcuchowego w Insbruku na Hungerburgplateau.

Na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895, jakoteż ustawy z dnia 24. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 216., nadało c. k. Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami, tudzież z c. i k. Ministerstwem wojny spółce akcyjnej kolei lokalnej Insbruk—Hall w T. koncesyę na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu małej wązko-torowej kolei elektrycznej z prawego brzegu rzeki Innu obok mostu łańcuchowego w Insbruku na Hungerburgplateau, a to pod warunkami i zastrzeżeniami poniżej wymienionymi:

§ 1.

Względem koncesyonowanej kolei korzysta koncesyonaryuszka z dobrodziejstw finansowych,

wyszczególnionych w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

Okres uwolnień od podatków, przewidzianych w artykule V., lit. d) powyższej ustawy, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

§ 2.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest ukończyć budowę wspomnianą w wstępie kolei najpóźniej w przeciągu jednego roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową zaś kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać ją przez cały okres koncesyjny w nieprzerwanym ruchu.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy ma koncesyonaryuszka złożyć na żądanie rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacy pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

§ 4.

O ileby kolej koncesyonowana poprowadzona być miała przez drogi publiczne, koncesyonaryuszka winna postarać się o pozwolenie na to u osób, które są obowiązane do utrzymywania tych dróg, względnie u tych władz i organów, które według obowiązujących ustaw są powołane do udzielania pozwolenia na używanie drogi.

§ 5.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest ponosić kosztą tych zarządzeń dla zabezpieczenia należytego funkcyonowania przewodów telegraficznych i telefonicznych, w chwili udzielenia koncesyi już istniejących, które okazałyby się potrzebnymi wskutek budowy i ruchu wymienionej na wstępie linii, w szczególności zaś pokryć także wydatki, z jakimi w danym razie byłoby połączone przeniesienie tych przewodów na inne miejsce.

§ 6.

Pod względem budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej powinna koncesyonaryuszka stosować się do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowiło, jakoteż do

istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238., i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895, mają zastosowanie do kolei małych, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane, wreszcie do zarządzeń Ministerstwa kolei żelaznych i innych władz powołanych.

§ 7.

Cyfra kapitału zakładowego tak rzeczywistego, jak i imiennego podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, łącznie z kosztami zaopatrzenia się w park kolejowy, wreszcie kosztów na uposażenie funduszu rezerwowego — rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału — żadnych wydatków dalszych jakiegobądź rodzaju liczyć nie wolno.

Gdyby po zużyciu zatwierdzonego kapitału zakładowego jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, mogą być koszta przez to poniesione doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu a koszta należycie będą wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, przez rząd zatwierdzonego.

§ 8.

Koncesjonaryuszka obowiązana jest przyznawać na kolei koncesjonowanej wolną jazdę podoficerom i ordynansom, którzy w danej chwili są w służbie.

Szczegółowe warunki w tym względzie ułożyć należy z właściwymi władzami wojskowymi.

Koncesjonaryuszka zobowiązana jest przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 9.

Gdyby z powodu uroczystości, pochodów wojska lub parad albo z powodu robót około kanałów, przewodów rurowych itd. władze uznały za potrzebne wstrzymanie na pewien czas ruchu na jakiejś

przestrzeni kolei koncesjonowanej, koncesjonaryuszka ma się poddać bez oporu odpowiednim zarządzeniom władz i nie może rościć sobie żadnego prawa do wynagrodzenia za stratę poniesioną wskutek czasowego wstrzymania ruchu.

§ 10.

Urzędnicy państwowi, funkcyonaryusze i słudzy jadący koleją z polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych lub dla strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesji lub w sprawach skarbowych, przewożeni być muszą z pakunkami podróżnymi bezpłatnie, o ile wykażą się certyfikatami urzędowymi, jakie im c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla legitymcy wystawić będzie.

§ 11.

Koncesjonaryuszka obowiązana jest przewozić pocztę, tudzież funkcyonaryuszy zarządu poczt i telegrafów wszystkimi pociągami programowymi.

Za to, jak i za inne świadczenia na rzecz poczty, może koncesjonaryuszka żądać stosownego wynagrodzenia, które będzie oznaczone drogą umowy.

Korespondenecye, tyczące się zarządu tej kolei małej, a wymieniane między dyrekcją lub kierownictwem przedsiębiorstwa kolei małej a jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez służbę kolejową przedsiębiorstwa.

§ 12.

Koncesjonaryuszka obowiązana jest postarać się o zaopatrzenie swych funkcyonaryuszy na przypadek choroby i na starość, i o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, jeśliby dla koncesjonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie utworzono własnej kasy emerytalnej, przynajmniej takie same korzyści członkom zapewniającej, względnie przynajmniej takie same zobowiązania na koncesjonaryuszkę wkładającej, jak kasa rzeczzonego związku.

Zabezpieczenie to w ten sposób skutecznie należy, by koncesjonaryuszka względnie wstępujące w jej miejsce przedsiębiorstwo miało obowiązek zgłaszać stałych funkcyonaryuszy z dniem ich mianowania, z reszty funkcyonaryuszy zaś przynajmniej tych, którzy pełnią służbę kierowników wozów, konduktorów, strażników lub sług stacyjnych najpóźniej po upływie trzech lat, w instytucie pensyjnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie we własnej kasie emerytalnej.

§ 13.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest dostarczać Ministerstwu kolei żelaznych na jego żądanie w należytych czasie wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolejowej.

§ 14.

Trwanie koncesyi wraz z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na lat sześćdziesiąt (60), licząc od dnia dzisiejszego a gaśnie ona po upływie tego czasu.

Rząd może także przed upływem rzeczzonego czasu uznać koncesyę za zgasłą, gdyby określonych w § 2 zobowiązań co do rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie dopełniono — o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§ 15.

Prawo kaduka na rzecz państwa, unormowane w §ie 8. ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238., nie ma zastosowania do koncesyonowanej kolei.

§ 16.

Bez wyraźnego zezwolenia rządu nie ma koncesyonaryuszka prawa oddawać utrzymywania ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim.

§ 17.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie wykonane, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono, względnie je usunięto.

§ 18.

Rząd zastrzega sobie prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych w tem obwieszczeniu, w warunkach koncesyjnych lub ustawach, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom a według okoliczności uzna koncesyę jeszcze przed upływem jej okresu za zgasłą.

Derschatta wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część C. — Wydana i rozesłana dnia 14. września 1907.

Treść: (M² 219 i 220.) 219. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości zawarcie pomiędzy Ministerstwem królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych a Ministerstwem krajów Korony węgierskiej ustalonej ustawą z dnia 11. sierpnia 1907, dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej co do wybijania monet stukoronowych i co do dalszego wybijania monet pięciokoronowych. — 220. Obwieszczenie, dotyczące przemiany pobocznego urzędu cłowego w Hilgersdorfie na ekspozyturę celną.

219.

Obwieszczenie c. k. Prezydenta Ministrów z dnia 28. sierpnia 1907,

którem podaje się do wiadomości zawarcie pomiędzy Ministerstwem królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych a Ministerstwem krajów Korony węgierskiej ustalonej ustawą z dnia 11. sierpnia 1907, Dz. u. p. Nr. 202., dodatkowej umowy do umowy monetarnej i walutowej, co do wybijania monet stukoronowych i co do dalszego wybijania monet pięciokoronowych.

W wykonaniu ustawy z dnia 11. sierpnia 1907, Dz. u. p. Nr. 202., zawarło Ministerstwo królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z Ministerstwem krajów Korony węgierskiej dodatkową umowę do umowy monetarnej i waluto-

wej co do wybijania monet stukoronowych i co do dalszego wybijania monet pięciokoronowych w osnowie ustalonej ustawą.

Beck wlr.

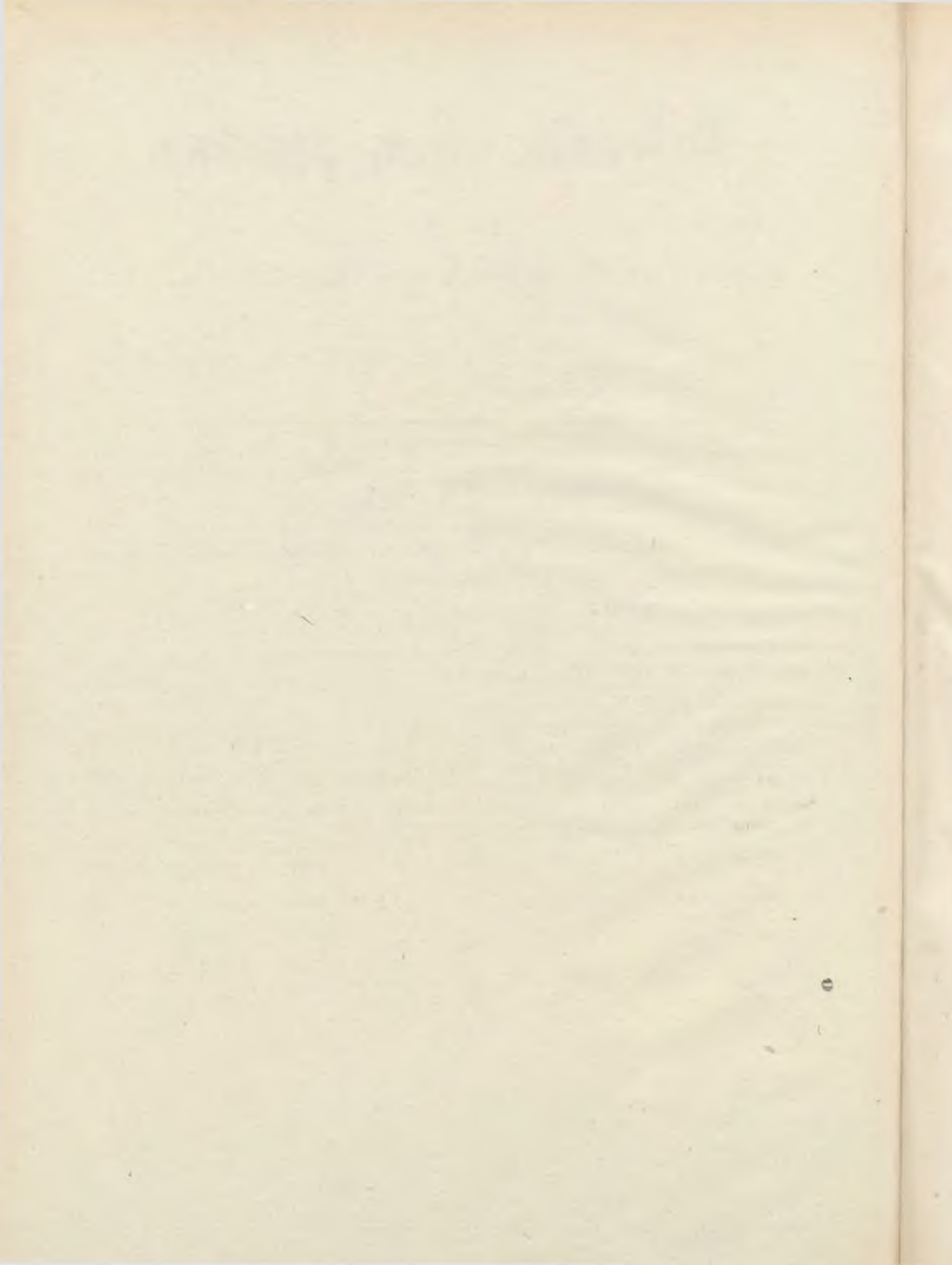
220.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. września 1907,

dotyczące przemiany pobocznego urzędu cłowego w Hilgersdorfie na ekspozyturę celną.

Poboczny urząd cłowy II. klasy w Hilgersdorfie przemieniony został na ekspozyturę pobocznego urzędu cłowego I. klasy w Lobendau (na Raupenbergu) i zatrzymuje swoje dotychczasowe upoważnienia.

Korytowski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CI. — Wydana i rozesłana dnia 14. września 1907.

Treść: № 221. Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmku istryjskiego.

221.

Patent cesarski z dnia 12. września 1907,

dotyczący zwołania sejmku istryjskiego.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Koroński, Sławoński, Galicyjski, Łodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Krański i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modencki, Parmeński, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryuński, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Ilrabia na Habsburgu i Tyrolu,

Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryjeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm margrabstwa Istrii, odroczone na zasadzie Naszego postanowienia, zwołuje się w celu podjęcia czynności na dzień 19. września 1907 do Capodistria.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyjnym mieście Wiedniu, dnia 12. września tysiąc dziewięćsetnego siódmego, Naszego panowania pięćdziesiątego dziewiątego roku.

Franciszek Józef wlr.

Beck wlr.

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Marchet wlr.

Dzieduszycki wlr.

Prade wlr.

Klein wlr.

Bienert wlr.

Fort wlr.

Derschatta wlr.

Pacák wlr.

Latscher wlr.

Dielectric constant

of

various materials and their dependence on temperature

by J. H. Van Vleet, Ph.D., University of Illinois, Urbana, Ill.

Published by the American Physical Society, New York, N.Y.

1. Introduction
The dielectric constant is a measure of the ability of a material to store electrical energy. It is defined as the ratio of the electric displacement to the electric field.

2. Experimental methods
The dielectric constant can be measured by a variety of methods, including the use of a parallel plate capacitor, a coaxial cable, and a waveguide.

3. Results
The dielectric constant of various materials has been measured as a function of temperature. The results show that the dielectric constant generally increases with increasing temperature.

4. Discussion
The increase in dielectric constant with temperature is due to the increased mobility of the dipoles in the material.

5. Conclusion
The dielectric constant of various materials is a function of temperature, and it generally increases with increasing temperature.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CII. — Wydana i rozesłana dnia 26. września 1907.

Treść: (M^o 222 i 223.) 222. Generalny akt międzynarodowej konferencji w Algeciras, zawarty dnia 7. kwietnia 1906. pomiędzy Austro-Węgrami, Niemcami, Belgią, Hiszpanią, Stanami Zjednoczonymi Ameryki, Francją, Wielką Brytanią, Włochami, Marokiem, Niderlandami, Portugalią, Rosją i Szwecją. — 223. Ustawa celem wykonania generalnego aktu konferencji w Algeciras.

222.

Generalny akt międzynarodowej konferencji w Algeciras,

zawarty dnia 7. kwietnia 1906. pomiędzy Austro-Węgrami, Niemcami, Belgią, Hiszpanią, Stanami Zjednoczonymi Ameryki, Francją, Wielką Brytanią, Włochami, Marokiem, Niderlandami, Portugalią, Rosją i Szwecją.

(Ratyfikowany przez Jego c. i k. Apostolską Mość dnia 22. grudnia 1906. Dokument ratyfikacyjny złożono w Madrycie dnia 31. grudnia 1906.)

Nos Franciscus Josephus Primus,
divina favente clementia Austriae Imperator;
Apostolicus Rex Hungariae, Rex Bohemiae, Dalmatiae, Croatiae, Slavoniae,
Galiciae, Lodomeriae et Illyriae; Archidux Austriae; Magnus Dux Cracoviae;
Dux Lotharingiae, Salisburgi, Styriae, Carinthiae, Carnioliae, Bucovinae,
superioris et inferioris Silesiae; Magnus Princeps Transilvaniae; Marchio
Moraviae; Comes Habsburgi et Tirolis etc. etc.

Notum testatumque omnibus et singulis. quorum interest, tenore praesentium facimus:

Cum ad ordinandas vias ac rationes idoneas quibus conditio resque praesentes regni Maurocitani meliores reddantur inter Monarchiam Austro-Hungaricam et reliqua Regimina quorum Plenipotentarii intererant, conventio in oppido Hispaniae Algeciras vocato die septimo mensis Aprilis anno millesimo nongentesimo sexto inita et signata fuit, tenoris sequentis:

(Pierwopis.)

(Przekład.)

Au nom de Dieu tout puissant:

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse, au nom de l'Empire Allemand;

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême etc. et Roi Apostolique de Hongrie;

Sa Majesté le Roi des Belges;

Sa Majesté le Roi d'Espagne;

Le Président des Etats-Unis d'Amérique;

Le Président de la République Française;

Sa Majesté le Roi du Royaume Uni de la Grande Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des Mers, Empereur des Indes;

Sa Majesté le Roi d'Italie;

Sa Majesté le Sultan du Maroc;

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas;

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc., etc., etc.;

Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies;

Sa Majesté le Roi de Suède;

S'inspirant de l'intérêt qui s'attache à ce que l'ordre, la paix et la prospérité règnent au Maroc, et ayant reconnu que ce but précieux ne saurait être atteint que moyennant l'introduction de réformes basées sur le triple principe de la souveraineté et de l'indépendance de Sa Majesté le Sultan, de

W Imieniu Wszechmocnego Boga:

Najjaśniejszy Cesarz niemiecki, Król pruski, imieniem Państwa niemieckiego;

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król czeski itd. i Apostolski Król węgierski;

Najjaśniejszy Król Belgów;

Najjaśniejszy Król hiszpański;

Prezydent Stanów Zjednoczonych Ameryki;

Prezydent Rzeczypospolitej francuskiej;

Najjaśniejszy Król połączonego królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandyi i brytyjskich obszarów zamorskich, Cesarz indyjski;

Najjaśniejszy Król włoski;

Najjaśniejszy Sultan marokański;

Najjaśniejsza Królowa niderlandzka;

Najjaśniejszy Król Portugalii i Algarvien, itd., itd., itd.;

Najjaśniejszy Cesarz wszech Rosyan;

Najjaśniejszy Król szwedzki,

kierując się względem na to, aby porządek, spokój i dobrobyt zapanował w Maroku i przejęci przekonaniem, że ten pełen doniosłości cel da się osiągnąć jedynie przez zaprowadzenie reform na potrójnej podstawie: udzielnosci i niezależności Najjaśniejszego Sultana, nietykalności Jego państw

l'intégrité de Ses Etats et de la liberté économique sans aucune inégalité, ont résolu, sur l'invitation qui Leur a été adressée par Sa Majesté Chérifiennne, de réunir une Conférence à Algeciras pour arriver à une entente sur lesdites réformes, ainsi que pour examiner les moyens de se procurer les ressources nécessaires à leur application, et ont nommé pour Leurs Délégués Plénipotentiaires, savoir:

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse, au nom de l'Empire Allemand:

Le Sieur Joseph de Radowitz, Son Ambassadeur Extraordinaire et Plénipotentiaire près Sa Majesté Catholique, et

Le Sieur Christian, Comte de Tattenbach, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté Très-Fidèle;

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc. et Roi Apostolique de Hongrie:

Le Sieur Rodolphe, Comte de Welsersheimb, Son Ambassadeur Extraordinaire et Plénipotentiaire près Sa Majesté Catholique, et

Le Sieur Léopold, Comte Bolesta-Koziebrodzki, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire au Maroc;

Sa Majesté le Roi des Belges:

Le Sieur Maurice, Baron Joostens, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté Catholique, et

Le Sieur Conrad, Comte de Buisseret-Steenbecque de Blarenghien, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire au Maroc;

Sa Majesté le Roi d'Espagne:

Don Juan Manuel Sánchez y Gutiérrez de Castro, Duc de Almodóvar del Río, Son Ministre d'Etat, et

Don Juan Pérez-Caballero y Ferrer, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté le Roi des Belges;

Le Président des Etats-Unis d'Amérique:

Le Sieur Henry White, Ambassadeur Extraordinaire et Plénipotentiaire des Etats-Unis d'Amérique près Sa Majesté le Roi d'Italie, et

i swobody gospodarczej z wykluczeniem wszelkiej nierówności, postanowili na skutek zaproszenia wystosowanego do Niech przez Jego Szeryfowską Mość, odbyć konferencję w Algeciras, aby dojść do porozumienia w sprawie owych reform oraz aby zbadać, w jaki sposób możnaby uzyskać środki do ich przeprowadzenia i zamianowali Swojami pełnomocnieniami delegatami:

Najjaśniejszy Cesarz niemiecki, Król pruski, imieniem Państwa niemieckiego:

Pana Józefa von Radowitz, Swego nadzwyczajnego i upelnomocnionego ambasadora przy Jego Katolickiej Mości, oraz

Pana hrabiego Krystyana von Tattenbach, Swego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego Ministra przy Jego Najwierniejszej Mości;

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król czeski itd. i Apostolski Król węgierski:

Pana hrabiego Rudolfa von Welsersheimb, Swego nadzwyczajnego i upelnomocnionego ambasadora przy Jego Katolickiej Mości oraz

Pana hrabiego Leopolda Bolestę-Koziebrodzkiego, Swego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego Ministra w Maroku;

Najjaśniejszy Król Belgów:

Pana barona Maurycego Joostens, Swego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego Ministra przy Jego Katolickiej Mości, i

Pana hrabiego Konrada Buisseret-Steenbecque de Blarenghien, Swego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego Ministra w Maroku;

Najjaśniejszy Król hiszpański:

Don Juana Manuela Sanchez y Gutierrez de Castro, księcia Almodovar del Río, Swego Ministra stanu, i

Don Juana Perez-Cabellero y Ferrer, Swego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego Ministra przy Najjaśniejszym Królu Belgów;

Prezydent Stanów Zjednoczonych Ameryki:

Pana Henry White, nadzwyczajnego i upelnomocnionego ambasadora Stanów Zjednoczonych Ameryki przy Najjaśniejszym Królu włoskim, i

Le Sieur Samuel R. Gummeré, Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire des Etats-Unis d'Amérique au Maroc;

Le Président de la République Française:

Le Sieur Paul Révoil, Ambassadeur Extraordinaire et Plénipotentiaire de la République Française auprès de la Confédération Suisse, et

Le Sieur Eugène Regnault, Ministre Plénipotentiaire;

Sa Majesté le Roi du Royaume Uni de la Grande Bretagne et d'Irlande et des territoires britanniques au delà des mers, Empereur des Indes:

Sir Arthur Nicolson, Son Ambassadeur Extraordinaire et Plénipotentiaire près Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies;

Sa Majesté le Roi d'Italie:

Le Sieur Emile, Marquis Visconti Venosta, Chevalier de l'Ordre de la Très-Sainte Annociade, et

Le Sieur Giulio Malmusi, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire au Maroc;

Sa Majesté le Sultan du Maroc:

El Hadj Mohamed Ben El Arbi Ettorrés, Son Délégué à Tanger et Son Ambassadeur Extraordinaire,

El Hadj Mohamed Ben Abdesselam El Mokri, Son Ministre des Dépenses,

El Hadj Mohamed Es-Seffar, et

Sid Abderrhaman Bennis;

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas:

Le Sieur Jonkheer Hannibal Testa, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté Catholique;

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc., etc., etc.:

Le Sieur Antoine, Comte de Tovar, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté Catholique, et

Le Sieur François-Robert, Comte de Martens Ferrão, Pair du Royaume, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire au Maroc;

Pana Samuela R. Gummeré, nadzwyczajnego posła i uppełnomocnionego Ministra Stanów Zjednoczonych Ameryki w Maroku;

Prezydent Rzeczypospolitej francuskiej:

Pana Pawła Révoil, nadzwyczajnego i uppełnomocnionego ambasadora Rzeczypospolitej francuskiej przy Związku szwajcarskim, i

Pana Eugeniusza Regnault, uppełnomocnionego Ministra;

Najjaśniejszy Król połączonego królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandyi oraz brytyjskich obszarów zamorskich, Cesarz indyjski:

Sir Artura Nicolsona. Swego nadzwyczajnego i uppełnomocnionego ambasadora przy Najjaśniejszym Cesarzu wszech Rosyan;

Najjaśniejszy Król włoski:

Pana markiza Emila Visconti Venosta, kawalera orderu Sw. Anuncyaty, i

Pana Giulia Malmusi, Swego nadzwyczajnego posła i uppełnomocnionego Ministra w Maroku;

Najjaśniejszy Sułtan marokański:

El Hadj Mohameda Ben El Arbi Ettorrés. Swego pełnomocnika w Tangerze i nadzwyczajnego ambasadora,

El Hadj Mohameda Ben Abdesselam El Mokri, Swego Ministra skarbu.

El Hadj Mahomeda Es-Seffar i

Sida Abderrhaman Bennis;

Najjaśniejsza Królowa niderlandzka:

Pana Jonkheera Hannibala Testa. Swego nadzwyczajnego posła i uppełnomocnionego Ministra przy Jego Katolickiej Mości;

Najjaśniejszy Król Portugalii i Algarvien itd.:

Pana hrabiego Antoniego Tovar, Swego nadzwyczajnego posła i uppełnomocnionego Ministra przy Jego Katolickiej Mości, i

Pana hrabiego Franciszka Roberta Martens Ferrão, para Królestwa, Swego nadzwyczajnego posła i uppełnomocnionego Ministra w Maroku;

Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies:

Le Sieur Arthur, Comte Cassini, Son Ambassadeur Extraordinaire et Plénipotentiaire près Sa Majesté Catholique, et

Le Sieur Basile Bacheracht, Son Ministre au Maroc;

Sa Majesté le Roi de Suède:

Le Sieur Robert Sager, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté Catholique et près Sa Majesté Très-Fidèle.

Lesquels, munis de pleins pouvoirs qui ont été trouvés en bonne et due forme, ont, conformément au programme sur lequel Sa Majesté Chérifienne et les Puissances sont tombées d'accord, successivement discuté et adopté:

I. Une Déclaration relative à l'organisation de la police;

II. Un Règlement concernant la surveillance et la répression de la contrebande des armes;

III. Un Acte de concession d'une Banque d'Etat marocaine;

IV. Une Déclaration concernant un meilleur rendement des impôts et la création de nouveaux revenus;

V. Un Règlement sur les douanes de l'Empire et la répression de la fraude et de la contrebande;

VI. Une Déclaration relative aux services publics et aux travaux publics;

et, ayant jugé que ces différents documents pourraient être utilement coordonnés en un seul instrument, les ont réunis en un Acte général composé des articles suivants:

Chapitre I.

Déclaration relative à l'organisation de la police.

Article premier.

La Conférence, appelée par Sa Majesté le Sultan à se prononcer sur les mesures nécessaires pour organiser la police, déclare que les dispositions à prendre sont les suivantes.

Art. 2.

La police sera placée sous l'autorité souveraine de Sa Majesté le Sultan. Elle sera recrutée par le Makhzen parmi les musulmans marocains, commandée par des Caïds marocains et répartie dans les huit ports ouverts au commerce.

Najjaśniejszy Cesarz wszech Rosyan:

Pana hrabiego Artura Cassini, Swego nadzwyczajnego i upelnomocnionego ambasadora przy Jego Katolickiej Mości, i

Pana Bazylego Bacheracht, Swego Ministra w Maroku;

Najjaśniejszy Król szwedzki:

Pana Roberta Sager, Swego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego Ministra przy Jego Katolickiej Mości i przy Jego Najwierniejszej Mości,

którzy zaopatrzeni w pełnomocnictwa uznane za dobre i należyte co do formy, stosownie do programu ułożonego przez Jego Szeryfowską Mość oraz Mocarstwa, wzięli kolejno pod obrady i przyjęli:

I. oświadczenie co do organizacji policyi;

II. regulamin odnoszący się do nadzorowania i przytłumienia przemycania broni;

III. akt koncesyi dla marokańskiego Banku państwowego;

IV. oświadczenie co do powiększenia dochodu z podatków i stworzenie nowych dochodów;

V. regulamin odnoszący się do marokańskich urzędów celnych oraz przytłumienia oszustw celnych i przemysłnictwa;

VI. oświadczenie co do służby publicznej i robót publicznych.

a zarazem połączyli te wszystkie dokumenty w jeden akt generalny, składający się z następujących paragrafów, kierując się zapatrywaniem, iż należy je objąć jednym jedynym dokumentem, aby odpowiadały celowi:

Rozdział pierwszy.

Oświadczenie co do organizacji policyi.

Artykuł I.

Konferencya zawezwana przez Jego Sultańską Mość do oświadczenia się względem zarządzeń potrzebnych celem zorganizowania policyi, oświadcza, iż wydać należy następujące zarządzenia.

Artykuł 2.

Policya podlega udzielnej władzy Jego Sultańskiej Mości. Będzie ona utworzona przez Makhzena z marokańskich muzułmanów, będzie stała pod rozkazami marokańskich kaidów i będzie rozdzielona pomiędzy ośm przystani otwartych dla handlu.

Art. 3.

Pour venir en aide au Sultan dans l'organisation de cette police, des officiers et sous-officiers instructeurs espagnols, des officiers et sous-officiers instructeurs français seront mis à Sa disposition par leurs Gouvernements respectifs, qui soumettront leur désignation à l'agrément de Sa Majesté Chérifienne. Un contrat passé entre le Makhzen et les instructeurs, en conformité du règlement prévu à l'article 4, déterminera les conditions de leur engagement et fixera leur solde qui ne pourra pas être inférieure au double de la solde correspondante au grade de chaque officier ou sous-officier. Il leur sera alloué, en outre, une indemnité de résidence variable suivant les localités. Des logements convenables seront mis à leur disposition par le Makhzen qui fournira également les montures et les fourrages nécessaires.

Les Gouvernements auxquels ressortissent les instructeurs se réservent le droit de les rappeler et de les remplacer par d'autres, agréés et engagés dans les mêmes conditions.

Art. 4.

Ces officiers et sous-officiers prêteront, pour une durée de cinq années à dater de la ratification de l'Acte de la Conférence, leur concours à l'organisation des corps de police chérifiens. Ils assureront l'instruction et la discipline conformément au règlement qui sera établi sur la matière; ils veilleront également à ce que les hommes enrôlés possèdent l'aptitude au service militaire. D'une façon générale, ils devront surveiller l'administration des troupes et contrôler le paiement de la solde qui sera effectué par l'Amin, assisté de l'officier instructeur comptable. Ils prêteront aux autorités marocaines, investies du commandement de ces corps, leur concours technique pour l'exercice de ce commandement.

Les dispositions réglementaires propres à assurer le recrutement, la discipline, l'instruction et l'administration des corps de police, seront arrêtées d'un commun accord entre le Ministre de la Guerre chérifien ou son délégué, l'inspecteur prévu à l'article 7, l'instructeur français et l'instructeur espagnol les plus élevés en grade.

Le règlement devra être soumis au Corps Diplomatique à Tanger qui formulera son avis dans le délai d'un mois. Passé ce délai, le règlement sera mis en application.

Art. 5.

L'effectif total des troupes de police ne devra pas dépasser deux mille cinq cents hommes ni être inférieur à deux mille. Il sera réparti suivant

Artykuł 3.

Aby przyjść w pomoc Sultanowi przy organizowaniu tej policyi oddadzą mu odnośne rządy do rozporządzenia hiszpańskich oficerów i podoficerów instrukcyjnych oraz francuskich oficerów i podoficerów instrukcyjnych; wyboru osób dokonają odnośne rządy za zgodą Jego Szeryfowskiej Mości. Układ, który zawrze Makhzen z instruktorami, stosownie do regulaminu przewidzianego w artykule 4., określi warunki ich zamianowania i oznaczy ich płacę, która wynosić musi przynajmniej dwa razy tyle, co płaca odpowiadająca stopniowi służbowemu każdego oficera lub podoficera. Ponadto przyzna im się odszkodowanie za pobyt, które będzie rozmaite stosownie do miejsc. Makhzen odda im do rozporządzenia odpowiednie lokalności a również dostarczy im potrzebnych koni wierzchowych i żywności dla nich.

Mocarstwa, do których instruktorowie należą, zastrzegają sobie prawo odwołania ich i zastąpienia innemi, których wybierze się i zamianuje w ten sam sposób.

Artykuł 4.

Ci oficerowie i podoficerowie udzielać będą w ciągu lat pięciu, licząc od chwili ratyfikowania aktu konferencji, swej pomocy przy organizowaniu szeryfowskiego korpusu policyi. Starać się oni będą o wykształcenie i utrzymanie karności stosownie do regulaminu, który w tym przedmiocie będzie ułożony, i zwracać będą uwagę na to, aby przyjęci żołnierze byli zdolni do służby wojskowej. Dozorują oni dalej zupełnie ogólnie administracyę przy oddziałach wojskowych i czuwają nad wypłatą żołdu, którą uskutecznia Amin wspólnie z rachunkowym oficerem instrukcyjnym. Udzielają oni władzom marokańskim, którym poruczono dowództwo tych korpusów, swej fachowej pomocy przy wykonywaniu tegoż.

Postanowienia regulaminowe co do rekrutowania, utrzymania karności, wykształcenia i administracyi korpusów policyjnych wydane będą w drodze porozumienia między szeryfowskim Ministrem wojny lub jego zastępcą, inspektorem, o którym mowa w artykule 7. oraz najstarszym co do rangi instruktorem francuskim i najstarszym co do rangi instruktorem hiszpańskim.

Regulamin musi być przedłożony ciału dyplomatycznemu w Tangerze, które w ciągu miesiąca da w tej mierze swoją opinię. Po upływie tego terminu regulamin nabiera mocy obowiązującej.

Artykuł 5.

Ogólna siła oddziału policyjnego wynosi najwyżej dwa tysiące pięćset a najmniej dwa tysiące ludzi. Rozdzieli się ich na pojedyncze przystanie,

l'importance des ports par groupes variant de cent cinquante à six cents hommes. Le nombre des officiers espagnols et français sera de seize à vingt; celui des sous-officiers espagnols et français, de trente à quarante.

Art. 6.

Les fonds, nécessaires à l'entretien et au paiement de la solde des troupes et des officiers et sous-officiers instructeurs, seront avancés au Trésor chérifien par la Banque d'Etat, dans les limites du budget annuel attribué à la police qui ne devra pas dépasser deux millions et demi de pesetas pour un effectif de deux mille cinq cents hommes.

Art. 7.

Le fonctionnement de la police sera, pendant la même période de cinq années, l'objet d'une inspection générale qui sera confiée par Sa Majesté Chérifienne à un officier supérieur de l'armée suisse dont le choix sera proposé à Son agrément par le Gouvernement fédéral suisse.

Cet officier prendra le titre d'Inspecteur général et aura sa résidence à Tanger.

Il inspectera, au moins une fois par an, les divers corps de police et, à la suite de ces inspections, il établira un rapport qu'il adressera au Makhzen.

En dehors des rapports réguliers, il pourra, s'il le juge nécessaire, établir des rapports spéciaux sur toute question concernant le fonctionnement de la police.

Sans intervenir directement dans le commandement ou l'instruction, l'Inspecteur général se rendra compte des résultats obtenus par la police chérifienne au point de vue du maintien de l'ordre et de la sécurité dans les localités où cette police sera installée.

Art. 8.

Les rapports et communications, faits au Makhzen par l'Inspecteur général au sujet de sa mission, seront, en même temps, remis en copie au Doyen du Corps Diplomatique à Tanger, afin que le Corps Diplomatique soit mis à même de constater que la police chérifienne fonctionne conformément aux décisions prises par la Conférence et de surveiller si elle garantit, d'une manière efficace et conforme aux traités, la sécurité des personnes et des biens des ressortissants étrangers, ainsi que celle des transactions commerciales.

stosownie do ich znaczenia, oddziałami liczącymi od stu pięćdziesięciu do sześciuset ludzi. Liczba oficerów hiszpańskich i francuskich wynosi szesnastu do dwudziestu, liczba podoficerów hiszpańskich i francuskich trzydziestu do czterdziestu.

Artykuł 6.

Środków potrzebnych na utrzymanie i opłacenie żołdu dla wojska oraz oficerów i podoficerów instrukcyjnych dostarczy szeryfowskiemu skarbowi państwa Bank państwa w drodze zaliczki i w granicach budżetu corocznie dla policji wyznaczonego; wydatek ten przy sile dwóch tysięcy pięćset ludzi nie może przekraczać sumy dwóch i pół miliona pesetas.

Artykuł 7.

Policja podlega w ciągu wymienionego okresu pięcioletniego inspekcji generalnej. Inspekcję tę powierzy Jego Szeryfowska Mość jednemu z wyższych oficerów wojska szwajcarskiego, którego wyboru dokona Rząd związkowy szwajcarski za zgodą Jego Mości.

Oficer ten otrzyma tytuł generalnego Inspektora i będzie miał siedzibę urzędową w Tangerze.

Winien on przynajmniej raz na rok inspekcjonować różne korpusy policyjne i z wyniku tych inspekcji wygotować sprawozdanie, które ma być przedłożone Makhzenowi.

Prócz prawidłowych sprawozdań może on, jeżeli to uzna za potrzebne, składać osobne sprawozdania we wszystkich sprawach dotyczących policji.

Nie wdając się bezpośrednio w dowództwo lub wykształcenie, winien Inspektor generalny przekonywać się o wynikach, które policja szeryfowska osiągnęła w swoich stacyach pod względem utrzymania porządku i bezpieczeństwa.

Artykuł 8.

Sprawozdania i doniesienia, które Inspektor generalny składa Makhzenowi co do swej działalności, będą równocześnie udzielane w odpisie seniorowi ciała dyplomatycznego w Tangerze w tym celu, aby ciało to mogło stwierdzić, iż działalność policji szeryfowskiej odpowiada postanowieniom konferencji, oraz aby mogło czuwać nad tym, czy zapewnia ona w sposób skuteczny i zgodnie z układami obcym obywatelom bezpieczeństwo osoby i majątku, tudzież obrotu handlowego.

Art. 9.

En cas de réclamations dont le Corps Diplomatique serait saisi par la Légation intéressée, le Corps Diplomatique pourra, en avisant le Représentant du Sultan, demander à l'Inspecteur général de faire une enquête et d'établir un rapport sur ces réclamations, à toutes fins utiles.

Art. 10.

L'Inspecteur général recevra un traitement annuel de vingt-cinq mille francs. Il lui sera alloué, en outre, une indemnité de six mille francs pour frais de tournées. Le Makhzen mettra à sa disposition une maison convenable et pourvoira à l'entretien de ses chevaux.

Art. 11.

Les conditions matérielles de son engagement et de son installation, prévues à l'article 10, feront l'objet d'un contrat passé entre lui et le Makhzen. Ce contrat sera communiqué en copie au Corps Diplomatique.

Art. 12.

Le cadre des instructeurs de la police chérifienne (officiers et sous-officiers) sera espagnol à Tétouan, mixte à Tanger, espagnol à Larache, français à Rabat, mixte à Casablanca, et français dans les trois autres ports.

Chapitre II.

Règlement concernant la surveillance et la répression de la contrebande des armes.

Art. 13.

Sont prohibés dans toute l'étendue de l'Empire Chérifien, sauf dans les cas spécifiés aux articles 14 et 15, l'importation et le commerce des armes de guerre, pièces d'armes, munitions chargées ou non chargées de toutes espèces, poudres, salpêtre, fulmicoton, nitro-glycérine et toutes compositions destinées exclusivement à la fabrication des munitions.

Art. 14.

Les explosifs nécessaires à l'industrie et aux travaux publics pourront néanmoins être introduits. Un règlement, pris dans les formes indiquées à l'article 18, déterminera les conditions dans lesquelles sera effectuée leur importation.

Artykuł 9.

Ciało dyplomatyczne może w razie zażaleń, któremi zajmie się na wniosek interesowanego poselstwa, zażądać od Inspektora generalnego, zawiadamiając o tym równocześnie przedstawiciela sułtana wdrożenia śledztwa i złożenia sprawozdania co do zażaleń tych celem wydania dalszych zarządzeń.

Artykuł 10.

Generalny inspektor pobiera płacę roczną w wysokości dwudziestu pięciu tysięcy franków a ponadto otrzymuje odszkodowanie za koszty podróży w kwocie sześciu tysięcy franków. Makhzen odda mu do rozporządzenia odpowiedni dom i starać się będzie o utrzymanie jego koni.

Artykuł 11.

Przewidziane w artykule 10. materialne warunki jego zamianowania i instalacji stanowić będą przedmiot układu zawartego pomiędzy nim a Makhzenem, którego odpis udzielić należy ciału dyplomatycznemu.

Artykuł 12.

Główny element instruktorów policyi szeryfowskiej (oficerów i podoficerów) będzie w Tetuan hiszpański, w Tangerze mieszany, w Larache hiszpański, w Rabat francuski, w Casablanca mieszany a w trzech innych przystaniach francuski.

Rozdział drugi.

Regulamin dotyczący nadzorowania i przytłumienia przemycania broni.

Artykuł 13.

W całym obszarze Państwa szeryfowskiego zabrania się wprowadzania i rozprzedaży broni wojennej, części składowych broni, amunicji wszelkiego rodzaju naładowanej i nienaładowanej, prochu, saletry, bawełny strzelniczej, nitrogliceryny i wszystkich materiałów przeznaczonych wyłącznie do wytwarzania amunicji, pominąwszy wypadki oznaczone w artykułach 14. i 15.

Artykuł 14.

Można jednak wprowadzać środki wybuchowe potrzebne w przemyśle i przy robotach publicznych. Regulamin wydany według przepisów artykułu 18. poda warunki, pod którymi wprowadzenie ich może nastąpić.

Art. 15.

Les armes, pièces d'armes et munitions, destinées aux troupes de Sa Majesté Chérifienne, seront admises après l'accomplissement des formalités suivantes:

Une déclaration, signée par le Ministre de la Guerre marocain, énonçant le nombre et l'espèce des fournitures de ce genre commandées à l'industrie étrangère, devra être présentée à la Légation du pays d'origine qui y apposera son visa.

Le dédouanement des caisses et colis contenant les armes et munitions, livrées en exécution de la commande du Gouvernement marocain, sera opéré sur la production:

1° de la déclaration spécifiée ci-dessus,

2° du connaissance indiquant le nombre, le poids des colis, le nombre et l'espèce des armes et munitions qu'ils contiennent. Ce document devra être visé par la Légation du pays d'origine qui marquera au verso les quantités successives précédemment dédouanées. Le visa sera refusé à partir du moment où la commande aura été intégralement livrée.

Art. 16.

L'importation des armes de chasse et de luxe, pièces d'armes, cartouches chargées et non chargées, est également interdite. Elle pourra, toutefois, être autorisée:

1° pour les besoins strictement personnels de l'importateur,

2° pour l'approvisionnement des magasins d'armes autorisés conformément à l'article 18.

Art. 17.

Les armes et munitions de chasse ou de luxe seront admises pour les besoins strictement personnels de l'importateur, sur la production d'un permis délivré par le Représentant du Makhzen à Tanger. Si l'importateur est étranger, le permis ne sera établi que sur la demande de la Légation dont il relève.

En ce qui concerne les munitions de chasse, chaque permis portera au maximum sur mille cartouches ou les fournitures nécessaires à la fabrication de mille cartouches.

Le permis ne sera donné qu'à des personnes n'ayant encouru aucune condamnation correctionnelle.

Art. 18.

Le commerce des armes de chasse et de luxe, non rayées, de fabrication étrangère, ainsi que des munitions qui s'y rapportent, sera réglementé, dès

Artykuł 15.

Broń, części broni i amunicja, przeznaczona dla wojsk Jego Szeryfowskiej Mości dopuszczone będą po dopełnieniu następujących formalności:

Deklarację podpisaną przez marokańskiego Ministra wojny, podającą ilość i jakość towarów tego rodzaju, zamówionych w zakładach przemysłowych zagranicznych, przedłożyć należy do widymowania poselstwu kraju proveniencji.

Paki i przesyłki z bronią i amunicją dostarczone na zamówienie rządu marokańskiego ekspedowane będą w postępowaniu celnym na podstawie przedłożenia:

1. wyżej wymienionej deklaracji.

2. konosamentu, podającego ilość i wagę przesyłek oraz ilość i rodzaj zawartej tamże broni i amunicji. Dokument ten musi być zaopatrzony wiza poselstwa kraju proveniencji, które na odwrotnej stronie zaznaczy ilości, jakie już poprzednio poddało manipulacji celnej. Wizy należy odmówić od chwili, gdy zamówienie zostało w zupełności wykonane.

Artykuł 16.

Dowóz broni myśliwskiej i zbytkownej, części składowych broni, naładowanych i nienaładowanych naboji jest również wzbroniony. Może on jednak być dozwolony:

1. dla wyłącznie osobistego użytku sprowadzającego;

2. dla zaopatrzenia handlów broni, dopuszczonych w myśl artykułu 18.

Artykuł 17.

Broń myśliwską i zbytkowną wraz z amunicją dopuści się dla wyłącznie osobistego użytku sprowadzającego na podstawie pozwolenia wystawionego przez przedstawiciela Makhzena w Tangerze. Jeżeli sprowadzający jest obcym obywatelem, natenczas pozwolenie udzielone będzie tylko na wniosek poselstwa, któremu tenże podlega.

Co się tyczy amunicji myśliwskiej, to jedno pozwolenie powinno opiewać co najwyżej na tysiąc naboji lub też na materiał potrzebny do sporządzenia tysiąca naboji.

Pozwolenie może być udzielone tylko osobom, które nie były karane za występki.

Artykuł 18.

Handel bronią myśliwską i zbytkowną, nie ciągniętą, pochodzenia zagranicznego tudzież należąca do broni tej amunicją będzie uregulowany rozpo-

que les circonstances le permettront, par décision chérifienne, prise conformément à l'avis du Corps Diplomatique à Tanger, statuant à la majorité des voix. Il en sera de même des décisions, ayant pour but de suspendre ou de restreindre l'exercice de ce commerce.

Seules, les personnes ayant obtenu une licence spéciale et temporaire du Gouvernement marocain, seront admises à ouvrir et exploiter des débits d'armes et de munitions de chasse. Cette licence ne sera accordée que sur demande écrite de l'intéressé, appuyée d'un avis favorable de la Légation dont il relève.

Des règlements pris dans la forme indiquée au paragraphe premier de cet article détermineront le nombre des débits pouvant être ouverts à Tanger et, éventuellement, dans les ports qui seront ultérieurement désignés. Ils fixeront les formalités imposées à l'importation des explosifs à l'usage de l'industrie et des travaux publics, des armes et munitions destinées à l'approvisionnement des débits, ainsi que les quantités maxima qui pourront être conservées en dépôt.

En cas d'infractions aux prescriptions réglementaires, la licence pourra être retirée à titre temporaire ou à titre définitif, sans préjudice des autres peines encourues par les délinquants.

Art. 19.

Toute introduction ou tentative d'introduction de marchandises prohibées donnera lieu à leur confiscation et, en outre, aux peines et amendes ci-dessous, qui seront prononcées par la juridiction compétente.

* Art. 20.

L'introduction, ou tentative d'introduction, par un port ouvert au commerce ou par un bureau de douane, sera punie:

- 1° D'une amende de cinq cents à deux mille pesetas et d'une amende supplémentaire égale à trois fois la valeur de la marchandise importée;
 - 2° D'un emprisonnement de cinq jours à un an;
- ou de l'une des deux pénalités seulement.

Art. 21.

L'introduction, ou tentative d'introduction, en dehors d'un port ouvert au commerce ou d'un bureau de douane, sera punie:

- 1° D'une amende de mille à cinq mille pesetas et d'une amende supplémentaire, égale à trois fois la valeur de la marchandise importée;

rozrządzeniem Szeryfa, skoro tylko okoliczności na to pozwolą. Rozporządzenie to wydane będzie zgodnie z wnioskiem, który ciało dyplomatyczne w Tangerze ustali w drodze uchwały powziętej większością głosów. To samo odnosi się do zarządzeń, które mają na celu zniesienie lub ograniczenie tego handlu.

Tylko takie osoby, które otrzymały osobne, czasowo ograniczone pozwolenie ze strony rządu marokańskiego, mogą otworzyć i prowadzić handel bronią i amunicją myśliwską. Pozwolenie takie udzielone będzie tylko na pisemny wniosek interesowanego i po poparciu prośby ze strony jego poselstwa.

Rozporządzenia, które wydane będą w myśl przepisów ustępu 1. niniejszego artykułu, oznaczają liczbę handli, które mogą być otwarte w Tangerze oraz ewentualnie w miejscach portowych, później jeszcze oznaczyć się mających. W ten sam sposób należy ustanowić formalności, które mają być dopełnione przy wprowadzaniu środków wybuchowych dla celów przemysłowych i robót publicznych, jak również broni i amunicji na użytek handli, wreszcie także najwyższą ilość, którą można trzymać na składzie.

W razie wykroczenia przeciw postanowieniom rozporządzeń można cofnąć pozwolenie na pewien czas lub na zawsze, nie wykluczając przez to dalszych kar, na które sprawca zasłużył.

Artykuł 19.

Każde wprowadzenie zabronionych towarów i każde usiłowanie tegoż pociąga za sobą ich przeładunek a nadto następujące kary na wolności i grzywny, które orzeknie kompetentna władza sądowa.

Artykuł 20.

Wprowadzenie lub usiłowanie wprowadzenia przez przystań otwartą dla handlu albo przez urząd celny będzie karane:

1. grzywną od pięciuset aż do dwóch tysięcy pesetas oraz dalszą grzywną równającą się potrójnej wartości wprowadzonego towaru,
 2. aresztem od pięciu dni do jednego roku
- albo tylko jedną z obu tych kar.

Artykuł 21.

Wprowadzenie lub usiłowane wprowadzenie poza przystańią otwartą dla handlu lub poza urzędem celnym będzie karane:

1. grzywną od tysiąca do pięciu tysięcy pesetas oraz dalszą grzywną równającą się potrójnej wartości wprowadzonego towaru.

2° D'un emprisonnement de trois mois à deux ans:
ou de l'une des deux pénalités seulement.

Art. 22.

La vente frauduleuse, le recel et le colportage des marchandises prohibées par le présent règlement seront punis des peines édictées à l'article 20.

Art. 23.

Les complices des délits prévus aux articles 20, 21 et 22, seront passibles des mêmes peines que les auteurs principaux. Les éléments caractérisant la complicité seront appréciés d'après la législation du tribunal saisi.

Art. 24.

Quand il y aura des indices sérieux, faisant soupçonner qu'un navire mouillé dans un port ouvert au commerce transporte en vue de leur introduction au Maroc des armes, des munitions ou d'autres marchandises prohibées, les agents de la douane chérifienne devront signaler ces indices à l'autorité consulaire compétente afin que celle-ci procède, avec l'assistance d'un délégué de la douane chérifienne, aux enquêtes, vérifications ou visites qu'elle jugera nécessaires.

Art. 25.

Dans le cas d'introduction ou de tentative d'introduction par mer de marchandises prohibées, en dehors d'un port ouvert au commerce, la douane marocaine pourra amener le navire au port le plus proche pour être remis à l'autorité consulaire, laquelle pourra le saisir et maintenir la saisie jusqu'au paiement des amendes prononcées. Toutefois, la saisie du navire devra être levée, en tout état de l'instance, en tant que cette mesure n'entravera pas l'instruction judiciaire, sur consignation du montant maximum de l'amende entre les mains de l'autorité consulaire ou sous caution solvable de la payer, acceptée par la douane.

Art. 26.

Le Makhzen conservera les marchandises confisquées, soit pour son propre usage, si elles peuvent lui servir, à condition que les sujets de l'Empire ne puissent s'en procurer, soit pour les faire vendre en pays étranger.

Les moyens de transport à terre pourront être confisqués et seront vendus au profit du Trésor chérifien.

2. aresztem od trzech miesięcy do dwóch lat
albo tylko jedną z obu tych kar.

Artykuł 22.

Bezprawna sprzedaż, ukrywanie i obnośna rozprzedaż towarów zakazanych w myśl regulaminu niniejszego podlega karom, wymienionym w artykule 20.

Artykuł 23.

Ci, którzy dopuścili się współwiny w jednym z przestępstw wymienionych w artykułach 20., 21. i 22., podlegają tym samym karom, co bezpośredni sprawcy. Czy istnieją znamiona współwiny, ocenione będzie według ustawodawstwa właściwego sądu.

Artykuł 24.

Jeżeli istnieją poważne poszlaki, iż okręt, który leży na kotwicy przed jedną z przystani otwartych dla handlu, ma na pokładzie broń, amunicję lub inne zakazane towary celem ich wprowadzenia do Maroka, natenczas szeryfowscy urzędnicy celni winni donieść o poszlakach właściwej władzy konsularnej w tym celu, aby ta w obecności przedstawiciela szeryfowskiej władzy celnej przedsięwzięła przesłuchania, dochodzenia i przeszukania, które uzna za potrzebne.

Artykuł 25.

W razie dokonanego lub usiłowanego wprowadzenia zakazanych towarów drogą morską poza obrębem przystani otwartej dla handlu może marokańska władza celna kazać odprowadzić okręt do najbliższej przystani celem oddania go władzy konsularnej; władza ta może zająć okręt i utrzymać zajęcie w mocy aż do zapłacenia nałożonych grzywien. Zajęcie okrętu musi jednak być zniesione w każdym stadyum postępowania po złożeniu maksymalnej kwoty zagrożonej grzywny u władzy konsularnej albo po udzieleniu dostatecznej poręki, którą przyjmie władza celna, o ile przez to śledztwo nie będzie utrudnione.

Artykuł 26.

Makhzen otrzyma towary uznane za przypadłe w tym celu, aby je albo użył dla siebie, jeżeli może ich potrzebować i pod warunkiem, że poddani państwa nie będą ich mogli nabyć, albo aby je dał sprzedać za granicą.

Środki przewozu lądem ulegają przypadkowi i mają być sprzedane na korzyść szeryfowskiego skarbu państwa.

Art. 27.

La vente des armes réformées par le Gouvernement marocain sera prohibée dans toute l'étendue de l'Empire Chérifien.

Art. 28.

Des primes, à prélever sur le montant des amendes prononcées, seront attribuées aux indicateurs qui auront amené la découverte des marchandises prohibées et aux agents qui en auront opéré la saisie: ces primes seront ainsi attribuées après déduction, s'il y a lieu, des frais du procès, un tiers à répartir par la douane entre les indicateurs, un tiers aux agents ayant saisi la marchandise, et un tiers au Trésor marocain.

Si la saisie a été opérée sans l'intervention d'un indicateur, la moitié des amendes sera attribuée aux agents saisissants et l'autre moitié au Trésor chérifien.

Art. 29.

Les autorités douanières marocaines devront signaler directement aux agents diplomatiques ou consulaires les infractions au présent règlement commises par leurs ressortissants, afin que ceux-ci soient poursuivis devant la juridiction compétente.

Les mêmes infractions, commises par des sujets marocains, seront déferées directement par la douane à l'autorité chérifienne.

Un délégué de la douane sera chargé de suivre la procédure des affaires pendantes devant les diverses juridictions.

Art. 30.

Dans la région frontière de l'Algérie, l'application du règlement sur la contrebande des armes restera l'affaire exclusive de la France et du Maroc.

De même, l'application du règlement sur la contrebande des armes dans le Riff et, en général dans les régions frontières des Possessions espagnoles, restera l'affaire exclusive de l'Espagne et du Maroc.

Chapitre III.

Acte de concession d'une Banque d'Etat.

Art. 31.

Une banque sera instituée au Maroc sous le nom de „Banque d'Etat du Maroc“ pour exercer les droits ci-après spécifiés dont la concession lui est accordée par Sa Majesté le Sultan, pour une

Artykuł 27.

Sprzedaż broni, którą rząd marokański wycofał z obiegu, jest w całym obszarze Państwa szeryfowskiego zakazana.

Artykuł 28.

Z kwoty orzeczonych grzywien przekazać należy premie donosicielom, którzy spowodowali odkrycie zakazanych towarów oraz urzędnikom, którzy przeprowadzili zajęcie, a to w ten sposób, iż po odciążeniu każdorazowych kosztów postępowania jedna trzecia część kwoty przekazana będzie władzy celnej celem rozdzielenia pomiędzy donosicieli, jedna trzecia urzędnikom, którzy towary zajęli, a jedna trzecia skarbowi Państwa marokańskiego.

Jeżeli zajęcie nastąpiło bez współdziałania donosiciela, natenczas połowę grzywien przekaże się urzędnikom czynnym przy zajęciu a drugą połowę szeryfowskiemu skarbowi państwa.

Artykuł 29.

Władze celne, marokańskie winny donosić bezpośrednio przedstawicielom dyplomatycznemu lub konsularnemu o wykroczeniach przeciw regulaminowi niniejszemu, popełnionych przez ich rodaków, w tym celu, aby spowodować ściganie ich przez właściwą władzę sądową.

Z powodu przestępstw tego samego rodzaju, które popełnili poddani marokańscy, wytoczy władza celna sprawę bezpośrednio przed władzami szeryfowskimi.

Przedstawiciel władzy celnej winien śledzić tok rozpraw w sprawach, które toczą się przed różnemi władzami sądowemi.

Artykuł 30.

Zastosowanie regulaminu, odnoszącego się do przemycania broni w obszarze granicznym z Algierem, obchodzić będzie wyłącznie Francję i Maroko.

Podobnie znów zastosowanie regulaminu o przemycaniu broni w obszarze Riff i w ogóle w obszarach granicznych z posiadłościami hiszpańskimi będzie wyłączną rzeczą Hiszpanii i Maroka.

Rozdział trzeci.

Akt koncesyjny dla Banku państwa.

Artykuł 31.

W Maroku utworzy się bank pod nazwą „Marokański Bank państwowy“ w celu wykonywania praw poniżej wymienionych, w zamian za co Jego Sultańska Mość nada Bankowi temu koncesję na

durée de quarante années à partir de la ratification du présent Acte.

Art. 32.

La Banque, qui pourra exécuter toutes les opérations rentrant dans les attributions d'une banque, aura le privilège exclusif d'émettre des billets au porteur, remboursables à présentation, ayant force libératoire dans les caisses publiques de l'Empire marocain.

La Banque maintiendra, pour le terme de deux ans à compter de la date de son entrée en fonctions, une encaisse au moins égale à la moitié de ses billets en circulation, et au moins égale au tiers après cette période de deux ans révolue. Cette encaisse sera constituée pour au moins un tiers en or ou monnaie or.

Art. 33.

La Banque remplira, à l'exclusion de toute autre banque ou établissement de crédit, les fonctions de trésorier-payeur de l'Empire. A cet effet, le Gouvernement marocain prendra les mesures nécessaires pour faire verser dans les caisses de la Banque le produit des revenus des douanes, à l'exclusion de la partie affectée au service de l'Emprunt 1904 et des autres revenus qu'il désignera.

Quant au produit de la taxe spéciale créée en vue de l'accomplissement de certains travaux publics, le Gouvernement marocain devra le faire verser à la Banque, ainsi que les revenus qu'il pourrait ultérieurement affecter à la garantie de ses emprunts, la Banque étant spécialement chargée d'en assurer le service, à l'exception toutefois de l'Emprunt 1904 qui se trouve régi par un Contrat spécial.

Art. 34.

La Banque sera l'agent financier du Gouvernement, tant au dedans qu'au dehors de l'Empire, sans préjudice du droit pour le Gouvernement de s'adresser à d'autres maisons de banque ou établissements de crédit pour ses emprunts publics. Toutefois, pour lesdits emprunts, la Banque jouira d'un droit de préférence, à conditions égales, sur toute maison de banque ou établissement de crédit.

Mais, pour les Bons du Trésor et autres effets de trésorerie à court terme que le Gouvernement marocain voudrait négocier, sans en faire l'objet d'une émission publique, la Banque sera chargée, à l'exclusion de tout autre établissement, d'en faire la négociation, soit au Maroc, soit à l'étranger, pour le compte du Gouvernement marocain.

przeciąg czterdziestu lat, licząc od chwili ratyfikowania aktu niniejszego.

Artykuł 32.

Bank, który uprawiać może wszystkie interesa wchodzące w zakres działalności banku, posiada wyłączny przywilej wydawania not opiewających na okaziciela, które przy prezentacji będą wymieniane na gotówkę i które posiadają siłę płatniczą w obec kas publicznych Państwa marokańskiego.

Bank obowiązany jest utrzymywać zapas kasowy, który w ciągu dwóch pierwszych lat od rozpoczęcia jego działalności powinien równać się przynajmniej połowie, a po upływie tych dwóch lat przynajmniej trzeciej części jego not będących w obiegu. Ten zapas kasowy musi przynajmniej w jednej trzeciej części składać się ze złota lub monet złotych.

Artykuł 33.

Bank pełni funkcje kasy państwowej, wykluczając od tego jakikolwiek inny bank lub zakład kredytowy. W tym celu winien rząd marokański wydać stosowne zarządzenia, aby dochód z cel, z wyjątkiem tej części, którą oddano w zastaw za pożyczkę z r. 1904., oraz inne dochody, które rząd jeszcze przeznaczy, wpływały do kas banku.

Co się tyczy dochodu z specjalnej opłaty, zaprowadzonej z uwagi na wykonanie pewnych robót publicznych, to rząd marokański musi go oddawać bankowi. To samo odnosi się do dochodów, które rząd ten ewentualnie odda później w zastaw jako zabezpieczenie swoich pożyczek, ponieważ obowiązkiem banku jest w szczególności zabezpieczenie służby, odnoszącej się do długów, z wyjątkiem atoli pożyczki z r. 1904. uregulowanej osobną umową.

Artykuł 34

Bank stanowi agenturę finansową rządu zarówno w obrębie jak i poza granicami państwa, nie odejmując jednak rządowi prawa zwracania się do innych domów bankowych lub zakładów kredytowych w sprawie swoich pożyczek publicznych. Jednakowoż wśród równych warunków korzysta bank odnośnie do tych pożyczek z prawa pierwszeństwa przed każdym domem bankowym lub zakładem kredytowym.

Natomiast co do asygnat skarbowych i innych krótkoterminowych kwitów skarbowych, które rząd marokański zamierza puścić w obieg, nie czyniąc ich przedmiotem emisji publicznej, jest bank z wykluczeniem wszelkiego innego zakładu powołany do zapośredniczenia w puszczeniu tychże w obieg na rachunek rządu marokańskiego, czy to w Maroku czy też za granicą.

Art. 35.

A valoir sur les rentrées du Trésor, la Banque fera au Gouvernement marocain des avances en compte-courant jusqu'à concurrence d'un million de francs.

La Banque ouvrira, en outre, au Gouvernement, pour une durée de dix ans à partir de sa constitution, un crédit qui ne pourra pas dépasser les deux tiers de son capital initial.

Ce crédit sera réparti sur plusieurs années et employé en premier lieu aux dépenses d'installation et d'entretien des corps de police organisés conformément aux décisions prises par la Conférence, et subsidiairement aux dépenses de travaux d'intérêt général qui ne seraient pas imputées sur le fonds spécial prévu à l'article suivant.

Le taux de ces deux avances sera au maximum de sept pour cent, commission de banque comprise, et la Banque pourra demander au Gouvernement de lui remettre en garantie de leur montant une somme équivalente en Bons du Trésor.

Si, avant l'expiration des dix années, le Gouvernement marocain venait à contracter un emprunt, la Banque aurait la faculté d'obtenir le remboursement immédiat des avances faites conformément au deuxième alinéa du présent article.

Art. 36.

Le produit de la taxe spéciale (Articles 33 et 66) formera un fonds spécial dont la Banque tiendra une comptabilité à part. Ce fonds sera employé conformément aux prescriptions arrêtées par la Conférence.

En cas d'insuffisance et à valoir sur les rentrées ultérieures, la Banque pourra ouvrir à ce fonds un crédit dont l'importance ne dépassera pas le montant des encaissements pendant l'année antérieure.

Les conditions de taux et de commission seront les mêmes que celles fixées à l'article précédent pour l'avance en compte-courant au Trésor.

Art. 37.

La Banque prendra les mesures qu'elle jugera utiles pour assainir la situation monétaire au Maroc. La monnaie espagnole continuera à être admise à la circulation avec force libératoire.

En conséquence, la Banque sera exclusivement chargée de l'achat des métaux précieux, de la frappe et de la refonte des monnaies, ainsi que de toutes autres opérations monétaires qu'elle fera pour le compte et au profit du Gouvernement marocain.

Artykuł 35.

Bank winien udzielać rządowi marokańskiemu na poczet dochodów skarbowych zaliczek w rachunku bieżącym aż do wysokości miliona franków.

Bank otwiera nadto rządowi na przeciąg dziesięciu lat, licząc od chwili swego ukonstytuowania kredyt, który nie może przekraczać dwóch trzecich części pierwotnego kapitału zakładowego.

Kredyt ten rozdzielony będzie na kilka lat i używany w pierwszym rządzie na wydatki połączone z urządzeniem i utrzymywaniem korpusów policyjnych, zorganizowanych w myśl uchwał konferencji, w drugim rządzie na wydatki połączone z robotami ogólnej doniosłości, które nie mogą być przejęte na fundusz specjalny, o którym mowa w artykule następnym.

Stopa procentowa od obu tych zaliczek łącznie z prowizją bankową może wynosić najwyżej siedm od sta a bank żądać może od rządu, zabezpieczenia zaliczonych kwot w postaci odstąpienia odpowiedniej kwoty w asygnatach kasowych.

Gdyby rząd marokański chciał zaciągnąć pożyczkę przed upływem owych lat dziesięciu, natenczas bank ma prawo żądać natychmiastowego zwrotu kwot zaliczonych w myśl ustępu drugiego niniejszego artykułu.

Artykuł 36.

Dochód z specjalnego podatku (artykuł 33., 66.) stanowi osobny fundusz, co do którego bank prowadzi osobny rachunek. Fundusz ten będzie użyty stosownie do postanowień powziętych przez konferencję.

W razie niedostateczności może bank otworzyć funduszowi temu kredyt na poczet jego późniejszych dochodów, a wysokość kredytu tego nie może przekraczać sumy dochodów z ostatniego roku.

Co do stopy procentowej i prowizji obowiązują te same warunki, które w artykule poprzedzającym ustanowiono odnośnie do zaliczek udzielonych skarbowi państwa w rachunku bieżącym.

Artykuł 37.

Bank użyje środków, które uzna za odpowiednie celem uzdrowienia stosunków monetarnych w Maroku. Moneta hiszpańska będzie i nadal dopuszczona do obiegu, jako środek płatniczy.

Ze względu na to posiada bank wyłączne zlecenie do zakupu szlachetnych kruszców, bicia i przetapiania monet jak również wszystkich innych operacji monetarnych; bank wykonywać będzie operacje te na rachunek i na korzyść rządu marokańskiego.

Art. 38.

La Banque, dont le siège social sera à Tanger, établira des succursales et agences dans les principales villes du Maroc et dans tout autre endroit où elle le jugera utile.

Art. 39.

Les emplacements nécessaires à l'établissement de la Banque ainsi que de ses succursales et agences au Maroc seront mis gratuitement à sa disposition par le Gouvernement et, à l'expiration de la concession, le Gouvernement en reprendra possession et remboursera à la Banque les frais de construction de ces établissements. La Banque sera, en outre, autorisée à acquérir tout bâtiment et terrain dont elle pourrait avoir besoin pour le même objet.

Art. 40.

Le Gouvernement chérifien assurera sous sa responsabilité la sécurité et la protection de la Banque, de ses succursales et agences. A cet effet, il mettra dans chaque ville une garde suffisante à la disposition de chacun de ces établissements.

Art. 41.

La Banque, ses succursales et agences, seront exemptes de tout impôt ou redevance ordinaire ou extraordinaire, existants ou à créer; il en est de même pour les immeubles affectés à ses services, les titres et coupons de ses actions et ses billets. L'importation et l'exportation des métaux et monnaies destinés aux opérations de la Banque seront autorisées et exemptes de tout droit.

Art. 42.

Le Gouvernement chérifien exercera sa haute surveillance sur la Banque par un Haut Commissaire marocain, nommé par lui, après entente préalable avec le Conseil d'Administration de la Banque.

Ce Haut Commissaire aura le droit de prendre connaissance de la gestion de la Banque; il contrôlera l'émission des billets de Banque et veillera à la stricte observation des dispositions de la concession.

Le Haut Commissaire devra signer chaque billet ou y apposer son sceau; il sera chargé de la surveillance des relations de la Banque avec le Trésor Impérial.

Il ne pourra pas s'immiscer dans l'administration et la gestion des affaires de la Banque, mais

Artykuł 38.

Bank mający siedzibę swoją w Tangerze urządzi filie i agentury w najważniejszych miastach marokańskich oraz w innych miejscach, w których uzna to za korzystne.

Artykuł 39.

Rząd dostarczy bezpłatnie placów budowlanych, potrzebnych dla urządzenia banku oraz jego filii i agentur w Maroku; po upływie koncesyi obejmie je rząd napowrót w posiadanie za zwrotem kosztów budowy. Bank ma ponadto upoważnienie nabycia każdego budynku i gruntu, którego w tym samym celu potrzebuje.

Artykuł 40.

Rząd szeryfowski przyjmuje pełną odpowiedzialność za bezpieczeństwo i ochronę banku, jego filii i ageneyi. W tym celu dostarczy on w każdym mieście odpowiedniej straży dla każdego z tych zakładów.

Artykuł 41.

Bank, jego filie i agentury są wolne od wszelkich podatków oraz zwyczajnych lub nadzwyczajnych danin, bez względu na to, czy takowe istnieją lub w przyszłości będą zaprowadzone. To samo odnosi się do nieruchomości przeznaczonych do użytku banku oraz do jego akcyi wraz z kuponami i do jego banknotów. Dowóz i wywóz metali i monet przeznaczonych do operacyi banku jest dozwolony i wolny od wszelkiej opłaty.

Artykuł 42.

Rząd szeryfowski wykonuje nadzór nad bankiem za pośrednictwem zwierzchniczego komisarza marokańskiego, którego zamianuje za poprzednim porozumieniem się z radą zawiadowczą banku.

Komisarz ten ma prawo zaznajomić się z prowadzeniem interesów przez bank, nadzoruje on emisję banknotów i czuwa nad dokładnym przestrzeganiem postanowień koncesyi.

Komisarz winien podpisać każdy banknot lub zaopatrzyć go swoją pieczęcią; rzeczą jego jest nadzorowanie stosunków banku do skarbu cesarskiego.

Nie może on wtrącać się do administracyi banku i prowadzenia interesów przez tenże; ma

il aura toujours le droit d'assister aux réunions des Censeurs.

Le Gouvernement chérifien nommera un ou deux Commissaires adjoints qui seront spécialement chargés de contrôler les opérations financières du Trésor avec la Banque.

Art. 43.

Un règlement, précisant les rapports de la Banque et du Gouvernement marocain, sera établi par le Comité spécial prévu à l'article 57 et approuvé par les Censeurs.

Art. 44.

La Banque, constituée avec approbation du Gouvernement de Sa Majesté Chérifienne, sous la forme des sociétés anonymes, est régie par la loi française sur la matière.

Art. 45.

Les actions intentées au Maroc par la Banque seront portées devant le Tribunal consulaire du défendeur ou devant la juridiction marocaine, conformément aux règles de compétence établies par les traités et les firmans chérifiens.

Les actions, intentées au Maroc contre la Banque, seront portées devant un Tribunal spécial, composé de trois magistrats consulaires et de deux assesseurs. Le Corps Diplomatique établira, chaque année, la liste des magistrats, des assesseurs, et de leurs suppléants.

Ce Tribunal appliquera à ces causes les règles de droit, de procédure et de compétence édictées en matière commerciale par la législation française. L'appel des jugements prononcés par ce Tribunal sera porté devant la Cour fédérale de Lausanne qui statuera en dernier ressort.

Art. 46.

En cas de contestation sur les clauses de la concession ou de litiges pouvant survenir entre le Gouvernement marocain et la Banque, le différend sera soumis, sans appel ni recours, à la Cour fédérale de Lausanne.

Seront également soumises à cette Cour, sans appel ni recours, toutes les contestations qui pourraient s'élever entre les actionnaires et la Banque sur l'exécution des Statuts ou à raison des affaires sociales.

Art. 47.

Les Statuts de la Banque seront établis d'après les bases suivantes par un Comité spécial prévu

jednakowoż zawsze prawo być obecnym na posiedzeniu cenzorów.

Rząd szeryfowski zamianuje jednego lub dwóch komisarzy pomocniczych, których szczególne zadanie polegać będzie na dozorowaniu interesów finansowych skarbu z bankiem.

Artykuł 43.

Regulamin co do stosunków między bankiem a Rządem marokańskim ułożony będzie przez osobny komitet, o którym mowa w artykule 57. i zatwierdzony przez cenzorów.

Artykuł 44.

Bank założony będzie za zgodą rządu Jego szeryfowskiej Mości w formie spółki akcyjnej i podlegać będzie odnośnym postanowieniom prawa francuskiego.

Artykuł 45.

Skargi, które bank wniesie w Maroku należą przed sąd konsularny pozwanego lub przed władzę sądową marokańską stosownie do zasad co do właściwości, ustanowionych w drodze układów i firmanów szeryfowskich.

Skargi wniesione w Maroku przeciw bankowi należą przed osobny trybunał, składający się z trzech urzędników konsularnych i dwóch asesorów. Ciało dyplomatyczne zestawia corocznie spis urzędników, asesorów i ich zastępców.

Trybunał stosuje do spraw tych przepisy prawne, procesowe i przepisy co do właściwości, które ustawodawstwo francuskie wydało dla spraw handlowych. Odwołanie od wyroków trybunału wnosi się do Sądu związkowego w Lausanne, który orzeka w ostatniej instancji.

Artykuł 46.

W razie sporu co do postanowień koncesyi albo w razie ewentualnych sporów pomiędzy rządem marokańskim a bankiem przedkłada się sprawę Sądowi związkowemu w Lausanne z wykluczeniem odwołania lub rekursu.

Temuż sądowi poddaje się również z wykluczeniem odwołania lub rekursu wszelkie spory, które mogłyby powstać pomiędzy akcjonariuszami a bankiem co do wykonania statutu albo odnośnie do spraw spółki.

Artykuł 47.

Statut banku ma być ułożony na zasadach poniżej wymienionych przez osobny komitet, o którym

par l'article 57. Ils seront approuvés par les Censeurs et ratifiés par l'Assemblée générale des actionnaires.

Art. 48.

L'Assemblée générale constitutive de la Société fixera le lieu où se tiendront les Assemblées des actionnaires et les réunions du Conseil d'Administration; toutefois, ce dernier aura la faculté de se réunir dans toute autre ville s'il le juge utile.

La Direction de la Banque sera fixée à Tanger.

Art. 49.

La Banque sera administrée par un Conseil d'Administration composé d'autant de membres qu'il sera fait de parts dans le capital initial.

Les administrateurs auront les pouvoirs les plus étendus pour l'administration et la gestion de la Société; ce sont eux notamment qui nommeront les Directeurs, Sous-Directeurs et Membres de la Commission, indiquée à l'article 54, ainsi que les Directeurs des Succursales et Agences.

Tous les employés de la Société seront recrutés, autant que possible, parmi les ressortissants des diverses Puissances qui ont pris part à la souscription du capital.

Art. 50.

Les Administrateurs, dont la nomination sera faite par l'Assemblée générale des actionnaires, seront désignés à son agrément par les groupes souscripteurs du capital.

Le premier conseil restera en fonctions pendant cinq années. A l'expiration de ce délai, il sera procédé à son renouvellement à raison de trois membres par an. Le sort déterminera l'ordre de sortie des Administrateurs; il seront rééligibles.

A la constitution de la Société, chaque groupe souscripteur aura le droit de désigner autant d'Administrateurs qu'il aura souscrit de parts entières, sans que les groupes soient obligés de porter leur choix sur un candidat de leur propre nationalité.

Les groupes souscripteurs ne conserveront leur droit de désignation des Administrateurs, lors du remplacement de ces derniers, ou du renouvellement de leur mandat, qu'autant qu'ils pourront justifier être encore en possession d'au moins la moitié de chaque part pour laquelle ils exercent ce droit.

Dans le cas où, par suite de ces dispositions, un groupe souscripteur ne se trouverait plus en

mowa w artykule 57. Musi on być przyjęty przez cenzorów i zatwierdzony przez walne zgromadzenie akcyonaryuszy.

Artykuł 48.

Walne zgromadzenie organizacyjne spółki oznaczy miejsce, gdzie odbywać się mają zgromadzenia akcyonaryuszy i posiedzenia rady zawiadowczej; rada ta jest jednak upoważniona do zebrania się w każdym innym mieście, jeżeli uważa to za korzystne.

Dyrekcya banku ma siedzibę swoją w Tangerze.

Artykuł 49.

Zarząd banku sprawuje rada zawiadowcza, składająca się z tylu członków, na ile części podzielono pierwotny kapitał zakładowy.

Członkowie rady zawiadowczej mają najobszerniejsze pełnomocnictwa co do zarządu i prowadzenia interesów spółki; w szczególności mianują oni dyrektorów, wicedyrektorów i członków komisji oznaczonej w artykule 54., oraz dyrektorów zakładów filialnych i agencji.

Wszyscy urzędnicy spółki wybrani będą, o ile to okaże się możliwe, z pośród obywateli rozmaitych mocarstw, które wzięły udział w subskrybowaniu kapitału.

Artykuł 50.

Członkowie rady zawiadowczej, których mianowanie skuteczni walne zebranie akcyonaryuszy, wyznaczeni będą przez grupy subskrybentów do potwierdzenia przez walne zebranie.

Pierwsza rada zawiadowcza funkcjonować będzie przez pięć lat. Po upływie tego terminu nastąpi odnowienie w tej formie, iż corocznie trzech członków zastąpi się innemi. O porządku, w jakim członkowie rady zawiadowczej ustępują, rostrzyga los; ponowny wybór jest dopuszczalny.

Przy konstituowaniu się spółki każda grupa subskrybentów ma prawo wskazania tylu członków rady zawiadowczej, ile pełnych udziałów subskrybowała; grupy nie mają obowiązku wybrania kandydata własnej narodowości.

Grupy subskrybentów zatrzymują swe prawo wyznaczenia członków rady zawiadowczej, w razie jeżeli ma się ich zastąpić innemi lub w razie odnowienia mandatu, tylko wówczas, jeżeli wykażą, iż posiadają jeszcze przynajmniej połowę udziału, za który prawo to wykonują.

Jeżeli grupa subskrybentów w myśl przepisów tych nie ma już prawa wyznaczenia członka rady

mesure de désigner un administrateur, l'Assemblée générale des actionnaires, pourvoirait directement à cette désignation.

Art. 51.

Chacun des établissements ci-après: Banque de l'Empire Allemand, Banque d'Angleterre, Banque d'Espagne, Banque de France, nommera, avec l'agrément de son Gouvernement, un Censeur auprès de la Banque d'Etat du Maroc.

Les Censeurs resteront en fonctions pendant quatre années. Les Censeurs sortants peuvent être désignés à nouveau.

En cas de décès ou de démission, il sera pourvu à la vacance par l'établissement qui a procédé à la désignation de l'ancien titulaire, mais seulement pour le temps où ce dernier devait rester en charge.

Art. 52.

Les Censeurs qui exerceront leur mandat en vertu du présent Acte des Puissances signataires devront, dans l'intérêt de celles-ci, veiller sur le bon fonctionnement de la Banque et assurer la stricte observation des clauses de la Concession et des Statuts. Ils veilleront à l'exact accomplissement des prescriptions concernant l'émission des billets et devront surveiller les opérations tendant à l'assainissement de la situation monétaire; mais ils ne pourront jamais, sous quelque prétexte que ce soit, s'immiscer dans la gestion des affaires, ni dans l'administration intérieure de la Banque.

Chacun des Censeurs pourra examiner en tout temps les comptes de la Banque, demander, soit au Conseil d'Administration, soit à la Direction, des informations sur la gestion de la Banque et assister aux réunions du Conseil d'Administration, mais seulement avec voix consultative.

Les quatre Censeurs se réuniront à Tanger, dans l'exercice de leurs fonctions, au moins une fois tous les deux ans, à une date à concerter entr'eux. D'autres réunions à Tanger ou ailleurs devront avoir lieu, si trois des Censeurs l'exigent.

Les quatre Censeurs dresseront, d'un commun accord, un rapport annuel qui sera annexé à celui du Conseil d'Administration. Le Conseil d'Administration transmettra, sans délai, une copie de ce rapport à chacun des Gouvernements signataires de l'Acte de la Conférence.

Art. 53.

Les émoluments et indemnités de déplacement, affectés aux Censeurs, seront établis par le Comité d'étude des Statuts. Ils seront directement versés à ces agents par les Banques chargées de leur

zawiadowczej, natenczas desygnowanie to przypada wprost walnemu zebraniu akcyonaryuszy.

Artykuł 51.

Każdy z następujących zakładów: niemiecki Bank państwowy, Bank angielski, Bank hiszpański i Bank francuski mianuje za zgodą swego rządu cenzora przy Banku państwowym w Maroku.

Cenzorowie urzędują przez cztery lata. Ustępujący cenzorowie mogą być ponownie mianowani.

W razie śmierci lub złożenia urzędu, ten zakład obsadzi opróżnioną posadę, który wyznaczył poprzedniego funkcyonaryusza tego rodzaju, jednakowoż tylko na ten czas, przez który on jeszcze powinien był pozostać w urzędzie.

Artykuł 52.

Cenzorowie sprawujący swój urząd na podstawie aktu niniejszego winni w interesie Mocarstw, które go podpisują, dozorować prawidłowego funkcyonowania banku i starać się o ścisłe przestrzeganie postanowień koncesyi i statutu. Winni oni czuwać nad punktualnym wykonywaniem przepisów co do wydawania banknotów oraz nad środkami mającemi na celu uzdrowienie stosunków monetarnych; nie mogą jednak pod żadnym pozorem wtrącać się do prowadzenia interesów lub do wewnętrznego zarządu banku.

Każdy censor może w każdym czasie badać rachunki banku, żądać od rady zawiadowczej lub dyrekeji wyjaśnienia co do toku interesów banku i uczestniczyć w posiedzeniach rady zawiadowczej, jednakowoż tylko z głosem doradczym.

Czterej cenzorowie schodzą się w wykonywaniu swego urzędu przynajmniej raz na dwa lata w Tangerze w czasie, który zgodnie mają oznaczyć. Inne zebrania w Tangerze lub gdzieindziej muszą się odbyć, jeżeli trzech cenzorów postawi taki wniosek.

Czterej cenzorowie wygotowują wspólnie sprawozdanie roczne, które dołącza się do takiegoż sprawozdania rady zawiadowczej. Rada zawiadowcza przesyła niezwłocznie odpis sprawozdania tego każdemu z rządów, które podpisały akt konferencyi.

Artykuł 53.

Pobory i koszta podróży cenzorów ustali komitet wyznaczony do wypracowania statutu. Będą one wypłacane cenzorom bezpośrednio przez banki, którym poruczono ich zamianowanie, tym

désignation et remboursés à ces établissements par la Banque d'Etat du Maroc.

Art. 54.

Il sera institué à Tanger auprès de la Direction une Commission dont les membres seront choisis par le Conseil d'Administration sans distinction de nationalité, parmi les notables résidant à Tanger, propriétaires d'actions de la Banque.

Cette Commission, qui sera présidée par un des Directeurs, ou Sous-Directeurs, donnera son avis sur les escomptes et ouvertures de crédits.

Elle adressera un rapport mensuel sur ces diverses questions au Conseil d'Administration.

Art. 55.

Le capital, dont l'importance sera fixée par le Comité spécial désigné à l'article 57, sans pouvoir être inférieur à quinze millions de francs, ni supérieur à vingt millions, sera formé en monnaie or et les actions, dont les coupures représenteront une valeur équivalente à cinq cents francs, seront libellées dans les diverses monnaies or, à un change fixe, déterminé par les Statuts.

Ce capital pourra être ultérieurement augmenté, en une ou plusieurs fois, par décision de l'Assemblée Générale des Actionnaires.

La souscription de ces augmentations de capital sera réservée à tous les porteurs d'actions, sans distinction de groupe, proportionnellement aux titres possédés par chacun d'eux.

Art. 56.

Le capital initial de la Banque sera divisé en autant de parts égales qu'il y aura de parties prenantes parmi les Puissances représentées à la Conférence.

A cet effet, chaque Puissance désignera une Banque qui exercera, soit pour elle-même, soit pour un groupe de banques, le droit de souscription ci-dessus spécifié, ainsi que le droit de désignation des Administrateurs prévu à l'article 50. Toute banque, choisie comme chef de groupe, pourra avec l'autorisation de son Gouvernement être remplacée par une autre banque du même pays.

Les Etats, qui voudraient se prévaloir de leur droit de souscription, auront à communiquer cette intention au Gouvernement Royal d'Espagne dans un délai de quatre semaines, à partir de la signature du présent Acte par les représentants des Puissances.

Toutefois, deux parts égales à celles réservées à chacun des groupes souscripteurs seront attribuées au Consortium des banques signataires du contrat du 12 Juin 1904, en compensation de la

zaś zakładom zwróci je marokański Bank państwowy.

Artykuł 54.

W Tangerze utworzona będzie przy dyrekcji komisja, której członków wybierze rada zawiadowcza bez różnicy narodowości z pośród poważanych mieszkańców Tangeru, będących właścicielami akcyj bankowych.

Komisja ta, której przewodniczy jeden z dyrektorów lub wicedyrektorów wydawać będzie opinie co do dyskontu i otwarcia kredytów.

Przedkłada ona radzie zawiadowczej sprawozdanie miesięczne co do tych rozmaitych kwestyi.

Artykuł 55.

Kapitał, którego wysokość oznaczy wspomniany w artykule 57. specjalny komitet, jednak nie poniżej piętnastu a nie powyżej dwudziestu milionów franków, będzie oparty na złocie; akcje odpowiadać winny wartości po 500 franków a wartość ta wyrażona będzie w złocie, według różnych systemów monetarnych na podstawie stałej stopy wymiennej, oznaczyć się mającej statutem.

Kapitał może być później raz lub więcej razy podwyższony na podstawie uchwały walnego zgromadzenia akcjonaryuszy.

Subskrybowanie takich podwyższeń kapitału zastrzeżone jest wszystkim akcjonaryuszom bez względu na grupę, w stosunku do posiadanych akcji.

Artykuł 56.

Pierwotny kapitał zakładowy banku podzielony będzie na tyle równych części, ile mocarstw, które były reprezentowane na konferencji, ma w nim udział.

Każde mocarstwo oznaczy w tym celu bank, który dla siebie samego albo dla grupy banków wykona wspomniane wyżej prawo subskrypcyi oraz przewidziane w artykule 50. prawo wyznaczenia członków rady zawiadowczej. Każdy bank, który występuje jako kierownik grupy, może być za zgodą swego rządu zastąpiony przez inny bank tego samego kraju.

Państwa, które chcą skorzystać z swego prawa subskrypcyi, winny uwiadomić o swoim zamiarze królewski Rząd hiszpański w przeciągu czterech tygodni po podpisaniu aktu tego przez przedstawicieli mocarstw.

Jednokowoż dwa udziały tej samej wysokości, co udziały grup subskrybentów przydzielone będą konsorcyum bankowemu, które podpisało umowę z dnia 12. czerwca 1904., a to jako równowartość

cession qui sera faite par le Consortium à la Banque d'Etat du Maroc:

1° des droits spécifiés à l'article 33 du contrat;

2° du droit inscrit à l'article 32 (§ 2) du contrat, concernant le solde disponible des recettes douanières sous réserve expresse du privilège général conféré en premier rang par l'article 11 du même contrat aux porteurs de Titres sur la totalité du Produit des Douanes.

Art. 57.

Dans un délai de trois semaines à partir de la clôture de la souscription, notifiée par le Gouvernement Royal d'Espagne aux Puissances intéressées, un Comité spécial, composé de délégués nommés par les groupes souscripteurs, dans les conditions prévues à l'article 50 pour la nomination des Administrateurs, se réunira afin d'élaborer les Statuts de la Banque.

L'Assemblée générale constitutive de la Société aura lieu dans un délai de deux mois, à partir de la ratification du présent Acte.

Le rôle du Comité spécial cessera aussitôt après la constitution de la Société.

Le Comité spécial fixera lui-même le lieu de ses réunions.

Art. 58.

Aucune modification aux Statuts ne pourra être apportée si ce n'est sur la proposition du Conseil d'Administration et après avis conforme des Censeurs et du Haut Commissaire Impérial.

Ces modifications devront être votées par l'Assemblée Générale des Actionnaires à la majorité des trois quarts des membres présents ou représentés.

Chapitre IV.

Déclaration concernant un meilleur rendement des impôts et la création de nouveaux revenus.

Art. 59.

Dès que le tertib sera mis à exécution d'une façon régulière à l'égard des sujets marocains, les Représentants des Puissances à Tanger y soumettront leurs ressortissants dans l'Empire. Mais il est entendu que ledit impôt ne sera appliqué aux étrangers,

a) que dans les conditions fixées par le règlement du Corps Diplomatique à Tanger en date du 23 Novembre 1903,

za odstąpienie przez konsoreyum na rzecz państwowego Banku marokańskiego:

1. praw wymienionych w artykule 33. umowy,

2. wymienionego w artykule 32. (§ 2.) umowy prawa do rozporządzalnej części dochodów celnych, z wyraźnym zastrzeżeniem ogólnego prawa pierwszeństwa, które artykuł 11. tejże umowy waruje posiadaczom akcji na wszystkich dochodach celnych na pierwszym miejscu.

Artykuł 57.

W ciągu trzech tygodni po ukończeniu subskrypcji, o czym królewski Rząd hiszpański zawiadomi interesowane mocarstwa, zejdzie się celem wypracowania statutu bankowego osobny komitet, utworzony z przedstawicieli grup subskrybentów w myśl zasad przewidzianych w artykule 50. pod względem wyznaczenia członków rady zawiadowczej.

Walne zgromadzenie organizacyjne spółki odbędzie się w ciągu dwóch miesięcy po ratyfikowaniu aktu niniejszego.

Działalność komitetu specjalnego kończy się z chwilą ukonstytuowania się spółki.

Komitet specjalny oznaczy sam miejsce swoich zebrań.

Artykuł 58.

Zmiana statutu może nastąpić tylko na wniosek rady zawiadowczej oraz za zgodą cenzorów i cesarskiego komisarza zwierzchniczego.

Zmiany takie muszą być uchwalone przez walne zgromadzenie większością trzech czwartych głosów obecnych lub zastąpionych członków.

Rozdział czwarty.

Oświadczenie co do polepszenia dochodu z podatków i stworzenia nowych dochodów.

Artykuł 59.

Skoro dla marokańskich poddanych zaprowadzi się prawidłowo tertib, natenczas przedstawiciele mocarstw w Tangerze poddadzą mu także swoich współobywateli w państwie marokańskim. Przytym jednak zastrzega się, iż wymieniony podatek stosowany będzie do obcych obywateli

a) tylko pod warunkami ustanowionymi w regulaminie ciała dyplomatycznego w Tangerze z dnia 23. listopada 1903.,

b) que dans les localités où il sera effectivement perçu sur les sujets marocains.

Les autorités consulaires retiendront un tantième pour cent des sommes encaissées sur leurs ressortissants pour couvrir les frais occasionnés par la rédaction des rôles et le recouvrement de la taxe.

Le taux de cette retenue sera fixé, d'un commun accord, par le Makhzen et le Corps Diplomatique à Tanger.

Art. 60.

Conformément au droit qui leur a été reconnu par l'article 11 de la Convention de Madrid, les étrangers pourront acquérir des propriétés dans toute l'étendue de l'Empire chérifien et Sa Majesté le Sultan donnera aux autorités administratives et judiciaires les instructions nécessaires pour que l'autorisation de passer les actes ne soit pas refusée sans motif légitime. Quant aux transmissions ultérieures par actes entre vifs ou après décès, elles continueront à s'exercer sans aucune entrave.

Dans les ports ouverts au commerce et dans un rayon de dix kilomètres autour de ces ports, Sa Majesté le Sultan accorde, d'une façon générale, et sans qu'il soit désormais nécessaire de l'obtenir spécialement pour chaque achat de propriété par les étrangers, le consentement exigé par l'article 11 de la Convention de Madrid.

A Ksar el Kebir, Arzila, Azemmour et, éventuellement, dans d'autres localités du littoral ou de l'intérieur, l'autorisation générale ci-dessus mentionnée est également accordée aux étrangers, mais seulement pour les acquisitions dans un rayon de deux kilomètres autour de ces villes.

Partout où les étrangers auront acquis des propriétés, ils pourront élever des constructions en se conformant aux règlements et usages.

Avant d'autoriser la rédaction des actes transmissifs de propriété, le Cadi devra s'assurer conformément à la loi musulmane, de la régularité des titres.

Le Makhzen désignera, dans chacune des villes et circoncriptions indiquées au présent article, le Cadi qui sera chargé d'effectuer ces vérifications.

Art. 61.

Dans le but de créer de nouvelles ressources au Makhzen, la Conférence reconnaît, en principe, qu'une taxe pourra être établie sur les constructions urbaines.

Une partie des recettes ainsi réalisées sera affectée aux besoins de la voirie et de l'hygiène

b) tylko w tych miejscach, gdzie rzeczywiście pobiera go się od poddanych marokańskich.

Władze konsularne zatrzymają pewien procentowy udział z kwot ściąganych od swoich współobywateli, aby pokryć nim koszty spowodowane zestawieniem rejestru podatkowego i ściąganiem podatków.

Stopę tego udziału, który będzie zatrzymany, ustanowią wspólnie Makhzen i ciało dyplomatyczne.

Artykuł 60.

Obcy mogą w myśl prawa przyznanego im artykułem 11. konwencji madrydzkiej nabywać własność ziemi w całym obszarze państwa szeryfowskiego a Jego Sułtańska Mość wyda władzom administracyjnym i sądowym potrzebne wskazówki, aby zezwolenia na zawarcie umów nie odmawiano bez ustawowego powodu. Co się tyczy dalszych przeniesień dokonywanych przez czynności prawne między żyjącymi lub na wypadek śmierci, to będą one mogły mieć miejsce i na przyszłość bez jakiegokolwiek ograniczenia.

W przystaniach otwartych dla handlu i w obrębie dziesięciu kilometrów dookoła tych przystani daje Jego Sułtańska Mość ogólne zezwolenie wymagane w artykule 11. konwencji madrydzkiej tak, iż w przyszłości nie będzie potrzeba osobnego pozwolenia na każde zakupno własności ziemskiej przez obcych.

W Ksar el Kebir, Arzila, Azemmur a ewentualnie w innych miejscowościach na wybrzeżu lub wewnątrz kraju udzielone będzie obcym wymienione wyżej pozwolenie ogólne w ten sam sposób, jednakowoż tylko dla akwizycji w obrębie dwóch kilometrów dookoła tych miast.

Wszędzie, gdzie cudzoziemcy nabyli własność ziemską, mogą oni stawiać budowle, przestrzegając istniejących regulaminów i zwyczajów.

Przed zatwierdzeniem aktu przeniesienia własności musi kadi zgodnie z ustawą muzułmańską przekonać się o prawdziwości tytułów posiadania.

Makhzen wyznaczy dla każdego miasta i jego okręgu w niniejszym artykule podanego kadiego, który badania te ma przedsięwziąć.

Artykuł 61.

Celem stworzenia nowych źródeł dochodu dla Makhzena konferencja wyraża w zasadzie zgodę swoją na to, iż można zaprowadzić podatek od budynków miejskich.

Część dochodów w ten sposób uzyskanych obróci się na potrzeby budowy dróg miejskich i na

municipales et, d'une façon générale, aux dépenses d'amélioration et d'entretien des villes.

La taxe sera due par le propriétaire marocain ou étranger sans aucune distinction; mais le locataire ou le détenteur de la clef en sera responsable envers le Trésor marocain.

Un règlement édicté, d'un commun accord, par le Gouvernement chérifien et le Corps Diplomatique à Tanger, fixera le taux de la taxe, son mode de perception et d'application et déterminera la quotité des ressources ainsi créées qui devra être affectée aux dépenses d'amélioration et d'entretien des villes.

A Tanger, cette quotité sera versée au Conseil sanitaire international, qui en réglera l'emploi jusqu'à la création d'une organisation municipale.

Art. 62.

Sa Majesté Chérifienne, ayant décidé en 1901 que les fonctionnaires marocains, chargés de la perception des impôts agricoles, ne recevraient plus des populations ni sokhra ni mouna, la Conférence estime que cette règle devra être généralisée autant que possible.

Art. 63.

Les Délégués chérifiens ont exposé que des biens habous ou certaines propriétés domaniales, notamment des immeubles du Makhzen, occupés contre paiement de la redevance de six pour cent, sont détenus par des ressortissants étrangers, sans titres réguliers ou en vertu de contrats sujets à révision. La Conférence, désireuse de remédier à cet état de choses, charge le Corps Diplomatique à Tanger de donner une solution équitable à ces deux questions, d'accord avec le Commissaire spécial que Sa Majesté Chérifienne voudra bien désigner à cet effet.

Art. 64.

La Conférence prend acte des propositions formulées par les Délégués chérifiens au sujet de la création de taxes sur certains commerces, industries et professions.

Si, à la suite de l'application de ces taxes aux sujets marocains, le Corps Diplomatique à Tanger estimait qu'il y a lieu de les étendre aux ressortissants étrangers, il est, dès à présent, spécifié que lesdites taxes seront exclusivement municipales.

potrzeby zdrowotności miejskiej tudzież w ogóle na wydatki celem amelioracyi miast i utrzymania ich w porządku.

Podatek ciąży na właścicielu ziemi bez względu na to, czy jest on Marokaninem czy obcym; jednakowoż najemca lub posiadający klucze odpowiedzialny jest w obec marokańskiego skarbu państwowego.

Regulamin wydany wspólnie przez rząd szeryfowski i przez ciało dyplomatyczne w Tangerze ustanawia wysokość podatku, sposób jego ściągania i użycia a zarazem oznacza tę kwotę, która z dochodów w ten sposób stworzonych, ma być użytą na wydatki połączone z amelioracją miast i utrzymaniem ich w porządku.

W Tangerze przypada kwota ta międzynarodowej radzie sanitarnej, która aż do utworzenia administracyi gminnej normować będzie jej użycie.

Artykuł 62.

Konferencya wyraża zdanie, iż rozporządzenie wydane w roku 1901. przez Jego Szeryfowską Mość, według którego urzędnicy marokańscy, zajęci wybieraniem podatków rolniczych nie mogą przyjmować od ludności ani sochra ani mouna, musi być jak najdalej uogólnione.

Artykuł 63.

Przedstawiciele szeryfowscy złożyli oświadczenie, że obcy poddani posiadają dobra habus i niektóre grunta należące do domen, w szczególności zaś grunta Makhzena, objęte w posiadanie za opłatą czynszu gruntowego po sześć od sta, bez prawidłowych tytułów posiadania albo na podstawie umów, które można zaczepić. Konferencya pragnie zaradzić temu stanowi i porucza ciału dyplomatycznemu w Tangerze, aby w porozumieniu z osobnym komisarzem, którego Jego Szeryfowska Mość raczy wyznaczyć, postarało się o słuszne rozwiązanie obu tych pytań.

Artykuł 64.

Konferencya przyjmuje do wiadomości wnioski przedstawicieli szeryfowskich co do zaprowadzenia podatków od pewnych gałęzi handlu, pewnych przemysłów i rzemiosł.

Jeżeli ciało dyplomatyczne, po zastosowaniu tych podatków do poddanych marokańskich uzna za przydatne, aby podatki te rozciągnąć także na obcych obywateli, na ten wypadek oświadcza się już teraz, że wspomniane podatki mogą być tylko podatkami miejskimi.

Art. 65.

La Conférence se rallie à la proposition faite par la Délégation marocaine d'établir avec l'assistance du Corps Diplomatique:

- a) un droit de timbre sur les contrats et actes authentiques passés devant les adoul;
- b) un droit de mutation, au maximum de deux pour cent, sur les ventes immobilières;
- c) un droit de statistique et de pesage, au maximum de un pour cent ad valorem, sur les marchandises transportées par cabotage;
- d) un droit de passeport à percevoir sur les sujets marocains;
- e) éventuellement, des droits de quais et de phares dont le produit devra être affecté à l'amélioration des ports.

Art. 66.

A titre temporaire, les marchandises d'origine étrangère seront frappées à leur entrée au Maroc d'une taxe spéciale s'élevant à deux et demi pour cent ad valorem. Le produit intégral de cette taxe formera un fonds spécial qui sera affecté aux dépenses et à l'exécution de travaux publics, destinés au développement de la navigation et du commerce en général dans l'Empire chérifien.

Le programme des travaux et leur ordre de priorité seront arrêtés, d'un commun accord, par le Gouvernement chérifien et par le Corps Diplomatique à Tanger.

Les études, devis, projets et cahiers des charges s'y rapportant seront établis par un ingénieur compétent nommé par le Gouvernement chérifien d'accord avec le Corps Diplomatique. Cet ingénieur pourra, au besoin, être assisté d'un ou plusieurs ingénieurs adjoints. Leur traitement sera imputé sur les fonds de la caisse spéciale.

Les fonds de la caisse spéciale seront déposés à la Banque d'Etat du Maroc qui en tiendra la comptabilité.

Les adjudications publiques seront passées dans les formes et suivant les conditions générales prescrites par un Règlement que le Corps Diplomatique à Tanger est chargé d'établir avec le Représentant de Sa Majesté Chérifienne.

Le bureau d'adjudication sera composé d'un représentant du Gouvernement chérifien, de cinq délégués du Corps Diplomatique et de l'ingénieur.

L'adjudication sera prononcée en faveur du soumissionnaire qui, en se conformant aux pres-

Artykuł 65.

Konferencja przyłącza się do wniosku przedstawicieli marokańskich, aby przy współudziale ciała dyplomatycznego zaprowadzić jeszcze następujące podatki:

- a) podatek stempłowy od umów i dokumentów oryginalnych, które zawarte będą przed adułami;
- b) opłatę od zmiany posiadania w wysokości co najwyżej dwa od sta przy sprzedażach gruntu;
- c) opłatę statystyczną i opłatę od wagi, która wynosić może najwyżej jeden od sta od wartości towarów przewiezionych drogą żeglugi przybrzeżnej;
- d) podatek paszportowy, który ma być pobierany od poddanych marokańskich;
- e) w danym razie opłaty za korzystanie z grobli i latarni morskich, z których dochód ma być użyty na poprawę przystani.

Artykuł 66.

Tymczasowo obłożyć można towary obcego pochodzenia z chwilą ich dowozu do Maroka podatkiem specjalnym w wysokości dwa i pół od sta ich wartości. Cały dochód z tego podatku będzie stanowił osobny fundusz, którego ma się użyć na wykonanie robót publicznych, przeznaczonych na to, aby w ogóle służyły celom rozwoju żeglugi i handlu w państwie szeryfowskim.

Rząd szeryfowski i ciało dyplomatyczne w Tangerze ustanowią wspólnie program tych robót i porządek, w jakim będą wykonywane.

Rzeczoznawca inżynier, zamianowany przez rząd szeryfowski w porozumieniu z ciałem dyplomatycznym zestawia dotyczące studia przedwstępne, kosztorysy budowy, plany i wykazy ciężarów. Inżynierowi temu dodać można w razie potrzeby jednego lub więcej inżynierów do pomocy. Wynagrodzenie swe pobierają oni z funduszu kasy specjalnej.

Fundusz kasy specjalnej złożony będzie w marokańskim Banku państwowym, który winien co do funduszu tego składać rachunki.

Publiczna submisja nastąpi we formie i pod ogólnymi warunkami, przepisane regulaminem, który ułoży ciało dyplomatyczne w Tangerze wraz z przedstawicielem Jego Szeryfowskiej Mości.

Biuro submisji składa się z przedstawiciela rządu szeryfowskiego, pięciu przedstawicieli ciała dyplomatycznego i inżyniera.

Przybicia udzieli się temu submitentowi, który trzymając się postanowień wykazu ciężarów złoży

criptions du cahier des charges, présentera l'offre remplissant les conditions générales les plus avantageuses.

En ce qui concerne les sommes provenant de la taxe spéciale et qui seraient perçues dans les bureaux de douane établis dans les régions visées par l'article 103 du Règlement sur les douanes, leur emploi sera réglé par le Makhzen avec l'agrément de la Puissance limitrophe, conformément aux prescriptions du présent article.

Art. 67.

La Conférence, sous réserve des observations présentées à ce sujet, émet le vœu que les droits d'exportation des marchandises ci-après soient réduits de la manière suivante:

Pois chiches	20 pour 100
Maïs	20 „ 100
Orge	50 „ 100
Blé	34 „ 100

Art. 68.

Sa Majesté Chérifienne consentira à élever à dix mille le chiffre de six mille têtes de bétail de l'espèce bovine que chaque Puissance aura le droit d'exporter du Maroc. L'exportation pourra avoir lieu par tous les bureaux de douane. Si, par suite de circonstances malheureuses, une pénurie de bétail était constatée dans une région déterminée, Sa Majesté Chérifienne pourrait interdire temporairement la sortie du bétail par le port, ou les ports qui desservent cette région. Cette mesure ne devra pas excéder une durée de deux années; elle ne pourra pas être appliquée à la fois à tous les ports de l'Empire.

Il est d'ailleurs entendu que les dispositions précédentes ne modifient pas les autres conditions de l'exportation du bétail fixées par les firmans antérieurs.

La Conférence émet, en outre, le vœu qu'un service d'inspection vétérinaire soit organisé au plus tôt dans les ports de la côte.

Art. 69.

Conformément aux décisions antérieures de Sa Majesté Chérifienne et notamment à la décision du 28 septembre 1901, est autorisé entre tous les ports de l'Empire le transport par cabotage des céréales, graines, légumes, œufs, fruits, volailles, et, en général, des marchandises et animaux de toute espèce, originaires ou non du Maroc, à l'exception des chevaux, mulets, ânes et chameaux pour lesquels un permis spécial du Makhzen sera nécessaire. Le cabotage pourra être effectué par des

ofertę wykazującą najkorzystniejsze warunki ogólne.

Co się tyczy sum wpływających z podatku specjalnego, które pobierać będą urzędy celne obszarów oznaczonych w artykule 103. regulaminu celnego, to użycie ich uregulowane będzie przez Makhzena za zgodą mocarstwa pogranicznego w myśl postanowień niniejszego artykułu.

Artykuł 67.

Z zastrzeżeniem deklaracji złożonych w tym przedmiocie, wypowiada konferencja życzenie, aby cła wywozowe od towarów poniżej wymienionych niższe zostały w sposób następujący:

od ciecierzycy	20 od sta
kukurudzy	20 „ „
jęczmienia	50 „ „
pszenicy	34 „ „

Artykuł 68.

Jego Szeryfowska Mość zgadza się na to, aby ilość bydła rogatego, którą każdemu mocarstwu wolno wywieźć z Maroka, podwyższono z sześciu tysięcy sztuk na dziesięć tysięcy sztuk. Wywóz można skutecznie przez wszystkie stacje celne. Jeżeli wskutek nieszczęśliwych okoliczności stwierdzono brak bydła w danym okręgu, natenczas Jego Szeryfowska Mość może tymczasowo zakazać wywozu bydła z portu lub portów tego obszaru. Zarządzenie to nie może przekraczać okresu dwuletniego i nie może być również wydane co do wszystkich portów państwa równocześnie.

Postanowienia powyższe nie naruszają zresztą innych warunków, które odnośnie do wywozu bydła ustanowiono poprzednimi firmanami.

Konferencja wyraża nadto życzenie, aby w przystaniach nadbrzeżnych urządzono, ile możliwości najprędzej inspekcję weterynarską.

Artykuł 69

Zgodnie z poprzednimi rozporządzeniami Jego Szeryfowskiej Mości. a w szczególności rozporządzeniem z dnia 28. września 1901. dozwolony jest transport zboża, ziarna, jarzyn, jaj, owoców, drobiu, w ogólności towarów i zwierząt wszelkiego rodzaju bez względu na to, czy pochodzą z Maroka lub nie, pomiędzy wszystkimi przystaniami państwa w drodze żeglugi przybrzeżnej. Wyjątek stanowią konie, muły, osły i wielbłądy, co do których potrzebne jest osobne zezwolenie Makhzena. Żegluga przybrzeżna

bateaux de toute nationalité, sans que lesdits articles aient à payer les droits d'exportation, mais en se conformant aux droits spéciaux et aux règlements sur la matière.

Art. 70.

Le taux des droits de stationnement ou d'ancrage imposés aux navires dans les ports marocains se trouvant fixé par des traités passés avec certaines Puissances, ces Puissances se montrent disposées à consentir la révision desdits droits. Le Corps Diplomatique à Tanger est chargé d'établir, d'accord avec le Makhzen, les conditions de la révision qui ne pourra avoir lieu qu'après l'amélioration des ports.

Art. 71.

Les droits de magasinage en douane seront perçus dans tous les ports marocains où il existera des entrepôts suffisants, conformément aux règlements pris ou à prendre sur la matière par le Gouvernement de Sa Majesté Chérifienne, d'accord avec le Corps Diplomatique à Tanger.

Art. 72.

L'opium et le kif continueront à faire l'objet d'un monopole au profit du Gouvernement chérifien. Néanmoins, l'importation de l'opium spécialement destiné à des emplois pharmaceutiques sera autorisée par permis spécial, délivré par le Makhzen, sur la demande de la Légation dont relève le pharmacien ou médecin importateur. Le Gouvernement chérifien et le Corps Diplomatique régleront, d'un commun accord, la quantité maxima à introduire.

Art. 73.

Les Représentants des Puissances prennent acte de l'intention du Gouvernement chérifien d'étendre aux tabacs de toutes sortes le monopole existant en ce qui concerne le tabac à priser. Ils réservent le droit de leurs ressortissants à être dûment indemnisés des préjudices que ledit monopole pourrait occasionner à ceux d'entr'eux qui auraient des industries créées sous le régime actuel concernant le tabac. A défaut d'entente amiable, l'indemnité sera fixée par des experts désignés par le Makhzen et par le Corps Diplomatique, en se conformant aux dispositions arrêtées en matière d'expropriation pour cause d'utilité publique.

Art. 74.

Le principe de l'adjudication, sans acception de nationalité, sera appliqué aux fermes concernant

może być uskuteczniwana okrętami wszelkiej narodowości, przyczem artykuły wyżej wymienione nie będą opłacać cel wymienionych; jednakowoż musi się niszczyć podatki specjalne i przestrzegać obowiązujących postanowień.

Artykuł 70.

Mocarstwa, których układy z Marokiem obejmują pozycję z tytułu opłat portowych lub kotwicznych w portach marokańskich, wyrażają zgodę swoją na rewizję tych opłat. Poleca się ciału dyplomatycznemu, aby w porozumieniu z Makhzenem ustaliło warunki tej rewizji, która może nastąpić dopiero po poprawieniu przystani.

Artykuł 71.

We wszystkich przystaniach marokańskich, gdzie znajdują się wystarczające domy składowe można pobierać celne opłaty składowe według regulaminu, który rząd Jego Szeryfowskiej Mości w porozumieniu z ciałem dyplomatycznym w Tangerze wypracował lub ma dopiero wypracować.

Artykuł 72.

Opium i kif będą i nadal przedmiotem monopolu rządu szeryfowskiego. Mimo to dozwolony będzie import opium przeznaczonego wyłącznie do celów aptekarskich, na podstawie osobnego pozwolenia, które wystawi Makhzen na wniosek poselstwa właściwego dla importującego lekarza lub aptekarza. Rząd szeryfowski i ciało dyplomatyczne oznaczają wspólnie maksymalną ilość, którą można wprowadzić.

Artykuł 73.

Przedstawiciele mocarstw przyjmują do wiadomości zamiar rządu szeryfowskiego, aby monopol istniejący co do tabaki rozszerzyć na wszystkie gatunki tytoniu. Zastrzegają oni jednak dla swoich współobywateli prawo do odpowiedniego odszkodowania za niekorzyści, jakich doznałoby ci z pośród nich, którzy na podstawie teraźniejszych postanowień o handlu tytoniem powołali do życia pewne przemysły. W braku zgodnego porozumienia oznaczają odszkodowanie rzeczoznawcy wyznaczeni przez Makhzena i ciało dyplomatyczne, stosownie do przepisów o wywłaszczeniu ze względu na użyteczność publiczną.

Artykuł 74.

Przy wydzierzawianiu monopolu opium i kifu stosowana będzie zasada submisji bez względu na

le monopole de l'opium et du kif. Il en serait de même pour le monopole du tabac, s'il était établi.

Art. 75.

Au cas où il y aurait lieu de modifier quelqu'une des dispositions de la présente déclaration, une entente devra s'établir à ce sujet entre le Makhzen et le Corps Diplomatique à Tanger.

Art. 76.

Dans tous les cas prévus par la présente déclaration, où le Corps Diplomatique sera appelé à intervenir, sauf en ce qui concerne les articles 64, 70 et 75, les décisions seront prises à la majorité des voix.

Chapitre V.

Règlement sur les douanes de l'Empire et la répression de la fraude et de la contrebande.

Art. 77.

Tout capitaine de navire de commerce, venant de l'étranger ou du Maroc, devra, dans les vingt-quatre heures de son admission en libre pratique dans un des ports de l'Empire, déposer au bureau de douane une copie exacte de son manifeste, signée par lui et certifiée conforme par le consignataire du navire. Il devra, en outre, s'il en est requis, donner communication aux agents de la douane de l'original de son manifeste.

La douane aura la faculté d'installer à bord un ou plusieurs gardiens pour prévenir tout trafic illégal.

Art. 78.

Sont exempts du dépôt du manifeste:

1° Les bâtiments de guerre ou affrétés pour le compte d'une Puissance;

2° Les canots appartenant à des particuliers, qui s'en servent pour leur usage, en s'abstenant de tout transport de marchandises;

3° Les bateaux ou embarcations employés à la pêche en vue des côtes;

4° Les yachts uniquement employés à la navigation de plaisance et enregistrés au port d'attache dans cette catégorie;

5° Les navires chargés spécialement de la pose et de la réparation des câbles télégraphiques;

narodowości. To samo odnosi się do monopolu tytoniowego, gdyby miano go zaprowadzić.

Artykuł 75.

Gdyby okazała się potrzeba zmiany jakiegokolwiek postanowienia niniejszej deklaracji, natenczas potrzebne jest do tego porozumienie się pomiędzy Makhzenem a ciałem dyplomatycznym w Tangerze.

Artykuł 76.

We wszystkich wypadkach, o których mowa w oświadczeniu niniejszym, a w których wymagany jest współudział ciała dyplomatycznego zapadną postanowienia większością głosów, wyjąwszy artykuły 64, 70, 75.

Rozdział piąty.

Regulamin odnoszący się do marokańskich urzędów celnych oraz do przytłumienia oszustw celnych i przemytnictwa.

Artykuł 77.

Każdy kapitan okrętu handlowego, przybywającego z zagranicy lub z Maroka winien w ciągu dwudziestu czterech godzin od chwili, gdy w jednej z przystani państwa marokańskiego otrzymał papiery wyzwalające, złożyć w urzędzie celnym dokładny odpis swego manifestu, podpisany przez siebie i potwierdzony co do zgodności przez konsygnatariuszu okrętu. Na żądanie musi on nadto przedłożyć urzędnikom celnym oryginał swego manifestu.

Władza celna ma prawo postawienia na pokładzie jednego lub kilku dozorców celem powstrzymania wszelkiego niedozwolonego handlu.

Artykuł 78.

Od składania manifestu uwolnieni są:

1. okręty wojenne lub okręty najęte na rachunek pewnego mocarstwa;

2. łodzie osób prywatnych służące do ich osobistego użytku a nie używane do przewozu towarów;

3. okręty lub statki używane do rybołówstwa w wodach przybrzeżnych;

4. jachty używane wyłącznie dla przyjemności, które jako takie zarejestrowano w ich stałej przystani;

5. okręty przeznaczone unyślnie do zakładania i poprawiania kabli telegraficznych;

6° Les bateaux uniquement affectés au sauvetage;

7° Les bâtimens hospitaliers;

8° Les navires-écoles de la marine marchande, ne se livrant pas à des opérations commerciales.

Art. 79.

Le manifeste, déposé à la douane, devra annoncer la nature et la provenance de la cargaison avec les marques et numéros des caisses, balles, ballots, barriques, etc.

Art. 80.

Quand il y aura des indices sérieux faisant soupçonner l'inexactitude du manifeste, ou quand le capitaine du navire refusera de se prêter à la visite et aux vérifications des agents de la douane, le cas sera signalé à l'autorité consulaire compétente afin que celle-ci procède avec un délégué de la douane chérifiennne, aux enquêtes, visites et vérifications quelle jugera nécessaires.

Art. 81.

Si, à l'expiration du délai de vingt-quatre heures indiqué à l'article 77, le capitaine n'a pas déposé son manifeste, il sera passible, à moins que le retard ne provienne d'un cas de force majeure, d'une amende de cent cinquante pesetas par jour de retard, sans toutefois que cette amende puisse dépasser six cents pesetas. Si le capitaine a présenté frauduleusement un manifeste inexact ou incomplet, il sera personnellement condamné au paiement d'une somme égale à la valeur des marchandises pour lesquelles il n'a pas produit de manifeste, et à une amende de cinq cents à mille pesetas, et le bâtiment et les marchandises pourront en outre être saisis par l'autorité consulaire compétente pour la sûreté de l'amende.

Art. 82.

Toute personne, au moment de dédouaner les marchandises importées ou destinées à l'exportation, doit faire à la douane une déclaration détaillée, énonçant l'espèce, la qualité, le poids, le nombre, la mesure et la valeur des marchandises, ainsi que l'espèce, les marques et les numéros des colis qui les contiennent.

Art. 83.

Dans le cas où, lors de la visite, on trouvera moins de colis ou de marchandises qu'il n'en a été déclaré, le déclarant, à moins qu'il ne puisse justifier de sa bonne foi, devra payer double droit

6. okręty przeznaczone wyłącznie do ratunku w razie katastrofy morskiej;

7. okręty szpitalne;

8. okręty szkolne marynarki handlowej, jeżeli nie uprawiają interesów handlowych.

Artykuł 79.

Manifest złożony w urzędzie celnym musi podawać jakość i pochodzenie ładunku, z przytoczeniem znaków numerów paczek, bali, pakunków, beczek itd.

Artykuł 80.

Jeżeli zachodzą silne poszlaki co do niedokładności manifestu, albo jeżeli kapitan odmawia swego zezwolenia na przegląd i zbadanie ze strony urzędników celnych, natenczas doniesie się o tym wypadku właściwej władzy konsularnej w tym celu. aby wspólnie z przedstawicielem szeryfowskiej władzy celnej dokonała przesłuchań, przeszukiwań i badań, które uzna za potrzebne.

Artykuł 81.

Jeżeli kapitan nie złożył swego manifestu mimo upływu przewidzianego w artykule 77. dwudziestoczworgodzinne terminu, natenczas podpada on karze stu pięćdziesięciu pesetas za każdy dzień zwłoki, jeżeli zwłoka ta nie polega na sile wyższej. Kara ta nie może jednak przekraczać sześciuset pesetas. Jeżeli kapitan w zamiarze oszustnym przedstawił manifest niedokładny lub niezupełny, natenczas będzie on osobiście skazany na zapłacenie sumy równającej się wartości towarów nie pokrytych manifestem i na grzywnę od pięciuset do tysiąca pesetas. Właściwa władza konsularna może zająć zarówno okręt jak i towary, jako zabezpieczenie zapłaty grzywny.

Artykuł 82.

Przy ekspedycji celnej towarów wprowadzonych lub przeznaczonych do wywozu musi każda osoba złożyć władzy celnej dokładną deklarację co do rodzaju, jakości, wagi, liczby, wymiarów i wartości towarów, oraz co do rodzaju, znaków i numerów pakietów, w których towary te są zawarte.

Artykuł 83.

Jeżeli przy przeglądzie znaleziono mniej pakietów lub towarów, aniżeli było podanych, natenczas deklarujący musi, o ile nie może wykazać swej dobrej wiary, zapłacić podwójne cło za towary bra-

pour les marchandises manquant, et les marchandises présentées seront retenues en douane pour la sûreté de ce double droit; si, au contraire, on trouve à la visite un excédant quant au nombre des colis, à la quantité ou au poids des marchandises, cet excédant sera saisi et confisqué au profit du Makhzen à moins que le déclarant ne puisse justifier de sa bonne foi.

Art. 84.

Si la déclaration a été reconnue inexacte quant à l'espèce ou à la qualité, et si le déclarant ne peut justifier de sa bonne foi, les marchandises inexactement déclarées seront saisies et confisquées au profit du Makhzen par l'autorité compétente.

Art. 85.

Dans le cas où la déclaration serait reconnue inexacte quant à la valeur déclarée et si le déclarant ne peut justifier de sa bonne foi, la douane pourra, soit prélever le droit en nature séance tenante, soit, au cas où la marchandise est indivisible, acquérir ladite marchandise, en payant immédiatement au déclarant la valeur déclarée, augmentée de cinq pour cent.

Art. 86.

Si la déclaration est reconnue fausse quant à la nature des marchandises, celles-ci seront considérées comme n'ayant pas été déclarées et l'infraction tombera sous l'application des articles 88 et 90 ci-après et sera punie des peines prévues auxdits articles.

Art. 87.

Toute tentative ou tout flagrant délit d'introduction, toute tentative ou tout flagrant délit d'exportation en contrebande de marchandises soumises au droit, soit par mer, soit par terre, seront passibles de la confiscation des marchandises, sans préjudice des peines et amendes ci-dessous qui seront prononcées par la juridiction compétente.

Seront en outre saisis et confisqués les moyens de transport par terre dans le cas où la contrebande constituera la partie principale du chargement.

Art. 88.

Toute tentative ou tout flagrant délit d'introduction, toute tentative ou tout flagrant délit d'exportation en contrebande par un port ouvert au commerce ou par un bureau de douane, seront punis d'une amende ne dépassant pas le triple de la valeur des marchandises, objet de la fraude, et d'un

kujące, okazane zaś towary zatrzymane będą w urzędzie celnym jako zabezpieczenie zapłaty podwójnego cła; jeżeli z drugiej strony okaże się przy przeglądzie nadwyżka co do liczby pakunków tudzież ilości lub wagi towarów, natenczas niepodaną część towarów zajmie się i skonfiskuje na rzecz Makhzena, o ile deklarujący nie będzie mógł wykazać swej dobrej wiary.

Artykuł 84.

Jeżeli deklarację uznano za niedokładną co do rodzaju lub jakości i jeżeli deklarujący nie może wykazać swej dobrej wiary, natenczas władza właściwa zajmie towary niedokładnie deklarowane i skonfiskuje je na rzecz Makhzena.

Artykuł 85.

Jeżeli deklarację uznano za niedokładną co do wartości i jeżeli deklarujący nie może wykazać swej dobrej wiary, natenczas władza celna może albo natychmiast pobrać cło naprzód w naturze albo jeżeli towar nie jest podzielny, sama go nabyć, płacąc deklarującemu zaraz deklarowaną wartość wraz z przyczynkiem w wysokości pięć od sta.

Artykuł 86.

Jeżeli deklarację uznano za fałszywą co do rodzaju towarów, natenczas postąpi się z towarami tak, jak gdyby nie były deklarowane. Działanie wbrew tym przepisom podpada postanowieniom poniżej umieszczonych artykułów 88. i 90. i ulega karom tamże przewidzianym.

Artykuł 87.

Każdy dowóz i każdy wywóz towarów podlegających ocenie, który usiłowano wykonać lub którego dokonano drogą przemyslnictwa na wodzie lub na lądzie, pociąga za sobą przypadek towarów, niezależnie od następnych kar na wolności i grzywn, które orzeknie właściwa władza sądowa.

Ponadto zajmie się i uzna za przypadek środki transportu lądowego, jeżeli przedmiot przemyslnictwa stanowi główną część ładunku.

Artykuł 88.

Każdy dowóz lub każdy wywóz, które usiłowano wykonać, lub których rzeczywiście dokonano drogą przemyslnictwa przez jeden z portów otwartych dla handlu lub przez jeden z urzędów celnych, karany będzie grzywną nie przekraczającą trzechkrotniej wartości towarów, które stanowiły przed-

emprisonnement de cinq jours à six mois, ou de l'une des deux peines seulement.

Art. 89.

Toute tentative ou tout flagrant délit d'introduction, toute tentative ou tout flagrant délit d'exportation, en dehors d'un port ouvert au commerce ou d'un bureau de douane, seront punis d'une amende de trois cents à cinq cents pesetas et d'une amende supplémentaire égale à trois fois la valeur de la marchandise ou d'un emprisonnement d'un mois à un an.

Art. 90.

Les complices des délits prévus aux articles 88 et 89 seront passibles des mêmes peines que les auteurs principaux. Les éléments caractérisant la complicité seront appréciés d'après la législation du tribunal saisi.

Art. 91.

En cas de tentative ou flagrant délit d'importation, de tentative ou flagrant délit d'exportation de marchandises par un navire en dehors d'un port ouvert au commerce, la douane marocaine pourra amener le navire au port le plus proche pour être remis à l'autorité consulaire, laquelle pourra le saisir et maintenir la saisie jusqu'à ce qu'il ait acquitté le montant des condamnations prononcées.

La saisie du navire devra être levée, en tout état de l'instance, en tant que cette mesure n'entravera pas l'instruction judiciaire, sur consignation du montant maximum de l'amende entre les mains de l'autorité consulaire ou sous caution solvable de la payer acceptée par la douane.

Art. 92.

Les dispositions des articles précédents seront applicables à la navigation de cabotage.

Art. 93.

Les marchandises, non soumises aux droits d'exportation, embarquées dans un port marocain pour être transportées par mer dans un autre port de l'Empire, devront être accompagnées d'un certificat de sortie délivré par la douane, sous peine d'être assujetties au paiement du droit d'importation et même confisquées si elles ne figuraient pas au manifeste.

Art. 94.

Le transport par cabotage des produits soumis aux droits d'exportation ne pourra s'effectuer qu'en

miot ukrócenia skarbu i więzieniem od pięciu dni do sześciu miesięcy albo jedną tylko z obu tych kar.

Artykuł 89.

Każdy dowóz lub każdy wywóz, które usiłowano wykonać lub których rzeczywiście dokonano inną drogą a nie przez przystań otwartą dla handlu lub przez urząd celny, karany będzie grzywną od trzechset do pięciuset pesetas oraz dalszą grzywną równającą się potrójnej wartości towaru albo też aresztem od miesiąca do roku.

Artykuł 90.

Ci, którzy dopuścili się współwiny w jednym z przestępstw wymienionych w artykułach 88. i 89. podpadają tym samym karom co bezpośredni sprawcy. Czy zachodzą znamiona współwiny, oceni się według ustawodawstwa właściwego sądu.

Artykuł 91.

Jeżeli usiłowano wprowadzić albo wywieźć towary okrętem inaczej, a nie przez jedną z przystań otwartych dla handlu lub też jeżeli czynu takiego rzeczywiście dokonano, natenczas marokańska władza celna może kazać odprowadzić okręt do najbliższej przystani, aby oddać go władzy konsularnej; ta zaś władza może zająć okręt i utrzymywać zajęcie w mocy aż do zapłacenia kar, na które zasłużono.

Zajęcie okrętu musi być uchylone w każdym okresie postępowania po złożeniu do rąk władzy konsularnej maksymalnego wymiaru zagrożonej grzywny albo też za dostateczną rękojmią, którą władza celna przyjmie, o ile przez to śledztwo nie będzie utrudnione.

Artykuł 92.

Postanowienia powyższych artykułów stosują się także do żeglugi pobrzeżnej.

Artykuł 93.

Towary uwolnione od cła wywozowego, które załadunku się w jednej z przystań marokańskich celem przewozu morzem do innej przystani w państwie, muszą być zaopatrzone w certyfikat wywozowy, wystawiony przez władzę celną w przeciwnym bowiem razie podpadają one opłacie cła dowozowego, a o ile nie były wciągnięte do manifestu, także przepadkowi.

Artykuł 94.

Wyroby podlegające cłu wywozowemu można przewozić drogą żeglugi pobrzeżnej tylko wówczas,

consignant au bureau de départ, contre quittance, le montant des droits d'exportation relatifs à ces marchandises.

Cette consignation sera remboursée au déposant par le bureau où elle a été effectuée, sur production d'une déclaration revêtue par la douane de la mention d'arrivée de la marchandise et de la quittance constatant le dépôt des droits. Les pièces justificatives de l'arrivée de la marchandise devront être produites dans les trois mois de l'expédition. Passé ce délai, à moins que le retard ne provienne d'un cas de force majeure, la somme consignée deviendra la propriété du Makhzen.

Art. 95.

Les droits d'entrée et de sortie seront payés au comptant au bureau de douane où la liquidation aura été effectuée. Les droits ad valorem seront liquidés suivant la valeur au comptant et en gros de la marchandise rendue au bureau de douane, et franche de droits de douane et de magasinage. En cas d'avaries, il sera tenu compte, dans l'estimation, de la dépréciation subie par la marchandise. Les marchandises ne pourront être retirées qu'après le paiement des droits de douane et de magasinage.

Toute prise en charge ou perception devra faire l'objet d'un récépissé régulier, délivré par l'agent chargé de l'opération.

Art. 96.

La valeur des principales marchandises taxées par les Douanes marocaines sera déterminée chaque année, dans les conditions spécifiées à l'article précédent, par une Commission des valeurs douanières, réunie à Tanger et composée de:

1° Trois membres désignés par le Gouvernement marocain,

2° Trois membres désignés par le Corps Diplomatique à Tanger,

3° Un délégué de la Banque d'Etat,

4° Un agent de la Délégation de l'Emprunt marocain 5°/_o, 1904.

La Commission nommera douze à vingt membres honoraires domiciliés au Maroc, qu'elle consultera quand il s'agira de fixer les valeurs et toutes les fois qu'elle le jugera utile. Ces membres honoraires seront choisis sur les listes des notables, établies par chaque Légation pour les étrangers et par le Représentant du Sultan pour les marocains. Ils seront désignés, autant que possible, proportionnellement à l'importance du commerce de chaque nation.

jeżeli w urzędzie celnym przystąpi wyjazdu złożono za pokwitowaniem kwotę cła wywozowego od tych towarów.

Złożona kwota zwrócona będzie składającemu przez urząd celny, w którym ją złożono, za okazaniem oświadczenia władzy celnej co do nadejścia towarów i pokwitowania na złożenie cła. Dokumenty stwierdzające nadejście towarów muszą być okazane w ciągu trzech miesięcy, licząc od chwili ekspedycji. Po upływie tego terminu złożona suma staje się własnością Makhzena, o ile zwłoka nie da się wytłumaczyć siłą wyższą.

Artykuł 95.

Cła dowozowe i wywozowe płacone będą urzędowi celnemu, gdzie dokonać się ma obrachunku, w gotówce. Cła od wartości policzone będą według wartości towarów oddanych urzędowi celnemu, uwzględniając wartość w gotówce i en gros, bez należitości za ocenie i należitości składowych. W razie uszkodzeń uwzględni się, przy szacowaniu zmniejszenie wartości towaru, jakie wskutek tego zaszło. Towary można odebrać tylko po opłaceniu należitości za ocenie i za skład.

Na każdy odbiór towarów i należitości muszą urzędnicy, którym czynności te zlecono, wystawić przepisane poświadczenie odbioru.

Artykuł 96.

Komisya do szacowania wartości celnych, która zbierze się w Tangerze, ustali corocznie wartość najważniejszych towarów podlegających oceniu w Maroku, a to pod warunkami podanymi w artykule poprzednim. Komisya ta składa się:

1. z trzech członków wyznaczonych przez rząd marokański;

2. z trzech członków wyznaczonych przez ciało dyplomatyczne w Tangerze;

3. z przedstawiciela banku państwowego;

4. z ajenta komisji dla pięcioprocentowej pożyczki marokańskiej 1904.

Komisya mianuje dwunastu do dwudziestu członków honorowych, zamieszkałych w Maroku, których rady zasięga, jeżeli rozchodzi się o ustalenie wartości oraz we wszystkich innych wypadkach, w których uzna to za odpowiednie. Tych członków honorowych wybierze się z list notablów, które dla cudzoziemców zestawia każde poselstwo a dla Marokanów przedstawiciel sultana. Ustanowienie ich nastąpi, o ile możności w stosunku do znaczenia handlu każdej narodowości.

La Commission sera nommée pour trois années.

Le tarif des valeurs fixées par elle servira de base aux estimations qui seront faites dans chaque bureau par l'administration des douanes marocaines. Il sera affiché dans les bureaux de douane et dans les chancelleries des Légations ou des Consulats à Tanger.

Le tarif sera susceptible d'être révisé au bout de six mois, si des modifications notables sont survenues dans la valeur de certaines marchandises.

Art. 97.

Un Comité permanent, dit „Comité des douanes“, est institué à Tanger et nommé pour trois années. Il sera composé d'un Commissaire spécial de Sa Majesté Chérifienne, d'un membre du Corps Diplomatique ou Consulaire désigné par le Corps Diplomatique à Tanger, et d'un délégué de la Banque d'Etat. Il pourra s'adjoindre, à titre consultatif, un ou plusieurs représentants du service des Douanes.

Ce Comité exercera sa haute surveillance sur le fonctionnement des Douanes et pourra proposer à Sa Majesté Chérifienne les mesures qui seraient propres à apporter des améliorations dans le service et à assurer la régularité et le contrôle des opérations et perceptions (débarquements, embarquements, transport à terre, manipulations, entrées et sorties des marchandises, magasinage, estimation, liquidation et perception des taxes). Par la création du „Comité des douanes“, il ne sera porté aucune atteinte aux droits stipulés en faveur des porteurs de titres par les articles 15 et 16 du Contrat d'emprunt du 12 Juin 1904.

Des instructions, élaborées par le Comité des douanes et les services intéressés, détermineront les détails de l'application de l'article 96 et du présent article. Elles seront soumises à l'avis du Corps Diplomatique.

Art. 98.

Dans les douanes où il existe des magasins suffisants, le service de la douane prend en charge les marchandises débarquées à partir du moment où elles sont remises, contre récépissé, par le capitaine du bateau aux agents préposés à l'aacorage jusqu'au moment où elles sont régulièrement dédouanées. Il est responsable des dommages causés par les pertes ou avaries de marchandise qui sont imputables à la faute ou à la négligence de ses agents. Il n'est pas responsable des avaries résultant soit du dépérissement naturel de la marchandise, soit de son trop long séjour en magasin, soit des cas de force majeure.

Komisya mianowana będzie na trzy lata.

Taryfa wartości przez nią ustalonych służy za podstawę pod względem ocenienia wartości, które marokańskie władze celne przedsiębrać będą w każdym biurze. Będzie ona przybita w urzędach celnych i w kancelaryach poselstw, tudzież konsulatów w Tangerze.

Po upływie sześciu miesięcy podda się taryfę rewizyi, jeżeli w wartości poszczególnych towarów zaszły ważniejsze zmiany.

Artykuł 97.

W Tangerze utworzy się stały komitet pod nazwą komitetu celnego, który zamianowany będzie na trzy lata. Składa się on z specjalnego komisarza Jego Szeryfowskiej Mości, z członka ciała dyplomatycznego lub konsularnego w Tangerze, którego wyznaczy tamtejsze ciało dyplomatyczne i z przedstawiciela Banku państwowego. Komitet ten może przydzielić do swego składu jednego lub więcej przedstawicieli służby celnej z głosem doradczym.

Komitet wykonuje naczelny nadzór nad służbą celną i może proponować Jego Szeryfowskiej Mości wydanie stosownych zarządzeń, zmierzających do osiągnięcia ulepszeń w toku służby i do zabezpieczenia prawidłowości i kontroli w czynnościach i ściąganiu opłat (wyładowania, załadowania, transporty lądem, manipulacje, dowóz i wywóz towarów, przechowywanie, ocenianie, obliczanie i ściąganie należności). Utworzenie komitetu celnego nie narusza praw przyznanych posiadaczom papierów wartościowych w myśl artykułu 15. i 16. umowy pożyczkowej z dnia 12. czerwca 1904.

Instrukcje wypracowane przez komitet celny i przez interesowane gałęzie służbowe wydadzą szczegółowe zarządzenia co do zastosowania artykułu 96. i artykułu niniejszego. Instrukcje przedłożone będą ciału dyplomatycznemu do oświadczenia się na nie.

Artykuł 98.

W urzędach celnych, które mają do rozporządzenia dostateczne magazyny, obejmuje administracja celna wyładowane towary z tą chwilą, w której kapitan okrętu wydał je za potwierdzeniem odbioru organom przełożonym nad czynnościami wyładowania, aż do chwili ich prawidłowej ekspedycji celnej. Administracja celna odpowiada za szkody wynikłe z zagubienia lub uszkodzenia towarów, jeżeli takowe należy odnieść do błędów lub niedbalstwa jej urzędników. Nie jest natomiast odpowiedzialna za szkody, które odnieść należy do naturalnego ubytku towarów, do zanadto długiego zatrzymania ich na składzie lub do siły wyższej.

Dans les douanes où il n'y a pas de magasins suffisants, les agents du Makhzen sont seulement tenus d'employer les moyens de préservation dont dispose le bureau de la douane:

Une révision du Règlement de magasinage, actuellement en vigueur, sera effectuée par les soins du Corps Diplomatique statuant à la majorité, de concert avec le Gouvernement chérifien.

Art. 99.

Les marchandises et les moyens de transport à terre confisqués seront vendus par les soins de la douane, dans un délai de huit jours à partir du jugement définitif rendu par le tribunal compétent.

Art. 100.

Le produit net de la vente des marchandises et objets confisqués est acquis définitivement à l'Etat; celui des amendes pécuniaires, ainsi que le montant des transactions, seront, après déduction des frais de toute nature, répartis entre le Trésor chérifien et ceux qui auront participé à la répression de la fraude ou de la contrebande.

Un tiers à repartir par la douane entre les indicateurs,

Un tiers aux agents ayant saisi la marchandise,

Un tiers au Trésor marocain.

Si la saisie a été opérée sans l'intervention d'un indicateur, la moitié des amendes sera attribuée aux agents saisissants et l'autre moitié au Trésor marocain.

Art. 101.

Les autorités douanières marocaines devront signaler directement aux agents diplomatiques ou consulaires les infractions au présent règlement commises par leurs ressortissants, afin que ceux-ci soient poursuivis devant la juridiction compétente.

Les mêmes infractions, commises par des sujets marocains, seront déferées directement par la douane à l'autorité chérifienne.

Un délégué de la douane sera chargé de suivre la procédure des affaires pendantes devant les diverses juridictions.

Art. 102.

Toute confiscation, amende, ou pénalité devra être prononcée pour les étrangers par la

W urzędach celnych, które nie rozporządzają dostatecznymi magazynami, obowiązani są urzędnicy Makhzena użyć jedynie tych środków ochronnych, któremi urząd celny rozporządza.

Ciała dyplomatyczne przedsięwzięcie wspólnie z rządem szeryfowskim rewizję obowiązującego obecnie regulaminu magazynowego, przyczym uchwały ciała dyplomatycznego zapadają większością głosów.

Artykuł 99.

Towary i środki transportu lądowego, które uznano za przepadłe, sprzedane będą na zarządzenie administracji celnej w ciągu ośmiu dni po wydaniu ostatecznego wyroku przez sąd właściwy.

Artykuł 100.

Czysty dochód uzyskany ze sprzedaży towarów i innych przedmiotów, które uznano za przepadłe, należy ostatecznie do państwa; kwota pochodząca z grzywien, tudzież z zaspokojenia kar podzielona będzie, po potrąceniu kosztów wszelkiego rodzaju między szeryfowski skarb państwa a tych, którzy brali udział w przytłumieniu oszustwa celnego lub przemytnictwa w sposób następujący. W szczególności przypada:

jedna trzecia część administracji celnej celem rozdzielenia pomiędzy donosicieli,

jedna trzecia część urzędnikom, którzy towar zajęli,

jedna trzecia część marokańskiemu skarbowi państwowemu.

Jeżeli zajęcie przyszło do skutku bez pośrednictwa donosiciela, natenczas połowę grzywien przyzna się urzędnikom, którzy byli czynni przy zajęciu a drugą połowę marokańskiemu skarbowi państwowemu.

Artykuł 101.

Władze celne marokańskie winny donosić bezpośrednio przedstawicielom dyplomatycznym i konsularnym o działaniach ich współobywateli, sprzeciwiających się regulaminowi niniejszemu w celu wdrożenia ścigania za pośrednictwem właściwej władzy sądowej.

Władza celna odda przestępstwa tego rodzaju bezpośrednio przed władze szeryfowskie, jeżeli popełnili je poddani marokańscy.

Przedstawiciel władzy celnej winien śledzić tok postępowania w sprawach wiszących przed różnymi władzami sądowymi.

Artykuł 102.

Każdy przypadek tudzież każda grzywna lub inna kara co do obcych obywateli musi być orze-

jurisdiction consulaire et pour les sujets marocains par la juridiction chérifienne.

Art. 103.

Dans la région frontière de l'Algérie, l'application du présent règlement restera l'affaire exclusive de la France et du Maroc.

De même, l'application de ce règlement dans le Riff et, en général, dans les régions frontières des Possessions espagnoles, restera l'affaire exclusive de l'Espagne et du Maroc.

Art. 104.

Les dispositions du présent règlement, autres que celles qui s'appliquent aux pénalités, pourront être révisées par le Corps Diplomatique à Tanger, statuant à l'unanimité des voix, et d'accord avec le Makhzen, à l'expiration d'un délai de deux ans à dater de son entrée en vigueur.

Chapitre VI.

Déclaration relative aux services publics et aux travaux publics.

Art. 105.

En vue d'assurer l'application du principe de la liberté économique sans aucune inégalité, les Puissances signataires déclarent qu'aucun des services publics de l'Empire chérifien ne pourra être aliéné au profit d'intérêts particuliers.

Art. 106.

Dans le cas où le Gouvernement chérifien croirait devoir faire appel aux capitaux étrangers ou à l'industrie étrangère pour l'exploitation de services publics ou pour l'exécution de travaux publics, routes, chemins de fer, ports, télégraphes et autres, les Puissances signataires se réservent de veiller à ce que l'autorité de l'Etat sur ces grandes entreprises d'intérêt général demeure entière.

Art. 107.

La validité des concessions qui seraient faites aux termes de l'article 106 ainsi que pour les fournitures d'Etat sera subordonnée, dans tout l'Empire chérifien, au principe de l'adjudication publique, sans acception de nationalité, pour toutes les matières qui, conformément aux règles suivies dans les législations étrangères, en comportent l'application.

czona przez władzę sądową konsularną a co do poddanych marokańskich przez władzę sądową szeryfowską.

Artykuł 103.

Zastosowanie regulaminu niniejszego w obszarze graniczącym z Algierem należeć będzie wyłącznie do Francji i Maroka.

Podobnie znów należeć będzie zastosowanie regulaminu niniejszego w obszarze Riff i w ogóle w obszarach graniczących z posiadłościami hiszpańskimi wyłącznie do Hiszpanii i Maroka.

Artykuł 104.

Postanowienia regulaminu niniejszego, z wyjątkiem postanowień karnych mogą być po upływie dwóch lat, licząc od chwili ich wejścia w moc obowiązującą, poddane rewizji na podstawie jednomyślnej uchwały ciała dyplomatycznego w Tangerze i w porozumieniu z Makhzenem.

Rozdział szósty.

Oświadczenie dotyczące służby publicznej i robót publicznych.

Artykuł 105.

Celem zapewnienia swobody gospodarczej z wykluczeniem wszelkiej nierówności oświadczają podpisane mocarstwa, iż żadna gałąź służby publicznej w państwie szeryfowskim nie może być nadana na korzyść interesu partykularnego.

Artykuł 106.

W przypadkach, w których rząd szeryfowski sądzi, iż celem wykonania służby publicznej lub robót publicznych, jakoto dróg, kolei, portów, telegrafów itp. powinien skorzystać z kapitałów zagranicznych lub przemysłu zagranicznego, zastrzegają sobie mocarstwa podpisujące akt ten prawo czuwania nad tym, aby władza państwowa miała zupełny wpływ na te wielkie przedsiębiorstwa ogólnej doniosłości.

Artykuł 107.

Ważność koncesji udzielonych stosownie do artykułu 106. oraz koncesji na dostawy państwowe powinna w całym państwie szeryfowskim podlegać zasadzie publicznej submisji bez względu na narodowość, a to co do wszystkich tych przedmiotów, względem których zasada ta według zasad obcego ustawodawstwa wchodzi w zastosowanie.

Art. 108.

Le Gouvernement chérifien, dès qu'il aura décidé de procéder par voie d'adjudication à l'exécution des travaux publics, en fera part au Corps Diplomatique; il lui communiquera, par la suite, les cahiers des charges, plans, et tous les documents annexés au projet d'adjudication, de manière que les nationaux de toutes les Puissances signataires puissent se rendre compte des travaux projetés et être à même d'y concourir. Un délai suffisant sera fixé à cet effet par l'avis d'adjudication.

Art. 109.

Le cahier des charges ne devra contenir, ni directement ni indirectement, aucune condition ou disposition qui puisse porter atteinte à la libre concurrence et mettre en état d'infériorité les concurrents d'une nationalité vis-à-vis des concurrents d'une autre nationalité.

Art. 110.

Les adjudications seront passées dans les formes et suivant les conditions générales prescrites par un règlement que le Gouvernement chérifien arrêtera avec l'assistance du Corps Diplomatique.

L'adjudication sera prononcée par le Gouvernement chérifien en faveur du soumissionnaire qui, en se conformant aux prescriptions du cahier des charges, présentera l'offre remplissant les conditions générales les plus avantageuses.

Art. 111.

Les règles des articles 106 à 110 seront appliquées aux concessions d'exploitation de forêts de chênes-lièges, conformément aux dispositions en usage dans les législations étrangères.

Art. 112.

Un firman chérifien déterminera les conditions de concession et d'exploitation des mines, minières et carrières. Dans l'élaboration de ce firman, le Gouvernement chérifien s'inspirera des législations étrangères existant sur la matière.

Art. 113.

Si, dans les cas mentionnés aux articles 106 à 112, il était nécessaire d'occuper certains immeubles, il pourra être procédé à leur expropriation moyennant le versement préalable d'une juste indemnité et conformément aux règles suivantes.

Artykuł 108.

Skoro rząd szeryfowski postanowił przystąpić do wykonania robót publicznych w drodze submisji, natenczas zawiadomi on o tym ciała dyplomatyczne i udzieli mu wykazy ciężarów, plany i wszystkie dokumenty dołączone do projektu submisji, tak iż obywatele państw podpisujących akt ten mogą poinformować się co do zamierzonych robót i mogą brać udział przy współubieganiu się. W tym celu zakreslić należy w obwieszczeniu submisji odpowiedni termin.

Artykuł 109.

Wykaz ciężarów nie może ani pośrednio ani bezpośrednio zawierać warunku lub postanowienia, które czyniłoby ujmę swobodnemu współubieganiu się i mogło współubiegającego się pewnej narodowości postawić w niekorzystniejszym położeniu wobec współubiegających się innej narodowości.

Artykuł 110.

Submisye będą miały miejsce w takich formach i według takich warunków ogólnych, które przepisze regulamin, ułożyć się mający przez rząd szeryfowski przy współudziale ciała dyplomatycznego.

Rząd szeryfowski udzieli przybicia temu z subitentów, który trzymając się postanowień wykazu ciężarów złoży ofertę przedstawiającą najkorzystniejsze warunki ogólne.

Artykuł 111.

Postanowienia artykułów 106. do 110. stosowane będą do koncesji na eksploatację lasów dębu korkowego według przepisów istniejących w ustawodawstwach zagranicznych.

Artykuł 112.

Firman szeryfowski ustanowi warunki koncesji na eksploatację min, kopalni i kamieniołomów. Przy wygotowaniu tego firmanu zastosuje się rząd szeryfowski do ustawodawstwa zagranicznego, normującego te sprawy.

Artykuł 113.

Jeżeli w przypadkach przewidzianych artykułami 106. do 112. znajdzie potrzeba objęcia pewnych gruntów w posiadanie, natenczas można przeprowadzić ich wywłaszczenie po poprzednim zapłaceniu słusznego odszkodowania, a to według następujących reguł.

Art. 114.

L'expropriation ne pourra avoir lieu que pour cause d'utilité publique et qu'autant que la nécessité en aura été constatée par une enquête administrative dont un règlement chérifien, élaboré avec l'assistance du Corps Diplomatique, fixera les formalités.

Art. 115.

Si les propriétaires d'immeubles sont sujets marocains, Sa Majesté Chérifienne prendra les mesures nécessaires pour qu'aucun obstacle ne soit apporté à l'exécution des travaux qu'Elle aura déclarés d'utilité publique.

Art. 116.

S'il s'agit de propriétaires étrangers, il sera procédé à l'expropriation de la manière suivante:

En cas de désaccord entre l'administration compétente et le propriétaire de l'immeuble à exproprier, l'indemnité sera fixée par un jury spécial. ou, s'il y a lieu, par arbitrage.

Art. 117.

Ce jury sera composé de six experts estimateurs, choisis trois par le propriétaire, trois par l'administration qui poursuivra l'expropriation. L'avis de la majorité absolue prévaudra.

S'il ne peut se former de majorité, le propriétaire et l'administration nommeront chacun un arbitre et ces deux arbitres désigneront le tiers arbitre.

A défaut d'entente pour la désignation du tiers arbitre, ce dernier sera nommé par le Corps Diplomatique à Tanger.

Art. 118.

Les arbitres devront être choisis sur une liste établie au début de l'année par le Corps Diplomatique et, autant que possible, parmi les experts ne résidant pas dans la localité où s'exécute le travail.

Art. 119.

Le propriétaire pourra faire appel de la décision rendue par les arbitres, devant la juridiction compétente, et conformément aux règles fixées en matière d'arbitrage par la législation à laquelle il ressortit.

Artykuł 114.

Wywłaszczenie może nastąpić tylko ze względu na użyteczność publiczną i tylko wówczas, jeżeli potrzebę tegoż stwierdzono w drodze postępowania administracyjnego, którego formalności ustali regulamin szeryfowski, wypracowany przy współudziale ciała dyplomatycznego.

Artykuł 115.

Jeżeli właściciele gruntów są poddanymi marokańskimi, natenczas Jego Szeryfowska Mość zarządzi potrzebne środki, aby wykonanie robót, które uznała za leżące w interesie publicznym, nie doznało przeszkód.

Artykuł 116.

Jeżeli rozchodzi się o właścicieli zagranicznych, natenczas przystąpi się do wywłaszczenia w sposób następujący:

O ile między właściwym zawiadowstwem a właścicielem wywłaszczyć się mającego gruntu nie przyjdzie do zgody, wówczas odszkodowanie oznaczone będzie przez osobne kolegium albo, jeżeli zajdzie potrzeba, w drodze orzeczenia polubownego.

Artykuł 117.

Kolegium to składa się z sześciu fachowych ocenicieli, z których trzech wybierze właściciel a trzech zawiadowstwo, starające się o wywłaszczenie. Rozstrzyga bezwarunkowa większość głosów.

Jeżeli większość głosów nie da się uzyskać, natenczas właściciel i zawiadowstwo mianują po jednym sędzi polubownym; obaj ci sędziowie polubowni oznaczają trzeciego sędziego polubownego.

Jeżeli porozumienie co do oznaczenia trzeciego sędziego polubownego nie przyjdzie do skutku, natenczas zamianuje go ciało dyplomatyczne w Tangerze.

Artykuł 118.

Sędziów polubownych wybierze się według listy, którą z początkiem każdego roku zestawia ciało dyplomatyczne w Tangerze oraz, o ile możliwości z pośród rzeczoznawców nie mieszkających w miejscu, gdzie robota ma być prowadzona.

Artykuł 119.

Od orzeczenia wydanego przez sędziów polubownych może właściciel wnieść odwołanie przed właściwą władzą sądową stosownie do reguł, które według ustawodawstwa jego kraju mają zastosowanie w sprawach sądów polubownych.

Chapitre VII.**Dispositions générales.****Art. 120.**

En vue de mettre, s'il y a lieu, sa législation en harmonie avec les engagements contractés par le présent Acte Général, chacune des Puissances signataires s'oblige à provoquer, en ce qui la concerne, l'adoption des mesures législatives qui seraient nécessaires.

Art. 121.

Le présent Acte Général sera ratifié suivant les lois constitutionnelles particulières à chaque Etat; les ratifications seront déposées à Madrid le plus tôt que faire se pourra, et au plus tard le trente et un Décembre mil neuf cent six. •

Il sera dressé du dépôt un procès-verbal dont une copie certifiée conforme sera remise aux Puissances signataires par la voie diplomatique.

Art. 122.

Le présent Acte Général entrera en vigueur le jour où toutes les ratifications auront été déposées, et au plus tard le trente et un Décembre mil neuf cent six.

Au cas où les mesures législatives spéciales qui dans certains pays seraient nécessaires pour assurer l'application à leurs nationaux résidant au Maroc de quelques-unes des stipulations du présent Acte général, n'auraient pas été adoptées avant la date fixée pour la ratification, ces stipulations ne deviendraient applicables, en ce qui les concerne, qu'après que les mesures législatives ci-dessus visées auraient été promulguées.

Art. 123 et dernier.

Tous les traités, conventions et arrangements des Puissances signataires avec le Maroc restent en vigueur. Toutefois, il est entendu qu'en cas de conflit entre leurs dispositions et celles du présent Acte Général, les stipulations de ce dernier prévaudront.

En foi de quoi, les Délégués Plénipotentiaires ont signé le présent Acte Général et y ont apposé leur cachet.

Fait à Algeciras le septième jour d'Avril mil neuf cent six, en un seul exemplaire qui restera déposé dans les archives du Gouvernement de Sa Majesté Catholique et dont des copies certifiées conformes seront remises par la voie diplomatique aux Puissances signataires.

Pour l'Allemagne:

(l. s.)

Radowitz.

(l. s.)

Tattenbach.

Rozdział siódmy.**Postanowienia ogólne.****Artykuł 120.**

Aby w danym razie sprowadzić zgodność między ustawodawstwem swego kraju a zobowiązaniami przyjętymi na podstawie niniejszego aktu generalnego, zobowiązuje się każde z mocarstw podpisujących akt ten spowodować ze swej strony przyjęcie potrzebnych w danym razie zarządzeń ustawodawczych.

Artykuł 121.

Niniejszy akt generalny ratyfikowany będzie w każdym państwie według obowiązujących tamże ustaw konstytucyjnych. Dokumenty ratyfikacyjne powinny być złożone w Madrycie, o ile możliwości najpóźniej, najpóźniej zaś dnia 31. grudnia 1906.

Względem złożenia ratyfikacji należy spisać protokół; wierzytelny odpis protokołu tego udzielony będzie w drodze dyplomatycznej wszystkim mocarstwom podpisującym akt ten.

Artykuł 122.

Niniejszy akt generalny nabiera mocy obowiązującej w tym dniu, w którym złożone będą wszystkie dokumenty ratyfikacyjne, a najpóźniej w dniu 31. grudnia 1906.

Gdyby w poszczególnych krajach szczególne zarządzenia ustawodawcze, potrzebne celem zastosowania niektórych postanowień niniejszego aktu generalnego do obywateli odnośnego kraju, zamieszkałych w Maroku nie zostały przyjęte przed terminem oznaczonym dla ratyfikacji, natenczas postanowienia te wejdą w zastosowanie co do krajów tych dopiero po ogłoszeniu wyżej wymienionych zarządzeń ustawodawczych.

Artykuł 123 (artykuł końcowy).

Wszystkie umowy, porozumienia się i układy podpisanych mocarstw z Marokiem zatrzymują moc obowiązującą. Jednakowoż istnieje zgodne zapatrywanie, że w razie sprzeczności pomiędzy ich postanowieniami a postanowieniami aktu generalnego te ostatnie powinny mieć pierwszeństwo.

W dowód tego upoważnieni delegaci podpisali niniejszy akt generalny i wycisnęli na nim swoje pieczęcie.

Działo się w Algeciras, dnia 7. kwietnia 1906., w jednym, jedynym wygotowaniu, które będzie złożone w archiwach Jego katolickiej Mości, a którego uwierzytelnione odpisy wydane będą mocarstwom podpisującym akt ten w drodze dyplomatycznej.

Za Niemcy:

(l. s.)

Radowitz.

(l. s.)

Tattenbach.

Pour l'Autriche-Hongrie:

(l. s.) **Welsersheimb.**
(l. s.) **Bolesta-Koziebrodzki.**

Pour la Belgique:

(l. s.) **Joostens.**
(l. s.) **Comte Conrad de Buisseret.**

Pour l'Espagne:

(l. s.) **El Duque de Almodóvar del Río.**
(l. s.) **J. Pérez-Caballero.**

Pour les Etats-Unis d'Amérique:

Sous réserve de la déclaration faite en séance plénière
de la Conférence le 7 Avril 1906.

(l. s.) **Henry White.**
(l. s.) **Samuel R. Gummeré.**

Pour la France:

(l. s.) **Révoil.**
(l. s.) **Regnault.**

Pour la Grande-Bretagne:

(l. s.) **A. Nicolson.**

Pour l'Italie:

(l. s.) **Visconti-Venosta.**
(l. s.) **G. Malmusi.**

Pour le Maroc:

Pour les Pays-Bas:

(l. s.) **H. Testa.**

Pour le Portugal:

(l. s.) **Conde de Tovar.**
(l. s.) **Conde de Martens Ferrão.**

Pour la Russie:

(l. s.) **Cassini.**
(l. s.) **Basile Bacheracht.**

Pour la Suède:

(l. s.) **Robert Sager.**

Za Austro-Węgry:

(l. s.) **Welsersheimb.**
(l. s.) **Bolesta-Koziebrodzki.**

Za Belgię:

(l. s.) **Joostens.**
(l. s.) **Comte Conrad de Buisseret.**

Za Hiszpanię:

(l. s.) **El Duque de Almodóvar del Río.**
(l. s.) **J. Pérez-Caballero.**

Za Stany Zjednoczone Ameryki:

Z zastrzeżeniem, które złożono na pełnym posiedzeniu
konferencji dnia 7. kwietnia 1906

(l. s.) **Henry White.**
(l. s.) **Samuel R. Gummeré.**

Za Francję:

(l. s.) **Révoil.**
(l. s.) **Regnault.**

Za Wielką Brytanię:

(l. s.) **A. Nicolson.**

Za Włochy:

(l. s.) **Visconti-Venosta.**
(l. s.) **G. Malmusi.**

Za Maroko:

Za Niderlandy:

(l. s.) **H. Testa.**

Za Portugalię:

(l. s.) **Conde de Tovar.**
(l. s.) **Conde de Martens Ferrão.**

Za Rosję:

(l. s.) **Cassini.**
(l. s.) **Basile Bacheracht.**

Za Szwecję:

(l. s.) **Robert Sager.**

Protocole Additionnel.

Au moment de procéder à la signature de l'Acte Général de la Conférence d'Algeciras, les Délégués d'Allemagne, d'Autriche-Hongrie, de Belgique, d'Espagne, des Etats-Unis d'Amérique, de France, de la Grande-Bretagne, d'Italie, des Pays-Bas, de Portugal, de Russie et de Suède,

Tenant compte de ce que les Délégués du Maroc ont déclaré ne pas être en mesure pour le moment, d'y apposer leur signature, l'éloignement ne leur permettant pas d'obtenir à bref délai la réponse de Sa Majesté Chérifienne concernant les points au sujet desquels ils ont cru devoir Lui en référer,

S'engagent réciproquement, en vertu de leurs même pleins pouvoirs, à unir leurs efforts, en vue de la ratification intégrale par Sa Majesté Chérifienne dudit Acte Général et en vue de la mise en vigueur simultanée des réformes qui y sont prévues et qui sont solidaires les unes des autres.

Ils conviennent, en conséquence, de charger Son Excellence M. Malmusi, Ministre d'Italie au Maroc et Doyen du Corps Diplomatique à Tanger, de faire les démarches nécessaires à cet effet, en appelant l'attention de Sa Majesté le Sultan sur les grands avantages qui résulteront pour Son Empire des stipulations adoptées à la Conférence par l'unanimité des Puissances signataires.

L'adhésion donnée par Sa Majesté Chérifienne à l'Acte Général de la Conférence d'Algeciras devra être communiquée, par l'intermédiaire du Gouvernement de Sa Majesté Catholique, aux Gouvernements des autres Puissances signataires. Cette adhésion aura la même force que si les Délégués du Maroc eussent apposé leur signature sur l'Acte Général et tiendra lieu de ratification par Sa Majesté Chérifienne.

En foi de quoi, les Délégués d'Allemagne, d'Autriche-Hongrie, de Belgique, d'Espagne, des Etats-Unis d'Amérique, de France, de la Grande-Bretagne, d'Italie, des Pays-Bas, de Portugal, de Russie et de Suède, ont signé le présent Protocole additionnel et y ont apposé leur cachet.

Protokół dodatkowy.

Przystępując do podpisania aktu generalnego konferencji w Algeciras przedstawiciele Niemiec, Austro-Węgier, Belgii, Hiszpanii, Stanów Zjednoczonych Ameryki, Francji, Wielkiej Brytanii, Włoch, Niderlandów, Portugalii, Rosji i Szwecji,

z uwagi na to, iż przedstawiciele Maroka oświadczyli, że na razie nie mogą położyć swoich podpisów, ponieważ odległość nie pozwala im otrzymać w krótkim czasie odpowiedzi Jego Szeryfowskiej Mości co do tych kwestyi, w których jak sądzą muszą zasięgnąć jego rozstrzygnięcia,

zobowiązali się wzajemnie, zjednoczyć swoje starania, na mocy swoich zgodnych pełnomocnictw w tym kierunku, aby wymieniony akt generalny uzyskał ratyfikację Jego Szeryfowskiej Mości w całej swej osnowie i aby przewidziane tamże reformy, nierozdzielnie ze sobą związane weszły równocześnie w życie.

Postanawiają zatem poruczyć Jego Ekszellen-cyi Panu Malmusi, posłowi włoskiemu w Maroku i seniorowi ciała dyplomatycznego w Tangerze podjęcie potrzebnych w tym względzie kroków, przy-czym zwrócić należy uwagę Jego Sułtańskiej Mości na wielkie korzyści, które wynikną dla jego państwa z postanowień, które mocarstwa podpisujące akt ten przyjęły jednomyślnie na konferencji.

O przystąpieniu Jego Szeryfowskiej Mości do generalnego aktu konferencji w Algeciras należy za pośrednictwem rządu Jego Katolickiej Mości za-wiadomić rządy innych Mocarstw podpisujących akt ten. Przystąpienie to będzie miało tę samą moc, jak gdyby przedstawiciele Maroka byli zaopatrzili akt generalny swojemi podpisami i ma ono zastąpić ratyfikację Jego Szeryfowskiej Mości.

W dowód tego przedstawiciele Niemiec, Austro-Węgier, Stanów Zjednoczonych Ameryki, Francji, Wielkiej Brytanii, Włoch, Niderlandów, Portugalii, Rosji i Szwecji podpisali ten protokół dodatkowy i wycisnęli na nim swoje pieczęcie.

Fait à Algeciras, le septième jour d'Avril, mil neuf cent six, en un seul exemplaire qui restera déposé dans les archives du Gouvernement de Sa Majesté Catholique et dont des copies, certifiées conformes, seront remises, par la voie diplomatique, aux Puissances signataires.

Pour l'Allemagne:

(l. s.) **Radowitz.**
(l. s.) **Tattenbach.**

Pour l'Autriche-Hongrie:

(l. s.) **Welsersheimb.**
(l. s.) **Bolesta-Koziebrodzki.**

Pour la Belgique:

(l. s.) **Joostens.**
(l. s.) **Comte Conrad de Buisseret.**

Pour l'Espagne:

(l. s.) **El Duque de Almodóvar del Río.**
(l. s.) **J. Pérez-Caballero.**

Pour les Etats-Unis d'Amérique:

Sous réserve de la déclaration faite en séance plénière de la Conférence le 7 Avril 1906.

(l. s.) **Henry White.**
(l. s.) **Samuel R. Gummeré.**

Pour la France:

(l. s.) **Révoil.**
(l. s.) **Regnault.**

Pour la Grande-Bretagne:

(l. s.) **A. Nicolson.**

Pour l'Italie:

(l. s.) **Visconti-Venosta.**
(l. s.) **G. Malmusi.**

Pour les Pays-Bas:

(l. s.) **H. Testa.**

Pour le Portugal:

(l. s.) **Conde de Tovar.**
(l. s.) **Conde de Martens Ferrão.**

Pour la Russie:

(l. s.) **Cassini.**
(l. s.) **Basile Bacheracht.**

Pour la Suède:

(l. s.) **Robert Sager.**

Działo się w Algeciras, dnia 7. kwietnia 1906., w jednym, jedynym wygotowaniu, które będzie złożone w archiwach Jego katolickiej Mości, a którego uwierzytelnione odpisy wydane będą w drodze dyplomatycznej mocarstwom podpisującym akt ten.

Za Niemcy:

(l. s.) **Radowitz.**
(l. s.) **Tattenbach.**

Za Austro-Węgry:

(l. s.) **Welsersheimb.**
(l. s.) **Bolesta-Koziebrodzki.**

Za Belgię:

(l. s.) **Joostens.**
(l. s.) **Comte Conrad de Buisseret.**

Za Hiszpanię:

(l. s.) **El Duque de Almodóvar del Río.**
(l. s.) **J. Pérez-Caballero.**

Za Stany Zjednoczone Ameryki:

Z zastrzeżeniem, które złożono na pełnym posiedzeniu konferencji dnia 7. kwietnia 1906.

(l. s.) **Henry White.**
(l. s.) **Samuel R. Gummeré.**

Za Francję:

(l. s.) **Révoil.**
(l. s.) **Regnault.**

Za Wielką Brytanię:

(l. s.) **A. Nicolson.**

Za Włochy:

(l. s.) **Visconti-Venosta.**
(l. s.) **G. Malmusi.**

Za Niderlandy:

(l. s.) **H. Testa.**

Za Portugalię:

(l. s.) **Conde de Tovar.**
(l. s.) **Conde de Martens Ferrão.**

Za Rosję:

(l. s.) **Cassini.**
(l. s.) **Basile Bacheracht.**

Za Szwecję:

(l. s.) **Robert Sager.**

Nos visis et perpensis conventionis hujus articulis, illos omnes et singulos rātos gratosque habere profitemur, verbo Nostro Caesareo et Regio promittentes Nos ea omnia quae in illis continentur fideliter executioni mandatueros esse.

In quorum fidem majusque robur praesentes ratificationis Nostrae tabulas manu Nostra signavimus sigilloque Nostro Caesareo et Regio adpresso muniri jussimus. Dabantur Schönbrunn die vigesima secunda mensis Decembris anno Domini millesimo nongentesimo sexto, Regnorum Nostrorum quinquagesimo nono.

Franciscus Josephus m. p.

Aloisius Liber Baro ab Achrenthal m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium:

Maximilianus Liber Baro a Biegeleben m. p.

Consiliarius aulicus ac ministerialis.

Powyższy akt generalny wraz z protokołem dodatkowym ogłasza się z mocą obowiązującą dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa z tym dodatkiem, iż przystąpienie i ratyfikacja ze strony Maroka nastąpiły w sposób przewidziany w protokole dodatkowym na skutek edyktu szeryfowskiego z dnia 18. lipca 1906. oraz ze złożenia dokumentów ratyfikacyjnych ze strony wszystkich innych państw, które brały udział w umowie, dokonano w dniu 31. grudnia 1906.

We Wiedniu, dnia 17. września 1907.

Beck wlr.

Klein wlr.

223.

Ustawa z dnia 25. lutego 1907.

celem wykonania generalnego aktu konferencji międzynarodowej w Algeciras.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiamy co następuje:

§ 1.

Postanowienia karne, zawarte w akcie konferencji międzynarodowej w Algeciras z dnia 7. kwietnia 1906. odnoszącym się do wprowadzenia reform w Maroku tudzież inne zarządzenia mające na celu przytłumienie przemycania broni i przemytnictwa stosować się będą w Maroku do obywateli austriackich i okrętów austriackich.

§ 2.

Seizanie karne w kraju tutejszym z powodu działań, które akt generalny uznaje za karygodne, nie będzie miało miejsca.

§ 3.

Upoważnia się rząd, aby w drodze rozporządzenia wydał zarządzenia potrzebne celem wykonania postanowień wspomnianych w § 1.

§ 4.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Wykonanie tejże poruczam Memu Ministrowi sprawiedliwości.

We Wiedniu, dnia 25. lutego 1907.

Franciszek Józef wlr.

Beck wlr.

Klein wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CIII. — Wydana i rozesłana dnia 26. września 1907.

Treść: (№ 224 i 225.) 224. Rozporządzenie, dotyczące upoważnienia c. k. głównego Urzędu celnego w Kraslicach do ekspedycyowania gładkich tkanin jedwabnych. — 225. Obwieszczenie, dotyczące prostowania błędów drukarskich i innych omyłek w Dzienniku ustaw państwa dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych oraz sporządzania dodatkowych nakładów wydanych już części Dziennika ustaw państwa.

224.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 10. września 1907,

dotyczące upoważnienia c. k. głównego Urzędu celnego w Kraslicach do ekspedycyowania gładkich tkanin jedwabnych.

Upoważnia się c. k. główny Urząd celny w Kraslicach do samodzielnego wymierzania cła od nie wymienionych szczegółowo gładkich tkanin czysto jedwabnych Nru 250. a, oraz od nie wymienionych osobno gładkich tkanin półjedwabnych Nru 256. a.

Korytowski wlr.

Forst wlr.

225.

Obwieszczenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 23. września 1907,

dotyczące prostowania błędów drukarskich i innych omyłek w Dzienniku ustaw państwa dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych oraz sporządzania dodatkowych nakładów wydanych już części Dziennika ustaw państwa.

§ 1.

Sprostowanie błędów drukarskich lub innych usterek, które zaszyły przy umieszczeniu autentycznego tekstu ustaw, traktatów państwowych, przeznaczonych do ogłoszenia, rozporządzeń i innych obwieszczeń w Dzienniku ustaw państwa dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, obwieści w Dzienniku ustaw państwa Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z temi Ministrami, do których wydziału należy obwieszczenie mające ulec sprostowaniu.

Usterki, jakieby zaszyły w Dzienniku ustaw państwa co do wewnętrznego układu tegoż Dziennika (numerowanie poszczególnych obwieszczeń i części Dziennika ustaw państwa, paginowanie tegoż, ozna-

czenie dnia wydania i rozesłania itd.) sprostowane będą w Dzienniku ustaw państwa drogą obwieszczenia wydanego przez Ministra spraw wewnętrznych.

§ 2.

W urzędowych przekładach Dziennika ustaw państwa przeprowadzi się sprostowania wymienione w § 1. przy wydawaniu dotyczącej części, o ile to okaże się możliwe; w tych wypadkach zamieści się zarówno w tym miejscu tekstu, które sprostowano jak i przy obwieszczeniu odnoszącym się do sprostowania odesłanie do uskutecnionego sprostowania, zapomocą uwag pod spodem tekstu.

§ 3.

Błędy w tłómaczeniu i błędy drukarskie w urzędowych przekładach Dziennika ustaw państwa

sprostuje się w dotyczącym wydaniu za pomocą obwieszczeń Biura redakcyjnego Dziennika ustaw państwa.

§ 4.

Dodatkowy nakład już wydanych części Dziennika ustaw państwa oznaczy się jako taki w sposób wpadający w oczy. W odbitkach tych zamieści się w tekście sprostowania, które później nastąpiły a przytym odesła się za pomocą uwag pod spodem tekstu umieszczonych do przeprowadzonych sprostowań.

Bienert hr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CIV. — Wydana i rozesłana dnia 27. września 1907.

Treść: (Nr 226 — 230.) 226. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia Sądu powiatowego w Czudyn na Bukowinie. — 227. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia Sądu powiatowego w Rudniku w Galicyi. — 228. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia Sądu powiatowego w Krasnej w Galicyi. — 229. Rozporządzenie, dotyczące przeprowadzania sądowych sprzedaży przymusowych w urzędzie licytacyjnym c. k. Urzędu zastawniczego, przechowawczego i licytacyjnego w Wiedniu. — 230. Rozporządzenie, dotyczące obrotu krupkami perłowemi.

226.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. września 1907.,

dotyczące utworzenia Sądu powiatowego w Czudyn na Bukowinie.

Na zasadzie § 2. ustawy z dnia 11. czerwca 1868., Dz. u. p. Nr. 59., ustanawia się w okręgu czerniowieckiego Sądu krajowego sąd powiatowy z siedzibą w Czudyn dla gmin i obszarów dworskich Althütte, Augustendorf, Mołdawska Banilla wraz z wyłączonej obszarami dworskimi Hnilecze i Koszczuja, tudzież dla gmin i obszarów dworskich Budenitz, Cziresz, Czudyn, Davideny, Idzestie, Korczestie, Krasna-Iłski, Krasna-Putna, Kupka, Neuhütte, i Petrouitz należących do powiatu sądowego Storożyniec.

Z chwilą rozpoczęcia czynności urzędowych przez tenże sąd, co później będzie postanowione i ogłoszone, przestaną wyżej wymienione gminy wraz z obszarami dworskimi należeć do okręgu Sądu powiatowego w Storożyniu.

Klein wlr.

227.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. września 1907.,

dotyczące utworzenia Sądu powiatowego w Rudniku w Galicyi.

Na podstawie § 2. ustawy z dnia 11. czerwca 1868., Dz. u. p. Nr. 59., ustanawia się w okręgu

rzeszowskiego Sądu obwodowego sąd powiatowy z siedzibą urzędową w Rudniku dla gmin i obszarów dworskich Groble, Jeżowe, Kamień, Kończyce, Kopki, Koziańnia, Łętownia, Łętowska wólka, Łowisko, Rudnik, Steinau (Sleniczny), Stróża i Tarnogóra należących do niżańskiego powiatu sądowego.

Z chwilą rozpoczęcia czynności urzędowych przez tenże sąd, co później będzie postanowione i ogłoszone, przestaną wyżej wymienione gminy wraz z obszarami dworskimi należeć do okręgu Sądu powiatowego w Nisku.

Klein wlr.

228.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. września 1907.,

dotyczące utworzenia Sądu powiatowego w Krasnej w Galicyi.

Na podstawie § 2. ustawy z dnia 11. czerwca 1868., Dz. u. p. Nr. 59., ustanawia się w okręgu stanisławowskiego Sądu obwodowego sąd powiatowy z siedzibą urzędową w Krasnej dla gmin i obszarów dworskich Grabówka, Jasień, Kamień, Krasna, Łdziany, Majdan, Niebytów, Petranka, Przysług, Równia, Słoboda niebytowska, Słoboda równiańska, Sliwki i Topolsko należących do kałuskiego powiatu sądowego.

Z chwilą rozpoczęcia czynności urzędowych przez tenże sąd, co później będzie postanowione

i ogłoszone. przestaną wyżej wymienione gminy wraz z obszarami dworskimi należeć do okręgu Sądu powiatowego w Katuszu.

Klein wlr.

229.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. września 1907.,

dotyczące przeprowadzania sądowych sprzedaży przymusowych w urzędzie licytacyjnym c. k. Urzędu zastawniczego, przechowawczego i licytacyjnego w Wiedniu.

Na zasadzie artykułu XLI. ustawy wprowadzającej do ordynacji egzekucyjnej (ustawa z dnia 27. maja 1896., Dz. u. p. Nr. 78.), zarządza się w wykonaniu §§ 274., ustęp 2. i 280., ustęp 3. ordynacji egzekucyjnej:

§ 1. Sprzedaż kosztowności przedstawiających większą wartość, oraz starożytności, przedmiotów sztuki, obrazów i większych zbiorów (broni, bibliotek, znaczków pocztowych itd.) takiej wartości, które mają być sprzedane w Wiedniu przy zastosowaniu sądowego postępowania egzekucyjnego, można na skutek zarządzenia c. k. Sądu egzekucyjnego w Wiedniu przeprowadzić w c. k. Urzędzie licytacyjnym (l. Dorotheergasse 17. i Spiegelgasse 16).

§ 2. Sąd egzekucyjny zarządza z urzędu przeniesienie przedmiotów do urzędu licytacyjnego.

Przewozem zajmie się stosownie do zarządzenia Sądu egzekucyjnego albo jego spedytor albo urząd licytacyjny.

Niebezpieczeństwo połączone z przewozem ponosi od chwili przyjęcia przedmiotów albo rząd albo też urząd licytacyjny, jeżeli tenże uskuteczni przewóz. Urząd ten odpowiada w każdym wypadku za rzeczy u niego umieszczone.

§ 3. Licytację przeprowadza urzędnik sądu egzekucyjnego.

Przedmioty, których nie można było sprzedać przy licytacji, sprzedaje się z wolnej ręki. W tym celu będą one wystawione na pokaz w urzędzie licytacyjnym najdłużej przez 3 tygodnie. Sprzedażą zajmuje się urząd licytacyjny.

§ 4. Urząd licytacyjny pobiera od ceny uzyskanej ze sprzedaży przedmiotów należność licytacyjną według taryfy.

Urząd licytacyjny przekaże sądowi egzekucyjnemu uzyskaną ze sprzedaży kwotę po potrąceniu przypadających mu należności (należności za licytację, przewóz, ocenienie).

§ 5. Nabywcę obowiązują postanowienia ogólnego regulaminu urzędu licytacyjnego. Ma on w szczególności uiścić należność od nabycia, wynoszącą pięć od sta najwyższej ofiarowanej ceny.

§ 6. Urząd licytacyjny wydaje stronom przedmioty niesprzedane tylko na podstawie polecenia sądowego i po złożeniu przypadających na jego rzecz należności za przewóz i ocenienie.

§ 7. Zresztą co do przewozu przeznaczonych na sprzedaż przedmiotów do urzędu licytacyjnego, co do samej sprzedaży oraz co do kosztów przewozu i odwiezienia z powrotem obowiązują analogicznie zastosować się mające przepisy §§ 6., 7., 8., ustęp 1., ostatnie zdanie i ustęp 3., 12., 13., 14., 17., 18. i 20., ustępy 3. i 4. rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 29. października 1899., Dz. u. p. Nr. 217., odnoszącego się do urzędu sprzedaży sądowej w Wiedniu.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. listopada b. r.

Klein wlr.

230.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, rolnictwa, handlu i sprawiedliwości z dnia 26. września 1907.,

dotyczące obrotu krupkami perłowymi.

Na zasadzie § 6. ustawy z dnia 16. stycznia 1896., Dz. u. p. Nr. 89. z r. 1897., dotyczącej obrotu środkami żywności i niektórymi przedmiotami użytkowymi zabrania się trzymania na sprzedaż i sprzedawania w obrocie wewnętrznym krupiek perłowych, siarkowanych lub w inny sposób sztucznie blichowanych lub do których przymieszano składniki mineralne.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. lipca 1908.

Klein wlr.

Auersperg wlr.

Bienert wlr.

Fort wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CV. — Wydana i rozesłana dnia 1. października 1907.

Treść: *M* 231. Ustawa, dotycząca pozbycia realności skarbowych.

231.

Ustawa z dnia 18. września 1907

dotycząca pozbycia realności skarbowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Upoważniam Mego Ministra skarbu, aby pozbył:

1. parcelę budowlaną Nr. 641., wciągniętą do w. h. l. 244. gminy katastralnej miasto Berno.

2. realność Nr. konskr. 293., wciągniętą do w. tabuli krajowej l. 149. gminy katastralnej Praga-Staremiasto.

3. grunta szaućcowe obok Sielbenhirten, których używa zarząd wojskowy,

4. w drodze zamiany część parceli Nr. 1917. wciągniętej w spisie dobra publicznego gminy kata-

stralnej Veprinaz (gościniec państwowy fianoński między Abbazą a Lowraną).

Cenę uzyskaną z sprzedaży realności wymienionych pod 1 i 2 należy zarachować jako dochód z pozbycia nieruchomości państwowych, cenę uzyskaną z sprzedaży gruntów szaućcowych, wymienionych pod 3 należy oddać do rozporządzenia zarządu wojskowego celem nabycia innej realności.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Artykuł III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 18. września 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Przebieg choroby

Wiek: 45 lat, Płeć: męska, Zawód: nauczyciel

Adres: ul. Słowackiego 15, 01-000 Warszawa

Opis choroby: od 10 lat choruję na cukrzycę

Przebieg choroby: od 10 lat choruję na cukrzycę

Objawy: zwiększone pragnienie, częste oddawanie moczu

Diagnoza: cukrzyca typu 2

Leczenie: dieta, insulinoterapia

Prognostyka: przy odpowiednim leczeniu rokowanie dobre

Wskazania: brak powikłań

Wskazania: brak powikłań

Wskazania: brak powikłań

Wskazania: brak powikłań

Wskazania: brak powikłań

Wskazania: brak powikłań

Wskazania: brak powikłań

Wskazania: brak powikłań

Wskazania: brak powikłań

Wskazania: brak powikłań

Wskazania: brak powikłań

Wskazania: brak powikłań

Wskazania: brak powikłań

Wskazania: brak powikłań

Wskazania: brak powikłań

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CVI. — Wydana i rozesłana dnia 3. października 1907.

Treść: (Nr 232—234.) 232. Obwieszczenie, dotyczące zmiany ogłoszonego obwieszczeniem z dnia 4. października 1897. spisu okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego. — 233. Obwieszczenie, dotyczące zmiany ogłoszonego obwieszczeniem z dnia 4. października 1897. spisu okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego. — 234. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania kilku linii kolejek normalnotorowych w Wiedniu i okolicy.

232.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. września 1907,

dotyczące zmiany ogłoszonego obwieszczeniem z dnia 4. października 1897., Dz. u. p. Nr. 233., spisu okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego.

Ilość członków komisji szacunkowej ustanowionej dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego

w okręgu szacunkowym „terytorium Tryestu (przedmieścia i obwód)“ powiększa się z 6 na 12.

W ślad za tym należy spis okręgów szacunkowych podatku osobisto-dochodowego, ogłoszony re-skryptem Ministerstwa skarbu z dnia 4. października 1897., Dz. u. p. Nr. 233., sprostować w następujący sposób:

(Strona 1346. XCII. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 9. października 1897.)

1	2	3	4	5	6
Numer okręgu	Okrąg szacunkowy	Miejscowa	Powiatowa	Siedziba komisji	Ilość członków komisji
		komisja			
2	Terytorium Tryestu (przedmieścia i obwód)		1	Administracja podatkowa w Tryeście	12

Korytowski wtr.

233.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu
z dnia 23. września 1907,**

dotyczące zmiany ogłoszonego obwieszczeniem z dnia 4. października 1897., Dz. u. p. Nr. 233., spisu okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego.

Ilość członków komisji szacunkowej ustanowionej dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego

w okręgu szacunkowym „powiat polityczny Volosca“ podnosi się z 6 na 12.

W ślad za tym należy spis okręgów szacunkowych podatku osobisto-dochodowego, ogłoszony reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 4. października 1897., Dz. u. p. Nr. 233., sprostować w następujący sposób:

(Strona 1346. XCII. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 9. października 1897.):

1	2	3	4	5	6
Numer okręgu	Okrąg szacunkowy	Miejscowa	Powiatowa	Siedziba komisji	Ilość członków komisji
		komisya			
7	Powiat polityczny Volosca		1	Starostwo Voloska	12

Korytowski wtr.

234.**Obwieszczenie Ministerstwa kolei
żelaznych z dnia 23. września
1907,**

dotyczące koncesjonowania kilku linii kolejek normalnotorowych w Wiedniu i okolicy.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych nadało na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895., tudzież ustawy z dnia 24. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 216., w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami oraz c. i k. wspólnym Ministerstwem wojny, reprezentacji gminnej c. k. głównego i stołecznego miasta Wiednia, która wpisana jest w rejestrze handlowym pod firmą: „Gmina Wiedeń — miejskie koleje drogowe“, koncesję na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu wymienionych poniżej nowych linii kolejek normalnotorowych, które ewentualnie wybudowane będą częściowo przy użyciu już istniejących szlaków kolejowych, a mianowicie:

I. z jakiegoś dogodnego punktu, położonego w XIII. dzielnicy gminy Wiedeń przez Perchtold-

dorf do Mödlingu z odgałęzieniami do Wolfrathplatz i do wiedeńskiego Przytułku dobroczynnego;

2. z jakiegoś dogodnego punktu, położonego w II. dzielnicy gminy Wiedeń do Stammersdorf z odgałęzieniem do Gross-Enzersdorf,

a to w razie odpowiedniego wyniku komisyjnej czynności urzędowej, potrzebnej stosownie do rozstrzygnięcia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych, tudzież pod warunkami i zastrzeżeniami w dalszym ciągu bliżej oznaczonymi.

§ 1.

Względem koncesjonowanych kolei żelaznych, korzysta koncesjonaryuszka z dobrodziejstw skarbowych, wymienionych w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

Uwolnienia od podatków, przewidziane w artykule V., lit. d) powyższej ustawy, przysznaje się na czas aż do dnia 24. marca 1924.

§ 2.

Koncesjonaryuszka jest obowiązana ukończyć budowę kolei żelaznych, na wstępie wspomnianych w przeciągu terminów, które oznaczy c. k. Ministerstwo kolei żelaznych oraz utrzymywać gotowe linie kolejowe przez cały okres koncesyjny, trwa

jący do dnia 24. marca 1899. w nieprzerwanym ruchu.

Jako rękojmię dotrzymania powyższych terminów budowy ma koncesyonaryuszka na żądanie c. k. rządu dać zabezpieczenie przez złożenie odpowiedniej kaucyi w papierach wartościowych, nadających się do lokowania pieniędzy pupilarnych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanych linii kolei żelaznej i przynależnych urządzeń pomocniczych nadaje się koncesyonaryuszce prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszce także odnośnie do tych kolei podjazdowych, ewentualnie wybudować się mających, których wykonanie zarząd państwowy uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

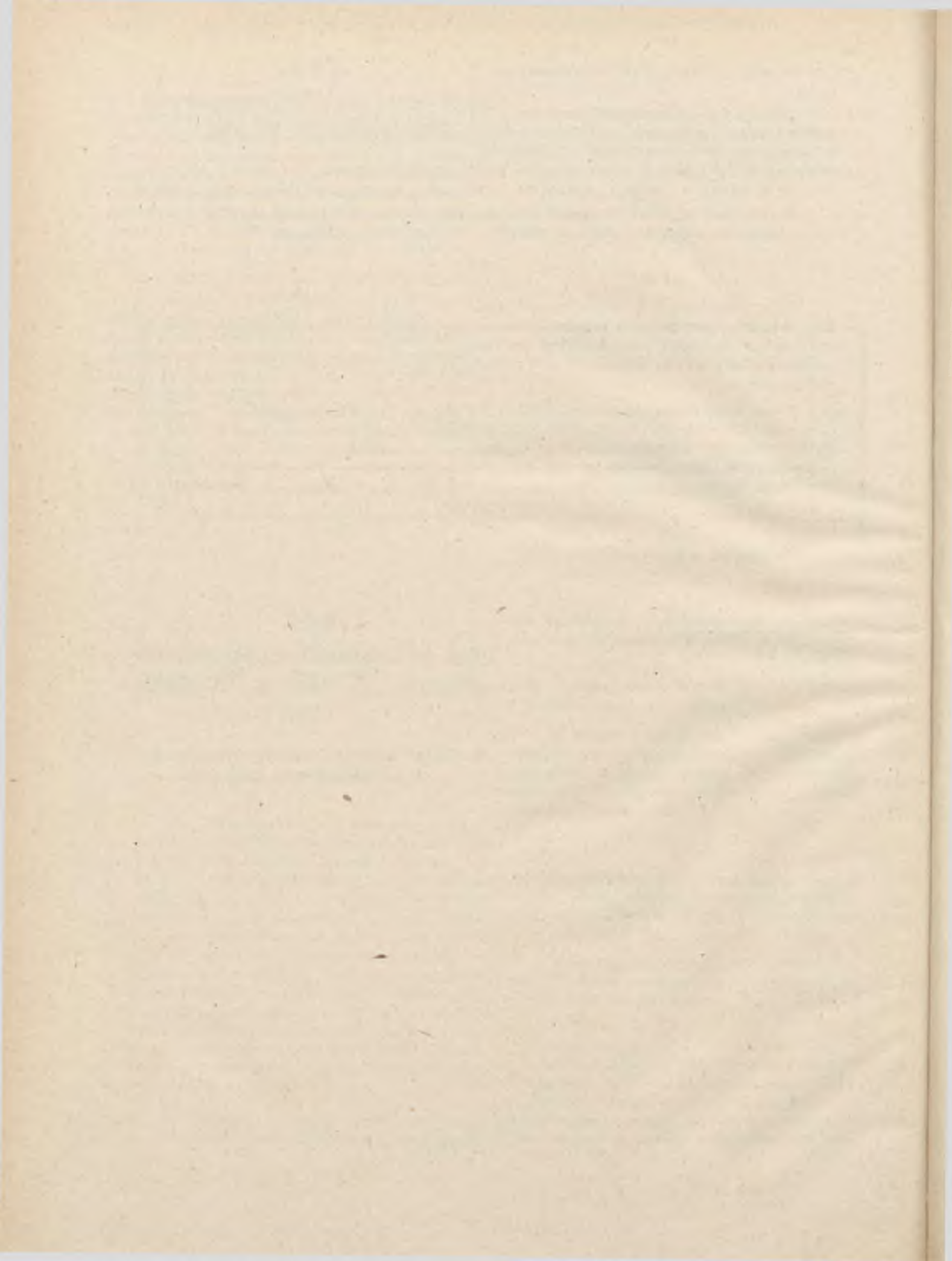
§ 4.

O ile celem budowy koncesyonowanych linii kolejowych mianooby użyć dróg publicznych, nie pozostających w zarządzie gminy wiedeńskiej albo gruntów c. k. skarbu dworskiego, winna koncesyonaryuszka postarać się o pozwolenie na to u osób, które są obowiązane do utrzymywania tych dróg, względnie u tych władz lub organów, które według obowiązujących ustaw powołane są do udzielania zezwolenia na użycie dróg lub gruntów.

§ 5.

Zresztą uważać należy wymienione na wstępie linie kolejek za istotne części składowe sieci kolejek elektrycznych, stanowiącej przedmiot obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 24. marca 1899., Dz. u. p. Nr. 58., skutkiem czego §§ 5. włącznie do 17. wspomnianego obwieszczenia mają być analogicznie stosowane także do linii na wstępie podanych.

Derschatta wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CVII. — Wydana i rozesłana dnia 5. października 1907.

Treść: **Nr 235.** Rozporządzenie, dotyczące zawodowego wytwarzania w kraju sztucznych słodczy i sprowadzania tychże z krajowego źródła wytwórczego, tudzież nabywania ich przy publicznych licytacyach.

235.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu, rolnictwa i sprawiedliwości z dnia 3. października 1907.,

dotyczące zawodowego wytwarzania w kraju sztucznych słodczy i sprowadzania tychże z krajowego źródła wytwórczego, tudzież nabywania ich przy publicznych licytacyach.

Artykuł I.

Na zasadzie § 7. ustawy z dnia 16. stycznia 1896., Dz. u. p. Nr. 89. z r. 1897., odnoszącej się do obrotu artykułami żywności i niektórymi przedmiotami użytkowymi wydaje się następujące postanowienia co do zawodowego wytwarzania w kraju sztucznych słodczy i sprowadzania tychże z krajowego źródła wytwórczego:

§ 1.

Słodczami sztucznymi w myśl rozporządzenia niniejszego są wszystkie preparaty otrzymane drogą syntezy, które ze względu na swój skład chemiczny nie należą do grupy wodzianów węgla a posiadają wyższy stopień słodczy, aniżeli czysty cukier z trzciny cukrowej (n. p. sacharyna, t. j. bezwodnik kwasu ortosulfaminbenzoesowego albo orto-

sulfid kwasu benzoesowego, sukrol i dulcin, t. j. karbamid paraphenetolu, glucin, t. j. sól sodowa siarkokwasów triazynów itd.).

Zawodowe wytwarzanie sztucznych słodczy bez zezwolenia Ministerstwa spraw wewnętrznych jest zakazane. Zakaz ten obejmuje także połączenia chemiczne sztucznych słodczy oraz mieszaniny takich słodczy albo ich połączeń z innymi substancjami. Udzielone zezwolenie może ulegć odwołaniu w razie niestosowania się do przepisów niniejszego rozporządzenia.

Fabryki krajowe mogą dostarczać wytworzonych sztucznych słodczy oraz chemicznych połączeń takich słodczy i mieszanin słodczy lub ich połączeń chemicznych z innymi substancjami, w kraju tylko osobom uprawnionym do sprowadzania sztucznych słodczy. Dostarczenie może nastąpić dopiero wówczas, jeżeli fabryce przedłożono pozwolenie poboru wystawione przez polityczną władzę krajową.

O pozwolenie poboru, które udzielane będzie w każdym wypadku z osobna, należy wystarać się u politycznej władzy krajowej. Będzie ono obejmowało następujące daty:

1. Nazwisko i miejsce zamieszkania wysyłającego, ilość, oznaczenie i wagę sporko przesyłek oraz wagę netto sztucznej słodczy, którą ma się dostawić, następnie wymienienie postaci, w jakiej słodczy tę dostawia się.

2. Nazwisko, miejsce zamieszkania i zatrudnienie odbiorcy.

Pozwolenia te należy zaopatrzyć uwagą co do wykonania zamówienia oraz liczbą, pod którą w rejestrze sprzedaży, utrzymywanym przez przedsiębiorstwo fabryczne (§ 2. l. 1.) odpisano dostawioną słodycz itd. i przechować je przy tym rejestrze.

Przy każdej odstawie sztucznych słodyczy na rzecz uprawnionych do poboru winno kierownictwo fabryki wystawić i dołączyć jukstowane poświadczenie odstawienia podające dzień dostawy, jakoś i ilość dostawionej słodyczy, daty pozwolenia poboru, miejsce i nazwę fabryki; poświadczenie to ma być podpisane przez właściciela fabryki lub urzędnika fabrycznego.

Przy sprowadzaniu sztucznych słodyczy przez aptekarzy, oraz kupców hurtownych materiałów aptecznych i towarów materiałowych należy bezwzględnie po nadejściu przesyłki wciągnąć ją jako pobór do rejestru przepisanego rozporządzeniem ministerjalnym z dnia 20. kwietnia 1898., Dz. u. p. Nr. 51., podając dokładnie dzień nadejścia, przesyłającego, rodzaj opakowania, wagę netto oraz postać, w jakiej słodycz dostawiono. Poświadczenie dostawy należy dołączyć do rejestru jako załącznik.

Takie sztuczne słodycze, których bezwarunkowo nie wolno wprowadzać do kraju, można odstawiać tylko na rzecz zagranicy.

§ 2.

Obrót każdej fabryki krajowej, w której wytwarza się sztuczne słodycze, stoi pod nadzorem władzy skarbowej.

Celem przeprowadzenia tego nadzoru zarządza się w szczególności:

1. Wytwory ostateczne (np. sacharyna, preparaty sacharynowe itd. § 1.) należy złożyć w pewnym oznaczonym składzie zamkniętym wspólnie także przez władzę skarbową; każde oddanie tych wytworów ostatecznych do składu i wydobyć ich ze składu nastąpi przy współudziale władzy skarbowej. Przedsiębiorstwo winno każde oddanie do składu względnie wydobyć ze składu wciągać do rejestru magazynowego względnie rejestru sprzedaży, który założyć należy według wzoru, jaki ustanowi właściwa krajowa władza skarbową.

2. Półfabrykaty (np. sulfamid ortotoluolu, parafenetydynę itd.) należy również umieszczać na składzie w pewnym lokalu, służącym wyłącznie tylko do tego celu a przedsiębiorstwo winno także co do każdego złożenia w składzie względnie użycia półfabrykatów prowadzić zapiski według wzoru, który równieżłoży właściwa krajowa władza skarbową.

3. Państwowe organy nadzorcze mają prawo wstępu do lokalności przedsiębiorstwa o każdym czasie, prawo kontrolowania fabrykacji i prawo wglądu do zapisków wymienionych pod 1 i 2 oraz do ksiąg przedsiębiorstwa.

4. Należy prowadzić osobne zapiski co do przesyłek sztucznych słodyczy wymienionych w § 1., które wywozi się po za granicę celną.

Przy przesyłkach tego rodzaju należy stosować postanowienia odnoszące się do wywozu towarów, których wyjście poza linię celną musi być udowodnione, a przekazanie przesyłki do urzędu, przez który się ją wywozi, ma być skutecznione przez organy skarbowe, którym poruczono nadzorowanie przedsiębiorstwa.

Każda pozycja wyżej wymienionych zapisków musi być pokryta odnośniami dokumentami nadawczemi.

5. Celem przeszkodzenia nieprawemu wynoszeniu sztucznych słodyczy (§ 1.) przez personal robotniczy, zajęty w przedsiębiorstwie winno kierownictwo fabryki w porozumieniu z państwowymi organami nadzorcami wydać odpowiednie zarządzenia.

§ 3.

Oprócz zarządzeń postanowionych w § 2., można celem nadzorowania przedsiębiorstw fabrycznych, wymienionych w § 1. zaprowadzić inne jeszcze kontrole, a w szczególności także stały nadzór przedsiębiorstwa ze strony władzy skarbowej.

§ 4.

C. k. władze skarbowe I. instancji, w których okręgu znajduje się jedna z fabryk podpadających pod § 1., ust. 2., winny w dniu 1. stycznia i 1. lipca każdego roku przedkładać c. k. Ministerstwu skarbu wykaz podający ilość słodyczy, którą fabryka ekspedyowała na rzecz odbiorców krajowych.

Wykaz ten winien zawierać co do poszczególnych przesyłek wymienienie wysyłającego, odbiorcy, wagi sporko i netto oraz postaci, w jakiej słodycz dostarczono, tudzież podanie dat pozwolenia poboru.

§ 5.

Działania sprzeciwiające się przepisom drugiego, trzeciego i ostatniego ustępu § 1. podlegają ukaraniu w myśl § 10. ustawy z dnia 16. stycznia 1896., Dz. u. p. Nr. 89. z r. 1897., odnoszącej się do obrotu artykułami żywności i niektórymi przedmiotami użytkowemi.

Artykuł II.

Przy licytacjach publicznych można sprzedać sztuczne słodycze jedynie aptekarzom, kupcom hurtownym materiałów aptecznych i towarów materiałowych, którzy przed przystąpieniem do licytacji mogą się wykazać pozwoleniem poboru wystawionym przez polityczną władzę krajową, albo też takim osobom, które zobowiążą się, wywieźć nabytą słodycz za granicę pod kontrolą celną.

W obwieszczeniu licytacji należy wyraźnie zwrócić uwagę na te okoliczności.

W pierwszym wypadku wyda się słodycz nabywcy po dostarczeniu przepisanego pozwolenia poboru, przyczym władza licytująca (sprzedażnia sądowa, urząd licytacyjny) wręczy wystawiony przez siebie co do nabycia słodyczy dokument pokrywający a równocześnie zawiadomi polityczną władzę krajową.

W drugim wypadku nie można wydać nabywcy nabytych słodyczy; przeciwnie władza licytująca (sprzedażnia sądowa, urząd licytacyjny) zarządzi

w najbliższym urzędzie celnym w zastępstwie i na koszt nabywcy przekazanie słodyczy do dotyczącego granicznego urzędu celnego, a to w drodze postępowania za pozwoleniem na piśmie, pod zamknięciem pakietowym i postara się o bezpośrednie przesłanie tejże do zagranicznego miejsca przeznaczenia, które nabywca ma wskazać.

Aptekarze i hurtowni kupecy materiałów aptecznych i towarów materiałowych winni w pierwszym wypadku wstawić nabytą ilość do przepisanego rejestru jako pobór a dokument pokrywający dołączyć do rejestru jako załącznik.

Artykuł III.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. stycznia 1908.

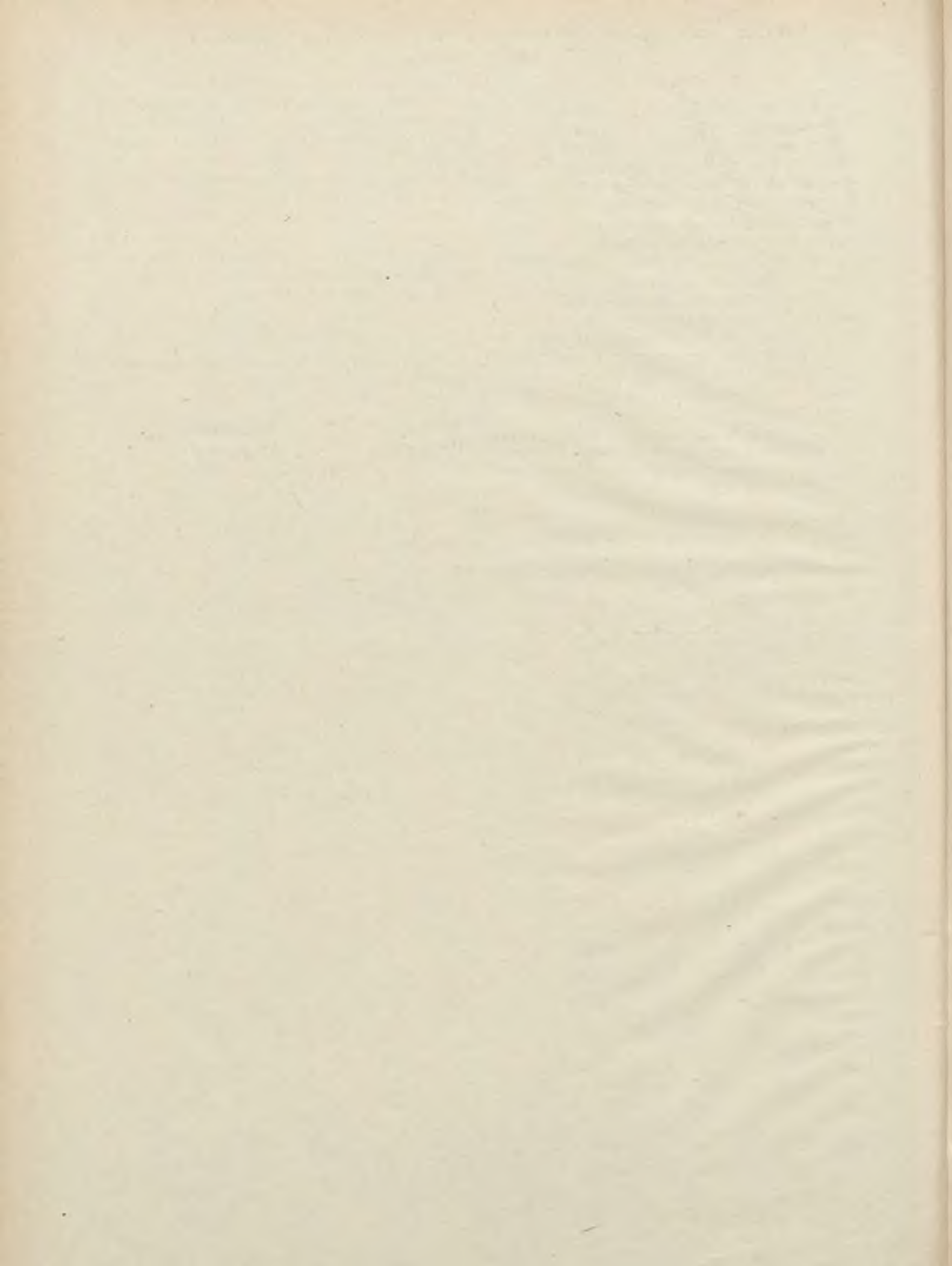
Klein wlr.

Bienerth wlr.

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Fort wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CVIII. — Wydana i rozesłana dnia 10. października 1907.

Treść: *Nr* 236. Ustawa, dotycząca zmiany *modus vivendi* obowiązującego co do stosunków handlowych i obrotowych z Państwem tureckim.

236.

Ustawa z dnia 23. września 1907,

dotycząca zmiany *modus vivendi* obowiązującego co do stosunków handlowych i obrotowych z Państwem tureckim.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się rząd, aby *modus vivendi* obowiązujący co do stosunków handlowych i obrotowych z Państwem tureckim stosownie do protokolarnego porozumienia się z Portą z dnia 25. kwietnia 1907. zmienił w tym kierunku, iż począwszy od dnia 25. czerwca 1907. na przeciąg siedmiu

lat podnosi się cła od dowozu do Turcyi z 8 na 11 od sta wartości towarów.

§ 2.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia, poruczam Memu całemu Ministerstwu.

We Wiedniu, dnia 23. września 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Auersperg wkr.

Marchet wkr.

Dzieduszycki wkr.

Prade wkr.

Klein wkr.

Bienert wkr.

Fort wkr.

Derschatta wkr.

Pacák wkr.

Latscher wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CIX. — Wydana i rozesłana dnia 13. października 1907.

Treść: *Nr* 237. Rozporządzenie, którym wydaje się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 17. marca 1907., dotyczącej oznaczania miejscowego pochodzenia chmielu.

237.

Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, handlu i spraw wewnętrznych z dnia 12. października 1907.,

którym wydaje się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 17. marca 1907., Dz. u. p. Nr. 102., dotyczącej oznaczania miejscowego pochodzenia chmielu.

Na zasadzie ustawy z dnia 17. marca 1907., Dz. u. p. Nr. 102., dotyczącej oznaczania miejscowego pochodzenia chmielu rozporządza się następująco:

Artykuł I.

(Do § 2.)

Jako okręgi produkcji chmielu oznacza się:

W Austrii powyżej Anizy: Mühlviertel;

W Styrii: Styryę wschodnią i Styryę południową-dolinę Sanny;

W Czechach: miasto Žatec; powiat Žatec; obwód Žatec; Uściek wraz z pododdziałem płaszczyzna uściecko-polepska; Duba.

Ograniczenie poszczególnych okręgów produkcji chmielu zawarte jest w dodatku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł II.

(Do § 3.)

Jeżeli dla oznaczenia miejscowego pochodzenia chmielu wytworzonego na Płaszczyźnie polepskiej

(artykuł I. i dodatek) wybierze się okrag produkcji, natenczas można do oznaczenia, odnoszącego się do uścieckiego okręgu produkcji dołączyć wzmiankę o pochodzeniu z płaszczyzny polepskiej.

Jeżeli przy chmielu mieszanym podaje się pochodzenie miejscowe, natenczas należy użyć wszystkich oznaczeń wchodzących w rachubę ze względu na poszczególne części składowe mieszaniny — z podaniem stosunku ilościowego lub bez tegoż — o ile nie wybierze się takiego oznaczenia, które w myśl § 3. ustawy stosuje się do wszystkich produktów zawartych w mieszaninie.

Artykuł III.

(do § 4.)

Oznaczenie miejscowego pochodzenia, umieszczone na opakowaniu (naczyniu, osłonie) chmielu ma być wyrażone literami czarnymi, nie ulegającymi zatarciu, które na zewnętrznej stronie osłony dokładnie można zauważyć. Litery te przy opakowaniu w balach, workach lub skrzyniach muszą być co najmniej 10 centymetrów wysokie.

Pod względem sposobu umieszczenia tych oznaczeń miejscowego pochodzenia, które wychodzą od publicznych hal sygnowania chmielu (§ 11. ustawy), rozstrzyga statut oraz postanowienia co do urzędzeń dotyczących prowadzenia interesu w tych zakładach. Inne oznaczenia miejscowego pochodzenia umieszczone na opakowaniach chmielu nie mogą być wykonane w ten sposób, aby były tak podobne do oznaczeń miejscowego pochodzenia chmielu, pochodzących od publicznej hali sygnowania chmielu, iżby jedno można wziąć za drugie.

Jeżeli w deklaracjach odnoszących się do obrotu chmielem (jakoto w fakturze, rachunku, w liście handlowym, równocześnie wysłanym) podaje

się miejscowe pochodzenie chmielu. natenczas należy także na opakowaniu chmielu, do którego odnosi się deklaracja, umieścić oznaczenie miejscowego pochodzenia odpowiadające przepisom § 3. ustawy.

Przepis ten stosuje się także do oznaczeń miejscowego pochodzenia chmielu podawanych przez publiczną halę sygnowania (§ 11. ustawy), o ile zatwierdzone statuty lub postanowienia co do urządzeń dotyczących prowadzenia interesów hali nie zawierają odmiennych postanowień.

Artykuł IV.

(Do § 6.)

Kupcom i właścicielom browarów wolno umieścić na opakowaniach chmielu oznaczenie siedziby swego przedsiębiorstwa także wówczas, jeżeli chmiel nie tam został wyhodowany. Podania te nie powinny jednak być tego rodzaju, aby ze względu na treść i sposób umieszczenia wywołać mogły wrażenie oznaczenia miejscowego pochodzenia chmielu. Skutkiem tego należy zamieścić odpowiedni dodatek, któryby wykluczał wszelką wątpliwość, o ile już z brzmienia firmy przedsiębiorstwa nie wynika jego charakter jako przedsiębiorstwa handlowego względnie browarowego, albo też o ile charakter ten nie da się z zupełną dokładnością rozpoznać już ze sposobu, w jaki nazwę lub firmę połączono z oznaczeniem siedziby przedsiębiorstwa, z istniejącego właściwego oznaczenia proveniencji albo ze sposobu użycia nazwy lub firmy.

Niedopuszczalne jest użycie starych opakowań zawierających oznaczenia, które pochodzą z czasu poprzedniego ich użycia a nie odpowiadają miejscowemu pochodzeniu chmielu mieszczącego się w opakowaniu. W razie ponownego użycia opakowania na chmiel o innej proveniencji miejscowej należy więc postarać się o to, aby usunięto istniejące oznaczenie albo też w inny stosowny sposób odjęto mu charakter miejscowego oznaczenia i to tak, by wszelki błąd był wykluczony.

Artykuł V.

(Do § 7.)

Postanowienia §§ 3. i 6. ustawy nie będą miały zastosowania do oznaczenia „*Bohemian hops*“ przez lat pięć, a do oznaczenia „chmiel czeski“ i „*houblon de Bohême*“ przez dwa lata, licząc od

chwili wejścia ustawy niniejszej w moc obowiązującą, o ile chmiel w ten sposób oznaczony przeznaczony jest do wywozu poza granicę celną.

Artykuł VI.

(Do § 8.)

Przepisy artykułów II., ustęp 2., III. i IV. należy analogicznie stosować do chmielu nie wyhodowanego w kraju, który jednak tutaj utrzymuje się na sprzedaż lub wprowadza w obrót.

Artykuł VII.

(Do § 12.)

Poświadczenia wydawane w myśl ustawy przez publiczne hale sygnowania chmielu (§ 11. ustawy) muszą w każdym wypadku odpowiadać następującym wymogom:

Oznaczenia umieszczone na opakowaniu chmielu muszą zawierać oprócz odpowiadającego ustawie oznaczenia miejscowego pochodzenia także nazwę zakładu, bieżący numer rejestru i rok oznaczenia; również należy wyróżnić oznaczenie jako pochodzące od tegoż zakładu.

Poświadczenie odnoszące się do oznaczenia na opakowaniu winno podawać nazwę zakładu z odwołaniem się na uznanie tegoż ze strony państwa za publiczną halę sygnowania chmielu oraz oznaczenie miejscowego pochodzenia chmielu, przyczem przez wskazanie pewnych znamion opisanego opakowania chmielu należy dać gwarancję co do wzajemnej przynależności chmielu i poświadczenia. W poświadczeniach powinno się podać czas ich wystawienia i bieżący numer rejestru; muszą one być podpisane stosownie do postanowień statutu.

Forma oznaczeń i poświadczeń pochodzących od publicznych hal sygnowania chmielu stosuje się zresztą do treści statutów i urządzeń co do prowadzenia interesu, jakie istnieją dla odnośnego zakładu.

Artykuł VIII.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą z dnia 17. marca 1907. Dz. u. p. Nr. 102., dotyczącą oznaczania miejscowego pochodzenia chmielu.

Bienert wlr.

Auersperg wlr.

Fort wlr.

Dodatek.

Ograniczenie okręgów produkowania chmielu.

I. Austria powyżej Anizy.

Okrąg produkowania chmielu: Mühlviertel.

Tenże obejmuje powiaty sądowe: Lembach, Neufelden i Rohrbach.

II. Styrya.

1. Okrąg produkowania chmielu: Styrya wschodnia.

Tenże obejmuje powiaty sądowe: Fehring, Feldbach, Fürstenfeld, Gleisdorf, Hartberg i Weiz.

2. Okrąg produkowania chmielu: Styrya południowa-Dolina Sanny.

Tenże obejmuje powiaty sądowe: Gills, Franz i Oberburg.

III. Czechy.

1. Okrąg produkowania chmielu: Miasto Žatec.
Tenże obejmuje gminę katastralną Žatec.

2. Okrąg produkowania chmielu: Powiat Žatec.
Tenże obejmuje następujące gminy katastralne:

- a) Powiat sądowy Jesenice: Deków, Zderaz, Niemieckie Horsowice, Wrbiice, Hoków, Horzessedle, Koleszowice, Buków, Czernezyce, Bilence, Wlków;
- b) Powiat sądowy Kadaň: Drhonice, Chotenice, Czachowice, Beszyce;
- c) Powiat sądowy Chomutów: Hruszowany, Łazany, Nechranice, Stranna, Denetyce, Czerniki, Wiczyce;
- d) Powiat sądowy Louny: Ulowice, Domuszyce, Horzany, Hrzywice, Konotopy, Kozojedy, Markwarec, Netluki, Pochwałów, Roczów górny, Roczów dolny, Solopiski, Tuchowice, Trzebuc, Winarzyce.

e) Powiat sądowy Žlutycy: Zahorze górne, Zahorze dolne, Libin, Lubenec, Rzepany;

f) Powiat sądowy Nowe Straszecze: Kručowa;

g) Powiat sądowy Podborzany: Dolanki, Blszany, Koleszów, Kasztyce, Knieżyce, Kryry, Letów, Liborzyce, Libeszowice, Hlubany, Mukodele, Neprohylice, Sobiechleby, Oploty, Oczechów wielki, Oczechów mały, Podborzany, Buszkowice, Wrutek, Pszów, Żelezna, Syrowice, Stachów, Strojetyce, Czernoc mała, Wesce, Widhostyce, Biesno, Sirzem;

h) Powiat sądowy Postoloprty: Jmčin, Lipno, Lipenec, Liszany, Nehasice, Blazim, Trzyskolupy, Strkowice, Tatínna, Widwole, Bitowiewieś;

i) Powiat sądowy Rakownik: Kniežewieš, Hrzedly, Chrzastany, Milostin, Mutejowice, Nesuchyn, Swojetin, Welhota, Weclów;

j) Powiat sądowy Žatec: Wszystkie gminy katastralne z wyjątkiem gminy katastralnej Žatec.

3. Okrąg produkowania chmielu: Obwód Žatec.
Tenże obejmuje następujące gminy katastralne:

a) Powiat sądowy Bilin: Hradek, Mila;

b) Powiat sądowy Most: Statinice, Hawran, Bežów, Koporec, Lisnice, Morawewieš, Nemilków, Polehrady, Brzezno wysokie, Bylany, Sabenice, Židowice, Kamienna Woda, Strance, Wolewczycy, Wtelno;

c) Powiat sądowy Dupów: Dobrozenec;

d) Powiat sądowy Jirków: Brzezno małe;

e) Powiat sądowy Jesenice: Malmerzyce, Chmelistna wielka, Zdeslaw, Drahous, Krtý, Kosobody, Jesenice, Kleteczne, Hoteszów, Pastuchowice, Petrohrad, Blatno, Podborzany, Pszo-

- c) Powiat sądowy Rudnice: Brzanki, Czernowieś, Choduny, Kyszkowice, Lunki, Wedomice, Wella;
- d) Powiat sądowy Sztieti: Kostka, Kochowice, Mastyrzowice, Maleszów, Swarzenice, Wrutyce.

5. Okrąg produkowania chmielu: Duba.

Tenże obejmuje następujące gminy katastralne:

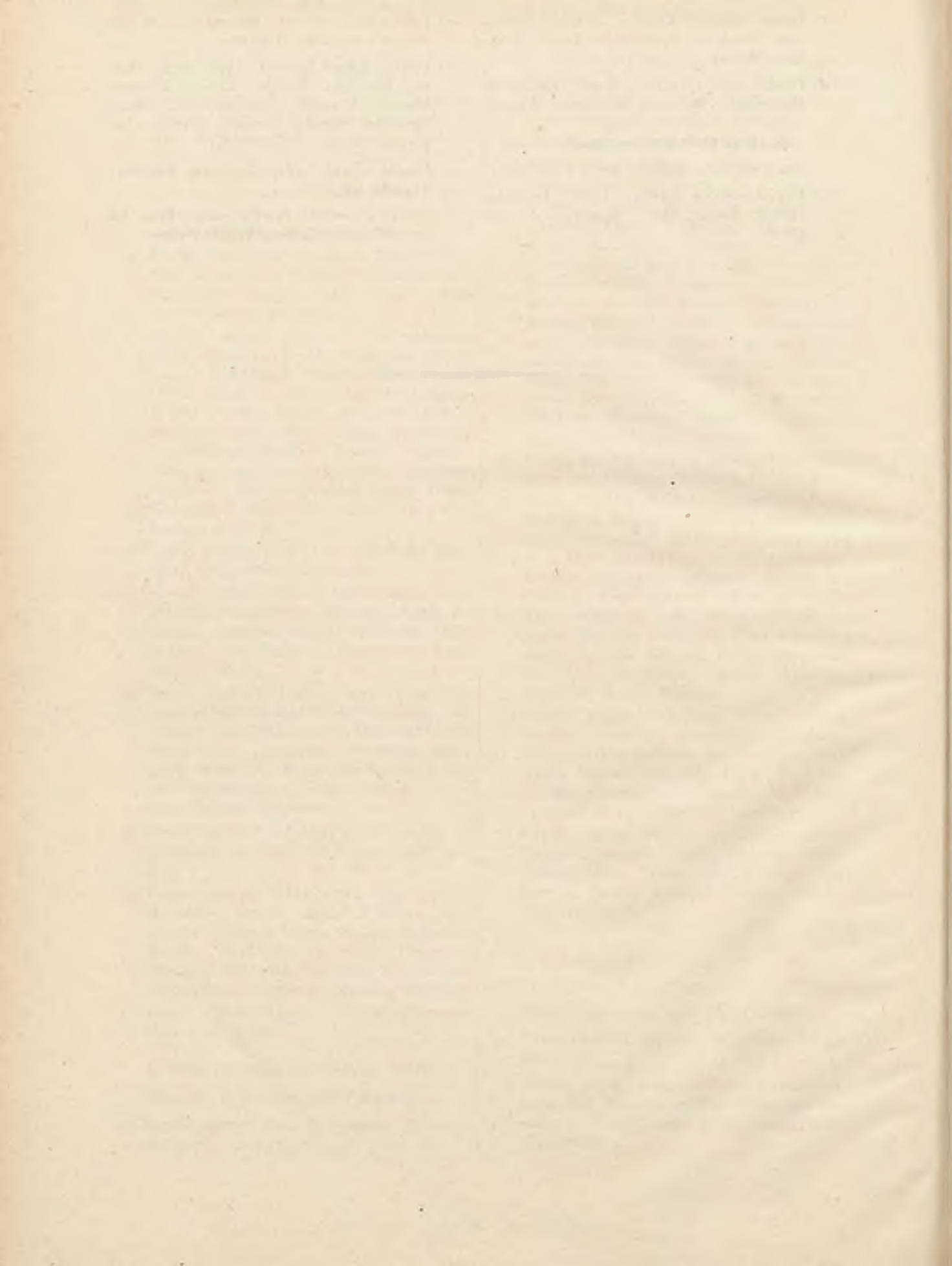
- a) Powiat sądowy Czeska Lipa: Jestrzebie, Holany, Karasy, Lubie, Nengarten, Szwaby, Ujezd;

- b) Powiat sądowy Duba: Wszystkie gminy katastralne z wyjątkiem Tuhańca;

- c) Powiat sądowy Melnik: Ujezd wielki, Bosynie, Brzezinka, Chodecz, Kanina, Kokorzyn, Mszeno, Nebużele, Szemanowice, Sedlec, Skramusz, Stranka, Strażnice, Strzemy, Truskawna, Wysoka, Zimorz dolny;

- d) Powiat sądowy Stieti: Chudolazy, Medonosy, Tupadle, Bylochów;

- e) Powiat sądowy Biela: Dubrawice, Kluki, Łobecz, Nosalów, Tmowa, Wiska, Wrątno.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CX. — Wydana i rozesłana dnia 18. października 1907.

Treść: (M^o 238—240.) 238. Obwieszczenie, którym ogłasza się zaliczenie gminy Innichen do ósmej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 239. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Dielhau na ekspozyturę celną. — 240. Obwieszczenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień statutu Akademii górniczych w Leoben i w Przybramie.

238.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 18. września 1907.,

którym ogłasza się zaliczenie gminy Innichen do ósmej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Odniesienie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900., Dz. u. p. Nr. 214., zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnym Ministerstwem wojny gminę Innichen w Tyrolu do ósmej klasy taryfy czynszowej wojskowych kwaterunków, która obowiązuje do końca roku 1910.

Korytowski wlr.

Latscher wlr.

239.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. października 1907.,

dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Dielhau na ekspozyturę celną.

Urząd celny poboczny II. klasy w Dielhau przekształca się na ekspozyturę Urzędu celnego głównego w Opawie i pozostawia się mu upoważnienia dotychczasowe.

Korytowski wlr.

240.

Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 10. października 1907.,

dotyczące zmiany niektórych postanowień statutu Akademii górniczych w Leoben i w Przybramie.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył Najmilszciej zezwolić Najwyższym postanowieniem z dnia 10. września b. r., aby postanowienia ustawy z dnia 24. lutego r. b., Dz. u. p. Nr. 55., dotyczącej urzędzenia plac profesorów w uniwersytetach tudzież szkołach głównych i zakładach naukowych,

z niemi na równi będących zastosowano analogicznie do profesorów Akademii górniczych w Leoben i w Przybramie oraz aby na nowo uregulowano pobory sił pomocniczych tychże profesorów, względnie raczył Najmilościwiej zatwierdzić spowodowane przez to następujące zmiany §§ 28., 29., 31. i 33. statutu tych ostatnich akademii, z mocą obowiązującą począwszy od dnia 1. kwietnia b. r. i z tym dalszym postanowieniem, iż unormowane pobory służbowe względnie wynagrodzenia przyznać należy profesorom, adjunktom i asystentom stosownie do czasu służby, przebytego w tym samym charakterze, czy to przed powyższym terminem czy też po nim.

Auersperg wlr.

Statut

Akademii górniczych w Leoben i w Przybramie.

§ 28.

Profesorowie zwyczajni stoją na równi z zwyczajnymi profesorami szkół głównych technicznych pod względem stopnia służbowego, poborów i stosunku służbowego.

Należą oni do VI. klasy stopnia służbowego urzędników państwowych i pobierają płacę roczną w kwocie 6.400 K, która po każdych pięciu latach służby, przebytych w tym charakterze przy akademii górniczej lub innym, podobnie urządzonym a przez państwo utrzymywanym zakładzie, aż do 25. roku włącznie, podwyższa się, a to po 5. i 10. roku zawsze o 800 K; po 15. i 20. roku zawsze o 1.000 K a po 25. roku o 1.200 K (dodatki pięcioletnie).

Takie samo prawo do dodatku pięcioletniego uzasadnia także czas służby, przebyty w charakterze profesora zwyczajnego przy zakładzie tego rodzaju, utrzymywanym nie przez państwo, o ile w zakładzie tym na podstawie oświadczenia złożonego rządowi przez tych, którzy zakład taki utrzymują, stosuje się zasadę zupełnej wzajemności w stosunku do zwyczajnych profesorów zakładów państwowych.

Czas służby nie odpowiadający tym warunkom uwzględnia się tylko wówczas, jeżeli w drodze wyraźnego oświadczenia uznano go za policzalny pod względem posunięcia na wyższy stopień.

§ 29.

Profesorowie nadzwyczajni należą do VII. klasy stopnia służbowego urzędników państwowych i albo

nie pobierają wcale płacy albo też mianowani są z płacą roczną w kwocie 3.600 K.

Płacę tę podwyższa się po każdych pięciu latach aż do 20. roku tej służby włącznie, zresztą według zasad obowiązujących co do dodatków pięcioletnich profesorów zwyczajnych (§ 28.), a mianowicie po 5. i 10. roku zawsze o 800 K, następnie po 15. i 20. roku zawsze o 600 K (dodatki pięcioletnie).

§ 31.

Adjunkci należą do IX. klasy stopnia służbowego urzędników państwowych i pobierają płacę roczną w kwocie 2.400 K, którą podwyższa się po każdych trzech latach służby przebytych w tym przymocie przy akademii górniczej lub innym zakładzie, podobnie urządzonego a utrzymywanym przez państwo, aż do dziewiątego roku włącznie, zawsze o 300 K (dodatki trzechletnie).

§ 33.

Wysokość wynagrodzenia konstruktorów oznaczona będzie w każdym wypadku z osobna.

Asystenci otrzymują wynagrodzenie roczne w kwocie 1.400 K, które wówczas, jeżeli posiadają obywatelstwo austriackie i odpowiadają wszystkim warunkom wymaganym pod względem kwalifikacji, podwyższa się w razie nieprzerwanego czasu służby, liczonego od chwili dopelnienia tych warunków i jeżeli dalej ich się zatrudnia (§ 27.), po każdych dwóch latach zawsze o 300 K aż do kwoty 2.600 K rocznie.

Za podróże służbowe wolno konstruktorom liczyć strawne i koszty jazdy według IX. klasy, a asystentom według X. klasy stopnia służbowego.

Postanowienia ustawy z dnia 31. grudnia 1896., Dz. u. p. Nr. 8. z r. 1897., według których czas służby asystentów przy uniwersytetach, szkołach głównych technicznych i Akademii rolniczej w Wiedniu oraz asystentów ustanowionych przy innych państwowych zakładach naukowych tudzież konstruktorów przy szkołach głównych technicznych, przebyty bez przerwy przed wejściem ustawy tej w moc obowiązującą lub po tej chwili, w razie ich bezpośredniego przejścia do innej służby państwowej, uzasadniające prawo do emerytury, ma być według zasad ogólnych policzony pod względem przyznania emerytury, stosować należy analogicznie także do konstruktorów i asystentów akademii górniczych.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXI. — Wydana i rozesłana dnia 24. października 1907.

Treść: № (241 i 242.) 241. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Neumarkt-Kallham do Weizenkirchen wraz z odnogą z Aching do Peuerbach. — 242. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia sądu przemysłowego w Prościejowie.

241.

Dokument koncesyjny z dnia 13. października 1907.

na kolej lokalną z Neumarkt-Kallham do Weizenkirchen wraz z odnogą z Aching do Peuerbach.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami właścicielowi dóbr hrabiemu Botho Coreth w Weizenkirchen oraz właścicielowi gruntu Franciszkowi Eybl w Neumarkt, na ich prośbę koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu normalnotorowej kolei lokalnej od stacji Neumarkt-Kallham na linii kolei państwowej Wels—Passau do Weizenkirchen wraz z odnogą z Aching do Peuerbach, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895., i z dnia 24. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 216., pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzystają koncesyonaryusze z dobrodziejstw, przewidzianych w arty-

kule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

§ 2.

Koncesyonaryusze obowiązani są ukończyć budowę koncesyonowanych linii kolejowych najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, oddać gotową kolej na użytek publiczny i utrzymywać ją w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, tudzież wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi — złożyć mają koncesyonaryusze na żądanie rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanej kolei nadaje się koncesyonaryuszom prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyznane będzie koncesyonaryuszom także co do ewentualnej budowy tych kolei podjazdowych, których budowę rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za pożyteczną.

§ 4.

Co do budowy koncesyonowanej kolei i co do ruchu na niej stosować się winni koncesyonaryusze do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851., Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1852., wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów dotyczących ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne. W tej mierze stosowane będą osobne przepisy ruchu, które wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Koncesyonaryuszom nadaje się prawo utworzenia — za osobnym zezwoleniem rządu i pod warunkami, które on ustanowi — spółki akcyjnej, która wejść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszy.

Koncesyonaryuszom nadaje się prawo wypuszczenia obligacji pierwszeństwa aż do wysokości oznaczonej przez rząd.

Cyfra rzeczywistego, jakoteż imiennego kapitału zakładowego podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, łącznie z kosztami zaopatrzenia się w park kolejowy tudzież kosztów na uposażenie rezerwy kapitału, którą rząd ma oznaczyć — rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych — z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków dalszych jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, natenczas można odnośnie kosztu doliczyć do kapitału zakładowego, jeżeli rząd

zezwoił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu a kosztu te należycie będą wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, przez rząd zatwierdzonego.

Statuty spółki oraz formularze częściowych zapisów długu, które ewentualnie wypuści się, tudzież akcyi zakładowych wymagają zatwierdzenia rządowego.

§ 6.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po zniżonych cenach taryfowych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze, jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych na austriackich kolejach państwowych, każdorazem obowiązują.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerii a to nie tylko w podróżach na koszt skarbu, lecz także w służbowych podróżach na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesyonaryusze obowiązani są przystąpić do umowy zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy uskutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871. o przewożeniu chorych i rannych, których na rachunek skarbu wojskowego przewozi się w pozycji leżącej.

Przepis, który obowiązuje każdorazem pod względem transportów wojskowych kolejami żelaznymi, tudzież każdorazem obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla koncesyonaryuszy mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesyonowanej kolei. Przepisy rzeczono rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesyonaryuszy obowiązującymi z chwilą, w której im się je urządzenie poda do wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesyonaryuszach tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe

ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz ze względu na ułatwienia udzielone skutkiem tego pod względem budowy, urządzenia i rodzaju ruchu.

Koncesjonariusze obowiązani są przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej, w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 7.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie zniżoną taryfę, przepisaną dla transportów wojskowych.

§ 8.

Okres koncesyi i ochrony przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9., lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne wynosić ma lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu koncesya traci moc swoją.

Rząd może koncesyę uznać za zgasłą jeszcze przed upływem rzeczzonego czasu, gdyby nie dopełniono określonych w §. 2. zobowiązań co do skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu i o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b), ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§ 9.

Ruch na liniach kolejowych, stanowiących przedmiot niniejszego dokumentu koncesyjnego, utrzymywać będzie państwo na rachunek koncesjonariuszy a koncesjonariusze zwracać mają rządowi kolei państwowych kosztą z powodu utrzymywania tego ruchu rzeczywiście poniesione. Warunki utrzymywania ruchu określi się w kontrakcie ruchu, który rząd zawrze z koncesjonariuszami.

§ 10.

Koncesjonariusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami, w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895, podanemi, dozwolić rządowi na jego żądanie, każdego czasu współużywania swej kolei do transportów między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości mającymi powstać — na których rząd ruch utrzymuje — w taki sposób, by rząd mógł z prawem

samoistnego ustanawiania taryf przeprawiać lub kazać przeprawiać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 11.

Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesjonowanej kolei po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu, w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Celem oznaczenia ceny wykupna policzyć się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą wykupna, straci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczym obliczyć się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w § 1. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie przez resztujący okres uwolnienia od podatku stanowi obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu uściślić się mającą bez opłaty podatku rentę wykupna. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się rentę wykupna w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policza się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąca go od dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy — dodatek w wysokości jednej dziesiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 1. czasowego uwolnienia od podatków, uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciążące na wykupionym przedsiębiorstwie kolejowym, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do

przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Czysty dochód roczny, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić należy koncesjonariuszom jako wynagrodzenie za wykupioną kolej aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupioną przed upływem siódmego roku ruchu lub gdyby średni dochód czysty, w myśl powyższych postanowień obliczony, bez uwzględnienia dodatku, w ustępach 2. i 3. przewidzianego, nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby się równała racie ryczałtowej, potrzebnej na oprocentowanie i umorzenie według planu pożyczek, zaciągniętych za upoważnieniem rządu na pokrycie policzalnych kosztów zakładowych a zabezpieczonych prawem zastawu wraz z ratą ryczałtową, potrzebną na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego przez rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za kolej wykupioną, będzie polegało na tym, że państwo wymienione wyżej kwoty ryczałtowe płacić będzie w ratach półrocznych z dołu, płatnych dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać koncesjonariuszom podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwu zastrzega się prawo objęcia każdej chwili — do zapłacenia z własnych funduszy — w miejsce koncesjonariuszy — pożyczek, zaciągniętych w celu uzyskania kapitału na koncesjonowaną kolej, w kwocie, według zatwierdzonego planu amortyzacyjnego w chwili wykupna jeszcze nie umorzonej; w przypadku tym niższy się należąca renta wykupna o kwotę potrzebną na pokrycie procentów i na umorzenie określonego wyżej kapitału pożyczkowego, jakoteż ewentualnie o odpowiadającą powyższemu zapotrzebowaniu sumę dodatku, który w myśl przepisów ustępów 2. i 3. doliczyć się ma do przeciętnego dochodu.

7. Państwo zastrzega sobie prawo, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, w myśl postanowień powyższych punktów koncesjonariuszom należnych, zapłacić kapitał, równający się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta na rok — licząc odsetki od odsetek — wartości kapitałowej tych rent, po straceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, gdyby w myśl postanowień ustępów 2. i 3. zawierał się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacji długu państwa. Obligacje długu państwa liczone będą w takim razie po kursie takim, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacji długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

8. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia pod l. 1. do 7. przepisanego, bez dalszej odpłaty, wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą ewentualnych pożyczek, za zezwoleniem rządowym zaciągniętych, własność i używanie koncesyonowanej obecnie kolei ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów i zapasy kasowe, ewentualnie także własnością koncesjonariuszy będące koleje podjazdowe i jego przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich z zezwoleniem rządowym nie użyto już stosownie do ich przeznaczenia.

9. Postanowienie rządu, tyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracji najpóźniej do 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracja ta obejmować będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupno następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;
- c) kwotę ceny wykupna (l. 1. do 7.), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, a którą ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania tymczasowo obliczyć się, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

10. Państwo zastrzega sobie prawo ustanowienia — jednocześnie z doręczeniem deklaracji tyczącej się wykupna — osobnego komisarza do czuwania nad tym, żeby począwszy od tej chwili, nie zmieniono stanu majątku, na szkodę państwa.

Od chwili deklaracji tyczącej się wykupienia wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieru-

chomych przedmiotów majątkowych. w niej wymienionych pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwale obciążenie.

11. Koncesjonariusze obowiązani są mieć o to staranie, aby rząd mógł w dniu, na wykupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie w deklaracji wykupna wymienione przedmioty majątkowe.

Gdyby koncesjonariusze nie uczynili zadość temu zobowiązaniu, będzie rząd miało prawo nawet bez ich zezwolenia i bez sądowej interwencji objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Począwszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; przeto od tej chwili przypadają wszelkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś wszelkie wydatki ruchu.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

12. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania, na podstawie deklaracji wykupna (l. 9.), prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, wskutek wykupienia na państwo przechodzących.

Koncesjonariusze obowiązani są oddać rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od nich w tym celu jeszcze wymagano.

§ 12.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesjonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, gdyby je koncesjonariusze posiadali, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe. utworzone z kapitału zakładowego w zakresie oznaczonym w § 11., ustępie 8.

Tak wtedy, gdy koncesya niniejsza zgaśnie, jak i w razie wykupienia kolei (§ 11.), zatrzymują koncesjonariusze na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia rząd upoważnił koncesjonariuszy z tym wyrażnym dodatkiem, że nie mają one stanowić przynależności kolei.

§ 13.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie wykonane, tudzież ma prawo zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono, względnie je usunięto.

Rząd ma także prawo wglądać w zarząd kolei za pośrednictwem wydelegowanego przez siebie funkcjonariusza, a w szczególności nadzorować w sposób, jaki tylko za stosowny uzna, za pośrednictwem organów nadzorczych, które wydeleguje na koszt koncesjonariuszy, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami.

W razie utworzenia spółki akcyjnej, komisarz przez rząd ustanowiony ma także prawo bywać na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacji sprawującej zarząd spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne i zawieszać wszelkie takie uchwały i zarządzenia, które sprzeciwiałyby się ustawom, koncesyi lub statutowi spółki, względnie były dla publicznego dobra szkodliwe; w przypadku jednak takim winien komisarz przedstawić sprawę natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapaść ma bezzwłocznie, z mocą spółkę wiążącą.

§ 14.

Rząd zastrzega sobie ponadto prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniebdania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami odpowiedzialnymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego.

Derschatta wlr.

242.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 15. października 1907.,****dotyczące utworzenia sądu przemysłowego w Prościejowie.**

Na zasadzie §§ 2. i 3. ustawy z dnia 27. listopada 1896., Dz. u. p. Nr. 218., wprowadzającej w życie sądy przemysłowe i sądownictwo w sporach wynikających ze stosunku pracy, nauki i płacy w przemyśle, rozporządza się:

§ 1.

Dnia 1. lutego 1908. rozpocząć ma czynności w Prościejowie sąd przemysłowy, utworzony na zasadzie ustawy z dnia 27. listopada 1896., Dz. u. p. Nr. 218.

Ten sąd przemysłowy nosi nazwę: „C. k. Sąd przemysłowy w Prościejowie“. Pieczęć urzędowa tego sądu przemysłowego zawiera orła cesarskiego.

Jako trybunał pierwszej instancji, wyznaczony w ustawie z dnia 27. listopada 1896., Dz. u. p. Nr. 218., oraz jako sąd odwoławczy działać ma w sprawach tego sądu przemysłowego c. k. Sąd obwodowy w Ołomuńcu.

§ 2.

Miejscowa właściwość Sądu przemysłowego w Prościejowie rozciąga się na okrąg Sądu powiatowego w Prościejowie.

§ 3.

Rzeczowa właściwość Sądu przemysłowego w Prościejowie rozciąga się na wszystkie przedsiębiorstwa, wymienione w § 1., ustępie 2. ustawy o sądach przemysłowych a znajdujące się w okręgu sądu przemysłowego, z wyjątkiem kolei żelaznych.

Termin, od którego sąd przemysłowy nabędzie rzeczowej właściwości względem kolei żelaznych, wyznaczony będzie osobnym rozporządzeniem.

§ 4.

Liczbę asesorów Sądu przemysłowego w Prościejowie ustanawia się na 56. liczbę zastępców na 32.

§ 5.

Asesorów sądu przemysłowego i ich zastępców wybierać należy z oznaczonych szczegółowo grup przedsiębiorstw przemysłowych, w stosunku, który podany jest w podziale niżej zamieszczonym.

Wydanie zarządzeń potrzebnych na przypadek, gdyby wybory odbywały się w kilku sekcjach terytorjalnie oddzielonych, pozostawia się c. k. Namieśtnictwu w Bernie.

Grupy przedsiębiorstw przemysłowych do odbicia wyborów i ogólną ilość asesorów sądu przemysłowego i ich zastępców, którą każda grupa wybrać ma po połowie z ciała wyborczego przedsiębiorców i z ciała wyborczego robotników, ustanawia się jak następuje:

Grupa I.

Wszystkie przedsiębiorstwa z zakresu przemysłu tkackiego, wyrobu odzieży i strojów.

Klasa IX. i XI. przedsiębiorstw i zatrudnień wymienionych w załączniku J przepisu wykonawczego do rozdziału I. ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., obwieszczonego reskryptem c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 28. stycznia 1897., Dz. u. p. Nr. 35.:

20 asesorów.
12 zastępców.

Grupa II.

Przedsiębiorstwa handlowe.

Klasa XX., XXI., XXII. i XXIII. spisu wyżej wymienionego:

12 asesorów.
8 zastępców.

Grupa III.

Wszystkie inne rodzaje przemysłu z wyjątkiem przemysłu tkackiego, wyrobu odzieży i strojów, tudzież przemysłów handlowych:

24 asesorów.
12 zastępców.

W razie wątpliwości pod względem zaliczenia pewnego przedsiębiorstwa przemysłowego do jednej z grup wyżej wymienionych należy kierować się rejestrem abecadlowym, dołączonym do klasyfikacji przedsiębiorstw i zatrudnień (załącznik J przepisu wykonawczego do rozdziału I. ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., obwieszczonego reskryptem c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 28. stycznia 1897., Dz. u. p. Nr. 35.).

§ 6.

Zwrot wydatków w gotówce (§ 13. ustawy o sądach przemysłowych) przyznawać należy asesorom sądu przemysłowego i ich zastępcom, tudzież asesorom sądu odwoławczego stosując analogicznie postanowienia §§ 3. do 10., 15., 20., 21., 23. i 24. rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 17. września 1897., Dz. u. p. Nr. 221., o należytościach świadków i znawców w sporach cywilnych.

Wynagrodzenie za ubytek zarobku, należne asesorom i zastępcom ze stanu robotników, tudzież według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. sierpnia 1903, Dz. u. p. Nr. 165., asesorom

i zastępcom z grona przedsiębiorców, ustanawia się w kwocie 2 koron za pół dnia a w kwocie 4 koron za cały dzień. bez podziału dnia na drobniejsze części.

Za podstawę do wymierzania tego wynagrodzenia brać należy czas, przez który asesor opuścił rzeczywiście swój zarobek; w szczególności liczyć należy przytym także czas drogi do sądu i z powrotem.

Klein wlr.

Korytowski wlr.

Bienerth wlr.

Fořt wlr.

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXII. — Wydana i rozesłana dnia 30. października 1907.

Treść: **M** 243. Rozporządzenie wykonawcze, dotyczące sprostowania ksiąg gruntowych w Galicyi i na Bukowinie.

243.

Rozporządzenie wykonawcze Ministerstw sprawiedliwości i skarbu z dnia 11. października 1907. do ustawy z dnia 11. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 246.,

dotyczącej sprostowania ksiąg gruntowych w Galicyi i na Bukowinie.

I. Postanowienia ogólne (§§ 1. do 16.).

Skrócone oznaczanie ustaw i rozporządzeń.

§ 1.

Ustawy i rozporządzenia pozostające w związku z sprostowaniem ksiąg gruntowych w Galicyi i na Bukowinie oznaczać się będzie w rozporządzeniu niniejszym w następującej formie skróconej:

1. Powszechną ustawę o księgach gruntowych z dnia 25. lipca 1871., Dz. u. p. Nr. 95., jako: „u. h.“;

2. Ustawę z dnia 25. lipca 1871., Dz. u. p. Nr. 96., dotyczącą postępowania celem ustalenia ksiąg gruntowych w razie ich zakładania, uzupeł-

niania, odnawiania lub zmiany jako: „u. o ust. ks. gr.“ (ustawa o ustalaniu ksiąg gruntowych);

3. Galicyjską ustawę krajową z dnia 20. marca 1874., Dz. u. kr. Nr. 29., o zakładaniu ksiąg gruntowych w Galicyi i o ich wewnętrznym urządzeniu jako: „gal. u. o zakł. ks. gr.“ (galicyjska ustawa o zakładaniu ksiąg gruntowych);

4. Rozporządzenie wykonawcze z dnia 18. maja 1874., Dz. u. kr. Nr. 43., do tej ustawy o zakładaniu ksiąg gruntowych jako: „gal. rozp. o zakł. ks. gr.“ (galicyjskie rozporządzenie o zakładaniu ksiąg gruntowych);

5. Bukowińską ustawę krajową z dnia 8. marca 1873., Dz. u. kr. Nr. 23., dotyczącą zakładania ksiąg gruntowych na Bukowinie i ich wewnętrznego urządzenia jako: „buk. u. o zakł. ks. gr.“ (bukowińska ustawa o zakładaniu ksiąg gruntowych);

6. Rozporządzenie wykonawcze z dnia 8. maja 1873., Dz. u. kr. Nr. 26., do tej ustawy o zakładaniu ksiąg jako: „buk. rozp. o zakł. ks. gr.“ (bukowińskie rozporządzenie o zakładaniu ksiąg gruntowych);

7. Ustawę z dnia 11. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 246., dotyczącą sprostowania ksiąg gruntowych w Galicyi i na Bukowinie jako: „u. o spr. ks. gr.“ (ustawa o sprostowaniu ksiąg gruntowych).

Przez wyraz „rozporządzenie wykonawcze“ (rozp. w.) rozumieć należy rozporządzenie niniejsze.

Instrukcję sądową dla sądów pierwszej i drugiej instancji (rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 5. maja 1897., Dz. u. p. Nr. 112.) oznaczać się będzie skróceniem „inst. s.“.

Dzienniki i akta.**§ 2.**

Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych oraz sąd hipoteczny winien akta odnoszące się do sprostowania ksiąg gruntowych w ogólności składać w myśl § 263., ust. 3. inst. s. zaraz od początku w okładkach na akta: przy tym prowadzić należy dziennik (przegląd aktów) według

Wzór 1.

wzoru 1., w którym to względzie obowiązujące będą przepisy § 270., ustęp 4., inst. s.

Liczbę porządkową zaczynają się od 1 i biegną nieprzerwanie aż do ukończenia sprostowania ksiąg gruntowych w powiecie.

Jako sygnatury aktów należy używać liter „G. B.“ (Grundbuchsberichtigung — sprostowanie ksiąg gruntowych). Liczbę czynności tworzy się przez dodanie liczby porządkowej. n. p. $\frac{G. B.}{14.}$

Po ukończeniu sprostowania ksiąg gruntowych należy złożyć akt do sądowych aktów prezydyalnych.

§ 3.

W ten sam sposób należy składać w okładkach akta sprostowania ksiąg gruntowych odnoszące się do każdej poszczególniej gminy katastralnej z wyjątkiem wykazu wypadków niezgodności pomiędzy księgą gruntową a faktycznym stanem posiadania (§ 19., wzór 8.) oraz pism odnoszących się do sprostowania poszczególnych wykazów hipotecznych tudzież z wyjątkiem operatów (protokołów dochodzeń, wykazów itd.) w postępowaniu zmierzającym do założenia nowych ksiąg, które to operaty osobno będą opracowane: przy tym prowadzi się również dziennik według wzoru 1.; w dzienniku tym należy jednak podać w górnym prawym rogu nazwę odnoszącej gminy katastralnej a nagłówek dziennika ma opiewać: „Dziennik aktu sprostowania księgi gruntowej gminy katastralnej“

Sygnatura aktu składa się z liter „G. B.“ (Grundbuchsberichtigung — sprostowanie ksiąg gruntowych), a w razie zakładania ksiąg gruntowych na nowo z liter „G. A.“ (Grundbuchsanlegung — zakładanie ksiąg gruntowych), z dodaniem nazwy gminy katastralnej, na przykład „G. B. Sopotnia“, „G. A. Machów“.

Liczbę czynności tworzy się z sygnatury aktu przez dołożenie liczby porządkowej, na przykład $\frac{G. B. Sopotnia}{14.}$

Po ukończeniu sprostowania ksiąg gruntowych należy akta odnoszące się do ksiąg gruntowych poszczególnych gmin (oraz wykaz według wzoru 8 i akta dotyczące poszczególnych wykazów hipotecznych tudzież wspomniane poprzednio operaty w postępowaniu odnoszącym się do założenia no-

wych ksiąg) przechować w sądowych aktach hipotecznych.

Pieczęć urzędowa, druki i okładki na akta.**§ 4.**

Komisarz dla sprostowania ksiąg winien używać pieczęci urzędowej z c. k. orłem i umieszczonym do koła napisem: „G. k. Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych“. Pieczęci tej należy używać także przy zakładaniu nowych ksiąg gruntowych.

Druki potrzebne przy sprostowaniu ksiąg gruntowych zamówi prezydium sądu krajowego wyższego dla okręgu sądu krajowego wyższego i będzie je utrzymywało w przegładzie.

Komisarze dla sprostowania ksiąg gruntowych i sądy hipoteczne winny celem uzyskania potrzebnych druków zwracać się do prezydium sądu krajowego wyższego, które zarządzi, aby im druki te przesłano wprost. Z dwóch egzemplarzy potwierdzenia dostawy, które do każdej przesyłki druków dołączy się a które odbiorca winien podpisać, należy jeden egzemplarz zwrócić drukarni a drugi przedłożyć prezydium sądu krajowego wyższego bez sprawozdania.

Prezydium sądu krajowego wyższego pokryje wprost wydatki na kopie map i druki. Postara się ono również o przysłanie komisarzom i sądom hipotecznym potrzebnych okładek na akta oraz pieczęci urzędowych i pieczętek.

Rodzaje sprostowania ksiąg gruntowych.**§ 5.**

O ile przy poszczególnych ciałach hipotecznych albo przy większej ilości tychże zachodzą wypadki niezgodności stanu hipotecznego z faktycznym stanem posiadania a w myśl § 6. nie okaże się potrzeba założenia na nowo księgi gruntowej lub pewnej części księgi gruntowej, natenczas stosowane będą pod względem sprostowania odnosnych wykazów hipotecznych, według rodzaju niezgodności postanowienia I. lub II. rozdziału u. o spr. ks. gr.

Rozdział I. odnosi się do takich nieruchomości, które są połączone w jedno ciało hipoteczne, w rzeczywistości atoli nie tworzą jednolitej całości, lecz należą w częściach do kilku osób, ponieważ na przykład nie przeprowadzono w księdze gruntowej dokonanego przez strony podziału fizycznego albo też nie odpisano kawałka gruntu, który z ciała hipotecznego został odprzedany.

Rozdział II. odnosi się natomiast do takich ciał hipotecznych, które jakkolwiek nie są faktycznie podzielone, należą jednak w całości lub w poszczególnych częściach idealnych do innej osoby, a nie do

właściciela hipotecznego, przy których więc wpis prawa własności wymaga sprostowania, zaś zmiana w rozmiarze ciała hipotecznego nie ma zajść.

W myśl § 1. ustępu 4. u. o spr. ks. gr. należy zastosować ustawę niniejszą, jeżeli brak zezwolenia ze strony trzecich osób interesowanych stoi na przeszkodzie sprostowaniu mylnego wpisu w myśl § 104. u. h.

Postępowanie sprostawcze należy, o ile możliwości, przeprowadzić w jednym ciągu odnośnie do wszystkich mylnych wykazów hipotecznych tej samej gminy katastralnej.

§ 6.

Jeżeli w pewnej księdze gruntowej lub w pewnej części księgi gruntowej istnieje pomiędzy wpisami hipotecznymi i przedstawieniem zawartym w mapach z jednej strony a rzeczywistym stanem prawnym z drugiej strony istotna niezgodność w takim rozmiarze, iż w ogóle nie można już zaufać księdze gruntowej lub części księgi gruntowej i jeżeli usunięcie niedokładności w drodze prawidłowej lub przy zastosowaniu I. i II. rozdziału u. o spr. ks. gr. okazuje się w ogóle niemożliwe albo datoby się przeprowadzić jedynie wśród nadzwyczajnych trudności i było połączone z niestosunkowymi kosztami, natenczas zachodzi potrzeba założenia na nowo księgi gruntowej lub części księgi gruntowej.

Konieczność nowego założenia ksiąg stwierdza uchwała sądu krajowego wyższego, zatwierdzona przez Ministerstwo sprawiedliwości.

Jeżeli założenie księgi na nowo rozciągać się ma nie tylko na księgę gruntową co do nietabularnych posiadłości pewnej gminy katastralnej, lecz obejmować ma także wykazy posiadłości tabularnych gminy, natenczas należy to osobno przytoczyć w uchwale, wymieniając odnośne wykazy tabuli krajowej.

Komisarz lokalny (komisarz do sprostowania ksiąg gruntowych), ustanowiony celem wdrożenia i przeprowadzenia postępowania sprostawczego powołany jest również do przeprowadzenia w przydzielonym mu okręgu sądowym założenia nowych ksiąg gruntowych, które w danym razie postanowiono, o ile w poszczególnych wypadkach nie będą wydane odmienne zarządzenia.

Plan pracy i preliminarze kosztów.

§ 7.

Komisarze dla sprostowania ksiąg gruntowych winni corocznie do dnia 1. października, po poprzednim porozumieniu się z właściwą ewidencją katastru podatku gruntowego, przedkładać prezydum sądu krajowego wyższego za pośrednictwem sądów hipotecznych i prezydów trybunałów pierwszej instancji (na Bukowinie: za pośrednictwem komisji dla spraw zakładania ksiąg gruntowych, ustano-

wionych przy trybunałach pierwszej instancji) plan pracy odnośnie do czynności około sprostowania ksiąg gruntowych, które w najbliższym roku mają być wykonane. Oświadczenie ewidencji należy dołączyć.

Odnośnie do ksiąg gruntowych co do posiadłości nietabularnych należy sporządzić plan pracy według wzoru 2. W tym planie pracy należy wymienić gminy katastralne, w których zamierza się przeprowadzić sprostowanie ksiąg gruntowych oraz podać zakres prac, które w poszczególnych gminach mają być wykonane. W razie zakładania ksiąg gruntowych na nowo należy wyszczególnić prace stosownie do poszczególnych okresów postępowania (prace wstępne, dochodzenia, sporządzenie wykazów hipotecznych) przez umieszczenie prostopadłej kreski (pałki) w odnośnych przedziałkach (11. do 19.), natomiast zaś odpada wypełnienie przedziałek 8. do 10. Wzór 2

Komisarze, którym poruczono sprostowanie wykazów tabuli krajowej, winni wygotować plan pracy według wzoru 3. Jeżeli w czasie układania planu pracy są już znane te wykazy, które w najbliższym roku mają ulec sprostowaniu, natenczas należy podać w przedziale 4. liczby wykazów i nazwy odnośnych dóbr z przytoczeniem nazwy gmin katastralnych i okręgu sądowego, w których dobra te leżą. Wzór 3.

Znaczenie nagłówków rubryk w planach pracy pod względem odgraniczenia okresów pracy wynika z wskazówek zawartych w § 89. ustępie 3.—7. rozp. w. co do sporządzania wykazów kwartalnych.

Przy sporządzaniu planów pracy powinno się co do kolei, w jakiej sprostowanie ksiąg gruntowych w poszczególnych gminach ma mieć miejsce przestrzegać zasad następujących:

Przedewszystkiem uwzględnić należy te gminy katastralne, w których sprostowanie ksiąg gruntowych z uwagi na dotychczasowy stan księgi gruntowej i z powodu panującego tamże, więcej ożywionego obrotu nieruchomościami, przedstawia się jako pilniejsze.

Niezależnie od tego punktu widzenia powinno się, o ile możliwości, przystępować do opracowania gmin, które łączą się z gminami już opracowanymi. W szczególności należy wówczas, jeżeli jedna gmina miejscowo składa się z kilku gmin katastralnych, przystąpić do opracowania tych gmin w bezpośrednim porządku kolejnym.

Przy rozpoczęciu czynności mających na celu sprostowanie ksiąg gruntowych można jednak ze względu na użyć się mające do tego siły przyznać pierwszeństwo takim gminom, w których prace te będą przypuszczalnie łatwiejsze.

Największy nacisk należy na to położyć, aby operaty katastralne, których zużytkowanie potrzebne jest celem przeprowadzenia dochodzeń przedstawiały najświeższy stan posiadania. Do sprostowania

ksiąg gruntowych należy zatym w zasadzie przystąpić tylko wówczas, jeżeli w odnośnej gminie katastralnej podjęto niedawno przedtym zupełną rewizję stanu posiadania (§ 24. ustawy z dnia 23. maja 1883., Dz. u. p. Nr. 83.) i jeżeli zmiany stwierdzone przy tej sposobności wraz z trwałemi zmianami w rodzaju uprawy (ustawa z dnia 12. lipca 1896., Dz. u. p. Nr. 121.) przeprowadzono w operatach katastralnych.

Jeżeli rozchodzi się o założenie księgi gruntowej na nowo, wymaga się nadto w zasadzie, aby po tej rewizji katastralnej sporządzono nowe litografie mapy katastralnej, której odbitkę spożytkować należy w celu nowego założenia księgi gruntowej. W razie, jeżeliby nie udało się dostarczyć odbitki odpowiadającej najświeższemu stanowi, można wyjątkowo zgodzić się na spożytkowanie przy zakładaniu nowej księgi gruntowej dawniejszej odbitki z mapy, jednak tylko wówczas, jeżeli od czasu wylitografowania mapy nie zaszły w odnośnej gminie szczególnie liczne zmiany katastralne.

Przy zamawianiu kopii map należy upraszać archiwa map katastralnych we Lwowie i w Czerniowcach o dokładne uzupełnienie i sprostowanie tychże według poprawionej mapy katastralnej, a to w tym celu, aby uzyskać obraz najświeższego stanu posiadania.

W danym razie użyć należy odbitek znajdujących się w sądach po ich ewentualnym sprostowaniu.

Odbitek mapy nie należy rozcinać na ćwiartki, lecz należy je przechowywać w osobnych okładkach w niepoprzecinanych sekcjach.

Jeżeli przy przedkładaniu planu pracy postawiono wnioski względem założenia na nowo ksiąg gruntowych lub części ksiąg gruntowych, natenczas należy przedłożyć równocześnie także dochodzenia w tej mierze przeprowadzone.

Przełożeni sądów hipotecznych winni w porozumieniu z komisarzem dla sprostowania ksiąg gruntowych przedkładać oprócz planów pracy preliminarze na rok najbliższy co do wszystkich wydatków spowodowanych sprostowaniem ksiąg gruntowych, a to według wzoru 4.

Wzór 4. towych, a to według wzoru 4.

O ile to okaże się potrzebne dla zrozumienia i ocenienia planu pracy i preliminarza kosztów, należy krótko przedstawić stosunki, które uwzględniono przy ich układaniu.

Komisarzowi dla sprostowania ksiąg gruntowych można poruczyć również sprostowanie wykazów tabuli krajowej posiadłości tabularnych, położonych w jego okręgu sądowym. W tym przypadku winien komisarz podać w planie pracy według wzoru 3. w przedziale 1. ogólną liczbę tych wykazów tabularnych (nie zaś liczbę wykazów tych przy trybunale).

§ 8.

Prezydy trybunałów pierwszej instancji (na Bukowinie: komisye w sprawie zakładania ksiąg gruntowych) winny przedkładane plany pracy zaopatrzyć swoją opinią.

Prezydium sądu krajowego wyższego zasięgnię uchwaliły sądu krajowego wyższego co do wniosków postawionych w danym razie względem założenia na nowo ksiąg gruntowych lub części ksiąg gruntowych, zestawii następnie ogólny plan pracy i przedłoży odnośny przegląd tabelaryczny Ministerstwu sprawiedliwości najdalej do końca października do zatwierdzenia, przy dołączeniu wszystkich dotyczących aktów i swej opinii.

Prezydium sądu krajowego wyższego przedstawi zarazem Ministerstwu sprawiedliwości przy przedłożeniu preliminarzy kosztów i wygotować się mającego przeglądu tabelarycznego tychże wnioski swoje co do przyznania potrzebnej dotacyi na rok najbliższy. W przeglądzie tym należy zamieścić także systemizowane pobory personelu sądowego i ewidencyjnego, o ile one obciążają dotację wyznaczoną na sprostowanie ksiąg gruntowych oraz koszta kopii map, druków, okładek na akta, pieczęci urzędowych i pieczętek, które samo prezydium sądu krajowego wyższego ma pokryć.

Po zatwierdzeniu planu pracy i przyznaniu dotacyi ze strony Ministerstwa sprawiedliwości postara się prezydium sądu krajowego wyższego o dostarczenie potrzebnych kopii map.

Powyższe postanowienia nie wykluczają stawiania wniosków względem założenia na nowo ksiąg gruntowych lub części ksiąg gruntowych poza rocznym planem pracy, o ile to okaże się potrzebne.

Postępowanie komisarza dla sprostowania ksiąg gruntowych w ogólności.

§ 9.

W interesie odpowiedniego postępu prac sprostowawczych i zadowalającego ich wyniku oraz w interesie utrzymania dobrych stosunków pomiędzy interesowanemi winien komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych uważać za swoje najcięższe zadanie, aby w razie sprzecznych żądań stron dążyć przede wszystkim zawsze do zgodnego porozumienia się i na tej drodze uzyskać o ile możliwości zgodę interesowanych, czy to co do uporządkowania całego stanu hipotecznego odnośnego wykazu czy też przynajmniej co do sprostowania wpisu prawa własności lub stanu ciężarów. Najlepszym środkiem do tego będzie sumienne i przedmiotowe zbadanie stanu rzeczy i należyte objaśnienie stron. Oczywiście

musi jednak komisarz powstrzymać się od wszelkiego zbyt silnego namawiania, aby niedopuszczyć cienia pozoru, iż postępuje stronnictwo lub ma zamiar zrzucać z siebie ciężar pracy.

Komisarz dla sprostowania ksiąg winien dalej pouczyć strony o znaczeniu i dobroczynnych skutkach stałego i wyraźnego oznaczenia granic poszczególnych posiadłości i wpływać na to, aby strony zgodziły się na takie odgraniczenie oraz aby je bezzwłocznie przeprowadziły (§ 845 p. ks. u. c.).

§ 10.

W postępowaniu sprostowawczym należy się trzymać zarządzeń § 7., u. o spr. ks. gr. Przytem mają w ogólności zastosowanie postanowienia postępowania niespornego, w myśl § 24., u. o spr. ks. gr.

Rekurs przeciw uchwałom komisarza dla sprostowania ksiąg idzie, o ile to jest dopuszczalne, do trybunału pierwszej instancji.

Wybór źródeł informacji i środków dowodowych, służących do zbadania okoliczności rozstrzygających, pozostawiony jest komisarzowi w myśl zasady postępowania z urzędu. Oprócz dokumentów znajdujących się w rękach stron należy także w odpowiedni sposób uwzględnić zwłaszcza protokoły dochodzeń spisane w swoim czasie przy zakładaniu ksiąg gruntowych.

Nadto winien komisarz dla sprostowania ksiąg poinformować się należyście z aktów sądowych co do wszystkich w toku będących pertraktacji spadkowych, sporów i egzekucji odnoszących się do nieruchomości tych gmin katastralnych, które mają być opracowane.

W braku odnośnych dokumentów winien komisarz dla sprostowania ksiąg spisać protokolarnie oświadczenia i porozumienia się stron potrzebne celem sprostowania ksiąg gruntowych.

Największej staranności należy w każdym wypadku dolożyć celem stwierdzenia tożsamości osoby, zwłaszcza w gminach, w których tesane nazwiska przychodzą w kilku rodzinach: stosownie do tego należy w uchwałach i innych dokumentach, które mają stanowić podstawę wpisów hipotecznych, oznaczać osoby dokładnie

Obwieszczenia.

§ 11.

O ile obwieszczenie publiczne ma być uskutecznione według ustawy o sprostowaniu ksiąg gruntowych lub niniejszego rozporządzenia wykonawczego w sposób używany w odnośnym miejscu, natenczas należy równocześnie z zarządzeniem obwieszczenia

tego przesłać po jednym wygotowaniu obwieszczonego zarządzenia gminie miejscowej i wydzielonemu obszarowi dworskiemu, w obrębie których leżą dotyczące nieruchomości tudzież sąsiednim gminom i wydzielonym obszarom dworskim celem przybicia na ich tablicy urzędowej. Na każdym wygotowaniu obwieszczenia, które w ten sposób będzie wysłane, należy uwidocznnić nazwę gminy lub wydzielonego obszaru dworskiego, w którym ono ma być ogłoszone. Jedno wygotowanie obwieszczenia należy zawsze przybić także na tablicy urzędowej sądu hipotecznego.

Ustanowienie zastępców.

§ 12.

Jeżeli przed wdrożeniem lub przy wdrożeniu postępowania sprostowawczego okaże się potrzeba ustanowienia zastępców dla osób wpisanych do księgi gruntowej lub z innych względów interesowanych, a to z powodu, iż albo całkiem nie są znane, albo są nieobecne i niewiadomo, gdzie przebywają, a nie mają pełnomocników albo z powodu, iż ustawowi zastępcy osób interesowanych a niewłasnowolnych nie są znani, natenczas jest obowiązkiem komisarza, uzyskać od sądu powołanego do tego w myśl ogólnych zasad jurydyki (§ 112. u. j.) ustanowienie i wymienienie zastępców do rozpraw, które będą miały miejsce celem sprostowania ksiąg gruntowych. Komisarz winien wystosować w tym celu do sądu odezwe według wzoru 5. w której należy o ile możliwości zaproponować osoby nadające się na zastępców. Sąd obowiązany jest załatwić odezwe jak można najprędzej.

Wzór 5.

Jeżeli natomiast zajdzie konieczność ustanowienia zastępcy w toku już wdrożonego postępowania, natenczas winien komisarz postąpić według przepisów § 23. u. o spr. ks. gr.

§ 13.

Przy ustanawianiu zastępców w postępowaniu sprostowawczym należy starannie i oględnie zwracać na to uwagę, aby zastępcy byli obznajomieni z wchodzącymi w grę stosunkami osób, które mają zastępować i aby między zastępcą a zastępowanym nie zachodziła sprzeczność interesów, aby zatem zastępstwo mogło przyczynić się do zasługującego na zaufanie stwierdzenia stanu prawnego i aby zapewniło jak najlepszą ochronę praw strony interesowanej.

Zakres władzy zastępców ustanowionych na zasadzie § 23., u. o spr. ks. gr., ogranicza się do strzeżenia praw osób zastępowanych przez nich w postępowaniu sprostowawczym. Komisarz dla sprostowania ksiąg winien baczyć na to, aby oświadczenia, które zastępcy ci składają, odpowiadały stanowi prawnemu i faktycznemu.

Współdziałanie sądu hipotecznego.**§ 14.**

Skoro poda się do wiadomości sądu hipotecznego chwilę, w której komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych rozpocznie swoje czynności, wówczas winien sąd ten wydać obwieszczenie przepisane w § 4., ustępie 2., u. o spr. ks. gr. według wzoru 6.

Wzór 6.

Jeżeli w powiecie sądowym, przydzielonym komisarzowi dla sprostowania ksiąg znajduje się kilka sądów hipotecznych, natenczas obwieszczenie to wydadzą przełożeni tych sądów wspólnie.

Sąd hipoteczny obowiązany jest używać komisarzowi dla sprostowania ksiąg wszelkiego możliwego poparcia. W szczególności winien przełożony sądu starać się pilnie wraz z komisarzem dla sprostowania ksiąg o pouczenie ludności o znaczeniu i celu sprostowania ksiąg gruntowych oraz o prawie bezpłatnego, protokolarnego donoszenia o wypadkach niezgodności księgi gruntowej z faktycznym stanem posiadania, tudzież o skutkach zaniechania takich doniesień; w razie potrzeby powinno się wygłosić w gminie, w ciągu ostatnich 14tu dni przed rozpoczęciem prac sprostowawczych latwy do zrozumienia wykład w tym przedmiocie.

Przełożony sądu jest również obowiązany wspierać wydatnie komisarza dla sprostowania ksiąg przy zarządzeniach wstępnych, które będą potrzebne pod względem niewadliwego współdziału gmin. Odnosi się to mianowicie do zapewnienia sobie ubikacji kancelaryjnych, ich oświetlenia i opalania oraz do usług pomocniczych, potrzebnych celem poparcia czynności urzędowych, w którym to względzie zwrócić się należy o gmin i wydzielonych obszarów dworskich z odwołaniem się na przepisy § 37., gal. u. o zakł. ks. gr. i § 41. buk. u. o zakł. ks. gr.

Przełożony sądu hipotecznego winien w drodze przeglądu aktów i ustnego porozumiewania się z komisarzem dla sprostowania ksiąg informować się stale o postępie prac około sprostowania ksiąg gruntowych w okręgu sądowym i donosić w razie potrzeby przełożonemu prezydum trybunału pierwszej instancji o spostrzeżonych usterkach.

Przełożony sądu może za zezwoleniem prezydum sądu krajowego wyższego wyznaczyć zamiast siebie innego urzędnika uzdatnionego do samostannego wykonywania urzędu sędziowskiego celem współdziałania przy sprostowaniu ksiąg gruntowych.

Od chwili, gdy komisarz dla sprostowania ksiąg opuści powiat, należy załatwianie aktów urzędowych, odnoszących się do sprostowania ksiąg gruntowych, do sądu hipotecznego.

Współdział organów ewidencyjnych.**§ 15.**

Komisarzom dla sprostowania ksiąg gruntowych przydzielili się stale do współdziałania urzędnika ewidencyjnego. Obowiązkiem tegoż jest w szczególności dokonywanie potrzebnych pomiarów (zdejmowanie planów podziału gruntów i innych zmian w obszarze parcel), sporządzanie planów sytuacyjnych (§ 31., ustęp 3.) i prostowanie mapy hipotecznej stosownie do wyniku pomiarów. Organ ewidencyjny winien również, o ile zajdzie nieunikniona potrzeba, używać swej pomocy przy porównywaniu księgi gruntowej z katastrem i badaniu zachodzących różnic tudzież przy stwierdzaniu tożsamości nieruchomości.

Przy pomiarach i przy sporządzaniu map dodatkowych należy postępować według instrukcji wydanych dla ewidencji katastru podatku gruntowego.

W mapach hipotecznych, będących w użyciu można przeprowadzić zmiany dopiero wówczas, gdy i o ile odpowiadają one wpisom, które uskutecznia się w księdze gruntowej.

Szkic podręczny, sporządzony przez organ ewidencyjny ma po uwidocznieniu zmian w mapie hipotecznej służyć za środek pomocniczy przy przeprowadzeniu zmian w operacie katastru podatku gruntowego i winien być dołączony do operatu tego jako istotna część składowa. Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych przydzieli organowi ewidencyjnemu czynności, które tenże ma przeprowadzić. Organ ewidencyjny podlega jednak i nadal zarządowi skarbowemu a prace jego ulegają zawodowo-technicznej kontroli organów nadzorezych ewidencji katastru podatku gruntowego.

Komisarz dla sprostowania ksiąg winien przy rozdziale czynności, które w postępowaniu sprostowawczym mają być przedsięwzięte, zwracać ogólnie uwagę swoją na to, aby działalność organu ewidencyjnego i funkcjonaryuszy sądowych wiązała się z sobą w sposób celowy.

Uwiadomienia przesyłane urzędowi wymiaru należytości.**§ 16.**

Jeżeli komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych spisał w myśl § 10. protokolarnie oświadczenia lub porozumienia się, na których polega posiadanie osoby mającej być wpisana do księgi gruntowej za właściciela, albo jeżeli stwierdzono, iż umowa, na której opiera się prawo własności ulegające wpisowi do ksiąg, nie jest jeszcze wciągnięta

do księgi publicznej, natenczas należy przesłać urzędowi wymiaru należytości (§ 39., ustęp 5., u. o spr. ks. gr.) wierzytelne odpisy odpowiedniego protokołu lub kontraktu albo też wyciągi z nich.

Jeżeli strony utrzymują, iż dotyczącą umowę zgłoszono już do wymiaru należytości, że ona jednak zginęła, natenczas należy zaznaczyć to w uwiadomieniu przesłanym urzędowi wymiaru należytości.

II. Postępowanie według I. i II. rozdziału u. o spr. ks. gr. (§§ 17. do 60.).

A. Prace przedwstępne (§§ 17. do 21.).

Zbadanie niedokładności księgi gruntowej.

§ 17.

Zadanie komisarza dla sprostowania ksiąg w postępowaniu według I. i II. rozdziału u. o spr. ks. gr. polega na stwierdzeniu stosunków prawnych, które stosownie do właściwego stanu prawnego mają być wpisane do ksiąg, a więc na przygotowaniu podstaw dla stworzenia stanu hipotecznego, odpowiadającego właściwemu stanowi prawnemu. Hipoteczne przeprowadzenie tych ustaleń należy do sądu hipotecznego.

Przed wdrożeniem postępowania sprostowawczego w pewnej gminie winien komisarz wydać publiczne wezwanie względem donoszenia o wypadkach niezgodności między księgą gruntową a faktycznym stanem posiadania według wzoru 7. i postarać się o ogłoszenie tegoż w sposób używany w odpowiednim miejscu.

Do wnoszenia doniesień wyznacza się okres 30 dniowy. Jednakowoż także doniesienia wniesione po upływie tego okresu należy w toku postępowania sprostowawczego uwzględnić, o ile to jeszcze jest możliwe.

Celem przyjmowania doniesień ustnych winien zresztą komisarz, uwzględniając zachodzące w tym względzie stosunki wyznaczyć w odpowiedniej gminie termin na pewien dzień lub na kilka dni po sobie następujących. Do tej czynności urzędowej przybrać należy przełożonego gminy, przełożonego wydziałowego obszaru dworskiego lub inną osobę zaufaną, znającą stosunki miejscowe.

W drodze doniesień czynionych przez strony i innych wywiadów podjętych przez komisarza należy wyszukać, o ile możliwości, wszystkie bez wyjątku wykazy hipoteczne, o których sprostowanie trzeba się postarać.

§ 18.

Jednocześnie z wspomnianym obwieszczeniem winien komisarz wystosować do gminy i przełożeniostwa obszaru dworskiego, do wydziału powiatowego oraz do towarzystw rolniczych, znajdujących się w okręgu sądowym odezwę, aby zechciały uwiadomić komisarza dla sprostowania ksiąg o znanych sobie wypadkach niezgodności pomiędzy księgą gruntową a faktycznym stanem posiadania w odpowiedniej gminie (w odpowiednim obszarze dworskim) i wpłynąć na strony celem spowodowania rychłego doniesienia o niezgodnościach, które stron tych dotyczą.

§ 19.

Komisarz winien wciągać wypadki niezgodności pomiędzy księgą gruntową a faktycznym stanem posiadania do wykazu według wzoru 8. Doniesienia Wzór 8. uczynione ustnie należy wprost wpisywać do wykazu. Z doniesień wniesionych pisemnie, należy przenieść tamże daty a zarazem zaopatrzyć doniesienia te bieżącą liczbą pozycyi wykazu i powołać w drugiej przedziałce wykazu przez dodanie słowa „pisemnie“. Doniesienia pisemne należy na razie przechowywać pod wspólną okładką a po wdrożeniu postępowania dołączyć do odpowiednich szczególnych aktów.

Wskutek każdego doniesienia wypełnić należy przedewszystkiem przedziałki 1. do 6.; dalsze przedziałki wypełnia się dopiero w toku postępowania (§ 60.). W przedziałce 5. należy w razie, jeżeli ciąża hipoteczna wpisane jest na rzecz więcej aniżeli czterech współwłaścicieli, przytoczyć imiennie jedynie współwłaściciela posiadającego największy udział lub współwłaściciela wymienionego w księdze gruntowej na pierwszym miejscu i dodać ilość pozostałych współwłaścicieli, na przykład: „Jan Petrucci i 29 współwłaścicieli“.

W przedziałce 6. należy podać w sposób jasny lecz z możliwym skróceniem rodzaj i źródło różnicy między faktycznym stanem posiadania a stanem hipotecznym, a to jeżeli rozchodzi się tylko o poszczególne części składowe ciąża hipotecznego z oznaczeniem odpowiednich parcel; również przytoczyć należy posiadaczy faktycznych, których wymieniono i podać adres ich mieszkania.

W miarę potrzeby skorzystać należy celem zanotowania dat także z przedziałki przeznaczonej na uwagi lub użyć w tym celu kartki, którą uważać się będzie za załącznik odpowiedniej pozycyi.

Jeżeli kilka doniesień odnosi się do tego samego wykazu hipotecznego, natenczas winien komisarz zwracać uwagę na to, aby zaciągnąć je o ile możliwości pod liczbami pozycyi bezpośrednio po sobie następującymi. W każdym razie należy wzajemny

związek pomiędzy kilku pozycjami odnoszącymi się do tego samego wykazu uwidocznić zapomocą odśladaczy w przedziale 1., w myśl § 12., ustępu 4. i 5. instrukcyi hipotecznej z dnia 12. stycznia 1872, Dz. u. p. Nr. 5.

Wpisy do wykazu powinny być wykonane starannie i wyraźnym piśmem. Należy je umieszczać nie na samych liniach poprzecznych lecz zawsze pomiędzy dwoma liniami poprzecznymi, a to tuż przy linii górnej, aby pozostało wolne miejsce na późniejsze dodatki.

Na stronie pierwszej, w miejscach wskazanych drukowanym napisem, należy zaopatrzyć wykaz nazwą gminy katastralnej i powiatu sądowego przy użyciu pieczętki.

O ile wypadki wciągnięte do wykazu przeniesione będą następnie do postępowania celem założenia nowej księgi gruntowej, należy uwidocznić to w przedziale przeznaczony na uwagi słowami: „Postanowiono założyć księgę na nowo“.

§ 20.

Komisarz winien z urzędu wciągnąć do wykazu według wzoru 8. wszystkie wypadki niezgodności pomiędzy księgą gruntową a faktycznym stanem posiadania, które doszły do wiadomości sądu hipotecznego. Odnosi się to zwłaszcza do zmian wykazanych przez ewidencję katastru podatku gruntowego za pomocą arkuszy zgłoszeń i wykazów różnic, których jeszcze nie przeprowadzono hipotecznie, do wszystkich wypadków zanotowanych w wykazie niedoprowadzonej do skutku zgodności pomiędzy księgą gruntową a katastre (punkt 3. rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 2. lipca 1889, Dz. rozp. Nr. 35.), i do wszystkich wypadków wynikających z aktów spadkowych i procesowych. W przedziale 3. wykazu należy w krótkości powołać się na dotyczący akt, na przykład: „arkusz zgłoszeń l. 1.“, „spadek (sygnatura aktów)“.

§ 21.

Jeżeli według spostrzeżeń sądu hipotecznego i komisarza dla sprostowania ksiąg większa ilość stosunków współwłasności wpisanych do księgi gruntowej pewnej gminy katastralnej nie odpowiada faktycznym stosunkom prawnym, natenczas należy z urzędu wciągnąć do wykazu, wzór 8. wszystkie ciała hipoteczne, wpisane na rzecz kilku współwłaścicieli.

Jeżeli księga gruntowa okazuje się wadliwą do tego stopnia, iż celem gruntownego zbadania wypadków niezgodności teje z faktycznym stanem posiadania wskazane jest dokładne porównanie księgi gruntowej z katastre, natenczas należy przeprowadzić porównanie to z urzędu. Znalezione wypadki niezgodności należy wciągnąć do wspomnianego wykazu.

W obu wypadkach (ustęp 1. i 2.) winno obwieszczenie (§ 17.) zawierać osobną wzmiankę o pracach przedwstępnych, przedsięwziętych już przez komisarza dla sprostowania ksiąg gruntowych (objęciu dochodzeniami wszystkich ciał hipotecznych, wpisanych w księdze gruntowej jako własność kilku osób, porównaniu księgi gruntowej z katastre). Wówczas wystarczy, jeżeli domiesienia stron ograniczą się do tych wypadków, których komisarz jeszcze nie wciągnął.

B. Dochodzenia (§§ 22. do 51.).

Porządek kolejny dochodzeń.

§ 22.

Co do każdego poszczególnego wykazu hipotecznego, który ma być poddany sprostowaniu należy w regule przeprowadzić samoistne postępowanie. Co do każdego wykazu winna zatem zapisać osobną uchwałę działową, osobny plan przydzielenia ciężarów i osobna uchwała przydzielenia. Przytym postępować należy w porządku kolejnym wypadków niezgodności wciągniętych do wykazu, wzór 8., o ile odstępnie od tego porządku nie okaże się korzystne ze względu na położenie topograficzne posiadłości gruntowej, która ma być objęta postępowaniem sprostowawczym lub z innych względów.

Łączne postępowanie co do kilku ciał hipotecznych winno o ile możności nastąpić wówczas, jeżeli ono okaże się wskazane ze względu na związek stosunków prawnych ciał hipotecznych, szczególności, jeżeli posiadłość gruntowa jednego właściciela stanowiąca całość gospodarczą wpisana jest w częściach idealnych w kilku ciałach hipotecznych.

Oprócz wypadków takiego związku należy również w przypadkach prostych, o ile nie zachodzi z tego powodu obawa powikłań, wygotować uchwałę działową, plan przydzielenia ciężarów i uchwałę przydzielenia łącznie co do kilku wykazów, a to w dalszej formie tabeli.

Wdrożenie postępowania sprostowawczego.

§ 23.

Wdrożenie postępowania sprostowawczego następuje na mocy uchwały komisarza dla sprostowania ksiąg gruntowych. Przy tym należy równocześnie wyznaczyć andyencję w odnośnej gminie celem podjęcia dotyczących dochodzeń i rozpraw.

Celem hipotecznego zanotowania wdrożenia postępowania sprostowawczego i celem osobistego zawiadomienia interesowanych w myśl § 6., ustęp 1. u. o spr. ks. gr., winien komisarz użyć formularza, wzór 9.

Do władz. funduszków publicznych i zakładów powołanych do zarządu i zastępstwa nieruchomości i praw, wchodzących w zakres administracji publicznej, wysłać się zawiadomienia w formie pism według wzoru 10. Przy tym przestrzegać należy rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. października 1897., Dz. rozp. Nr. 37. W zawiadomieniach tych winno się podać wpis hipoteczny lub okoliczność faktyczną, które spowodowały zawiadomienie.

W wygotowaniach uchwał i odezów oraz w adresie zamieścić należy nazwę gminy katastralnej i miejsca urzędowego komisarza, wyciśniętą za pomocą pieczątki.

Zawiadomienia zaopatrzyć trzeba rewersem zwrotnym w ten sposób jak doreczenia w sprawach hipotecznych i przesłać pocztą, wyjąwszy, gdyby doreczenie przez pocztę było niewykonalne; w tym wypadku trzeba uskutecznić doreczenie przez posłańca do rąk własnych a uskutecznienie doreczenia potwierdzić na dowodzie doreczenia lub arkuszu doreczeń. Za pośrednictwem gmin i wydzielonych obszarów dworskich można uskuteczniać doreczenia wówczas, jeżeli one oświadczą gotowość do tego i jeżeli ze względu na zachodzące stosunki można po nich spodziewać się porządnego załatwiania czynności połączonych z doreczaniem.

Wzór 11. Do obwieszczeń publicznych w myśl § 6. ustępu 2. u. o spr. ks. gr. należy używać wzoru 11.

Ze względów praktycznych winno się obwieszczenie ogłaszać, o ile możliwości, łącznie co do większego szeregu wykazów hipotecznych.

Hipoteczne zanotowanie wdrożenia postępowania sprostowania wezwać ma we wszystkich wypadkach nastąpić na karcie A, w części drugiej.

§ 24.

Dochodzenia co do faktycznych stosunków posiadania należy, przedsięwziąć, aby zapewnić sobie pewny ich wynik, na miejscach w odnośnej gminie i to w zasadzie za przybraniem organu ewidencyjnego, zwłaszcza jeżeli przy tej sposobności potrzebne będą wyjaśnienia z operatorów katastralnych lub pomiarów.

O ile to da się wykonać bez zakłócenia toku czynności w sądzie hipotecznym, może komisarz dla sprostowania ksiąg wziąć do dochodzeń księgę gruntową i mapę hipoteczną. W tym wypadku jest on obowiązany starać się jak najusilniej o szanowanie księgi i mapy.

Akta.

§ 25.

Akta odnoszące się do sprostowania jednego wykazu hipotecznego należy już od początku,

jeżeli one prawdopodobnie będą miały większą objętość, umieścić w okładkach, przyczem prowadzić się ma dziennik według wzoru 1. jednak z nagłówkiem odpowiednio zmienionym.

Jako sygnatury aktów używać należy liter „G. B.“ (Grundbuchsberichtigung = sprostowanie ksiąg gruntowych), tudzież liczby formularza wykazu, wzór 8. i nazwy gminy katastralnej, a nadto odnośnej liczby pozycji tegoż wykazu, na przykład „G. B. 8. Sopotnia 15“. Liczbę czynności tworzy się przez dodanie liczby porządkowej, na przykład:

„G. B. 8 Sopotnia 15“.

3

Akta, które wpłynęły do komisarza dla sprostowania ksiąg, należy po ukończeniu sprostowania ksiąg przechować wraz z resztą aktów odnoszących się do tej samej gminy katastralnej w sądowych aktach hipotecznych, natomiast akta wpływające do sądu hipotecznego złożyć do aktów odnoszących wykazów hipotecznych.

Protokół dochodzeń.

§ 26.

Z rozpraw odnoszących się do każdego, odrębnie traktowanego ciała hipotecznego lub kilku ciał hipotecznych, łącznie traktowanych, należy prowadzić osobny protokół.

Protokół przygotować trzeba jeszcze przed rozpoczęciem rozpraw według wzoru 12. w ten sposób, iż stosownie do stanu hipotecznego przytoczyć się przedewszystkiem stan majątkowy ciała hipotecznego lub kilku ciał hipotecznych, a mianowicie poszczególne przynależne parcele z dodaniem ich oznaczenia (numeru domu, rodzaju uprawy), następnie przedstawiać się stosunki własności, a w końcu spisywać ciężary w sposób sumaryczny, oznaczając w krótkości ich rodzaj i wysokość oraz dokumenty, stanowiące podstawę wpisu.

Wzór 12.

Numer domu (przedziałka 2.) uwidocznić należy jedynie przez wstawienie odnośnej liczby. Jeżeli parcela budowlana nie jest oznaczona numerem domu, natenczas nie wypełnia się tej przedziałki. Jeżeli dwie lub więcej miejscowości znajdujących się w tej samej gminie katastralnej mają samoistne numerowanie, natenczas należy zawsze dołączyć do numeru domu także oznaczenie miejscowości, a to w formie skróconej, literami łacińskimi, na przykład U. (Uniszowa), O. (Ostrowczyk). Innych dodatków, jakoto „Nr.“ lub „miejscowość“ nie dopisuje się. Jedynie w tych gminach, w których zaprowadzono ponumerowanie według domów, ulic i placów należy dołączyć do numeru domu także oznaczenie ulicy lub placu w skróceniu „ul.“, „pl.“, na przykład „89 ul. połowa“, „5 pl. targowy“.

Numera domów i oznaczenie rodzaju uprawy wpisuje się tuż przy górnej linii wiersza, tak, aby na prawo i na dole pozostało jeszcze miejsce na późniejsze wpisy.

Jeżeli postępowanie sprostowawcze odnosi się do odpisania poszczególnych parcel (§ 6., ustęp 3. u. o spr. ks. gr.), natenczas nie potrzeba przedstawiać w protokole całego stanu majątkowego, lecz wystarczy spisać jedynie te parcele, które mają być odpisane. Jednakowoż opuszczenie parcel obojętnych musi się uwidocznić zapomocą uwagi, która ma być umieszczona w nawiasie powyżej tabeli przeznaczonych na przedstawienie stanu majątkowego.

§ 27.

Protokołować należy tylko wyniki rozprawy i to w krótkim streszczeniu. Dochodzeń przeprowadzonych w międzyczasie nie umieszcza się w protokole, wyjąwszy, jeżeli komisarz ma rozstrzygać pomiędzy sprzecznymi roszczeniami stron albo wskutek sprzeciwienia się interesowanych. W tym wypadku należy uwidocznić w protokole istotne oświadczenia i dowody oraz rozstrzygnięcie wraz z powodami.

W protokole powinno się zawsze podać dzień i miejsce przedsięwzięcia stwierdzonych tamże dochodzeń i złożenia spisanych oświadczeń.

Przybranie zaprzysiężonego protokolanta jest dopuszczalne, nie jest ono jednak potrzebne z wyjątkiem wypadków, o których mowa w § 3., ustępie 2. u. o spr. ks. gr. i z wyjątkiem wypadku protokolarnego sporządzania dokumentów.

Osoby, które przesłuchano, winny podpisać protokół.

Wyników dochodzeń przedsięwziętych na miejscu nie protokołuje się osobno, lecz w razie zmiany czasu i miejsca przedsięwzięcia czynności urzędowej przerywa się protokół i kończy się go dopiero przy ukończeniu czynności urzędowej.

Dochodzenie stosunków posiadania i własności.

§ 28.

Rozprawa ze stronami rozpoczyna się od tego, iż pokazuje się im na mapie przedmiot posiadania, który dotychczas złączony był w jedno ciało hipoteczne albo części składowe tegoż, o które rozchodzi się, i bada się przy odpowiednim uwzględnieniu operatów katastralnych, czy stan majątkowy, oznaczenie parcel przychodzące w księdze gruntowej (numer domu, rodzaj uprawy) i wpis prawa własności odpowiadają rzeczywistości i są zupełne, a to w tym celu, aby stworzyć podstawę do hipotecznego

wpisania prawnego posiadacza faktycznego za właściciela.

§ 29.

Przy parcelach budowlanych należy zbadać ich przeznaczenie i wciągnąć je w skróceniu do przedziałki 4. protokołu, a mianowicie D == dom (budynek mieszkalny), P == podwórzec, G == budynek gospodarczy, Ch == chata itd.

Urzędnik ewidencyjny winien w toku dochodzeń przedsięwziąć stwierdzenie zmian w uprawie, stosownie do postanowień §§ 9. i 10. ustawy z dnia 12. lipca 1896., Dz. u. p. Nr. 121.

W razie stwierdzenia zmian w uprawie należy zastosować terminologię przepisaną § 16. ustawy z dnia 24. maja 1869., Dz. u. p. Nr. 88.

Jeżeli zbadano, iż budynek został zburzony a wskutek tego cała parcela budowlana przestała jako taka istnieć i przyłączona została do sąsiedniej uprawy, natenczas należy w przedziałce 1. przekreślić liczbę parceli czerwonym kolorem a w przedziałce 3. zamieścić uwagę: „Zburzono i przyłączono do parc. gruntowej”.

Jeżeli stwierdzono, iż na parceli gruntowej postawiono budynek w tym celu, aby tam pozostał, natenczas należy w tym kierunku przeprowadzić sprostowanie w protokole.

Każda parcela, której rozmiar i oznaczenie znaleziono w porządku, otrzymuje w przedziałce trzeciej protokołu znaczek (✓), zrobiony ołówkiem. Jeżeli uznano przynależność parceli do odnośnej posiadłości, względnie odnośnego posiadacza, to należy okoliczność tę zaprotokołować w ten sposób, iż w przedziałce trzeciej wycisnąć się pieczętką słowo „zgodnie”.

§ 30.

Jeżeli strony nie mogą przedłożyć dokumentów nabycia odnośnie do nieruchomości, do których roszczą sobie prawo, natenczas komisarz winien je zapytać o tytuły nabycia, a ich faktyczne wyjaśnienia, odnoszące się do podanego tytułu nabycia uwidocznić w protokole.

Jeżeli kilka osób podniosło roszczenie do jednej nieruchomości lub pewnej części nieruchomości, opierając je na faktycznym posiadaniu, natenczas należy przeprowadzić dochodzenia w myśl § 9., ustępu 4. u. o spr. ks. gr.

Wyniki stwierdzenia praw własności protokołuje się albo przez samo powołanie się na dotychczasowy stan hipoteczny albo przez wymienienie rzeczywistego posiadacza różniącego się od właściciela hipotecznego oraz tytułu nabycia.

Wpisanie prawa własności na rzecz dziedzica lub legataryusza nie może nastąpić przed przyznaniem spadku lub przed wydaniem osólnego pozwolenia ze strony władzy spadkowej. W protokole dochodzeń należy w takim razie zaznaczyć, iż dekret dziedzictwa nie został jeszcze wydany i że wskutek tego wpisuje się prawo własności na rzecz spadkodawcy. Komisarz dla sprostowania ksiąg winien jednak baczyć na to, aby przyznanie spadku lub osobne zezwolenie, które później nastąpią, doznały uwzględnienia w protokole, dopóki to jest jeszcze możliwe.

Gdyby postępowanie spadkowe nie było jeszcze w toku, natenczas winien komisarz dla sprostowania ksiąg spowodować jego wdrożenie. Jeżeli okaże się, że nieruchomości należące do spadku uległy fizycznemu podziałowi, albo jeżeli uprawnieni do spadku zamierzają przedsięwziąć taki podział nieruchomości, natenczas należy akt podziału sporządzić protokolarnie przy współudziale organu ewidencyjnego i uwzględnić go w odpowiedni sposób przy sprostowaniu księgi gruntowej albo też udzielić sądowi spadkowemu celem uwzględnienia przy przyznaniu spadku.

Analogicznie do ustępu 4. powinno się postąpić, jeżeli nieruchomość sprzedano w drodze licytacji przed dniem dochodzeń a nabywca nie dopełnił jeszcze wszystkich warunków, od których zależy jego wpisanie.

Do uwidocznienia związku pomiędzy kilku parcelami według nowo zbadanego stanu, które znajdują się w tych samych stosunkach prawnych i objęte są łącznie oświadczeniami złożonemi przez strony, zwłaszcza jeżeli parcele te stanowią razem jedno ciało hipoteczne tegosamego właściciela, służy przedziałka 5. protokołu dochodzeń, w której poszczególne grupy parcel pozostających w związku wyszczególni się cyframi arabskimi w bieżącym porządku kolejnym w ten sposób, iż parcele należące do tej samej grupy otrzymają tę samą cyfrę arabską.

Należy pouczyć strony w odpowiedni sposób o korzyściach wynikających z połączenia kilku nieruchomości tegosamego właściciela w jedno ciało hipoteczne, o ile połączenie takie jest według ustawy dopuszczalne.

§ 31.

Odnosnie do tych parcel, które w naturze są podzielone i należą w częściach do różnych osób, należy przedstawić w protokole stwierdzony nowy stan posiadania w sposób następujący:

W przedziale 1. należy przekreślić parcelę czerwonym atramentem za pomocą poziomej kreski i zanotować podział w przedziale 3. („Badanie stanu majątkowego“) słowami „podzielona“ lub „ma być podzielona“, stosownie do tego, czy po-

dział w katastrze już przeprowadzono lub nie. Jeżeli parcelę już podzielono w katastrze, natenczas należy w przedziale 4. (nowy stan) przytoczyć numery parcel wynikłych z podziału, a to jeden numer pod drugim. Jeżeli natomiast parcela nie jest jeszcze podzielona w katastrze, natenczas winien organ ewidencyjny po stwierdzeniu linii podziału w naturze skutecznie potrzebne pomierzenie i ponumerowanie części wynikłych z podziału.

Daty nowych parcel należy wstawić do przedziałki 4. Gdyby jednak nie można było pomiaru zaraz przeprowadzić, natenczas powinno się go skutecznie dodatkowo, o ile możności najprędzej. W tym celu należy utrzymywać ewidencję co do przeprowadzić się mającego pomiaru zapomocą zapisu, który zawierał będzie liczbę pozycyi protokołu i liczby podzielić się mających parcel. Rozprawę należy, o ile możności prowadzić dalej na podstawie szkicu przedstawiającego położenie wszystkich parcel z podziału wynikłych i obejmujących nowe numery parcel, który to szkic sporządzi organ ewidencyjny.

§ 32.

Jeżeli okaże się, że suma wpisanych udziałów współwłaścicieli wynosi więcej aniżeli jedną jednostkę albo też, iż suma ta nie wyczerpuje całej jednostki albo jeżeli zachodzą się pozorne stosunki współwłasności bez cyfrowego oznaczenia udziałów poszczególnych uczestników, natenczas należy zbadać na podstawie aktów odnoszących się do zakładania ksiąg gruntowych i dokumentów dotyczących nabycia a stanowiących podstawę wpisów, czy nie popełniono błędu przy wpisywaniu (§ 104 u. h.). Jeżeli to nie zachodzi, natenczas należy zbadać faktyczne stosunki posiadania i wpływać na porozumienie się stron. Gdyby nie można było doprowadzić do zgody, wówczas powinno się ustalić w protokole punkty sporne.

Uchwała działowa (§ 36.) winna w każdym razie obejmować wszystkie parcele, które dotychczas połączone były w ciele hipotecznym.

§ 33.

Jeżeli rozchodzi się o fizyczny podział nieruchomości, należy przy rozprawach zwracać uwagę na to, czy co do niej nie istnieją ustawowe ograniczenia podziału lub pozbycia, co zachodzi zwłaszcza przy gruntach gminnych, które należą do majątku zakładowego lub dóbr zakładowych gminy albo zakładów gminnych i które wskutek tego, według postanowień ordynacyi gminnej nie mogą być dzielone bez uchwały sejmowej ani też pozbywane bez zezwolenia rady powiatowej lub wydziału krajowego, następnie przy gruntach lasowych, których podział, w myśl § 21. ustawy lasowej z dnia 3. grudnia 1852., Dz. u. p. Nr. 250, wymaga zezwolenia władzy politycznej.

W myśl § 27. u. o spr. ks. gr. ma komisarz obowiązek postarać się w odpowiednim okresie postępowania sprostowawczego o potrzebne zezwolenie władzy administracyjnej.

§ 34.

Przy rozprawach odnoszących się do stosunków posiadania należy w myśl § 22. u. o spr. ks. gr. zwracać zawsze uwagę także na niewpisane prawa zastawu i inne prawa obciążające, które przy sposobności niehipotecznego przeniesienia posiadania, dokonanego przed zanotowaniem postępowania sprostowawczego ustanowiono jako wzajemne zobowiązania nabywcy.

W szczególności należy przy tych nieruchomościach, które dotychczas złożone były w jedno ciało hipoteczne, w rzeczywistości jednak są faktycznie podzielone, zbadać służebności istniejące pomiędzy odnośnymi gruntami. Jeżeli pomimo zapytań nie podano służebności takich do wiadomości komisarza dla sprostowania ksiąg, natenczas należy zaznaczyć to wyraźnie w protokole.

§ 35.

Jeżeli pomiędzy wszystkimi interesowanymi przyjdzie do skutku zgoda co do okoliczności wymienionych w § 28., natenczas należy, o ile stosownie do tego ciało hipoteczne ma uleść podziałowi, wdać się zarazem w rozpatrzenie stanu ciężarów, aby także w tym względzie doprowadzić, o ile możliwości do zgody.

W razie zgody wszystkich interesowanych w przedmiocie uporządkowania całego stanu hipotecznego winien komisarz stwierdzić w protokole, iż porozumienie nastąpiło i po wypełnieniu przedziałki 6. protokołu uwiadomić sąd hipoteczny o wyniku w takiej formie, aby stąd można było dokładnie rozeznąć nowy stan odpowiadający porozumieniu się stron oraz ocenić, czy należy wpisy skutecznie w istniejącym wykazie hipotecznym czy też w wykazach hipotecznych, nowo utworzyć się mających tudzież aby uwiadomienie komisarza mogło stanowić pewną podstawę skutecznie się mającego wpisu.

Jeżeli między interesowanymi przyjdzie do skutku porozumienie się nie obejmujące jednak roszczenia co do wzajemnego świadczenia ze strony nabywcy w myśl § 22. u. o spr. ks. gr., natenczas spór toczący się w tym względzie nie stanowi przeszkody pod względem postąpienia w myśl § 8., u. o spr. ks. gr. Stronę, która podnosi roszczenie takie, należy pouczyć, iż wolno jej dochodzić roszczenia swego w drodze sporu oraz iż przez wniesienie skargi na czasie i przez hipoteczne zanotowanie tejże może zabezpieczyć sobie prawo swoje w obec każdego późniejszego właściciela nieruchomości. W protokole należy uczynić wzmiankę o udzieleniu pouczenia.

Uchwała działowa.

§ 36.

Uchwała działowa ma zawierać:

1. Oznaczenie podzielić się mającego ciała hipotecznego (liczbę wykazu hipotecznego) oraz wymienienie parcel i części parcel, które mają być odpisane od ciała hipotecznego: części powstałe przez oddzielenie należy uporządkować według ciał hipotecznych, które z nich mają być utworzone, zarazem zaś przytoczyć, czy będą one wpisane do nowych wykazów hipotecznych czy też dopisane do już istniejących.

2. nazwiska i dokładne adresy osób, które mają być wpisane za właścicieli poszczególnych części odłączonych oraz osób odesłanych na drogę skargi.

W razie, jeżeli strony podnoszące roszczenia pod względem prawa własności odesłano na drogę skargi, oznaczyć należy także termin do wniesienia skargi. Przytym powinno się uwzględnić w sposób przezorny stosunki miejscowe i gospodarcze. W żadnym wypadku nie można zakresić terminu poniżej minimalnego jednomiesięcznego zakresu postanowionego w § 9., ustępie 4., u. o spr. ks. gr.

Jeżeli komisarz rozstrzyga o sprzecznych roszczeniach stron, natenczas należy dołączyć odnośnie do każdego punktu spornego uzasadnienie odpowiadające stanowi rzeczy.

Uchwała zawiera wreszcie pouczenie o środkach prawnych, przysługujących stronom i o skutkach niedotrzymania terminu zakreszonego do wniesienia skargi.

Przy wydawaniu uchwały działowej i stosownie do jej osnovy powinno się wypełnić przedziałki 6. i 7. protokołu dochodzeń.

Doręcznie uchwały działowej następuje w myśl ustępu ostatniego § 9., u. o spr. ks. gr.

Zrzeczenie się doręczenia uchwały i zaczepienia tejże należy stwierdzić w protokole dochodzeń.

§ 37.

Jeżeli nieruchomość nie jest hipotecznie obciążona, natenczas winien komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych po prawomocności uchwały działowej udzielić ją sądowi hipotecznemu do dalszego urzędowania, stwierdzając zarazem jej prawomocność.

Jeżeli w myśl § 22., u. o spr. ks. gr., ustalono w drodze porozumienia się interesowanych wzajemne zobowiązania osoby, która ma być wpisana za właściciela, natenczas powinno się zarazem spowodować ich wpisanie do ksiąg.

Uporządkowanie stanu ciężarów. Plan przydzielenia ciężarów.**§ 38.**

Przy nieruchomościach hipotecznie obciążonych nie zarządza się zaraz po prawomocności uchwały działowej jej hipotecznego wykonania, lecz wdraża się postępowanie co do przydzielenia ciężarów (§§ 12. do 21. u. o spr. ks. gr.), aby sprostować także stan ciężarów w sposób odpowiadający rzeczywistemu stanowi prawnemu.

W postępowaniu co do przydzielenia ciężarów musi nastąpić przesłuchanie wszystkich uprawnionych.

Odnosnie do okoliczności spornych, wymienionych w § 24., ustępie 2., u. o spr. ks. gr., korzysta komisarz z środków dowodowych, któremi zresztą nie rozporządza się w postępowaniu niespornym. Z tych środków dowodowych należy korzystać w sposób oględny.

§ 39.

Okoliczność, iż wartość fizycznej części nieruchomości wstępującej w miejsce idealnego udziału własności, jest większa, aniżeli odpowiadałoby to udziałowi idealnemu, nie stanowi przy porządkowaniu stanu ciężarów przeszkody pod względem przeniesienia ciężarów z udziału idealnego na fizyczną część nieruchomości. (Gdyby nie dało się skutecznie przeniesienia ciężarów ciążących dotychczas na idealnych udziałach ciała hipotecznego na fizyczne części nieruchomości odpowiadające tym udziałom idealnym, natenczas należy z największą starannością wyszukać te kawałki gruntu, których obciążenie było rzeczywistą wolą strony przy ustanowieniu praw obciążających. Zapobiegać trzeba pokrzywdzeniu interesowanych przez wyzyskanie mylnej osnowy księgi gruntowej.)

Komisarz dla sprostowania ksiąg winien w planie przydzielenia podać powody decydujące pod względem wyszukania tych kawałków gruntu, które w powyższy sposób mają być obciążone.

Jeżeli w toku dochodzeń okaże się, że prawa obciążające, które według zgodnej woli stron nie miały dotyczyć poszczególnych, obecnie wydzielić się mających części składowych ciała hipotecznego, wpisano na całym ciele hipotecznym dlatego, iż hipoteczne rozdzielenie części składowych, które miały być obciążone i tych, które miały być wolne od ciężarów, nie było przeprowadzone, natenczas winien komisarz dbać o to, aby praw obciążających nie przeniesiono na części składowe, które ma się wydzielić.

Praw naftowych nie przenosi się do nowych wykazów hipotecznych, lecz należy równocześnie z postępowaniem celem przydzielenia ciężarów

przeprowadzić także postępowaniu celem przeniesienia praw naftowych do księgi naftowej w myśl § 23., ustawy z dnia 9. stycznia 1907., Dz. u. p. Nr. 7., i rozporządzenia ministerjalnego z dnia 15. kwietnia 1907., Dz. u. p. Nr. 107. Przy podziale ciała hipotecznego i wykonaniu uchwały przydzielenia należy przeprowadzić również przeniesienie praw naftowych do księgi naftowej. Przeniesienie to należy zaznaczyć w przeglądzie, który ma być prowadzony w myśl § 9. powołanego rozporządzenia.

Jeżeli okaże się, iż prawa naftowe ciążą na idealnej części nieruchomości a także po podziale ciała hipotecznego miałyby nadal obciążać tylko jeden udział współwłasności, natenczas nie przenosi się takich praw naftowych ani do nowego wykazu hipotecznego ani do księgi naftowej, lecz ponija się je przy przydzieleniu ciężarów, podając odnośne motywa. (§ 11., ustęp 7., powołanego rozporządzenia ministerjalnego.)

Wyrównanie wartości i kaucya.**§ 40.**

Jeżeli wartość fizycznej części nieruchomości wstępującej w miejsce obciążonego hipotecznie udziału współwłasności jest mniejsza, aniżeli kwota, która z ogólnej wartości ciała hipotecznego przypada rachunkowo na udział współwłasności, natenczas może wierzyciel roszczenie do złożenia w sądzie sumy wyrównawczej albo do wpisania prawa zastawu dla sumy kaucyjnej, które to roszczenie przysługuje mu w myśl § 13., u. o spr. ks. gr., podnieść już przy rozprawie przed sporządzeniem planu przydzielenia albo dopiero w drodze zarzutu wniesionego przeciw planowi przydzielenia. Dla skoncentrowania postępowania przedstawia się pierwsza droga jako więcej pożądana, ponieważ w ten sposób można będzie roszczenie to uwzględnić już w planie przydzielenia.

Oznaczenie sumy wyrównawczej lub kaucyjnej następuje tylko na żądanie wierzyciela. Przy stawianiu żądania tego nie ma wierzyciel obowiązku dokładnego cyfrowego określenia swego roszczenia. Ustalenie sumy jest rzeczą komisarza, który winien przy tym przestrzegać przepisów zawartych w ustępie 2. i 3. § 13., u. o spr. ks. gr.

§ 41.

Roszczenie w myśl § 13., u. o spr. ks. gr., jest wykluczone, jeżeli wierzyciel w chwili, gdy go do księgi gruntowej wpisywano jako uprawnionego stosownie do okoliczności danego wypadku wiedział o tym, iż fizyczna część nieruchomości, którą miano obciążyć nie dosięga wartości idealnej części ciała hipotecznego, którą obciążono.

Roszczenie wykluczone jest dalej i wówczas, jeżeli pomimo mniejszej wartości, jaką przedstawia fizyczna część nieruchomości, którą miano obciążyć, zachodzi jeden z wypadków § 17., l. 5. — 7., u. o spr. ks. gr.

Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych winien przy rozstrzyganiu wniosku wierzyciela ocenić starannie wyniki całej rozprawy i postępowania dowodowego i uzasadnić swe orzeczenie w planie przydzielenia przez przytoczenie okoliczności konkretnych, skłaniających go do uwzględnienia lub oddalenia żądania, albo też uczynić to w uchwale przydzielenia, jeżeli żądanie postawiono dopiero w drodze zarzutu wniesionego przeciw powyższemu planowi. Przy ocenie okoliczności, które dotyczą znajomości mylnego stanu księgi gruntowej, należy mieć także na oku stosunki i zwyczaje odnośnej okolicy.

§ 42.

Komisarz winien zwrócić uwagę właścicieli ciał hipotecznych, które mają być obciążone kaucją lub częścią kaucyi, iż mogą oni uwolnić się od tego obciążenia przez złożenie w sądzie kwoty przypadającej na ich nieruchomość (§ 25., u. o spr. ks. gr.). Pouczenie, które dano, należy uwidocznić w protokole.

W § 13., u. o spr. ks. gr., postanowiono tylko w ogólności warunek złożenia sumy wyrównawczej i ustalono skutki niezłożenia tej sumy. Wyrażnego oznaczenia osoby obowiązanej nie ma w ustawie. Złożenie może być uskutecznione przez każdego, komu na tym zależy, a więc zarówno przez dotychczasowego dłużnika hipotecznego jak i przez właścicieli tych części nieruchomości, które mają być obciążone.

Nienależne obciążenia.

§ 43.

Przy dochodzeniach uwzględnić należy, czy niektóre z wpisanych praw obciążających nie zgasy już. Przeniesienie nienależnych obciążeń będzie zaniechane, jeżeli nienależność wykazana jest dokumentami (kwitami ekstabulacyjnymi, deklaracyami uwalniającymi przedmiot z pod zastawu, wyrokami itd.), albo jeżeli uprawnieni oświadczą protokolarnie swoją zgodę.

Jeżeli odnośnie do wpisanych praw obciążających postawiono twierdzenie, iż one uchylone zostały w sposób niehipoteczny, natenczas winien komisarz weciągnąć dotyczące oświadczenia stron do protokołu i dołączyć do tegoż odnośne dokumenty.

Jeżeli w planie przydzielenia pominięto przeniesienie ciężarów tego rodzaju, natenczas powinno się podać przyczynę tego.

Jeżeli istnieją wpisy wymowy na korzyść osób zmarłych, to należy wpłynąć na ich wykreślenie.

Zobowiązania wzajemne, ustanowione przy nabyciu nieruchomości.

§ 44.

Zobowiązania wzajemne nabywcy, ustanowione przy nabyciu nieruchomości dokonany przed załatwieniem wdrożenia postępowania sprostowawczego, o których wpis winien komisarz postarać się w myśl § 22., u. o spr. ks. gr., o ile pomiędzy interesowanymi przyjdzie do porozumienia, należy objąć planem przydzielenia.

§ 45.

O wygotowaniu planu przydzielenia zawia-
domić należy interesowanych przy użyciu formularza 13., do rąk własnych.

Wzór 13.

W zawiadomieniach powinno się podać według kalendarza termin, ustanowiony w § 14., ustępie 2., u. o spr. ks. gr. i naznaczyć go w ten sposób, aby wszyscy interesowani mieli o ile możliwości do rozporządzenia pełny okres terminu, a to także wówczas, gdyby zaszyły opóźnienia w doręczeniu i gdyby musiano ustanowić zastępców.

Zarazem wyznaczyć audyencyę przypadającą mniej więcej na połowę terminu, na której komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych lub urzędnik sądu hipotecznego, wyznaczony w tym celu przez przełożonego sądu winien tym z pośród interesowanych, którzy w tym celu zgłoszą się przy audyencyi objaśnić plan przydzielenia; również należy pouczyć strony o warunkach, wśród których zarzuty przeciw planowi przydzielenia są dopuszczalne lub wykluczone.

Należytość za sporządzenie odpisów planu przydzielenia tudzież za wyciągi z tegoż należy policzyć po 40 h za każdą stronę. Co do zamówień prowadzić należy osobne zapiski według wzoru 14. Należytości składa się w sądzie do księgi pieniężnej i odsyła co trzy miesiące do kasy państwowej. Nie uważa się zamówienia za uskutecznione w ciągu terminu ustawowego (§ 16., ustęp 1., u. o spr. ks. gr.), jeżeli nie złożono należytości w ciągu tego terminu. W żadnym zaś wypadku nie można wydać zamawiającemu wyciągu lub odpisu przed złożeniem należytości.

Wzór 14.

Postępowanie reklamacyjne.

§ 46.

Termin do przyjęcia zarzutów przeciw planowi przydzielenia oraz przeciw zmianom lub uzupełnieniom planu, uskutecznianym wskutek zarzutów

Wzór 15. wyznacza się za pomocą uchwały według wzoru 15. którą doręczyć należy wszystkim interesowanym do rąk własnych.

§ 47.

W razie ustnego wniesienia zarzutów należy spowodować strony, aby postawiły jasno określone żądanie i zarzuty rzeczowo uzasadniły. Jeżeli strony nie mogą podać powodów, natenczas powinno się je pouczyć o bezwocności zarzutów. Nie można odmówić zaprotokołowania zarzutów, jeżeli strony pomimo tego obstają przy tychże. Udzielenie pouczenia należy uwidocznnić w protokole.

§ 48.

Zarzuty, które w myśl § 17., u. o spr. ks. gr., nie doznają uwzględnienia, są częścią natury formalnej częścią materialnej.

Do pierwszych należą takie zarzuty, które w ogóle nie dostarczają podstawy do merytorycznego traktowania rzeczy, czy to z powodu, że nie obejmują określonego żądania (l. 1.) czy też z powodu, iż nie można z nich rozpoznać, dla czego zaczępiono przydzielenie ciężarów (l. 2.) albo z powodu, iż skierowane są przeciw przekazaniu ciężarów, odpowiadającemu oświadczeniom, jakie sam zaczępiający złożył przedtym (l. 3.).

Z przyczyn materialnych oddala się zarzuty w wypadkach, podanych pod liczbami 4 do 7.

Zarzuty przedstawiają się, jako rzeczowo nieuzasadnione przede wszystkim wówczas, jeżeli dotychczasowy stan ciężarów przekazano na nowo utworzone ciała hipoteczne w ten sposób, iż prawo zażalenia przeciw temu w ogóle w myśl ustawy nie służy (l. 4.), na przykład jeżeli prawo zastawu ciężące na pewnym ciele hipotecznym przeniesiono łącznie na wszystkie nowo utworzone ciała hipoteczne.

W interesie poparcia czynności sprostowawczych niepowinien dalej uprawniony z tytułu obciążenia nieruchomości mógł zaczępić takich zmian co do rozmiaru swego zabezpieczenia, które według ustaleń komisarza nie zagrażają jego prawu. Wierzytel musi zgodzić się nawet na ograniczenie pierwotnego zabezpieczenia, jeżeli wierzytelność jego znajduje nadal pupilarne bezpieczeństwo w nowym przedmiocie zastawu (l. 5.), i musi pozwolić na przekazanie ciężarów przy zmianie przedmiotu zastawu, jeżeli zakres bezpieczeństwa nie umniejsza się przez to, zwłaszcza jeżeli podstawia się równowartościowy, fizyczny udział w nieruchomości w miejsce obciążonego udziału współwłasności w przypadkach pozornej współwłasności albo przy ograniczeniu służebności gruntowej na parcele,

których ona dotyczy, w razie ich oddzielenia od obciążonego ciała hipotecznego (l. 6.).

Wreszcie w razie, jeżeli wierzytelność nie znajduje na nieruchomości obciążonej prawem zastawu, na którą ją przekazano, zupełnego bezpieczeństwa pupilarnego, albo jeżeli jej dotychczasowe bezpieczeństwo uległo zmniejszeniu wskutek przekazania, można umorzyć wierzytelność przez częściową zapłatę o tyle, ile potrzeba do przywrócenia odpowiedniego stosunku bezpieczeństwa według liczby 5. lub 6. Przeciw temu sposobowi uregulowania ciężarów nie służą wierzytelowi zarzuty (l. 7.).

§ 49.

W interesie koncentracji postępowania ma komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych w regule obowiązek wydania rozstrzygnięcia co do zarzutów przy pierwszej audyencji reklamacyjnej (§ 18. ustęp 1., u. o spr. ks. gr.).

Wyjątek od tego przewidziany jest w § 19., u. o spr. ks. gr., jeżeli rozstrzygnięcie wymaga dalszych dochodzeń i ustaleń, których nie można przeprowadzić na pierwszej audyencji, na przykład przy zakłócanym stanie ciężarów większych dóbr znacznie rozparcelowanych. W takim wypadku należy odroczyć audyencję, jednakowoż tylko na krótki czas. Odroczone audyencya ogranicza się tylko do rozprawy nad materiałem, którego przy poprzedniej audyencji nie załatwiono. Wnoszenie nowych zarzutów jest niedopuszczalne. Zawiadomienie o nowej audyencji winno nastąpić zaraz ustnie dla oszczędzenia czynności pisarskich i zarządzeń co do doręczenia. Jeżeli jednak komisarz postanowi przy pierwszej audyencji dopuścić zmiany lub uzupełnienia planu przydzielenia i jeżeli osoby, których prawa przez to zostają dotknięte, przy końcu audyencji nie są obecne, natenczas winien komisarz stosownie do § 19., u. o spr. ks. gr., postarać się o osobne pisemne wezwanie tych interesowanych wraz z odpowiednim ich poinformowaniem i pouczeniem.

Uchwała przydzielenia ciężarów.

§ 50.

Pod względem wygotowania uchwały przydzielenia ciężarów dozwala § 20., u. o spr. ks. gr., dla ograniczenia czynności pisarskich na to ułatwienie formalne, iż w uchwale przydzielenia można powołać się na plan przydzielenia i na ewentualne późniejsze jego zmiany i uzupełnienia, jednakowoż tylko wówczas i tylko o tyle, o ile stąd można będzie z łatwością rozpoznać uchwałę komisarza i nie trzeba będzie obawiać się wątpliwości pod względem wpisów hipotecznych, które na tej podstawie mają być przeprowadzone.

Połączenie dochodzeń co do stanu posiadania i ciężarów.

§ 51.

Połączenie postępowania odnośnie do ustalenia stanu posiadania i odnośnie do przydzielenia ciężarów, o którym mowa w § 15., u. o spr. ks. gr. winno mieć miejsce, w interesie szybszego i tańszego postępu prac we wszystkich wypadkach prostszych, w których nie ma powodu do obawy, iż z połączenia tego powstaną powikłania.

C. Wykonanie sprostowania ksiąg (§§ 52. do 57.).

§ 52.

Uwiedomienia odnoszące się do hipotecznego przeprowadzenia wyników postępowania sprostowawczego, które sąd hipoteczny otrzymał od komisarza dla sprostowania ksiąg gruntowych jako: protokoły obejmujące porozumienia się stron co do uregulowania stanu hipotecznego, uchwały działowe, uchwały przydzielenia i inne środki pomocnicze, dotyczące sprostowania stanu hipotecznego należy wciągnąć do dziennika dla spraw hipotecznych i poddać prawidłowemu załatwieniu. W tym względzie wchodzi w szczególności w zastosowanie także przepisy § 6., ustępu 5., u. o spr. ks. gr.

Odnosnie do pytania, czy należy zatrzymać dotychczasowy wykaz hipoteczny, lub zaprzestać jego używania (§ 1., ustęp 3. i § 8., ustęp 3., u. o spr. ks. gr.), należy wziąć pod rozwagę, iż w razie całkowitego rozdzielenia ciada hipotecznego okazuje się wskazanym, aby drogą wpisów rozłączyć zupełnie jego części składowe a wykaz hipoteczny zaniknąć, natomiast zaś prowadzić dalej wykaz dotychczasowy w razie pomniejszych odpisywań i prostszego stanu hipotecznego, przy którym nie należy obawiać się powikłań.

Przy sposobności sprostowania pewnego wykazu należy postarać się także o odpowiednie sprostowanie tych wykazów hipotecznych i wykazów tabuli krajowej, w których przychodzą wpisy powołujące się na wykaz sprostowany a odnoszące się do służebności, hipotek łącznych, praw dzierżawy, odkupu lub pierwokupu tudzież ciężarów realnych. Sprostowanie uskutecznia się przez wpisanie uwagi: „Przy sposobności sprostowania ksiąg gruntowych otrzymał wykaz powołany pod l. p. . . . nową l. . . .” Przed uwagą należy umieścić klauzulę wpływu. Jeżeli sprostowanie takie ma być przeprowadzone w księgach gruntowych innego sądu, natenczas przesyła się sądowi temu odpowiednie uwiedomienie.

Podobnie w razie, jeżeli w myśl § 12., ustępu 5., u. o spr. ks. gr. nie przekazuje się ciężarów, ciążących

w formie hipoteki łącznej na innych nieruchomościach nie poddanych postępowaniu sprostowawczemu, powinno się spowodować z urzędu ich wykreślenie z tych nieruchomości.

§ 53.

O ile uchwała działowa obejmuje odesłanie na drogę skargi, nie może sąd hipoteczny przystąpić zaraz do wykonania odnośnej części uchwały.

Ponieważ wynik sporu wywiera wpływ na rodzaj wykonania hipotecznego, przeto winien sąd hipoteczny poinformować się o wdrożeniu i dalszym toku sporu w myśl § 11., ustępu 1., u. o spr. ks. gr. i postąpić stosownie do danego wyniku.

Przy protokolarnym wnoszeniu skargi winny sądy przychodzić stronom, o ile możności, z pomocą.

§ 54.

Na podstawie dowodów złożenia w sądzie sum kaucyjnych (§§ 13. i 25., u. o spr. ks. gr.), które to dowody przesła komisarz w myśl § 21., ustępu 1., u. o spr. ks. gr., lub których strony wprost dostarczą, oceni sąd hipoteczny, czy i o ile należy przeprowadzić zabezpieczenie sumy kaucyjnej prawem zastawu lub też czy przeprowadzenie, jako bezprzedmiotowe nie ma mieć miejsca.

§ 55.

Równocześnie z hipotecznym wykonaniem sprostowania wykazu hipotecznego należy wykreślić zanotowanie wdrożenia postępowania sprostowawczego, o ile wykaz zatrzymuje się i nadal; w przeciwnym razie należy wykaz zaniknąć.

Sprostować dalej należy także rejestry rzeczowe i osobowe. W razie jeżeli rejestry istniejące nie nadają się więcej do użytku, powinno się założyć nowe a to według wzorów przepisanych w §§ 63. i 65.

O wszystkich wpisach hipotecznych, przedsięwziętych na podstawie wyników postępowania sprostowawczego zawiadomić należy interesowanych stosownie do przepisów powszechnej ustawy hipotecznej.

§ 56.

W przypadku, o którym mowa w § 11., ustępu 2., u. o spr. ks. gr. winien sąd hipoteczny wciągnąć niezgodność pomiędzy stanem hipotecznym a faktycznym stanem posiadania do zapisku

różnic pomiędzy księgą gruntową a katastrem, następnie zaś postąpić stosownie do zarządzenia § 3., ustawy z dnia 23. maja 1883., Dz. u. p. Nr. 82. Aby jednak, o ile możności uniknąć środków przymusowych, przewidzianych w tej ustawie, winien komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych i sąd hipoteczny przez odpowiednie pouczenie faktycznego posiadacza, którego odesłano na drogę skargi wpłynąć na to, aby tenże uczynił zadość swemu obowiązкови ustawowemu względem uporządkowania hipoteki przez wniesienie skargi i należyte jej popieranie lub w inny sposób odpowiadający celowi.

Z wspomnianego wyżej zapisku należy wykreślić wypadki niezgodności, które załatwiono w toku postępowania sprostowawczego.

§ 57.

Jeżeli złożono w sądzie sumy wyrównawcze lub kaucyjne stosownie do ustawy o sprostowaniu ksiąg gruntowych (§§ 13. i 25.), natenczas podać należy w uchwale wydanej z powodu złożenia, czy odnośną sumę złożono jako sumę wyrównawczą lub kaucyjną, oraz powód złożenia a równocześnie wymienić wierzytelność, na której pokrycie sumę tę złożono.

D. Szczegółowe postanowienia co do postępowania w myśl II. rozdziału u. o spr. ks. gr. (§§ 58. i 59.).

§ 58.

Odnosnie do ciał hipotecznych, przy których zachodzi ten mylny stan, iż wpis prawa własności co do całego ciała hipotecznego lub poszczególnych części idealnych nie odpowiada faktycznemu stanowi posiadania, przyczem jednak nie rozechodzi się o fizyczny podział ciała hipotecznego lub oddzielenie poszczególnych jego części składowych, ma zastosowanie rozdział II. u. o spr. ks. gr., jeżeli błąd istniał już w czasie, w którym ustawa o sprostowaniu ksiąg gruntowych nabyła mocy obowiązującej, to jest w dniu 25. grudnia 1906. Jeżeli niezgodność powstała dopiero później, natenczas winien komisarz dla sprostowania ksiąg donieść o wypadku tym sądowi hipotecznemu, który wciągnie go do zapisku różnic między księgą gruntową a katastrem a następnie postąpi według § 3., ustawy z dnia 23. maja 1883., Dz. u. p. Nr. 82.

§ 59.

Postępowanie według rozdziału II. u. o spr. ks. gr. odbywa się o wiele prościej aniżeli w wypadkach rozdziału I, ponieważ rozechodzi się tutaj tylko o sprostowanie przeniesienia własności

a ciężary uwzględnia się tylko o tyle, o ile w myśl § 22. u. o spr. ks. gr. trzeba zbadać ewentualne zobowiązania wzajemne, pochodzące z tytułu prawnego, dotąd nie zahipotekowanego i wciągnąć je uzupełniająco do stanu ciężarów, w razie zgodzenia się interesowanych.

Nie ma tu zatem miejsca ani postępowanie działowe ani postępowanie co do przydzielenia ciężarów. Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych stwierdza drogą uchwały w myśl § 30. u. o spr. ks. gr. wyniki rozprawy, o ile pomiędzy interesowanymi nie przyjdzie do zgody, której wykonanie należałoby wprost zarządzić.

Postanowienia niniejszego rozdziału II. rozp. w. mają zresztą zastosowanie także w postępowaniu według rozdziału II. u. o spr. ks. gr. Zwłaszcza zważyć należy, iż w postępowaniu tym uchwała komisarza wydana w myśl § 30. u. o spr. ks. gr. stoi na równi z uchwałą działową; po jej prawomocności postępuje się stosownie do §§ 37. i 53. rozp. w.

E. Rewizya operatu.

§ 60.

Postęp prac około sprostowania ksiąg gruntowych odnośnie do poszczególnych wykazów hipotecznych należy zawsze w wykazie, wzór 8., utrzymywać w dokładnej ewidencji, zapisując w przedziałkach 7. do 11. w należytych czasie rozmaite okresy postępowania.

Przy zakończeniu postępowania sprostowawczego w pewnej gminie katastralnej winien komisarz upewnić się, czy odnośnie do wszystkich wypadków niezgodności, wpisanych do wspomnianego wykazu przeprowadzono postępowanie. Uskutecznienie przeglądu winien komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych potwierdzić w tymże wykazie, jeżeli znajdzie rzecz w porządku.

III. Zakładanie na nowo ksiąg gruntowych i części ksiąg gruntowych (§§ 61. do 88.).

A. Postępowanie aż do sporządzenia projektu księgi gruntowej (postępowanie przy zakładaniu (§§ 61. do 82.)).

Postępowanie w ogólności.

§ 61.

Przy zakładaniu na nowo ksiąg gruntowych lub części ksiąg gruntowych należy postępować według przepisów galicyjskiej i bukowskińskiej ustawy

o zakładaniu ksiąg gruntowych oraz według wydanych odnośnie do ustaw tych rozporządzeń o zakładaniu ksiąg gruntowych, jednakowoż ze zmianami wynikającymi z analogicznego zastosowania postanowień ustawy o sprostowaniu ksiąg gruntowych w myśl niniejszego rozporządzenia wykonawczego. O ile w niniejszym rozdziale III. nie zarządzone nie innego, będą inne postanowienia tego rozporządzenia wykonawczego stosowane w sposób odpowiedni.

Założenie księgi na nowo odnosi się do wszystkich nieruchomości, które mają być objęte nową księgą gruntową lub nowym wykazem tabuli krajowej (obszar gminy wraz z nieruchomościami tabularnymi lub bez nich, posiadłość tabularna). Cel założenia księgi na nowo polega na ustaleniu stanu hipotecznego co do wszystkich tych nieruchomości, odpowiednio do rzeczywistego położenia prawnego, z usunięciem wszystkich wadliwości hipotecznych.

Ustawa o sprostowaniu ksiąg gruntowych zmienia o tyle postanowienia § 32. gal. n. o zakł. ks. gr. i § 36. buk. n. o zakł. ks. gr., iż do nowej księgi gruntowej nie przenosi się wprost dotychczasowego stanu hipotecznego, lecz właśnie wyniki postępowania przy zakładaniu służącej mają za podstawę do sporządzenia projektu nowej księgi gruntowej.

§ 62.

Skoro tylko postanowiono założyć na nowo księgę gruntową lub część księgi gruntowej i wciągnięto to do planu robót, winien komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych wdrożyć przede wszystkim prace przygotowawcze celem dostarczenia materiału pomocniczego z katastru podatku gruntowego, który ma być użyty w toku dochodzeń.

W sprawie zamówienia kopii mapy katastralnej według najświeższego stanu tejże winien komisarz odnieść się do prezydium sądu krajowego wyższego (§§ 7. i 8., ustęp 4, rozp. w.).

Zapiski, o których mowa w § 4. gal. u. o zakł. ks. gr. i w § 6. buk. n. o zakł. ks. gr. (wykaz nieruchomości, zapiski co do posiadania katastralnego poszczególnych posiadaczy i spis alfabetyczny posiadaczy nieruchomości) należy sporządzić na podstawie operatów katastralnych, stosownie do postanowień §§ 63. do 65. rozp. w. i według wzorów tamże przepisanych.

Prócz tego ma się sporządzić wykaz domów (§ 66.).

Wykazy założyć należy w rozmiarach odpowiadających potrzebom odnośnej gminy. Każdy wykaz ma być oznaczony na pierwszej stronie, w miejscach wskazanych odpowiednio wydrukowanym napisem, nazwą gminy katastralnej i powiatu sądowego, którą wycisnąć się pieczęcią.

Należy sporządzić odrębne wykazy dla dóbr nietabularnych i tabularnych, a dla tych ostatnich postarać się o osobne karty mapy (§ 16. u. o zakł. ks. gr.).

Wykaz nieruchomości.

§ 63.

Wykaz nieruchomości (wzór 16.) wyciągnąć należy z protokołu parcel i z katastralnych arkuszy posiadłości gruntowych. Wzór 16.

Najpierw wciąga się parcele budowlane, następnie zostawia się miejsce próżne, odpowiadające przynajmniej trzeciej części miejsca użytego na wpisanie parcel budowlanych. Następnie idą na nowej karcie parcele gruntowe. Po ostatniej parceli gruntowej należy zostawić znowu odpowiednie miejsce wolne. Zresztą zaś nie powinno się zostawiać przedziału pomiędzy poszczególnymi wpisami.

Przed parcelami budowlanymi i gruntowymi umieszcza się w środku strony napis: „Parcelle budowlane“ względnie „Parcelle gruntowe“.

Zarówno parcele budowlane jak i gruntowe powinno się wpisywać w porządku arytmetycznym, skutkiem czego przed rozpoczęciem wpisów należy zbadać istniejące ewentualnie dodatki do protokołu parcel i uwzględnić je przy wpisywaniu.

Na razie uskutecznia się wpisy tylko po stronie lewej, zaopatrzonej napisem „Stan przy rozpoczęciu zakładania na nowo księgi gruntowej“; prawą stronę zostawia się tymczasowo próżną.

Odnosnie do wypełnia przedziałki 2. obowiązują postanowienia § 26., ustęp 3. i 4.

Liczbę pozycji protokołu dochodzeń wpisuje się do przedziałki 3. na podstawie zapiszków co do posiadania katastralnego (§§ 64.).

Trzy ostatnie przedziałki 4. — 6. pozostają na razie próżne.

Zapiski co do posiadania katastralnego poszczególnych posiadaczy.

§ 64.

Zapiski co do posiadania katastralnego poszczególnych posiadaczy (wzór 17.) należy wyciągnąć z katastralnych arkuszy posiadłości gruntowych. Przytym założyć należy tak jak w katastrze dla każdego posiadacza i dla każdej grupy współposiadaczy osobny arkusz. Jeżeli posiadanie małżonków jest w katastralnym arkuszu posiadłości gruntowej łącznie zapisane, jakkolwiek nie istnieje wspólność co do wszystkich parcel tamże wciągniętych, natenczas odpowiednio do tego sporządza się także wspólny zapiszek. Wzór 17.

„Zapiski“ te, których później używa się także jako protokołu dochodzeń oznacza się na górze obok wydrukowanych wyrazów „liczba pozycji“ tąsamą liczbą, nakreśloną wielkimi, wyraźnymi cyframi, którą ma odpowiedni katastralny arkusz posiadłości gruntowej.

Jeżeli w katastrze skasowano pewien arkusz posiadłości gruntowej, tak iż w porządku kolejnym arkuszy posiadłości gruntowych brakuje jednej liczby, natenczas nie zakłada się także zapisku pod tą liczbą pozycyi. Liczby takich bezprzedmiotowych arkuszy posiadłości gruntowych należy utrzymywać w ewidencji w dodatku do zapisków.

Napisy znajdujące się dalej w nagłówku „Liczba arkusza posiadłości i liczba nowego wykazu hipotecznego“ oraz miejsce obok napisu: „według dochodzenia“, które przeznaczone są dla późniejszego uwidocznienia odnośnych dat, pozostawia się tymczasowo bez wpisu.

Pod następnym napisem, znajdującym się w nagłówku, należy wciągnąć z arkusza posiadłości gruntowej nazwisko posiadacza, jego przezwisko, ewentualną pospolitą nazwę majątności (oznaczenie majątności), a przy posiadłości, na której nie ma domu także adres posiadacza. Jeżeli w arkuszu posiadłości gruntowej nie przychodzi pospolita nazwa majątności (oznaczenie majątności) lub potrzebny w danym razie inny adres posiadacza, natenczas należy wyciągnąć daty te z „wykazu posiadaczy nieruchomości“ albo „abecadłowego wykazu posiadaczy nieruchomości“. Jeżeli można poznać z arkusza posiadłości gruntowej, iż oprócz posiadacza imieniem wymienionego istnieje kilku współposiadaczy, natenczas należy to również podać, na przykład: N. N. i 5 współposiadaczy.

Miejsce obok napisu „według dochodzenia“ należy tymczasowo pozostawić próżne celem wypełnienia go przy dochodzeniach.

Wypełnianie 1. i 2. przedziałki przychodzi do skutku w ten sam sposób, jak przy równorzędnych przedziałkach wykazu nieruchomości (§ 63.), jednakowoż przy paryfikatach należy podać nie uprawę wynikającą z paryfikacyi ale rzeczywiste przeznaczenie, o ile można je rozpoznać; na przykład tor kolejowy, młyn, kanał, plac składowy, droga, kopalnia gliny itd.

Jeżeli parcela budowlana nie ma numeru domu, natenczas wstawia się w miejsce numeru literę B (= budowlany grunt).

Jeżeli operaty katastralne polegają na nowym pomiarze, przy którym dokonano nowego ponumerowania parcel, natenczas należy przy wypełnianiu przedziałek 4. do 6. użyć porównawczego zestawienia dawnych i nowych numerów parcel poszczególnych nieruchomości, którego dostarczy ewidencya katastru.

Jeżeli natomiast liczba parceli wpisana w księdze gruntowej zgadza się z liczbą parceli w przedziałce 1., natenczas należy w przedziałce 4. pociągnąć jedynie kreską poziomą.

Odnosnie do parcel wpisanych do tabuli krajowej lub do księgi kolejowej należy do liczby

wykazu w przedziałce 5. dodać potrzebne bliższe oznaczenie księgi publicznej.

Odnosnie do parcel przychodzących w księdze górniczej odsyła się do wpisu w księdze górniczej.

Przedziałki 3., 7. do 10. należy na razie pozostawić próżne; wypełnia się je dopiero w toku dochodzeń.

Po przygotowaniu wszystkich tych zapisków co do posiadania katastralnego, należy uwidocznnić wszystkie liczby pozycyi zapisków w wykazie nieruchomości (wzór 16.), przy odnośnych parcelach w przedziałce 3., a to tuż poniżej górnej linii, aby pozostało miejsce na ewentualne uzupełniające wpisy.

Jeżeli okażą się różnice nie spowodowane oczywiście błędami pisarskimi, natenczas komisarz dla zakładania ksiąg gruntowych winien je uchylić w drodze bezpośredniego porozumienia się z urzędnikiem ewidencyjnym.

Wykaz posiadaczy.

§ 65.

Na wykaz posiadaczy nieruchomości należy użyć wzoru 18.

Wzór 18.

Do przedziałki pierwszej wpisuje się na podstawie wygotowanych i w tym celu abecadłowo uporządkowanych zapisków co do posiadania katastralnego (wzór 17.), nazwiska posiadaczy w porządku abecadłowym. Po każdej grupie nazwisk, zaczynających się od tejsamej litery zostawia się miejsce próżne, co najmniej cztery razy tak duże, jak przestrzeń użyta.

W każdym razie należy zacząć grupę najbliższą na nowej karcie i to po stronie prawej. Do nazwiska każdego posiadacza, który w opracowywanej gminie katastralnej posiada majątność zamieszkałą, należy oprócz jego przezwiska dodać numer domu i pospolitą nazwę majątności (oznaczenie majątności). Jeżeli tenże nie posiada w tej gminie katastralnej nieruchomości zamieszkałej, natenczas podać trzeba inny jego adres, na przykład: Olszewski Józef, dom Nr. 145.; Bojczuk Tomasz, dom Nr. 985; Kurowski Karol w Ostrowie, ulica Kościelna 5.

W przedziałce „Liczba arkusza posiadłości“ należy przedewszystkiem wpisać ołówkiem tuż pod linią górną liczby pozycyi zapisków. Zresztą przedziałka ta, tudzież dwie przedziałki ostatnie pozostają na razie próżne.

Wykaz domów.

§ 66.

Wykaz domów (wzór 19.) sporządzić należy przy użyciu „wykazu posiadaczy nieruchomości“ prowadzonego przy katastrze, a jeżeli w miejsce tegoż prowadzi się wykaz abecadłowy, na podstawie

Wzór 19.

tęgo ostatniego. Jeżeli w gminie katastralnej znajduje się dwie lub więcej miejscowości posiadających samoistne numerowanie domów, tak iż tensam numer domu więcej razy przychodzi, natenczas należy wciągnąć do formularza owe miejscowości w porządku alfabetycznym, a to każdą miejscowość wraz z szeregiem numerów jej domów. Nad każdym oddziałem należy w środku umieścić nazwę miejscowości.

Po każdym oddziale zostawia się miejsce próżne, odpowiadające co najmniej trzeciej części miejsca zużytkowanego.

W podobny sposób należy postąpić, jeżeli w pewnej gminie zaprowadzono ponumerowanie domów według ulic i placów.

Jeżeli w katastrze brakuje pewnego numeru w szeregu liczb, natenczas z pośród odnośnych przedziałek formularza należy wypełnić jedynie rubrykę przeznaczoną na uwagi słowem „wolny“.

Do przedziałki drugiej wciągnąć należy jedynie pospolitą nazwę majątności (oznaczenie majątności), nie zaś także nazwiska osób uwidocznione w katastralnym wykazie domów.

Do przedziałki trzeciej „Liczba arkusza posiadłości“ powinno się przedewszystkiem tuż pod linią górną wciągnąć ołówkiem z zapisków co do posiadania katastralnego (wzór 17.) liczby pozycji tych arkuszy, w których przychodzą odnośne numery domów. Zresztą zaś przedziałka ta oraz następujące przedziałki 4. i 5. pozostają tymczasowo próżne.

Na wykaz domów należy użyć takiej ilości druków, aby pozostało dość miejsca na wciągnięcie nowego wykazu, które w danym razie może okazać się potrzebne z powodu ewentualnego późniejszego zaopatrzenia domów nowymi numerami.

Jeżeli w miejscowości panuje ożywiony ruch budowlany lub jeżeli ruchu takiego można się spodziewać, powinno się oczywiście i to także w odpowiedni sposób uwzględnić.

Uwzględnienie niezgodności znanych sądowi.

§ 67.

W myśl § 6. gal. rozp. o zakł. ks. gr. i § 8. buk. rozp. o zakł. ks. gr. winien komisarz dla zakładania ksiąg, gromadząc materiał przydatny przy zakładaniu ksiąg gruntowych złożyć do odnośnych aktów, a zwłaszcza o ile możliwości do odnośnych „zapisków“, według wzoru 17. także wszystkie arkusze zgłoszeń i wykazy różnic ewidencji katastru, które są jeszcze w toku przed sądem hipotecznym celem ich uwzględnienia przy dochodzeniach, tudzież poinformować się na podstawie aktów sądowych o wszystkich wypadkach zanotowanych w wykazie niedoprowadzenia do skutku zgodności pomiędzy księgą gruntową a katastrem (punkt 3. rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 2. lipca 1889., Dz. rozp. Nr. 35.).

Przygotowanie rozpraw ze stronami.

§ 68.

Po zebraniu wspomnianego materiału pomocniczego winien komisarz dla zakładania ksiąg wystosować według wzoru 20. pisma do przełożonego gminy i przełożonego wydzielonego obszaru dworskiego celem porozumienia się, przepisanego w §§ 7. i 8. gal. u. o zakł. ks. gr. i §§ 9. i 10. buk. u. o zakł. ks. gr.

Przy odnośnej konferencji należy przejść wszystkie pozycje zapisków co do posiadania katastralnego poszczególnych właścicieli nieruchomości oraz wykaz domów celem sprostowania i uzupełnienia ewentualnych mylnych nazwisk, adresów i oznaczeń domów; przytym należy zwracać szczególną uwagę na stwierdzenie tożsamości osoby w razie istnienia tych samych nazwisk osób. Następnie należy zbadać, którzy z pośród posiadaczy są niewłasnowolni lub nieobecni i które osoby są ich prawnymi zastępcami lub pełnomocnikami.

Wyniki konferencji notuje się ołówkiem w odnośnych „zapiskach“ przy nazwisku posiadacza, gdyby zaś uwaga wymagała więcej miejsca, na kartce ewidencyjnej, która przyklepa się do zapisku co do posiadania.

Rozpisanie dochodzeń.

§ 69.

Komisarz dla zakładania ksiąg gruntowych winien po omówieniu sprawy z delegatami gminy i wydzielonego obszaru dworskiego ustanowić dzień rozpoczęcia dochodzeń i miejsce, w którym dokumenta oznaczone w § 16. u. o zakł. ks. gr. mają być wyłożone do publicznego przeglądu, tudzież spowodować ich wyłożenie (a to kopii mapy wraz z wykazami według wzoru 16. do 19.).

Wyłożenie nastąpić ma w regule w odnośnej gminie, o ile istnieje tam odpowiednia kancelarya gminna i o ile nie zachodzi wątpliwość pod względem porządnego przechowania i starannego obchodzenia się z dokumentami. Przesłanie do zwierzchności gminnej skutecznia się pismem według wzoru 21.

Celem przesyłki należy kopię mapy zwinąć w rulon i zapakować w puszcze blaszanej o kształcie cylindra. Wyciągi z katastru (wykazy) należy zawsze wkładać między twarde okładki.

Jeżeli wymienione dokumenty wyklada się celem przeglądu w sądzie hipotecznym, wówczas należy porozumieć się w tym względzie z przełożonym sądu w krótkiej drodze, pomijając korespondencję.

Wzór 20.

Wzór 21.

§ 70.

Wzór 22. Z powodu zarządzenia dochodzeń i wyłożenia kopii map wraz z wykazami wygotowuje się edykt według wzoru 22. Nazwę gminy katastralnej i siedziby urzędowej komisarza dla zakładania ksiąg wy-ciska się pieczętą.

Wzór 23. Pomiędzy dniem rozpoczęcia dochodzeń a datą obwieszczenia musi upłynąć przeciąg co najmniej 30 dni. Edykt umieścić należy w gazecie krajowej i ogłosić w sposób przepisany w § 11. Ponadto przesłać należy po jednym egzemplarzu tegoż wraz z odezwą według wzoru 23. do politycznej władzy powiatowej, politycznej władzy krajowej, skarbowej władzy krajowej, dyrekcji lasów i domen, wydziału krajowego i prokuratury skarbu; jeden egzemplarz przedkłada się bez sprawozdania prezydium sądu krajowego wyższego.

§ 71.

Wzór 24. Komisarz dla zakładania ksiąg winien wy-stosować do wszystkich posiadaczy nieruchomości, wciągniętych do sprostowanych „zapisków“ (wzór 17.) oraz do wszystkich innych interesowa-nych wymienionych w § 6. n. o spr. ks. gr., bez względu na to, czy przebywają w gminie miejscowej czy też poza nią, imienne zawiadomienia według wzoru 24. o wdrożeniu założenia nowej księgi gruntowej i wezwać ich równocześnie do wzięcia udziału w odnośnych dochodzeniach.

W tych wezwaniach i adresach na nich wy-cisnąć należy pieczętą nazwy gmin katastralnych oraz siedziby urzędowej komisarza.

„Liczba pozycyi“ wezwania jest taka sama jak liczba pozycyi zapisku co do posiadania (wzór 17., protokół dochodzeń) dotyczącego osoby zawe-zwanej; do liczby czynności na adresie należy dodać liczbę pozycyi zapisku co do posiadania w formie

ułamka, na przykład G. A. Przeworsk $\frac{37}{3}$ (37 = liczba pozycyi zapisku co do posiadania, 3 = liczba porządkowa dziennika, pod którą rozpisano docho-dzenia).

Wzór 21. Do władz, funduszków publicznych i zakładów, wymienionych w § 23., ustęp 3., wysłać się wezwania w postaci pism według wzoru 25.

Co do doręczania wezwań obowiązują posta-nowienia § 23., ustęp 5.

Przeciw uchwale względem założenia księgi gruntowej na nowo i przeciw zawiadomieniu o na-stąpić mających dochodzeniach nie służy żaden środek prawny.

Wdrożenia postępowania celem założenia księgi na nowo nie notuje się hipotecznie.

Obejście obszaru gminy.

§ 72.

W przeważnej części wypadków będzie to po-łączone z korzyścią dla pomyślnego i spokojnego postępu dochodzeń, jeżeli jeszcze przed rozpoczę-ciem właściwych rozpraw komisarz dla zakładania ksiąg gruntowych w towarzystwie urzędnika ewiden-cyjnego i mężów zaufania obejdzie obszar gminny w tym celu, aby zapoznać się z topograficznemi i orograficznemi stosunkami gminy.

Rozprawy ze stronami.

§ 73.

Postanowienia ustaw o zakładaniu ksiąg grun-towych, odnoszące się do przedmiotu dochodzeń, doznały uzupełnienia i zmiany wskutek przepisów ustawy o sprostowaniu ksiąg gruntowych o rozstrzy-gającym znaczeniu faktycznego posiadania oraz o uwzględnieniu i uporządkowaniu stanu ciężarów.

Odnosnie do badania faktycznych stosunków posiadania na miejscu, obowiązuje przepis § 24.

Rozprawa ze stroną rozpoczyna się zbadaniem posiadania. W tym celu należy okazać stronie na kopii mapy posiadłość wciągniętą na jej rzecz w za-pisku (wzór 17.) i zbadać, czy posiadanie oraz przychodzące w przedziale 2. oznaczenie parcel (numer domu, rodzaj uprawy), jak również stosunki własności i prawa połączone z posiadaniem są zgodne z rzeczywistością i zupełne. Badanie to, które przeprowadzić należy z uwzględnieniem do-tychczasowego stanu hipotecznego, o ile stan księgi gruntowej na to pozwoli, ma stworzyć podstawę dla hipotecznego wpisanie prawnego posiadacza faktycz-nego za właściciela.

Przytym stosuje się w odpowiedni sposób prze-pisy §§ 28. do 34. z tym zastrzeżeniem, iż zbadane zmiany w oznaczeniu, rozmiarze i kształcie parcel przeprowadzić należy w kopii mapy w toku do-chodzeń.

Jeżeli zbadano, że budynek uległ zburzeniu a przez to parcela budowlana jako taka przestała istnieć i wcielona została do sąsiedniego rodzaju uprawy, natenczas należy przekreślić parcelę bu-dowlaną w kopii mapy i w przedziale 1. protokołu dochodzeń (§ 76.) czerwoną kreską poziomą a w prze-dziale 3. zamieścić uwagę: „zburzono i wcielono do parceli gruntowej . . .“.

Jeżeli się okaże, że pewna parcela należy do innej posiadłości, natenczas należy jej liczbę prze-kreślić czerwonym atramentem za pomocą kreski poziomej a dopisać ją czerwonym atramentem na tym arkuszu „zapisków“, do którego ona należy.

Odpisanie i dopisanie należy zaznaczyć czerwonym atramentem w obu arkuszach przy odnośnej parceli w przedziale 3. słowami: „do pozycyi . . .”, względnie: „z pozycyi . . .”.

W analogiczny sposób należy postąpić, jeżeli na rzecz posiadacza, którego się właśnie przesłuchuje, ma być dopisana parcela lub część parceli przypisana już innemu posiadaczowi.

Jeżeli w chwili, gdy stwierdzono mylny stan posiadania, przesłuchanie owego drugiego posiadacza, na którego rzecz parcela ma być przypisana lub od którego posiadłości pewna parcela ma być odpisana, już miało miejsce a przy sposobności tej nie skonstatowano mylnego stanu jego posiadania, natenczas wdrożyć należy ponowne przesłuchanie tegoż i utrzymać je w ewidencji na kartce ewidencyjnej.

Jeżeli na przykład przy przesłuchaniu posiadacza w pozycyi 10. okaże się, że parcela 244., którą posiadacz w pozycyi 2. uznał przy swym przesłuchaniu za swoją, należy nie do niego lecz do posiadacza w pozycyi 10., natenczas kartka ewidencyjna będzie opiewała:

10, 2.

Parcela 244., wpisana w 2.
ma należeć do 10.

Przy ponownym przesłuchaniu posiadacza w pozycyi 2. wykreśli się w jego protokole liczbę parceli 244., czerwonym ołówkiem za pomocą kreski skośnej, biegnącej od strony lewej z góry na dół ku stronie prawej a po dotychczasowym zakończeniu protokołu pod nagłówkiem „Dodatek“ wpisze się ponownie daty parceli czarnym atramentem do przedziałek 1. i 2. Stosownie do wyniku rozprawy następują dalej te same wpisy, które odnośnie do tej parceli należało już pierwotnie uskutecznić.

Jeżeli posiadacz, na którego rzecz pewna parcela lub część parceli ma być przypisana, nie przychodzi dotychczas w sprostowanych „zapisach“, natenczas należy założyć dla niego nowy arkusz i oznaczyć go czerwonym atramentem „liczbą pozycyi“, następującą po ostatniej liczbie pozycji zapisków albo założonych już na nowo arkuszy uzupełniających. W arkuszu uzupełniającym należy miejsce obok umieszczonego w nagłówku napisu „według katastru podatku gruntowego“ pozostawić niewypełnione.

§ 74.

Jeżeli odnośnie do parceli, która w księdze gruntowej nie stanowi sama dla siebie ciała hipo-

tecznego, lecz która wraz z innymi nieruchomościami połączona jest w jedno ciało hipoteczne wyniknie spór pomiędzy stronami, natenczas należy pod względem postąpienia z tą parcelą i z ciałem hipotecznym zastosować analogicznie postanowienia ustawy o sprostowaniu ksiąg gruntowych, odnoszące się do podziału ciał hipotecznych.

Wydaje się zatem uchwałę działową (§ 36.), uwzględniając jednak postanowienie § 33. u. o spr. ks. gr., według którego orzeczenie co do osoby mającej być wpisana za właściciela hipotecznego winno opiewać bezwarunkowo i obejmować oznaczenie terminu do wniesienia skargi przez stronę przeciwną (§ 9., ustęp 4. u. o spr. ks. gr.).

Powyższe postanowienie § 33. u. o spr. ks. gr. ma zastosowanie, oprócz przypadków rozdziału ciała hipotecznego, także wówczas, jeżeli znajdzie się niezgodność pomiędzy hipotecznym a faktycznym stanem posiadania w myśl § 28. u. o spr. ks. gr. i jeżeli co do wpisania właściciela istnieje spór między kilku osobami.

§ 75.

Komisarz dla zakładania ksiąg winien przy nieruchomościach, które wbrew stanowi faktycznemu połączone są w księdze gruntowej jako jedno ciało hipoteczne (§ 1. u. o spr. ks. gr.) wdać się po prawomocności uchwały działowej w uporządkowanie stanu ciężarów, jeżeli ciało hipoteczne jest obciążone. Przytym postąpić należy według przepisów §§ 38. do 51.

Protokół dochodzeń.

§ 76.

Z przeprowadzonych dochodzeń spisuje się protokół zbiorowy, składający się z ogólnego wstępu, z protokołów poszczególnych (zapiski co do posiadania według wzoru 17.) i zakończenia.

W miarę tego, jak dla posiadłości gruntowej każdego poszczególnego posiadacza sporządzono osobny zapiszek, spisuje się osobny protokół na tym zapisku.

Pod względem protokołowania mają zastosowanie przepisy § 27.

Wyniki dochodzeń co do służebności gruntowych wpisuje się tylko do tego protokołu, którym objęto dochodzenia co do nieruchomości obciążonej; w protokole nieruchomości uprawnionej odsyła się do protokołu, w którym służebność zaprotokołowano, za pomocą uwagi „służebność gruntowa, obacz protokół l. . . .”.

Każdy protokół ma być podpisany także przez przybranych mężów zaufania.

Po ukończeniu wszystkich dochodzeń należy zamknąć protokół zbiorowy a zakończenie to mają podpisać wszystkie osoby, wymienione na wstępie pomiędzy obecnymi.

Postanowienie § 26., ustęp ostatni gal. u. o zakł. ks. gr. i § 30., ustęp ostatni buk. u. o zakł. ks. gr., według których należy spisać odrębny protokół co do dochodzeń, odnoszących się do nieruchomości tabularnych, nie ulega zmianie.

Sprostowanie wykazów.

§ 77.

Wszystkie zmiany stwierdzone odnośnie do dat katastru należy przeprowadzić w wykazie nieruchomości, wykazie imiennym i wykazie domów.

Przeprowadzenie skutecznia się w ten sposób, iż wpisy, które mają być wykreślone przekreśla się czerwonym atramentem zapomocą poziomej kreski a nowe wpisy wpisuje się czarnym atramentem.

Przy podziałach należy liczbę pierwotnej parceli przekreślić kreską poziomą; w przedziałce „Uwaga“ po lewej stronie wykazu nieruchomości należy wpisać: „Podział“. Parcele powstałe z podziału wciaga się po przeciwległej (prawej) stronie czarnym atramentem. Wpisywanie nowych parcel należy rozpocząć zawsze u góry na pierwszej linii, dalsze wpisy łączą się z poprzedzającymi.

Jeżeli posiadacza faktycznego nie można wpisać do księgi gruntowej za właściciela dla braku ustawowych wymogów, należy wymienić w wykazie imiennym zarówno posiadacza faktycznego jak i hipotecznego, zarazem jednak uwidocznć okoliczność, iż zachodzi jedynie posiadanie faktyczne oraz związek odnośnych wykazów hipotecznych.

Arkusze posiadłości.

§ 78.

Arkusze posiadłości, o których mowa w § 27. gal. u. o zakł. ks. gr. i w § 31. buk. u. o zakł. ks. gr. należy sporządzić na podstawie dochodzeń przeprowadzonych co do stosunków posiadania i własności, po prawomocności wszystkich uchwał działowych, bez uwzględnienia postępowania celem przydzielenia ciężarów i wyłożyć do ogólnego przeglądu wraz z innemi operatami dochodzeń stosownie do przepisu ustawy o zakładaniu ksiąg gruntowych w właściwym sądzie hipotecznym lub w innym odpowiednim miejscu; w myśl przepisu ustawy o zakładaniu ksiąg gruntowych wyznaczyć należy audyencyę do dalszej rozprawy nad zarzutami, jakie w danym razie będą wniesione.

Arkusze posiadłości powinno się o ile możności sporządzić w formie wykazów hipotecznych.

Zarzuty przeciw prawdziwości arkuszy posiadłości są niedopuszczalne, o ile wpis odpowiada prawomocnej uchwale działowej; należy to wyraźnie zaznaczyć w obwieszczeniu, którym ogłasza się wyłożenie arkuszy posiadłości.

Liczbę arkuszy posiadłości powinno się wciągnąć do zapisku co do posiadania katastralnego (wzór 17.) obok odnośnego napisu, następnie do wykazu nieruchomości, do wykazu imiennego i wykazu domów w przedziałce na to przeznaczonej, a mianowicie w lewym brzegu przedziałki podłużnej i w górnym brzegu przedziałki poprzecznej. Jeżeli tensam posiadacz przychodzi w kilku arkuszach posiadłości, natenczas należy w wykazie imiennym umieścić odnośne liczby obok siebie.

Wykazy hipoteczne.

§ 79.

Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych winien sporządzić wykazy hipoteczne na podstawie wyniku wszystkich dochodzeń przeprowadzonych co do stanu posiadania i ciężarów, a więc w szczególności stosownie do prawomocnych uchwał działowych i uchwał przydzielenia i to o ile można przy współudziale sądu hipotecznego.

O ile w uchwale działowej lub w uchwale w myśl § 30. u. o spr. ks. gr. zamieszczono odeślanie do drogi sporu, nie sporządza się odnośnych wykazów przed upływem terminu określonego do do wniesienia skargi.

Na wykazy hipoteczne należy zużytkować druki, używane dotychczas w sądzie.

W nagłówku pierwszego działu karty stanu majątkowego umieszcza się przedewszystkiem na lewo u góry liczbę wykazu hipotecznego wypisaną dużemi, wyraźnemi cyframi arabskimi a na prawo u góry nazwę gminy katastralnej. W środku u góry należy wpisać znane ogólnie, stałe oznaczenie ciała hipotecznego lub stosunek niezupełnej własności (§ 7., ustęp ostatni u. o zakł. ks. gr.). Jeżeli nie ma takiego oznaczenia lub takiego stosunku, natenczas nie wypełnia się odnośnego miejsca.

Do pierwszego działu karty stanu majątkowego (A₁) wciaga się dalej parcele, które według dochodzeń należą do odnośnego ciała hipotecznego, w porządku arytmetycznym, a to najpierw parcele budowlane, a następnie parcele gruntowe. Wszystkie parcele, należące do tego samego ciała hipotecznego, które wciaga się przy zakładaniu wykazu hipotecznego, otrzymują razem jedną jedyną liczbę pozycyi (1.).

Każda parcela i każda grupa parcel, później dopisana, otrzymuje dalszą liczbę pozycji (2, 3 itd.).

W przedziałce „Oznaczenie parceli“ (numer domu, rodzaj uprawy) wpisuje się numera domów cyframi wpadającymi w oczy. Uprawę wciąga się według oznaczenia objętego zapiskami; wskutek tego wpisuje się paryfikaty nie według uprawy, z którą je zrównano, lecz według prawdziwego oznaczenia, na przykład: plac składowy, młyn, kanał. Wyraz „Paryfikat“ odpada.

Wszystkie wpisy w wykazach hipotecznych należy oddzielić kreskami poziomymi, które połączą się przez całą stronę.

Na każdej karcie wykazu hipotecznego (z wyjątkiem pierwszej karty arkusza nagłówkowego) umieści się na dolnym brzegu nazwę gminy katastralnej wyciśniętą pieczęcią, a na arkuszu nagłówkowym na lewo w górnym rogu liczbę protokołu dochodzeń napisaną ołówkiem. Liczby wykazów hipotecznych należy zaznaczyć nie tylko w nagłówku wykazu, lecz także w dolnym zewnętrznym rogu każdej strony wykazu, a to na brzegu niezadrukowanym.

§ 80.

Przed przedłożeniem operatu celem wdrożenia postępowania, zmierzającego do ustalenia ksiąg w myśl ustawy z dnia 25. lipca 1871., Dz. u. p. Nr. 96., powinno się uzupełnić poszczególne wykazy co do stanu ciężarów. W tej mierze należy przy nieruchomościach, co do których miało miejsce postępowanie celem przydzielenia ciężarów, wciągnąć do kart ciężarów wyniki tego postępowania, co do innych nieruchomości zaś przenieść do kart ciężarów nowych wykazów ciężary wpisane w dotychczasowej księdze gruntowej, o ile to przedstawia się możliwe ze względu na stan tejże księgi, wyjąwszy, jeżeli przeniesienie poszczególnych ciężarów ma być zaniechane z powodu możności ich zamortyzowania (§ 32., ustęp 2., gal. u. o zakł. ks. gr., § 36., ust. 2. buk. u. o zakł. ks. gr.).

Służebności i inne prawa obciążające, świeżo stwierdzone, wpisać należy po ciężarach wciągniętych już do dotychczasowej księgi gruntowej, z pierwszeństwem „od dnia otwarcia księgi gruntowej bez ujemy dla wykazać się mającego lepszego stopnia pierwszeństwa“.

Praw naftowych nie przenosi się w żadnym wypadku do nowej księgi gruntowej. Jeżeli odnośnie do ciała hipotecznego, na którym one ciąży, postępowanie celem przekazania ciężarów nie ma być przeprowadzone, natenczas winien sąd hipoteczny przeprowadzić postępowanie celem przeniesienia praw

naftowych do księgi naftowej, które przepisują § 23., ustawy z dnia 9. stycznia 1907., Dz. u. p. Nr. 7., i uwzględnić wynik tego postępowania przy wpisywaniu stanu ciężarów odnośnego ciała hipotecznego do wykazu nowej księgi gruntowej.

§ 81.

Liczby nowych wykazów hipotecznych należy wciągnąć do zapisku co do posiadania katastralnego (wzór 17.) obok dotyczącego napisu, dalej do wykazu nieruchomości, wykazu imiennego i wykazu domów, a to do przedziałki „Liczba nowego wykazu hipotecznego“ w lewym brzegu przedziałki podłużnej i w górnym brzegu przedziałki poprzecznej. Jeżeli tensam właściciel przychodzi w kilku wykazach hipotecznych, natenczas należy w spisie imiennym umieścić odnośne liczby obok siebie.

Zarazem należy liczby wykazów z tych wykazów, które według wzoru VI. rozp. o zakł. ks. gr. mają być założone co do wszystkich nieruchomości nietabularnych, pominiętych w księdze gruntowej gminy katastralnej, uwidocznic w wykazie nieruchomości a w danym razie także w wykazie domów w przedziałce „Uwaga“, na przykład wyk. VI., l. III.

W wykazach wspomnianych w ustępie pierwszym nie może wskutek tego pozostać żadna istniejąca parcela lub liczba domu i żadne nazwisko osoby, przy których nie byłaby wpisana liczba wykazu hipotecznego lub wykazu VI.

Liczby wykazów hipotecznych i wykazów według wzoru VI. należy ponadto uwidocznic w nagłówku protokołów dochodzeń.

Uwiedomienie ewidencji katastru o stwierdzonych zmianach.

§ 82.

Wszystkie zmiany stwierdzone przy dochodzeniach (biorąc na uwagę także postępowanie reklamacyjne), które odnoszą się do dat katastru, należy wciągnąć do wykazu według wzoru 26. celem udzielenia ich władzy katastralnej. Pod względem wypełnienia wykazu tego obowiązują następujące postanowienia:

Spisanie zmianu skutecznego się w porządku kolejnym arkuszy posiadłości gruntowych (liczb pozycji zapisków co do posiadania), tak, iż najpierw wciąga się zmiany objęte zapiskiem 1, dalej zmiany z zapisku 2. itd. Każdą zmianę wpisuje się raz tylko, a to przy tym zapisku, w którym odnośna parcela pierwotnie była wpisana. Jeżeli na przykład przenosi się parcelę z zapisku 14. do zapisku 120., natenczas notuje się ją tylko przy zapisku 14., nie zaś także przy zapisku 120.

Wzór 26.

Przedziałki 7. do 11. wypełnia się tylko o tyle, aby stwierdzoną zmianę można było zaraz rozpoznać. Jeżeli na przykład zmienił się posiadacz pewnej parceli, której liczba i rodzaj uprawy pozostały bez zmiany, natenczas należy wciągnąć do przedziałek 8. do 10. jedynie nazwisko i adres nowego posiadacza a w przedziale 12. zaznaczyć: „Zmiana posiadacza“. Jeżeli zmiana dotyka całej posiadłości wciągniętej do jednego zapisku, natenczas wystarczy wpis w przedziale 7.: „Cała posiadłość“.

Zapisywanie pewnego wypadku w dalszym ciągu na innej karcie lub innej stronie należy o ile możliwości unikać, tak, aby każda strona lub przynajmniej każda karta stanowiła zamkniętą całość.

Wykaz należy sporządzić w dwóch egzemplarzach i przesłać właściwemu katastralnemu urzędnikowi pomiarowemu bez dołączania odezwy, a to zanim przedłoży się plan księgi gruntowej sądowi krajowemu wyższemu celem wdrożenia postępowania zamierzającego do ustalenia. Wygotowanie skutecznia się przy użyciu papieru do kopiowania (kopia indigo); mianowicie wkłada się kartkę takiego papieru pomiędzy dwie kartki druków; na górnej kartce przedsiębiorze się wpisanie przy użyciu twardego ołówka, które jednocześnie odbija się na dolnej kartce. Z obu tych wygotowań jest więc jedno napisane ołówkiem a drugie kopiowane.

Jeżeli do zapisania zmian potrzeba kilku kartek, natenczas numeruje się i zeszywa razem kartki każdego egzemplarza; na ostatniej kartce podaje się ilość kartek i umieszcza podpis komisarza.

Urzędnik pomiarowy katastru winien uwiarygodnić wynik czynności urzędowej, podjętej wskutek udzielonych mu do wiadomości zmian w obu egzemplarzach wykazu w rubryce „Sposób załatwienia“ a następnie zwrócić komisarzowi dla zakładania ksiąg gruntowych jeden egzemplarz wykazu.

Gdyby wynik dochodzeń przedsięwziętych przez urzędnika pomiarowego nie zgadzał się z datami wspomnianego wykazu, natenczas winien komisarz dla zakładania ksiąg gruntowych zawiadomić urzędnika pomiarowego w ciągu dni 14tych czy przyłącza się do wyniku jego dochodzenia albo też w jaki sposób można by uchylić różnicę.

Po osiągnięciu porozumienia winien organ ewidencyjny, przydany komisarzowi dla zakładania ksiąg przeprowadzić w mapie hipotecznej z możliwym pośpiechem podziały gruntów i inne zmiany w obszarze parcel, o ile nie uwidocznił ich w mapie hipotecznej już przy sposobności dochodzeń (§ 73.).

Te zmiany jakoteż inne zmiany zawarte w wspomnianym wykazie przeprowadzić można

w operatach katastru podatku gruntowego w okresie prac kancelaryjnych, ponieważ oryginał wykazu tego ma być uważany za arkusz zgłoszeń.

Także wówczas, jeżeliby w toku dochodzeń nie stwierdzono żadnych zmian co do dat katastralnych, powinno się uawiadomić o tym ewidencję katastru.

B. Postępowanie celem ustalenia ksiąg (§§ 83. do 88.).

§ 83.

W postępowaniu celem ustalenia ksiąg należy zastosować przepisy ustawy z dnia 25. lipca 1871.. Dz. u. p. Nr. 96., jednakowoż z temi zmianami, które przy analogicznym zastosowaniu postanowień ustawy o sprostowaniu ksiąg gruntowych wynikną stosownie do niniejszego rozdziału rozporządzenia wykonawczego.

Wdrożenie postępowania celem ustalenia ksiąg odnośnie do nowo założonej księgi gruntowej nie doznaje przeszkody przez to, iż w drodze uchwał działowych lub uchwał wydanych w myśl § 30. u. o spr. ks. gr. nastąpiło odesłanie do drogi skargi i że wskutek tego należy przeprowadzić spory o własność.

W wezwaniu edyktałnym do wnoszenia zgłoszeń stosownie do § 7. a i b u. o ust. ks. gr., które ma być wydane w myśl § 6. u. o ust. ks. gr., należy zamieścić ograniczenie, iż od zgłoszenia wyłącza się: z pośród roszczeń wymienionych w § 7. a) te, które już w postępowaniu celem sprostowania ksiąg gruntowych zbadano i odesłano do drogi prawa, a z pośród praw obciążających, wymienionych w § 7. b) te, których odmówiono stronie podnoszącej roszczenie już w toku postępowania celem przydzielenia ciężarów.

Przy zakreszaniu terminu do zgłoszeń w tym wezwaniu edyktałnym można w myśl § 21. u. o ust. ks. gr. zejść poniżej roku. Na oznaczenie terminu wpływa ilość i jakość wypadków wadliwości ksiąg gruntowych, które wyszły na jaw w postępowaniu sprostawczym oraz wypadków odesłania do drogi skargi; jednak należy przy tym mieć wzgląd także na przepis § 36., ustęp 1. u. o spr. ks. gr.

Z wspomnianym wezwaniem edyktałnym należy połączyć także pouczenie, iż osoby, które chciałyby żądać zmiany lub uzupełnienia przydzielenia ciężarów przeprowadzonego hipotecznie na podstawie ustawy o sprostowaniu ksiąg gruntowych z dnia 11. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 246., z powodu, ponieważ następnie stan rzeczy rozstrzygający pod względem przydzielenia ciężarów zmienił się

wskutek rozstrzygnięcia sporu względem przekazanego do drogi skargi roszczenia co do prawa własności, mają zgłosić roszczenie swoje najpóźniej na trzy miesiące przed upływem terminu edyktałnego (§ 36., ustęp 3. u. o spr. ks. gr.).

§ 84.

Jeżeli roszczenie zgłoszone przez posiadacza faktycznego względem zmiany wpisu prawa własności oparto na tym, iż właściciel wpisany do ksiąg i jego poprzednik prawny nie posiadali nieruchomości faktycznie w przeciągu dziesięciu lat, licząc wstecz od wdrożenia postępowania sprostowawczego, natenczas, o ile przy rozprawie przeprowadzonej w myśl § 9. u. o ust. ks. gr. nie przyjdzie do zgody a fakt stwierdzony przez zgłaszającego będzie ustalony, nie należy odsyłać zgłaszającego do drogi prawa lecz powinno się zmienić wpis stosownie do zgłoszenia, a właściciela wpisanego w księdze gruntowej odesłać do drogi skargi. Do wniesienia skargi winien sąd określić odpowiedni, przynajmniej jednomiesięczny termin, który z ważnych powodów można przedłużyć.

Do dawnych ciężarów, które mają być zgłoszone w myśl § 7. b) u. o ust. ks. gr., należą także zobowiązania wzajemne właściciela nieruchomości, wymienione w § 22. u. o spr. ks. gr., których w danym razie jeszcze nie uwzględniono.

§ 85.

Przy otwarciu nowej księgi gruntowej winien sąd hipoteczny w porozumieniu z komisarzem dla sprostowania ksiąg gruntowych sporządzić dokładne zapiski według wzoru 27. co do tych wypadków, w których w myśl § 34. u. o spr. ks. gr. nastąpiła adnotacja skargi.

Sąd hipoteczny winien następnie zasięgać wiadomości co do przebiegu wszystkich odnośnych sporów, przynajmniej raz na miesiąc, o ile możliwości w krótkiej drodze i notować wynik dowiadywania się w przedziale zapisków przeznaczonych na uwagi.

Sądy procesowe winny rozstrzygnięcia wydane w tych sporach udzielać z urzędu po ich prawomocności sądowi hipotecznemu.

Czas trwania pierwszego terminu edyktałnego w postępowaniu celem ustalenia ksiąg zależy od hipotecznego przeprowadzenia wyników tych sporów. Sąd hipoteczny winien zatem, opierając się na wspomnianych zapiskach zwracać baczną uwagę na istniejący stan rzeczy, a w razie, gdyby stosownie do tego okazała się potrzeba przedłużenia terminu edyktałnego złożyć na czasie sprawozdanie sądowi krajowemu wyższemu (§ 36., ustęp 1. u. o spr. ks. gr.).

Termin do wnoszenia zarzutów w postępowaniu ustalającym (drugi termin edyktałny, § 14. u. o ust. ks. gr.) można w myśl § 21. u. o ust. ks. gr. skrócić aż do trzech miesięcy.

§ 86.

Sądy hipoteczne powinny dokładać usilnych starań celem odpowiedniego pouczenia ludności o ważności i znaczeniu postępowania zmierzającego do ustalenia ksiąg. Przy zasięganiu wyjaśnień z księgi gruntowej i operatów odnoszących się do założenia ksiąg mają one jak najchętniej pomagać stronom a na żądanie przyjmować zgłoszenia i zarzuty do protokołu.

Zamknięcie dawnej księgi gruntowej.

§ 87.

Z końcem dnia poprzedzającego otwarcie nowej księgi gruntowej należy zamknąć dawne wykazy hipoteczne. Zamknięcie, które uskutecznia się przy użyciu pieczętki, ma brzmieć: „Zamknięto dnia . . . wskutek otwarcia l. w. nowej księgi gruntowej.”

Data zamknięcia i nazwa gminy katastralnej winny mieścić się już w pieczęcie; liczbę nowego wykazu należy dopisać ręką.

Ten zapisek ma być wyciśnięty pieczętką na każdej z trzech kart wykazu hipotecznego.

Akta w postępowaniu ustalającym.

§ 88.

Od chwili otwarcia nowo założonej księgi gruntowej należy z aktami hipotecznymi, odnoszącymi się do nowo otworzonej księgi gruntowej postępować w myśl § 275. instr. s. i rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 17. grudnia 1898., Dz. u. p. Nr. 225.

Do aktów, które będą założone dla każdego wykazu hipotecznego, należy złożyć w szczególności także podania i protokoły wniesione w postępowaniu ustalającym.

IV. Wykazy i zapiski (§§ 89. do 92.).

W postępowaniu mającym za przedmiot dochodzenie i zakładanie ksiąg.

§ 89.

Komisarze dla sprostowania ksiąg gruntowych winni z końcem każdego kwartału, a to najpóźniej do

dnia 10. następnego miesiąca sporządzić wykaz co do postępu prac około sprostowania ksiąg gruntowych i przedłożyć go za pośrednictwem sądu hipotecznego prezydium trybunału pierwszej instancji (na Bukowinie: komisji dla spraw zakładania ksiąg gruntowych utworzonej przy trybunale pierwszej instancji).

Na wykaz co do prac sprostowawczych oprócz wypadku założenia nowych ksiąg gruntowych, a więc w postępowaniu według rozdziałów I i II. u. o spr. Wzór 28. ks. gr., użyć należy wzoru 28., a na wykaz co do postępu zakładania ksiąg gruntowych na nowo Wzór 29. wzoru 29.

W wykazie wzór 28. należy w przedziałkach 5., 6., 13., 14. i 15. traktować jako „zakatwione“ te liczby pozycyi wykazu wzór 8. oraz te wykazy hipoteczne, co do których komisarz dla sprostowania ksiąg udzielił już sądowi hipotecznemu wyniki swej działalności urzędowej celem ich hipotecznego wykonania.

Co do wykazu wzór 29. (dotyczącego postępowania zmierzającego do założenia nowych ksiąg) rozstrzygają następujące postanowienia:

„Prace wstępne“ uważa się za ukończone, jeżeli postąpiły tak daleko, iż można rozpiścić dochodzenia (§ 69.).

„Dochodzenia“ uważa się za ukończone z chwilą, gdy przedkłada się operat do rewizyi w myśl § 30. gal. u. o zakł. ks. gr., § 34. buk. u. o zakł. ks. gr.

Okres „Sporządzenia wykazów hipotecznych“ kończy się z chwilą przedłożenia projektu księgi gruntowej sądowi krajowemu wyższemu celem wdrożenia postępowania zmierzającego do ustalenia ksiąg w myśl § 3. u. o ust. ks. gr.

Prace, które przedsięwzięto w ciągu kwartału objętego wykazem i zdołano ukończyć w granicach jednego z trzech wymienionych okresów postępowania, należy wciągnąć jedynie do przedziałki „ukończonych“ prac odnośnego okresu, nie zaś równocześnie także do przedziałki prac „będących w toku“.

Prezydya trybunałów pierwszej instancji (na Bukowinie: komisje dla spraw zakładania ksiąg gruntowych) winnyłożyć na tych samych drukach przegląd przedkładanych im wykazów kwartalnych, w którym daty wykazane przez komisarzy dla zakładania ksiąg gruntowych, po ewentualnym ich sprostowaniu, zestawia się i zlicza w porządku powiatów sądowych; przeglądy te z dołączeniem wykazów komisarzy mają być przedłożone najpóźniej do dnia 15. tego samego miesiąca prezydium sądu krajowego wyższego, które na ich podstawie zestawia w ten sposób tabelę przeglądową z wyrażeniem sumy ogólnej, obejmującą cały okrąg w porządku okręgów trybunałów i przedłożyć ją Ministerstwu

sprawiedliwości do końca miesiąca z dołączeniem wszystkich wykazów.

W postępowaniu ustalającym.

§ 90.

Sądy hipoteczne winny w zapisku prowadzonym według wzoru 30. utrzymywać w ewidencji terminy edyktałne, zakreślone w postępowaniu zmierzającym do ustalenia ksiąg.

Wzór 30.

Wpisanie gmin katastralnych następuje w tym porządku kolejnym, w jakim otwiera się ich księgi gruntowe.

W razie przedłużenia terminu edyktałnego należy pierwotną datę przekreślić a koniec przedłużonego czasokresu uwidocznić obok w tej samej przedziałce.

Na chwilę, w której upływa pierwszy termin edyktałny, należy zwracać szczególną uwagę z powodu mogącej zajść potrzeby przedłużenia tego terminu (§ 36., ustęp 1. u. o spr. ks. gr., § 85. rozp. w.).

§ 91.

Sądy hipoteczne winny dalej prowadzić w książce, składającej się z druków według wzoru 31., osobne zapiski co do przebiegu i wyników postępowania zmierzającego do ustalenia ksiąg.

Wzór 31.

Każde zgłoszenie prawa własności lub prawa obciążającego i każdy zarzut wniesiony przeciw wpisaniu prawa obciążającego wpisuje się jako osobną pozycję w bieżącym porządku, nie dzieląc ich według gmin katastralnych, a zarazem wypełnia się przedziałkę 1. i 2. i wstawia stosownie do rodzaju podania kreskę pionową (|) do odpowiednich przedziałek 3., 6. lub 7.

Następnie należy uwidocznić wynik wdrożonej rozprawy zapomocą kreski pionowej w przedziałkach 4. lub 5., 8. lub 9. Z przedziałek tych będzie można zaraz rozpoznać, czy zgłoszenie lub zarzut zostały już zakatwione.

Przytym należy uwzględnić, że do przedziałek 5. i 9. należą (prócz wypadków odesłania do drogi prawa, które zaszyły w postępowaniu sprostowawczym) także te przypadki, w których zgłoszenie lub zarzut jedynie wzięto w ewidencję w księdze gruntowej, bez wdrożenia rozprawy, ponieważ sprawa znajduje się już od czasu dawniejszego na drodze prawa (§ 8., ustęp 2. i § 15., ustęp 2. u. o ust. ks. gr.).

Z końcem każdego półrocza należy zapiski zamknąć w ten sposób, iż przez całą kartę pociąga się kreskę a pod nią zlicza się sumy wpisów mieszczących się w przedziałkach 3. do 9., następnie zaś

wykazuje się w przedziałkach 3. i 7. cyfrowo zgłoszenia i zarzuty, które pozostały w toku.

§ 92.

Sądy powiatowe, w których toczy się postępowanie zmierzające do ustalenia ksiąg, winny co pół roku przedkładać prezydentowi trybunału pierwszej instancji (na Bukowinie: komisji dla spraw zakładania ksiąg gruntowych przy trybunale pierwszej instancji) wykaz według wzoru 32. co do przebiegu i co do wyników postępowania ustalającego. W wykazie tym należy przedstawić stan postępowania z końcem półrocza.

Wzór 32.

Przedziałkę 2. i 8. wypełnia się na podstawie zapisków, wzór 31.

Prezydent trybunału pierwszej instancji (na Bukowinie: komisja dla spraw zakładania ksiąg gruntowych) zestawia na tym samym druku (wzór 32.) tabelę, do której wciaga się daty dostarczone przez sądy powiatowe oraz wykaz własnego trybunału, o ile przed nim toczy się postępowanie zmierzające do ustalenia ksiąg, a to w porządku sądów hipotecznych. Na końcu należy zliczyć sumy.

Wykaz ten przedkłada się sądowi krajowemu wyższemu, który na tej podstawie zestawia wykaz zbiorowy według okręgów trybunałów i sądów hipotecznych i przedkłada go Ministerstwu sprawiedliwości.

Jako termin przedkładania obowiązuje, podobnie jak przy wykazach kwartalnych co do postępu sprostowania ksiąg gruntowych (§ 89.), 10. względnie 15. i ostatni dzień miesiąca następującego po końcu półrocza.

V. Postanowienia końcowe (§§ 93. do 95.).

Nadzór nad pracami około sprostowania ksiąg gruntowych.

§ 93.

Prace około sprostowania ksiąg gruntowych pozostają w Galicyi pod bezpośrednim nadzorem

prezydentów trybunałów pierwszej instancji lub urzędników sędziowskich, których prezydenci za zgodą prezydium sądu krajowego wyższego wyznaczają. Na Bukowinie sprawować będą bezpośredni nadzór w myśl § 14., buk. u. o zakł. ks. gr. senaty, które w tym celu utworzy się przy trybunałach pierwszej instancji, a które składać się mają z prezydenta lub jego zastępcy i z dwóch radców, wyznaczonych przez prezydenta.

Do tych organów nadzorczych należy w postępowaniu zmierzającym do założenia ksiąg na nowo w szczególności także przepisana w § 30. gal. u. o zakł. ks. gr. i § 34. buk. u. o zakł. ks. gr. rewizja każdego poszczególnego operatu w tym kierunku, czy przy dochodzeniach postępowano w sposób odpowiadający ustawie.

Ponadto należy przy sposobności wizytacji sądów zwracać szczególną uwagę na postęp prac około sprostowania ksiąg gruntowych, a prezydium sądu krajowego wyższego winno zarządzać peryodyczne inspekcjonowanie komisji dla sprostowania ksiąg gruntowych za pośrednictwem inspektorów umyślnie w tym celu wyznaczonych.

Uwzględnienie właściwości władz agrarnych.

§ 94.

Ustawa o sprostowaniu ksiąg gruntowych nie narusza właściwości władz dla operacji agrarnych, ustalonej w galicyjskich ustawach krajowych z dnia 9. grudnia 1899., Dz. u. kr. Nr. 18. i 20. z r. 1900.

W postępowaniu sprostowawczym należy więc dokładnie uwzględnić ograniczenie właściwości komisarza dla sprostowania ksiąg gruntowych i właściwości sądu zwyczajnego, które wynika z ustaw tych.

Początek mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia.

§ 95.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Klein wlr.

Korytowski wlr.

ogólnych aktów dotyczących sprostowania ksiąg gruntowych c. k.

komisarza dla sprostowania ksiąg gruntowych }
Sądu } w

Liczba porządkowa	Dzień wpływu	Władza lub strona	Przedmiot	Dzień zalatwienia
1	2	3	4	5

Okrag trybunału:

Siedziba urzędowa c. k. komisarza:

Okrag sądu powiatowego: . . .

Plan pracy

co do robót około sprostowania ksiąg gruntowych, które c. k. komisarz
dla sprostowania ksiąg gruntowych wykonać ma w roku 19 . .

Okrag trybunału:

Okrag sądu powiatowego:

Plan

co do robót około sprostowania ksiąg gruntowych, które c. k. komi-

Ilość gmin katastralnych powiatu sądowego	Ilość gmin katastralnych, w których do końca bieżącego roku prawdopodobnie ukończy się prace	Nazwa gmin katastralnych, w których ma się pracować	Ogólna ilość wykazów hipotecznych poszczególnych gmin katastralnych	Ilość wykazów, w których przychodzi stosunek współwłasności	Ilość parcel budowlanych i gruntowych (według podania władzy katastralnej)	Rok, w którym wylitografowano mapę katastralną	Postępowanie według rozdziału I. i II. u. o spr. ks. gr.		
							należy rozpocząć i ukończyć	należy dalej prowadzić i ukończyć	należy rozpocząć jednak nie ukończyć
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

sarz dla sprostowania ksiąg gruntowych wykonać ma w roku 19...

(Polnisch.)

Sprostowanie ksiąg gruntowych.

Gmina katastralna :

Do

c. k. Sądu

w

Upraszam niniejszym o ustanowienie dla

 którego miejsce pobytu nie jest znane — który jest nie własnowolny(a), a którego ustawowy zastępca nie
 której której jest znany — zastępcy do rozpraw, jakie będą przeprowadzone celem sprostowania ksiąg gruntowych oraz
 o zawiadomienie mnie o ustanowieniu zastępcy najpóźniej do 19 . .

Na rzecz wyżej wymienionego wpisane jest w księdze gruntowej gminy katastralnej

Na zastępców nadawali by się

Właściwość c. k. Sądu przyjęto na podstawie

. , dnia 19 . .

C. k. Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych:

Obwieszczenie,

dotyczące

sprostowania ksiąg gruntowych.

Celem sprostowania ksiąg gruntowych w okręgu Sądu
stosownie do ustawy z dnia 11. grudnia 1906. Dz. u. p. Nr. 246., ustanowiło c. k. Ministerstwo spra-
wiedliwości
komisarzem lokalnym z siedzibą urzędową w C. k. komisarz dla sprostowania
ksiąg gruntowych rozpocznie swoją działalność urzędową dnia 19 . .

Komisarz lokalny wdroży postępowanie celem sprostowania ksiąg gruntowych we wszystkich tych
wypadkach, które jakimkolwiek sposobem dojdą do jego wiadomości.

Wzywa się strony, aby doniosły c. k. komisarzowi dla sprostowania ksiąg gruntowych stosownie
do bliższych zarządzeń, jakie tenże wyda o wszystkich wypadkach, w których przy nieruchomościach,
co do których one występują w przynioście posiadaczy lub wierzycieli, stan hipoteczny nie zgadza się
z faktycznymi stosunkami posiadania. Przez doniesienie takie zapewniają sobie strony zastosowanie po-
stępowania sprostowawczego co do odnośnych nieruchomości.

C. k. Sąd

C. k. Sędzia powiatowy:

(Pieczęć urzędowa.)

Obwieszczenie,

dotyczące

sprostowania księgi gruntowej dla gminy katastralnej

Podpisany c. k. Komisarz przystąpi do sprostowania księgi gruntowej gminy katastralnej
 Wzywa się te osoby, które odnośnie do pewnej nieruchomości, znajdującej się w tej gminie i wykazującej niezgodność pomiędzy stanem hipotecznym a faktycznym stanem posiadania, występują w charakterze posiadaczy lub wierzycieli, aby o niezgodności tej donieśli poddanemu c. k. Komisarzowi dla sprostowania ksiąg gruntowych pisemnie lub ustnie do dnia
 19 . . . W szczególności należy donieść o tym wypadku, jeżeli nieruchomości połączone w jedno ciało hipoteczne nie stanowią w rzeczywistości jednolitej całości lecz należą w kawałkach do kilku osób, na przykład jeżeli w księdze gruntowej nie przeprowadzono podziału fizycznego, uskutecznionego przez strony, albo jeżeli nie odpisano kawałków gruntu odprzedanych z całości ciała hipotecznego. Również należy donieść o tym wypadku, jeżeli ciało hipoteczne, chociaż nie uległo faktycznie podziałowi na kilka części, należy do innego właściciela a nie do tego, który w księdze gruntowej jest wpisany.

Doniesienia winny obejmować:

- a) nazwisko zgłaszającego;
- b) oznaczenie wykazu hipotecznego i parceli, których doniesienie dotyczy;
- c) rodzaj różnicy między faktycznym stanem posiadania a stanem hipotecznym wraz z podaniem, odkąd niezgodność istnieje;
- d) wymienienie odnośnego sądu i sygnatury aktów, jeżeli co do różnic, o które rozchodzi się, toczył się lub toczył się spór albo inne postępowanie sądowe;
- e) jeżeli sporządzono dokumenty odnoszące się do niezgodności, której dotyczy doniesienie, należy je dołączyć do doniesienia lub podać, gdzie one się znajdują.

Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych przybędzie zresztą w dniu
 19 . . . do gminy celem przyjmowania doniesień.

Doniesienia są zbyteczne co do takich nieruchomości, które w księdze gruntowej wpisano jako wspólną własność kilku osób oraz co do takich, przy których komisarz hipoteczny znalazł niezgodność przez porównanie księgi gruntowej z katastrem. Te wypadki niezgodności podda się w każdym razie zbadaniu.

., dnia 19 . . .

C. k. Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych:

(Pieczęć urzędowa.)

Sprostowanie ksiąg gruntowych.

Gmina katastralna:

Liczba czynności

Na zasadzie ustawy z dnia 11. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 246. postanawia się niniejszym wdrożyć postępowanie celem sprostowania wykazu hipotecznego l. . . . gminy katastralnej, z powodu, iż

Zarazem zarządza się adnotację hipoteczną wdrożenia postępowania zmierzającego do sprostowania księgi gruntowej.

O tym zawiadamia się Pana jako właściciela hipotecznego — faktycznego posiadacza — wierzyciela hipotecznego
z tym dodatkiem, iż celem przeprowadzenia odnośnych dochodzeń i przesłuchań co do stosunków posiadania i co do stanu ciężarów wyznaczono audyencyę w gminie /
i że jest obowiązkiem Pana zgłosić się do tej czynności urzędowej w dniu
i przynieść z sobą dokumenty odnoszące się do jego praw.

Gdyby Pan nie stawił się, natenczas ustanowi się dla Pana zastępcę na Pańskie koszty, w myśl § 23. wyżej wymienionej ustawy, o ile przebieg dochodzeń będzie tego wymagał.

., dnia 19 . . .

Vid. księga gruntowa.

G. k. Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych:

Zanotowano na karcie A₂ l. w. h.
gminy katastralnej

G. k. Sąd

Do wiadomości: Przeciw uchwale tej służy interesowanym środek prawny rekursu w przeciągu dni czterech, jednak bez skutku odwołczego.

Wzór 9. (do § 23.).

Sprostowanie ksiąg gruntowych.

Gmina katastralna:

Liczba czynności:

Do

y

Na zasadzie ustawy z dnia 11. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 246., postanawia się niniejszym.

z powodu, iż

Zarazem zarządza się adnotacyę hipoteczną wdrożenia postępowania zmierzającego do sprostowania księgi gruntowej.

Ze względu na wpis, przychodzący na karcie . . . pod l. p. . . . według którego

o wdrożeniu postępowania sprostawczego z tym dodatkiem, iż celem przeprowadzenia odnośnych dochodzeń i przeszukań co do stosunków posiadania i stanu ciężarów wyznaczono audyencyje w gminie

Uprasza się
o wysłanie do tej czynności urzędowej organu upoważnionego do zastępstwa oraz o podanie do mej
wiadomości nazwiska i charakteru służbowego tegoż organu.

Gdyby wyznaczony zastępca nie stawił się, natenczas ustanowi się dla
. na jego — jej kosztu zastępcę w myśl § 23. wyżej wymienionej ustawy, o ile przebieg
dochodzeń będzie tego wymagał.

. , dnia 19 . .

Vid. księga gruntowa.

C. k. Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych:

Zanotowano na karcie A₂ l. w. h.
gminy katastralnej

C. k. sağ

Do wiadomości: Przeciw uchwale tej służy interesowanym środek prawny rekursu w przeciągu dni czterdziestu, jednak bez skutku odwołczego.

Wzór 10. (do § 23.).

Obwieszczenie,

dotyczące

sprostowania wykazu hipotecznego l. . . . gminy katastralnej

.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 246. postanowiono wdrożyć postępowanie celem sprostowania wykazu hipotecznego l. . . . gminy katastralnej

Za (współ-) właścicieli hipotecznych są wpisani:

.
.
.
.

Postępowanie sprostawcze dotyka parcel budowlanych
. parcel gruntowych
.
.
wpisanych jako części składowe powyższego ciała hipotecznego.

Wszyscy ci, którzy mają interes prawny w ustaleniu stosunków posiadania i zbadaniu stanu ciężarów, mogą stawić się do dochodzeń zarządzonych na dzień
w i podać wszelkie okoliczności przydatne dla wyjaśnienia stanu rzeczy i ochrony swoich praw.

., dnia 19 . . .

G. k. Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych:

(Pieczęć urzędowa).

Sprostowanie ksiąg gruntowych.

Gmina katastralna:

Liczba czynności:

Do Pana

W

Nr. domu

W postępowaniu celem sprostowania wykazu hipotecznego l. powyższej gminy katastralnej według ustawy z dnia 11. grudnia 1906. Dz. u. p. Nr. 246., zawiadamia się Pana, że sporządzono plan przydzielenia ciężarów, które ciążyły na nieruchomościach połączonych dotychczas w powyższym wykazie hipotecznym, i że plan ten wyłożony będzie do przeglądu w Sądzie w w kancelaryi gminnej w od do 19

Wolno Panu przeglądać plan przydzielenia oraz zgłosić się celem otrzymania objaśnień co do jego treści, przy audyencyi w wyznaczonej w tym celu na dzień 19

Odpisy planu przydzielenia lub wyciągi z tegoż może Pan przed upływem terminu wyznaczonego do przeglądu podjąć po poprzednim złożeniu kwoty po 40 h za każdą stronę.

Należytość powyższą należy złożyć w Sądzie do rąk prowadzącego księgę pieniężną Pana w każdym razie przed upływem terminu wyznaczonego do przeglądu planu przydzielenia, gdyż w przeciwnym razie nie uważanoby zamówienia za uskutecznione na czasie (§ 16., ustęp 1. wyżej powołanej ustawy).

., dnia 19

G. k. Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych:

Sprostowanie ksiąg gruntowych.

Gmina katastralna:

Liczba czynności:

Do Pana

w

Numer domu

W postępowaniu celem sprostowania wykazu hipotecznego l. gminy katastralne według ustawy z dnia 11. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 246., wyznacza się audyencyę na dzień 19 . . . w , celem przyjęcia zarzutów przeciw planowi przydzielenia ciężarów, które dotychczas ciążyły na nieruchomościach połączonych w powyższym wykazie hipotecznym oraz przeciw zmianom lub uzupełnieniom planu przydzielenia ciężarów przeprowadzonym wskutek zarzutów.

Zarzuty wniesić można przed tą audyencyą lub przy niej. Zarzuty wniesione po zamknięciu audyencyi nie będą uwzględnione.

Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych odrzuca zarzuty, gdy:

1. z zarzutu nie można wyrozumieć pewnego określonego żądania,
2. gdy zarzut nie zawiera w sobie żadnych takich okoliczności, któreby wskazywały, że założenia wzięte za podstawę planu przydzielenia ciężarów nie odpowiadają istotnemu stanowi rzeczy,
3. gdy zaczepione przeniesienie zgadza się z oświadczeniami złożonemi przez zaczepiającego w postępowaniu sprostowawczym już przedtym,
4. gdy zaczepione przeniesienie odpowiada dotychczasowemu stanowi hipotecznemu,
5. gdy odnośne prawo hipoteczne posiada także według planu przydzielenia ciężarów bezpieczeństwo ustawowe, odpowiadające § 1374. kod. cyw.,
6. gdy bezpieczeństwo dotychczasowe, choćby nawet nie ustawowe, według planu przydzielenia ciężarów nie podległo uszczupleniu, wreszcie
7. gdy przez zapłatę częściową, którą wierzyciel w każdym razie obowiązany jest przyjąć, stworzono dla pozostałej wierzytelności bezpieczeństwo, które w myśl l. 5. i 6. uważać należy za odpowiednie.

., dnia 19 . . .

C. k. Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych:

Powiat sądowy:

[illegible]

Zakładanie ksiąg gruntowych na nowo.

Gmina katastralna:

Liczba czynności:

Do

Zwierzchności gminnej Przełożństwa obszaru dworskiego

w

.

W najbliższym czasie rozpoczną się dochodzenia celem założenia na nowo księgi gruntowej dla powyższej gminy katastralnej. Zaprasza się Pana Przełożonego gminy obszaru dworskiego aby w dniu 19 przybył na konferencyę do kancelaryi podpisanego c. k. Komisarza dla zakładania ksiąg gruntowych

Zamiast Pana Przełożonego gminy obszaru dworskiego może stawić się także inna osoba, obznajomiona w gminie zupełnie dokładnie ze stosunkami posiadania na obszarze dworskim.

Konferencya ma za przedmiot tymczasowe ustalenie i uzupełnienie podjętych z katastru (z arkusza posiadłości gruntowych) nazwisk i adresów posiadaczy, których w właściwym czasie zavezwie się do dochodzeń.

Przy konferencyi tej ma się również stwierdzić, czy i którzy posiadacze są ewentualnie niewłasno- wolni, kto jest ich ustawowym zastępcą (ojcem, opiekunem, kuratorem), następnie czy i którzy posiadacze przebywają w nieznanym miejscu, oraz czy i kto ustanowiony jest ich pełnomocnikiem.

Równocześnie omówi się także, gdzie najdogodniej urządzić będzie można w gminie kancelaryę dla zakładania ksiąg gruntowych (§ 37. gal. u. o zakł. ks. gr., § 41. buk. u. o zakł. ks. gr.).

Ponieważ w myśl § 20. ustawy o zakładaniu ksiąg gruntowych przybrać należy dwóch mężów wybranych przez reprezentacyę gminną, obznajomionych ze stosunkami miejscowemi jako mężów zaufania i świadków sądowych, przeto uprasza się Zwierzchność gminną, aby spowodowała wybór odpowiedniej ilości takich mężów a nazwiska wybranych wymieniała, o ile możliwości już przy powyższej konferencyi.

., dnia 19

C. k. Komisarz dla zakładania ksiąg gruntowych:

Zakładanie ksiąg gruntowych na nowo.Gmina katastralna:Liczba czynności:

Do

Zwierzchności gminnej

w

.

Ponieważ w najbliższym czasie rozpoczną się dochodzenia celem założenia na nowo księgi gruntowej dla powyższej gminy katastralnej, przeto przesyła się równocześnie kopię mapy wraz z wykazem nieruchomości, zapiskami co do posiadania katastralnego poszczególnych posiadaczy nieruchomości, abecadłowym wykazem posiadaczy i wykazem domów i uprasza się, aby operaty te, na podstawie których odbędą się rozprawy, wyłożono w urzędzie gminnym do ogólnego przeglądu.

Zwierzchność gminną czyni się odpowiedzialną za to, aby nie uległo zawałaniu lub podarcie; należy więc przestrzegać, aby dotykano się map i wykazów tylko rękami czysto umytemi, aby na mapie wskazywano nie palcami, lecz małym drewnikiem lub drutem albo innym podobnym narzędziem i aby zastosowano największą ostrożność dla uniknięcia rozdarcia lub pomięcia. Przesłanych operatów nie należy zwracać, lecz pozostaną one tamże aż do rozpoczęcia dochodzeń a w dniu, w którym rozpoczną się dochodzenia będą przeniesione do lokalu wyznaczonego na prowadzenie dochodzeń.

., dnia 19 . .

C. k. Komisarz dla zakładania ksiąg gruntowych:

Gmina katastralna:

Liczba czynności:

Obwieszczenie

dotyczące

założenia na nowo księgi gruntowej.

Wskutek uchwały Sądu krajowego wyższego w z dnia 19 . . . ,
L. cz. . . . , zatwierdzonej przez c. k. Ministerstwo sprawiedliwości nastąpić ma założenie na nowo
księgi gruntowej dla gminy katastralnej w powiecie sądowym

Dochodzenia, które w tym celu będą przedsięwzięte rozpoczynają się dnia
19 . . w

Wszyscy posiadacze nieruchomości znajdujących się w gminie katastralnej, wierzyciele hipoteczni
i inne osoby, które mają interes prawny w zbadaniu stosunków posiadania i w uporządkowaniu stanu
ciężarów mogą zgłosić się i podać wszystko, co okaże się przydatne dla wyjaśnienia stanu rzeczy oraz
dla ochrony ich praw.

W międzyczasie będzie kopia mapy wraz z wykazem wszystkich nieruchomości i wykazem posia-
dania katastralnego każdego poszczególnego posiadacza, tudzież wraz z innemi wyciągami z katastru . .
.
wyłożona, a każdy może tam przeglądać powyższe materiały.

Gdyby w toku dochodzeń okazało się, że części składowe pewnego ciała hipotecznego leżą w innej
gminie katastralnej, natenczas w razie potrzeby obejmie się dochodzeniami równocześnie także odnośne
poboczne części składowe.

., dnia 19 . .

(c. k. Komisarz dla zakładania ksiąg gruntowych:

(Pieczęć urzędowa.)

Zakładanie ksiąg gruntowych na nowo.

Gmina katastralna:

Do

.

.

W załączeniu ./ przesyła się do wiadomości jeden egzemplarz obwieszczenia dotyczącego rozpoczęcia dochodzeń celem założenia na nowo księgi gruntowej dla wyżej wymienionej gminy katastralnej.

., dnia 19 . .

C. k. Komisarz dla zakładania ksiąg gruntowych:

Zakładanie ksiąg gruntowych na nowo.

Gmina katastralna:

L. poz.

Wezwanie.

W toku postępowania celem założenia na nowo księgi gruntowej dla wyżej wymienionej gminy katastralnej zawiadamia się Pana, jako posiadającego nieruchomości — prawo rzeczowe na nieruchomościach — w tej gminie o dochodzeniach, które będą podjęte i wzywa się Pana, aby stawił się do tych dochodzeń w dniu 19 . .

. poł. o godzinie

. i przyniósł z sobą dokumenty.

odnoszące się do jego stosunków prawnych.

W razie gdyby Pan nie stawił się, natenczas ustanowi się dla Pana zastępcę na Pańskie koszta, o ileby dalszy tok dochodzeń tego wymagał.

. , dnia 19 . .

C. k. Komisarz dla zakładania ksiąg gruntowych:

Zakładanie ksiąg gruntowych na nowo.Gmina katastralna:L. poz.

Do

.

w

.

W toku postępowania celem założenia na nowo księgi gruntowej dla wyżej wymienionej gminy katastralnej zechce

 do dochodzenia w przedmiocie stosunków posiadania i uporządkowania stanu ciężarów, które odbędzie się dnia 19 . . w wydelegować organ, upoważniony do zastępstwa Dokumenty odnoszące się do dotyczących stosunków prawnych należy przynieść.

Gdyby wyznaczony zastępca nie stawił się, natenczas c. k. Komisarz dla zakładania ksiąg gruntowych ustanowi dla
 na jego — jej koszt zastępcę, jeżeli dalszy tok dochodzeń będzie tego wymagał.

.

., dnia 19 . .

C. k. Komisarz dla zakładania ksiąg gruntowych:

Okrąg trybunału:

Siedziba urzędowa c. k. komisarza:

Okrąg sądu powiatowego:

W y k a z

co do postępu prac komisarza dla sprostowania ksiąg gruntowych
w postępowaniu według rozdziału I. i II. u. o spr. ks. gr.

Kwartał 19 . .

Zapiski

co do postępowania ustalającego odnośnie do nowo założonych ksiąg gruntowych.

[illegible]

Wzór 31. (do § 91.).

Sąd

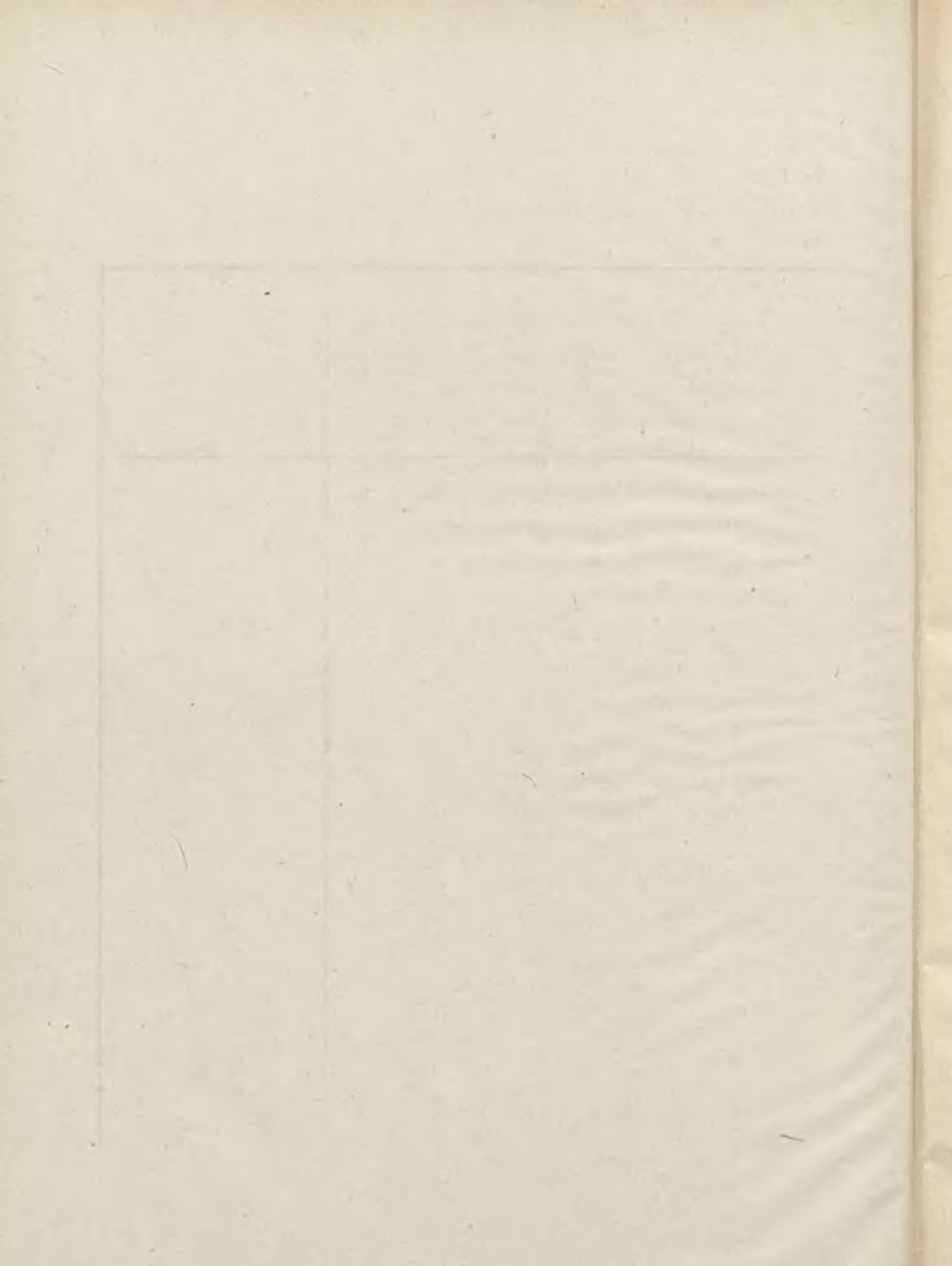
Wykaz

co do postępowania ustalającego odnośnie do nowo założonych ksiąg
gruntowych.

. . . półrocze 19 . .

19 .

[illegible]

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXIII. — Wydana i rozesłana dnia 30. października 1907.

Treść: № 244. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Witkowic do Marienberg.

244.**Dokument koncesyjny z dnia
13. października 1907.****na kolej lokalną z Witkowic do Marienberg.**

Na podstawie Najwyższego upoważnienia nadają w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami berneńskiej Spółce kolei lokalnych koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu normalnotorowej, elektrycznej kolei lokalnej z Witkowic do Marienberg, a to w myśl postanowień ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895., i z dnia 24. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 216., pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta spółka z dobrodziejstw, przewidzianych w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

§ 2.

Spółka obowiązana jest ukończyć budowę koncesjonowanej kolei najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać ją w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny, trwający do dnia 26. maja 1984.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy tudzież wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi złożyć ma spółka na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Do wybudowania koncesjonowanej kolei nadaje się spółce prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie spółce także odnośnie do tych kolei podjazdowych, ewentualnie wybudować się mających, których wykonanie zarząd państwowy uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

Co do budowy kolei koncesjonowanej i ruchu na niej powinna spółka stosować się do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, oraz do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., i regulaminu ruchu kolei żelaznych z dnia 16. listopada 1851., Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1852., tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można odstąpić

od środków bezpieczeństwa i przepisów dotyczących ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych o tyle, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; w tej mierze trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Zresztą uważać należy kolej lokalną z Witkowic do Marienberg, o którą tutaj rozchodzi się, za istotną część składową przedsiębiorstwa kolei lokalnych Przywóz — Ostrawa Morawska — Witkowiec, Ostrawa Morawska — Ellgoth i Marienberg (Ellgoth) — Schönbrunn, stanowiącego przedmiot Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 27. maja 1894., Dz. u. p. Nr. 123. i dokumentów koncesyjnych z dnia 13. marca 1899., Dz. u. p. Nr. 52., tudzież z dnia 22. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 215., w ślad za tym mają postanowienia §§ 6. do 16. włącznie wspomnianego Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 27. maja 1894., Dz. u. p. Nr. 123. z zmianami objętymi § 5. dokumentu koncesyjnego z dnia 13. marca 1899., Dz. u. p. Nr. 52. znaleźć zastosowanie do wszystkich wyżej wymienionych linii kolejowych jako do jednolitego przedsiębiorstwa.

W miejsce postanowień zawartych w § 5. dokumentu koncesyjnego z dnia 13. marca 1899., Dz. u. p. Nr. 52., pod *p. II.*, l. 1., lit. *a.* względnie postanowień zawartych w § 5. dokumentu koncesyjnego z dnia 22. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 215. pod *aa* do *dd*, które niniejszym uchyla się, mają wejść równocześnie następujące postanowienia pod względem oznaczenia ceny wykupna:

aa) Dla oznaczenia ceny wykupna obliczy się roczne, czyste dochody przedsiębiorstwa z ostatnich, zamkniętych lat siedmiu przed chwilą wykupienia, z tego potrąci się czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, a następnie obliczy się dochód czysty pozostałych lat pięciu.

bb) Jeżeli wykupienie następuje w takim czasie, w którym ani co do linii głównej ani co do żadnej innej linii jednolitego przedsiębiorstwa kolejowego spółki nie zaistniał obowiązek opłaty podatku, natenczas aż do zgaśnięcia uwolnienia od podatku, które przysługiwało pierwszej linii, wstępującej w obowiązek opłaty podatku, średni dochód czysty, obliczony w myśl poprzedniego ustępu *aa*) stanowi rentę wykupna uiszczyć się mającą bez opłaty podatku.

Zarazem należy z uwagi na okoliczność, iż wolność podatkowa linii głównej i wymienionych linii innych kończy się w różnych okresach czasu obliczyć na przyszłość rentę wykupna w ten sposób, iż za każdym razem oblicza się za czas poczynający od tego dnia, w którym poszczególne linie kolejowe wchodzi w obowiązek opłaty podatku, przypadający na nie podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej lat wciągniętych w obliczenie przecięcia i odciąga się go od dochodów z odnośnych lat, tak iż za czas po zgaśnięciu uwolnienia od podatków służącego linii wchodzącej na ostatku w obowiązek podatkowy, potrąca się z dochodów wszystkich linii przypadający na nie podatek wraz z dodatkami.

Do pozostających reszt dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. *a*) ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy — dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

cc) Gdyby wykupno nastąpić miało w chwili, w której zgaśło czasowe uwolnienie od podatków dla poszczególnych lub wszystkich linii jednolitego przedsiębiorstwa kolejowego spółki, natenczas przy oznaczaniu czystych dochodów rocznych należy uważać podatki wraz z dodatkami ciężące na wykupionym przedsiębiorstwie kolejowym za wydatki ruchu, podczas gdy co do dochodów z linii wolnych jeszcze od podatku w chwili wykupna stosuje się analogicznie postanowienia zawarte w rozdziale *bb*).

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy dla odnośnych linii także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. *a*) ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

dd) Czysty, przeciętny dochód roczny, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić należy koncesyonarynszce jako wynagrodzenie za wykupioną kolej aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

Derschatta wlr.

Rok 1907.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXIV. — Wydana i rozesłana dnia 31. października 1907.

Treść: *Nr* 245. Reskrypt, dotyczący zaprowadzenia nowego, ogólnego środka denaturacyjnego.

245.

Reskrypt Ministerstwa skarbu z dnia 26. października 1907.,

dotyczący zaprowadzenia nowego, ogólnego środka
denaturacyjnego.

W porozumieniu z królewskim węgierskim Ministerstwem skarbu zmienia się postanowienia rozdziału I., l. 2., lit. *a*), *d*) i *e*) załącznika B do przepisu wykonawczego o podatku od wódki z dnia 21. lipca 1899., Dz. u. p. Nr. 130., w sposób następujący:

Jako ogólny środek do denaturowania służy mieszanina składająca się z 19 części objętościowych wysoku drzewnego, 2·5 części objętościowych zasad pirydynowych, 2·5 części objętościowych benzolu i 1 części objętościowej przymieszki, której skład oznaczy Ministerstwo skarbu.

Ogólny środek denaturacyjny należy znieść z wódką, która ma ulec denaturowaniu, w stosunku 2·5 litra na każde 100 litrów czystego alkoholu.

Ogólny środek do denaturowania sporządzać można jedynie w mieszalniach urzędowo do tego upoważnionych, te zaś dostarczać go mogą tylko w naczyniach zaopatrzonych urzędowym zamknięciem, z wykluczeniem handlu pośredniczącego, wprost tym osobom, które uzyskały pozwolenie do denaturowania wódki zapomocą ogólnego środka denaturacyjnego.

Przedsiębiorca mieszalni sprowadzać może wysok drzewny, zasady pirydynowe i benzol z dowolnego źródła. Składniki te muszą jednak posiadać własności podane w załącznikach A, B i C i wskutek tego, przed użyciem do przyrządzenia ogólnego środka denaturacyjnego, ulec zbadaniu ze strony c. k. chemiczno-rolniczej Stacji doświadczalnej w Wiedniu (II., Trunnerstrasse 3.), według wskazówek zawartych w powołanych wyżej załącznikach.

Załączniki
A, B i C.

Co do potrzebnego w tym celu podjęcia próby obowiązywać mają i nadal postanowienia lit. *d*) powołanej na wstępie.

Przedsiębiorca mieszalni winien sprowadzać domieszkę, potrzebną celem przyrządzenia ogólnego środka denaturacyjnego z c. k. chemiczno-rolniczej Stacji doświadczalnej w Wiedniu za zwrotem kosztów: domieszka ta wydawana będzie w flaszках zaopatrzonych urzędowym zamknięciem.

Zapas przepisanego obecnie ogólnego środka denaturacyjnego w stanie gotowym, jaki z chwilą, gdy rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać, znajdowałby się w mieszalniach i u zajmujących się denaturowaniem, może być użyty w czasie obowiązywania odnośnych certyfikatów.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu 10. listopada 1907.

Korytowski wtr.

Załącznik A.

Wskazówka pod względem badania wysoku drzewnego.

1. Zabarwienie.

Wysok drzewny powinien być bezbarwny lub mieć słabe zabarwienie żółtawe.

Celem przeprowadzenia próby na zabarwienie należy napełnić flaszeczkę próbną wysokiem drzewnym do pełna i położyć ją obok zabarwienia typowego na białym papierze tak, aby barwę warstwy wysoku drzewnego o grubości 5 centymetrów można było porównać z zabarwieniem typowym.

Jako flaszeczki próbnej używa się flaszeczki z szkła bezbarwnego o ścianach równoległych, przy której ściany równoległe oddalone są wewnątrz (w świetle) na 5 centymetrów.

Jako typowe zabarwienie służy płyta szklana o pewnym zabarwieniu żółtawym. Można ją sprowadzić za pośrednictwem c. k. chemiczno-rolniczej Stacji doświadczalnej w Wiedniu za zwrotem kosztów.

2. Destylacja.

Do kolby metalowej o pojemności około 300 centymetrów sześciennych daje się 100 centymetrów sześciennych wysoku drzewnego; na kolbie umieszczona jest szklana rura płomienna, zaopatrzona kulką, która przy pomocy podpory bocznej połączona jest z przyrządem oziębiającym Liebiga. Przez górny otwór rury płomiennej wprowadza się termometr urzędownie uwierzytelniony o podziałce studziennej w ten sposób, aby jego zbiornik rtęciowy sięgał poniżej nasady podpory bocznej. Podziałka termometru musi znajdować się powyżej swej połowy w przestrzeni, gdzie wywiązuje się para. Kolbę ogrzewa się tak umiarkowanie, aby odchodzący destylat jedynie pojedynczymi kroplami wypływał z chłodnika. Destylat zbiera się do cylindra szklanego, zaopatrzonego podziałką stopniową; przy stanie termometru 80° Celzyusza i przy prawidłowym stanie barometru 760 milimetrów powinno przejść co najmniej 90 centymetrów sześciennych.

Jeżeli stan barometru różni się od stanu prawidłowego, natenczas należy przerwać destylację przy temperaturze, która za każde 30 milimetrów, o jakie stan barometru jest wyższy względnie niższy od stanu prawidłowego, ma być o 1 stopień Celzyusza wyższą względnie niższą od 80° Celzyusza; na przykład przy stanie barometru 750 milimetrów musi destylat obejmować już co najmniej 90 centymetrów sześciennych, w chwili, gdy termometr wskazuje dopiero 79.7° Celzyusza.

3. Mieszalność z wodą.

Rozczyn utworzony z 5 części objętościowych wysoku drzewnego i 95 części objętościowych alkoholu winien przy zmieszaniu z podwójną ilością wody destylowanej dawać mieszaninę jasną, słabo tylko mieniącą się.

4. Zachowanie się wobec rozczynów solnych.

Przy zakłóceniu 25 centymetrów sześciennych wysoku drzewnego z 50 centymetrami sześciennymi nasyconego rozczyну saletry chilijskiej w wodzie powinno wydzielć się na powierzchni wodnistej płynu przynajmniej 3 centymetry sześciennie olejowej warstwy. Do przeprowadzenia tej próby służy kolba szklana, zamykana korkiem szklanym, której szyjka podzielona jest na ćwierci centymetrów sześciennych. Aż do przedziałki pierwszej, umieszczonej na dolnym końcu szyjki mieści kolba 50 centymetrów sześciennych, aż do ostatniej przedziałki 75 centymetrów sześciennych. Zakłócanie powinno odbywać się w sposób umiarkowany, w kierunku poziomym i trwać pół minuty.

5. Zachowanie się wobec wodorotlenku sodu.

Przy zakłóceniu 20 centymetrów sześciennych wysokości drzewnego z 40 centymetrami sześciennymi wodorotlenku sodu o gęstości 1.30 powinno się wydzielić po upływie pół godziny co najmniej 7 centymetrów sześciennych warstwy oleistej.

6. Pochłanianie bromu.

Do flaszeczki z bezbarwnego szkła, zaopatrzonej w szlifowaną zatyczkę, o pojemności 200 centymetrów sześciennych daje się 100 centymetrów sześciennych roztworu soli bromowych, który na litr zawiera 2.447 grama bromianu potasowego i 8.719 grama bromku potasowego.

Przed odważeniem należy sole suszyć przez dwie godziny przy ciepłocie 100 stopni. Do odmierzzonego roztworu soli bromowych dodaje się 20 centymetrów sześciennych rozcieńczonego kwasu, składającego się z 3 części objętościowych wody a 1 części objętościowej zgęszczonego kwasu siarkowego; poczym ochładza się mieszaninę aż do 17.5° Celzjusza, trzymając flaszeczkę zamkniętą. Następnie wpuszcza się z pipety 10 centymetrów sześciennych wysokości drzewnego i obserwuje się barwę mieszaniny przy kilkakrotnym zakłóceniu. W ciągu 12 minut po dodaniu wysokości drzewnego musi nastąpić zupełne odbarwienie.

Załącznik B.

Wskazówka pod względem badania zasad pirydynowych.

1. Zabarwienie.

Próba na zabarwienie odnośnie do zasad pirydynowych odbywa się przy pomocy tego samego zabarwienia typowego i w drodze tego samego postępowania, co próba na zabarwienie odnośnie do wysoku drzewnego.

2. Zachowanie się wobec chlorku kadmowego.

10 centymetrów sześciennych roztworu 1 centymetra sześciennego zasad pirydynowych w 100 centymetrach sześciennych wody miesza się z 5 centymetrami sześciennymi 5 procentowego, wodnistego roztworu czystego, wolnego od wody, stopionego chlorku kadmowego i zakłóca się silnie; przez to powinna powstać niebawem wyraźna wydzielnina kosmykowato-krystaliczna.

3. Destylacja.

Jeżeli destyluje się 100 centymetrów sześciennych zasad pirydynowych w sposób przepisany dla wysoku drzewnego, natenczas przy 140° powinno przejść co najmniej 50 centymetrów sześciennych, a przy 160° co najmniej 90 centymetrów sześciennych.

4. Mieszalność z wodą.

Przy zmieszaniu z podwójną objętością wody destylowanej powinien powstać płyn jasny i tylko słabo mieniający się.

5. Zachowanie się wobec wodorotlenku sodu.

Przy zakłóceniu 20 centymetrów sześciennych zasad pirydynowych z 20 centymetrami sześciennymi wodorotlenku sodu o gęstości 1.40 powinno się wydzielić po upływie pół godziny przynajmniej 18.5 centymetrów sześciennych, jako górna warstwa.

Do zakłócania mieszaniny należy używać cylindra mierniczego, obejmującego 50 centymetrów sześciennych, zaopatrzonego w podziałkę stopniowaną, z podziałem na połówki centymetrów sześciennych, który da się zatykać szlifowaną zatyczką. Zakłócanie powinno się odbywać w kierunku poziomym i w sposób umiarkowany, ma ono trwać przez pół minuty.

6. Miareczkowanie.

Rozczyn 1 centymetra sześciennego zasad pirydynowych w 10 centymetrach sześciennych wody miareczkuje się, za dodaniem 1 kropli roztworu oranżu metylowego (1:100), normalnym kwasem siarkowym, dopóki barwa żółta nie zmieni się na różowo-czerwoną.

Aż do objawienia się tej reakcyi powinno się zużyć nie mniej jak 9.6 centymetrów sześciennych normalnego kwasu siarkowego.

Załącznik C.

Wskazówka pod względem badania benzolu.

1. Zabarwienie.

Próba na zabarwienie odbywa się przy pomocy tego samego zabarwienia typowego i w drodze tego samego postępowania co próba na zabarwienie odnośnie do wysokości drzewnego.

2. Ciężar gatunkowy.

Powinien przy 15° Celzyusza obracać się między 0.880 a 0.910.

3. Destylacja.

Jeżeli 100 centymetrów sześciennych benzolu podda się destylacji w sposób przepisany dla wysokości drzewnego, natenczas przy ciepłocie od 78 do 100° Celzyusza powinno się otrzymać przynajmniej 90 centymetrów sześciennych destylatu.

4. Zachowanie się wobec wody.

50 centymetrów sześciennych benzolu zakłóca się silnie z 50 centymetrami sześciennymi czystej wody w cylindrze mierniczym, zaopatrzonym w stopniowaną podziałkę, przez pół minuty.

Gdy po chwili odstania obie warstwy rozłączą się, powinna warstwa górna obejmować przynajmniej 48 centymetrów sześciennych.

5. Mieszalność z alkoholem.

30 centymetrów sześciennych benzolu zakłóca się silnie przez kilka sekund z 60 centymetrami sześciennymi alkoholu mającego dokładnie 85 procentów objętościowych, w cylindrze mierniczym, zaopatrzonym w podziałkę stopniową, przez co powinien się wytworzyć jednolity, jasny rozezyn, jeżeli ciepłota mieszaniny wynosi 20 do 25° Celzyusza.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXV. — Wydana i rozesłana dnia 31. października 1907.

Treść: № 246. Rozporządzenie, dotyczące wykonania § 13., ustępu 3., ustawy z dnia 26. grudnia 1893., o urzędzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego.

246.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty i Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 24. października 1907.,

dotyczące wykonania § 13., ustępu 3., ustawy z dnia 26. grudnia 1893., Dz. u. p. Nr. 193., o urzędzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego.

W wykonaniu § 13., ustępu 3., ustawy z dnia 26. grudnia 1893., Dz. u. p. Nr. 193., o urzędzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego, wymieniania się poniżej te zakłady naukowe, których ukończenie nadaje prawo do dobrodziejstw w § 12. rzeczonej ustawy określonych.

Takimi we względzie odbywania praktyki są:

dla przemysłu majstrów budowniczych, murarskich, kamieniarskich i ciesielskich:

wydziały budownictwa nadziemnego i budownictwa inżynierskiego Szkół głównych technicznych we Wiedniu, Gracu, Pradze (niemieckiej i czeskiej) i w Lwowie, tudzież wydział budownictwa inżynierskiego w Szkole głównej technicznej w Bernie (niemieckiej i czeskiej);

dla przemysłu majstrów budowniczych, murarskich, kamieniarskich, ciesielskich i rurmistrzów:

wyższe Szkoły przemysłowe z zakresem budowniczotechnicznym:

w rządowej Szkole przemysłowej w I. dzielnicy Wiednia,

w rządowej Szkole przemysłowej w Tryeście, w rządowej Szkole przemysłowej w Pradze, w niemieckiej rządowej Szkole przemysłowej w Pilźnie,

w rządowej Szkole przemysłowej w Libercu, w niemieckiej rządowej Szkole przemysłowej w Bernie,

w czeskiej rządowej Szkole przemysłowej w Bernie,

w rządowej Szkole przemysłowej w Krakowie;

dla przemysłu ciesielskiego i kamieniarskiego:

Szkoły werkmistrzowskie zakresu budowniczotechnicznego:

w rządowej Szkole przemysłowej w I. dzielnicy Wiednia.

w rządowej Szkole przemysłowej w Solnogradzie,

w rządowej Szkole przemysłowej w Innsbruku, w rządowej Szkole przemysłowej w Gracu,

w rządowej Szkole przemysłowej w Pradze, w rządowej Szkole przemysłowej w Śmiechowie,

w niemieckiej rządowej Szkole przemysłowej w Pilźnie,
 w czeskiej rządowej Szkole przemysłowej w Pilźnie,
 w rządowej Szkole przemysłowej w Libercu,
 w rządowej Szkole przemysłowej w Pardubicach,
 w niemieckiej rządowej Szkole przemysłowej w Bernie,
 w czeskiej rządowej Szkole przemysłowej w Bernie,
 w rządowej Szkole przemysłowej we Lwowie.
 w rządowej Szkole przemysłowej w Czerniowcach;

dalej pod warunkiem, że uczęszczanie na te oddziały naukowe (wyjawszy kurs przygotowawczy) trwało co najmniej przez dwa kursy:

zimowy kurs dla kamieniarzy i cieśli w Szkole budownictwa i artystycznego rękodzielnictwa w Bolcanie,

zimowy kurs dla kamieniarzy i cieśli w Szkole budownictwa i artystycznego rękodzielnictwa w Trydencie,

zimowy kurs dla rzemieślników budowniczych w rządowej Szkole rzemieślniczej w Lincu,

zimowy kurs dla rzemieślników budowniczych w rządowej Szkole rzemieślniczej w Celowcu,

kurs dopełniający dla rzemieślników budowniczych w rządowej Szkole rzemieślniczej w Imście,

zimowy kurs dla rzemieślników budowniczych w rządowej Szkole rzemieślniczej w Jaromierzu,

zimowy kurs dla rzemieślników budowniczych w rządowej Szkole rzemieślniczej w Dzieczynie,

zimowy kurs dla rzemieślników budowniczych w zawodowej Szkole obróbki drzewa w Bielaku,

zimowy kurs dla rzemieślników budowniczych w zawodowej Szkole przemysłu artystycznego w Lublanie,

publiczna sala rysunkowa dla czeladników murarskich, ciesielskich i kamieniarskich w zawodowej Szkole obróbki drzewa w Bergreichensteinie,

zawodowy kurs (zimowy) dla cieśli i zawodowy kurs (zimowy) dla kamieniarzy w zawodowej Szkole obróbki drzewa i kamienia w Hallein,
 majsterski kurs dla kamieniarzy w zawodowej Szkole rzeźbiarzy i kamieniarzy w Horzycach;

dla przemysłu ciesielskiego:

oddział ciesielski i wyrobu sprzętów w zawodowej Szkole obróbki drzewa w Bergreichensteinie,

oddział ciesielski w zawodowej Szkole obróbki drzewa i żelaza w Bruku nad Murem,

oddział ciesielski w zawodowej Szkole ciesielstwa i ślusarstwa w Ebensee,

oddział ciesielski w zawodowej Szkole obróbki drzewa w Kołomyży,

oddział ciesielski w zawodowej Szkole obróbki drzewa w Zakopanem,

oddział ciesielski w zawodowej Szkole obróbki drzewa i kamienia w Hallein;

dla przemysłu kamieniarskiego:

oddział kamieniarski w zawodowej Szkole rzeźbiarstwa i kamieniarstwa w Horzycach,

oddział kamieniarski obróbki marmuru w zawodowej Szkole obróbki kamienia w Laas,

oddział zawodowy obróbki kamienia w zawodowej Szkole obróbki drzewa i kamienia w Hallein,

ślaska krajowa Szkoła zawodowa dla przemysłu granitowego w Frydbergu,

ślaska krajowa Szkoła zawodowa dla przemysłu marmurowego w Saubsdorfie.

Rozporządzenie niniejsze nabiera natychmiast mocy obowiązującej.

Zarazem uchyla się rozporządzenie ministerjalne z dnia 3. września 1906., Dz. u. p. Nr. 199.

Bienert w.

Fort w.

Marchet w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć CXVI. — Wydana i rozesłana dnia 23. listopada 1907.

Treść: (Nr 247—250.) 247. Obwieszczenie, dotyczące wydania nowego statutu dla centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni. — 248. Obwieszczenie, dotyczące zwinienia ekspozytury celnej, utworzonej w zakładzie kontumacyjnym dla świń w Budapeszcie Steinbruch (Kőbánya). — 249. Obwieszczenie, dotyczące przemiany stacji ekspedycji celnej w Aussa-Luiko i Venco w ekspozytury celne. — 250. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Schönbichl.

247.

Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 30. października 1907.,

dotyczące wydania nowego statutu dla centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył Najmiłościwiej zatwierdzić Najwyższym postanowieniem z dnia 16. października 1907. następujący statut dla centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni.

Skutkiem tego rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 20. maja 1903., Dz. u. p. Nr. 121., wraz z ogłoszonymi w nim postanowieniami organizacyjnymi względem ustanowienia i zakresu działania centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni traci moc obowiązującą.

Auersperg wlr.

Statut

centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni.

§ 1.

Zadaniem centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni jest występowanie w charakterze organu doradczego Ministerstwa rolnictwa pod względem naczelnego zawodowego kierownictwa

stadnin państwowych i popierania chowu koni ze strony państwa.

Minister rolnictwa może co do wszystkich odnosnych kwestyi zasięgać zdania centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni, względnie stałego wydziału tejże (§ 3.). W tej mierze obowiązuje zasada, iż sprawy więcej ważne i zasadnicze mają być przedstawione do zaopiniowania na pełnym zgromadzeniu centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni, zaś bieżące przedmioty obrad mniejszej wagi w stałym wydziale.

Centralna Rada przyboczna dla spraw chowu koni jak również stały wydział tejże mają prawo przedstawiać Ministerstwu rolnictwa, w granicach swego zakresu działania, z własnej inicjatywy propozycje i wnioski.

§ 2.

Centralna Rada przyboczna dla spraw chowu koni składa się:

- a) z trzech stałych członków, a mianowicie z przedstawiciela wyznaczonego przez c. i k. wspólne Ministerstwo wojny i przedstawiciela wyznaczonego przez c. k. Ministerstwo obrony krajowej, tudzież z wojskowego inspektora c. k. stadnin państwowych;
- b) z przedstawicieli z grona osób interesujących się chowem koni, których w poszczególnych krajach przedstawia Ministrowi rolnictwa korporacje rolnicze, powołane do współdziałania w sprawach krajowego chowu koni a wyznaczone przez Ministra rolnictwa na każdy okres urzędowania albo też towarzystwa zajmujące się chowem koni.

Ilość członków, których poszczególne korporacje względnie towarzystwa mają przedstawić, ustanowi również Minister rolnictwa na każdy okres urzędowania.

Ministerstwo rolnictwa może ponadto przybrać do posiedzeń centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni, tudzież jej stałego wydziału według swego uznania także przedstawicieli innych grup interesentów, tudzież fachowców w dziedzinie chowu koni i weterynaryi oraz organy pozostające w służbie publicznej.

§ 3.

Stały wydział centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni składa się z trzech stałych członków wymienionych w § 2. a, tudzież najwyżej z sześciu członków, których centralna Rada przyboczna wybierze ze swego grona. Centralna Rada przyboczna dla spraw chowu koni winna postanowić na pierwszym posiedzeniu każdego okresu urzędowania, w jaki sposób członkowie stałego wydziału mają być wybierani z jej grona, przyczem trzymać się należy zasady, iż wszystkie interesy wchodzące w grę mają być zastąpione w stałym wydziale.

Równocześnie z wyborem członków stałego wydziału należy wybrać także ich zastępców.

§ 4.

Okres urzędowania niestałych członków centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni (§ 2. b) wynosi sześć lat.

Jeżeli w ciągu okresu urzędowania opróżni się miejsce członka Rady lub stałego wydziału, natenczas odbędzie się nowy wybór na resztę obecnego okresu urzędowania.

§ 5.

Centralna Rada przyboczna dla spraw chowu koni lub jej stały wydział zbiera się w miarę nagromadzonego materiału do obrad na każde wezwanie Ministra rolnictwa. Zaproszenia na posiedzenia stałego wydziału należy wystosować do jego członków, którzy powinni postarać się o to, aby w razie przeszkody zastąpieni zostali przez swoich zastępców.

Na pisemny wniosek przynajmniej dziesięciu członków centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni, względnie przynajmniej trzech członków stałego wydziału, wystosowany do Ministerstwa rolnictwa, należy jak najrychlej zwołać posiedzenie jednej względnie drugiej korporacji. We wniosku tym ma być podany i uzasadniony cel posiedzenia.

§ 6.

Posiedzenia centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni, tudzież stałego wydziału odbywają się pod przewodnictwem Ministra rolnictwa lub zastępcy, którego on wyznaczy z grona urzędników Ministerstwa rolnictwa. Przewodniczący ułożyć ma porządek dzienny każdego posiedzenia a od jego uznania zależy, czy po przeprowadzeniu obrad nad każdym poszczególnym punktem, porządku dziennego zasięgnie pojedynczo zdania członków czy też spowoduje uchwałę. W tym ostatnim wypadku zapadają uchwały w drodze głosowania obecnych członków.

Osoby, które w myśl ostatniego ustępu § 2. niniejszego statutu powołano w poszczególnych wypadkach do udziału w posiedzeniach, nie biorą udziału w głosowaniu.

Posiedzenia nie są publiczne.

§ 7.

Godność członków centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni jest urzędem honorowym, do którego nie jest przywiązane wynagrodzenie.

Członkowie nie mieszkający w Wiedniu otrzymują, o ile już z innego tytułu nie pobierają dytet z kas państwowych, z powodu swej obecności na posiedzeniach centralnej Rady przybocznej dla spraw chowu koni i jej stałego wydziału z funduszków Ministerstwa rolnictwa oprócz zwrotu rzeczywiście wyłożonych, koniecznych kosztów podróży, za podróż z miejsca stałego zamieszkania do Wiednia i z powrotem i za czas rozpraw dytety po 16 koron dziennie.

248.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 6. listopada 1907.,

dotyczące zwinienia ekspozytury celnej, utworzonej w zakładzie kontumacyjnym dla świń w Budapeszcie Steinbruch (Köbánya).

Według zawiadomienia królewsko-węgierskiego Ministerstwa skarbu zwinęto z końcem września b. r. ekspozyturę królewsko-węgierskiego głównego Urzędu celnego w Budapeszcie, utworzoną w zakładzie kontumacyjnym dla świń w Budapeszcie (Köbánya).

Korytowski wr.

249.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. listopada 1907.,****dotyczące przemiany stacyi ekspedycyi celnej w Aussa-Luiko i Venco w ekspozytury celne.**

Stacye ekspedycyi celnej w Aussa-Luiko i Venco przemienia się na ekspozytury celne i pozostawia się im dotychczasowe upoważnienia celne urzędu celnego pobocznego II. klasy.

Korytowski wlr.**250.****Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 12. listopada 1907.,****dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Schönbichl.**

W Schönbichl utworzono ekspozyturę głównego Urzędu celnego w Reutte, wyposażoną w upoważnienia pobocznego urzędu celnego II. klasy i poruczono jej ekspedycję ruchu odbywającego się na drodze celnej z Pfronten do Schönbichl, którą dotychczas zajmowała się ekspozytura celna w Pfronten-Steinach.

Korytowski wlr.

220

Obwieszczenie Ministerstwa Skarbu
po x dnia 12 listopada 1907

Dotyczy: obwieszczenia o sposobie wyliczenia
podatku

Wobec tego, że w myśl art. 100 ustawy o podatku dochodowym z dnia 13 listopada 1906, podatek dochodowy jest obliczany z dochodu netto, który jest różnicą między dochodem brutto a kosztami uzyskania przychodu, należy wyliczyć podatek dochodowy z dochodu netto.

Podpisano w

220

Obwieszczenie Ministerstwa Skarbu
po x dnia 12 listopada 1907

Dotyczy: obwieszczenia o sposobie wyliczenia
podatku

Wobec tego, że w myśl art. 100 ustawy o podatku dochodowym z dnia 13 listopada 1906, podatek dochodowy jest obliczany z dochodu netto, który jest różnicą między dochodem brutto a kosztami uzyskania przychodu, należy wyliczyć podatek dochodowy z dochodu netto.

Podpisano w

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXVII. — Wydana i rozesłana dnia 23. listopada 1907.

Treść: (N° 251 i 252.) 251. Dokument koncesyjny na kolej lokalną od stacyi Freiland-Türnitz do Türnitz. — 252. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgach poborczych Dzieczyn, Młody Bolesław i Turnów.

251.

Dokument koncesyjny z dnia 6. listopada 1907.,

na kolej lokalną od stacyi Freiland-Türnitz
do Türnitz.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami Wydziałowi krajowemu Arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu kolei żelaznej, poruszanej lokomotywą, która ma być wykonana jako normalnotorowa kolej lokalna od stacyi Freiland-Türnitz na linii kolei państwowej St. Pölten—Kernhof do Türnitz, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895., i z dnia 24. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 216., pod następującemi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesyonaryusz z dobrodziejstw, przewidzianych w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

§ 2.

Koncesyonaryusz obowiązany jest ukończyć budowę koncesyonowanej kolei najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać ją w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, tudzież wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi — złożyć ma koncesyonaryusz na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Do wybudowania koncesyonowanej kolei nadaje się koncesyonaryuszowi prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych, w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyznane będzie koncesyonaryuszowi co do wybudowania tych, ewentualnie powstać mających kolei podjazdowych, których budowę rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za pożyteczną.

§ 4.

Co do budowy koncesyonowanej kolei i co do ruchu na niej stosować się winien koncesyonaryusz do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851., Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1852., wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów, dotyczących ruchu a ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o tyle, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; w tej mierze trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po niższych cenach taryfowych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych, na austriackich kolejach państwowych każdorazem obowiązują.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów Monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerji, a to nie tylko w podróżach na koszt skarbu, lecz także w służbowych podróżach na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesyonaryusz obowiązany jest przystąpić do umowy zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych, oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy uskutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej o przewozie chorych i rannych, przewożonych w postawie leżącej na rachunek skarbu wojskowego, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871.

Przepis, który obowiązuje każdorazem pod względem transportu wojskowego na kolejach żelaznych, tudzież każdorazem obowiązujące przepisy

dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla koncesyonaryusza mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesyonowanej kolei. Przepisy rzeczono rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesyonaryusza obowiązującymi z chwilą, w której będą urzędownie podane do jego wiadomości.

Zobowiązania te ciążą na koncesyonaryuszu tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz ze względu na ułatwienia udzielone skutkiem tego pod względem budowy, urządzenia i rodzaju ruchu.

Koncesyonaryusz obowiązany jest przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej, w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872., Dz. u. p. Nr. 60.

§ 6.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie niższą taryfę, przepisaną dla transportów wojskowych.

§ 7.

Koncesyonaryuszowi nie wolno powierzać ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim, wyjąwszy przypadek, gdy rząd na to wyraźnie zezwoli.

Rząd zastrzega sobie prawo objęcia każdej chwili ruchu na koncesyonowanej kolei i utrzymywania go aż do upływu okresu koncesyjnego na rachunek koncesyonaryusza.

W przypadku takim koncesyonaryusz zwracać ma rządowi koszt z powodu utrzymywania tego ruchu rzeczywiście ponoszone.

Zresztą warunki tego utrzymywania ruchu unormowane będą w kontrakcie ruchu, który rząd zawrze z koncesyonaryuszem.

§ 8.

Koncesyonaryusz obowiązany jest postarać się o zaopatrzenie swoich funkcyonaryuszów na wypadek niezdolności do pracy i na starość tudzież o zaopatrzenie ich rodzin i w tym celu przystąpić do zakładu emerytalnego związku austriackich kolei lokalnych, o ileby dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie utworzono własnej kasy emerytalnej, przynajmniej takie same korzyści człon-

kom zapewniającej, względnie przynajmniej takie same obowiązki na koncesjonariusza nakładającej, jak w rzeczonym zakładzie emerytalnym.

Owo zaopatrzenie na wypadek niezdolności do pracy i na starość tak należy przeprowadzić, by koncesjonariusz lub wstępujące w jego miejsce przedsiębiorstwo mieli obowiązek zgłaszać w instytucie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie we własnej kasie emerytalnej, stałych funkcjonariuszy z dniem nadania im stałej posady. z innych zaś funkcjonariuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy maszyn, palacze, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjny — przy odpowiednim ich zatrudnieniu najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

§ 9.

Koncesjonariusz obowiązany jest pod warunkami i zastrzeżeniami, w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895. podanymi, dozwolić rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania swej kolei do przewozu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości mającymi powstać — na których rząd ruch utrzymuje — w taki sposób, by rząd mógł z prawem samoistnego ustanawiania tariff przeprowadzać lub pozwolić przeprowadzać tak całe pociągi, jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 10.

Nadaje się koncesjonariuszowi prawo utworzenia — za osobnym zezwoleniem rządu i pod warunkami, które on ustanowi — spółki akcyjnej, która przejmie wszystkie prawa i obowiązki koncesjonariusza.

Statut spółki oraz wzory akcyi, które będą wydane, podlegają zatwierdzeniu rządu.

Zaciągnięcie pożyczki pierwszeństwa, podzielonej ewentualnie na częściowe zapisy długu dopuszczalne jest za zezwoleniem rządu o tyle, o ile jej oprocentowanie i umorzenie zabezpieczone będzie w drodze gwarancyi czystego dochodu udzielonej przez Arcyksięstwo Austrii poniżej Anizy.

Tekst skryptu dłużnego, który ewentualnie będzie wystawiony celem zaciągnięcia pożyczki ubezpieczonej w księgach kolejowych a nie rozłożonej na częściowe zapisy długu, względnie wzory wydać się mających obligacyi pierwszeństwa wymagają zatwierdzenia rządowego.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego i nominalnego podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, jakoteż kosztów sprawienia parku kolejowego i kosztów uposażenia rezerwy kapitału oznaczonej przez rząd, które rzeczywiście wyłożono i należycie udowodniono, tudzież odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i ewentualnej straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po ukończeniu budowy jeszcze jakie nowe budowle miały być wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone, natenczas kosztą przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli kosztą będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w obrębie okresu koncesyjnego według planu amortyzacyjnego, podlegającego zatwierdzeniu rządu.

§ 11.

Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesjonowanej kolei po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny wykupna policzyć się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą wykupna, strąci się zaś z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczym obliczyć się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w § 1. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie przez resztujący okres uwolnienia od podatku stanowi obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu rentę wykupna uścić się mającą bez opłaty podatku. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się rentę wykupna w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policza się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąca go z dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy — dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie czasowego, w § 1. ustanowionego uwolnienia od podatków, uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionym przedsiębiorstwie kolejowym, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Czysty dochód roczny, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić należy koncesyonaryuszowi jako wynagrodzenie za wykupioną kolej aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupioną przed upływem siódnego roku ruchu lub gdyby średni dochód czysty, obliczony w myśl postanowień ustępów 1. do 3., bez uwzględnienia dodatku w ustępach 2. i 3. przewidzianego, nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby się równała racie rocznej, potrzebnej na oprocentowanie i umorzenie według planu, zaciągniętych za zezwoleniem rządu na pokrycie policzalnych kosztów zakładowych i w księgach kolejowych zabezpieczonych pożyczek, wraz z ratą roczną, potrzebną na oprocentowanie po cztery od sta kapitału zakładowego, zatwierdzonego przez rząd i na umorzenie tegoż w ciągu trwania koncesyi. w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za kolej wykupioną, będzie polegało na tym, że państwo wymienione wyżej kwoty ryczałtowo płacić będzie w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać koncesyonaryuszowi podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwo zastrzega sobie prawo, iż może pożyczki zaciągnięte dla zebrania kapitału na koncesyonowaną kolej, w kwocie według zatwierdzonego planu umorzenia w czasie wykupna jeszcze nie umorzonej, przejąć w każdym czasie w miejsce koncesyonaryusza do zapłaty z własnych funduszy, w którym to wypadku przypadająca do wypłaty

kwota wykupna obniża się o kwotę potrzebną do oprocentowania i umorzenia oznaczonego kapitału pożyczkowego, tudzież w danym razie o odpowiadającą temu zapotrzebowaniu kwotę dodatku, który w myśl postanowień ustępów 2. i 3. ma być doliczony do dochodu przeciętnego.

7. Państwo zastrzega sobie dalej prawo, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, w myśl postanowień powyższych punktów koncesyonaryuszowi należnych, zapłacić kapitał, równający się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta — licząc odsetki od odsetek — na rok wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, gdyby w myśl postanowień ustępów 2. i 3. zawierał się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą w takim razie po kursie, jaki wyniknie jako przecięcie z porównania kursów pieniężnych obligacyi długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędowo na giełdzie wiedeńskiej, w ciągu półroczu bezpośrednio poprzedzającego.

8. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia pod l. 1 do 7 przepisanego, bez dalszej zapłaty wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą pożyczek, za zezwoleniem rządowym zaciągniętych, własność i używanie koncesyonowanej kolei ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, ewentualnie także koleje podjazdowe własnością koncesyonaryusza będące i jego przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż utworzone z kapitału zakładowego rezerwy obrotowe i kapitałowe, o ileby te ostatnie za zezwoleniem rządu nie były już stosownie do swego przeznaczenia użyte.

9. Uchwała rządu, tycząca się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmiona będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracyi najpóźniej do 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracya ta określać będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupno następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego bądź jako zaspokojenie pretensyi

państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają na państwo;

- e) kwotę ceny wykupna (l. 1. do 7.), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, ewentualnie tymczasowo obliczoną z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

10. Państwo zastrzega sobie prawo ustanowienia — jednocześnie z doręczeniem deklaracji dotyczącej się wykupna — osobnego komisarza do czuwania nad tym, żeby stan majątku, poczynwszy od tej chwili, nie został na szkodę państwa zmniejszony.

Od chwili deklaracji co do wykupienia wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości w niej wymienionych, pozwolenia tego komisarza.

Tosamo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

11. Koncesyonaryusz obowiązany jest mieć o to staranie, aby rząd mógł w dniu na wykupienie wyznaczonym objąć w fizyczne posiadanie wszystkie w deklaracji wykupna wymienione przedmioty majątkowe.

Gdyby koncesyonaryusz nie uczynił zadość temu zobowiązaniu, będzie rząd miał prawo nawet bez jego zezwolenia i bez sądowej interwencji objąć w fizyczne posiadanie przedmioty majątkowe oznaczone w deklaracji.

Poczynwszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; przeto od tej chwili przypadają wszelkie dochody ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś wszelkie wydatki ruchu.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

12. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 9.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, przechodzących wskutek wykupienia na państwo.

Koncesyonaryusz obowiązany jest oddać rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby tenże do tego celu od niego potrzebował.

§ 12.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego, a gaśnie ona po upływie tego czasu.

Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem powyższego czasu, pod warunkami w § 16. przytoczonych.

§ 13.

Gdy koncesya upływie i od dnia jej upłynięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, gdyby je koncesyonaryusz posiadał, jakoteż rezerwowe kapitały ruchu i rezerwy, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby te ostatnie za zezwoleniem rządowym nie były już zużyte stosownie do swego przeznaczenia.

§ 14.

Tak wtedy, gdy koncesya zgaśnie jak i w razie wykupienia kolei (§ 11.), zatrzymuje koncesyonaryusz na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia rząd koncesyonaryusza z tym wyraźnym dodatkiem upoważnił, że przedmioty te nie mają stanowić przynależności kolei.

§ 15.

Rząd ma prawo przekonać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie wykonane, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono względnie je usunięto.

Rząd ma także prawo wglądać w zarząd kolei przez wydelegowanego przez siebie funkcyonaryusza, a w szczególności nadzorować, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami, za pośrednictwem organów nadzorczych, wydelegowanych na koszt koncesyonaryusza i to w sposób, jaki uzna za stosowny.

W razie utworzenia spółki akcyjnej, komisarz przez rząd ustanowiony ma także prawo bywać na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, sprawującej zarząd spółki jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne i zawieszać wszelkie takie uchwały lub zarządzenia, któreby się sprzeciwiały ustawom, koncesyi lub statutowi spółki, względnie były szkodliwe dla publicznego dobra; w przypadku jednak takim winien komisarz przedstawić sprawę natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapasę ma bezzwłocznie z mocą spółkę wiążącą.

§ 16.

Rząd zastrzega sobie ponadto prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego. W szczególności można uznać koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego jeżeli niedopełniono zobowiązań względem ukończenia budowy i otwarcia ruchu, określonych w § 2., o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b, ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

Derschatta wlr.

252.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 17. listopada 1907.,

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgach poborczych Dzieczyn, Młody Bolesław i Turnów.

Na podstawie ustawy z dnia 11. czerwca 1894., Dz. u. p. Nr. 110., rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych w okręgach poborczych Dzieczyn, Młody Bolesław i Turnów płacono w ratach kwartalnych z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, uiszczany być ma w rzeczonych okręgach poborczych na przyszłość w czterech równych ratach, zapadających dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Takie same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882., Dz. u. p. Nr. 17., także co do 5⁰/oego podatku od czystej intraty budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu budowy.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać od dnia 1. stycznia 1908.

Korytowski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć CXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 29. listopada 1907.

Treść: (M 253—256.) 253. Obwieszczenie, którym ogłasza się zaliczenie gmin Perasto i Stolivo do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 254. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego Georgendorf na ekspozyturę celną. — 255. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia gminy Steinerkirchen nad Innbach do okręgu Sądu powiatowego Grieskirchen w Austrii górnej. — 256. Rozporządzenie, którym ogłasza się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 12. kwietnia 1907., o kupieniu winem, moszczem winnym i zacierem winnym.

253.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 20. września 1907.,

którym ogłasza się zaliczenie gmin Perasto i Stolivo do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Odnosnie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900., Dz. u. p. Nr. 214., zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnym Ministerstwem wojny gminy Perasto i Stolivo w Dalmacji do dziewiątej klasy taryfy czynszowej kwaterunków wojskowych, która obowiązuje do końca roku 1910.

Korytowski wlr.

Latscher wlr.

254.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. listopada 1907.,

dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego Georgendorf na ekspozyturę celną.

Urząd celny poboczny II. klasy w Georgendorf przekształcono na ekspozyturę celną. Ekspozyturze tej służyć będą upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy.

Korytowski wlr.

255.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 23. listopada 1907.,

dotyczące przydzielenia gminy Steinerkirchen nad Innbach do okręgu Sądu powiatowego Grieskirchen w Austrii górnej.

Na zasadzie § 2. ustawy z dnia 11. czerwca 1868., Dz. u. p. Nr. 59., wydziela się gminę

Steinerkirchen nad Lunbach z okręgu Sądu powiatowego Lunbach i przydziela się ją do okręgu Sądu powiatowego Grieskirchen.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. stycznia 1908.

Klein wlr.

256.

Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, handlu i spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości z dnia 27. listopada 1907.,

którym ogłasza się postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 12. kwietnia 1907.. Dz. u. p. Nr. 210.. o kupczeniu winem, moszczem winnym i zacierem winnym.

Na zasadzie ustawy z dnia 12. kwietnia 1907., Dz. u. p. Nr. 210.. o kupczeniu winem, moszczem winnym i zacierem winnym, rozporządza się co następuje:

Artykuł I.

(Do § 2.)

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych ogłaszać będzie periodycznie spis win leczniczych.

Artykuł II.

(Do § 5.)

W razie cukrowania gotowego wina należy zawsze wymienić w odpowiednio uzasadnionych podaniach ilość wina, które ma uleść cukrowaniu oraz ilość cukru, który ma być użyty i czas, w ciągu którego cukrowanie ma nastąpić.

Podania o udzielenie zezwolenia na cukrowanie moszczu winnego lub zacieru winnego celem poprawienia zbioru należy wnieść w pewnym, stosownym okresie czasu przed rozpoczęciem winobrania, w sposób określony w § 5.. ustępie 1. ustawy do władzy politycznej, właściwej do udzielenia pozwolenia. W podaniach tych należy w odpowiedni sposób uzasadnić konieczność cukrowania, podając obszar uprawy wina, z którego pochodzą moszcze winne lub zacieru winne, ocukrować się mające.

Pozwolenie na cukrowanie rozciąga się na czas od początku winobrania aż do 30. listopada odnośnego roku.

Jeżeli wskutek gradobicia, powodzi lub innych klęsk elementarnych musiano przystąpić do winobrania przed czasem zwykłym, a wskutek tego podanie o udzielenie zezwolenia na cukrowanie moszczu winnego lub zacieru winnego można wnieść dopiero bezpośrednio przed rozpoczęciem winobrania lub nawet już po tegoż rozpoczęciu, natenczas należy podanie takie odpowiednio uzasadnić, przedstawiając stan rzeczy, który ma być poświadczony przez zwierzchność gminną lub miejscową.

Najpóźniej do dnia 15. grudnia każdego roku winien ten, kto skorzystał z pozwolenia na cukrowanie moszczu winnego lub zacieru winnego, donieść właściwej władzy politycznej 1. instancyi o ilości rzeczywiście ocukrowanego moszczu winnego lub zacieru winnego, tudzież o ilości zużytego cukru.

Władze polityczne winny uwiadamiać właściwego inspektora piwnic zarówno o udzielonych zezwoleniach na cukrowanie jak i o doniesieniach wyżej wymienionych.

Do udzielenia zezwolenia, o którym mowa w § 5. ustawy, są w regule właściwe te władze polityczne 1. instancyi, w których okręgu ocukrowanie ma nastąpić; jeżeli jednak rozchodzi się o udzielenie zezwolenia na cukrowanie w obrębie obszaru rozciągającego się na kilka powiatów politycznych, natenczas właściwa jest do tego polityczna władza krajowa, która uwiadomi dotyczące władze polityczne 1. instancyi o udzieleniu zezwolenia.

Artykuł III.

(Do § 9.)

W doniesieniu do zwierzchności miejscowej lub gminnej należy podać zarówno ilość wytworzonego wina wyłoczynowego jak i ilość osób, które w myśl § 9., ustępu 1. ustawy wchodzi w rachubę, przyczem należy o ile możności uwzględnić ewentualne zmiany co do liczby tych osób, w ciągu roku spodziewane.

Doniesienia musi się wnieść do właściwej zwierzchności gminnej lub miejscowej corocznie do dnia 31. stycznia każdego roku.

Zwierzchności gminne lub miejscowe winny założyć spisy wpływających do nich doniesień i przedkładać je do dnia 15. lutego każdego roku władzy politycznej 1. instancyi, która znów udzieli ich odpis właściwemu inspektorowi piwnic.

Naczynia lub rezerwoary, w których wyrabia się lub trzyma wino wyłoczynowe muszą być oznaczone na stronie przedniej wyraźnie dostrzegalnym i nie dającym się usunąć krzyżem leżącym (X).

Ponadto musi się je zaopatrzyć w tym samym miejscu wyraźnie dostrzegalnym napisem, odpowiadającym nazwie używanej w odnośnym obszarze na oznaczenie wina wyloczynowego.

Artykuł IV.

(Do § 10.)

Przedruki przeznaczone do uwidocznienia §§ 2. — 14. ustawy mają być sporządzone w języku krajowym; muszą one być tak umieszczone, aby każdy mógł je z łatwością przeczytać i muszą być zawsze utrzymane w dobrym stanie.

Artykuł V.

(Do § 12.)

Pora nocna obejmuje w czasie od 1. kwietnia do 30. września godziny od 9. wieczór do 4. rano,

zaś w czasie od 1. października do 31. marca godziny od 9. wieczór do 6. rano.

Artykuł VI.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą z dnia 12. kwietnia 1907.. Dz. u. p. Nr. 210., o kupczeniu winem, moszczem winnym i zacierem winnym.

Klein wlr.

Ebenhoch wlr.

Bienert wlr.

Fiedler wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXIX. — Wydana i rozesłana dnia 6. grudnia 1907.

Treść: (Nr 257—259.) 257. Obwieszczenie, którym ogłasza się zaliczenie gminy Pergine do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 258. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia urzędu podatkowego dla miasta Lwowa. — 259. Rozporządzenie, dotyczące obniżenia opłat abonamentowych od telefonów.

257.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 1. października 1907.,

którym ogłasza się zaliczenie gminy Pergine do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Odnosnie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900., Dz. u. p. Nr. 214., zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnym Ministerstwem wojny gminę Pergine w Tyrolu do dziewiątej klasy taryfy czynszowej wojskowych kwaterunków, która obowiązuje do końca roku 1910.

Korytowski wlr.

Latscher wlr.

258.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 14. listopada 1907.,

dotyczące utworzenia urzędu podatkowego dla miasta Lwowa.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczyła Najwyższym postanowieniem z dnia 1. listopada 1907. zezwolić najmiłościwiej na utworzenie urzędu podatkowego dla miasta Lwowa.

Urząd ten rozpocznie swoje czynności urzędowe w dniu 1. stycznia 1908. i obejmie niemi obszar miasta Lwowa a w granicach tego obszaru wszystkie agendy należące do istniejącego obecnie Urzędu podatkowego we Lwowie.

Nazwa nowego urzędu opiewa: „Urząd podatkowy dla miasta Lwowa“, zaś nazwa dotychczasowego Urzędu podatkowego we Lwowie opiewać będzie po dokonaniu rozdziału: „Urząd podatkowy Lwów (wsie)“.

Korytowski wlr.

259.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 4. grudnia 1907.,

dotyczące obniżenia opłat abonamentowych od telefonów.

Artykuł I.

Taryfa abonamentowa objęta § 2. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 22. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 254., dotyczącego uregulowania opłat od telefonów należących do państwowych sieci telefonicznych traci moc obowiązującą i zastąpiona zostaje taryfą następują:

W grupie sieci	Dla sieci mających uczestników	W zamkniętych miejscowościach, zresztą zaś w okręgu o promieniu	W klasie taryfy					
			A	B	C	D	E	F
			dla połączeń samoistnych				dla połączeń do spółki	
			dla telefonów biurowych o			dla telefonów w pomieszkaniach		
			bardzo wielkim	wielkim	małym		w dwójkę	w czwórkę
ruchu								
k o r o n								
I	ponad 20.000	6 kilometrów	400	330	250	240	180	100
II	od 5.001 do 20.000	4 kilometrów	340	280	220	200	145	85
III	od 2.001 do 5.000	3 kilometrów	280	240	200	170	120	70
IV	od 501 do 2.000	2 kilometrów	250	210	170	145	100	60
V	od 201 do 500	1½ kilometra	210	180	145	130	90	55
VI	do 200	1 kilometra	180	150	120	115	80	50

Połączenia we czwórkę (klasa taryfy *F*) mogą być urządzone tylko dla telefonów w pomieszkaniach.

Artykuł II.

Stacye abonamentowe telefoniczne lekarzy zaliczone będą do klasy taryfy *D* także wówczas, gdyby według postanowień rozporządzenia powołanego w artykule I. należało je zaliczyć do klasy taryfy *C*, a więc także wówczas, jeżeli stacya wysyła w ciągu roku 2401 do 3000 nawoływań i jeżeli nie jest umieszczona w ubikacji mieszkalnej. Natomiast stacye abonamentowe lekarzy, wysyłające więcej aniżeli 3000 nawoływań w ciągu roku, należą do klasy taryfy *B*, względnie *A*.

Artykuł III.

Telefony biurowe przedsiębiorstw dziennikarskich i przedsiębiorstw korespondencji dziennikarskich zaliczone będą do klasy taryfy *C* także wówczas,

gdyby według postanowień rozporządzenia powołanego w artykule I. należało je zaliczyć do klasy taryfy *A* lub *B*, a więc także wówczas, jeżeli stacya wysyła w ciągu roku 3.001 do 12.000 nawoływań.

Artykuł IV.

Postanowienia artykułów I. do III. nabierają mocy obowiązującej z dniem 1. stycznia 1908.; jednakowoż zarząd poczt i telegrafów zastrzega sobie prawo pobrania jeszcze za pierwsze półrocze 1908 na podstawie przygotowanego już wymiaru, należności przypadających według dotychczasowej stopy taryfowej i zapisania nadwyżek, któreby abonenci uścili przy tej sposobności ponad wysokość nowych pozycji opłat, na poczet najbliższej raty opłat abonamentowych, względnie zwrócenia jej abonentowi w razie wcześniejszego rozwiązania abonamentu.

Fiedler wdr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć CXX. — Wydana i rozesłana dnia 10. grudnia 1907.

Treść: (Nr 260—262.) 260. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906. — 261. Rozporządzenie, dotyczące wystawiania certyfikatów stojących na równi z świadectwami pracy a odnoszących się do używania osób, które należą do wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej lub pospolitego ruszenia, do czynności przemysłowych, będących przedmiotem przemysłów rękodzielniczych. — 262. Obwieszczenie, dotyczące ogłoszenia spisu tych przypraw farmaceutycznych, które uznaje się za wina lecznicze.

260.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 29. listopada 1907.,

dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

Następujące postanowienia objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906., Dz. u. p. Nr. 20., obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906., Dz. u. p. Nr. 115., uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

W uwagach wstępnych do taryfy celnej, punkt 6., należy przed ustępem 13.:

„główki lalek”

wstawić ustęp nowy:

Pod względem taryfowania lalek rozstrzyga w regule jakość korpusu (kadłuba); główki, członki, powłoki z materii tkackich lub suknie na lalkach należy uwzględnić przy taryfowaniu jako połączenia.

W uwadze do Nru 27. należy w wierszu trzecim, po słowie:

„główki”

umieścić kropkę. Reszta ustępu tego odpada.

W uwadze 2. do Nru 37. należy w wierszu siódmym wykreślić słowo:

„azarole,”

W ustępie 3., punktu 4. ogólnych uwag do klasy XXI. należy wykreślić ustęp:

„Jod rozpuszcza się w benzolu przy zabarwieniu liliowym, a w benzynie przy zabarwieniu malinowym”

Ustęp 12. uwag do Nru 201. ma opiewać:

Do sieci podpadających pod tę pozycję należą wszystkie sieci parciane (grube sieci rybne, sieci myśliwskie, hamaki itd.) następnie wielkie sieci, przeważnie wiązane maszynowo, służące do celów technicznych, jakoto sieci rybne (do nastawiania i ciągnięcia) tego rodzaju, sieci dla malarstwa dekoracyjnego itd. bez względu na grubość użytej przędzy; inne sieci, jak na przykład małe sieci rybne, sieci na ptaki z delikatnej przędzy, następnie siatki na piłki, siatki targowe i tym podobne delikatniejsze roboty siatkowe i węzełkowe jak towary dziane (ob. V., punkt 12. ogólnych uwag do klasy XXII.—XXV.).

Na końcu ustępu 8. uwag do Nru 219. należy zamieścić następujący odsyłacz:

Ob. także ustęp 12. uwag do Nru 201.

Na końcu ustępu trzeciego uwag do Nru 290. należy po ostatnim słowie:

„papier”

dodać słowa:

„z wyjątkiem takiego papieru jedwabnego. o wadze metra kwadratowego poniżej 30 gramów. Barwiony papier jedwabny o wadze metra kwadratowego poniżej 30 gramów, Nr. 296.

Ustęp drugi uwagi 1. do Nru 299. należy uzupełnić słowami:

lub przedstawiają się jako zabawki.

Ustęp pierwszy uwagi 2. do Nru 299. należy uzupełnić w sposób następujący:

„,tudzież zabawki z waty albo z materiałów tkackich wypchanych watą, wełną drzewną, trocinami itp. przedmiotami służącymi do wypełnienia, przyczym pokrycie uwzględnia się jako połączenie.

W ustępie trzecim uwagi tej należy po słowach:

„lalki (lalki zaopatrzone w członki) z masy papierowej.“

wykreślić ustęp pośredni:

„których korpus (kadłub) obciągnięty jest skórą lub innemi przedniemi materiałami“.

W miejsce ustępu 1. uwagi 2. do Nru 356. ma wstąpić ustęp następujący:

2. Przez drzewo zwykle rozumie się tańsze gatunki drzewa, których używa się na ordynarne towary bednarskie, tokarskie i stolarskie, do robót stelmachskich i ciesielskich, do sporządzenia ordynarnych sprzętów rolniczych, ogrodowych, kuchennych itd., jak na przykład drzewo klonowe, brzoźowe, bukowe, olszowe, jesionowe, świerkowe, sosnowe, leszczynowe, kasztanowe, modrzewiowe, lipowe, topolowe, jodłowe, brzoźtowe, wierzbowe itd.

W uwadze do Nru 357. należy skreślić słowa:

„drzewo klonowe“, „brzoźowe“, „jesionowe“, „lipowe“, „brzoźtowe“

Zdanie trzecie uwagi 1. do Nru 445. należy skreślić i zastąpić je następnemi postanowieniami:

Przy towarach blaszanych Nru 445. a i b dopuszczalne jest połączenie z drzewem; w połączeniu z innemi zwyczajnemi materiałami należą one do Nru 445. c.

Słowo:

„zatem“

w trzecim od końca wierszu tej uwagi należy skreślić.

W ustępie 3. uwagi 3. do Nru 460. należy po słowie:

„żelaza do fabrykacyi drutu,“

skreślić słowa:

„małe (dla wyrabiających przedni drut)“.

W ustępie 6. uwagi 6. do Nru 461. należy w wierszu drugim skreślić słowa:

„jako śruby, Nr. 463.“

a zastąpić je następnemi słowami:

jako sworzenie Nr. 462

Po ustępie trzecim uwagi 1. do Nru 462. należy wstawić ustęp nowy:

Tutaj należą także gwoździe strojowe (wiry strojowe zwane niewłaściwie także śrubami fortepianowymi) do cytr, cymbałów i fortepianów, to znaczy okrągłe świnki służące do napinania strun, przedziurawione na górnym końcu i posiadające na tym końcu kształt czworogranny (na założenie klucza strojowego), które na dolnym końcu są śrubowato opilowane celem uzyskania szorstkiej powierzchni albo też są zaopatrzone w delikatne, nie bardzo głęboko wycięte linie spiralne.

W uwadze 1. do Nru 463. należy natomiast skreślić ustęp czwarty.

Ustęp czwarty i piąty uwagi 1. do Nru 478. należy skreślić i zastąpić je następnemi ustępami:

Przez strzelby salonowe i bolećówki (Nr. 478 b 2) należy rozumieć także pistolety tegoż rodzaju.

Za strzelby salonowe należy uważać małe, lekkie odtylcówki o kalibrze nie przekraczającym 9 milimetrów, znane pod nazwą flobertów (sztućców flobertowych). Do nabijania tychże można używać tylko gotowej amunicji salonowej, to znaczy albo kapsli zawierających jedynie materiał zapalny i mały nasadzony pocisk albo nabojów śrutowych słabo prochem nabitych.

Tylko w razie uzasadnionych wątpliwości, czy pod oznaczeniem strzelb salonowych nie można wprowadzać innej broni palnej, należy przed ekspedycją zaciągnąć opinii rzeczoznawców.

W uwagach do Nru 485. należy skreślić słowa:

„Latarki welocypedowe z blachy lakierowanej z niklowanemi reflektorami mosiężnemi“

W ustępie 2. uwagi ogólnej 1. do klasy XL. należy po przecinku następującemu po słowie:

„zasuwki wodne,“

dodać słowo:

wentyle, .

W ustępie 4. tejsamej uwagi należy skreślić miejsce zaczynające się od słów:

„tudzież w samej taryfie“

a sięgające aż do słów:

„są przydzielone,“

Po słowach:

„komory lodowe,”

należy w ustępie 1. ogólnej uwagi 6. do klasy XL. dodać słowa:

Naczynia przewozowe dla kolei linowych i kabłąki do naczyń tych, .

W ustępie 1. ogólnej uwagi 7. należy po słowie:

„kurki,”

wstawić słowo:

donice smarowidłowe,

a po słowie:

„wentyle”

słowa:

(poniżej 20 kilogramów), .

W ustępie trzecim uwagi tej należy w wierszu piątym po słowie:

„ludziez”

wstawić słowo:

kotły,

i dodać do uwagi tej w jej tekście zdanie następujące:

Przy wyżej wymienionych narzędziach i nożach wystarcza celem ich ekspedycji według klasy XL. przymontowanie do części składowych maszyny w ogóle. nawet jeżeli wprowadza się te ostatnie nie razem z kompletnymi maszynami. do których należą.

Na końcu ogólnej uwagi 2. *a* do Nrów 536. do 538. należy przed odsyłaczem mającym za przedmiot:

„Przyrządy ochładzające”

zamieścić ustęp nowy:

Co do manipulacji cłowej z przyrządami mającymi charakter maszyn lub aparatów o wadze pojedynczych sztuk poniżej 20 kilogramów, obacz ogólną uwagę 1. do klasy XL.

Następnie należy w ustępie 4. uwagi 1. do Nru 538. po umieszczonym w nawiasie słowie:

„(niezmontowane)”

wykreślić następne słowa:

„oraz ciężkie żelaza do fabrykacji drutów z otworami, składające się z kłoców stalowych a przeznaczone dla maszyn do fabrykowania drutu”.

Po ustępie 1. uwagi 3. do Nru 576. należy wstawić jako ustęp drugi, trzeci i czwarty:

Gotowe części składowe fonografów, gramofonów itp., maszyn recytujących i innych, jako sztyfty i blony gramofonowe, przyrządy poruszające i trąbki akustyczne do takich instrumentów należy w obrocie kontraktowym obłożyć również, według stopy Nru 576. *a*, cłem po 24 li za kilogram.

Sprężyny do przyrządów poruszających przy tych instrumentach. Nr. 590.

Płyty i walki odbierające a także te, w których głos już utrwalono (płyty, walki głosowe) przy gramofonach itd. nie stanowią istotnych części składowych samych instrumentów, skutkiem czego należy je w obrocie kontraktowym traktować zawsze według Nru 576. *b*.

Słowa

„itd.”

w przedostatnim wierszu ustępu 8. uwagi do Nru 605. oraz słowa:

„ewentualnie inne dodatki.”

w ustępie 10. tej uwagi należy skreślić.

W ustępie 3. uwag do Nru 633. należy skreślić znajdujące się na końcu wyrazy

„u. p. adorin”

a natomiast wstawić:

„o ile ogłoszone są jako środki kosmetyczne lub o ile są perfumowane; inne środki zmieszane z materiałami lekarskimi lub ogłoszone jako środki lecznicze, Nr. 630.

Po ustępie trzecim uwagi do Nru 650. należy wstawić jako ustęp nowy:

Natomiast należy galwany (klisze), reprodukcje płyt do odbijania rycin, sporządzone w drodze galwanoplastycznej z miedzi z podkładem z ołowiu, także montowane na drzewie, ekspedycować według Nru 517. *a*. zaś tesame przedmioty ewentualnie niklowane albo w ogóle delikatnie wykonane według Nru 517. *b*.

Ustęp 2. uwagi 2. do Nru 655. ma opiewać następnie:

Przy sprowadzaniu drożdży winnych, ciastowatych, służących do wyrobu wódki, pod kontrolą w obrocie kontraktowym, należy analogicznie stosować przepisy obowiązujące w obrocie na mocy pozwolenia na piśmie, które odnoszą się do kontroli nad przerabianiem (R. w. § 2., p. 4., ustęp 4. i p. 5.—8.).

Rozporządzenie niniejsze nabiera zaraz mocy obowiązującej.

Korytowski wlr.

Ebenhoch wlr.

Fiedler wlr.

261.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem obrony krajowej z dnia 5. grudnia 1907.,**

dotyczące wystawiania certyfikatów stojących na równi z świadectwami pracy a odnoszących się do używania osób, które należą do wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej lub pospolitego ruszenia, do czynności przemysłowych, będących przedmiotem przemysłów rękodzielniczych.

Na zasadzie § 14. b, ustęp 1. ustawy z dnia 5. lutego 1907., Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej rozporządza się w porozumieniu z c. i k. wspólnym Ministerstwem wojny, co następuje:

§ 1.

Osoby, które ukończyły należyte czas nauki w jednym z przemysłów rękodzielniczych (§ 1., ustęp 1., punkt 1.—54. ord. przem.), a których w czasie ich służby prezencyjnej, odbywanej przy wojsku, marynarce wojennej, obronie krajowej lub pospolitym ruszeniu używano do pewnych czynności przemysłowych, będących przedmiotem tego przemysłu rękodzielniczego, otrzymywać będą ze strony swej przełożonej wojskowej władzy służbowej osobne poświadczenia zatrudnienia (certyfikaty), do których dołączy się następują klauzulę:

„Certyfikat niniejszy zastępuje na zasadzie § 14. b, ustęp 1. ustawy z dnia 5. lutego 1907., Dz. u. p. Nr. 26., przy wykazywaniu należytego ukończenia czasu nauki w..... przemysle rękodzielniczym, zatrudnienie w charakterze pomocnika w tymże przemysle przez czas.....lat.....miesięcy.....dni.“

Klauzulę tę potwierdza komendant samoistnego oddziału broni lub komendant zakładu, względnie naczelnik sekcji zakładu lub oddziału zakładu albo też zastępca ich powołany do tych funkcji w myśl obowiązujących przepisów służbowych.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Fiedler wlr.

Georgi wlr.

262.**Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 5. grudnia 1907.,**

dotyczące ogłoszenia spisu tych przypraw farmaceutycznych, które uznaje się za вина lecznicze.

W myśl artykułu 1. rozporządzenia ministerialnego z dnia 27. listopada 1907., Dz. u. p. Nr. 256., którym wydano postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 12. kwietnia 1907., Dz. u. p. Nr. 210., o kupczeniu winem, moszczem winnym i zacierem winnym, podaje się do wiadomości, że Ministerstwo spraw wewnętrznych uznało następujące przyprawy farmaceutyczne za вина lecznicze:

1. Vinum Chinae Pharm. austr. Ed. VIII.
2. „ „ ferratum „ „ „
3. „ Condurango Pharm. austr. Ed. VIII.
4. „ Pepsini „ „ „
5. „ Rhamni Purshiani „ „ „
6. „ Stibii Kalio-tartarici „ „ „

7. Vino di china ferruginoso Serravallo (wino żelazisto-chinowe) aptekarza Dra V. Serravallo w Tryeście.

8. Wino żelaziste aptekarza Gabryela Piccoli w Lublanie.

9. Wina maltozowe firmy Svátek & Co. w Pradze-Šmichowie:

Wino malto-pepsynowe.

Maltokondurango.

Vinum chinae maltosatum „Maltochin“.

Vinum chinae maltosatum ferratum „Maltoferrochin“.

Vinum chinae Sherry maltosatum „Maltochin-Sherry“.

Vinum iodatum maltosatum.

10. Wina maltozowe firmy Fryderyk Glöckler w Pradze-Lieben:

Vinum maltosae Condurango,

„ „ Kola-Condurango,

„ „ Coto-Condurango,

„ „ cum China,

„ „ Chinae ferratum.

„ „ cum Pepsino.

11. Elixirium Condurango composit. aptekarza E. Matuli w Radomyślu.

12. Wino chinowo-żelaziste aptekarza G. Leinczingera w Szegedynie.

13. Wino koka-kondurangowe aptekarza Dra E. Budai w Budapeszcie.

14. Wino koka aptekarza Dra E. Budai w Budapeszcie.

15. Wino kola-koka-kondurango Dra E. Budai w Budapeszcie.

16. Wino kola-koka aptekarza Dra E. Budai w Budapeszcie.

17. Wino kola-kondurango aptekarza Dra E. Budai w Budapeszcie.

18. Wino kola aptekarza Dra E. Budai w Budapeszcie.

19. Tokajskie wino kaskarowe aptekarza J. Janitsáry w Budapeszcie.

20. Tokajskie wino z korą chinową aptekarza J. Janitsáry w Budapeszcie.

21. Tokajskie wino kondurango aptekarza J. Janitsáry w Budapeszcie.

22. Tokajskie wino pepsynowe aptekarza J. Janitsáry w Budapeszcie.

23. Tokajskie wino sagrałowe aptekarza L. Molnara w Koszycach.

24. Vinum nervinotonicum aptekarza J. Mihálovitsa w Debreczynie.

Bienert wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXI. — Wydana i rozesłana dnia 14. grudnia 1907.

Treść: (№ 263—265.) 263. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia nowego okręgu szacunkowego dla podatku osobisto-dochodowego w okręgu urzędowym nowo ustanowionego Starostwa w Eferding. — 264. Rozporządzenie, dotyczące wymiaru ceny worków na sól stolową. — 265. Rozporządzenie o ochronie praw autorskich w stosunku do Stanów Zjednoczonych Ameryki.

263.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 2. grudnia 1907.,

dotyczące utworzenia nowego okręgu szacunkowego dla podatku osobisto-dochodowego w okręgu urzędowym nowo ustanowionego Starostwa w Eferding.

Dla okręgu nowo utworzonego Starostwa w Eferding (obwieszczenie Ministerstwa spraw we-

wnętrznych z dnia 27. lipca 1907., Dz. u. p. Nr. 177.) ustanawia się na podstawie §§ 177. i 179. ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego komisję szacunkową z 6 członków złożoną.

W ślad za tym należy uzupełnić spis okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego, ogłoszony rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 4. października 1897., Dz. u. p. Nr. 233., w następujący sposób:

(Strona 1343. XCII. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 9. października 1897.)

1	2	3	4	5	6
Numer okręgu	Okrąg szacunkowy	Miejscowa	Powiatowa	Siedziba komisji	Ilość członków komisji
		komisya			
16	Powiat polityczny Eferding	.	1	Eferding	6

Korytowski wlr.

264.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 3. grudnia 1907.,****dotyczące wymiaru ceny worków na sól stołową.**

Koszta dostarczenia worków, które w myśl rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 5. sierpnia 1904., Dz. u. p. Nr. 83., pobierać się będzie przy wydawaniu soli stołowej, oznacza się począwszy od dnia 1. stycznia 1908. za każde 100 *kg* soli przy opakowaniu po 50 *kg* (2 worki): na 66 h, a przy opakowaniu po 25 *kg* (4 worki): na 88 h.

Korytowski wlr.**265.****Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 9. grudnia 1907.,****o ochronie praw autorskich w stosunku do Stanów Zjednoczonych Ameryki.**

I. W myśl sekc. 13. aktów kongresu z dnia 3. marca 1891. stosują się postanowienia ustawo-

dawstwa Stanów Zjednoczonych Ameryki. dotyczącego praw autorskich do obywatela lub poddanego obcego państwa lub obcego narodu, jeżeli odnośne obce państwo lub odnośny obcy naród dozwala obywatelom Stanów Zjednoczonych Ameryki korzystać z prawa autorskiego na tej samej istotnej zasadzie, jak własnym obywatelom. Istnienie tego wymogu stwierdzić ma Prezydent Stanów Zjednoczonych w drodze obwieszczenia.

Na podstawie przepisu tego wydał Prezydent Stanów Zjednoczonych obwieszczenie podające do wiadomości, że warunek powyższy ziścił się co do obywateli austriackich.

II. Gdy zatem wzajemność została zapewnioną, rozporządza się po myśli artykułu I. ustawy z dnia 26. lutego 1907., Dz. u. p. Nr. 58., że postanowienia ustawy z dnia 26. grudnia 1895., Dz. u. p. Nr. 197., o prawie autorskim na dziełach literatury, sztuki i fotografii znajdują zastosowanie do dzieł obywateli Stanów Zjednoczonych Ameryki, które się pojawiły nie w tutejszym kraju, o ile dzieła te doznają ochrony w Stanach Zjednoczonych.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia i odnosi się jedynie do dzieł, które w dniu tym jeszcze się nie pojawiły.

Klein wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXII. — Wydana i rozesłana dnia 17. grudnia 1907.

Treść: (M 266—268.) 266. Obwieszczenie, dotyczące używania poświadczeń złożenia pocztowej Kasy oszczędności do wpłat uskutecznianych na rzecz miejskich oddziałów urzędu podatkowego w Wiedniu. — 267. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Libochowic do Jenzowic. — 268. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgach poborczych podatkowych Czasław, Szlany i Tabor.

266.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu z dnia 18. października 1907.,

dotyczące używania poświadczeń złożenia pocztowej Kasy oszczędności do wpłat uskutecznianych na rzecz miejskich oddziałów urzędu podatkowego w Wiedniu.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 25. października 1906., Dz. u. p. Nr. 226., dotyczące używania poświadczeń złożenia pocztowej Kasy oszczędności do wpłat uskutecznianych na rzecz urzędów poborowych stosować się będzie począwszy od dnia 1. stycznia 1908. także do miejskich oddziałów urzędu podatkowego w Wiedniu.

Korytowski wlr.

Fiedler wlr.

267.

Dokument koncesyjny z dnia 5. grudnia 1907.,

na kolej lokalną z Libochowic do Jenzowic.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaję w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Drowi wszech nauk lek. Wacławowi Reinhartowi,

burmistrzowi w Libochowicach oraz Drowi teol. Józefowi Burianowi, dziekanowi kapituły wyszehradzkiej w Pradze, Karolowi Kašparowi, dyrektorowi fabryki cukru w Mszenie i Franciszkowi Mały, sekretarzowi Rady powiatowej w Libochowicach koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu kolei żelaznej, poruszanej lokomotywą, która ma być wykonana jako normalnoterowa kolej lokalna od stacji Libochowice kolei lokalnej Louny—Libochowice przez Mszeno, Ctinowies i Kostomlat do stacji Jenzowice na linii Praga-Bodenbach uprz. austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895., i z dnia 24. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 216., pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzystają koncesyonaryusze z dobrodziejstw, przewidzianych w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

§ 2.

Koncesyonaryusze obowiązani są ukończyć budowę kolei koncesyonowanej najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego. gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać ją w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi — złożyć mają koncesyonaryusze na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Do wybudowania koncesyonowanej kolei nadaje się koncesyonaryuszom prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyznane będzie koncesyonaryuszom co do wybudowania tych ewentualnie wybudować się mających kolei podjazdowych, których budowę rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za pożyteczną.

§ 4.

Co do budowy koncesyonowanej kolei i co do ruchu na niej stosować się winni koncesyonaryusze do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851., Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1852., wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów, dotyczących ruchu, a ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o tyle, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu, a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; w tej mierze trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia — za osobnym zezwoleniem rządu i pod warunkami, które on ustanowi — spółki akcyjnej, która przejmie wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszów.

Statut spółki oraz wzory akcyi, które będą wydane, podlegają zatwierdzeniu rządu.

Tekst skryptu dłużnego, który ewentualnie będzie wystawiony celem zaciągnięcia pożyczki ubezpieczonej w księgach kolejowych a nie rozłożonej na częściowe zapisy długu, wymaga również zatwierdzenia rządowego.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego i nominalnego podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, jakoteż kosztów sprawienia parku kolejowego i kosztów uposażenia rezerwy kapitału oznaczonej przez rząd, które rzeczywiście wyłożono i należycie udowodniono, tudzież odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po ukończeniu budowy jeszcze jakie nowe budowle miały być wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone, natenczas koszty przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszty będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy być ma umorzony w obrębie okresu koncesyjnego według planu amortyzacyjnego przez rząd zatwierdzonego.

§ 6.

Transporty wojskowe uskuteczniane być muszą po niższych cenach taryfowych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze, jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych, na austriackich kolejach państwowych każdorazem obowiązują.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i do pospolitego ruszenia obu połów Monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerji a to nietylko w podróżach na koszt skarbu państwa, lecz także do podróży służbowych na ćwiczenia wojskowe i zebrania kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesyonaryusze obowiązani są przystąpić do umowy zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych, oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy uskutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej o przewozie chorych

i rannych, przewożonych w postawie leżącej na rachunek skarbu wojkowego, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871.

Przepis, który obowiązuje każdorazowo pod względem transportu wojkowego na kolejach żelaznych, tudzież każdorazowo obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, nabywają dla koncesjonariuszy mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesjonowanej kolei. Przepisy rzeczonożego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesjonariuszy obowiązującymi z chwilą, w której będą urzędowo podane do ich wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesjonariuszach tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz ze względu na ułatwienia udzielone skutkiem tego pod względem budowy, urządzenia i rodzaju ruchu.

Koncesjonariusze obowiązani są przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872., Dz. u. p. Nr. 60.

§ 7.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie zniżoną taryfę, przepisaną dla transportów wojkowych.

§ 8.

Trwanie koncesyi, łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9., lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne, oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego a gaśnie ona po upływie tego czasu.

Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem powyższego czasu, jeżeli nie dopełniono zobowiązań względem ukończenia budowy i otwarcia ruchu, określonych w § 2., o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§ 9.

Ruch na kolei, będącej przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego, utrzymywany będzie przez państwo na rachunek koncesjonariuszy, a koncesjonariusze obowiązani będą zwracać zarzą-

dowi kolei państwowych koszta z powodu utrzymywania tego ruchu rzeczywiście ponoszone. Warunki tego utrzymywania ruchu unormowane będą w kontrakcie ruchu, który rząd zawrze z koncesjonariuszami.

§ 10.

Koncesjonariusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895., podanemi, dozwolić rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania swej kolei do przewozu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości mającymi powstać — na których rząd ruch utrzymuje — w taki sposób, by rząd mógł z prawem samoistnego ustanawiania taryf przewozić lub pozwolić przewozić tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 11.

Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesjonowanej kolei po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny wykupna policzyć się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą wykupna, straci się zaś z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczym obliczyć się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w § 1. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie przez resztujący okres uwolnienia od podatku stanowi obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu rentę wykupna, uścić się mającą bez opłaty podatku. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się rentę wykupna w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policza się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąca go od dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a, ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy — dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie czasowego, w § 1. ustanowionego uwolnienia od podatków, uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do po-

datków, ciążące na wykupionym przedsiębiorstwie kolejowym, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Czysty dochód średni, obliczony w myśl powyższego postanowienia, płacić należy koncesyonaryuszom jako wynagrodzenie za wykupioną kolej aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupioną przed upływem siódmego roku ruchu lub gdyby średni dochód czysty, w myśl powyższych postanowień obliczony, bez uwzględnienia dodatku w ustępach 2. i 3. przewidzianego, nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, która by się równała racie rocznej, potrzebnej na oprocentowanie i umorzenie według planu zaciągniętych za zezwoleniem rządu na pokrycie policzalnych kosztów zakładowych i w księgach kolejowych zabezpieczonych pożyczek. wraz z ratą roczną, potrzebną na oprocentowanie po cztery od sta kapitału zakładowego, zatwierdzonego przez rząd i na umorzenie tegoż w ciągu trwania koncesyi, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za kolej wykupioną, będzie polegało na tym, że państwo wymienioną wyżej kwotę ryczałtową płacić będzie w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać koncesyonaryuszom podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwo zastrzega sobie prawo, iż może pożyczki zaciągnięte dla zebrania kapitału na koncesyjonowaną kolej. w kwocie, według zatwierdzonego planu umorzenia w czasie wykupna jeszcze nie umorzonej, przejąć w każdym czasie w miejsce koncesyonaryuszy do zapłaty z własnych funduszy, w którym to wypadku przypadająca do wypłaty renta wykupna obniża się o kwotę potrzebną do oprocentowania i umorzenia oznaczonego kapitału pożyczkowego, tudzież w danym razie o odpowiadającą temu zapotrzebowaniu kwotę dodatku, który

w myśl postanowień ustępów 2. i 3. ma być doliczony do dochodu przeciętnego.

7. Państwo zastrzega sobie dalej prawo, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, w myśl postanowień powyższych punktów koncesyonaryuszom należnych, zapłacić kapitał, równający się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta — licząc odsetki od odsetek — na rok wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się to samo przez się rozumie, dodatku, gdyby w myśl postanowień ustępu 2. i 3. zawierał się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą w takim razie po kursie, jaki wyniknie jako przecięcie z porównania kursów pieniężnych obligacyi długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

8. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, pod l. 1. do 7. przepisanego, bez dalszej zapłaty, wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko zalegająca jeszcze resztą pożyczek, za zezwoleniem rządowym zaciągniętych, własność i używanie koncesyonowanej kolei ze wszystkimi do niej należąciami ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów i zapasy kasowe, ewentualnie także koleje podjazdowe, własnością koncesyonaryuszy będące i ich przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby te ostatnie z zezwoleniem rządu nie były już stosownie do swego przeznaczenia użyte.

9. Uchwała rządu, tycząca się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić musi zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmiona będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracyi najpóźniej do 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracya ta określać będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupienie następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają na państwo;

c) kwotę ceny wykupna (l. 1. do 7.), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, tymczasowo obliczoną, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

10. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia — jednocześnie z doręczeniem deklaracji, dotyczącej się wykupna — osobnego komisarza do czuwania nad tym, żeby stan majątku, poczynszy od tej chwili, nie został na szkodę państwa zmieniony.

Od chwili deklaracji co do wykupienia wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości w niej wymienionych pozwolenia tego komisarza.

Tosamo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

11. Koncesjonariusze obowiązani są mieć o to staranie, aby rząd mógł w dniu na wykupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie w deklaracji wykupna wymienione przedmioty majątkowe.

Gdyby koncesjonariusze nie uczynili zadość temu zobowiązaniu, będzie rząd miał prawo nawet bez ich zezwolenia i bez sądowej interwencji, objąć w fizyczne posiadanie przedmioty majątkowe oznaczone w deklaracji.

Poczynszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; przeto od tej chwili przypadają wszelkie dochody ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś wszelkie wydatki ruchu.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długie, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

12. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 9.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, przechodzących wskutek wykupienia na państwo.

Koncesjonariusze obowiązani są oddać rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby tenże do tego celu od nich potrzebował.

§ 12.

Gdy koncesya uplynie i od dnia jej upłynięcia przechodzi na państwo, bez wynagrodzenia, wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, gdyby je koncesjonariusze posiadali, jakoteż rezerwowe kapitały ruchu i rezerwy, utworzone z kapitału zakładowego w zakresie określonym w § 11., ustępie 8.

Tak wtedy, gdy koncesya zgaśnie, jak i w razie wykupienia kolei (§ 11.), zatrzymują koncesjonariusze na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia rząd koncesjonariuszy z tym wyraźnym dodatkiem upoważnił, że przedmioty te nie mają stanowić przynależności kolei.

§ 13.

Rząd ma prawo przekonać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie wykonane, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono, względnie je usunięto.

Rząd ma także prawo wglądać w zarząd kolei przez wydelegowanego przez siebie funkcyjariusza a w szczególności nadzorować, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami za pośrednictwem organów nadzorczych, wydelegowanych na koszt koncesjonariuszy i to w sposób, jaki uzna za stosowny.

W razie utworzenia spółki akcyjnej, komisarz przez rząd ustanowiony ma także prawo bywać na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, sprawującej zarząd spółki jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne i zawieszać wszelkie takie uchwały lub zarządzenia, któreby się sprzeciwiały ustawom, koncesyi lub statutowi spółki, względnie były szkodliwe dla publicznego dobra; w przypadku jednak takim winien komisarz przedstawić sprawę natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapaść ma bezzwłocznie z mocą spółkę wiążącą.

§ 14.

Rząd zastrzega sobie nadto prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania

ednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom a według okoliczności uzna koncesję za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego.

Derschatta wlr.

268.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 6. grudnia 1907.,

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgach poborczych podatkowych Czaśław, Szlany i Tabor.

Na podstawie ustawy z dnia 11. czerwca 1894., Dz. u. p. Nr. 110., rozporządza się, że podatek

domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych w okręgach poborczych podatkowych Czaśław, Szlany i Tabor miał być płacony w ratach kwartalnych z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, uiszczany być ma w rzeczonych okręgach poborczych na przyszłość w czterech równych ratach, zapadających dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Takie same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882., Dz. u. p. Nr. 17., także co do 5°/oego podatku od czystego dochodu budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu budowy w toku będącej.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać od dnia 1. stycznia 1908.

Korytowski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 20. grudnia 1907.

Treść: **269.** Rozporządzenie, dotyczące postępowania celnego w obrocie hafciarskim.

269.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 11. grudnia 1907.,

dotyczące postępowania celnego w obrocie hafciarskim.

Zmieniając rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 27. marca 1890., Dz. u. p. nr. 56., z dnia 20. stycznia 1894., Dz. u. p. Nr. 29., z dnia 10. lipca 1895., Dz. u. p. Nr. 97. i z dnia 8. sierpnia 1899., Dz. u. p. Nr. 151., wydaje się w porozumieniu z rządem królewsko węgierskim następujące zarządzenia pod względem postępowania celnego w obrocie hafciarskim:

§ 1.

Obrót hafciarski rozpada się na następujące rodzaje, podlegające odmiennemu postępowaniu celnemu:

I. na obrót tkanin, także tiulów, które wyprawdza się napowrót po wyhaftowaniu, surowe lub w tym samym stanie apretury, jaki był przy wprowadzeniu i niepokrajane lub tylko podzielone na kawałki (odcinki) opatrzone każdy jedną cechą tożsamości, a mianowicie:

A. przy łącznem odprawianiu tkaniny i przędzy;

B. przy oddzielnem odprawianiu tkaniny i przędzy.

II. na obrót takich tkanin, także tiulów, które po wyhaftowaniu jeszcze się bieli, kraje na paski

i przystosowuje do wymogów handlu a dopiero w takim stanie napowrót wywozi.

§ 2.

Urzędy celne, którym przekazano ekspedycję obrotu takiego, upoważnione są do postępowania zapiskowego względem wszystkich tkanin i przędzy w obrocie hafciarskim, zaś urzędy celne poboczne II. klasy upoważnione są w tym wypadku także do wymierzenia cła od wprowadzonej przędzy jedwabnej (jedwabnych nici od haftu).

§ 3.

W prośbach o zezwolenie na obrót hafciarski, które wnosić się ma do właściwej władzy skarbowej I. instancyi, należy podać, który z rodzajów obrotu hafciarskiego wymienionych w § 1 zamierza się uprawiać.

Pozwoleń tych udziela się na czas nieoznaczony, z zastrzeżeniem odwołania, a to osobom lub zakładom, które trudnią się hafciarstwem we własnem przedsiębiorstwie lub za pośrednictwem hafciarzy najemnych, jakoteż pośrednikom pracy (faktorom, ferggerom). Osoby te, względnie właściciele zakładów tych muszą być nieposzlakowane z punktu widzenia urzędu dochodów skarbowych i muszą poddać się wyraźnie przepisanyemu tutaj zarządzeniom kontrolnym.

Władza skarbową I. instancyi winna wskutek prośb tych doreczyć proszącej stronie w przeciągu dni 14. albo pozwolenie albo odmowę, a do tej ostatniej dołączyć także powody, względnie podać w ciągu tego samego terminu przyczyny, dla których załatwienie podania dozna opóźnienia.

I. Obrót hafciarski tkanin (także tiulów) i należące do nich przędzy w razie, jeżeli tkaniny wyhaftowane wywozi się napowrót w stanie surowym, względnie w tym samym stanie apretury, jaki istniał przy ich wprowadzeniu.

A. Łączna ekspedycja tkanin i przędzy.

(Ekspedycja zbiorowa.)

§ 4.

Obrót hafciarski według rozdziału niniejszego obejmuje towary bawełniane, podpadające pod numer taryfy 191 a uwaga, 192 a uwaga i 195 a 1. uwaga, które mają być haftowane przędzą jakiegobądź rodzaju z wyłączeniem jedwabiu; sprowadzone towary bawełniane i przędzę ekspeduje się przy ich wprowadzeniu łącznie.

Strona prosząca o pozwolenie na ten obrót hafciarski winna w prośbie (§ 3.), do której dołączyć należy kartę przemysłową lub kartę dotyczącą podatku zarobkowego osoby wnoszącej prośbę, oznajmić wyraźnie, czy trudni się hafciarstwem samoistnie, czy też jest dla hafciarzy pośrednikiem pracy (faktozem, ferggerem), podać dalej wysokość i sposób zabezpieczenia cła, które ma zamiar złożyć, tudzież wymienić w którym urzędzie celnym towary do obrotu hafciarskiego przeznaczone mają być przy wejściu i wyjściu ekspedowane.

Osoby posiadające już pozwolenie na ten obrót hafciarski nie potrzebują wprawdzie prosić ponownie o takowe, jednakże wszystkie zarządzenia niniejszego rozdziału mają być odłód stosowane także do ich obrotu.

Tkaniny bawełniane i przędze do haftu sprowadzone, zanim rozporządzenie niniejsze nabyło mocy obowiązującej, wliczone będą w pierwszy okres dowozu trwający do dnia 31. grudnia 1908.

§ 5.

Władza skarbową I. instancji poleca urzędowi celnemu i to, jeżeli szczególne względy służby celnej nie stoją na przeszkodzie, urzędowi celnemu, wymienionemu przez stronę, przedsięwzięcie ekspedycji wchodowej i wychodowej co do tego obrotu.

Ekspedycję wchodową i wychodową dla obrotu pewnej strony załatwiać może zawsze tylko ten sam urząd celny; dla ekspedowania obrotu jednej strony nie można wyznaczyć kilku urzędów celnych.

§ 6.

Strona winna złożyć potrzebne zabezpieczenie cła w ten sposób i w tej wysokości, jak to oznaczyła w podaniu i to przed rozpoczęciem obrotu hafciar-

skiego, t. zn. przed zgłoszeniem pierwszej wprowadzonej pozycji towarów do postępowania celnego, w wyznaczonym urzędzie celnym, w gotówce lub w papierach wartościowych, w których przyjmuje się kaucyje celne, za pośrednictwem poręki lub kaucyi hipotecznej.

Każdoczesne zabezpieczenie cła przypadającego od ogólnej wagi wprowadzonych towarów bawełnianych i przędz obliczyć należy według cła oznaczonego w uwadze do numeru taryfy 192 a w wysokości 170 K za 100 kilogramów.

Strona otrzyma przepisane potwierdzenie, iż złożyła zabezpieczenia cła.

§ 7.

Ekspedycja wchodowa i wychodowa w obrocie hafciarskim według rozdziału I. A niniejszego rozporządzenia odbywa się wyłącznie na podstawie wyniku urzędowych oględzin.

Urząd celny bada tkaniny i przędzę pod względem rodzaju i ilości, oblicza zabezpieczenie cła według § 6. i zaopatruje każdą sztukę tkaniny a względnie kawałki wskazane przez stronę na jednym końcu tkaniny pieczęcią urzędową, zmienianą corocznie (§ 10.).

Istnienie cech tożsamości, wyciśniętych już przez zagraniczne urzędy celne nie uwalnia urzędu celnego od podjęcia tego urzędowego naznaczenia tkanin. Przy sprowadzaniu tkanin do haftu chusteczkowego (§ 8 c) odpada umieszczenie cechy tożsamości. Okoliczność, iż między towarem wprowadzonym znajdują się tkaniny przyhaftowane lub takie tkaniny, na których celem wywołania efektów aplikacyjnych przymocowane kawałki materii wykluczające już ze względu na swoją wielkość, swój kształt lub sposób połączenia z tłem haftu inny sposób użycia, nie będzie uwzględniona przy czynności urzędowej, przedsięwziętej z powodu wprowadzenia.

W zasadzie należy zresztą każdą sztukę tkaniny, nawet wówczas, jeżeli ona przez zeszyte itd. z drugą sztuką jest złączona, traktować przy wprowadzeniu jej i wywozie jako osobną sztukę.

§ 8.

Do potwierdzenia zapiskowego (wzór A) należy wciągnąć:

Ilość całych sztuk tkanin (odcinków), które już dalej nie mają być dzielone;

łączną wagę netto tkaniny i przędzy;
dzień wprowadzenia;

rodzaj haftu, który na wprowadzonych tkaninach ma być wykonany i to według następujących podziałów:

- a) misterny haft ręczny i szydełkowy (także haft aplikacyjny z ścięciem łańcuszkowym),
- b) haft z ścięciem płaskim i czółenkowy.
- c) haft chusteczkowy z ścięciem płaskim i czółenkowym.

Tkaniny i tiule objęte jednym potwierdzeniem zapiskowym mogą być haftowane tylko według jednego z powyższych rodzajów haftu.

Jeżeli wprowadzone sztuki tkaniny mają być dopiero później podzielone na dalsze części (odcinki) krótsze aniżeli wprowadzona sztuka, natenczas winna strona zamiast całej sztuki podać ilość tych części a miejsca podziału wskazać dokładnie urzędowi celnemu. Hafty aplikacyjne należy przy uwzględnieniu postanowienia § 7., ustęp ostatni, traktować tak, jak hafty o tym samym rodzaju haftu na pojedynczym tle hafciarskim.

Gdyby potrzebne było dodatkowe sprowadzenie samej przędzy, którą aż do dalszych zarządzeń wolno zamówić dodatkowo w ilości najwięcej 5 od sta wagi tkanin bawełnianych i przędz łącznie sprowadzonych, postąpić należy według przepisu § 7. i wystawić potwierdzenie zapiskowe. Urząd celny winien na potwierdzeniu zapiskowym, dotyczącem się tkanin bawełnianych i przędz, poprzednio sprawdzonych, które strona ma przedłożyć, nadmienić o dodatkowym sprowadzeniu przędzy i w formie uwagi podać ilość tej przędzy. Jeżeli strona żąda, żeby przędzę dodatkowo sprowadzoną rozłożono na kilka potwierdzeń zapiskowych, natenczas winna dokumenty te przedłożyć. Urząd celny zapisuje ilości częściowe, podane przez stronę z powołaniem się na nowe potwierdzenie zapiskowe w złożonych potwierdzeniach zapiskowych w formie uwagi.

§ 9.

Urząd celny winien przy każdorazowej ekspedycji dowozu przekonać się, czy wysokość zabezpieczenia cła przypadająca na znajdujące się w krajach tutejszych tkaniny i przędze tej strony nie przekracza kwoty złożonego zabezpieczenia cła. W razie przewyżki należy zaraz postarać się o odpowiednie uzupełnienie kaucyi.

§ 10.

Pieczęć urzędowa, służąca do stwierdzania tożsamości tkanin w tym obrocie hafciarskim jest prostokątna i zaopatrzona literą, którą zmienia się corocznie w dniu 1. stycznia stosownie do zarządzenia władzy skarbowej I. instancji.

Tkaniny wprowadzone w ciąg pewnego okresu rocznego winny być wywiezione napowrót w stanie wyhaftowanym w przeciągu pół roku, licząc od ostatniego dnia tego okresu rocznego; na przykład tkanina wprowadzona w ciąg roku 1908.

musi więc być wywieziona w obrocie tym najpóźniej do dnia 30. czerwca 1909.

§ 11.

Tkaniny, które mają być napowrót wywiezione w stanie wyhaftowanymi, dostawić należy do urzędu celnego.

Urząd celny stwierdza ilość sztuk tkaniny (a to przy większych pozycjach towarów ewentualnie w drodze próby wrywkowej), przekonywa się, czy każda sztuka jest na jednym końcu zaopatrzona cechą tożsamości i czy litera (§ 10.) tejże odpowiada okresowi zapiskowemu, bada rodzaj haftu i przynależność do potwierdzenia zapiskowego, stwierdza czystą wagę netto sztuk zaopatrzonych haftem i wciąga ilość sztuk oraz ich wagę netto na odwrotnej stronie potwierdzenia zapiskowego do rubryk tamże wydrukowanych.

Haft aplikacyjny, przy którym pewien podkład materii nie wykazuje przepisanej cechy tożsamości, są wyłączone od ekspedycji wywozowej w obrocie hafciarskim.

Wyprowadzenie tkanin przystawionych napowrót poza linię celną należy nadzorować i potwierdzić według istniejących postanowień ogólnych.

§ 12.

Jeżeli wywieziono wszystkie sztuki tkaniny zapisane w potwierdzeniu zapiskowym, albo jeżeli wyznaczony w § 10. termin do wyprowadzenia ich napowrót, już upłynął, natenczas urząd przystępuje do likwidacyi i zamknięcia potwierdzenia zapiskowego.

W tym względzie postępować należy w sposób następujący:

Jeżeli ilość sztuk tkaniny a względnie kałków odpisanych na stronie wyjścia potwierdzenia zapiskowego zgadza się z ilością zanotowaną przy wprowadzeniu, albo jeżeli stronica wyjścia wykazuje (na przykład wskutek omyłki strony lub urzędu) ilość wyższą, natenczas odciąga się zbadaną zesumowaną czystą wagę netto tkanin, które wyprowadzono po zaopatrzeniu ich haftem, od sumy czystej wagi netto tkanin i przędzy zanotowanych przy wprowadzeniu, przyczem dla misternych haftów ręcznych i szydełkowych dozwala się na odpisanie, jako wolnego od cła odpadku, różnicy w ilości, wynoszącej najwięcej 1 procent (od sta), dla haftów ścięciem płaskim i haftów czółenkowych najwięcej 7 procent (od sta), dla haftów chusteczkowych najwięcej 9 procent (od sta) czystej wagi netto tkanin, które wywieziono po zaopatrzeniu ich haftem.

Jeżeli waga wyprowadzonych tkanin wyhaftowanych nie zmniejszyła się bardziej jak o tę różnicę, natenczas należy odebrać potwierdzenie zapiskowe, przez co zabezpieczenie cła, dane dla odnośnej zapiskowej pozycji wchodowej, staje się znowu wolne.

Jeżeli waga tkanin, które wywieziono po zaopatrzeniu ich haftem, zmniejszyła się znacznie jak o tę różnicę, natenczas należy od ubytku przenoszącego tę różnicę pobrać cło jak od przędzy według numeru taryfy 186. d w połączeniu z Nrem 187. e, to znaczy w ilości 73 K od 100 kilogramów.

§ 13.

Jeżeli ilość wywiezionych sztuk tkaniny lub kawałków jest mniejsza od ilości sztuk wprowadzonych, natenczas winien urząd celny obliczyć na podstawie zanotowanej przy wprowadzeniu wagi netto, średnią wagę jednej sztuki. (Waga netto podzielona przez ilość sztuk = wadze średniej).

Przez tę wagę średnią pomnożyć należy ilość sztuk tkaniny nie przystawionej do wywieżenia. Od wagi tym sposobem otrzymanej pobiera się cło według uwagi do numeru taryfy 192. a, w wysokości 170 K za 100 kilogramów.

Zarazem należy ilość nie przystawionych napowrót sztuk tkaniny i obliczoną ich wagę netto odciągnąć od odnośnej zapiskowej pozycji dowozu.

Ponieważ tym sposobem ilość sztuk wprowadzonych i wyprowadzonych doprowadzona jest do zgodności, przeto przy likwidacji potwierdzenia zapiskowego przez porównanie wagi netto przy wprowadzeniu i wyprowadzeniu postępować należy według § 12.

§ 14.

Tkaniny wprowadzone można także wywieźć napowrót bez zaopatrzenia ich haftem na obszarze cłowym. W przypadku tym należy ilość sztuk i ich wagę netto, zbadać się mającą przy wywozie bez wyhaftowania, odpisać z zapisku dotyczącego wprowadzenia.

Cechy znajdujące się na nich, należy po poprzednim sprawdzeniu ich prawdziwości przekreślić na krzyż w sposób trwale widoczny.

Przy wyjściu ich poza linię celną postępować należy tak samo jak z tkaninami, które wyprowadza się wyhaftowane.

Również odpisać można niezużyta przędzę w ilości aż do 5 procent ogólnej wagi wprowadzonych tkanin i przędz, w razie jej wyprowadzenia z uwzględnieniem wagi netto tejże. Jeżeli strona chce napowrót wywieźć ilość niezużytej przędzy przekraczającą powyższą stopę procentową, natenczas winna ona wnieść odnośną prośbę do władzy skarbowej I. instancyi i przedstawić wiarygodny dowód co do okoliczności, które powodują powrotną przesyłkę.

§ 15.

Potwierdzenia zapiskowe, na których w ciągu terminu naznaczonego w § 10. nie stwierdzono żadnego wywieżenia powrotnego, gasną po upływie tego terminu; w takim razie należy złożone zabezpieczenie cła obliczyć ostatecznie względnie zażądać manipulację odpowiadającą przepisom.

Przedłużenie terminu tego lub przeniesienie zanotowanych tkanin i przędz na inne potwierdzenia zapiskowe jest wykluczone.

B. Oddzielna ekspedycja tkanin i przędz.

§ 16.

Pozwolenie na obrót hafciarski przy oddzielnem deklarowaniu tkanin i przędz obejmuje tkaniny i tiule wszelkiego rodzaju (z wyłączeniem tych, które połączone są z nitkami metalowymi) przeznaczone do wyhaftowania przędzą jakiegokolwiek rodzaju.

Odnośnie do podań, które mają być wnoszone, i odnośnie do pozwolenia na obrót tego rodzaju stosuje się analogicznie postanowienia §§ 4. i 5. niniejszego rozporządzenia.

Każdorazowe zabezpieczenie cła (§ 6., ust. 1.) od wagi wprowadzonych tkanin wymierzyć należy w sposób następujący:

1. od towarów bawełnianych, wymienionych w § 4. według wskazówki § 6., ustęp 2. w wysokości 170 K za 100 kilogramów;

2. od innych towarów bawełnianych (z wyjątkiem atoli towarów podpadających pod numera taryfy 196. i 197.) w wysokości 400 K za 100 kilogramów (numer taryfy 195 b 2);

3. od towarów lnianych w wysokości 715 K za 100 kilogramów (numer taryfy 211);

4. od towarów wełnianych w wysokości 476 K za 100 kilogramów (numer taryfy 234);

5. od towarów jedwabnych (jednak z wyłączeniem towarów wstążkowych numeru taryfy 253 a) w wysokości 1300 K za 100 kilogramów (numer taryfy 248 b).

Zabezpieczenie cła od jedwabnego materiału do haftu wynosi 110 K za 100 kilogramów, co do wszystkich innych przędz zaś 73 K za 100 kilogramów.

Jeżeli w ciągu roku sprowadzanie przybierze większe rozmiary a nie ulegnie skompenzowaniu wskutek uskutecznionego w międzyczasie wywozu, natenczas należy złożoną kaucję odpowiednio uzupełnić.

§ 17.

Strony, którym pozwolono na ten obrót hafciarski, otrzymują od urzędu celnego, ułatwiającego czynności urzędowe połączone z obrotem przy

wprowadzaniu i wyprowadzaniu towarów osobne arkusze rachunkowe (według wzoru *B*) dla każdego ze zgłoszonych rodzajów haftu (podział tychże według § 8. *a—c*), a to oddzielnie dla:

1. wymienionych w § 4. tkanin bawełnianych (tiulów) i przędzy;
2. tkanin bawełnianych (tiulów) innego rodzaju i przędzy;
3. tkanin lnianych (tiulów) i przędzy;
4. tkanin wełnianych (tiulów) i przędzy;
5. tkanin jedwabnych (tiulów) i przędzy.

Strona winna wymienić urzędowi celnemu tę część złożonego zabezpieczenia cła, którą przeznaczają na każdy z projektowanych rachunków. Urząd celny wygotowuje dla strony przy pierwszym dowozie odpowiednią ilość arkuszy rachunkowych *B*, do których wciągnąć należy przeznaczoną na ten cel częściową kwotę złożonego zabezpieczenia cła.

Sam urząd celny otwiera dla strony w miejsce rejestru zapiskowego rachunek urzędowy (według wzoru *C*), względnie kilka takich rachunków.

Jeżeli strona oprócz innej przędzy sprowadza także jedwab jako przędzę do haftowania, natenczas winna ona wchodzącą w rachubę różnicę cła w kwocie 37 K za 100 kilogramów (cło od jedwabiu po odciągnięciu zabezpieczenia cła dla wszystkich innych przędzy, § 16., ustęp 4.), złożyć definitywnie w każdym poszczególnym wypadku sprowadzania jedwabiu.

W takim razie należy w arkuszu rachunkowym i w rachunku urzędowym uwidocznić w drodze uwagi jakoś tej przędzy jako jedwabiu i podać daty wciągnięcia złożonej różnicy cła do ksiąg.

Wolno jednak stronie postarać się także o otwarcie dla siebie osobnych rachunków cło do jedwabiu jako przędzy do haftu, w którym to wypadku złożyć należy za przędzę zabezpieczenie cła według § 16., ustęp 4., w wysokości 110 K.

§ 18.

Potrzebną przędzę sprowadzać można oddzielnie od tkanin albo też łącznie z niemi. W każdym razie winna strona deklarować wprowadzoną przędzę oddzielnie do poszczególnych rachunków, a to na piśmie, w pojedynczym wygotowaniu. Deklaracja ta winna obejmować wagę przędzy brutto i netto.

§ 19.

Po sprawdzeniu deklaracji towarowej i po ewentualnem zarządzeniu sprostowania, wciąga urząd celny daty też do przeznaczonych na ten cel rubryk arkusza rachunkowego *B* i rachunku urzędowego *C* i wymierza zarazem zabezpieczenie cła przypadające na sprowadzoną przędzę.

§ 20.

Tkaniny wprowadzane w obrocie hacfiarskim deklarować należy na piśmie według ich wagi brutto i netto nadto także według ilości ich sztuk, w pojedynczym wygotowaniu, oddzielnie do poszczególnych rachunków.

Po sprawdzeniu i ewentualnem sprostowaniu deklaracji towarowej, zaopatruje urząd celny, przy uwzględnieniu analogicznie zastosować się tu mających postanowień § 7., poszczególne sztuki tkaniny osobną owalną cechą tożsamości, która ma być używana w obrocie pod *B*, a co do której stosują się zresztą zarządzenia § 10., ustęp 1.

Zbadaną wagę i ilość sztuk zapisuje urząd celny do arkusza lub arkuszy rachunkowych *B*, trzymając się przepisów zawartych w § 17. Sam urząd celny przenosi daty te do rachunku urzędowego względnie do rachunków urzędowych *C*.

§ 21.

Sprowadzone tkaniny można wywozić napowrót po zaopatrzeniu ich haftem lub bez tegoż; również wolno stronie wywieźć napowrót lub przenieść na najbliższy rachunek przędzę nie użytą do haftu, o ile ilość jej nie przekracza dziesięciu procent ogólnej wagi wprowadzonej przędzy.

Jeżeli ilość przędzy, która ma być napowrót wywieziona lub przeniesiona na najbliższy rachunek, przekracza powyższą stopę procentową, natenczas winna strona wniesć poprzednio do władzy skarbowej i. instancyi podanie, w którym należy w wiarygodny sposób udowodnić okoliczności powodujące powrotne przesłanie lub przeniesienie.

Czasokres do wywiezienia powrotnego podany jest w § 10.

a) Powrotne wywiezienia tkanin zaopatrzonych haftem.

§ 22.

Deklaracja wywozowa strony, która ma być wniesiona na piśmie, w pojedynczym wygotowaniu, winna wymieniać tkaniny przeznaczone do powrotnego wywiezienia, osobno dla każdego rachunku, z przytoczeniem wagi netto przypadającej na każdą z tych poszczególnych pozycji i ilości sztuk tkanin zaopatrzonych haftem.

Po przystawieniu tkanin wyhaftowanych do powrotnego wywiezienia winien urząd celny przekonać się, czy istnieją cechy tożsamości całych sztuk lub kawałków a to z oznaczeniem dopuszczalnem dla odnośnego okresu wywozu i w formie przepisanej dla obrotu pod *B*, tudzież w jaki sposób

tkaninę wyhaftowano. (Misterny haft ręczny i szydełkowy [haft aplikacyjny z ścięciem kłuszkowym], haft ścięciem płaskim i czółenkowy, haft chusteczkowy z ścięciem płaskim i czółenkowym.)

Następnie sprawdza urząd celny, czy tkanina zaopatrzona haftem należy do rachunku, do którego zgłoszono ją przy wywozie.

Sprawdziwszy deklarację odnoszącą się do tkanin przystawionych celem powrotnego wywiezienia i potwierdziwszy jej prawdziwość za pośrednictwem sprawozdania z urzędowego badania celnego, wciąga urząd celny do przeznaczonych na ten cel rubryk arkusza rachunkowego B i do rachunku urzędowego C z okresu przywozu odpowiadającego cechom, ilość sztuk i wagę netto tkanin, które wywozi się po zaopatrzeniu ich haftem, tudzież nadzoruje i potwierdza wywóz według obowiązujących ogólnych postanowień.

Jeżeli przystawiono do wywiezienia haftu aplikacyjne, obejmujące materye wprowadzone na dwa różne rachunki, natenczas należy stwierdzić wagę netto tych haftów oraz ilość znajdujących się kawałków materyi z jednego i drugiego rachunku. W rachunku odnoszącym się do tkanin obłożonych wyższą stopą celną należy pod napisem „aplikowano na tkaninie z rachunku . . .” wpisać w sposób umożliwiający oddzielne sumowanie tych pozycji (obacz przykład załącznik B 3 i 4) w kolumnie 7. stronicę wyjścia pełną stwierdzoną wagę netto, a w kolumnie 8. ilość sztuk tkaniny należących do tego rachunku. W rachunku odnoszącym się do tkanin obłożonych niższą stopą celną nie wpisuje się w kolumnie 7. wcale wagi, lecz uwidocznia się tamże jedynie odsyłacz do drugiego rachunku („obacz rachunek . . .”), a w kolumnie 8. wciąga się ilość sztuk tkaniny należących do tego rachunku.

§ 23.

W razie, jeżeli strona domaga się zwrotu odpowiedniej części zabezpieczenia cła złożonego w gotówce lub papierach wartościowych, obliczyć należy tę kwotę częściową cła, o którą zmniejszyło się obciążenie danego zabezpieczenia cła wskutek wyprowadzenia napowrót tkanin uszlachetnionych. W tym celu winien urząd celny przyjąć za każde 100 kilogramów tkanin wywiezionych po zaopatrzeniu ich haftem, w przypadku § 17. l. 1. (tkaniny wymienione w § 4., haftowane przędzą jakiegobądź rodzaju z wyjątkiem jedwabiu) kwotę 140 K, w przypadku § 17. l. 2. (haftowane tkaniny bawełniane innego rodzaju) kwotę 280 K, w przypadku § 17. l. 3. (haftowane tkaniny lniane) kwotę 500 K, w przypadku § 17. l. 4. (haftowane tkaniny wełniane) kwotę 200 K, w przypadku § 17. l. 5. (haftowane tkaniny jedwabne) kwotę 900 K jako tę część zabezpieczenia cła, która tymczasowo staje się wolną i stosownie do tego obliczyć zabezpieczenie cła.

Przy haftach aplikacyjnych (§ 22., ustęp ostatni) należy zawsze przyjąć za podstawę obliczenia tego tylko tę kwotę, która odpowiada tkaninie obłożonej niższem cłem.

b) Powrotne wywożenie tkanin niezaopatrzonych haftem.

§ 24.

Jeżeli wywozi się napowrót tkaniny niezaopatrzone haftem, natenczas winien urząd celny przekonać się o prawdziwości cech tożsamości, zbadać deklarowaną przez stronę ilość sztuk i wagę netto i potwierdzić je drogą sprawozdania.

Te sprawdzone szczegóły wciągnąć należy następnie w odpowiednim arkuszu rachunkowym i rachunku urzędowym do przeznaczonych w tym celu rubryk odnoszących się do tkanin.

Istniejące cechy tożsamości należy przekreślić krzyżem w taki sposób, aby przekreślenie trwałe było widoczne.

Nadzorowanie i potwierdzenie wywozu uskutecznia się według przepisu.

c) Powrotne wywiezienie niespożytkowanej przędzy do haftu.

§ 25.

Urząd celny bada, ewentualnie po nadejściu odpowiedniego zezwolenia władzy skarbowej I. instancji (§ 21.), wagę netto przędzy, która ma być wywieziona napowrót, a którą należy deklarować na piśmie i wciąga ją do przeznaczonej w tym celu rubryki odnoszącej się do przędzy (§ 11.).

Wywóz przędzy należy nadzorować i potwierdzić według przepisu.

d) Przeniesienie niespożytkowanej przędzy do haftu na najbliższy okres rachunkowy.

§ 26.

Stronie wolno także przenieść przędzę niespożytkowaną w ciągu pewnego okresu rachunkowego na najbliższy okres rachunkowy (§ 21.).

W tym przypadku nie potrzeba dostawiać przędzy do urzędu celnego.

Urząd celny wciąga wagę netto tej przędzy w rubrykę arkusza rachunkowego przeznaczoną na uwidocznienie powrotnego wywozu niezużytej przędzy. W tym arkuszu rachunkowym postępuje się z przędzą, która ma być przeniesiona na najbliższy okres rachunkowy, zupełnie tak samo, jak gdyby ją wywieziono napowrót.

Urząd celny wciąga równocześnie wagę przędzy stosownie do przepisu § 19. do arkusza rachunkowego dla najbliższego okresu dowozu.

c) Ocłenie tkanin nie zużytych w obrocie hafciarskim, których tożsamość jest stwierdzona.

§ 27.

Jeżeli strona chce zostawić w krajach tutejszych sztuki tkaniny zapisane w rachunku obrotu hafciarskiego, natenczas winna je zawsze dostawić do urzędu celnego i deklarować według taryfy w dwóch wygotowaniach. Urząd celny bada wagę netto i zapisuje te szczegóły w rubrykach arkusza rachunkowego i rachunku urzędowego „Tkaniny wywiezione napowrót bez zaopatrzenia haftem lub ocłone do wprowadzenia“ (Nr. 9., 10.).

Następnie przekreśla się na krzyż cechy tożsamości i ściaga się kwotę cła przypadającą według taryfy od sztuk tkaniny.

Sztuk tkaniny już wyhaftowanych nie można poddawać temu postępowaniu.

f) Likwidacja rachunku.

§ 28.

Urząd celny ma skutecznie zamknięcie i likwidację rachunku w każdym razie poupływie terminu w § 21. oznaczonego, lub też w razie zupełnego wyczerpania rachunku przez dokonane poprzednio powrotne wywiezienie towarów wprowadzonych, na żądanie strony, w sposób następujący:

Urząd celny sumuje najpierw pozycje zapisku wchodowego umieszczone w arkuszu rachunkowym pod rubryką „Przedza“, tudzież ilość sztuk i wagę netto tkanin zapisanych przy wprowadzeniu.

Następnie przenosi się pozycje wpisane w rubrykach przeznaczonych dla przedz i tkanin niezużytych w obrocie hafciarskim (rubryki Nr. 9—11) do takich samych rubryk zapisku wchodowego i odciąga się je od sum także już zapisanych.

§ 29.

Po wykonaniu tych manipulacji rachunkowych w arkuszu rachunkowym na stronie wejścia. sumuje urząd celny ilość sztuk i wagę netto tkanin, które wywieziono po zaopatrzeniu ich haftem.

Przy hafcie chusteczkowym (§ 8. c) należy doliczyć do zbadanej wagi netto chusteczek wywiezionych po zaopatrzeniu ich haftem, na poczet ubytku tkaniny dodatek w wysokości 2 procent (od 100).

Przy rachunkach, do których wciaga się materiały używane do haftów aplikacyjnych (§ 22., ustęp 5.) należy w szczególności postępować w sposób następny: Najpierw należy w rachunku odnoszącymi się do tkaniny obciążonej wyższą stopą cła skutecznie zamknięcie co do wywiezionych na rachunek ten zwyczajnych haftów w ten sposób, jak gdyby

sztuki tkaniny użyte do aplikacji zupełnie miały brakować. Następnie należy przeciętną wagę wchodową sztuk tkaniny użytych do aplikacji, którą obliczy się według sumy wagi netto i ilości sztuk na stronie wejścia, odciągnąć od sumy wagi netto tych pozycji, które zanotowano jako „aplikowane na tkaninie z rachunku . . .“. Pozostałą różnicę w wadze należy przenieść na rachunek dla tkanin obłożonych niższą stopą cła i doliczyć także do sumy kolumny 7. (Obacz przykłady w załączniku B 3. i B 4.).

Jeżeli ilość zsumowanych na stronie wyjścia sztuk tkanin wyprowadzonych po wyhaftowaniu, zgadza się z ilością sztuk zsumowaną na stronie wejścia albo jeżeli stronica wyjścia wykazuje większą ilość (porów. § 12., ustęp 3.), natenczas należy od ogólnej wagi netto tkanin wywiezionych po zaopatrzeniu ich haftem odciągnąć ogólną wagę netto tkanin wprowadzonych, którą według wskazówki § 28. znajdzie się na stronie wejścia arkusza rachunkowego.

Do reszty w ten sposób powstałej należy odpowiednio do ubytku przedz objawiającego się przy procesie haftowania doliczyć na arkuszu rachunkowym dla misternych haftów ręcznych i szydelkowych (§ 8. a) dodatek w wysokości 3 procent (od 100), na arkuszu rachunkowym dla haftów ścięgiem płaskim i haftów członkowych (§ 8. b), tudzież dla haftów chusteczkowych (§ 8. c) dodatek w wysokości 25 procent (od 100.)

Suma tym sposobem otrzymana przedstawia wagę przedz zużytych w obrocie hafciarskim.

§ 30.

Jeżeli waga przedz znaleziona na stronie wejścia nie jest większa od wagi zapisanej na stronie wyjścia. należy arkusz rachunkowy jako wyczerpany ściągnąć a zabezpieczenie cła na niego przypadające. staje się całkiem wolne.

Jeżeli waga przedz na stronie wejścia znaleziona jest większa od wagi wykazanej na stronie wyjścia, natenczas należy różnicę obłożyć cłem w kwocie 73 K, względnie 110 K za 100 kilogramów (§ 16.). Przypadającą należność celną należy ściągnąć definitywnie.

§ 31.

Jeżeli ilość sztuk tkanin zapisanych na stronie wyjścia w rubrykach Nr. 7. i 8. (dla tkanin wywożonych napowrót po wyhaftowaniu) i Nr. 9. i 10. (dla tkanin nie zużytych w obrocie hafciarskim) jest mniejsza niż ilość sztuk zanotowana przy wprowadzeniu, natenczas należy wagę szczegółową brakujących sztuk tkaniny stwierdzić w ten sposób, iż ogólną wagę netto tkanin wprowadzonych na poczet rachunku podzieli się przez ilość sztuk. Według

obliczonej w ten sposób wagi przeciętnej obliczy się cło przypadające na brakujące sztuki, biorąc za podstawę stopę celną, która decydowała pod względem wymiaru zabezpieczenia cła w odnośnym rachunku. Cło takie należy definitywnie pobrać.

Wagę tkaniny wziętą za podstawę wymiaru cła należy odciągnąć od ogólnej wagi netto wprowadzonych tkanin. również należy ilość sztuk zanotowaną przy wprowadzeniu zmniejszyć o ilość brakujących sztuk, dalej zaś postąpić według §§ 29. i 30.

II. Obrót hafciarski tkanin i przędzy pod warunkiem wywiezienia napowrót tkanin wyhaftowanych haftem o ściegu płaskim lub haftem czółenkowym, w stanie bielonym, pokrajanym i przystosowanym do wymogów handlu.

§ 32.

Osoby lub firmy, które otrzymują pozwolenie na obrót hafciarski tkanin i przędzy pod warunkiem wywiezienia napowrót tkanin wyhaftowanych haftem o ściegu płaskim lub haftem czółenkowym, w stanie bielonym, pokrajanym i przystosowanym do wymogów handlu, są obowiązane do prowadzenia ksiąg, z których przez zestawienie numeru zamówienia, numeru deseni, numeru bieżącego oraz cech tożsamości (§ 36.), które należy zatrzymać także w książkach rachunkowych i rachunkach urzędowych, można w każdym czasie dostarczyć niewątpliwego dowodu, iż tkaniny sprowadzone w obrocie tym znajdują się rzeczywiście albo jeszcze w rękach sprowadzającego albo też w przeróbce albo też iż w stanie przerobionym lub nieprzerobionym uległy ponownie wywozowi lub oceleniu.

Przedsiębiorstwo, któremu udzielono takiego zezwolenia, stoi przez czas trwania pozwolenia pod dozorem skarbowym a przedstawicielowi właściwej władzy skarbowej I. instancji, który przybierze urzędnika celnego, należy dozwolić wstępu do wszystkich lokalności przedsiębiorstwa i lokalów składowych, tudzież wglądu do ksiąg przepisanych w ustępie 1., a to w tym celu, aby mogli zbadać zapasy towarów surowych i gotowych i przeprowadzić na podstawie ksiąg i urzędowych zapisków celnych kontrolę co do prawidłowego toku interesów w tym obrocie.

W razie, jeżeli zwłoka grozi niebezpieczeństwem wolno urzędowi celnemu, któremu poruczono ekspedycję obrotu, przedsięwziąć kontrolę tę także bez interwencji przedstawiciela władzy skarbowej I. instancji, a to pod warunkiem równoczesnego doniesienia o tem władzy skarbowej I. instancji.

§ 33.

Do sprowadzania tkanin i przędzy do haftu, które w obrocie tym deklarować należy zawsze oddzielnie, stosują się pod względem próśb, które mają być podawane, udzielania pozwoleń, zabezpieczania cła, które składać należy i deklaracji wchodowej towarów §§ 4. w 6., 16. w 20. z następującymi zmianami:

Otwarcie rachunków co do samego jedwabiu, jako materiału do haftu (§ 17.) nie jest dopuszczalne; jeżeli w obrocie tym wprowadza się jedwab jako materiał do haftu, natenczas przypadającą różnicę cła należy zawsze pobrać definitywnie według wskazówki § 17. Wykluczone jest dalej otwarcie osobnych rachunków dla tkanin wymienionych w § 17. pod 1. Tkaniny takie będą wciągnięte w rachunek wraz z tkaninami wymienionymi w § 17. pod 1. 2. jako „tkaniny bawełniane jakiegobądź rodzaju“ a za nie należy pobrać zabezpieczenie w myśl § 16., ustęp 3., l. 2.

Dla obrotu hafciarskiego tego rodzaju przyznany będzie również za każdym razem jednoroczny okres notowania (rozpoczynający się w dniu 1. stycznia każdego roku). Natomiast wywóz ponowny może nastąpić jeszcze w przeciągu całego roku następującego po okresie zanotowania wejścia.

§ 34.

Strony otrzymają od urzędu celnego, który wymieniono w pozwoleniu i który załatwia czynności urzędowe co do towarów przy ich dowozie i wywozie, książki rachunkowe według wzoru D, a to stosownie do zgłoszenia co do

1. tkanin bawełnianych wszelkiego rodzaju (tiulów), surowych;
2. tkanin bawełnianych wszelkiego rodzaju (tiulów), bielonych, barwionych, merceryzowanych itd.;
3. tkanin lnianych (tiulów);
4. tkanin wełnianych (tiulów);
5. tkanin jedwabnych (tiulów).

Przy wydawaniu rachunków winna strona oznaczyć tę część złożonego zabezpieczenia cła, którą przeznacza na każdy żądany rachunek; kwotę tę należy wciągnąć do książki rachunkowej.

Urząd celny otworzy dla strony, w miejsce przepisane dotąd prowadzenia rejestru zapiskowego, rachunek urzędowy według wzoru 9. względnie kilka takich rachunków.

§ 35.

Tkaniny i przędzę można także w tym obrocie sprowadzać równocześnie lub oddzielnie.

Oдноśnie do sprowadzania, deklarowania i wpisywania przędzy stosować należy analogicznie postanowienia §§ 18. i 19.

§ 36.

Tkaniny ma się sprowadzać w sztukach, które celem zabezpieczenia tożsamości noszą znak fabryczny i numer.

Tkaniny należy deklarować oddzielnie dla poszczególnych rachunków. na piśmie, w pojedynczym wygotowaniu, z uwzględnieniem ich wagi brutto i netto, a o ile to jest potrzebne dla prowadzenia rachunku, z uwzględnieniem rozmaitego stanu apretury oraz wspomnianego poprzednio oznaczenia tożsamości.

Umieszczanie urzędowych oznaczeń tożsamości odpada.

Po sprawdzeniu i ewentualnem sprostowaniu deklaracji towarowej wciąż się zbadaną wagę netto oraz istniejące oznaczenie tożsamości do książki względnie książek rachunkowych. (Wzór D.)

Urząd celny przenosi daty te do rachunków urzędowych. (Wzór E.)

Pod względem obliczenia zabezpieczenia cła i kontroli nad nieprzekroczeniem kaucyi stosować należy analogicznie postanowienia § 16.

§ 37.

Można wywozić tkaniny napowrót bez zaopatrzenia ich haftem lub po zaopatrzeniu tymże, a to albo w tym samym stanie apretury, jaki istniał przy dowozie, albo też w stanie bielonym, podzielone na paski, chusteczki itd. albo też w stanie przystosowanym do wymogów handlu (wstążki, wstawki, festony, firanki, suknie, bluzki itd.).

Przy powrotnym wywozie tkanin tego rodzaju winna strona przedłożyć pisemną deklarację wywozową w pojedynczym wygotowaniu co do towarów przeznaczonych do powrotnego wywieżenia, rozdzielonych według rachunków, o ile to zaś jest potrzebne dla prowadzenia rachunków, według rozmaitego stanu apretury, z podaniem wagi netto przypadającej na każdą poszczególną pozycję.

Zresztą stosować należy analogicznie przepisy §§ 22. i 24.

§ 38.

Jeżeli hafty wywozi się powrotnie w opakowaniu w pudełkach, natenczas winna strona na każdym z tych pudełek uwidocznienie wagi tego opakowania, jeżeli zaś hafty wywozi się powrotnie nawinięte na kartony do nawijania (ramek) i zapakowane w pudełkach, winna uwidocznienie także ilość sztuk i wielkość użytych kartonów.

Urzędowe badanie celne, które ma być przedsięwzięte, winno ograniczyć się do stosownych prób wyrwykowych.

Wagę netto haftów, która ma być wciągnięta do książki rachunkowej i do rachunku urzędowego, oznaczyć należy przez odcignięcie wagi opakowań i obliczonej wagi kartonów do nawijania (ramek) od

wagi ogólnej towarów tak opakowanych i przysposobionych.

O ile strona nie prosi o efektywne zbadanie wagi użytych kartonów do nawijania na podstawie przedłożyć się mających wzorów tych kartonów, należy co do kartonów do nawijania (ramek) o powierzchni poniżej 1200 centymetrów kwadratowych przyjąć w rachunku wagę 100 gramów, zaś co do kartonów o powierzchni powyżej 1200 centymetrów kwadratowych wagę 200 gramów. Gdyby spostrzeżono, iż ta waga przeciętna ulega widocznie przekroczeniu w znacznie wyższym stopniu i w większym zakresie, natenczas należy celem unormowania wagi tej na nowo wnieść w przepisanej drodze służbowej doniesienie do Ministerstwa skarbu.

Kartony do nawijania poniżej 1200 centymetrów kwadratowych deklaruje się jako „pojedyncze“, większe zaś kartony jako „podwójne“.

Dalsze dodatki adjustacyjne i ubytki przy fabrykacji policzyć się dopiero przy likwidowaniu rachunku.

Mniejszych dodatków składających się z materii ocłonych lub krajowych, jako to aplikacji przy towarach konfekcyjnych, wstawionych wstążeczek koronkowych przy chusteczkach lub innych dodatków konfekcyjnych w małym rozmiarze, nie uwzględnia się przy badaniu wagi wywozowej netto.

Przy haftowanych bluzach i sukniach można dodać materię potrzebną dla konfekcji, którą wywozi się powrotnie bez zaopatrzenia jej haftem. w wymiarze istotnie potrzebnym; materię tę wciąga się do wagi wywozowej netto.

§ 39.

Na podstawie pisemnej deklaracji wywozowej, złożonej przez stronę, którą należy urzędownie zbadać i sprawozdaniem urzędowym potwierdzić a według okoliczności sprostować, zapisuje urząd celny wagę netto haftów na stronie wyjścia książek rachunkowych i rachunków urzędowych w rubrykach, które się tamże znajdują.

Wyjście towarów należy według przepisów cłowych nadzorować i potwierdzić.

§ 40.

Urząd celny winien zamknąć i zlikwidować rachunek w każdym wypadku, po upływie terminu naznaczonego w § 33., albo też na żądanie strony, w razie zupełnego wyczerpania rachunku wskutek uskutecznionego poprzednio powrotnego wywieżenia wprowadzonych towarów.

W tym celu winna strona przedstawić urzędowi celnemu książkę a względnie książki rachunkowe. Gdyby zaniedbano przedstawienia tych dowodów rachunkowych, nastąpi likwidacja z urzędu na podstawie rachunków urzędowych tudzież odnośnych dokumentów urzędowych.

§ 41.

Najprzód zamknąć należy książkę rachunkową w sposób następujący:

Zapisane na stronie wejścia poszczególne pozycje wagi netto tkanin należy zesumować. Od tego potrąca się sumę pozycji wpisanych do rubryk dla tkanin niezużytych w obrocie hafciarskim (§ 37.). Na stronie wejścia należy dalej zesumować pojedyncze pozycje wagi netto przędzy i potrącić od tego sumę wagi netto przędzy niezużytej i napowrót wywiezionej.

Dowozową wagę tkanin i przędzy, która tym sposobem do policzenia pozostaje, należy zesumować.

Jeżeli zbadana waga przędzy różni się znacznie od ilości, jaka według doświadczenia potrzebna jest przeciętnie do wyhaftowania tkanin o stwierdzonej wadze, natenczas przedłożyć należy zlikwidowany rachunek Ministerstwu skarbu w drodze służbowej przy przedstawieniu bliższych szczegółów.

§ 42.

Na stronie wyjścia należy przede wszystkim zesumować pojedyncze pozycje w poszczególnych rubrykach (z wyjątkiem zamkniętych już rubryk dla tkanin niezużytych i napowrót wywiezionych oraz dla przędzy nieprzerobionej i napowrót wywiezionej.)

Od wagi netto towarów przystosowanych do wymogów handlu należy następnie potrącić 5 procent (od 100) jako równoważnik za przyrost wagi wskutek dodatków adjustacyjnych. Do tej wagi należy przy towarach przystosowanych do wymogów handlu doliczyć jako równoważnik za ubytek na wadze powstały wskutek wykrojenia dodatek, a to przy haftach z bawełny w wysokości 6 procent (od 100), przy haftach na innych tkaninach w wysokości 3 procent (od 100). Następnie należy przy haftach na tkaninach bawełnianych, bielonych w krajach tutejszych doliczyć jako równoważnik za ubytek na wadze powstały wskutek bielienia, dodatek w wysokości 10 procent (od 100) do wagi pozostającej po potrąceniu dodatków adjustacyjnych.

Przy haftach na innych tkaninach bawełnianych, prócz tych, które sprowadzono w stanie surowym, nie potrąca się ubytku wskutek bielienia.

Tych pozycji procentowych nie policza się jednak w danym wypadku, pojedynczo w porządku kolejnym. lecz dolicza się do stwierdzonej wagi netto haftów przystosowanych do wymogów handlu i umieszczonych na tkaninach bawełnianych w tym samym stanie apretury, jaki istniał przy dowozie dodatek w wysokości 0.7 procent. przy haftach na innych tkaninach potrąca się dodatek w wysokości 2.1 procent a przy haftach na tkaninach bawełnianych, bielonych w krajach tutejszych po zaopatrzeniu ich haftem (a więc na rachunki według

§ 34., l. 1.) dolicza się dodatek w okrągłej wysokości 11 procent.

§ 43.

Sumy wagi wynikające z tych operacji rachunkowych należy z doliczeniem wagi tkanin, które wywieziono napowrót w niezmienionym stanie apretury, jedynie po zaopatrzeniu ich haftem, dodać do siebie a do tej głównej sumy doliczyć jako równoważnik za ubytek przędzy przy haftowaniu co do haftów na bawełnie 7 procent (od sta), co do haftów na innych tkaninach 6 procent (od sta). Jeżeli znaleziona tym sposobem waga równa się cyfrze (§ 41.) wykazanej dla obrachunku na stronie wejścia lub ją przewyższa, w takim razie uważać należy ten rachunek za załatwiony.

Jeżeli waga obliczona na stronie wejścia jest większą niż waga obliczona na stronie wyjścia, natenczas należy definitywnie pobrać cło od różnicy w wadze, według policzonego w odpowiednim rachunku zabezpieczenia za tkaniny.

§ 44.

Co do haftów chusteczkowych ścięciem płaskim i czołenkowym przedsięwziąć się obliczenie, po stwierdzeniu wagi netto na stronie wejścia i wyjścia, bez policzenia dodatków adjustacyjnych, ubytku wskutek wykrojenia i bielienia oraz odpadu przędzy (§§ 42. i 43.) w ten sposób, iż na 100 kilogramów wywiezionych chusteczek haftowanych, bielonych i przystosowanych do wymogów handlu policzyć się 180 kilogramów tkanin bawełnianych i przędzy wprowadzonych w stanie surowym względnie 160 kilogramów tkanin lnianych i przędzy wprowadzonych w stanie surowym, dalsze zaś obliczenie uskuteczni się według wskazówki § 43.

Jeżeli strona nie prosiła o otwarcie osobnego rachunku dla haftu chusteczkowego na obu wymienionych rodzajach tkaniny, albo jeżeli ona chce wywozić napowrót chusteczki takie na bawełnie w stanie nieadjustowanym lub niebielonym względnie na tkaninach lnianych w stanie nieadjustowanym, natenczas należy podobnie jak przy hafcie chusteczkowym na wszystkich innych tkaninach postąpić według zarządzeń §§ 42. i 43.

§ 45.

Osoby lub firmy, które posiadają już osobne zezwolenie na prowadzenie obrotu hafciarskiego tego rodzaju, nie potrzebują osobno starać się o udzielenie pozwolenia według rozdziału II. niniejszego rozporządzenia. Jednakowoż także w ich obrocie należy na przyszłość stosować wszystkie zarządzenia tego rozdziału rozporządzenia a dalej idące ulgi, z wyjątkiem ulg co do zabezpieczenia, uznaje się za zgasłe. Również można zamknąć

rachunki prowadzone dotychczas przez te osoby i firmy z dniem 31. grudnia 1907. a pozostałe przedzie i tkaniny, których niezużytkowano, przemieścić do osobnych rachunków przejściowych, prowadzonych ściśle według zarządzeń niniejszego rozporządzenia, których ważność trwa do dnia 31. grudnia 1908.

III. Badanie wagi w obrocie hafciarskim i zamykanie rachunków urzędowych.

§ 46.

Oznaczenia wagi netto, które mają być podane w potwierdzeniach zapiskowych, deklaracjach towarowych, arkuszach i książkach rachunkowych i rachunkach urzędowych wyrażone być powinny z dokładnością aż do jednej cyfry dziesiętnej.

Rachunki urzędowe dla wszystkich rodzajów obrotu hafciarskiego zaopatrzone takim samem, z początkiem każdego okresu przywozu rozpoczynającym się numerowaniem, jak arkusze rachunkowe strony zamykać należy w zupełnie taki sposób, jak te ostatnie.

Nadsyłając zamknięte rachunki urzędowe do władzy cenzurującej przedłożyć należy wszystkie dokumenty do nich należące jako załączniki tych rachunków. Załączniki numeruje się w rachunku urzędowym liczbami bieżącymi w miarę nadechodzących oznajmień.

IV. Postępowanie z haftami wprowadzanymi do dodatkowego wyhaftowania tudzież z haftami aplikacyjnymi do wykrojenia.

§ 47.

Strony, którym pozwolono na obrót hafciarski stosownie do rozdziału I. niniejszego rozporządzenia, mogą zaopatrzone haftem tkaniny, które wyhaftowano w obrocie hafciarskim na obszarze cłowym — o czem przekonać się można z istnienia nieprzekreślonych na krzyż cech tożsamości umieszczonych na tkaninach — wprowadzać napowrót w obrocie hafciarskim do poprawienia, dohaftowania, flodrowania, szpachtlowania, z przydaniem lub bez przydania przędzy do tego potrzebnej. W takim razie należy sztuki haftu oocelować na nowo.

Obrót ten podlega przepisom wyżej pod 1. A dla obrotu hafciarskiego podanym z tą różnicą, że zabezpieczenie cła złożyć należy według najwyższej umownej stopy celnej, wchodzącej w rachubę dla haftów odnośnej klasy taryfy oraz że ilość niewywiezionych towarów, w razie gdyby ilości sztuk (§ 13.) nie zgadzały się z sobą, podda się ocenie według tegoż numeru taryfy.

§ 48.

Również można pozostawić w krajach tutejszych hafty aplikacyjne celem wykrojenia lub wprowadzić je w tym celu napowrót. Jeżeli ma się je zaraz pozostawić w kraju celem wykrojenia, natenczas należy je najpierw dostawić do urzędu celnego, w stanie niewykrojonym a urząd ten ma postąpić z niemi tak, jak gdyby wywożono je niewykrojone.

Następnie należy hafty aplikacyjne, które mają być pozostawione w krajach tutejszych celem wykrojenia, jak również hafty, które napowrót wprowadzono celem wykrojenia, wciągnąć na nowo do zapisku przy uwzględnieniu § 47. ustęp 2. (potwierdzenie zapiskowe wzór A), przyczem warstwy tkaniny związane zapomocą haftu liczy się za jedną sztukę. Jeżeli wywieziono napowrót wszystkie sztuki tkanin uwidocznione na stronie wejścia w potwierdzeniu zapiskowym, natenczas nie uwzględnia się dalej różnicy in minus w wadze haftów aplikacyjnych, które wywieziono napowrót po wykrojeniu.

V. Inne rodzaje obrotu hafciarskiego.

§ 49.

Inne rodzaje obrotu hafciarskiego, prócz tych, które unormowano w powyższem rozporządzeniu, na przykład na tkaninach w połączeniu z nitkami metalowymi, haft wypalany w razie powrotnego wywieżenia w stanie wypalonym, haft przy użyciu przędzy z przędzywa leńskiego lub drutów, zależą od zezwolenia Ministerstwa skarbu.

§ 50.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. stycznia 1908.

Korytowski wr.

Fiedler wr.

Przykład dla haftu ścięciem płaskim lub czółenkowym.Wzór A.Kraj koronny: Tyrol i Vorarlberg.C. k. Urząd celny Lustenau.**Potwierdzenie zapiskowe** Nr. 26.
Liczba 3.**dla dowozu towarów w obrocie hafciarskim przy łącznej ekspedycji wprowadzonych tkanin i przędz.**Pozwolenie c. k. Dyrekcyi okręgu skarbowego w *Feldkirchu*, L. 1659. z dnia 23. marca 1907.Nazwisko strony: *Karol Strasser z Hohenems.*Rodzaj haftu:*) *Haft ścięciem płaskim lub czółenkowy.*

Ilość posydek	Waga tkanin razem z przędzą do nich należącą		Ilość sztuk, których tożsamość ma być stwierdzona	Rodzaj towaru	Uwagi urzędu
	sporko <i>kg</i>	netto <i>kg</i>			
1	2	3	4	5	6
1	30·8	30	40	Tkanina bawełniana, surowa, bez deseni, Nr. t. 192. a) uwaga wraz z należącą do niej przędzą z bawełny	Kształt pieczęci urzędowej: <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; text-align: center;"> LU X </div>
Wywieziono bez przerobienia: z kol. 4, 5		2·8	4		Termin wywiezienia z powrotem do 30. czerwca 1909. , Zabezpieczenie cła złożone przez stronę według zapisku 200 K. Użyto z tego zabezpieczenia wskutek obok uwidocznionego sprowadzenia: 51 K.
" " 6		0·4			
		26·8	36		

C. k. Urząd celny *Lustenau*, dnia 23. czerwca 1908.

L. S.

Madlener Otto,
of.

*) Rodzaj haftu według § 8. a—c winien urząd wpisać wyraźnie, piśmem ręcznem.

Potwierdzenie wywozu.

Data	Nr.	Wywieziono napowrót po zaopatrzeniu haftem		Wywieziono napo- wrót bez zaopatrze- nia haftem		Niezużyta przędza	Potwierdzenie wyjścia
wywozu		Rodzaj haftu: <i>Haft płaski lub czółenkowy</i>		tkanin		Waga netto kg	
		Waga netto kg	Ilość sztuk	Waga netto kg	Ilość sztuk		
1		2	3	4	5	6	7
5./7. 1908	1	6	10	Madlener, of. Vonbun, resp.
16./8. 1908	2	9.1	12	Madlener, „ Vonbun, „
13./10. 1908	3	4	6	Madlener, „ Vonbun, „
2./2. 1909	4	5.2	6	Madlener, „ Vonbun, „
18./5. 1909	5	2.8	4	0.4	Madlener, „ Vonbun, „
		24.3	34	2.8	4	0.4	
<p>Ilość sztuk przy wejściu . . . 36</p> <p>„ „ „ wyjściu . . . 34</p> <hr/> <p>Brakuje 2 sztuki o wadze przeciętnej (30 : 40 =) 0.75 kg = 1.5 kg.</p> <p>Waga przy wejściu (26.8 — 1.5) = 25.3 kg</p> <p>„ „ wyjściu 24.3 „</p> <hr/> <p>Różnica 1 — kg</p> <p>Dopuszczalna różnica 7% odpadku przędzy, obli- czona od wagi wywiezionego towaru zaopa- trzonego haftem wynosi 1.7 kg</p> <hr/> <p>Skutkiem czego należy potwierdzenie za- piskowe jako wyczerpane ściągnąć w myśl § 12.</p>							

Od 1.5 kg tkaniny wymierzono według Nru 1. 192. a) waga cło w kwocie 2 K 55 h według poz. 656. r. p.

G. k. Urząd celny Lustenau, dnia 18. maja 1909.

L. S.

Madlener,
of.

Od 1.5 kg tkaniny wymierzono według Nr. t. 192. a) wagę cło w kwocie 2 K 55 h według poz. 656. r. p.

C. k. Urząd celny Lustenau, dnia 18. maja 1909.

L. S.

Madlener,
of.

Przykład dla haftu szydełkowego (także haftu aplikacyjnego ścięciem łańcuszkowym).**Wzór A.**

Kraj koronny: Tyrol i Vorarlberg.

C. k. Urząd celny *Höchst*.**Potwierdzenie zapiskowe** **Nr. 7.**
Liczba 2.**dla dowozu towarów w obrocie hafeiarskim przy łącznej ekspedycji wprowadzonych tkanin i przedz.**Pozwolenie c. k. Dyrekcji okręgu skarbowego w *Feldkirchu*, L. 1947. z dnia 14. kwietnia 1907.Nazwisko strony: *Franciszek Huber z Wolfurtu*.Rodzaj haftu:*) **Haft szydełkowy (także haft aplikacyjny ścięciem łańcuszkowym).**

Ilość posyłek	Waga tkanin razem z przędzą do nich należącą		Ilość sztuk, których tożsamość ma być stwierdzona	Rodzaj towaru	Uwagi urzędu
	sporko <i>kg</i>	netto <i>kg</i>			
1	2	3	4	5	6
1	125	122	48	Tkanina <i>havelniana</i> , <i>surowa</i> , bez deseni, Nr. t. 192. a) uwaga wraz z należącą do niej przędzą z <i>lin</i>	Kształt pieczęci urzędowej: <div style="text-align: center;"> </div> Termin wywiezienia z powrotem do 30. czerwca 1909. Zabezpieczenie cła złożone przez stronę według zapisku 750 K. Użyto z tego zabezpieczenia wskutek obok uwidocznionego sprowadzenia: 207.40 K.
Wywieziono bez przerobienia: z kol. 4, 5		20	8		
" " 6		4			
		98	40		

C. k. Urząd celny *Höchst*, dnia 13. lutego 1908.*Berger,*
oficyal.

*) Rodzaj haftu według § 8. a—c winien urząd wpisać wyraźnie, piśmem ręcznym.

Potwierdzenie wywozu.

Data	Nr.	Wywieziono napowrót po zaopatrzeniu haftem		Wywieziono napowrót bez zaopatrzenia haftem		Niezużyta przędza	Potwierdzenie wyjścia
wywozu		Rodzaj haftu: <i>Haft szydełkowy</i>		tkanin		Waga netto <i>kg</i>	
		Waga netto <i>kg</i>	Ilość sztuk	Waga netto <i>kg</i>	Ilość sztuk		
1		2	3	4	5	6	7
22./2. 1908	1	10	4	Berger, ofic., Schug, asyst.
6./5. 1908	2	46	18	Berger, " Schug, "
17./9. 1908	3	20	8	...	Berger, " Schug, "
28./12. 1908	4	15.5	6	Berger, " Schug, "
7./4. 1909	5	14	10	Berger, " Schug, "
10./4. 1909	6	4	Berger, " Schug, "
		85.5	38	20	8	4	
<p>Ilość sztuk przy wejściu . . . 40</p> <p>" " " wyjściu . . . 38</p> <hr/> <p>Brakuje 2 sztuki o przeciętnej wadze (122 : 48 =) 2.5 kg = 5 kg.</p> <p>Waga przy wejściu (98 — 5) = 93 kg</p> <p>" " " wyjściu 85.5 "</p> <hr/> <p>Różnica . 7.5 kg.</p> <p>Dopuszczalna różnica 1% odpadku przędzy, obliczona od wagi wywiez. towaru zaopatr. haftem wynosi 0.9 kg</p> <hr/> <p>zatem podlegający oczeniu ubytek na wadze 6.6 kg.</p>							

Od 5 kg tkaniny wymierzono cło według Nru t. 192. a) waga } w kwocie 13 K 30 h według poz. 1068. r. p.

Od 6.6 kg przędzy wymierzono cło według Nru t. 186. d) 187. e)

C. k. Urząd celny Höchst, dnia 10. kwietnia 1909.

Berger,
oficjal.

Schug,
asystent.

Wzór B/1.

Przykład dla towarów bawełnianych numeru taryfy 191. a) uwaga, 192. a) uwaga, 195. a) 1. uwaga i przędz (z wyjątkiem jedwabiu) przy hafcie ścięciem płaskim i hafcie czółenkowym.

Arkusz rachunkowy

dla strony *Wojciecha Hubera z Dornbirn*, któremu c. k. Dyrekcya okręgu skarbowego w *Feldkirchu* rozporządzeniem z dnia 3. marca 1907., l. 6112., pozwoliła prowadzić obrót hafciarski towarami bawełnianymi numeru taryfy 191. a) uwaga, 192. a) uwaga, 195. a) 1. uwaga, tudzież przędzą wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem jedwabiu), przy których używa się haftu *ścięciem płaskim i czółenkowym*.

Rachunek urzędowy № 16.

Ważny dla przywozu od 1. stycznia 1908. aż do 31. grudnia 1908.

Tożsamość wprowadzonych tkanin stwierdzona jest następującą cechą urzędową:

Tkainy te wywiezione być mają napowrót najpóźniej dnia 30. czerwca 1909. a niniejszy arkusz rachunkowy musi być także w tym dniu oddany urzędowi.

Suma złożonego zabezpieczenia cła: 2800 K . . h.

C. k. Urząd celny *Lustenau*, dnia 2. stycznia 1908.

Wzory dla towarów bawełnianych numeru taryfy 191. a) uwaga, 192. a) uwaga, 195. a) 1. uwaga.

W y ś c i e

W y j s c i e							
Data	Nr.	Tkaniny bawełniane (tiule)				Przędza wywieziona na-powrót nie-zużyta lub przeniesiona na najbliższy rachunek	Potwierdzenie wyjścia lub uwaga dotycząca się oclenia tkanin lub przeniesienia przędzy na najbliższy rachunek
deklaracyi		po zaopatrzeniu haftem		wywiezione na-powrót bez zaopatrzenia haftem lub oclone do wprowadzenia		Waga netto kg	
		Waga netto kg	Ilość sztuk	Waga netto kg	Ilość sztuk		
6		7	8	9	10	11	12
18./2. 1908	1	47	36				Madlener, of. Vonbun, resp.
1./3. 1908	2	65.5	48				Madlener, of. Vonbun, resp.
17./4. 1908	3	34	20				Madlener, of. Vonbun, resp.
2./5. 1908	4	115	96				Madlener, of. Vonbun, resp.
26./5. 1908	5	78	76				Madlener, of. Vonbun, resp.
15./7. 1908	6	5	4				Madlener, of. Vonbun, resp.
21./10. 1908	7	60	56				Madlener, of. Vonbun, resp.
5./11. 1908	8	49	38				Madlener, of. Vonbun, resp.
28./12. 1908	9	35	24				Madlener, of. Vonbun, resp.
17./1. 1909	10	24	16				Madlener, of. Vonbun, resp.
24./2. 1909	11			22	30		Madlener, of. Vonbun, resp.
12./4. 1909	12			9	12		Cło wchodowe według nru t. 191. u) uwaga wymierzono pod poz. 540. rej. pob.
4./6. 1909	13	25	18			20*)	Madlener, of. Vonbun, resp.
		537.5	432	31	42	20	*) Przeniesiono na najbliższy rachunek.
Z kolumny 2 i 3		391	432				Likwidacja rachunku po obliczeniu wagi niedostających sztuk w myśl § 31.:
Do tego 25% odpadku przędzy		146.5	—				Wyszło:.....432 sztuk Weszło:.....432 „
Wyhaftowana przędza		36.6					
		183.1					Waga przędzy wprowadzonej..... 183.1 kg w porównaniu z wagą wprowadzoną. 194 „
Od 3.6 kg tkaniny pobrano cło według nru t. 192. a) uwaga w kwocie 6 K 12 h i od 10.9 kg przędzy pobrano cło według nru t. 186. d), 187. e) w kwocie 7 „ 96 „ } raz. 14 K 08 h stosownie do poz. 749 rej. pob.							niedostaje przędzy . 10.9 „

Lustenau, dnia 30. czerwca 1909.

Madlener, of.

<p>1891</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>	<p>1892</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>	<p>1893</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>	<p>1894</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>
<p>1895</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>	<p>1896</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>	<p>1897</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>	<p>1898</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>
<p>1899</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>	<p>1900</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>	<p>1901</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>	<p>1902</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>
<p>1903</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>	<p>1904</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>	<p>1905</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>	<p>1906</p> <p>Jan 1</p> <p>Feb 1</p> <p>Mar 1</p> <p>Apr 1</p> <p>May 1</p> <p>Jun 1</p> <p>Jul 1</p> <p>Aug 1</p> <p>Sep 1</p> <p>Oct 1</p> <p>Nov 1</p> <p>Dec 1</p>

Wzór B/2.

Przykład dla wełnianych towarów tkackich z haftem szydełkowym (także aplikacje z ścięciem łańcuszkowym).

Arkusz rachunkowy

dla strony *Wojciecha Hubera z Dornbirn*, któremu c. k. Dyrekcyja okręgu skarbowego w *Feldkirchu* rozporządzeniem z dnia *2. grudnia 1907.*, l. 9680., pozwoliła prowadzić obrót hafciarski *tkanin wełnianych* i przędz wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem jedwabiu), przy których używa się *haftu szydełkowego*.

Rachunek urzędowy № 17.

Ważny dla przywozu od *1. stycznia 1908.* aż do *31. grudnia 1908.*

Tożsamość wprowadzonych tkanin stwierdzona jest następującą cechą urzędową:

Tkaniny te wywiezione być mają napowrót najpóźniej dnia *30. czerwca 1909.* a niniejszy arkusz rachunkowy musi być także w tym dniu oddany urzędowi.

Suma złożonego zabezpieczenia cła: *2800 K.*

C. k. Urząd celny *Lustenau*, dnia *17. stycznia 1908.*

Wzory dla wszystkich tkanin (tiulów) z wyjątkiem towarów bawełnianych numeru taryfy 191. a) uwaga, 192. a) uwaga i 195. a) 1. uwaga.

W e j ś c i e						
Data	Nr.	Rodzaj tkaniny				Potwierdzenie urzędowe
deklaracyi		Wełniane towary tkackie		Przędze wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem jedwabiu)		
		Waga netto kg	Ilość sztuk	Waga netto kg	Uwaga	
1		2	3	4		5
17./1. 1908	1	4	16	2	Jedwab, różnica cła (§ 17.) zło- żona pod poz. 22. rej. pob. —	Madlener, of. Vonbun, resp.
24./3. 1908	2	3·6	8	...		Madlener, of. Vonbun, resp.
25./3. 1908	3	3		Madlener, of. Vonbun, resp.
15./5. 1908	4	1·1	2	...		Madlener, of. Vonbun, resp.
18./9. 1908	5	12	28	2		Madlener, of. Vonbun, resp.
Wywieziono bez za- opatrzenia haftem		20·7	54	7	—	
		4	6			
		16·7	48			

W y j ś c i e							
Data	Nr.	Tkaniny wełniane				Przędza wy- wieziona na- powrót nie- zużyta lub przeniesiona na najbliższy rachunek	Potwierdzenie wyjścia lub uwaga tycząca się oclenia tkanin lub przeniesienia przędzy na najbliższy rachunek
deklaracji		po zaopatrzeniu haftem		wywiezione napo- wrót bez zaopatrzenia haftem lub ocłone do wprowadzenia			
		Waga netto <i>kg</i>	Ilość sztuk	Waga netto <i>kg</i>	Ilość sztuk		
6		7	8	9	10	11	12
24./3. 1908	1	3	8	Madlener, of. Vonbun, resp.
15./5. 1908	2	1·5	2	Madlener, of. Vonbun, resp.
18./9. 1908	3	6	14	Madlener, of. Vonbun, resp.
16./12. 1908	4	9·5	12	Madlener, of. Vonbun, resp.
1./1. 1908	5	4	6	Madlener, of. Vonbun, resp.
28./3. 1909	6	7	12	Madlener, of. Vonbun, resp.
Z kolumny 2 i 3		27	48	4	6	Likwidacya rachunku:
		16·7	48				Wyszło 48 sztuk
		10·3				Weszło 48 sztuk
		0·3				
Do tego 3 % odpadku przędzy							Waga przędzy wy- prowadzonej . . . 10·6 kg w porównaniu z wa- gą wprowadzoną. 7 ,
Wyhaftowana przędza		10·6				więcej.. 3·6 kg
							Skutkiem tego należy arkusz rachunkowy według § 30. ściągnąć jako wyczerpany.

Likwidacja rachunku:

Wyszło 48 sztuk
Weszło 48 sztukWaga przędzy wy-
prowadzonej 10·6 kg
w porównaniu z wa-
gą wprowadzoną. 7 „
więcej.. 3·6 kgSkutkiem tego należy arkusz
rachunkowy według § 30.
ściągnąć jako wyczerpany.

Lustenau, dnia 28. marca 1909.

Madlener,
of.

Wzór B/3.

Przykład dla tkanin jedwabnych z haftem o ściegu płaskim i z haftem czółenkowym tudzież dla haftu aplikacyjnego z ściegiem płaskim i czółenkowym, jeżeli tkaniny jedwabne aplikowane są na tkaninach bawełnianych.

Arkusz rachunkowy

dla strony *Franciszka Thona z Höchst*, któremu c. k. Dyrekcyja okręgu skarbowego w *Feldkirchu* rozporządzeniem z dnia *1. stycznia 1908.*, l. *2270.*, pozwoliła prowadzić obrót hafciarski *tkanin jedwabnych* i przędz wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem jedwabiu), przy których używa się *haftu o ściegu płaskim i haftu czółenkowego*.

Rachunek urzędowy № 18.

Ważny dla przywozu od *1. stycznia 1908.* aż do *31. grudnia 1908.*

Tożsamość wprowadzonych tkanin stwierdzona jest następującą cechą urzędową.

Tkaniny te wywiezione być mają napowrót najpóźniej dnia *30. czerwca 1909.*, a niniejszy arkusz rachunkowy musi być także w tym dniu oddany urzędowi.

Suma złożonego zabezpieczenia cła: *4000 K.*

C. k. Urząd celny w *Höchst*, dnia *3. lutego 1908.*

Wzór dla wszystkich tkanin (tiulów) z wyjątkiem towarów bawełnianych nru t. *191. a)*, uw., *192. a)* uw i *195. a)* 1. uw.

W y j ś c i e							
Data	Nr.	Tkaniny jedwabne				Przędza wy- wieżona na- powrót nie- zużyta lub przeniesiona na najbliższy rachunek	Potwierdzenie wyjścia lub uwaga dotycząca się ocenia- nia tkanin lub przeniesienia przędzy na najbliższy rachunek
deklaracji		po zaopatrzeniu haftem		wywiezione napo- wrót bez zaopatrzenia haftem lub oclone do wprowadzenia			
		Waga netto <i>kg</i>	Ilość sztuk	Waga netto <i>kg</i>	Ilość sztuk		
6		7	8	9	10	11	12
4./3. 1908	1	17·3	18				Berger, ofic. Schug, asyst.
7./4. 1908	2	13	14	2	3		Berger, ofic. Schug, asyst.
14./6. 1908	4	11·1	13				Berger, ofic. Schug, asyst.
9./11. 1908	6	10·1	11	—	—	1·5	Berger, ofic. Schug, asyst.
2./3. 1909	8	6	7				Berger, ofic. Schug, asyst.
		57·5	63	2	3	1·5	
Tkanina apl...		60·2	86				Waga przędzy wy- prowadzonej .. 18·6 kg
Suma..		117·7	149				Waga przędzy wprowadzonej . 20— ,
Z kolumny 2 i 3..		102·8	149				brakuje przędzy .. 1·4 kg
		14·9	—				
Do tego 25% od- padku przędzy.		3·7					
Wyhaftowana przędza		18·6					
Aplikowano na tkaninie arkusza rachunkowego do rachunku urzędowego 19.							
5./6. 1908	3	41·5	22				
3./7. 1908	5	80	43				
3./1. 1909	7	43	21				
		164·5	86				
Z kolumny 2 i 3..		60·2	86				
Celem przeniesienia do arkusza ra- chunkowego do rachunku urzę- dowego 19		104·3	—				
Höchst, dnia 7. marca 1909.							
Berger, oficjal.							

TABLE I				
No. of specimens	No. of specimens examined	No. of specimens in each class		
		Class I	Class II	Class III
1	1	1	0	0
2	2	2	0	0
3	3	3	0	0
4	4	4	0	0
5	5	5	0	0
6	6	6	0	0
7	7	7	0	0
8	8	8	0	0
9	9	9	0	0
10	10	10	0	0
11	11	11	0	0
12	12	12	0	0
13	13	13	0	0
14	14	14	0	0
15	15	15	0	0
16	16	16	0	0
17	17	17	0	0
18	18	18	0	0
19	19	19	0	0
20	20	20	0	0
21	21	21	0	0
22	22	22	0	0
23	23	23	0	0
24	24	24	0	0
25	25	25	0	0
26	26	26	0	0
27	27	27	0	0
28	28	28	0	0
29	29	29	0	0
30	30	30	0	0
31	31	31	0	0
32	32	32	0	0
33	33	33	0	0
34	34	34	0	0
35	35	35	0	0
36	36	36	0	0
37	37	37	0	0
38	38	38	0	0
39	39	39	0	0
40	40	40	0	0
41	41	41	0	0
42	42	42	0	0
43	43	43	0	0
44	44	44	0	0
45	45	45	0	0
46	46	46	0	0
47	47	47	0	0
48	48	48	0	0
49	49	49	0	0
50	50	50	0	0
51	51	51	0	0
52	52	52	0	0
53	53	53	0	0
54	54	54	0	0
55	55	55	0	0
56	56	56	0	0
57	57	57	0	0
58	58	58	0	0
59	59	59	0	0
60	60	60	0	0
61	61	61	0	0
62	62	62	0	0
63	63	63	0	0
64	64	64	0	0
65	65	65	0	0
66	66	66	0	0
67	67	67	0	0
68	68	68	0	0
69	69	69	0	0
70	70	70	0	0
71	71	71	0	0
72	72	72	0	0
73	73	73	0	0
74	74	74	0	0
75	75	75	0	0
76	76	76	0	0
77	77	77	0	0
78	78	78	0	0
79	79	79	0	0
80	80	80	0	0
81	81	81	0	0
82	82	82	0	0
83	83	83	0	0
84	84	84	0	0
85	85	85	0	0
86	86	86	0	0
87	87	87	0	0
88	88	88	0	0
89	89	89	0	0
90	90	90	0	0
91	91	91	0	0
92	92	92	0	0
93	93	93	0	0
94	94	94	0	0
95	95	95	0	0
96	96	96	0	0
97	97	97	0	0
98	98	98	0	0
99	99	99	0	0
100	100	100	0	0

Wzór B/4.

Przykład dla towarów bawełnianych z haftem o ściegu płaskim i z haftem czółenkowym, tudzież dla haftu aplikacyjnego z ścięciem płaskim i czółenkowym, jeżeli tkaniny jedwabne aplikowane są na tkaninach bawełnianych.

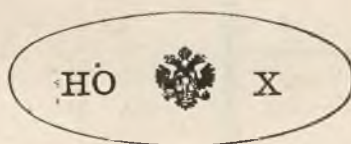
Arkusz rachunkowy

dla strony *Franciszka Thona z Höchst*, któremu c. k. Dyrekcya okręgu skarbowego w *Feldkirchu* rozporządzeniem z dnia 1. stycznia 1908., l. 2270., pozwoliła prowadzić obrót hafciarski tkanin bawełnianych *surowych*, nrów. t. 191. a) uw., 192. a) uw. i 195. a) 1. uw., tudzież przędz wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem jedwabiu), przy których używa się *haftu o ściegu płaskim i haftu czółenkowego*.

Rachunek urzędowy № 19.

Ważny dla przywozu od 1. stycznia 1908. aż do 31. grudnia 1908.

Tożsamość wprowadzonych tkanin sprawdzona jest następującą cechą urzędową:

Tkaniny te wywiezione być mają napowrót najpóźniej dnia 30. czerwca 1909., a niniejszy arkusz rachunkowy musi być także w tym dniu oddany urzędowi.

Suma złożonego zabezpieczenia cła: 4000 K — h.

C. k. Urząd celny w *Höchst*, dnia 2. stycznia 1908.

Wzór dla towarów bawełnianych nrów t. 191. a) uw., 192. a) uw. i 195. a) 1. uw.

W y j ś c i e							
Data	Nr.	Tkaniny bawełniane (tiule)				Przędza wy- wieziona na- powrót nie- zużyta lub przeniesiona na najbliższy rachunek	Potwierdzenie wyjścia lub uwaga dotycząca się oclenia tkanin lub przeniesienia przędzy na najbliższy rachunek
deklaracyi		po zaopatrzeniu haftem	wywiezione napo- wrót bez zaopatrzenia haftem lub ocłone do wprowadzenia				
				Waga netto <i>kg</i>	Ilość sztuk	Waga netto <i>kg</i>	
6		7	8	9	10	11	12
8./2. 1908	1	36	30				Berger, ofic. Schug, asyst.
11./3. 1908	2	43	36				Berger, ofic. Schug, asyst.
20./4. 1908	3	44.5	39				Berger, ofic. Schug, asyst.
5./6. 1908	4	57	51				Berger, ofic. Schug, asyst.
5./6. 1908	5	*)	22				Berger, ofic. Schug, asyst.
1./7. 1908	6	32	25				Berger, ofic. Schug, asyst.
3./7. 1908	7	*)	43				Berger, ofic. Schug, asyst.
10./9. 1908	8	37.5	32				Berger, ofic. Schug, asyst.
16./11. 1908	9	57	47				Berger, ofic. Schug, asyst.
12./12. 1908	10	61.5	52				Berger, ofic. Schug, asyst.
3./1. 1909	11	*)	21				Berger, ofic. Schug, asyst.
24. 1. 1909	12	.	.	21.2	23		Berger, ofic. Schug, asyst.
4. 3. 1909	13	10 **)	*) ob. rachunek 18. **) Przeniesiono na najbliższy rachunek.
z arkusza rachun- kowego do ra- chunku urzędo- wego 18		368.5	398	21.2	23	10	
		104.3	—				
		472.8	398				
z kolumny 2 i 3 . .		349.3	398				
		123.5	—				
25% odpadku przędzy		30.9					
Przędza wyhafto- wana		154.4					
Waga przędzy wprowadzonej . .		152					
Rachunek wyczerpany.							
Höchst, dnia 7. marca 1909.							
Berger, oficyał.							

*) ob. rachunek 18.
**) Przeniesiono na najbliższy
rachunek.

Name		Address		Occupation		Remarks	
John Smith		123 Main St		Farmer		Owns 50 acres	
Mary Jones		456 Oak St		Housewife		Married 10 years	
Robert Brown		789 Elm St		Teacher		Works at school	
Elizabeth White		101 Pine St		Merchant		Owns a store	
James Wilson		202 Cedar St		Blacksmith		Works for Mr. Brown	
Sarah Davis		303 Birch St		Dressmaker		Works at home	
Thomas Miller		404 Spruce St		Carpenter		Works for Mr. White	
Anna Clark		505 Willow St		Schoolteacher		Works at school	
George Taylor		606 Ash St		Farmer		Owns 20 acres	
Helen Adams		707 Hickory St		Housewife		Married 5 years	
William Baker		808 Sycamore St		Blacksmith		Works for Mr. Jones	
Margaret Green		909 Walnut St		Dressmaker		Works at home	
Charles Hall		1010 Chestnut St		Carpenter		Works for Mr. Smith	
Frances King		1111 Elm St		Schoolteacher		Works at school	
Edward Lewis		1212 Oak St		Farmer		Owns 30 acres	
Mary Ann		1313 Pine St		Housewife		Married 8 years	
John Doe		1414 Cedar St		Blacksmith		Works for Mr. Green	
Elizabeth		1515 Birch St		Dressmaker		Works at home	
Thomas		1616 Spruce St		Carpenter		Works for Mr. Hall	
Anna		1717 Willow St		Schoolteacher		Works at school	
George		1818 Ash St		Farmer		Owns 15 acres	
Helen		1919 Hickory St		Housewife		Married 3 years	
William		2020 Sycamore St		Blacksmith		Works for Mr. King	
Margaret		2121 Walnut St		Dressmaker		Works at home	
Charles		2222 Chestnut St		Carpenter		Works for Mr. Lewis	
Frances		2323 Elm St		Schoolteacher		Works at school	
Edward		2424 Oak St		Farmer		Owns 10 acres	
Mary Ann		2525 Pine St		Housewife		Married 1 year	
John Doe		2626 Cedar St		Blacksmith		Works for Mr. Adams	
Elizabeth		2727 Birch St		Dressmaker		Works at home	
Thomas		2828 Spruce St		Carpenter		Works for Mr. Baker	
Anna		2929 Willow St		Schoolteacher		Works at school	
George		3030 Ash St		Farmer		Owns 5 acres	
Helen		3131 Hickory St		Housewife		Married 6 months	
William		3232 Sycamore St		Blacksmith		Works for Mr. Green	
Margaret		3333 Walnut St		Dressmaker		Works at home	
Charles		3434 Chestnut St		Carpenter		Works for Mr. Hall	
Frances		3535 Elm St		Schoolteacher		Works at school	
Edward		3636 Oak St		Farmer		Owns 2 acres	
Mary Ann		3737 Pine St		Housewife		Married 4 months	
John Doe		3838 Cedar St		Blacksmith		Works for Mr. King	
Elizabeth		3939 Birch St		Dressmaker		Works at home	
Thomas		4040 Spruce St		Carpenter		Works for Mr. Lewis	
Anna		4141 Willow St		Schoolteacher		Works at school	
George		4242 Ash St		Farmer		Owns 1 acre	
Helen		4343 Hickory St		Housewife		Married 3 months	
William		4444 Sycamore St		Blacksmith		Works for Mr. Green	
Margaret		4545 Walnut St		Dressmaker		Works at home	
Charles		4646 Chestnut St		Carpenter		Works for Mr. Hall	
Frances		4747 Elm St		Schoolteacher		Works at school	
Edward		4848 Oak St		Farmer		Owns 1/2 acre	
Mary Ann		4949 Pine St		Housewife		Married 2 months	
John Doe		5050 Cedar St		Blacksmith		Works for Mr. King	
Elizabeth		5151 Birch St		Dressmaker		Works at home	
Thomas		5252 Spruce St		Carpenter		Works for Mr. Lewis	
Anna		5353 Willow St		Schoolteacher		Works at school	
George		5454 Ash St		Farmer		Owns 1/4 acre	
Helen		5555 Hickory St		Housewife		Married 1 month	
William		5656 Sycamore St		Blacksmith		Works for Mr. Green	
Margaret		5757 Walnut St		Dressmaker		Works at home	
Charles		5858 Chestnut St		Carpenter		Works for Mr. Hall	
Frances		5959 Elm St		Schoolteacher		Works at school	
Edward		6060 Oak St		Farmer		Owns 1/8 acre	
Mary Ann		6161 Pine St		Housewife		Married 2 weeks	
John Doe		6262 Cedar St		Blacksmith		Works for Mr. King	
Elizabeth		6363 Birch St		Dressmaker		Works at home	
Thomas		6464 Spruce St		Carpenter		Works for Mr. Lewis	
Anna		6565 Willow St		Schoolteacher		Works at school	
George		6666 Ash St		Farmer		Owns 1/16 acre	
Helen		6767 Hickory St		Housewife		Married 1 week	
William		6868 Sycamore St		Blacksmith		Works for Mr. Green	
Margaret		6969 Walnut St		Dressmaker		Works at home	
Charles		7070 Chestnut St		Carpenter		Works for Mr. Hall	
Frances		7171 Elm St		Schoolteacher		Works at school	
Edward		7272 Oak St		Farmer		Owns 1/32 acre	
Mary Ann		7373 Pine St		Housewife		Married 4 days	
John Doe		7474 Cedar St		Blacksmith		Works for Mr. King	
Elizabeth		7575 Birch St		Dressmaker		Works at home	
Thomas		7676 Spruce St		Carpenter		Works for Mr. Lewis	
Anna		7777 Willow St		Schoolteacher		Works at school	
George		7878 Ash St		Farmer		Owns 1/64 acre	
Helen		7979 Hickory St		Housewife		Married 3 days	
William		8080 Sycamore St		Blacksmith		Works for Mr. Green	
Margaret		8181 Walnut St		Dressmaker		Works at home	
Charles		8282 Chestnut St		Carpenter		Works for Mr. Hall	
Frances		8383 Elm St		Schoolteacher		Works at school	
Edward		8484 Oak St		Farmer		Owns 1/128 acre	
Mary Ann		8585 Pine St		Housewife		Married 2 days	
John Doe		8686 Cedar St		Blacksmith		Works for Mr. King	
Elizabeth		8787 Birch St		Dressmaker		Works at home	
Thomas		8888 Spruce St		Carpenter		Works for Mr. Lewis	
Anna		8989 Willow St		Schoolteacher		Works at school	
George		9090 Ash St		Farmer		Owns 1/256 acre	
Helen		9191 Hickory St		Housewife		Married 1 day	
William		9292 Sycamore St		Blacksmith		Works for Mr. Green	
Margaret		9393 Walnut St		Dressmaker		Works at home	
Charles		9494 Chestnut St		Carpenter		Works for Mr. Hall	
Frances		9595 Elm St		Schoolteacher		Works at school	
Edward		9696 Oak St		Farmer		Owns 1/512 acre	
Mary Ann		9797 Pine St		Housewife		Married 12 hours	
John Doe		9898 Cedar St		Blacksmith		Works for Mr. King	
Elizabeth		9999 Birch St		Dressmaker		Works at home	
Thomas		10000 Spruce St		Carpenter		Works for Mr. Lewis	

Wzór C/1.

Przykład dla towarów bawełnianych Nr. t. 191. a) uwaga, 192. a) uwaga, 195. a) 1. uwaga i przędz (z wyjątkiem jedwabiu) przy hafcie ścięciem płaskim i hafcie czółenkowym.

Rachunek urzędowy № 16.

dla strony *Wojciecha Hubera z Dornbirn*, któremu c. k. Dyrekcya okręgu skarbowego w *Feldkirchu* rozporządzeniem z dnia *3. marca 1907.*, L. *6112.*, pozwoiliła prowadzić obrót hafciarski towarami bawełnianymi numeru taryfy *191. a) uwaga, 192. a) uwaga, 195. a) 1. uwaga*, tudzież przędzą wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem jedwabiu), przy których używa się haftu*) *ścięciem płaskim i czółenkowego*.

Ważny dla przywozu od dnia *1. stycznia* do dnia *31. grudnia 1908.*

Tózsamość wprowadzonych tkanin stwierdzona jest następującą cechą urzędową:

Do tego rachunku urzędowego należy: *6 sztuk deklaracji przywozowych*
13 sztuk deklaracji wywozowych.

Zamknięto dnia *30. czerwca 1909.*

Wysokość złożonego zabezpieczenia cła według zapisku 2800 K — h

Przy likwidacyi pobrano definitywnie tytułem cła:

od przędzy 7 K 96 h

od tkanin 6 K 12 h

razem 14 K 10 h.

C. k. Urząd celny *Lustenau*.

Przedłożone do censury z *19 załącznikami* dnia *30. czerwca 1909.*

Mudlener,
of.

*) Rodzaj haftu według § 8. a—c wciągnąć na urząd wyraźnie piśmem ręcznem.

W e j ś c i e

W e j ś c i e						
Data	Nr.	Towary bawełniane Nr. t. 191. a) uwaga. 192. a) uwaga, 195. a) 1. uwaga		Przędze wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem jedwabiu)		Potwierdzenie urzędowe
deklaracyi		Waga netto kg	Ilość sztuk	Waga netto kg	Uwaga	
1	2	3	4	5	6	7
2./1. 1908	1	50.5	56	30	—	Madlener, of. Vonbun, resp.
15./4. 1908	2	178.3	190	—	—	Madlener, of. Vonbun, resp.
7./8. 1908	3	—	—	100	—	Madlener, of. Vonbun, resp.
25./8. 1908	4	10	14	2	—	Madlener, of. Vonbun, resp.
5./10. 1908	5	65.8	76	—	—	Madlener, of. Vonbun, resp.
13./12. 1908	6	121	142	82	—	Madlener, of. Vonbun, resp.
Wyniesiono bez zaopatrzenia haftem		425.6	478	214	—	Waga przędzy przeniesionej na najbliższy rachunek.
		31	42	20	—	
		394.6	436	194	—	
	Brakuje sztuk (§ 31)	3.6	4			
		391	432			
Brakuje 4 sztuki tkaniny o obliczonej wadze przeciętnej po $425.6 : 478 = 0.9$ kg; zatem za 4 sztuki brakuje 3.6 kg wagi.						

W y j ś c i e						
Data	Nr.	Tkaniny bawełniane (tiule)				Przędza wywieżona napowrót niezużyta lub przeniesiona na najbliższy rachunek
deklaracyi		po zaopatrzeniu haftem		wywieżone napo- wrót bez zaopa- trzenia haftem lub ocłone do wprowa- dzenia		Potwierdzenie wyjścia lub uwaga dotycząca się ocłone tkanin lub przeniesienia przędzy na najbliższy rachunek
		Waga netto <i>kg</i>	Ilość sztuk	Waga netto <i>kg</i>	Ilość sztuk	
6		7	8	9	10	11
						12
18./2. 1908	1	47	36	Madlener, of. Vonbun, resp.
1./3. 1908	2	65.5	48	Madlener, of. Vonbun, resp.
17./4. 1908	3	34	20	Madlener, of. Vonbun, resp.
2./5. 1908	4	115	96	Madlener, of. Vonbun, resp.
26./5. 1908	5	78	76	Madlener, of. Vonbun, resp.
15./7. 1908	6	5	4	Madlener, of. Vonbun, resp.
21./10. 1908	7	60	56	Madlener, of. Vonbun, resp.
5./11. 1908	8	49	38	Madlener, of. Vonbun, resp.
28./12. 1908	9	35	24	Madlener, of. Vonbun, resp.
17./1. 1909	10	24	16	Madlener, of. Vonbun, resp.
24./2. 1909	11	22	30	Madlener, of. Vonbun, resp.
18./4. 1909	12	9	12	Pobrano cło wchodowe we- dług Nru t. 191 a) uwaga pod pozycją 540, rej. pob.
4./6. 1909	13	25	18	20 *) Madlener, of. Vonbun, resp.
Z kolumny 2 i 3		537.5	432	31	42	20
		391	432			
		146.5	—			
		36.6				
Do tego 25% odpudku przędzy						
Wyhaftowana przędza		183.1				
<p>Od 3.6 kg tkaniny pobrano cło według Nru t. 192. a, uwaga w kwocie 6 K 12 h i od 10.9 kg przędzy pobrano cło według Nru t. 186 d), 187 e) w kwocie 7 „ 96 „ stosownie do pozycji 749. rej. pob.</p>						
<p>raz. 14 K 10 h</p> <p>Waga przędzy wy- prowadzonej . . . 183.1 kg w porównaniu z wa- gą wprowadzoną 194 „ nieдостаје przędzy . . 10.9 kg</p>						
<p>Lustenau, dnia 30. czerwca 1909.</p> <p>Madlener, of.</p>						

Wzór C2.

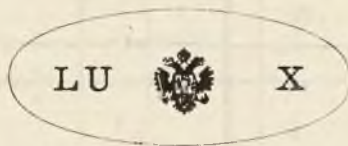
Przykład dla wszystkich tkanin z wyjątkiem tkanin bawełnianych Nru t. 191. a) uwaga, 192. a) uwaga i 195. a), 1. uwaga.

Rachunek urzędowy № 17.

dla strony *Wojciecha Hubera z Dornbirn*, któremu c. k. Dyrekcyja okręgu skarbowego w *Feldkirchu* rozporządzeniem z dnia *2. grudnia 1907*, L. 9680., pozwoliła prowadzić obrót hafciarski *tkanin wełnianych* i przędz wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem jedwabiu) przy których używa się haftu *) *szydełkowego*.

Ważny dla przywozu od *1. stycznia* aż do *31. grudnia 1908*.

Tożsamość wprowadzonych tkanin stwierdzona jest następującą cechą urzędową:

Do tego rachunku urzędowego należy: 5 sztuk deklaracji przywozowych
6 sztuk deklaracji wywozowych.

Zamknięto dnia *28. marca 1909*.

Wysokość złożonego zabezpieczenia cła według zapisku 2800 K — h

Przy likwidacyi pobrano definitywnie tytułem cła:

od przędz

od tkanin

C. k. Urząd celny *Lustenau*.

Przedłożone do cenzury z 11 załącznikami dnia *30. czerwca 1909*.

Madlener,
of.

*) Rodzaj haftu według § 8. a—c ma urząd wciągnąć wyraźnie piśmem ręcznem.

W e j ś c i e						
Data	Nr.	Rodzaj tkaniny		Przędze wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem jedwabiu)		Potwierdzenie urzędowe
deklaracji		Wooliane towary tkackie				
		Waga netto kg	Ilość sztuk	Waga netto kg	Uwaga	
1		2	3	4		5
17./1. 1908	1	4	16	2		Madlener, of. Vonbun, resp.
24./3. 1908	2	3·6	8	· · · · ·	Jedwab, (§ 17.) złożo- no pod p. 22. rej. pob.	Madlener, of. Vonbun, resp.
25./3. 1908	3	· · · · ·	· · · · ·	· · · · ·		Madlener, of. Vonbun, resp.
15./5. 1908	4	1·1	2	· · · · ·		Madlener, of. Vonbun, resp.
18./9. 1908	5	12	28	2	—	Madlener, of. Vonbun, resp.
Wywieziono bez za- opatrzenia haftem		20·7	54	7	—	
		4	6			
		16·7	48			

W y j ś c i e							
Data	Nr.	Tkaniny wełniane				Przędza wywieziona napowrót niezużyta lub przeniesiona na najbliższy rachunek	Potwierdzenie wyjścia lub uwaga tycząca się oczenia tkanin lub przeniesienia przędzy na najbliższy rachunek
deklaracyi		po zaopatrzeniu haftem		wywiezione napo- wrót bez zaopa- trzenia haftem lub ocłone do wprowa- dzenia		Waga netto kg	
		Waga netto kg	Ilość sztuk	Waga netto kg	Ilość sztuk		
6		7	8	9	10	11	12
21. 3. 1908	1	3	8	Madlener, of. Vonbun, resp.
15. 5. 1908	2	1.5	2	Madlener, of. Vonbun, resp.
18. 9. 1908	3	6	14	Madlener, of. Vonbun, resp.
16. 12. 1908	4	9.5	12	Madlener, of. Vonbun, resp.
1. 1. 1909	5	4	6	...	Madlener, of. Vonbun, resp.
28. 3. 1909	6	7	12	Madlener, of. Vonbun, resp.
Z kolumny 2. i 3.		27	48	4	6	...	Likwidacya rachunku:
		16.7	48				Wyszło 48 sztuk
		10.3	...				Weszło 48 „
		0.3	...				
Do tego 3% od- pudku przędzy		10.3	...				Wagi przędzy wy- prowadzonej 10.6 kg
Wyhaftowana przędza . . .		0.3	...				W porównaniu z wa- gą wprowadzoną . 7 „
		10.6	...				więcej.. 3.6 kg
							skutkiem tego należy arkusz rachunkowy według § 30. ściągnąć jako wyczerpany.

L u s t e n a u, dnia 28. marca 1909.

M a d l e n e r,
of.

Wzór D 1.

Wzór dla obrotu hafciarskiego według II. rozdziału rozporządzenia.

Książka rachunkowa № 19.

dla firmy *Franciszek Egger* w *Dornbirn*, której c. k. Dyrekcya okręgu skarbowego w *Feldkirchu* rozporządzeniem z dnia 2. grudnia 1907, L. 6430., pozwoliła utrzymywać obrót hafciarski *tkanin bawełnianych wszelkiego rodzaju (także tiulów), surowych, tudzież przędzy wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem jedwabiu)*, które w krajach tutejszych mają być poddane dalszej apreturze polegającej na wybieleniu, pokrajaniu i przysposobieniu do wymogów handlu.

Rachunek urzędowy № 19.

Towary sprowadzone w roku 1908. wywiezione być mają napowrót najpóźniej dnia 31. grudnia 1909, przeto należy także niniejszą książkę rachunkową w tymże dniu przedstawić podpisanemu urzędowi celem likwidacyi.

Wysokość złożonego zabezpieczenia cła: 60.000 K — h.

C. k. Urząd celny główny II. Dornbirn.
dnia 2. stycznia 1908.

Nischler,
rewident.

L. S.

W e j ś c i e						
Data	Nr.	Znak fabryczny i numer (§ 36.)	Surwie tkaniny bawełniane wszelkiego rodzaju	Przędze wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem jedwabiu)	Uwaga	Potwierdzenie urzędowe
1	2	3	4	5	6	
2./1. 1908	1	FE 247/61	1.242.6	390		Nischler, rew. Stütz, of.
6./1. 1908	2	FE 248/92	2.200.4	420.2		Nischler, rew. Stütz, of.
8./2. 1908	3	KK 24/26	612	202		Nischler, rew. Stütz, of.
20./2. 1908	4	LM 612/24	1.800.2	796		Nischler, rew. Stütz, of.
4./3. 1908	5	CL 2296/308	822	506		Nischler, rew. Stütz, of.
5./3. 1908	6	FR 82/96	1.412.5			Nischler, rew. Stütz, of.
8./6. 1908	7	FE 640/76	2.022	860		Nischler, rew. Stütz, of.
20./7. 1908	8			720.5		Nischler, rew. Stütz, of.
6./8. 1908	9			18.4		Nischler, rew. Stütz, of.
9./8. 1908	10	EZ 648/80	1.022	620		Nischler, rew. Stütz, of.
12./11. 1908	11	FL 612/20	1.622	860.5		Nischler, rew. Stütz, of.
19./12. 1908	12	LM 212/18	1.096			Nischler, rew. Stütz, of.
28./12. 1908	13			512.6		Nischler, rew. Stütz, of.
od tego odlicza się z kolumny 8. i 9.			13.851.7 160.5	5.906.2 64		
do tego przędzie z kolumny 4.			13.691.2 5.842.2	5.842.2		
wywieziono według obliczenia			19.533.4 19.504.6			
Zatem ubytek			28.8 kg, od którego pobrano cło w kwocie 115 K 20 h według numeru taryfy 195. b) 2. na podstawie stopy celnej 400 K pod pozycją 3844. rej. pob.			
			Zlikwidowano dnia 31. grudnia 1909.			

W y j s c i e								
Data	Nr.	Towar surowy nie-zaopatrzony haftem	Przędza wywieziona bez prze-robienia	Towary surowe zaopa-trzone haftem (w tym sa-mym stanie apretury, jaki istniał przy dowożeniu)	Towary surowe adjusto-wane *) (w tym sa-mym stanie apretury, jaki istniał przy dowożeniu)	Towary zaopa-trzone haftem, bielone, nieadju-stowane	Towary zaopa-trzone haftem, bielone, adjusto-wane *)	Wykazanie wyjścia
7		kg	kg	kg	kg	kg	kg	14
12./1. 1908	1	.	.	597	.	.	.	Wygot. adresu przes. R.-P. 4
6./2. 1908	2	.	.	.	120	.	.	" " " " 5
17./2. 1908	3	.	.	.	360	.	.	" " " " 9
22./3. 1908	4	.	.	.	281	.	.	" " " " 11
2./4. 1908	5	160.5	64	" " " " 15
12./4. 1908	6	.	.	840.1	.	.	1.221.6	" " " " 19
18./5. 1908	7	172	" " " " 20
19./6. 1908	8	2.320	" " " " 30
20./7. 1908	9	210	.	" " " " 37
30./8. 1908	10	.	.	1.222	.	471.8	.	" " " " 41
30./8. 1908	11	768.1	" " " " 42
20./10. 1908	12	.	.	420	.	122	320	" " " " 62
19./11. 1908	13	1.620.5	" " " " 82
20./1. 1909	14	1.812	" " " " 8
30./3. 1909	15	.	.	395	.	.	.	" " " " 20
4./12. 1909	16	.	.	1.003	133.2	.	2.006.2	" " " " 90
		160.5	64	5.077.1	894.2	863.8	10.210.4	
Do likwidacji:								Towar surowy zaopatrzony haftem w kg
Z kolumny 10								5.077.1
" " 11 z doliczeniem 0.70% w ilości 6.3 kg								900.5
" " 12 " " 10% ubytku wskutek bielenia 80.4 kg								884.2
" " 13 " " 11% w myśl § 42. w ilości 1126.4 kg								11.366.8
Razem								18.228.6
Do tego 70% na ubytek przędzy w myśl § 43.								1.276
Suma według § 43								19.504.6
C. k. Urząd celny główny II. Dornbirn.								
Nischler, Stütz,								
rewident. oficyał.								
*) Waga netto po odciążeniu kartonów do nawijania.								

Name		Age		Sex		Religion		Marital Status		Occupation		Education		Income		Assets		Liabilities		Total	
John Doe		35		Male		Protestant		Married		Teacher		High School		\$12,000		\$5,000		\$7,000		\$12,000	
Jane Doe		32		Female		Catholic		Married		Homemaker		High School		\$8,000		\$3,000		\$5,000		\$8,000	
Robert Smith		45		Male		Jewish		Married		Engineer		College		\$15,000		\$10,000		\$5,000		\$15,000	
Mary Smith		42		Female		Jewish		Married		Homemaker		College		\$10,000		\$5,000		\$5,000		\$10,000	
William Brown		55		Male		Protestant		Married		Retired		High School		\$6,000		\$2,000		\$4,000		\$6,000	
Elizabeth Brown		52		Female		Protestant		Married		Homemaker		High School		\$4,000		\$1,000		\$3,000		\$4,000	
James Wilson		60		Male		Catholic		Married		Retired		High School		\$3,000		\$1,000		\$2,000		\$3,000	
Margaret Wilson		58		Female		Catholic		Married		Homemaker		High School		\$2,000		\$1,000		\$1,000		\$2,000	
Charles Davis		70		Male		Protestant		Married		Retired		High School		\$1,000		\$500		\$500		\$1,000	
Anna Davis		68		Female		Protestant		Married		Homemaker		High School		\$800		\$500		\$300		\$800	
Thomas Evans		75		Male		Catholic		Married		Retired		High School		\$500		\$200		\$300		\$500	
Sarah Evans		72		Female		Catholic		Married		Homemaker		High School		\$400		\$200		\$200		\$400	
George Evans		78		Male		Protestant		Married		Retired		High School		\$300		\$100		\$200		\$300	
Helen Evans		75		Female		Protestant		Married		Homemaker		High School		\$200		\$100		\$100		\$200	
Frank Evans		80		Male		Catholic		Married		Retired		High School		\$100		\$50		\$50		\$100	
Grace Evans		78		Female		Catholic		Married		Homemaker		High School		\$50		\$50		\$0		\$50	
Total		1,000		500		250		125		62.5		31.25		\$15,625		\$10,000		\$5,625		\$15,625	

Wzór E/1.

Wzór dla obrotu hafciarskiego według II. rozdziału rozporządzenia.

Rachunek urzędowy № 19.

dla firmy *Franciszek Egger w Dornbirn*, której c. k. Dyrekcya okręgu skarbowego w *Feldkirchu* rozporządzeniem z dnia 2. grudnia 1907., l. 6430., pozwoliła utrzymywać obrót hafciarski *tkanin bawełnianych wszelkiego rodzaju (także tiulów), surowych tudzież przędzy wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem jedwabiu)*, które w krajach tutejszych mają być poddane dalszej apreturze polegającej na wybieleniu, pokrajaniu i przystosowaniu do wymogów handlu.

Do tego rachunku urzędowego należy

Książka rachunkowa № 19.,

którą zaczęto prowadzić dnia 2. stycznia 1908.

Towary sprowadzone w roku 1908. wywiezione być mają napowrót najpóźniej do dnia 31. grudnia 1909.

Wysokość złożonego zabezpieczenia cła: 60.000 K — h.

Zlikwidowano dnia 31. grudnia 1909.

Przedłożono do cenzury z 29 załącznikami.

C. k. Urząd celny główny II. Dornbirn.

Nischler,
rewident.

Stütz,
oficyal.

W y j ś c i e							
Data	Nr.	Towar surowy nie-zaopatrzone haftem	Przędza wywieziona bez przero-bienia	Towary surowe zaopatrzone haftem (w tym samym stanie apretury, jaki istniał przy dowozie)	Towary surowe adjustowane *) (w tym samym stanie apretury, jaki istniał przy dowozie)	Towary zaopatrzone haftem, bielone, nieadjustowane	Towary zaopatrzone haftem, bielone, adjustowane *)
deklaracji		kg	kg	kg	kg	kg	kg
7		8	9	10	11	12	13
12./1. 1908	1	597
6./2. 1908	2	120
17./2. 1908	3	360
22./3. 1908	4	281
2./4. 1908	5	160.5	64
12./4. 1908	6	840.1	1.221.6
18./5. 1908	7	172
19./6. 1908	8	2.320
20./7. 1908	9	210	...
30./8. 1908	10	1.222	...	471.8	...
30./8. 1908	11	768.1
20./10. 1908	12	420	...	122	320
19./11. 1908	13	1.620.5
20./1. 1909	14	1.812
30./3. 1909	15	395
4./12. 1909	16	1.603	133.2	...	2.006.2
		160.5	64	5.077.1	894.2	803.8	10.240.4
Do likwidacji:							
Z kolumny 10							
" 11 z doliczeniem 0.7% ₀ w ilości 6.3 kg							
" 12 " 10% ₀ ubytku wskutek bielenia 80.4 kg							
" 13 " 11% ₀ w myśl § 42. w ilości 1126.4 kg							
Razem							
Do tego 7% ₀ na ubytek przędzy w myśl § 43.							
Suma według § 43.							
C. k. Urząd celny główny II. Dornbirn.							
Nischler, rewident.							
Stütz, oficyał.							
Towar surowy zaopatrzone haftem w kg							
5.077.1							
900.5							
884.2							
11.366.8							
18.228.6							
1.276							
19.504.6							
Wygot. adresu przes. R.-P. 4							
" " " " " 5							
" " " " " 9							
" " " " " 11							
" " " " " 15							
" " " " " 19							
" " " " " 20							
" " " " " 30							
" " " " " 37							
" " " " " 41							
" " " " " 42							
" " " " " 62							
" " " " " 82							
" " " " " 8							
" " " " " 20							
" " " " " 90							

*) Waga netto po odciążeniu kartonów do nawijania.

Wzór dla obrotu hafeńskiego według II. rozdziału rozporządzenia.

Książka rachunkowa № 24.

dla firmy *Ferdinand Lang* w *Dornbirn*, której c. k. Dyrekcya okręgu skarbowego w *Feldkirchu* rozporządzeniem z dnia 18. grudnia 1907., l. 6580., pozwoliła utrzymywać obrót hafeński *thanin wolnianych (tialów)*, tudzież przędzy wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem *jedwabiu*), które w krajach tutejszych mają być poddane dalszej apreturze, polegającej na wybieleniu, pokrajaniu i przystosowaniu do wymogów handlu.

Rachunek urzędowy № 24.

Towary sprowadzone w roku 1908. wywiezione być mają napowrót najpóźniej dnia 31. grudnia 1909., przeto należy także niniejszą książkę rachunkową w tymże dniu przedłożyć podpisanemu urzędowi celem likwidacyi.

Wysokość złożonego zabezpieczenia cła: 120.000 K — h.

C. k. Urząd celny główny II. Dornbirn,
dnia 1. stycznia 1908.

Nischler,
rewident.

L. S.

W e j s c i e

W e j ś c i o						
Data	Nr.	Znak fabryczny i numer (§ 36.)	Tkaniny wełniane (tule)	Przędze wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem jedwabiu)	Uwaga	Potwierdzenie urzędowe
deklaracyi			kg	kg		
1	2	3	4	5	6	
2./1. 1908	1	LF 33/147	12.006·4	4.802		Nischler, rew. Stütz, of.
8./2. 1908	2	LF 240/310	8.800	2.400·5		Nischler, rew. Stütz, of.
8./3. 1908	3	4.060		Nischler, rew. Stütz, of.
8./4. 1908	4	LF 920/1040	9.814	944		Nischler, rew. Stütz, of.
			30.620·4	12.206·5		
Od tego odlicza się z kolumny 8 i 9			240	102		
			30.380·4	12.104·5		
Do tego przędza z kolumny 4 .			12.104·5			
			42.484·9			
Wycieczono według obliczenia .			40.067·1			
Zatem ubytek .			2.417·8	od którego pobrano cło w kwocie 11.508 K 75 h według numeru taryfy 234, na podstawie stopy celnej 476 K od 100 kg pod pozycją 276. rej. pob.		
Zlikwidowano dnia 31. grudnia 1909.						

W y j ś c i e								
Data	Nr.	Towar surowy nie-zaopatrzony haftem	Przędza wywieziona bez przerobienia	Towary surowe zaopatrzone haftem (w tym samym stanie apretury, jaki istniał przy dowozie)	Towary surowe adjustowane *) (w tym samym stanie apretury, jaki istniał przy dowozie)	Towary zaopatrzone haftem, bielone, nieadjustowane	Towary zaopatrzone haftem, bielone, adjustowane *)	Wykazanie wyjścia
deklaracji		kg	kg	kg	kg	kg	kg	
7		8	9	10	11	12	13	14
12./1. 1908	1	.	.	4.007 ⁵	.	.	.	Wygot. adresu przes. R.-P. 22
18./2. 1908	2	.	.	602 ³	402 ¹	.	.	" " " " 44
3./5. 1908	3	.	.	.	1.840 ¹	.	.	" " " " 60
18./9. 1908	4	240	102	" " " " 65
20./9. 1908	5	.	.	3.808 ²	1.040 ²	.	.	" " " " 68
30./12. 1908	6	.	.	6.020 ⁸	.	.	.	" " " " 70
6./1. 1909	7	.	.	8.812	.	.	.	" " " " 2
2./5. 1909	8	.	.	.	4.010	.	.	" " " " 20
8./8. 1909	9	.	.	640	2.040	.	.	" " " " 46
30./11. 1909	10	.	.	4.006	782 ⁴	.	.	" " " " 50
		240	102	27.896 ⁸	10.114 ⁸	.	.	
Do likwidacji:								Towar surowy zaopatrzony haftem w kg
Z kolumny 10								27.896 ⁸
" " 11 odliczając 2 ¹⁰ / ₁₀ od ilości 212 ⁴ kg								9.902 ⁴
Razem								37.799 ²
Do tego 6 ⁰ / ₁₀ na ubytek przędzy według § 43.								2.267 ⁹
Suma według § 43								40.067 ¹
C. k. Urząd celny główny II. Dornbirn.								
Nischler, rezydent.				Stütz, oficjal.				
*) Waga netto po odciągnięciu kartonów do nawijania.								

Wzór dla obrotu hafciarskiego według II. rozdziału rozporządzenia.

Rachunek urzędowy № 24.

dla firmy *Ferdynand Lang* w *Dornbirn*, której c. k. Dyrekcyja okręgu skarbowego w *Feldkirchu* rozporządzeniem z dnia *18. grudnia 1907.*, l. *6580.*, pozwoliła utrzymywać obrót hafciarski *tkanin wełnianych (tuliów)*, tudzież przędzy wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem *jedwabiu*), które w krajach tutejszych mają być poddane dalszej apreturze polegającej na wybieleniu, pokrajaniu i przystosowaniu do wymogów handlu.

Do tego rachunku urzędowego należy

Książka rachunkowa № 24.,

którą rozpoczęto prowadzić dnia *1. stycznia 1908.*

Towary sprowadzone w roku *1908.* mają być wywiezione napowrót do dnia *31. grudnia 1909.*

Wysokość złożonego zabezpieczenia cła: *120.000 K* — h.

Zlikwidowano dnia *31. grudnia 1909.*

C. k. Urząd celny główny II. *Dornbirn.*

Nischler,
rewident.

Stütz,
oficyał.

W y j ś c i e								
Data	Nr.	Towar surowy nie-zaopatrzony haftem	Przędza wywieziona bez przerobienia	Towary surowe zaopatrzone haftem (w tym samym stanie apretury, jaki istniał przy dowozie)	Towary surowe adjustowane *) (w tym samym stanie apretury, jaki istniał przy dowozie)	Towary zaopatrzone haftem, bielone, nieadjustowane	Towary zaopatrzone haftem, bielone, adjustowane *)	Wykazanie wyjścia
deklaracyi		kg	kg	kg	kg	kg	kg	
7		8	9	10	11	12	13	14
12./1. 1908	1			4.007·5				Wygot. adresu przes. R.-P. 22
18./2. 1908	2			602·3	402·1			" " " " 44
3./5. 1908	3				1.840·1			" " " " 60
18./9. 1908	4	240	102					" " " " 65
20./9. 1908	5			3.808·2	1.040·2			" " " " 68
30./12. 1908	6			6.020·8				" " " " 70
6./1. 1909	7			8·812				" " " " 2
2./5. 1909	8				4.010			" " " " 20
8./8. 1909	9			640	2.040			" " " " 46
30./11. 1909	10			4.006	782·4			" " " " 50
		240	102	27.896·8	10.114·8			
								Towar surowy zaopatrzony haftem w kg
Do likwidacyi:								
Z kolumny 10								27.896·8
" " 11 odliczając 2·1% od ilości 212·4 kg								9.902·4
Razem								37.799·2
Do tego 6% na ubytek przędzy według § 43.								2.267·9
Suma według § 43								40.067·1
C. k. Urząd celny główny II. Dornbirn.								
Nischler, Stütz, resident. ofiecał.								

* Waga netto po odejściu kartonów do nawijania.

Oziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, także w roku 1908. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1908** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	2 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "			
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "			

Cenę sprzedaży rocznika 1907 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1908.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zagięły** lub doszły **w stanie wadliwym**, reklamować należy najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 20. grudnia 1907.

Treść: 270. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Opoczna do Dobruszki.

270.

Dokument koncesyjny z dnia 5. grudnia 1907.,

na kolej lokalną z Opoczna do Dobruszki.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami gminie miasta Dobruszka koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu kolei poruszanej lokomotywą, która ma być wykonana jako normalnotorowa kolej lokalna od stacji Opoczno uprz. austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwowych do Dobruszki, a to w myśl postanowień ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895., i z dnia 24. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 216., pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesjonariuszka z dobrodziejstw przewidzianych w art. kule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

§ 2.

Koncesjonariuszka obowiązana jest ukończyć budowę koncesjonowanej kolei najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, oddać gotową kolej na użytek publiczny i utrzymywać ją w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, tudzież wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi — złożyć na koncesjonariuszka na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanej kolei nadaje się koncesjonariuszce prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyznane będzie koncesjonariuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei podjazdowych, których budowę rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za pożyteczną.

§ 4.

Co do budowy koncesyonowanej kolei i co do ruchu na niej, stosować się winna koncesyonaryuszka do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851., Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1852., wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów, dotyczących ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne. W tej mierze stosowane będą osobne przepisy ruchu, które wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po niższych cenach taryfowych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze, jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych na austriackich kolejach państwowych, każdorazem obowiązują.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów Monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerii a to nie tylko w podróżach na koszt skarbu, lecz także w służbowych podróżach na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przystąpić do umowy zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy uskutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871. o przewozie chorych i rannych, których na rachunek skarbu wojskowego przewozi się w pozycyi leżącej.

Przepis, który obowiązuje każdorazem pod względem transportów wojskowych kolejami żelaznymi, tudzież każdorazem obowiązujące prze-

pisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla koncesyonaryuszki mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesyonowanej kolei. Przepisy rzeczzonego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesyonaryuszki obowiązującymi z chwilą, w której poda się je urzędownie do jej wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesyonaryuszce tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz ze względu na ułatwienia udzielone skutkiem tego pod względem budowy, urządzenia i rodzaju ruchu.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przy obsadzaniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej, w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 6.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie niższą taryfę, przepisaną dla transportów wojskowych.

§ 7.

Koncesyonaryuszce nie wolno powierzać ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim, wyjąwszy przypadek, gdy rząd na to wyraźnie zezwoli.

Rząd zastrzega sobie prawo objęcia każdej chwili ruchu na koncesyonowanej kolei i utrzymywania go przez resztę okresu koncesyjnego na rachunek koncesyonaryuszki.

W tym przypadku winna koncesyonaryuszka zwracać rządowi koszty, z powodu utrzymywania tego ruchu rzeczywiście poniesione.

Zresztą warunki tego utrzymywania ruchu określi się w kontrakcie ruchu, który rząd zawrze z koncesyonaryuszką.

§ 8.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest pod warunkami i zastrzeżeniami, w artykule XII. ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895., podanemi, dozwolić rządowi na jego żądanie, każdego czasu współużywania swej kolei do transportów między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości mającymi powstać — na których rząd ruch

utrzymuje — w taki sposób, by rząd mógł z prawem samoistnego ustanawiania taryf przeprowadzać lub kazać przeprowadzać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 9.

Koncesyonaryuszce nadaje się prawo utworzenia — za osobnem zezwoleniem rządu i pod warunkami, które on ustanowi — spółki akcyjnej, która wejść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszeki.

Statuty spółki oraz formularze akcji, które ewentualnie wypuści się, wymagają zatwierdzenia rządowego.

Osnowa skryptu dłużnego, który ma być wystawiony celem zaciągnięcia pożyczki ubezpieczonej w księdze kolejowej a nie podzielonej na częściowe zapisy dłużn. wymaga zatwierdzenia rządowego.

Cyfra rzeczywistego, jakoteż imiennego kapitału zakładowego podlega zatwierdzeniu rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, łącznie z kosztami zaopatrzenia się w park kolejowy tudzież kosztów na uposażenie rezerwy kapitałowej, którą rząd ma oznaczyć — rzeczywście wyłożonych i należyście wykazanych — z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków dalszych jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, natenczas można odnośnie koszty doliczyć do kapitału zakładowego, jeżeli rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu a koszty należyście będą wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, przez rząd zatwierdzonego.

§ 10.

Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia*koncesyonowanej kolei po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu, w każdym czasie pod następującemi warunkami:

1. Celem oznaczenia ceny wykupna policzy się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą wykupna, strąci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w § 1. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie przez resztujący okres uwolnienia od podatku stanowi obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu uścić się mającą bez opłaty podatku rentę wykupna. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się rentę wykupna w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policza się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąca go od dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy — dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 1. czasowego uwolnienia od podatków, uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionym przedsiębiorstwie kolejowym, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Czysty dochód roczny, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić należy koncesyonaryuszce jako wynagrodzenie za wykupioną kolej aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupioną przed upływem siódmego roku ruchu lub gdyby

średni dochód czysty, w myśl powyższych postanowień ustępów 1. do 3. obliczony, bez uwzględnienia dodatku, w ustępach 2. i 3. przewidzianego, nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, która by się równała racie ryczałtowej, potrzebnej na oprocentowanie i umorzenie według planu pożyczek, zaciągniętych za upoważnieniem rządu na pokrycie koniecznych kosztów zakładowych a zabezpieczonych prawem zastawu wraz z ratą ryczałtową, potrzebną na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego przez rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za kolej wykupioną, będzie polegało na tym, że państwo wymienione wyżej kwoty ryczałtowe płacić będzie w ratach półrocznych z dołu, płatnych dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać koncesyonaryuszce podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwu zastrzega się prawo objęcia każdej chwili — do zapłacenia z własnych funduszy w miejsce koncesyonaryuszki — pożyczek, zaciągniętych w celu uzyskania kapitału na koncesyonowaną kolej, w kwocie, według zatwierdzonego planu amortyzacyjnego w chwili wykupna jeszcze nie umorzonej; w przypadku tym niższy się należąca renta wykupna o kwotę potrzebną na pokrycie procentów i na umorzenie określonego wyżej kapitału pożyczkowego, jakoteż ewentualnie o odpowiadającą powyższemu zapotrzebowaniu sumę dodatku, który w myśl przepisów ustępów 2. i 3. doliczyć się ma do przeciętnego dochodu.

7. Państwo zastrzega sobie prawo, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, w myśl postanowień powyższych punktów koncesyonaryuszce należnych, zapłacić kapitał, równający się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta na rok — licząc odsetki od odsetek — wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, gdyby w myśl postanowień ustępów 2. i 3. zawierał się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacji długu państwa. Obligacje długu państwa liczone będą w takim razie po kursie takim, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacji długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędowo na giełdzie wiedeńskiej, w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

8. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia

pod l. 1. do 7. przepisanego, bez dalszej odpłaty, wolna od ciężarów, względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą ewentualnych pożyczek, za zezwoleniem rządowym zaciągniętych. własność i używanie koncesyonowanej obecnie kolei ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, ewentualnie także własnością koncesyonaryuszki będące koleje podjazdowe i jej przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich z zezwoleniem rządowym nie użyto już stosownie do ich przeznaczenia.

9. Postanowienie rządu, dotyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracji najpóźniej do 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracja ta obejmować będzie następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupno następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;
- c) kwotę ceny wykupna (l. 1. do 7.), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, a którą ewentualnie z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania tymczasowo obliczyć się, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

10. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia — jednocześnie z doręczeniem deklaracji, dotyczącej się wykupna — osobnego komisarza do czuwania nad tym, żeby począwszy od tej chwili, nie zmieniono stanu majątku, na szkodę państwa.

Od chwili deklaracji dotyczącej się wykupienia wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości przedmiotów majątkowych, w niej wymienionych pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwale obciążenie.

11. Koncesyonaryuszka obowiązana jest mieć o to staranie, aby rząd mógł w dniu, na wykupienie wyznaczonym objąć w fizyczne posiadanie wszystkie w deklaracji wykupna wymienione przedmioty majątkowe.

Gdyby koncesyonaryuszka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, będzie rząd miał prawo nawet bez jej zezwolenia i bez sądowej interwencji objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Począwszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; przeto od tej chwili przypadają wszelkie dochody ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś wszelkie wydatki ruchu.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

12. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 9), prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, wskutek wykupienia na państwo przechodzących.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest oddać rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niej w tym celu jeszcze potrzebował.

§ 11.

Okres koncesyi i ochrony przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9., lit b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne, wynosić ma lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego a po upływie tego czasu koncesya traci moc swoją.

Rząd może pod warunkami wymienionemi w § 15. uznać koncesję za zgasłą jeszcze przed upływem rzeczzonego czasu.

§ 12.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy

materyałów i zapasy kasowe, koleje podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, gdyby je koncesyonaryuszka posiadała, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe utworzone z kapitału zakładowego, o ile te ostatnie za zezwoleniem rządu nie zostały już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§ 13.

Tak wtedy, gdy koncesya niniejsza zgaśnie, jak i w razie wykupienia kolei (§ 10.) zatrzymuje koncesyonaryuszka na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia rząd upoważnił koncesyonaryuszkę z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają one stanowić przynależności kolei.

§ 14.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie wykonane, tudzież ma prawo zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono, względnie je usunięto.

Rząd ma także prawo wglądać w zarząd kolei za pośrednictwem wydelegowanego przez siebie funkcyonaryusza, a w szczególności nadzorować w sposób, jaki tylko za stosowny uzna, za pośrednictwem organów nadzorczych, które wydeleguje na koszt koncesyonaryuszki, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami.

W razie utworzenia spółki akcyjnej, komisarz przez rząd ustanowiony ma także prawo bywać na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, sprawującej zarząd spółki jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne i zawieszać wszelkie takie uchwały lub zarządzenia, któreby sprzeciwiały się ustawom, koncesyi lub statutowi spółki, względnie były dla publicznego dobra szkodliwe; w przypadku jednak takim winien komisarz przedstawić sprawę natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapaść ma bezzwłocznie z mocą spółkę wiążącą.

§ 15.

Rząd zastrzega sobie ponadto prawo tej treści, że gdyby, pomimo poprzedniego ostrzeżenia,

dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniebdania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego. W szczególności można koncesyę uznać za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, jeżeli niedopełniono określonych w § 2. zobowiązań co do skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu, o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

Derschatta wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXV. — Wydana i rozesłana dnia 21. grudnia 1907.

Treść: *M* 271. Rozporządzenie o wydawaniu przesyłek wartościowych, nadchodzących pocztą dla sądów.

271.

Rozporządzenie Ministrów sprawiedliwości, skarbu i handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 19. grudnia 1907.

o wydawaniu przesyłek wartościowych, nadchodzących pocztą dla sądów.

Odbieranie przesyłek wartościowych i zawiadomień, które mają być wydawane sądom.

§ 1.

O ile ze względu na zbyt wielkie oddalenie sądu od urzędu pocztowego nie zarządzi się dla poszczególnych miejscowości doręczenia przez pocztę według ogólnych przepisów pocztowych, mają funkcjonaryusze sądowi odbierać nadchodzące dla sądu pocztą zamknięte przesyłki wartościowe i zawiadomienia (adresy przesyłkowe, awiza i kwity odbiorcze) odnoszące się do przesyłek wartościowych, które mają być oddawane sądowi wskutek zamieszczonego na nich oznaczenia: „Księga pieniężna“, albo „W sprawach karnych“, albo „Nie przeznaczone do urzędowania depozytowego lub urzędowania kasy sieroczej“, tudzież przekazy pocztowe i płatnicze nadchodzące dla sądu.

Przytem stosować należy następujące postępowanie:

Sługa sądowy (§ 63. instr. sąd.), któremu poruczono odbieranie, a którego wymienić należy urzędowi pocztowemu, odbierać będzie zawiadomienia (adresy przesyłkowe, awiza i kwity odbiorcze) tudzież przekazy pocztowe i płatnicze za pomocą pocztowej książki oddawczej (przedziałka 7.) i oddawać je urzędnikowi upoważnionemu do kwitowania przesyłek (§ 68. instr. sąd.) do podpisania.

Na podstawie podpisanych zawiadomień i przekazów podejmie sługa sądowy pakiety, przesyłki wartościowe i kwoty pieniężne, które sąd ma odebrać z przekazów pocztowych i płatniczych aż do wysokości 1000 K, zaś przesyłki wartościowe i kwoty pieniężne większej wysokości podejmie urzędnik kancelaryjny sądu, któremu towarzyszyć ma sługa sądowy. Sługa lub urzędnik odbierający przesyłki winien przy zamkniętych przesyłkach wartościowych zbadać starannie stan koperty i pieczęci a w razie dostrzeżonego naruszenia zażądać od urzędu pocztowego przed odebraniem, aby dodatkowo zważono przesyłkę, tudzież aby otwarto ją i przeliczono jej zawartość. List pieniężny nadany pod kontrolną pieczęcią urzędu pocztowego (w stanie otwartym) należy bezzwłocznie otworzyć w obecności organu pocztowego, który go wydaje i zbadać, czy posiada rzetelną zawartość. Przesyłki, które odebrano w stanie zamkniętym, należy bezzwłocznie oddać urzędnikowi upoważnionemu do ich odbioru. Urzędnik ten winien otworzyć przesyłki, zbadać rzetelność ich zawartości, a w razie, gdyby zachodziła jaka wątpliwość, donieść o niej zaraz przełożonemu sądowi celem wydania dalszych zarządzeń.

Odbieranie przesyłek wartościowych i zawiadomień, które mają być oddawane cywilno-sądowym urządowi depozytowemu, tudzież urządowi podatkowemu jako sądowym urządowi depozytowemu i wspólnym kasom sierocym.

§ 2.

O ile ze względu na zbyt wielkie oddalenie cywilno-sądowego urządowi depozytowemu albo urządowi podatkowemu jako sądowego urządowi depozytowemu od urządowi pocztowego nie zarządzi się dla poszczególnych miejscowości doręczenia przez pocztę według ogólnych przepisów pocztowych, mają funkcyjować urząd depozytowy lub podatkowy odbierać nadchodzące dla sądu pocztą zamknięte przesyłki wartościowe i zawiadomienia (adresy przesyłkowe, awiza i kwity odbiorcze) odnoszące się do przesyłek wartościowych, które mają być oddawane urządowi depozytowemu lub urządowi podatkowemu jako sądowemu urządowi depozytowemu i wspólnej kasie sieroczej.

Zawiadomienia odbierać będzie sługa urządowi depozytowemu lub urządowi podatkowemu, którego wymieni się urządowi pocztowemu. Przytem postępować należy według § 14., ust. 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. marca 1898., Dz. u. p. Nr. 55.

Wpisywanie odebranych zawiadomień do zapytania odbioru z poczty oraz odbieranie z poczty awizowanych przesyłek wartościowych i kwot pieniężnych, które cywilno-sądowy urząd depozytowy (urząd podatkowy, kasa skarbową) ma podjąć z przekazów pocztowych i płatniczych, następuje według obowiązujących postanowień (dla urzędów podatkowych [kas skarbowych] jako sądowych urzędów depozytowych lub kas sierocych, § 15. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. marca 1898., Dz. u. p. Nr. 55.; dla cywilno-sądowych urzędów depozytowych w Wiedniu, Pradze, Gracu, Tryeście, § 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. maja 1903., Dz. u. p. Nr. 105; dla cywilno-sądowego urządowi depozytowemu w Bernie § 41. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. maja 1903., Dz. u. p. Nr. 105; dla cywilno-sądowego urządowi depozytowemu we Lwowie § 41. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. maja 1905., Dz. u. p. Nr. 75.).

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. stycznia 1908.

Klein wlr.

Korytowski wlr.

Fiedler wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 22. grudnia 1907.

Treść: (№ 272 i 273.) 272. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędów celnych pobocznych w Collaz, Vermiglio i Zollhaus na ekspozytury celne. — 273. Obwieszczenie, dotyczące wydania jubileuszowych koron stempla austriackiego.

272.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 9. grudnia 1907.,

dotyczące przekształcenia Urzędów celnych pobocznych w Collaz, Vermiglio i Zollhaus na ekspozytury celne.

Urząd celny poboczny II. klasy w Collaz przekształca się na ekspozyturę celną Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Acquabona d'Ampezzo, Urząd celny poboczny II. klasy w Vermiglio na ekspozyturę Urzędu celnego głównego I. klasy w Trydencie a Urząd celny poboczny II. klasy w Zollhaus na ekspozyturę Urzędu celnego głównego II. klasy w Kufsteinie.

Uprawnienia wymienionych stacyi celnych nie doznają zmiany wskutek tego przekształcenia.

Korytowski wlr.

273.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 20. grudnia 1907.,

dotyczące wydania jubileuszowych koron stempla austriackiego.

Z powodu uroczystości sześćdziesiątego roku pełnego chwały panowania Jego cesarskiej i królewskiej Apostolskiej Mości wybije się i puści się w obieg korony stempla austriackiego według następujących postanowień:

Korona przedstawia na stronie przedniej popiersie Jego cesarskiej i królewskiej Apostolskiej Mości z następnym napisem w otoku: „Franc. Jos. I. D. G. Imp. Austr. Rex Boh. Gal. Ill. etc. etc. Ap. Rex Hung.“. Na stronie odwrotnej wyobrażone są poniżej otoczonej promieniami korony cesarskiej, litery początkowe F. J. I., przeplecione gałązką wawrzynu; pod niemi znajduje się oznaczenie wartości: 1 Cor.; na prawo i na lewo od korony cesarskiej umieszczone są cyfry lat 1848 względnie 1908. Napis w otoku na stronie odwrotnej brzmi: „Duodecim Lustris Glorioso Peractis“. Brzeg jest gładki i zawiera hasło „Viribus unitis“ literami wgłębnymi. Obramowanie składa się po obu stronach z płaskiego pręcika, którego wewnętrznego okolenia dotyka koło z pereł (perla przy perle)

Waga, zawartość kruszcu i średnica monet tych są takiesame jak u koron znajdujących się już w obiegu.

Pod względem przyjmowania tych koron we wszystkich kasach państwowych i innych kasach publicznych, tudzież w obrocie prywatnym mają zastosowanie postanowienia artykułu XIX. ustawy z dnia 2. sierpnia 1892., Dz. u. p. Nr. 126.

Monety te wydawać się będzie w drodze wymiany począwszy od dnia 24. grudnia 1907., sto-

sownie do rozporządzalnego zapasu za pośrednictwem zakładów Banku Austriacko-węgierskiego (głównego zakładu w Wiedniu i filii), którym poruczono państwową służbę wymiany pieniędzy, tudzież za pośrednictwem c. k. kas i urzędów, którym powierzono fakultatywną wymianę.

Rysunki tych koron przedstawione są w załączniku.

Korytowski wlr.

Załącznik.

• • • • • V I R I E V S • • • • • V N I T I S • • • • •

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, także w roku 1908. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1908** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K	20 h	Rocznik	1869 za	6 K	— h	Rocznik	1889 za	6 K	— h
"	1850 "	10 "	50 "	"	1870 "	2 "	80 "	"	1890 "	5 "	40 "
"	1851 "	2 "	60 "	"	1871 "	4 "	— "	"	1891 "	6 "	— "
"	1852 "	5 "	20 "	"	1872 "	6 "	40 "	"	1892 "	10 "	— "
"	1853 "	6 "	30 "	"	1873 "	6 "	60 "	"	1893 "	6 "	— "
"	1854 "	8 "	40 "	"	1874 "	4 "	60 "	"	1894 "	6 "	— "
"	1855 "	4 "	70 "	"	1875 "	4 "	— "	"	1895 "	7 "	— "
"	1856 "	4 "	90 "	"	1876 "	3 "	— "	"	1896 "	7 "	— "
"	1857 "	5 "	70 "	"	1877 "	2 "	— "	"	1897 "	15 "	— "
"	1858 "	4 "	80 "	"	1878 "	4 "	60 "	"	1898 "	6 "	— "
"	1859 "	4 "	— "	"	1879 "	4 "	60 "	"	1899 "	10 "	— "
"	1860 "	3 "	40 "	"	1880 "	4 "	40 "	"	1900 "	7 "	— "
"	1861 "	3 "	— "	"	1881 "	4 "	40 "	"	1901 "	6 "	— "
"	1862 "	2 "	80 "	"	1882 "	6 "	— "	"	1902 "	7 "	50 "
"	1863 "	2 "	80 "	"	1883 "	5 "	— "	"	1903 "	9 "	— "
"	1864 "	2 "	80 "	"	1884 "	5 "	— "	"	1904 "	5 "	— "
"	1865 "	4 "	— "	"	1885 "	3 "	60 "	"	1905 "	6 "	— "
"	1866 "	4 "	40 "	"	1886 "	4 "	60 "	"	1906 "	12 "	— "
"	1867 "	4 "	— "	"	1887 "	5 "	— "				
"	1868 "	4 "	— "	"	1888 "	8 "	40 "				

Cenę sprzedaży rocznika 1907 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1908.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysnaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 24. grudnia 1907.

Treść: (M^o 274 i 275.) 274. Rozporządzenie, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek władz skarbowych w Austrii powyżej Anizy i w Solnogradzie przez c. k. pocztową Kasę oszczędności. — 275. Rozporządzenie, dotyczące wydania nowych znaczków pocztowych.

274.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obračunkową z dnia 14. grudnia 1907.,

dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek władz skarbowych w Austrii powyżej Anizy i w Solnogradzie przez c. k. pocztową Kasę oszczędności.

§ 1.

Od dnia 1. stycznia 1908. uskuteczniane będą przez c. k. pocztową Kasę oszczędności następujące wypłaty, o ile asygnata na nie wydana będzie przez c. k. Dyrekcyę skarbu i przez c. k. Prokuratoryę skarbu w Lincu i Solnogradzie tudzież przez górnoaustriackie i solnogradzkie c. k. inspektoraty skarbowe i starostwa jako władze podatkowe I. instancyi:

- a) pobory aktywalne;
- b) remuneracye, zapomogi, koszta podróży i dyety, przyczynki na ubezpieczenie w razie choroby i wypadku, pauszale, zaliczki, subwencye, czynsze najmu, kwoty zarobku dostawców i kontrahentów, wynagrodzenia i remuneracye za współudział w oznaczaniu podstaw podatkowych i w ściąganiu podatków, koszta egzekucyi podatkowej, udziały w kosztach wynagrodzenia za kopie operatów katastralnych, kwoty przekazane do funduszu krajowego, ekwiwalenty;

c) zwroty opłat skarbowych, restytucye i bonifikacye, z wyjątkiem przypadków, w których wypłata zależy od pewnych warunków dopiero przy kasie wykazać się mających lub odnosi się do takiej gałęzi dochodów, co do której — jak to na przykład ma miejsce co do podatków bezpośrednich i należitości — przypisanie indywidualne nie jest rzeczą departamentu rachunkowego;

d) depozyty w gotówce, stypendya i pobory fundacyjne.

§ 2.

Nadto wypłacać należy za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności:

- a) aktywa, wypadające z peryodycznych obračunków co do opłat krajowych, dodatków i danin, pobranych przez organa państwowe na rzecz korporacyi autonomicznych;
- b) kwoty, które wypłacone być mają na rachunek władz państwowych w drodze komisowej.

§ 3.

Pobory emerytalne i pobory zaopatrzenia, które dotąd przypisywane były w departamentach rachunkowych Dyrekcyi skarbowych w Lincu i Solnogradzie, przechodzą z chwilą powyższą na przypis departamentu rachunkowego c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu w Wiedniu i realizowane być mają przez tenże według postanowień rozporządzenia ministerjalnego z dnia 10. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 245., za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności.

§ 4.

Wykluczone są od wypłaty przez pocztową Kasę oszczędności:

- a) kwoty, które mają być płacone odbiorcom za granicą mieszkającym;
- b) kwoty, które muszą być wypłacone faktycznie w złocie;
- c) kwoty na rachunek Węgier, władz wspólnych i organów autonomicznych;
- d) wypłaty, które w myśl § 18. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 9. marca 1898., Dz. u. p. Nr. 41., mają być pokrywane z kasy wydatkowej c. k. Prokuratury skarbu;
- e) należności komisyjne urzędników celnych, które nie podlegają załatwianiu przez departament rachunkowy krajowych władz skarbowych;
- f) wydatki w gotówce, narastające w politycznym postępowaniu egzekucyjnym.

§ 5.

Względem wydatków, które mają być zrealizowane w obrocie przekazowym c. k. pocztowej Kasy oszczędności, kasą wypłacającą będzie wyłącznie odnośna c. k. krajowa kasa skarbową (krajowy urząd płatniczy), a organem likwidacyjnym wyłącznie departament rachunkowy tej krajowej władzy skarbowej, na której rachunek uskutecznią się wypłaty.

§ 6.

Do wymienionych wypłat stosowane będą zresztą postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 245., z tą zmianą, iż ewentualne reklamacje, o ile nie odnoszą się do poborów emerytalnych i poborów z tytułu zaopatrzenia, wnosić należy do departamentu rachunkowego Dyrekcyi skarbu w Lincu względnie Solnogradzie.

Korytowski wtr.

Fiedler wtr.

275.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 23. grudnia 1907., dotyczące wydania nowych znaczków pocztowych.

Z dniem 1. stycznia 1908. wprowadzone będą nowe znaczki pocztowe o zmienionym wyglądzie a mianowicie znaczki na 1, 2, 3, 5, 6, 10, 12, 20, 25, 30, 35, 50 i 60 halerzy, na 1 koronę, 2, 5 i 10 koron.

Znaczki pocztowe na 1 do 35 halerzy włącznie wykonane są na papierze zaopatrzonym prążkami kredowemi drukiem książkowym, znaczki pocztowe od 50 halerzy do 10 koron włącznie na nieprążkowanym papierze drukiem miedziorytowym.

Powierzchnia zadrukowana przy znaczkach wykonanych drukiem książkowym ma 22 mm szerokości a 26 mm wysokości, przy znaczkach na 50, 60 halerzy i 1 koronę 22 mm szerokości a 31 mm wysokości, przy znaczkach na 2 i 5 koron 31 mm szerokości a 22 mm wysokości, wreszcie przy kwadratowym znaczku na 10 koron wynosi długość boku powierzchni zadrukowanej 31 mm. Wszystkie znaczki mają ząbkowany brzeg papierowy o szerokości 2 mm z 7 ząbkami na centymetr. Na dolnym brzegu papierowym każdego znaczka znajdują się podpisy artystów, od których pochodzi projekt i rytowanie względnie sztych wizerunku. profesora Kolomana Mosera i miedziorytnika Ferdynanda Schirnböcka.

Znaczki mają na dolnym brzegu prostokątne winiety z cyframi na tle białem oznaczającemi wartość, a to w obu rogach aż do wartości 5 koron włącznie; przy znaczku na 10 koron winiety te są nieco więcej przesunięte ku środkowi. Pomiędzy obu winietami umieszczone jest słowo „Heller“ albo „Krone“ („Kronen“) na tle kreskowanym. Prócz tego każdy znaczek zawiera słowa „Kaiserliche königliche österreichische Post“, a to przy znaczkach aż do 35 halerzy i przy znaczkach na 2 i 5 koron w jednej linii pisma otaczającego wewnętrzny wizerunek znaczka; pismo jest częścią barwiste na tle białem (pozytywny napis okalający), częścią białe na tle barwistem (negatywny napis okalający). Przy znaczkach na 50 halerzy, 60 halerzy, 1 koronę i 10 koron dzieli się wymieniony napis na dwa poziome wiersze powyżej i poniżej wizerunku znaczka. Pole dla wewnętrznego wizerunku jest przy każdym znaczku inaczej ukształtowane.

Poszczególne znaczki przedstawiają następujące wizerunki:

- na 1 halerz cesarza Karola VI., za którego panowania przejęto pocztę w zarząd państwowy (pole ośmiokątne, napis okalający negatywny, barwa czarno-szara);
- „ 2 halerze cesarzowej Maryi Teresy (pole koliste, napis okalający pozytywny, barwa błękitno-fioletowa);
- „ 3 halerze cesarza Józefa II. (pole okrągłe, napis okalający negatywny, barwa czerwono-fioletowa);
- „ 5 halerzy cesarza Franciszka Józefa I. 1908 (pole czterokątne ku dołowi i ku górze sklepione, napis okalający negatywny, barwa żółto-zielona);
- „ 6 halerzy cesarza Leopolda II. (pole elipsowate u góry i u dołu spłaszczone, napis okalający pozytywny, barwa żółta);
- „ 10 halerzy cesarza Franciszka Józefa I. 1908 (wizerunek znaczka na 5 halerzy, barwa winno-czerwona);

na 12 halerzy cesarza Franciszka I. (pole sześciokątne, napis okalający pozytywny, barwa cynobrowo-czerwona); 20 halerzy cesarza Ferdynanda I. (pole owalne, napis okalający negatywny, barwa brunatna); 25 halerzy cesarza Franciszka Józefa I. 1908 (wizerunek znaczka na 5 halerzy, barwa błękitna); 30 halerzy cesarza Franciszka Józefa I. 1848 (pole ośmiokątne, napis okalający negatywny, barwa oliwkowo-zielona); 35 halerzy cesarza Franciszka Józefa I. 1878 (pole podłużne, po obu stronach kłanrowato sklepione, napis okalający pozytywny, barwa szaro-błękitna); 50 halerzy cesarza Franciszka Józefa I. w mundurze marszałka (pole kwadratowe, pismo pozytywne, po obu stronach pola brzeg ozdobiony ornamentami, barwa szaro-zielona); 60 halerzy cesarza Franciszka Józefa I. na koniu (jak znaczek na 50 halerzy, lecz z zmienionym ornamentem, barwa karminowo-czerwona); 1 koronę cesarza Franciszka Józefa I. w ornamencie toisonowym (pole podłużne, pismo pozytywne, tło i obramowanie ozdobione ornamentami, barwa fioletowa); 2 korony zamku Schönbrunn a mianowicie widok zamku z frontu z gloryetą w tyle (pole owalne, napis okalający pozytywny, barwa obrazu z napisem okalającym ciemno-oliwkowo-zielona, barwa obramowania ornamentacyjnego z winietami wskazującymi wartość karminowo-czerwona);	na 5 koron zamku dworskiego a to z placem Franciszka, traktem państwowym i pomnikiem Franciszka (pole owalne, napis okalający pozytywny, barwa obrazu z napisem okalającym fioletowa, barwa obramowania ornamentacyjnego z winietami wskazującymi wartość brunatno-żółta); 10 koron cesarza Franciszka Józefa I., popiersie w otoczeniu gałęzi palmowych (pole kwadratowe, pismo pozytywne, barwa obrazu brunatna, na górnym brzegu obrazu cyfry lat 1848—1908 białe, barwa obramowania ornamentacyjnego z pismem i winietami wskazującymi wartość ciemno-błękitna na tle złoto-żółtem, które składa się z ozdobnych liter początkowych F. J. I. i z motywu gwiazdzistego. Znaczki pocztowe, będące obecnie w użyciu zatrzymują ważność swoją do dnia 31. maja 1908. i wycofane będą zupełnie z obiegu z dniem 1. czerwca 1908. Znaczki dotychczasowej emisji, które w tym czasie mogłyby się znajdować jeszcze w rękach publiczności, wymieniane będą do dnia 31. lipca 1908. we wszystkich urzędach pocztowych bezpłatnie na znaczki nowej emisji w równej kwocie wartości. W ciągu roku 1908. wprowadzi się w obrót także wszystkie blankiety pocztowe w formie odpowiednio zmienionej. Czas wydania tych znaczków wartościowych ogłosi się w każdym wypadku z osobna.

Fiedler wdr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1908. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1908** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1869 za . . . 6 K — h	Rocznik 1889 za . . . 6 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1899 " . . . 10 " — "
" 1860 " . . . 3 " 40 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1900 " . . . 7 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1901 " . . . 6 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1902 " . . . 7 " 50 "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1883 " . . . 5 " — "	" 1903 " . . . 9 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1884 " . . . 5 " — "	" 1904 " . . . 5 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "	" 1905 " . . . 6 " — "
" 1866 " . . . 4 " 40 "	" 1886 " . . . 4 " 60 "	" 1906 " . . . 12 " — "
" 1867 " . . . 4 " — "	" 1887 " . . . 5 " — "	
" 1868 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "	

Cenę sprzedaży rocznika 1907 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1908.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysnuje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materji.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 28. grudnia 1907.

Treść: (Nr 276 i 277.) 276. Obwieszczenie, dotyczące papierów kredytowych powszechnego długu państwowego tudzież długu państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, przeznaczonych na wojskowe kaucye małżeńskie. — 277. Obwieszczenie, dotyczące ściągnięcia udziałowych przekazów hipotecznych i zmniejszenia długu tego do kwoty 57,324,905 K.

276.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. grudnia 1907.,

dotyczące papierów kredytowych powszechnego długu państwowego tudzież długu państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, przeznaczonych na wojskowe kaucye małżeńskie.

W porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny wydaje się odnośnie do papierów kredytowych powszechnego długu państwowego tudzież długu państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, przeznaczonych na wojskowe kaucye małżeńskie w miejsce obwieszczenia z dnia 25. września 1883., Dz. u. p. Nr. 154., następujące postanowienia. Postanowienia te nabierają mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia i mają być stosowane także do kaucyi złożonych przed tym dniem z tem jednak ograniczeniem, iż co do tych ostatnich kaucyi postanowienie § 12. obwieszczenia z dnia 25. września 1883., Dz. u. p. Nr. 154., pozostaje w mocy, o ile składający kaucyę nie poddadzą się dobrowolnie postanowieniom nowego przepisu o małżeństwach w c. i k. wojsku (§ 26. a).

§ 1.

(1) Wszystkie oprocentowane papiery kredytowe powszechnego długu państwowego tudzież

długu państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa mogą być przeznaczone na wojskowe kaucye małżeńskie.

(2) Postanowienia niniejszego obwieszczenia nie mają zastosowania do listów zastawnych domen państwowych, które również przeznaczać można na wojskowe kaucye małżeńskie.

§ 2.

(1) Kto za siebie lub za kogo innego chce złożyć takie zapisy długu państwowego jako wojskową kaucyę małżeńską, winien obligacyę każdego poszczególnego rodzaju wymienić w osobnym wykazie, wolnym od stempla, który przez składającego kaucyę ma być własnoręcznie podpisany i ściśle podług załączonego wzoru A sporządzony, przyczem rubryki tegoż należy odpowiednio wypełnić.

(2) Autentyczność umieszczonego na wykazie podpisu składającego kaucyę musi być uwierzytelniona sądownie lub notaryalnie. Uwierzytelnienie to nie jest potrzebne, jeżeli wykaz jest zaopatrzony klauzulą zatwierdzenia ze strony sądu nadopiecznięczego względnie nadkuratelnego.

(3) Jeżeli składający kaucyę jest całkowicie lub częściowo niezdolny do działań prawnych, natenczas wykaz musi być wystawiony względnie podpisany przez jego ustawowego zastępcę i zaopatrzony klauzulą zatwierdzenia ze strony sądu nadopiecznięczego względnie nadkuratelnego.

(4) O uwierzytelnienie wykazów wystawionych za granicą należy postarać się stosownie do obowiązujących przepisów, ewentualnie w myśl traktatu

legalizacyjnego, zawartego z odnośnem państwem względnie w myśl odnośnej umowy.

(5) Do wykazów dołączyć należy wymienione także obligacye.

§ 3.

(1) Obligacye opiewające na okaziciela muszą być zaopatrzone we wszystkie do nich należące a jeszcze nie płacone kupony i w talon albo też uskuteczniom według § 4. ustawy z dnia 2. lipca 1868.. Dz. u. p. Nr. 88., zapiszek co do zgaśnięcia tegoż.

(2) Gdy obligacye opiewają na imię lub są winkulowane, natenczas musi się w myśl rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 15. lutego 1860., Dz. u. p. Nr. 41., jakoteż ustępów 3., 4. i 5. § 1. obwieszczenia Ministerstwa skarbu z dnia 6. marca 1869., Dz. u. p. Nr. 29., w razie gdyby na nich ciążyło zastrzeżenie niedozwalające swobodnego rozrządzania obligacyą, udowodnić dokumentami uprawnienie do przeznaczenia obligacyi na wojskową kaucyę małżeńską. Jeżeli nie sam wpisany właściciel obligacyi wystawia wykaz, natenczas należy przejście własności na wystawcę wykazu udowodnić również dokumentami.

§ 4.

(1) Wykazy sporządzone podług §§ 2. i 3. i zaopatrzone należytemi załącznikami winna strona albo jej zastępca wykazujący się uwierzytelnionem pełnomocnictwem wnieść bez dalszego pisemnego podania do c. k. Kasy długów państwowych w Wiedniu albo celem doręczenia tejże kasie, o ile chodzi o obligacye powszechnego długu państwa, do jednej z c. k. głównych kas krajowych (krajowych kas skarbowych, krajowych urzędów płatniczych) z wyjątkiem głównej Kasy krajowej wiedeńskiej, do filialnej Kasy krajowej w Krakowie, do królewskowęgierskiej centralnej Kasy państwowej w Budapeszcie, królewskiej Kasy państwowej w Zagrzebiu albo do jednego z c. k. austriackich lub królewskowęgierskich urzędów podatkowych, do jednej z c. k. skarbowych i sądowych kas depozytowych w Wiedniu, wreszcie do Kasy krajowej w Sarajewie lub do jednego z urzędów podatkowych w Bośni i Hercegowinie, o ile zaś rozchodzi się o obligacye długu państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, tylko do wymienionych c. k. austriackich kas lub do kas w Bośni i Hercegowinie.

(2) Kasa odbierająca przejrzyste oddane obligacye i dokumenta i zarządzi usunięcie uderzających wad, o ile to jest możliwe, poczem Kasa długów państwowych wyda stronie jako potwierdzenie złożenia rewers zwrotny, wygotowany przez naczelników oddziału, kasa obca zaś kasowy kwit depozytowy wystawiony przez obu starszych urzędników i za-

opatrzony pieczęcią urzędową a zarazem oznajmi, kiedy strona ma się znowu zgłosić.

§ 5.

(1) Kasa długów państwowych winna na podstawie ksiąg kredytowych zbadać dokładnie obligacye długu państwa pośrednio lub bezpośrednio do niej nadesłane a ewentualnie, jeżeli istnieją zastrzeżenia, jeżeli należy ocenić przeniesienia własności lub w ogóle, jeżeli nasuwają się pytania, których rozstrzygnięcie nie należy do zakresu działania tej kasy, zasięgnąć decyzji c. k. Dyrekcyi długu państwa stosownie do rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 19. października 1871., Dz. u. p. Nr. 123.

(2) O wynikających stąd wątpliwościach należy zawiadomić stronę bezpośrednio, a względnie co do obligacyi nadesłanych przez inną kasę za pośrednictwem tejże kasy.

§ 6.

(1) Jeżeli nie zachodzi żadna wątpliwość lub jeżeli usunięto podniesione wątpliwości, natenczas wygotuje się w miejsce przedłożonych obligacyi renty inne tego rodzaju papiery kredytowe w zwykłej formie obligacyi opiewających na nazwisko i to na takie sumy, ażeby na każdą kategorię i na każdy termin poboru odsetek przy tych samych stosunkach własności przypadła w regule tylko jedna obligacya.

(2) Obligacye te zaopatrzone będą potwierdzeniem Komisji Rady państwa wyznaczonej do kontrolowania długów państwowych stwierdzającym wpisanie ich do księgi głównej długu państwa; w tekście mają one zawierać imię i nazwisko uprawnionego do poboru odsetek oraz właściciela obligacyi tudzież przeznaczenie na wojskową kaucyę małżeńską obojga narzeczonych względnie małżonków przez cały czas trwania węża kaucyjnego aż do jego rozwiązania przez wspólne Ministerstwo wojny; wreszcie zaznaczy się na każdej z tych obligacyi, że odsetki od nich będą wypłacane i przekazywane tylko za osobnym arkuszem wypłaty.

(3) Arkusze kuponowe od przeznaczonych do wylosowania papierów kredytowych długu państwa będą odłączone i umorzone, zaś na głównych arkuszach wpisze się w formie winkulacji wszystkie wyżej wymienione szczegóły dotyczące się własności, stosunku kaucyjnego i wypłaty odsetek, które przy obligacyach renty wymienione są w tekście.

(4) Do każdej obligacyi winkulowanej jako wojskowa kaucya małżeńska wygotuje się arkusz wypłaty odsetek, który służyć będzie uprawnionemu do poboru odsetek za legitymacyę do poboru i przekazywania odsetek.

(5) Ten arkusz wypłaty odsetek winien obejmować kasę wypłacającą, imię, nazwisko i godność uprawnionego do poboru odsetek tudzież imię i nazwisko właściciela, jakoteż zastrzeżenie obligacji, do której się odnosi według rodzaju, daty, numeru i kapitału, oraz przeznaczenie jej na wojskową kaucję małżeńską z wymienieniem obu małżonków. Arkusz ten wystawi Kasa długów państwowych według dołączonego wzoru B.

(6) Dla podlegających losowaniu papierów kredytowych długu państwa do tej samej serii należących będzie wydawany tylko jeden arkusz wypłaty odsetek.

(7) Od każdej obligacji długu rentowego, która według powyższych przepisów ma być wygotowana, winna strona opłacić w myśl § 2. obwieszczenia Ministerstwa skarbu z dnia 6. marca 1869., Dz. u. p. Nr. 29., należność za blankiet wynoszącą obecnie 40 halerzy.

§ 7.

Obligacje wygotowane a względnie winkulowane według § 6. i należące do nich arkusze wypłaty wydane będą stronie z kasy lub urzędu, gdzie je złożono, za zwrotem rewersu (kasowego kwitu depozytowego) otrzymanego przy złożeniu i za pokwitowaniem na tymże odbioru obligacji i arkuszy płatniczych tudzież po opłaceniu należności za blankiety przypadającej ewentualnie w myśl § 6.

§ 8.

(1) Strona winna przedłożyć oryginalne pozwolenie na małżeństwo tudzież zapis kaucyjny, wystawiony przez właściciela obligacji w myśl przepisu o małżeństwach w c. i k. wojsku, na którym autentyczność podpisu ma być uwierzytelniona sądownie lub notaryalnie a który podlega ustawowej należności i w razie ustanowienia kaucji przez osobę trzecią musi być albo zaopatrzony urzędowym potwierdzeniem zgłoszenia go do wymiaru należności albo — jeżeli należność niszcza się znaczkami stempłowymi — być zaopatrzony ze strony władzy wymierzającej należność poświadczeniem co do ustawowego poboru należności, następnie odpis zapisu kaucyjnego zaopatrzony stemplem na 1 K i arkusz wypłaty odsetek tudzież motrykę chrztu (świadcstwo urodzenia) składającego kaucję względnie dowód jego własności, drogą podania zaopatrzonego stemplem na 1 K wprost wspólnemu Ministerstwu wojny celem zbadania, czy kaucję można przyjąć. Kilka zapisów kaucyjnych wystawia się wówczas, jeżeli z pośród kilku składających kaucję każdy przeznacza na tę samą kaucję jedną lub więcej obligacji.

(2) Jeżeli istnieją warunki ustawowe względnie jeżeli usunięto dostrzeżone usterki, natenczas zatrzymuje się w aktach oryginalny zapis kaucyjny, uwidocznia na tymże we formie klauzuli przyjęcie kaucji małżeńskiej a następnie dołącza się odpis zapisu kaucyjnego po odpowiedniemu uzupełnieniu i uwierzytelnieniu oraz arkusze wypłaty odsetek i inne dokumenty do urzędowego wygotowania, które otrzymuje strona uprawniona do odbioru.

§ 9.

(1) Należące do obligacji arkusze wypłaty odsetek, które wystawiono dla jednego małżonka lub obojga małżonków, dla wdowy lub wdowca, nie mogą być osobom trzecim odstąpione ani też zastawione: akt zmierzający do odstąpienia lub zastawienia takiego arkusza płatniczego jest w obec zarządu długów państwa bezskuteczny a w szczególności nie może spowodować, aby odstąpienie lub zastawienie odsetek od obligacji obciążonej węzłem wojskowej kaucji małżeńskiej odniosło skutek; odstąpienie lub zastawienie odsetek można natomiast — o ile ono w ogóle jest dopuszczalne — przeprowadzić jedynie w sposób podany w ustępach 4. i 5. niniejszego paragrafu.

(2) Jeżeli małżonek uprawniony do poboru według arkusza płatniczego odstąpi prawo poboru odsetek drugiemu małżonkowi, natenczas winien on donieść o tem Dyrekeyi długu państwa w podaniu zaopatrzonym znaczkami stempłowymi na 1 K, na którym podpis ma być uwierzytelniony i dołączyć arkusz wypłaty odsetek. Jeżeli małżonek odstępujący prawo poboru odsetek drugiemu małżonkowi jest całkowicie lub częściowo niezdolny do działań prawnych, natenczas podanie to musi być podpisane przez jego ustawowego zastępcę i być zaopatrzone klauzulą zatwierdzenia ze strony sądu nadopiecznikowego względnie nadkuratelnego.

(3) Wskutek podania zarządzi Dyrekeya długu państwa zanotowanie w księdze kredytowej, że uprawnienie do poboru odsetek uległo zmianie i odebrawszy dotychczasowy arkusz wypłaty poleci wydać uprawnionemu do poboru odpowiedni nowy arkusz wypłaty odsetek.

(4) Jeżeli odsetki od obligacji obciążonej węzłem wojskowej kaucji małżeńskiej — o ile to z uwagi na §§ 5. i 7. ustawy z dnia 21. kwietnia 1882., Dz. u. p. Nr. 123., i artykuł IX., punkt 8., ustawy wprowadzającej do ordynacji egzekucyjnej z dnia 27. maja 1896., Dz. u. p. Nr. 78., w ogóle jest dopuszczalne — odstąpiono osobie trzeciej lub dobrowolnie zastawiono, natenczas należy zawiadomić o tem Dyrekeyę długu państwa w myśl rozporządzenia Ministrów sprawiedliwości i skarbu z dnia 24. października 1897., Dz. u. p. Nr. 251., w po-

daniu zaopatrzonem znaczkiem stempowym na 1 K i dołączyć dokument odstąpienia lub zastawienia odpowiednio ostemplowany i legalizowany. Władza ta winna zbadać przedłożone załączniki i, o ile odstąpienie lub zastawienie da się przeprowadzić względnie o ile ono według obowiązujących ustaw jest dopuszczalne, polecić Kasie długów państwowych wykonanie a zarazem zawiadomić o tem strony.

(5) Ponieważ z jednej strony z uwagi na ustawowe ograniczenie można odsetki tylko do pewnej oznaczonej wysokości odstąpić osobom trzecim lub zastawić i ponieważ z drugiej strony można je wypłacać jedynie w pełnych niepodzielonych ratach, przeto interesowani powinni ponadto wymienić wspólnego pełnomocnika do odbioru wszystkich odsetek.

(6) Obligacje winkulowane jako kaucya małżeńska mogą być odstąpione na własność lub zastawione oczywiście bez nadwężenia ciężącego na nich węzła kaucyjnego a przeto tylko z tem ograniczeniem, że umorzenie długu lub dopełnienie innego zobowiązania z kapitału nastąpić może dopiero po rozwiązaniu węzła kaucyjnego. O takim odstąpieniu lub zastawieniu zawiadomić należy Dyrekcję długu państwa przy przedłożeniu dokumentu stwierdzającego ten akt celem zarządzenia zanotowania w księdze kredytowej a to w sposób analogiczny jak przy odstąpieniu lub zastawieniu odsetek.

(7) Jeżeli odstąpioną obligację ma się przy utrzymaniu w mocy węzła kaucyjnego przepisać na nazwisko nowego właściciela, natenczas należy ją złożyć za rewersem (kasowym kwitem depozytowym) wraz z arkuszem wypłaty odsetek albo w razie zagubienia tegoż wraz z rewersem wystawionym według § 10., dalej z odpisem zapisu kaucyjnego a na wypadek jeżeli przeniesienia własności nie zanotowano jeszcze w księdze kredytowej, wraz z dokumentem odstąpienia w Kasie długów państwowych lub w jednym z urzędów wymienionych w § 4. dla przesłania jej do kasy tej, a to celem przedłożenia Dyrekcji długu państwa. Na prośbę osoby starającej się o przepisanie może jeden z urzędów płatniczych przy sposobności najbliższego poboru odsetek ściągnąć także z urzędu arkusz wypłaty odsetek od uprawnionego do poboru tychże; przeprowadzenie przepisanie odracza się w takim wypadku aż do owej chwili.

(8) Dyrekcja długu państwa ma osądzić, czy przepisanie według odnośnych prawideł ogólnych może nastąpić; w razie dopełnienia wszystkich warunków ustawowych lub usunięcia ewentualnych wątpliwości ma polecić Kasie długów państwowych przeprowadzenie przepisanie a co do papierów kredy-

towych, podlegających wylosowaniu rewinkulację i o zarządzeniu tem zawiadomić wspólne Ministerstwo wojny przy dołączeniu odpisu zapisu kaucyjnego, na którym Kasa długów państwowych zanotuje wykonanie przepisanie względnie rewinkulacji. Ministerstwo wojny uwidoczni skutecznie przepisanie względnie rewinkulację na oryginalnym zapisie kaucyjnym i poleci wydanie stronie odpisu tegoż.

(9) Nowe obligacje względnie rewinkulowane papiery kredytowe wyda się właścicielowi lub temu, kto się jako jego zastępca wylegitymuje, za zwrotem rewersu zwrotnego (kasowego kwitu depozytowego) otrzymanego przy złożeniu a jeżeli chodzi o obligacje renty, po opłaceniu należności za blankiet (§ 6.).

(10) Nowe arkusze wypłaty wygotowane odnośnie do tych papierów wydane będą uprawnionemu do poboru odsetek za pośrednictwem urzędu płatniczego za prostem potwierdzeniem odbioru.

(11) Sądy doręczać mają uchwały sądowe, dozwalające egzekucji na państwowym papierze kredytowym, obciążonym węzłem wojskowej kaucyi małżeńskiej, lub odsetkach od niego przez zajęcie, w formie zakazu wypłaty lub zakazu dotyczącego trzeciej osoby, tudzież uchwały orzekające przekazanie wierzytelności lub zastanawiające egzekucję albo zakaz dotyczący trzeciej osoby względnie znoszące lub ograniczające takowe, w myśl § 1. i 3. rozporządzenia Ministerstw sprawiedliwości i skarbu z dnia 2. lipca 1859, Dz. u. p. Nr. 120., tudzież § 1. rozporządzenia Ministerstw sprawiedliwości i skarbu z dnia 24. października 1897., Dz. u. p. Nr. 249., bezpośrednio Dyrekcji długu państwa jako władzy asygnującej tudzież Kasie długów państwowych.

(12) Jeżeli przekazano odsetki kasie krajowej lub podatkowej, którą odnośny wierzyciel winien wymienić sądowi, natenczas doręczyć należy uchwały, o ile rozchodzi się o odsetki od obligacji, w myśl § 1. rozporządzenia Ministerstw sprawiedliwości i skarbu z dnia 2. lipca 1859., Dz. u. p. Nr. 120., nie tylko Dyrekcji długu państwa i Kasie długów państwowych, lecz także urzędowi wypłacającemu.

§ 10.

(1) Gdy zginie arkusz wypłaty odsetek od obligacji stanowiącej wojskową kaucję małżeńską, natenczas strona uprawniona do pobierania odsetek winna niezwłocznie uwiadomić o zgubie kasę wypłacającą odsetki celem wstrzymania dalszej wypłaty a następnie podać do Dyrekcji długu państwa zaopatrzoną w znaczek stempowy na 1 K i wymienianą istotne znamiona arkusza wypłaty prośbę (§ 6.)

o wydanie nowego arkusza płatniczego; do prośby tej dołączyć należy rewers zaopatrzony również w znaczek stempłowy na 1 K i z podpisem uwierzytelnionym tej treści, że strona z tytułu zgubionego arkusza wypłaty, którego wszystkie istotne znamiona trzeba przytoczyć, nie będzie sobie rościła żadnych jakiegokolwiek rodzaju pretensyi.

(2) Gdyby ten, kto zgubił arkusz płatniczy, nie znalazł znamion istotnych, natenczas należy przede wszystkim upraszać Dyrekcyę długu państwa przy wymienieniu znanych znamion a zwłaszcza imion i nazwisk, które wchodzi w rachubę, drogą podania ostemplowanego w sposób wyżej podany o wymienienie owych znamion.

(3) Wskutek należycie sporządzonej prośby poleca Dyrekcyę długu państwa Kasie długów państwowych — w razie jeżeli odsetki przekazywane kasie krajowej lub podatkowej, po poprzednim stwierdzeniu zaległych odsetek przez urząd płatniczy — aby, zatrzymując rewers, wystawiła bez poboru należycie nowy arkusz płatniczy, oznaczony jako duplikat, i doręczyła go stronie, która równocześnie otrzymuje zawiadomienie, za pośrednictwem urzędu wypłacającego; urząd ten wypłacać będzie w przyszłości odsetki tylko po przedstawieniu duplikatu arkusza płatniczego wraz z pokwitowaniem.

§ 11.

W razie, gdyby zginęła obligacja stanowiąca wojskową kaucyę małżeńską, stosować należy ogólne przepisy o amortyzowaniu. Celem wygotowania nowej obligacji w miejsce umorzonej złożyć trzeba prócz uchwały sądowej pozwalającej wdrożenia postępowania amortyzacyjnego i sądowego orzeczenia co do umorzenia także arkusz wypłaty odsetek tudzież odpis zapisu kaucyjnego; zresztą zaś odbywa się podobne postępowanie, jak gdy chodzi o przepisanie (§ 9.).

§ 12.

(1) Po śmierci męża przypada pobór odsetek od wojskowych kaucyi małżeńskich na rzecz wdowy, zaś po śmierci żony, jeżeli pozostali małoletnie dzieci ślubne, na rzecz wdowca przez czas trwania węzła kaucyjnego.

(2) Jeżeli jednak arkusz płatniczy w razie śmierci jednego z małżonków nie opiewa na nazwisko drugiego małżonka uprawnionego do poboru, natenczas winien tenże postarać się u wojskowej komendy terytorialnej (admiralatu portowego w Pola), w której okręgu mieszka, o wygotowanie legitymacyi obejmującej potwierdzenie tej komendy, że on właśnie uprawniony jest do poboru odsetek,

następnie zaś winien legitymacyę wraz z arkuszem płatniczym przesłać Dyrekcyi długu państwa w podaniu zaopatrzonem znaczkiem stempłowym na 1 K w tym celu, iżby ta, zatrzymując legitymacyę, zarządziła zanotowanie w księdze kredytowej zmienionego uprawnienia do poboru odsetek jakoteż wygotowanie nowego arkusza płatniczego, oraz zawiadomiła o tem wspólne Ministerstwo wojny.

§ 13.

(1) Odsetki od obligacji stanowiących kaucye małżeńskie mogą być pobierane na podstawie arkusza płatniczego we wszystkich kasach i urzędach, które według § 4. niniejszego obwieszczenia są powołane do przyjmowania owych obligacji.

(2) Jeżeli strona życzy sobie na przyszłość, aby odsetki wypłacano w innej kasie a nie w tej, którą pierwotnie wskazała (§ 2. i wzór A, rubryka 10.), natenczas winna oznajmić to ustnie, składając arkusz wypłaty albo w dotychczasowym urzędzie wypłacającym, w Kasie długów państwowych w Wiedniu albo w tej kasie, w której na przyszłość odsetki mają być pobierane, celem spowodowania przekazu, w szczególności można żądać przekazania odsetek zawsze, ile razy osoba do pobierania odsetek uprawniona tego sobie życzy.

(3) Przy tej sposobności otrzyma strona od dotyczącej kasy potwierdzenie odbioru na złożony arkusz płatniczy, które będzie obejmować istotne daty arkusza płatniczego. To potwierdzenie odbioru legitymuje stronę do podjęcia nowego arkusza wypłaty odsetek i winno być przez stronę starannie przechowywane. Urząd płatniczy, do którego przekazano dalszą wypłatę odsetek, wydaje po ściągnięciu tego potwierdzenia odbioru nowy arkusz płatniczy.

§ 14.

Odsetki wydawane będą na podstawie arkusza wypłaty przy papierach kredytowych jednej i tej samej kategorii za jednym, zresztą zaś za kilkoma niestemplowanymi kwitami, w których należy przytoczyć istotne znamiona odnośnego papieru kredytowego podane w arkuszu wypłaty (§ 6.) tudzież odnośny termin wypłaty odsetek i kwotę (wzór C).

§ 15.

(1) Kasy nie odpowiadają za prawdziwość podpisu na kwitach z odbioru odsetek ani za tożsamość okaziciela kwitów i arkuszy płatniczych z osobą uprawnionego do pobierania odsetek, lecz wypłacają je temu, kto z arkuszem płatniczym przynosi kwit z dokładnem wymienieniem istotnych znamion

obligacyi i termin płatności odsetek podpisany nazwiskiem uprawnionego do pobierania odsetek.

(2) Jeżeli strona uprawniona do pobierania odsetek chce zabezpieczyć się przeciw możliwemu przywłaszczeniu, natenczas może już przy ustanowieniu kaucyi (przez odpowiednie wypełnienie rubryki 11. wzoru A wzmiankowanego w § 2.) albo też dopiero w przyszłości, wówczas jednak tylko za okazaniem arkusza płatniczego zażądać w kasie wypłacającej odsetki, ażeby odsetki wypłacano tylko temu, kto prócz arkusza wypłaty przyniesie kwit z podpisem uwierzytelnionym sądowo lub notaryalnie.

(3) Gdy uprawniony do pobierania odsetek jest zarazem właścicielem obligacyi, natenczas może on także żądać dla swego zabezpieczenia, aby przy każdorazowym podejmowaniu odsetek prócz kwitu i arkusza płatniczego musiano okazać także samą obligacyę.

(4) Uchylenie tego środka zabezpieczenia może nastąpić tylko na podstawie odwołania, na którym autentyczność podpisu musi być uwierzytelniona.

(5) Uwierzytelnienie sądowe na kwitach z odbioru odsetek od obligacyi stanowiących kaucyę małżeńską nie podlega należytości ustawowej.

§ 16.

Jeżeli uprawniony do pobierania odsetek chce, aby trzecia osoba kwitowała odbiór odsetek, natenczas ta trzecia osoba winna złożyć w kasie wypłacającej odsetki pełnomocnictwo uprawnionego do pobierania odsetek z podpisem uwierzytelnionym.

§ 17.

(1) Odsetki od obligacyi stanowiących kaucyę małżeńską wypłacane będą poczynawszy od najbliższego terminu płatności odsetek następującego po przedłożeniu wykazu A (§ 4.) i uwidocznionego w arkuszu wypłaty odsetek do rąk osoby uprawnionej do poboru według arkusza płatniczego tak długo, dopóki odnośnego urzędu płatniczego nie zawiadomiono urzędownie (§ 20., ustęp 4. i 5.), iż węzeł kaucyjny uległ rozwiązaniu a temsamem iż zgasiło prawo owej osoby do poboru odsetek.

(2) Właściciel obligacyi winien zatem, jeżeli nie jest zarazem uprawnionym do pobierania odsetek, sam starać się o to, aby jak najprędzej zawiadomiono kasy urzędownie (§ 20.) o wygaśnięciu prawa tego.

§ 18.

(1) Jeżeli podlegający losowaniu papier kredytowy, winkulowany jako wojskowa kaucya małżeńka, będzie wylosowany do wypłaty w gotówce,

natenczas traci on wskutek tego zdolność do służenia nadal za kaucyę tego rodzaju.

(2) Kasa długów państwowych zaznacza w tym wypadku w księdze kredytowej wylosowanie i termin, do którego odsetki mają być jeszcze płacone, lub zarządza, jeżeli odsetki od wylosowanej obligacyi są płatne w innej kasie, wstrzymanie wypłaty odsetek z tym terminem i zawiadania o wylosowaniu wspólne Ministerstwo wojny za pośrednictwem Dyrekcji długu państwa; o wylosowaniu zawiadania się także stronę.

(3) Składający kaucyę względnie jego następcy prawni są obowiązani do ustanowienia jeszcze przed nadejściem terminu zwrotu innej kaucyi małżeńskiej, któraby stosownie do postanowień §§ 16. i 25. przepisu o małżeństwach w c. i k. wojsku nadawała się do wstąpienia w miejsce wylosowanego papieru kredytowego, przyczem, jeżeli nową kaucyę złożono w austriackich obligacyach długu państwa, zastosuje się w sposób analogiczny postępowanie przepisane w §§ 2. do 7. niniejszego obwieszczenia.

(4) Jeżeli temsam właściciel przeznaczył na uzupełnienia kaucyi znowu państwowe papiery kredytowe, natenczas wystawienie nowego zapisu kaucyjnego nie jest potrzebne i nie należy zasięgać osobnego zezwolenia wspólnego Ministerstwa wojny na uzupełnienie kaucyi i na uwolnienie wylosowanego papieru kredytowego. Kasa długów państwowych winna w takich wypadkach potwierdzić uzupełnienie kaucyi na odpisie dawnego zapisu kaucyjnego, który ma być przedłożony przez stronę, i przesłać odpis ten wspólnemu Ministerstwu wojny za pośrednictwem Dyrekcji długu państwa. Ministerstwo uwidoczni dostarczenie kaucyi uzupełniającej na oryginalnym zapisie kaucyjnym a następnie zwróci stronie odpis zapisu kaucyjnego. Kasa długów państwowych wypłaci wylosowany płatny kapitał po dokonaniu uzupełnienia kaucyi, przyczem nie potrzeba pozwolenia uwalniającego ze strony wspólnego Ministerstwa wojny; wypłata nastąpi zresztą według postanowień podanych w ustępie szóstym i siódmym i będzie zanotowana na odpisie zapisu kaucyjnego.

(5) We wszystkich innych wypadkach będzie miało miejsce analogiczne postępowanie jak przy przemianie kaucyi małżeńskiej; strona winna przedłożyć wspólnemu Ministerstwu wojny dokumenty wystawione co do kaucyi uzupełniającej oraz odpis zapisu kaucyjnego dawniej kaucyi. Jeżeli Ministerstwo to uzna kaucyę za uzupełnioną odpowiednio, natenczas uwidoczni ustanowienie kaucyi uzupełniającej na dawnym oryginalnym zapisie kaucyjnym i na odpisie tegoż, następnie zaś udzieli w sposób podany w § 20. co do uwolniania wojskowych kaucyi małżeńskich zezwolenia na uwolnienie wylosowanego papieru kredytowego.

(e) Następnie należy wylosowany papier kredytowy, zaopatrzony legalizowaniem żyrem właściciela względnie, jeżeli zaszła zmiana we własności, przy dołączeniu dokumentów stwierdzających przeniesienie własności oraz odpis zapisu kaucyjnego, który w wypadkach ustępu 5. niniejszego paragrafu ma być zaopatrzony w klauzulę uwolnienia, tudzież arkusz płatniczy względnie w razie zagubienia tegoż rewers wystawiony w myśl § 10. złożyć za rewersem zwrotnym (kasowym kwitem depozytowym) w Kasie długów państwowych lub w jednym z urzędów płatniczych, wymienionych w § 4. niniejszego obwieszczenia celem doręczenia Kasie długów państwowych. Wydanie arkusza płatniczego lub rewersu do rąk właściciela obligacji uważa się zarazem za zrzeczenie się wszelkiego, jeszcze możliwie istniejącego roszczenia do odsetek a jestto rzeczą właściciela obligacji, aby ugodził się poprzednio co do roszczeń tych z osobą, która według arkusza płatniczego ma prawo do poboru odsetek. Jeżeli odsetki przypadające od wylosowanego papieru kredytowego podjęto w zupełności, natenczas można pominąć przedłożenie arkusza wypłaty odsetek lub rewersu wystawionego w myśl § 10.

(f) Kasa długów państwowych winna przede wszystkim zbadać, czy klauzula uwalniająca, umieszczona na przedłożonym odpisie zapisu kaucyjnego zgadza się z pozwoleniem wspólnego Ministerstwa wojny zanotowaniem w księdze kredytowej (§ 20.), następnie zaś, o ile pod względem wypłaty nie zachodzą przeszkody wskutek ciężących na papierze ostrzeżeń, które poprzednio należy uporządkować (§ 21.), winna wypłacić papier kredytowy, a to po ewentualnem zaciągnięciu rozstrzygnięcia Dyrekcyi długu państwa w razie zmiany co do własności w myśl reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 19. października 1871., Dz. u. p. Nr. 123.; wypłata nastąpi po nadejściu terminu zwrotu w przypadającej kwocie wraz z ewentualnie należnemi odsetkami wyrównawczemi za zwrotem rewersu zwrotnego (kasowego kwitu depozytowego) i za pokwitowaniem na tymże, względnie kasa długów państwowych zarządzi wypłatę przez kasę, która przesłała papier kredytowy. Jeżeli wypłata ma nastąpić do rąk pełnomocnika, natenczas winien on złożyć w kasie uwierzytelnione pełnomocnictwo uprawnionego. Odpis zapisu kaucyjnego należy zwrócić stronie, o ile tenże w myśl ustępu 4. niniejszego paragrafu nie ma być przedłożony Dyrekcyi długu państwa.

(g) Jeżeli nie dopełniono obowiązku uzupełnienia kaucyi aż do nadejścia terminu wypłaty wylosowanego papieru kredytowego, natenczas wspólne Ministerstwo wojny jest w myśl § 25. przepisu o małżeństwach w c. i k. wojsku uprawnione, żądać od właściciela, aby wydał wylosowany papier kredytowy, stanowiący kaucyę małżeńską, oraz

ściągnąć odpis zapisu kaucyjnego tudzież arkusz płatniczy, następnie zaś zrealizować wylosowany papier kredytowy za pośrednictwem Dyrekcyi długu państwa i zarządzić korzystne umieszczenie uzyskanej gotówki w sposób dopuszczalny dla kaucyi małżeńskich; przy rozrządzeniu ewentualną resztą kwoty uzyskanej z realizacji należy uwzględnić stosunki prawne i zastrzeżenia, które istniały co do wylosowanego papieru kredytowego; w każdym razie winna Dyrekcyja długu państwa z odwołaniem się na to postanowienie (§ 18., ustęp 8.) zawiadomić wszystkie osoby, które nabyły prawa na wylosowanym kredytowym papierze wartościowym, o dokonaniem z urzędu uzupełnieniu kaucyi z kwoty uzyskanej w drodze realizacji wylosowanego papieru kredytowego. Jeżeli do uzupełnienia kaucyi użyto znowu państwowych papierów kredytowych, natenczas winna Kasa długów państwowych w myśl postanowień ustępu czwartego niniejszego paragrafu potwierdzić uzupełnienie kaucyi na odpisie zapisu kaucyjnego i przesłać odpis ten wspólnemu Ministerstwu wojny za pośrednictwem Dyrekcyi długu państwa; nowy winkulowany papier kredytowy i arkusz wypłaty odsetek należy wydać właścicielowi względnie osobie uprawnionej do poboru. Następnie zanotować należy w księdze kredytowej przy nowo winkulowanym papierze kredytowym, jakie stosunki prawne i ostrzeżenia istniały co do wylosowanego papieru kredytowego, w którego miejsce wstąpił papier nowo winkulowany (§ 21., ustęp 5.)

§ 19

(1) W miejsce papierów kredytowych, stanowiących kaucyę małżeńską, można także ustanowić całkowicie lub częściowo inną kaucyę dopuszczalną w myśl przepisu o małżeństwach w c. i k. wojsku. Do takiej przemiany potrzebuje właściciel dotychczasowych obligacji kaucyjnych zezwolenia obu małżonków, dla których ustanowiono kaucyę, względnie, jeżeli właściciel obligacji jest zarazem małżonkiem uprawnionym do poboru odsetek, zezwolenia drugiego małżonka; pozwolenie to udziela się przez wspólne podpisanie podania, które ma być wysłane do wspólnego Ministerstwa wojny w sprawie przeprowadzenia przemiany i zaopatrzone znacznikiem stemplowym na 1 K, tudzież przez wręczenie arkusza wypłaty odsetek względnie w razie zagubienia tegoż rewersu wystawionego w myśl § 10. do rąk właściciela obligacji; pozwolenie takie uważa się za zrzeczenie się wszelkiego dalszego roszczenia do odsetek od odnośnej obligacji kaucyjnej (§ 21.) Do podania tego dołączyć należy nowe dokumenty dotyczące kaucyi małżeńskiej i odpis zapisu kaucyjnego co do dawnej kaucyi.

(2) Jeżeli kaucya, która na nowo ma być ustanowiona, składa się z austriackich zapisów długu państwa, natenczas pod względem postąpienia

z niemi stosuje się postępowanie przepisane w § 2. do 7. niniejszego obwieszczenia.

(3) Co się tyczy uwolnienia dawnych obligacyi kaucyjnych po ustanowieniu i uznaniu kaucyi danej w ich miejsce, postąpi się analogicznie do przepisów następujących w §§ 20. i 21.

(4) Gdyby wskutek dozwolonego zniżenia kaucyi małżeńskiej część obligacyi miała być uwolniona, natenczas winien właściciel obligacyi lub jego zastępca przesłać odpis zapisu kaucyjnego drogą podania zaopatrzonego w znaczek stemplowy na 1 K do wspólnego Ministerstwa wojny, które zanotuje częściowe uchylenie zabezpieczenia kapitału kaucyjnego na oryginalnym zapisie kaucyjnym i odpisie tegoż, zawiadomi Dyrekcyę długu państwa o dozwolonym zniżeniu a odpis zapisu kaucyjnego zwróci napowrót stronie po zamieszczeniu klauzuli uwalniającej co do uwolnionej kwoty.

(5) Właściciel obligacyi winien następnie obligacyę po zaopatrzeniu teje w uwierzytelnione żyro lub, jeżeli nastąpiła zmiana własności, z dołączeniem dokumentów zmianę tę wykazujących, gdy zaś występuje pełnomocnik z dołączeniem także uwierzytelnionego pełnomocnictwa, złożyć razem z arkuszem wypłaty odsetek, albo w razie zagubienia tegoż razem z rewersem wystawionym w myśl § 10. i wraz z odpisem zapisu kaucyjnego w Kasie długów państwowych lub celem doręczenia teje w jednym z urzędów wymienionych w § 4. obwieszczenia, za rewersem zwrotnym (kasowym kwitem depozytowym). Na prośbę właściciela obligacyi może urząd płatniczy przy sposobności najbliższego poboru odsetek ściągnąć także z urzędu arkusz wypłaty odsetek od uprawnionego do poboru tychże; przeprowadzenie częściowego uwolnienia obligacyi odracza się w takim wypadku aż do owej chwili.

(6) Kasa długów państwowych bada przedewszystkiem, czy klauzula uwalniająca, umieszczona na przedłożonym odpisie zapisu kaucyjnego zgadza się z pozwoleniem wspólnego Ministerstwa wojny zanotowanym w księdze kredytowej, a następnie przeprowadza częściowe uwolnienie obligacyi — w razie potrzeby po otrzymaniu odpowiedniego polecenia ze strony Dyrekcyi długu państwa.

(7) Kasa długów państwowych wyda właścicielowi obligacyę nowo wygotowaną i obciążoną węzłem kaucyjnym dla kapitału zatrzymanego w charakterze kaucyi oraz papiery kredytowe, opiewające na okaziciela, które należą się w zamian za uwolniony kapitał, a to albo wprost albo za pośrednictwem kasy lub urzędu, w których złożono obligacyę mającą uleść częściowemu uwolnieniu, po wyrównaniu należności za blankiet i po złożeniu pokwitowanego rewersu zwrotnego (kasowego kwitu

depozytowego). Nowy arkusz płatniczy należący do nowo wygotowanej, winkulowanej obligacyi wydać należy uprawnionemu do poboru odsetek za pośrednictwem urzędu płatniczego i za potwierdzeniem odbioru.

(8) Kasa długów państwowych winna uwidocznić na odpisie zapisu kaucyjnego uskutecznione uwolnienie częściowej kwoty kaucyjnej oraz znamiona nowej obligacyi i przesłać odpis ten za pośrednictwem Dyrekcyi długu państwa wspólnemu Ministerstwu wojny. Ministerstwo zanotuje zmiany, które zaszły co do kaucyi, na oryginalnym zapisie kaucyjnym i poleci zwrócić stronie odpis zapisu kaucyjnego.

§ 20.

(1) Jeżeli się żąda uwolnienia obligacyi przeznaczonych na wojskową kaucyę małżeńską z tej przyczyny, iż według przepisu o małżeństwach w c. i k. wojsku rozwiązywanie węzła kaucyjnego okazuje się dopuszczalne, natenczas należy wniesć w tej mierze podanie do wspólnego Ministerstwa wojny, zaopatrzone w znaczek stemplowy na 1 K, i udowodnić powyższą okoliczność.

(2) Jeżeli Ministerstwo uzna słuszność tego żądania, natenczas stwierdzi uchylenie zabezpieczenia kapitału kaucyjnego za pomocą klauzuli na oryginalnym zapisie kaucyjnym i zarządzi zwrócenie tegoż zapisu stronie. (W razie, jeżeli zabezpieczenie kapitału kaucyjnego uchylono jedynie częściowo, umieści się klauzulę tę na oryginale i na odpisie zapisu kaucyjnego, oryginał zatrzyma się i nadal w aktach a odpis wyda się stronie [§ 19., ustęp 4.])

(3) Jeżeli popierający wierzyciel domaga się uwolnienia kaucyjnego papieru kredytowego i jeżeli żądanie to będzie uznane za usprawiedliwione, natenczas wspólne Ministerstwo wojny wystawi mu w myśl § 13. rozporządzenia Ministrów sprawiedliwości i skarbu z dnia 24. października 1897., Dz. u. p. Nr. 249., osobne świadectwo urzędowe co do rozwiązania węzła kaucyjnego.

(4) Wspólne Ministerstwo wojny zawiadomi o każdym uwolnieniu zapisu długu państwa stanowiącego wojskową kaucyę małżeńską Dyrekcyę długu państwa, podając znamiona obligacyi i nazwisko osoby starającej się o dewinkulacyę; Dyrekcyja ta poleci zaraz ze swej strony Kasie długów państwowych, aby w księdze kredytowej uwidoczniła rozwiązanie węzła kaucyjnego co do tej obligacyi.

(5) Po uskutecznieniu tego zanotowania nie można już wypłacać odsetek na podstawie odnośnego arkusza płatniczego a Kasa długów państwowych winna, jeżeli odsetki płatne są w innej kasie, odwołać natychmiast asygnacyę odsetek.

(c) Gdyby pomimo zaistnienia okoliczności uzasadniającej rozwiązanie węzła kaucyjnego nie zażądano od wspólnego Ministerstwa wojny uchylenia zabezpieczenia, natenczas może Ministerstwo zarządzić uchylenie to z urzędu.

§ 21.

(1) Właściciel obligacji winien złożyć obligację wraz z oryginalnym zapisem kaucyjnym celem jej uwolnienia w Kasie długów państwowych albo dla doręczenia tejże kasie w jednym z urzędów wymienionych w § 4. obwieszczenia, a to za rewersem zwrotnym (kasowym kwitem depozytowym).

(2) Jeżeli obligacyi stanowiących kaucję małżeńską nie ma się znowu przepisać na nazwisko wpisanego właściciela (z opuszczeniem węzła kaucyjnego), lecz na inne nazwisko, lub jeżeli ma się je przemienić na obligację opiewającą na okaziciela, natenczas muszą one być zaopatrzone albo uwierzytelnione żyrem wpisanego właściciela lub też musi się do nich dołączyć dokument wykazujący przejście własności na osobę starającą się o przepisanie albo uwolnienie.

(3) Wraz z obligacjami musi się zarazem złożyć także należące do nich arkusze płatnicze, zaopatrzone o ile możności w razie przekazania odsetek do jednej z kas krajowych lub podatkowych w klauzulę zastanowienia wypłaty odsetek, a jeżeli zgubiono arkusze płatnicze, odpowiednie rewersy (§ 10.) względnie, gdyby w tym ostatnim wypadku osoby według arkusza płatniczego do poboru odsetek uprawnione już nie żyły, oświadczenie należycie wylegitymowanych ich dziedziców, na którym podpisy mają być uwierzytelnione, lub potwierdzenie władzy spadkowej, że nie istnieje żadne roszczenie do pobierania odsetek na podstawie arkusza płatniczego.

(4) Oddanie arkuszy płatniczych lub rewersów właścicielowi obligacji oznacza zarazem zrzeczenie się wszelkich jeszcze niezaspokojonych roszczeń do odsetek za czas aż do zgaśnięcia węzła kaucyjnego, właściciele obligacji powinni więc ugodzić się poprzednio co do takich roszczeń z uprawnionymi do pobierania odsetek na podstawie arkusza płatniczego albo z ich następcami prawnymi.

(5) Kasa długów państwowych winna zbadać papiery kredytowe i dokumenty przy pomocy ksiąg kredytowych, szczególnie w tym także kierunku, czy klauzula dewinkulacyjna umieszczona na oryginalnym zapisie kaucyjnym zgadza się z zapisaniem pozwoleniem wspólnego Ministerstwa wojny, tudzież czy na obligacjach nie ciąży ostrzeżenia niedozwalające przepisania względnie uwolnienia, które powinny być pierwaj załatwione przez przedłożenie odpowiednich dokumentów (sądowa uchwała zastanawiająca, uwierzytelniona deklaracja na wy-

kreślenie pochodząca od strony do tego powołanej, według okoliczności pełnomocnictwo dla wspólnego pełnomocnika wszystkich interesowanych itd.), i w tym razie lub jeżeli chodzi o takie przeniesienia własności, których rozstrzyganie nie należy do zakresu działania kasy, winna stosownie do reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 19. października 1871., Dz. u. p. Nr. 123., zasięgnąć decyzji Dyrekcyi długu państwa.

(6) Jeżeli nie zachodzi żadna przeszkoda albo gdy podniesione wątpliwości, z którymi należy postąpić podług ustępu 2., § 5. niniejszego obwieszczenia, zostaną usunięte, natenczas wyda się w miejsce złożonych obligacji rentowych po ściągnięciu tych obligacji tudzież arkuszy płatniczych i dokumentów nowe papiery kredytowe tego samego rodzaju na taką samą ogólną kwotę w sztukach, jakich strona zażąda, a za wszystkie losowaniu podlegające papiery kredytowe nowe papiery zaopatrzone temi samymi seryami i numerami (wraz z kuponami).

(7) Gdyby tymczasem ten lub ów z uwolnionych papierów kredytowych, podlegających losowaniu został wylosowany, natenczas zamiast wystawienia nowego papieru kredytowego nastąpi wypłata w gotówce.

(8) Od każdej obligacji wydanej stronie należy niścić należność za blankiet (wynoszącą obecnie 40 h od sztuki, przy losach państwowych z roku 1860. 20 h od sztuki), a przy papierach kredytowych, podlegających losowaniu, kwotę kosztów połączonych z wygotowaniem nowego papieru kredytowego mającego to samo oznaczenie seryi i numeru.

(9) Nowe obligacje a względnie kwoty w gotówce za wylosowane tymczasem obligacje razem z odsetkami wyrównawczeni, które mogą się należeć, wydaje stronie kasa lub urząd, w którym złożono obligacje, mające nleżz uwolnieniu, za zwrotem rewersu (kasowego kwitu depozytowego) i za pokwitowaniem na tymże, tudzież za zwrotem należności za blankiety i ewentualnych kosztów druku.

(10) Jeżeli obligacje mają być wydane do rąk pełnomocnika, natenczas winien tenże złożyć w kasie uwierzytelnione pełnomocnictwo właściciela obligacji.

§ 22.

Od zarządzeń c. k. Kasy długów państwowych w obwieszczeniu niniejszem wzmiankowanych mogą strony wnieść rekurs do c. k. Dyrekcyi długu państwa zaopatrzony znaczkiem stemplowym na 1 K, od decyzji zaś tej ostatniej władzy rekurs ostemplowany znaczkiem na 2 K do c. k. Ministerstwa skarbu w myśl reskryptu tego Ministerstwa z dnia 19. października 1871., Dz. u. p. Nr. 123.

Korytowski wlr.

W y k a z

Wzór A.

obligacyi złożonych przez podpisanego(a) celem winkulowania w charakterze wojskowej kaucyi małżeńskiej

(imię, nazwisko i stopień wojskowy) z powodu zawarcia małżeństwa
z (imię i nazwisko)

Oznaczenie złożonych papierów kredytowych							Mają być winkulowane		Odsetki mają być wypłacane		Uwaga
Numer	Serya	Data	Rodzaj obligacyi	Wartość imienna	Procent	Ostatni termin płatności odsetek	z prawem własności	z prawem poboru odsetek	w której kasie	z jakimi oszczędnościami (§ 15. obwieszczenia Ministra skarbu z dnia Dz. u. p. Nr.)	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
P r z y k ł a d y											
97540	...	1. października 1868.	Renta srebrna	1000 zfr.	4 1/2	1. kwietnia 1905.	żony	męża	Główna Kasa krajowa w Prudze	za pokwitowaniem zwy- czajnem	
a l b o											
10	7646	15. marca 1860.	pożyczka loteryjna z roku 1860.	500 zfr.	5	1. maja 1905.	Karoliny May, matki na- rzezonej	żony	Kasa długow- państwowych	za pokwi- towaniem uwie- rytełnionem	

Ogólna kwota (słowami)

..... dnia 19..

N. N.

Co do papierów kredytowych, które mają być winkulowane, i co do pla- cenia odsetek od tychże rozstrzyga pod każdym względem obwieszczenie c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 18. grudnia 1907., Dz. u. p. 276.

(Nazwisko, zawód i miejsce zamieszkania składającego kaucyę.)
Sądowe lub notaryalne uwierzytelnienie podpisu składającego kaucyę.

Urząd płatniczy

Arkusz wypłaty odsetek

dla
jako uprawnion . . do pobierania odsetek od winkulowanej z zastrzeżeniem prawa własności
. jako

wojskowa kaucya małżeńska

dla i je . . małżon
obligacyi długu państwa

N u m e r			Data	Kapitał	Odsetki wynoszą		Początek poboru odsetek
Serya	Wy-grana	Oddział			za 1 rok	za 1/2 roku	
			19				1 19 . .
<p style="text-align: center;">U w a g a.</p> <p>Co do stosunków prawnych między zarządem długów państwowych a uprawnionym do poboru odsetek rozstrzyga pod każdym względem obwieszczenie c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 18. grudnia 1907., Dz. u. p. Nr. 276.</p> <p>Niniejszego arkusza płatniczego nie można nikomu odstąpić ani zastawić; wszelki akt zmierzający do tego pozbawiony jest skutków w stosunku do zarządu długów państwowych; natomiast może jeden z małżonków odstąpić prawo poboru odsetek drugiemu (§ 9. powyższego obwieszczenia).</p> <p>Odsetki wypłaca się jedynie za każdorazowym przedłożeniem niniejszego arkusza płatniczego wraz z pokwitowaniem. Prośbę o przekazanie odsetek do innej kasy należy wnieść, przedkładając równocześnie arkusz płatniczy w dotychczasowym urzędzie płatniczym, w Kasie długów państwowych w Wiedniu lub w tej kasie, gdzie na przyszłość ma się pobierać odsetki.</p>				<p>L.</p> <p style="text-align: right;">Z c. k. Kasy długów państwowych.</p> <p style="text-align: right;">Wiedeń, dnia 19 . .</p>			
Wypłacone odsetki.							
Dnia	Za czas aż do	K w o t a		Potwierdzenie urzędu płatniczego	U w a g a		

L. Wypłata odsetek została tu wstrzymana od dnia 19 . .

dnia 19 . .

(Pod tą klauzulą wstrzymania należy wycisnąć pieczęć urzędową i położyć 2 podpisy.)

[illegible]

. dnia 19

(Miejscowość, ulica, numer domu.)

Przy losach wstawić należy w rubrykę „Numer” numer seryi, wygranej i oddziału, a przy kolejowych papierach kredytowych serye i numer.

277.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. grudnia 1907.,****dotyczące ściągnięcia udziałowych przekazów hipotecznych i zmniejszenia długu tego do kwoty 57,324.905 K.**

Na zasadzie artykułu IV. ustawy z dnia 26. stycznia 1897., Dz. u. p. Nr. 33., umorzono w dniu 27. grudnia 1907. kwotę dwa miliony dwieście siedmdziesiąt cztery tysiące koron (K 2,274.000) udziałowych przekazów hipotecznych, znajdujących się w majątku państwa i odpisano je od ogólnej sumy bieżącego długu w udziałowych przekazach hipotecznych.

Wskutek tego ów dług bieżący, który według obwieszczenia Ministerstwa skarbu z dnia 27. gru-

dnia 1902., Dz. u. p. Nr. 241., zredukowany był w końcu do maksymalnej kwoty 89,658.000 K, wynosi obecnie po odciągnięciu udziałowych przekazów hipotecznych, które w sumie 59,095 K odpisano dotychczas z tytułu przedawnienia jako umorzone, oraz wskutek zarządzonego reskryptem c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 31. stycznia 1907., l. 1897., ściągnięcia 30.000.000 K w udziałowych przekazach hipotecznych kwotę pięćdziesiąt siedm milionów trzysta dwadzieścia cztery tysiące dziewięćset pięć koron (K 57,324.905).

W miejsce wymienionych wyżej udziałowych przekazów hipotecznych w kwocie 2,274.000 K i 59.095 K nie można już wydawać żadnych udziałowych przekazów hipotecznych.

Korytowski wlr.

Oziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1908. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1908** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za 4 K 20 h	Rocznik 1869 za 6 K — h	Rocznik 1889 za 6 K — h
" 1850 " 10 " 50 "	" 1870 " 2 " 80 "	" 1890 " 5 " 40 "
" 1851 " 2 " 60 "	" 1871 " 4 " — "	" 1891 " 6 " — "
" 1852 " 5 " 20 "	" 1872 " 6 " 40 "	" 1892 " 10 " — "
" 1853 " 6 " 30 "	" 1873 " 6 " 60 "	" 1893 " 6 " — "
" 1854 " 8 " 40 "	" 1874 " 4 " 60 "	" 1894 " 6 " — "
" 1855 " 4 " 70 "	" 1875 " 4 " — "	" 1895 " 7 " — "
" 1856 " 4 " 90 "	" 1876 " 3 " — "	" 1896 " 7 " — "
" 1857 " 5 " 70 "	" 1877 " 2 " — "	" 1897 " 15 " — "
" 1858 " 4 " 80 "	" 1878 " 4 " 60 "	" 1898 " 6 " — "
" 1859 " 4 " — "	" 1879 " 4 " 60 "	" 1899 " 10 " — "
" 1860 " 3 " 40 "	" 1880 " 4 " 40 "	" 1900 " 6 " — "
" 1861 " 3 " — "	" 1881 " 4 " 40 "	" 1901 " 6 " — "
" 1862 " 2 " 80 "	" 1882 " 6 " — "	" 1902 " 7 " 50 "
" 1863 " 2 " 80 "	" 1883 " 5 " — "	" 1903 " 9 " — "
" 1864 " 2 " 80 "	" 1884 " 5 " — "	" 1904 " 5 " — "
" 1865 " 4 " — "	" 1885 " 3 " 60 "	" 1905 " 6 " — "
" 1866 " 4 " 40 "	" 1886 " 4 " 60 "	" 1906 " 12 " — "
" 1867 " 4 " — "	" 1887 " 5 " — "	
" 1868 " 4 " — "	" 1888 " 8 " 40 "	

Cenę sprzedaży rocznika 1907 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1908.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysnuje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materji.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1907.

Treść: (№ 278—282.) 278. Ustawa, którą zatwierdza się i wprowadza w życie umowę dotyczącą uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych pomiędzy królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a krajami świętej Korony węgierskiej, układ co do unikania podwójnych opodatkowań oraz co do kilku innych spraw z zakresu bezpośredniego opodatkowania tudzież układ dodatkowy do układu w przedmiocie przyczyniania się krajów świętej Korony węgierskiej do ciężarów ogólnego długu państwowego. — 279. Ustawa, którą upoważnia się Ministerstwo królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do zawarcia z Ministerstwem krajów świętej Korony węgierskiej układu względem zmiany § 8 ustawy z dnia 27. czerwca 1878. — 280. Ustawa, dotycząca przyczyniania się królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do wydatków na sprawy wspólne Monarchii austriacko-węgierskiej. — 281. Ustawa, dotycząca budowy na koszt państwa normalnotorowych kolei żelaznych z Radolfswert przez Möttling do granicy kraju w kierunku ku Karlstadt z odgałęzieniem do Tschernembl tudzież z Knina do granicy kraju w kierunku ku Příbudič. — 282. Rozporządzenie, którem wydaje się przepisy co do obrotu bydłem z krajami świętej Korony węgierskiej.

278.

Ustawa z dnia 30. grudnia 1907.,

którą zatwierdza się i wprowadza w życie umowę dotyczącą uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych pomiędzy królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a krajami świętej Korony węgierskiej, układ co do unikania podwójnych opodatkowań oraz co do kilku innych spraw z zakresu bezpośredniego opodatkowania tudzież układ dodatkowy do układu w przedmiocie przyczyniania się krajów świętej Korony węgierskiej do ciężarów ogólnego długu państwowego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

(Polnisch.)

§ 1.

Zatwierdza się następujące układy z daty Budapeszt, dnia 8. października 1907 zawarte przez Ministerstwo królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa z Ministerstwem krajów świętej Korony węgierskiej, a mianowicie:

- I. umowę dotyczącą uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych pomiędzy królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a krajami świętej Korony węgierskiej wraz z dodatkami i protokołem końcowym;
- II. układ co do unikania podwójnych opodatkowań takich przedsiębiorstw, które rozciągają zakres swoich interesów na oba państwa, oraz co do kilku innych spraw z zakresu bezpośredniego opodatkowania;
- III. układ dodatkowy do układu w przedmiocie przyczyniania się krajów świętej Korony

węgierskiej do ciężarów ogólnego długu państwowego.

§ 2.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. stycznia 1908 pod warunkiem, że układy wymienione w § 1. uzyskają równocześnie i w tej samej podstawie moc obowiązującą także w krajach świętej Korony węgierskiej, tudzież że ustawa o przyczynianiu się królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do wydatków na sprawy wspólne Monarchii austriacko-węgierskiej uzyska moc obowiązującą w dniu 1. stycznia 1908.

§ 3.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu pełnemu Ministerstwu.

Wiedeń, 30. grudnia 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Marchet wkr.

Fiedler wkr.

Gessmann wkr.

Prášek wkr.

Klein wkr.

Bienerth wkr.

Derschatta wkr.

Ebenhoch wkr.

Peschka wkr.

Abrahamowicz wkr.

Georgi wkr.

I. Umowa

dotycząca

uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych pomiędzy królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a krajami świętej Korony węgierskiej.

Na zasadzie ustawy z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 146, i węgierskiego XII. artykułu ustawy z roku 1867, które przewidują regulowanie od czasu do czasu wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych pomiędzy królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a krajami świętej Korony węgierskiej, zawarto w powyższym celu następującą umowę:

Artykuł I.

Obszary obu stron umawiających się otacza przez czas trwania umowy niniejszej i stosownie do jej treści jednolita granica celna.

Strony umawiające się zobowiązują się nawzajem, iż w czasie obowiązywania niniejszej umowy nie będą pobierały opłat dowozowych, wywozowych lub przewozowych jakiegobądź rodzaju od przedmiotów obrotu przechodzących z jednego obszaru państwowego do drugiego i że w tym celu nie urządzią pośredniej linii celnej.

W obrębie jednolitej granicy celnej obowiązują w czasie trwania umowy niniejszej postanowienia umownej taryfy celnej, stanowiącej istotną część umowy tej a objętej załącznikiem A, która to taryfa odpowiada autonomicznej taryfie celnej, obowiązującej dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa tudzież taryfie obowiązującej dla krajów świętej Korony węgierskiej oraz przepisy celne, które stosownie do tej taryfy i nadal pozostaną w mocy.

W istniejących obszarach wyłączonych od cła utrzymuje się nadal dotychczasowe przepisy.

Obowiązujące obecnie ustawy celne i przepisy celne oraz taryfy celne stron umawiających się pozostają w mocy przez czas trwania niniejszej umowy, o ile nie ulegną zmianie w drodze wzajemnego porozumienia.

Jedna ze stron umawiających się może obłożyć artykuły wprowadzone z obszaru drugiej strony umawiającej się daninami wewnętrznymi, bez względu na ich rodzaj i okoliczność, na czyją rzecz je się pobiera, jedynie w takim zakresie, w jakim obciąża nimi podobne wyroby przemysłowe lub produkty swego własnego obszaru.

Artykuł II.

Umowy zawarte z obcemi państwami, mające na celu uregulowanie stosunków gospodarczych, zwłaszcza umowy handlowe, celne, żeglarskie i konsularne mają dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa i dla krajów świętej Korony węgierskiej równą moc obowiązującą.

Artykuł III.

Nowe umowy wymienione w artykule II. przygotowuje i zawiera z mocą prawną dla obu państw pod warunkiem ich konstytucyjnego zatwierdzenia przez oba ciała ustawodawcze wspólny Minister spraw wewnętrznych na podstawie układów, które mają być przeprowadzone pomiędzy rządami obu państw.

Jeżeli umowy takie nie będą zawarte wyłącznie w języku francuskim, natenczas należy je wygotować

równobrzniąco także w języku niemieckim i węgierskim i oba wygotowania podpisać jako teksty oryginalne.

Artykuł IV.

Jeżeli w chwili upływu jednej z umów wymienionych w artykule II. lub III. jedna ze stron umawiających się chce w stosunku do obcych państw zrobić użytek z zastrzeżonego tamże prawa wypowiedzenia, natenczas winna ona zawiadomić o tem drugą stronę umawiającą się najpóźniej na sześć miesięcy przed upływem terminu wypowiedzenia, w tym celu, aby porozumieć się co do dalszego postąpienia.

Jeżeli w ciągu tego terminu porozumienie się nie przyjdzie do skutku, natenczas winien wspólny Minister spraw zewnętrznych wypowiedzieć umowę, skoro chociażby tylko jedna ze stron umawiających się tego żąda.

Umowy bez oznaczonego terminu upływu należy wypowiedzieć na życzenie jednej ze stron umawiających się najpóźniej w sześć miesięcy po zawiadomieniu drugiej strony umawiającej się o tem życzeniu.

Artykuł V.

Znosi się obrót mlewem młynów na otoczonych jednolitą granicą celną obszarach obu stron umawiających się, który na podstawie artykułu X., punktu 2. ustawy o taryfie celnej z dnia 25. maja 1882. Dz. u. p. Nr. 47. (artykułu X., punktu 2. węgierskiego XVI. artykułu ustawy z roku 1882) był dopuszczalny.

Podatek spożywczy, pobierany przy dowozie mąki do miejscowości dalmatyńskich, podlegających obowiązkowi dazio consumo uchylili się z końcem roku 1910 lub ureguluje się go w ten sposób, iż będzie on pobierany w tej samej wysokości także od mąki wytworzonej w Dalmacji.

Artykuł VI.

Pobieranie ceł i zawiadywanie niemi w obrębie granic obojga państw należy do rządów obu stron umawiających się.

Cła pobrane na obszarze jednego państwa nie mogą być bez zgodzenia się rządu tego państwa zwracane na obszarze drugiego państwa pod jakimkolwiek tytułem.

Strony umawiające się ustanowią, celem wzajemnego czuwania nad zachowaniem jednolitego postępowania co do administracji i poboru ceł, inspektorów, którzy mają prawo wglądu w urzędowanie władz celnych i skarbowych drugiego państwa, dotyczące spraw celnych i udzielania swoich spostrzeżeń do wiadomości przełożonych ministrów.

Rządy obu państw przedłożą ciałom ustawodawczym z możliwym pośpiechem projekt ustawy o postępowaniu celnem.

Artykuł VII.

Zarząd portowy i morsko-sanitarny na obszarach obu stron umawiających się prowadzony będzie przez oboustronne rządy pod względem wykonywania żeglugi morskiej tudzież spraw sanitarnych morskich i rybołówstwa morskiego według tych samych zasad i w ogóle w sposób możliwie zgodny.

Przepisy, które obowiązują obecnie co do używania bandery przez handlowe okręty morskie obu stron umawiających się, pozostają bez zmiany w mocy.

Okręty i obywatele obu stron umawiających się tudzież oba te państwa same będą pod względem wykonywania żeglugi morskiej i rybołówstwa morskiego postawione na równi ze sobą. Handlowe okręty morskie obu stron umawiających się będą w szczególności w przystaniach obu państw traktowane w ten sam sposób. Na obszarze obu państw należy certyfikaty kwalifikacyjne marynarzy uczynić zawisłymi od tych samych warunków; certyfikaty te mają w obu państwach równą wagę.

Wszystkie sprawy odnoszące się do ochrony handlowych okrętów morskich, ich załogi lub poszczególnych marynarzy tudzież zastępstwa ich interesów za granicą należą do zakresu działania c. i k. urzędów konsularnych i wspólnego Ministra spraw zewnętrznych bez względu na przynależność okrętów, załogi lub marynarzy. Urzędy konsularne będą, tak jak dotąd, porozumiewały się bezpośrednio z władzami krajowymi w sprawach należących do dziedziny administracji portowej i morskiej.

Należności żeglarskie należy wyznaczyć w przystaniach obu państw według tej samej normy; wyjątek stanowią należności o znaczeniu czysto lokalnem jakoto: należności za używanie pewnych części przystani i należności pilotów tudzież należności wpływające do funduszy dla popierania marynarki.

Pod względem uiszczania należności portowej stawia się okręty, przystanie, rejdy i inne punkty wybrzeża morskiego obu stron umawiających się na równi ze sobą.

Wszystkie należności żeglarskie przypadają w zasadzie na rzecz państwa, które je pobiera.

Okręty obu państw, które chcą skorzystać z dobrodziejstwa jednorazowego uiszczenia należności portowej za bieżący rok kalendarzowy, winny złożyć należność odnośną w tej przystani, w której weciągnięto je do rejestru.

Okręty obce, zrównane z okrętami obu państw umawiających się, które chcą skorzystać z tego samego dobrodziejstwa, mogą złożyć należność

portową w każdej przystani na obszarze jednego lub drugiego państwa według swego wyboru. Połowe należności pobranej w ten sposób w przystaniach na obszarze jednego państwa odda się w drodze restytucji zarządowi morskiemu drugiej strony umawiającej się.

To samo odnosić się będzie do należności składanych przez te okręty, które po uiszczeniu należności w czasie uwolnienia od opłat przynależnego na przeciąg 20 względnie 60 dni zawijają do przystani, rejdy lub innego punktu wybrzeża morskiego na obszarze drugiego państwa i uskuteczniają tam operacje handlowe.

Budowa latarni morskich, które ze względu na położenie przynoszą korzyść dla ruchu ku przystaniom obu obszarów państwowych, nastąpi na wspólny koszt; wydatek odnośny podzieli się według słusznego klucza podziału.

Artykuł VIII.

Wszystkie sprawy odnoszące się do żeglugi na takich rzekach, do których mają zastosowanie postanowienia aktu kongresu wiedeńskiego i aktu co do Dunaju z roku 1857., należą, o ile dotyczą stosunku do trzech państw, z zastrzeżeniami określonymi bliżej w artykule III. do zakresu działania wspólnego Ministra spraw zewnętrznych.

Pod względem wszystkich wód śródlądowych, które w biegu swoim dotyczą obszaru obu państw, będą strony umawiające się postępowały zgodnie we wszystkich sprawach dotyczących wykonywania żeglugi, policyi rzecznej, poprawy i utrzymywania tych wód w dobrym stanie.

Odnosnie do wykonywania żeglugi i splawu tratwami na wszystkich wodach śródlądowych traktować się będzie obywatele obu państw zupełnie jednakowo.

Handlowe okręty rzeczne obu państw winny, w razie uprawiania żeglugi rzecznej poza granicami tychże używać za granicą, o ile wchodzi w to położenie, iż mają wywieszać banderę, bandery przepisanej dla handlowych okrętów morskich.

Handlowe okręty rzeczne stron umawiających się używają w obrębie obszaru obu państw swej narodowej bandery wywieszanej na tylnej części okrętu.

Jeżeli handlowy okręt rzeczny ląduje na obszarze drugiego państwa, należy ponadto przez czas każdorazowego pobytu wywiesić na maszcie także banderę drugiego państwa.

Artykuł IX.

Główne koleje na obszarze obu państw należy, o ile interesy wojskowe lub ogólne interesy ruchu tego wymagają, budować, utrzymywać w ruchu i zawiadować według tych samych zasad.

W szczególności należy główne zarysy przepisów odnoszących się do ruchu na kolejach głównych, przepisy co do sygnałów, co do ogłaszania taryf i opustów taryfowych w ruchu osobowym i towarowym, co do transportu przedmiotów wybuchowych, tudzież regulamin ruchu kolei żelaznych utrzymać na obszarze obu państw oraz pod względem wzajemnego ruchu pomiędzy nimi bez zmiany, dopóki nie zmieni się tychże za wspólnem porozumieniem.

Każdemu z obu państw zastrzega się zarządzenie zmiany tego rodzaju odnośnie do regulaminu ruchu kolei żelaznych zwłaszcza na wypadek takich zarządzeń ustawodawczych, które dotycząby zasad prawa przewozowego.

Również należy wpływać na to, aby zarządy kolejowe, o ile możności, utrzymały i dalej rozwijały istniejącą zgodność postanowień taryfowych i klasyfikacyi towarów, która zwłaszcza we wspólnej I. części taryfy dla obrotu towarowego znalazła swój wyraz.

Uregulowanie budowy i ruchu kolei niższego rzędu (kolei lokalnych, kolejek itd.), o ile koleje tego rodzaju nie przekraczają granic obszaru jednego państwa, zastrzeżone zostaje samodzielnie każdemu z obu państw.

Tymczasowe porozumienie się co do kolei żelaznych z daty Wiedeń. 29. lipca 1868, zawarte Buda. 21. sierpnia pomiędzy obu rządami powinno ulegć zgodnej rewizyi odpowiednio do zmienionych od tego czasu stosunków.

Artykuł X.

Odnosnie do taryf kolei żelaznych znajdują postanowienia zawarte w ustępie 1. artykułu 15. i w ustępie 2. artykułu 16. umowy celnej i handlowej z Państwem niemieckiem względnie w przynależnych ustępach protokołu końcowego do tej umowy pełne zastosowanie także do ruchu kolei żelaznych obu obszarów państwowych.

O ile dla obustronnych zarządów kolei państwowych obowiązują mają nadto osobne postanowienia, oznaczy się w drodze układu, który oba te zarządy zawrą ze sobą, a który ulegnie zatwierdzeniu odnośnych ministrów.

Tajne pozycje taryfowe będą także w przyszłości wykluczone.

Artykuł XI.

Cała instytucja konsularna stoi pod kierownictwem wspólnego Ministra spraw zewnętrznych.

Przy otwieraniu i zwijaniu c. i k. urzędów konsularnych, przy przenoszeniu urzędu konsularnego do wyższej lub niższej kategorii lub przy zamierzeniu dłuższemu nieobsadzaniu tegoż, jak również przy ustalaniu instrukcyi, które mają być udzielane konsułatom w sprawach handlowych, należy porozumieć się z oboma Ministrami handlu.

Każdy z obu Ministrów handlu i rolnictwa ma zresztą prawo prowadzenia bezpośredniej korespondencyi z konsułatami w sprawach należących do jego zakresu działania a konsułaty są obowiązane do składania sprawozdań, których od nich żądano.

Wspólny Minister spraw zewnętrznych udzielać będzie peryodyczne sprawozdania handlowe konsulatów równocześnie obu Ministrom handlu i rolnictwa.

Ministrowie odnośnych tek mają prawo wysyłania na swój koszt w porozumieniu z wspólnym Ministrem spraw zewnętrznych sprawozdawców fachowych za granicę celem badania stosunków komercyalnych, rolniczych lub technicznych; sprawozdawcy ci korzystają z opieki c. i k. misyi lub konsulatów i mają być za pośrednictwem tychże wprowadzeni w styczność z odnośnymi zagranicznymi władzami celem uzyskania informacji potrzebnych dla wypełnienia swego zadania.

Wspólny Minister spraw zewnętrznych rozstrzyga w ostatniej instancyi wszystkie sprawy odnoszące się do należytości konsularnych, ich ściągania i wymiaru, tudzież wniesione przeciw temu rekursy w drodze administracyjnej a to, o ile zajdzie potrzeba, po poprzednim porozumieniu się z interesowanymi ministrami.

Przy otwieraniu obcych urzędów konsularnych i przy dopuszczeniu obcych konsulów do pełnienia funkcyi na obszarze jednego z obu państw postąpi wspólny Minister spraw zewnętrznych w porozumieniu z rządem odnośnego państwa.

Artykuł XII.

Obaj Ministrowie handlu będą sobie udzielać wzajemnie materiał statystyczny, odnoszący się do handlu zagranicznego obszarów obu stron umawiających się, otoczonych jednolitą granicą celną i postarają się na podstawie przeprowadzonego porozumienia o zestawienie tegoż w jeden operat zbiorowy oraz o jego ogłoszenie.

Ministrowie handlu wydadzą również odpowiednie zarządzenia celem zebrania materiału statystycznego, odnoszącego się do obrotu pomiędzy obszarami obu stron umawiających się, według zasad zgodnie ustalonych i celem samoistnego ogłoszenia tegoż przez oba państwa.

Artykuł XIII.

Monopol solny i tytoniowy administrować się będzie w obu państwach przez czas trwania niniejszej umowy według ustaw i przepisów tego samego rodzaju, które mogą ulegć zmianie także tylko w drodze wzajemnego porozumienia.

Obowiązujące obecnie ustawy i rozporządzenia co do obrotu opodatkowanej wódki, piwa, oleju mineralnego i cukru pomiędzy obszarami obu państw (postępowanie przekazawowe) pozostają i nadal w mocy z następującymi zmianami i mogą być zmienione jedynie za zgodą obu stron umownych:

1. Gdyby stopa podatkowa nie była w obu państwach równa, natenczas uiszczać się będzie wzajemny zwrot opłat według stopy podatkowej tego państwa, w którym istnieje niższa stopa podatkowa.

2. Przy wymiarze zwrotu podatku od piwa przyjmuje się za podstawą zawartość ekstraktu w ilości 12.5 stopni sacharometrych.

W razie jeżeli istnieje różnica pod względem wymiaru stopy podatku od wymienionych przedmiotów opodatkowania, nie można przyznawać premii wywozowej lub wytwórczej z powodu pobrania lub zwrotu różnicy w opłacie.

Dozwolony jest zwrot różnicy w opłacie w tym stosunku, w jakim przyznaje się go odnośnie do ogólnej wysokości opłaty od opodatkowanych przedmiotów tego samego rodzaju, wywiezionych poza jednolitą granicę celną.

Każda z obu stron umawiających się winna w dziedzinie podatków pośrednich, stojących w ścisłym związku z produkcją przemysłową, zwłaszcza co do podatku od piwa, wódki, oleju mineralnego i cukru unikać zarządzeń, które mogłyby upośledzić zdolność konkurencyjną interesowanych gałęzi przemysłu drugiej strony; gdyby pomimo to zaszło takie upośledzenie przemysłu jednej strony, natenczas wolno jej pobierać odpowiednią opłatę wyrównawczą od odnośnych przedmiotów obrotu przy ich sprowadzaniu z obszaru drugiego państwa a względnie także z Bośni i Hercegowiny.

Każda ze stron umownych ma prawo przekonywania się o przestrzeganiu wydanych artykułem tym zarządzeń na obszarze drugiej strony umownej przez wydelegowanie urzędników do władz naczelnych tudzież do urzędów i organów drugiej strony umownej, zajmujących się poborem i kontrolą. Minister skarbu drugiego państwa zaopatrzy urzędników wyznaczonych w tym celu w odpowiednie uwierzytelnienie. Urzędnicy ci mają także prawo, wchodzić w towarzystwie właściwego

funkcjonariusza urzędowego do przedsiębiorstw przemysłowych, podlegających kontroli podatku spożywczego i znajdować się przy kontroli urzędowej.

Odnosnie do wymienionych czterech rodzajów podatku zawiera się w szczególności następnę porozumienie:

A. Co do podatku od piwa.

System podatkowy, obecnie istniejący tudzież postanowienia co do zwrotu podatku od piwa wywiezionego poza jednolitą granicę celną mogą ulec zmianie tylko w drodze zgodnego porozumienia się.

Każda ze stron ma prawo udzielania szczególnych ulg dla browarów o stosunkowo małym rozmiarze przedsiębiorstwa.

Gdyby na obszarze jednego państwa pobierano podatek od piwa według zawartości ekstraktu brzezki zakładowej w wymiarze wyższym, aniżeli na obszarze drugiego państwa, natenczas przy sprowadzaniu piwa z tego obszaru państwowego wówczas tylko nie odbywa się badanie piwa ze względu na zawartość brzezki zakładowej, celem ściągnięcia różnicy w opłacie, jeżeli dostarczone będzie poświadczenie wyraźnie do tego upoważnionego urzędu państwa wysyłającego stwierdzające fachowo zbadaną zawartość brzezki zakładowej w wysłanym piwie. W razie istnienia różnej stopy opłat od piwa należy przy ściąganiu a względnie zwracaniu różnicy ustalić w drodze porozumienia się także stosunek przeliczania piwa na brzeczkę piwną.

B. Co do podatku od wódki.

Tylko w drodze wzajemnego porozumienia się można wydać postanowienia, odnoszące się do:

- a) bezpośredniego przedmiotu opodatkowania;
- b) systemu kontyngentowania podatku;
- c) bonifikacji wywozowej i zasady zwrotu podatku w razie wywozu poza jednolitą granicę celną;
- d) wolnego od podatku i uprzywilejowanego pod względem podatku używania wódki, przez co nie rozumie się przyznawania wolności od podatku lub ulg co do podatku odnośnie do istniejącej ewentualnie różnicy w podatku (dodatku).

Dopóki istnieje dotychczasowy system kontyngentowania, może każda ze stron umownych samoistnie oznaczyć ogólny kontyngent; przytem jednak należy wziąć za podstawę przeciętną konsumpcję z dwóch każdorazem bezpośrednio poprzedzających lat kalendarzowych.

W razie dowozu opodatkowanej wódki z drugiego obszaru ma każda strona prawo zażądania przeprowadzić się mającej administracyjnie, od-

powiedniej korektury ogólnego kontyngentu tego państwa, z którego wódkę dowieziono.

Korektura kontyngentu ma nastąpić zawsze dla każdorazem bezpośrednio następującego okresu obrotowego. Państwo dotknięte nadwyżką dowozu może tylko wówczas skorzystać z powyższego prawa, jeżeli ilość wódki sprowadzonej ogółem w postępowaniu przekazawczem przekracza ilość wódki przesłanej ogółem w postępowaniu przekazawczem w dwunastu miesiącach poprzedzających bezpośrednio dzień 1. czerwca każdorazem bieżącego roku, o 1 procent własnego kontyngentu za każdorazem, bieżący okres obrotowy.

Bonifikacji wytwórczych nie można przyznawać jednostronnie w większym zakresie i w wyższym wymiarze jak obecnie.

Dotychczasowe postanowienia o opodatkowaniu pewnych gorzelni w drodze ryczałtowej według wydajności przyrządu gorzelnianego nie mogą doznać jednostronnie zmiany na korzyść gorzelni.

C. Co do podatku od oleju mineralnego.

Obecny system podatku od oleju mineralnego, definicya przedmiotu opodatkowania i postanowienia o ograniczonym obrocie nieopodatkowanego oleju mineralnego pomiędzy obszarami obu państw mogą być zmienione jedynie za wzajemnem porozumieniem się.

Każdej ze stron umownych przyznaje się jednak prawo zaprowadzenia monopolu oleju mineralnego dla swego obszaru. Strona umowna, zaprowadzająca monopol jest obowiązana pokrywać zapotrzebowanie oleju mineralnego potrzebne dla monopolu, niezależnie od ilości oleju surowego dopuszczonej przy przyznaniu ulg celnych, z źródeł nabycia na obszarze stron umawiających się tak długo i o tyle, dopóki i o ile cena nabycia nie jest wyższa od ceny równorzędnego, zagranicznego oleju surowego podwyższonej o cło dowozowe.

D. Co do podatku od cukru.

Tylko w drodze porozumienia się można zmienić postanowienia dotyczące:

- a) systemu opodatkowania;
- b) wolnego od podatku i uprzywilejowanego pod względem podatku używania cukru, przez co nie rozumie się przyznawania wolności od podatku lub ulg co do podatku odnośnie do istniejącej ewentualnie różnicy w podatku (dodatku).
- c) wywozu cukru poza jednolitą granicę celną.

Artykuł XIV.

Istniejący, metryczny system miar i wag można zmienić tylko za wzajemnem porozumieniem się.

Na obszarach obu stron umawiających się należy odnośnie do postanowień co do zawartości szlachetnego kruszcza w towarach złotych i srebrnych i odnośnie do ich nadzorowania stosować te same zasady; mogą one ulegć zmianie tylko za wzajemnem porozumieniem się.

Obu stronom umawiającym się wolno przekonywać się o należytem stosowaniu tych zasad na obszarze drugiej strony za pośrednictwem inspektorów; o poczynionych spostrzeżeniach należy zawiadamiać odnośnych ministrów.

Artykuł XV.

Obywatele jednego państwa, którzy na obszarze drugiego państwa chcą prowadzić handel i przemysł lub poszukują pracy, będą postawieni na równi z własnymi obywatelami pod względem rozpoczęcia przemysłu, wykonywania przemysłu oraz przypadających do opłaty podatków i innych opłat publicznych.

Kupecy i przemysłowcy jednego państwa mają na obszarze drugiego państwa pod temi samymi warunkami, co obywatele tegoż, prawo dawania tamże w komis artykułów swego przedsiębiorstwa przemysłowego, prawo otwierania zakładów przygłównych i składów, dostarczania prac i towarów na zamówienie i wykonywania wszędzie zamówionych robót tudzież prawo zbierania zamówień i subskrypcyi oraz robienia zakupów.

Podróźni handlowi jednego państwa są na obszarze drugiego państwa uprawnieni do prowadzenia swych interesów, na równi z własnymi podróźniami handlowymi tegoż państwa stosownie do przepisów obowiązujących w tym względzie w odnośnem państwie.

Karty legitymacyjne, wystawione podróźniom handlowym jednego państwa przez ich właściwą władzę oraz legitymacye urzędu cechowniczego jednego państwa są jednak ważne także dla obszaru drugiego państwa: to ostatnie państwo nie może żądać dostarczenia osobnych legitymacyi tego rodzaju.

Obywatele jednego państwa będą także co do obrotu targowego i jarmarcznego na obszarze drugiego państwa zupełnie zrównani z własnymi obywatelami.

Postanowienia artykułu tego nie odnoszą się jednak do wykonywania przemysłu w sposób obnośny licząc tu także handel obnośny.

Artykuł XVI.

1. Nowe wynalazki nadające się do zastosowania w przemyśle będą korzystały w obu państwach

we wszystkich gałęziach przemysłu z pełnej ochrony ustawowej, pomijając wyjątki stworzone ustawami obowiązującemi obecnie u obu stron, które każda ze stron może uchylić lub ograniczyć.

2. Obywatele jednego państwa tudzież osoby, które w państwie tem mają miejsce zamieszkania lub siedzibę, będą korzystały na obszarze drugiego państwa we wszystkich sprawach dotyczących ochrony wynalazków z tych samych praw, co obywatele tegoż państwa.

3. Jeżeli jedna z osób wymienionych w poprzedzającym punkcie lub należący do grona osób tych prawonabywca takiej osoby zgłosi wynalazek, zgłoszony przez siebie w jednym państwie do opatentowania, także w drugim państwie do opatentowania i to w przeciągu trzech miesięcy, natenczas zgłoszenie takie

- a) będzie poprzedzało wszystkie zgłoszenia tego samego wynalazku, które wniesiono w drugim państwie po chwili zgłoszenia w państwie ojczystem;
- b) nie straci przymiotu rzeczy nowej wskutek okoliczności zaszłych po chwili zgłoszenia uskutecznionego w państwie ojczystem.

Termin ten rozpoczyna się:

- a) w dniu, w którym wskutek pierwszego zgłoszenia uskutecznionego w państwie ojczystem doręczono uchwałę odnoszącą się do udzielenia patentu; albo
- b) jeżeli przeciw uchwale tej dopuszczalny był środek prawny z chwilą, gdy uchwała stanie się prawomocną, albo
- c) jeżeli przeciw niej wniesiono środek prawny, z chwilą doręczenia prawomocnej uchwały, albo
- d) jeżeli uchwała nie zapadnie, z chwilą doręczenia pisma obejmującego zawiadomienie zgłaszającego o prawomocności.

Wyżej zagwarantowane prawa pierwszeństwa musi się jednak wyraźnie zastrzedz przy zgłaszaniu wynalazku, gdyż w przeciwnym razie traci się je.

4. Ochrona wynalazku zgłoszonego w jednym państwie w myśl punktów 2. i 3. niniejszego artykułu nie może mieć w państwie tem szerszego zakresu i dłuższego czasu trwania, aniżeli na tym obszarze państwowym, w którym wynalazek najpierw zgłoszono.

5. Dowóz towarów wytworzonych na obszarze jednego państwa do obszaru drugiego państwa nie

pociąga za sobą w tym obszarze szkodliwych skutków dla prawa ochrony zapewnionego wynalazkowi.

6. Wygotowania i ogłoszenia pochodzące od władz patentowych jednego państwa nie potrzebują uwierzytelnienia, jeżeli korzysta się z nich u władz patentowych drugiego państwa.

7. Wynalazki nadające się do opatentowania, które pochodzą z obszaru jednego z obu państw a które na obszarze drugiego państwa wystawiono na wystawach urządzonych przez władze lub na innych wystawach służących interesom gospodarczym, korzystają tamże z czasowej ochrony stosownie do ustaw tego państwa.

8. Przywileje udzielone jeszcze za wzajemnem porozumieniem się zatrzymują przez czas swego trwania i nadal niezmienioną ważność na obszarze obu państw, o ile nie poddano ich przeobrażeniu w myśl istniejącego ustawodawstwa patentowego. Przedłużenie takich przywilejów jak również przychylne lub odmowne załatwienie wniosków na całkowite lub częściowe unieważnienie tychże nastąpi za wzajemnem porozumieniem się obu Ministrów handlu.

Jeżeli porozumienie się nie przyjdzie do skutku najpóźniej w przeciągu trzech miesięcy po doręczeniu wniosku, natenczas każdy Minister handlu rozstrzyga samodzielnie dla obszaru odpowiedniego państwa i zawiadamia o tem Ministra handlu drugiego państwa.

Skargi o ustalenie rozstrzyga każdy Minister samodzielnie.

We wszystkich innych sprawach odnoszących się do takiego przywileju wydaje odpowiadający Minister handlu samodzielnie decyzję lub zarządzenie i zawiadamia o nich Ministra handlu drugiego państwa celem zaciągnięcia ich do tamtejszego rejestru przywilejów.

Za uzyskanie przedłużenia przywileju takiego na obszarze drugiego państwa przypada na rzecz tegoż należytość od zarejestrowania wynosząca 25 procent dotychczasowej taksy od przywileju.

Dla przywilejów udzielonych za wzajemnem porozumieniem się, właściwy jest, o ile według postanowień niniejszego punktu zachodzi potrzeba porozumienia się, ten z obu Ministrów handlu, do którego wniesiono w swoim czasie prośbę o udzielenie przywileju.

Artykuł XVII.

1. Marki handlowe i fabryczne, wzory i modele oraz używane w handlu i przemyśle nazwiska, firmy, herby i oznaczenia zakładów doznawać będą w obu państwach pełnej ochrony ustawowej.

2. Obywatele jednego państwa tudzież osoby, które na obszarze tego państwa mają miejsce zamieszkania lub siedzibę zawodową, korzystać będą na obszarze drugiego państwa pod względem ochrony swych marek handlowych i fabrycznych, nazwisk, firm, herbów i oznaczeń swoich zakładów tudzież swoich wzorów i modeli oraz pod względem ochrony przeciw nierzetelnej konkurencji w każdym kierunku z tych samych praw co obywatele tegoż państwa.

3. Co do marek krajowych uzyskuje się przez zarejestrowanie uskutecznione u właściwej władzy rejestrującej jednego z obu państw ustawową ochronę także na obszarze drugiego państwa; ustanowienie zastępcy na obszarze tego ostatniego państwa nie jest natomiast w tym celu potrzebne.

Również przez złożenie wzoru lub modelu dla jednej z osób wymienionych w punkcie 2. u właściwej władzy jednego państwa uzyskuje się ochronę także na obszarze drugiego państwa, a ustanowienie zastępcy na obszarze tego ostatniego państwa nie jest w tym celu potrzebne.

Skoro chociażby tylko jeden z obu rządów założy centralny instytut dla składania wzorów, natenczas będzie się składać u drugiego rządu wzory i modele w tylu egzemplarzach, aby jeden z nich można było przesłać do centralnego instytutu drugiego państwa; przesłanie to nastąpi najpóźniej w przeciągu sześciu miesięcy po upływie miesiąca, w którym złożenie nastąpiło.

Pod względem zarządzeń i rozstrzygnięć odnoszących się do takiej marki, takiego wzoru lub modelu właściwe są władze tego państwa, w którym złożono markę, wzór lub model.

Następujące skargi można jednak wnosić nie tylko przed właściwą władzą państwa ojczystego lecz także przed taką władzą drugiego państwa, przed nią atoli tylko ze skutkiem prawnym orzeczenia rozciągającym się na obszar tego państwa:

- a) Skargi o wykreślenie marki z powodu podobieństwa do dawniejszej ważnej marki,
- b) skargi z powodu dawniejszego używania,
- c) skargi na podstawie prawa do pewnego nazwiska, herbu, pewnej firmy lub oznaczenia przedsiębiorstwa.
- d) skargi o ustalenie, to jest skargi o ustalenie wyłącznego prawa do używania pewnej marki pomimo istnienia marki o dawniejszem pierwszeństwie,
- e) skargi o wykreślenie marki z powodu znamion znaku wolnego, te jednak wnosić można tylko w przeciągu terminu trzechletniego licząc od zarejestrowania, po jego

zaś upływie może nastąpić zacepienie jedynie tylko przed właściwą władzą państwa ojczystego.

Postanowienia zawarte w poprzedzającym ustępie co do skarg pod *a)* do *d)* odnoszą się także do skarg o uniważnienie lub uznanie za zgasłe prawa do wzorów i modeli oraz do ewentualnych skarg o ustalenie, dotyczących prawa do wzorów. Prawa do wzoru nie uznaje się jednak za zgasłe, jeżeli wytwory sporządzone według wzoru wprowadza się z obszaru jednego państwa na obszar drugiego państwa albo jeżeli wzór był w użyciu chociażby tylko w jednym z obu państw.

4. Obaj Ministrowie handlu względnie władze centralne, które w przyszłości wstąpią w ich miejsce, będą sobie nawzajem udzielać co miesiąc wiadomość o zarejestrowaniach i innych wydanych zarządzeniach i decyzjach, które w każdym z obu państw przedsięwzięto co do marek w sposób kompetentny, a to celem wciągnięcia tychże do prowadzonych rejestrów i celem ich przeprowadzenia i obwieszczenia.

Miesięczne udzielanie wiadomości o zarządzeniach i decyzjach wydanych co do zarejestrowanych wzorów i modeli nastąpi dopiero po spełnieniu się warunku wspomnianego w punkcie 3., ustępie 3.

5. Władzy centralnej każdego z obu państw, właściwej do zarządu spraw odnoszących się do marek ochronnych wolno będzie oświadczyć, że pewnej marce przesłanej jej w myśl punktów 3. i 4. przez władzę drugiego państwa nie można w jej państwie przyznać ochrony.

Takie odmówienie ochrony może nastąpić tylko z przyczyn, które według ustawy można podnieść także co do marki krajowej. Jednakowoż żadne z obu państw nie odmówi ochrony marce zarejestrowanej w drugim państwie jedynie dla tego, iż nie odpowiada ona przepisom obowiązującym na jego obszarze co do składu i zewnętrznego ukształtowania marek, o ile tylko marka czyni pod tym względem zadość ustawodawstwu drugiego państwa.

Publiczne herby z obszarów jednej strony nie będą uważane na obszarach drugiej strony za znaki wolne. Marki zawierające herby takie mogą być zarejestrowane tylko na rzecz tego, kto posiada prawo do używania tych herbów. Odnosi się to także do wyobrażenia herbów, które wykazują zmiany w porównaniu z oficjalną formą ich wykonania, o ile pomimo zmian tych można oczekiwać, iż w obrocie weźmie się jedne za drugie. Postanowienia te mają w szczególności zastosowanie także do austriackiego herbu krajów dziedzicznych i do świętej Korony węgierskiej.

Użycie na marce języka, którym mówią w jednym z obu obszarów państwowych, nie będzie

uważane za nadające się do wprowadzenia w błąd co do pochodzenia towaru i to także w przypadku, jeżeli towaru nie zaopatrzono w oznaczenie miejscowości, z której tenże pochodzi; z tego jedynie powodu nie odmówi się marce ochrony.

Natomiast każde z obu państw będzie miało prawo wyłączenia od zarejestrowania takich oznaczeń towarowych, które ze względu na ogólne wrażenie, jakie wywołują wskutek użycia barw narodowych w ich porządku i kierunku heraldycznym lub wskutek użycia wizerunków narodowych godeł, pomników i dzieł architektury tegoż państwa, nazwisk lub portretów osobistości historycznych albo też sławnych w dziedzinie życia państwowego, sztuki lub umiejętności a pochodzących z tego państwa, muszą uchodzić w oczach konsumenta za oczywistą wskazówkę co do pochodzenia towaru z tego państwa, o ile równocześnie nie podano w oznaczeniu towarowym w sposób dostatecznie wyraźny prawdziwego pochodzenia (miejscowości lub kraju) towaru albo przynajmniej okoliczności, iż nie pochodzi on z tego państwa, względnie o ile szczegóły te nie wynikają z oznaczenia towarowego.

Używanie barw narodowych do wykonania napisów, arabesków itd. jak również do linii okalających jako części składowej marki nie będzie samo przez się uważane za wskazówkę co do pochodzenia towaru.

Obrót towaru zaopatrzonych marką dopuszczoną według powyższych postanowień do ochrony w jej postaci zarejestrowanej oraz używanie marki tej w ogłoszeniach kupieckich nie dozna w żadnym z obu państw przeszkód z punktu widzenia wprowadzania w błąd co do pochodzenia towaru. Przy ocenianiu pytania, czy przyzdobienie lub oznaczenie towaru, o ile nie jest zarejestrowane jako marka, względnie czy ewentualne dodatki dołączone do zarejestrowanej marki nadają się do wprowadzenia w błąd co do pochodzenia towaru, znajdują zastosowanie postanowienia zawarte w poprzedzających ustępach.

6. Z uprawnienia przyznanego w punkcie 5. co do odmówienia ochrony musi się skorzystać najpóźniej w przeciągu roku po nadejściu marki nadesłanej przez władzę drugiego państwa i zawiadomić o tem władzę tę. Przytem podać należy powody odmówienia ochrony.

Władza państwa proveniencji, którą zawiadomiono o odmówieniu ochrony, winna uwiadomić o tem zgłaszającego. Przeciw odmowie służą zgłaszającemu te same środki prawne, jak gdyby on sam był złożył markę bezpośrednio w tem państwie, w którym odmówiono jej ochrony.

Czasokresy dla tych środków prawnych zaczęą biec od chwili doręczenia zawiadomienia o odmówieniu ochrony ze strony władzy drugiego państwa.

7. Każde z obu państw zwróci drugiemu państwu, celem pokrycia kosztów zarejestrowania, złożenia i ogłoszenia za każdą markę złożoną lub odnowioną przez osoby wymienione w punkcie 2. u właściwej władzy tego państwa, od każdej sztuki 25 procent należności za zarejestrowanie, a za każdy wzór lub model złożony na rzecz wymienionych osób za każdą sztukę względnie za każdy zamknięty pakiet 25 procent należności od złożenia.

Zwrot ten będzie miał miejsce co do wzorów i modeli dopiero po spełnieniu się warunku wymienionego w punkcie 3., ustępie 3.

8. Odnośnie do ochrony marek przedsiębiorstw zagranicznych oraz wzorów lub modeli takich osób, które w żadnym z obu obszarów państwowych nie mają miejsca zamieszkania lub siedziby, obowiązują układy zawarte z odnośnymi państwami.

Przedsiębiorstwom tym i osobom wolno złożyć swoje marki, wzory i modele także dla jednego tylko z obu państw u właściwej władzy rejestrującej w Wiedniu lub Budapeszcie. Pierwszeństwo marki, wzoru lub modelu uzyskane przez złożenie tychże w jednym z obu państw jeszcze przed wejściem niniejszej umowy w życie, nie doznaje wskutek tego zmiany.

Artykuł XVIII.

Instytucja pocztowa, telegraficzna i telefoniczna będzie w każdym z obu państw samodzielnie urządzona i zawiadywana.

Ruch pocztowy, telegraficzny i telefoniczny pomiędzy obszarami obu stron umawiających się ustalony będzie w drodze osobnych porozumień.

Gdyby porozumienia się takie nie mogły przyjść do skutku, natenczas stosowane będą do ruchu pomiędzy oboma obszarami państwowymi postanowienia międzynarodowej umowy pocztowej i międzynarodowej umowy telegraficznej.

Artykuł XIX.

Utworzone na obszarze jednego z obu państw zgodnie z ustawą spółki akcyjne (spółki komandytowe na akcje), spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki asekuracyjne i stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze mają prawo rozszerzenia swego zakresu działania na obszar drugiego państwa co do interesów dopuszczalnych tam według ustaw tudzież prawo zakładania tamże zakładów przygłównych.

W wypadkach takich stoją one na równi z krajowymi spółkami i zakładami a pod względem wykonywania przemysłu na obszarze drugiego państwa podlegają jedynie tym przepisom, które obowiązują co do wykonywania równorzędnego przemysłu przez przedsiębiorstwa krajowe.

Osobne układy zawarte przez strony umawiające się co do wzajemnego dopuszczania spółek akcyjnych, spółek asekuracyjnych oraz stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych i co do wykonywania ich przemysłu obowiązywać będą przez czas trwania niniejszej umowy bez zmiany.

Artykuł XX.

Zwierzęta, surowe produkty zwierzęce i przedmioty przenoszące zarazki, które pochodzą z jednego państwa, będą w drugim państwie zasadniczo w ogóle nie inaczej traktowane, jak takie same transporty własnego państwa. Transporty pochodzące z okolic wolnych od zarazy i dochodzące zdrowo na miejsce przeznaczenia mogą zatem wejść w wolny obrót drugiego państwa.

W razie stwierdzenia zaraźliwej choroby bydłej u wprowadzonego transportu, może nastąpić zwrócenie tegoż; w razie zawleczenia takiej choroby lub w razie jej istnienia, zwłaszcza w okręgu pogranicznym, można ograniczyć lub wzbronić dowóz zwierząt wrażliwych na tę chorobę. Zarządzenia te mają być wydane stosownie do szczegółów wykonawczych, ułożonych przez oba rządy na czas trwania niniejszego układu i będą wprowadzone w życie przez właściwych ministrów, o ile nie rozchodzi się o zwrócenie zarażonych transportów lub o zarządzenia, które w obrocie okręgów pogranicznych należą przedewszystkiem do tamtejszych władz.

Artykuł XXI.

W interesie ochrony produkcji wina i obrotu winem postanawia się w drodze układu:

1. W krajach świętej Korony węgierskiej należy najpóźniej w przeciągu roku po wejściu niniejszej umowy w moc obowiązującą wydać nową ustawę o winie, która co do ochrony wina naturalnego, ograniczenia wyrobu napojów zawierających wino i podobnych do wina oraz co do obrotu winem i innemi poprzednio wymienionemi napojami będzie zawierać przynajmniej tak surowe postanowienia, jak austriacka ustawa z dnia 12. kwietnia 1907, Dz. u. p. Nr. 210.

2. W królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa nie wyda się w czasie trwania niniejszej umowy żadnej nowej ustawy, która

odnośnie do obrotu winem, moszczem winnym i zacierem winnym zawierałaby mniej surowe postanowienia jak ustawa z dnia 12. kwietnia 1907, Dz. u. p. Nr. 210.

W królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa mają w obrocie winem obowiązujące następujące postanowienia co do używania oznaczeń wskazujących na pochodzenie z tokajskiego obszaru winnego;

- a) za fałszywe oznaczenie w myśl §§ 11. i 12. ustawy o środkach spożywczych z dnia 16. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 89. z r. 1897. należy uważać, jeżeli wino nie pochodzące z tokajskiego obszaru winnego będzie oznaczane jako wino tokajskie, wyskok tokajski, wino hegyalja, maślacz, szamorodner (szamorodni) lub za pomocą innego podania wskazującego na pochodzenie z tokajskiego obszaru winnego;
- b) to samo odnosi się do używania jednego z oznaczeń przytoczonych pod a) dla wina słodkiego (deserowego), które wytworzono przy użyciu rodzynków lub koryntek.
- c) Tokajski obszar winny obejmuje:

α) Z obszaru komitatu Zemplin: obszar gminny Bekecs, Bodroghalász (dawniej Petráhó), Bodrogkeresztur, Bodrogolász, Bodrogszadány, Erdőbénye, Erdőhorvát, Golop, Józsefalva, Károlyfalva, Kisfalud, Kistoronya, Legyesbénye, Mád, Mezőzombor, Monok, Olaszliszka, Ond, Rátka, Sárospatak, Sátoraljaujhely, Szegilong, Szerencs, Szöllöske, Tállya, Tarzal, Tokaj, Tolesva, Vámosujfalu, Végardó;

β) z komitatu Abauj-Torna; obszar gminy Abaujszántó.

Oba rządy wydadzą w interesie rolnictwa stosowne zarządzenia, aby w obu państwach umawiających się weszły w zastosowanie, o ile możliwości, zgodne zasady celem położenia tamy fałszowaniu innych także ważniejszych produktów rolniczych i takich artykułów, którą służą produkcji rolniczej.

Królewski rząd węgierski zobowiązuje się, przedłożyć ciału ustawodawczemu w najbliższym czasie projekt do ustawy dotyczącej reformy stosunków obrotowych na giełdzie budapeszteńskiej.

Artykuł XXII.

Celem przygotowania i zapośredniczenia jednolitych podstaw dla umów międzynarodowych, wspomnianych w artykułach II. i III. dla ustawodawstwa i administracji co do cel, podatków

pośrednich i innych spraw, do których odnosi się umowa niniejsza, zbierze się konferencya celna i handlowa, w skład której wchodzi obustronni Ministrowie handlu, skarbu i rolnictwa albo stosownie do przedmiotu także Ministrowie innych wydziałów, o ile zaś przedmiot obrad dotyka stosunku do obcych państw, również wspólny Minister spraw zewnętrznych względnie ich zastępcy. a do której, ilekroć przedmiot tego wymaga, należy powołać ludzi fachowych z obu państw, w szczególności członków izb handlowych i przemysłowych oraz korporacji rolniczych. Ministrowie obu państw mający teki oraz wspólny Minister spraw zewnętrznych mają prawo zażądać zwołania konferencyi celnej i handlowej, ile razy uznają to za potrzebne; obeszkania tej konferencyi nie można odmówić.

Niezależnie od wypadków osobnego zwołania będzie konferencya zbierała się regularnie celem załatwienia bieżących spraw zwłaszcza co do zarządu celnego, a to zazwyczaj raz w każdym miesiącu i o ile możliwości na przemian w Wiedniu i Budapeszcie.

Artykuł XXIII.

W miejsce postanowień traktatu celnego i handlowego z dnia 27. czerwca 1878, Dz. u. p. Nr. 62. (węgierski XX. artykuł ustawy z roku 1878.) powołanych w ustawie z dnia 20. grudnia 1879., Dz. u. p. Nr. 136. (węgierski LII. artykuł ustawy z roku 1879.) stosowane będą do Bośni i Hercegowiny odpowiednie postanowienia umowy niniejszej.

Na polu podatków pośrednich, stojących w ścisłym związku z produkcją przemysłową należy wydać w Bośni i Hercegowinie stosownie do powołanej ustawy postanowienia, które rządy obu stron umawiających się uznają w drodze porozumienia za potrzebne.

Artykuł XXIV.

Gdyby pomiędzy rządami obu państw powstała w danym razie taka różnica zdań co do tłumaczenia lub zastosowania niniejszej umowy i dołączonych do niej postanowień, która nie dałaby się uchylić w drodze bezpośrednich pertraktacji obu rządów, natenczas będzie ona załatwiona na żądanie jednego lub drugiego państwa orzeczeniem polubownym.

Sąd polubowny utworzony będzie w ten sposób, że każda ze stron umawiających się zamianuje w przeciągu pierwszego półrocza po wejściu niniejszej umowy w moc obowiązującą czterech stałych sędziów polubownych z pośród własnych

obywateli, a z ich liczby wyznaczy w każdym poszczególnym wypadku dwóch, którzy w tej sprawie występować mają jako sędziowie polubowni. Jeżeli jeden z stałych sędziów polubownych ustępuje wskutek śmierci, odwołania lub złożenia swego urzędu, natenczas uzupełnienie pełnej liczby ma nastąpić w ciągu czterech tygodni.

Zwierzchnika sądu polubownego wybierze się z listy naprzód ułożonej. Listę tę układa się w ten sposób, że rząd austriacki wymienia z grona najwyższych dostojników sędziowskich krajów świętej Korony węgierskiej a rząd węgierski z grona najwyższych dostojników sędziowskich królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa po pięć osób.

Rząd austriacki wybiera z pośród osobistości przedstawionych przez rząd węgierski, a rząd węgierski z pośród osobistości przedstawionych przez rząd austriacki po dwie osoby. Te cztery osoby stanowią stałą listę, z której wybiera się losem zwierzchnika dla każdego poszczególnego wypadku.

Te stałą listę należy zestawić w ciągu pierwszego półroczu po wejściu niniejszej umowy w moc obowiązującą. Ewentualne uzupełnienie listy nastąpi w razie potrzeby w przeciągu sześciu tygodni w ten sam sposób, jak jej ułożenie na nowo i to także wówczas, jeżeli rozchodzi się tylko o jedną osobistość.

Zwierzchnik jest przewodniczącym sądu polubownego, który to sąd rozstrzyga większością głosów.

Przy pierwszym wypadku spornym zasiada sąd polubowny w obrębie obszaru tej ze stron umawiających się, którą zaskarżono, przy drugim w obrębie obszaru drugiej ze stron umawiających się i tak na przemian na obszarze jednej lub drugiej ze stron umawiających się, a to w miejscowości oznaczonej przez dotyczący rząd. Rząd ten winien postarać się o dostarczenie lokalu, sił pisarskich i personelu służbowego, których sąd polubowny potrzebuje dla swego funkcjonowania.

Obie strony umowne porozumiają się w każdym poszczególnym wypadku lub raz na zawsze co do postępowania przed sądem polubownym. W braku takiego porozumienia sam sąd polubowny oznaczać sposób postępowania. Postępowanie może być

pisemne, jeżeli żadna z obu stron umawiających się nie wniesie zarzutu; w tym wypadku można odstąpić od postanowienia poprzedzającego ustępu.

Wskutek wezwania wystosowanego przez sąd polubowny do odnośnego rządu względem zawezwania i przesłuchania świadków oraz rzeczoznawców udzieli władze każdego z obu państw pomocy prawnej w ten sam sposób, jak wskutek wezwania ze strony krajowych sądów cywilnych.

Orzeczeniu polubownemu, o którym mowa w niniejszym artykule, nie podpadają pytania i przedmioty wymienione w artykułach IV., XI., XX. i XXII.

To samo odnosi się do pytań i przedmiotów wymienionych w artykule II. i III., o ile rozchodzi się o formę zawarcia a nie o treść wspomnianych tamże umów.

Pytanie, czy dla załatwienia różnicy zdań istniejącej pomiędzy oboma rządami właściwy jest w myśl powyższych postanowień sąd polubowny, rozstrzyga sam ten sąd.

Instrukcja dla sądu polubownego dołączona w załączniku B stanowi istotną część składową niniejszej umowy.

Artykuł XXV.

Umowa niniejsza nabywa mocy obowiązującej w dniu 1. stycznia 1908 i ma zatrzymać ją do dnia 31. grudnia 1917.

Najpóźniej z początkiem roku 1915. należy wdrożyć pertraktacje co do uregulowania stosunków celnych i handlowych pomiędzy obu państwami na czas od 1. stycznia 1918.

Budapeszt dnia 8. października 1907.

Beck wlr.
Korytowski wlr.
Auersperg wlr.
Fort wlr.
Derschatta wlr.

Wekerle wlr.
Kossuth wlr.
Darányi wlr.

Umowna taryfa celna

obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej.

Artykuł I.

Postanowienia następujące obowiązują dla otoczonych jednolitą granicą celną obszarów królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa i krajów świętej Korony węgierskiej tudzież dla krajów i części krajów złączonych z niemi w jeden obszar celny. Nie mają one zastosowania w obszarach wolnych i obszarach wyłączonych pod względem cła.

Artykuł II.

Cłu dowozowemu podlega każdy towar, który nie jest wyraźnie jako wolny od cła oznaczony, podlega zaś takiemu cłu, które dołączona taryfa cel dowozowych wyznacza dla liczby taryfy obejmującej ów towar.

Gdzie taryfa wyraźnie czego innego nie postanawia, opłacać należy od przedmiotów podlegających podatkowi spożywczemu — w miarę odnośnych postanowień ustawowych — ponadto wewnętrzne, państwowe i inne publiczne opłaty spożywcze i dodatki.

Upoważnia się rządy obu państw umawiających się, aby za wzajemnem porozumieniem pobierały przy dowozie towarów, które zawierają domieszki podlegające wewnętrznemu podatkowi spożywczemu lub też do których sporządzenia użyto artykułów takiemuż podatkowi podlegających, a których wolne od opłat sprowadzanie nie jest dozwolone w obu obszarach państwowych, oprócz cła jeszcze dodatek celny w wysokości wewnętrznej opłaty spożywczej.

Od przewozu towarów nie opłaca się cła.

Przy wywozie podlegają tylko przedmioty, wymienione w dołączonej taryfie cel wywozowych, oznaczonemu w niej cłu.

Artykuł III.

Co do określonych poniżej rodzajów zboża nie powinno się stóp cłowych taryfy cel dowozowych obniżać w drodze umownych układów poniżej stóp następujących:

	Koron 100 kilogramów
L. 23. Pszenica, półowoc, orkisz . . .	6·30
„ 24. Żyto	5·80

Koron
100 kilogramów

L. 25. Jęczmień	2·80
„ 26. Owies	4·80
„ 27. Kukurydza	2·80

Artykuł IV.

Towary — pochodzące z państw, które traktują austriackie albo węgierskie okręty lub towary austriackiego albo węgierskiego pochodzenia pod jakimkolwiek względem niekorzystniej, aniżeli okręty i towary innych państw — poddać można przy dowozie oprócz cła taryfowego dodatkowi do 200 procent cła lub też do wysokości pełnej wartości handlowej towaru oraz, jeżeli je w taryfie oznaczono jako wolne od cła, cłu specyficznemu do 100 procent wartości handlowej towaru.

Upoważnia się oba rządy, by zarządzenia te wydały za wspólnem porozumieniem się w drodze rozporządzenia.

Artykuł V.

Objaśnienia wydane w drodze rozporządzenia — które w razie potrzeby można zmieniać i uzupełniać — winny w myśl i według brzmienia taryfy celnej podporządkowywać towary poszczególne według ich właściwości i przeznaczenia pod pojedyncze liczby taryfy.

Towary, które dopiero w obieg wchodzą, przydzielać należy do tych liczb taryfy, które obejmują towary zbliżone najbardziej do tamtych jakością i przeznaczeniem.

Artykuł VI.

Towar ocenia się według taryfy z reguły na podstawie tego stanu, w jakim go importowano; podporządkowanie go pod taryfę następuje przede wszystkim według materiału, który odnośnemu towarowi nadaje jego charakter.

Takie towary, które składają się z rozmaitych materiałów, a nie podlegają według taryfy osobnemu cłu lub których w drodze rozporządzenia nie przydzielono do pewnej liczby taryfy a których części do różnych liczb taryfy należą, okładać należy cłem

według ich głównej części składowej, a jeżeli ora jest wątpliwa według owej, która w taryfie wyższemu cłu podlega.

Mechaniczne mieszaniny składników rozmaicie taryfowanych okładać należy cłem — jeżeli mieszanin takich nie oclono w taryfie wyraźnie lub jeżeli ich w drodze rozporządzenia nie przydzielono pewnej liczbie taryfy — według owego składnika, który w taryfie wyższemu cłu podlega, chyba że tenże przychodzi w ilości, którą należy uważać za nieznaczną.

Artykuł VII.

Na dowóz i przewóz przedmiotów monopolów obu państw potrzeba — o ile taryfa nie zawiera wyraźnych postanowień w tym względzie — osobnego pozwolenia.

Upoważnia się oba rządy, by w drodze rozporządzenia ograniczyły obrót pewnych towarów ze względów publicznych a zwłaszcza ze względu na wymogi zdrowotności i bezpieczeństwa. O ile rozchodzi się o wydanie zakazów dowozu, wywozu i przewozu, wydadzą oba rządy za wzajemnem porozumieniem się potrzebne zarządzenia w jednobrzmiącej ośnowie. Dotyczące przepisy pozostają w mocy aż do odwołania.

Artykuł VIII.

Upoważnia się rządy obu państw umawiających się, aby za wzajemnem porozumieniem się uchylały lub obniżały cła od zboża i owoców strączkowych w przypadkach złych wyników tutejszych zbiorów względem wszystkich lub pewnych tylko gatunków, czasowo na wszystkich lub pewnych tylko granicach, a to pod kontrolą i ograniczeniami zabezpieczającemi przed nadużyciem.

Artykuł IX.

Od opłaty cła dowozowego wolne są:

1. przedmioty przeznaczone do bezpośredniego użytku Jego c. i k. Apostolskiej Mości;
2. przedmioty dowożone w celu bezpośredniego użytku panujących książąt państw zagranicznych podczas czasowego ich pobytu w obrębie jednolitej granicy celnej;
3. przedmioty, służące do bezpośredniego użytku dyplomatycznych funkcyjaryuszów uwierzytelnionych przy c. i k. Dworze — w miarę osobnych przepisów;
4. urzędowe przybory urzędów konsularnych obcych państw, które znajdują się na obszarze obu państw, a mianowicie: tablice urzędowe, flagi,

godła, pieczęcie urzędowe, druki urzędowe, o ile dotyczące państwo obce używa w tym względzie wzajemności;

5. artykuły monopolów państwowych zakupione dla fabryk i składów państwowych (z uwzględnieniem postanowienia zawartego w artykule XIII. C. ustęp 2. umowy) lub też od mieszkańców okolic wolnych względnie wyłączeń celnych, tudzież z handlowych obszarów wolnych względnie wyłączeń celnych;

6. wojskowe rzeczy, jakoto: mundury, uzbrojenie, broń, amunicya, przybory wojskowe (do czego należą także łózka, przyrządy lekarskie i szpitalne), dalej konie, w obrocie między oddziałami wojsk lub zakładami marynarki wojennej wewnątrz jednolitej granicy celnej i poza nią; materiały do rozsadzania i wybuchowe, służące do techniczno-wojskowych doświadczeń zarządu wojskowego;

7. urzędowe przybory przesyłane przez zakłady państwowe z zagranicy, z wolnych obszarów i z obszarów wyłączonych do obszaru jednego z obu państw;

8. ruchomości imigrantów jakoteż maszyny i ich części składowe, narzędzia fabryczne i narzędzia rzemieślnicze do nich należące, o ile przedmioty te już w obcych państwach, w obszarach wolnych lub obszarach od cła wyłączonych były w ich używaniu, służyły do ich własnego użytku, ich stosunkom odpowiadają i noszą ślady dłuższego użycia;

Na równi z imigrantami traktować należy obywateli obu państw, którzy po dłuższym pobycie poza jednolitą granicą celną wracają;

9. przedmioty wyprawy i podarunki ślubne na rzecz obywateli obcych państw lub takich obywateli jednego z obu państw, którzy dłużej aniżeli dwa lata mieszkali w obcych państwach a wskutek małżeństwa z osobą mieszkającą w jednym z obu obszarów państwowych przesiedlają się tamże, o ile przedmioty te odpowiadają ich stosunkom;

10. ruchomości spadkowe, jakoto: części urządzenia, naczynia domowe, stołowe i kuchenne, odzienie, pościel, bielizna do ubioru i bielizna stołowa, używane przyrządy fabryczne, używane narzędzia rzemieślnicze i t. p., o ile służą do osobistego użytku dziedzica i jego stosunkom odpowiadają.

Z pod wolności celnej liczb 8., 9. i 10. wyłączone są jednak: wszystkie przedmioty podlegające podatkowi spożywczemu oraz przedmioty spożycia, bydlę, nieprzerobione materye i półfabrykaty, dalej materyały surowe.

Ulgi, objęte liczbami 8., 9. i 10. można w drodze rozporządzenia znieść całkowicie lub częściowo względem obywateli takiego państwa, które nie używa wzajemności;

11. preparaty anatomiczne, szkielety; zwłoki wraz z trumnami, urny z popiołami spalonych zwłok, wraz z przedmiotami służącymi do ozdoby trumien i urn lub też do ich przewozu;

12. lica sądowe;

13. nadane ordery i medale wystawowe; podarki obcych panujących.

Artykuł X.

Bez opłaty odprawia się następująco:

1. Ruchomości podróŜnych, jakoto:

Bieliznę, odzież, pościel, sprzęty do podróŜy, sprzęty ze złota i srebra, tudzież inne kosztowności; narzędzia rzemieślników i monterów, jakoteŜ sprzęty i instrumenty artystów, uczonych, lekarzy i innych osób, które przedmiotów tych potrzebują do uprawiania sztuki lub wykonywania swego zawodu; aparaty fotograficzne, małe maszyny do pisania, zegarki do podróŜy: krzesła do wożenia, wózki dla dzieci i t. d.; naboje myśliwych i strzelców w ilości nie większej jak 200 sztuk; książki; wiktuały i lekarstwa do spoŜycia w czasie podróŜy; tytoń w ilości nie większej jak 10¹/₂ sztuk cygar, 25 sztuk papierosów lub 35 gramów tytoniu — o ile przedmioty te przeznaczone są tylko do własnego użytku podróŜnego, a pod względem gatunku i ilości odpowiadają potrzebie, stanowi i innym zresztą stosunkom jego.

Woźniców i Źeglarzy stawia się na równi z podróŜnikami.

TakŜe pozwolić można na wolne od opłaty celnej wprowadzanie używanych sprzętów domowych i części urządzenia osobom podróŜującym i osobom w publicznej służbie zostającym, które przez dłuższy czas zamysłują przebywać na jednym z obn obszarów państwowych i zamiar ten w sposób wiarygodny udowodnią.

2. Środki transportowe, wprowadzane do czasowego użytku jak: wozy kolejowe i statki wodne wraz z znajdującym się na nich inwentarzem, które przy wejściu przez jednolitą granicę celną służą do przewozu osób lub towarów i jedynie z tego powodu wchodzą, dalej wracające, próŜne wozy kolejowe i statki wodne krajowych zarządów kolei Źelaznych i przedsiębiorstw Źeglugi, jakoteŜ używane juŜ do jazdy wozy kolejowe i statki wodne obcych zarządów kolejowych i przedsiębiorstw Źeglugi; następnie wszelkie inne do przewoŜenia osób względnie transportu towarów służące wozy, sanie, taczki, kosze juczne, dzieŹki i podobne sprzęty do noszenia cięŜarów; same dotyczące zwierzęta zaprzęgowe i juczne, ich szory i dery jak i wiezioną dla nich strawa — pod warunkiem, Źe środki

transportowe noszą na sobie wyraŜne ślady używania i Źe można zresztą poznać po przewoŜonych osobach i towarach, miejscu przeznaczenia, kierunku, środkach transportowych i rodzaju transportu, iŜ chodzi rzeczywicie o przewoŜ osób lub towarów, a nie o jazdę podjętą celem wprowadzenia środka transportowego bez opłaty.

Nadechodzące z powrotem próŜne, używane kufrы, kosze podróŜne i t. p., w których wywieziono przedmioty do użytku podróŜnych służące.

3. Zapasy Źywności nadechodzących i odpływających okrętów pod warunkami drogą rozporządzenia ustalonymi.

4. Karty z próbkami i wzory w odcinkach, względnie próbki, które tylko jako takie do użytku się nadają, z wyłączeniem jednak wszelkich próbek przedmiotów monopolowych i spoŜywczych.

5. Opakowania i naczynia, w których towaru podlegający jest zapakowany, z wyjątkiem przypadków:

a) jeŜeli po myśli postanowień odnoszących się do tary zalicza się je do samego towaru;

b) jeŜeli towar przychodzi w opakowaniach i naczyniach, w których co do formy i rodzaju nie zwykły być pakowany a opakowania te i naczynia podpadają pod wyŜsze cło, niŜ towar sam.

Pod względem postępowania celnego z próŜnymi, używanymi, drewnianymi beczkami na naftę obowiązują i nadal postanowienia ustawy z dnia 25. kwietnia 1888, Dz. u. p. Nr. 54. (węgierski XIII. artykuł ustawy z roku 1888.)

6. Wszystkie towary — z wyjątkiem przedmiotów monopolowych — które waga mniej jak 25 gramów względnie od których naleŜyłość celna wynosiłaby mniej jak 10 halerczy. W przypadku naduŜyc, można ułatwienie to znieść na pewien czas dla poszczególnych osób lub pewnych przestrzeni granicznych.

Dla próbek przedmiotów konsumcyjnych, które nadechodzą pocztą, można drogą rozporządzenia udzielić dalej idącego uwolnienie od cła jak to, które przyznano w postanowieniach poprzedzającego ustępu.

Artykuł XI.

Od uiszczania cła dowozowego uwalnia się dalej:

1. przedmioty sztuki, nauki i przemysłu, przeznaczone dla publicznych zbiorów zakładów naukowych, artystycznych i zakładów powszechnemu dobru służących; środki naukowe dla szkół publicznych, z wyjątkiem przedmiotów użytkowych; dokladne instrumenty dla celów naukowych; dzieła austriackich i węgierskich artystów przebywających w obcych państwach;

2. przedmioty starożytne (antyki, starożytności), których jakość nie pozostawia żadnej wątpliwości, że wartość ich leży głównie w ich wieku i że się nie nadają do żadnego innego celu i użytku jak tylko do zbiorów;

3. towary, które podczas transportu pod kontrolą celną odbytego względnie w urzędowych składach uległy całkowitemu zepsuciu. O ile towar tylko do tego stopnia się zepsuł, że nie odpowiada swemu pierwotnemu przeznaczeniu, na przykład wino, które da się jeszcze użyć na ocet, przyznać można dla niego stopę celną, odpowiadającą rzeczywistej jego jakości. Uwolnienie od opłaty celnej względnie zniżenie jej przyznać można także dla towarów, które pod kontrolą celną zostały zniszczone względnie doznały takiego przeobrażenia, że w zmienionym swym stanie odpowiadają innej liście taryfy aniżeli w pierwotnym stanie, dalej dla towarów już ocelonych przez administrację pocztową, które przed wydaniem ich adresatowi uległy zepsuciu. Bliższe postanowienia wyda się drogą rozporządzenia.

Artykuł XII.

W razie jeżeli zachodzą okoliczności na uwzględnienie zasługujące, zezwolić można na wolny od opłaty celnej dowóz względnie na dowóz za zniżonem cłem następujących przedmiotów:

1. przedmiotów przeznaczonych do obrzędów religijnych dla biednych kościołów i domów Bożych rozmaitych religii (z wyjątkiem organów), tudzież materiałów do budowy lub naprawy i urządzenia takich kościołów i domów Bożych;

2. żywności, odzieży i innych przedmiotów, które nadechodzą jako dary dla ludności obu obszarów państwowych, dotkniętej pożarem lub innemi elementarnemi klęskami na utrzymanie jej lub w celu budowy względnie urządzenia zabudowań lub dla gospodarstwa teje;

3. starych przedmiotów noszących na sobie ślady używania, które biedne osoby otrzymują z obcych państw jako dary do własnego użytku, o ile ich stosunkom odpowiadają.

Artykuł XIII.

Od opłaty celnej uwolnić można na pewien czas materiały surowe (z wyjątkiem zboża), półfabrykaty i wyroby przemysłowe, dowiezione celem dalszego uszlachetnienia:

1. we wszystkich przypadkach, w których dla się zabezpieczyć tożsamość towaru wprowadzonego

celem dalszego uszlachetnienia z towarem uszlachetnionym, który się wywozi;

2. w przypadkach, w których zabezpieczenie tożsamości przy pojedynczych — ze względów gospodarskich lub przemysłowych — pożądanym procedurach uszlachetnienia lub obrobienia powodowałyby takie trudności, że korzyści udzielonego ułatwienia byłyby przez to na szkodę narażone, mają oba rządy prawo — zapewniwszy sobie odpowiednią kontrolę — nie żądać wyjątkowo ścisłego dowodu tożsamości.

Pojedyncze rodzaje uszlachetnienia, które w myśl tego są dopuszczalne, jakoteż zastosowane do nich przepisy co do kontroli należy po wzajemnem porozumieniu się obu rządów postanowić drogą rozporządzenia.

Przedsiębranie za granicą uszlachetnienia towaru wytworzonego wewnątrz jednolitej granicy celnej z zastrzeżeniem ułatwienia celnego przy dowozie z powrotem jest dopuszczalne, o ile taryfa pod tym względem osobnego postanowienia nie zawiera, wyjątkowo w tych przypadkach, w których chodzi o takie ułatwienia, które się już wzięły w drobnym pogranicznym obrocie.

Artykuł XIV.

Od opłaty dowozowej są następnie wolne:

1. towary i przedmioty, które się wprowadza celem naprawy pod warunkiem, że wywóz powrotny towarów i przedmiotów naprawionych nastąpi w ciągu pewnego, z góry ustalonego terminu a tożsamość wprowadzonych i powrotnie wywiezionych towarów może być zabezpieczona.

Towary i przedmioty, które wywieziono celem naprawy, przy ponownym ich dowozie w naprawionym stanie, o ile tożsamość ich da się zabezpieczyć; obcokrajowe dodatki jednak podlegają taryfowemu cłu. Ulgę tę można znieść drogą rozporządzenia dla obrotu z tem państwem, które nie udziela wzajemności.

2. Towary i przedmioty, które wywozi się do obszarów wolnych lub obszarów od cła wyłączonych celem poddania ich tamże uszlachetnieniu, naprawie lub obrobieniu i które z dotyczącego obszaru wolnego lub od cła wyłączonego w stanie uszlachetnionym, naprawionym lub obrobionym napowrót się wprowadza.

3. Towary, które wywozi się pod kontrolą celną (postępowanie zapiskowe) i w stanie niezmienionym napowrót się wprowadza.

Towary, które bez zastosowania postępowania zapiskowego wysłane zostały do obcych państw, do obszarów wolnych lub obszarów od cła wyłączonych, tam jednak do wolnego obrotu nie weszły. O ile jednak z przylegających znaków fabrycznych, marek itp. względnie w braku tychże, z zewnętrznej

jakości towaru niewątpliwie wynika, że towar jest wracającym z powrotem produktem jednego z obu obszarów państwowych, i o ile przedstawione dowody stwierdzą w sposób wiarygodny tożsamość wywiezionego i wprowadzonego towaru — natenczas ponowne, wolne od cła wprowadzenie ma miejsce nawet i w takim razie, jeżeli towar ten wszedł w wolny obrót poza jednolitą granicą celną. Towary przez ocenie ukrajowione nie są wykluczone od tego postępowania.

4. Dla towarów, które już po oceniu dowozem przeznaczono następnie do ponownego wywozu, można w uwzględnienia godnych, drogą rozporządzenia bliżej oznaczyć się mających przypadkach pozwolić na zwrot uiszczonej już należności celnej w tym razie, jeżeli co do tożsamości opłaconych a następnie znowu wywiezionych przedmiotów żadna wątpliwość nie istnieje.

Dla przedmiotów wchodzących na wystawy, wysejgi i konkurencyje, dalej do wypróbowania, w celach doświadczalnych lub też do przejściowego użytkowania przyznać można — pod warunkiem, że znowu będą wywiezione -- czasowe uwolnienie od cła.

5. Towary, które sprowadza się celem odtworzenia ich, a co do których przeznaczenie to będzie w sposób wiarygodny udowodnione.

6. Bydło pastwne i robocze, to jest bydło, które na pewien czas na paszę (przezimowanie) lub do czasowego użytku rolniczego wprowadza się lub wyprowadza. Także produkty uzyskane z tutejszego bydła wypędzonego na obcokrajowe pastwiska (mleko, masło, ser), następnie przychówek w międzyczasie przyrosły wprowadzać można bez opłaty przez granicę celną.

Ryby i inne zwierzęta wodne, wyłowione przez rybaków obu obszarów państwowych w pobrzeżnych i granicznych wodach królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych lub krajów świętej Korony węgierskiej — tudzież uzyskane z nich produkty są również wolne od opłaty celnej.

7. Przedmioty potrzebne do budowy i wyposażenia okrętów po myśli ustawy z dnia 30. marca 1873.. Dz. u. p. Nr. 51. (węgierski XXV. artykuł ustawy z roku 1872.).

Artykuł XV.

W powiecie pogranicznym należy pod względem obrotu rolniczego na posiadłościach ziemskich, które granica celną przecina, traktować należące do nich bydło i sprzęty gospodarskie jakoteż zasiew do uprawy pola, następnie uzyskane na nich płody rolnictwa i chowu bydła jako wolne od cła.

Artykuł XVI.

Upoważnia się oba rządy, by przy sposobności międzynarodowych układów, któremi dla zabezpieczenia połączeń kolejowych postanowi się, że wspólna stacya pograniczna, w której zmiana w ruchu następuje, ma być założona w obrębie granicy celnej, zapewniły przy dowozie wolność od opłaty celnej;

a) dla wszystkich do wykonania budowy i urządzenia ruchu stacyi zmiany jakoteż przestrzeni połączenia między nią a granicą celną potrzebnych materiałów, części urządzenia i innych przedmiotów, o ile dostawa tych potrzeb należy — wskutek układowego przyjęcia na siebie odnośnych robót — do obcokrajowych władz lub też do obcokrajowego przedsiębiorstwa kolejowego;

b) dla wszystkich środków ruchu, sprzętów i materiałów użytkowych, potrzebnych obcokrajowemu przedsiębiorstwu kolejowemu do wykonywania przyjętej na siebie służby ruchu łącznie z utrzymaniem linii w dobrym stanie, tudzież potrzebnych obcokrajowym urzędom pogranicznym do celów służbowych, w ilościach, jakich ten cel dowodnie wymaga;

c) dla ruchomości przy przeprowadzaniu się, jakoteż dla przyborów służbowych urzędników i funkcyjaryuszów obcokrajowego zarządu kolejowego i interesowanych zresztą gędzi służbowych administracyi sąsiedniego państwa, którzy stacyonowani są wewnątrz jednolitej granicy celnej.

Artykuł XVII.

Stopy podane w taryfie celnej łącznie z dodatkami do cła i wagowem należy uiszczać w zlocie.

Kwoty celne poniżej 10 K względnie resztujące kwoty poniżej tej granicy można uiszczać w guldenach waluty austriackiej = 2 K i w monecie zdawkowej waluty koronowej.

Wartość obcokrajowych monet złotych, których używać można do opłaty należności celnych, w walucie koronowej ustali się drogą rozporządzenia.

Rządy obu stron umawiających się mogą w czasie, który uznają za stosowny, po ustawowem ustaleniu podjęcia wypłat gotówką postanowić za wzajemnem porozumieniem się, że w miejsce uiszczenia cła w złotej monecie wstąpić ma opłata w środkach płatniczych waluty koronowej.

Artykuł XVIII.

Na prośbę stron i za odpowiedniemi zabezpieczeniem można pod warunkami ustanowionemi

drogą rozporządzenia udzielić kredytu na czas aż do sześciu miesięcy dla należności celnych i pobocznych łącznie z podatkami konsumcyjnymi, należnościami licencyjnymi, dodatkami do cła i podatku konsumcyjnego za oprocentowaniem, które c. k. i król. węg. Minister skarbu każdorazowo po porozumieniu się ustala.

Nie uważa się za kredyty celne: pozwolenia udzielanego publicznym zakładom transportowym i przedsiębiorstwom składowym w poszczególnych przypadkach, z osobliwszych względów na tygodniową lub miesięczną z dołu uskutecznianą zapłatę narosłych w tym czasie należności dowozowych; dalej zapewnionej prowadzącym księgi kontowe magazynom wpłaty z dołu za towary puszczone w ciągły okresu rachunkowego w wolny obieg.

Obowiązek płacenia pięcioprocentowych odsetek zwłoki zachodzi:

- a) jeżeli nie uiszcza się kredytowanej należności w terminie zapadłości, licząc od dnia następującego po dniu zapadłości;
- b) w razie odprawienia listu przewozowego bez obowiązku dostawy, jeżeli nie uiszczono należności w terminie podanym w liście przewozowym, licząc od dnia następującego po upływie tego terminu;
- c) jeżeli towar odprawiony w postępowaniu zapiskowym nie zostanie znowu wywieziony w przeciągu oznaczonego terminu, licząc od dnia po upływie tego terminu następującego, niezależnie od uiszczenia procentu w ustępie 1. wspomnianego od należności zaległych za towary niewywiezione w ciągu terminu zapiskowego.

Obowiązek uiszczania procentów nie zachodzi jednak we wszystkich przypadkach wówczas, jeżeli przypadające należności zostały zupełnie zabezpieczone w gotówce.

Od żądania procentów zwłoki w przypadku pod c) podanym można odstąpić, jeżeli niedotrzymanie terminu nastąpiło bez własnej winy właściciela poświadczenia zapiskowego, lecz wskutek niechczonego przypadku lub wyższego zarządzenia.

Artykuł XIX.

Oprócz należności podanych w taryfie przy każdym poszczególnym numerze (ceł, należności licencyjnych, podatków spożywczych) i dodatków do ceł uiszczać należy w postępowaniu celnym następujące należności poboczne:

1. wagowe po 10 halerzy od 100 kilogramów wagi surowej tych towarów, które odważa się z urzędu lub na żądanie strony, stosownie do rzeczywistej odważonej ilości.

Za obliczenie wagi i za odważenie zapomocą wagi prywatnej, jak na przykład przy odprawianiu celnem na dworcach kolejowych, następnie we wszystkich przypadkach, w których nie pobiera się żadnej należności celnej, odpada obliczenie wagowego.

Przy obliczaniu należności wagowej opuszcza się części wagi poniżej 50 kilogramów a części wagi w wysokości 50 kilogramów i powyżej liczy się za 100 kilogramów.

Jeżeli łączna waga towaru wynosi mniej jak 50 kilogramów, uiszcza się 5 halerzy tytułem wagowego.

2. Składowe od towarów umieszczonych w urzędowych składach w wymiarze, który się ustali osobnym zarządzeniem z uwzględnieniem stosunków miejscowych i innych, jednak z reguły nie powyżej 3 halerzy od 100 kilogramów surowej wagi i za dzień leżenia na składzie. Strona ma prawo do co najmniej 3 dni wolnych od składowego; czas wolny od składowego można drogą rozporządzenia dowolnie przedłużyć.

W przypadkach nadzwyczajnego napływu towarów można podwyższyć składowe aż do 5 halerzy za 100 kilogramów i za jeden dzień lub też termin przechowywania na składzie odpowiednio ograniczyć.

Co do zwrotu kosztów czynności urzędowych, przedsiębioranych poza miejscem urzędowym, jakoteż należności za urzędowe eskorty towarów obowiązują i nadal dotychczasowe postanowienia.

Artykuł XX.

Jeżeli przy obliczaniu należności celnych i pobocznych wypadną kwoty poniżej 5 halerzy, natomiast te kwoty, które wynoszą mniej jak 3 halerze, opuszcza się. te zaś, które wynoszą 3 halerze i więcej, ściągają się w kwocie 5 halerzy.

Artykuł XXI.

Ustalenie i zmianę tary ureguje się za wzajemnem porozumieniem drogą rozporządzenia z uwzględnieniem używanych zwyczajnie w obrocie rodzajów opakowania i stosunków ich wagi. Przy towarach, których cło nie przekracza 7 K 50 h od 100 kilogramów, tudzież za bezpośrednie osłony płynów nie strąca się tary, o ile taryfa nie zawiera odmiennego postanowienia. Jeżeli jednak wprowadza się płyny, które mają być oclone podług wagi brutto, we wozach lub statkach wodnych, umyślnie do ich przewozu przystosowanych bez innego jakiego opakowania, w takim razie należy do obliczonej wagi netto doliczyć tarę odpowiadającą zwyczajnemu sposobowi opakowania, którą ustali się drogą rozporządzenia.

Część pierwsza.

Dowóz.

I. Towary kolonialne.

1. Kakao, ziarna i łuski	58.—
Uwaga. Gdy nadchodzi morzem	48.—
2. Kawa:	
a) surowa	95.—
Uwaga. Gdy nadchodzi morzem	88.—
b) palona	120.—
3. Herbata	240.—
Uwaga. Gdy nadchodzi morzem	217.—

II. Korzenie.

4. Pieprz (czarny, biały i czerwony [hiszpański, także papryka], pieprz długi; proch pieprzowy); ziele angielskie (pieprznik); imbir	60.—
5. Cynamon	100.—
6. Anyż gwiazdzisty (badyan); gwoździki korzenne (także maciczne); kwiat muszkatolowy (macis); gałki muszkatolowe w łuskach	145.—
7. Gałki muszkatolowe bez łusek	200.—
8. Kardamon, szafran, wanilia	280.—

Uwagi.

1. Cło od towarów wymienionych w klasie II, jeżeli nadchodzą morzem, zniża się o 12.— K od 100 kg.

2. Korzenie do wyrobu olejków i esencji eterycznych na mocy pozwolenia na piśmie, pod warunkami i kontrolą, w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem

bez opłaty

III. Owoce południowe.

9. Figi:	
a) świeże	10.—
b) suszone:	
1. w pudełkach, skrzyneczkach lub koszyczkach	40.—
2. w wiankach lub innem jakim opakowaniu	30.—

Cło w koronach

od 100 kilogramów

Cło w koronach	
od 100 kilogramów	
10. Jagody winne i grona, suszone; koryntki	50.—
Uwaga. Do fabrykacji octu na mocy pozwolenia na piśmie pod warunkami i kontrolą, w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem	6.—
11. Cytryny, limonie, cytrynaty	20.—
12. Pomarańcze	24.—
Uwaga. Z owoców południowych Nrów 11 i 12 nadchodzących morzem z obszarów produkeji do Tryestu lub Rjeki i wyładowanych z okrętów celem przebrania wpuszcza się 30% jako wybiórki bez opłaty cła.	
13. Cytryny, limonie, cytrynaty i pomarańcze w wodzie słonej; pomarańcze niedojrzałe, małe; skórki pomarańczowe, cytrynatowe i cytrynowe, także mielone lub w wodzie słonej	10.—
14. Daktyle, pistacje, banany (pisang)	36.—
15. Ananasy	30.—
16. Migdały:	
a) suche, w łusce lub wyluszczone	36.—
Uwaga. Te same do wyrobu olejku migdałowego w dawnych obszarach wolnych portów w Tryeście lub Rjee na mocy pozwolenia na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem	bez opłaty
b) niedojrzałe w łusce	15.—
17. Pineolki (orzechy cyrbelowe), w łuskach; chleb świętojański, lazaruoli, kasztany; orzechy kokosowe itp. egzotyczne orzechy do jedzenia; oliwki, świeże, suszone i solone	8.—
18. Pineolki (orzechy cyrbelowe), wyluskane; jabłka granatowe	30.—
IV. Cukier.	
19. Cukier burakowy i wszystek cukier tego samego rodzaju (cukier trzcinowy), w każdym stanie czystości, z wyjątkiem melasu	26.—
20. Cukier innego rodzaju, np. glikoza, cukier skrobiowy, cukier gronowy, cukier owocowy, cukier mleczny itp.; cukier kolorowy (kolor cukrowy i piwny)	26.—
21. Melas	15.—
Uwaga. Oprócz cła należy od cukru uiszczać podatek konsumcyjny, i to od cukru Nru 19 w wymiarze dla cukru trzcinowego a od cukru Nru 20 w wymiarze ustalonym dla cukru innego rodzaju.	

V. Tytoń.

22. Tytoń i wyroby tytoniowe wszelkiego rodzaju

125.—

U w a g a. Oprócz cła uiszcza się od każdego kilograma wagi netto służącej za podstawę do wymiaru należności celnej następującą należność licencyjną:

tylko za osobnem pozwoleniem

od papierosów 30.— K

„ cygar 26.— „

„ innych wyrobów tytoniowych, tudzież materiałów surowych 20.— „

VI. Zboże; słód; owoce strączkowe; mąka i mlewo; ryż.

23. Pszenica, półowoc, orkisz 7.50

24. Żyto 7.—

25. Jęczmień 4.—

26. Owies 6.—

27. Kukurudza 4.—

28. Hreczka 2.—

29. Proso 1.75

U w a g a do Nrów 23, 27 i 29. Na dowóz niżej podanych rodzajów zboża bez opłaty cła przez komory, które będą do tego wyznaczone, i pod odpowiednią kontrolą pozwolić może:

a) c. k. rząd na potrzebę Dalnacyi i wysp morlackich, i to: na dowóz kukurudzy w ilości najwięcej 50.000 cetnarów metrycznych, pszenicy i prosa w ilości najwięcej aż do 30.000 cetnarów metrycznych na rok:

b) królewsko-węgierski rząd dla komitatu Lika-Krbawa: na dowóz kukurudzy w ilości najwięcej do 20.000 cetnarów metrycznych na rok.

30. Słód 5.40

31. Bób, groch, soczewica 4.50

32. Wyka, wilczyn (lubin) 3.—

33. Mąka i mlewo (ziarno perłowe, szrotowane, wyłuszczone; krupy, kasza, grysik) ze zboża i strączywa 15.—

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
34. Ryż, w łuskach i wyłuszczony, także odpadki ryżu	6.—
U w a g i.	
1. Ryż surowy, całkiem lub tylko po części w łuskach, dla młynów ryżowych do wygładzenia i takiż ryż, tudzież okrucy ryżu do fabrykacji skrobi na mocy pozwolenia na piśmie pod warunkami i kontrolą drogą rozporządzenia przepisaną, podlega połowie opłaty a, gdy nadchodzi morzem, czwartej części najniższej opłaty celnej od ryżu wyłuszczonego, jaka będzie przepisana.	
Mlewo ryżowe ma być oclone podług Nr. 33.	
VII. Owoce, jarzyny, rośliny i części roślinne.	
O w o c e :	
35. Winogrona, świeże, także zacier winny	40.—
36. Orzechy włoskie i laskowe, dojrzałe	20.—
37. Owoce, osobno nie wymienione, świeże:	
a) owoce przednie, stołowe	20.—
b) inne nie opakowane lub tylko luźnie w workach:	
1. jabłka, gruszki, pigwy, nie opakowane (<i>alla rinfusa</i>)	bez opłaty
2. jabłka, gruszki i pigwy, luźnie w workach	2.—
3. śliwki i inne pod 1 i 2 nie wymienione owoce	3.—
c) inne w innym opakowaniu	5.—
38. Śliwki, suszone lub wyschłe:	
a) w beczkach, skrzyniach, workach itp. opakowaniach wagi brutto ponad 30 kg lub nieopakowane	14.—
b) inne	25.—
39. Owoce, osobno nie wymienione, przyrządzone (wyschłe, suszone, ściśnięte, pokrajane, sproszkowane lub w inny sposób rozdrobnione; w wodzie słonej lub w occie ułożone, w beczkach; powidła ze śliwek bez cukru)	20.—
J a r z y n y :	
40. Trufle	40.—
41. Cebula i czosnek	6.—
42. Kapusta, świeża	2.—
43. Jarzyny, osobno nie wymienione i inne rośliny do użytku kuchennego, świeże:	
a) jarzyny przednie stołowe	20.—
b) inne	bez opłaty

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
44. Jarzyny wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem truflí) i inne rośliny do użytku kuchennego, przyrządzone (suche, suszone, ściśnięte, pokrajane, sproszkowane lub w inny jaki sposób rozdrobnione):		
a) jarzyny suszone, także solone		25.—
b) inne, także solone; następnie w wodzie słonej lub occie ułożone, w beczkach		12.—
Uwaga. Owoce i jarzyny w puszkach, flaszках itp., szczelnie zamknięte lub w inny jak w podany tu sposób przyrządzone, odprawia się jako artykuły żywności.		
Rośliny i części roślinne:		
Nasiona:		
45. Rzepak i nasienie rzepaku (rzepak, także nasienie gorczyku, nasienie rzodkwi, gorczyca polna i inne podobnie wyglądające, olej zawierające nasiona) . . .		3·50
46. Nasienie maku (także dojrzałe makówki)		14.—
Uwaga. Do wyrobu oleju makowego na moey pozwolenia na piśmie pod warunkami i kontrolą, które drogą rozporządzenia osobno się przepisze . . .		3.—
47. Siemię lniane i konopiane, nasienie olejne, gdzieindziej w taryfie nie wymienione		bez opłaty
48. Gorczyca (także mielona w beczkach)		3.—
49. Konieczyna:		
a) nasienie wyki pastewnej		10.—
b) inne		30.—
50. Nasienie trawy		30.—
51. Anyż, kolendra, kmin, koper		6.—
Uwaga. Do wyrobu oleji eterycznych za pozwoleniem na piśmie pod warunkami i kontrolą, które przepisze się drogą rozporządzenia		1.—
52. Nasiona, osobno nie wymienione		15.—
Uwaga. Do wyrobu eterycznych oleji, następnie nasienie buraków cukrowych na zasiew, za pozwoleniem na piśmie pod warunkami i kontrolą, które drogą rozporządzenia osobno się przepisze		bez opłaty
53. Nasienie wszelkiego rodzaju, w torebkach itp. dla drobnej sprzedaży przysposobione		50.—

Gło w koronach	
od 100 kilogramów	
Kwiaty i liście do ozdoby, następnie rośliny żyjące:	
54. Kwiaty do ozdoby (także gałęzie z owocami ozdobnymi), odcięte, luźne lub związane, także na drucie:	
a) świeże	50.—
b) suche (także naturalne kwiatki ze słomy), także barwione, napuszczone lub w inny jaki sposób celem podniesienia wytrzymałości przyrządzone .	12.—
55. Liście, trawa, gałęzie do ozdoby (bez owoców ozdobnych i kwiecica), odcięte, luźne lub związane, także na drucie:	
a) świeże	25.—
b) wyschłe, także barwione, napuszczone lub w inny jaki sposób celem wzmocnienia wytrzymałości przyrządzone	12.—
56. Rośliny żyjące (także w zwyczajnych wazonach, kublach itp.):	
a) kwitnące rośliny	20.—
b) drzewa lub krzaki	16.—
c) cebulki kwiatowe, główki kwiatowe i korzenie (rhizomen, bulby)	6.—
d) winne latorośle	2.—
e) inne, także rozsady, szczepki, zrazy i odrośle	bez opłaty
Inne rośliny i części roślinne:	
57. Korzenie cykoryi, suszone (nie palone) także krajane	5.—
58. Oset	4.—
59. Chmiel	70.— brutto
60. Mąka chmielowa (lupulina)	100.— brutto
61. Trawa morska, esparto (alfa), piassawa itp. materiały roślinne do wyścielania, do plecionek na szczotki i miotły; лыко, rafia; sitowie; słoma; siano; mierzwa; te wszystkie także barwione; zboże i owoce strączkowe jako słoma lub zielsko	bez opłaty
62. Rośliny i części roślinne, osobno nie wymienione:	
a) świeże	bez opłaty
b) wyschłe lub przyrządzone (sproszkowane lub w inny jaki sposób rozdrobione lub barwione)	12.—
Uwaga. Te same, gdy morzem nadchodzą	bez opłaty

		Cło w koronach
		od sztuki
VIII. Bydło rzeźne i pociągowe.		
63. Woły		60.—
64. Byki		30.—
65. Krowy		30.—
66. Jałownik		18.—
67. Cielęta		5.—
68. Owce i kozy (także skopy, barany i kozły)		2·50
69. Jagnięta i kozłeta		1·50
70. Świnie:		
a) wagi do 10 <i>kg</i> (prosięta)		1·50
b) wagi ponad 10 <i>kg</i> do 120 <i>kg</i> włącznie		12.—
c) wagi ponad 120 <i>kg</i>		22.—
71. Konie:		
a) starsze jak 2 lata		100.—
b) do 2 lat		50.—
Uwaga. Żrebięta idące za matką		bez opłaty
72. Muły, mułooosły i osły		5.—
IX. Zwierzęta, inne.		
73. Ptactwo wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem dzikiego ptactwa):	od 100 kilogramów	
a) żywe		8.—
Uwaga. Rządy obu państw mogą za porozumieniem się przed- siębrać w drodze rozporządzenia przerachowanie cła od ciężaru na cła od sztuki.		
b) nieżywe, także wyszrotowane, skubane lub obrane z kończyn		25.—
74. Diczyna i ptactwo dzikie:		
a) żywe		bez opłaty
b) nieżywe, także rozebrane		20.—
75. Ryby, raki z wody słodkiej, ślimaki lądowe, scampi, świeże		20.—
76. Mięczaki lub skorupiaki morskie (np. ostrygi, raki, pająki morskie, kraby, żółwie), świeże, także gotowane, lecz nie rozebrane		60.—
77. Zwierzęta, osobno nie wymienione		bez opłaty

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
X. Płody zwierzęce.		
78. Mleko		bez opłaty
79. Jaja drobiu, także żółtka i białka, w stanie płynnym		8.—
Uwaga. Żółtka i białka do przemysłowego użytku (wyrobu albuminy, do użytku w garbarstwie itp.) pod warunkami i kontrolą, które drogą rozporządzenia się przepisze		bez opłaty
80. Miód, także sztuczny miód		28.—
Uwagi.		
1. Miód w plastrach w ulach, bez żywych pszczół		20.—
2. Ule z żywymi pszczołami, także z miodem w plastrach i woskiem		bez opłaty
81. Wosk, zwierzęcy:		
a) w stanie naturalnym		14.—
b) przyrządzony (bielony, barwiony, w tabliczkach lub kulkach), także z innymi materiałami zmieszany, np. wosk drzewny, wosk lipki, kit woskowy itp.		28.—
82. Gąbki:		
a) gąbki przednie i zwyczajne (gąbki łazienne i końskie) w stanie naturalnym, nie obrobione, nie myte; gąbki końskie, myte, więcej obrobione, lecz nie bielone		36.—
Uwaga. Gąbki łazienne i końskie, w stanie naturalnym, bez obrobienia do użytku niezdatne, celem obrobienia sprowadzane, na mocy pozwolenia na piśmie, pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem, w razie wprowadzania morzem		bez opłaty
b) inne gąbki		145.—
83. Błamy i skóry, surowe (wilgotne lub suche, także nasolone lub nawapnione, ale dalej nie obrobione)		bez opłaty
84. Włosy wszelkiego rodzaju, surowe lub przyrządzone (jakoto: wyczesane, gotowane, zabarwione lub bejcowane, także w postaci loków); szczęć		bez opłaty
85. Pióra, osobno nie wymienione (także pierze, pióra do pisania); pióra do strojów, nie przyrządzone		bez opłaty
86. Pęcherze i wnętrzości, świeże, nasolone lub suszone; błonki złotnicze; sznurki z jelit		8.—
87. Płody zwierzęce, osobno nie wymienione		bez opłaty

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
XI. Tłuszcze.		
Tłuszcze do potraw:		
88. Masło naturalne, świeże lub solone, także przetopione		35.—
89. Tłuszcz wieprzowy (sądło); smalec wieprzowy, słonina wieprzowa; tłuszcz gęsi, także topiony		45.—
90. Masło sztuczne i margaryna, tudzież inne tłuszcze do potraw, osobno nie wymienione		35.—
Uwagi.		
1. Tłuszcze do potraw, które co do smaku i innej jakości przedstawiają się jako surogaty tłuszczu wieprzowego, smalcu wieprzowego, słoniny wieprzowej lub tłuszczu gęsiego, odprawia się podług Nr. 89.		
2. Tłuszcze do potraw wszelkiego rodzaju zdenaturowane do użytku technicznego		4.50
3. Łój do potraw, surowy lub topiony, odprawiać należy podług Nr. 90.		
Tłuszcze techniczne i kwasy tłuste:		
91. Tran rybi i tran z fok:		
a) w beczkach lub podobnych większych naczyniach, wagi brutto co najmniej 10 kg		2.50
b) w naczyniach, mniej jak 10 kg wagi brutto		24.—
92. Łój zwierzęcy, surowy lub topiony; łój prasowany		2.50
93. Łój roślinny, olej palmowy, olej z ziarn palmowych i orzechów kokosowych, stały		2.50
94. Wosk, roślinny:		
a) wosk japoński		2.50
b) wosk karnauba i inny, osobno nie wymieniony wosk roślinny:		
1. w stanie naturalnym		14.—
2. przyrządzony (bielony, barwiony, w formie tabliczek lub kulek), także z innymi materiałami zmieszany		28.—
Uwaga. Wosk karnauba i inny twardy wosk roślinny dla fabryk ceryny na mocy pozwolenia na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl rozporządzenia osobno wydanego		bez opłaty
95. Kwas stearynowy (stearyna), kwas palmitynowy (palmityna)		14.—
96. Parafina:		
a) nieczysta, także łuski parafinowe		16.—
b) inna		20.—
Uwaga. Parafina, miękka, o temperaturze topienia 42° C i poniżej do wyrobu zapalek na mocy pozwolenia na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl rozporządzenia osobno wydanego		7.—

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
97. Kwas degirasowy i elainowy	6.—
98. Cerezyina	10.—
99. Wazelina i lanolina (czyszczony tłuszcz wełniany):	
a) w beczkach	24.—
b) w puszkach blaszanych i tego rodzaju mniejszych naczyniach	30.—
100. Maż do wozów:	
a) z olejem lub tłuszczem mineralnym	16.—
b) inna	7.—
101. Tłuszcze i mieszaniny tłuszczu, osobno nie wymienione	250
XII. Oleje, tłuste.	
102. Olej rzepakowy w beczkach, szawłokach i pęcherzach	12.—
103. Olej lniany i inne osobno nie wymienione oleje tłuste w beczkach, szawłokach i pęcherzach, z wyjątkiem pokostów	10.—
104. Oliwa, olej kukurudziany, makowy, sezamowy, z orzechów ziemnych, bukwiiowy i słonecznikowy w beczkach, szawłokach i pęcherzach	24.—
105. Olej bawełniany w beczkach, szawłokach i pęcherzach	40.—
Uwagi.	
1. Oliwa i olej z orzechów ziemnych Nru 104, następnie olej rycynusowy Nru 103 do użytku technicznego z zastrzeżeniem, że będą denaturowane przy odprawianiu przez osobno upoważnione do tego komory główne	2.—
2. Olej siarczany	2.—
3. Olej bawełniany do użytku technicznego na mocy pozwolenia na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl osobno wydanego rozporządzenia	12.—
106. Oleje, tłuste, we flaszkach, dzbanach i podobnych naczyniach poniżej 25 kg:	
a) Oleje Nru 102 i 103	30.—
b) Oleje Nru 104	36.—
c) Olej bawełniany	48.—

Cło w koronach

od 100 kilogramów

Uwagi do klasy taryfy XII:

1. Oleje Nrów 102, 103, 104 i 105, jeżeli w pogranicznym obrocie wchodzą w otwartych dzbanach, blaszankach lub fiaskach szklanych i podobnych nie zamkniętych naczyniach dla potrzeby mieszkańców pogranicza, odprawiać należy jak olej tego rodzaju w beczkach.

2. Oleje tłuste, we fiaskach i dzbanach lub innych podobnych naczyniach, gdy ważą co najmniej 25 *kg*, należy odprawiać jak oleje tłuste, w beczkach.

XIII. Napoje.

107. Piwo:

a) w beczkach	5.—
b) we fiaskach lub dzbanach	18.—

Uwaga. Oprócz cła uiszcza się podatek konsumcyjny w tym samym wymiarze, jak przy wyrobie piwa w Austrii względnie na Węgrzech. Sposób obliczania tego podatku konsumcyjnego oznaczy się drogą rozporządzenia.

108. Płyny wysokowe pędzone:

a) koniak	200.—
b) likiery, esencya ponczowa i inne cukrem lub innemi materiałami zaprawione, pędzone płyny wysokowe, wódka francuska	170.—
c) arak, rum	145.—
d) inne pędzone płyny wysokowe	110.—

Uwaga. Oprócz cła uiszcza się od wódki opłatę po wyższej stopie podatku konsumcyjnego, ustalonego dla Austrii względnie dla Węgier. Sposób obliczania tego podatku konsumcyjnego oznaczy się drogą rozporządzenia.

109. Wino, wino owocowe, moszcz winny i owocowy, soki owocowe i z jagód, nie wygotowane do gęstości; miód do picia:

a) w beczkach	60.—
b) we fiaskach	75.—

Uwaga. Wina, zawierające więcej alkoholu jak 22·5 procent objętości odprawia się tak, jak pędzone płyny wysokowe.

110. Wino musujące	150.—
------------------------------	-------

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
111. Ocet do potraw:		
a) w beczkach		12.—
b) w butelkach i dzbanach		24.—
112. Wody mineralne, naturalne lub sztuczne		1.50

Uwaga. do Nrów 107, 109 i 111. Z napojami, nadchodzącymi w obrocie pogranicznym w konwiach, dzbankach, blaszankach lub flaszkach szklanych, smołą nie zalanych, na potrzebę mieszkańców pogranicza, postępować należy jak z napojami w beczkach.

XIV. Artykuły żywności.

113. Chleb, pospolity, tak czarny jak biały; suchary okrętowe	15.—
114. Pieczywo (biszkopty, kakes, plaćki, andruty itp.)	150.—
115. Sago i surogaty sagowe, tapioka, arrowroot	30.—
116. Ciasto (t. j. makaron włoski, zwyczajny i tego rodzaju wyroby z mąki nie pieczone)	40.—
117. Mięso:	
a) świeże	30.—
b) przyrządzone, i to: solone, suszone, wędzone, marynowane, także ugotowane	45.—
118. Kielbasy mięsne	100.—
119. Ser:	
a) przedni ser stołowy	60.—
b) inny	50.—
120. Śledzie, solone lub wędzone	7.—
121. Ryby, osobno nie wymienione, solone, wędzone, suszone	30.—
122. Ryby, przyrządzone (marynowane lub w oliwie itp.) w beczkach	60.—
123. Kawior i surogaty kawioru	120.—
124. Surogaty kawy (także cykorya, palona)	45.—
125. Masło kakaowe	18.—
126. Kakao mielone	200.—
127. Masa kakaowa; czekolada, surogaty i wyroby czekoladowe	200.—
128. Konserwy z ryb, mięsne i ze skorupiaków	120.—

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
129. Konserwy z jarzyn (z wyjątkiem jarzyn suszonych Nr. 44 a)	120.—
130. Konserwy z owoców, wygotowany do gęstości moszcz, do gęstości wygotowane soki z owoców i jagód; tamaryndy	120.—
131. Wszystkie w puszkach, flaszках itp. szczelnie zamknięte artykuły spożywcze (z wyjątkiem pod Nrami 114, 126 i 127 podanych)	120.—
132. Artykuły żywności, osobno nie wymienione	120.—

XV. Drzewo, węgle i torf.

133. Drzewo opałowe, także kora drzewna, gałęzie, faszyny, łożina, chrust, dębiana wyługowana i wiązki dębianki	bez opłaty
134. Drzewo budowlane i użytkowe:	
a) europejskie, twarde lub miękkie, okrągłe, obciosane, piłowane, porzniete, łupane, z wyjątkiem fornirów, dalej nie obrobione, także progi kolejowe .	bez opłaty
b) zaeuropejskie, okrągłe lub w prostych, siekierą obciosanych kłocach, także piłowane, porzniete, łupane, z wyjątkiem fornirów, dalej nie obrobione .	bez opłaty
135. Węgiel drzewny, torf i węgiel torfowy, drzewiaki i węgiel kamienny, koks i wszelki stały, sztuczny materiał opałowy z powyższych otrzymany	bez opłaty

XVI. Materyaty tokarskie i snycerskie.

136. Trzcina do krzesel, surowa, nie łupana; laski, trzciny, szlachetniejsze, surowe	bez opłaty
137. Orzechy kokosowe i kokwilowe, tudzież skorupy z orzechów kokosowych; orzechy arekowe i kamienne	bez opłaty
138. Rogi, krążki rogowe, koniuszki rogów, racice, nogi, kopyta; kości, połupane, wyciągnięte lub pokrajane	bez opłaty
139. Bursztyn (także masa bursztynowa); gagat; kość słoniowa i inne kły zwierzęce; skorupa szyldkretowa (żółwiny); pianka morska; perłowa macica i inne konchy	bez opłaty

Materyały wymienione pod Nrami 138 i 139, surowe lub tylko połupane, wyciągnięte lub pokrajane.

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
140. Fiszbin, surowy; korale, surowe (także wiercone, jednak nie oczyszczone, ani też nie szlifowane)		bez opłaty
141. Celluloida w płytach, sztabach lub rurach, także polerowana i podłożona, dalej nie przerabiana; osobno nie wymienione materiały snycerskie i tokarskie, dalej nie obrobione		3·50
XVII. Kopaliny.		
142. Kamienie, surowe albo tylko grubo ociosane lub też nie więcej jak na trzech stronach piłowane; nie łupane i nie piłowane płyty		bez opłaty
143. Żwir siarczany (pyrit)		—·30
144. Rudy, osobno nie wymienione, także przyrządzone		bez opłaty
145. Gips:		
a) surowy, także mielony		bez opłaty
b) palony		—·60
146. Biała kreda, baryt (siarkan barytu, naturalny):		
a) surowe		bez opłaty
b) mielone, płukane		1·—
147. Szmergiel:		
a) surowy		bez opłaty
b) ziarnisty, mielony, płukany		2·—
148. Ziemie farbiarskie:		
a) surowe		bez opłaty
b) palone, mielone, płukane, prasowane		3·—
c) ulepszone		12·—
149. Inne ziemie i kamienie, sztucznie barwione		12·—
150. Ziemie i materiały mineralne, osobno nie wymienione, surowe, palone, mielone lub płukane		bez opłaty
wszystkie te przedmioty, o ile nie są wymienione w innych klasach taryfy.		

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
XVIII. Leki i wonności.	
151. Sok lukrecyowy, gęsty w skrzyniach lub w kształcie brył	24.—
152. Ambra, szara; strój bobrowy; piżmo (moschus); zybel; pryszczawki (muchy hiszpańskie); ziarnka piżmakowe (abelmoschus); kubeły; makowiec (opium); balsam muszkatowy (masło muszkatowe); woda wawrzyno-śliwowa	36.—
153. Kamfora:	
a) surowa	bez opłaty
b) oczyszczona (rafinowana)	36.—
154. Perfumy (bez wysoku winnego), jak pomarańczowe, różane, lawendowe, koprowe, miętowe, millefleurs itp.:	
a) wagi brutto przynajmniej 10 <i>kg</i>	7.—
b) wagi brutto poniżej 10 <i>kg</i>	15.—
155. Olejki eteryczne:	
a) olejek wawrzynowy, rozmarynowy i jałowcowy, następnie lekki kamforowy	24.—
b) osobno nie wymienione	60.—
XIX. Barwniki i garbniki.	
156. Drzewa farbierskie:	
a) w kłodach	bez opłaty
b) rozdrobnione (t. j. pokrajane, utarte, mielone)	2.50
c) rozdrobnione zaczynione	5.—
157. Drzewo quebracho i inne drzewa garbarskie:	
a) w kłodach	1.—
b) rozdrobione (t. j. pokrajane, utarte, mielone)	3.—
158. Kora z drzewa dębowego i drzew szpilkowych	—60
159. Inne kory następnie korzenie, liście, kwiaty, owoce (np. mirobalany), żółdzianki, gałasówki itp., także pokrajane, mielone lub w inny jaki sposób rozdrobnione do barwienia lub garbowania	bez opłaty

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
160. Katechu (ziemia japońska); kino; alkiermes; lac-dye, orlean	bez opłaty
161. Wyciągi marzanny; garancyna i garancyneta; lakmus; sepia surowa, w pęcherzykach	3·50
162. Orseille, persio; indygo; czerwice; wyciąg drzewa kasztanowego; wyciąg drzewa quebracho; wyciągi do garbowania, osobno nie wymienione	8—
Uwaga. Indygo i czerwice sprowadzane morzem	bez opłaty
163. Wyciągi barwnicze, osobno nie wymienione	8—

XX. Gumy i żywice.

164. Maż, z wyjątkiem mazi z węgla brunatnego i łupku	—50
165. Żywica, pospolita; kalafonia; smoła, osobno nie wymieniona	1·20
166. Smoła z węgla ziemnego, brunatnego, łupku, petroleum i stearyny	1·20
167. Smoła bednarska, browarowa, szczotkarska i powroźnicza	2·50
168. Ziemia asfaltowa, kamienie asfaltowe, surowe, tak e mielone	—30
169. Smoła asfaltowa	5—
170. Kit asfaltowy; żywica asfaltowa; cement żywiczny (cement drzewny)	7—
171. Płyty i kostki brukowe z asfaltu	10—
172. Ozokeryt (wosk ziemny, wosk mineralny), surowy	bez opłaty
173. Terpentyna, olejek terpentynowy, olejek smołowy (olejek żywiczny); surowy olej bursztynowy, z rogu jeleniego i kauczukowy, następnie oleje z mazi węgla kamiennego z rodzaju benzolów; lep na płaki	3·50
174. Żywica kopalowa, żywica damarowa, szelak, guma arabska, guma gedda, guma senegalska, gumi gutta, guma traganka; gumy, żywice i żywice gumowe, balsamy naturalne i soki roślinne, osobno nie wymienione	3·50
Uwaga. Artykuły w Nr. 174 podane przy dowozie morzem	bez opłaty

Cło w koronach	
od 100 kilogramów	
XXI. Oleje skalne następnie smoła z węgla brunatnych i łupku :	
175. surowe, z wyjątkiem wymienionych w Nr. 176, albo nie nadające się do oświetlania bez poprzedniego rafinowania (oczyszczenia) połączonego z destylacją	8.30 netto
<p>Uwaga. Olej skalny, surowy i bez poprzedniego rafinowania (oczyszczenia) nie nadający się do oświetlania, którego gęstość przy 12° R (15° C) wynosi więcej niż 830 stopni, na mocy pozwolenia na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu, który wydany będzie osobnem rozporządzeniem, w maksymalnej ilości rocznej 200.000 q</p>	
	1.62 netto
<p>Tę maksymalną ilość roczną rozdzielać się będzie w ten sposób, że na królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane przypadnie 10.000 q. zaś na kraje świętej Korony węgierskiej 190.000 q.</p>	
176. surowe, nadające się do oświetlania bez poprzedniego rafinowania (oczyszczenia) połączonego z destylacją	11.— netto
177. rafinowane (oczyszczone) lub na pół rafinowane, lekkie, których gęstość wynosi 880 lub mniej stopni	11.— netto
<p>Uwaga. Oleje skalne obydwóch powyższych numerów podlegają oprócz cła podatкови konsumecyjnemu w wysokości 13.— K od każdych 100 kg wagi netto. Podatek konsumecyjny (§ 2. ustawy z dnia 26. maja 1882., Dz. u. p. Nr. 55. § 2. węgierskiego XVIII. artykułu ustawy z roku 1882.) pobierać należy także i na przyszłość od tego oleju skalnego, uzyskanego przez rafinowanie (oczyszczenie) w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem wolnego obszaru tryesteńskiego, względnie w krajach świętej Korony węgierskiej z wyjątkiem wolnego obszaru Rjei, którego gęstość przy temperaturze 12° R (15° C) nie przekracza 880 stopni.</p>	
178. rafinowane (oczyszczone) lub na pół rafinowane, ciężkie, których gęstość wynosi więcej, jak 880 stopni, dalej oleje na smarowidło, także zmieszane z olejami lub tłuszczami zwierzęcymi lub roślinnymi	12.— netto
<p>Uwaga. Ciężkie oleje, których gęstość wynosi więcej jak 880 stopni z wyjątkiem gotowych olejów na smarowidło dla rafinerii petroleum (fabryk oleju na smarowidło), celem wyrobu olejów na smarowidło na podstawie osobnego pozwolenia i pod kontrolą</p>	
	7.— netto
179. Pozostałości z destylacji lub czyszczenia oleju skalnego, do użytku jako oleje lub tłuszcze na smarowidło już nie przydatne, z wyjątkiem stałych pozostałości	7.— netto

Cło w koronach	
od 100 kilogramów	
XXII. Bawełna przędze i towary z nich.	
także zmieszane z innymi roślinnymi materiałami przędzy, lecz bez domieszki wełny lub jedwabiu.	
180. Bawełna, surowa, czesana, bielona, barwiona, mielona; odpadki	bez opłaty
181. Wata bawełniana z wykluczeniem waty do celów leczniczych; nici do czyszczenia maszyn itp. przysposobione	12.—
182. Przędziwo wstępne, surowe, bielone, barwione, drukowane:	
a) pojedyncze lub podwójne	12.—
b) potrójne lub wielokrotne	24.—
Przędze bawełniane:	
183. pojedyncze, surowe:	
a) aż do Nr. 12 num. ang.	14.—
b) ponad Nr. 12 aż do Nr. 29 num. ang.	19.—
c) ponad Nr. 29 aż do Nr. 50 num. ang.	33.—
d) ponad Nr. 50 aż do Nr. 70 num. ang.	38.—
e) ponad Nr. 70 num. ang.	43.—
184. podwójne, surowe:	
a) aż do Nr. 12 num. ang.	19.—
b) ponad Nr. 12 aż do Nr. 29 num. ang.	24.—
c) ponad Nr. 29 aż do Nr. 50 num. ang.	38.—
d) ponad Nr. 50 aż do Nr. 70 num. ang.	45.—
e) ponad Nr. 70 num. ang.	40.—
185. z trzech lub więcej nitek, raz skręcone, surowe:	
a) aż do Nr. 12 num. ang.	24.—
b) ponad Nr. 12 aż do Nr. 29 num. ang.	29.—
c) ponad Nr. 29 aż do Nr. 50 num. ang.	43.—
d) ponad Nr. 50 num. ang.	50.—
186. z trzech lub więcej nitek, kilkakrotnie skręcone, surowe:	
a) aż do Nr. 12 num. ang.	29.—
b) ponad Nr. 12 aż do Nr. 29 num. ang.	33.—
c) ponad Nr. 29 aż do Nr. 50 num. ang.	50.—
d) ponad Nr. 50 num. ang.	57.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
187. Przędze bawełniane, bielone, merceryzowane, barwione (także drukowane), podpadają dodatkowo do cła od dotyczącej surowej przędzy, i to:		
a) bielone po		8.—
b) merceryzowane po		9.—
c) barwione (także drukowane) po		14.—
d) bielone i merceryzowane po		14.—
e) barwione, (także drukowane) i merceryzowane po		16.—
188. Przędze przysposobione do sprzedaży częściowej:		
a) pojedyncze lub podwójne; z trzech lub więcej nitok, raz skręcone		83.—
b) z trzech lub więcej nitok, kilkakrotnie skręcone		90.—
Towary bawełniane:		
189. Pospolite, tj. tkaniny z przędzy Nr. 50 i niższych, zawierające na 5 mm kwadratowych 38 nitok lub mniej:		
a) gładkie, także pojedynczo, skośno tkane:		
1. surowe		80.—
2. bielone		110.—
3. barwione		130.—
4. drukowane w 1 do 4 barwach, albo też w 2 barwach pstro tkane		170.—
5. drukowane w 5 lub więcej barwach, albo też w więcej jak 2 barwach pstro tkane		180.—
b) w deseń:		
1. surowe		110.—
2. bielone		130.—
3. barwione		155.—
4. drukowane w 1 do 4 barwach, lub też w 2 barwach pstro tkane		190.—
5. drukowane w 5 lub więcej barwach, albo też w więcej jak 2 barwach pstro tkane		200.—
190. Pospolite, gęste, tj. tkaniny z przędzy Nr. 50 i niższych, liczące na 5 mm kwadratowych więcej niż 38 nitok:		
a) gładkie, także pojedynczo, skośno tkane:		
1. surowe		131.—
2. bielone		155.—
3. barwione		180.—
4. drukowane w 1 do 4 barwach, albo też w 2 barwach pstro tkane		215.—
5. drukowane w 5 lub więcej barwach, albo też w więcej jak 2 barwach pstro tkane		230.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
b) w deseń:		
1. surowe		136.—
2. bielone		160.—
3. barwione		185.—
4. drukowane w 1 do 4 barwach, albo też w 2 barwach pstro tkane . .		220.—
5. drukowane w 5 lub więcej barwach, albo też w więcej jak 2 barwach pstro tkane		235.—
191. Przednie, tj. tkaniny z przędzy ponad Nr. 50 do Nr. 100 włącznie:		
a) surowe		195.—
b) bielone, barwione, drukowane, pstro tkane		295.—
192. Najprzedniejsze, tj. tkaniny z przędzy ponad Nr. 100		385.—
193. Aksamity i towary tkackie w rodzaju aksamitów, także aksamitne wstążki . .		230.—
Uwaga. Po stopie dla aksamitów odprawia się także strzyżone mansze- stry (półaksamity).		
194. Towary wstążkowe (z wyłączeniem aksamitnych wstążek)		226.—
Uwaga. Tkaniny w sztuce merceryzowane lub też tkaniny całkiem lub częściowo z merceryzowanej przędzy, tudzież tego rodzaju aksamity i towary wstążkowe, podlegają dodatkowi do cła dotyczącej tkaniny po		18.—
195. Tiule i materiały siatkowe w rodzaju tiulów:		
a) gładkie:		
1. surowe		380.—
2. bielone, barwione, drukowane, pstro tkane		400.—
Uwaga. Siatki twarde, bobbinetowe		131.—
b) w deseń, z wyjątkiem siatek z deseniami w rodzaju koronek:		
1. surowe		400.—
2. bielone, barwione, drukowane, pstro tkane		440.—
Uwaga. Tiule i materiały siatkowe w rodzaju tiulów, zaopatrzone w deseń koronkowy, jak koronki.		
196. Zastony na wzór bobbinetowych lub koronkowych (story, zastony itp.) i siatki na meble, odznaczone tkane		440.—
197. Koronki, także hafty ażurowe (towar wypalany)		750.—

		Główny w koronach
		od 100 kilogramów
198. Hafty:		
a) bramowanie taśmowe (<i>bandes, entre-deux</i>):		
1. tylko na brzegu haftowane	730.—	
2. inne (także z tłem haftowaniem)	800.—	
b) tiule i koronki haftowane	750.—	
c) osobno nie wymienione	730.—	
199. Towary pasamonicze i guzikarskie	226.—	
200. Towary dziane i pończoszkowe:		
a) Materye dziane i pończoszkowe w całych sztukach (towar metryczny):		
1. surowe	220.—	
2. bielone, barwione, drukowane, pstro dziane lub na drutach robione	240.—	
b) Pończochy i skarpetki:		
1. wagi ponad 1 <i>kg</i> od tuzina par	220.—	
2. wagi do 1 <i>kg</i> włącznie od tuzina par	285.—	
c) Rękawiczki:		
1. wagi ponad 300 <i>g</i> od tuzina par	300.—	
2. wagi aż do 300 <i>g</i> włącznie od tuzina par	400.—	
d) osobno nie wymienione	300.—	
201. Artykuły techniczne:		
a) siatki żarowe, nie wypalone	215.—	
b) suche pilśnie, tkane, także kutnerowane	155.—	
c) rzemienie ruchodawcze	85.—	
d) pasy i knoty	75.—	
e) węzownice, tkane lub plecione; szpagat o średnicy 1 <i>mm</i> lub więcej; siatki, grube, powrozy itp. techniczne artykuły	70.—	
Uwaga. Szpagat o średnicy poniżej 1 <i>mm</i> odprawia się jak przędze.		
f) Tkackie, cienkie sznurki (do obszywania):		
1. z przędzy w nić skręconej	85.—	
2. inne	220.—	

Cło w koronach	
od 100 kilogramów	
XXIII. Len, konopie, juta i inne osobno nie wymienione przędziwa roślinne, przędze i towary z nich,	
bez przymieszki bawełny, wełny lub jedwabiu.	
202. Len, konopie, juta i inne osobno nie wymienione przędziwa roślinne, surowe, roszone, międlone, czesane, bielone, barwione i w odpadkach	bez opłaty
203. Wata z tych przędziw, z wyjątkiem waty do celów leczniczych; nici do czyszczenia maszyn itp. przysposobione	12.—
Przędze:	
204. Przędze lniane (z włókien lub kłaków lnianych); przędze ramię;	
a) pojedyncze, surowe	3·60
b) pojedyncze, bielone, popielone lub barwione	12.—
c) skręcone	43.—
d) do sprzedaży cząstkowej przysposobione:	
1. pojedyncze	43.—
2. skręcone	83.—
205. Przędze konopne (z włókien i kłaków konopnych, także zmieszane z innymi przędziwami do tej klasy należącymi); przędze osobno nie wymienione:	
a) pojedyncze, surowe	3·60
b) pojedyncze, bielone, popielone lub barwione	12.—
c) skręcone	43.—
d) do sprzedaży cząstkowej przysposobione:	
1. pojedyncze	43.—
2. skręcone	83.—
206. Przędze z juty (z juty, także z lnem zmieszane):	
a) pojedyncze, surowe	3·60
b) pojedyncze, bielone, popielone lub barwione; skręcone przędze z juty	12.—
c) do sprzedaży cząstkowej przysposobione:	
1. pojedyncze	43.—
2. skręcone	83.—
Uwaga do Nrów 204, 205 i 206. Tak zwane powrósta w kłębkach lub na motowidłach	12.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
Towary lniane, konopne, z juty itp.:		
207. Tkaniny z przędz lnianych lub ramié, bez deseni (tylko z zasadniczym wiązaniem):		
a) surowe:		
1. do 40 nitek w osnowie i wątku na 2 cm kwadratowe		15—
2. 41 do 160 nitek w osnowie i wątku na 2 cm kwadratowe		29—
3. ponad 160 nitek w osnowie i wątku na 2 cm kwadratowe		190—
b) bielone, popielone, barwione, drukowane, pstro tkane:		
1. do 80 nitek w osnowie i wątku na 2 cm kwadratowe		48—
2. 81 do 160 nitek w osnowie i wątku na 2 cm kwadratowe		95—
3. ponad 160 nitek w osnowie i wątku na 2 cm kwadratowe		190—
208. Tkaniny z przędz lnianych lub ramié, w deseń (ze zmiennymi zasadniczymi wiązaniami lub w inny deseń z wyjątkiem adamaszków):		
a) surowe:		
1. do 160 nitek w osnowie i wątku na 2 cm kwadratowe		95—
2. ponad 160 nitek w osnowie i wątku na 2 cm kwadratowe		190—
b) bielone, popielone, barwione, drukowane, pstro tkane		
		190—
209. Adamaszki wszelkiego rodzaju, także surowe		190—
210. Batysty, gazy, linony i inne tkaniny rzadkie		330—
211. Koronki, zęby, tiule i materiały siatkowe w rodzaju tiulów		715—
212. Hafty:		
a) bramowanie taśmowe (<i>bandes, entre-deux</i>):		
1. tylko na brzegu haftowane		730—
2. inne (także z tłem haftowanym)		800—
b) koronki i tiule, haftowane		
		750—
c) osobno nie wymienione		
		730—
213. Aksamity i towary tkackie w rodzaju aksamitu (z włosiem strzyżonym lub nie strzyżonym)		190—
214. Towary wstążkowe		200—
215. Towary pasamonicze i guzikarskie		200—

Cło w koronach	
od 100 kilogramów	
216. Tkaniny z przędzy konopianej i innych do Nr. 205 należących przędz, także zmieszane z innymi, do tej klasy należącemi przędzami, bez deseni (tylko z zasadniczym wiązaniem):	
a) surowe:	
1. do 40 nitek w osnowie i wątku na 2 cm kwadratowe	15.—
2. 41 do 160 nitek w osnowie i wątku na 2 cm kwadratowe	29.—
b) bielone, popielone, barwione, drukowane, psiro tkane:	
1. do 80 nitek w osnowie i wątku na 2 cm kwadratowe	48.—
2. 81 do 160 nitek w osnowie i wątku na 2 cm kwadratowe	95.—
Uwaga. Wszystkie inne tkaniny z przędz konopianych itd. odprawia się tak jak tkaniny z przędz lnianych.	
217. Tkaniny z juty:	
a) surowe, bez deseni (tylko z wiązaniem zasadniczym), zawierające w osnowie i wątku nie więcej jak 40 nitek na 2 cm kwadratowe	15.—
b) materye na sprzęty i odzież, tapety, jakoteż wszelkie tkaniny z juty w połączeniu z innymi przędziami roślinnymi, nie wyłączając bawełny, o ile w ilości nitek juty przeważa	100.—
Uwaga. Tkaniny z juty, przy których bawełna względnie len, ramić, konopie lub też osobno nie wymienione roślinne przędziwa co do ilości nitek przeważają, odprawiać należy tak jak tkaniny z bawełny względnie z lnu lub konopi.	
c) osobno nie wymienione	30.—
Uwaga. Z haftowanemi tkaninami z juty, koronkami, tiulami, aksamitami i towarami tkackimi w rodzaju aksamitu, z towarami wstążkowemi, posamowitczemi i guzikarskimi z juty postępuje się tak jak z towarami lnianymi.	
218. Koberce pod nogi z lnu, konopi, juty i przędziw roślinnych osobno nie wymienionych, także bielone, barwione, drukowane, w deseń:	
a) nie z włosem tkane	30.—
b) z włosem tkane	100.—
219. Towary powroźnicze i artykuły techniczne:	
a) liny, powrozy o średnicy 5 mm lub więcej, także bielone, napuszczone mazią	18.—
Uwaga. Włókna kokosowe itp. skręcone na sznury (przędza kokosowa itp.) do fabrykacji wojłoków itp. za pozwoleniem na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu, który wydany będzie osobnem rozporządzeniem	
	bez opłaty

		Gło w koronach
		od 100 kilogramów
b) powrozy mające średnicy mniej jak 5 mm i szpagaty:		
1. do sprzedaży cząstkowej nie przysposobione		43.—
2. do sprzedaży cząstkowej przysposobione (w kłębki zwinięte itp.) o średnicy większej jak 1 mm		48.—
3. do sprzedaży cząstkowej przysposobione o średnicy 1 mm i poniżej		83.—
c) węzownice, tkane lub plecione		50.—
d) rzemienie rachodawcze		85.—
e) towary powroźnicze i artykuły techniczne, osobno nie wymienione		43.—
Uwaga. Towary dziane i pończoszkowe z przędzyw klasy XXIII odprawia się podług Nr. 200.		
XXIV. Wełna, przędze wełniane i towary wełniane.		
także z domieszką innych przędzyw, z wyjątkiem jedwabiu.		
220. Wełna, surowa, płukana, czesana, barwiona, bielona, mielona i odpadki		bez opłaty
221. Wata wełniana i z włosów; wata na kapelusze i wełna rozstrzepana (tylko nafilecowana, nie wałkowana)		22.—
Przędze:		
222. Przędze z grubych włosów zwierzęcych (włosów bydła rogatego itp.) aż do Nr. 5 metrycznego włącznie, surowe:		
a) pojedyncze lub podwójne		19.—
b) z więcej nitek skręcone		29.—
Uwaga. Przędze z grubych włosów zwierzęcych ponad Nr. 5 metryczny, jakoteż bielone, barwione, drukowane, odprawia się podług Nr. 226 jak przędza z wyczesków.		
223. Przędza mohair, alpaca (także mottled alpaca) i przędza genappes; wszystkie pojedyncze lub podwójne, surowe, przy dowozie przez osobno do tego upoważnione komory		bez opłaty
224. Kamgarn (przędza gładka) z sierści wielbłądziej, pojedyncza lub podwójna, surowa, przy dowozie przez osobno do tego upoważnione komory		5.—
225. Kamgarn, osobno nie wymieniony:		
a) surowy, pojedynczy:		
1. aż do Nr. 45 metrycznego		12.—
2. ponad Nr. 45 metryczny		21.—

Cło w koronach	
od 100 kilogramów	
b) surowy, podwójny lub z więcej nitek skręcony:	
1. aż do Nr. 45 metrycznego	17.—
2. ponad Nr. 45 metryczny	29.—
Uwaga. Kamgarn, osobno nie wymieniony, surowy, pojedynczy lub podwójny, ponad Nr. 30 aż do Nr. 45 metrycznego włącznie, do fabrykacji posamonów za pozwoleniem na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem	bez opłaty
c) bielony, barwiony, drukowany, pojedynczy:	
1. aż do Nr. 45 metrycznego	29.—
2. ponad Nr. 45 metryczny	38.—
d) bielony, barwiony, drukowany, podwójny lub z więcej nitek skręcony:	
1. aż do Nr. 45 metrycznego	38.—
2. ponad Nr. 45 metryczny	48.—
e) kamgarn w wełnie barwiony lub drukowany nakrapiany, jakoteż nie barwioną wełną (brudno-białą) przeplataną:	
1. pojedynczy	33.—
2. z dwóch lub więcej nitek skręcony, także przędza tego rodzaju z nitek rozmaitej barwy	38.—
Uwaga. Drukowana przędza na osnowę do kobierców za pozwoleniem na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem	29.—
226. Przędza z wyczesków i na wzór jej sporządzone, osobno nie wymienione przędze:	
a) surowe, pojedyncze	19.—
b) surowe, podwójne lub z więcej nitek skręcone	29.—
c) bielone, barwione, drukowane:	
1. pojedyncze	29.—
2. podwójne, lub z więcej nitek skręcone	38.—
227. Przędze do cząstkowej sprzedaży przysposobione	52.—
Towary wełniane:	
228. Koce; sukno samodziałowe; krajki	29.—
229. Towary tkackie, wełniane, osobno nie wymienione, także drukowane:	
a) wagi więcej jak 700 g na metr kwadratowy	120.—
b) wagi więcej jak 200 do 700 g na metr kwadratowy	200.—
c) wagi 200 g i mniej na metr kwadratowy	262.—
230. Aksamity i tkaniny w rodzaju aksamitu (z postrzyżonym lub nie postrzyżonym włosom), także drukowane	240.—

Cło w koronach	
od 100 kilogramów	
231. Towary wstążkowe	240.—
232. Towary pasamonicze i guzikarskie	240.—
233. Towary dziane i pończoszkowe:	
a) materye dziane i na drutach robione w całych sztukach (toważ na metry) .	240.—
b) pończochy i skarpetki:	
1. o wadze tuzina par ponad 1 <i>kg</i>	250.—
2. o wadze tuzina par do 1 <i>kg</i> włącznie	320.—
c) rękawiczki	330.—
d) osobno nie wymienione	250.—
234. Szale i tkaniny w rodzaju szalów; koronki i chustki koronkowe; tiule i materye siatkowe w rodzaju tiulów	476.—
235. Hafty, jedwabiem haftowane	600.—
236. Hafty, innemi materiałami haftowane	500.—
237. Koberce pod nogi:	
a) z włosów psich, cielęcych lub bydłęcych, także z małą przymieszką wełny	30.—
b) koberce wiązane	180.—
c) inne i także z pilśni, także drukowane	120.—
238. Pilśnie i towary pilśniowe (z wyjątkiem koberców pod nogi tego rodzaju):	
a) grube pilśnie z włosów zwierzęcych (także przykrojone, namazione lub lakierowane)	32.—
b) inne pilśnie i towary pilśniowe:	
1. nie drukowane	120.—
2. drukowane	190.—
239. Artykuły techniczne:	
a) dna sił, powrozy i liny z włosienia końskiego; grube kraty, sieci wiązane itp. osobno nie wymienione artykuły techniczne	35.—
b) sukna do prasowania i cedzenia, gdy ważą więcej jak 500 <i>g</i> na metr kwadratowy	95.—
Uwaga. Sukna do prasowania i cedzenia (filtrowania) wagi 500 <i>g</i> lub poniżej odprawia się jako osobno nie wymienione wełniane towary tkackie.	
c) węzownice, tkane lub plecione; gurdy	95.—
d) rzemienie ruchodawcze	100.—

	Cło w koronach od 100 kilogramów
XXV. Jedwab i towary jedwabne,	
także z przymieszką innych przędziw.	
240. Jedwab surowy w pęczkach (oprządy); odpadki jedwabiu, nieuprzedzone	bez opłaty
241. Wata jedwabna, z wyjątkiem waty do celów leczniczych	30 —
242. Jedwab (zesnuty albo przędzony) także kręcony:	
a) surowy	bez opłaty
b) bielony	120 —
c) barwiony:	
1. czarny	95 —
2. w innych barwach	120 —
243. Pela (odpadki jedwabiu, uprzedzone), także skręcona:	
a) surowa lub bielona	bez opłaty
b) barwiona:	
1. czarna	95 —
2. w innych barwach	120 —
244. Jedwab sztuczny, także skręcony:	
a) brudno-biały, nie barwiony	bez opłaty
b) barwiony:	
1. czarny	95 —
2. w innych barwach	120 —
245. Przędze z jedwabiu, peli lub jedwabiu sztucznego, w połączeniu z innymi przędziwami, także skręcone:	
a) przędze z pęczkami z odpadków jedwabiu	48 —
b) inne	70 —
Uwaga. Surowy kangarn przeciągnięty jedną nitką nieskręconego jedwabiu uważa się za kangarn Nr. 225.	
246. Nici z jedwabiu, peli lub jedwabiu sztucznego, także w połączeniu z innymi przędziwami, bielone lub barwione, do sprzedaży częściowej przysposobione	160 —
Towary z samego jedwabiu (z jedwabiu, peli lub jedwabiu sztucznego):	
247. Towary z samego jedwabiu, haftowane	1400 —
248. Tiule i materye siatkowe w rodzaju tiulów; gazy (także tkana krepa i flory); koronki i chuski koronkowe	1350 —
249. Gaza na woreczki jedwabne	900 —

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
250.	Tkaniny z samego jedwabiu, osobno nie wymienione:	
a)	gładkie (bez fasonu):	
1.	nie barwione lub barwione na czarno	1200.—
2.	innej barwy, drukowane, pstro tkane	1300.—
b)	z fasonem:	
1.	nie barwione lub na czarno barwione	1250.—
2.	innej barwy, drukowane, pstro tkane	1350.—
251.	Aksamity i tkaniny w rodzaju aksamitu (z postrzyżonym lub nie postrzyżonym włosiem)	1300.—
252.	Towary dziane i pończoszkowe:	
a)	materyały dziane lub na drutach robione w całych sztukach (towar metryczny)	1300.—
b)	pończochy i skarpetki	1400.—
c)	rękawiczki	1400.—
d)	osobno nie wymienione	1400.—
253.	Towary wstążkowe:	
a)	haftowane lub też z tiulu, gazy, względnie innych tkanin Nr. 248	1400.—
b)	wstążki aksamitne lub wstążki o wyglądzie aksamitnym	1300.—
c)	inne:	
1.	bez fasonu	1300.—
2.	fasonowane	1400.—
254.	Towary posamonne i guzikarskie	1000.—
	Towary półjedwabne (z jedwabiu, poli lub jedwabiu sztucznego w połączeniu z innymi przędziami):	
255.	Towary półjedwabne, haftowane: tiule i materye siatkowe w rodzaju tiulów; gazy (także tkane krepy i flory); koronki i chustki koronkowe	1200.—
256.	Tkaniny półjedwabne, osobno nie wymienione:	
a)	gładkie (bez fasonu)	600.—
b)	z fasonem	650.—
	Uwaga. Tkaniny półjedwabne, gdy ważą więcej jak 200 g na metr kwadratowy, także z fasonem, odprawia się podług a.	
257.	Aksamity i tkaniny w rodzaju aksamitu (z postrzyżonym lub nie postrzyżonym włosiem)	960.—
258.	Towary dziane i pończoszkowe:	
a)	materye dziane i pończoszkowe w całych sztukach (towar metryczny)	600.—
b)	pończochy i skarpetki	650.—

	Cl. w koronach
	od 100 kilogramów
c) rękawiczki	650.—
d) osobno nie wymienione	650.—
259. Towary wstążkowe:	
a) haftowane lub z tiulu, gazy względnie innych tkanin Nr. 255	1200.—
b) wstążki aksamitne i wstążki o wygładzie aksamitnym	960.—
c) inne:	
1. wstążki półjedwabne, na wzór rysu tkane, szerokości 6 cm lub mniej, barwione na czarno, szaro lub brązowo (wstążki kapeluszone)	450.—
2. bez fasonu inne	600.—
3. fasonowane	650.—
260. Towary pasamonicze i guzikarskie	600.—
Uwagi do klasy XXV.	
1. Tkaniny całkiem ordynarne z surowej przędzy z odpadków jedwabiu, wyglądające jak szare płótno do pakowania i używane na płachty do wytłaczania (prasowania), na ściereki itp., także z pojedynczemu barwionemi nitkami	57.—
2. Jedwab zasnuty w przędzie z innych nitk a nie tworzący ich powłoki zewnętrznej lub nie ciągnący się przez całą długość nitki tkaniny pomija się w tkaninach z takich przędz.	
XXVI. Towary konfekcyjne.	
261. Kwiaty sztuczne, gotowe, całe lub po części z materiałów tkackich	1100.—
262. Części składowe kwiatów sztucznych, całe lub po części z materiałów tkackich	480.—
Uwaga. Słupki kauczukowe do wyrobu sztucznych kwiatów, także w połączeniu z materiałami tkackimi	48.—
263. Pióra strojowe, przysposobione i roboty z nich	1100.—
264. Sztuczne futerka z piór:	
a) z piór strusich itp. przednich piór	1100.—
b) z innych piór:	
1. gotowe, także paski garnirunkowe	620.—
2. osobno nie wymienione	480.—
265. Roboty perukarskie i inne z włosów ludzkich	240.— od sztuki
266. Piłśn przyrządzona w postaci kapeluszy	— 40

		Cło w koronach
		od sztuki
267. Kapelusze męskie i dla chłopców:		
a) jedwabne i z materyi wszelkiego rodzaju, kapelusze składane: także ubrane		1.50
b) pilśniowe:		
1. nie ubrane		— 70
2. ubrane		1. —
c) kapelusze ze słomy, łyka, łubu lub innych materyałów:		
1. nie ubrane		— 50
2. ubrane		1. —
268. Kapelusze damskie i dla dziewcząt wszelkiego rodzaju:		
a) nie ubrane		— 70
b) ubrane		1.20
269. Kapelusze wszelkiego rodzaju, przystrojone		1.80
Uwagi.		
1. Kapelusze damskie i dla dziewcząt w rodzaju kapeluszy męskich i dla chłopców pod względem formy i ubrania odprawia się jak te ostatnie.		
2. Czapki, krymki itp. nakrycia głowy, z wyjątkiem fezów, odprawiać należy tak samo jak kapelusze.		
3. Pod ubraniem (garniowaniem) rozumie się zaopatrzenie podszewką, obszyciem, skórą do kapelusza i pojedyncze nałożenie wstążki, materyi, sznurka itp. lub też zaopatrzenie tylko w niektóre z tych części składowych.		
270. Fezy (tureckie czapeczki) z kutasami lub bez nich		— 10
271. Wachlarze wszelkiego rodzaju:	od 100 kilogramów	
a) ze zwyczajnych materyałów		120. —
b) z materyałów przednich lub z przednimi materyalami		200. —
c) z materyałów najprzedniejszych lub z najprzedniejszymi materyalami		420. —
d) z opatrzeniem ze szlachetnych metalów:		
1. ze złota		850. —
2. ze srebra		600. —
272. Parasole od deszczu i słońca z pokryciem z materyi:		
a) bez opatrzenia szlachetnymi metalami:	od sztuki	
1. przystrojone lub z koronek, haftów		2.75
2. z samego jedwabiu		2.20
3. z półjedwabiu		1.70
4. z innych materyałów		— 70
b) z opatrzeniem ze szlachetnych metalów:		
1. ze złota		5. —
2. ze srebra		3. —
273. Garnirunki zrobione z sznureczków, sznureczków okręcanych, sznelek itp. wyrobów pasamoniczych, także dalej przyrządzone (jednak nie z koronkami lub haftami):	od 100 kilogramów	
a) całe lub częściowo z jedwabiu, peli lub sztucznego jedwabiu		1300. —
b) z innego przędzy		350. —
Uwaga. Tego rodzaju garnirunki z koronkami lub haftami odprawia się tak jak towary strojowe Nr. 274.		

274. Odzież, bielizna, stroje i inne szyte przedmioty z materji, osobno nie wymienione, podlegają takiemu cłu jak ich część główna, za którą uważa się w ubiorach i strojach kobiecych część składową, najwyższem cłem obłożoną, z dodatkiem 40 od sta.

Ogólne uwagi do klas taryfy XXII do XXVI.

1. Przędze w ułożonej lub klejonej osnowie podlegają dodatkowi 5 procent do stopy celnej użytej przędzy.

2. W tkaninach, robotach dzianych, pończoszkowych itp. znajdujące się perły szklane, porcelanowe lub metalowe, sieczka szklana, błyskotki, przędzy szklane, nitki fiszbinowe itp. pozostają przy taryfowaniu towarów tkackich bez uwzględnienia.

3. Towary tkackie wszelkiego rodzaju w połączeniu z nitkami metalowymi (drućmi okrągłymi lub spłaszczonymi) podlegają dodatkowi 30 procent do cła dotyczącego towaru tkackiego.

4. Przy wyznaczeniu opłaty celnej od haftów miarodajną jest materia właściwa, materiał zaś użyty do haftowania nie wywiera żadnego wpływu, o ile pod tym względem taryfa osobnych postanowień nie zawiera. Haftowane aksamity, tkaniny w rodzaju aksamitów, tudzież haftowane wstążki, o ile ostatnie w taryfie nie są osobno wymienione, odprawia się jako hafty.

Haftowane towary dziane i pończoszkowe, towary posamonnice i guzikarskie — z wyjątkiem należących do Nr. 247 (haftowane towary z samego jedwabiu) i 255 (haftowane towary półjedwabne) — podpadają cłu nie jako hafty, tylko stosownie do swej dalszej jakości. Towary dziane i pończoszkowe bawełniane, lniane i wełniane, haftowane jedwabiem lub też robotą szytą jedwabiem ozdobione, należy odprawiać tak, jak półjedwabne, dziane i pończoszkowe towary Nr. 258: tak samo jedwabiem haftowane lub robotą szytą jedwabiem ozdobione, bawełniane, lniane lub wełniane towary posamonnice i guzikarskie odprawia się tak jak półjedwabne towary posamonnice i guzikarskie Nr. 260.

5. Przy pończochach, skarpetkach, rękawiczkach i osobno nie wymienionych towarach dzianych i pończoszkowych nie uwzględnia się konfekcyi, o ile nie chodzi o dziane lub drutami robione towary strojowe (ustrojone artykuły fantazyjne), które jako towary strojowe odprawia się podług opłaty celnej, która odpowiada wyżej ocłonomu strojowi.

Tkaniny, które są tylko pojedynczo obrabione lub pojedynczemu szwanni opatrzone, — o ile nie są przedmiotami handlu towarami strojowymi — poddaje się opłacie celnej nie jako szyte przedmioty, tylko nakłada się na nie dodatek 10 procent do cła od dotyczącej tkaniny.

6. Worki z grubej materji odprawia się jak dotyczące tkaniny.

7. Używane, znaczone worki z grubej materji, wprowadzane do napełniania zbożem a w przeciągu 2 miesięcy napowrót wywożone, pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem

bez opłaty

8. Używane, znaczone worki z grubej materji, które napełnione zbożem wszelkiego rodzaju, słodem, kielkami słodowymi, nasieniem rzepaku olejnego, nasionami, gliną porcelanową, węglami, materiałem papierowym zostały wywiezione z wolnego obrotu po za jednolitą granicę celną i w próżnym stanie napowrót wracają, za certyfikatem i pod warunkami, tudzież kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem

bez opłaty

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
XXVII. Towary szczotkarskie i sitarskie.		
275. Towary szczotkarskie, pospolite, t. j. ze szczeciny dalej nie przyrządzonej (także z surogatów szczeciny), słomy, piassawy i innych materiałów roślinnych, także z opatrzeniem z drzewa lub żelaza, nie barwione, nie politerowane ani lakierowane:		
a) miotły ze słomy, piassawy lub innych materiałów roślinnych	12.—	
b) pędzle, ordynarne	43.—	
c) inne, pospolite towary szczotkarskie	36.—	
276. Towary szczotkarskie, osobno nie wymienione (z wyjątkiem szczotek druci- anych do celów technicznych), z opatrzeniem:		
a) ze zwyczajnych materiałów	72.—	
b) z przednich materiałów	120.—	
c) z najprzedniejszych materiałów	240.—	
d) ze szlachetnych metalów:		
1. ze złota	850.—	
2. ze srebra	600.—	
Uwagi.		
1. Przy szczotkach do froterowania i szczotkach do koni, połączenie z towarami tkackimi pozostaje bez uwzględnienia.		
2. Przednie pędzle, o ile nie podpadają pod c i d, odprawia się podług b.		
277. Sita drewniane, gotowe, z dnami z plecionek drewnianych lub żelaznego drutu; drewniane dna sit	40.—	
278. Towary sitarskie, osobno nie wymienione, z dnami:		
a) z włosienia końskiego lub drutu	72.—	
b) z innych przędzy (z wyjątkiem włosienia końskiego i jedwabiu)	120.—	
c) z dnami z jedwabiu	240.—	
XXVIII. W innych klasach taryfy nie wymienione towary ze słomy, trzciny, łyka, łupu itp.		
279. Trzcina do krzeseł:		
a) łupana, także obłupiona (trzcina rdzenna), surowa	120	
b) bejcowana, barwiona, lakierowana, bronzowana lub przykrojona	12.—	
280. Ordynarne rogoże pod nogi i maty (płachty do wozów itp.), nie barwione lub barwione	12.—	
Uwaga. Chodniki kokosowe (na wzór kobierców chodnikowych sporzą- dzone)	20.—	

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
281. Plecionki, osobno nie wymienione:		
a) pospolite, t. j. ordynarne towary do domowego lub przemysłowego użytku, także w połączeniu z drzewem		12.—
b) przednie, o ile nie należą do c, także w połączeniu ze zwykłymi materiałami		36.—
c) najprzedniejsze t. j. plecionki z jedwabnem lub innem przędzywem, włóśnieniem końskiem lub nitkami metalowymi przewlekane lub przerabiane, także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami		120.—
d) w połączeniu z innymi najprzedniejszymi materiałami		240.—
282. Towary koszykarskie (także z witwy):		
a) pospolite (ordynarne kosze do pakowania, noszenia, kosze wozowe i do bielizny, wycierze itp.) z nieoblupanych lub oblupanych prętów itp., ani nie bejcowane, barwione, pokostowane, ani też lakierowane, także w połączeniu z drzewem, żelazem lub nieszlachetnymi metalami		12.—
b) przednie, t. j. wszystkie inne, o ile nie należą do c, także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami		120.—
c) najprzedniejsze, t. j. także w połączeniu z najprzedniejszymi materiałami		240.—
Uwaga. Meble plecione odprawia się tak jak towary z drzewa klasy XXXIV.		
283. Towary tej klasy z opatrzeniem ze szlachetnych metalów:		
a) ze złota		850.—
b) ze srebra		600.—

XXIX. Papier i towary papierowe.

284. Miazga papierowa, bielona lub nie bielona:		
a) ze szmat (półniazga)		bez opłaty
b) z drzewa, słomy, esparto i podobnych włókien:		
1. mechanicznie szlifowana		1·50
2. chemiczną drogą wyrobiona		1·50
Uwaga. Miazgę papierową przy dowozie w arkuszach, zwojach lub w formie tektury odprawia się podług tego numeru tylko w takim razie, jeżeli jest przedziurawiona lub jeżeli ją na prośbę strony pod nadzorem urzędowym przedziurawiono.		
285. Tektura:		
a) ordynarna, gdy waży 300 g i więcej na metr kwadratowy		7·20
b) tektura do pras, tektura łupkowa, tektura lśniąca		7·20
c) przednie kartony, następnie wszystkie farbami pomalowane lub w deseń, także w deseń prasowane		15.—

	Ciężkość w koronach
	od 100 kilogramów
286. Tektura maziowa i kamienna	7 20
Papier:	
287. Papier pakunkowy, gdy waży 30 g i więcej na metr kwadratowy:	
a) nie barwiony	7 20
b) w masie barwiony lub maziony	10 —
288. Bibuła:	
a) ordynarna, nie barwiona	7 20
b) przednia, także w kartonach	14 —
c) w deseni prasowana (adamaszek bibułowy)	36 —
289. Papier rysunkowy, tektura malarska, papier do miedziorytów	20 —
290. Papier pstry, także lakierowany i na białe pomalowany:	
a) gładki	27 —
b) w deseni prasowany, chropowaty lub gufrowany	40 —
291. Papier pergaminowy	20 —
292. Papier do celów fotograficznych przyrządzony:	
a) nie wrażliwy na światło (papier albuminowy, żelatynowy, pigmentowy itp. papiery)	30 —
b) wrażliwy na światło	50 —
293. Inne chemiczne papiery	30 —
294. Papier złoty i srebrny, jakoteż papier ze złotem i srebrnymi deseniami (prawdziwy lub nieprawdziwy, także bronzowany), papier koronkowy itp. przekłowany	40 —
295. Tapety	60 —
296. Papier, osobno nie wymieniony:	
a) gładki	12 —
b) rygowany	20 —
c) w deseni prasowany, wyrobu krepowego, gufrowany lub chropowaty	36 —
297. Papier i okładki tekturowe z płótnem pod spodem lub w środku (także z materyą bawełnianą); podszewki papierowe do kapeluszy, także tkaninami obciągnięte	36 —
Towary papierowe:	
298. Druki, ogłoszenia i plakaty:	
a) dwu- lub więcejkolorowe, albo złotem lub srebrem drukowane, względnie drogą fotomechaniczną sporządzone	72 —
b) inne	24 —

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
299.	Wyroby z papieru zbytkowe, osobno nie wymienione hurtowne wyroby fabryczne obrazów drukowanych, zabawki, wszystkie te także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materyałami; bielizna papierowa; kwiaty i części składowe kwiatów z papieru	100.—
Uwaga. Towary tego numeru w połączeniu z najprzedniejszymi materyałami odprawia się podług Nr. 300 d.		
300.	Towary z papieru, tektury lub masy papierowej, osobno nie wymienione:	
a)	z masy papierowej, okładki tekturowe, papier, z wyjątkiem papieru Nrów 290 b, 294 i 296 c	36.—
b)	z papieru lub z papierem Nrów 290 b, 294 i 296 c, następnie wszystkie z obrazami i malowidłami	72.—
Uwaga. Towary podpadające pod a i b także w połączeniu ze zwyczajnymi materyałami.		
c)	w połączeniu z przednimi materyałami albo płótnem introligatorskim	120.—
d)	w połączeniu z najprzedniejszymi materyałami	240.—
Uwaga. Tu należą zwłaszcza także wyroby z tektury i roboty introligatorskie (pudełka, puzderka, teki, okładki i okładki do albumów, części składowe albumów, gotowe albumy, gotowe lub zbytkowe kalendarze, notesy, notatki, zeszyty do pisanja itp.), z wyjątkiem należących do Nr. 647 oprawionych książek, map, czasopism i nut.		
301.	Roboty formierskie z tektury kamiennej, asfaltu i podobnych materyałów:	
a)	ani nie pomalowane, ani też nie lakierowane, także w połączeniu z drzewem lub żelazem	20.—
b)	inne, także w połączeniu ze zwyczajnymi materyałami	40.—
Uwaga. Roboty formierskie w połączeniu z przednimi i najprzedniejszymi materyałami należy odprawiać podług Nr. 300 c i d, zabawki itp. z tektury kamiennej itp. podług Nr. 299.		
302.	Karty do grania	145.—
Uwaga. Karty do grania podlegają nadto opłacie stempla konsumcyjnego podług istniejących przepisów i deklarowane być mają podług ilości i jakości talii, tudzież ilości kart każdej talii.		
303.	Towary tej klasy z opatrzeniem ze szlachetnych metalów:	
a)	ze złota	850.—
b)	ze srebra	600.—
XXX. Kauczuk i gutaperka, jakoteż towary z tychże.		
304.	Kauczuk, gutaperka (także balata), surowe lub oczyszczone; odpadki z nich, stare zużyte kawałki towarów z nich sporządzonych; z odpadków kauczukowych regenerowany kauczek (mitchel guma)	bez opłaty
305.	Rozczyny kauczukowe	6.—
306.	Ciasto kauczukowe	10.—
307.	Nitki kauczukowe, nie oprzędzone (także płaskie, nie szersze jak 3 mm)	3·60

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
308. Płyty nie wulkanizowane, cięte, wyrównane, walcowane (płyty patentowe)	40.—
309. Towary z płyt patentowych, osobno nie wymienione, wulkanizowane lub nie wulkanizowane, także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami	130.—
310. Zabawki dla dzieci z miękkiego kauczuku, także w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami	100.—
311. Obuwie, także w połączeniu z towarami tkackimi wszelkiego rodzaju lub z innymi materiałami	120.—
312. Towary z miękkiego kauczuku, osobno nie wymienione, także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami	100.—
313. Twarda guma (twarda lub twarda jak skóra) w płytach, sztabach i rurach, także polerowana, jednak dalej nie obrobiona	30.—
314. Towary z gumy twardej, osobno nie wymienione:	
a) surowe prasowane, z widzialnymi szwami od prasowania	84.—
b) inne, także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami	135.—
315. Tkaniny i materje dziane, kauczukiem powleczone, napojone, pomalowane lub zapomocą warstw kauczukowych połączone, jeżeli przerobione w nich przędziwa składają się:	
a) całe lub w części z jedwabiu, peli lub też sztucznego jedwabiu	200.—
b) z innych materiałów tkackich, także tego rodzaju pilśnie	130.—
316. Tkaniny sprężyste, towary dziane i posamonne, jeżeli przerobione w nich przędziwa składają się:	
a) całkiem lub częściowo z jedwabiu, peli lub sztucznego jedwabiu	200.—
b) z innych materiałów tkackich:	
1. elastyki do obuwia	170.—
2. inne	185.—
317. Ubrania i inne przez przyklepanie, szycie itp. przyrządzone przedmioty z materiałów w Nrach 315 i 316 wymienionych należy odprawiać jak te z dodatkiem 20 procent.	
318. Towary kauczukowe w połączeniu z najprzedniejszemi materiałami	240.—
319. Towary kauczukowe z opatrzeniem ze szlachetnych metalów:	
a) ze złota	850.—
b) ze srebra	600.—
320. Artykuły techniczne:	
a) tkaniny na podkłady do grępli dla gręplarzy za pozwoleniem na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem	7.—
b) węzownice z kauczuku lub z kauczukiem, także z pokładami z tkaniny lub wstawkami drucianymi	70.—

Uwaga. Węzownice z płyt patentowych odprawia się podług Nr. 309.

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
c)	środki uszczelniające	100.—
d)	rzemienie ruchodawcze	100.—
e)	pneumatyki (węzownice i płaszcze)	150.—
f)	materyał izolacyjny z płyt patentowych, także wulkanizowany	130.—
g)	opatrzenia do celów technicznych i elektro-technicznych, do instrumentów itp. z twardej gumy z wyjątkiem należącej do Nr. 314 a surowej, prasowanej gumy twardej	135.—
Uwaga. Do urządzania telefonu i mikrofonu za pozwoleniem na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem		100.—
h)	kauczukowe sukna nadrukowane i inne osobno nie wymienione artykuły techniczne	120.—
XXXI. Cerata i towary z niej.		
321.	Cerata, gruba, nie drukowana; płótno asfaltowe	18.—
322.	Okrycia do wozów i inne płachty służące do nakrycia z grubych materyi, w tkaninie, względnie przędze chemicznie preparowane lub olejem, mazią, albo też mieszaninami tłuszczów powleczone lub napojone	60.—
323.	Grube opony na podłogi z ceraty, linoleum, kamptulikonu i tym podobnych kompozycji:	
a)	do 2 mm grubości	75.—
b)	ponad 2 mm grubości	60.—
324.	Płótno introligatorskie	72.—
325.	Cerata, osobno nie wymieniona, także muślin woskowany i kitajka woskowana:	
a)	towar metryczny bez odznaczonego deseni	75.—
b)	odznaczona lub towar metryczny z odznaczonym deseniem	85.—
326.	Towary z ceraty, muślinu woskowanego i kitajki woskowanej, z wyjątkiem tego rodzaju towarów siodlarskich, rymarskich i kaletniczych:	
a)	także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przedniemi materyałami	100.—
b)	w połączeniu z najprzedniejszymi materyałami	240.—
327.	Towary tej klasy z zaopatrzeniem ze szlachetnych metalów:	
a)	ze złota	850.—
b)	ze srebra	600.—

Cło w koronach

od 100 kilogramów

XXXII. Skóra i towary skórzane.**Skóra:**

328. Skóra bydlęca i końska, w rodzaju skóry na podeszwy robiona (także na rzemienie ruchodawcze):

a) w kawałkach grzbietu (croupsons):

1. wyębiona 50.—

2. środkami mineralnymi wygarbowana 60.—

b) inna (z wyjątkiem odpadków ze skóry):

1. wyębiona 43.—

2. środkami mineralnymi wygarbowana 50.—

c) odpadki ze skóry 35.—

329. Skóra bydlęca i końska, nie w rodzaju skóry na podeszwy robiona, także gotowa przyrządzona, jednak nie lakierowana:

a) barwy naturalnej lub na czarno barwiona 30.—

b) inna 43.—

Uwaga. Skóra greplarska do greplarni za pozwoleniem na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem 20.—

330. Skóra cielęca, z wyjątkiem skóry lakierowanej 60.—

331. Błamy kozłże, kozie i kozłcze, garbowane, także rozcinane, nie barwione, dalej nie przysposobione 5.—

332. Błamy owcze i jagnięce, garbowane, nie barwione, dalej nie przysposobione:

a) ze strony mięsa łupane 14.—

b) inne 30.—

333. Skóra kozła, kozia i kozłcza, przyrządzona z wyjątkiem skóry na rękawiczki i lakierowanej skóry 60.—

334. Skóra owcza i jagnięca, przyrządzona, z wyjątkiem skóry na rękawiczki i skóry lakierowanej 60.—

335. Skóra na rękawiczki wszelkiego rodzaju 43.—

Uwaga. Skóra na rękawiczki, którą się celem barwienia wywozi, przy ponownym dowozie w barwionym stanie za pozwoleniem na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem 20.—

336. Skóra lakierowana wszelkiego rodzaju 60.—

337. Skóra, osobno nie wymieniona; pergamin 43.—

Uwaga. Wycinki skóry, następnie okrawki i paski skóry, które poddane zostały obrobieciu przez kitowanie, weinanie lub wycinanie ozdób, dziurawienie, steknowanie, szycie itp., odprawia się, o ile taryfa nie zawiera innego jakiego postanowienia, jak osobno nie wymienione towary skórzane Nr. 342.

Towary skórzane:

338. Towary siodlarskie i rymarskie, także w połączeniu z innymi materiałami:

a) bez części składowych metalowych, lub z okuciem, sprzączkami, obręczkami, kablakami i innymi częściami składowymi z żelaza i stali (z wyjątkiem niklowanych lub innymi metalami pokrytych) 90.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
b)	z okuciem, sprzączkami, obrączkami, kabłąkami i innemi częściami składowemi z mosiądzu, niklu i innych nieszlachetnych metalów lub niemi pokryte (także z żelaza i stali)	120.—
c)	ze srebrnem, srebrno-platerowanym, srebrzonym lub złotonem okuciem, z sprzączkami, obrączkami, kabłąkami i innemi metalowemi częściami składowemi	240.—
339. Towary kaletnicze ze skóry, ceraty i materyi:		
a)	z opatrzeniem z żelaza i stali (z wyjątkiem niklowanych lub innemi nieszlachetnemi metalami pokrytych), także w połączeniu z innymi zwyczajnemi lub przedniemi materyałami	110.—
Uwaga. Tu należą także tego rodzaju towary z ceraty, skórzanego sukna, materyi na kobierce pod nogi i t. p. bez opatrzenia.		
b)	z opatrzeniami z innych jak pod a wymienionych metalów (z wyjątkiem szlachetnych), także w połączeniu ze zwyczajnemi lub przedniemi materyałami	175.—
Uwaga. Tu należą także tego rodzaju towary z samej tylko skóry wagi od sztuki po 1 kg i ponadto.		
c)	w połączeniu z najprzedniejszemi materyałami, następnie towary galanteryjne z samej tylko skóry wagi sztuki poniżej 1 kg	240.—
340. Obówie wszelkiego rodzaju, także ze skóry lub skórą obłożone, tudzież w połączeniu z towarami tkackimi, względnie z innemi materyałami, gdy para waży:		
a)	więcej jak 1200 g	100.—
b)	więcej jak 600 do 1200 g	125.—
c)	600 g lub poniżej	145.—
341. Rękawiczki, skórzane (także tylko przykrojone lub w połączeniu z towarami tkackimi), tudzież haftowane		
Uwaga. Rękawiczki, skórzane, z ozdobą, zaopatrzone powłoką lub przedniem futerkiem podbite, odprawia się jak towary kuśnierskie Nr. 346 b.		
342. Towary skórzane, osobno nie wymienione:		
a)	z samej skóry lub w połączeniu ze zwyczajnymi lub przedniemi materyałami	110.—
b)	ze skóry, w połączeniu z najprzedniejszymi materyałami	240.—
343. Towary tej klasy z opatrzeniami ze szlachetnych metalów:		
a)	ze złota	850.—
b)	ze srebra, z wyjątkiem towarów siodlarskich i rymarskich Nr. 338 c	600.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
344. Artykuły techniczne:		
a) skóra na obuwie (tak zwany wellings); przykrojona skóra siodlarska do siodła na koła do jazdy; kawały surowej skóry, dalej nie obrobione . . .		60.—
Uwaga. Siodła do kół do jazdy należą do Nr. 338.		
b) rzemienie ruchodawcze, płaskie, także paski:		
1. ze skóry wydeblonej		70.—
2. ze skóry przed wałkowaniem tłustością napuszczanej, względnie za pomocą środków mineralnych garbowanej, jakoteż ze skór surowych . . .		80.—
c) rzemienie ruchodawcze ze skóry, okrągłe lub kanciaste, także skręcone . .		80.—
d) artykuły techniczne, osobno nie wymienione, ze skóry lub surowej skóry, jak skopki do różańców (paternoster), czółenka tkackie, koła zębate, manszety, krążki i obrączki do uszczelniania itp.		75.—
XXXIII. Towary kuśnierskie.		
345. Futra, przyrządzone, nie gotowe:		
a) z błamów pospolitych		24.—
b) z błamów przednich		120.—
346. Futra, gotowe:		
a) z błamów pospolitych		200.—
b) z błamów przednich		480.—
XXXIV. Towary drewniane; towary z materiałów tokarskich i snycerskich.		
347. Drzewo do wyrobu i towary piłą rzniete: heblowane, żłobione lub fugowane; przyrznane drzewo obręczowe, także z tak zwanym zankiem; przysposobione drzewo beczkowe; miotły z chrustu; wszystkie te surowe, nie bejcowane, barwione itp.		5.—
348. Drut drewniany i welna drewniana:		
a) surowe		5.—
b) bejcowane lub barwione		12.—
349. Szytły drewniane (gwoździe drewniane), także bejcowane lub barwione . .		12.—
350. Fryzy, pasy, sztaby i taśle, heblowane, jakoteż parkiety (sklejane lub w inny sposób spojone taśle); wszystkie te nie fornirowane, ani też nie wykładane:		
a) surowe		5.—
b) bejcowane, barwione, pokostowane, lakierowane lub polerowane . . .		7·20

		Głó w koronach
		od 100 kilogramów
351. Forniry, także przez sklejenie fornirów powstałe tafle:		
a) nie wykładane:		
1. surowe		7.—
2. barwione, bejcowane, pokostowane, lakierowane lub polerowane . .		14.—
b) wykładane lub z wyciśniętym deseniem; mozaika drzewna do dalszego użytku do towarów drewnianych		30.—
352. Listwy z drzewa (do mebli, ram itp.):		
a) gładkie lub profilowane:		
1. surowe		10.—
2. bejcowane, barwione, pokostowane, lakierowane, grantowane, polerowane, następnie wszystkie fornirowane		15.—
3. z nałożoną masą lub z ozdobami z masy z frezowaną lub wyciskaną ornamentacją		36.—
4. bronzowane, złoczone, srebrzone, przednio pomalowane		50.—
b) z przednią robotą ażurową lub rzeźbiarską, następnie z robotą wkładaną		70.—
353. Ramy (do obrazów, zwierciadeł itp.), o ile nie należą do Nr. 362:		
a) z listw drewnianych Nru 352 a 1 i 2		25.—
b) z listw drewnianych Nr. 352 a 3		48.—
c) z listw drewnianych Nr. 352 a 4 i b		80.—
354. Laski z drzewa lub trzciny:		
a) ordynarnie obrobione, surowe, także z obrączkami		7.—
b) ordynarnie obrobione, bejcowane, barwione, pokostowane, lakierowane lub polerowane, także z obrączkami		18.—
c) przednio obrobione, następnie wszystkie w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami (z wyjątkiem obrączek)		36.—
d) w połączeniu z przednimi materiałami		60.—
e) przędzywem lub sznurkami z jelit baranich oplecione		120.—
f) w połączeniu z najprzedniejszymi materiałami		240.—
355. Zabawki drewniane:		
a) ordynarne, tylko heblowane, wyrzynane lub toczone, surowe, bez połączenia z innymi materiałami		15.—
b) przedniego wyrobu, surowe, następnie wszystkie bejcowane, barwione, lakierowane, polerowane, malowane, także w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami		55.—
c) w połączeniu z przednimi materiałami		120.—
d) w połączeniu z najprzedniejszymi materiałami		240.—
Uwaga. Zabawki z innych do tej klasy należących materiałów snycerskich, jak towary z nich.		

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
356.	Towary, osobno nie wymienione, ze zwyczajnego drzewa, także heblowane (gładkie lub profilowane), ordynarnie toczone, względnie ordynarnie wyrzynane, także sklejące, fugowane lub w inny sposób spojęne:	
a)	surowe, nie w połączeniu z innymi materiałami:	
1.	z miękkiego drzewa	8.—
2.	z twardego drzewa lub fornirowane (zwyczajnem drzewem)	15.—
b)	surowe, z okuciem lub w inny jaki sposób połączone z żelazem lub innymi nieszlachetnymi metalami:	
1.	z miękkiego drzewa	12.—
2.	z twardego drzewa lub fornirowane (zwyczajnem drzewem)	20.—
c)	bejcowane, barwione, pokostowane, lakierowane, polerowane, następnie wszystkie w połączeniu ze skórą lub zwyczajnymi materiałami, z wyjątkiem pod b wymienionych:	
1.	z miękkiego drzewa	16.—
2.	z twardego drzewa lub fornirowane (zwyczajnem drzewem)	24.—
357.	Towary, osobno nie wymienione, z przedniego drzewa lub też takim drzewem wykładane, także heblowane (gładkie lub profilowane), ordynarnie toczone, względnie ordynarnie wyrzynane, także sklejące, fugowane lub w inny sposób spojęne:	
a)	surowe, także z okuciem lub w innego rodzaju połączeniu z żelazem lub innymi nieszlachetnymi metalami	20.—
b)	bejcowane, barwione, pokostowane, lakierowane, polerowane, następnie wszystkie w połączeniu ze skórą lub zwyczajnymi materiałami, z wyjątkiem do a należących	34.—
358.	Towary, osobno nie wymienione, z drzewa przednio toczone, następnie wszystkie z wypaloną, wyciskaną lub fryzowaną ornamentacją, także w połączeniu ze skórą lub zwyczajnymi materiałami; towary wyścielane bez powłoki	40.—
359.	Towary, osobno nie wymienione, z drzewa z przednią robotą ażurową lub robotą rzeźbiarską; towary drewniane pozlacane, posrebrzane lub bronzowane (z wyjątkiem drewnianych listw i ram); przednio pomalowane towary drewniane; towary osobno nie wymienione z drzewa w połączeniu z przednimi materiałami, z wyjątkiem skóry i powłok z towarów tkackich	50.—
360.	Towary, osobno nie wymienione, z drzewa z robotą wykładaną (boule, intarsien, mozaika drzewna); osobno nie wymienione towary z drzewa z powłokami wszelkiego rodzaju	72.—
Uwaga. Towary z drzewa osobno nie wymienione w połączeniu z najprzedniejszymi materiałami odprawiać należy podług Nru 362 b.		
361.	Towary, osobno nie wymienione z innych jak drzewo materiałów tokarskich i snycerskich:	
a)	z roślinnych materiałów snycerskich, na innem miejscu taryfy nie wymienionych (z wyjątkiem guzików z orzecha areki, orzecha kamiennego itp.), także w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami	48.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
a) z kości, rogu i innych zwierzęcych pod e nie wymienionych materiałów snycerskich, także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami:		
1. fiszbin iglicy	130.—	
2. inne	120.—	
Uwaga. Podług Nr. 361 b 2 odprawia się także guziki z orzecha areki, orzecha kamiennego itp.		
c) z pianki morskiej, lawy, celuloide i podobnych sztucznych materiałów snycerskich (z wyjątkiem imitacji pod d i e wymienionych materiałów), także w połączeniu ze zwyczajnymi lub innymi przednimi materiałami	120.—	
d) z bursztynu, gagatu, prawdziwe lub naśladowane, także w połączeniu ze zwyczajnymi, przednimi lub innymi najprzedniejszymi materiałami	240.—	
e) z kości słoniowej, perłowej macicy, szylkretu, prawdziwe lub naśladowane, także w połączeniu ze zwyczajnymi, przednimi lub innymi najprzedniejszymi materiałami	270.—	
Uwagi.		
1. Przystosowane do dalszego obrobienia przedmioty z materiałów należących do Nr. 361 b 2, d i e	24.—	
2. Towary Nru 361 a w połączeniu z przednimi materiałami odprawia się podług b 2, w połączeniu zaś z najprzedniejszymi materiałami podług d; tę ostatnią pozycję stosuje się także do towarów Nru 361 b i c w połączeniu z najprzedniejszymi materiałami.		
362. Towary galanteryjne (fraszki i przybory toaletowe):		
a) z drzewa lub z materiałów snycerskich do Nru 361 a należących, także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami	120.—	
b) takie same w połączeniu z najprzedniejszymi materiałami	240.—	
363. Grys korkowy, mąka korkowa i korek w kostkach	4.—	
364. Korek w płytach i krążkach	8.—	
365. Kamienie korkowe	17.—	
366. Zatyeczki, podeszwy i inne towary korkowe, także w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami	30.—	
Uwagi.		
1. Towary korkowe w połączeniu z przednimi i najprzedniejszymi materiałami odprawia się podług Nr. 362 a, względnie b.		
2. Zatyeczki korkowe, nowe, w kierunku podłużnym poprzecinane, jakoteż używane, celem uszlachetniania latorośli winnych przez producentów wprowadzane, pod warunkami drogą rozporządzenia przepisane	bez opłaty	
367. Towary tej klasy z opatrzeniem ze szlachetnych kruszców:		
a) ze złota	850.—	
b) ze srebra	600.—	

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
XXXV. Szkło i towary szklane.		
368. Masa szklana; emalia i szkliwo; szkło mielone (pył szklany)		3·60
369. Pręciki, płytki i rurki szklane, jakiegokolwiek barwy (jak do wyrobu paciorków, dętek i guzików)		3·60
Szkło dęte:		
370. Szkło dęte, pospolite, t. j. nie rznięte, bez deseni, nie ocierane, nie wygniatane:		
a) barwy naturalnej, jednak nie białe		5·—
b) białe, także półbiałe (przeźroczyste)		10·— brutto
c) kolorowe (w masie barwione lub przesłonięte)		30·—
371. Szkło dęte z zatyczkami tylko z ocieraniem lub rznieniem dnami względnie brzegami:		
a) barwy naturalnej lub białe (przeźroczyste)		10·— brutto
b) kolorowe (w masie barwione lub przesłonięte)		30·—
372. Szkło dęte, rafinowane:		
a) wygryzane, rznięte, w deseń, ocierane lub krajane:		
1. barwy naturalnej lub białe (przeźroczyste)		20·—
2. kolorowe (w masie barwione lub przesłonięte)		30·—
b) malowane, poślacane, posrebrzane		30·—
c) szkłem oprzędzone lub z nałożonem szkłem		30·—
373. Kolby szklane (gruszki szklane) do elektrycznych lamp żarowych		30·—
374. Szkło prasowane i lite, osobno nie wymienione:		
a) surowe, także przegrzane, również z brzegami lub dnami rznieniami, barwy naturalnej lub białe (przeźroczyste)		20·—
b) inne (kolorowe, malowane itp.)		30·—
Tafle szklane:		
375. Szkło zwierciadlane i tafle szklane, osobno nie wymienione, surowe, nie szlifowane, nie polerowane, bez deseni, nie podłożone, nie barwione:		
a) szkło zwierciadlane, lane lub dęte, surowe szkło lane grubości więcej jak 5 mm		4·—

Cło w koronach	
od 100 kilogramów	
b) tafle szklane i surowe szkło lane grubości 5 mm i poniżej, gdy wielkość pojedynczej tafli wynosi:	
1. 240 cm lub poniżej	10.— brutto
2. ponad 240 do 400 cm	11.— brutto
3. ponad 400 cm	13.— brutto
376. Szkło zwierciadlane i tafle szklane, osobno nie wymienione, barwione, nie szlifowane, nie polerowane, bez deseni, nie podłożone	24.— brutto
377. Szkło zwierciadlane i tafle szklane, osobno nie wymienione, szlifowane, polerowane, w deseń, wyginane, także barwione lub przesłonięte:	
a) w ścianki nie rżnięte, nie podłożone	28.— brutto
b) rżnięte w ścianki, jednak nie podłożone; szkło katedralne, także białe	30.— brutto
c) podłożone	33.— brutto
Uwaga. Szkło zwierciadlane i tafle szklane, malowane, pozłacane lub posrebrzane, także przez nakładanie lub wpalanie farb deseniami opatrzone, odprawia się podług Nr. 377 c.	
378. Zwierciadła oprawione w ramy	40.—
379. Szkło druciane (lane tafle lub płyty z drucianymi wstawkami)	24.— brutto
380. Płyty do celów fotograficznych, wrażliwe na światło	30.— brutto
381. Szkło optyczne, surowe, nie szlifowane na soczewki, w kawałkach, taflach lub w formie soczewek, lane, prasowane lub krajane, także nadszlifowane, białe lub kolorowe	3.60
382. Szkiełka do zegarków, okularów i inne szkła optyczne, rżnięte	180.—
383. Perły szklane:	
a) z białego lub kolorowego szkła, jednak nie malowane, pozłacane lub posrebrzane	5.—
b) malowane, pozłacane lub posrebrzane	30.—
c) imitacje prawdziwych pereł	240.—
384. Wisiorki szklane, lite, do świeczników itp., także kolorowe, szlifowane, z uszkami lub bez nich; przedziwo szklane, także barwione	5.—
385. Guziki szklane, z uszkami lub bez uszek, korale, kuleczki, krople szklane, także z kolorowego szkła:	
a) nie malowane, nie pozłacane ani posrebrzane	5.—
b) malowane, pozłacane lub posrebrzane	30.—
386. Fałszywe kamienie, bez oprawy	30.—

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
387. Naramienniki i naszyjniki ze szkła; roboty z pereł szklanych (z wyjątkiem imitacji prawdziwych pereł), z fałszywych kamieni, płytek szklanych, przędzy szklanego itp., także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami	120.—
388. Towary szklane i emaliowe, osobno nie wymienione:	
<i>a)</i> także w połączeniu z innymi jak pod <i>b</i> do <i>d</i> wymienionymi materiałami .	36.—
<i>b)</i> w połączeniu z kauczukiem, skórą lub nie niklowanymi częściami składowymi z żelaza lub nieszlachetnych metalów	72.—
<i>c)</i> w połączeniu z innymi przednimi materiałami	120.—
<i>d)</i> w połączeniu z najprzedniejszymi materiałami	240.—
389. Sztuczne zęby bez opatrzenia ze szlachetnych metalów	240.—
390. Towary tej klasy z opatrzeniem ze szlachetnych metalów:	
<i>a)</i> ze złota	850.—
<i>b)</i> ze srebra	600.—
XXXVI. Towary kamienne	
z kamienia, nie wypalanych ziem, cementów i mieszanin kamiennych.	
391. Kamienie na więcej jak na trzech stronach piłowane, zresztą jednak ordynarnie albo tylko z grubsza ciosane; płyty kamienne grubości więcej jak 16 <i>cm</i> , tylko piłowane lub łupane	1.—
392. Kamienie ogniotrwałe z kwarcytu, w formie cegieł ciosane lub piłowane:	
<i>a)</i> o wadze sztuki 5 <i>kg</i>	2.—
<i>b)</i> o wadze sztuki ponad 5 <i>kg</i>	3.—
393. Łupek:	
<i>a)</i> na płyty tylko krajany	2.—
<i>b)</i> dachówki łupkowe i inny łupek taflowy	2.50
<i>c)</i> dalej przerabiany, także szlifowany, czerniony, liniowany, także w ramach z surowego drzewa	10.—
394. Płyty kamienne grubości 16 <i>cm</i> lub mniej (z wyjątkiem płyt łupkowych i kamieni litograficznych):	
<i>a)</i> surowe (ciosane, łupane, piłowane):	
1. z kamieni pod 2 i 3 nie wymienionych	3.60
2. z alabastru, marmuru lub serpentynu	6.—
3. z granitu, porfiru, syenitu i tym podobnych twardych kamieni	5.—
<i>b)</i> dalej obrobione, także szlifowane lub polerowane:	
1. z kamieni pod 2 i 3 nie wymienionych	7.—
2. z alabastru, marmuru lub serpentynu	20.—
3. z granitu, porfiru, syenitu i tym podobnych twardych kamieni	20.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
395. Roboty z kamieni, osobno nie wymienione, które w następujących dwóch numerach nie są wymienione:		
a) ciosane, piłowane lub łupane:		
1. pojedynczo profilowane, lub pojedynczo obrobione, nie toczne . . .	1·20	
2. inaczej profilowane, z ornamentacją lub toczne	3·60	
b) całkiem lub częściowo szlifowane, polerowane, pozlacane lub posrebrzane	8.—	
396. Osobno nie wymienione roboty z alabastru, marmuru i serpentynu:		
a) ciosane, piłowane lub łupane:		
1. pojedynczo profilowane lub pojedynczo obrobione, nie toczne . . .	5.—	
2. inaczej profilowane, z ornamentacją lub toczne	8.—	
b) całkiem lub częściowo szlifowane, polerowane, pozlacane lub posrebrzane	20.—	
397. Roboty z granitu, porfiru, syenitu i podobnych, twardych kamieni, osobno nie wymienione:		
a) ciosane, piłowane lub łupane:		
1. pojedynczo profilowane lub pojedynczo obrobione, nie toczne . . .	3·60	
2. inaczej profilowane, z ornamentacją lub toczne	7·20	
b) całkiem lub częściowo szlifowane, polerowane, pozlacane lub posrebrzane	20.—	
Uwaga. Roboty wymienione pod a 2 i b Nru 395, następnie w Nru 396 i 397, także w połączeniu z drzewem lub ordynarnie obrobionymi częściami składowymi z żelaza lub innych nieszlachetnych metalów. Roboty pod a 1 Nru 395 wymienione, gdy są połączone z powyższymi materiałami, należą temsamem do a 2 wspomnianego numeru.		
398. Masy niedopuszczające ciepła z mułku krzemienno, znieszanego z azbestem, włosami, trocinami itp.	4.—	
Uwaga. Uformowane masy nieprzepuszczające ciepła z mułku krzemienno, jak kamienie korkowe Nr. 365.		
399. Cement	1·80	
400. Towary z cementu lub gipsu, osobno nie wymienione, także w połączeniu z drzewem lub ordynarnymi częściami składowymi z żelaza lub innych nieszlachetnych metalów:		
a) ani nie szlifowane, ani nie pokostowane lub polakierowane	3·60	
b) szlifowane, pokostowane lub polakierowane	7.—	
401. Towary azbestowe:		
a) papier azbestowy i tektury azbestowe, nie uformowane	12.—	
b) te przedmioty uformowane, także podziurkowane; nie uformowane lub uformowane z wstawkami drucianymi	30.—	
c) przędzy azbestowe, także w połączeniu z innymi przędziami lub drutami	30.—	

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
d) tkaniny azbestowe, także w połączeniu z innymi przedziwami lub drutami	48.—
e) inne azbestowe towary, także w połączeniu z innymi materiałami, o ile nie należą do Nr. 409 c	72.—
402. Kamienie młyńskie, także z żelaznymi obręczami lub w osłonach metalowych; kamienie litograficzne	1·20
403. Naturalne brusy i oselki:	
a) bez połączenia	1·20
b) w połączeniu z drzewem, żelazem lub innymi nieszlachetnymi metalami .	8.—
404. Sztuczne brusy i oselki, także w połączeniu z drzewem, żelazem lub innymi nieszlachetnymi metalami:	
a) szmerglowe, z karborundum lub t. p. twardych materiałów szlifierskich .	22.—
b) inne	12.—
405. Środki mineralne do czyszczenia, szlifowania i polerowania, przyrządzone do sprzedaży cząstkowej	12.—
406. Papier szlifierski	12.—
407. Sukno szlifierskie, taśmy szlifierskie itp. środki szlifierskie	16.—
408. Towary kamienne, przednie, t. j. przedmioty zbytkowe (przyciskacze do listów, lichtarze, miseczki, kałamarze itp. cacka; statuy, biusty, figury zwierząt i inne wyroby plastyczne wagi aż do 5 kg), zabawki; te wszystkie także w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami	40.—
409. Towary kamienne w połączeniu z innymi materiałami, o ile połączenie takie przy innych numerach tej klasy nie jest osobno przewidziane:	
a) ze zwyczajnymi materiałami	36.—
b) z przednimi materiałami	72.—
c) z najprzedniejszymi materiałami	120.—
410. Towary tej klasy z opatrzeniami ze szlachetnych metalów:	
a) ze złota	850.—
b) ze srebra	600.—
XXXVII. Towary gliniane.	
411. Cegły, nie ogniotrwałe, niepolewane:	
a) cegły zwyczajne murowe, dachówki i cegły brukowe, z gliny, nie palone lub palone, dalej nie obrobione	—·20
b) cegły fasonowe (cegły klinowate, radialne, dziurawione itp.), tynkówki, cegły z glinki wymoczkowej, dachówki żłobkowane, z gliny, niepalone lub palone, dalej nie obrobione	1·20
c) pokostowane, impregnowane, w parze barwione	1·50

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
412.	Cegły, nie ogniotrwałe, polewane	2·40
413.	Cegły, ogniotrwałe:	
	a) cegły dynasowe, magnezytowe, bauksytowe i grafitowe:	
	1. we wadze sztuki do 5 <i>kg</i>	2.—
	2. we wadze od sztuki ponad 5 <i>kg</i>	3.—
	b) inne:	
	1. we wadze od sztuki do 10 <i>kg</i>	1·20
	2. we wadze od sztuki ponad 10 <i>kg</i>	2·40
414.	Cegły dobrze wypalone (klinkiery) i brukowiec z prostej kamionki, ponad 30 <i>mm</i> grube	2·40
415.	Rury z gliny:	
	a) nie polewane, dziurkowane, z materiału nie ogniotrwałego (dreny) . . .	bez opłaty
	b) polewane	2·50
416.	Rury z prostej kamionki lub z ogniotrwałych materiałów	3.—
417.	Płyty do wykładania ścian i podłóg do 30 <i>mm</i> grubości (z wyjątkiem płyt porcelanowych):	
	a) nie polewane:	
	1. jednokolorowe, grubości ponad 15 do 30 <i>mm</i>	3·60
	2. jednokolorowe, grubości do 15 <i>mm</i>	10.—
	3. różnokolorowe, grubości ponad 15 do 30 <i>mm</i>	7·20
	4. różnokolorowe, grubości do 15 <i>mm</i>	15.—
	b) polewane:	
	1. jednokolorowe	12.—
	2. różnokolorowe, malowane, drukowane, połączane lub posrebrzane . .	20.—
	Uwaga. Płyty do wykładania ścian i podłóg z porcelany odprawia się podług Nr. 424 b.	
418.	Ozdoby budownicze (także z terakoty), polewane lub nie polewane	7·20
419.	Ordynarne piece i ich części składowe	7·20
420.	Retorty, tygle do topienia, muflę, kapzle, rurki (dmuchawki), kijki do mieszania itp. artykuły techniczne:	
	a) z grafitu	6.—
	b) z materiałów ogniotrwałych lub z prostej kamionki; następnie sztuczne brusy i osetki z palonych gliniek	3.—

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
421. Pospolite naczynia garncarskie i towary, osobno nie wymienione, z prostej kamionki; naczynie czarne grafitowe	3.—
422. Pospolite naczynia garncarskie z prostej, kolorowo palącej się gliny	1·80
Uwaga. Towary wymienione w Nrach 411 do 417 <i>a</i> 1, 420 <i>b</i> i 421, następnie 422, w połączeniu z drzewem lub ordynarnymi częściami składowymi z żelaza lub z innych nieszlachetnych metalów	5.—
423. Części składowe izolacji i opatrzenia do celów elektrotechnicznych, nie w połączeniu z innymi materiałami:	
<i>a</i>) białe	20.—
<i>b</i>) kolorowe, brzegami opatrzone, malowane, drukowane, posrebrzane, pozłacane	36.—
424. Porcelana:	
<i>a</i>) fajki (bez cybuchów) i części składowe fajek; zabawki (z wyjątkiem głów lalek) i towary galanteryjne (fraszki i przybory toaletowe):	
1. białe	20.—
2. kolorowe, brzegami opatrzone, malowane, drukowane, posrebrzane, pozłacane, także w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami	40.—
<i>b</i>) inne:	
1. białe	17.—
2. kolorowe, brzegami opatrzone, malowane, drukowane, posrebrzane, pozłacane, także w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami	36.—
425. Towary gliniane, osobno nie wymienione:	
<i>a</i>) towary z kamionki do celów technicznych i higienicznych, o ile nie należą do Nr. 423:	
1. jednokolorowe	15.—
2. dwu- lub różnokolorowe, brzegami opatrzone, malowane, drukowane, posrebrzane, pozłacane	25.—
<i>b</i>) inne:	
1. jednokolorowe	12.—
2. dwu- lub różnokolorowe, opatrzone brzegami, malowane, drukowane, posrebrzane, pozłacane	20.—
426. Towary gliniane, inne (na innym miejscu taryfy nie wymienione), w połączeniu:	
<i>a</i>) z materiałami zwyczajnymi	36.—
<i>b</i>) z materiałami przednimi	120.—
<i>c</i>) z materiałami najprzedniejszymi	240.—

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
427. Towary tej klasy z opatrzeniami z nieszlachetnych metalów:	
a) ze złota	850.—
b) ze srebra	600.—

XXXVIII. Żelazo i towary żelazne.

Żelazo i półfabrykaty z żelaza:

428. Żelazo surowe; stare żelaziwo i stal, odpadki żelaza i stali do topienia i spajania	1·90
Uwagi.	
1. Opilki żelazne i młotowiny	bez opłaty
2. Odpadki białej blachy dla zakładów wydobywania cyny za pozwoleniem na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem	bez opłaty
429. Żelazo wyszyfrowane; stal surowa	3·80
430. Nie regularne kawałki lanego żelaza, jakoteż kawałki żelaza spawalnego od- szwiesowanego, bramy, platyny	4·80
431. Żelazo i stal w sztabach, kute, walcowane lub ciągnięte :	
a) nie modelowane	6·50
b) modelowane	8·40
c) żelazo ozdobne, z ornamentacją	9·50
d) przyrządzone, do e nie należące	12.—
e) niklowane, miedzią, aliażem miedzi lub aluminium platerowane lub pole- rowane	20.—
432. Blacha i płyty:	
a) surowa (czarna blacha), grubości:	
1. 2 mm lub więcej	9·50
2. poniżej 2 mm do 1 mm	10·70
3. poniżej 1 mm do 0·6 mm	11·30
4. poniżej 0·6 mm do 0·4 mm	12·50
5. poniżej 0·4 mm do 0·25 mm	13·70
6. poniżej 0·25 mm	15.—
b) kształtowane lub oczyszczone, grubości:	
1. 1 mm, lub więcej	12.—
2. poniżej 1 mm do 0·6 mm	13·70
3. poniżej 0·6 mm do 0·4 mm	15.—
4. poniżej 0·4 mm	16.—

Cło w koronach	
od 100 kilogramów	
c) powleczone cyną, cynkiem, ołowiem, miedzią, mosiądzem, pokostowane, szlifowane, grubości:	
1. 1 mm lub więcej	19.—
2. poniżej 1 mm do 0.6 mm	20.—
3. poniżej 0.6 mm do 0.4 mm	21.50
4. poniżej 0.4 mm	24.—
d) niklowane, miedzią, aliażem miedzi lub aluminium platerowane lub polerowane	24.—
e) wzorzyste (kolorowe lub wyciskane), morowe, lakierowane	29.—
433. Blacha i płyty, poprzekbijane, podziurawione, powyginane lub przykrojone:	
a) czarna blacha	17.—
b) ukształtowana lub oczyszczona	21.—
c) inna	36.—
434. Drut:	
a) grubości:	
1. 1.5 mm lub więcej	9.50
2. poniżej 1.5 mm do 0.5 mm	12.50
3. poniżej 0.5 mm	15.—
b) powleczony cyną, cynkiem, ołowiem, miedzią, mosiądzem, pokostowany, grubości:	
1. 1.5 mm lub więcej	14.30
2. poniżej 1.5 mm do 0.5 mm	18.—
poniżej 0.5 mm	21.—
c) niklowany, miedzią, aliażem miedzi lub aluminium platerowany lub polerowany	24.—
435. Drut hartowany:	
a) surowy	16.—
b) polerowany lub w inny jaki sposób dalej obrobiony	38.—
Towary żelazne:	
436. Piasek stalowy	7.20
437. Walce z nie kowalnego odlewu:	
a) surowe, także szorowane	8.25
b) w inny sposób zwyczajnie lub przednio obrobione	21.—

	Głó w koronach
	od 100 kilogramów
438. Rury z niekownalnego odlewu wraz z takimi zworami rurowymi:	
a) surowe, także szorowane, jakoteż asfaltem lub mazią powleczone; przy grubości ściany:	
1. 7 mm lub więcej	7·20
2. poniżej 7 mm	10·50
b) w inny sposób zwyczajnie obrobione; o grubości ściany:	
1. 7 mm lub więcej	12·—
2. poniżej 7 mm	19·—
c) przednio obrobione; o grubości ściany:	
1. 7 mm lub więcej	21·50
2. poniżej 7 mm	24·50
439. Rury z kutego żelaza, walcowane lub ciągnięte, lub też z kownalnego odlewu, także z zagiętymi, przylutowanymi lub przyszwejsowanymi flanszami, z wyjątkiem tego rodzaju zworów rurowych; rury walcowe:	
a) surowe, także szorowane, z krokami śrubowemi lub z nawierconemi lub toczonemi flanszami	15·50
b) w inny sposób zwyczajnie obrobione	20·—
c) przednio obrobione	29·—
440. Rury z płyt i blach nitowane, lutowane lub falcowane:	
a) surowe lub zwyczajnie obrobione:	
1. rury do pieców, także kolanka rurowe z czarnej blachy	17·—
2. inne	21·—
b) przednio obrobione	29·—
441. Zwory do rur (fittings) i flansze z kownalnego żelaza:	
a) surowe lub zwyczajnie obrobione	22·—
b) przednio obrobione	30·—
442. Konstrukcje żelazne (gotowe przedmioty lub gotowe części składowe takich przedmiotów) z żelaza lub stali w sztabach, blachach lub płytach, nitowane, zaśrubowane itp., także ordynarnie pomalowane	17·—
443. Beczki żelazne:	
a) nitowane, prasowane, falcowane, lutowane, szwejsowane, także ordynarnie pomalowane	21·—
b) w inny sposób zwyczajnie lub przednio obrobione, także w połączeniu ze zwyczajnemi materiałami	36·—

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
444. Towary kotlarskie, z wyjątkiem należących do klasy XL, kute, nitowane, wyciskane:	
a) zwyczajnie obrobione	21.—
b) przednio obrobione, także w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami . .	29.—
445. Towary blaszane, osobno nie wymienione:	
a) z surowej, czarnej blachy	18.—
b) z czarnej blachy, ordynarnie pomalowane lub z blachy ukształtowanej, także ordynarnie pomalowane	23.—
c) toczone, przednio pomalowane lub pokostowane, powleczone oliwą, cynkiem, cyną (także z białej blachy); tudzież w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami	38.—
d) pomalowane, drukowane, bronzowane, lakierowane; emaliowane lub z ukształtowanej blachy; także w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami	66.50
e) polerowane, powleczone miedzią, mosiądzem, niklowane, platerowane miedzią, aliażem miedzi lub aluminium lub posrebrzane; także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami	120.—
446. Szyny, bez względu na profil, także wiercone, o wadze metra bieżącego:	
a) 15 kg lub więcej	6.—
b) poniżej 15 kg	7.20
447. Środki do przymocowywania szyn: kliny wstawiane, kliny, gwoździe do przybijania szyn, płyty podkładowe, pierścienie ustalające itp. (wyjawszy śruby, sworznie i mutry), progi kolejowe, podkłady szynowe	14.—
448. Osie kolejowe i żelazo do kół (piasta, obręcz do kół [tyres], tarcze kołowe, gwiazdy kołowe), także toczone, szlifowane	14.50
449. Koła kolejowe i garnitury kół kolejowych, gotowe, o średnicy:	
a) 36 cm lub więcej	14.50
b) poniżej 36 cm	20.—
450. Urządzenia do wymijania, urządzenia dla miejsc krzyżowania się, platformy do przesuwania, zwrotnice, hamulce, pufy itp. ciężkie materiały kolejowe:	
a) surowe, także szorowane	14.—
b) w inny sposób zwyczajnie obrobione	20.—
451. Osie, końce osi, puszki i drążki osiowe do powozów:	
a) surowe, dalej nie obrobione	10.50

Cło w koronach	
od 100 kilogramów	
b) dalej obrobione:	
1. osie zwyczajne i ich części składowe	21.—
2. osie do wyłącznego lub częściowego smarowania oliwą, następnie osie patentowe, jakoteż części składowe do takich osi, także w połączeniu z częściami składowymi z nieszlachetnych metali	48.—
Narzędzia:	
452. Kosy i sierpy, także w połączeniu z drzewem	16.—
453. Ciężkie obcegi kowalskie, drągi do wyważania, tak zwane kozły i świdy do wiercenia kamieni, także szlifowane na ostrzu lub na kancie	12.—
454. Skoblec, motyki i łopaty (łącznie z kielniami), także w połączeniu z drzewem:	
a) surowe, także szlifowane na ostrzu lub kancie	17.50
b) w inny sposób zwyczajnie lub przednio obrobione	22.—
455. Widły do siana, gnoju i inne ordynarne grabie i grabliska, także w połączeniu z drzewem:	
a) surowe, także na końcu przystosowane	24.—
b) w inny sposób zwyczajnie lub przednio obrobione, także polerowane lub niklowane	35.—
456. Młoty, tłuki; siekiery, topory, motyki; obcegi, wyjąwszy ciężkie obcegi kowalskie; kowadła, klocki kowadłowe i formy kowalskie:	
a) o wadze sztuki 500 g lub więcej:	
1. czarne lub zwyczajnie obrobione	33.—
2. przednio obrobione	48.—
b) o wadze sztuki mniej jak 500 g, jakoteż wszelkie całkiem lub częściowo polerowane lub niklowane, bez względu na wagę sztuki	60.—
457. Pilniki i raszple, o długości ostrza:	
a) ponad 250 mm	30.—
b) od 150 do 250 mm	60.—
c) poniżej 150 mm	75.—
Uwaga. Kute, także tylko podcinane, jakoteż szlifowane, jednak nie wyrobione pilniki, odprawia się podług Nr. 483 b.	
458. Piły i błaty na piły bez zębów, także w całości lub częściowo polerowane lub niklowane:	
a) piłki do wycinania	150.—
b) inne	60.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
459. Frezery, szydła do tarcia (z wyjątkiem kątowych), świdry gwintowe i spiralne, odcinacze; szydła; te wszystkie także w całości lub częściowo polerowane lub niklowane; o wadze sztuki:		
a) 250 g lub więcej		60.—
b) poniżej 250 g		85.—
460. Żelaza do hebli i dłuł, dłuła, na innym miejscu taryfy nie wymienione świdry, stemple, stancie i inne osobno nie wymienione narzędzia; te wszystkie także w całości lub częściowo polerowane lub niklowane		60.—
461. Gwoździe i sztyfty druciane:		
a) gwoździe do podbijania obuwia i ćwioki; ufnale; cięte gwoździe, osobno nie wymienione		24.—
b) sztyfty druciane, także szorowane		16.—
c) gwoździe, inne:		
1. surowe, także szorowane		18.—
2. w inny sposób zwyczajnie obrabione; nie w połączeniu z innymi materiałami		20.—
d) przednio obrabione, następnie wszystkie z główkami z innych zwyczajnych materiałów		36.—
462. Mutry śrubowe i żelazne kolki (bolce), bez gwintów; nity:		
a) surowe, o grubości trzonka, względnie wielkości otworu:		
1. 14 mm lub więcej		12.—
2. poniżej 14 do 7 mm		19.—
3. poniżej 7 mm		24.—
b) zwyczajnie lub przednio obrabione, o grubości trzonka, względnie wielkości otworu:		
1. 14 mm lub więcej		19.—
2. poniżej 14 do 7 mm		24.—
3. poniżej 7 mm		29.—
463. Śruby, mutry śrubowe i kolki żelazne (bolce), z gwintami:		
a) surowe, gdy grubość trzonka, względnie wielkość otworu wynosi:		
1. 14 mm lub więcej		21.50
2. poniżej 14 do 7 mm		29.—
3. poniżej 7 do 4 mm		36.—
4. poniżej 4 mm		43.—
b) zwyczajnie lub przednio obrabione, o grubości trzonka, względnie wielkości otworu:		
1. 14 mm lub więcej		29.—
2. poniżej 14 do 7 mm		36.—
3. poniżej 7 do 4 mm		43.—
4. poniżej 4 mm		50.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
464. Łańcuszki, z wyjątkiem lanych i łańcuszków o ogniwach stawowych:		
a) gdy ogniwa są grubsze jak 6 mm:		
1. surowe, także szorowane lub namazione		13.—
2. w inny sposób zwyczajnie lub przednio obrobione		23.—
b) gdy grubość ogniw wynosi 2 do 6 mm:		
1. surowe, także szorowane lub namazione		22.—
2. w inny sposób zwyczajnie lub przednio obrobione		36.—
c) gdy grubość ogniw jest mniejszą jak 2 mm:		
1. surowe, także szorowane lub namazione		36.—
2. w inny sposób zwyczajnie lub przednio obrobione		40.—
465. Łańcuszki o ogniwach stawowych, z wyjątkiem należących do Nr. 552 łańcuchów do kół do jazdy		42.—
466. Towary druciane, osobno nie wymienione:		
a) surowe lub zwyczajnie obrobione:		
1. z drutu grubości 1·5 mm lub więcej		22.—
2. z drutu poniżej 1·5 mm grubości		38.—
b) przednio pomalowane, powleczone cyną, cynkiem		40.—
Uwaga. Liny druciane Nr. 466 a 2 i b		36.—
c) w inny sposób przednio obrobione, także polerowane lub niklowane; drut oprzędzony nitkami		60.—
467. Gremple wszelkiego rodzaju; grzebienie tkackie, zęby grzebieni tkackich, także w wiązankach lub kółkach; sznurki tkackie z drutu; maillons		90.—
468. Igły, o ile nie należą do Nr. 469; pióra do pisania i hilzy do piór; perły stalowe, także pozłacane lub posrebrzane; wędki na ryby, haftki, sprzączki, guziki, naparstki itp. drobnostki do użytku		120.—
Uwaga. Tak zwane trzonki igieł, odprawia się jako towary druciane, osobno nie wymienione, Nru 466.		
469. Igły do szycia (łącznie z igłami do zszywania, szydełkami do haftowania i igłami do czerowania), także z pozłacanymi uszkami; igły maszynowe do szycia, druty maszynowe do robót pończoszkowych, szydełka maszynowe do haftowania i maszynowe druty do robót dzianych		240.—
470. Stal sprężynowa (w formie wstęp spłaszczona stal w wiązankach lub kółkach, sprężysta wskutek hartowania), także polerowana, grubości:		
a) 0·5 mm lub więcej		36.—
b) poniżej 0·5 mm		84.—
471. Sprężyny:		
a) sprężyny płaskie i spiralne do wozów kolejowych i powozów		15·50
b) inne sprężyny do wozów		21.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
c) sprężyny do mebli i inne ordynarne:		
1. surowe, także szorowane lub ordynarnie pomalowane		36.—
2. w inny sposób zwyczajnie lub przednio obrobione		60.—
d) sprężyny, osobno nie wymienione, także polerowane lub w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami		120.—
472. Więzadła (szarniry, rygle, zawiasy [haki] do okien i drzwi, główki i części zawiasów [haków], okucia drzwi, okien, mebli i wozów); towary ostrogarskie; wszystkie te, z wyjątkiem należących do artystycznych robót ślusarskich, także w połączeniu z nieszlachetnymi metalami:		
a) surowe, także szorowane, wiercone lub ordynarnie pomalowane		24.—
b) szlifowane, przednio pomalowane, pokostowane, powleczone ołowiem, cynkiem, cyną lub w inny sposób zwyczajnie obrobione (także z białej blachy)		40.—
c) w inny sposób przednio obrobione		50.—
473. Zamki, klucze i inne części składowe zamków:		
a) zamki, zwyczajne, z wyjątkiem zamków bezpieczeństwa i zamków należących do artystycznych robót ślusarskich, o wadze sztuki:		
1. powyżej 300 g		38.—
2. 300 g lub mniej		50.—
b) zamki bezpieczeństwa, także z artystyczną robotą ślusarską		65.—
Uwaga. Klucze, nadchodzące z zamkami, do których należą, odprawia się razem z temi ostatnimi; przy stwierdzaniu zaś wagi od sztuki, nie uwzględnia się ich.		
c) klucze zwyczajnie lub przednio obrobione i części składowe zamków, z wyjątkiem sprężyn zamkowych		50.—
Uwaga. Klucze nie obrobione i części składowe zamków odprawia się podług ich jakości.		
474. Artystyczne roboty ślusarskie z ornamentacją kutą, wyciskaną lub wypukłą, także w połączeniu z nieszlachetnymi metalami		65.—
475. Kasy żelazne i kasetki bezpieczeństwa:		
a) nie gotowe, tylko z żelaza w płytach i sztabach		24.—
b) gotowe (także tego rodzaju skarbniki [tresory]), także w połączeniu z artystycznymi robotami ślusarskimi:		
1. napełnione materiałami izolacyjnymi		36.—
2. bez materiałów izolacyjnych		70.—

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
476. Meble żelazne, z wyjątkiem należących do artystycznych robót ślusarskich; sprzęty do ćwiczeń gimnastycznych:	
a) surowe, lub ordynarnie pomalowane, także w połączeniu z drzewem . . .	20.—
b) w inny sposób zwyczajnie lub przednio obrobione, także w połączeniu z innymi materiałami	60.—
477. Ostrogi wszelkiego rodzaju	120.—
478. Broń i części składowe broni:	
a) broń sieczna i do kłucia, jakoteż części składowe takiej broni	75.—
b) broń palna:	
1. działa i części ich	60.—
2. sztucce pokojowe i bolcowe, także rozłożone	72.—
3. gotowa ręczna broń palna, inna, także bardzo przednio obrobiona . . .	150.—
c) części składowe ręcznej broni palnej:	
1. lufy, także gotowe	60.—
2. inne surowe, nie hartowane, nie wstawione, nie brunelowane części składowe ręcznej broni palnej	75.—
3. inne, gotowe części składowe ręcznej broni palnej, także bardzo przednio obrobione	150.—
479. Towary nożownicze i części składowe do takich towarów:	
a) części składowe towarów nożowniczych, lane, prasowane lub kute, surowe, także z wyprasowanym grzbietem, dalej nie obrobione	45.—
Uwagi.	
1. Dalej obrobione części składowe towarów nożowniczych (wiercone, piłowane, hartowane, szlifowane itp.) należy odprawiać, jak gotowe towary nożownicze.	
2. widelce prasowane z blachy, wprowadzane celem powleczenia ich cyną do wyrobu sztućców stołowych z stali cynowej, za pozwoleniem na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem	36.—
b) ordynarne noże i nożyczki do użytku przemysłowego lub rolniczego . . .	55.—
c) nożyce (z wyjątkiem ordynarnych do użytku przemysłowego lub rolniczego), także bardzo przednio obrobione	175.—
d) scyzoryki i noże składane wszelkiego rodzaju, także bardzo przednio obrobione	150.—
e) wszystkie inne towary nożownicze, także bardzo przednio obrobione . . .	175.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
480. Towary galanteryjne (fraszki, przybory toaletowe i przedmioty strojowe); zabawki; także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami . . .		120.—
Uwaga. Surowe części składowe towarów tego numeru (tylko lane, prasowane itp.) odprawia się podług ich jakości.		
481. Towary z niekowalnego odlewu, osobno nie wymienione, także ze zworami z kowalnego żelaza lub w połączeniu z drzewem:		
a) surowe lub tylko szorowane, o wadze sztuki wynoszącej:		
1. więcej jak 100 kg		6.—
2. więcej jak 40 kg do 100 kg		7.50
3. więcej jak 5 kg do 40 kg		8.50
4. 5 kg lub mniej		10.50
b) w inny sposób zwyczajnie obrobione, o wadze sztuki wynoszącej:		
1. więcej jak 100 kg		14.—
2. więcej jak 40 kg do 100 kg		16.—
3. więcej jak 5 kg do 40 kg		18.—
4. 5 kg lub poniżej		22.—
c) przednio obrobione, o wadze sztuki wynoszącej:		
1. więcej jak 100 kg		20.—
2. więcej jak 40 kg do 100 kg		25.—
3. więcej jak 5 kg do 40 kg		30.—
4. 5 kg lub poniżej		36.—
482. Odlew artystyczny i inny przedni, nie kowalny odlew, także ze zworami z kowalnego żelaza lub w połączeniu z drzewem:		
a) surowy lub tylko szorowany		36.—
b) w inny sposób zwyczajnie lub przednio obrobiony, także w połączeniu z innymi zwyczajnymi materiałami		50.—
483. Towary z kowalnego żelaza, osobno nie wymienione, także w połączeniu z niekowalnym odlewem lub drzewem:		
a) surowe lub szorowane, względnie ordynarnie pomalowane, jeżeli waga sztuki wynosi:		
1. więcej jak 25 kg		10.—
2. więcej jak 3 kg do 25 kg		12.—
3. więcej jak 0.5 kg do 3 kg		14.—
4. 0.5 kg lub poniżej		16.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
b) w inny sposób zwyczajnie obrobione, jeżeli waga sztuki wynosi:		
1. więcej jak 25 kg		20.—
2. więcej jak 3 kg do 25 kg		22.—
3. więcej jak 0.5 kg do 3 kg		24.—
4. 0.5 kg lub poniżej		28.—
c) przednio obrobione, jeżeli waga sztuki wynosi:		
1. więcej jak 25 kg		30.—
2. więcej jak 3 kg do 25 kg		32.—
3. więcej jak 0.5 kg do 3 kg		36.—
5. 0.5 kg lub poniżej		40.—
484. Towary żelazne w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami		40.—
485. Towary żelazne w połączeniu z przednimi materiałami		120.—
486. Towary żelazne, połączone lub posrebrzane, albo też w połączeniu z najprzedniejszymi materiałami		240.—
Uwaga. Wyszczególnione towary żelazne, połączone lub posrebrzane, następnie wszystkie osobno wymienione przedmioty, które z powodu połączenia swego wprowadzić należy powinny do jednego z trzech poprzedzających numerów, które jednak odpowiadają stopom co najmniej 40.— K, względnie 120.— lub 240.— K, odprawia się podług ich osobnych numerów.		
487. Towary tej klasy z oprawami ze szlachetnych metali:		
a) ze złota		850.—
b) ze srebra		600.—
Ogólne uwagi do klasy XXXVIII.		
1. Przez żelazo kowalne po myśli taryfy celnej rozumie się także stal, stal miękką i laną.		
2. Co się tyczy obrobienia, w przeciwstawieniu do surowych towarów, rozróżnia się przy towarach żelaznych trzy stopnie obrobienia.		
Odpowiednio do tego odróżniania uważa się — o ile przy osobnych numerach tej klasy pojedyncze rodzaje obrobienia nie są wyraźnie podane, względnie w braku innych ustalonych wyjątków:		

- a) za zwyczajnie obrobione: wszystkie części żelaza szorowane, dziurawione, wiercone lub wciętemi gwintami opatrzone, jakoteż wszelkie w całości lub częściowo piłowane, zestrugane, nadtoczone, szmirglowane, heblowane, szlifowane lub ordynarnie pomalowane; następnie wszystkie nitowane, zaśrubowane lub w podobny sposób później spojone części żelaza, o ile z powodu dalszego obrobienia nie podpadają pod b i c.

Natomiast nie uważa się za obrobienie usuwania tak zwanych szwów — powstałych z odlewu i prasowania (grzbietów) — przez odbijanie dłutem, piłowanie lub obtukiwanie, dalej wyrównywania powierzchni łanu, odbijania tak zwanych głów odlewowych, następnie przy stali lanej nadstrugiwanie celem badania, czy materiał jest bez wady.

- b) za przednio obrobione: wszystkie towary żelazne całkiem lub częściowo powleczone cyną, cynkiem, ołowiem, miedzią, mosiądzem, oksydowane, przednio pociągnięte, pokostowane, lakierowane, malowane, bronzowane lub emaliowane; w końcu

- c) za bardzo przednio obrobione: wszystkie towary żelazne polerowane, grawirowane, niklowane, platerowane miedzią, aliażem miedzi lub aluminium.

Towary bardzo przednio obrobione podpadają — o ile taryfa nie zawiera osobnych postanowień — dodatkowi 50% do cła od dotyczącego towaru. Jeżeli przy dotyczącym towarze przewidziane są osobne stopy celne od zwyczajnego lub przedniego obrobienia, natenczas za podstawę do obliczenia 50%^{go} dodatku, należy wziąć stopę celną od przedniego obrobienia.

XXXIX. Metale nieszlachetne i towary z nich.

Metale surowe i półfabrykaty:

488. Metale nieszlachetne, surowe, stare połamane lub w odpadkach:

a) ołów, także aliaż ołowiu z antymonem, arsenem, cyną lub cynkiem . . .	4.80
b) cyna, także aliaż cyny z antymonem, ołowiem lub cynkiem; metal brytania	bez opłaty
c) cynk, także aliaż cynku z ołowiem lub cyną	2.40
d) miedź (także rafinowana), miedź elektrolityczna, krystaliczna i miedź czysta	bez opłaty
e) nikiel	bez opłaty
f) aluminium, magnezjum, tudzież aliaże tych metali między sobą	bez opłaty
g) osobno nie wymienione	bez opłaty
h) aliaże z nieszlachetnych metali, osobno nie wymienione	bez opłaty

489. Piłą rznięte płyty, t. j. z brył surowych metali lub aliaży metalowych, przez piłowanie powstałe płyty do bezpośredniego obrobienia przez walcowanie lub ciągnięcie

7.20

490. Anody niklowe

14.50

Cło w koronach

od 100 kilogramów

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
491. Blachy i płyty (walcowane, wyciągnięte), dalej nie obrobione .		
a) z ołowiu		12.—
b) z cyny lub metalu brytania		9·50
c) z cynku		7·20
d) z miedzi, niklu, aluminium i innych osobno nie wymienionych nieszlachetnych metali i aliaży metali, grubości:		
1. ponad 0·5 mm		19.—
2. 0·5 mm lub poniżej		24.—
492. Blachy i płyty, powyginane lub podziurawione:		
a) z ołowiu		12.—
b) z cyny lub metalu brytania		9·50
c) z cynku		12.—
d) z miedzi, niklu, aluminium i innych osobno nie wymienionych nieszlachetnych metali i aliaży metali		25.—
493. Blachy i płyty wszelkiego rodzaju, szlifowane, polerowane, pokostowane, lakierowane, niklowane, powleczone mosiądzem, miedzią lub innymi nieszlachetnymi metalami, w deseń (kolorowe lub wyciskane)		29.—
494. Blachy i płyty, pozłacane lub posrebrzane, także złotem lub srebrem platerowane		60.—
495. Metal w sztabach i kuty lut do wyrobu metalu w listkach		24.—
496. Drażki, sztaby i druty (walcowane, wyprostowane lub ciągnięte):		
a) z ołowiu		12.—
b) z cyny lub metalu brytania		9·50
c) z cynku:		
1. drażki i sztaby		7·20
2. druty		12.—
d) z miedzi, niklu, aluminium i innych nieszlachetnych metali i aliaży metali, grubości:		
1. ponad 0·5 mm		19.—
Uwaga. Walcowane drażki, drut walcowy, jakoteż z płyt itp. wycinane pasy z nieszlachetnych metali i aliaży metali pod <i>d</i> wymienionych dla drutarni, za pozwoleniem na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem		12.—
2. ponad 0·25 do 0·5 mm		24.—
3. 0·25 mm lub poniżej		28.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
497. Drażki, sztaby i druty, polerowane, pokostowane, lakierowane, niklowane, powleczone mosiądzem, miedzią lub innymi nieszlachetnymi metalami, w deseń wyciskane:		
a) z ołowiu, cyny, metalu brytania lub cynku		29.—
b) z miedzi, niklu, aluminium i innych nieszlachetnych metali i aliaży metali, grubości:		
1. ponad 0·25 mm		29.—
2. 0·25 mm lub poniżej		36.—
498. Drut miedziany, cementowany; druty z nieszlachetnych metali lub aliaży metali, posrebrzone lub srebrem platerowane; te wszystkie także płasko wyklepiane, dalej jednak nie obrobione		72.—
499. Druty z nieszlachetnych metali lub aliaży metali, pozłacane lub złotem platerowane, także płasko wyklepiane, dalej jednak nie obrobione, grubości:		
a) ponad 0·5 mm		72.—
b) 0·5 mm lub poniżej		300.—
Towary metalowe:		
500. Rury i walce, dalej nie obrobione:		
a) z ołowiu		12.—
b) z cyny lub metalu brytania		9·50
c) z cynku:		
1. ciągnięte, lane lub walcowane		12.—
2. z blachy cynkowej		28.—
d) z innych nieszlachetnych metali lub aliaży metali, o wadze metra bieżącego:		
1. 1 kg i więcej		28.—
2. mniej jak 1 kg		48.—
Uwaga. Rury i walce, dalej obrobione, następnie grawirowane, w deseń, modelowane, niklowane lub innymi nieszlachetnymi metalami powleczone, jednak nie pozłacane ani posrebrzane podlegają dodatkowi do powyższych stóp celnych po		
		7.—
501. Kawałki odlewu, ordynarne dalej nie obrobione, bez ornamentacyi, także w połączeniu z drzewem lub ordynarnie wykonanemi częściami składowemi z żelaza:		
a) z ołowiu		12.—
b) z innych nieszlachetnych metali i aliaży metali (z wyjątkiem aluminium i niklu), o wadze sztuki ponad 10 kg		20.—
502. Kotły i towary kotlarskie, ordynarne dalej nie obrobione (z wyjątkiem robót do klasy XI należących):		
a) kotły z ołowiu		12.—

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
b) kotły z innych nieszlachetnych metali i aliaży metali (z wyjątkiem aluminium i niklu); czarki tylko wygięte; kute lub walcowane dna i tak zwane fajerki; te wszystkie o wadze sztuki ponad 10 <i>kg</i>	24.—
Uwaga do Nrów 501 i 502. Inne odlewy, kotły i kotlarskie towary, także takie towary z niklu lub aluminium, odprawia się podług ich jakości, jako towary metalowe.	
503. Lut miękki; kule i śrut z ołowiu	12.—
504. Lut twardy	24.—
505. Folie ołowiane i cynowe (staniol), czyste, w deseń, barwione lub lakierowane; kapzle flaszkowe, tuby i podobne towary z cyny, ołowiu powleczonego cyną lub z aliaży ołowiu	48.—
506. Czcionki drukarskie (także tego rodzaju linie, oprawy i ornamentacje):	
a) z metalu drukarskiego	28.—
b) z mosiądzu lub innych nieszlachetnych metali	50.—
507. Powrozy druciane z nieszlachetnych metali lub aliaży metali	48.—
508. Dna sit, tkaniny metalowe i inne tkaniny druciane:	
a) o mniej jak 20 pojedynczych drutach na 1 <i>cm</i> kwadratowy	55.—
b) inne	125.—
Uwaga. Jak inne tkaniny druciane odprawia się także szeroko plecione towary druciane.	
509. Perły metalowe, także pozłacane lub posrebrzane; zabawki dla dzieci; igły, uszka, guziki, sprzączki, haftki, naparski i inne drobnostki do użytku; pióra do pisania i hilzy do piór z nieszlachetnych metali i aliaży metali; te wszystkie o ile nie należą do Nr. 520	120.—
510. Przedmioty strojowe męskie i damskie, nie pozłacane i nie posrebrzane, także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami; o ile nie należą do Nr. 520	120.—
511. Towary galanteryjne (fraszki i przybory toaletowe), nie pozłacane i nie posrebrzane, także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami, o ile nie należą do Nr. 520 b	140.—
512. Metal listkowy (falszywe złoto i srebro w płatkach)	130.—
513. Proszek bronzowy i farby brązowe	130.—
514. Towary, osobno nie wymienione, z ołowiu, cyny i wzajemnych aliaży tych metali, także w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami:	
a) zwyczajnie obrobione	48.—
b) przednio obrobione	85.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
515. Towary, osobno nie wymienione, z cynku i aliaży cynku, także w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami:		
a) zwyczajnie obrobione		60.—
b) przednio obrobione		95.—
516. Towary z lanej miedzi i innych na innem miejscu taryfy nie wymienionych nieszlachetnych metali lub aliaży metali, także w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami, z wyjątkiem odlewów ordynarnych, do Nr. 501 należących:		
a) surowe, także pilowane, bez ornamentacyi		48.—
b) dalej obrobione lub z ornamentacją:		
1. drobne towary z odlewu, o wadze sztuki poniżej 50 g, następnie wszystkie towary z odlewu z ornamentacją		120.—
2. inne towary z odlewu, zwyczajnie obrobione		52.—
Uwaga. Tego rodzaju towary przednio obrobione odprawia się podług Nr. 517 b.		
517. Towary, osobno nie wymienione, z miedzi i innych na innem miejscu taryfy nie wymienionych nieszlachetnych metali lub aliaży metali, także w połączeniu ze zwyczajnymi materiałami:		
a) zwyczajnie obrobione		55.—
b) przednio obrobione		120.—
518. Towary, osobno nie wymienione, z niklu, także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami		120.—
519. Towary, osobno nie wymienione, z metalu brytania, także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami		120.—
520. Towary wszelkiego rodzaju z aluminium i aliaży do aluminium podobnych, także w połączeniu ze zwyczajnymi lub przednimi materiałami:		
a) do celów technicznych		120.—
b) inne		150.—
521. Towary z nieszlachetnych metali lub aliaży metali w połączeniu z przednimi materiałami		120.—
522. Towary z nieszlachetnych metali lub aliaży metali, całkiem lub częściowo połączane lub posrebrzane, złotem lub srebrem platerowane albo też w połączeniu z najprzedniejszymi materiałami		240.—
Uwaga. Szczegółowo wymienione, połączane lub posrebrzane towary metalowe, następnie wszystkie osobno wymienione przedmioty, które z powodu połączenia swego powinnyby należeć do jednego z dwóch poprzedzających numerów, a które podpadają stopom taryfy w wysokości co najmniej 120.— K względnie 240.— K lub więcej, odprawia się podług ich osobnych numerów.		

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
523.	Bouillons, cieniutkie blaszki metalowe (także w foliach), tudzież przedziwa z nieszlachetnych metali lub z aliaży metali:	
a)	nie posrebrzane, nie pozłacane	145.—
b)	posrebrzane lub srebrem platerowane	240.—
c)	pozłacane lub złotem platerowane	480.—
524.	Towary lijońskie (burty, pasamony itp.) z nieszlachetnych metali lub aliaży metali:	
a)	z nie pozłacanych i nie posrebrzanych drutów, z bulionów, cieniutkich blaszek metalowych i przedziwa metalowego	260.—
b)	z pozłacanych lub posrebrzanych drutów, bulionów, cieniutkich blaszek metalowych i metalowego przedziwa:	
1.	w połączeniu z jedwabiem, także z oprawami ze złota lub srebra . .	850.—
2.	inne także z oprawami ze srebra	700.—
525.	Towary tej klasy, o ile nie należą do Nr. 524 b, z oprawami ze szlachetnych metali:	
a)	ze złota	850.—
b)	ze srebra	600.—

Ogólne uwagi do klasy XXXIX.

1. Usuwania szwów (grzbietów) powstałych z odlewu i prasowania, zapomocą dłuta, przez piłowanie lub obijanie, jakoteż wyrównywania powierzchni złamu nie uważa się za obrobienie.

2. Za przednio obrobione uważać należy wszystkie pomalowane, bronzowane, lakierowane, patynowane, pokostowane, powleczone mosiądzem, miedzią, niklowane, emaliowane, wszystkie przednio polerowane lub w inny podobny sposób przednio wykonane towary metalowe.

Natomiast wszystkie w inny sposób obrobione towary metalowe (dziurawione, wiercone lub wciętemi gwintami zaopatrzone, całkiem lub częściowo piłowane, nadtoczone, heblowane, szlifowane albo też pojedynczo polerowane, pociągnięte cyną, cynkiem, ołowiem itp.) uważać należy jako zwyczajnie obrobione.

XL. Maszyny, przyrządy i części składowe tychże z drzewa, żelaza lub nieszlachetnych metali z wyjątkiem należących do klas XLI i XLII.

526.	Kotły parowe; alembiki, chłodniki i przyrządy do gotowania; cysterny i rezerwoary (tanks); te wszystkie gotowe, także z należącą do nich, przymontowaną armaturą:	
a)	z żelaza	26.—
b)	z żelaza, z częściami składowymi z nieszlachetnych metali	32.—
c)	z nieszlachetnych metali	40.—

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
527. Lokomotywy i tendry; lokomobile	29.—
528. Maszyny parowe i inne, osobno nie wymienione motory (z wyjątkiem motorów należących do klas XLI i XLII); maszyny robocze, w nierozdzielnem połączeniu z motorami parowymi (bagry parowe, krany parowe, młoty parowe, pompy parowe, sikawki parowe itp.); o wadze sztuki wynoszącej:	
a) 2 q lub poniżej	40.—
b) więcej jak 2 q do 25 q	32.—
c) więcej jak 25 q do 100 q	26.—
d) więcej jak 100 q do 1000 q	22.—
e) ponad 1000 q	20.—
529. Narzędzia maszynowe	24.—
530. Maszyny rolnicze i przyrządy, osobno nie wymienione:	
a) plugi parowe	10.—
b) młocarki	18.—
c) inne:	
1. z drzewa (t. j. zawierające 75% lub więcej drzewa)	17.—
2. z żelaza	24.—
531. Maszyny do przygotowywania i przetwarzania lnu, konopi, juty i innych do klasy XXIII należących przędzyw, wełny gremplowanej i jedwabiu; następnie wszystkie maszyny, służące do przędzenia i robienia nici z tych materiałów; maszyny do drukowania materji na firanki; maszyny do haftowania; gremplownice	7.—
532. Maszyny do przygotowywania i przetwarzania bawełny wraz z maszynami służącemi do przędzenia tejże i robienia z niej nici, o ile nie należą do następującego numeru	15.—
533. Maszyny do przygotowywania i przetwarzania, maszyny do przędzenia i robienia nici, wszystkie maszyny dla przędzalni odpadków lub wyczesków z bawełny i wełny	15.—
534. Warsztaty tkackie i warsztaty do dziania, następnie maszyny pomocnicze do tkactwa i dziania	15.—
535. Maszyny do szycia i robienia pończoch:	
a) podstawy, także rozłożone	20.—
b) głowy, wykończone części składowe tychże (z wyjątkiem igieł)	78.—
c) części składowe głów, nie wykończone, także z surowego odlewu; maszyny do szycia i robienia pończoch z podstawą	50.—
536. Maszyny i przyrządy, osobno nie wymienione, z drzewa (t. j. zawierające 75% i więcej drzewa)	18.—

Cło w koronach	
od 100 kilogramów	
537. Maszyny i przyrządy, osobno nie wymienione, z nieszlachetnych metali (t. j. zawierające więcej jak 50% nieszlachetnych metali)	40.—
538. Maszyny i przyrządy, osobno nie wymienione, inne, o wadze sztuki wynoszącej:	30.—
a) 2 q lub mniej	28.—
b) więcej jak 2 q do 10 q	24.—
c) ponad 10 q	
Uwagi.	
1. Walce miedziane i mosiężne, tudzież także płyty, wyrzynane lub nie wyrzynane dla krajowych drukarni tkackich i zakładów apreturowych za osobnem pozwoleniem	bez opłaty
2. Przy taryfowaniu maszyn, przyrządów lub ich części składowych, nie bierze się połączeń z innymi materiałami w rachubę.	
3. Jako części maszyn lub przyrządów mają być ocłone takie przedmioty w taryfie nie wymienione, które do niczego innego nie mogą być użyte, jak tylko do złożenia maszyn, względnie przyrządów.	
Pojedynczo nadchodzące części składowe maszyn, względnie przyrządów należy odprawiać tak, jak dotyczące maszyny (przyrządy).	
Do takich części składowych stosuje się — jeżeli przy oceniu dowozowem strona dostarczy dowodów potrzebnych do taryfowego ocenienia dotyczącej maszyny (względnie przyrządu) — stopy podane w poprzedzających numerach. W braku takich dowodów odprawia się części składowe maszyn i przyrządów (z wyjątkiem części składowych maszyn do szycia i do robót pończoszkowych) w sposób następujący:	
części składowe z samego tylko drzewa lub zawierające 75% lub więcej drzewa, podług Nr. 536;	
części składowe z samych tylko nieszlachetnych metali lub zawierające więcej jak 50% nieszlachetnych metali, podług Nr. 537;	
wszystkie inne części składowe, o wadze sztuki wynoszącej:	
więcej jak 2 q, podług Nr. 528b;	
2 q lub poniżej, podług Nr. 528a.	
. Okucia grempli poddawać należy oceniu zawsze osobno podług Nr. 467.	
. Części maszyn lub przyrządów, osobno nie wymienione, które stosownie do swojej istoty należą do Nr. 481 a, względnie Nr. 483 a, należy odprawiać — o ile są nie obrobione — podług tych numerów. Od tej ulgi wyłączone są maszyny lub przyrządy wprowadzane w stanie rozebranym.	

Cło w koronach	
od 100 kilogramów	
XLI. Maszyny i przyrządy elektryczne, jakoteż elektrotechniczne przedmioty do użytku.	
539. Dynamomaszyny i elektromotory (z wyjątkiem motorów automobilowych), także w nierozdzielnem połączeniu z mechanicznymi przyrządami lub aparatami; transformatory (obrotowe lub stałe); o wadze sztuki wynoszącej:	
a) 25 <i>kg</i> lub poniżej	72.—
b) więcej jak 25 <i>kg</i> do 5 <i>q</i>	50.—
c) więcej jak 5 <i>q</i> do 30 <i>q</i>	43.—
d) więcej jak 30 <i>q</i> do 80 <i>q</i>	36.—
e) ponad 80 <i>q</i>	24.—
540. Elektryczne aparaty telegraficzne, dzwonki, aparaty sygnałowe i ubezpieczające przy ruchu kolei żelaznej; telefony i mikrofony; przyrządy piorunochronne (z wyjątkiem konduktorów); elektryczne aparaty do mierzenia i liczenia; o wadze sztuki wynoszącej:	
a) 5 <i>kg</i> lub powyżej	120.—
b) poniżej 5 <i>kg</i>	240.—
541. Urządzenia do zmiany i włączania prądu elektrycznego, montowane ubezpieczenia itp., aparaty do przewodzenia elektryczności, wszystkie te w oprawach (puszkach itp.), o wadze sztuki aż do 250 <i>g</i>	180.—
542. Lampy, elektryczne (lampy lukowe, żarowe itp.), montowane oprawy do elektrycznych lamp; montowane szkiełka do elektrycznego oświetlenia . . .	200.—
543. Aparaty, elektryczne i elektrotechniczne urządzenia (regulatory, oporniki, przyrządy do włączania prądu itp.), osobno nie wymienione :	120.—
<p>Uwaga. Gdy części składowe dynamomaszyn, elektromotorów itp. pod Nr. 539 wymienionych, osobno nadchodzą, należy te wykończone części, których konstrukcyja niewątpliwie wskazuje, że są częściami składowymi takich maszyn, odprawiać podług tego numeru i to podług lit. <i>b</i> do <i>e</i>. w takim razie jeżeli strona dostarczy dowodów potrzebnych do osądzenia przynależności tych części do maszyny podług <i>b</i> do <i>e</i> odprawianej. W braku takich dowodów, odprawia się podług lit. <i>a</i>.</p> <p>Inne części składowe takich maszyn itp., które osobno poddaje się ocenie, odprawia się, o ile przedstawiają się jako części składowe maszyn, tak jak osobno nadchodzące części składowe maszyn klasy XL, wszystkie inne zaś podług jakości materyału.</p> <p>Części składowe innych do tej klasy należących aparatów i elektrotechnicznych artykułów do użytku, o ile szczegółowo nie są podane, odprawia się w takim razie, jak dotyczące aparaty itp., jeżeli konstrukcyja wskazuje na to, że są wykończonemi częściami takich aparatów itp.; inne części składowe poddaje się ocenie stosownie do ich dalszej jakości.</p> <p>Aparaty elektryczne i elektrotechniczne przyrządy, o wadze sztuki poniżej 5 <i>kg</i> z przymontowanymi, elektrycznymi aparatami do mierzenia i liczenia, osobno nie wymienione, odprawia się podług Nr. 540 <i>b</i>.</p>	

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
544. Kable i izolowane druty do przewodów elektrycznych:		
a) z ochroną metalową		48.—
b) bez ochrony metalowej, z izolacją:		
1. z papieru, azbestu i innych materiałów (z wyjątkiem kauczuku, gutaperki i nitek przędzywa)		60.—
2. z kauczuku lub gutaperki		95.—
3. z nitek przędzywa, także w połączeniu z azbestem, papierem itp., z kauczukiem, gutaperką lub z ich surogatami		145.—
545. Akumulatory z płytami ołowianymi, tudzież płyty ołowiane do takichże		36.—
546. Węgłe elektryczne;		
a) węgiel do oświetlania (świece węglowe) wagi 1 <i>kg</i> i poniżej na metr bieżący		48.—
b) inne		24.—
XLII. Wozy i statki.		
Wozy drogowe:		
547. Wozy i sanie ciężarowe		15.—
		od sztuki
548. Pojazdy bez roboty skórzanej i tapicerskiej		60.—
549. Pojazdy z robotą skórzaną i tapicerską		180.—
Uwaga. Od sani Nr. 548 płaci się połowę cła, od sani Nr. 549 dwie trzecie części tegoż.		
550. Koła do jazdy (bicykle), całkiem gotowe, także rozłożone; gotowe ramy do kół do jazdy, także w połączeniu z innymi częściami takichże kół; garnitury do kół do jazdy		60.—
551. Koła same do bicyków (napięte koła), pojedyncze, gotowe, osobno nadchodzące:		
a) bez pneumatycznych obręczy		20.—
b) z pneumatycznymi obręczami		24.—
552. Części składowe kół do jazdy (zwory rurowe, widły, kierownice, oparcia pod siódła, koła łańcuchowe, pedały, wentyle, części hamulca, piasta (u kół) i obrotniki [także rozłożone], łańcuchy do kół do jazdy, korby stopowe, sprychy z gwintami, kapzle śrubkowe do przymocowania sprych, wiercone dzwona itp.), obrobione	od 100 kilogramów	190.—
Uwaga. Części składowe kół do jazdy, ordynarnie prasowane lub kute, następnie ordynarnie lane (także z usuniętymi szwami odlewowymi) odprowadzić należy podług jakości materiału.		

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
553.	Automobile, także rozłożone, osady ram, chassis, łącznie z przymontowanymi motorami), o wadze sztuki wynoszącej:	
a)	do 4 q	150.—
b)	więcej jak 4 q do 18 q	120.—
c)	więcej jak 18 q do 32 q	100.—
d)	ponad 32 q	60.—
554.	Motory automobilowe (osobno nadchodzące), o wadze sztuki wynoszącej:	
a)	do 50 kg	150.—
b)	więcej jak 50 kg do 2 q	120.—
c)	więcej jak 2 q do 4 q	100.—
d)	ponad 4 q	60.—
<p>Uwaga. Jeżeli części składowe do motorów automobilowych itp. nadchodzą osobno, w takim razie te części gotowe, których konstrukcja nie pozostawia żadnej wątpliwości, że są częściami składowymi takich motorów, odprawia się podług tego numeru i to podług lit. b do d pod warunkiem, że strona dostarczy dowodów potrzebnych do osądzenia przynależności tych części do motoru podług b do d odprawianego. W braku takich dowodów wymierza się należytość celną podług lit. a. Inne części składowe do takich motorów, osobno oceniu poddawane, — o ile się jako części składowe maszyn przedstawiają — odprawiać należy jak osobno nadchodzące części maszyn podług klasy XL, wszystkie inne zaś stosownie do jakości ich materyału.</p>		
Wozy dla kolei żelaznych i kolei drogowych:		
555.	Wozy towarowe i spody:	
a)	z żelaza	24.—
b)	z żelaza i drzewa	19.—
556.	Wozy osobowe nie wyścielane, dalej wozy pocztowe, konduktorskie i inne wozy służbowe dla kolei żelaznych	26.—
557.	Wozy osobowe wyścielane, dla kolei żelaznych; wozy osobowe dla kolei drogowych, wyścielane lub nie wyścielane	32.—
<p>Uwaga. Wozy dla kolei elektrycznych odprawić można stosownie do życzenia strony w jeden z następujących sposobów:</p>		
a)	jeżeli motor przedłożony zostanie do ocenia odmontowany i osobno, w takim razie odprawia się go podług Nr. 539, wóz zaś sam podług tego numeru, któremu ze względu na swą jakość podpada;	
b)	jeżeli motor przedłożony zostanie do ocenia nie odmontowany, tylko razem z wozem, pobiera się opłatę celną podług tej stopy, pod którą wóz ze względu na swą dalszą jakość podpada, a nadto od każdych 100 kg łącznej wagi wozu i motoru dodatek w kwocie	8.—

		Cło w koronach
		od tonny wytrzyma- łości
Statki:		
558. Statki drewniane (także okute żelazem lub miedzią)		1.—
		od 100 kilogramów wagi metalu
559. Statki żelazne lub z innych nieszlachetnych metali; parowce		14.50
<p>Uwaga. Rekwizyty potrzebne do utrzymania ruchu statku (np. żagle i maszty, kotwice i łańcuchy kotwiczne, liny okrętowe, łódki), o ile ilość ich nie przechodzi zwykłej potrzeby, nie podlegają osobnemu oceniu. Natomiast reszta inwentarza, jakoteż maszyny parowe parowców podlegają osobnemu oceniu podług taryfy.</p>		
XLIII. Metale szlachetne, drogie i na pół drogie kamienie i towary z tychże; monety.		
560. Złoto, srebro, platyna i inne szlachetne metale, osobno nie wymienione, surowe, także stare połamane i w odpadkach		od 100 kilogramów bez opłaty
561. Monety.		
a) ze szlachetnych metali		bez opłaty
b) z nieszlachetnych metali		bez opłaty
<p>Uwaga. Medale, numizmaty i monety pamiątkowe bez uszek, przy dowozie w pojedynczych sztukach są wolne od cła, natomiast, jeżeli nadchodzi równocześnie więcej sztuk tego samego odbicia (jako towar handlowy), odprawia się je, jak i wszelkie medale itp. z uszkami, podług jakości ich materiału.</p>		
562. Płyty, blachy, druty i druty z metali szlachetnych:		od kilograma
a) ze złota lub platyny		5.50
b) ze srebra, także pozłacane lub złotem platerowane (z wyjątkiem drutów należących do Nr. 564)		2.40
563. Prawdziwe złoto płatkowe i także srebro:		
a) odpadki kutego srebra (tak zwany lut)		—.60
b) gotowe srebro płatkowe		1.50
c) złoto płatkowe		6.—
564. Druty z czystego srebra lub z czystego srebra z rdzeniem z nieszlachetnych metali, także pozłacane lub złotem platerowane, o średnicy 2 mm lub poniżej		6.—
565. Buliony, cieniułkie blaszki i przędzywo z metali szlachetnych; tkaniny, plecionki, wyroby szmuklerskie i inne roboty z drutów tego rodzaju, cieniułkich blaszek i przędzywa		12.—
566. Półtowary ze szlachetnych metali, nie lutowane, jak galerye, chatons, wyroby prasowane, kule, szyny obręczowe, także blachy deseniami opatrzone:		
a) ze złota i platyny		11.—
b) ze srebra		7.—

		Cło w koronach
		od kilograma
567.	Wyroby ze złota i inne osobno nie wymienione towary, całe lub po części ze złota lub platyny, także w połączeniu z prawdziwymi lub fałszywymi perłami lub też koralami, drogiemi lub półdrogiemi kamieniami i imitacyami kamieni drogich	30.—
568.	Wyroby ze srebra i inne osobno nie wymienione towary, całe lub po części ze srebra, także połączone lub też w połączeniu z prawdziwymi lub fałszywymi perłami lub koralami, drogiemi lub półdrogiemi kamieniami i imitacyami drogich kamieni:	
	a) noże, widelce i łyżki, także trzonki nożów i widelców o wadze sztuki ponad 10 g	12.—
	b) noże, widelce i łyżki, także trzonki nożów i widelców o wadze sztuki 10 g lub poniżej	15.—
	c) klejnoty z prawdziwych dyamentów lub pereł, w srebro oprawione . . .	30.—
	d) inne wyroby, dalej wyroby ze srebra złotem platerowane (tzw. doubłé)	30.—
569.	Towary z platyny do celów naukowych lub przemysłowych	6.—
570.	Wyroby osobno nie wymienione, całe lub po części z prawdziwych lub fałszywych koralii, fałszywych pereł (z wyjątkiem należących do Nrów 567 i 568); towary z granatów	7.—
571.	Kamienie prawdziwe (kamienie drogie i na pół drogie), koralce (prawdziwe i fałszywe), obrobione (szlifowane, rżnięte), nieoprawione; prawdziwe perły, nieoprawione	od 100 kilogramów 60.—
572.	Towary z półdrogich kamieni (z wyjątkiem do Nrów 567 i 568 należących)	240.—
XLIV. Narzędzia, zegarki i zegary.		
Instrumenty (z wyjątkiem instrumentów do klasy XLI należących i instrumentów muzycznych):		
573.	Narzędzia, chirurgiczne i inne lekarskie:	od kilograma
	a) szklane	1·20
	b) z innych materiałów	1·70
574.	Narzędzia, matematyczne i fizyczne	1·70
575.	Narzędzia, optyczne:	
	a) ewiery, okulary, lornety i inne szła do oczu:	
	1. w oprawach, z wyjątkiem opraw ze szlachetnych metali	5·50
	2. w oprawach ze srebra	7·50
	3. w oprawach złotych lub platynowych	11.—

		Głó w koronach
		od kilograma
b) Lornety teatralne, dalekovidze i inne narzędzia optyczne:		
1. w oprawach, z wyjątkiem opraw ze szlachetnych metali lub z aluminium		4·80
2. w oprawach ze srebra lub aluminium		6·—
3. w oprawach ze złota lub platyny		10·—
c) Oprawy i futerały do cwikierów, okularów itp. szkieł do oczu, następnie do innych instrumentów optycznych:		
1. z nieszlachetnych metali, perłowej macicy, szyldkretu, kości słoniowej (prawdziwych lub naśladowanych)		3·—
2. z innych materiałów, z wyjątkiem szlachetnych metali		2·40
Uwaga. Oprawy ze szlachetnych metali odprawia się podług klasy XLIII.		
576. Instrumenty, osobno nie wymienione		1·70
577. Narzędzia miernicze do przemysłowego użytku (laski miernicze, miary składane, cyrkle kątowe, kalibrowe, przyrządy do mierzenia grubości drutu itp.);	od 100 kilogramów	
a) metry i miary składane z drzewa		80·—
b) inne		110·—
578. Wagi i części składowe wag, z wyjątkiem wag ścisłych do Nr. 574 należących:		
a) wagi decymalne i mostowe		36·—
b) inne		72·—
Instrumenty muzyczne:		
579. Fortepiany, pianina, harmonie itp. instrumenty klawiszowe (z wyjątkiem organów)		110·—
580. Organy kościelne i inne piszczałkowe		30·—
581. Harmoniki dęte i ręczne		60·—
582. Instrumenty muzyczne, osobno nie wymienione		24·—
583. Mechanizmy fortepianowe i pianinowe; głosy i płyty głosowe do harmoniów		48·—
Uwaga: Z innymi częściami składowymi do instrumentów muzycznych (z wyjątkiem strun, pojedynczych den rezonacyjnych i ram metalowych do fortepianów i pianin) postępować należy tak, jak z dotyczącymi instrumentami. Dna rezonacyjne i ramy metalowe odprawia się podług ich jakości.		
584. Struny:		
a) struny z mosiądzu i innych nieszlachetnych metali		24·—
b) struny stalowe		38·—
c) struny z jelit		120·—
d) struny oprzędzone		120·—
e) struny jedwabne		500·—

		Cło w koronach
		od sztuki
Zegarki i zegary:		
585. Zegarki kieszonkowe:		
a) ze złotem i pozłacanemi kopertami		2·40
b) ze srebrnemi i posrebrzanemi kopertami		1·20
c) z innemi kopertami		—70
586. Koperty do zegarków kieszonkowych:		
a) złote lub pozłacane		1·70
b) srebrne lub posrebrzane		—50
c) inne		—25
Uwaga. Części środkowe kopert zegarkowych (tak zwane carrures) należy odprawiać — nawet gdy bez nakrywek wchodzą — jak zupełne koperty.		
587. Mechanizmy do zegarków kieszonkowych, także platyny do mechanizmów zegarkowych i mechanizmy surowe (ebauches)		—70
588. Przybory zegarowe do zegarków kieszonkowych:	od 100 kilogramów	
a) nie posrebrzane i nie pozłacane		120·—
b) posrebrzane lub pozłacane		240·—
589. Zegary i mechanizmy zegarowe, osobno nie wymienione; osady zegarowe; tryby z wstawionemi czopkami i nanitowanemi kółkami		275·—
590. Przybory wszelkiego rodzaju do zegarów Nr. 589		155·—
591. Zegary wieżowe i części ich składowe		40·—
XLV. Sól kuchenna.		
592. Sól kuchenna, tak sama (sól kamienna, warzonka i sól morska), jak i zmieszana z innemi materyałami (sól dla bydła, ług solny, surowica solna), o ile mieszaniny nie są do innego numeru zaliczone		2·—
Uwagi.		tylko za osobnem pozwoleniem
1. Oprócz cła pobiera się jeszcze od wagi, służącej za podstawę do wymierzania należność licencyjną 20·— K za q.		
2. C. k. wzgl. król. węgierskie Ministerstwo skarbu może — pod warunkami i kontrolą osobnem rozporządzeniem wydać się mającemi — zezwolić na wolny od opłaty celnej i należności licencyjnej dowóz obcokrajowej soli do celów zarobkowych, fabrycznych i innych przemysłowych, dla których pobór tutejszej soli fabrycznej w myśl odnośnych przepisów jest dopuszczalny.		
593. Sól kuchenna, chemicznie czysta (<i>Chlornatrium chemice purum</i>), następnie stałe produkty źródłane sól kuchenną zawierające, do celów leczniczych i naukowych, pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem		22·—
594. Surowica solna i ług pierwotny sól kuchenną zawierający do celów leczniczych pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem		5·80
595. Woda morska w stanie naturalnym (t. j. nie zbogacona)		bez opłaty

XLVI. Materiały chemiczne pomocnicze i produkty chemiczne.**596. Pierwiastki, osobno wymienione:**

a) siarka (w kawałkach i łaskach), także mielona i kwiat siarczany; fosfor; antymon, metaliczny (antymon-regulus); rtęć	bez opłaty
b) arsen, metaliczny (arszenik)	1·20

597. Tlenki i zasady, osobno wymienione:

a) potas żrący (potas kaustyczny, wodorotlenek potasu), soda żrąca (soda kaustyczna, wodorotlenek sodu), stały	9·60
b) ług potasu żrącego i sody żrącej (wodniste roztwory potasu żrącego i sody żrącej)	4·80
c) wodorotlenek barowy (baryt żrący, kaustyczny); magnezja, palona (tlenek magnezyi, chemicznie nie czysty)	1·20
d) nadtlenek barowy	12—
e) glinika, sztuczna (wodnik glinowy, wodorotlenek glinowy)	9·60
f) kwas arsenowy (bezwodnik arsenawy, arsenik biały)	1·20
g) biel cynkowa (biały tlenek cynku); pył cynkowy (szary tlenek cynku)	9·60
h) tlenek cyny, sztuczny (dwutlenek cyny)	14·50
i) popiół ołowiany	3·60
k) glejta ołowiana w łuskach i kawałkach (glejta srebrna i glejta złota)	4·80
l) glejta ołowiana, mielona, w formie proszku; massykot i minia	9·60
m) kwas węglowy, płynny	7·20
n) płyn amoniakowy (woda pogazowa), zbogacony	1·20
o) wyskok salmiakowy i wyskok z rogu jeleniego	3·60
p) amoniak, płynny (gaz amoniakowy, płynny)	14·50
q) woda utleniona	24—

598. Kwasy, osobno wymienione:

a) kwas fosforowy, płynny	bez opłaty
b) kwas solny, kwas azotowy (serwasser); ocet drzewny, surowy	1·20
c) kwas siarkowy (wodorotlenek kwasu siarkowego):	
1. nie dymiący	2—
2. dymiący	3—
d) kwas borowy:	
1. surowy	bez opłaty
2. rafinowany	7·20
e) kwas szczawiowy (kwas cukrowy)	12—
f) kwas fluoro-wodorowy (fluorowodor)	24—

Sole i inne połączenia, osobno wymienione:

599. Sole potasowe, sodowe i amonowe, osobno wymienione:

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
<p><i>a)</i> sole nawozowe (surowe sole potasowe w naturalnym ich składzie, przymieszki i odpadki soli, tudzież nawozy sztuczne z mieszanin soli); chlorek potasu; saletra chilijska (saletra sodowa); boraks, surowy; kamień winny, surowy; drożdże winne, suche; węgiel wywarowy</p>		bez opłaty
<p>Uwaga. Sole nawozowe odprawiać można tylko po myśli przepisów, drogą rozporządzeń ustalonych.</p>		
<i>b)</i> sól glauberska (siarkan sodowy)		— 50
<i>c)</i> siarkan potasu (sól podwójna); dwusiarkan potasu i sody; przetwór kamienia winnego; potaż (węglan potasu) zawierający aż do 85% węglanu potasu		1 90
<i>d)</i> soda (węglan sody), surowy lub krystaliczny		1 50
<i>e)</i> potaż, zawierający więcej jak 85% węglanu potasu; szkło wodne, stałe		3 60
<i>f)</i> soda, kalcynowana; szkło wodne, płynne		2 40
<i>g)</i> siarkan i chlorek amonowy (salmiak)		3 60
<i>h)</i> saletra potasowa (azotan potasowy)		4 80
<i>i)</i> dwuwęglan potasowy i sodowy (soda bicarbonata); boraks, rafinowany; siarczyn sodowy, stały; siarkan sodowo-wodorowy stały; tiosiarkan sodowy, stały (podsiarczyn sodowy)		7 20
<i>k)</i> azotyn sodowy: surowy manganian i nadmanganian potasowy i sodowy; szczawian potasowy (sól szczawikowa); kamień winny, rafinowany; węglan amoniakowy		9 60
<i>l)</i> dwusiarczyn sodowy w roztworze wodnistym (roztwór siarczynu sodowego)		3 60
<i>m)</i> chromian potasowy i sodowy (żółty i dwuchromian potasowy i sodowy, czerwony); octan amonu: octan potasowy (octan potasowy i octan potasowy przyswędkowy); octan sodowy (octan sodowy i octan sodowy przyswędkowy)		14 50
<i>n)</i> żelazocyjanek i żelazicyjanek potasowy, sodowy (żółty i czerwony cyjanek potasu); ferrocyanek		20 —
<i>o)</i> siarczyn potasowy i sodowy, także wątroba siarczana; siarczyn amonowy; chloran potasowy i sodowy; fosforan sodowy		24 —

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
600. Sole wapniowe, strontowe, barowe i magnezowe, osobno wymienione:		
a) cytrynian i winian wapniowy; chlorek magnezowy	bez opłaty	
b) węglan strontowy, sztuczny; wodorotlenek strontowy (stront żrący) . .	—50	
c) chlorek wapniowy, nieczysty; ammalina (sztuczny siarczan wapniowy); siarczek barowy, surowy; sztuczny węglan barowy	1·20	
d) tlenek cynkowy (węgiel kostny)	2·40	
e) chlorek bielący	3·60	
f) wapno pogazowe	3·60	
g) biel błyszczowa, biel barowa (sztuczny siarczan barowy); siarczan magnezowy (sól gorzka)	7·20	
h) siarczyn, dwusiarczyn i podsiarczyn wapniowy, stały	9·60	
i) siarczyn, dwusiarczyn i podsiarczyn wapniowy w wodnistym roztworze .	3·60	
k) octan wapniowy przyswędkowy	14·50	
l) węglan wapniowy, sztuczny; fosforan wapniowy, sztuczny; węgielek wapniowy; azotan strontowy; chlorek barowy; azotan barowy	24—	
601. Połączenia glinowe, żelazne, chromowe, niklowe i kobaltowe, osobno wymienione:		
a) bajce żelazne wszelkiego rodzaju: witryol żelaza; szkło kobaltowe męte, smalta, proszek szklany	1·20	
b) aluny; siarkan i chlorek glinowy (siarkan glinowy, chlorek glinowy) . .	3·60	
c) octan glinowy i octan glinowy przyswędkowy	14·50	
d) siarczek żelaza, sztuczny; chlorek żelaza (sześciochlorek żelazowy), stały; siarkan nikławy, także siarkan amonowo-nikłowy	24—	
602. Połączenia miedzi, ołowiu, cynku i cyny; osobno wymienione:		
a) witryol miedzi; witryol admoneki (witryol mieszany żelaza i miedzi) . .	3·60	
b) witryol cynku	3·60	
c) grynspan	7·20	
d) biel ołowiowa	9·60	
e) octan ołowiowy przyswędkowy; sól cynowa (chlorek cynowy) i inne preparaty cynowe; siarkan ołowiany, także osad ołowiowy; cukier ołowiowy; octan ołowiu zasadowy	14·50	
f) azotan miedzi; azotan ołowiowy; chlorek cynkowy; siarczek cynkowy, biały; litopony, biel gryfitowa	24—	

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
603. Połączenia siarki, selenu, antymonu i arsenu, osobno wymienione:		
a) antymon; dwusiarczek węgla		bez opłaty
b) trójsiarczek arsenu (żłotokost, realgar)		1·20
c) muł selenowy		3·60
d) chlorek siarki		24.—
604. Połączenia organiczne, osobno wymienione:		
a) gliceryna, surowa		3.—
b) gliceryna rafinowana, t. j. jasna jak woda lub innego koloru, bez popiołu		12.—
c) olej anilinowy; nitrobenzol; antracen, surowy; naftalina, surowa; kwas karbolowy, surowy		3·60
d) zasady pirydynowe		24.—
e) krezol (kwas krezolowy, ług pokrystaliczny z krystalicznego, czystego kwasu karbolowego)		9·60
f) kreolina, lizol i podobne wytwory		24.—
Inne chemiczne materiały pomocnicze i wytwory:		
605. Sadza, proch węglany i czernidła mielone (z wyjątkiem do Nr. 600 d) należącego ziarnistego węgla z kości)		4.—
606. Sadze rozdrobnione z wodą		6.—
607. Czernidła przyrządzone		15.—
608. Czernidło do obuwia:		
a) czarne, nie płynne		12.—
b) inne, tak zwane pasty do skóry		60.—
609. Kit		7.—
610. Żelatyna (oczyszczona wyschlą zwierzęca i roślinna galareta), także sproszkowana i towary z niej		30.—
611. Klej wszelkiego rodzaju, także karuk		14·50
612. Albumina i albuminoidy (ciała białkowate); kazeina, kazeogomy		14·50
613. Skrobia (także mączka skrobiowa)		16.—
614. Guma skrobiowa (dekstryna, leiogominy, gommeliny) i inne osobno nie wymienione surogaty gumy; klajster, krochmal tkacki i wszelkie podobne klejowate i apreturowe środki zawierające skrobię		18.—
615. Drożdże prasowane		55.—
Uwaga. W tej stopie celnej zawarty jest dodatek do podatku od wódki za wyrób drożdży prasowanych, połączony z wyrobem wódki.		

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
616. Drożdże, inne, z wyjątkiem drożdży winnych i prasowanych	24.—
Uwaga. Drożdże roślinne (drożdże zaczynowe) dla browarów pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem . . .	bez opłaty
617. Fosforany, kwasami rozтворzone (nadfosforany)	bez opłaty
618. Surogaty mydeł, nie perfumowane; poliment; pasty do czyszczenia, nie zawierające mydła; krochmal	24.—
619. Kollodium, chloroform, alkohol metylowy (wyskok drzewny), aceton, kwas octowy, skoncentrowany	60.—
620. Eter:	
a) eter etylowy (eter siarczany)	145.—
b) inny pojedynczy, jakoteż wszystkie złożone, także eter enantowy:	
1. w beczkach	200.—
2. w innych naczyniach	300.—
621. Gazy płynne, osobno nie wymienione	15.— od wartość
622. Materiały chemiczne pomocnicze i wytwory, osobno nie wymienione . . .	15%
Uwaga. Jeżeli przy zastosowaniu tej stopy celnej wartościowej okaże się obciążenie cłem, które 120.— K od 100 kg przekracza, w takim razie pobiera się cło podług tej stopy w kwocie 120.— K.	

XLVII. Pokosty, farby, lekarstwa i perfumy.

Pokosty:	od 100 kilogramów
623. Pokosty olejne (bez dodatku żywicy, terpentyny lub oleju skalnego):	
a) w beczkach	12.—
b) w puszkach blaszanych, fiaskach itp.	24.—
624. Lakierzy (z dodatkiem żywicy, terpentyny, oleju skalnego lub alkoholu) . . .	60.—
Farby:	od wartości
625. Materiały farbiarskie maziowe	15%
Uwaga.	
1. Jeżeli przy zastosowaniu tej stopy celnej wartościowej okaże się obciążenie cła, kwotę 120.— K od 100 kg przekraczające, w takim razie pobiera się cło podług tej stopy w kwocie 120.— K.	
2. Wytwory suchej destylacji smoły węgli kamiennych do dalszego przetworzenia w fabrykacji farb smołowych na mocy pozwolenia na piśmie pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem	od 100 kilogramów
626. Farby, osobno nie wymienione	bez opłaty
627. Wszelkie farby w formie placuszków okrągłych lub czworograniastych, w worczkach, w pastach, w trąbkach, pęcherzykach, doniczkach, słoikach, na muszlach i w skrzynkach	24.— 65.—

		Cło w koronach
		od 100 kilogramów
628.	Atramenty, proszek atramentowy, lak do pieczętowania	24.—
629.	Ołówki czarne, kolorowe, kreda do rysowania, w oprawie lub bez oprawy; węgle do rysowania, tusze, płynne, jakoteż stałe	60.—
Towary lekarskie i perfumy:		
630.	Towary lekarskie, przyrządzone, jakoteż wszelkie środki, które stosownie do swoich napisów, etykiet, owinięć itp. mają być lekami dla ludzi lub zwierząt; wata do celów leczniczych przysposobiona i środki opatrunkowe	57.—
Uwaga. Towary lekarskie, przyrządzone, zawierające więcej jak 15 procent objętości alkoholu, odprawia się jak zaprawione, palone płyny wysokowe.		
631.	Octy, tłuszcze i olejki, perfumowane:	
a)	w naczyniach po 5 kg lub więcej	24.—
b)	w naczyniach poniżej 5 kg	180.—
632.	Wyskokowe esencje aromatyczne	300.—
633.	Perfumy (tudzież wszelkie wonne substancje lub mieszaniny, gdy z owinięcia, etykiet, przepisów użycia itp. poznać można, że są perfumami), kosmetyki:	
a)	nie zawierające alkoholu (barwidła toaletowe, puder perfumowany, olejki do włosów, pomady, pasty do zębów, trociczki)	180.—
b)	zawierające alkohol	300.—
XLVIII. Świece, mydła i towary woskowe.		
634.	Pochodnie smolne	3.60
635.	Świece łojowe	14.—
636.	Świece i wyroby z tłuszczu, osobno nie wymienione, z stearyny, olbrotu, palmityny, parafiny i innych tłuszczów	28.—
637.	Mydło:	
a)	pospolite	12.—
b)	przednie, t.j. perfumowane lub w tabliczkach, kulkach, puszkach, słoikach	36.—
638.	Świece woskowe, pochodnie woskowe, stoczki, światełka nocne, zapalki woskowe	60.—
639.	Towary z uformowanego wosku	120.—
XLIX. Towary palne.		
640.	Towary palne, pospolite, jako: nitki nasiarkowane, zapalki, fidibusy do pocierania; hubka zapalna, naturalna, bejcowana; hubka zapalna, sztuczna; żagiew (naturalna i sztuczna); papier żagwiowy	17.—

	Cło w koronach
	od 100 kilogramów
641. Wyroby pirotechniczne	72.—
642. Lonty (sznury zapalne i rozsadzające)	60.—
643. Łuski do nabojów, kapsle, próżne, nie napełnione	100.—
644. Naboje, kapsle z masą zapalną, także gotowe (nabite)	145.—
645. Środki strzelnicze, inne (do strzelania z broni palnej); środki rozsadzające z części składowych prochu strzelniczego (salertra, siarka i węgiel)	tylko za osobnem pozwoleniem 145.—
646. Wszystkie poprzedzającym numerem taryfy nie objęte środki rozsadzające i wybuchowe	tylko za osobnem pozwoleniem 60.—

L. Przedmioty literatury i sztuki.

647. Książki, druki, także kalendarze z literackimi dodatkami, gazety, mapy (naukowe), nuty, papier, zapisany, akta i rękopisy	bez opłaty
648. Miedzioryty i staloryty, litografie, drzeworyty, artystyczne druki barwne itp.; te wszystkie z wyjątkiem należących do Nr. 299, hurtownych wyrobów fabrycznych rycin odbijanych; fotografie	bez opłaty
649. Malowidła na drzewie lub metalach nieszlachetnych, na płótnie lub kamieniu; obrazy oryginalne i rysunki na papierze	bez opłaty
650. Płyty do odbijania rycin z metali nieszlachetnych, kamienia lub drzewa	bez opłaty
651. Posągi (także popiersia i figury zwierząt), jakoteż płaskorzeźby i wypukłe rzeźby kamienne, w sztukach cięższych niż po 5 kg: podobnież posągi, popiersia i figury zwierząt, metalowe lub drewniane, jednak najmniej naturalnej wielkości	bez opłaty

U w a g i.

1. Książki, dzieła z obrazkami itp. zbroszurowane, albo też w tekturę lub papier oprawione, względnie mapy i ryciny na płótnie lub kartonie przyklejone podlegają cłu podług Nr. 647 i 648. Książki, kalendarze, ryciny, nuty itp. w oprawach, pokryte całkiem lub częściowo tkaniną, płótnem introligatorskiem, ceratą, skórą, celuloideem itp. lub temiz opatrzone, odprawia się stosownie do jakości oprawy.

Oprawy, teki, kartony itp., w które książki, ryciny itp. są włożone lub wsunięte, ocłić należy osobno podług jakości materiału.

2. Obrazy w ramach i rysunki na papierze (Nr. 648 i 649) odprawia się podług jakości materiału ram. Ramy malowideł (Nr. 649) winny być ocłone oddzielnie podług ich jakości; jeżeli ich nie można oddzielić, należy połowę wagi całkowitej ocłić według jakości ram.

Cło w koronach	
od 100 kilogramów	
LI. Odpadki.	
652. Nawozy, zwierzęce i inne, także sztuczne środki nawozowe (nie z mieszanin soli) z wyjątkiem nadfosforanów do Nr. 617 należących; popiół drzewny i popiół z węgla kopalnego; kości; popiół z kości; mąka z kości; węgle z kości, zdadne tylko na nawóz; żużel Thomasa i inne żużle; wióry z rogów i kopyt; krew, w stanie płynnym i zaschła; ścięgna zwierzęce; odpadki mięsa do celów nawozowych; pozostałości wyrobu sinku; woda amoniakowa (gazowa) bez domieszki	bez opłaty
653. Otręby (także otrąbki migdałowe); odpadki ryżu; słodziny; plewy; pozostałości, stałe, z wyrobu olejów tłustych, także mielone; braba, pomyje; okrawki z buraków, wylugowane	bez opłaty
654. Wywary i wycieczyny z jagód:	
a) wycieczyny z winogron	15.—
U w a g a. Te same do wyrobu wódki za pozwoleniem na piśmie, pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem	bez opłaty
b) inne	bez opłaty
655. Drożdże winne, w formie ciasta	5.—
U w a g i.	
1. Te same do wyrobu wódki za pozwoleniem na piśmie, pod warunkami i kontrolą w myśl przepisu wydanego osobnem rozporządzeniem	bez opłaty
2. Płynne drożdże winne odprawia się jak wino.	
656. Odpadki fabrykacji szkła, także szklivo piecowe, skorupy szklane i gliniane, odpadki gąbek łaziennych i końskich; skóra klejowa	bez opłaty
657. Gałgany (szmaty) i inne odpadki do wyrobu papieru, t. j. szmaty lniane, bawełniane, jedwabne i wełniane, obrzynki papieru (wióry papierowe), makulatura (zapisana i drukowana), stare sieci, stare liny i stare powrozy; szarpie (skubanka); odcinki kapeluszy	bez opłaty
U w a g a. Odpadki, w taryfie szczegółowo nie przytoczone, które do czego innego nie mogą być użyte, podlegają chu jak materiały surowe, z których się składają.	

Cło w koronach

od 100 kilogramów

Ogólna uwaga do taryfy dowozowej.

Celem ocenienia — podług taryfy celnej — towarów, które połączone są z innymi materiałami, o ile połączenia te po myśli przepisów wykonawczych nie mają być pominięte, względnie o ile taryfa sama nie zawiera osobnych postanowień co do połączenia, dzieli się materiały do połączenia użyte na trzy grupy i oznacza w taryfie jako materiały najprzedniejsze, przednie i zwyczajne.

Stosownie do podziału uważa się:

- a) za najprzedniejsze materiały; kość słoniowa, szyldkret, perłową macię, bursztyn, gagat (prawdziwy lub naśladowany); towary jedwabne, koronki, hafty na towarach tkackich, sztuczne kwiaty i liście Nrów 261 i 262; przyrządzone pióra strojowe, roboty perukarskie i inne roboty z ludzkich włosów; półdrogie kamienie, prawdziwem złotem lub srebrem pozłacane, względnie posrebrzane nieszlachetne metale (także tego rodzaju żelazo i stal), prawdziwem złotem lub srebrem pozłacane, względnie posrebrzane lijońskie druty lub przedziwa i roboty z nich, jakoteż wyroby z fałszywych lijońskich drutów i przedziw;
- b) za przednie materiały: kauczuk, skórę, osobno nie wymienioną ceratę, muślin woskowany, kitajkę woskowaną, płótno introligatorskie; kość lub róg, sztuczne materiały snycerskie (z wyjątkiem imitacji materiałów do *a* należących); żelazo względnie stal z ornamentacją, niklowane, przedniej roboty (z ornamentacją, niklowane) nieszlachetne metale, nikiel, aluminium; piankę morską i naśladowania jej, lawę, fałszywe druty lijońskie i przedziwa, inne towary tkackie (z wyjątkiem towarów powroźniczych pod *a* wymienionych i do zwyczajnych materiałów należących, jakoteż ordynarnych tkanin numerów 207 *a* 1, 216 *a* 1 i 217 *a*); połączenia z wyrobami z uformowanego wosku; hafty (nie z jedwabiu) na innych materiałach, jak towary tkackie;
- c) za zwyczajne materiały wszystkie te, które pod *a* i *b* nie są osobno wymienione.

Przedmioty szlachetnymi metalami montowane odprawia się — o ile nie mają charakteru towarów klasy XLIII — podług osobnych postanowień zawartych w taryfie.

Część druga.

Wywóz.

658. Gałgany (szmaty) i inne odpadki do wyrobu papieru, t. j. gałgany lniane, bawełniane, jedwabne i wełniane, także macerowane (półmiazga, stała lub płynna miazga papierowa), obrzynki papieru (wióry papierowe), makulatura (zapisana lub drukowana), stare sieci, stare liny i stare powrozy

9-60

Wszelkie inne towary tu nie przytoczone są wolne od cła.

Instrukcja dla sądu polubowego.

§ 1.

Przed rozpoczęciem postępowania winny obie strony znieść się z sobą co do ustalenia na piśmie przedmiotu spornego. Ustalenie to udzieli każda ze stron sędziom polubownym, przez siebie ustanowionym, obie zaś razem udziela je zwierzchnikowi.

§ 2.

Zależy od porozumienia się obu stron, czy jeszcze przed zebraniem się sądu polubowego nastąpić ma w drodze pisemnej przygotowawcze udzielenie sędziom polubownym i stronie drugiej wywodów lub aktów, dokumentów dowodowych i innych materiałów odnoszących się do istoty czynu lub pytania prawnego.

§ 3.

Każda ze stron postara się, aby wyznaczeni przez nią sędziowie polubowni stawili się na czasie do rozprawy sądu polubowego; zwierzchnika zapraszają sędziowie polubowni wspólnie.

§ 4.

Obie strony ustanowić mogą przed sądem polubownym osobnych zastępców jako pośredników pomiędzy sobą a sądem polubownym tudzież celem strzeżenia swoich praw i interesów.

Członkowie sądu polubownego mogą zadawać im pytania i żądać od nich wyjaśnień.

Zastępcy mają prawo stawiania wniosków, wnoszenia zarzutów i poruszania pytań wypadkowych. Orzeczenia wydane przez sąd polubowny co do zakresu tego uprawnienia załatwiają rzecz ostatecznie i nie mogą stanowić podstawy dalszej dyskusyi.

§ 5.

Sąd polubowny rozstrzyga co do języka, którego będzie używał.

§ 6.

Na wniosek jednej strony lub wskutek uchwały sądu polubownego poprzedza rozprawę ustną postępowanie wstępne.

Postępowanie wstępne jest przeznaczone do tego, aby zakomunikowano sędziom polubowym i stronie przeciwnej w drodze pisemnej wywody, które zamierza się wnieść odnośnie do stanu faktycznego lub pytania prawnego oraz akta, dokumenty dowodowe i inne materiały, które ma się przedłożyć w celach dowodowych, o ile nie udzielono ich już poprzednio na zasadzie § 2.

Wymienione środki udziela się do rąk zwierzchnika w potrzebnej ilości egzemplarzy lub odpisów. Co do aktów i dokumentów wystarczy udzielenie odpisu ustępów rozstrzygających. Zwierzchnik doręcza po jednym egzemplarzu sędziom polubownym i stronie drugiej.

Dla udzielenia wyznaczy sąd polubowny odpowiednie czasokresy nie przekraczające w regule okresu czterogodniowego.

§ 7.

Rozprawa ustna ma na celu zbadanie zasad dowodowych stron i odbywa się nie jawnie. Kieruje nią zwierzchnik. Tenże zarządza spisanie protokołu za pośrednictwem jednego lub kilku pisarzy, których wyznaczy z pośród sił pisarskich, dostarczonych sądowi polubownemu, względnie w razie potrzeby z grona innych uzdatnionych osób; protokół winien przedstawiać istotną treść rozprawy i ma być podpisany przez niego oraz przez pisarzy. Przed podpisaniem należy dać sędziom polubownym oraz zastępcom, którzy brali udział w rozprawie, sposobność do zawnioskowania zmian protokołu lub dodatków do niego, o czym rozstrzyga sąd polubowny, o ile nie przyjdzie do zgody.

§ 8.

Zastępcy mają prawo przedstawienia przy rozprawie ustnej całego materiału prawnego, który uważają za przydatny dla obrony swej sprawy.

Jeżeli jednak przeprowadzono postępowanie wstępne, natenczas sąd polubowny ma prawo wyłączenia od rozprawy aktów, dokumentów dowodowych lub innych materiałów, których nie wprowadzono w postępowaniu wstępnym a które ewentualnie jedna ze stron zechce mu przedłożyć dodatkowo bez zezwolenia drugiej.

§ 9.

Sąd polubowny może zażądać od obu stron przedłożenia wszystkich potrzebnych aktów, dokumentów dowodowych i innych materiałów oraz wszelkich potrzebnych wyjaśnień. Ma on prawo zarządzić przeprowadzenie dowodów wszelkiego rodzaju, zwłaszcza przesłuchać bezpośrednio świadków i rzeczoznawców lub spowodować ich przesłuchanie albo zawezwanie za pośrednictwem wezwanego sędziego odnośnego państwa.

§ 10.

Orzeczenie polubowne, zapadające po ukończeniu rozprawy ustnej i po tajnej naradzie, należy wygotować na piśmie i zaopatrzyć powodami.

Członkowie sądu polubownego winni je podpisać. Członek, który pozostał w mniejszości, może przy podpisywaniu stwierdzić odmowę swego zezwolenia.

Jeżeli jeden z członków odmawia podpisania lub z powodu przeszkody nie może podpisu położyć, natenczas inni członkowie winni stwierdzić okoliczność tę poniżej orzeczenia polubownego.

§ 11.

Zapadłe orzeczenie polubowne ma być ogłoszone jako takie na ostatnim posiedzeniu sądu polubownego przez zwierzchnika tegoż sądu. Przy ogłoszeniu mogą być obecni zastępcy obu stron.

Orzeczenie polubowne doręczyć należy w każdym wypadku w wygotowaniu pisemnem. Doręcza się je zastępcom obu stron a w braku zastępców samym stronom.

Równocześnie doręczyć należy wygotowanie pisemne protokołów lub ich odpis uwierzytelniony przez zwierzchnika.

§ 12.

Wyrok sądu polubownego, doręczony należycie, rozstrzyga sprawę ostatecznie i z wykluczeniem odwołania.

§ 13.

Akta sądu polubownego należy oddać w przechowanie tej stronie, na której obszarze zebrał się sąd polubowny. Odpisy tychże należy przesłać stronie drugiej.

§ 14.

Obie strony zastrzegają sobie, iż w poszczególnym wypadku zmienią lub uzupełnią powyższe postanowienia za wzajemnem porozumieniem.

§ 15.

Sąd polubowny ma prawo, w granicach artykułu XXIV. umowy dotyczącej uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych wydać samodzielnie odnośnie do niniejszych przepisów i ewentualnych osobnych układów obu stron uzupełniające postanowienia co do postępowania w pewnym danym wypadku.

§ 16.

Według przepisu umowy dotyczącej uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych winna ta ze stron umawiających się, w której obszarze zbiera się sąd polubowny, postarać się o dostarczenie lokalu, sił pisarskich i personelu służbowego, których sąd polubowny potrzebuje dla swego funkcyonowania.

Niezależnie od tego ma każda strona ponosić swoje własne koszty i połowę wspólnych kosztów.

Za własne koszty uważa się w szczególności odszkodowania, które mają być przyznane za podróże, pobyt itd. sędziom polubownym i zastępcom każdej strony przed sądem polubownym oraz przesłuchanym na jej wniosek świadkom i znawcom.

Protokół końcowy.

Przy sposobności podpisania umowy dotyczącej uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych pomiędzy królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a krajami świętej Korony węgierskiej objęto niniejszym protokołem końcowym następujące układy:

Do artykułu I.

1. Strony umawiające się zgodziły się na to, aby przez czas trwania niniejszej umowy, przy stosowaniu postanowień umieszczonej w załączniku A umownej taryfy celnej (umowna taryfa celna obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej) postępować we wzajemnem porozumieniu.

2. Wyrażenie „austriacko-węgierski obszar celny“ używane w zawartych dotąd traktatach handlowych tudzież wyrażenie „umowny obszar celny“ („umowny obszar celny obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej“), które ma być używane w traktatach handlowych, zawieranych w przyszłości z mocą obowiązującą do roku 1917., oznacza obszary obu stron umawiających się otoczone jednolitą granicą celną.

Również „taryfa celna austriacko-węgierska“, stanowiącą podstawę zawartych traktatów tudzież „umowna taryfa celna“ („umowna taryfa celna obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej“), która będzie stanowiła podstawę traktatów handlowych, zawrzeć się mających z mocą obowiązującą do roku 1917., jest identyczna z autonomiczną taryfą celną, obowiązującą dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa oraz z taryfą obowiązującą dla krajów świętej Korony węgierskiej.

Do artykułu III.

Traktaty artykułu III. podpisane będą przez wspólnego Ministra spraw zewnętrznych lub przez wspólnego zastępcę i przez jednego zastępcę każdego z obu rządów.

Do artykułu IV.

Obie strony umawiające zgadzają się na to, aby nie korzystać jednostronnie z przewidzianego w traktatach handlowych z Państwem niemieckiem, Belgią, Włochami, Rosją i Szwajcaryą prawa wypowiedzenia tych traktatów z dniem 31. grudnia 1915.

Gdyby jeden z tych traktatów miał być wypowiedziany z strony odnośnego obcego państwa z dniem 31. grudnia 1915., natenczas uregułuje się stosunki handlowe i obrotowe z tem państwem jednakowoż tylko na czas do dnia 31. grudnia 1917.

Stwierdza się również zgodnie, że od żadnej z obu stron nie będzie się żądało wypowiedzenia traktatów bez oznaczonego terminu upływu, z chwilą przed terminem upływu niniejszej umowy na zasadzie prawa jednostronnego wypowiedzenia przewidzianego w ustępie trzecim artykułu IV.

Do artykułu VI.

Panuje zgoda co do tego, iż każdej z obu stron umawiających się służy zupełna swoboda dozwolenia komunikacji polegających na przewożeniu towarów pomiędzy miejscami wchodu do własnego obszaru administracyjnego według własnego uznania lub prawo zniesienia istniejących komunikacji tego rodzaju.

Natomiast dozwolenie lub zniesienie komunikacji polegających na przewożeniu towarów pomiędzy granicznymi urzędami celnymi obu państw umawiających się zależy od poprzedniego porozumienia się obu rządów.

Do artykułu VII.

Obie strony umawiające się zgadzają się na to, że co do spraw, które według ustępu 1. artykułu VII. mają być administrowane według tych samych zasad lub w sposób o ile możności zgodny, można w razie nieuzyskania porozumienia się pominąć jednorodne umormowanie odnośnie do następujących przedmiotów:

- a) co do porządków policyi portowej,
- b) co do porządku żeglarskiego, o ile tenże odnosi się do stosunku służbowego wszystkich załóg okrętowych.

Do artykułu VIII.

Stwierdza się zgodnie, że oba rządy zawrą co do subwencyonowanych przedsiębiorstw żeglugi po przeprowadzeniu porozumienia z niemi osobny układ na zasadzie zrównania.

Okręty rzeczne jednej ze stron umawiających się, które na obszarze drugiej strony zajmują się ruchem lokalnym za subwencją państwową, będą przez czas trwania takiego stosunku subwencji i w wykonywaniu tej służby wywieszają obok swej bandery narodowej na maszcie także banderę państwa subwencyonującego na tylnym pokładzie.

Do artykułu XIII.

I. Istnieje porozumienie co do tego, że każdej ze stron umownych służy prawo wydawania soli bydłowej za zgodą rządu drugiej strony umownej i przy przestrzeganiu zasady, że każdemu obszarowi monopolowemu ma być zabezpieczony podatek od soli tamże zużywanej.

II. Z uwagi na stan rzeczy stworzony przez brukselską konwencję cukrową postanawia się w drodze porozumienia celem uregulowania obrotu opodatkowanym cukrem, co następuje:

Od przesyłek cukru przychodzących w obrocie pomiędzy obu obszarami państwowymi tudzież w obrocie z Bośnią i Hercegowiną i podlegających postępowaniu przekazawczemu pobierać się będzie począwszy od dnia 1. stycznia 1908. przez czas obowiązywania brukselskiej konwencji cukrowej z dnia 5. marca 1902., Dz. u. p. Nr. 25. z roku 1903. (węgierski II. artykuł ustawy z roku 1903.), należytość w wysokości 3 K 50 h od 100 kilogramów czystej wagi cukru konsumcyjnego a w wysokości 3 K 20 h od 100 kilogramów czystej wagi cukru surowego.

Przypadającą do poboru należytość uścić ma wysyłający, zanim urząd wysyłający wyekspeduje przesyłkę; należytość tę oddawać należy zarządowi skarbowemu obszarowi, dla którego przesyłka jest przeznaczona, na podstawie corocznego obrachunku.

Granice wagi przesyłek cukru nie podlegających postępowaniu przekazawczemu ustanawia się na 5 kilogramów.

Pod warunkami, które obaj Ministrowie skarbu ustanowią w drodze porozumienia, uwolnione są od opłaty należytości:

1. Przesyłki transito podlegające postępowaniu przekazawczemu.

2. Prócz tego zawsze na przeciąg jednego roku kalendarzowego:

- a) 225.000 cetnarów metrycznych cukru w obrocie z królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do krajów świętej Korony węgierskiej,
- b) 50.000 cetnarów metrycznych cukru w obrocie z krajów świętej Korony węgierskiej do królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.

3. Przesyłki cukru ekspedytowane w postępowaniu przekazawczem do Bośni i Hercegowiny aż do ilości maksymalnej, którą obaj Ministrowie skarbu oznaczają zgodnie zawsze na jeden rok kalendarzowy. Z tej każdorazowo wyznaczonej ilości maksymalnej można ekspedytować z królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa jedną trzecią część a z krajów świętej Korony węgierskiej dwie trzecie części.

Do artykułu XV.

Istnieje zgoda co do tego, że postanowienia artykułu XV. o wykonywaniu przemysłu nie mają być stosowane do interesu aptekarskiego i interesu stręczycieli handlowych (sensalów).

Do artykułu XVII.

Do punktu 2. Oba rządy postarają się o to, aby celem położenia tamy nielegalnej konkurencji weszły w obu państwach w moc obowiązującą równe co do istoty swej zasady.

Do punktu 3., ustęp 1. ustala się, że przez marki krajowe w myśl punktu tego rozumie się także marki przedsiębiorstw uprawianych przez obywateli austriackich lub węgierskich w jednym z obszarów jurysdykcji konsularnej.

Egzemplarz wzoru, który w myśl punktu 3., ustępu 3. ma być przesłany do władzy centralnej drugiego państwa, nie będzie podlegał odnośnie do formy przepisanej dla złożenia innym przepisom jak jedynie tym, które pod względem złożenia mają zastosowanie w własnym państwie.

Przez skargę o wykreślenie marki z powodu dawniejszego używania, wspomnianą w punkcie 3., ustępie 5. lit. b), rozumie się skargę zawisłą od warunków podanych w § 4. noweli o ochronie marek z dnia 30. lipca 1895., Dz. u. p. Nr. 108. (węgierski XLI. artykuł ustawy z roku 1895.).

Do punktu 5. Odnośnie do używania orła cesarskiego i herbu krajów świętej Korony węgierskiej przez c. i k. dostawców nadwornych istnieje

zgoda, że równoczesne użycie tych znaków, jeżeli ma miejsce w sposób odpowiadający równorzędności, nie będzie stanowiło powodu ani do odmówienia zarejestrowania marki ani też do zakwestyjonowania przyozdobienia towaru lub ogłoszenia kupieckiego w obrocie. Towary i ogłoszenia kupieckie, zaopatrzone ozdobienniem nie odpowiadającym warunkowi równorzędnego umieszczenia wymienionych znaków, mogą być wprowadzane w obrót jeszcze w przeciągu dwóch lat po wejściu niniejszej umowy w moc obowiązującą.

Postanowienia powyższe nie naruszają używania samego orła cesarskiego przez c. i k. dostawców nadwornych lub innych uprawnionych do tego przedsiębiorców będących obywatelami austriackimi i odwrotnie używania samego herbu krajów świętej Korony węgierskiej przez c. i k. dostawców nadwornych lub innych uprawnionych do tego przedsiębiorców będących obywatelami węgierskimi.

Środki prawne, wymienione w punkcie 6., ustępie 2. i 3. niniejszego artykułu uważa się, niezależnie od ich innych wymogów, za wniesione na czasie także wówczas, jeżeli podane zostały u władzy pośredniczącej w doręczeniu w ciągu czasokresu określonego do wniesienia środka prawnego. Władza ta winna przesłać odnośne podanie do właściwej władzy drugiego państwa w przeciągu ośmiu dni po jego nadejściu.

Układ co do praw autorskich z roku 1887., istniejący pomiędzy obu stronami, który według zgodnego pojmowania obu stron odnosi się także do autorów dzieł fotograficznych i prawonabywców tychże, łącznie z wydawcami, może być wypowiedziany w czasie trwania niniejszej umowy jedynie wówczas, gdyby postanowienia konwencji berneńskiej dla ochrony prawa autorskiego w stosunku zachodzącym między oboma stronami miały uzyskać skuteczność.

Do artykułu XVIII.

Stwierdza się zgodnie, że na równi z układami międzynarodowymi, wymienionymi w ustępie 3. artykułu XVIII. niniejszej umowy, postawić należy także przewidziane w artykule 19. światowej umowy pocztowej specjalne układy co do wymiany listów i pudełek z oznaczoną wartością, tudzież przekazów pocztowych, pakietów pocztowych, co do służby zleceń pocztowych oraz co do pośredniczenia poczty w abonowaniu dzienników i pism peryodycznych.

Do artykułu XIX.

Towarzystwa assekuracyjne ograniczone są przy rozszerzaniu swego przedsiębiorstwa na obszar

drugiej strony umawiającej się do interesów dopuszczalnych tamże ustawowo, stosownie do przepisów, które obecnie obowiązują lub w przyszłości będą wydane.

Istnieje zgoda co do tego, że dopuszczenie do prowadzenia przedsiębiorstwa na obu obszarach doznaje wskutek przepisów odnośnych państw ograniczenia o tyle, iż towarzystwa jednej strony nie mogą uprawiać na obszarze drugiej strony interesów tamże zabronionych, nawet gdyby w ich państwie ojczystem zakaz taki nie istniał.

Do artykułu XXI.

Aby nadać skuteczność ochronie wina tokajskiego, zapewnionej w artykule XXI. umowy, zobowiązuje się rząd królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, iż najsurowiej będzie przestrzegał ograniczenia co do obrotu winami słodkimi (deserowemi), o którym mowa w §§ 4. i 7. ustawy z dnia 12. kwietnia 1907., Dz. u. p. Nr. 210., i że nie dozwoli, aby zaszyły jakiekolwiek ułatwienia co do wykonania tego przepisu.

Przy reformie toku interesów na budapeszteńskiej giełdzie towarowej będzie królewski rząd węgierski kierował się tą wskazówką, iż interesa giełdowe o charakterze nierealnym zwłaszcza o charakterze interesów na grę obliczonych winny być powstrzymywane i że uprawianie interesów giełdowych ma być ograniczone na grono osób do tego powołanych, bez wprowadzania jednak przymusu rejestrowania.

Postanowienia specjalne.

I.

Jeżeli nie nastąpi, przedłużenie przywileju Banku austriacko-węgierskiego i jeżeli wskutek tego zgaśnie umowa monetarna i walutowa z roku 1892., natenczas należy wzajemne świadczenia i zobowiązania państwowo-skarbowe wypełnić względnie zlikwidować w ten sposób, iż jednostka monetarna, ustanowiona w ustawach walutowych z dnia 2. sierpnia 1892., Dz. u. p. Nr. 126. (węgierski XVII. artykuł ustawy z roku 1892.), to jest korona złota o 0.304878 grama czystego kruszcu ma służyć za normę.

Tę samą zasadę należy zastosować także do tych państwowych dochodów i innych świadczeń na rzecz państwa, które uregulowano w drodze umowy pomiędzy obu państwami.

II.

Oba rządy zgadzają się na to, że węgierskie państwowe zapisy dłużne, kotowane na jednej

z giełd austriackich, oraz austriackie państwowe zapisy dłużne, kotowane na giełdzie budapeszteńskiej, z wyjątkiem jednak pożyczek premiowych, których emisja nastąpi ewentualnie w przyszłości, powinny być nawzajem także na obszarze drugiego państwa umawiającego się uważane za nadające się do lokowania pieniędzy kas oszczędności i zakładów asekuracyjnych wszelkiego rodzaju, o ile nie rozechodzi się o lokacye pod warunkiem bezpieczeństwa publicznego, tudzież do użycia na kaucye we wszystkich działach administracji państwowej oraz do składania kaucyi w postępowaniu sądowym.

Postanowienie to będzie obowiązywać jedynie na wypadek przedłużenia przywileju Banku austri-

acko-węgierskiego, a to od chwili Najwyższej sankcyi odnośnych ustaw aż do upływu niniejszej umowy.

Powyższy protokół końcowy stanowi istotną część składową umowy, do której należy i równocześnie z nią nabiera mocy obowiązującej.

Budapeszt, dnia 8. października 1907.

Beck wlr.
Korytowski wlr.
Auersperg wlr.
Fort wlr.
Derschatta wlr.

Weckerle wlr.
Kossuth wlr.
Darányi wlr.

II.

Układ

zawarty co do

unikania podwójnych opodatkowań takich przedsiębiorstw, które rozciągają interesy swoje na oba państwa, oraz co do kilku innych spraw z zakresu bezpośredniego opodatkowania pomiędzy Ministrem skarbu królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa z jednej strony a Ministrem skarbu krajów świętej Korony węgierskiej z drugiej strony.

Z zastrzeżeniem potrzebnego według ustawodawstwa obu stron zatwierdzenia ze strony czynników ustawodawczych postanawia się niniejszem, co następuje:

Rozdział pierwszy.

Oдноśnie do pierwszej c. k. uprzywilejowanej Spółki żeglugi parowej na Dunaju oraz węgierskiej Spółki akcyjnej żeglugi rzecznej i morskiej, tudzież innych przedsiębiorstw żeglugi parowej na Dunaju.

§ 1.

Stwierdzenie podstawy opodatkowania pierwszej c. k. uprzywilejowanej Spółki żeglugi parowej na Dunaju ma nastąpić według ustaw podatkowych królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, zaś ustalenie podstawy opodatkowania węgierskiej Spółki akcyjnej żeglugi rzecznej i morskiej według ustaw podatkowych, obowiązujących w krajach świętej Korony węgierskiej za pośrednictwem władz skarbowych w siedzibie oddolnych spółek.

§ 2.

Celem podzielenia zbadanej w ten sposób podstawy opodatkowania odróżni się trzy przestrzenie, a to:

- a) austriacką od Pasawy do Dévény (Theben),
- b) węgierską od Dévény (Theben) do Orsovy (zaliczając tu także węgierskie dopływy Dunaju) i
- c) zagraniczną

§ 3.

Za miarę, według której zbadaną podstawę opodatkowania ma się rozdzielić między te trzy przestrzenie, służyć będą dochody brutto uzyskane na każdej z tych przestrzeni; wskutek tego spółki wykazywać będą władzy podatkowej w swej siedzibie dochody te oddzielnie co do każdej z tych przestrzeni.

Za dochody brutto uważa się dochody uzyskane z ruchu pomiędzy stacyami odnośnej przestrzeni tudzież część dochodów uzyskanych z ruchu tranzytowego, która przypada na odnośną przestrzeń w stosunku do długości.

§ 4.

Obliczoną w ten sposób podstawę opodatkowania dla przestrzeni pod b) pierwszej c. k. uprzywilejowanej Spółki żeglugi parowej na Dunaju udzieli się następnie królewsko-węgierskiemu Ministrowi skarbu celem wymiaru podatku według ustaw podatkowych krajów świętej Korony węgierskiej, zaś podstawę opodatkowania dla przestrzeni pod a) węgierskiej Spółki akcyjnej żeglugi rzecznej i morskiej Ministrowi skarbu królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa celem wymiaru podatku według ustaw podatkowych królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.

Gdyby podatek przypadający według tej podstawy podatkowej w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa miał być niższy od podatku minimalnego, który ma być wymierzony w myśl § 100., ustęp 2. i nast. ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., natenczas należy wymierzyć ten ostatni podatek; pod

względem stwierdzenia kapitału zakładowego w myśl § 100., ustęp 4. powołanej ustawy obowiązywać ma norma podziału postanowiona w poprzedzającym § 3.

§ 5.

Zresztą postanowienia § 12., ustęp 5., 6., 7., tudzież §§ 14., 15. i 16. następnego rozdziału niniejszego układu mają być stosowane także do opodatkowania obu wymienionych spółek żeglugi parowej na Dunaju.

§ 6.

Postanowienia zawarte w poprzedzających §§ 1. do 5. znajdują analogiczne zastosowanie także do ewentualnie nowo powstałych austriackich lub węgierskich przedsiębiorstw żeglugi parowej na Dunaju, które rozciągną zakres swoich interesów na oba państwa.

Zagraniczne przedsiębiorstwa żeglugi parowej na Dunaju, które prowadzą ruch handlowy pomiędzy miejscowościami przestrzeni wymienionej w § 2., lit. a i b, pociągnięte będą w każdym z obu państw oddzielnie do opodatkowania, przyczem, celem wypośredkowania podstawy opodatkowania, zastosuje się normę określoną w § 3.

Rozdział drugi.

Odnosnie do innych przedsiębiorstw zarobkowych, rozciągających zakres swoich interesów na oba państwa.

§ 7.

Jeżeli interesy pewnego przedsiębiorstwa rozpościerają się z zakładów przemysłowych, leżących na obszarze jednego państwa na drugi obszar państwowy, bez urzędzenia tamże zakładów przemysłowych, natenczas opodatkowanie ma nastąpić jedynie tam, gdzie znajdują się zakłady przemysłowe.

§ 8.

Jeżeli przedsiębiorstwa utrzymują zakłady przemysłowe na obu obszarach państwowych, natenczas należy je w ogólności opodatkować samodzielnie według ustaw podatkowych miejsca wykonywania przemysłu, a tem samem wśród równych warunków nigdy wyżej od przedsiębiorstw krajowych; w tym celu należy także znamiona przemysłu względnie dochody i wydatki tych zakładów przemysłowych wykazywać, o ile możności, oddzielnie.

§ 9.

O ile jednak przychodzą dochody lub wydatki wspólne zakładom przemysłowym w obu obszarach

państwowych, natenczas rozdzieli się je według odpowiedniego klucza.

Za klucz taki służyć ma przy przedsiębiorstwach obliczonych na produkcję przemysłową, pod względem wspólnych dochodów w regule kapitał zakładowy i obrotowy, użyty w poszczególnych zakładach przemysłowych, podczas gdy rozdział wspólnych wydatków następować ma prawidłowo w stosunku do dochodów uzyskanych w poszczególnych zakładach przemysłowych i dochodów wydzielonych na nie stosownie do powyższego postanowienia. Obustronnym Ministrom skarbu wolno jednak zgodzić się w razie potrzeby na inną normę podziału.

Postanowienia te stosowane będą także do przedsiębiorstw handlowych z tą zmianą, iż dochody, które uzyska się ze sprzedaży towarów zakupionych przez zakład przemysłowy, położony na obszarze drugiego państwa, oraz wydatki odpowiadające tym dochodom rozdzieli się w regule pomiędzy interesowane zakłady przemysłowe w równych częściach.

§ 10.

Za zakłady przemysłowe uważać należy w szczególności kantory sprzedaży i składy fabryczne, które ze względu na uzyskany przez nie zysk handlowy opodatkować należy w tym samym stosunku, jaki stosuje się odnośnie do stron obowiązanych do opłaty podatku i pozbywających te same wytwory we własnym obszarze państwowym.

Za kantor sprzedaży uważać należy utrzymywanie biura, względnie chociażby tylko stałego funkcjonariusza przedsiębiorstwa celem pośredniczenia przy sprzedażach własnych wytworów, za skład utrzymywanie składu towarów we własnym lokalu celem sprzedaży tych towarów przez personal przedsiębiorstwa.

Natomiast nie należy stawiać na równi z utrzymywaniem zakładu przemysłowego utrzymywanie składu przez samoistnego agenta w lokalu przez niego najętym, tudzież oddawania towarów w komis kupcowi, który prowadzi interes jako komisyoner lub kupiec na własną rękę, wreszcie sprzedaży ze składów utrzymywanych w magazynach zakładów przewozowych i spedytorów — o ile sprzedaż ta nie przychodzi do skutku za pośrednictwem własnego kantoru sprzedaży; podobnie wyszukiwanie zamówień w drodze podróży przedsiębioranych przez właściciela przedsiębiorstwa lub przez podróźnych handlowych, pozostających w służbie u niego. Jeżeli osoby te wożą ze sobą jedynie próbki, tudzież dostarczanie towarów na podstawie takich zamówień w tym obszarze państwowym, w którym przedsiębiorstwo zarobkowe nie posiada zakładu przemysłowego, nie pociągnie za sobą opodatkowania tego przedsiębiorstwa zarobkowego; to samo odnosi się do dostawy towarów na podstawie

zamówień zapośredniczonych przez samoistnych agentów — nawet jeżeli ci mają u siebie próbki lub skład odpowiadający wyżej wspomnianemu — względnie zamówień uskutecznionych przez kupującego bez takiego pośrednictwa bezpośrednio u sprzedającego.

§ 11.

Postanowienia niniejszego układu nie naruszają opodatkowania wymienionych w poprzedzającym paragrafie agentów, komisjonerów i kupców na własną rękę, owszem opodatkowanie ich ma miejsce w myśl ustaw podatkowych miejsca prowadzenia przedsiębiorstwa według zysku wynikającego dla nich z tego obrotu towarowego.

§ 12.

1. Co do zakładów kredytowych i spółek asenkuracyjnych — z wyjątkiem towarzystw ubezpieczeń, polegających na zasadzie wzajemności — które istnieją w jednym z obu obszarów państwowych i posiadają prócz odpowiadającej statutom siedziby głównej nadto na obszarze drugiego państwa filie lub zakłady poboczne, które w sądzie handlowym mają być zaprotokołowane, zawiera się porozumienie tej treści, że filie te mają być w swej siedzibie oddzielnie opodatkowane na podstawie podlegających podatkowi czystych dochodów wypośredkowanych w myśl następujących postanowień.

2. Wypośredkowanie i stwierdzenie podlegających opodatkowaniu czystych dochodów wymienionych wyżej przedsiębiorstw oraz ich filii i zakładów przyglównych na obszarze drugiego państwa skuteczną władzę podatkową tego państwa, w którym leży siedziba przedsiębiorstwa, a to według ustaw tego właśnie państwa.

3. O ile przy podziale wydatków podjętym celem zbadania podlegających opodatkowaniu czystych dochodów filii przychodzą dla filii i dla zakładu macierzystego takie wydatki, które poczyniono wspólnie dla filii i dla zakładu macierzystego, a których nie można wykazać szczegółowo dla każdego zakładu z osobna, natenczas należy wydatki te podzielić w stosunku do dochodów brutto. W tych jednak wypadkach, w których ustalenie podlegających opodatkowaniu czystych dochodów filii lub zakładów pobocznych przedstawiałoby szczególne trudności, należy cały czysty dochód przedsiębiorstwa podlegający opodatkowaniu rozdzielić pomiędzy przedsiębiorstwo główne i filie w tym stosunku, w którym osobno wykazać się mający dochód brutto filii stoi do dochodu brutto samego przedsiębiorstwa głównego.

4. Obaj Ministrowie skarbu będą sobie udzielać wzajemnie operaty dotyczące tego badania.

5. Od wypośredkowanej w ten sposób dla zakładu filialnego podstawy opodatkowania — względnie od przepisanej ustawowo przeciętnej kwoty tych podstaw opodatkowania — należy następnie wymierzyć podatek wraz z wszystkimi dodatkami w takim wymiarze, jaki wypadnie według ustaw podatkowych w obszarze państwowym zakładu filialnego. Gdyby jednak podatek przypadający według tej podstawy opodatkowania w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa miał być niższy od podatku minimalnego, przypadającego do wymiaru w myśl § 100., ustęp 2. i nast. ustawy z dnia 25. października 1896., Dz. u. p. Nr. 220., natenczas należy wymierzyć ten ostatni podatek: pod względem stwierdzenia kapitału zakładowego w myśl § 100., ustępu 4. powołanej ustawy obowiązywać ma norma podziału ustanowiona w poprzedzającym ustępie 3.

6. Ewentualne zarzuty przeciw ustaleniu podstawy opodatkowania winien dotyczący Minister skarbu udzielić Ministrowi skarbu drugiego państwa; przed załatwieniem tych pertraktacji nie może nastąpić wymiar podatku na podstawie normy odbiegającej od udzielonego planu podziału. Zawiadomienie obowiązane do opłaty podatku przez władzę podatkową o wniesieniu takich zarzutów przerywa przedawnienie prawa wymiaru podatku.

7. Środek prawny przeciw podstawie opodatkowania można wnieść jedynie w państwie, w którym stwierdzono podstawę opodatkowania według obowiązujących tamże ustawowych postanowień.

Zmiany podstawy opodatkowania w państwie, które ją ustaliło, wywierają odpowiedni wpływ na opodatkowanie w drugim obszarze państwowym.

8. Zwłaszcza co do towarzystw wzajemnych ubezpieczeń ustala władze podatkowe królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa te szczegóły, które władzom podatkowym w krajach świętej Korony węgierskiej umożliwią stwierdzenie czystego dochodu, a natomiast te ostatnie władze podatkowe zbadają roczne prenie netto (z potrąceniem Bonus) dla poszczególnych zakładów przemysłowych w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa.

§ 13.

Odnośnie do innych przedsiębiorstw nie wygotuje się projektów podziału, natomiast władze podatkowe państwa, w którym znajdują się zakłady przemysłowe, wymierzają podatek samoistnie według zasad wypowiedzianych w §§ 8., 9., 10., o ile jednak wchodzą przytem w rachubę okoliczności mające szczególną doniosłość dla obowiązku podatkowego zakładu przemysłowego lub odnoszące się do ustalenia względnie podziału czynnika dotyczącego całego przedsiębiorstwa

względnie zakładów przemysłowych na obszarze drugiego państwa, natenczas na żądanie obowiązane do opłaty podatku skorzysta się celem ustalenia tych okoliczności z współdziałania administracji skarbowej drugiej strony względnie zasięgnię się oświadczenia teje.

Obustronne administracje skarbowe mają również prawo spowodowania z urzędu takich dochodzeń i oświadczeń; w tym względzie będą one z największą gotowością używały sobie pomocy prawnej.

§ 14.

Na wezwanie władzy podatkowej należy ustanowić pełnomocnika zamieszkałego w kraju, który ma dawać oświadczenia podatkowe, potrzebne dla opodatkowania krajowego zakładu przemysłowego według ustaw obojga państwa, udzielać bliższych wyjaśnień co do stosunków obrotowych krajowego zakładu przemysłowego, jakich zażądano w granicach istniejących przepisów ustawowych i przyjmować doręczenia ze skutkiem prawnym.

§ 15.

We wszystkich korespondencjach, jakie będą prowadzone na zasadzie niniejszego układu, mają pośredniczyć oboj Ministrowie skarbu.

§ 16.

Wszystkie dochodzenia prowadzone na zasadzie niniejszego układu celem ustalenia podstawy opodatkowania dla zakładów przemysłowych na obszarze drugiego państwa należy pod każdym względem postawić na równi z dochodzeniami celem ustalenia podstawy opodatkowania krajowych zakładów przemysłowych.

Rozdział trzeci.

Co do unikania pewnych wypadków podwójnego opodatkowania.

§ 17.

Węgiercy obywatele, którzy mają posady w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa przy Najwyższym dworze, przy wspólnych ministerstwach i przy wspólnej Najwyższej Izbie obrachunkowej lub przy król. węgierskiem Ministerstwie przy Najwyższym dworze w Wiedniu albo którzy służą we wspólnem wojsku lub marynarce wojennej, nie mają być pociągani do opłaty podatku rentowego i osobisto-dochodowego od dochodu pobieranego z krajów świętej Korony węgierskiej.

Również i odwrotnie nie będzie się pociągać w krajach świętej Korony węgierskiej obywateli królestw i krajów reprezentowanych w Radzie

państwa znajdujących się w krajach świętej Korony węgierskiej na podobnych stanowiskach. odnośnie do dochodu pobieranego przez nich z królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, do opłaty podatku od procentów z kapitału i rent, tudzież powszechnego dodatku do podatku dochodowego.

Także małżonek i małoletnie dzieci osób tych żyjące z nimi we wspólnem gospodarstwie nie podlegają odnośnie do rent pobieranych z drugiego obszaru państwowego podatkowi rentowemu względnie podatkowi od procentów z kapitału i rent.

§ 18.

Pobory służbowe, wliczając tu pensye wypłacane z kas państwowych, dworskich, krajowych, komitatowych, miejskich, powiatowych lub gminnych, podlegają opodatkowaniu jedynie na korzyść i według ustaw podatkowych tego państwa, z którego uskutecznia się wypłatę.

Inne pobory służbowe podpadają opodatkowaniu w miejscu zamieszkania tych, którzy je pobierają.

§ 19.

Odsetki od kapitałów ulokowanych przez jedno z przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków na obszarze drugiego państwa a nie na obszarze państwa, gdzie przedsiębiorstwo ma siedzibę, nie będą na obszarze tegoż drugiego państwa obłożone podatkiem od procentów z kapitału i rent względnie podatkiem rentowym lecz będą jedynie obciążone podatkiem, który wymierzy się przedsiębiorstw w siedzibie tegoż.

Rozdział czwarty.

Postanowienia końcowe.

§ 20.

Z chwilą, gdy układ niniejszy zacznie obowiązywać, utracą moc obowiązującą co do osób obowiązanych do opłaty podatku i podpadających pod układ ten wszystkie postanowienia ustawowe, odnoszące się do opodatkowania, które stoją w sprzeczności z układem tym; odnosi się to zwłaszcza także do układu z daty ^{Buda, dnia 18. grudnia 1869.} ^{Wiedeń, dnia 7. stycznia 1870.} zatwierdzonego ustawą z dnia 28. lipca 1871., Dz. u. p. Nr. 89., (XVII. artykuł ustawy z roku 1870.) oraz do układu z daty 28. marca 1871. zatwierdzonego ustawą z dnia 11. kwietnia 1873., Dz. u. p. Nr. 54. (XIII. artykuł ustawy z roku 1873.).

§ 21.

Układ niniejszy obowiązuje od dnia 1. stycznia 1908.

Obaj Ministrowie skarbu są jednak upoważnieni do odpisania podatków odnoszących się do wypadków unormowanych w układzie niniejszym, także za lata poprzednie, o ile przy zastosowaniu zasad niniejszego układu nie należałoby podatków tych wymierzyć.

§ 22.

Każdemu z obu Ministrów skarbu zastrzega się prawo wypowiedzenia niniejszego układu, a to w ten sposób, iż wypowiedzeniem można objąć albo całą osnovę albo też tylko pojedyncze rozdziały tego układu.

Jeżeli wypowiedzenie układu tego nastąpi przed dniem 1. września pewnego roku, natenczas

straci on moc obowiązującą już na rok następujący po roku kalendarzowym wypowiedzenia.

Jeżeli wypowiedzenie nastąpi po tym terminie, natenczas należy uważać układ za rozwiązany dopiero poczynszy od drugiego roku kalendarzowego, który nastąpi.

Budapeszt, dnia 8. października 1907.

Beck wlr.

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Fort wlr.

Derschatta wlr.

Wekerle wlr.

Kossuth wlr.

Darányi wlr.

III.

Układ dodatkowy

do

układu dotyczącego przyczyniania się krajów świętej Korony węgierskiej do ciężarów powszechnego długu państwowego.

Układ zawarty pomiędzy Ministerstwem królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa a Ministerstwem krajów świętej Korony węgierskiej co do przyczyniania się tych ostatnich do ciężarów powszechnego długu państwowego, z dnia 24. grudnia 1867. (ustawa z dnia 24. grudnia 1867., Dz. u. p. Nr. 3 z roku 1868. i węgierski XV. artykuł ustawy z roku 1867.) zmienia się i uzupełnia w drodze następujących postanowień.

Artykuł I.

- a) Roczny udział w oprocentowaniu pożyczki domenowej przypadający na kraje świętej Korony węgierskiej aż do zgodnego z planem umorzenia lub wcześniejszego spłacenia całej pożyczki domenowej oznacza się w drodze ugody na 990.000 fl. w monecie brzęczącej czyli 1.980.000 K;
- b) kr. węgierska administracja skarbową obejmie kaucye i depozyty złożone jeszcze w kasach węgierskich (§ 2., ustęp 4. ustawy z dnia 24. grudnia 1867., Dz. u. p. Nr. 3. z roku 1868. i XV. artykułu ustawy z roku 1867.) do oprocentowania i spłacenia na własny rachunek; z doliczeniem odsetek od kaucyi i depozytów, które kr. węgierska administracja skarbową już spłaciła, wynoszą odsetki, które w myśl wyżej powołanego § 2., ustępu 4.

mają być potrącone, kwotę 28.330 fl. 24 kr. czyli 56.660 K 48 h;

- c) po potrąceniu obliczonych pod a i b kwot 990.000 fl. w monecie brzęczącej czyli 1.980.000 K i 28.330 fl. 24 kr. czyli 56.660 K 48 h wynosi niepodlegający dalszej zmianie przyczynek roczny krajów świętej Korony węgierskiej do odsetek ogólnego długu państwowego kwotę 29.169.669 fl. 76 kr. czyli 58.339.339 K 52 h, w tem w monecie brzęczącej 10.786.000 fl. czyli 21.572.000 K.

Artykuł II.

Kraje świętej Korony węgierskiej zobowiązują się umorzyć ten przyczynek procentowy w kwocie 58.339.339 K 52 h przez zapłatę w gotówce najpóźniej w ciągu 22 lat po wywołaniu istniejących jeszcze obligacyi jednolitego długu rentowego, stworzonego ustawą z dnia 20. czerwca 1868., Dz. u. p. Nr. 66. i oprocentowanego w papierach i w monecie brzęczącej po 4-2 od sta celem przemiany na obligacye niżej oprocentowane.

Zapłata w kapitale, która ma być uiszczona przez kraje świętej Korony węgierskiej wynosi, jeżeli będzie złożona najpóźniej w przeciągu pierwszych dziesięciu lat terminu oznaczonego w poprzedzającym ustępie, kwotę 1.348.886.462 K 89 h, w tem w monecie brzęczącej 498.774.566 K 47 h; przy późniejszej zapłacie podwyższa się świadczenie w kapitale począwszy od roku

jedenastego aż do roku dwudziestego drugiego corocznie o kwotę 3,345.452 K 53 h, w tem w monecie brzęczącej 1.237.040 K 10 h, aż do kwoty 1.389.031.893 K 33 h, w tem w monecie brzęczącej 513.619.047 K 62 h.

Jeżeli zapłała nastąpi w ratach, natenczas należy celem stwierdzenia resztującego kapitału wykupna odciągnąć niszczoną zapłatę ratalną od tego kapitału, który według poprzedzającego ustępu przypada na rok uiszczenia raty a pozostałą potem resztę podwyższyć w 11. do 22. roku powyższego terminu w tym samym stosunku, w jakim cały kapitał wykupna podniósłby się w tych latach; przyczynę roczny krajów świętej Korony węgierskiej do odsetek zmniejsza się w tym samym stosunku, w jakim zniża się kapitał wykupna w roku uiszczenia raty.

Artykuł III.

Rząd królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa wypowie w razie, jeżeli zwrot kapitału nastąpi na raz w całości, równą kwotę jednolitej renty terminów oprocentowania luty—sierpień i kwiecień—październik, o ile ona jeszcze istnieje, celem jej spłacenia; takie samo postępowanie będzie miało miejsce, jeżeli zwrot kapitału nastąpi na raz w takiej pełnej kwocie, jaka w myśl artykułu II. odpowiada przyczynkowi procentowemu Węgier przypadającemu na jednolitą rentę terminów oprocentowania luty—sierpień lub przyczynkowi przypadającemu na jednolitą rentę terminów oprocentowania kwiecień—październik i to co do tej ostatniej kategorii w monecie brzęczącej.

Obligacje węgierskiego państwowego długu rentowego osobnej kategorii, którą wyda się celem zwrotu kapitału i którą jako taką dokładnie będzie można rozecnać, tudzież odsetki względnie kupony od tych obligacji należy w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa traktować pod względem podatków i należności na równi z obligacjami austriackiego państwowego długu rentowego i ich odsetkami względnie kuponami; można ich używać w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa do lokowania majątków sierocych oraz do lokacji majątkowych, ustawowo z niem zrównanych tudzież do składania kaucyi służbowych i handlowych. Aż do wysokości kwoty iniennej obligacji tych stosować się będą wspomniane ulgi także do tych obligacji węgierskiego państwowego długu rentowego, które ewentualnie wstąpią później na miejsce pierwszych w drodze konwersyi.

Artykuł IV.

Rząd królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa ma prawo skonwertowania o każdym czasie i bez dalszego porozumiewania się

z rządem krajów świętej Korony węgierskiej jednolitej renty oprocentowanej obecnie po 4·2 na dług niżej oprocentowany lub spłacenia tejsze.

Wskutek konwersyi tego rodzaju nie nastąpi zmiana w wysokości przyczynku rocznego krajów świętej Korony węgierskiej do odsetek ogólnego długu państwowego a cała zła wynikająca oszczędność na odsetkach przypadnie na korzyść królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.

Artykuł V.

Jeżeli pomiędzy obu rządami powstanie różnica zdań co do interpretacji lub zastosowania niniejszego układu dodatkowego lub układu z dnia 24. grudnia 1867. zawartego pomiędzy Ministerstwem królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa a Ministerstwem krajów świętej Korony węgierskiej (ustawa z dnia 24. grudnia 1867., Dz. u. p. Nr. 3. z roku 1868. i węgierski XV. artykuł ustawy z roku 1867.), natenczas będzie ona na żądanie jednego lub drugiego rządu załatwiona orzeczeniem polubownem.

Pod względem składu sądu polubownego i postępowania przed nim obowiązować będą postanowienia artykułu XXIV. umowy dotyczącej uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych, a to także po upływie wymienionej umowy.

Artykuł VI.

Te postanowienia układu z dnia 24. grudnia 1867. zawartego pomiędzy Ministerstwem królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa a Ministerstwem krajów świętej Korony węgierskiej (ustawa z dnia 24. grudnia 1867., Dz. u. p. Nr. 3. z roku 1868. i węgierski XV. artykuł ustawy z roku 1867.), które nie zgadzają się z niniejszym układem dodatkowym, przestaną obowiązywać z chwilą, gdy układ dodatkowy wejdzie w moc obowiązującą.

Artykuł VII.

Niniejszy układ dodatkowy nabiera mocy obowiązującej równocześnie z umową dotyczącą uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych.

Budapeszt, dnia 8. października 1907.

Beck wlr.

Korytowski wlr.

Auersperg wlr.

Fort wlr.

Derschau wlr.

Wekerle wlr.

Kossuth wlr.

Darányi wlr.

279.**Ustawa z dnia 30. grudnia 1907.,**

którą upoważnia się Ministerstwo królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do zawarcia z Ministerstwem krajów świętej Korony węgierskiej układu względem zmiany § 8. ustawy z dnia 27. grudnia 1878., Dz. u. p. Nr. 63.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się Ministerstwo królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do zawarcia z Ministerstwem krajów świętej Korony węgierskiej układu, według którego § 8. ustawy z dnia 27. czerwca 1878., Dz. u. p. Nr. 63., otrzymać ma zmienioną osnovę podaną w § 2.

§ 2.

Zmienia się § 8. ustawy z dnia 27. czerwca 1878., Dz. u. p. Nr. 63.; tenże ma opiewać:

„§ 8. Spółki asekuracyjne jednego obszaru państwowego podlegają w razie rozciągnięcia swojej działalności na drugi obszar państwowy przez otwarcie zakładu przygłównego (§ 1.) pod względem prowadzenie interesów na drugim obszarze państwowym tym przepisom, które w drodze tamtejszych ustaw i rozporządzeń wydane zostały dla własnych przedsiębiorstw asekuracyjnych. Są one obowiązane urządzić przedsiębiorstwo zakładu przygłównego odpowiednio do przepisów obowiązujących w tamtejszym obszarze państwowym dla własnych spółek asekuracyjnych i zastosować się do wskazówek wydanych w tym względzie przez właściwe władze w wykonaniu nadzoru państwowego

W przeciągu trzech dni po uzyskaniu wpisania zakładu przygłównego w sędzie handlowym winna spółka donieść o tem władzy właściwej do wykonywania nadzoru państwowego nad spółkami asekuracyjnymi i przedłożyć wyciąg z rejestru.

Nadto należy przedłożyć dalsze dokumenty, których władza zażąda.

W ten sam sposób winna postąpić spółka w razie uzupełnienia lub zmiany swego statutu, które nastąpiły prawomocnie w kraju ojczystym a które w drugim obszarze państwowym w myśl § 4. osobno mają być wpisane.

O zwinieniu spółki winna spółka równocześnie z zgłoszeniem, które w myśl § 4. ma być wniesione w trybunale, donieść właściwej władzy nadzorczej.

W razie niedopełnienia postanowień tych może władza nadzorcza po poprzednim ostrzeżeniu zarządzić w myśl § 6. wykreślenie zakładu przygłównego.

§ 3.

Wykonanie ustawy tej poruczam Memu pełnemu Ministerstwu.

Wiedeń, dnia 30. grudnia 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Marchet wkr.

Fiedler wkr.

Gessmann wkr.

Prášek wkr.

Klein wkr.

Bienerth wkr.

Derschatta wkr.

Ebenhoch wkr.

Peschka wkr.

Abrahamowicz wkr.

Georgi wkr.

280.**Ustawa z dnia 30. grudnia 1907.,**

dotycząca przyczyniania się królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do wydatków na sprawy wspólne Monarchii austriacko-węgierskiej.

Ponieważ stosownie do ustawy z dnia 21. grudnia 1867., Dz. u. p. Nr. 146. (XII. węgierski artykuł ustawy z roku 1867.) przeprowadzono pomiędzy deputacjami rokowania co do spraw wspólnych i ponieważ przy tej sposobności deputacje zgodziły się pod względem przyczyniania się obu państw Monarchii do wydatków na sprawy wspólne na przeciąg czasu od 1. stycznia 1908. do 31. grudnia 1917., przeto za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Do pokrycia wydatków na te sprawy, które w § 1. ustawy z dnia 21. grudnia 1867., Dz. u. p. Nr. 146. uznano za sprawy wspólne dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa i krajów świętej Korony węgierskiej, przyczyniać się mają królestwa i kraje reprezentowane w Radzie

państwa w stosunku 63:6 od sta. a kraje świętej Korony węgierskiej w stosunku 36:4 od sta.

§ 2.

Czysty dochód z cel pozostający po odcignięciu zwrotu poborów i zwrotu zabezpieczeń dochodów celnych oraz po odcignięciu ryczałtów na zarząd celny wymierzonych w myśl ustępu 2. tudzież ryczałtu celnego, który na zasadzie § 13., ustępu 2. ustawy z dnia 20. grudnia 1879., Dz. u. p. Nr. 136. należy uścić rządowi krajowemu Bośni i Hercegowiny, ma być użyty na pokrycie wydatków połączonych z sprawami wspólnymi a wskutek tego należy go z góry odciągnąć od zapotrzebowania na sprawy wspólne.

Ryczałty na zarząd celny, które mają być potrącone z dochodu z cel, ustanawia się, zmieniając w tym względzie ustawę z dnia 27. marca 1869., Dz. u. p. Nr. 117., na rok 1908. dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa na kwotę 5,500.000 K a dla krajów świętej Korony węgierskiej na kwotę 1.600.000 K; począwszy od roku 1909. będą te ryczałty na zarząd celny wzrastały corocznie o jeden procent.

§ 3.

Zarówno królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa jak i kraje świętej Korony węgierskiej zobowiązują się odsyłać co miesiąc na pokrycie swoich dopłat taką kwotę swoich dochodów miesięcznych, która pozostaje względem nich w tym samym stosunku, co suma owych dopłat do ogólnej sumy budżetu wydatków odnośnego roku.

Gdyby ogólna suma kwoty miesięcznej wynosiła mniej niż suma owych dopłat, natenczas kraje te zobowiązują się zapłacić różnicę, bez względu na swoje dochody, w zupełności i w takich odstępach czasu, aby wspólne gospodarstwo skarbowe nie uległo zatamowaniu.

§ 4.

Z dniem, w którym ustawa niniejsza nabierze mocy obowiązującej, straci swoją skuteczność ustawa z dnia 8. czerwca 1871., Dz. u. p. Nr. 49., dotycząca przypadającej na pogranicze wojskowe dopłaty na sprawy wspólne.

§ 5.

Postanowienia ustawy niniejszej obowiązują na przeciąg dziesięciu lat to jest na czas od 1. stycznia 1908. do 31. grudnia 1917.

Ustawa niniejsza wejdzie w moc obowiązującą równocześnie z unową dotyczącą uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych

między królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a krajami świętej Korony węgierskiej tudzież pod warunkiem, że takie same postanowienia o przyczynaniu się do spraw wspólnych uzyskają moc ustawy także w krajach świętej Korony węgierskiej.

Wiedeń, dnia 30. grudnia 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Marchet wkr.

Fiedler wkr.

Gessmann wkr.

Prášek wkr.

Klein wkr.

Bienert wkr.

Derschatta wkr.

Ebenhoch wkr.

Peschka wkr.

Abrahamowicz wkr.

Georgi wkr.

281.

Ustawa z dnia 30. grudnia 1907.,

dotycząca budowy na koszt państwa normalnotorowych kolei żelaznych z Rudolfswert przez Möttling do granicy kraju w kierunku ku Karlstadt z odgałęzieniem do Tschernembl tudzież z Knina do granicy kraju w kierunku ku Pribudić.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się rząd do wybudowania kosztem państwa normalnotorowych kolei żelaznych, poruszanych lokomotywą

a) z Rudolfswert do granicy kraju w kierunku ku Karlstadt a to albo przez Möttling z odgałęzieniem do Tschernembl albo przez Tschernembl i Möttling oraz

b) z Knina do granicy kraju w kierunku ku Pribudić

projektowanym ogólnym kosztem 18,400.000 K za pierwszą a 11,400.000 K za drugą kolej żelazną, które to wydatki uważać należy za kwoty maksymalne.

Artykuł II.

Rząd utrzymywać będzie ruch na liniach kolejowych, stanowiących przedmiot niniejszej ustawy we własnym zarządzie.

Co do połączenia tychże na granicy z istniejącymi liniami należy zawrzeć porozumienie z królewskim węgierskim rządem: zarazem upoważnia się rząd, aby w ten sam sposób uregulował w drodze porozumienia także kwestye ruchu i komunikacyi będące z tem w związku.

Artykuł III.

Celem pokrycia zapotrzebowania ustalonego w artykule I. w maksymalnej wysokości 29,800.000 K upowadza się rząd do wydania obligacyi renty stworzonej ustawą z dnia 2. sierpnia 1892.. Dz. u. p. Nr. 131., w tej kwocie, która będzie potrzebna dla dostarczenia wyżej wymienionej sumy w gotówce.

Artykuł IV.

Odnosnie do kolei żelaznych, które w myśl artykułu I. mają być wykonane, zapewnia się uwolnienie od stempli i należności dla wszystkich umów, podań i dokumentów odnoszących się do budowy i urządzenia wymienionych linii kolejowych tudzież uwolnienie od należności od przeniesienia przypadającej przy wykupach gruntu.

Artykuł V.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi kolei żelaznych i Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 30. grudnia 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Marchet wkr.

Fiedler wkr.

Gessmann wkr.

Prašek wkr.

Klein wkr.

Bienerth wkr.

Derschatta wkr.

Ebenhoch wkr.

Peschka wkr.

Abrahamowicz wkr.

Georgi wkr.

282.

Rozporządzenie Ministrów rolnictwa i handlu z dnia 31. grudnia 1907.,

którem wydaje się przepisy co do obrotu bydłem z krajami świętej Korony węgierskiej.

Część I.

W myśl artykułu XX. zatwierdzonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907., Dz. u. p. Nr. 278., umowy

o uregulowaniu wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych pomiędzy królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a krajami świętej Korony węgierskiej obowiązujące mają co do obrotu bydłem obwieszczone poniżej szczegóły wykonawcze, ułożone w porozumieniu z królewskim węgierskim rządem:

Obrót wzajemny zwierzętami, surowcami produktami zwierzęcymi i przedmiotami przenoszącymi zarazki, który odbywa się stosownie do przepisów policyi weterynarskiej, nie podlega żadnemu dalszemu ograniczeniu. Można zatem wprowadzać zdrowe zwierzęta, pochodzące z wolnych od zarazy okolic jednego państwa do obszaru drugiego państwa bez dalszych ograniczeń; tamże podlegają one, o ile po przybyciu na miejsce przeznaczenia uznane zostały za zdrowe przez organy tego państwa, na którego obszar je dowieziono, przepisom obowiązującym co do zwierząt pochodzenia krajowego.

§ 1.

Celem wykazania wolnego od zarazy pochodzenia zwierząt muszą transporty być pokryte świadectwami pochodzenia i zdrowia, wystawionymi przez władzę i stwierdzającymi, że w miejscu pochodzenia i w gminach sąsiednich względnie w graniczącym rejonie gminnym nie panowała w ciągu ostatnich 40 dni przed wysłaniem choroba zaraźliwa, co do której istnieje obowiązek donoszenia i która może udzielić się odnośnemu rodzajowi zwierząt, dla którego wystawiono świadectwa.

Sporadyczne pojawianie się księgosuszu, szelstnicy, czerwunki lub wścieklizny w gminie sąsiedniej nie stoi na przeszkodzie wystawieniu świadectwa, należy je jednak uwidocznnić w świadectwie. Tożsamo odnosi się do otrętu części płciowych u wołów i wałachów.

Przy wystawianiu poświadczeń dla zwierząt jednokopytowych nie należy dalej w ogóle uwzględniać pojawiania się parchów owczych a przy wystawianiu poświadczeń dla owiec parchów zwierząt jednokopytowych.

O ile w obu państwach istnieją różne terminy urzędowego uznania zarazy za wygaśniętą, uważać się będzie termin dłuższy za rozstrzygający.

W obszarach gminnych, obejmujących więcej jak 350 kilometrów kwadratowych nie będzie wyłączony podział ich na mniejsze rejony stosownie do ich konfiguracyi i zależnego od niej weterynarsko-policyjnego zabezpieczenia. Obie strony porozumiają się w każdym poszczególnym wypadku co do kwestyi dopuszczalności takiego podziału oraz co do ustalenia naturalnych granic tych rejonów. Podział taki nie ma znaczenia pod względem zarazy płucnej.

Świadectwa pochodzenia i zdrowia (paszporty bydłace) dla zwierząt pochodzących z obszarów niezamkniętych a przeznaczonych do wywozu do drugiego państwa mają zawierać, prócz przepisanej zresztą treści, nadto stwierdzenie indywidualnego zdrowia zwierząt i poświadczenie, iż odnośne gminy i gminy sąsiednie względnie okręgi weterynaryjne (ustęp 5. niniejszego paragrafu) są wolne od zarazy odnośnie do tych gatunków zwierząt, o które się rozchodzi.

Świadectwa pochodzenia i zdrowia ważne są przez ośm dni.

Przy transportach koleją lub okrętem musi być przedsięwzięte przed załadowaniem osobne badanie przez weterynarza pozostającego w służbie państwowej lub weterynarza upoważnionego do tego wyrażnie ze strony władzy państwowej; orzeczenie ma być wpisane do świadectwa.

Bydło rogace, rozplodowe i użytkowe, które z targów bydłacych wywozi się do drugiego obszaru państwowego, musi być zaopatrzone osobnemi znamionami i ma być badane przez weterynarzy sprawujących nadzór nad targami bydłacych. Orzeczenie oraz znamiona uwidocznicie należy w paszporcie bydłacym, który zawierać musi w szczególności także dokładny rodowód zwierząt.

Przesyłki świeżego mięsa musi się zaopatrzyć w certyfikaty tej treści, iż odnośne zwierzęta przy przepisowych oględzinach w stanie żywym i porzezi uznane zostały przez urzędowego weterynarza za zdrowe.

§ 2.

Jeżeli w jednym państwie pojawi się kśięgosz, natenczas rząd drugiego państwa ma prawo ograniczenia lub wzbronienia dowozu przeżuwaczy, świń i surowych produktów zwierzęcych tudzież przedmiotów przenoszących zarazki aż do zupełnego wygasnięcia choroby.

Jeżeli przez obrót bydłem zawleczono z jednego obszaru państwowego zarazę płucną, zarazę pyskową i racicową, zarazę świńską lub inną równie niebezpieczną chorobę do drugiego obszaru państwowego, natenczas wolno rządowi tego obszaru ograniczyć lub zabronić w myśl odnośnych postanowień ustawowych dowozu gatunków zwierząt wrażliwych na odnośną chorobę z powiatu administracyjnego (w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa: starostwo lub miasto posiadające własny statut; w krajach świętej Korony węgierskiej, a to na Węgrzech: powiat

sędziowski, względnie miasto z prawem jurydykcyi, w Kroacyi-Slawonii: powiat, względnie miasto z magistratem), z którego pochodzi zarazony transport, aż do urzędowego uznania odnośnej choroby za wygasłą. Zarządzenie to może się odnosić do każdego granicznego powiatu administracyjnego, od którego granicy miejscowość, z której pochodzi zarazony transport, leży bliżej niż w odległości dziesięciu kilometrów.

Zarządzenie ograniczeń lub zakazów w wzajemnym obrocie bydłem wydają odnośne władze centralne (odnośny minister w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa; w krajach świętej Korony węgierskiej, a mianowicie na Węgrzech: odnośny minister, względnie co do Kroacyi-Slawonii: ban), którym władze podwładne winny donosić i to w regule w drodze telegraficznej o zakwestyonowaniu poszczególnych transportów oraz o pojawianiu się zarazy na obszarze drugiej strony w tym wypadku, jeżeli wydanie zarządzeń takich uważa się za potrzebne.

Władza centralna oznaczy rodzaj i zakres zarządzeń, które mają być wydane, oraz czas ich wejścia w moc obowiązującą i zawiadomi o tem telegraficznie władzę centralną drugiej strony. Transporty, które zostały wyeksperywowane najpóźniej w dniu następnym po nadejściu telegraficznego zawiadomienia do władzy centralnej drugiej strony, będą jeszcze dopuszczone do dowozu.

We wzajemnym obrocie pomiędzy powiatami granicznymi (w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa: starostwo lub miasto posiadające własny statut; w krajach świętej Korony węgierskiej, a to na Węgrzech: powiat sędziowski, względnie miasto z prawem jurydykcyi, w Kroacyi-Slawonii: powiat, względnie miasto z magistratem) obu stron może jednak graniczna władza powiatowa, w razie istnienia zarazy w pogranicznym powiecie drugiej strony lub w razie stwierdzenia zaraźliwej choroby zwierzęcej u zwierzęcia, które stamtąd wprowadzone zostało, prowizorycznie ograniczyć lub zabronić wprowadzania gatunków zwierząt wrażliwych na odnośną chorobę z powiatu dotkniętego zarazą.

O zarządzeniu tem należy zaraz zawiadomić graniczną władzę powiatową drugiej strony.

Zarządzenia te, nie odnoszące się do obrotu przechodniego przez obszar zamknięty, odbywającego się koleją żelazną lub okrętem, będą w najkrótszej drodze zatwierdzone lub zmienione przez władzę przełożoną (to jest władzę drugiej instancyi), która otrzyma o nich sprawozdanie od wydającej zarządzenia te granicznej władzy powiatowej.

Zawiadomiona o tem równocześnie odnośna władza centralna podaje zarządzenia takie do wiadomości władzy centralnej drugiej strony również w drodze telegraficznej a tej ostatniej władzy wolno porozumieć się bezpośrednio z pierwszą władzą co do zmian, jakich w danym razie życzyłaby sobie.

Ograniczenia granicznego obrotu bydłem należy uniehylić, skoro w okręgu zamkniętym uznano urzędowo chorobę, która je spowodowała, za wygasłą.

§ 3.

Celem możliwego powstrzymania zawleczenia zarazy pyskowej i racicowej przez obrót bydłem użytkowym i rozplodowym, zamierzają oba rządy, w razie szczególnie groźnego wystąpienia wymienionej zarazy, o ile rozchodzi się o wywóz zwierząt racicowych, przeznaczonych do celów użytkowych i rozplodowych do obszaru drugiego państwa, wydać w drodze zarządzeń autonomicznych odnośnie do dotyczącego obrotu bydłem odpowiednie środki zaradcze, wychodzące nawet po za tę granicę, którą w niniejszym układzie uznano pod tym względem za potrzebną, względnie dopuszczalną.

Gdyby powstały wątpliwości, czy wydane w ten sposób zarządzenia należy uważać za wystarczające, natenczas można zażądać natychmiastowego zwołania komisji składającej się z ludzi fachowych obu państw, która wyda orzeczenie co do tego, czy i jakie środki zaradcze należałoby zarządzić, aby powstrzymać zawleczenie zarazy bez nienasadanego tamowania obrotu.

Jeżeli w wspomnianej komisji nie przyjdzie do skutku jednomyślna zgoda albo jeżeli zgodnie postawiony wniosek komisji tej nie dozna w przeciągu ośmiu dni odpowiedniego uwzględnienia ze strony dotyczącego rządu, natenczas należy podjąć usiłowanie doprowadzenia w tej sprawie do zgody w łonie konferencji celnej i handlowej. Zarządzenia, które konferencya celna i handlowa w danym razie zaproponuje, winien Minister rolnictwa państwa wywożącego przeprowadzić tylko w tym wypadku, jeżeli udzieli wnioskowi tym zatwierdzenia.

§ 4.

Obrót nierogacizną poddany będzie na czas, przez który z powodu panowania pomoru świń (zarazy świńskiej) istnieje obawa zawleczenia, następnemu, osobnemu unormowaniu.

1. Co do świń użytkowych i rozplodowych dopuszczony będzie ze strony odnośnego rządu jednego państwa wywóz ich do drugiego państwa w celu swobodnego obrotu w myśl założeń postanowionych w niniejszych „szczegółach wykonawczych“ a nadto tylko pod następującymi warunkami:

a) Wywóz świń użytkowych i rozplodowych może nastąpić tylko koleją żelazną i na podstawie udzielonego w każdym wypadku z osobna zezwolenia władzy centralnej tego państwa, z którego wywóz ma być uskuteczniiony.

b) Pozwolenia na ten wywóz udzieli się tylko na skutek osobnej prośby dla takich świń, co do których stwierdzono, iż gmina pochodzenia tudzież gminy sąsiednie względnie okręgi weterynaryjne (§ 1., ustęp 5. niniejszych szczegółów wykonawczych) są wolne od zarazy i co do których w ciągu i po upływie 40dniowej obserwacji stwierdzi się stan zupełnie niepodlegający o zarazę.

c) Obserwacji tej dozwoli się tylko w takich gminach, które wraz z gminami sąsiednimi względnie okręgami weterynaryjnymi (§ 1., ustęp 5. niniejszych szczegółów wykonawczych) są wolne od zarazy i to tylko wówczas, jeżeli umożliwione będzie izolowanie zwierząt odpowiadające wymogom policyi weterynarskiej.

d) Zwierzęta odnośne winny być przy rozpoczęciu obserwacji naznaczone w sposób pewny przez państwowe organy weterynarskie a podczas obserwacji mają być trzymane razem i utrzymywane w przegrodzie; ich stan zdrowia należy kontrolować w drodze periodycznych badań.

Po wolnem od zarzutów ukończeniu obserwacji należy złożyć sprawozdanie władzy centralnej i zasięgnąć jej zezwolenia na wywóz. Następnie należy poddać zwierzęta ponownemu oznaczeniu, uwiódcezniającemu przeprowadzenie obserwacji i odstawić je wprost celem załadowania do miejsca przeznaczenia.

e) Transport zwierząt do najbliższego miejsca załadowania ma nastąpić drogami wolnymi od zarazy bez umieszczania ich w czasie drogi w zagrodach iłd. Jeżeli stacya załadowania jest tak oddalona od miejsca obserwacji, iż w razie pędzenia zwierząt załadowanie nie będzie mogło nastąpić w tym samym dniu, natenczas transport uskuteczni się wozami. Załadowanie nastąpić winno w taki sposób, któryby wykluczał wszelką obawę zarażenia.

f) Oglądnięcie tych świń bezpośrednio przed ich wypuszczeniem z pod obserwacji i przy załadowaniu w stacyi nadawczej uskuteczniione

będzie, pomijając usprawiedliwione wyjątki, przez tego samego weterynarza państwowego, który nadzorował zwierzęta w czasie obserwacji.

g) Władza centralna, o którą w danym razie rozchodzi się, dostarczy delegatowi weterynarskiemu drugiego państwa sposobności, aby tenże bezzwłocznie otrzymał wiadomość o każdej dozwolonej obserwacji świń użytkowych i rozplodowych. Władza centralna, zezwalająca na wywóz zawiadomi również władzę centralną drugiego państwa o zezwoleniu tem telegraficznie, równocześnie z udzieleniem zezwolenia i poda miejsce przeznaczenia zwierząt, którego nadal nie można już zmienić.

2. Obrót świniami przeznaczonemi do bicia uregulowany będzie w ogólności według postanowień artykułu XX. umowy wymienionej w tytule względnie według postanowień niniejszych „szczegółów wykonawczych“.

Niezależnie od umówionego także swobodnego obrotu, można w ogóle wprowadzać zdrowe świnie przeznaczone do bicia, pochodzące z wolnych od zarazy zagród (stajen i szalasów samoistnych co do miejscowego położenia) na targi spożywcze i do publicznych rzeźni drugiego państwa.

Wprowadzenie przeznaczonych do bicia świń wymienionego wyżej rodzaju do miejscowości, w których nie ma targów spożywczych lub rzeźni publicznych, nastąpić może tylko za zezwoleniem rządu drugiego państwa udzielonem w każdym wypadku z osobna, celem bicia pod nadzorem weterynarskim i w ogóle tylko pod warunkami wykluczającemi obawę zawleczenia zarazy.

3. W paszportach bydłych należy w wyraźny sposób uwidocznnić, czy wywożone świnie mają być uważane za świnie przeznaczone do bicia czy też za świnie użytkowe lub rozplodowe, a co do tych ostatnich, że na wywóz ich zezwolono w myśl punktu 1. niniejszego paragrafu. Dalej przytoczyć należy w paszportach bydłych pierwotne miejsce pochodzenia świń.

4. Świnie wprowadzone jako świnie do bicia muszą być poddane biciu w przeciągu ośmiu dni; w przypadku wymienionym w punkcie 2., ustępie 3. niniejszego paragrafu ma jednak bicie nastąpić już w przeciągu trzech dni. Czasokresy te należy liczyć od dnia nadejścia do miejsca przeznaczenia a co do targów spożywczych od dnia doprowadzenia na targ.

5. Oba rządy zobowiązują się, iż na wypadek, gdyby mimo wykonania niniejszego układu zdarzyło się kilkakrotnie zawleczenie pomoru świń do drugiego państwa za pośrednictwem świń użytkowych i rozplodowych, przez czas trwania tego niebezpie-

czeństwa ograniczą udzielanie pozwoleń na wywóz świń użytkowych i rozplodowych do okręgów, w których notorycznie nie istnieje obawa zarazy.

Gdyby i ten środek w ogólności nie okazał się skutecznym, natenczas każdy rząd zastrzega sobie prawo ewentualnego zastanowienia udzielania takich pozwoleń aż do dalszego zarządzenia.

§ 5.

Oba rządy będą i nadal wykonywały praktykowaną dotychczas kontrolę stanu zdrowia i pochodzenia zwierząt przeznaczonych dla drugiego państwa.

Obie strony przyznają sobie zresztą nawzajem uprawnienie do wysyłania bez poprzedniego zgłoszenia delegatów do drugiego państwa lub eksponowania ich tamże także stale, a to celem zasięgania wyjaśnień co do stanu zdrowia bydła, co do urządzenia targów bydłych i rzeźni, tudzież zakładów tużenia, zakładów dla kontynuacji bydła itd. oraz co do wykonywania istniejących przepisów policji weterynarskiej. Obie strony wydadzą władzom swoim polecenie, aby wymienionym organom fachowym drugiej strony, po wylegitymowaniu się ich w tym charakterze, używały na życzenie poparcia i udzielały wyjaśnień.

§ 6.

Transporty zwierzęce z obszaru jednego państwa, u których w drugim państwie na miejscu przeznaczenia stwierdzono zaraźliwą chorobę zwierzęcą, podlegającą obowiązkowi donoszenia, traktowane będą w ten sam sposób, jak podobne przesyłki z własnego obszaru; stosownie do tego można je odesłać z powrotem do obszaru, w którym je nadano.

Na życzenie właściciela dozwoli właściwa władza polityczna w miejscu przeznaczenia zużytkowania odnośnych zwierząt w drodze natychmiastowej rzezi, jeżeli na to zezwala stan chorobowy zwierząt i jeżeli możliwość zawleczenia choroby da się wykluczyć. Pozwolenia tego udzieli się jednak w regule tylko tam, gdzie stacja kolejowa połączona jest z rzeźnią torem kolejowym.

Przy stwierdzaniu choroby może uczestniczyć rzeczoznawca kraju pochodzenia (§ 5.), jeżeli można go sprowadzić w przeciągu 24 godzin.

W razie różnicy zdań co do rodzaju choroby, przedsiębierze państwowy, wyższy organ weterynarski tego kraju, dla którego transport jest przeznaczony, badanie kontrolne i orzeczenie jego jest następnie miarodajne pod względem dalszego postępowania.

Całe postępowanie musi być jednak w każdym wypadku ukończone najpóźniej w przeciągu 48 godzin, licząc od chwili zakwestyjonowania.

Koszta, które wynikną, ma ponieść strona.

§ 7.

Większe izolowane zakłady bydłowe, postawione bezpośrednio pod nadzór państwowy, rozporządzające odpowiednimi urządzeniami budowlanymi i posiadające obrót zabezpieczony pod względem policyi weterynarskiej będą uważane co do zarządu policyjno-weterynarskiego za osobne obszary administracyjne. Można je zatem zamknąć tylko w razie zarażenia tantoższego stanu bydła.

Warunki uznania takich zakładów za osobne obszary administracyjne ustalone będą za wzajemnem porozumieniem się. (Załącznik.)

Oдносному Ministrowi (w Kroacyi-Slawonii Banowi) zastrzega się prawo uznania zakładów bydłowych, położonych na własnym obszarze, co do których stwierdzono, że odpowiadają wyżej wymienionym wymogom, za osobne obszary.

§ 8.

Teżenie zarazy płucnej ma nastąpić w obu państwach według tych samych zasad a w szczególności winna być zarządzona bezzwłocznie obowiązująca rzeź wszystkich zwierząt, które zachorowały i wszystkich, które są podejrzane o zarażenie się.

§ 9.

Zmiany istniejących ustaw o zarazach zwierzęcych stosowane będą równomiernie do obrotu zwierzętami z obszaru drugiego państwa. Rozumie się jednak samo przez się, że gwarancje przyznane obustronnemu obrotowi bydłem w drodze niniejszych szczegółów wykonawczych mogą być zmienione w ciągu trwania niniejszego układu jedynie za wzajemnem porozumieniem się.

§ 10.

Oba rządy pomina peryodyczne ogłaszanie gmin drugiego państwa dotkniętych zarazami bydłami i przesyłać będą ogłaszane tamże peryodyczne, urzędowe wykazy zaraźliwych chorób zwierzęcych bezpośrednio i natychmiast także władzom politycznym I. instancji, tudzież wszystkim weterynarzom drugiego państwa, którym poruczono oglądanie zwierząt.

§ 11.

Oba rządy zobowiązują się stosować układ niniejszy w sposób jak najbardziej lojalny, tak, aby z jednej strony z wszelkim naciskiem powstrzymywano zawleczenie zarazy, a z drugiej strony, aby nie stawiano nieuzasadnionych trudności w obrocie zwierzętami z drugiego państwa.

§ 12.

Każdy z obu rządów wyda równocześnie we własnym zakresie działania analogiczne zarządzenia celem wykonania powyższych układów a oba rządy wejdą w pertraktacje w tym celu, aby u obu stron wprowadzić w moc obowiązującą przepisy policyi weterynarskiej polegające, o ile możliwości, na tych samych zasadach.

Co do powstrzymania dowozu i przewozu zwierząt, mięsa i surowych produktów zwierzęcych z państw, z których dowóz i przewóz artykułów takich połączony jest z niebezpieczeństwami z punktu widzenia policyi weterynarskiej, postąpi się w jednaki sposób.

Załącznik.

Obrot nierogacizną z zakładów tuczenia.

Pod względem obrotu nierogacizną znna się te zakłady tuczenia świń za osobne obszary z punktu widzenia policyi weterynarskiej, z których każdy stoi pod bezpośrednim nadzorem państwowego weterynarza ustanowionego wyłącznie dla celów zakładu, które pod względem dowożenia i odwożenia świń obowiązane są do prawidłowego ruchu przepisanego przez właściwą władzę centralną i które co do urządzenia budowlanego odpowiadają następującym wymogom:

- a) Односne zakłady muszą być założone po za obrębem miejscowości i miast i muszą być jako takie od swego otoczenia zupełnie pod względem przestrzeni odgraniczone: samo to odgraniczenie musi być wykonane w ten sposób, iż umieszczone tamże świny zabezpieczone są całkowicie przed każdą nienadzorowaną komunikacją; zakłady te muszą być nadto połączone za pomocą szyn bezpośrednio z koleją;
- b) poszczególne szalasy muszą być oddzielone od siebie murem lub ścianami drewnianymi, dobrze spojonymi i odpowiednio wysokimi, muszą mieć podłogi zupełnie nieprzepuszczalne i być zaopatrzone w rampy do

wyładowywania i załadowywania; w razie jeżeli świnie nie mogą być wprost z odnośnych szafasów załadowywane, lecz muszą być w tym celu pędzone z szafasu do rampy ładunkowej, muszą także drogi dopędowe mieć podłogę tego samego rodzaju; wreszcie musi być zakład wyposażony także w dobrze funkcjonującą kanalizację o stałym obiegu wody.

Część II.

§ 1.

Zwierzęta wprowadzone z krajów świętej Korony węgierskiej należy w miejscu przeznaczenia poddać oględzinom weterynaryskim.

§ 2.

W obrocie kolejowym należy co do przepisanych oględzin weterynaryskich uważać stację wyładowania za miejsce przeznaczenia.

§ 3.

Strony, które wprowadzają zwierzęta w drodze komunikacji drogowej z krajów świętej Korony węgierskiej do królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, winny o nadejściu zwierząt donieść w ciągu 24 godzin przełożonemu gminy miejsca przeznaczenia.

Tenże ma obowiązek przesłania doniesienia w ciągu 24 godzin do władzy politycznej I. instancji,

która o ile możliwości zaraz po nadejściu doniesienia zarządzi przedsięwzięcie oględzin weterynaryskich.

Oględziny weterynaryskie można skutecznie także jeszcze przed nadejściem zwierząt do miejsca przeznaczenia, bezpośrednio po przekroczeniu granicy.

Nie narusza to ciężącego na stronie obowiązku doniesienia.

Zwierzęta wprowadzone nie wbrew zakazowi, co do których przy oględzinach nie stwierdzono wątpliwości z punktu widzenia policyi weterynaryskiej, należy bezzwłocznie dopuścić do swobodnego obrotu.

Postanowienia końcowe.

Wprowadzanie zwierząt z krajów świętej Korony węgierskiej wbrew postanowieniom unormowanym w niniejszem rozporządzeniu względnie wbrew zarządzeniom władz wydanych na ich podstawie jest zakazane.

Przekroczenia przepisu tego karane będą według postanowień ustaw z dnia 29. lutego 1880., Dz. u. p. Nr. 35. i z dnia 24. maja 1882. Dz. u. p. Nr. 51.

Rozporządzenie powyższe nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. stycznia 1908.

Równocześnie tracą moc obowiązującą postanowienia, które dotychczas obowiązywały a które stoją w sprzeczności z powyższemi zarządzeniami.

Fiedler wlr.

Ebenhoch wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXX. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1907.

Treść: (Nr 283—286.) 283. Rozporządzenie, dotyczące zastanowienia poboru soli limitu z c. k. składu solnego w Hallein. — 284. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgach poborczych Pardubice i Czeski Bród. — 285. Ustawa, dotycząca dalszego poboru podatków i opłat tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od 1. stycznia do 30. czerwca 1908. i wygotowania centralnego zamknięcia rachunków administracji państwowej królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych za rok 1907. — 286. Ustawa co do przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 30. sierpnia 1891. o wykonywaniu sądownictwa konsularnego.

283.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. grudnia 1907.,

dotyczące zastanowienia poboru soli limitu z c. k. składu solnego w Hallein.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia zastanawia się z dniem 1. stycznia 1908. dozwolony Najwyższem postanowieniem z dnia 21. listopada 1829. (obwieszczone dekretem c. k. górnioaustriackiego Rządu krajowego z dnia 1. grudnia 1829., l. 34496., zb. u. pol. dla Austrii górnej i Solnogradu, część XI., Nr. 296.) dla mieszkańców księstwa solnogradzkiego celem popierania chowu bydła pobór soli kuchennej z c. k. składu solnego w Hallein po limitowanej (zniżonej) cenie 17 K 50 h za 100 kg.

Korytowski wlr.

284.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. grudnia 1907.,

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgach poborczych Pardubice i Czeski Bród.

Na podstawie ustawy z dnia 11. czerwca 1894., Dz. u. p. Nr. 110., rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych w okręgach poborczych Pardubice i Czeski Bród płacono w ratach kwartalnych z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, uiszczany być ma w rzeczonych okręgach na przyszłość w czterech równych ratach, zapadających dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Takie same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882., Dz. u. p. Nr. 17., także co do 5%ego podatku od czystej intraty budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu budowy w toku będącej.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać od dnia 1. stycznia 1908.

Korytowski wlr.

285.**Ustawa z dnia 28. grudnia 1907,**

dotycząca dalszego poboru podatków i opłat tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od 1. stycznia do 30. czerwca 1908. i wygotowania centralnego zamknięcia rachunków administracji państwowej królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych za rok 1907.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§ 1.

Upoważnia się rząd do dalszego poboru podatków bezpośrednich i opłat pośrednich w czasie od 1. stycznia do 30. czerwca 1908. według istniejących przepisów.

§ 2.

Wydatki w czasie od 1. stycznia do 30. czerwca 1908. pokrywać należy w miarę potrzeby na rachunek kredytów, które na rok 1908. wyznaczone będą ustawą.

§ 3.

Na pokrycie tych kapitałów ogólnego długu państwa, które mają być spłacone w ciągu roku 1908., można stosownie do § 2. ustawy z dnia 24. grudnia 1867., Dz. u. p. Nr. 3. z r. 1868., wydać obligacje długu rentowego w walucie koronowej, utworzonego ustawą z dnia 16. lutego 1903., Dz. u. p. Nr. 37., a oprocentowanego po cztery od sta z uwolnieniem od podatku, i to w takiej kwocie, jaka stosownie do preliminarza państwowego okaże się jeszcze potrzebną do spłacenia tych kapitałów.

§ 4.

Upoważnia się Ministra skarbu do sprzedania w ciągu roku 1908. takich nieruchomości państwowych, których wartość szacunkowa każdej z osobna nie przenosi kwoty 50.000 K, aż do sumy ogólnej 600.000 K, i to bez poprzedniego osobnego pozwolenia Rady państwa, lecz tylko pod warunkiem późniejszego usprawiedliwienia sprzedaży. Podobnie upoważnia się Ministra skarbu pod warunkiem późniejszego usprawiedliwienia, by w ciągu roku 1908. zezwolił na obciążenie nieruchomości państwowych służebnościami, o ileby zmniejszenie wartości nieruchomości obciążyć się mającej lub wartość prawa nadać się mającego nie przenosiła w każdym z osobna przypadku sumy 50.000 K.

Wartość ogólna służebności w roku 1908. w taki sposób nadać się mających nie może przenosić sumy 400.000 K. Upoważnia się nadto Ministra skarbu pod warunkiem późniejszego usprawiedliwienia, by spółkom, którym służy użytkowanie kolei żelaznych państwa, zezwolił w ciągu roku 1908. na sprzedaż zbytecznych gruntów kolei państwowej z zastrzeżeniem odpowiedniego wynagrodzenia skarbu państwa za zrzeczenie się prawa własności; pozwolenie to może być udzielone i wtedy, gdy wartość szacunkowa poszczególnego przedmiotu sprzedaży przenosi sumę 50.000 K.

§ 5.

Upoważnia się rząd, aby użył z zapasów kasy, do których odda się nadwyżki obrotowe z roku 1906., podobnie jak i nadwyżki z lat poprzednich, na instalacje uzupełniające i budowę w celach rozszerzenia istniejących budynków, na urządzenie dworców kolejowych, na założenie torów tudzież na powiększenie i uzupełnienie taboru wozowego państwowych kolei żelaznych 57,700.000 K,

na cele wyposażenia sieci telefonicznej 6,000.000 „

na nadzwyczajną dotację funduszu melioracyjnego 4,000.000 „

na cele popierania rzemiosł, przemysłu i wywozu 1,800.000 „

celem poparcia utworzenia i wyposażenia oddziałów klinicznych w szpitalach 8,000.000 „

celem wsparcia dobrowolnej pomocy leczniczej ze strony austriackiego Towarzystwa czerwonego krzyża 300.000 „

celem utworzenia funduszu dla popierania sprawy mieszkań dla urzędników państwowych 4,000.000 „

celem utworzenia funduszu z tem samem przeznaczeniem dla robotników salinarnych 1,000.000 „

wreszcie na popieranie opieki nad młodzieżą 500.000 „

§ 6.

Za podstawę centralnego zamknięcia rachunków administracji państwowej królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych za rok 1907., które stosownie do rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. listopada 1866., Dz. u. p. Nr. 140., ma być wygotowane, służyć ma zamiast ustawy skarbowej zestawienie wydatków i dochodów, zawarte

w projekcie ustawy skarbowej przedstawionym Radzie państwa na mocy Najwyższego postanowienia; odpowiednio do tego wstawić należy do rachunku wydatki i dochody, pokryte, względnie zrealizowane na zasadzie ustaw z dnia 28. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 257., i z dnia 29. lipca 1907., Dz. u. p. Nr. 176. Wydatki uskutechnione na poczet nadzwyczajnych kredytów wojskowych, dozwolonych na podstawie uchwał delegacji, należy wstawić w rachunki w sposób etatowy.

§ 7.

Te kwoty, co do których we wspomnianym w § 6. projekcie ustawy skarbowej oznaczony jest dłuższy niż jednoroczny okres użycia — o ile nie zostaną wyczerpane do końca roku 1907. — mogą być użyte jeszcze do końca roku 1908. a dotyczące wydatki policzyć należy na rachunek roku 1908.

§ 8.

Kredyty (kwoty) poniżej wyszczególnione mogą być użyte jeszcze do 30. czerwca 1908.; o ile kredytów (kwot) tych nie wyczerpano do końca roku 1907., postępować z nimi należy tak, jak gdyby dozwolone były w preliminarzu na rok 1908.

A. W etacie Ministerstwa spraw wewnętrznych.

1. Kwota wyznaczona w rozporządzeniu cesarskim z dnia 29. grudnia 1904., Dz. u. p. Nr. 163., na rok 1904. pod tytułem 3., § 3., pozycja 4., jako kwota kosztów budowy i wewnętrznego urządzenia budynku urzędowego w XV. dzielnicy Wiednia (2. rata), a przedłużona ustawą z dnia 29. lipca 1907., Dz. u. p. Nr. 176., do końca grudnia 1907. 140.000 K.

Kwoty wyznaczone w myśl §§ 6. i 7. ustawy z dnia 21. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 196., na rok 1905., a przedłużone ustawą z dnia 29. lipca 1907., Dz. u. p. Nr. 176. (punkt E), do końca grudnia 1907., a mianowicie:

2. tytuł 5., § 8., pozycja 1., dodatek państwowy na poprawienie drogi prowadzącej z Decani do St. Antonio tak, aby nadawała się do jazdy i na budowę mostu nad potokiem Martesin, powiat polityczny Capodistria 3.000 K;

3. tytuł 5., § 8., pozycja 4., dodatek państwowy na ukończenie drogi gminnej prowadzącej z Ronziny do Kambreski, powiat polityczny Gorycja 5.000 K;

4. tytuł 5., § 13., pozycja 5., na przełożenie stromego kawałka przemyskiego goścince państwowego w kilometrze 189 do 190, powiat polityczny Krosno (2. rata) 23.000 K;

5. tytuł 6., § 7., pozycja 2., dodatek państwowy na uregulowanie Steiner Feistritz pomiędzy Duplicą a ujściem do Sawy (2. rata) 30.000 K;

6. tytuł 7., § 1., pozycja 1., część kosztów na budowę nowego budynku urzędowego w XV. dzielnicy Wiednia (3. rata) 26.952 K.

B. W etacie Ministerstwa wyznań i oświaty.

1. Kwota wyznaczona w cesarskim rozporządzeniu z dnia 29. grudnia 1904., Dz. u. p. Nr. 163., na rok 1904., pod tytułem 13., § 4., na budowy i kupno realności celem pomieszczenia instytutu fizyologicznego niemieckiego uniwersytetu w Pradze (4. i ostatnia rata), a przedłużona ustawą z dnia 29. lipca 1907., Dz. u. p. Nr. 176., do końca grudnia 1907. 100.000 K.

Kwoty wyznaczone w myśl §§ 6. i 7. ustawy z dnia 21. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 196., na rok 1905., a przedłużone ustawą z dnia 29. lipca 1907., Dz. u. p. Nr. 176. (punkt E), do końca grudnia 1907., a mianowicie:

2. tytuł 8., § 9., na budowę nowego muzeum archeologicznego w Splecie (5. rata) . . 10.000 K;

3. tytuł 14., § 2., na pomieszczenia państwowej szkoły realnej w Tarnowie (4. i ostatnia rata) 10.000 K.

C. W etacie Ministerstwa handlu.

Kwota wyznaczona w myśl §§ 6. i 7. ustawy z dnia 21. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 196., na rok 1905. pod tytułem 12., § 7., punkt d), jako kosztu urządzenia pawilonu pocztowego na dworcu kolejowym w Attnang—Puchheim a przedłużona ustawą z dnia 29. lipca 1907., Dz. u. p. Nr. 176. (punkt E), do końca grudnia 1907. . . 40.000 K.

D. W etacie Ministerstwa kolei żelaznych.

1. Kwota wyznaczona na rok 1904. w cesarskim rozporządzeniu z dnia 29. grudnia 1904., Dz. u. p. Nr. 163., pod tytułem 6., § 10., na inwestycje i inne nadzwyczajne wydatki z powodu objęcia ruchu kolei lokalnej Celje—Wolany, a przedłużona ustawą z dnia 29. lipca 1907., Dz. u. p. Nr. 176., do końca grudnia 1907.

375.000 K;

2. Kwota wyznaczona w myśl §§ 6. i 7. ustawy z dnia 21. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 196., na rok 1905. pod tytułem 6., § 10., na poprawienie wód zasilających a przedłużona ustawą z dnia 29. lipca 1907., Dz. u. p. Nr. 176. (punkt E) do końca grudnia 1907. 249.000 K.

E. Kwoty wymienione w § 7. ustawy z dnia 28. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 257.

Nadto mogą być użyte aż do 30. czerwca 1908. następujące kredyty dozwolone ustawą z dnia 6. czerwca 1901., Dz. u. p. Nr. 63, w szczególności kredyty w kwocie 2,102.000 K i 540.000 K, dozwolone na lata 1901 i 1902 pod pozycją 10., kredyt w kwocie 2,000.000 K, dozwolony na rok 1903. pod pozycją 7., kredyty w kwocie 3,000.000 K, 11,474.000 K, 19,554.000 K i 2,078.000 K dozwolone na rok 1904. pod pozycjami 7., 12., 14. i 17. oraz kredyty w kwocie 2,000.000 K, 2,800.000 K, 11,474.000 K, 2,578.000 K, 19,554.000 K, 2,634.000 K, 2,078.000 K i 1,550.000 K dozwolone na rok 1905. pod pozycjami 7., 11., 12., 13., 14., 15., 17. i 19.

Również użyć można do dnia 30. czerwca 1908. kredytu w kwocie 180.000 K dozwolonego ustawą z dnia 8. marca 1907., Dz. u. p. Nr. 75., artykuł II. na rok 1907. celem wygotowania projektu na linię kolei żelaznej z Jasła do Koniecznej.

Zezwala się, by w roku 1908. pomiędzy przyznanymi zarządowi kolei państwowych kredytami, objętymi liczbami pozycji 12. do 20. programu budowlanego i inwestycyjnego, zatwierdzonego ustawą z dnia 6. czerwca 1901., Dz. u. p. Nr. 63., dokonywano zamiany co do nie zużytych jeszcze reszt.

§ 9.

Wykonanie tej ustawy, która z dniem ogłoszenia nabiera mocy obowiązującej, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Korytowski włr.

286.

Ustawa z dnia 30. grudnia 1907.

co do przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 30. sierpnia 1891., Dz. u. p. Nr. 136., o wykonywaniu sądownictwa konsularnego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§ 1.

Rozszerza się moc obowiązującą §§ 1. do 18., 22. i 23. ustawy z dnia 30. sierpnia 1891., Dz. u. p. Nr. 136., którą wydano przepisy co do wykonywania sądownictwa konsularnego, do dnia 31. grudnia 1909.

Pod względem ograniczenia sądownictwa konsularnego w Egipcie i zniesienia sądownictwa konsularnego w Tunisie (§ 19. ustawy o wykonywaniu sądownictwa konsularnego) będą obowiązywać, i nadal dotychczasowe zarządzenia.

§ 2.

Przez czas trwania mocy obowiązującej ustawy o wykonywaniu sądownictwa konsularnego pozostanie i nadal w mocy ustawa z dnia 22. stycznia 1902., Dz. u. p. Nr. 40., dotycząca uregulowania należności konsularnych (§ 9. tej ostatniej ustawy).

§ 3.

Postanowienia ustawy z dnia 30. sierpnia 1891., Dz. u. p. Nr. 136., wymienione w § 1., ustępie 1., będzie można przed dniem 31. grudnia 1909. tylko wówczas znieść lub tylko o tyle zmienić, jeżeli i o ile ustawa istniejąca w drugim obszarze państwowym Monarchii a odnosząca się do tego samego przedmiotu będzie również zniesiona lub w ten sam sposób zmieniona.

§ 4.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. stycznia 1908. pod warunkiem, że także w drugim obszarze państwowym Monarchii wydano ustawę przedłużającą czas trwania mocy obowiązującej węgierskiego XXXI.: 1891. artykułu ustawy odpowiednio do § 1. niniejszej ustawy.

§ 5.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 30. grudnia 1907.

Franciszek Józef włr.

Beck włr.

Klein włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć CXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1907.

Treść: № 287. Patent cesarski, dotyczący się rozwiązania sejmu tyrolskiego.

287.

Patent cesarski z dnia 30. grudnia 1907.,

tyczący się rozwiązania sejmu tyrolskiego.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroaty, Sławoński, Galicyjski, Lodomerijski i Illiryski, Król Jerozolimski itd. Arcyksiążę Austriacki, Wielki książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Sląski, Modencki, Parmanski, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrównicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu.

Kyburgu, Gorycyi i Gradysee; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Lużycki i Istrijski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm krajowy uksiążęconego hrabstwa tyrolskiego jest rozwiązany i należy zarządzić nowe wybory do tegoż sejmu.

Dan w Naszem stołecznem i rezydeneyjnym mieście Wiedniu, dnia 30. grudnia tysiąc dziewięćsetnego siódmego, Naszego panowania sześćdziesiątego roku.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Marchet wkr.

Fiedler wkr.

Gessmann wkr.

Prášek wkr.

Klein wkr.

Bienerth wkr.

Derschatta wkr.

Ebenhoch wkr.

Peschka wkr.

Abrahamowicz wkr.

Georgi wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1908. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1908** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1869 za . . .	6 K — h	Rocznik	1889 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "			
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "			

Cenę sprzedaży rocznika 1907 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1908.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyszuje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 55 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24.. nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXXII. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1907.

Treść: *M* 288. Ustawa, którą rządowi nadaje się upoważnienie do tymczasowego uregulowania stosunków handlowych z zagranicą na czas od 1. stycznia do 31. grudnia 1908. i do spowodowania ratyfikacji brukselskich aktów co do cukru z dnia 28. sierpnia i z dnia 19. grudnia 1907.

288.

Ustawa z dnia 30. grudnia 1907.,

którą rządowi nadaje się upoważnienie do tymczasowego uregulowania stosunków handlowych z zagranicą na czas od 1. stycznia do 31. grudnia 1908. i do spowodowania ratyfikacji brukselskich aktów co do cukru z dnia 28. sierpnia i z dnia 19. grudnia 1907.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Nadaje się rządowi upoważnienie do uregulowania stosunków handlowych i obrotowych z temi państwami zagranicznymi, co do których zachodzi konieczność przedłużenia istniejących lub zawarcia nowych układów, i to całkowicie albo częściowo na zasadach dotychczasowych, względnie do powołania w życie nowych postanowień na miejsce układów dotychczasowych, z tem jednakże zastrzeżeniem, że o ileby i na jak długo takie przedłużenia, względnie nowe układy miały obowiązywać poza dzień 31. grudnia 1908., musiałyby być w każdym wypadku poprzednio poddane traktowaniu drogą konstytucyjną.

Gdy i dopóki takie przedłużenie nie nastąpi lub inny jaki układ zawarty nie będzie, rząd ma prawo wydania drogą rozporządzenia do dnia 31. grudnia 1908. odpowiednich zarządzeń, mających na celu uregulowanie dotyczących stosunków obrotowych.

Upoważnia się dalej rząd do spowodowania ratyfikacji brukselskich aktów co do cukru z dnia 28. sierpnia i z dnia 19. grudnia 1907.

§ 2.

Wykonanie ustawy tej, która z dniem ogłoszenia nabierze mocy obowiązującej, poruczam Memu pełnemu Ministerstwu.

Wiedeń, dnia 30. grudnia 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

Marchet wkr.

Fiedler wkr.

Gessmann wkr.

Prášek wkr.

Klein wkr.

Biennerth wkr.

Derschatta wkr.

Ebenhoch wkr.

Peschka wkr.

Abrahamowicz wkr.

Georgi wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1908. w języku

niemieckim, chorwackim, czeskim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1908** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyla się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K 20 h	Rocznik	1869 za	6 K — h	Rocznik	1889 za	6 K — h
"	1850 "	10 " 50 "	"	1870 "	2 " 80 "	"	1890 "	5 " 40 "
"	1851 "	2 " 60 "	"	1871 "	4 " — "	"	1891 "	6 " — "
"	1852 "	5 " 20 "	"	1872 "	6 " 40 "	"	1892 "	10 " — "
"	1853 "	6 " 30 "	"	1873 "	6 " 60 "	"	1893 "	6 " — "
"	1854 "	8 " 40 "	"	1874 "	4 " 60 "	"	1894 "	6 " — "
"	1855 "	4 " 70 "	"	1875 "	4 " — "	"	1895 "	7 " — "
"	1856 "	4 " 90 "	"	1876 "	3 " — "	"	1896 "	7 " — "
"	1857 "	5 " 70 "	"	1877 "	2 " — "	"	1897 "	15 " — "
"	1858 "	4 " 80 "	"	1878 "	4 " 60 "	"	1898 "	6 " — "
"	1859 "	4 " — "	"	1879 "	4 " 60 "	"	1899 "	10 " — "
"	1860 "	2 " 40 "	"	1880 "	4 " 40 "	"	1900 "	7 " — "
"	1861 "	3 " — "	"	1881 "	4 " 40 "	"	1901 "	6 " — "
"	1862 "	2 " 80 "	"	1882 "	6 " — "	"	1902 "	7 " 50 "
"	1863 "	2 " 80 "	"	1883 "	5 " — "	"	1903 "	9 " — "
"	1864 "	2 " 80 "	"	1884 "	5 " — "	"	1904 "	5 " — "
"	1865 "	4 " — "	"	1885 "	3 " 60 "	"	1905 "	6 " — "
"	1866 "	4 " 40 "	"	1886 "	4 " 60 "	"	1906 "	12 " — "
"	1867 "	4 " — "	"	1887 "	5 " — "			
"	1868 "	4 " — "	"	1888 "	8 " 40 "			

Cenę sprzedaży rocznika 1907 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1908.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysnaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24.. nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem uzupełnione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

